

Ta Tại Tu Tiên Giới

Trưởng Sinh & Bất Jử

Một
Công
Mẽ
Thanh

TA TRƯỜNG SINH BẤT TỬ Ở TU TIÊN GIỚI

Tác giả: Mộc Công Mễ Thanh

Thể loại: Tiệp Hiệp, Sảng Văn

Nguồn: truyenyy.pro



DTV-EBOOK.COM.VN

Ta Trường Sinh Bất Tử Ở Tu Tiên Giới

Mộc Công Mễ Thanh

#Cổ_Điền_Tiên_Hiệp #Cơ_Trí #Cầu_Đạo

Giới Thiệu

Tỉnh dậy, Chu Dịch thành lính canh ngục Thiên Lao, May mắn được Trường Sinh đạo quả, cũng không có hộ đạo chi pháp!

Tu Tiên giới yêu ma loạn thế, quỷ quái hoành hành, nguy hiểm nặng nề, Chu Dịch quyết định trốn trước tu luyện mấy trăm mấy ngàn mấy vạn năm!

Phong vân biến ảo, thời gian lưu chuyển. Hải tử thả đi 100 năm trước, trở thành Đại Can khai quốc Thánh Tổ.

Thiếu niên chỉ điểm một ngàn năm trước, lên làm Tiên Tông Thái thượng trưởng lão. Sùng vật một vạn năm trước nuôi dưỡng, biến thành dị vực tuyệt thế Yêu Vương.

Là câu chuyện một của một phàm nhân cầu trường sinh bất tử, ngồi xem thương hải tang điền, trải qua kỷ nguyên thay đổi, cuối cùng thành Trường Sinh Tiên Tôn!

Chúc bạn có những giây phút vui vẻ khi đọc truyện Ta Trường Sinh Bất Tử Ở Tu Tiên Giới (Bản Dịch)!

Danh Sách

- [Chương 1: Trường Sinh Đạo Quả.](#)
- [Chương 2: Phi Hồng Kiếm Khách.](#)
- [Chương 3: Diệt môn hoàn khổ.](#)
- [Chương 4: Khẩu quyết vô danh.](#)
- [Chương 5: Cẩn trọng lời nói hành động.](#)
- [Chương 6: Rốt cuộc chết rồi.](#)
- [Chương 7: Tị nạn Thiên Lao.](#)
- [Chương 8: Bàng quan.](#)
- [Chương 9: Người tốt hư hỏng.](#)
- [Chương 10: Không ham muốn.](#)
- [Chương 11: Thống nhất thiên hạ.](#)
- [Chương 12: Lục Lâm hảo hán.](#)
- [Chương 13: Dịch dung thể thân.](#)
- [Chương 14: Thôn Thiên Ma Công.](#)
- [Chương 15: Trung thành với quốc gia.](#)
- [Chương 16: Tiên Thiên tông sư.](#)
- [Chương 17: Hoàng đế già rồi.](#)
- [Chương 18: Phù triện chi thuật.](#)
- [Chương 19: Trấn trạch phá tà.](#)
- [Chương 20: Oan hồn Ngọc Nương.](#)
- [Chương 21: Mở đàn làm phép.](#)
- [Chương 22: Phật đạo một nhà.](#)
- [Chương 23: Cô nương đàn hoàng.](#)
- [Chương 24: Huân quý làm ăn.](#)
- [Chương 25: Lý Võ nhập ngục.](#)
- [Chương 26: Hoạ diệt tộc.](#)
- [Chương 27: Ngàn năm thế gia.](#)
- [Chương 28: Thái Tử mưu phản.](#)
- [Chương 29: Huyết luyện dị thuật.](#)
- [Chương 30: Phục hưng chi chủ.](#)
- [Chương 31: Bắc Cương Hoang Thành.](#)
- [Chương 32: Cổ nhân sau này.](#)
- [Chương 33: Tàn binh bại tướng.](#)
- [Chương 34: Cướp đốt giết hiếp.](#)
- [Chương 35: Nhâm Dân chi biến.](#)
- [Chương 36: Có bé gái mồ côi.](#)

- [Chương 37: Dòng nước ngầm mãnh liệt.](#)
- [Chương 38: Không cầu vinh hoa.](#)
- [Chương 39: Mưu đồ của từng người.](#)
- [Chương 40: Vĩnh Hưng bị ám sát.](#)
- [Chương 41: Tam Vương chết hết.](#)
- [Chương 42: Sơn Hà bảo đỉnh.](#)
- [Chương 43: Nửa năm Thiên Tử.](#)
- [Chương 44: Mười năm nhân thế.](#)
- [Chương 45: Đỉnh trấn lệ quỷ.](#)
- [Chương 46: 50 tri mệnh.](#)
- [Chương 47: Ta là Tiểu Chu.](#)
- [Chương 48: Cổ nhân thanh lâu.](#)
- [Chương 49: Cẩm Y cai quản quốc gia.](#)
- [Chương 50: Lặng lẽ đợi thiên thời.](#)
- [Chương 51: Con cò xa.](#)
- [Chương 52: Chịu đựng sự cô đơn.](#)
- [Chương 53: Ưu thế thuộc về trầm.](#)
- [Chương 54: Buông rèm chấp chính.](#)
- [Chương 55: Tiên Đạo bí văn.](#)
- [Chương 56: Phạm nhân Chiêu Ngục.](#)
- [Chương 57: Bạn cũ qua đời.](#)
- [Chương 58: Trận đạo sơ giải.](#)
- [Chương 59: Giáo Ủy cay nghiệt.](#)
- [Chương 60: Kẻ có dã tâm.](#)
- [Chương 61: Lời đồn về Vân Sơn.](#)
- [Chương 62: Ân uy đủ cả.](#)
- [Chương 63: Tiên tông phạm tục.](#)
- [Chương 64: Lão nhân cầm điếu.](#)
- [Chương 65: Đạo sĩ điên khùng.](#)
- [Chương 66: Phi kiếm tái xuất.](#)
- [Chương 67: Lịch sử tuần hoàn.](#)
- [Chương 68: Ba mươi năm sau.](#)
- [Chương 69: Phòng thị Đan Sơn.](#)
- [Chương 70: Động phủ linh điện.](#)
- [Chương 71: Có qua có lại.](#)
- [Chương 72: Phân tích linh khí.](#)
- [Chương 73: Kim Đan chân quân.](#)
- [Chương 74: Tà ma ngoại đạo.](#)
- [Chương 75: Di chúc của Cổ Thần.](#)
- [Chương 76: Mê Tung trận pháp.](#)

- [Chương 77: Thề với trời.](#)
- [Chương 78: Cố nhân đến thăm.](#)
- [Chương 79: Cố nhân đến thăm \(2\).](#)
- [Chương 80: Ngồi luận đạo.](#)
- [Chương 81: Ngồi luận đạo \(2\).](#)
- [Chương 82: Công pháp Thượng Cổ.](#)
- [Chương 83: Phu thê tình thâm.](#)
- [Chương 84: Phu thê tình thâm \(2\).](#)
- [Chương 85: Nguồn gốc của Thôn Thiên.](#)
- [Chương 86: Tạo Hóa Ngọc Lộ.](#)
- [Chương 87: Nguy hiểm kéo đến.](#)
- [Chương 88: Nguy hiểm kéo đến \(2\).](#)
- [Chương 89: Hàng yêu phục ma.](#)
- [Chương 90: Ba mươi năm sau.](#)
- [Chương 91: Ba mươi năm sau \(2\).](#)
- [Chương 92: Trở về phường thi.](#)
- [Chương 93: Trở về phường thi \(2\).](#)
- [Chương 94: Vực Thiên Dương.](#)
- [Chương 95: Tổ tiên quá đông đúc.](#)
- [Chương 96: Tổ tiên quá đông đúc \(2\).](#)
- [Chương 97: Trấn tông linh bảo.](#)
- [Chương 98: Vô tình cảm liễu.](#)
- [Chương 99: Vô tình cảm liễu \(2\).](#)
- [Chương 100: Sấm chớp từng hồi.](#)
- [Chương 101: Huyền Dương Đan Kinh.](#)
- [Chương 102: Huyền Dương Đan Kinh \(2\).](#)
- [Chương 103: Trở về chôn cũ.](#)
- [Chương 104: Hoàng tộc Đại Càn.](#)
- [Chương 105: Hoàng tộc Đại Càn \(2\).](#)
- [Chương 106: Hang động dưới đầm nước lạnh.](#)
- [Chương 107: Trúc Cơ đan thành.](#)
- [Chương 108: Trúc Cơ đan thành \(2\).](#)
- [Chương 109: Đoạn tuyệt duyên trần.](#)
- [Chương 110: Mộ Sùng Minh.](#)
- [Chương 111: Mộ Sùng Minh \(2\).](#)
- [Chương 112: Huyền Không chân nhân.](#)
- [Chương 113: Như đã từng quen.](#)
- [Chương 114: Như đã từng quen \(2\).](#)
- [Chương 115: Thả bò về rừng.](#)
- [Chương 116: Môn đồ Đan Đỉnh.](#)

- [Chương 117: Ngũ Linh Chân Kinh.](#)
- [Chương 118: Ngũ Linh Chân Kinh \(2\).](#)
- [Chương 119: Hắc phong độc hỏa.](#)
- [Chương 120: Chân long cứu biến.](#)
- [Chương 121: Chân long cứu biến \(2\).](#)
- [Chương 122: Phần sau của thoại bản.](#)
- [Chương 123: Phần sau của thoại bản \(2\).](#)
- [Chương 124: Hai phe cánh lớn.](#)
- [Chương 125: Tuổi thọ sắp hết.](#)
- [Chương 126: Ma đạo đáng chết.](#)
- [Chương 127: Ma đạo đáng chết \(2\).](#)
- [Chương 128: Tỉ thí nhỏ trong tông môn.](#)
- [Chương 129: Tỉ thí nhỏ trong tông môn \(2\).](#)
- [Chương 130: Chính ma đầu kiếm.](#)
- [Chương 131: Tử Vân Hội.](#)
- [Chương 132: Tử Vân Hội \(2\).](#)
- [Chương 133: Con trai của lão tổ.](#)
- [Chương 134: Con trai của lão tổ \(2\).](#)
- [Chương 135: Pháp thuật thông thần.](#)
- [Chương 136: Càn Dương Ly Hỏa châu.](#)
- [Chương 137: Càn Dương Ly Hỏa châu \(2\).](#)
- [Chương 138: Xà yêu lạc thủy.](#)
- [Chương 139: Tu sĩ cứu nạn.](#)
- [Chương 140: Tu sĩ cứu nạn \(2\).](#)
- [Chương 141: Hiến tế Hà Thần.](#)
- [Chương 142: Thiết Trụ bảo ân.](#)
- [Chương 143: Thiết Trụ bảo ân \(2\).](#)
- [Chương 144: Linh địa vô chủ.](#)
- [Chương 145: Quy yêu tuần sông.](#)
- [Chương 146: Quy yêu tuần sông \(2\).](#)
- [Chương 147: Trở lại tông môn.](#)
- [Chương 148: Trở lại tông môn \(2\).](#)
- [Chương 149: Cổ nhân dễ biến.](#)
- [Chương 150: Tháng năm vội vã.](#)
- [Chương 151: Tháng năm vội vã \(2\).](#)
- [Chương 152: Thiên Ma xâm lược.](#)
- [Chương 153: Tà tu tác loạn.](#)
- [Chương 154: Tà tu tác loạn \(2\).](#)
- [Chương 155: Nhiệm vụ trấn thủ.](#)
- [Chương 156: Nhân quả kết thúc.](#)

- [Chương 157: Nhân quả kết thúc \(2\)](#)
- [Chương 158: Phường thị thay đổi.](#)
- [Chương 159: Ma đầu Hắc Khô.](#)
- [Chương 160: Ma đầu Hắc Khô \(2\)](#)
- [Chương 161: Nhiên Huyết độn pháp.](#)
- [Chương 162: Tiểu Tiệt Thiên Thuật.](#)
- [Chương 163: Tiểu Tiệt Thiên Thuật \(2\)](#)
- [Chương 164: Rùa cây thể chủ.](#)
- [Chương 165: Rùa cây thể chủ \(2\)](#)
- [Chương 166: Tự Hành trúc cơ.](#)
- [Chương 167: Biên Giới Vân Châu.](#)
- [Chương 168: Thập Đại Vạn Sơn.](#)
- [Chương 169: Bầy yêu tấn công.](#)
- [Chương 170: Bầy yêu tấn công.\(2\)](#)
- [Chương 171: Lôi pháp hung mãnh.](#)
- [Chương 172: Thương thượng đại cát.](#)
- [Chương 173: Thương thượng đại cát.](#)
- [Chương 174: Huyết khí luyện khiếu.](#)
- [Chương 175: Huyết khí luyện khiếu \(2\)](#)
- [Chương 176: Hạt sen bảy màu.](#)
- [Chương 177: Hạt sen bảy màu \(2\)](#)
- [Chương 178: Công thành cử cử \(thượng \).](#)
- [Chương 179: Công thành cử cử \(trung \).](#)
- [Chương 180: Công thành cử cử \(trung \).\(2\)](#)
- [Chương 181: Công thành cử cử \(hạ \).](#)
- [Chương 182: Người và yêu sống chung.](#)
- [Chương 183: Người và yêu sống chung \(2\)](#)
- [Chương 184: Kim Đan vào bụng.](#)
- [Chương 185: Yến tiệc Long Cung.](#)
- [Chương 186: Yến tiệc Long Cung.\(2\)](#)
- [Chương 187: Đạo quân cuối cùng.](#)
- [Chương 188: Đạo quân cuối cùng.\(2\)](#)
- [Chương 189: Mai rùa Thương Cổ.](#)
- [Chương 190: Xác Huyền Vũ.](#)
- [Chương 191: Xác Huyền Vũ \(2\)](#)
- [Chương 192: Thánh Điện hiện thế.](#)
- [Chương 193: Thánh Điện hiện thế.\(2\)](#)
- [Chương 194: Đua nhau tranh dành.](#)
- [Chương 195: Dưới lòng Thần Điện.](#)
- [Chương 196: Dưới lòng Thần Điện \(2\)](#)

- [Chương 197: Truyền thừa Tứ Linh.](#)
- [Chương 198: Tinh huyết Yêu Thánh.](#)
- [Chương 199: Tinh huyết Yêu Thánh \(2\)](#)
- [Chương 200: Huyết quang tại ương.](#)
- [Chương 201: Linh mạch tùy thân.](#)
- [Chương 202: Linh mạch tùy thân \(2\)](#)
- [Chương 203: Thống nhất Vân Châu.](#)
- [Chương 204: Thống nhất Vân Châu \(2\)](#)
- [Chương 205: Sử sách ghi chép.](#)
- [Chương 206: Hậu nhân Bạch gia.](#)
- [Chương 207: Hậu nhân Bạch gia \(2\)](#)
- [Chương 208: Tán tu hải ngoại.](#)
- [Chương 209: Lại mở cửa hàng.](#)
- [Chương 210: Truyền thừa tông môn.](#)
- [Chương 211: Truyền thừa tông môn \(2\)](#)
- [Chương 212: Làm giá.](#)
- [Chương 213: Trưởng lão nhất phái.](#)
- [Chương 214: Trưởng lão nhất phái \(2\)](#)
- [Chương 215: Đệ tử nương tựa.](#)
- [Chương 216: Huyền Vũ thần giáp.](#)
- [Chương 217: Huyền Vũ thần giáp \(2\)](#)
- [Chương 218: Giữ mạng là trên hết.](#)
- [Chương 219: Giữ mạng là trên hết \(2\)](#)
- [Chương 220: Giữ mạng là trên hết \(3\)](#)
- [Chương 221: Tiên Thiên linh căn.](#)
- [Chương 222: Tiên Thiên linh căn \(2\)](#)
- [Chương 223: Vừa đe dọa vừa dụ dỗ.](#)
- [Chương 224: Huyết Nguyệt ma quân.](#)
- [Chương 225: Huyết Nguyệt ma quân \(2\)](#)
- [Chương 226: Vu thuật Thương Cổ.](#)
- [Chương 227: Ta không cam lòng.](#)
- [Chương 228: Ta không cam lòng \(2\)](#)
- [Chương 229: Trù chết Yêu Vương.](#)
- [Chương 230: Trù chết Yêu Vương \(2\)](#)
- [Chương 231: Phong thụ, Trâm ngọc.](#)
- [Chương 232: Cổ Truyền Tống Trận.](#)
- [Chương 233: Cổ Truyền Tống Trận \(2\)](#)
- [Chương 234: Quỷ Vương bị huỷ diệt.](#)
- [Chương 235: Quỷ Vương bị huỷ diệt \(2\)](#)
- [Chương 236: Chương 236: Quỷ Vương bị huỷ diệt \(3\)](#)

- [Chương 237: Tổ mạch đứt gãy.](#)
- [Chương 238: Tổ mạch đứt gãy \(2\)](#)
- [Chương 239: Thiên địa kịch biến.](#)
- [Chương 240: Gom góp linh vật.](#)
- [Chương 241: Gom góp linh vật.](#)
- [Chương 242: Khai tông lập phái.](#)
- [Chương 243: Trảm yêu trừ ma.](#)
- [Chương 244: Trảm yêu trừ ma \(2\)](#)
- [Chương 245: Trảm yêu trừ ma \(3\)](#)
- [Chương 246: Vạn cuốn Đạo Tạng.](#)
- [Chương 247: Vạn cuốn Đạo Tạng \(2\)](#)
- [Chương 248: Phương pháp huyết tế.](#)
- [Chương 249: Đạo Quân trần thế.](#)
- [Chương 250: Đạo Quân trần thế \(2\)](#)
- [Chương 251: Ba lần gặp gỡ Huyền Tiêu.](#)
- [Chương 252: Ba lần gặp gỡ Huyền Tiêu \(2\)](#)
- [Chương 253: Truyền thuyết về Thần.](#)
- [Chương 254: Truyền thuyết về Thần \(2\)](#)
- [Chương 255: Truyền thuyết về Thần \(3\)](#)
- [Chương 256: Tiên ma tịch diệt.](#)
- [Chương 257: Tiên ma tịch diệt \(2\)](#)
- [Chương 258: Núi không nhất thiết phải cao.](#)
- [Chương 259: Có Tiên ở là sẽ nổi danh.](#)
- [Chương 260: Có Tiên ở là sẽ nổi danh \(2\)](#)
- [Chương 261: Đổi trắng thay đen.](#)
- [Chương 262: Đổi trắng thay đen \(2\)](#)
- [Chương 263: Mộng du tiên cảnh.](#)
- [Chương 264: Linh Kiếm phân quang.](#)
- [Chương 265: Linh Kiếm phân quang \(2\)](#)
- [Chương 266: Nhất kiếm trảm núi.](#)
- [Chương 267: Nhất kiếm trảm núi \(2\)](#)
- [Chương 268: Tìm kiếm khắp thiên hạ.](#)
- [Chương 269: Tài sản Phật môn.](#)
- [Chương 270: Tài sản Phật môn \(2\)](#)
- [Chương 271: Tài sản Phật môn \(3\)](#)
- [Chương 272: Biến thành đồ đẳng.](#)
- [Chương 273: Biến thành đồ đẳng \(2\)](#)
- [Chương 274: Biến thành đồ đẳng \(3\)](#)
- [Chương 275: Côn Luân trần gian.](#)
- [Chương 276: Côn Luân trần gian \(2\)](#)

- [Chương 277: Côn Luân trần gian \(3\)](#)
- [Chương 278: Vây ngược của rồng.](#)
- [Chương 279: Vây ngược của rồng.\(2\)](#)
- [Chương 280: Sinh không đúng thời.](#)
- [Chương 281: Sinh không đúng thời \(2\)](#)
- [Chương 282: Sinh không đúng thời \(3\)](#)
- [Chương 283: Vinh đăng cực lạc.](#)
- [Chương 284: Vinh đăng cực lạc \(2\)](#)
- [Chương 285: Vinh đăng cực lạc \(3\)](#)
- [Chương 286: Pháp bảo Phật môn.](#)
- [Chương 287: Cái chết của Long Hoàng.](#)
- [Chương 288: Cái chết của Long Hoàng.\(2\)](#)
- [Chương 289: Cái chết của Long Hoàng.\(3\)](#)
- [Chương 290: Tàn Chính nhờ vả.](#)
- [Chương 291: Tàn Chính nhờ vả \(2\)](#)
- [Chương 292: Tàn Chính nhờ vả \(3\)](#)
- [Chương 293: Không gian bảo châu \(1\)](#)
- [Chương 294: Không gian bảo châu \(2\)](#)
- [Chương 295: Những năm cuối vương triều\(1\)](#)
- [Chương 296: Những năm cuối vương triều\(2\)](#)
- [Chương 297: Động thiên Côn Luân \(1\)](#)
- [Chương 298: Động Thiên Côn Luân \(2\)](#)
- [Chương 299: Thái Tổ Đại Chu.](#)
- [Chương 300: Thời thế đổi thay.](#)
- [Chương 301: Thời thế đổi thay_\(2\)](#)
- [Chương 302: Một tử quán.](#)
- [Chương 303: Trên đời có tiên.](#)
- [Chương 304: Tiểu nhị họ Bạch.](#)
- [Chương 305: Tiểu nhị họ Bạch \(2\)](#)
- [Chương 306: Trưởng lão Thần quốc.](#)
- [Chương 307: Trưởng lão Thần quốc \(2\)](#)
- [Chương 308: Nên ăn mừng.](#)
- [Chương 309: Không bàn quốc sự.](#)
- [Chương 310: Không bàn quốc sự \(2\)](#)
- [Chương 311: Dư nghiệt Xích Minh.](#)
- [Chương 312: Bệnh vật vãnh.](#)
- [Chương 313: Bệnh vật vãnh \(2\)](#)
- [Chương 314: Đám ô hợp.](#)
- [Chương 315: Sách tiên Côn Luân.](#)
- [Chương 316: Sách tiên Côn Luân \(2\)](#)

- [Chương 317: Sách tiên Côn Luân \(3\)](#)
- [Chương 318: Tiên môn mở ra.](#)
- [Chương 319: Tiên môn mở ra \(2\)](#)
- [Chương 320: Áo trận Luyện Tâm.](#)
- [Chương 321: Áo trận Luyện Tâm \(2\)](#)
- [Chương 322: Áo trận Luyện Tâm \(3\)](#)
- [Chương 323: Hai trăm năm sau.](#)
- [Chương 324: Hai trăm năm sau \(2\)](#)
- [Chương 325: Hai trăm năm sau \(3\)](#)
- [Chương 326: Bí mật chưa có lời giải.](#)
- [Chương 327: Bí mật chưa có lời giải \(2\)](#)
- [Chương 328: Bí mật chưa có lời giải \(3\)](#)
- [Chương 329: Hiệu cầm đồ Hửu Gian.](#)
- [Chương 330: Hiệu cầm đồ Hửu Gian \(2\)](#)
- [Chương 331: Hiệu cầm đồ Hửu Gian \(3\)](#)
- [Chương 332: Thiên địa hồi sinh.](#)
- [Chương 333: Thiên địa hồi sinh \(2\)](#)
- [Chương 334: Thi pháp từ xa.](#)
- [Chương 335: Thế nhân khổ đau.](#)
- [Chương 336: Thế nhân khổ đau \(2\)](#)
- [Chương 337: Thế nhân khổ đau \(3\)](#)
- [Chương 338: Chuyện ma quỷ lúc nửa đêm.](#)
- [Chương 339: Chuyện ma quỷ lúc nửa đêm \(2\)](#)
- [Chương 340: Bắt quỷ luyện cổ.](#)
- [Chương 341: Bắt quỷ luyện cổ \(2\)](#)
- [Chương 342: Xung đột giữa Tiên Vu.](#)
- [Chương 343: Xung đột giữa Tiên Vu \(2\)](#)
- [Chương 344: Phân thân Nguyên Linh.](#)
- [Chương 345: Dư nghiệt Huyết Ma.](#)
- [Chương 346: Dư nghiệt Huyết Ma \(2\)](#)
- [Chương 347: Phàm nhân đấu với Ma.](#)
- [Chương 348: Công pháp kiểu mới.](#)
- [Chương 349: Công pháp kiểu mới \(2\)](#)
- [Chương 350: Loại thuốc số 0](#)
- [Chương 351: Loại thuốc số 0 \(2\)](#)
- [Chương 352: Loại thuốc số 0 \(3\)](#)
- [Chương 353: Dị thú sáu tai.](#)
- [Chương 354: Trang web tu tiên.](#)
- [Chương 355: Trang web tu tiên \(2\)](#)
- [Chương 356: Hội nghị Nội Các.](#)

- [Chương 357: Toàn dân tu tiên.](#)
- [Chương 358: Toàn dân tu tiên \(2\)](#)
- [Chương 359: Cửa tiên lại mở.](#)
- [Chương 360: Cửa tiên lại mở \(2\)](#)
- [Chương 361: Bách quý dạ hành.](#)
- [Chương 362: Vạn Hồn Phiên.](#)
- [Chương 363: Vạn Hồn Phiên \(2\)](#)
- [Chương 364: Hung thú vây thành.](#)
- [Chương 365: Hung thú vây thành \(2\)](#)
- [Chương 366: năm trăm năm sau.](#)
- [Chương 367: Giữa biển hung thú.](#)
- [Chương 368: Giữa biển hung thú \(2\)](#)
- [Chương 369: Cửu Châu bị xâm chiếm.](#)
- [Chương 370: Cửu Châu bị xâm chiếm \(2\)](#)
- [Chương 371: Cửu Châu bị xâm chiếm \(3\)](#)
- [Chương 372: Đại học Võ Đạo.](#)
- [Chương 373: Đại học Võ Đạo \(2\)](#)
- [Chương 374: Đại học Võ Đạo \(4\)](#)
- [Chương 375: Tiết học đầu tiên.](#)
- [Chương 376: Tiết học đầu tiên \(2\)](#)
- [Chương 377: Tiết học đầu tiên \(3\)](#)
- [Chương 378: Tu tiên trường sinh.](#)
- [Chương 379: Tu tiên trường sinh \(2\)](#)
- [Chương 380: Tu tiên trường sinh \(3\)](#)
- [Chương 381: Tu tiên trường sinh \(4\)](#)
- [Chương 382: Lôi kiếp xuất hiện.](#)
- [Chương 383: Lôi kiếp xuất hiện \(2\)](#)
- [Chương 384: Lôi kiếp xuất hiện \(3\)](#)
- [Chương 385: Danh tiếng Võ Thánh.](#)
- [Chương 386: Danh tiếng Võ Thánh \(2\)](#)
- [Chương 387: Danh tiếng Võ Thánh \(3\)](#)
- [Chương 388: Nhân tộc Cung Phụng.](#)
- [Chương 389: Nhân tộc Cung Phụng \(2\)](#)
- [Chương 390: Nhân tộc Cung Phụng \(3\)](#)
- [Chương 391: Yêu tộc nội loạn.](#)
- [Chương 392: Yêu tộc nội loạn \(2\)](#)
- [Chương 393: Yêu tộc nội loạn \(3\)](#)
- [Chương 394: Yêu tộc nội loạn \(4\)](#)
- [Chương 395: Khí vận chi tử.](#)
- [Chương 396: Khí vận chi tử \(2\)](#)

- [Chương 397: Khí vận chi tử \(3\)](#)
- [Chương 398: Thiên Thi tông chủ](#)
- [Chương 399: Thiên Thi tông chủ \(2\)](#)
- [Chương 400: Thiên Thi tông chủ \(3\)](#)
- [Chương 401: Họa từ phía Tây](#)
- [Chương 402: Họa từ phía Tây \(2\)](#)
- [Chương 403: Họa từ phía Tây \(3\)](#)
- [Chương 404: Họa từ phía Tây \(4\)](#)
- [Chương 405: Thuyền Hỏa Chung](#)
- [Chương 406: Thuyền Hỏa Chung \(2\)](#)
- [Chương 407: Thuyền Hỏa Chung \(3\)](#)
- [Chương 408: Cốt long thi yêu](#)
- [Chương 409: Cốt long thi yêu \(2\)](#)
- [Chương 410: Cốt long thi yêu \(3\)](#)
- [Chương 411: Hải yêu đột kích](#)
- [Chương 412: Hải yêu đột kích \(2\)](#)
- [Chương 413: Uốn cong thành thẳng](#)
- [Chương 414: Uốn cong thành thẳng \(2\)](#)
- [Chương 415: Tin tức về đại kiếp nạn](#)
- [Chương 416: Tin tức về đại kiếp nạn \(2\)](#)
- [Chương 417: Tin tức về đại kiếp nạn \(3\)](#)
- [Chương 418: Thiên tai giáng xuống](#)
- [Chương 419: Thiên tai giáng xuống \(2\)](#)
- [Chương 420: Thiên tai giáng xuống \(3\)](#)
- [Chương 421: Trở về từ Đông Hải](#)
- [Chương 422: Trở về từ Đông Hải \(2\)](#)
- [Chương 423: Trở về từ Đông Hải \(3\)](#)
- [Chương 424: Trở về từ Đông Hải \(4\)](#)
- [Chương 425: Đấu pháp Kim Thi](#)
- [Chương 426: Đấu pháp Kim Thi \(2\)](#)
- [Chương 427: Đấu pháp Kim Thi \(3\)](#)
- [Chương 427: Đấu pháp Kim Thi \(3\)](#)
- [Chương 428: Long huyết võ giả](#)
- [Chương 429: Long huyết võ giả \(2\)](#)
- [Chương 430: Long huyết võ giả \(3\)](#)
- [Chương 431: Tân tấn chân quân](#)
- [Chương 432: Tân tấn chân quân \(2\)](#)
- [Chương 433: Tân tấn chân quân \(3\)](#)
- [Chương 434: Tiết học cuối cùng](#)
- [Chương 435: Tiết học cuối cùng \(2\)](#)

- [Chương 436: Tiết học cuối cùng \(3\)](#)
- [Chương 437: Tiên Thiên chân nhân](#)
- [Chương 438: Tiên Thiên chân nhân \(2\)](#)
- [Chương 439: Tiên Thiên chân nhân \(3\)](#)
- [Chương 440: Nhân quả định số](#)
- [Chương 441: Nhân quả định số \(2\)](#)
- [Chương 442: Nhân quả định số \(3\)](#)
- [Chương 443: truyền thừa Thi tiên](#)
- [Chương 444: truyền thừa Thi tiên \(2\)](#)
- [Chương 445: truyền thừa Thi tiên \(3\)](#)
- [Chương 446: Cửu Châu biến mất](#)
- [Chương 447: Cửu Châu biến mất \(2\)](#)
- [Chương 448: Cửu Châu biến mất \(3\)](#)
- [Chương 449: Tận cùng Tây Hải](#)
- [Chương 450: Tận cùng Tây Hải \(2\)](#)
- [Chương 451: Tận cùng Tây Hải \(3\)](#)
- [Chương 452: Đông Tinh Thần Châu](#)
- [Chương 453: Đông Tinh Thần Châu \(2\)](#)
- [Chương 454: Đông Tinh Thần Châu \(3\)](#)
- [Chương 455: Thờ phụng hương hỏa](#)
- [Chương 456: Thờ phụng hương hỏa \(2\)](#)
- [Chương 457: Thờ phụng hương hỏa \(3\)](#)
- [Chương 458: Thần đạo nguyên lực](#)
- [Chương 458: Thần đạo nguyên lực](#)
- [Chương 459: Thần đạo nguyên lực \(2\)](#)
- [Chương 460: Thần đạo nguyên lực \(3\)](#)
- [Chương 461: Thổ địa thăng quan](#)
- [Chương 462: Thổ địa thăng quan \(2\)](#)
- [Chương 463: Thổ địa thăng quan \(3\)](#)
- [Chương 464: Thổ địa thăng quan \(4\)](#)
- [Chương 465: Tàn hại sinh linh](#)
- [Chương 466: Tàn hại sinh linh \(2\)](#)
- [Chương 467: Tàn hại sinh linh \(3\)](#)
- [Chương 468: Công chính nghiêm minh](#)
- [Chương 469: Công chính nghiêm minh \(2\)](#)
- [Chương 470: Công chính nghiêm minh \(3\)](#)
- [Chương 471: Ô Sơn chi thần](#)
- [Chương 472: Ô Sơn chi thần \(2\)](#)
- [Chương 473: Ô Sơn chi thần \(3\)](#)
- [Chương 474: Vân Thông hà bá](#)

- [Chương 475: Vân Thông hà bá \(2\)](#)
- [Chương 476: Vân Thông hà bá \(3\)](#)
- [Chương 477: Chứng minh giá trị](#)
- [Chương 478: Chứng minh giá trị \(2\)](#)
- [Chương 479: Chứng minh giá trị \(3\)](#)
- [Chương 480: Nguyên Anh Đạo Quân](#)
- [Chương 481: Nguyên Anh Đạo Quân \(2\)](#)
- [Chương 482: Nguyên Anh Đạo Quân \(3\)](#)
- [Chương 483: Bồ Thiên môn đồ](#)
- [Chương 484: Bồ Thiên môn đồ \(2\)](#)
- [Chương 485: Bồ Thiên môn đồ \(3\)](#)
- [Chương 486: Lục phẩm chính thần](#)
- [Chương 487: Lục phẩm chính thần \(2\)](#)
- [Chương 488: Lục phẩm chính thần \(3\)](#)
- [Chương 489: Truyền thừa tiên giới](#)
- [Chương 490: Truyền thừa tiên giới \(2\)](#)
- [Chương 491: Truyền thừa tiên giới \(3\)](#)
- [Chương 492: Dẫn sói vào nhà](#)
- [Chương 493: Dẫn sói vào nhà \(2\)](#)
- [Chương 494: Dẫn sói vào nhà \(3\)](#)
- [Chương 495: Hương Hỏa Phong Thần](#)
- [Chương 496: Hương Hỏa Phong Thần \(2\)](#)
- [Chương 497: Hương Hỏa Phong Thần \(3\)](#)
- [Chương 498: Phật Môn La Hán](#)
- [Chương 499: Phật Môn La Hán \(2\)](#)
- [Chương 500: Phật Môn La Hán \(3\)](#)
- [Chương 501: Nghịch thiên chi thuật](#)
- [Chương 502: Nghịch thiên chi thuật \(2\)](#)
- [Chương 503: Nghịch thiên chi thuật \(3\)](#)
- [Chương 504: Đạo hữu dừng bước](#)
- [Chương 505: Đạo hữu dừng bước \(2\)](#)
- [Chương 506: Đạo hữu dừng bước \(3\)](#)
- [Chương 507: Tất Ngô Sơn Thần](#)
- [Chương 508: Tất Ngô Sơn Thần \(2\)](#)
- [Chương 509: Tất Ngô Sơn Thần \(3\)](#)
- [Chương 510: Mọi việc đều thuận lợi](#)
- [Chương 511: Mọi việc đều thuận lợi \(2\)](#)
- [Chương 512: Mọi việc đều thuận lợi \(3\)](#)
- [Chương 513: Bách Nhân Ma Quân](#)
- [Chương 514: Bách Nhân Ma Quân \(2\)](#)

- [Chương 515: Bách Nhãn Ma Quân \(3\)](#)
- [Chương 516: Tự chui đầu vào lưới.](#)
- [Chương 517: Tự chui đầu vào lưới \(2\)](#)
- [Chương 518: Bái sư Nhân Tiên.](#)
- [Chương 519: Bái sư Nhân Tiên \(2\)](#)
- [Chương 520: Bái sư Nhân Tiên \(3\)](#)
- [Chương 521: Chân Long Cửu Biến.](#)
- [Chương 522: Bái sư Nhân Tiên.](#)
- [Chương 523: Bái sư Nhân Tiên \(2\)](#)
- [Chương 524: Bái sư Nhân Tiên \(3\)](#)
- [Chương 525: Lừa trên gạt dưới.](#)
- [Chương 526: Lừa trên gạt dưới \(2\)](#)
- [Chương 527: Tổ sư phong ấn.](#)
- [Chương 528: Tổ sư phong ấn \(2\)](#)
- [Chương 529: Tổ sư phong ấn \(3\)](#)
- [Chương 530: Tiên Thiên Hắc Phong.](#)
- [Chương 531: Tiên Thiên Hắc Phong \(2\)](#)
- [Chương 532: Tiên Thiên Hắc Phong \(3\)](#)
- [Chương 533: Tiên Thiên Hắc Phong \(4\)](#)
- [Chương 534: Xuống núi thôi.](#)
- [Chương 535: Xuống núi thôi \(2\)](#)
- [Chương 536: Tiết Thiên chân truyền.](#)
- [Chương 537: Tiết Thiên chân truyền \(2\)](#)
- [Chương 538: Tiết Thiên chân truyền \(3\)](#)
- [Chương 539: Ngũ hành linh căn.](#)
- [Chương 540: Ngũ hành linh căn. \(2\)](#)
- [Chương 541: Ngũ hành linh căn. \(3\)](#)
- [Chương 542: Ngũ Hành linh căn.](#)
- [Chương 543: Ngũ Hành linh căn \(2\)](#)
- [Chương 544: Ngũ Hành linh căn \(3\)](#)
- [Chương 545: Thanh Long chi khu.](#)
- [Chương 546: Thanh Long chi khu. \(2\)](#)
- [Chương 547: Thanh Long chi khu. \(3\)](#)
- [Chương 548: Bái kiến sư mẫu.](#)
- [Chương 549: Bái kiến sư mẫu. \(2\)](#)
- [Chương 550: Bái kiến sư mẫu. \(3\)](#)
- [Chương 551: Đệ tử tam giáo.](#)
- [Chương 552: Đệ tử tam giáo. \(2\)](#)
- [Chương 553: Đệ tử tam giáo. \(3\)](#)
- [Chương 554: Sắc tức thị không.](#)

- [Chương 555: Sắc tức thì không.\(2\)](#)
- [Chương 556: Tứ Hải Thiên Sơn.](#)
- [Chương 557: Tứ Hải Thiên Sơn \(2\)](#)
- [Chương 558: Tứ Hải Thiên Sơn \(3\)](#)
- [Chương 559: Phong Thần chi nghị.](#)
- [Chương 560: Phong Thần chi nghị \(2\)](#)
- [Chương 561: Phong Thần chi nghị \(3\)](#)
- [Chương 562: Thiên Đình Tiên Tích.](#)
- [Chương 563: Thiên Đình Tiên Tích \(2\)](#)
- [Chương 564: Thiên Đình Tiên Tích \(3\)](#)
- [Chương 565: Thanh Ngưu xuất thế.](#)
- [Chương 566: Thanh Ngưu xuất thế \(2\)](#)
- [Chương 567: Thanh Ngưu xuất thế \(3\)](#)
- [Chương 568: Kiếm lăng quần ma.](#)
- [Chương 569: Kiếm lăng quần ma \(2\)](#)
- [Chương 570: Linh vật Tiên Thiên.](#)
- [Chương 571: Linh vật Tiên Thiên \(2\)](#)
- [Chương 572: Linh vật Tiên Thiên \(3\)](#)
- [Chương 573: Trên bảng có tên.](#)
- [Chương 574: Trên bảng có tên \(2\)](#)
- [Chương 575: Trên bảng có tên \(3\)](#)
- [Chương 576: Thiên Đình sơ lập.](#)
- [Chương 577: Thiên Đình sơ lập \(2\)](#)
- [Chương 578: Thiên Đình sơ lập \(3\)](#)
- [Chương 579: Đồng đạo tương tàn.](#)
- [Chương 580: Đồng đạo tương tàn \(2\)](#)
- [Chương 581: Đồng đạo tương tàn \(3\)](#)
- [Chương 582: Sắc phong quần thần.](#)
- [Chương 583: Sắc phong quần thần \(2\)](#)
- [Chương 584: Sắc phong quần thần \(3\)](#)
- [Chương 585: Thiên Đế trăm năm.](#)
- [Chương 586: Thiên Đế trăm năm \(2\)](#)
- [Chương 587: Tiên nhân phi thăng.](#)
- [Chương 588: Tiên nhân phi thăng.\(2\)](#)
- [Chương 589: Thiên Đình tảo triều.](#)
- [Chương 590: Thiên Đình tảo triều \(2\)](#)
- [Chương 591: Thiên Đình tảo triều \(3\)](#)
- [Chương 592: Chinh phạt Long Cung.](#)
- [Chương 593: Chinh phạt Long Cung.\(2\)](#)
- [Chương 594: Tam tiên phục yêu.](#)

- [Chương 595: Tam tiên phục yêu \(2\)](#)
- [Chương 596: Tam tiên phục yêu \(3\)](#)
- [Chương 597: Năm trăm năm sau.](#)
- [Chương 598: Năm trăm năm sau \(2\)](#)
- [Chương 599: Năm trăm năm sau \(3\)](#)
- [Chương 600: Giả chết thoát thân.](#)
- [Chương 601: Giả chết thoát thân \(2\)](#)
- [Chương 602: Giả chết thoát thân \(3\)](#)
- [Chương 603: Bất diệt chi thể.](#)
- [Chương 604: Bất diệt chi thể \(2\)](#)
- [Chương 605: Bất diệt chi thể \(3\)](#)
- [Chương 606: Cầu tiên vãn đạo.](#)
- [Chương 607: Cầu tiên vãn đạo \(2\)](#)
- [Chương 608: Hầu Vương trở về.](#)
- [Chương 609: Hầu Vương trở về \(2\)](#)
- [Chương 610: Hầu Vương trở về \(3\)](#)
- [Chương 611: Hầu Vương trở về \(4\)](#)
- [Chương 612: Huyết Hà Chân Kinh.](#)
- [Chương 613: Huyết Hà Chân Kinh \(2\)](#)
- [Chương 614: Không thể không phản.](#)
- [Chương 615: Không thể không phản \(2\)](#)
- [Chương 616: Không thể không phản \(3\)](#)
- [Chương 617: Tông môn xuống dốc.](#)
- [Chương 618: Tông môn xuống dốc \(2\)](#)
- [Chương 619: Tông môn xuống dốc \(3\)](#)
- [Chương 620: Thiên hàng cơ duyên.](#)
- [Chương 621: Thiên hàng cơ duyên \(2\)](#)
- [Chương 622: Thiên hàng cơ duyên \(3\)](#)
- [Chương 623: Đại màn bắt đầu.](#)
- [Chương 624: Đại màn bắt đầu \(2\)](#)
- [Chương 625: Đại màn bắt đầu \(3\)](#)
- [Chương 626: Linh Sơn mưu kế.](#)
- [Chương 627: Linh Sơn mưu kế \(2\)](#)
- [Chương 628: Làm quan Thiên Đình.](#)
- [Chương 629: Làm quan Thiên Đình \(2\)](#)
- [Chương 630: Làm quan Thiên Đình \(3\)](#)
- [Chương 631: Canh ngục Thiên lao.](#)
- [Chương 632: Canh ngục Thiên lao \(2\)](#)
- [Chương 632: Canh ngục Thiên lao \(2\)](#)
- [Chương 634: Phạt Ma một thể.](#)

- [Chương 635: Phạt Ma một thể \(2\)](#)
- [Chương 636: Phạt Ma một thể \(3\)](#)
- [Chương 637: Chấn động Thiên Đình.](#)
- [Chương 638: Chấn động Thiên Đình \(2\)](#)
- [Chương 639: Chấn động Thiên Đình \(3\)](#)
- [Chương 640: Đạp nát Lăng Tiêu.](#)
- [Chương 641: Đạp nát Lăng Tiêu \(2\)](#)
- [Chương 642: Đạp nát Lăng Tiêu \(3\)](#)
- [Chương 643: Duy Trầm Độc Tôn.](#)
- [Chương 644: Duy Trầm Độc Tôn \(2\)](#)
- [Chương 645: Duy Trầm Độc Tôn \(3\)](#)
- [Chương 646: Một vở kịch hay.](#)
- [Chương 647: Một vở kịch hay \(2\)](#)
- [Chương 648: Năm trăm năm sau \(thượng\)](#)
- [Chương 649: Năm trăm năm sau \(thượng\) \(2\)](#)
- [Chương 650: Năm trăm năm sau \(thượng\) \(3\)](#)
- [Chương 651: Năm trăm năm sau \(Trung\)](#)
- [Chương 652: Năm trăm năm sau \(Trung\) \(2\)](#)
- [Chương 653: Năm trăm năm sau \(Trung\) \(3\)](#)
- [Chương 654: Năm trăm năm sau \(Hạ\)](#)
- [Chương 655: Năm trăm năm sau \(Hạ\) \(2\)](#)
- [Chương 656: Năm trăm năm sau \(Hạ\) \(3\)](#)
- [Chương 657: Cổ nhân.](#)
- [Chương 658: Cổ nhân \(2\)](#)
- [Chương 659: Cổ nhân \(3\)](#)
- [Chương 660: Thiên Sư trở về.](#)
- [Chương 661: Thiên Sư trở về \(2\)](#)
- [Chương 662: Thiên Sư trở về \(3\)](#)
- [Chương 663: Nhất đại thiên kiêu.](#)
- [Chương 664: Nhất đại thiên kiêu \(2\)](#)
- [Chương 665: Nhất đại thiên kiêu \(3\)](#)
- [Chương 666: Thanh Vân kết nghĩa.](#)
- [Chương 667: Thanh Vân kết nghĩa \(2\)](#)
- [Chương 668: Thần lực trời sinh.](#)
- [Chương 669: Thần lực trời sinh \(2\)](#)
- [Chương 670: Thần lực trời sinh \(3\)](#)
- [Chương 671: Người tốt việc tốt.](#)
- [Chương 672: Người tốt việc tốt \(2\)](#)
- [Chương 673: Người tốt việc tốt \(3\)](#)
- [Chương 674: Thay sự phụ thu đồ đệ.](#)

- [Chương 675: Thay sư phụ thu đồ đệ \(2\)](#)
- [Chương 676: Thay sư phụ thu đồ đệ \(3\)](#)
- [Chương 677: Truyền thừa vu tộc](#)
- [Chương 678: Truyền thừa vu tộc \(2\)](#)
- [Chương 679: Truyền thừa vu tộc \(3\)](#)
- [Chương 680: Nguyên thần xuất khiếu](#)
- [Chương 681: Nguyên thần xuất khiếu \(2\)](#)
- [Chương 682: Truyền thuyết thượng cổ](#)
- [Chương 683: Truyền thuyết thượng cổ \(2\)](#)
- [Chương 684: Truyền thuyết thượng cổ \(3\)](#)
- [Chương 685: Tâm Vu Thần](#)
- [Chương 686: Tâm Vu Thần \(2\)](#)
- [Chương 687: Tâm Vu Thần](#)
- [Chương 688: Đại náo Thiên Đình](#)
- [Chương 689: Đại náo Thiên Đình \(2\)](#)
- [Chương 690: Đại náo Thiên Đình \(3\)](#)
- [Chương 691: Một vạn tuổi](#)
- [Chương 692: Một vạn tuổi \(2\)](#)
- [Chương 693: Một vạn tuổi \(3\)](#)
- [Chương 694: Hồn Nguyên Thanh Liên](#)
- [Chương 695: Hồn Nguyên Thanh Liên \(2\)](#)
- [Chương 696: Hồn Nguyên Thanh Liên \(3\)](#)
- [Chương 697: Chân Tiên đến](#)
- [Chương 698: Chân Tiên đến \(2\)](#)
- [Chương 699: Chân Tiên đến \(3\)](#)
- [Chương 700: Chương giáo Bồ Thiên](#)
- [Chương 701: Chương giáo Bồ Thiên \(2\)](#)
- [Chương 702: Chương giáo Bồ Thiên \(3\)](#)
- [Chương 703: Thanh Liên đồng tử](#)
- [Chương 704: Thanh Liên đồng tử \(2\)](#)
- [Chương 705: Ta Phật có duyên](#)
- [Chương 706: Ta Phật có duyên \(2\)](#)
- [Chương 707: Ta Phật có duyên \(3\)](#)
- [Chương 708: Chân Thần xuất thế 364](#)
- [Chương 709: Chân Thần xuất thế \(2\)](#)
- [Chương 710: Chân Thần xuất thế \(3\)](#)
- [Chương 711: Thiên Đế thoái vị 365](#)
- [Chương 712: Thiên Đế thoái vị \(2\)](#)
- [Chương 713: Thiên Đế thoái vị \(3\)](#)
- [Chương 714: Cổng thần giới](#)

- [Chương 715: Cồng thần giới \(2\)](#)
- [Chương 716: Pháp luân hồi.](#)
- [Chương 717: Pháp luân hồi \(2\)](#)
- [Chương 718: Pháp luân hồi \(3\)](#)
- [Chương 719: Cuối cùng cũng trở thành nhân tiên.](#)
- [Chương 720: Cuối cùng cũng trở thành nhân tiên \(2\)](#)
- [Chương 721: Cuối cùng cũng trở thành nhân tiên \(3\)](#)
- [Chương 722: Nhất giới vô địch.](#)
- [Chương 723: Nhất giới vô địch \(2\)](#)
- [Chương 724: Nhất giới vô địch \(3\)](#)
- [Chương 725: Luân hồi chuyển thế.](#)
- [Chương 726: Luân hồi chuyển thế \(2\)](#)
- [Chương 727: Luân hồi chuyển thế \(3\)](#)
- [Chương 728: Đàm Hoa Bảo Điện.](#)
- [Chương 729: Đàm Hoa Bảo Điện \(2\)](#)
- [Chương 730: Phong quang khó cầu.](#)
- [Chương 731: Phong quang khó cầu \(2\)](#)
- [Chương 732: Nhận cha nuôi.](#)
- [Chương 733: Nhận cha nuôi \(2\)](#)
- [Chương 734: Nhận cha nuôi \(3\)](#)
- [Chương 735: Có thể thành đại sư.](#)
- [Chương 736: Có thể thành đại sư \(2\)](#)
- [Chương 737: Nhân tính vốn tham.](#)
- [Chương 738: Thiên bất giả niên.](#)
- [Chương 739: Bê hạ thọ đản.](#)
- [Chương 740: Bê hạ thọ đản \(2\)](#)
- [Chương 741: Kim Cương Bất Hoại.](#)
- [Chương 742: Hoàng tử mưu phản.](#)
- [Chương 743: Hoàng tử mưu phản \(2\)](#)
- [Chương 744: Thái giám lãnh cung.](#)
- [Chương 745: Khó được thanh tịnh.](#)
- [Chương 746: Thái giám lãnh cung.](#)
- [Chương 747: Giả điên hoàng hậu.](#)
- [Chương 748: Giả điên hoàng hậu \(2\)](#)
- [Chương 749: Lấy giỏ trúc mà mức nước.](#)
- [Chương 750: Tân hoàng đăng cơ.](#)
- [Chương 751: Tân hoàng đăng cơ \(2\)](#)
- [Chương 752: Đề Độc Nhân.](#)
- [Chương 753: Sát phạt quả đoán.](#)
- [Chương 754: Mười tám cán.](#)

- [Chương 755: Mười tám cán \(2\)](#)
- [Chương 756: Có cừu báo cừu.](#)
- [Chương 757: Lấy được toàn thắng.](#)
- [Chương 758: Hung danh hiển hách.](#)
- [Chương 759: Hung danh hiển hách \(2\)](#)
- [Chương 760: Về nhà thăm người thân.](#)
- [Chương 761: Về nhà thăm người thân \(2\)](#)
- [Chương 762: Chu gia đại viện.](#)
- [Chương 763: Sơn phần có độc.](#)
- [Chương 764: Sơn phần có độc \(2\)](#)
- [Chương 765: Trung tâm đáng khen.](#)
- [Chương 766: Tam Giám Đề Độc.](#)
- [Chương 767: Giết gà dọa khỉ.](#)
- [Chương 768: Giết gà dọa khỉ \(2\)](#)
- [Chương 769: Đông xưởng độc công.](#)
- [Chương 770: Kết bè kết cánh.](#)
- [Chương 771: Kết bè kết cánh \(2\)](#)
- [Chương 772: Kết bè kết cánh \(3\)](#)
- [Chương 773: Lại về lãnh cung.](#)
- [Chương 774: Lại về lãnh cung \(2\)](#)
- [Chương 775: Lại về lãnh cung \(3\)](#)
- [Chương 776: Lại về lãnh cung \(4\)](#)
- [Chương 777: Lại về lãnh cung \(4\)](#)
- [Chương 778: Độc công nghĩa tử.](#)
- [Chương 779: Độc công nghĩa tử \(2\)](#)
- [Chương 780: Độc công nghĩa tử \(2\)](#)
- [Chương 781: Thân trúng kịch độc.](#)
- [Chương 782: Thân trúng kịch độc \(2\)](#)
- [Chương 783: Mã đạp giang hồ.](#)
- [Chương 784: Mã đạp giang hồ \(2\)](#)
- [Chương 785: Mã đạp giang hồ \(3\)](#)
- [Chương 786: Ân uy tịnh thi.](#)
- [Chương 787: Ân uy tịnh thi \(2\)](#)
- [Chương 788: Ân uy tịnh thi \(3\)](#)
- [Chương 789: Kiếm Thần Vô Danh.](#)
- [Chương 790: Kiếm Thần Vô Danh \(2\)](#)
- [Chương 791: Kiếm Thần Vô Danh \(3\)](#)
- [Chương 792: Vong Tình Kiếm Quyết.](#)
- [Chương 793: Vong Tình Kiếm Quyết \(2\)](#)
- [Chương 794: Triệu hồi kinh thành.](#)

- [Chương 795: Triệu hồi kinh thành \(2\)](#)
- [Chương 796: Triệu hồi kinh thành \(3\)](#)
- [Chương 797: Thế tử Vương phủ.](#)
- [Chương 798: Thế tử Vương phủ \(2\)](#)
- [Chương 799: Thế tử Vương phủ \(3\)](#)
- [Chương 800: Ở rể Giang Ninh.](#)
- [Chương 801: Ở rể Giang Ninh. \(2\)](#)
- [Chương 802: Ở rể Giang Ninh. \(3\)](#)
- [Chương 803: Số mệnh khó giải.](#)
- [Chương 804: Số mệnh khó giải \(2\)](#)
- [Chương 805: Số mệnh khó giải \(3\)](#)
- [Chương 806: Lão Lộc bỏ mình.](#)
- [Chương 807: Lão Lộc bỏ mình \(2\)](#)
- [Chương 808: Trong Trấn Ninh Cung.](#)
- [Chương 809: Trong Trấn Ninh Cung \(2\)](#)
- [Chương 810: Trong Trấn Ninh Cung \(3\)](#)
- [Chương 811: Lộ rõ chân tướng.](#)
- [Chương 812: Lộ rõ chân tướng \(2\)](#)
- [Chương 813: Đại chiến tông sư.](#)
- [Chương 814: Đại chiến tông sư \(2\)](#)
- [Chương 815: Đại chiến tông sư \(3\)](#)
- [Chương 816: Kiến Nguyên Long Khánh.](#)
- [Chương 817: Kiến Nguyên Long Khánh \(2\)](#)
- [Chương 818: Kiến Nguyên Long Khánh \(3\)](#)
- [Chương 819: Sửa đổi tận gốc.](#)
- [Chương 820: Sửa đổi tận gốc \(2\)](#)
- [Chương 821: Ném đá hỏi đường.](#)
- [Chương 822: Ném đá hỏi đường \(2\)](#)
- [Chương 823: Đường này thật ngọt.](#)
- [Chương 824: Lão Lộc hiện thân.](#)
- [Chương 825: Lão Lộc hiện thân \(2\)](#)
- [Chương 826: Trường sinh bất lão.](#)
- [Chương 827: Trường sinh bất lão \(2\)](#)
- [Chương 828: Đoạt môn chi biến.](#)
- [Chương 829: Tin sủng hoạn quan.](#)
- [Chương 830: Niên hiệu Thiên Thuận.](#)
- [Chương 831: Niên hiệu Thiên Thuận \(2\)](#)
- [Chương 832: Thái giám trị quốc.](#)
- [Chương 833: Thái giám trị quốc. \(2\)](#)
- [Chương 834: Mận chết thay đào.](#)

- [Chương 835: Tri kỷ của ta.](#)
- [Chương 836: Tri kỷ của ta \(2\)](#)
- [Chương 837: Mượn đao giết người.](#)
- [Chương 838: Trong ngoài liên thủ.](#)
- [Chương 839: Trong ngoài liên thủ. \(2\)](#)
- [Chương 840: Mưa gió ập tới.](#)
- [Chương 841: Mưa gió ập tới \(2\)](#)
- [Chương 842: Đổi trắng thay đen.](#)
- [Chương 843: Đổi trắng thay đen \(2\)](#)
- [Chương 844: Thiên ý như đao.](#)
- [Chương 845: Kế thành vô ích.](#)
- [Chương 846: Kế thành vô ích \(2\)](#)
- [Chương 847: Phong ba bất định.](#)
- [Chương 848: Trường sinh bại lộ.](#)
- [Chương 849: Trường sinh bại lộ \(2\)](#)
- [Chương 850: Trường sinh bại lộ \(3\)](#)
- [Chương 851: Lục chiến quần hùng.](#)
- [Chương 852: Lục chiến quần hùng \(2\)](#)
- [Chương 853: Trốn chạy mất dạng.](#)
- [Chương 854: Trốn chạy mất dạng \(2\)](#)
- [Chương 855: Thiên Trì Điều Tẩu.](#)
- [Chương 856: Thiên Trì Điều Tẩu \(2\)](#)
- [Chương 857: Mười năm nhân thế.](#)
- [Chương 858: Mười năm nhân thế \(2\)](#)
- [Chương 859: Cố nhân Thiên Lao.](#)
- [Chương 860: Cố nhân Thiên Lao \(2\)](#)
- [Chương 861: Cần phải ăn mừng.](#)
- [Chương 862: Tính toán lẫn nhau.](#)
- [Chương 863: Tính toán lẫn nhau \(2\)](#)
- [Chương 864: Tính toán lẫn nhau \(2\)](#)
- [Chương 865: Ngô tính tăng vọt.](#)
- [Chương 866: Dòng họ Chu Thi.](#)
- [Chương 867: Dòng họ Chu Thi \(2\)](#)
- [Chương 868: Mượn đao giết người.](#)
- [Chương 869: Tung hoành vạn dặm.](#)
- [Chương 870: Tung hoành vạn dặm \(2\)](#)
- [Chương 871: Mưu triều soán vị.](#)
- [Chương 872: Mưu triều soán vị \(2\)](#)
- [Chương 873: Nhật ký Độc công.](#)
- [Chương 874: Chính Thống trăm năm.](#)

- [Chương 875: Chính Thống trăm năm \(2\).](#)
- [Chương 876: Duy trì cái tôi.](#)
- [Chương 877: Thiên ý như đao.](#)
- [Chương 878: Thiên ý như đao \(2\).](#)
- [Chương 879: Trở về Cửu Châu.](#)
- [Chương 880: Ngàn năm sau.](#)
- [Chương 881: Ngàn năm sau. \(2\).](#)

Chương 1: Trường Sinh Đạo Quả.

Khăn nha dịch màu đen.

Áo ngắn thời cổ.

Quần dài màu đen.

Ngực có một vòng tròn rõ ràng, viết chữ “Ngục “.

Chu Dịch quan sát đồ mặc này, vẫn không muốn dám tin tưởng, tỉnh dậy thành lính canh ngục Thiên Lao Phụng Dương Quốc.

Tối hôm qua còn ăn nôi lẩu, ôm cô em, hát tình ca, đột nhiên xuyên qua!

Phòng giam tối tăm âm trầm, đậm đà mùi hôi thúi, phía sau hàng rào sắt, bóng đen phạm nhân cuộn mình, phát ra tiếng hừ hừ như có như không.

Không có gì không nhắc nhở Chu Dịch, đây không phải là cảnh trong mơ.

“Trước khi xuyên việt làm chín giờ sáng đến chín giờ tối sáu ngày trong tuần, chuyển kiếp rồi vẫn là như vậy, đây không phải là uống công chuyển kiếp rồi!”

Chu Dịch xoa xoa huyết thái dương, hóa giải đau nhức khi trí nhớ đánh vào, đã trên cơ bản biết lai lịch của mình.

Trùng tên trùng họ, cha chính là lính canh ngục Thiên Lao, năm ngoái bất hạnh nhiễm bệnh Phong Hàn mà chết, mẹ chừng mấy tháng sau liền buồn bực sầu não mà chết.

Hộ tịch lính canh ngục đời này truyền đời khác, y theo thông lệ đưa Chu Dịch chiêu nhập Thiên Lao, bởi vì hắn trời sinh cơ thể yếu nhiều bệnh, vừa không có tu vi võ đạo trong người, vì vậy chỉ có thể phụ trách đưa cơm cho phạm nhân.

Thiên Lao do triều đình trực tiếp trông coi, nhốt chính là tù chính trị cùng phạm nhân tội nặng, số lượng toàn thể tù nhân không nhiều, công việc ngược lại cũng dễ dàng.

Chu Dịch giăn người hoạt động gân cốt, chỉ mấy cái động tác tập thể dục theo bài đơn giản, liền đưa tới tiếng ho khan liên

tiếp, lồng ngực đau đớn kịch liệt co quắp.

“Khục khục khục! Thân thể này cũng quá kém, khó trách tuổi còn trẻ đã chết rồi...”

Trong lòng Chu Dịch chợt phát sinh sợ hãi, trong trí nhớ mình là một trẻ sinh non, trời sinh cơ thể yếu nhiều bệnh, sống đến số tuổi bây giờ đã hao hết sạch tiền bạc trong nhà.

Kết quả vô luận uống bao nhiêu thuốc thang bồi bổ, vẫn không thể trị khỏi bệnh yếu ớt từ lúc mới sinh!

“Đây là mở đầu muốn ta chết một lần nữa a!”

Chu Dịch cẩn thận kiểm tra trí nhớ, lòng hoàn toàn nguội lạnh xuống đáy.

Lính canh ngục Thiên Lao nhìn như là một nghề nghiệp bỉ ổi, bởi vì phạm nhân bị nhốt thân phận bất phàm, có thể nói màu mỡ phong phú.

Cha hắn ở trong lao làm nhiệm vụ hơn hai mươi năm, không chỉ ở Thần Kinh mua nhà, còn nhờ quan hệ mời ngự y trong cung, tự mình làm thuốc chữa trị cho Chu Dịch, kết quả vẫn là toi công dã tràng.

Nghĩ tới đây, Chu Dịch chỉ có biện pháp sau cùng, lấy dũng khí nhẹ giọng kêu lên.

“Hệ thống!”

Không có phản ứng.

“Ngón tay vàng?”

“Lão gia gia?”

“Hệ thống ba ba?”

Chu Dịch tràn đầy thân thiết kêu mấy tiếng, vẫn không có bất kỳ đáp lại, cũng không có một tiếng Ting.

Bỗng nhiên.

Trong đầu Chu Dịch kim quang đại phóng, hiển hóa ra một viên Kim Đan tròn trịa.

“Cái này là vật gì?”

Lời còn chưa dứt, tầm mắt Chu Dịch hiện lên từng bức họa, đồ sộ, hoa lệ, kinh khủng, đáng sợ!

Cự thú ở hoang dã tùy ý lao nhanh, há mồm phun ra hỏa diễm đầy trời.

Cung điện Bạch Cốt xây ở trên núi cao mấy ngàn trượng, bóng người tựa như người tựa như quỷ khổng chế ma vân cuộn cuộn.

Quái thú đầu sói thân rắn hô phong hoán vũ, dị nhân lưng mọc hai cánh khổng chế sấm sét.

Bầu trời chậm rãi mở ra đôi mắt kim quang, lạnh giá vô tình nhìn chăm chú phàm trần, hạ xuống vô số Thần Lôi màu tím, trong vòng ngàn dặm tan thành mây khói.

Tiên nhân khổng chế phi kiếm, một đòn mang hư không xé ra khe hở.

Ma đầu ngồi xếp bằng giữa ao máu, xương khô hài cốt chìm chìm nổi nổi.

Trăm trượng cự thân, cửu long chiến xa, Bạch Hổ rít gào tận trời, Huyền Quy che phủ biển khơi...

Tiên âm mệnh mông vang ong ong lên, hình ảnh mông lung chậm rãi thối lui.

Lúc này.

Kim Đan trong đầu đã thu liễm thần quang, tựa như kim châu tâm thường, ở chính giữa thần hồn chậm rãi trôi lơ lửng xoay tròn, một luồng tin tức truyền vào thần hồn Chu Dịch.

Trường Sinh đạo quả!

“Đạo Quả!”

“Đây không phải là Trường Sinh đạo quả mà ta kiếp trước chơi Game, tu luyện tới đẳng cấp cao nhất mới lấy được sao?”

Chu Dịch trước khi xuyên qua, trầm mê ở một trò Game mô phỏng Tu Tiên, cày ngày cày đêm sau nửa năm rốt cuộc max cấp, vượt qua cửu trọng thiên kiếp sau đó có thể lựa chọn Đạo Quả.

Bởi vì Chu Dịch là game thủ không nạp tiền, cuối cùng không có lựa chọn nào khác, chỉ có duy nhất Trường Sinh đạo quả miễn phí.

[Đạo Quả: Trường sinh

Thuộc tính: Sau khi trưởng thành không lại sinh trưởng, thọ nguyên vô tận, trường sinh bất lão.]

Miễn phí Đạo Quả, không kèm theo bất kỳ chỉ số, thuộc tính!

“Cho nên ngón tay vàng của ta là Game! Gia trì Game? Mở ra Game? Bảng Game? Phòng phát triển game Tencent?”

Chu Dịch lại thử kêu mấy tiếng, chắc chắn không có đem thuộc tính Game mặt khác mang đến, chỉ có thể bắt đấm nhún nhún vai.

“Cho nên, ta đây liền trường sinh bất lão rồi hả?”

“Đáng tiếc trường sinh bất lão cũng không phải là không chết, chỉ là sẽ không trở nên già, thọ nguyên vô tận, vẫn sẽ bị thương bị bệnh, sẽ phát sinh đủ loại chuyện ngoài ý muốn, cũng sẽ bị người giết chết.”

Chu Dịch giật giật tay và chân, phát hiện suy yếu, ốm đau đã biến mất không thấy gì nữa, hô hấp kéo dài đều đều, tứ chi tráng kiện có lực.

“Thể chất non yếu từ khi sinh ra đã biến mất, hẳn là bị Trường Sinh đạo quả ảnh hưởng.”

“Sớm biết sẽ xuyên việt, nên nạp một đồng tiền, nạp ra thiên phú Đạo Quả tốt nhất! Chẳng qua, cái Đạo Quả khác mặc dù gia tăng thiên phú, thuộc tính, lại chỉ riêng không có trường sinh bất tử...”

Chu Dịch cẩn thận suy tư chốc lát, phát hiện thực tế cùng Game bất đồng, Trường Sinh đạo quả ngược lại là lựa chọn tốt nhất.

Bởi vì trên thực tế có thọ nguyên hạn chế, nắm giữ thuộc tính cao cấp khác hay thiên phú Đạo Quả, vẫn cần phải tiếp tục vì trường sinh bất tử mà tu hành, trong lúc đó không thiếu được đầu pháp chém giết.

Việc chiến đấu hung hiểm, cử tử nhất sinh!

Ngược lại có Trường Sinh đạo quả, chỉ cần cần thận một chút ít kết thù oán, vững vàng từng bước tu hành, mấy vạn năm mười mấy vạn năm sau cứ thế có thể thành Tiên làm Tổ.

Chu Dịch hồi tưởng từng cảnh tượng hình ảnh kinh khủng trong tu tiên giới, di sơn đảo hải chỉ là tầm thường, xé hư không dường như bình thường.

Cho dù có Đạo Quả cao cấp trợ giúp, không biết phải trải qua bao nhiêu sinh tử giãy giụa, mới có thể tu tới trường sinh.

Tiên Phật Thần Ma nhưng mà không phải là cái gì tiền bối lương thiện, một khi phát hiện tốc độ Chu Dịch tu hành vượt quá bình thường, hoặc là gặp một ít hạng người thọ nguyên gần hết, sẽ cần lộ đỉnh thiên kiêu!

Bảo đảm gặp được liên lộ bộ mặt thật, sư hôn đoạt xác, ăn cắp Đạo Quả!

Đạo Quả là mục tiêu cuối cùng của Tu Tiên, không có hộ đạo thuật tương ứng, như trẻ con cầm vàng qua phố xá sầm uất.

“Chu Dịch ta há là người ưa thích tranh đấu tàn nhẫn?”

Chu Dịch quyết định chủ ý, yên lặng sống ẩn cư đến vô địch thiên hạ, lại đi ngoại giới tiêu dao tự tại.

Thiên Lao thật là chỗ tốt, từ vị trí địa lý nhìn lên, nằm ở Ninh Đức Phường kinh thành, mặt tây là cửa chính kinh thành, mặt đông tiếp cận Đại Lý tự, khoảng cách hoàng cung chẳng qua là hai cái phường thị.

Mấy ngàn cấm quân bảo vệ sâm nghiêm, lại tùy thời có thể ra khỏi thành chạy trốn, đơn giản là chỗ an toàn nhất Phượng Dương Quốc.

Dù cho gặp kịch biến thay đổi triều đại, người ta tấn công cũng là hoàng cung, hoàng đế tân triều cũng sẽ không mang kẻ phạm trọng hình thả ra, gieo họa giang sơn trăm họ của mình.

Hưởng thụ phòng ngự cấp hoàng đế, cũng sẽ không bị nguy khốn trong cung.

“Hoàn mỹ! Trước định một mục tiêu nhỏ, sống mấy trăm năm trong Thiên Lao! .”

Chu Dịch xách thùng cơm, đi tới cửa nhỏ của mỗi cái phòng giam, múc lên một muống cháo loãng không biết dùng gì nấu thành.

Phạm nhân nghe được âm thanh, từ trên chiếu rơm bò dậy, bàn tay đen bần từ trong bát thô vớt vớt, chỉ có mấy hạt gạo lúc mấy miếng rau thôi, rầm một tiếng đem chén lật ngược.

“Bồn quan là Lễ Bộ Thị Lang, lại dám để cho ta ăn đồ ăn cho heo?”

Đây là mới tới không lâu, còn không có thoát khỏi kiêu ngạo của thân phận ban đầu!

Phạm nhân bên cạnh liền rất hiểu chuyện: “Tiểu ca, lại một muống, một ít này ăn không đủ no a!”

Chu Dịch dựa theo nguyên tắc chủ nghĩa nhân đạo, nhìn xuống bảng số phòng giam, ở đáy thùng vớt muống cháo đặc sệt cho phạm nhân, hơn nữa nhắc nhở.

“Lập tức tới cuối tháng, nhớ để cho người nhà đưa tiền cơm tới.”

“Lại một tháng a!”

Phạm nhân thở dài một tiếng, bung lên chén cơm húp lấy húp để ăn sạch sẽ, ợ một cái, trở lại bên trên chiếu rơm ngồi tĩnh tọa hoài niệm chuyện xưa.

Chương 2: Phi Hồng Kiếm Khách.

Thiên Lao quanh năm không thấy ánh mặt trời, chỉ có hành lang đốt ngọn đèn dầu.

Tối tăm âm trầm, khó phân ngày đêm.

Phạm nhân mới vừa tới còn ở trên tường vạch vẽ ghi chép, thời gian chịu đựng quá lâu, hoặc là vẽ đầy vách tường, lại không có tâm tình tính toán cuộc sống.

Dù sao, còn sống từ Thiên Lao đi ra quá ít!

Vị phạm nhân tĩnh tọa này, trong trí nhớ Chu Dịch có ấn tượng, họ Tô, nghe nói họ này từng là văn hào Giang Nam.

Bởi vì viết thi từ ngỗ nghịch đương kim Hoàng Đế, đưa đến Cẩm y vệ đi điều tra, không biết làm sao lại tìm được tội chứng hành hạ chết tội tử, y theo luật nhốt vào Thiên Lao.

Có người nhà đưa bạc, mỗi bữa có thể uống thêm vài muống cháo loãng!

Có lẽ ngày nào đó đương kim Hoàng Đế gặp khó, tân quân lên ngôi đại xá thiên hạ, vị này liền được thả ra.

“Khó trách tâm tính tốt như vậy!”

Chu Dịch mang cháo loãng phân phát xong, dọc theo một đường phòng giam đi ra phía ngoài.

Âm thanh từ xa đến gần.

Lúc đầu là tiếng chổi tai chát chát, sau đó hóa thành tiếng hò hét to to nhỏ nhỏ, nghe giọng nói là đang đánh bạc.

Phượng Dương lập quốc đến nay đã có ba trăm năm, bệnh chung nên có của vương triều cũng là không thiếu, thí dụ như sinh nhật bệ hạ đòi lô lớn cống phẩm, thí dụ như quan lại trị dân bại hoại, binh lính phòng bị phân tán.

Quy củ Thiên Lao sớm không nghiêm khắc giống lúc thời Thái Tổ, nếu không Chu Dịch con ma bệnh này, cũng không được chiêu vào.

Ngạch định hơn ngàn lính canh ngục, đại đa số là ăn lương không, không gặp người, số ít làm nhiệm vụ giáo úy, mỗi ngày đều là uống rượu đánh bạc làm thú vui.

Chu Dịch so sánh quy luật trong sách lịch sử, so sánh tình hình Phương Dương Quốc hiện nay, đại khái phải cải triều hoán đại.

“Tiêu Dịch Tử đưa xong cơm? Tới chơi hai cây!” Thanh âm nha dịch Trương Chu, đánh thức Chu Dịch từ bên trong cảm khái.

Chỉ thấy Trương Chu không ngừng thối vào lòng bàn tay, dường như có thể để cho điểm số quân bài trở nên lớn.

Trương Chu là Thiên Lao nha dịch, chức quan nhỏ bắt nhập lưu, đúng lúc là cấp trên trực thuộc của Chu Dịch, cùng Chu phụ qua đời quan hệ không tệ.

Chu Dịch lắc đầu một cái, một là trời sinh tính cẩn thận không muốn đánh cược, hai là không có tiền bạc.

Đời trước mỗi ngày mua thuốc tu bổ thân thể, xài hết tất cả tiền bạc trong nhà, kết quả vẫn là không công, để cho hồn phách từ Địa Cầu tới chiếm thân xác.

Đứng sau lưng Trương Chu nhìn một hồi, tương tự với cách chơi xúc xắc, làm nhà cái là Ngưu giáo úy.

Nhàm chán, không thú vị!

Chu Dịch bình tĩnh tâm tình lại, suy nghĩ ngày sau như thế nào tu hành.

Cho dù có Trường Sinh đạo quả, cũng không thể buông tha Tu Tiên, vạn nhất ngày nào đó gặp phải Ma Đạo Yêu Nhân bắt cóc nhân khẩu, hoặc là tiên nhân đánh nhau tiêu diệt một thành.

Thiên tai nhân họa, dựa hết vào cẩn thận tránh không thoát.

Trường sinh là Đạo Quả, Tu Tiên chính là hộ đạo thuật!

” Trong trí nhớ đời trước chưa từng nghe qua phương pháp Tu Tiên, ngay cả câu chuyện tiên nhân cũng không biết, chỉ nghe nói qua võ đạo chia làm nội khí cùng rèn thể, cụ thể còn phải đi võ quán hỏi thăm một phen.”

Tu Tiên là vì trường sinh, Chu Dịch đã được Đạo Quả, cũng sẽ không bỏ gốc lấy ngọn, vì cầu Tiên mà đi đạo chơi mạo hiểm.

Cho nên, tạm thời chỉ có thể lựa chọn võ đạo!

“Có phải hay không trước kiếm một số tiền lớn, cải thiện sinh hoạt? Làm không đến xà bông xi măng, cũng có thể làm thuốc súng thủy tinh...”

Hoặc là đạo văn chút thi từ ca phú, danh tiếng có, tiền cũng thì có...”

“Dầu gì...”

“Tạm thời quên đi, trước mắt ở Thần Kinh có nhà, Thiên Lao nuôi com, chứ lại bởi vì chút tiền bạc gây thêm rắc rối.”

Chu Dịch nhưng mà không tin hoàn cảnh buôn bán cổ đại, ở xã hội thuần quan lại, không có chút căn cơ núi dựa nào lại có số lớn bạc, hoàn toàn là heo đọi làm thịt.

Lúc này.

Bên ngoài tới một thư lại, ở bên tai Ngưu giáo úy nói vài lời.

Giáo úy là quan chức Thiên Lao, từ Cửu phẩm, dưới quyền trông coi mười tên nha dịch, nha dịch quản lý mười tên lính canh ngục.

Ngưu Túc y theo luật có thể trông coi trăm người. Như hôm nay người ăn lương không của Thiên Lao quá nhiều, thủ hạ chỉ có hai ba chục tên lính canh ngục, còn thường xuyên đến không đồng đều.

“Các anh em, đi làm việc.”

Ngưu Túc mang quân bài ném lên bàn, nói: “Lôi đại nhân phân phó, mấy ngày trước tên tặc nhân tiến vào Thiên Lao kia, hôm nay phải tra hỏi nhận tội, tránh cho trì hoãn Văn Trảm.”

Lôi đại nhân tên gọi Lôi Hồ, đảm nhiệm chức vụ Tư Ngục, không tính đến cấm quân trấn thủ bên ngoài, có thể nói là quan lớn nhất trong thiên lao.

“Đề ta đề ta!”

Trương Chu hai mắt có chút đỏ ngầu, dưới ánh đèn đung đưa, thoáng như ác quỷ.

“Hôm nay vận may thối thật, thua hết sạch, phải cầm người này xả giân cho đã!”

Đang nói chuyện.

Mười mấy người phản phật hướng phòng tra tấn đi tới.

Chu Dịch do dự một chút, cũng đi theo.

Tặc nhân ở phòng Giáp số 12, mở ra cửa tù, bên trong treo ngược một hán tử, trên mặt vết máu loang lổ không thấy rõ dung mạo.

Chu Dịch đi theo phía sau đám người, có lẽ là trong trí nhớ thấy nhiều rồi, mắt thấy hán tử kia bộ dáng thê thảm, cũng không có bất kỳ cảm giác mắc ói buồn nôn.

Trương Chu tạt nước đánh thức hán tử, cũng không hỏi gì, trực tiếp vung roi lên liền hung hãn vụt.

Bằng bằng bằng!

Một thanh âm vang lên, trên người hán tử nhiều hơn một vết máu.

Trên roi dính nước muối, kích thích vết thương bên trên, hán tử đau kêu ô ô ô thảm thiết.

Chu Dịch lúc này mới nhìn rõ, hán tử răng miệng đã không có, đầu lưỡi đều đứt nửa đoạn, như vậy làm sao còn nhận tội?

Ngưu Giáo Ủy ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, chậm rãi thưởng thức trà, thấp giọng nói chuyện cùng thư lại phụ trách ghi chép.

Chung quanh mười mấy người nhìn hán tử chịu tội, hoặc vẻ mặt sảng khoái, hoặc hờ hững không nhìn, hoặc đánh cuộc phạm nhân có thể chống nổi mấy hồi.

Hồi lâu sau.

Trương Chu vung roi mệt mỏi, nhắc lên miếng sắt nung đỏ bùng, tùy ý ấn vào trên người hán tử.

Xì xì xì!

Một cỗ mùi khét thúi truyền ra, hán tử đã hấp hối, chỉ còn lại tiếng hừ hừ bản năng.

Ngưu Giáo Ủy ngăn cản Trương Chu tiếp tục thi hành hình phạt: “Chớ có đem người giết chết!”

Thư lại đã đem quá trình tra hỏi viết xong, xóc lên bàn tay hán tử, cũng không cần thẩm mực đỏ, trực tiếp ở trong sách nhận tội để lại Huyết Thủ Ấn rõ ràng.

Bằng chứng như núi, thẳng thắn nhận tội!

Chu Dịch thấp giọng hỏi lính canh ngục bên cạnh: “Diệp thúc, người này phạm tội gì? Xem bộ dáng không giống như là quan lão gia.”

“Tên tặc nhân này là một kẻ lẩn lộn giang hồ, ngoại hiệu Phi Hồng kiếm khách hay là gì đó.”

“Nửa năm trước Dự Châu có nạn hạn hán, chết đói không ít người. Người này dẫn người đánh vào kho lương, giết mười mấy thương nhân bán lương thực không nói, ngay cả Huyện lệnh cũng bị hấn cắt đầu.”

Diệp lão thất nói: “Cấm y vệ truy lùng gần nửa năm, rốt cuộc chop được, trực tiếp phán chém đầu!”

Lục lâm hảo hán! (1)

Đây là ý niệm đầu tiên của Chu Dịch, thời cổ đại, nạn hạn hán nhẹ thì người chết đói khắp nơi, nặng thì giết con mà ăn.

Hán tử mở kho phóng lương, cứu tánh mạng không biết bao nhiêu người!

Ngưu Giáo Ủy nhận lấy thư nhận tội nhìn một chút, khẽ vuốt cằm: “Bạch Liên giáo nghịch tặc, tự chúng gây chuyện, giết quan mưu phản! Nhớ cho hấn ăn cơm đầy đủ, sau một tháng Ván Trảm, ít nhất phải sống.”

Trương Chu nói: “Đại nhân yên tâm, Tiểu Dịch Tử làm việc ổn thỏa.”

“Đại nhân, có muốn hay không cho ăn ngon chút?”

Chu Dịch khom người lĩnh mệnh, xem hán tử kia bộ dáng thâm trầm, đã bị hành hạ không giống hình người, thế nào cũng không giống là uống cháo loãng có thể gắng gượng qua một tháng.

Ngưu Giáo Ủy khoát khoát tay: “Không cần phiền toái, cái tên tặc nhân này trui luyện lục phủ ngũ tạng, là cao thủ nhất lưu trên giang hồ, nhưng mà không dễ dàng chết như vậy.”

Quả nhiên.

Buổi chiều Chu Dịch xách thùng cơm tới, hán tử đã khôi phục tinh khí, mắt hồ trợn tròn.

Trên mặt in dấu vết thương tím đen, trên người vết roi máu đỏ, không những không hiện lên yếu đuối, ngược lại có thêm khí thế hung sát.

Chu Dịch không dám đến gần, múc muống cháo loãng đổ vào trong miệng hán tử, nhưng mà đối phương ngậm chặt miệng giấy giữa, không cần thận đổ vào lỗ mũi.

“Khục khục khục!” Hán tử sắc không ngừng ho khan.

“Đại hiệp, ta chính là một chính là nha dịch, chớ có làm khó.”

“Châu... Cầu... Côn!”

Đầu lưỡi hán tử bị chặt đứt nửa đoạn, nói chuyện mơ hồ lập lờ không rõ.

Chu Dịch buông xuống thùng cơm, đi bên ngoài nhìn một chút, phòng giam bên cạnh trống không, những ngục tốt đều đi chơi bài.

Trở lại bên người hán tử, ôm quyền thi lễ.

“Đại hiệp không tiếc thân mình, cứu giúp dân bị tai nạn, tại hạ kính nể vạn phần. Bây giờ thân hãm lao tù, cũng không nên tự ngược đãi mình, dù cho lên đoạn đầu đài cũng có thể có sức lực mắng triều đình một trận!”

Hán tử nghe vậy, yên lặng rất lâu, chậm rãi há miệng ra.

Chu Dịch giúp hán tử xoa xoa hột cơm nhiễm máu trên mặt, cái muống thận trọng đổ cơm, tránh cho lại đổ vào mũi.

—

(1)Lục lâm: chỉ những người ở rừng núi để cướp bóc hoặc chống lại quan lại

Chương 3: Diệt môn hoàn khổ.

Võ đạo cường nhân đúng là ăn rất được.

Non nửa thùng cháo loãng đều vào bụng của hán tử.

Chu Dịch chấp tay nói: “Đại hiệp, vẫn chưa được thỉnh giáo tên tuổi?”

Hán tử không để ý đến Chu Dịch, nhắm mắt điều tức, lục phủ ngũ tạng phát ra tiếng kêu vù vù, cơ bắp gân cốt không ngừng rung lên.

Phốc!

Một ngụm máu tươi phun ra, mặt hán tử trắng như tuyết, khí tức lập tức trở nên suy yếu.

Chu Dịch đứng bên cạnh quan sát, đoán rằng hán tử đang vận công chữa thương, dường như hiệu quả cũng không được lý tưởng cho lắm.

“Độc quá mạnh!”

Hán tử phun ra một ngụm máu loãng: “Ta là Ngụy Xương.”

“Ngụy đại hiệp thích ăn gì, ngày mai ta mang đến?” Trước kia Chu Dịch cũng đã từng đưa cơm cho phạm nhân, giá cơm thì gấp cả trăm lần bên ngoài, nhưng mà bạc kiếm được thì đều dùng để mua thuốc bổ rồi.

Ngụy Xương lạnh lùng nói: “Cả nhà Ngụy mồ bị lưu đày, không có bạc để dứt lốt cho người đâu.”

“Chỉ do ta bội phục hành vi của Ngụy đại hiệp mà thôi!”

Chu Dịch nghiêm túc nói: “Cái tính tình này của ta, chẳng thể nào làm được chuyện quên mình vì người, nhưng không trở ngại gì đến việc kinh nể anh hùng. Chỉ có thể đưa chút đồ ăn, coi như vì làm chút việc cho đại hiệp!”

Ngụy Xương khép lại hai mắt, lại không nói lời nào.

Chu Dịch xách theo thùng cơm rời đi, vừa mới bước ra ngoài cửa lao, bên trong lại truyền đến thanh âm.

“Có rượu không?”

“Có!”

.....

Hôm sau.

Chu Dịch đến nha môn điểm danh trước, rồi lại chạy đến nhà bếp xách thùng cơm.

Nhà bếp của thiên lao có hai gian, một lớn, một nhỏ, nhà bếp lớn thì nấu cháo loãng, gạo thô rau nát nấu bừa, ăn không chết người là được.

Phòng bếp nhỏ thì có bộ cục tinh xảo, gà vịt thịt cá đủ các loại nguyên liệu nấu ăn, đầu bếp chính là đầu bếp Lưu của Đinh Hương Lôu .

“Dịch ca nhi, tối hôm qua nhà ngục Bính số chín có người vào, tính tình có hơi nóng, cần thận hầu hạ.” Đầu bếp Lưu đưa cho Chu Dịch một hộp đồ ăn được chuẩn bị riêng.

Chu Dịch hiếu kỳ nói: “Lưu ca, lai lịch ra sao?”

Thiên lao thường xuyên xuất hiện những phạm nhân đặc biệt, hoặc là tội danh chưa xác định, hoặc là được gia tộc đồng liêu che chở, phòng bếp nhỏ chuẩn bị riêng cho bọn họ.

Đầu bếp Lưu thấp giọng nói: “Nghe nói là con trai độc nhất của Long tướng, tối hôm qua say rượu ở Xuân Phong lâu, xung đột với thương nhân, vậy mà đánh chết người ta ngay tại chỗ!”

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Loại án tử này, chẳng phải là nên đưa vào đại lao của Kinh nha hay sao?”

“Nhưng mà còn chưa hết đâu!”

Đầu bếp Lưu nhìn ra bên phía ngoài, thấy không có ai mới tiếp tục nói: “Vị gia này đánh chết người ta, mà vẫn chưa thấy thoải mái, mang theo một đám gia phó vọt vào nha người ta, đem cả nhà.....”

Nói rồi, khoa tay múa chân làm động tác cắt cổ.

Chu Dịch không kìm được mà thấy kinh hãi, vị Long công tử này cũng quá là kiêu ngạo, dưới chân thiên tử mà cũng dám làm ra chuyện vào nhà giết người.

Làm người nghe phải kinh sợ!

Chu Dịch xách theo hộp đồ ăn và thùng cơm tiến vào thiên lao, chào hỏi đám người Trương Chu, một đường đi vào chỗ sâu nhất trong phòng số chín ngục Bính.

Giáp Ất Bính là ba loại nhà ngục giam trong Thiên lao, nhà ngục chữ Giáp giam giữ những kẻ phạm tội trộm cắp, nhà ngục chữ Ất giữ những kẻ phạm tội chính trị hoặc là văn nhân, nhà ngục chữ Bính giam giữ những kẻ quyền quý và những phạm nhân đặc biệt.

Nhà ngục Bính phòng số chín là sạch sẽ thoải mái nhất, hai gian nhà tù được chia làm một phòng một sảnh.

Chu Dịch bước tới cửa lao, còn chưa đi vào, đã nghe một tiếng quát.

“Ai?”

Người đang nói chính là một hán tử lực lưỡng, cường tráng, mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm động tác của Chu Dịch.

“Đại ca, tiểu nhân đưa cơm cho Long công tử.” Chu Dịch cung kính đưa hộp đồ ăn ra.

Bên ngoài nhà ngục Bính số chín có bốn người đàn ông, hai người gác ở cửa nhà tù, hai người gác bên trong cửa, hiển nhiên là phụ trách bảo vệ cho sự an toàn của Long công tử.

Hán tử nghe vậy thả lỏng cảnh giác, lấy ngân châm từ trong ngục ra, thử lần lượt đồ ăn trong hộp.

“Cút!”

Chu Dịch khom người lui về phía sau, đang chuẩn bị đóng cửa lao lại.

Một vị công tử trẻ tuổi đi ra từ bên trong, quần áo không chỉnh tề, đang ôm một nương tử kiều diễm.

“Lão Tứ, cha ta nói bao giờ thì có thể ra ngoài?”

Người đàn ông thử độc nói: “Công tử, lần này có hơi khó giải quyết, họ Trần kia là chi nhánh của Tề Quốc Công phủ, phải chờ thêm chút thời gian nữa.”

“Cái gì mà Tề Quốc Công phủ, Phượng Dương quốc này chính là cha ta.....”

Cửa lao đóng chặt lại.

Những lời tiếp theo không nghe rõ lắm.

Chu Dịch xách theo thùng cơm chia cho những phạm nhân, cuối cùng mới đi đến phòng giam Giáp số mười ba, quan sát hai bên không có người, từ trong ngực lấy ra một bình sứ.

“Ngụy đại hiệp, đây là Lê Hoa Bạch nổi tiếng ở Thần Kinh, rượu mạnh ủ hai mươi năm!”

Mở nút bình ra, một mùi hoa lê thanh mát nồng nặc bay ra.

Ngụy Xương vẫn bị treo ngược, trên tay chân đều có gông xiềng xích sắt trói buộc, đến ngay cả trên cổ cũng bị tròng vòng sắt.

“Đại hiệp ném thử đi.”

Chu Dịch cẩn thận rót rượu vào miệng Ngụy Xương.

Yết hầu Ngụy Xương co giật, một ngọn lửa men theo yết hầu một đường thiêu đốt tới dạ dày, quả nhiên là rượu ngon.

“Ăn thêm miếng thịt.”

Chu Dịch lại lấy con gà nướng từ trong ngực ra, xé xuống một miếng thịt đưa tới bên miệng hắn.

Ngụy Xương không còn răng, khó nhai nuốt được, nuốt thịt gà vào trong miệng, đảo qua đảo lại trong miệng rồi nuốt xuống.

“Uống rượu!”

Rồi sau đó, Chu Dịch cứ tiếp tục một ngụm rượu một ngụm thịt, một bầu Lê Hoa Bạch một con gà nướng nằm hết trong bụng của Ngụy Xương.

“Sảng khoái!”

Ngụy Xương thở phào một hơi: “Không hổ là rượu ngon của Thần kinh, Dự Châu là nơi nghèo khó, thua xa.”

Chu Dịch nói: “Lê Hoa Bạch này chỉ là một trong số đó mà thôi, còn có Quỳnh Hoa Nhưỡng, Chiếu Điện Hồng, Ngọc Lộ Xuân ..., mỗi ngày đem một bình đến, bảo đảm cho đại hiệp ném hết rượu ngon ở Thần kinh!”

Ngụy Xương lạnh lùng nói: “Trên đời này làm gì có chuyện ăn không uống chùa, thằng nhãi con nhà người, coi trọng một thân công phu của Ngụy mỗ chứ gì?”

Chu Dịch lộ vẻ vui mừng, cũng không giấu giếm.

“Ngụy đại hiệp, tiểu tử mời ngài uống rượu ăn thịt, đúng thật là có ý đồ này.”

Hôm qua sau khi về nhà, Chu Dịch đã hỏi thăm, Thần kinh có không ít những võ quán dạy những loại công pháp rèn luyện thân thể bình thường.

Học phí từ mười lượng đến hơn trăm lượng, rồi sau đó còn phải mua thuốc bồi bổ, muốn học thì ít nhất cũng phải tốn mấy ngàn lượng bạc.

Muốn học những loại công pháp rèn luyện thân thể cao thâm hơn thì cần phải báỉ sư, trở thành đệ tử võ quán.

Ở thời đại này, báỉ sư cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, một ngày làm thầy suốt đời làm cha, có việc đệ tử phải làm thay, chưa nói đến chuyện cần làm rất nhiều việc nặng việc dơ, mà còn không thiếu những việc như chém giết kẻ địch thay cho sư phụ.

Người biết tự bảo vệ mình, sẽ không đặt mình vào chốn nguy hiểm!

Chu Dịch muốn học hộ đạo chi thuật, mà lại không muốn bỏ gốc lấy ngọn, mạo hiểm chỉ vì công pháp.

Còn về phần công pháp nội khí, Chu Dịch hỏi thăm mấy võ quán, chỉ có đệ tử chân truyền của quán chủ mới có cơ hội tu hành.

Vậy là như thế, Ngụy Xương đã có vẻ vô cùng quý giá!

Tuổi tác của Ngụy Xương chẳng qua cũng chỉ mới ba bốn mươi, mà đã đạt đến cảnh giới hàng đầu, nổi tiếng Dự Châu, truyền thụ bất kỳ loại công pháp nào thì cũng cao minh hơn nhiều so với võ quán. Một tháng sau Ngụy Xương sẽ bị xử trảm, không để lại bất kỳ dấu vết nào, đúng là một cơ hội vẹn cả đôi đường.

“Ngụy mỗ không đội trời chung với triều đình, sao lại có thể dạy võ cho người được?”

Ngụy Xương nói xong thì nhắm mắt điều tức, vận chuyển nội khí đánh sâu vào kỳ kinh bát mạch, muốn hóa giải bí được của Cẩm Y Vệ.

Chu Dịch vẫn chưa nản lòng, thu dọn bầu rượu và thùng cơm rồi khỏi nhà tù.

“Lòng tin không phải xây dựng trong một ngày là được, cứ từ từ thôi, dù sao thì cũng có rất nhiều thời gian.”

“Cho dù đến cuối cùng Ngụy Xương không muốn truyền thụ công pháp, thì trong thiên lao còn có những phạm nhân khác. Chẳng qua là những kẻ trộm cướp làm nhiều việc ác, hành sự thì lại quá đản hung tàn, công pháp họ truyền thụ cũng không thể dễ tu hành!”

Từ sau lúc đó.

Chu Dịch sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi cực có quy luật. Ngủ nghỉ, điểm danh, đưa cơm, uống rượu cùng Ngụy Xương, rồi lại ngủ nghỉ, điểm danh.....

Ngắn ngủn hơn nửa tháng trôi qua, Chu Dịch phát hiện ra bản thân hẳn đã quen với cuộc sống ở Phượng Dương quốc.

Vốn dĩ hẳn nghĩ rằng không có những thú vui giải trí như đi động, game, phim ảnh..., thì cuộc sống sẽ có vẻ buồn tẻ vô vị, nhưng mà sau khi cùng đồng sự đi câu lan viện, như đột nhiên mở ra một thế giới mới.

Các tỷ tỷ vừa tri thư đạt lý, nhiệt tình dào dạt, khiến cho Chu Dịch lưu luyến quên cả lối về.

Vào một ngày.

Chu Dịch đến đưa cơm, tới nhà tù cùng Ngụy Xương uống rượu.

“Đại hiệp, Thu Lộ Nùng này chỉ mới được ừ mười năm thôi, mấy ngày nay tiểu đệ có chút khó khăn!”

Ngụy Xương liếc mắt một cái, khinh thường nói: “Bạc ném hết vào thanh lâu kỹ viện rồi?”

Chu Dịch sờ sờ mặt nói: “Rõ ràng như vậy sao?”

Ngụy Xương nói: “Mặt đỏ tai hồng, chứng tình hẳn không được tiết ra!”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Đại hiệp còn biết y lý sao?”

“Y Võ vốn đi liền với nhau! May mắn là thằng nhãi nhà ngươi còn biết tiết chế, bảo vệ nguyên dương, nếu không thì tu hành võ đạo chỉ có nước làm nhiều công ít.” Trong giọng nói của Ngụy Xương cũng có chút kinh ngạc, không ngờ Chu Dịch lại có thể kìm chế được.

Chu Dịch đương nhiên là biết đạo lý tuổi trẻ phải biết tiết chế, tò mò hỏi: “Theo như lời của đại hiệp, thì những cao nhân võ đạo khi còn trẻ cũng chưa từng phá giới sao?”

Ngụy Xương từ tốn nói: “ Trong công pháp võ đạo có không ít bí pháp khóa tinh cốt dương.....”

Sắc mặt Chu Dịch nghiêm nghị, khom người thi lễ.

“Xin đại hiệp hãy dạy cho ta!”

Chương 4: Khẩu quyết vô danh.

Rượu say cơm no, Chu Dịch đang chuẩn bị rời đi, trong lòng đang tiếc nuối vì không học được bí thuật.

“Ta sắp chết rồi!” Ngụy Xương bỗng nhiên nói.

Chỉ còn mười ngày nữa là đến ngày xử trảm.

“Đại hiệp lên đường bình an, trước khi đi, ta sẽ tìm đến một hủ Trần Lương ủ trăm năm!”

Chu Dịch chậm rãi nói: “Những điều ta có thể làm được chỉ là như vậy mà thôi.”

Sau hơn nửa tháng tặng rượu, quan hệ giữa Chu Dịch cùng Ngụy Xương gần gũi hơn rất nhiều, biết hẳn vẫn luôn vận công trừ độc, nhưng mà kịch độc của Cẩm Y Vệ như ung nhọt trong xương, chung quy vẫn tổn công vô ích.

“Như vậy là đã đủ rồi!”

Ngụy Xương nói: “Ngụy mỗ cũng không muốn nợ nhân tình. Nếu có thể thoát được, rượu ngon sẽ trả lại gấp trăm lần, hiện giờ sắp đến ngày tử hình, chỉ có thể truyền võ đạo cho người để trả nợ thôi.”

Chu Dịch không ra vẻ khách sáo, chấp tay nói: “Xin đại hiệp chỉ giáo!”

“Ngụy mỗ xuất thân hèn mọn, trước kia vốn chỉ là thợ săn ở nông thôn. Mười lăm tuổi mới tu võ đạo, hai mươi tuổi thì đã tung hoành ngang dọc, ba mươi tuổi vô địch không đối thủ ở Dự Châu, thế nhân đều nói Phi Hồng kiếm khách thiên phú dị bẩm, kỳ thật không hẳn là vậy!”

Ngụy Xương nói: “Nguyên nhân chân chính là do khi Ngụy mỗ đi săn thú, may mắn tiến vào động phủ của tiên nhân, có được một phần khẩu quyết vô danh.”

Mắt Chu Dịch lộ ra vẻ kinh hỉ, âm thầm suy đoán đến một loại công pháp tuyệt thế nào đó.

“Phần khẩu quyết này rất huyền diệu, sau khi Ngụy mỗ thành gia lập nghiệp, thử truyền khẩu quyết này cho con cái, kết quả

không một ai tu thành. Sau này lại truyền cho tộc nhân, vẫn như cũ!”

Ngụy Xương nói: “Hôm nay ta sẽ truyền khẩu quyết này cho ngươi, nếu như ngươi không thể lĩnh ngộ được sự huyền diệu trong này, thì ta sẽ truyền cho ngươi một loại công pháp khác.”

“Đa tạ đại hiệp!”

Chu Dịch nói: “Cho dù ta tu không thành, sau này có gặp được hậu nhân của đại hiệp, thì sẽ truyền lại khẩu quyết này.”

“Hừ! Thằng nhãi khôn lỏi nhà ngươi, Ngụy mỗ coi thường chuyện dùng quỷ kế hại người.”

Ngụy Xương ngoài miệng thì nói như vậy, thì trong lòng vẫn cảm thấy được an ủi, vốn dĩ dự định truyền thụ võ đạo pháp môn bình thường cho hắn, nghe thấy câu này thì lại đổi thành công pháp thượng đẳng.

“Ngươi nghe cẩn thận đây!”

“Trời đất này, sinh âm dương, hóa vạn vật.....”

Phần khẩu quyết vô danh này có hơn ba trăm chữ, Chu Dịch cẩn thận nghe kỹ mấy thì đã thuộc lòng, đọc lại cho Ngụy Xương hai lần không một chỗ sai, rồi trực tiếp khoanh chân đả tọa trong nhà lao.

“..... Bình tâm tự nhiên, hô hấp chậm rãi, thu tụ thần quang, đạt đến thiên tâm.....”

Chu Dịch dựa theo chỉ dẫn của khẩu quyết vô danh, tĩnh tâm lĩnh ngộ thiên địa, nhưng mà không hề cảm nhận được, hoàn toàn không cảm nhận được thanh linh chi khí như lời của Ngụy Xương.

Non nửa canh giờ trôi qua, hai chân của Chu Dịch ngồi đến đau nhức, đành phải đứng dậy hoạt động.

Ngụy Xương nhìn vẻ mặt của Chu Dịch, đương nhiên là biết được kết quả: “Không cần chán ngán thất vọng, trên cả trăm tộc nhân của Ngụy mỗ cũng không một ai có thể tu thành.”

Chu Dịch ử rữ không phải là do không tu thành công pháp, mà là trong lòng đang có suy đoán khác.

“Đại hiệp đã từng tìm hiểu về lai lịch của khẩu quyết vô danh này chưa?”

“Ở trong động phủ kia không tìm được bất kỳ dấu vết nào, nhưng mà.....”

Ngụy Xương do dự một chút, chớp mắt tiếp tục nói: “Có lẽ có liên quan đến tiên nhân trong truyền thuyết, nhưng mà tu tiên vẫn đạo thì vô cùng hư vô mờ mịt, Ngụy mỗ tìm hiểu mấy năm thì cũng từ bỏ.”

“Tiên đạo!”

Chu Dịch lẩm bẩm tự nói, hắc hắc chần chẫn là trên đời có tiên nhân.

Phương thức tu hành của khẩu quyết vô danh này là cảm ứng linh khí trong thiên địa, các loại công pháp võ đạo rèn luyện thân thể, nội lực đang phổ biến bên ngoài thì có nguồn gốc bắt nguồn từ tự thân.

Phương thức tu hành hoàn toàn khác biệt, tám chín phần mười đều là công pháp Tiên đạo.

Dựa vào phỏng đoán này, tu tiên có thể là phải cần có thiên phú nào đó, ví dụ như căn cốt, linh căn, linh mạch...

Ngược lại, người không thể tu luyện công pháp Tiên đạo, chính là không có thiên phú tu tiên!

“.....”

Chu Dịch bất đắc dĩ nhún nhún vai, quả nhiên thế gian có được tất có mất, chán ngán thất vọng thì cũng có, nhưng cũng không đến mức hoàn toàn tuyệt vọng.

Trường sinh đạo quả, thọ mệnh vô tận.

Đồng nghĩa với hy vọng vô tận, nếu công pháp Tiên đạo yêu cầu thiên phú đặc thù, vậy thì sáng tạo ra công pháp không cần thiên phú.

Đại đạo năm mươi, Thiên Diễn bốn chín, vạn vật đều có đường sống!(1)

“Huống chi, khẩu quyết vô danh chưa chắc đã là công pháp tu Tiên, có lẽ là một loại võ đạo bí thuật có yêu cầu về thể chất đặc biệt.”

Chu Dịch không phải là một người hay hối hận, trong giây lát đã trở nên phấn chấn lại: “Đại hiệp, ta vô duyên với khẩu quyết vô danh này, xin thỉnh giáo một loại công pháp bình thường.”

Ngụy Xương hỏi: “Võ đạo tu hành chia thành luyện thể cùng nội công, ngươi muốn học loại nào?”

Chu Dịch quyết đoán nói: “Nội khí công pháp!”

Ngụy Xương nói: “Người trẻ tuổi đừng quá tham, ngươi có biết tại sao nội khí công pháp quý hiếm không?”

Chu Dịch suy đoán nói: “Vô cùng quý giá sao?”

“Cũng không phải là quý giá.”

Ngụy Xương lắc đầu nói: “Phương pháp rèn luyện cơ thể có yêu cầu thấp về thiên tư, cảnh giới tu luyện tăng nhanh. Luyện Bì Mô ba bốn năm thì đã là cao thủ tam lưu. Luyện Cân Cốt bảy tám năm thì đã là cao thủ nhị lưu.”

“Thiên phú không quá tệ, rèn thể hai ba mươi năm thì đã có thể đạt tới cảnh giới luyện Tạng nhất lưu!”

“Nếu như so sánh với nó, thì tu luyện nội khí có yêu cầu cao về ngộ tính tư chất, người bình thường đả tọa hai ba mươi năm, thực lực chiến đấu võ đạo cũng gần bằng với cảnh giới Bì Mô.”

“Luyện nội khí năm mươi năm có thể đạt tới nhị lưu, trăm năm thì là nhất lưu, hai trăm năm công lực mới có thể tương đương với thực lực Luyện Tủy!”

“Hai trăm năm? Ai có thể sống đến hai trăm năm!”

Chu Dịch ngạc nhiên, vốn tưởng rằng công pháp nội khí quý giá nên mới khó được, thì ra là bởi vì quá phí công sức.

“Đây là người bình thường! Những đệ tử của đại tông môn có thiên phú dị bẩm, từ nhỏ đã dùng thuốc tắm bồi bổ thân thể, dùng chân khí rèn luyện gân cốt, tốc độ tu hành nội khí nhanh hơn gấp ba năm lần so người bình thường.”

Ngụy Xương nói tiếp: “Cộng thêm công pháp huyền diệu, lại sử dụng thêm các loại đan dược, khổ tu hai ba mươi năm là có thể đạt được công lực của hai trăm năm!”

“Rèn thể tứ chất có yêu cầu thấp, thực lực tăng nhanh, vậy tại sao lại cố sức tu luyện chân khí chứ?”

Trong lòng Chu Dịch nảy sinh nghi ngờ, hắn không quan tâm đến việc cần đến mấy trăm năm, đệ tử đại tông môn hao tổn một lượng lớn tài nguyên, tu luyện nội khí viên mãn chắc chắn là có nguyên do.

“Rèn thể, nội khí đều thuộc về cảnh giới Hậu Thiên, bên trên còn có Tiên Thiên tông sư. Tu luyện nội khí dễ đột phá cảnh giới Tiên Thiên hơn so với rèn luyện thân thể!”

Ngụy Xương trầm ngâm một lát, nói: “Ngụy mỗ từng tham dự Minh hội giang hồ, được nghe Tiên Thiên tông sư giảng võ, trong đó có một số loại tinh hoa tu hành tương tự như khẩu quyết vô danh.”

Chu Dịch chú ý đến: “Xin đại hiệp truyền thụ công pháp nội khí!”

“Quyết định rồi?”

Ngụy Xương nhắc nhở: “Ngụy mỗ chỉ truyền một phần thì cũng đủ trả ơn người tặng rượu rồi!”

Chu Dịch gật đầu nói: “Con người luôn luôn phải có ước mơ, lẽ đâu có thể đột phá cảnh giới Tiên Thiên tông sư thì sao?”

“Tiên Thiên tông sư..... Nếu như ngày nào đó người thật sự có thể đột phá cảnh giới Tiên Thiên, thì xin hãy đến Bắc cương, quan tâm chiếu cố đến vợ con già trẻ nhà ta một chút.”

Ngụy Xương bỗng nhiên nhớ đến người nhà lưu đày nơi khổ hàn, lại nói: “Thay Ngụy mỗ nói một câu xin lỗi, là ta đã liên lụy đến bọn họ!”

Chu Dịch trịnh trọng nói: “Nhất định không phụ sự ủy thác!”

“Nội khí công pháp mà Ngụy mỗ tu hành, có tên là Quy Nguyên công, tính chất của nó ôn hòa, chính trực, là chân truyền của Thanh Thành Đạo gia.....”

Ngụy Xương niệm tụng từng câu từng chữ của Quy Nguyên quyết, tổng thể lại còn dài hơn mấy lần khẩu quyết vô danh.

Gồm hơn hai ngàn chữ, Chu Dịch ước chừng đọc nhầm hơn một canh giờ mới ghi nhớ được.

Chu Dịch hỏi: “Đại hiệp, rèn thể và nội khí có thể tu luyện cùng nhau không?”

Rèn thể có thể cường hóa gân cốt tạng phủ, sau khi luyện thành thì xương cốt cứng như sắt thép, binh đao khó làm bị thương.

Nội luyện chân khí có thể điều hòa tạng phủ, sau khi bị nhiễm bệnh trúng độc, có thể vận khí chữa bệnh trừ độc.

Một nội một ngoại tu đến cảnh giới Đại Thành, thì trên phạm trần thế tục, Chu Dịch không cần sầu lo về tính mạng nữa!

Rèn thể có thể giảm nhẹ tổn thương do ngoại lực một cách hữu hiệu, chân khí có thể điều hòa ngũ tạng lục phủ, ít sinh bệnh.

“Có thể! Ngươi mỗi tu luyện cả nội ngoại, tu luyện thêm nội khí điều dưỡng tạng phủ, có thể làm tăng tốc độ rèn thể. Phần lớn cao thủ trên giang hồ đều là như vậy!”

Ngụy Xương nhắc nhở nói: “Sức người cũng có khi tận, đến khi tuổi già sức yếu, tu vi võ đạo không tăng mà còn giảm, cho nên kiêm tu cũng phải lựa chọn nặng nhẹ.”

“Đa tạ đại hiệp chỉ dạy!”

Chu Dịch chấp tay cảm tạ, bản thân mình có được Đạo Quả Trường Sinh. Thì cho dù là nội ngoại kiêm tu có chậm đến đâu, tu luyện mấy trăm năm thì phỏng chừng chỉ cần một cái tát là đủ đánh chết Tiên Thiên tông sư!

Chương 5: Cần trọng lời nói hành động.

Thời gian trôi rất nhanh.

Hôm nay.

Chính là ngày mà Ngụy Xương bị chém đầu thì chúng công khai ở công chợ.

Buổi sáng Chu Dịch đến đưa cơm, phát hiện nhà ăn nhẹ không nấu cơm, liền đoán được vị Long công tử kia đã ra tù.

Vào nhà giết người!

Bị nhốt hơn nửa tháng, đến ngay cả thăm vấn hỏi chuyện cũng không có.

Ở phòng đơn trong Thiên lao, ngục tốt hậu hạ ăn ngon uống no, còn có cả cô nương của Xuân Phong Lâu bầu bạn, sung sướng hơn hầu hết người trên đời này.

“Thế đạo này.....”

Chu Dịch làm việc trong thiên lao, không ít khi nghe đồng僚 nói đến Long tướng quyền thế ngập trời.

Đương kim Sùng Minh để trăm mê tu tiên luyện đạo, hai mươi sáu năm không thượng triều, Long tướng đã làm thừa tướng mười chín năm, nói một câu một tay che trời cũng không quá.

Bá tánh lên lút nghị luận, nói nếu bệ hạ lại thượng triều, văn võ bá quan cũng không thềm nghe lời nữa!

Nhà ngục chữ Giáp số 13.

Chu Dịch xách theo hộp đồ ăn, cơm chuẩn bị cho phạm nhân bị chặt đầu theo thường lệ, bất kể là phạm nhân có tội danh gì, trước khi bị tử hình đều có thịt có rượu.

“Đại hiệp, chỉ còn một canh giờ nữa là phải lên đường rồi!”

Ngụy Xương tóc tai bù xù, con dấu trên mặt bị phỏng mà lưu lại, diện mạo như lệ quỷ.

“Rượu ngon ủ trăm năm có mang đến đó không?”

“Tất nhiên có mang đến.”

Chu Dịch lấy ra bình sứ từ trong lòng ngực, mở cái nắp bình rượu ra, mùi rượu nồng đậm bay ra: “Lê Hoa Bạch ủ trăm năm, chường quây kia coi như bảo vật trấn tiệm, chết sống không bán, ta phải cầm hơn phân nửa của cải mới lấy được nó.”

Ngụy Xương uống ừng ực ừng ực liên tục hết nửa bình, ợ ra một cái, tán thưởng một tiếng.

“Rượu ngon!”

Chu Dịch lại dứt thêm món đầu sư tử, cá nấu đậu hủ, phạt nhảy tường của Đỉnh Hương Lô.

Béo mà không ngán, vào miệng là tan.

Ngụy Xương vừa ăn vừa hỏi: “Quy Nguyên công luyện ra sao rồi?”

“Thiên phú bình thường, mỗi ngày đả tọa chỉ có thể ngưng tụ một tia nội lực.” Chu Dịch đã có suy đoán này từ trước, tuổi tác lớn, căn cốt kém, có thể luyện ra nội lực đã chứng minh rằng công pháp này là thượng đẳng.

Khó khăn lớn nhất đòi người chính là tiếp nhận sự bình thường, mà vẫn nỗ lực phấn đấu!

“Ngộ tính không tệ, đáng tiếc tuổi tác hơi lớn.”

Ngụy Xương chỉ dẫn mấy chỗ mẫu chốt trong tu hành, cho đến khi rượu say cơm no, cười sảng khoái nói: “Bữa cơm cuối cùng này không tồi, trong bốn mươi ba năm cuộc đời, ta chưa bao giờ được ăn đồ ăn ngon như vậy, uống thứ rượu ngon đến vậy!”

Chu Dịch trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi nói: “Đại hiệp, xích sắt này bị chặt đứt, ngươi có thể trốn thoát được không?”

Ngụy Xương lắc đầu cự tuyệt.

“Độc đã thâm nhập vào tủy, sống không được mấy ngày nữa đâu, dứt khoát đến pháp trường, mắng chửi triều đình!”

Lúc này.

Cửa lao truyền đến tiếng mở khóa, Chu Dịch vội vàng dọn dẹp chén đĩa,

Trương Chu dẫn theo thư lại của Hình Bộ tiến vào, sau khi xác minh thân phận, hơn mười ngục tốt áp giải Ngụy Xương đến pháp trường.

“Người thiện lương thì bần cùng và đoản mệnh, kẻ ác thì lại được phú quý lại sống thọ!”

Chu Dịch thở dài một tiếng, tiếp tục xách theo thùng cơm đi đưa cơm.

Lễ Bộ thị lang tiền nhiệm trong nhà ngục chữ Ất số 6, trải qua một tháng bị tra tấn, đã hiểu rõ tình hình. Đáng tiếc trong nhà không ai đưa bạc, mỗi ngày chỉ được hai muống cháo loãng, đói đến mức hấp hối.

“Tiểu ca, cho thêm một muống, thêm một muống nữa đi!”

“Chỉ vậy thôi.”

Chu Dịch không để ý tới lời cầu xin của Lễ Bộ thị lang tiền nhiệm, một là để cho hắn sợ, hai là người này không phải là thứ tốt lành gì.

Nguyên nhân bị nhốt vào thiên lao rất đơn giản là vì tham ô bạc của triều đình, nghe nói Cẩm Y Vệ tra ra mười mấy vạn lượng, các loại vàng bạc châu báu xếp thành một ngọn núi nhỏ.

Nhà ngục chữ Ất số 7 bên cạnh.

Tô Văn Hào tỉnh lại sau khi đã tọa, tinh thần không tệ.

Khò khè khò khè uống xong bát cháo loãng, nói: “Tiểu ca có chuyện gì phiền lòng, lão phu tinh thông Dịch học thuật số, có thể giúp ngươi bài ưu giải nạn!”

“Vậy ngươi tính thử coi tại sao ta lại phiền lòng?”

Chu Dịch có chút đồng cảm với Tô Văn Hào, ngâm thơ rồi lại phát ngôn bừa bãi, thế là bị giam vào thiên lao chịu tội.

“Có phải là vì thằng nhãi này hay không?”

Tô Văn Hào chỉ qua bên cạnh, tiền thị lang đói nằm ở trên giường rên hừ hừ.

Từ đáy lòng Chu Dịch có chút thất vọng, dịch học thuật số của Tô Văn Hào Dịch là nhìn mặt đoán ý, mà không phải là

phương pháp bói toán chân chính, chẳng qua chỉ là gạt đầu nói bừa.

“Bình sinh ta hận nhất là tham quan, mang tiếng là lấy bạc của triều đình, thật ra thì đều là mồ hôi nước mắt của nhân dân!”

“Hắc hắc, chuyện này thì ngươi không hiểu rồi.”

Tô Văn Hào cười hai tiếng: “Lão phu nhận ra thằng nhãi này, năng lực làm quan cũng coi như là không tệ, vì bá tánh làm được chút việc, bạc lấy được cũng không nhiều lắm.”

Tiền thị lang nằm rên hừ hừ hai tiếng: “Lão Tô, chẳng uổng công lão phu kết giao bằng hữu với một kẻ như ngươi!”

Chu Dịch thấy kỳ lạ nói: “Tại sao hắn lại vào thiên lao?”

“Quan trường không phải dựa vào chiến tích, cũng không phải là trắng hay đen, mà là bè phái!”

Tô Văn Hào nói: “Tham ô chưa chắc không được đề bạt, vào thiên lao cũng không phải bởi vì tham ô.”

Chu Dịch cẩn thận suy nghĩ, tấm tắc hai tiếng: “Thú vị, thú vị!”

Tiền thị lang nói: “Tiểu ca cảm thấy thú vị, thì cho thêm lão phu một muống cơm.”

“Được.”

Chu Dịch vốn định cười nhạo hắn hai câu, nhưng nghĩ lại thì phạm nhân trong nhà ngục chữ Át không giống bình thường, có không ít nghi phạm được khôi phục chức vị, vẫn nên ít chọc ngoáy người ta mới là hay.

Vót đầy thùng cháo, đưa cho tiền thị lang một chén.

Chu Dịch hỏi: “Hôm nay tại sao Tô tiên sinh lại có hứng nói chuyện thế này?”

Lão nhân này bình thường ít nói, cơm nước xong thì đã tọa tu hành, hắn là nội công pháp môn nào đó, cho nên mới có thể giữ được tinh thần quắc thước, thân thể tráng kiện.

“Chịu án sai vào trong nhà giam, chớp mắt mà đã bốn năm năm rồi!”

Tô Văn Hào đắc ý ngâm thơ: “Lão phu có dự cảm, ngày ta rời khỏi nhà giam, trở về với tự do không còn xa.”

“Vậy thì chúc mừng Tô Văn Hào.”

Chu Dịch chấp tay, xách theo thùng rời đi.

Lão nhân này bị nhốt ba bốn năm mà vẫn không thay đổi, không thể kìm được cái miệng ngâm thơ, cái gì gọi là “Chịu án sai”, rõ ràng chính là không phục hình phạt của Sùng Minh đế.

Tiền thị lang đang vui đầu ăn cơm, bỗng nhiên dừng lại một chút, ánh mắt rạng ngời rực rỡ.

Sau khi Ngụy Xương bị chém đầu.

Nhịp sinh hoạt của Chu Dịch khôi phục lại hai điểm một con đường là về nhà và thiên lao.

Chu phụ làm lính canh ngục hơn nửa đời, bạc kiếm được hơn phân nửa là để chữa bệnh cho Chu Dịch, non nửa số bạc còn lại dùng để mua một tòa nhà ở Thần Kinh.

Ninh Đức phường, vừa vào trong sân nhà.

Như trong kiếp trước, thì Hoàng thành nằm ở trung tâm, Ninh Đức phường là tứ hợp viện nằm ở vòng xa hơn, Chu Dịch phải làm việc liên tục năm trăm năm, không ăn không uống mới có thể mua nổi.

Quy Nguyên công tiến triển chậm chạp, nhưng Chu Dịch không vội, ưu thế lớn nhất của hắn chính là thời gian.

Năm rộng tháng dài, rồi sẽ có ngày thần công đại thành.

“Sờ đôi mày biếc thướt tha, cong cong như vẽ khuôn ngà tươi xinh.....”

Chu Dịch í á hát dân ca, dù chưa luyện thành Quy Nguyên công, lại có thêm một phần phương pháp Đạo gia khóa dương cố tinh, có thể khiến cho người ta bần bĩ mà không nóng vội.

Sau khi điếm danh vào làm, Chu Dịch xách theo thùng đưa cơm.

Gặp phải Thường Ninh là sai nha ca tối hôm nay, còn có bốn ngục tốt đi theo sau, áp giải phạm nhân mang gông.

Phạm nhân tóc tai bù xù, nhìn kỹ thì đúng là Tô Văn Hào.

Chu Dịch tiến lên chào hỏi: “Thường thúc, vị này sao vậy?”

Trong Thiên lao, Chu Dịch có tuổi tác nhỏ nhất mà lại nhận chức trẻ nhất, những ngục tốt và sai nha khác thì cùng thế hệ với Chu phụ, gặp người ta gọi một tiếng ‘thúc’ thì không lỗ, ngày thường cũng có thể được nhiều tiền bồi quan tâm.

Thường Ninh hừ lạnh một tiếng: “Hừ hừ! Thằng nhãi này không phục phán quyết của bộ hạ, còn nguyên rửa tuổi thọ của bộ hạ, phải đưa đến Chiếu ngục trông giữ!”

Chiếu ngục là nhà giam nơi Cẩm Y Vệ thẩm vấn phạm nhân!

Nếu như bị nhốt vào thiên lao, còn có một cơ hội sống sót, thì vào Chiếu ngục chỉ có thể cầu nguyện sớm ngày đầu thai, còn bớt được bị khổ hình tra tấn.

Sắc mặt Tô Văn Hào xám trắng, trong miệng lẩm bẩm tự nói, cũng không biết đang đọc thơ gì nữa.

Nhà ngục chữ Ất số sáu.

Tiền thị lang ngồi xếp bằng trên chiếu, liếc mắt nhìn cháo loãng, ngoắc tay với Chu Dịch.

“Bản quan sắp ra tù rồi, mau đi chuẩn bị chút rượu ngon canh ngọt tới đây, nếu không đợi đến khi ta phục chức, cho một đám các người đẹp mặt!”

Chu Dịch nhìn ngục giam bên cạnh trống rỗng, bưng tỉnh hiểu ra.

“Đại nhân chờ một lát, ta sẽ đi chuẩn bị ngay đây!”

Trưa hôm đó.

Thái giám trong cung vào thiên lao truyền chỉ, Lưu thị lang tổ giác có công, lập công chuộc tội, được điều làm Hộ Bộ thị lang.

Lại Bộ giàu, Hộ Bộ sang, Lễ Bộ nghèo.....

Lưu thị lang được lột vào mắt Sùng Minh, giáng chức thực ra là thăng chức, đúng là chuột sa chĩnh gạo.

“Sau này, phải thận trọng lời nói hành động!”

Chu Dịch cũng bị dọa cho một thân mồ hôi lạnh, nếu như không đưa cho hắn một vá cháo kia, với tính khí của Lưu thị lang, sau khi ra tù có trả thù hay không.

Thì còn khó nói!

Chương 6: Rốt cuộc chết rồi.

Nửa tháng sau.

Ngưu giáo úy đang chơi bài, thì nói Tô Văn Hào đã chết ở Chiếu ngục.

Nghe nói khi hấn chết, toàn thân trên dưới không có chỗ nào lành lặn.

“Chúng ta làm công việc này, nhớ phải cẩn thận lời ăn tiếng nói đây!”

Ngưu giáo úy dặn dò nói: “Đặc biệt là tiểu Dịch nhóc con nhà người, khi đưa cơm cho phạm nhân chớ nói chuyện phiếm. Lưu thị lang nói ta chuyên lời cho người, chớ có nghe điều không nên nghe, nói điều không nên nói!”

“Tiểu tử đã biết.”

Trong lòng Chu Dịch nghĩ nghĩ mà sợ, lần này đúng là một bài học lớn.

Phượng Dương quốc không phải là xã hội pháp trị, sinh tử vinh nhục của cá nhân hoàn toàn dựa vào suy nghĩ của người trên.

Một câu thơ, một câu nói, đều có thể trở thành tội danh trí mạng!

Thí dụ như Chu Dịch đưa rượu đưa thịt cho Ngụy Xương, còn xưng là đại hiệp, trong khi nói chuyện dùng rất nhiều lời ca ngợi. Nếu có người cố ý báo cáo lên triều đình, nhẹ thì lưu đày, nặng thì thành đồng mưu của Ngụy Xương.

Khi đó Trường Sinh Đạo Quả cũng biến thành công dã tràng!

“Vạn sự chớ có tùy tiện làm càn!”

Chu Dịch nói với chính mình, sau này đương nhiên là sẽ còn nhìn thấy rất nhiều chuyện không công chính, chuyện không thoải mái, cần phải học cách thờ ơ.

Chỉ đứng ở một bên nhìn, đừng hỏi, cũng đừng quan tâm, càng không nên cứu giúp!

Chìm trong hồng trần, nhưng phải đặt mình ở ngoài.

Chu Dịch nghĩ thông suốt những điểm quan trọng trong đó, hóa thành một người đưa cơm mặt không cảm xúc trong thiên lao, chỉ tươi cười đối đãi với phạm nhân đưa bạc.

Dù sao thì, lương của ngục tốt mới chỉ được năm đồng bạc, còn chẳng đủ để nghe hát một lần ở Xuân Phong lâu nữa là.

Phạm nhân ăn càng ngon, mỗi tháng Chu Dịch được thêm càng nhiều bạc, gọi họ một tiếng anh nuôi cũng không quá đáng!

Vào một ngày.

Thiên lao đón phạm nhân mới, nghe nói là thủ lĩnh phản tặc phía Nam.

Đen sì gầy nhom, mặt đầy nếp nhăn, đầu giống như là tướng quân thủ lĩnh mấy vạn người, mà giống như một lão nông làm ruộng.

Tướng quân nhà nông xuất hiện, khiến cho thiên lao náo nhiệt hơn nhiều.

Ngưu giáo úy cùng vài vị sai nha đòi đủ loại hình tra tấn thâm vắn, ngăn ngùn mấy ngày, lão nông đã không ra hình người.

Lão nông không có được xương cốt rắn chắc như Ngưu Xương, trái lại sức chịu đựng thì lại tốt hơn, kẹp, que sắt nóng, roi nhọn, gông nặng..... Thay phiên sử dụng các kiểu khổ hình, thế nhưng hắn không hề phát ra bất kỳ tiếng rên la nào.

Mỗi lần hành hình kết thúc, lão nông phun ra một ngụm máu tươi, còn có sức lực mắng chửi người.

“Cầu quan!”

“Có ngon thì tiếp tục, ông mà xin tha một tiếng, cháu ông sẽ mang họ của người!”

“.....”

Chu Dịch đứng ở một bên nghe, bỗng nhiên cảm thấy người này lại có chút giống tướng quân.

Tướng quân bị nhốt mấy ngày, rồi bị đưa ra công chợ chém đầu, cùng ngày đó còn có mấy chục người bị chém đầu nữa, từ

tướng quân cho tới ngũ trường, máu phun ra nhuộm đỏ pháp trường.

Bá tánh đứng xem lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, bọn họ chỉ muốn xem náo nhiệt, không để ý tới những người này tại sao lại bị chém đầu!

Chu Dịch đứng ở bên cạnh pháp trường, nhìn đầu của tướng quân lăn ra rất xa, hai mắt vẫn cứ mở to, gắt gao trừng mắt nhìn quan hành hình, không có bất kỳ sự khuất phục nào.

Buổi tối.

Chu Dịch trở lại tiêu viện nhà mình, vẫn như thường ngày đả tọa luyện công.

Sau hơn nửa năm tu luyện Quy Nguyên công, nội khí đan điền tích lũy được mấy trăm sợi, công pháp đã vận chuyển hoàn toàn thuần thực.

“Thiên địa sâu xa thăm thẳm, không có cùng cực, khi dung hợp nguyên khí, hỗn tạp sẽ hoà làm một..... Bà nội nó, sao mà không tỉnh tâm được thế này!”

Trước mắt Chu Dịch luôn hiện lên dáng vẻ của lão nông kia, nghe hắn nói vô số châu phủ phía Nam mấy năm nay đại hạn liên tục, xác chết đói khắp nơi, đói con cho nhau ăn thịt, lương thực triều đình cứu tế đều bị quan lại tham ô.

Thịt người làm thức ăn!

Mấy chữ vô cùng đơn giản này, càng nghĩ càng thấy ớn lạnh, đằng sau nó là bao nhiêu thảm án nhân gian.

“Người mà, quá nhiều sự đồng cảm, sống sẽ rất mệt mỏi!”

Chu Dịch lắc lắc đầu, nếu không giải tỏa phiền muộn trong lòng, mà tiếp tục tu luyện Quy Nguyên công, rất có thể nội khí hỗn loạn tẩu hỏa nhập ma.

“Phải làm sao để giải tỏa nỗi lòng đây?”

Trái lo phải nghĩ, rốt cuộc đã suy nghĩ ra được một biện pháp.

Kiếp trước cũng có không ít người vì áp lực làm việc, cuộc sống quá lớn, để tránh rơi vào trạng thái trầm cảm, nên bộc phát cảm xúc bằng việc đánh mắng người giả, đánh người giả..., nghe nói hiệu quả không tệ.

“Kẻ ta muốn mắng chửi quá cấm kỵ, nếu như để người nghe được nhất định phải chết, nhưng ta có thể viết ra được!”

Chu Dịch mua bút mực và những quyển tập để trống, viết theo chữ giản thể của kiếp trước, cho dù có bị người ta nhìn thấy cũng không biết là gì.

“Viết như thế nào đây?”

Cân nhắc một lát, hạ bút viết nói: Năm Sùng Minh ba mươi chín, tháng Quý Mão, ngày Mậu Thìn.....

“Hôm nay xem cảnh chém đầu tướng quân khởi nghĩa, trong lòng rất hựt hắng, vương triều này đã mục nát từ trên xuống dưới.”

Chu Dịch nhú mày, vẫn cảm thấy không dễ chịu, bản thân hẳn viết nhật ký là để mắng chửi người, không cần phải nghiêm túc như vậy, vì thế đầu bút lông vừa thay đổi.

“Sùng Minh để không phải là thứ tốt lành gì, vọng tưởng trường sinh bất lão, ngày nào đó ăn đan dược trúng độc chết mới tốt.

Viết đến đây phải phê bình một câu, đan sư trong hoàng cung không chuyên nghiệp, chu sa, thủy ngân gì gì đó, đến ngay cả vàng mà cũng sử dụng, uống xong rồi bảo đảm làm Sùng Minh để thăng thiên.

Có lẽ là đan sư thật sự hiểu biết về luyện đan? Dù sao thì đây cũng là thế giới tu tiên, tán tu không có hi vọng trường sinh chạy đến hoàng cung hưởng thụ cũng là chuyện bình thường.

Ta sẽ nguyện rửa Sùng Minh đế, tám hoàng tử có tám người cha!

Cứ tưởng tượng như vậy, ngay lập tức cảm thấy sảng khoái dễ chịu, tiếp tục luyện công.

Đặt mục tiêu nhỏ: Công lực trăm năm!”

.....

Qua nửa tháng.

Chu Dịch mở sách ra, lại bắt đầu viết nhật ký.

“Hôm nay họ Long ăn chơi trác táng kia lại bị bỏ tù vì giết người, nghe nói cố ý phóng hỏa thiêu chết không ít người.

Thằng nhãi này còn kiêu ngạo trong thiên lao, chỉ vì một món ăn cho hơi nhiều muối, vậy mà sai hộ vệ đem ta và đầu bếp ra đánh cho một trận.

Chuyện này Chu gia nhớ kỹ!

Chưa xong đâu!

Họ Long, Chu gia ở thiên lao chờ người.....”

Chu Dịch viết đến đây vẫn thấy không thấy thoải mái, viết thêm mấy trăm chữ mắng Sùng Minh đế, mới coi như tha cho chuyện này.

Lại thêm một tháng trôi qua.

Chu Dịch mở sách ra, viết xuống những chuyện mà ban ngày chứng kiến.

“Còn có một tháng nữa là đến tết, chẳng để cho người ta thoải mái cho được.

Ai mà không biết mưu phản chỉ là giả dối hư ảo, quan lại triều đình đều ngâm thừa nhận, chém đầu một nhà ba trăm người của phủ Trấn Quốc tướng quân.

Nghe nói quân khởi nghĩa đã đánh tới Dự Châu, chỉ cách Thần Kinh vài trăm dặm, triều đình không muốn phái binh trấn áp, mà lại còn lục đục nội bộ.

Phượng Dương quốc sắp xong rồi!

Viết đến đây, ta không thể không mắng Sùng Minh đế vài câu.....”

.....

Năm Sùng Minh bốn mươi.

“Hôm nay đã được chứng kiến, vậy mà có người có thể thông qua thuật dịch dung cải trang nam thành nữ, chẳng ai có thể phân biệt được nam nữ thật giả.

Dâm tặc lên vào khuê phòng nữ tử, lên lút gây án khắp nơi.

Kết quả là trong Cẩm Y Vệ cũng có cao thủ hoá trang, giả làm nữ tử xinh đẹp chờ dâm tặc cắn câu, cuối cùng cũng bắt sống

được hẳn.

Ta ghi chép lại chuyện này, là bởi vì phát hiện ra phương thức giải tỏa mới, ví dụ như trộn lẫn một ít bột ba đậu(1) trong cơm của dân tặc.

Hình như có chút biến thái?

Tất cả những chuyện này đều do cầu hoàng đế.....”

Chu Dịch cho hái hoa tặc ăn mấy gói bột ba đậu, đã lấy được phương pháp hoá trang dịch dung, tương lai sau này lớn tuổi, có thể hoá trang thành người già, tránh để cho đồng liêu phát hiện ra điều khác thường.

Bên ngoài binh hoang mã loạn, nguy hiểm đến cực điểm, chẳng nơi nào an toàn bằng núp trong thiên lao!

.....

Năm Sùng Minh bốn mươi hai.

Mười lăm vạn quân binh khởi nghĩa bao vây Thần kinh, người dẫn đầu được xưng là Bát Tí thiên vương.

Các quan lại kinh sợ, quốc triều sắp vong.

Chu Dịch vốn tưởng rằng chuyện thay đổi triều đại chỉ trong nay mai mà thôi, chuẩn bị rất nhiều lương thực rau dưa cất vào hầm ngầm trong nhà, cũng đủ để ăn nấp nửa năm.

Kết quả, Bát Tí thiên vương bỗng nhiên chết bất đắc kỳ tử.

Cấm quân nhân cơ hội lao ra ngoài cửa thành, đánh tan quân khởi nghĩa, giải vây cho Thần kinh.

“Sức người không địch lại số trời, khí vận Phụng Dương quốc chưa tận mà!”

Chu Dịch ghi lại chuyện này vào sách, cuối cùng đương nhiên là không tránh được chuyện mắng chửi Sùng Minh đế.

“Thiên hạ đại loạn, cầu hoàng đế còn muốn thu lễ vật sinh thần, nghe nói có châu phủ thu thuế đến năm Sùng Minh một trăm hai mươi rồi.....”

Ba năm trôi qua, Chu Dịch tích góp được năm trăm lượng bạc, tìm một võ quán giá rẻ, bắt đầu tu hành võ đạo rèn thể công pháp.

Giai đoạn hỗn loạn này, thiên lao cũng không còn an toàn nữa.
Võ đạo rèn thể không chỉ có thể đánh nhau, mà còn có thể
chạy trốn rất nhanh!

.....

Năm Sùng Minh bốn mươi lăm.

Thiên lao có một phạm nhân đặc biệt, đại nhi tử của cầu hoàng đế, cũng chính là Thái Tử trước đây.

“Trên đời há lại có người làm Thái Tử bốn mươi năm, cũng
khó trách người ta tạo phản.

Thái Tử thoát nhìn thì tính tình ôn hòa, không giống như là
cầu hoàng đế.

Đáng tiếc là không thành công, nghe đồn cầu hoàng đế bên
người có võ đạo tông sư bảo vệ, năm đó Bát Tí thiên vương
cũng không phải chết bất đắc kỳ tử, mà là bị ám sát.....”

Chu Dịch theo thường lệ mắng cầu hoàng đế vài câu, tâm tình
vui vẻ.

Quy Nguyên công đã được năm năm công lực, nếu như vận
công hết sức có thể chường nát viên gạch, dựa theo đẳng cấp
trong giang hồ, hẳn là chưa có đẳng cấp gì.

Năm đó Ngụy Xương nói rất đúng, người bình thường tu
luyện nội khí, rất khó có được thành tựu.

Chu Dịch học phương pháp rèn thể từ võ quán, có tên là Ngũ
Hổ Đại Lực quyền, nghe tên thì đủ biết là hàng bình thường,
kém xa so với sự huyền diệu của Quy Nguyên công.

Ba năm đã đạt đến Bì Mô cảnh, hai tay có sức mạnh của mãnh
hổ.

Bị những vũ khí như gậy gộc đánh vào người, thì uy lực của
chúng giảm hơn phân nửa, đã được gọi là cao thủ tam lưu rồi.

.....

Năm Sùng Minh bốn mươi sáu.

Chu Dịch trở về từ Xuân Phong lâu, lấy sách ra mắng chửi
Sùng Minh đế.

“Cầu hoàng đế.....”

Viết xong ba chữ này, bỗng nhiên không biết nên mắng tiếp như thế nào nữa, bất kể là nghĩ ra từ ngữ nào, thì lật lại trong sách thì thấy mình đã từng viết như vậy rồi.

Chu Dịch lật xem sách, tần suất viết nhật ký càng ngày càng thấp.

Mới bắt đầu thì nửa tháng viết một trang, sau này thì cả tháng không viết được một chữ, rồi sau này lại hai ba tháng mới viết một lần.

Mấy trang nhật ký mới nhất, viết rất ít về án oan, án thảm, cả trang giấy đều là mắng chửi cầu hoàng đế, nhưng mà những án thảm trong thiên lao thì chưa từng bớt đi.

“Nhìn thấy được nhiều, thì lại càng vô cảm!”

Chu Dịch lẩm bẩm tự nói, theo sự tích lũy về thời gian và kinh nghiệm, dường như hẳn càng ngày càng lãnh cảm.

“Cũng không đúng, ta chưa bao giờ chán ghét tiểu tử tử của Xuân Phong lâu cả!”

Nhật ký viết đến chỗ này, đã không thể mắng chửi được nữa rồi.

Sùng Minh đế cũng là thật sự hoàn toàn mục nát, hơn ba mươi năm không thượng triều, núp trong Thượng Dương cung tu tiên luyện đạo.

Chu Dịch bất đắc dĩ, cuối cùng đặt bút viết.

“Cầu hoàng đế tại sao vẫn còn chưa chết?”

Từ sau lúc ấy.

Mỗi ngày Chu Dịch sẽ viết một câu, nguyên rửa cho Sùng Minh đế sớm ngày quy thiên.

.....

Sáng sớm.

Sương mù mờ mịt, trăng tàn còn treo cuối chân trời.

Chu Dịch dịch chuyển chớp nhoáng trong viện, vung tay đánh vào trong không khí, tiếng vang liên tục không dứt.

Ầm ầm ầm!

Giống như tiếng của trống da trâu, vừa giống như tiếng sấm gập chóp rền.

Mùa đông khắc nghiệt, trên người Chu Dịch chỉ ăn mặc rất đơn sơ,

Sau khi đánh ra mấy quyền, khí huyết sục sôi tràn ra bên ngoài cơ thể, hóa thành nhiệt khí bốc hơi.

“Phù!”

Chu Dịch luyện đến cuối cùng, phun ra một ngụm khí, hóa thành sương trắng dài ba thước, ngưng tụ không tan trên không trung.

“Ngũ Hồ Đại Lực quyền tu luyện đến cảnh giới Gân Cốt, đã coi như là cao thủ nhị lưu rồi. Chỉ là chưa bao giờ đánh nhau với người khác, lại không tinh thông binh khí, chỉ có thực lực bên ngoài mà thôi!”

Chu Dịch đã trưởng thành, từ năm năm trước, thân hình, dung mạo đã bắt đầu không còn thay đổi chút nào nữa.

Chân chính trải nghiệm sự huyền diệu của Trường Sinh Đạo Quả, Chu Dịch vứt bỏ tia lo lắng cuối cùng, hoàn toàn trở thành một ngục tốt thiên lao bình thường, lười quan tâm đến triều đình giang hồ gì đó nữa.

Mấy trăm năm rồi hơn một ngàn năm trôi qua, Chu Dịch vẫn bất biến, Phượng Dương quốc đã chẳng còn tồn tại nữa!

Trở lại phòng.

Chu Dịch hóa trang sơ một chút, khiến cho da dẻ trở nên xỉn màu, khuôn mặt có vẻ có chút tái nhợt bệnh tật.

Hiện giờ tuổi tác đã gần hai mươi chín, ở bên trong thiên lao tối tăm ẩm ướt đã lâu, rất dễ bị lão hóa trước tuổi, đáng vẻ như vậy mới là bình thường.

Ra cửa đi thẳng đến chợ sáng.

Chu Dịch tìm một quầy hàng ngồi xuống, kêu bà chủ bung đến một bát tào phớ bánh quẩy, bỗng nhiên nghe được một tiếng chuông.

Tiếng chuông du dương, hồn hậu, dư âm lượn lờ không dứt!

Keng keng keng.....

Liên tục chín tiếng, chợ sáng vốn đang náo nhiệt, đột nhiên yên tĩnh không một tiếng động.

Tất cả bá tánh đều ngẩng đầu nhìn về phía hoàng cung, động tác liên mạch nhịp nhàng, dường như đã luyện tập rất nhiều lần, chờ đợi rất lâu rồi.

Chu Dịch tiếp tục cúi đầu ăn đậu hủ, khóe miệng hơi hơi cong lên, chỉ cảm thấy đồ ăn ngon hơn gấp trăm lần so với bình thường.

“Cầu hoàng đế cuối cùng cũng chết rồi!”

—

(1)bột ba đậu: ba đậu là một vị thuốc đông y, khi dùng nhiều có thể gây tiêu chảy thậm chí tử vong.

Chương 7: Tị nạn Thiên Lao.

Bá tánh vừa mù quáng lại ngu xuẩn.

Bọn họ sẽ hoan hô nhảy nhót chỉ vì nhìn thấy những kẻ khởi nghĩa bị chém đầu, chỉ nghĩ muốn nhìn cảnh máu phun ra xa vài thước, suy nghĩ là có thể chắm màn thầu ăn được hay không.

Bá tánh lại là người thông minh.

Ngàn người vạn người đồng loạt nhìn về phía hoàng cung, vô cùng sẵn lòng mà im lặng, không tiếng động mà thúc đẩy lịch sử tiến tới.

Chu Dịch lúc này mới hiểu ra cái gì là ngàn người nhằm vào, không bệnh mà chết .

Hắn xoa miệng, ngẩng đầu hô một tiếng.

“Bà chủ, tính tiền.”

“Dịch ca nhi, hôm nay miễn phí.”

Bà chủ hoàn hồn sau tiếng chuông, dùng sức véo véo mặt, khiến cho bà ta không đến mức cười ra tiếng.

“Được.”

Chu Dịch không tỏ vẻ ta đây có tiền, võ đạo rèn thể là một cái động không đáy.

Võ quán thu học phí, mười lượng bạc không đắt. Sau khi truyền thụ công pháp, mới nói cho người rèn thể cần phải uống thuốc bổ, nếu không thì người luyện sẽ tàn phế hoặc chết.

Đơn thuốc là bí mật của võ quán, chỉ có quán chủ mới biết, chỉ bán cho người thuốc đã sắc sẵn.

“Mánh khéo này, nhìn kiểu gì cũng thấy giống game online miễn phí, không nạp tiền liên tục thì đừng mong mạnh hơn!”

Chu Dịch tắc lưỡi ngạc nhiên, bất kể là quá khứ hay tương lai, mánh khéo của con buôn chưa bao giờ thay đổi.

Từ rèn luyện bì mô đến mài giũa gân cốt, trước sau đã nạp vào năm sáu trăm lượng bạc, sau này còn có những thứ khó nhằn

như luyện tạng, tẩy tủy, thuốc bổ lại càng đắt hơn, có giá hơn mấy ngàn lượng bạc.

Võ giả bình thường đạt tới cảnh giới nhị lưu , bắt đầu lang bạt giang hồ.

Trong đao quang kiếm ảnh nào có mấy ai giữ được đoan chính, đại đa số đều là vì kiếm bạc.

Chu Dịch không cần mạo hiểm như vậy, thiên lao có rất nhiều tham quan ô lại, chỉ cần cào một vố, cũng đủ võ đạo luyện thể.

Đi trên đường.

Bá tánh như là trúng phải bùa mê, ánh mắt không ngừng nhìn về phía hoàng cung, thoạt nhìn rất muốn nói chuyện, nhưng lại không dám nghị luận.

Đưa mắt trao đổi với nhau, dù sao thì cũng là mấy loại như mắng cầu hoàng đế cuối cùng cũng đã chết

Trong thiên lao.

Lôi tư ngục đã thay quần áo trắng, đang chỉ huy lính canh ngục treo cờ trắng.

Hoàng đế băng hà, cả nước phải để đại tang.

Sau khi treo xong sáu lá cờ trắng, Lôi tư ngục gọi tất cả lính canh ngục tới.

“Trong cung truyền mệnh lệnh, từ giờ trở đi, thiên lao trong ngoài đóng cửa, cấm bất kỳ kẻ nào xuất nhập. Bao gồm bản quan, ăn uống đều ở trong tù!”

Lôi tư ngục nhìn về phía Chu Dịch: “Tiểu Dịch tử, ngươi đi xem gạo và mì của nhà bếp, không đủ thì nhanh chóng đi mua.”

Trong tang kỳ của hoàng đế, cấm yến tiệc, cho nên chỉ có thể ăn cơm trắng, bột mì.

Tuy rằng tuổi tác của Lôi tư ngục cũng lớn rồi, nhưng trí nhớ càng ngày càng tốt, hiển nhiên là dự định giữ chức vị này đến chết, nghe đồn có người dùng chức vụ thất phẩm Hình Bộ Viên Ngoại Lang để đổi mà ông cũng không chịu đổi.

Chu Dịch lĩnh mệnh nói: “Tuân mệnh!”

Trương Chu nhắc nhở nói: “Rượu gia vị nhớ mua thêm mấy lọ, thức ăn xào bỏ ít, thì không ngon đâu.”

Ha ha!

Chúng ngục tốt ầm ầm cười ra tiếng, nhà khác nấu đồ ăn thì thêm rượu gia vị, Trương Chu ăn cơm thì uống rượu gia vị.

“Ta biết rồi.”

Chu Dịch làm việc ở thiên lao mười năm, sớm đã hiểu rõ mọi người, ngày thường không ít khi hẹn nhau đến Câu Lan Viên nghe hát, nói chuyện làm việc đã không còn câu nệ từ lâu rồi.

Quan viên chính thức trong thiên lao ít, lính canh ngục hèn mọn thì có nhiều, đều là biên chế truyền qua mấy thế hệ.

Cho nên giữa bọn họ với nhau cũng chẳng ai khinh thường ai, còn bởi vì công việc quá béo bở, quan hệ giữa đồng liêu với nhau muốn không tốt thì cũng khó.

.....

Nhà bếp.

Lưu đầu bếp đã ở trong phòng bếp, đang chỉ huy con trai kiêm đồ đệ của hắn làm cơm tập thể.

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Tại sao ngươi lại ở đây, đừng bận rộn nữa, còn không về thì thiên lao khóa cửa đấy.”

“Không đi nữa, không đi nữa, cứ ở trong thiên lao một thời gian.”

Lưu đầu bếp lau mồ hôi trên mặt, thấp giọng nói: “Chủ nhân của chúng ta nói Thần Kinh sắp loạn lạc rồi, nên đã đóng cửa Đỉnh Hương Lâu, chương quây và tiểu nhị muốn ra khỏi cửa thành, nhưng đều bị người ta cản lại.”

“Ta nghĩ chẳng nơi nào an toàn như thiên lao, nên dẫn theo Thuận Tử tới đây tránh nạn!”

“Cao minh!”

Chu Dịch dựng lên ngón tay cái.

Quan sát vò gạo, vò bột mì, vò rượu, cũng đủ cho trên dưới thiên lao ăn hơn một tháng, nói chuyện phiếm một lát cùng Lưu đầu bếp, xách theo thùng cơm đi đưa cơm.

Cái công việc đưa cơm này, có cho chức sai nha cũng không đổi.

Sai nha thường xuyên áp giải phạm nhân đi lưu đày, vừa đi vừa về là hàng ngàn hàng vạn dặm đường, bên ngoài binh hoang mã loạn, làm gì được an toàn như trong thiên lao.

Đương nhiên, áp giải phạm nhân cũng là một chuyện cực tốt, đám lính canh ngục đều tranh nhau làm.

Đi lại trên đường ngồi xe ngựa khách điếm, rượu ngon đồ ăn ngon tha hồ, ít nhất thì cũng lấy được mấy trăm lượng bạc vào tay!

Nhà ngục chữ Ất số ba.

Chu Dịch rót xong cháo loãng, đang chuẩn bị rời đi.

Người phạm nhân già nua bám vào khung cửa, đầu bù tóc rối, gầy như que củi, cầu xin hỏi.

“Tiểu ca nhi, hình như lão phu nghe thấy tiếng chuông, rốt cuộc là mấy tiếng?”

“Chín tiếng.”

Chu Dịch mặt vô cảm trả lời, phạm nhân này là chủ sự Công Bộ, tham ô bạc tu sửa đề điều.

Bên ngoài mặt đề được đắp bằng cát đá, bên trong thì nhét đầy rơm rạ.

Mùa hè năm rồi mưa to một trận, còn chưa đến mức nước cần báo động, mà đề đập đã bắt đầu tan rã rồi, cuối cùng chết đuối, mất tích hơn mười vạn người.

“Bệ hạ!”

Phạm nhân ngẩn người, rồi sau đó kêu rên khóc lớn, đập đầu bịch bịch bịch về phía hoàng cung.

Chu Dịch nhún nhún vai tiếp tục đưa cơm, phạm nhân trong nhà ngục chữ Ất đều là cao thủ đóng kịch, rất khó phân biệt được là khóc do bị thương quá độ, hay là khóc vì kích động vui vẻ.

Dựa theo lệ thường của Phụng Dương quốc, tân hoàng đăng cơ, sẽ đại xá thiên hạ, biểu thị sự ân điển.

Phạm nhân nhà ngục chữ Giáp thì thẳng thắn hơn nhiều, một đám hi hi ha ha, chỉ thiếu điều hô lớn hoàng đế chết rất tốt.

“Tiểu ca nhi, tân hoàng đế khi nào thì đăng cơ?”

“Ta sắp được ra ngoài rồi, còn không được một bữa ngon hả?”

“Ha ha ha, lão Triệu, ta còn có ba tháng nữa thì ra pháp trường, Ngô hoàng vạn tuế!”

Chu Dịch không để ý tới các phạm nhân hò hét, mười năm đưa cơm, đã sớm luyện thành thói quen không nghe không nhìn rồi.

Cái muôi uyển chuyển nhẹ nhàng quây vài vòng bên trong thúng, bên trong bao nhiêu hạt gạo bao nhiêu miếng lá cải, hoàn toàn dựa vào sự khống chế của Chu Dịch.

Quen tay hay việc!

Phạm nhân nào đó mà nhìn chướng mắt, mỗi bữa cơm ba năm hạt cơm, nhốt một thời gian thì sẽ đói thành xác khô.

.....

Màn đêm buông xuống.

Bên trong thiên lao đèn đuốc sáng trưng, không ngừng truyền đến tiếng vung quyền.

Bên ngoài cửa mấy ngàn cấm quân trấn thủ, bên trong cửa đóng then cài, như một mảng trời riêng lẻ.

Quốc tang cấm rượu, đối với lính canh ngục mà nói thì chỉ là chuyện thường thôi.

Ngưu giáo úy lúc đầu còn khuyên can chớ có quá đáng, kết quả liên tiếp thua ba ván bài, ném luôn quốc pháp ra sau đầu.

“Đừng ra số chín! Đừng ra số chín.....”

Sai nha quan Thường Ninh tức giận, chậm rãi xóc bài lên, ngay lập tức cười ha ha, ôm hết đồng tiền trên bàn đến trước mặt, ừng ực ừng ực uống hết bát rượu.

Lính canh ngục hùng hùng hổ hổ trên chiếu bài, vây xem khen ngợi Thường Ninh đánh bài mát tay, may mắn.

“Thường thúc may mắn ghê!”

Chu Dịch khen một tiếng, khôn lanh nói: “Chỗ chúng ta nhốt nhiều tù nhân như vậy, nhà ngục chữ Giáp còn có không ít kẻ ác, đang là lúc thay đổi quốc triều, cần phải chú ý an toàn.”

Lòng dạ của Thường Ninh đều đặt hết vào ván bài, không chút để ý nói: “Ba ngàn cấm quân vây thiên lao chặt như nêm cối, cho dù là cao thủ hàng đầu cũng không thể xông vào được.”

Nguru giáo úy bị thua bài nghe vậy, nhú mào, nói: “Tiểu Dịch tử nói có lý, việc này không thể qua loa, nếu thật sự gây ra hỗn loạn, thì sẽ bị rơi đầu đấy!”

Chu Dịch thuận thế nói: “Chẳng phải chúng ta có tháp canh đó sao, ta đi lên quan sát, có người tới cũng có thể thông báo một tiếng.”

“Đi đi đi, chìa khóa tháp canh nằm trong ngăn tủ, tự mình đi lấy đi.”

Nguru giáo úy không nghi ngờ hấn, vừa sờ bài vừa quan tâm nói.

“Trời giá rét, trên tháp canh gió lớn, nhớ mang theo nhiều chăn mền!”

Chương 8: Bàng quan.

Trên tháp canh.

Nằm sừng sững ở góc Đông Bắc, cao ba tầng, đứng trên đó có thể nhìn xuống thiên lao.

Dựa theo quy củ được triều đình đặt ra, tháp canh có ngục tốt ngày đêm thay phiên nhau canh gác, phòng ngừa cao thủ võ đạo trà trộn vào hoặc là phạm nhân chạy trốn.

Hiện giờ vũ trang lỏng lẻo, đại đa số ngục tốt đều ở không ăn lương, đương nhiên là không có ai muốn đến tháp canh.

Chu Dịch mở cửa sắt của tháp canh ra, men theo cầu thang nhỏ hẹp, một đường đi tới đỉnh tháp, vậy mà có người đã đứng trên đó từ sớm rồi.

“Lôi đại nhân, sao ngài lại ở đây?”

“Xem kịch!”

Lôi tư ngục hơi gật đầu, nhìn về phía hoàng cung.

Những ánh đuốc nối liền liên tiếp với nhau, trong màn đêm đen nhánh cực kỳ rục rờ, tháp thoáng còn có tiếng hô giết vang vọng trong bầu trời đêm.

Chu Dịch ra vẻ hoảng sợ, nói: “Có người đang dẫn binh đánh vào sâu trong hoàng cung, muốn tạo phản sao?”

“Trước mặt bản quan, nhóc con nhà ngươi đừng giả vờ nữa.”

Lôi tư ngục nói thẳng không cố kỵ: “Đó là Long tướng đang mang binh tiến công cửa Tây của hoàng cung, dẫn đầu tướng lĩnh là chỉ huy sứ Ngũ Thành Bình Mã Ti, cùng với tam đại bang phái, mười đại võ quán trong kinh thành.”

Ngũ Thành Bình Mã Ti phụ trách trấn thủ nội thành Thần kinh, tuần tra một trăm lẻ tám phường thị.

Tam đại bang phái của Thần kinh là Thanh Lang, Phi Ưng, Kim Sa chia nhau kiểm soát thanh lâu, sông bài, tàu xe, tay sai dưới trướng của chúng có đến mấy ngàn đến cả vạn người.

Mười võ quán nhìn thì có vẻ ít người, nhưng đều là cao thủ võ đạo, vô cùng phù hợp với việc dẫn đầu công thành.

“.....”

Chu Dịch lẩm bẩm nói: “Tất cả cộng lại ít nhất thì cũng đến ba năm vạn người, cấm vệ quân của hoàng cung chỉ có ba bốn ngàn người, chẳng lẽ hôm nay sắp phải đổi ngôi hay sao?”

Long tướng đã làm người phụ tá đứng đầu ba mươi năm, các quan lại trong triều đình gần như đều là người của hắn, trong quân cũng cài vào không ít kẻ thân tín, châu phủ địa phương đều có người của “Long đảng”.

Đêm nay công phá hoàng cung, đoạt được quyền không chế kinh thành, thì đã có thể hành động như gia tộc Tư Mã thời tam quốc.

Lựa chọn một đầu chủ phù hợp đăng cơ, Long tướng sẽ tiếp tục không chế triều chính.

Nếu như cấp tiến hơn thì trực tiếp xưng đế đổi niên hiệu, hệ thống quan viên của “Long đảng” cũng có thể bảo đảm cho quốc triều bình an vượt qua thời điểm rối ren này.

“Long tướng rất có thể trúng kế của bộ hạ!”

Lôi tư ngục lắc đầu nói: “Trong buổi chiều trước đó vài ngày, Long tướng còn nói thân thể bộ hạ không đáng lo, ít nhất có thể sống được ba bốn năm nữa.....”

“Chẳng lẽ bộ hạ giả chết sao?”

Chu Dịch nhíu mày, cầu hoàng đế kia đã sớm không quan tâm đến thanh danh, có khi lại vút hết mặt mũi giả chết gạt Long tướng.

“Bộ hạ đã ba mươi sáu năm không thượng triều, Long tướng quyền thế khuynh đảo triều chính, thế lực trải rộng trong ngoài hoàng cung, thì sao lại không xác nhận được tin tức chứ?”

Lôi tư ngục chỉ về phía cửa Nam của hoàng cung, nói: “Phó chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ muốn nội ứng ngoại hợp đánh phá cửa Nam, kết quả rơi vào bẫy, đang cùng đồng liêu chém giết.”

Cẩm Y Vệ là thân quân của thiên tử, phó chỉ huy sứ lại cùng Long tướng mưu phản!

Trong lòng Chu Dịch lại có chút vui sướng, cầu hoàng đế bị người ta cô lập, đương nhiên là cảm giác đó không hề dễ chịu.

Lôi tư ngục nói: “Sáng nay, Long tướng đã xác định bệ hạ thật sự đã chết, lưu lại chiếu thư truyền ngôi cho Tần Vương điện hạ, nên vội vã triệu tập binh mã dưới trướng tiến công hoàng cung.”

Sau khi Thái Tử trước tạo phản thất bại, Sùng Minh đế vẫn chưa lập Thái Tử, Tần Vương là con thứ ba của hắn.

Chu Dịch tấm tắc nói: “Không lập trưởng, không lập ấu, cho nên nói bệ hạ đã sớm đoán trước được ngày hôm nay rồi?”

Lôi tư ngục tán thưởng một tiếng: “Trong thiên lao này, chỉ có nhóc con nhà ngươi là một kẻ thông minh.”

“Được Lôi đại nhân tán thưởng, tiểu nhân ngày thường chỉ thích đi câu lan viện, nghe tiên sinh kể chuyện lịch sử.”

Tiên sinh kể chuyện theo như lời của Chu Dịch có tên là Điều Điều cô nương, là hoa khôi đang nổi danh trong Xuân Phong lâu.

“Bản quan, lúc còn trẻ cũng lưu luyến câu lan viện, mẫu thân mỗi ngày mắng ta bôi nhọ tổ tiên, làm mất hết thể diện của Lôi gia. Sau này hiểu ra rằng đại trượng phu phải nên kiến công lập nghiệp, vì thế đầu nhập dưới trướng của Long tướng, nhưng mà quản lý thiên lao đã hơn mười năm nay.”

Lôi tư ngục lẩm bẩm nói: “Nếu như làm một công tử chỉ biết ăn nhậu chơi bời, an tâm mà làm một giáo úy trong thiên lao, có lẽ..... Có thể đã được miễn tội giết nhà tịch thu gia sản!”

Chu Dịch nghe được nửa câu đầu, không dấu vết lui lại mấy bước, bàn tay đặt ở túi bên hông.

Thứ đựng trong túi là vôi phấn, cùng với kịch độc được một vị tử tù truyền thụ cho, cao thủ đứng đầu giang hồ mà hít phải, cũng phải mất đi hơn phân nửa thực lực.

“Tiểu tử nhà ngươi cũng quá gian xảo, bản quan chỉ tâm sự với ngươi mà thôi, ngươi lại đề phòng khắp nơi!”

Lôi tư ngục nói: “Tính tình thận trọng cẩn thận như vậy, khó trách đi đưa cơm mười năm, làm sao cũng không chịu thăng quan.”

“Ta thiên tính ngu dốt, không hiểu được âm mưu của những kẻ lớn, chẳng bằng an tâm làm ngục tốt.”

Chu Dịch cười nói: “Chờ ta già rồi, sẽ để vị trí ngục tốt lại cho con trai, con trai lại truyền cho cháu trai. Đời đời con cháu đều có công việc ổn định, bất kể là trong hoàng cung do ai làm chủ, đều không chết đói được!”

“Đây mới là thật sự là người thông minh!”

Lôi tư ngục chậm rãi nói: “Sáng nay không phải là trong cung đưa tin, mà là quân gia của Long tướng, lệnh cho ta giả truyền ý chỉ, mang cấm quân của thiên lao tiến công hoàng thành. Đồng thời mở cửa lao, thả hết tất cả phạm nhân ra, gây rối Thần kinh!”

“Đại nhân tại sao lại.....”

Chu Dịch mặt lộ vẻ hoài nghi, Lôi tư ngục vì có gì lại cãi lại mệnh lệnh của Long tướng.

Nhìn bên ngoài thì Long tướng như đã thành công, chuyện thay đổi triều đại gần ngay trước mắt, thuận thế mà làm thì sẽ có công trợ vua.

Huống hồ, Lôi tư ngục dựa vào thế lực của Long tướng mà thượng vị, mấy năm nay khá quan tâm đến tộc nhân Long thị phạm tội.

Một khi Long tướng suy tàn, sau này tân hoàng thanh lọc triều đình, chắc chắn sẽ không bỏ qua Lôi tư ngục.

Lôi tư ngục nhìn phía kinh thành, ánh đuốc vừa vọt lên tường thành, đã nhanh chóng ngã xuống, hiển nhiên là tình hình chiến đấu đang rất ác liệt.

“Bản quan có dự cảm là Long tướng sẽ bại dưới tay bệ hạ, cho nên lúc lâm trận đã kháng mệnh, bảo vệ thiên lao không xảy ra nhiều loạn, thì từ tội xét nhà diệt tộc sẽ có thể đổi thành lưu đầy!”

Chu Dịch nói: “Lôi đại nhân điều động cấm quân thiên lao, đánh úp Long tướng từ đằng sau, có lẽ có thể lập được công lớn?”

“Nếu như dự cảm của lão phu sai thì sao? Long tướng mưu đồ ba mươi năm, chưa chắc đã kém hơn kế hoạch của bệ hạ!”

Lôi tư ngục thở dài nói: “Khi còn trẻ, Bản quan chắc chắn sẽ tranh đấu một phen. Hiện tại đã già rồi, cho dù là có lập được công lao to lớn, cũng không thể nào hưởng thụ được.”

Chu Dịch thầm mắng quả nhiên là lão cáo già, Lôi tư ngục chỉ cần giữ vững thiên lao, thì bất kể ai thắng đều có thể rút lui an toàn.

Đang định tiếp tục nói chuyện.

Bỗng nhiên.

Nơi xa truyền đến những tiếng vó ngựa rầm rầm.

Mặt đất Thần kinh chấn động, vô số hắc giáp kỵ binh tủa ra từ các phường thị, rồi lại tập trung lại với nhau, xông về phía phản tặc đang tấn công hoàng cung.

“Giết!”

Một tiếng thét dài như sét đánh giữa trời quang, lấn áp cả tiếng vó ngựa.

Lôi tư ngục kinh ngạc nói: “Tại sao trong quân binh lại xuất hiện Võ đạo Tông Sư, bệ hạ giấu quá tài, Long tướng tắt bại!”

“Võ đạo Tông Sư!”

Hai mắt Chu Dịch tỏa ánh sáng, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Đáng tiếc nơi này cách hoàng cung quá xa, chỉ lơ mờ nhìn thấy tướng quân mặc giáp bạc đi đầu xông phá quân trận.

Nhưng ánh đuốc tiến vào trong hoàng cung ngừng lại, phía trước có cấm vệ quân hoàng cung bắn tên, sau lưng có Võ đạo Tông Sư lãnh binh xông trận, có thể nói là hai mặt thụ địch.

Kỵ binh chỉ xung phong mấy lần, đã mạnh mẽ khiến cho lực lượng phản quân được hợp thành từ thế lực ba phe chia cắt làm mấy nhóm, chia ra mà đánh.

Tướng quân mặc giáp bạc lại thét dài một tiếng: “Long Đồ đã đền tội, người đầu hàng không giết!”

Phản quân như rắn mất đầu, lập tức tan rã.

Trên tháp canh.

Chu Dịch nghe thấy câu này, lập tức tươi cười rạng rỡ.

“Ngày mai thiên lao có khách đến, có oán báo oán, có thù báo thù!”

Chương 9: Người tốt hư hỏng.

Mùa đông, năm Sùng Minh thứ ba mươi sáu.

Đế băng hà, Long tướng mưu phản.

Uy Viễn Công tuân theo di chiếu của tiên đế, dẫn binh trấn áp, máu nhuộm An Định Môn.

Hôm sau.

Thần kinh quân quản giới nghiêm, lòng bất dư nghiệt của Long tướng, thiên lao kín người hết chỗ.

.....

Thiên lao.

Có người ôm song sắt xin tha.

“Bệ hạ, lão thần oan uổng mà!”

“Thần tuyệt đối không có liên quan đến tên Long phản đồ kia!”

“Long phản nghịch, ai cũng có thể giết chết!”

Cũng có kẻ tự biết hẳn phải chết không thể nghi ngờ gì nữa, sắp chết mắng chửi Sùng Minh đế.

“Ông trời không có mắt, cầu hoàng đế nào có tư cách trị nước?”

“Hoàng tộc Triệu thị chết không đáng tiếc!”

“Cầu hoàng đế, lão phu hận không thể ăn tươi nuốt sống ngươi!”

“Lão thất phu, ngươi dám chửi tiên đế, bản quan không đội trời chung với ngươi.”

“Lư lão cầu, năm đó nếu không có Long tướng bảo vệ, ngươi tham ô mấy chục vạn lượng quân lương sớm đã bị xét nhà chém đầu cả tộc rồi!”

“.....”

Thiên lao chưa bao giờ náo nhiệt như vậy, kêu la loạn xạ như là chợ bán thức ăn.

Người của hai phe mắng chửi thậm chí còn đánh nhau, quan văn nắm tóc, võ quan đâm đá nhau.

Ngục tốt đứng canh nhìn đến nổi hoa cả mắt, thấp giọng bàn tán về những nhân vật tai to mặt lớn này, trước khi chết chẳng thèm giữ thể diện nữa.

Nhà ngục chữ Bính số chín.

Trong ngoài hai gian, sạch sẽ ngăn nắp.

Chu Dịch mở cửa lao, bên trong chỉ nhốt hai người đàn ông trung niên.

Cái gông to bằng nửa người tròng lên trên cổ, chỉ có thể quỳ xuống cúi đầu, nếu không thì gông xiềng sẽ trực tiếp đè gãy cái cổ của người kia.

Phạm nhân nghe được tiếng bước chân, khó khăn ngẩng đầu lên nhìn.

Chu Dịch cười tiếp đón: “Long công tử, chúng ta lại gặp nhau rồi!”

“Người là ai?”

Giọng nói của Long công tử khô khốc nghẹn ngào, nhìn như một người khác so với dáng vẻ kiêu ngạo ương ngạnh lúc trước khi vào thiên lao.

“Cũng phải, loại quý công tử như ngài, làm sao có thể nhớ được một kẻ tiểu nhân như ta.”

Chu Dịch cười tươi nói: “Mấy năm nay Long công tử vào thiên lao, đều là do ta đưa cơm, nếu như hầu hạ không tốt thì còn được ăn bạt tai.”

Long công tử chau mày, thoáng có chút ấn tượng.

Chỉ là bình thường đánh người, giết người quá nhiều, chẳng thể nào đếm hết được, làm sao có thể nhớ được là đã đánh Chu Dịch khi nào chứ.

“Tiểu nhân!”

Long công tử khinh thường nói: “Ngày thường thì giống như con chó, chỉ dám báo thù khi bản công tử gặp nạn!”

“Hy vọng Long công tử có thể khí phách được như vậy mãi.”

Chu Dịch không hề tức giận, hắn chưa từng muốn làm người tốt, bởi vì không muốn người ta lấy dao thương chỉ vào mình.

Cho nên làm một người tốt hư hỏng, ác nhân lương thiện.

Long công tử tặng cho ta một cái tát, cho dù là đã mười năm trôi qua, cũng phải đòi lại.

Tha thứ cho hắn là chuyện của Phật Tổ, Chu Dịch chỉ phụ trách tiễn hắn đến Tây Thiên!

“Ta ở thiên lao mấy năm nay, những thứ học được tương đối hỗn tạp, thời gian có hạn nên không thể ném thử từng món được.”

Chu Dịch nói chuyện không nhanh không chậm, giống như đang nói chuyện phiếm với bạn bè vậy: “Có lẽ mấy ngày nữa còn phải thăm vấn, hình cụ cũng không dùng được, mời Long công tử ném thử viên thuốc này vậy.....”

Nói xong lấy ra một viên thuốc từ trong cổ tay, tròn vo, đỏ rực, bên trên còn có hoa văn quỷ dị.

“Mấy năm trước, Cẩm Y Vệ bắt được một đạo tặc tinh thông cổ trùng, trước khi chết hắn dùng viên thuốc này để đổi lấy một vò Lê Hoa Bạch ủ mười năm.”

Chu Dịch nói đến Lê Hoa Bạch, thì sẽ nhớ đến Ngụy Xương, sự oán hận của hắn mấy năm nay đối Long công tử bắt nguồn vì điều này.

Người tốt thì bị chém đầu, kẻ ác thì lại tiêu dao.

“Theo như lời của đạo tặc kia, thì bên trong viên thuốc này có một con dị trùng, sau khi uống vào nó sẽ sinh sôi trong dạ dày, sau đó dùng ngũ tạng lục phủ làm thức ăn. Bởi vì nó ăn rất ít, cho nên người trúng cổ còn có thể sống thêm được một hai năm.”

Chu Dịch bắt lấy miệng của Long công tử, hơi dùng sức đã bẻ ra, bấm tay bắn viên thuốc vào trong cổ họng.

“Khụ khụ khụ.....”

Long công tử bị sặc nói không nên lời, sau khi viên thuốc tan ra, hắn chỉ cảm thấy có thứ gì đó bò xuống dọc theo yết hầu.

Bò đến phổi, có lẽ là một mối đói bụng, bắt đầu gặm cắn bừa bãi máu thịt.

“A ——”

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương đến cực điểm,

Khiến cho nhà tù vốn dĩ đang âm ỉ, đột nhiên yên tĩnh.

Cổ và đôi tay của Long công tử bị cố định trên gông xiềng, hai chân bị xiềng khóa chặt, cho dù đau đớn sắp chết, cũng chỉ có thể giãy giụa mà thôi.

Sắc mặt đỏ lên, gân xanh hiện lên, giống như lệ quỷ.

Sau một lát.

Cổ trùng ăn no rồi bắt đầu nghỉ ngơi, đau đớn chậm rãi tan biến, Long công tử lại ngẩng đầu nhìn Chu Dịch, trong ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi.

“Long công tử nghỉ ngơi cho tốt nhé, cổ trùng có thể tỉnh lại bất kỳ lúc nào, sau này khó mà có giấc ngủ nào an ổn được.”

Chu Dịch nói xong, quay đầu nhìn về phía bên cạnh.

Đệ đệ ruột của Long công tử, thiếu niên mới chỉ mười mấy tuổi đầu, không thể không nói Long tướng càng già càng dẻo dai.

“Ngươi ngươi ngươi đừng tới đây!”

Thiếu niên run rẩy, thấy Chu Dịch nhìn chăm chăm mình, sợ tới mức nói năng lộn xộn: “Cha ta là tể tướng, mẹ ta là công chúa..... Ta có huyết mạch hoàng tộc, ngươi đừng tới đây.....”

Lúc này.

Ngưu giáo úy dẫn theo ngục tốt tiến vào, thấy Long công tử còn sống, lập tức nhẹ nhàng thở ra.

“Ta đã nói mà, sao Tiểu Dịch tử lại không biết nặng nhẹ chứ?”

Thiên lao tra tấn phạm nhân là chuyện bình thường, chỉ cần không làm ảnh hưởng đến chuyện thẩm vấn hành hình, không ai để ý tới những kẻ giặc cướp đó phải chịu khổ hình gì.

Chu Dịch đứng dậy thi lễ, thấp giọng nói: “Ngưu thúc, hôm nay sao chưa nhìn thấy Lôi đại nhân?”

“Lôi đại nhân đóng cửa ăn năn hối lỗi, tất cả công việc trong nhà lao đều giao cho ta.”

Ngưu giáo úy hạ giọng, trên mặt lại không thể giấu được sự vui mừng.

Lôi tư ngục liên quan đến án mưu nghịch, rất có thể là không thể nào thoát ra được, nhân cơ hội này lôi kéo quan hệ trên dưới, chắc chắn là có thể lấy được chức Ti Ngục.

Thiếu niên kia nhìn thấy đám người rời khỏi nhà tù, sợ hãi từ từ tan biến, quay đầu nhìn về phía Long công tử.

“Ca, ngươi đỡ chút nào chưa?”

Long công tử oán hận nhìn chằm chằm thiếu niên, nghiến răng nghiến lợi nói: “Đều tại thứ nghiệt chủng nhà ngươi, nếu không thì sao bản công tử có thể rơi vào tình cảnh này chứ, phụ thân chắc chắn có thể thành công!”

Thiếu niên lầm bầm nói: “Ca, sao lại có thể nói như vậy chứ? Ta và mẫu thân đều ủng hộ phụ thân.....”

“Đừng nhắc đến tiện phụ kia nữa!”

Long công tử nổi giận mắg: “Năm đó tiện phụ kia say rượu dụ dỗ phụ thân, sinh ra tên nghiệt chủng nhà ngươi, chính là tay sai của cầu hoàng đế kia. Nếu như tiện phụ kia không truyền tin giả, nói rằng cầu hoàng đế chỉ sống được mấy năm nữa, thì tại sao phụ thân ta lại vội vàng mưu phản chứ?”

“Theo như kế hoạch ban đầu, điều tới Thần kinh mười vạn đại quân, thì đã đâu xảy ra sơ sót gì!”

Hai mắt thiếu niên đại ra, không dám tin nói: “Không thể nào! Không thể nào! Tại sao mẫu thân lại gạt ta chứ, nàng còn nói ta có huyết mạch hoàng tộc hai triều, sau này nhất định có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế!”

“Tên gốc nhà ngươi.....”

Long công tử đang muốn cười nhạo vài câu, cổ trùng bỗng nhiên tỉnh dậy, bắt đầu cắn nuốt dạ dày.

Tiếng kêu gào thê lương thảm thiết, liên miên không dứt.

.....

Chạng vạng.

Chu Dịch bung một thùng gỗ lớn, đưa cơm vào các nhà tù.

Văn thân võ quan bụng đói cả một ngày, bụng đã đói đến mức kêu rột rột rồi, bắt chập cơm canh khó ăn, ngồi xồm trên mặt đất xì xụp húp cháo.

“Tiểu ca nhi, thêm một muống nữa, một muống nữa!”

Những âm thanh vừa quen thuộc vừa xa lạ vọng lại.

Chu Dịch cẩn thận nghe ngóng, người đang nói chuyện tuổi già sức yếu, hồi lâu hắt mới nhận ra nói: “Lưu đại nhân, chúng ta lại gặp nhau rồi!”

Nói rồi đưa mắt nhìn số hiệu nhà ngục, không nhận được mà kêu lên một tiếng đầy kinh ngạc.

“Vẫn là chữ Ất số sáu!”

Lưu thị lang đã trải qua biết bao sương gió mưa bão, thì sao có thể để bụng chút ý cười nhạo này, đưa mặt ra nói: “Tiểu ca nhi, đây là duyên phận đấy!”

Chu Dịch hỏi: “Lưu đại nhân, mấy năm nay ta đã rất muốn hỏi thăm, năm đó quan hệ giữa người và Tô tiên sinh rất thân, tại sao lại tố giác hắt?”

“Cái miệng kia của lão Tô không bao giờ giữ kín được !”

Lưu thị lang nhún nhún vai nói: “Lão phu không tố giác hắt, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện. Nếu như đã là bằng hữu, thay vì để cho người khác được lời, chi bằng để công lao lại cho ta!”

“Bội phục!”

Chu Dịch thật sự phục, vội vàng đưa rượu thịt ngon cho Lưu thị lang.

.....

Trong nhà ngục chữ Giáp số 12.

Chu Dịch đổ cháo vào trong chậu, để cho phạm nhân tự phân chia.

Trong nhà ngục chữ Giáp đều là hung phạm cường đạo, ít nhiều gì thì trên người đều biết võ đạo, sẽ dựa vào thực lực

mạnh yếu mà sắp xếp thứ tự.

Kẻ mạnh thì được ngủ trên giường ăn no, kẻ yếu thì ngồi ngay thung phen chịu đói.

Trong một góc nhà tù bỗng nhiên vọng lại giọng nói: “Dịch ca nhi, là người sao?”

“La quán chủ? Tại sao người lại ở đây?”

Chu Dịch nghe được giọng nói quen thuộc, phát tay để phạm nhân khác tránh đường, lúc này mới thấy rõ phạm nhân nằm trong góc kia.

Ngũ Hồ vỗ quán, La Hồ.

Trên người có bảy tám vết chém, máu tươi nhuộm đỏ quần áo, mũi tên gãy cắm trên vai, hai chân cong vẹo không ra hình dáng.

Lúc này Chu Dịch mới nhớ ra, tại sao cao thủ nhất lưu Luyện Tạng cảnh lại không được giam giữ riêng. Thương thế của La Hồ quá nặng, thực lực chẳng còn được một phần, xương đùi dập nát thì đã chặn đứt con đường vượt ngục.

La Hồ dựa vào tường, cầu xin nói: “Dịch ca nhi, ta có lời muốn nói riêng với người.”

“Được.”

Chu Dịch nói vài lời với ngục tốt canh gác, đưa những phạm nhân của hắn dời đi, tạm thời đưa đến những nhà tù khác chen chúc vậy.

Phạm nhân không dám có ý kiến, nếu như lớn tiếng ồn ào làm hỏng chuyện của ngục tốt, kia từ nay về sau đừng mơ đến có ngày lành, mỗi ngày đủ loại hình săn sóc riêng người.

Trong nhà ngục chữ Giáp thập nhị chỉ còn lại một mình Chu Dịch và La Hồ.

La Hồ nói thẳng nói: “Trong kinh ta còn có một tòa nhà, đứng tên của người khác. Dưới đáy giếng giấu mấy ngàn lượng bạc, Ngũ Hồ quyền phổ và đơn thuốc bồi bổ, Dịch ca nhi đi lấy đi, cũng đủ để tu hành đến Tây Tủy cảnh.”

Chu Dịch hỏi: “Người nói trước đi, có chuyện gì?”

La Hổ thấp giọng nói: “Dịch ca nhi thử nghĩ cách cứu nhi tử của ta ra với, cho La gia con đường sống.....”

“Nhi tử của ngươi không thả ra được đâu!”

Chu Dịch quyết đoán cự tuyệt, mười võ quán trong kinh thành đều bị nghi ngờ có liên quan đến án mưu nghịch, khi chém đầu sẽ bị xác minh thân phận.

Nếu như là loại họ hàng xa đến mức bắn đại bác cũng không tới, Chu Dịch còn có thể nghĩ cách cứu được, con trai ruột của La Hổ tất nhiên là nằm trong danh sách theo dõi đặc biệt.

“Vậy thì đổi người khác.”

La Hổ nói: “Ta lên qua lại với một quả phụ trong kinh thành, hiện giờ đã hoài thai tám tháng, xin Dịch ca nhi chiếu cố cho.”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, gật đầu đáp ứng: “Nếu Cẩm Y Vệ vẫn chưa bắt được nàng, ta sẽ giúp đỡ.”

La Hổ đề thấp giọng nói: “Tòa nhà kia nằm ở Nhạc Xương phường.....”

Chu Dịch ghi nhớ địa chỉ, còn nói thêm: “La quán chủ, ngươi cũng giúp ta làm một chuyện đi.”

“Chuyện gì?”

“Đến nhà ngục chữ Ất lục đánh chết một người!”

“Ai?”

“Kẻ nào ăn cơm tử tù thì đánh chết kẻ đó!”

Chu Dịch thấp giọng phân phó vài câu, rời khỏi nhà tù, đưa những phạm nhân trở lại trong nhà ngục.

Rất nhanh.

Trong nhà ngục đã xảy ra tranh chấp, rồi biến thành ẩu đả.

Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, cao thủ nhất lưu bị người ta đánh hội đồng, bị thương nặng sắp mất mạng tại chỗ.

“Ồn ào gì đó? Ba ngày không được ăn cơm!”

Ngục tốt quát lớn vài tiếng, sợ La Hổ bị người khác đánh chết, nên đổi nhà ngục cho hắn.

Nhà ngục chữ Ất lục.

Lưu thị lang đang ở bên trong uống rượu ăn thịt, ngực tốt ném vào trong một phạm nhân máu chảy đầm đìa, hắn không kìm được mà nhìn người ta vài lần.

La Hổ: “Người nhìn gì?”

Lưu thị lang: “Bản quan..... A!”

La Hổ trực tiếp xông về hướng Lưu thị lang, hung hăng dùng đầu húc hắn.

Lưu thị lang chỉ là một quan văn, thân thể già nua, ngay tức khắc đầu hắn bị húc cho nứt toạc, óc bắn lên mặt những văn võ quan viên chung quanh.

Ngực tốt canh gác vội vàng đi vào kéo La Hổ ra, tay đâm chân đá giáo huấn một trận, rồi lại đổi nhà tù khác giam giữ hắn.

Không lâu lúc sau.

Bên trong nhà tù ầm một tiếng, La Hổ đâm đầu vào tường tự sát.

Chương 10: Không ham muốn.

Trong tòa nhà chính của Thiên lao.

Chu Dịch đẩy cửa đi vào, khom người thi lễ.

“Ngưu thúc, ngài tìm con sao?”

Ngưu giáo úy ra hiệu bảo Chu Dịch ngồi xuống: “Thủ đoạn của tiểu tử nhà ngươi quá thô bạo, không sợ Cẩm Y Vệ tra ra sao?”

Vừa mới nghe xong ngực tốt báo cáo, Ngưu giáo úy đã phỏng đoán là Chu Dịch dùng thủ đoạn hại chết Lưu thị lang, chuyện này trong thiên lao nhìn mãi quen mắt. Quan viên đưa đôi thủ của mình vào thiên lao, không muốn đối thủ vực dậy được, thì sẽ đưa chút bạc để lấy mạng hắn.

“Ý của Ngưu thúc là sao, ta chỉ chăm chỉ nghiêm túc đi đưa cơm mà thôi.”

Chu Dịch giả ngu giả ngơ, không phủ định cũng không thừa nhận.

Thi thể của Lưu thị lang và La Hổ đều đã lạnh ngắt rồi, có thể nói là chết không đối chứng, nhưng mà cũng không phải là không có nguy hiểm. Phụng Dương quốc không phải là một nước đặt luật pháp lên hàng đầu, có tội hay vô tội đều dựa vào sự định đoạt của bề trên, hình cụ tra tấn, muốn gì mà chẳng được?

Ngưu giáo úy hừ một tiếng: “Khó trách Lôi đại nhân nói với ta, hiện nay, trong thiên lao, tiểu tử nhà ngươi là giảo hoạt nhất!”

“Lôi đại nhân quá khen.”

Chu Dịch cười nói: “Trong tòa nhà của La quán chủ ở kinh thành có giấu mấy ngàn lượng bạc. Bạc thuộc về Ngưu thúc, quyền phổ thuộc về ta, tòa nhà kia thuộc về quả phụ đó.”

“Chu đao!”

Ngưu giáo úy khen ngợi một tiếng, càng nhìn Chu Dịch càng cảm thấy vừa lòng.

Tình nguyện chia sẻ lợi ích của mình, cũng hoàn thành lời hứa với La Hổ, Nguru giáo úy thừa nhận bản thân ông không làm được, dù sao thì chuyện ức hiếp quả phụ ăn sạch hết, thật sự cũng rất phổ biến.

“Dù sao thì La sư phó cũng có ơn dạy bảo ta.”

Chu Dịch vốn dĩ không muốn xuất đầu lộ diện, bài thuốc bổ kia cũng không phải là thứ quan trọng nhất, mà rõ ràng là muốn Lưu thị lang chết.

Lưu thị lang là một kẻ tiểu nhân!

Loại người này làm việc không hề có điểm dừng, không dùng một gậy đánh chết hắn thì sẽ để lại hậu hoạn khôn lường, ngộ nhờ nhờ cho tân hoàng vui vẻ, lại được phục chức, Chu Dịch cũng chỉ có thể bỏ trốn mất dạng mà thôi.

Nguru giáo úy hiều kỳ nói: “Đã sớm biết ngươi mê luyện võ đạo, nhưng đã luyện được trò trống gì chưa?”

“Từ nhỏ thân thể ta đã ốm yếu, luyện võ để làm cho thân thể khỏe mạnh mà thôi.”

Chu Dịch cầm nắp chén trà, nắm trong tay hơi vuốt nhẹ, trong giây lát đã hóa thành một nhúm bột phấn.

Ngày trước, Nguru giáo úy cũng đã từng vào võ quán, không thể chịu được sự cực khổ của việc rèn thể, đến ngay cả Bì Mô cũng chưa luyện thành, nhưng cũng hiểu được sự phân chia của cảnh giới võ đạo.

“Xương cốt cứng như sắt thép, bóp đá thành bùn, tiểu tử, ngươi vô thanh vô tức mà lại có được thực lực như vậy?”

“Mười năm như một, không ngày nào nghỉ, chưa bao giờ ngừng uống thuốc bổ, thiên phú cũng coi như là hạ hạ đẳng rồi.”

Những gì mà Chu Dịch nói cũng không phải là khiêm tốn, dựa theo lời của Ngự Xương, bảy tám năm trên giang hồ thì có thể luyện gân cốt, nhưng mà sống trong giang hồ thì sẽ không có thời gian mỗi ngày đều luyện công.

Đệ tử chân truyền của La sư phó, từ nhỏ đã dùng thuốc để ngâm tẩm nội khí uẩn thể, mười sáu mười bảy tuổi cũng đã là

đại thành gân cốt, được gọi là có hi vọng trở thành Tiên Thiên tông sư trong tương lai.

Chu Dịch vừa hâm mộ nhưng cũng không ghen ghét, dù sao thì đệ tử thiên tài kia đã chết trong loạn quân kia rồi.

Tồn tại mới là điều cốt yếu của mọi thứ.

Ai sống lâu, giết chết được người ngang hàng, thì đó mới chính là tông sư một đời!

Ngưu giáo úy tấm tắc tán thưởng: “Tiểu tử, trên giang hồ người cũng là cao thủ nhị lưu, tại sao không xông pha bên ngoài, thoải mái hơn nhiều so với ở trong này mà đưa cơm.”

“Nhị lưu thì là cái rắm gì, trong mười đại võ quán ở kinh thành, thì quán chủ đều là cao thủ Luyện Tạng. Nghe đồn Trần sư phó của Kim Dao võ quán đã bắt đầu luyện Tẩy Tủy, có được thần lực dễ dàng quật ngã cả chín con trâu, kết quả chết chẳng thấy xác!”

Chu Dịch nhún nhún vai nói: “Tranh tới tranh lui thì cũng bị tịch thu tài sản chém hết cả nhà, nào được an ổn thoải mái như ta chứ?”

Nghề nghiệp tốt nhất là ăn lương nhà nước!

Chu Dịch đã có nghề nghiệp tốt nhất rồi, hưởng hồ gì thiên lao thấp kém nhưng quyền thế, kiếm chác được nhiều mà lại không dây vào tranh đấu trong quan trường, quả thực là hoàn mỹ!

Ngưu giáo úy nghe thấy vậy, ánh mắt lập loè, đột nhiên hỏi nói: “Tiểu tử ngươi nói xem lần này ta có thể làm tư ngục không?”

Chu Dịch trầm mặc một lát, lắc đầu nói: “Khó!”

“Là sao?”

Ngưu giáo úy ngồi ngay ngắn, hắn đã hỏi không ít người câu hỏi này, tất cả đều chúc mừng và nịnh bợ hắn.

Tất cả mọi người đều cho rằng, người nhận chức Ti Ngục của thiên lao không ai khác ngoài Ngưu giáo úy.

Người ngoài dám nhận chức, không hiểu quy củ của thiên lao, thì không bao lâu cũng sẽ bị tống vào tù!

Chu Dịch cân nhắc nói: “Lôi đại nhân vì xin giảm tội, đương nhiên là sẽ báo với triều đình về âm mưu tạo phản của Long tướng, tân bộ hạ làm sao dám tin tưởng quan lại trong lao, khả năng lớn là sẽ điều một tâm phúc đến làm Tư Ngục.”

Mười năm sống trong thiên lao, Chu Dịch sớm đã phát hiện.

Tính lưu động của chức quan trong thiên lao quá thấp, gần như là hình thành thế cục cha truyền con nối.

Phụ thân của Lôi tư ngục là giáo úy, ông nội của Nguru giáo úy là tư ngục tiền nhiệm, ngay cả phụ thân, ông nội của Chu Dịch đều là ngục tốt.

Chỗ ở của quan tứ phẩm ngự sử trung thừa trong triều đình đều là nhà thuê, quan chức nhỏ ở thiên lao đều mua nhà ở Thần kinh, đương nhiên ngự sử người ta có thể là giả nghèo, nhưng cũng đủ để nói lên vấn đề ở thiên lao.

Nguru giáo úy không phục hừ một tiếng: “Ở chỗ này của ta trong tối ngoài sáng đủ các loại quy củ, làm bừa mà không hiểu, có thể quản được sao?”

“Đúng thật là người ta không hiểu quy củ, nhưng có thể sai Cẩm Y Vệ bắt người, đám người chúng ta có cấm được không? Cuối cùng tất cả chúng ta đều bị đổi người, tất cả quy củ đều do người ta đặt ra!”

Hoàng đế gặp nạn, nhưng người gặp xui xẻo không phải là hoàng đế mà là đám quan viên nhãi nhép sẽ bị nghiền thành cặn bã.

Chu Dịch thấy sắc mặt của Nguru giáo úy biến thành màu đen, vội vàng bày tỏ lòng trung thành nói: “Nguru thúc yên tâm, ta nhất định là sẽ ủng hộ ngươi.”

“Một kẻ đưa cơm như ngươi thì làm được gì chứ?”

Nguru giáo úy thở dài nói: “Lôi đại nhân cũng đã khuyên ta như vậy, năm đó hần gia nhập vào Long tặc, mới gặp họa xét nhà lưu đày. Nếu không thì mấy thế hệ nhà Lôi gia đều là giáo úy thiên lao, bất kể là triều đại nào, đều sẽ được phú quý!”

Huân quý triều đình mà còn bị giảm tước vị qua từng đời, qua năm thế hệ thì chẳng khác gì thứ dân, thiên lao lại là bát cơm có thể truyền đến đời con cháu.

“Ngưu thúc không cần sầu lo, nếu như có đại nhân được điều xuống, ngài chỉ cần dốc hết sức phụ tá!”

Chu Dịch khuyên giải an ủi nói: “Thiên lao đã có từ tiền triều, bất kể là ai làm Tư Ngục, chẳng được bao lâu thì cũng phải cùng một giuộc với thiên lao mà thôi.”

Thiên lao tương đối độc lập tự chủ, cũng ít liên hệ với các nha môn, cửa lao đóng lại thì đã trở thành một nơi thế ngoại.

Mặc cho ai lên làm tư ngục, nắm giữ quyền lực và ích lợi to lớn đến như vậy, đều sẽ không muốn cải cách thiên lao!

Ngưu giáo úy hơi gật đầu tán đồng, thay đổi đề tài, nói: “Tiểu tử ngươi năm nay đã hai mươi bảy rồi nhỉ, vậy mà mỗi ngày đều đến Xuân Phong lâu vui đùa? Nhà đại ca ta có một chất nữ, người đoan trang.....”

“Ngưu thúc, đêm nay ta có hẹn với Lộng Ngọc cô nương đàm luận đại đạo, đi trước một bước!”

Chu Dịch liên tục xua tay, đã xuyên không rồi mà cũng không thể nào thoát được chuyện mai mối xem mắt.

Nếu như hắn là một ngục tốt thật sự thì còn có thể chấp nhận được, đến khi lớn tuổi thì còn có thể cầm kẻo mà vui đùa với con cháu, nhưng vì sự tồn tại của Trường Sinh Đạo Quả, khiến cho Chu Dịch không thể nào ở bên cạnh bất kỳ ai lâu dài được.

Đầu tiên chính là sợ bại lộ bí mật, Trường Sinh Đạo Quả là báu vật mà Chu Dịch sống nương nhờ.

Bất kể là thuật dịch dung hay là thuật biến hóa đều không tuyệt đối an toàn, nếu như chung sống với nhau lâu dài, bất kỳ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện.

Sau đó là phận má hồng nhanh tàn phai, sau mấy mươi năm tuổi thanh xuân của nữ tử không còn nữa, Chu Dịch không biết phải đối xử với họ như thế nào.

Đám tiểu tử ở Xuân Phong tốt biết bao nhiêu, bất kể là qua bao nhiêu năm thì vẫn thanh xuân mỹ mạo, hơn nữa chỉ cần có tiền, không cần tình cảm, không sợ vương bận!

Ngưu giáo úy liếc mắt nhìn Chu Dịch một cái, vô cùng ghét bỏ xua tay.

“Cút cút cút, chất nữ kia của ta ôn nhu hiền thực, cũng không thể để cho nhóc con nhà ngươi hại đời người ta được!”

.....

Sau khi xong việc.

Chu Dịch vẫn chưa đến Xuân Phong lâu, trong thời kỳ quốc tang cấm tất cả yến tiệc tiêu khiển.

Đương nhiên, chuyện này không hề ảnh hưởng đến việc làm ăn của Xuân Phong lâu, người ta mở cửa sau lên lút đón khách, giá cả ngược lại còn tăng lên.

Trở về nhà.

Chu Dịch đọc sách Xuân Thu một lúc, suy nghĩ về hậu quả của những chuyện mà hôm nay hắn đã làm.

“Chuyện của Long công tử xử lý có chút lỗ mãng, nhưng trút được cục tức này, thể xác và tinh thần đều thoải mái cũng không lỗ!”

Cẩn thận, thận trọng không phải là ghen khuất uất ức, hướng hồ tu hành võ đạo cũng liên quan đến tâm cảnh, đặc biệt là tu hành nội khí, suy nghĩ không thông sẽ khiến cho việc tu hành cảnh giới bị chậm lại, thậm chí sẽ trì trệ không tiến bộ được.

Từ xưa đến nay, cường giả chân chính hiếm khi trưởng thành mà dựa thiên phú và tài nguyên, phần lớn là do tâm cảnh cường đại!

Chu Dịch đương nhiên là một ngoại lệ, chỉ cần bắt tử, cường giả chẳng qua cũng chỉ là một đồng xương khô mà thôi, những câu chuyện hoặc những nhân vật trong tiểu thuyết đều bị lãng quên.

“Thật ra thì chuyện để lộ thực lực cho Ngưu giáo úy biết, cũng chẳng có chỗ nào xấu cả.”

Chu Dịch sớm đã có dự định ngả bài, chẳng phải vì muốn tranh đoạt quyền lực, mà là có thể khiến cho ngày tháng ở trong thiên lao được thoải mái hơn mà thôi.

Trong nội bộ, người không ham muốn không cầu tiến, thì chẳng ai có thể làm gì được người.

Chỉ cần không gây ảnh hưởng đến lợi ích của bất kỳ kẻ nào, người khác lại càng không vô duyên vô cớ động chạm, một ngực tốt đưa cơm có bản lĩnh, đầu óc linh hoạt, ngược lại bình thường sẽ được chiếu cố nhiều hơn.

Tự kiểm điểm bản thân, hôm nay là ngày may mắn!

“Ngày mai đi gặp nhân tình của La sư phó, đưa đến nông thôn tránh đầu sóng ngọn gió. Còn về phần đơn thuốc và bạc trong nhà, chờ thêm một hai năm nữa rồi lại lấy, đến khi đó chắc là an toàn rồi!”

Trên người Chu Dịch có báu vật quý giá nhất trên đời, những đồ vật khác chỉ là đồ bình thường mà thôi.

Hiện giờ Thần kinh đang ở vào thời kỳ loạn lạc nhất, bên ngoài có cấm quân, hắc kỵ, Cẩm Y Vệ lùng bắt người khắp nơi, lỡ đâu phát hiện ra tòa nhà kia của La sư phó rồi thì sao?

Chu Dịch chạy đến thì chẳng khác nào chui đầu vào lưới, ngày mai sẽ là người khác đưa cơm tù cho hắn.

Cho dù không có Cẩm Y Vệ, thì còn có đệ tử hoặc là tộc nhân của La sư phó, đến lúc đó không tránh khỏi một trận chém giết..... Đây đều là hung hiểm!

Chờ thêm mấy năm, thứ mà Chu Dịch không thiếu nhất chính là thời gian.

Sau khi nghĩ trước nghĩ sau, cân nhắc suy nghĩ thông suốt, Chu Dịch đứng dậy đánh mấy quyền, về phòng đả tọa tu hành Quy Nguyên quyết.

Quy Nguyên quyết tiến bộ chậm chạp, còn chưa đạt đến cảnh giới cao thủ tam lưu nữa. Nhưng tu hành nội khí trước nay vẫn luôn là về sau nhanh hơn mới đầu, càng ngày càng vững chắc, vội vàng cũng không được gì!

Trăng sáng sao thưa, đêm khuya tĩnh lặng.

Một bóng người nhỏ gầy phóng qua vách tường, dừng trong góc tối, y phục dạ hành hòa thành một thể với bóng đêm.

Bóng người men theo chân tường, lén lút len vào trong phòng.

Bỗng nhiên.

Dưới chân mềm nhũn, thân hình ngã quy.

Bóng người kia phản ứng mau lẹ, đưa nội khí vào hai chân, chân trái dẫm chân phải lướt qua vài thước, tránh rơi xuống cái hố kia.

“Nội nó chứ, viện nhà ai mà lại đào hố thế này?”

Người kia nương theo ánh trăng, nhìn thấy ánh sáng lạnh phát ra từ chông nhọn lấp lánh dưới đáy hố, nghĩ đến mà tim đập nhanh hơn. Bước đi uyển chuyển nhẹ nhàng không tiếng động, rất mau đã lần đến song cửa sổ của phòng ngủ chính, đục giấy cửa sổ thổi mê hương vào.

Người kia chờ một lát, xác nhận là dược hiệu đã phát tác, mở cửa sổ ra chui vào, thuận thế lăn nhẹ rơi xuống mặt đất.

“A.....”

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết phát ra, người kia bị mười mấy cây đinh trên mặt đất, đâm cho người đầy lỗ.

Không biết là trên những cây đinh kia được bôi thuốc gì, người kia chỉ cảm thấy tê tê dại dại, không còn chút sức lực nào, vận dụng nội khí muốn giải độc, kết quả là không hề có bất kỳ tác dụng nào cả.

“Bí dược của Cẩm Y Vệ, đến ngay cả cao thủ hàng đầu trúng phải thì cũng mặc người xâu xé!”

Giọng nói của Chu Dịch vang lên ngay chỗ cửa sổ, từ ngay sau khi người kia tiến vào trong sân thì hắn đã phát hiện, hơn nữa hắn chưa bao giờ đã tọa trong phòng ngủ chính, trong ổ chăn trên giường chỉ là một người giả mà thôi.

“Đại hiệp tha mạng.....”

Người kia nằm trên mặt đất cầu xin, đang muốn tìm một cái cớ để làm người ta mềm lòng, kết quả còn chưa kịp nói gì thì đã nhìn thấy mấy mũi tên được bắn ra từ nỏ.

Sau nửa canh giờ.

Chu Dịch dùng xẻng lấp bằng mặt đất, ngẩng đầu nhìn cây táo trong viện.

“Sang năm táo ra quả, mùi vị chắc là rất ngon, phải tặng cho đồng liêu ăn mới được!”

Chương 11: Thống nhất thiên hạ.

Triều đại mới bắt đầu.

Tân hoàng đăng cơ, lấy tên là Hoảng Xương.

Phong Lý Võ làm Hộ Quốc tướng quân, tra xét án Long tặc.

Xét nhà diệt tộc, máu chảy thành sông.

Phổ phường thành Đông, mười nhà đã hết chín căn bỏ không, quan viên triều trước còn không tới một nửa, cuối cùng số vàng bạc thu về cộng lại gần một trăm bảy mươi triệu lượng.

Hoảng Xương đế hạ chiếu, Phụng Dương quốc không thu thuế lương thực trong vòng năm năm.

Tháng sáu cùng năm.

Lý Võ được phong làm Bình Mã đại nguyên soái, lãnh binh bắc chinh.

Đánh tan nhiều phản tặc, bình định sáu châu phương Bắc, dẫn quân Nam tiến.

.....

Thần kinh.

Trương Trạch.

Cửa cấm cò tang, trong viện dựng lều tang lễ, trên tường treo vải bố trắng phúng viếng.

Liếc mắt nhìn một mảng trắng xoá, vô cùng thê lương.

Chu Dịch đi vào lều tang lễ, thấp cho Trương Chu ba nén hương, ba quỳ ba lạy hoàn thành tế bái.

Con trai Trương Tấn đáp lễ dập đầu, Chu Dịch vội vàng nâng hấn dậy.

“Tấn ca, nén bi thương.”

Năm rồi, Trương Chu đã rút lui khỏi thiên lao, Trương Tấn thay thế chức sai nha, uống thuốc hơn nửa năm, chung quy cũng không thể chống chọi qua được mùa đông.

Tuổi thọ của ngục tốt thiên lao đều không quá dài, Trương Chu sống đến năm mươi tư tuổi cũng đã xem như là sống thọ rồi, Chu phụ còn chưa đến bốn mươi tuổi đã mất rồi.

Theo như khoa học thì do quanh năm ở trong môi trường làm việc âm u, ẩm ướt, cộng thêm tiếp xúc với các loại hình phạm, có thể nói là mặt đen tối nhất trong xã hội này. Chuyện này tạo thành áp lực rất lớn đối với thân thể, tâm lý, cho nên mới sớm già chết sớm.

Nhưng mà mọi người đều nghĩ rằng là do báo ứng, bình thường làm quá nhiều chuyện xấu, tổn hại âm đức tổn thọ, đến ngay cả rất nhiều ngục tốt cũng nghĩ như vậy!

Chu Dịch An an ủi vài tiếng, có quân sự mời hấn đến bên sân nghỉ tạm.

“Tiểu tử ngươi đến đây trễ như vậy, hôm qua lại đi Xuân Phong lâu phải không?” Ngưu giáo úy ngồi một cách oai phong, trái phải đều có nô bộc chuyên hầu hạ trà nước.

“Ngưu thúc càng ngày càng nóng tính, dự định rút lui hay sao?”

Chu Dịch hiện giờ đã ba mươi hai tuổi, người cũng phải đến tuổi trung niên, trên mặt bôi một lớp sáp ong bí chế, nhìn bên ngoài thì trông như bốn mươi tuổi, rất phù hợp với đặc điểm già trước tuổi của ngục tốt thiên lao.

“Trình đại nhân đã kiếm cho con trai thứ tư của ta chức cấm quân đô thống, một ân tình lớn như vậy, ta không thể nào không biết điều được.”

Ngưu giáo úy nói về đưa con thứ tư của hấn, ba người con trước thì đều muốn đèn sách, đều không muốn đến thiên lao nhận chức.

Dù sao cũng là công tử phú quý, chẳng ai muốn bon chen trong chốn vừa hôi vừa thối đó, mấy năm gần đây Ngưu giáo úy nhiều lần lo lắng về chuyện này, hiện giờ lấy chức giáo úy đổi lấy chức cấm quân đô thống.

Trước sau gì thì đều liên quan đến thiên lao, Ngưu gia còn có thể lợi dụng quan hệ, tương đương đẹp cả đôi đàng.

Năm năm trước, quả nhiên đúng như Chu Dịch dự đoán, triều đình điều Trinh Cao Viễn làm Ti Ngục.

Trinh ti ngục vừa nhận chức, đã đao to búa lớn cải cách, trừng trị tham ô. Cẩm Y Vệ bắt người, cũng chẳng phải đổi chỗ làm gì, trực tiếp tìm nhà ngục còn trống nhốt người vào trong là được.

Bộ hạ của ti ngục cũ thiệt hại hơn phân nửa, Nguru giáo úy dẫn đầu gia nhập dưới trướng của Trinh ti ngục, tàn nhẫn xuống tay với đồng liêu xung huynh gọi đệ với mình.

Đương nhiên, cho dù có hỗn loạn đến mức nào, cũng không ảnh hưởng đến ngục tốt đưa cơm!

“Vây chúc mừng Nguru thúc.”

Chu Dịch nhìn đầu tóc hoa râm của Nguru giáo úy, trên mặt thấp thoáng tử khí, một khi lui xuống thì không biết là còn có thể chống đỡ được mấy năm.

Tình yêu con cái của cha mẹ, là vì con mà lo lắng suy xét, tính toán sâu xa.

Căn cơ của Nguru gia nằm ở thiên lao, mạng lưới hơn trăm năm, một khi vứt bỏ. Thì làm sao có thể đảm bảo rằng một cơ ngơi khổng lồ như vậy, có thể dựa vào ba công tử quân là áo lụa còn chưa đỡ cử nhân kia?

Trong thiên lao nhốt bao nhiêu đại quan quý nhân, Chu Dịch đứng một bên quan sát.

Nếu như tấn công một đại gia tộc từ bên ngoài, thì nhất thời không thể sụp đổ được, phần nhiều là do sự mục nát từ bên trong, gió thổi một cái thì sẽ sụp!

Đồng liêu bạn tốt tụ tập nói chuyện phiếm, đề tài cuối cùng đều sẽ bàn về chuyện bình định chiến loạn, đây là đại sự của Phụng Dương quốc trong năm năm này.

Đại nguyên soái dùng hai năm bình định phương Bắc, dẫn quân Nam tiến đã hơn ba năm, tình hình chiến đấu vẫn rất khốc liệt, chiến báo thường xuyên thông báo đại nguyên soái đã giết được bao nhiêu vạn kẻ địch.

Ngục tốt Diệp Thành cười hắc hắc nói: “Tính số lượng quân địch tử trận theo chiến báo của triều đình, cộng dồn lại cũng

đã lên đến ba bốn trăm vạn người, phản tặc phía Nam có được đại quân như vậy, tại sao lại không trực tiếp bao vây Thần kinh chứ?”

Chu Dịch nhắc nhở nói: “Diệp huynh đệ nói năng cẩn thận”

Câu này mà để cho người của Lý gia nghe được, bản thân người cũng tìm nhà tù đi là vừa.”

Hiện giờ danh tiếng của Lý gia ở Phương Dương quốc còn hơn xa Long tướng năm đó, cho dù văn thần có lòng quyền đến mức nào, cũng không thể nào so sánh được với võ quan nắm mấy chục vạn binh lính.

Trên phố sớm đã đồn đãi, phía Nam ba năm bất ổn, chính là Lý Võ dưỡng khẩu tự trọng!

(Dưỡng khẩu tự trọng: cố tình không tấn công kẻ địch, duy trì thế trận đôi lập, chống đối, để nắm giữ quyền lực của mình.)

“Nhóc con nhà ngươi thì biết cái rắc gì!”

Ngưu giáo úy quát lớn một tiếng: “Phía Nam cũng không chỉ có riêng phản quân, bệ hạ nói năm năm triều đình không thu lương thực, sĩ khí của phản quân phía Bắc tan rã. phía Nam thì lại không như vậy, thuế đất thu không thiếu một đồng.”

Trong đám người đi phúng viếng ở Trương gia, Ngưu giáo úy có thân phận hàng đầu, những người bên cạnh nghe thấy lời này lần lượt nhìn qua.

“Ai dám cãi chính lệnh của triều đình?”

“Hừ hừ!”

Ngưu giáo úy không nói tiếp nữa, chuyên đề tài nói: “Dịch tiêu tử đã luyện đến tạng phủ chưa, tầm tuổi này của ngươi khí huyết đã bắt đầu suy yếu, sau này càng ngày càng khó luyện.”

“Còn phải mất thêm mấy năm nữa.”

Chu Dịch lắc đầu, năm năm qua đi, gân cốt đã luyện đến đại thành, nhưng khí huyết luyện tạng phủ lại là một bước khó.

Bì Mô, gân cốt thuộc về công phu phần cứng, mài giũa theo thời gian thì sẽ có thành tựu. Luyện Tạng, Tây Tủy còn lại là công phu phần mềm, không bao giờ được gượng ép, không ít

người cường ép rèn luyện tạng phủ, ngũ tạng trực tiếp nứt toát xuất huyết.

“Nhóc con nhà ngươi một đời thông minh, chung quy cũng có lúc hồ đồ. Bạc ném hết vào võ đạo và câu lan viện, đến ngay cả việc hôn nhân cũng không thành, đợi đến lúc già rồi ai nuôi ngươi hả?”

Ngưu giáo úy làm như đã nhặt lại được thể diện, muốn cười to thành tiếng, rồi lại cảm thấy hoàn cảnh này không thích hợp lắm.

Mấy năm nay không ít lần thỉnh giáo Chu Dịch, mỗi lần Ngưu giáo úy đều có ảo giác là bản thân hắn là một mãng phu ngu xuẩn.

“Lỡ đâu ngày nào đó lại đột phá cảnh giới Tiên Thiên tông sư thì sao?”

Chu Dịch nói nghiêm túc, những những người có mặt ở đây chỉ cho rằng hắn đang nói đùa.

Hiện tại ở Phượng Dương quốc chính xác thì có hai vị tông sư, một là Lý Võ: bình mã đại nguyên soái, một người còn lại là thủ lĩnh của phản quân phía Nam, được gọi là Thương Thiên vương.

Lúc này.

Có người vội vã tiến vào, lớn tiếng nói.

“Vừa rồi có người gặp được quân sĩ báo tin thắng trận, nói là đại nguyên soái đã phá hủy quân chủ lực của phản tặc, bắt sống hai vị thiên vương kia!”

Mọi người ồ lên.

Được triều đình cố ý tuyên dương, tin chiến thắng chóng lan truyền khắp Thần kinh,

.....

Năm Hoảng Xương thứ năm.

Ngày hai mươi một tháng chín.

Hôm nay là ngày đại nguyên soái khai hoàn hồi triều, cửa Đông Thần kinh chật như nêm cối.

Cấm quân đứng dọc hai bên con đường, không ngừng xua đuổi bá tánh, nhường đường cho đại quân đi qua.

Chu Dịch cố ý xin nghỉ, đã ngồi ở trên tửu lầu phố bên, chiếm vị trí sát cửa sổ từ lâu.

Năm đó vừa bị bóng đêm che phủ lại đứng khá xa, không thể nhìn thấy phong thái của Tiên Thiên tông sư, hôm nay đúng lúc có thể bù đắp tiếc nuối năm đó.

Buổi trưa.

Mặt đất chấn động, tiếng vó ngựa truyền đến.

Dẫn đầu tiến vào thành chính là bốn kỵ binh, trên bộ áo giáp màu đen đầy dấu vết của đao kiếm, sát khí nghiêm nghị.

“Thực lực của mỗi người đều ở cảnh giới Bì Mô, khó trách dễ dàng tung hoành Nam Bắc. Năm đó cầu hoàng đế cướp đoạt thiên hạ, không ngừng luyện đan tu đạo, còn bí mật bồi dưỡng võ đạo thiết kỵ.”

Lúc này Chu Dịch nhớ lại những chuyện dường như là rất lâu trước đây của cầu hoàng đế.

Dường như đã chẳng còn nhớ rõ dáng vẻ Long tướng quyền khuynh triều đình, Long công tử kiêu ngạo ương ngạnh của năm đó nữa.

Đi ở hàng cuối của kỵ binh là đại nguyên soái Lý Võ, vẫn là dáng vẻ tiểu tướng mặc giáp bạc, trong năm năm càn quét phía Bắc bình định phía Nam, mặt như ngọc, chẳng có lấy chút phong sương nào, nhìn như một công tử đi ra ngoài du ngoạn.

Trẻ tuổi đẹp trai, thực lực mạnh mẽ, công huân lớn lao, quyền thế ngập trời!

Một nhân vật như vậy rất giống với nhân vật chính trong tiểu thuyết, vừa mới xuất hiện đã khiến cho bá tánh hoan hô.

Chu Dịch buông mắt xuống: “Tiên Thiên tông sư còn lợi hại hơn so với trong tưởng tượng, đây mới chỉ là người trần mắt thịt, vậy Tiên Ma trong truyền thuyết.....”

Theo phía sau lưng Lý Võ là hai chiếc xe tù, đều được chế tạo từ sắt thép, chỉ lộ ra hai cái đầu ở bên ngoài.

Người thứ nhất là một ông già với mái đầu bạc như sương, người thứ hai là một đạo nhân tóc tai bù xù.

“Đây chẳng lẽ là Hoàng Thiên vương và Thương Thiên vương kia sao? Nghe đồn thân cao đến hai trượng, lưng hùm vai gấu, mỗi bữa phải ăn ba năm người sống, tại sao lại già nua gầy yếu như vậy?”

“Người thì biết cái gì, Thương Thiên vương kia đã từng là Võ lâm minh chủ Giang Nam, dưới trướng có rất nhiều tông phái, đây là lý do tại sao mà cao thủ trong phản quân lại đông đảo đến vậy.” Người đàn ông đang nói chuyện ăn mặc trang trọng, eo vác bảo kiếm, hiển nhiên là một người trong giang hồ.

“Đã là Võ lâm minh chủ, vậy thì còn tạo phản cái rắm gì chứ?”

“Năm đó ai mà không muốn tạo phản hả?”

“Vị huynh đệ này, Hoàng Thiên vương có lai lịch ra sao, nghe nói hắn mới là thủ lĩnh hả?”

“Nghe đồn người này vốn là một đạo sĩ, đêm nằm mộng được dị nhân truyền tiên pháp, vẽ linh phù rải đậu thành binh, được gọi là tiên nhân Hoàng Thiên Công chuyển thế.....”

Người đàn ông nói rồi lại lắc đầu.

Cách nói huyền dị khôn cùng này chính là để tẩy não đám phản quân, tám chín phần mười là không thể tin.

Triều đình vì muốn khích lệ lòng dân, thì cũng tuyên truyền đánh bại hai ba trăm vạn phản quân đó thôi!

.....

Hôm sau.

Chu Dịch đến thiên lao làm việc, từ xa đã nhìn thấy hắc kỵ quân canh gác.

Bất kỳ kẻ nào đi vào đều bị lục soát người, sau đó từ trên người Chu Dịch lục soát ra dao găm, nỏ ngắn, ám tiễn, phấn độc không tên, thuốc viên màu đen

“Những thứ này thực sự là dùng để phòng thân!”

Chu Dịch giải thích mãi, cuối cùng vẫn nhờ có Trịnh ti ngục ra mặt, mới vào trong thiên lao được.

“Đại nhân, có chuyện gì vậy?”

Trịnh ti ngục nói: “Hai thống lĩnh của phản quân là Hoàng và Thương bị nhốt trong thiên lao, đại nguyên soái phái ba ngàn huyền giáp quân trấn thủ.”

“Tại sao lại không nhốt vào Chiêu ngục, nơi đó nghiêm ngặt hơn nhiều!”

Chu Dịch nhíu mày, hai người Hoàng và Thương không giống người bình thường.

Một kẻ là Võ lâm minh chủ, một kẻ là dị nhân đạo môn, trốn thoát một cái là có thể tập trung binh mã, giương cờ tạo phản.

Trịnh ti ngục âm thầm nói: “Nhóc con nhà ngươi chăm chỉ mà đưa cơm, quan tâm nhiều như vậy để làm cái gì, nếu thật có trốn thoát thì có thể do ngươi chịu trách nhiệm hả?”

“Đa tạ đại nhân nhắc nhở.”

Chu Dịch lười quan tâm đến tranh đấu trong triều đình, ngược lại lại cảm thấy tò mò với hai người Thương Và Hoàng kia.

Bên trong thiên lao cũng có huyền giáp quân canh gác, năm bước một người, mười bước một trạm canh gác, còn có cao thủ ẩn trong bóng tối âm thầm giám thị.

Nhà ngục chữ Giáp số một.

Chu Dịch mở cửa lao, gặp được Thương Thiên vương ở khoảng cách gần.

Gông xiềng sắt thép được chế tạo gấp rút suốt đêm, móc khóa xích sắt to bằng bắp đùi khóa chặt tứ chi và cổ của Thương Thiên vương.

Ngoài cửa thì có huyền giáp quân nhìn chăm chăm, Chu Dịch không lên tiếng mức cơm, đút vào miệng của Thương Thiên vương.

“Tiêu tử nội khí thuần khiết, hình như là truyền thừa của Đạo gia, đáng tiếc luyện đến chết cũng chỉ là nhị lưu. Lão phu truyền cho ngươi một bộ thần công vô thượng, mười năm có thể đạt đến Tiên Thiên, có muốn học không?”

Bên tai Chu Dịch truyền đến một giọng nói già nua, liếc mắt nhìn huyền giáp quân ngoài cửa, không hề có bất kỳ hành động nào khác.

“Truyền âm nhập mật này là bí kỹ độc môn của lão phu, đừng nói là đám nhãi nhép kia, đến ngay cả Lý Võ cũng đừng nghĩ đến chuyện nghe thấy được.”

Chu Dịch hơi gật đầu, yên lặng nghe tiếp.

“Nội khí như vòng xoáy, trải qua trung phủ, qua vân môn..... Tự khí xả ra.”

Lại một loạt âm thanh truyền vào trong tai, nhưng mà cũng không phải là vô thượng thần công gì đó, mà là thuật truyền âm nhập mật.

Chu Dịch vận nội khí đan điền, dựa theo lời của Thương Thiên vương mà vận dụng, thử phát ra hai tiếng ho khan.

“Khụ khụ!”

Huyền giáp quân ngoài cửa không hề phản ứng, vẫn cứ nhìn chăm chăm Chu Dịch nuốt cơm.

Đút xong nửa thùng cơm, Chu Dịch xách theo thùng rời đi, không thèm để ý đến Thương Thiên vương truyền âm nhiều lần.

“Thằng giặc nhỏ nhà ngươi, dám lừa lão phu!”

Chương 12: Lục Lâm hảo hán.

Kỳ ngộ và nguy hiểm cùng xuất hiện với nhau.

Phần lớn mọi người đều sẽ thiên về phía kỳ ngộ, Chu Dịch thì lại hoàn toàn ngược lại.

Thương Thiên vương rõ ràng không có ý tốt, người bình thường chỉ vì thần công cũng cam nguyện mạo hiểm.

Nếu như luyện được vô thượng thần công, mười năm đạt đến cảnh giới Tiên Thiên, trở thành tông sư của cả một thời.

“Sao cứ cảm thấy cốt truyện này có chút quen quen?”

Chu Dịch nhún vai, hắn cũng chẳng phải là con trai của một vị cao nhân nào đó, tổ tiên cũng không có thâm cừ đại hận chờ báo thù, hắn giống một kẻ đóng vai ác chuyên ngược đãi phạm nhân để lấy bạc hơn là nhân vật chính trong cốt truyện.

“Cho nên, vớ bở được một môn truyền âm bí thuật, thì đã biết đủ rồi!”

Chu Dịch xách theo thùng tiến vào nhà ngục chữ Giáp nhị, bên trong giam giữ Hoàng Thiên vương.

Nhà tù có bố cục tương tự, Hoàng Thiên vương bị cột chặt trên giá dùng hình, tóc tai bù xù, đạo bào dính đầy vết máu màu đen, hai cánh tay cong vẹo như sợi mì, không biết là đã bị gãy thành mấy khúc rồi. Mười đầu ngón tay đều bị chặt đứt, chỉ còn lại một bàn tay trụ lủi.

“Thiên vương mời ăn cơm.”

Chu Dịch thi triển truyền âm bí thuật, huyền giáp vệ canh cửa quả nhiên không phản ứng.

Hoàng Thiên vương hơi giật mình, tiếp tục làm như không có việc gì mà ăn cơm, truyền âm dò hỏi.

“Ngươi là ai? Có phải đến đây cứu bản đạo hay không?”

“Không phải.”

Suy nghĩ của Chu Dịch xoay chuyển rất nhanh, hoàn hồn lại nói: “Mời thiên vương thăng thiên!”

“Bần đạo đã sớm nên đoán được những thế gia kia chính là cỏ trên bờ rào, gió đông thổi thì ngã về đông, gió tây thổi thì ngã về tây.....” Hoàng Thiên vương lẩm bẩm tự nói.

Chu Dịch nhú mày, không tiếp tục lừa gạt hắn nữa.

Đưa xong cơm thì đi tìm Trịnh ti ngục, nói mình bị nhiễm phong hàn, xin nghỉ phép một hai tháng.

“Nhóc con nhà ngươi, sống như con rùa đen vậy!”

Trịnh ti ngục vẫy vẫy tay, không làm khó Chu Dịch.

.....

Xuân Phong lâu.

Ca múa hân hoan, tay áo hồng dập dìu.

Chưa đến buổi tối cũng đã đầy người, hôm nay là ngày lựa chọn hoa khôi.

Câu lan viện giới thiệu mười hai mươi cô nương còn trong trắng, thay phiên nhau phô diễn tài nghệ, cầm kỳ vũ đạo thi họa thơ từ, mỗi một vòng thi sẽ loại hai ba người, người cuối cùng còn trụ lại được chọn làm hoa khôi.

Những lượt bình chọn như vậy, còn kiếm được nhiều tiền hơn là lần đầu các cô nương này bán mình.

Những kẻ có tiền chỉ vì ủng hộ mỹ nhân, rải tiền mà mắt không hề nháy lấy một cái, tiền rải như nước.

“Lộng Ngọc cô nương, cầm kỳ vô song! Thưởng!”

Một kẻ mập tay đeo mười chiếc nhẫn ngọc, phát tay rải ra một chồng ngân phiếu.

“Thơ do Liên Hương cô nương làm, nổi tiếng Thần kinh, hơn cả đám học trò, chính là đệ nhất!”

Người đang nói chuyện chính là một thư sinh, không thể rải tiền như tên mập kia, thì đã kêu bạn gọi bè thỉnh đồng môn tới chi viện, thanh thế không nhỏ.

“Cái thứ thơ từ chó má gì, là người ta làm trước đó rồi, Liên Hương bỏ tiền ra ngoài mua đó.”

“Chớ có ăn nói bừa bãi bôi nhọ thanh danh nhà người ta, cha ta là kinh nha thông phán, còn dám phỉ báng ta sẽ sai người

đến bắt người!”

“Chỉ một thông phán tép riu mà cũng dám kiêu ngạo, tiểu gia ở Uy Viễn Hầu phủ, người tới đây mà bắt!”

“Thô bỉ!”

“Phế vật!”

“.....”

Thần kinh là thủ đô của Phụng Dương quốc, vút một cục gạch cũng có thể đập trúng một vị quan lục phẩm, một thông phán nhỏ bé thật sự chẳng là cái thá gì. Nhưng một khi cãi nhau với nhà huân quý, lập tức có người đọc sách tiếp ứng, trong lúc nhất thời đám đông hỗn loạn.

Tú bà thấy chuyện tranh chấp càng ngày càng nghiêm trọng, cười híp mắt.

Dưới chân Thiên tử sẽ không xảy ra chuyện lớn gì, kẻ kích động xen lẫn trong đám người của hai bên, sẽ biết cách mớm lời dẫn dắt, thắng lợi cuối cùng nằm ở cuộc bình chọn hoa khôi.

Một trận tranh giành như vậy, ít nhất cũng kiếm được mấy vạn lượng bạc!

Ghé lô lâu hai.

Nhìn xuống thẳng sân khấu dưới lầu, có thể nhìn thấy rõ các cô nương đang biểu diễn, một mỗi thì có thể thả màn xuống, phẩm trà luận đạo với các cô nương.

Chu Dịch nửa nằm trên giường mềm mại, trái ôm phải ấp, có người rót rượu gấp đồ ăn.

Ngẫu nhiên lại kể những chuyện cười của kiếp trước, hai cô nương dễ bị chọc cười kia lại phát ra tiếng cười giòn tan ha ha ha.

Rồi lại kể những câu chuyện tình bi kịch, các cô nương cảm thấy đồng cảm như thể chính bản thân họ trải nghiệm vậy, lăn chả rơi lệ.

“Đây mới là phúc báo chân chính!”

Chu Dịch âu yếm nữ nhân.

Cực kỳ vui sướng.

Sau khi xin nghỉ phép bệnh ở thiên lao, Chu Dịch liền xóa đi dung mạo già nua, biến thành dáng vẻ của một người trẻ tuổi tuần tú, ở Xuân Phong lâu liên tục hơn nửa tháng.

Thuật dịch dung này trẻ hóa già thì dễ, mà già hóa trẻ lại rất khó.

Chu Dịch chịu sự ảnh hưởng của trường sinh, sau khi thành niên thì không tiếp tục trưởng thành nữa, Chu Dịch chỉ cần thay đổi màu da, thay đổi giọng nói, cho dù Trương Chu trọng sinh cũng không nhận ra được.

Những ngực tốt khác trong thiên lao, ít người còn nhớ rõ dáng vẻ khi còn trẻ của Chu Dịch.

“Ta như một u linh, u linh trường sinh bất tử, du đãng trong thế tục!”

Chu Dịch loạn choạng cầm chén rượu, lẩm bẩm nói: “Đế quốc hay hoàng tộc, văn thần hay võ tướng, một thế hệ thiên kiều hay thế khuynh triều đình, chỉ là mây khói thoáng qua!”

Hoàng Thiên vương cầu kết với thế gia phía Nam, thiên lao nay đã trở thành một thùng thuốc nổ, chờ phong ba qua đi rồi lại trở về.

Rầm!

Một tiếng động lớn vang lên, sau đó là tiếng thét chói tai của nữ tử, cắt ngang nhịp suy nghĩ của Chu Dịch.

“Ta có rất nhiều bạc, muốn ngủ với ai thì ngủ, có phải người khinh thường ta hay không?”

Người đàn ông đang nói chuyện vừa lùn vừa béo, sức lực trên tay lại cực kỳ mạnh mẽ, một chưởng chụp nát cái bàn, tóm cổ tú bà quát lớn.

“Khụ khụ khụ.....”

Tú bà nói không ra lời, chỉ cảm thấy cổ sắp bị đứt tới nơi rồi.

“Đồ nhà quê này ở đâu ra, dám gây sự trong Xuân Phong lâu!”
Lời còn chưa dứt, người đã xuất hiện, ánh đao đâm thẳng đến cổ của người đàn ông kia, không hề có suy nghĩ nương tay.

“Bọn ta là song hùng Mạc Bắc, không phải đồ nhà quê.”

Người đàn ông mập mạp kia ném tú bà xuống, thân hình như một quả bóng cao su vọt thẳng lên từ mặt đất, xoay tròn trên không trung, lưỡi đao xoay tròn đâm vào đao khách kia.

Phanh! Phanh!

Những tiếng động to lớn liên tục vang lên, đao khách đập vào tường rồi từ từ trượt xuống.

Phụt phụt phụt phun ra mấy ngụm máu, còn có cả những mảnh nội tạng, run rẩy một lúc không phát ra tiếng.

Tú bà sợ tới mức sắc mặt tái nhợt run rẩy, đao khách kia là thuộc hạ của chủ nhân nơi này, là một kẻ luyện đến Cương Căn Thiết Cốt, thế nhưng chẳng chống được lấy một hiệp nữa là, bà nào dám mở miệng nói không phục vụ gì nữa chứ.

“Lộng Ngọc, sao còn chưa tới hầu hạ vị đại gia này!”

“Ha ha ha ha!”

Người đàn ông mập mạp kia vui sướng cười to, bắt lấy vạt áo Lộng Ngọc, bắt người đi mất.

Tiểu nhị Xuân Phong lâu lưu loát nâng thi hài của đao khách kia đi, rửa sạch vết máu, thay bàn ghế mới, phẳng phất như vừa nãy chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Sau một lát.

Các khách nhân lại náo nhiệt trở lại, tiếp tục tiếp tục tấu nhạc tiếp tục nhảy múa.

“Đây là cao thủ nhất lưu thứ mấy rồi?”

Chu Dịch lẫn lộn ở Xuân Phong lâu, trong vòng nửa tháng đã nhìn thấy mấy vị cao thủ nhất lưu, trong đó còn có những cao thủ mà hắn không nhìn ra được trình độ của họ, rất có thể đây là cao thủ Tẩy Tủy cảnh nhất lưu.

Tin tức trong câu lan viện là linh thông nhất, Thương Thiên vương bị bắt vào tù, ngày hôm sau liền có người bàn tán.

Mười lăm năm trước, Thương Thiên vương chỉ là đệ tử bình thường mà thôi, thiên phú võ đạo bình thường.

Theo thuyền áp tải hàng hóa, vô tình vớt được thần công truyền thừa ở giữa sông, chỉ mười năm đã đột phá cảnh giới Tiên Thiên tông sư. Nếu không phải đụng phải đại nguyên soái Lý Võ, chẳng ai ở Phượng Dương quốc có thể khắc chế được hắn, ít nhất thì hắn có thể chiếm trọn nửa giang sơn!

Lời đồn đãi truyền đi cực kỳ nhanh chóng, đương nhiên là có người quạt gió thêm củi.

Người trong giang hồ không hề có hứng thú với chuyện tạo phản xưng vương, nhưng lại không thể chống lại sự cảm dỗ của thần công, cao thủ khắp nơi ở Phượng Dương quốc liên tục tập trung ở Thần kinh.

“Thế gia à thế gia, sắp tàn rồi!”

Chu Dịch nhẹ nhàng lắc đầu, há mồm ăn xong quả nho mà một cô nương vừa lột xong.

.....

Ban đêm.

Sao trăng âm u, mây đen kín che trời.

Đại Lý Tự bỗng nhiên bốc cháy, trong giây lát đã lan đến mấy chục tòa nhà.

Lửa lớn ngút trời, thiêu đốt đỏ rực bầu trời, người của Tuần Thành ti căn bản là bất lực.

Trong Đại Lý Tự có rất nhiều tài liệu quan trọng, Đại Lý Tự Thừa lập tức truyền lệnh, điều cấm quân thiên lao đến hỗ trợ. Thiên lao gần sát với Đại Lý Tự, thống lĩnh cấm quân nhận được mệnh lệnh, lập tức điều binh đến dập lửa.

Sau khi cấm quân rời khỏi đó không bao lâu, bên ngoài thiên lao xuất hiện mấy chục người.

Cao thấp mập ốm, dáng vẻ của mỗi người vô cùng quái dị.

Hòa thượng đạo sĩ, nào thấy từ bi, rõ ràng là hung ác.

Cổng chính của thiên lao được chế tạo từ sắt thép, vách tường bốn phía dày chừng một trượng, Tiên Thiên tông sư cũng không thể nào đánh sập được.

“Khi nào thì mở cửa?”

“Còn nửa khắc nữa.”

“Hắc hắc hắc, đại đầu quý, chẳng phải người nói kẻ ngốc mới đến đây sao?”

“Gấu ngốc hai đầu, người mới là kẻ ngốc!”

“Nhất Quật Quý, đợi chuyện này xong rồi, tiễn các người đến gặp Diêm Vương.”

“.....”

Đang nói chuyện, phía trước truyền đến một tiếng động lớn.

Ầm ầm!

Cửa lớn thiên lao nổ ầm rồi đổ sập, không phải là cánh cửa bằng sắt thép kia bị nổ sập, mà là thuốc nổ nổ từ bên trong khiến cho trụ cổng nổ tung.

Ngục tốt đang canh gác trong nhà lao, vẻ mặt mờ mịt, huyền giáp quân đã bắt đầu dàn trận.

“Giết!”

Một tiếng thét dài vang lên, mấy chục bóng người nhanh chóng vọt vào cửa lao, tốc độ nhanh như tia chớp.

“Lớn mật! Thiên lao trọng địa, kẻ nào xông vào tru di cứu.....”

Thông lĩnh Huyền giáp quân còn chưa nói hết, phi châm ám khí đã xuyên thủng áo giáp của hắn, khuấy đảo cho tâm mạch của hắn nổ tung.

Mấy trăm huyền giáp quân Tây Tựu cánh cưỡi chiến mã, mượn thế xung phong, nhưng tuy nhiên, trận chiến phía dưới ngựa ngay lập tức trở thành một cuộc tàn sát một phía.

Huống hồ gì trong đám người tập kích đêm nay, không chỉ có một cao thủ hàng đầu.

“Ha ha.....Giết cho thoải mái!”

Vũ khí của người đàn ông mập mạp kia là hai cái chùy đồng, đầu chùy lớn như đầu người, vọt vào nhà tù, bỏ loạn xạ. Ngục tốt va phải thì bị thương, đập trúng thì chết, trong giây lát đã có hơn hai mươi người táng thân dưới cây chùy.

Máu me dính đầy đầu cây chùy, đưa lưỡi liếm một cái, lại càng thêm điên cuồng giết chóc.

Người đàn ông mập mạp dẫn đầu đi vào nhà ngục chữ Giáp nhất, tay nâng chùy đập xuống, đập nát song cửa nhà tù.

“Thương Thiên vương, ta tới cứu ngươi!”

“Gấu chó hai đầu Mạc Bắc.....”

Thương Thiên vương chậm rãi ngẩng đầu, dưới mái tóc xoã tung là một gương mặt phong thái anh tuấn.

“Ngươi không phải Thương Thiên vương?”

Người đàn ông mập mạp chưa từng gặp Thương Thiên vương, chỉ được nghe người ta nói rằng Võ lâm minh chủ Giang Nam là một ông già nếp nhăn đầy mặt.

Bỗng nhiên trong lòng phát run, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ, run rẩy nói: “Ngươi là sát thần Lý Võ!”

“Cẩu hùng nhà ngươi còn chưa ngu quá đáng ha.”

Lý Võ run nhẹ người, xích sắt trói buộc tứ chi tự động mở ra.

“Ta cóc cần biết ngươi là ai, đều phải chết!”

Người đàn ông mập mạp ngoài miệng thì nói lời tàn nhẫn, hai cây chùy đồng rời khỏi tay bắn ra, bản thân hắn thì bật lên như một quả bóng xoay người bỏ chạy.

“Nghe nói ngươi thích xem chó ăn thịt người, ngày mai bản tướng quân sẽ kiếm chó săn đến, xem thử ngươi có thể làm no bụng mấy con.”

Thân hình Lý Võ chớp nháy, trong nháy mắt xuất hiện phía sau lưng người đàn ông mập mạp, nắm tay bắn ra, từng luồng khí kinh vô hình đánh nát tứ chi, nhẹ nhàng phất qua, chân khí Tiên Thiên phong bế huyệt đạo toàn thân.

Mấy cao thủ bên ngoài cửa lao nhìn thấy Lý Võ như nhìn thấy quỷ.

“Rút!”

“Là bầy!”

Nhưng mà đã quá trễ, Lý Võ lướt ngang qua mấy người kia, đám người kia lần lượt ngã xuống đất tắt thở.

“Lý Võ, người quá tàn nhẫn!”

Người nói chuyện có mái tóc trắng xoá, đạo bào màu xanh lá không gió mà bay, lại là cao nhân nội khí tinh tu của đạo môn.

Lý Võ chậm rãi nói: “Sau ngày hôm nay, tất cả đệ tử chân truyền và tộc gia của Thiên Nhất quan, Kim Quang tự Giang Nam đều bị xử theo tội mưu nghịch!”

“A di đà phật!”

Tăng nhân cầm trong tay thanh quyền trượng, nội khí màu vàng kim thoát khỏi cơ thể, nhìn như Kim Cang tại thế.

“Trốn không thoát, lên hết đi!”

Đôi tay của quỷ Vô Thường đen nhánh như mực, phát ra khí độc tanh hôi nồng đậm, như mị ảnh đi xuyên qua nhà tù.

“Dưới cảnh giới Tiên Thiên đều là nhãi nhép!”

Trong tay Lý Võ đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm màu xanh lá, được thôi thúc bởi chân khí Tiên Thiên, linh hoạt uốn lượn chuyển động trên không, chém quỷ Vô Thường thành hai nửa.

Hòa thượng đạo nhân kia cũng không chống đỡ được mấy chiêu, đã chết dưới phi kiếm!

Những cao thủ giang hồ còn sót lại không hề có ý định phản kháng, lần lượt vứt bỏ binh khí, quỳ xuống đất xin tha.....

Chương 13: Dịch dung thể thân.

Hôm sau.

Chu Dịch đến thiên lao đi làm.

Cổng chính vẫn chưa được tu sửa xong, trên mặt đất, trên tường đầy những vết máu đỏ đậm, dẫm lên có chút dính giày.

Tối hôm qua Trịnh ti ngục chết dưới chưởng của kẻ cướp ngục, đương nhiên là chức quan trước đây đồng ý trao đổi với Nguru giáo úy cũng không được tính. Nhưng cũng không cần phải tính nữa, bởi vì Nguru giáo úy cũng chết trong trận hỗn loạn tối hôm qua.

“Thiên lao bình thường không có chuyện gì, một khi xảy ra chuyện thì long trời lở đất, mấy ngày có rất nhiều người phải đi phúng viếng.”

Chu Dịch đi vào nhà tù, trống rỗng chẳng còn được mấy phạm nhân.

Nghe nói cao thủ cướp ngục kia muốn bắt cóc phạm nhân, trong đó có không ít quan to của tiền triều, Huyền Giáp quân mai phục bên ngoài, xông lên mấy lần thì đã giết chết cả kẻ cướp ngục lẫn con tin.

“Công việc này lại nhẹ nhàng hơn rồi.”

Chu Dịch xách theo thùng cơm, gõ gõ hàng rào: “Lão Bạch, hôm qua sao không nhân cơ hội mà trốn đi?”

Tên phạm nhân họ Bạch này rất là thú vị, nhìn vô cùng tuấn tú, mặc bạch y xòe quạt xếp, chỉ cần đứng một chỗ thì cũng đủ làm cho vô số nữ hiệp giang hồ say đắm.

Cụ thể thì hấn phạm tội gì không rõ ràng lắm, trong hồ sơ không ghi lại, là do Tông Nhân Phủ trực tiếp ném hấn vào thiên lao.

“Bây giờ ta đang bị oan, nếu trốn mất chẳng phải sẽ trở thành phạm nhân thật sự hay sao?”

Lão Bạch sáng khoái ăn cơm uống canh, nhìn cơm thừa trong thùng còn nhiều: “Đưa hết cho ta đi, đỡ tốn công xách trở về.”

Chu Dịch đem thùng cơm bỏ vào trong nhà tù, ra vẻ kinh ngạc nói: “Nghe câu này của ngươi, có ý là muốn trốn thì có thể trốn thoát ra ngoài được sao?”

“Hôm trước ta còn nghĩ vậy, ngày hôm qua quá đáng sợ, ta vẫn nên ngoan ngoãn mà ở đây thêm ba bốn năm nữa.” Lão Bạch nhớ lại những gì chứng kiến tối hôm qua, vẫn nhìn không được mà trong lòng cảm thấy hoảng sợ.

Trước kia trên giang hồ có nói đến võ đạo của thánh trộm là nhất lưu, khinh công lại tuyệt thế vô song, tốc độ của hắn còn nhanh hơn Tiên Thiên tông sư, trên mặt của lão Bạch thì không biểu hiện gì nhưng trong lòng tất nhiên là đắc ý.

Ngày hôm qua chứng kiến phi kiếm giết người, cao thủ hàng đầu bị giết như chém dưa cắt rau, mới biết được mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng.

Tiên Thiên tông sư chẳng thềm thì chạy với ngươi, phi kiếm vụt một phát bay qua, người sẽ biến thành hai khúc.

“Nhóc con nhà ngươi nhìn thấy cái gì vậy, tại sao lại bị dọa thành như vậy?”

Chu Dịch cảm thấy rất tò mò, dọc đường nói chuyện với những ngục tốt còn sống sót, bọn họ không hề nói rõ ràng về trận đại chiến phát sinh trong thiên lao.

Những ngục tốt canh gác tối hôm qua trong thiên lao không một ai còn sống!

Những cao thủ hàng đầu kia trong ngoài trên dưới đều hoàn hảo như nhau, ở trên chiến trường chính là một người địch vạn người, xông lên phá trận. Đến ngay cả Huyền Giáp quân bao vây cũng khó mà giữ được vòng vây, nếu không thì cũng không cần Lý Võ phải tự mình ra tay.

Lão Bạch liên tục lắc đầu: “Không thể nói, không thể nói!”

“Uống rượu không?”

Chu Dịch gỡ xuống bầu rượu từ bên hông, sau khi mở nắp, rượu hương bay khắp bốn phía.

“Lê Hoa Bạch ử mười năm!”

Chóp mũi lão Bạch vừa động đã ngửi được chuẩn xác tên và tuổi của rượu, nam nữ trong giang hồ mấy ai mà không thích rượu, ở trong tù hơn hai năm, mồm miệng sớm đã nhạt thếch.

Hương rượu cuốn hút đến vậy, không nhịn được mà túa nước bọt, nhịn không được mà yết hầu giật giật.

“Phải đưa ta uống trước đã!”

Lão Bạch hiểu rõ tên ngục tốt đứng trước mặt hắn, lòng dạ vô cùng đen tối, đã lừa không ít cao thủ giang hồ trong nhà ngục chữ Giáp.

Cao thủ giang hồ ở bên ngoài tiêu dao tự tại, động một tí là lấy ra một đỉnh bạc để tính tiền, đó là tiền tài bất nghĩa không trộm thì là cướp được, tiêu xài rất mạnh tay không hề tiết kiệm.

Vào thiên lao chẳng có kẻ nào đưa tiền cơm, chỉ có thể ăn đồ thừa mỗi ngày.

Nếu thật sự chịu không nổi thì sẽ trao đổi với Chu Dịch, ví dụ như dùng thuật điểm huyết độc môn đổi lấy hai cái đùi gà, phối phương bí dược độc môn đổi lấy một bầu rượu, thậm chí dùng bí văn giang hồ đổi lấy mấy cái bánh nướng ăn.

Chu Dịch còn cố ý không tuân thủ quy tắc, nhìn người mà vừa con mắt thì còn được, những kẻ mà nhìn không vừa mắt thì đùi gà bị thiu, rượu trộn thêm nước.

“Con người ta từ trước đến nay đều có nguyên tắc, những kẻ mà ta làm khó dễ kia đều những kẻ phạm tội ác tày trời.” Chu Dịch đưa bầu rượu qua, thanh minh cho mình một tiếng.

“Nói thì dễ nghe, Giang Nam đại hiệp đã xảy ra chuyện gì?”

Lão Bạch uống một ngụm rượu, thoải mái mà thở một hơi, rồi sau đó lại uống từng ngụm nhỏ, chỉ sợ uống một ngụm hết cả bình thì không còn nếm được mùi vị gì.

“Thằng cha kia bề ngoài thì là hành hiệp trượng nghĩa, nhưng lại lén lút làm chuyện ác độc. Một kẻ táng tận thiên lương như vậy, ngũ tạng rạn nứt, lục phủ vỡ nát mà chết, chỉ còn một lớp da bên ngoài là còn sống thôi, không nên như vậy sao?”

Chu Dịch lấy ra một viên đan dược từ trong lòng, đỏ rực lại kèm theo hoa văn màu đen, quan sát một lát lại cẩn thận bỏ

vào trong lòng.

“Loại cỏ trùng này thật sự là huyền bí, vị huynh đệ kia, ngũ tạng lục phủ vỡ vụn mà vẫn còn sống!”

Lão Bạch uống liên tục mấy ngụm rượu, dần xuống sự sợ hãi trong lòng, thần bí nói: “Người có tin thuật phi kiếm không?”

“Tin!”

Chu Dịch thầm nghĩ, ta còn nhìn thấy tiên nhân một kiếm chém nát hư không nữa đây.

“.....”

Lão Bạch vốn định làm ra vẻ một chút, kết quả còn chưa nói hết đã bị Chu Dịch chặn họng.

Ánh mắt Chu Dịch âm trầm, nói: “Để ta đoán thử, tối hôm qua Lý tướng quân thi triển thuật phi kiếm, chém chết kẻ cướp ngục dễ như trở bàn tay?”

“.....”

Lão Bạch cũng là người nhanh trí, chuyển đề tài: “Người có biết giết ai không? Linh Hư chân nhân của Thiên Nhất quan, Không Minh thiên sư của Kim Quang tự, Bạch Vô Thường thủ lĩnh của Nhất Quật Quỷ!”

“Đều là những người chết rồi, ta không có hứng nghe chuyện quá khứ của bọn hắn.”

Tâm trạng của Chu Dịch rất vui vẻ, vốn dĩ suy đoán con đường linh căn thiên phú cũng không phải là đã bị chặn đứng, Tiên Thiên tông sư là đã có thể thi triển pháp môn kiêu ngạo khí.

Lão Bạch ghen khuất nói không ra lời, đưa bầu rượu đã uống cạn trả lại, đang chuẩn bị nằm lên chiếu nghỉ tạm.

Từ tối hôm qua cho đến bây giờ, nhắm mắt lại thì nhìn thấy cảnh phi kiếm giết người, căn bản là không thể ngủ yên được.

Chu Dịch nói: “Đều sống trong giang hồ, đừng dễ tin người như vậy, cũng đừng căm ghét thế tục như vậy, nếu như người thực sự thả cho thằng cha kia chạy mất, thì có chết mười lần cũng khó chuộc tội.”

“Sao ngươi biết được?”

Lão Bạch là cao thủ nhất lưu, độc chiếm một gian nhà tù, cách vách chính là Giang Nam đại hiệp.

Chu Dịch nói: “Hai người có giấu diếm đến đâu, thì làm sao có thể qua mắt được ngục tốt tuần tra, còn có thể qua mắt được những phạm nhân trong nhà lao này sao? Có người dùng lời nói của các người để đổi cho ta lấy một cái đùi gà ăn mất rồi.”

“.....”

Lão Bạch bỗng nhiên không còn muốn ngồi tù, có lẽ đồng ý lời cầu hôn của quận chúa cũng không cảm thấy khó chịu bằng lúc này.

Chu Dịch tiếp tục nói: “Ta cũng coi như cứu ngươi một mạng đi? Nghe nói khinh công của ngươi không tồi, có thể dạy cho ta được không?”

“Ta buồn ngủ rồi!”

Lão Bạch xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Chu Dịch.

.....

Nửa năm trôi qua trong chốc lát.

Ti ngục mới nhận chức vốn dĩ là quản lý nhà giam của kinh nha, một cái bánh có nhân từ trên trời giáng xuống, tiếp nhận thiên lao.

Nhà tù khắp nơi ở Phụng Dương quốc, quy tắc đều tương tự nhau, chỉ có điều trong thiên lao dễ kiếm chút hơn những nơi khác mà thôi.

Hiện giờ ngục tốt đã dần dần vào nếp, thiên lao lại khôi phục lại dáng vẻ của ngày xưa.

“Chào Lão Chu!”

Ngục tốt gác cửa Phùng Kiều chào hỏi tiền bối, hiện giờ so về thời gian công tác thì chẳng có mấy người làm lâu hơn Chu Dịch.

Chu Dịch cười nói: “Hôm qua ngươi chuồn về sớm, sợ để ngươi trả tiền sao?”

“Nhà có vợ dữ, bắt đắc dĩ!”

Phùng Kiều liên tục chấp tay, hấn vốn dĩ là ngục tốt của huyện Vạn Niên gần kinh kỳ, sau khi được điều tới Thần kinh thì không thích nghi được.

Thanh lâu đắt đỏ nhất ở huyện Vạn Niên, nếu như muốn ở nguyên đêm thì chỉ mất tầm một hai lượng bạc, vào Xuân Phong lâu sờ tay cô nương một cái mà đã mất mười lượng bạc, có dát vàng cũng chẳng đáng!

Chu Dịch cười nói: “Nếu giáo úy đại nhân cũng đi, vậy thì sẽ do thiên lao trả tiền, nếu không thì lỗ nặng.”

Phùng Kiều ngay lập tức hồi hận không thôi, hấn vốn định sáng nay hỏi thăm cho rõ ràng, chờ đến khi về nhà khoe khoang với người ta rằng hấn đã từng đến Xuân Phong lâu ăn chơi.

“Sau này còn cơ hội mà.”

Chu Dịch vừa đi vừa nói chuyện cùng đồng liêu, xách theo thùng đi đưa cơm.

Nhà ngục chữ Ất số bảy.

Phạm nhân mới bị nhốt vào không bao lâu, là quan viên Lại Bộ phạm tội mua bán chức vị.

Đầu tóc hoa râm, thân hình gầy khô.

Một bó tuổi như vậy mà bị nhốt vào thiên lao, chưa được đến một hai năm thì đã chết rồi.

Phạm nhân này nhìn thấy Chu Dịch đưa cơm, khó khăn cố hết sức đứng dậy, còn ho khan dữ dội vài tiếng, chậm rãi đi chuyển lại đây, bưng chén ăn từng miếng cơm.

Tất cả động tác của hấn không giống một ông già gần đất xa trời.

Trong mắt Chu Dịch lóe sáng, một kẻ tinh thông thuật dịch dung như hấn, đã phát hiện vô số sơ hở.

Vẻ mặt của người kia quá mức cứng đờ, cho dù cố tình giả vờ hít thở khó khăn, thì da dẻ cũng không thể nào bất động được.

Màu da trên cổ và trên bàn tay có sự khác biệt rất nhỏ, đặc biệt là bunn đất dính trên tay, thứ nhất là tạo hình quá cường điệu, thứ hai là hoàn toàn không ăn nhập vào da dê.

Huống hồ gì một ông già suy yếu đến như vậy, mà cái chén cầm trên tay lại vô cùng chắc chắn.....

Chu Dịch không lên tiếng rời đi, cuối cùng đi vào nhà ngục của lão Bạch, từ trong lòng lấy ra một bầu rượu.

Lão Bạch mở bầu rượu ra ngửi một cái, nói: “Lại là Lê Hoa Bạch, rượu quá mạnh, chẳng bằng Chiếu Điện Hồng, Ngọc Lộ Xuân, dư vị kéo dài.”

“Rất lâu rồi, bằng hữu của ta thích nhất là uống rượu Lê Hoa Bạch, ta cũng uống quen rồi nên lười đổi khẩu vị.”

Chu Dịch cố gắng nhớ về Ngụy Xương, chỉ nhớ rõ hắn là một hán tử ngang tàng, hào sảng phóng khoáng, diện mạo cụ thể thì đã mơ hồ.

“Chập chập, một kẻ lòng dạ đen tối như ngươi mà cũng có bằng hữu sao?”

Nửa năm này, lão Bạch cũng đã quen biết Chu Dịch, nói chuyện cũng không kiêng dè như vậy nữa.

Chu Dịch không muốn nhớ đến quá khứ, tuổi thọ của hắn là vô cùng vô tận, tương lai sẽ lưu lại vô số ký ức, bao gồm cả lão Bạch trước mắt này cũng sẽ trở thành một trong số đó, cho nên phải học được cách ép xuống hoặc là quên đi.

“Hôm qua khi tu hành Phiêu Bình Bộ, có mấy lần rẽ hướng không được hài lòng lắm.....”

Lão Bạch trầm ngâm một lát nói: “Khinh công trên đời này, về cơ bản chỉ chia thành hai loại, di chuyển chớp nháy trong phạm vi nhỏ và di chuyển trong hành trình dài, Phiêu Bình Bộ thuộc về loại đầu tiên.....”

Giảng giải kỹ càng tỉ mỉ về bí quyết tu hành Phiêu Bình Bộ, để giải thích những điểm thắc mắc của Chu Dịch, cho mãi đến khi uống hết rượu trong bình.

Trước khi Chu Dịch rời đi có hỏi: “Ngày mai đổi thành Chiếu Điện Hồng hay là Ngọc Lộ Xuân?”

Lão Bạch nói: “Cứ lấy Lê Hoa Bạch đi, uống quen rồi cũng lười đổi khẩu vị.”

Chu Dịch hơi giật mình, lại ngồi xồm xuống nói: “Ta kiếm một bình Lê Hoa Bạch ủ trăm năm, người giúp ta làm một chuyện.”

Lão Bạch gật đầu nói: “Dĩ nhiên là được rồi, trước kia nếu không phải rượu ngon ủ trăm năm thì ta sẽ không uống!”

Chu Dịch cười nói: “Chẳng thèm hỏi thăm thử là chuyện gì, nếu như giết người phóng hỏa vào nhà cướp của cũng làm sao?”

“Nhóc con nhà ngươi, tuy rằng lòng dạ đen tối, nhưng lại là người có điểm giới hạn.”

Lão Bạch nói: “Huống hồ gì nếu thật sự làm chuyện ác, ta cứ uống chùa rượu ngon, rồi chẳng làm theo, người làm gì được ta chứ?”

“Phạm nhân trong nhà ngục chữ Át thất, hình như tối hôm qua bị đổi người.....”

Chu Dịch nói qua về lai lịch của phạm nhân, những sơ hở lưu lại sau khi dịch dung.

“Thú vị thú vị! Một chuyện thú vị như vậy, làm sao mà thiếu được người như ta chứ?”

Lão Bạch nghe đến hai mắt tỏa sáng, ngồi mãi trong thiên lao đã sớm cảm thấy vô cùng chán nản rồi, nói: “Người cứ yên tâm, chỉ cần hấn ta hành động, tuyệt đối không qua được mắt ta.”

“Chú ý an toàn, người nọ rất có thể là một cao thủ.”

Chu Dịch liên tục dặn dò nhắc nhở, chỉ cần theo dõi, nhưng nếu như người kia chạy thoát cũng đừng đuổi theo.

“Yên tâm! Ta là người từng trải, sao lại không hiểu an toàn là trên hết được chứ?”

.....

Mấy ngày sau.

Chu Dịch đi vào trong thiên lao đưa cơm.

Lão Bạch cười hắc hắc vẫy tay, nội khí truyền âm nói: “Tối hôm qua, cuối cùng người kia cũng đã hành động.”

“Làm gì?”

Chu Dịch học được mười mấy loại khinh công từ chỗ của lão Bạch, trong đó có mấy loại truyền thừa tuyệt đỉnh, có qua có lại, nên đã truyền thụ truyền âm bí thuật của Thương Thiên vương cho hắn.

“Hắn đến nhà ngục chữ Giáp nhất, nửa đêm lại trở về.”

Trên mặt lão Bạch lộ ra vẻ kích động, ai mà không biết một vị Võ đạo Tông Sư bị nhốt trong nhà tù kia từ nửa năm trước.

Chương 14: Thôn Thiên Ma Công.

“Tiếp theo phải làm sao bây giờ? Có nên tiếp tục nhìn chăm chăm không?”

Lão Bạch thấy vẻ mặt Chu Dịch thay đổi vô chừng, vò đầu bứt tai thúc giục nói.

“Chờ hắn ta tìm được bí tịch của Thương Thiên vương, hai người chúng ta liên thủ âm thầm tập kích, chẳng phải là dễ như trở bàn tay hay sao? Không thì người dứt khoát hạ độc trước đi, làm cho hắn nửa sống nửa chết thì càng ổn thỏa hơn!”

Tiên Thiên tông sư chính là khát vọng cả đời của người trong giang hồ, lão Bạch vốn dĩ luôn luôn hờ hững với tất cả mọi thứ, mà cũng không ngoại lệ.

Giang hồ sớm đã đồn đại về lai lịch của Thương Thiên vương, trước ba mươi tuổi không hề có tiếng tăm gì, sau khi có được thần công, chỉ trong mười năm đã đạt đến cảnh giới Tiên Thiên.

Võ đạo Tông Sư, Giang Nam minh chủ, quyền thế ngấp trời không ai sánh bằng, mỹ nhân, vàng bạc chỉ là những vật ngoài thân mà thôi.

“Người có ngốc không hả?”

Chu Dịch chỉ quần áo của mình: “Ta là ngục tốt, cần gì phải đi theo sau đít hắn chứ.”

“Cũng đúng ha!”

Lão Bạch lập tức bừng tỉnh, nhìn về Chu Dịch đang đi về hướng nhà ngục chữ Giáp nhất. Hắn rất muốn hỏi thử loại thần công kia là tên là gì, lại sợ mất đi một trong những người bằng hữu ít ỏi của hắn.

.....

Nhà ngục chữ Giáp nhất.

Trống rỗng không có người, mọi góc ngách đều trống không.

Đêm đó sau khi mai phục giết chết kẻ cướp ngục, Cẩm Y Vệ đã tra xét nhà tù này, đến ngay cả bức tường nhà ngục cũng bị đục khoét mất mấy lớp rồi.

“Thứ mà Cẩm Y Vệ không tìm thấy được, người kia chỉ là thứ vận khí hay là thật sự biết được điều gì đó?”

Chu Dịch đã nhìn thấy dáng vẻ thê thảm của Thương Thiên vương, xương cốt toàn thân bị chặt đứt hơn phân nửa, đến ngay cả việc ăn cơm mà còn cần có người đút, cho nên không thể rời xa giá dụng hình bằng sắt thép kia được.

Mỗi một nơi trên hình giá đều là dùng để thăm dò nội khí, đến ngay cả công xiềng, xích sắt, tất cả đều là đều là sắt thép đặc ruột.

Trong Cẩm Y Vệ không hề thiếu cao thủ nội khí, tất nhiên cũng đã từng thăm dò rồi, Thương Thiên vương cũng sẽ không cất giấu truyền thừa một cách đơn giản như vậy.

“Nếu như đã là phương pháp mà người ngoài không thể nào thăm dò được.....”

Đáy lòng Chu Dịch bỗng nhiên nảy lên, bàn tay sờ vào hình giá, nội khí thông qua truyền âm bí thuật thăm dò vào bên trong.

“Thôn Thiên Ma công!”

Giọng nói của Thương Thiên vương bỗng nhiên vang lên bên tai, rồi sau đó là một phần khẩu quyết hơn ba ngàn chữ, chỉ dạy cách thức căn nuốt nội khí của người khác, dung hợp luyện hóa chúng để sử dụng cho bản thân mình.

Trong đó có pháp môn đột phá cảnh giới Tiên Thiên, cực kỳ đơn giản thô bạo, cũng chẳng có chỗ nào là huyền bí kỳ diệu.

Năm trăm năm nội khí, một khi vận chuyển thì có thể cưỡng ép khơi gọi nguyên khí thiên địa, cứ như vậy mà đột phá cảnh giới Tiên Thiên!

Ở phần kết, Thương Thiên vương còn ân cần dặn dò: “Thôn Thiên Ma công tu luyện nội khí dị dạng, vô cùng quý dị, tuổi thọ được năm mất một. Trong tộc đời đời có cao thủ đứng đầu, có thể kéo dài truyền thừa, phú quý không dứt, con cháu Thương gia chớ tham luyện cảnh giới Tiên Thiên.....”

“Chẳng trách Thương Thiên vương mới năm mươi tuổi, đã đã là Tiên Thiên tông sư, lại có dáng vẻ già nua gần đất xa trời!”

Chu Dịch nghe xong toàn bộ công pháp, lại thi triển truyền âm bí thuật thêm lần nữa, quả nhiên lại vang lên giọng nói của Thương Thiên vương.

Cẩn thận lắng nghe thì phát hiện ra dường như giọng nói phần sau nhỏ hơn một chút.

“Hắn ta tất nhiên là hậu nhân của Thương Thiên vương, không tìm thấy ma công, tất nhiên sẽ xảy ra chuyện.”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, vạn sự nên làm ổn thỏa, người ta bất chấp nguy hiểm tính mạng đến đây để lấy truyền thừa của tộc, dứt khoát nên thuận nước đẩy thuyền.

Hòa khí sinh tài!

Trở lại nhà ngục chữ Giáp lục, thì nhìn thấy lão Bạch đang ngồi xôm góc tường thở ngắn than dài.

“Nhà ngươi lại nhớ đến cô nương nào vậy?”

Trong khoảng thời gian này, chuyện mà Chu Dịch nghe nhiều nhất đó là lão Bạch khoe khoang giang hồ hồng nhan, nào là xếp vị thứ sáu trên bảng Yên Chi giang hồ, nào là nữ kiếm tiên siêu phàm thoát tục, nào là đích nữ Giang Nam thế gia khuê tú.....

Nghe nhiều mới biết được rằng lão Bạch bị nhốt vào thiên lao không phải là để chịu tội, mà vì muốn trốn nợ tình!

“Ta đang hoài niệm bằng hữu trước đây.”

Lão Bạch làm bộ làm tịch nâng lên tay, hai mắt thâm tình mê ly, xướng lên những câu hát kỳ lạ mà Chu Dịch nghe được:
“Bằng hữu a bằng hữu.....”

Chu Dịch cắt ngang giọng điệu quái dị của lão Bạch nói:
“Ngừng ngay! Có muốn biết công pháp của Thương Thiên vương nữa không?”

“Lão Chu có thể nói cho ta sao?”

Thân hình lão Bạch lóe lên, chỉ lưu lại mấy tàn ảnh trong không trung, bỗng chốc xuất hiện ngay trước cửa lao.

Chu Dịch nói: “Loại công pháp này có tên là Thôn Thiên Ma công, nhưng phải cần nuốt luyện hóa nội khí của người khác, cụ thể luyện pháp.....”

“Ấy! Quả thật là ma công, khó trách Thương Thiên vương có thể thành tông sư trong mười năm!”

Lão Bạch hít hà một hơi, xua tay nói: “Biết tên thì được rồi, sau này có thể dùng nó để lòe người khác, ngàn vạn lần đừng nói cho ta nội dung công pháp, đỡ phải không nhin được mà luyện nó.”

“Để lòe nữ nhân phải không?”

Ánh mắt Chu Dịch đầy vẻ khinh thường, thật ra thì nhin không được mà cảm thấy cực kỳ hâm mộ, Trường Sinh Đạo Quả không có hiệu quả làm đẹp, dáng vẻ của hắn vẫn bình thường như cũ.

“Loại công pháp cũng có khuyết tật, hút năm năm nội khí thì sẽ mất một năm tuổi thọ, chưa già mà đã suy kiệt, cảnh giới tông sư của Thương Thiên vương cũng khó mà thay đổi được gì.”

“Vậy thì càng không thể luyện! Mạnh mẽ chỉ là nhất thời, còn đẹp trai lại là chuyện của cả đời!”

Lão Bạch chỉ vào mặt của hắn nói: “Ta lăn lộn trong giang hồ, chẳng phải là vì biết đánh đấm, mà chỉ dựa vào gương mặt này đã thoát khỏi bao nhiêu hiểm nguy. Ngày đó trong quận vương phủ, mấy trăm thanh đao kiếm chỉ vào ta, cuối cùng lại do quận chúa tự mình giải vây.....”

“.....”

Chu Dịch chịu không nổi thằng cha kia đắc ý, xách theo thùng cơm chạy mất.

.....

Đảo mắt lại qua một tháng.

Sau khi có được Thôn Thiên Ma công, Chu Dịch vẫn chưa vội vã tu luyện, vẫn cứ đang âm thầm quan sát động tĩnh của người nọ.

Sáng sớm hôm nay .

Chu Dịch đến thiên lao làm việc, phát hiện bên ngoài cửa có cấm quân canh gác, bên trong thì có Cẩm Y Vệ điều tra.

“Lão Chu, tối hôm qua trong nhà lao có người vượt ngục chạy trốn, nghe nói là có người giết phạm nhân, dịch dung thế thân.”

Phùng Kiều thấp giọng nói: “Lỗ giáo úy nhận bạc của Tiêu chủ sự Hình Bộ, nửa đêm thăm vấn phạm nhân kia, vốn muốn làm cho hắn tàn phế sống dở chết dở, ai mà ngờ hắn lại là một cao thủ!”

Lỗ giáo úy bị chặt đứt cổ ngay tại chỗ, phạm nhân chém giết xông thẳng ra khỏi nhà tù, bỏ trốn mất dạng.

“Này.....”

Chu Dịch nhất thời không biết nên nói gì mới phải, đứng ở góc độ đồng liêu thì cảm thấy đồng tình, nhưng mà tùy tiện tra tấn phạm nhân dường như lại không đúng lắm.

Quy tắc ngầm chỉ là quy tắc ngầm, nhưng nếu như thật sự cho rằng như vậy là đúng, thì chỉ có thể nói người này coi như bỏ!

“Đợi đến khi phúng viếng, tặng thêm chút tiền phúng điếu là được.”

Chu Dịch đi vào nhà ngục không bị kiểm tra, Cẩm Y Vệ không thèm để ý đến một kẻ đưa cơm nhỏ nhoi, huống chi còn đưa cơm được hơn mười lăm mười sáu năm rồi.

Chuyện này cuối cùng không giải quyết được gì, kẻ cấp sử dụng thuật dịch dung, diện mạo, tuổi tác vốn có đều không thể thăm dò được, nên đương nhiên là công văn truy nã cũng không thể nào phát đi được.

Giang hồ cường nhân phạm pháp, vẫn luôn là mối họa lớn của Phụng Dương quốc.

Thần kinh, kinh đô và vùng lân cận cũng coi như là an ổn, ở những châu phủ có rất nhiều võ đạo cường nhân chiếm đóng, những kẻ mạnh như Thương Thiên vương làm loạn ở Giang Nam hơn mười năm, những kẻ yếu hơn thì hoành hành ở những thôn trấn, hoành hành ngang ngược khắp các vùng thành thị nông thôn.

Tu hành võ đạo cần có một lượng lớn tiền bạc và thời gian, bá tánh bình thường thì khó có thể gia nhập, vì thế bị bóc lột chèn ép, đến ngay cả quyền được phần nộ cũng không có.

Sự chênh lệch về mạnh yếu giữa võ giả và bá tánh, tuy chưa khác biệt như tiên phạm, nhưng cũng không phải là chuyện mà ba năm người có thể phản kháng được!

“Thế giới siêu nhiên, thì ngược lại sự phân hóa về giai cấp càng thêm rõ ràng, mọi người chỉ nhìn thấy những gì tốt đẹp ở tầng trên, nào để ý đến sự bi thảm của tầng lớp tận cùng.”

Chu Dịch không phải là thánh nhân lòng mang thiên hạ, cũng chỉ là cảm khái một phen, rồi sau đó đến nhà ngục chữ Giáp nhất, thi triển bí thuật rà soát hình trụ, quả nhiên thanh âm của Thương Thiên vương đã hoàn toàn biến mất.

“Nhân quả cuối cùng trong thiên lao đã kết thúc rồi, nên khôi phục lại sự tĩnh lặng của ngày trước rồi.”

Mấy ngày nay khi Chu Dịch đưa cơm, đã âm thầm thăm dò về những phạm nhân trong nhà ngục, người nào có nội khí thâm hậu, người nào sẽ phải lên pháp trường, người nào không có sư môn.

Những người khác có được Thôn Thiên Ma công, điệu thấp thì bồi dưỡng người để tu luyện nội khí, nóng vội thì cần nuốt cao thủ giang hồ, người thì thông thả phát triển cảnh giới kẻ thì lại bị người đuổi giết.

Cho dù là cẩn thận hay là tùy tiện, dựa theo luật trong giang hồ, thì kẻ tu luyện ma công tuyệt không có kết cục tốt đẹp.

Chu Dịch lại bất đồng, thiên lao có rất nhiều cao thủ giang hồ, nhưng phải chọn lựa chuẩn xác mục tiêu để cần nuốt!

Trải qua sự chọn lựa kỹ càng, người được chọn là cao thủ nhất lưu, có tên là Dư Thịnh.

Dư Thịnh được xưng tụng là truyền kỳ trên giang hồ dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, không bao sau thì rất thích tranh đấu tàn nhẫn, sau khi trưởng thành thì vào nhà cướp của, tiền bạc cướp được không cờ bạc gái gú mà toàn bộ đều dốc vào việc tu hành võ đạo.

Bởi vì thiên phú thượng đẳng, rất nhanh đã dành được danh tiếng trên giang hồ, người đời gọi hắn là Huyết Dao Khách.

Đi đêm lắm có ngày gặp ma, cuối cùng là rơi vào bẫy của Cẩm Y Vệ, ném vào thiên lao chờ vào mùa thu sẽ chém đầu.

“Chết sớm hay chết trễ thì đều phải chết, thay vì bị chém đầu trên pháp trường, chi bằng dùng một bữa rượu thịt đôi lẩy nội khí của ngươi, hợp lý không?”

Bàn tay của Chu Dịch đặt lên đan điền của phạm nhân, nội khí của đối phương như nước tuôn trào, theo kinh mạch toàn bộ chảy vào trong cơ thể của Chu Dịch.

Phạm nhân đau đớn đến mức cực điểm, toàn thân run rẩy lại không thể phát ra tiếng động, cho đến khi đan điền rách nát kinh mạch đứt lìa mà chết.

“Ước chừng bảy tám năm nội khí, cũng đã bị hư hao rất nhiều, nhưng thiên lao còn có rất nhiều cao thủ giang hồ!”

Chu Dịch cảm thụ nội khí bên trong đan điền, nồng đậm hơn gấp năm lần.

Chẳng trách nhiều người thích tu hành ma công đến vậy, cảm giác không làm mà hưởng thật sự có chút sướng khoái!

“Giảm hai năm tuổi thọ.....”

Chu Dịch cẩn thận cảm nhận, phát hiện ngũ tạng lục phủ có một sự biến hóa rất nhỏ, có thể nói là trưởng thành mà cũng có thể nói là lão hoá.

Trường Sinh Đạo Quả mười năm hơn không có động tĩnh, hơi chấn động một chút, chớp mắt một cái, tạng phủ bị lão hoá lại khôi phục lại tình trạng vốn có.

“Thì ra đây mới là cách thức kích hoạt trường sinh Đạo Quả chính xác, tu hành ma công tà pháp sẽ bị giảm tuổi thọ nhưng sẽ tiến cảnh thần tốc!”

Chu Dịch lẩm bẩm tự nói, không để ý tới phạm nhân cuộn tròn trong góc tường đã chết kia, chậm rãi đi đến nhà tù kế tiếp.

Phạm nhân trong thiên lao hiếm khi có thể sống đến ngày hành hình, sau khi chết sẽ được xác minh thân phận, không ai truy cứu nguyên nhân cái chết, loại chuyện này không dễ điều tra

mà cũng không thể điều tra, nói không chừng truy xét nguyên nhân lại có liên quan đến đương kim đệ hạ.

Cần nuốt nội khí chỉ là bước đầu tiên của ma công, tiếp theo còn cần thời gian để luyện hóa, dung hợp.

Chu Dịch cũng không nóng lòng, bất kể là dung hợp nội khí có thông thả đến đâu, cũng nhanh hơn gấp trăm lần tu hành Quy Nguyên Quyết.

Thôn Thiên Ma công có một đặc điểm khiến cho Chu Dịch cảm thấy rất hài lòng, trước cảnh giới Tiên Thiên tông sư cơ bản không có trở ngại, chỉ cần tìm đủ nguồn nội khí, bỏ thời gian sức lực luyện hóa dung hợp là được.

Năm trăm năm nội khí, sẽ tự đột phá cảnh giới Tiên Thiên!

Trước đây khi tu hành Quy Nguyên Quyết, Ngũ Hồ Đại Lực quyền, một nội một ngoại đều là công pháp chính đạo đường hoàng, tạm thời không nói đến chuyện tốc độ đột phá, các loại trở ngại lớn nhỏ khiến cho Chu Dịch rất đau đầu.

Ví dụ như ngoại rèn gân cốt đến nội luyện tạng phủ, Chu Dịch một mình cân nhắc nghiên cứu, ước chừng phải mất năm năm khó khăn lắm mới có thể nhập môn.

Võ đạo tu hành, công pháp, thiên phú, tài nguyên, danh sư chỉ điểm, những điều này thiếu một thứ cũng không được, dù sao thì tuổi thọ của con người cũng là hữu hạn, cứng nhắc dựa vào thời gian tu luyện phá vỡ chướng ngại.

“Năm trăm năm nội khí, ước chừng phải cần đến tám chín chục người.....”

Chu Dịch nhìn phạm nhân bên trong nhà ngục chữ Giáp, như những con lợn béo đang chờ bị thịt.

“Từ nay về sau phải đối xử tốt với bọn họ một chút, không thể đưa cơm thừa canh cặn nữa, thân thể suy nhược nội khí lỏng lẻo, chẳng phải là lỗ vốn sao!”

Từ sau đó.

Những phạm nhân trong nhà ngục chữ Giáp được ăn cháo đặc, trong cháo còn có thể nhìn thấy vụn thịt, tất nhiên là vô cùng cảm kích Chu Dịch.

.....

Mùa thu năm Hoảng Xương thứ bảy.

Chu Dịch vào nhà bếp xách thùng cơm, nhìn thấy hộp đồ ăn mà Lưu đầu bếp đã làm xong, dẫn hẳn đưa đến nhà ngục chữ Bính cửu.

“Công tử nhà nào lại bị nhốt vào đây?”

Chu Dịch đã chẳng còn thấy ngạc nhiên nữa rồi, trong mười mấy năm nhìn thấy rất nhiều kẻ ăn chơi trác táng, vào thiên lao như nghỉ phép du lịch, thậm chí có người coi đây như là vinh hạnh.

Công tử nhà nào trong Thần kinh chưa từng đến nhà ngục chữ Bính cửu, hưởng thụ đãi ngộ đặc thù của thiên lao, thì không thể gọi là quý tộc đỉnh chóp được.

Lưu đầu bếp thấp giọng nói: “Nghe nói là chi nhánh của Lý gia, cụ thể phạm tội gì, ta chẳng dám hỏi!”

Người họ Lý trong Thần kinh thì rất nhiều, trong đó không thiếu những kẻ phú quý, nhưng mà từ sau khi Hoảng Xương đế đăng cơ, trong kinh thành, nhà được gọi là Lý gia cũng chỉ có phủ đại tướng quân.

Tộc nhân của Lý Võ!

Chương 15: Trung thành với quốc gia.

“Đó là người của Lý gia, lão Lưu phải xuất hết bản lĩnh của mình rồi đây!”

Chu Dịch mở hộp đồ ăn ra, bốn lạnh bốn nóng tám món ăn, màu sắc hương vị đều đầy đủ.

Rượu cũng là loại ủ trăm năm, trong một đêm mà có thể tìm được rượu ngon như thế, tất nhiên là Ti Ngục đại nhân cũng đã hết sức dụng tâm.

“Đó là đương nhiên.”

Lưu đầu bếp bữu môi: “Bản lĩnh của mười tám đời tổ tông đều dốc hết ra rồi, chỉ sợ làm quý nhân bức mình thôi.”

Quy tắc ngầm trong phòng bếp nhỏ cũng rất nhiều, đặc biệt là dành cho nhà ngục chữ Bính cửu, Lưu đầu bếp làm đồ ăn dựa theo tước vị, chức quan, cùng với quan hệ xa gần thân sơ trong nhà của phạm nhân.

Tuyệt đối không thể quơ đũa cả nắm, nếu là Quốc Công gia cùng Thị Lang gia nấu những món giống nhau, xong việc tất nhiên sẽ có chuyện!

Đám công tử ăn chơi trác táng kia cực kỳ nhàm chán, chỉ còn thiếu điều cạnh tranh với nhau về thể diện, ta ở trong thiên lao cũng có thể ăn được bốn món lạnh bốn món nóng, uống rượu ngon trăm tuổi, có thể diện hơn so với bốn món ăn nóng của người đấy!

Lý do khiến đám ăn chơi trác táng huân quý tranh giành ghen ghét với nhau, trong mắt người bình thường lại chính là ăn no rừng mỡ, rảnh rỗi sinh nông nổi, nhưng mà quan chức từ trên xuống dưới trong thiên lao đều phải chiều theo.

Thế lực có quyền thế nhất ở triều đại Sùng Minh chính là Long gia, bây giờ đãi ngộ của Long công tử chuyển đến tộc nhân Lý gia.

Lý Võ đẹp yên nội loạn Nam Bắc Phượng Dương quốc, sau một năm nghỉ ngơi chỉnh đốn, lại thống soái trăm vạn đại quân

Bắc phạt, khai chiến với Đại Ung triều, thế phải đoạt lại quốc thổ ba châu đã bị mất.

Hiện giờ quyền thế vô cùng cao, còn hơn cả Long gia của Sùng Minh triều!

Chu Dịch xách theo hộp đồ ăn đi trước nhà ngục chữ Bính cửu, gặp Chu giáo úy phụ trách canh gác ban ngày.

Chu giáo úy cứ dằn dò nói: “Lão Chu, cẩn thận mà hầu hạ, vị gia kia là một kẻ ác, nếu như mà nổi điên lên thì ta cũng không dám cứu người đi!”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Giáo úy đại nhân, ta chỉ là một kẻ đưa cơm.....”

“Người có biết vì sao vị gia kia bị nhốt vào thiên lao không?”

Chu giáo úy thấp giọng nhắc nhở nói: “Xuất binh đi cướp bóc thương đạo, lại giả mạo là thảo phạt sơn tặc, đồ sát mấy thôn xóm giả mạo công lao!”

“.....”

Chu Dịch trầm mặc hồi lâu, hỏi: “Một chuyện tàn ác như thế này, ai lại dám vạch trần chứ?”

Xuất binh cướp bóc, giết dân giả mạo công lao!

Có cái nào mà không phải là tội lớn tru di cửu tộc chứ, cửu tộc Lý gia tất nhiên là bao gồm cả đại tướng quân Lý Võ. Vị gia đang thống soái trăm vạn đại quân Bắc phạt, những chuyện này mà không xử lý thỏa đáng, vậy thì đúng là một đợt biến động khiến cho càn khôn điên đảo!

Hiện nay đến ngay cả Chu giáo úy cũng đã biết, đương nhiên là che không được giấu không xong rồi, đồng nghĩa với việc công bố hành vi phạm tội của Lý gia với thiên hạ.

Chu Dịch không cho rằng triều đình hoặc là nói Hoảng Xương để có được sự can đảm này!

Chu giáo úy nói: “Còn có thể là ai chứ, tất nhiên là Trương tướng gia!”

Sau khi Hoảng Xương đế lên ngôi, huyết tẩy dư nghiệt của Long tướng, bốn vị đại thần nội các không một ai là không bị

liên lụy, hiện giờ người giữ vị trí Thủ Phụ chính là thầy của hoàng đế hiện tại, Trương Chính Dương.

“Chẳng trách.”

Chu Dịch chưa bao giờ nhìn thấy Trương Chính Dương, nhưng từ những lời đồn nơi phố phường, chỉ cảm thấy người này đúng là trung thần của quốc gia.

Nghe đồn sau khi Trương Chính Dương bước vào vị trí Thủ Phụ, lần đầu tiên dâng tấu, đã phá giải được cục diện khó khăn dồn dập trong ngoài Phụng Dương quốc.

Ổn định quốc nội lại chống ngoại xâm, trước Bắc sau Nam!

Hoàng Xương đế miễn nộp tất cả các loại thuế trong năm năm, đây cũng là sách lược của Trương Chính Dương. Dùng điều này để thu mua phản quân, trấn an lòng dân, hoàn toàn giải quyết vấn đề nan giải là phản quân bại mà bất diệt, tro tàn lại cháy.

Bảy năm giữ vị trí Thủ Phụ, Trương Chính Dương là người duy nhất ngang hàng với Lý Võ.

Nhà ngục chữ Bính cửu.

Chu Dịch vừa mở cửa lao ra, lấy đồ ăn trong hộp thức ăn ra, bày ra bàn.

“Đại nhân, ăn cơm.”

“Ừ.”

Phạm nhân ngồi xếp bằng trên giường mềm mại trong phòng giam, mắt cũng không thèm mở ra, từ chóp mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Chu Dịch khom người lui ra, người này mang lại cho hắn một cảm giác, không phải cùng một loại kiêu căng ra vẻ, kẻ cả bề trên như đám huân quý ăn chơi trác táng tầm thường kia, mà là vẻ coi thường tất cả từ trong xương cốt.

“Không hề sợ hãi!”

.....

Mấy ngày sau.

Chu Dịch tới nhà bếp nhỏ lấy cơm, phát hiện Lưu đầu bếp không có mặt.

“Thằng cha này sao vậy ta?”

Bên ngoài đã đồn đại xôn xao về hành vi phạm tội của phạm nhân Lý Hùng này rồi, mấy ngày trước còn có rất nhiều người đánh trống Ngự để kêu oan, còn tự xưng là tộc nhân thân tích của người trong mấy thôn làng kia.

Triều đình giả câm vờ điếc, coi như không nghe thấy.

Cuối cùng, bộ khoái Kinh Nha phải mời đám người kêu oan kia rời đi, lấy lý do là tập trung gây rối nhốt vào trong nhà tù.

Việc này vừa lộ ra, Kinh Nha đã trở thành nơi trút giận của bá tánh, mỗi ngày trước cửa đều bị bôi trét đầy các thể loại vật ô uế.

Ngự Sử dâng tấu tố cáo Phủ Doãn Thần kinh, liệt kê đủ hành vi phạm tội như làm khó bá tánh, sơ suất thất trách, bao che hung phạm..., độc nhất là chẳng hề nhắc đến Lý gia nửa chữ.

Phủ Doãn Thần kinh bất đắc dĩ, dâng tấu thỉnh tội, sau đó vào ngôi xôm trong thiên lao.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủn, có thể nói Thần kinh thay đổi bất ngờ, tất cả trung tâm của trận bão này đều tập trung trong nhà ngục chữ Bính cửu.

Lưu đầu bếp không biết mắc cái giống ôn gì, Chu Dịch vội vàng đi tìm Chu giáo úy, hỏi thăm hôm nay phải đưa cơm kiểu gì.

Chu giáo úy đầy lời lẽ chính đáng: “Đều là phạm nhân trong thiên lao, người ta ăn cái gì thì hăn ăn cái đó, không cần phải đối xử khác biệt!”

Chu Dịch nhú mày, rồi sau đó bưng tỉnh nói: “Phía Bắc có tin rồi?”

“Tên nhãi nhà ngươi.....”

Chu giáo úy cũng không dấu diếm, dù sao thì mấy ngày nữa cũng không giầu được nữa: “Buổi trưa ngày mai, nhánh tộc nhân họ Lý của Lý Hùng toàn bộ xét nhà xử trảm, phỏng chừng chẳng bao lâu nữa Cẩm Y Vệ sẽ dẫn người đến!”

Chu Dịch hỏi: “Là Đại tướng quân yêu cầu sao?”

“Thật sự là lão quái vật, già thành tinh! Lão Chu, người khôn khéo như vậy, tại sao lại đưa cơm cả đời thế này?”

Chu giáo úy thấp giọng nói: “Nghe Ti Ngục đại nhân nói, đại tướng quân tự mình viết huyết thư trần tình, viết rằng vốn dĩ chuyện này liên lụy đến cửu tộc của Lý gia, xin bệ hạ thông cảm, xin đặt biệt khai ân, chỉ giết mỗi một chi của Lý Hùng!”

“Đại tướng quân chính trực!”

“Đại tướng quân anh minh!”

Chu Dịch và Chu giáo úy nhìn vào mắt nhau, trong mắt toàn là sự kinh hãi, chỉ cảm thấy có cơn cuồng phong mạnh gấp trăm ngàn lần đang càn quét Thần kinh.

Nhà ngục chữ Bính cửu.

Chu Dịch đem cháo loãng rót vào trong chén, cái muỗng gõ gõ song sắt, hô lớn.

“Ăn cơm!”

Lý Hùng liếc mắt nhìn chén cháo, trong mắt hiện lên sự kinh hãi, rồi sau đó bình tĩnh lại: “Xem ra vị đường huynh kia của ta, vì danh vọng của chính mình, mà đưa cả nhà thúc thúc ruột của mình vào chỗ chết!”

Thời đại này là thời đại của tông phái gia tộc, chú trọng đến họ hàng thân thích, cách làm này của Lý Võ khiến cho các thế gia đại tộc khinh thường.

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Người biết hết rồi sao?”

Lý Hùng lạnh lùng nói: “Nhìn bề lũ xu nịnh, loại người bội cao đạp thấp các người, thì có thể đoán được tình hình biến đổi bên ngoài.”

“Buổi trưa ngày mai, thu tài sản chém hết cả nhà.”

Chu Dịch nói: “Cha mẹ, thê thiếp, con cái của người, tất cả đều trả giá bằng tánh mạng chỉ vì sự tham lam của người!”

Lý Hùng mặt vô biểu tình, liếc Chu Dịch một cái, như đang cười nhạo khinh thường.

“Người có con cái không? Hắn năm nay bao nhiêu tuổi? Có phải rất đáng yêu hay không? Sau này có khi tập võ tòng quân, cũng có thể học văn khoa khảo, sẽ cưới một thê tử hiền huệ, người sẽ có cháu. Hoặc là nữ nhi, tương lai gả cho.....”

Chu Dịch không nhanh không chậm miêu tả, một cảnh tượng toàn gia đoàn viên con cháu hạnh phúc.

Vẻ mặt Lý Hùng dần dần nảy sinh biến hóa, nghe đến câu cuối cùng: “Đứa con trai mười mấy tuổi của người, phập phập đầu rơi xuống đất, máu phun xa vài thước”, thì hai mắt hắn phần nộ đỏ đậm.

“..... Mười mấy tuổi, chắc là còn chưa hiểu gì, hắn sẽ hỏi người tại sao lại bị chém đầu, có đau hay không?”

Chu Dịch cười nói: “Ta dạy cho người một cách, trước khi tử hình thì người hãy chúc say con trai của người, phòng khi đụng trúng đao phủ có đao cùn, chén đầu không đứt khoát, vậy thì sẽ đau đớn gấp trăm lần!”

“Cút!”

Lý Hùng giận dữ hét: “Người thì biết cái gì? Vị đường ca kia của ta chỉ muốn lưu danh sử sách, sai người ta nhìn chăm chăm tộc nhân thân thích, đến ngay cả buôn bán mà còn không cho phép!”

“Ta theo hắn chinh chiến mấy năm, máu chảy trên chiến trường cũng được mấy đấu, về Thần kinh không có tiền mở tiệc chiêu đãi, để cho người ta chê cười là đồ nhà quê!”

“Quân lương không thể tham ô, thương nhân không thể làm, vậy thì chỉ có cách cướp lấy!”

Lý Hùng lạnh lùng nói: “Ta ở tiền tuyến liều mạng đánh giặc, những kẻ huân quý chó má kia bán khí giới cho Đại Ung, cũng là tội danh phản quốc, dựa vào đâu mà không thể cướp lấy chứ?”

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Chuyện giết người giả mạo công lao thì giải thích như thế nào?”

Lý Hùng phát tiết một hồi, oán hận trong lòng tiêu tan rất nhiều, lấy lại bình tĩnh: “Tội danh cướp bóc thương nhân, dù

sao thì cũng phải có người gánh lấy, những người kia không may mắn nên bị ta chọn trúng thôi!”

“Nếu ngươi mang binh vọt vào phủ nhà huân quý, chém đầu lũ bán nước buôn lậu quân giới ngay tại chỗ, có lẽ Lý tướng quân sẽ bảo toàn mạng sống của ngươi. Nhưng ngươi lại không dám, chỉ có thể đi tàn sát bá tánh bình dân!”

Chu Dịch lắc đầu nói: “Tính cách thích bắt nạt kẻ yếu như vậy, thì có khác gì đám bè lũ xu nịnh, nâng trên đạp dưới như chúng ta đâu?”

Lý Hùng chậm rãi quay đầu, cuối cùng đưa mắt liếc Chu Dịch một cái

“Miệng lưỡi sắc bén!”

Chu Dịch nhún nhún vai, xách theo thùng rời đi.

“Đợi chút nữa người nhà của ngươi tới, ta sẽ sắp xếp cho ngươi ở cùng con cái của ngươi, cố mà trân trọng đêm cuối cùng đi!”

.....

Phụng Thiên Điện.

Yên tĩnh không một tiếng động.

Hoàng đế cho nội thị tả hữu lui xuống, trong điện chỉ còn lại một mình Thủ Phụ Trương Chính Dương.

“Thầy, trận phong ba lần này quá nguy hiểm.”

Hoảng Xương đế bước xuống từ trên điện, tự mình xách theo hai chiếc ghế nhỏ, ngồi đối diện với Trương Chính Dương.

“Bệ hạ, thần cũng là bất đắc dĩ.”

Trương Chính Dương khom người thi lễ, ngồi xuống nói:

“Quan văn có tâm làm phản, cho dù quyền thế như Long tặc, cũng bị hủy diệt trở tay không kịp trong một đêm. Võ quan như Lý Võ, một kẻ uy dũng, mưu lược vượt cả tôn chủ, công lao trải khắp thiên hạ”

Nói tới đây hắn dừng một chút, dường như đang cân nhắc câu từ, một lát sau nói: “Đã là chuyện nên phế bỏ rồi!”

Hoàng Xương đế chau mày: “Thầy, Lý ái khanh đối ngoại cần mẫn chăm chỉ, đối nội thì nghiêm khắc với tộc nhân, hạng người như Long tặc há có thể đánh đồng với hãn?”

“Đây mới là chỗ đáng sợ của hãn, nếu như Lý Võ thật sự tham lam bạo ngược như Long tặc thì cũng thôi, hãn lại cố tình nghiêm khắc với tộc nhân thu mua lòng dân, hiển nhiên là có đại mưu đồ! Lần này Lý Hùng phạm tội, lão thần đề cho người ta loan truyền khắp thiên hạ, vốn dĩ là để cho Lý Võ dâng tấu, triều đình bị buộc bắt buộc dĩ phải bỏ qua cho một nhà Lý Hùng.”

Trương Chính Dương nói: “Lão thần lại không ngờ rằng, đến ngay cả thúc thúc ruột thịt, đường đệ ruột mà hãn cũng xuống tay tàn nhẫn, một kẻ vô tình vô nghĩa sát phạt quyết đoán như vậy, thì làm sao có chút trung thành nào mà đáng để nói chứ?”

Hoàng Xương đế nghi hoặc nói: “Tội mà Lý Hùng phạm phải, trời đất khó dung, vậy thì thầy giải thích thế nào?”

“Nếu như lần này phá hủy danh tiếng như vàng của Lý Võ, hãn có thể thống soái binh mã, cũng có thể Nam chinh Bắc chiến, nhưng tuyệt đối không thể có hiền danh khắp thiên hạ!”

Trương Chính Dương nói: “Bá tánh tuyệt đối sẽ không cho phép một kẻ bao che cho tộc nhân tàn sát bá tánh, chấp chưởng thiên hạ. Nếu được như vậy, bệ hạ tự có thể kê cao gối mà ngủ.”

Hoàng Xương đế lắc đầu nói: “Thầy, sách sử có viết, thiên hạ là nơi của kẻ binh hùng tướng mạnh. Nếu thật sự Lý ái khanh có dã tâm mưu phản, chỉ bằng danh tiếng trong quân của hãn, trăm cũng không nắm chắc.....”

“Sách sử viết không sai, nhưng lại không nên tin hoàn toàn.”

Trương Chính Dương nói: “Trải qua sự hỗn loạn do Long tặc gây ra ở thời tiên hoàng, bá tánh mới được an ổn mấy năm, tuyệt đối sẽ không muốn lại xảy ra xáo trộn nữa. Lòng của hàng tỉ dân đều như vậy, có thể nói cái gọi là đại thế, không có binh mã mới là lớn mạnh!”

Hoàng Xương đế trầm mặc hồi lâu, vẫn chậm rãi lắc đầu.

“Lý ái khanh trung thành với quốc gia, năm đó tuân theo di chiếu, lại bình Bắc quét Nam, mới có được trăm của ngày hôm

nay!”

“Lý khanh không phụ trẫm, trẫm cũng không phụ khanh!”

Chương 16: Tiên Thiên tông sư.

Hôm sau.

Trong thiên lao.

Chu Dịch xách theo cơm cho tử tù, đi vào nhà ngục chữ Bính cứu.

Một mảnh áo tang màu trắng, bốn trai ba gái nằm ngay ngắn trên mặt đất, đã không còn hơi thở. Người phụ nữ mặc đồ tang nằm ngay trên mặt đất, hai mắt mở lớn trông không vô hồn.

Lý Hùng đứng ở trong nhà lao, mắt lạnh lùng nhìn Chu Dịch đi đến.

“Người nhớ kỹ, bản tướng quân và vợ con đều ở chỗ này chờ, đợi đến khi Lý Võ vào đây thì nói với hắn!”

Chu Dịch nhìn thấy thảm kịch cha giết con cái trong nhà lao, nhú mày, rồi lại nhìn chung quanh nhà tù, không nhìn thấy bất kỳ ngục tốt canh gác nào cả, trong lòng đã hiểu rõ.

Triều đình không dự định hành hình công khai, ngụ ý là Lý Hùng sợ tội tự sát trong thiên lao.

“Đại tướng quân công chính liêm khiết, công huân lớn lao, sau này có thể được sử sách lưu danh trong Thái Miếu.” Hôm qua, Chu Dịch đã nói chuyện với Lý Hùng, cũng là xuất phát từ lòng oán giận kẻ tàn sát bá tánh, đã hơi vượt quá khuôn phép.

Hôm nay sao có thể vọng luận về Lý Võ và triều đình, cho dù bách quan hận không thể tru di cửu tộc của Lý gia, thì ngoài miệng cũng phải khen ngợi hắn trung quân vệ quốc.

“Hắn sẽ đến, ta chờ hắn!”

Lý Hùng nói xong, vung chưởng đánh vào trán của người phụ nữ kia, lại phát tay đánh vào đầu mình.

Phu thê hai người cùng bị vỡ đầu mà chết.

“Sớm biết sẽ như thế, sao lúc trước còn làm vậy!”

Chu Dịch ra vẻ hoảng loạn đi ra ngoài gọi ngục tốt, khiêng một nhà Lý Hùng ra ngoài, đã có tộc nhân của Lý gia tộc đến

nhất xác, còn về phần có thể được mai táng trong phần mộ của tổ tiên hay không thì không biết.

“Hôm nay tâm trạng không tốt, chọn một kẻ xui xẻo thi triển ma công vậy!”

Chu Dịch xách theo rượu thơm thịt ngon, lão đảo lắc lư đi vào nhà ngục chữ Giáp thập nhị.

Dáng vẻ của phạm nhân này cường tráng như gấu, vậy mà hắn còn cao hơn nửa cái đầu so với hình giá cao hai trượng, trên cái đầu trọc bóng lờng kia là vài vết sẹo do dao đan xen nhau, đây là loại người mà đi ở trên đường cũng sẽ có có bá tánh trình báo là kẻ cướp vào thành.

Phạm nhân liếc mắt nhìn rượu thịt, liếm liếm môi: “Hôm nay đến phiên bọn đại gia?”

“Nhà ngươi cũng thạo nghề đây.”

Chu Dịch đem rượu và thức ăn dọn xong, gấp một đĩa thịt đưa đến bên miệng phạm nhân.

Phạm nhân cũng không khách khí, vui vẻ ăn thịt uống rượu, cuối cùng còn ợ hơi một cái, nói: “Bọn đại gia ở bên ngoài cũng đã được nghe nói, trong thiên lao có một ngục tốt, thích nhất là tra tấn cao thủ giang hồ, chưa một ai có thể chịu đựng được loại khổ hình này.”

“Ta mà lại có tiếng trên giang hồ thế à?”

Lần đầu tiên Chu Dịch nghe nói đến việc này, mỗi ngày hắn chỉ có hai điểm đến một con đường, cũng không quan tâm đến giang hồ và triều đình.

Phạm nhân nói: “Giang hồ gọi ngươi là Huyết Ngục Lão Ma, đồn đại rằng cả nhà ngươi chết dưới tay cao thủ giang hồ, nên mới có thể tàn nhẫn độc ác như vậy.”

“Lão Ma?”

Chu Dịch nhìn đầu tóc hoa râm của mình, hơi gật đầu: “Biệt danh không tệ, rất có khí thế, các vị giang hồ đồng đạo quá khen!”

Phạm nhân lạnh lùng nói: “Nhà ngươi cũng thuộc về loại rùa đen rút đầu, trốn trong Thần kinh không ra ngoài, nếu không

sớm đã bị người ta đánh chết rồi!”

“Có lẽ bọn họ đã từng tới Thần kinh, chỉ là không người biết mà thôi.”

Chu Dịch ở trong một tiểu viện của Thần kinh, mấy năm nay rất náo nhiệt, cây táo trong viện rất sai quả, táo kết quả được đồng liêu sôi nổi khen là thơm ngọt ngon miệng.

Có lẽ là do cao thủ giang hồ rèn thể thành công, máu huyết có sức mạnh đặc thù, trồng ra quả táo cũng không bình thường.

Chu Dịch còn dự định trồng thêm giàn nho, để mời đồng liêu nếm thử hương vị.

“Bổn đại gia cũng không tin, hôm nay muốn nếm thử khổ hình của ngươi.”

Phạm nhân đắc ý nói: “Năm đó ở trong chùa phạm vào sát giới, hình côn của mười tám vị võ tăng đều bị đánh gãy, ông đây vẫn có thể chịu đựng được!”

“Thì ra là cao đồ của Phật môn, thất kính thất kính.”

Chu Dịch thu dọn chén đĩa, bàn tay áp vào đan điền của phạm nhân, khởi động Thôn Thiên Ma công.

Nội khí nồng đậm như nước thủy triều, chảy ra từ trong cơ thể phạm nhân, vậy mà chỉ trong chốc lát đã, căn nuốt sạch sẽ nội khí trong đan điền của phạm nhân.

“Ngươi đây là.....”

Gân xanh trên cái đầu trọc của phạm nhân nhảy lên, hai mắt tròn không dám tin nói: “Thôn Thiên..... Ma công?”

“Ngươi biết nó sao?”

Chu Dịch không đợi phạm nhân nói xong, một chưởng chụp lên đầu của hắn, nội khí xuất ra từ trong cơ thể, quấy nát óc của hắn thành tào phớ.

“Biết càng nhiều, lòng hiếu kỳ càng lớn, vậy thì càng nguy hiểm!”

.....

Đầu năm Hoảng Xương thứ mười hai.

Đại tướng quân Lý Võ ở Xà Bàn sơn đại phá quân chủ lực của địch, chén giết hơn hai mươi vạn quân, bắt sống Tam hoàng tử Đại Ung.

Rồi sau đó truy kích đuổi giết một ngàn hai trăm tàn binh, thu về quốc thổ cũ của Phụng Dương quốc.

Tin chiến thắng truyền đến Thần kinh, bá tánh dân gian hoan hô nhảy nhót, bách quan trong triều đình trầm mặc không tiếng động.

Mùa thu cùng năm.

Lý Võ dẫn quân đánh vào trong nước Đại Ung, phá mười hai thành, đánh thẳng đến Trần Hồn quan, nơi hiểm yếu thuộc Nam Cương, Đại Ung.

Tướng thủ Trần Hồn quan mặc cho Lý Võ khiêu chiến, co đầu rút cổ không ra, Đại Ung triều đình phái sứ thần đến cầu hòa.

.....

Bên ngoài thay đổi bất ngờ, hoàn toàn chẳng ảnh hưởng gì đến Chu Dịch.

Trong viện.

Chu Dịch ngồi xếp bằng dưới giàn nho, yên lặng khởi động Thôn Thiên Ma công.

Nội khí mệnh mông như sông dài, chảy trong kinh mạch, mờ hồ còn nghe thấy tiếng sóng xô bờ.

“Bảy năm, hút được nội khí của hơn chín mươi cao thủ giang hồ..... Hiện giờ, cuối cùng cũng đã đến ranh giới năm trăm năm!”

Chu Dịch xin Ti Ngục nghỉ phép, toàn tâm toàn ý trong nhà bế quan, cho đến khi đột phá cảnh giới Tiên Thiên.

“Dựa theo miêu tả của ma công, nội khí đạt tới ngưỡng hơn năm trăm năm, chỉ cần không ngừng vận chuyển, cho đến khi tự mình khơi gợi được sức mạnh của thiên địa, tự nhiên có thể lĩnh ngộ được cảnh giới Tiên Thiên tông sư!”

Nội khí không ngừng lưu chuyển trong kinh mạch, liên tục vận hành mười mấy vòng đại chu thiên.

Chu Dịch chỉ cảm thấy kinh mạch đạt đến mức chịu đựng cực hạn, một số nhỏ kinh mạch đã bị nứt ra, mà vẫn chưa cảm ứng được cảnh giới Tiên Thiên.

“Hừ!”

Chu Dịch nhin không được rên ra tiếng, sự đau đớn do kinh mạch nứt ra mang lại chẳng kém gì so với cực hình lăng trì cả.

Lúc này, tiếp tục vận chuyển ma công có thể sẽ đột phá Tiên Thiên, cũng có thể khiến cho kinh mạch đứt đoạn mà trở thành phế nhân, nặng thì trực tiếp thân tử đạo tiêu.

“Người bình thường có lẽ sẽ cắn răng chịu đựng, vì muốn đột phá Tiên Thiên mà liều mạng vận công, ta..... Ngày mai lại thử lại!”

Vì thế.

Chu Dịch dừng vận công, đứng dậy pha một ấm trà ngon, cầm Đạo kinh lên đọc.

Ngưng tâm tĩnh thần, lắng dịu xao động.

Ngày kế tiếp.

Chu Dịch lại vận chuyển ma công một lần nữa, nhiều hơn vài vòng so với hôm qua, lại đạt tới mức chịu đựng tối đa của kinh mạch

“Xem ra thiên tư này của mình đúng là có chút kém.”

“Những người có thiên phú bình thường, mắt nhìn hết năm này đến năm khác trôi qua, thì sẽ nản lòng thoái chí mờ nhạt trong biển người, hoặc là liều mạng thử đánh cược đột phá, dù sao thì tuổi tác cũng không chờ đợi người.”

“May mắn có Trường Sinh Đạo Quả, nào là trở ngại, nào là ràng buộc, cũng không thể nào kháng cự lại được sự mài mòn của thời gian.”

“Chỉ có ta, cho dù thương hải tang điền thiên địa thay đổi, thì vẫn không thay đổi!”

Chu Dịch dừng vận công, lấy kinh Phật ra đọc.

Kinh Phật ngoại trừ những ý nghĩa xóa đi phiền não đau khổ, thì những vấn đề như là nhân quả, nghiệp lực, đều được Chu

Dịch công nhận.

Thu đi xuân tới, thời gian thấm thoát trôi.

Đảo mắt non nửa năm trôi qua.

Lúc đầu trong thiên lao còn có người dò hỏi, sao lão Chu vẫn chưa quay lại, sau này mãi rồi cũng quen.

Hôm nay.

Chu Dịch đang dâng hương tụng kinh, bỗng nhiên tâm sinh huyền diệu, Thôn Thiên Ma công trong cơ thể tự vận chuyển.

Ước chừng vận chuyển được mấy chục vòng chu thiên, kinh mạch bắt giác đau đớn.

Lúc này từng sợi khí mát lạnh từ bên ngoài xâm nhập vào trong cơ thể của Chu Dịch, như băng tuyết như mưa phùn, thâm thấu không một tiếng động.

“Đây là linh khí thiên địa sao?”

Chu Dịch nhắm mắt cảm nhận trong thiên địa thấp thoáng có khí tức huyền diệu chia làm ngũ sắc, loãng đến cực điểm, như có như không.

Theo sự vận chuyển mệnh môn của nội khí, kéo linh khí ngũ sắc dung nhập vào trong cơ thể, dung nhập vào trong nội khí. Nội khí rời rạc như mây mù, sau khi linh khí thâm nhập, dần dần ngưng tụ thành thực thể.

Nội khí năm trăm năm dồi dào bị nén lại nảy sinh biến hóa, trở thành một dòng chảy nhỏ giọt.

“Đây là chân nguyên Tiên Thiên? Lượng ít đi gấp mười lần, chất tăng lên gấp trăm lần!”

Chu Dịch vận chuyển chân nguyên, từ đầu ngón tay xuất ra khỏi cơ thể, ngưng kết thành khí kiếm mà mắt thường có thể nhìn thấy, phát tay phóng về phía khối đá trên mặt đất.

Xoát!

Vô thanh vô tức, khí kiếm đã cắt đôi khối đá thành hai nửa.

“Dùng nội khí đả thương người, cách ba bốn thước thì sẽ bị giảm uy lực, ngoài một trượng thì nội khí sẽ tự động phân tán.

Chân nguyên thì lại bất đồng, cho dù có cách hai ba trượng, cũng có thể ngưng tụ không tiêu tan, uy lực không giảm.”

“Thủ đoạn giết người như vậy, nếu như trong mắt của người phạm tặc, thì chẳng khác nào tiên nhân!”

“Khó trách giang hồ đồn rằng bên dưới cảnh giới Tiên Thiên chỉ là đồ nhãi nhép!”

Chu Dịch vận chuyển Tiên Thiên chân nguyên, sau một vòng chu thiên, linh khí thiên địa thâm nhập vào trong cơ thể, cơ hồ ít đến mức không thể phát hiện.

“Tốc độ tu hành như vậy, chẳng lẽ phải mất đến mấy trăm năm tu hành mới đạt đến Tiên Thiên viên mãn sao?”

“Nguyên nhân của sự trì trệ như vậy, tất nhiên không phải là do tư chất kém. Bất kể là Thôn Thiên Ma công hay là Quy Nguyên quyết, đều không có phương pháp tu hành sau khi đạt đến cảnh giới Tiên Thiên.”

“Thứ hai, linh khí thiên địa trên trần thế loãng đến cực điểm, đương nhiên là hấp thu rất chậm. Thứ ba, chỉ dựa vào sự tu hành của bản thân, không có những vật phụ trợ khác như đan dược.....”

Chu Dịch cẩn thận suy tư cân nhắc, đã liệt kê ra mấy nguyên nhân của việc tu hành trì trệ.

“Nhưng, ta vẫn nên tiềm tu ở phạm tặc, cho dù có mất mấy trăm năm, cho đến khi nào thật sự không thể nào phát triển được nữa, rồi mới đến Tu Tiên giới cũng không muộn.”

“Tu Tiên giới khác với phạm tặc, rất khó để che giấu, thủ đoạn hại người quá nhiều, rất khó thanh tịnh tu hành như hiện tại.”

Ngược lại, Chu Dịch lại cho rằng, linh khí ở trần thế loãng đến mức cực điểm, lại là một loại bảo vệ cho chính hắn.

“Hơn nữa, dường như cũng không phải không có công pháp tu tiên.....”

Chu Dịch bỗng nhiên nhớ lại, vô danh khẩu quyết mà năm đó Ngụy Xương truyền thụ, nội dung của nó chính là cảm ứng linh khí của thiên địa, thông qua công pháp luyện nhập để cường hóa thân thể.

Năm đó có làm thế nào cũng không thể nhập môn, hiện giờ Chu Dịch đã tấn thăng Tiên Thiên, đã có thể cảm ứng linh khí thiên địa.

“..... Ninh tâm tự nhiên, hô hấp hoãn cầm, thu tụ thần quang, đạt đến thiên tâm.....”

Chu Dịch niệm thầm khẩu quyết, chân nguyên trong cơ thể tự động lưu chuyển, tốc độ linh khí thiên địa hội tụ về đây nhanh gấp mấy lần so với trước đây.

Vô danh khẩu quyết luyện hóa linh khí, cũng không phải là để làm tăng Tiên Thiên chân nguyên, mà là dung nhập vào gân cốt tạng phủ cả người, võ đạo rèn thể mới vào Tạng Phủ cảnh sơ kỳ, nay đã tăng trưởng lên một đoạn với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy.

“Khẩu quyết này không phải là tu pháp, mà hẳn là luyện thể chi thuật trong truyền thuyết!”

“Như vậy, ta lại có thể tu luyện thêm một cảnh giới Tiên Thiên nữa sao?”

Chu Dịch mặt lộ vẻ mỉm cười, bất kể là luyện võ hay là tu tiên, đều là vì bảo vệ Trường Sinh Đạo Quả. Chỉ cần có thể làm tăng thực lực, thì không tiếc tốn thời gian tu luyện, trăm năm ngàn năm cũng không khác gì nhau.

“Ngày mai nên đi làm lại rồi!”

.....

Thiên lao.

Chu Dịch chào hỏi Phùng Kiều.

“Lão Phùng, lâu rồi không gặp.”

“Hả?”

Phùng Kiều đang nhớ đến Liên Hương cô nương ở Xuân Phong lâu, hoa khôi tám năm trước, phú thương đại gia vùng tiền như rác mà không thể có được, hiện giờ chỉ cần năm lượng bạc.

“Lão Chu, ngươi còn chưa chết hả?”

“.....”

Chu Dịch hỏi: “Ai nói ta chết rồi?”

“Trong nhà lao đều đồn như vậy, nói người luôn thích tra tấn cao thủ giang hồ, làm chết nhiều người như vậy. Bên ngoài có rất nhiều kẻ thù, bị người ta trả thù truy sát, đến ngay cả thân xác hoàn chỉnh cũng chẳng còn!”

Phùng Kiều giải thích nói: “Chu giáo úy còn phái người đến nhà người, gõ cửa không người trả lời, mọi người đều tin là như vậy.”

“Ta núp bên ngoài một thời gian, bây giờ không sao rồi.”

Trước khi Chu Dịch bế quan, đã chuẩn bị một lượng lớn lương thực, khóa kín cửa chính, mỗi ngày phẩm trà đọc sách lĩnh ngộ tâm cảnh, bất kể là ai đến gõ cửa đều lười để ý tới.

Trong lúc đó đúng thật là có một kẻ trộm đột nhập, có lẽ là kẻ thù mà cũng có thể là đạo tặc, không một ai có thể chống đỡ được một chiêu của Chu Dịch.

Một quyền chứa đựng năm trăm năm công lực, ai có thể chống đỡ được!

Chương 17: Hoàng đế già rồi.

Từ chuyện Chu Dịch bỏ việc cho đến chuyện bị đòn là đã chết, rồi lại một lần nữa đi làm lại cũng chẳng ai làm khó dễ.

Hơi hơi phô bày chiêu thức dùng hai ngón tay chặt dao, khiến cho ngục tốt sôi nổi trầm trồ khen ngợi.

Lưu Ti Ngục khen nói: “Lão Chu là một người nhớ tình nghĩa cũ, Tiểu Dư cũng không cần đi áp giải nữa đâu, cùng đưa cơm với lão Chu là được rồi.”

Tiểu Dư tên là Dư Kiệt, thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, mới có mấy tháng nên còn chưa tiêm nhiễm khí tức âm u của Thiên lao. Giống như năm đó lần đầu khi Chu Dịch đến Thiên lao, ngoan ngoãn đứng phía sau lưng chúng ngục tốt, ít nói.

Chu Dịch cười cười: “Làm lâu ở Thiên lao này rồi, đã quen với không khí ở đây.”

“Buổi tối đến Xuân Phong lâu, đón gió tẩy trần cho lão Chu.”

Chu giáo úy ôm lấy bả vai Chu Dịch, thấp giọng nói: “Mấy ngày gần đây trong nhà lao không yên ổn, buổi tối luôn có người nhìn thấy bóng ma, lão Chu bây giờ người đã là đại cao thủ, để ý chút coi!”

“Ta biết rồi.”

Trước kia Chu Dịch cẩn thận dè chừng, bây giờ đã tấn thăng thành Tiên Thiên tông sư, có thể thoải mái hơn một chút.

Một ngày làm việc vô sự.

Màn đêm buông xuống.

Ngục tốt Thiên lao thay đổi quần áo, hai người thẳng tiến đến Xuân Phong lâu.

Chu Dịch hỏi: “Lão Phùng, trước đây nghe người nói trong nhà có vợ dữ, bây giờ cũng đi buông xả á?”

“Lão Chu vẫn chưa biết sao?”

Chu giáo úy làm mặt quỷ nói: “Thằng nhãi kia mua một cặp song sinh từ người môi giới, nuôi lớn trong Thần kinh, không

biết là ai đã đến mách, vợ hấn ở huyện thành tìm tới làm âm ỉ một trận.....”

“Vốn dĩ nghĩ đến bà vợ kia, trong nhà có chút tiền bạc, thì nhẫn nhịn một chút.”

Phùng Kiều xấu hổ buồn bực nói: “Bây giờ số tiền kia là cái thá gì chứ, tìm cái có bỏ bà ta thôi!”

Thiên lao kiếm chát được nhiều hơn gấp mười gấp trăm lần so với thiên lao ở huyện Vạn Niên, tìm cơ hội áp giải một chuyển quan lại lưu đày, kiếm chát được còn nhiều hơn mấy năm làm ở nhà lao huyện.

Chu Dịch không khuyên người ta không nên bỏ người vợ từng chung qua cảnh nghèo, quen sơ mà quá thân thiết bằng với tự dưng chuốc lấy oán hận, nhìn những đồng liêu bên cạnh trên mặt thì mỉm cười, thật ra thì trong đôi mắt ấy là sự khinh thường, biết chắc sau này cuộc sống Phùng Kiều sẽ không dễ dàng gì.

Phát tài thì bỏ vợ cả, ai dám làm việc chung với hấn chứ?

“Cặp sinh đôi kia thế nào?”

“Trẻ trung, mượt mà!”

Phùng Kiều cũng không phải kẻ mù, tất nhiên là có thể nhận ra được đồng liêu khinh thường hấn, nhưng như vậy thì đã sao, chỉ cần không quan tâm đến thể diện và tiền đồ, thì thật sự cũng không ảnh hưởng được gì.

Mới nửa năm không đến đây, Xuân Phong lâu lại đổi hoa khôi.

Tú bà nhìn thấy Chu Dịch, tức khắc vui vẻ ra mặt: “Chu gia, cũng một thời gian rồi không thấy ngài đến đây.”

Khách hàng hai mươi một năm, tuy rằng Chu Dịch không tranh dành hoa khôi, không dễ phát thưởng, nhưng số bạc mà hấn đã bỏ ra ở Xuân Phong lâu bao nhiêu năm nay, cũng đủ cho người ta mua một tòa nhà trong kinh rồi.

Những khách hàng trung thành mới là nguồn cội khiến cho Xuân Phong lâu tồn tại sừng sững bao nhiêu năm không ngã!

Chu Dịch cười nói: “Hôm nay hát bài nào?”

“Đương nhiên là bài mà Chu gia thích nghe nhất!”

Tú bà gọi tiểu nhị đến phân phó vài câu, thay đổi xướng khúc đang hát một nửa trên sân khấu, đổi thành Túy Xuân Phong.

Hoa khôi mới được bình chọn là một nữ tử phóng khoáng, môi đỏ khê nhếch, ngâm khê khúc hát Túy Xuân Phong: “.....
Đẩy nhẹ chàng, đau đau đau..... Tay vòng lấy nhau, động động động.....”

Trên phòng khách ở lầu hai .

Chu Dịch và Chu giáo úy ngồi ngay chính giữa, những đồng liêu khác thì chia nhau ngồi hai bên.

Tiểu nhị không đợi phân phó mà đã bùng thức ăn lên, đều là những món mà Chu Dịch thường xuyên gọi, rượu là loại Lê Hoa Bạch năm mươi năm tuổi.

“Chu gia, hôm nay cứ ăn uống thoải mái, không cần trả tiền”

Tú bà nói thêm mấy câu dí dỏm, khiến cho chúng ngục tốt cười không ngừng, rồi mới thông thả ung dung rời đi.

Chu giáo úy nói: “Đi Xuân Phong lâu phải gọi lão Chu đi cùng, nếu như chỉ có chúng ta đến đây thì lần nào cũng phải ngồi dưới sảnh, chưa từng được phục vụ cẩn thận chu đáo đến như vậy!”

“Chu đại nhân cũng bỏ ra một vạn lượng bạc ở đây, cũng có thể hưởng thụ sự săn sóc này.”

Chu Dịch tính sơ sơ, mỗi năm ít nhất cũng phải tiêu hơn trăm lượng bạc, hai mươi năm đã sớm vượt qua con số vạn lượng bạc rồi.

“.....”

Chu giáo úy lẩm bẩm nói: “Lão Chu, hay là ngươi cũng học theo lão Phùng, mua mấy người về nhà nuôi, cả đời cũng không phải tiêu nhiều bạc như vậy đâu!”

Đồng liêu cũng đưa mắt nhìn nhau, cho dù trong Thiên lao có kiếm chát được nhiều hơn nữa, cũng không thể kiếm được nhiều như vậy.

Một vạn lượng bỏ ra ở Xuân Phong lâu, võ đạo rèn thể chỉ chi ra nhiều bạc hơn chứ không ít, thuốc uống để rèn thể đều là dược liệu cả trăm năm tuổi, là báu vật vô giá trên thị trường,

lại cộng thêm những khoảng tiêu dùng khác, quả thực khó mà tính toán được.

Huống chi Chu Dịch chỉ là một người đưa cơm, món béo bở lớn như việc áp giải phạm nhân thì chưa từng làm, lấy đâu ra nhiều bạc vậy?

“Trên giang hồ có nhiều bằng hữu, luôn có người tới nhà tặng tiền, là những kiểu người mà không nhận tiền thì không được.”

Chu Dịch cũng chẳng kiểm soát được bao nhiêu ở Thiên lao, mấy năm này thật ra có không ít phạm nhân, nhìn thấy hắn xách theo rượu thịt đi vào, sợ tới mức hứa hẹn dùng tiền tài vàng bạc để xin tha mạng, nhưng hắn chưa bao giờ đến lấy cả.

Bạc chia chác trong nhà lao chỉ có bạc do người nhà của quan lại phạm tội nộp thêm tiền cơm, rồi lại phải chia cho đồng liêu, cấp trên một phần, chẳng đủ để tiêu xài ở Xuân Phong lâu.

“Thì ra là thế!”

Chúng ngục tốt bưng tỉnh nhớ tới, Chu Dịch già nua kia là cường giả võ đạo.

Cao thủ nhất lưu Luyện Tạng cảnh, nếu như ở trong Cẩm Y Vệ thì có thể trực tiếp được thăng chức, nếu như trên giang hồ cũng có thể có tiếng tăm không hề nhỏ, ví dụ như Phi Hồng Kiếm khách tung hoành Dự Châu, Mạc Bắc song hùng uy chấn Tây Bắc.

Chu giáo úy nói: “Về sau tiền cơm phạm nhân đưa thêm đều đưa cho lão Chu, chia cho Tiểu Dư bao nhiêu, các người tự thương lượng với nhau.”

“Đa tạ Chu đại nhân.”

Chu Dịch không muốn giải thích, thật ra thì phần lớn thu nhập của hắn đến từ những tặc nhân xông vào nhà của hắn.

Ban đầu chỉ là một số tên cướp vặt, sau này lại có thêm biệt hiệu là Huyết Ngục Lão Ma, có người muốn báo thù cho bạn bè thân thích, cũng có thiếu hiệp giang hồ muốn hàng phục ma đồ, trên người bọn họ có không ít nhẫn, ngọc bội, ngân phiếu.

Chu Dịch lười phân biệt ai là người tốt kẻ xấu, đã gia nhập giang hồ, thì phải chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết.

Đất trong viện cũng đã cao ba thước, nếu như ngày nào đó có cương thi chui ra, Chu Dịch cũng sẽ chẳng có chút ngạc nhiên.

“Trong nửa năm này, Thần kinh đã xảy ra chuyện lớn gì?”

“Hắc hắc, lão Chu người nhưng bỏ lơ trò hay rồi!”

Chu giáo úy cười nói: “Không lâu trước đây, đại tướng quân khai hoàn hồi triều, tất cả người của Thần kinh đều đổ xô ra đường vây xem. Bệ hạ ngay trước mặt sứ thần Đại Ung chém đầu hoàng tử của hắn, dâng cho Thái Miếu.”

“Tại sao lại nghị hòa?”

Sau khi Chu Dịch xuất quan, cũng đã được nghe đôi câu vài lời, như là nghị hòa với Đại Ung, trả lại năm thành gì đó.

“Chiến trận hung hiểm, chẳng ai có thể đảm bảo sẽ luôn giành được chiến thắng, chi bằng chuyển biến tốt thì thu tay.”

Chu giáo úy đổi giọng nói: “Dù sao trên triều đình, các vị quan lại dựa vào lý do này, Binh Bộ liên tục phát đi chín đạo quân lệnh, triệu hồi Lý tướng quân từ Bắc cương trở về!”

Chu Dịch khẽ lắc đầu: “Chu đại nhân cho rằng, Lý tướng quân còn có thể tiếp tục thắng trận nữa không?”

Chu giáo úy khẳng định nói: “Đương nhiên là có thể! Lý tướng quân là danh tướng ngàn năm có một, từ sau khi tiêu diệt Long tộc, chưa từng bại trận.”

Chu Dịch nhìn về phía đồng liêu, lại hỏi: “Các người cũng nghĩ như vậy sao?”

“Chẳng lẽ có gì không đúng sao?”

“Lý tướng quân nhìn người chỉ việc, đề bạt mấy vị tướng lĩnh không được coi trọng, hiện giờ đều trở thành đại tướng uy chấn một phương.”

“Lý tướng quân còn là một Tiên Thiên tông sư, chén đầu người trong vạn quân địch, cho dù là tiêu diệt Đại Ung cũng có thể được!”

Đồng liêu sôi nổi hưởng ứng, đều cho rằng Chu giáo úy nói có lý.

“Ta lại hỏi các người.....”

Chu Dịch âm thầm nói: “Hiện giờ bệ hạ đã bao nhiêu tuổi?”

Chu giáo úy yên lặng tính toán trong lòng, tiên hoàng đăng cơ thì bệ hạ mười hai tuổi, triều đại Sùng Minh bốn mươi sáu năm, rồi cũng đã đăng cơ mười hai năm rồi, năm nay đã bảy mươi hai tuổi.

Tuy Hoàng đế hưởng hết vinh hoa phú quý, nhưng ngoại trừ kẻ thanh tâm quả dục không để ý tới chính vụ như Sùng Minh đế, có thể sống đến bảy mươi tuổi đã không dễ dàng gì.

Hoàng Xương đế đã già rồi!

Tuy rằng chúng ngục tốt đều là quan lại cấp thấp, còn chẳng được xét phẩm cấp nữa là, nhưng bình thường trông coi quan lại phạm tội, rất hay nghe về những tranh đấu trong triều đình, tất nhiên là hiểu được sự hung hiểm bên trong.

Chu Dịch hỏi: “Lý tướng quân đã lấy lại được quốc thổ đã mất, đánh bại kẻ thù, mở mang bờ cõi, công lao đầy trời như vậy thì đã được ban thưởng những gì nào?”

Lập tức có đồng liêu trả lời: “Ban chín loại sắc phong, như Rìu Vàng, vào triều không cần vội vàng, khen thưởng không gọi tên mà gọi chức, phong làm Trấn Quốc Công!”

(Rìu vàng: biểu thị cho uy quyền của hoàng đế)

“Khụ khụ khụ!”

Chu giáo úy ho khan hai tiếng, cứng nhắc cắt ngang đề tài, gọi tiểu nhị đứng bên cạnh.

“Kêu các cô nương lại đây, đã đến Xuân Phong lâu, sao chỉ uống rượu suông được chứ?”

Câu chuyện ngừng ngang, Xuân Phong lâu vốn dĩ náo nhiệt lôi cuốn, bỗng nhiên chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Uống thêm mấy vòng rượu, thì giải tán ai về nhà nấy.

.....

Nhà ngục chữ Bính cử.

Chu Dịch ngồi khoanh chân bên trong, trong cơ thể đang vận chuyển Thôn Thiên Ma công, bên ngoài thì luyện vô danh khẩu quyết.

Linh khí trong thiên lao âm trầm rét lạnh, tập trung vào trong kinh mạch rồi luyện hóa, càng cảm thấy lạnh thấu xương, không hề hòa hợp với chân nguyên ôn nhuận trong đan điền.

“Tu hành cũng cần vừa nhu vừa cương, mấy ngày này tạm thời nghỉ ngơi, phải tóm được tên trộm trong thiên lao trước đã.”

Chu Dịch nằm trên giường, lỗ tai áp lên giường đá, Tiên Thiên chân nguyên vận chuyển dọc theo kinh mạch.

Chỉ một thoáng.

Tiếng ngáy khò khò, tiếng rên, tiếng quát, tiếng bước chân, tiếng uống rượu, ngực tốt uống rượu chơi đoán số, rắn chuột chui tới chui lui, riu rít sần sật, các loại thanh âm kết hợp lại với nhau, như có vô số con kiến đang bò trong tai.

Địa Thính chi thuật!

Một tên trộm mộ không biết tên, trước khi chết đã dùng nó để đổi lấy một con gà quay.

Kẻ trộm mộ gõ xuống mặt đất, rồi mới thi triển Địa Thính chi thuật, có thể phán đoán được không gian phía dưới cách mặt đất vô số trượng, rồi thông qua những phương pháp khác phỏng đoán ra đó là huyết mộ hay là là hàm ngậm.

Chu Dịch thi triển cảnh giới Tiên Thiên, toàn bộ Thiên lao đều nằm trong phạm vi nghe lén.

Sau khi phân biệt rõ ràng, loại bỏ những thanh âm không cần thiết.

Cho dù khinh công trên đời có xuất sắc đến mức nào, trong khi dịch chuyển chớp nháy cũng sẽ có tiếng gió, chấn động, nếu là người không tinh thông khinh công, rất khó để phát hiện ra sự khác biệt trong vô số âm thanh ồn ào hỗn loạn.

Chu Dịch cũng học được rất nhiều trường phái khinh công từ chỗ phạm nhân.

Từ thánh trộm nổi danh khắp giang hồ đến những tên trộm vặt bò mái nhà trèo vách tường, có thể nói là sưu tầm các loại.

Chỉ cần có người thi triển khinh công trong nhà lao, thì sẽ không thể nào thoát khỏi Địa Thính chi thuật.

Trước nửa đêm thì bình yên vô sự.

Sáng sớm.

Ngục tốt canh gác mệt mỏi vô chừng, hoặc ghé vào trên bàn ngủ vùi, hoặc tìm một góc nghỉ tạm.

Trong tiếng gió đêm thổi, một bóng ma tiến vào Thiên lao.

Ngục tốt canh cửa mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, không nhìn thấy bất kỳ ai, tiếp tục dựa vào vách tường ngủ vùi.

Đèn dầu chung quanh hành lang nhà lao lúc sáng lúc tối, bóng người chiếu lên trên tường, đông đưa theo ngọn đèn dầu, nhìn thoáng qua như ma quỷ đang giãy giụa.

Bóng ma như vào chỗ không người, đi vào chỗ sâu trong Thiên lao.

Nhà ngục chữ Giáp nhị.

Trống không tạm thời không có phạm nhân, khi bóng ma dùng chìa khóa mở khóa sắt, quen cửa quen nẻo đi vào.

Bóng ma lục tìm mọi nơi, không buông tha bất kỳ ngóc ngách nào cả.

Răng rắc!

Cửa sắt không gió tự động đóng lại, nhốt bóng ma kia vào trong nhà tù.

“Ai?”

Bóng ma kia phát ra tiếng kinh hô vang dội, theo bản năng muốn kéo cửa lao ra, chỉ thấy một đạo kiếm khí như thực thể đâm tới.

Xoát!

Kiếm khí chém lên cửa lao, song sắt được đúc bằng sắt thép, phát ra tiếng rôi gãy lìa.

“Tiền bối tha mạng!”

Bóng ma sợ tới mức liên tục lùi lại, sương mù bao phủ quanh thân nhanh chóng tan biến, lộ ra bóng dáng của người bên trong.

“Khắc khắc khắc khắc.....”

Những tiếng cười quái dị đặc biệt của ma đầu liên tiếp vang lên, một giọng nói già nua, mạnh mẽ, trực tiếp vang lên bên tai Dư Kiệt.

“Tiểu tử, đến thiên lao làm gì?”

Giọng nói mờ mịt vô tung, không thể nhận biết được phương hướng của nó.

Trán của Dư Kiệt đầy mồ hôi, không ngừng khom người thi lễ khắp bốn phương, nghĩ rằng bản thân đã gặp phải lão yêu quái không xuất thế.

“Văn bói là cháu của Dư Thạch Đầu, đến thiên lao để lấy truyền thừa của tổ tiên, tuyệt đối không có bất kỳ suy nghĩ mạo phạm nào!”

Chương 18: Phù triệu chi thuật.

“Dư Thạch Đầu, tên quái gì thế này?”

Chu Dịch nhớ lại tất cả tội phạm trong nhà lao, xác định không có người này.

Trên giang hồ có không ít những kẻ đạo tặc xuất thân từ tầng lớp dưới chót, một đường bò lên trên, nhưng sau khi thành danh rồi thì sẽ đổi lại một cái tên khác đầy khí phách.

Mấy cái tên như: bang chủ Lý Nhị Cầu, Kiếm Thần Trương Thiết Trụ, nếu như đồn ra ngoài, chẳng phải là sẽ bị giang hồ đồng đạo cười cho chết.

Thế cho nên rất nhiều cao thủ có những danh hiệu tương tự nhau, và thường được dùng như là: Tiêu, Bá, Hạo, Liệt v.v, rất có thể là mỗi cùng một người đặt tên cho mình.

“Bồn tọa cũng coi như có kiến thức rộng rãi, chưa bao giờ nghe nói đến người này, tiểu tử nhà ngươi còn dám nói dối?”

Kiếm khí vờn quanh đỉnh đầu Dư Kiệt, nhẹ nhàng xoay vài vòng, từng sợi tóc rơi xuống mặt đất, chỉ cần thấp hơn nửa tấc nữa thì sẽ bỏ vào sọ.

“Tiền bối bớt giận, văn bối tuyệt đối không hề lừa gạt.....”

Dư Kiệt sợ tới mức kinh hồn táng đảm, cắn răng nói: “Dư Thạch Đầu là tên thật của tổ tiên ta, bên ngoài thì có biệt hiệu khác, gọi là Hoàng Thiên vương!”

“Hoàng Thiên vương.....”

Giọng nói của Chu Dịch mờ mịt, dường như đang nhớ lại quá khứ: “Lão phu cũng có duyên gặp hắn một lần, từng nghe hắn nhắc đến loạn Thương Hoàng, do Giang Nam thế gia thao túng, cuối cùng hai vị Thiên Vương trở thành kẻ bị bỏ rơi!”

“Tiền bối nói không sai. Năm đó Thương Thiên vương có Phù Triệu của tổ tiên giúp sức, ngay đến cả Lý Võ cũng không làm được gì.”

Dư Kiệt giận dữ nói: “Giang Nam thế gia vốn dĩ ủng hộ tổ tiên, sau đó lén phản chiến với triều đình, lừa tổ tiên chúng ta

và Thương Thiên vương uống kỳ độc, nếu không thì Tiên Thiên tông sư há có thể bắt sống được hần!”

“Thì ra là thế.”

Chu Dịch lập tức hiểu ra, sau khi đột phá cảnh giới Tiên Thiên nhờ vào ma công, mới biết được năm đó Thương Thiên vương mạnh mẽ, ngang tàng.

Lý Võ có thể bắt sống hần, vốn tưởng rằng là do thiên phú dị bẩm, chân tướng sự thật lại là do trúng kỳ độc.

Đại tướng quân nổi tiếng khắp thiên hạ, được mọi người tôn xưng là quang minh lỗi lạc, không ngờ cũng sử thủ đoạn bỉ ổi.

Điều này khiến cho tâm trạng đặc chí của Chu Dịch như bị xối cho một chậu nước lạnh.

Piễn Thiên tông sư vô địch trần thế, lại không phải là bất tử, sẽ bị kẻ địch lừa gạt, hạ độc, chèn ép đủ các loại thủ đoạn ác độc.

Một khi không cẩn thận trúng kế, thì sẽ nối gót theo bước chân của Thương Thiên vương!

“Làm sao để chứng minh ngươi là hậu nhân của Hoàng Thiên vương?”

“Tên của loại phù triện kia là Âm Ảnh phù, là phù pháp bí truyền của tổ tiên, nguồn gốc của Ảnh Mật Vệ từng danh chấn Giang Nam chính là đây.”

Dư Kiệt lấy ra một tấm phù triện từ trong lòng, trên đó là những chữ xiên vẹo được viết từ chu sa: “Năm đó đại quân triều đình công phá Thiên Vương phủ, vẫn bối nhờ vào lá bùa này mà ẩn nấp được, mới may mắn tránh được một kiếp.”

Chu Dịch hỏi: “Loại bùa này có ưu điểm gì?”

Dư Kiệt nói: “ Âm Ảnh phù có thể triệu hồi sương mù hộ thân, lẫn vào bóng đêm, giống như ẩn thân.”

Chu Dịch ra lệnh nói: “Thi triển ra thử, để cho bọn tọa nhìn thử!”

Năm đó khi hần nhận thấy Thiên Lao đang gặp nguy hiểm, Chu Dịch vội vàng rời khỏi đó đi lánh nạn, sau này cuối cùng cũng không còn nhìn thấy Hoàng Thiên vương nữa.

Vốn dĩ cho rằng dân gian đồn rằng Hoàng Thiên vương dùng nước bùa chữa bệnh hành nghề y, đây chính là sách lược củng cố niềm tin vào tín ngưỡng, để tạo điều kiện tạo phản.

Hiện giờ xem ra, thật sự đúng là có vài phần thủ đoạn huyền diệu.

Phù triện chi thuật đã thoát ly khỏi võ đạo phạm tục, nó cũng giống như tu sĩ pháp môn, khiến cho Chu Dịch đầy mong đợi.

Dur Kiệt không dám cự tuyệt, nội khí rót vào bên trong phù triện, chỉ thấy Âm Ảnh phù không có lửa mà tự cháy hóa thành tro bụi.

Nhà tù trống rỗng bốc lên một đám sương đen, vây quanh nửa thước chung quanh người Dur Kiệt, từ xa nhìn lại chỉ nhìn thấy một mảnh đen như mực, gần như là hợp nhất làm một cùng bóng đêm.

Chu Dịch hỏi: “Còn có những loại phù triện nào khác nữa không?”

“Mấy năm trước để trốn tránh sự đuổi giết của Cẩm Y Vệ, văn bối gần như đã dùng hết tất cả loại phù triện công kích, chỉ còn sót lại mấy lá Âm Ảnh phù và Thần Hành phù.”

Dur Kiệt lại lấy ra một tấm lá bùa, hoa văn trên đó không giống với Âm Ảnh phù.

Chu Dịch ẩn nấp trong bóng tối, nhìn chăm chăm Dur Kiệt một lát, vẫn chưa xác định được rằng tiểu tử này còn có phù triện công kích hay không. Lỡ đâu sau khi hắn hiện thân thì mây quả cầu lửa lớn phóng tới thì sao.

Tiên Thiên tông sư miễn cưỡng lăm mới bước lên còn đường tu hành, chưa chắc có thể cản được linh phù.

“Chẳng lẽ Hoàng Thiên vương không truyền thụ phù triện chi thuật cho người sao?”

Dur Kiệt trầm ngâm một lát, nói: “Có truyền một chút, chỉ là văn bối thiên tư ngu dốt, không thể lĩnh ngộ.”

Chu Dịch không hề che giấu mục đích của chính mình, ngữ khí hung ác bá đạo: “Bỏ tọa cảm thấy hứng thú với phù triện chi thuật, vậy thì lấy tính mạng của tiểu tử nhà ngươi trao đổi, thấy sao?”

Dur Kiệt cho rằng Chu Dịch là lão quái giang hồ, đám người này có tính tình quái đản thô bạo, hẳn không dám có ý cự tuyệt.

“Rẹt” một tiếng, xé cổ tay áo ra, lấy ra một quyển sách bìa trắng ở bên trong: “Phù pháp mà tổ tiên truyền thụ, vẫn bồi đều ghi chép vào đây, tiền bối cứ lấy mà tham khảo.”

Chu Dịch lại hỏi: “Tiểu tử, nhà ngươi đã có truyền thừa, tại sao còn chạy đến Thiên Lao?”

“Tiền bối có điểm không biết, tổ tiên chỉ truyền phù pháp nhập môn, sau này vì tình thế thay đổi đột ngột, không thể lưu lại truyền thừa hoàn chỉnh.”

Dur Kiệt giải thích nói: “Cho dù là phù pháp nhập môn, vẫn bồi lĩnh ngộ suốt mấy năm vẫn không nắm được trọng điểm, chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào việc tìm kiếm nội dung kế tiếp, có lẽ có thể học thành phù trận chi thuật.”

“Khắc khắc khắc!”

Những tiếng cười quái dị liên tiếp vào vào trong tai của Dur Kiệt, trong giọng nói của Chu Dịch ẩn chứa sát ý lạnh lẽo.

“Tiểu tử, ngươi nói nhiều như vậy, dự định muốn dùng cách mượn đao giết người, mượn tay bọn họ tìm truyền thừa phù pháp hay sao?”

Dur Kiệt ngoan ngoãn thừa nhận: “Văn bối đã tìm hết ở những nơi mà tổ tiên có khả năng lưu lại truyền thừa rồi, hiện giờ chỉ còn lại hai nơi là Thiên Lao và Chiến Ngục.”

“Chiến Ngục.....”

Chu Dịch đã sớm lục soát Thiên Lao rồi, cho nên rất có khả năng là phù trận chi thuật của Hoàng Thiên vương nằm ở Chiến Ngục của Cẩm Y Vệ.

Chiến Ngục vô cùng nguy hiểm, còn ghê gớm hơn cả Thiên Lao!

“Thế nhân đồn rằng Hoàng Thiên vương được dị nhân truyền pháp, tu thành phù trận chi thuật, là thật hay là giả?”

“Không dám giấu tiền bối!”

Dur Kiệt cảm nhận được sát khí dần dần tan đi, từ dưới đáy lòng nhẹ nhàng thở ra, trả lời đúng theo sự thật.

“Thế nhân đều biết đó là những gì mà trên danh nghĩa tổ tiên nói với bên ngoài. Năm đó mấy năm liên tục có nạn hạn hán, cầu hoàng đế lại không ngừng tăng thuế, tổ tiên vì muốn có ăn cơm nên mới vào Đạo Quan.”

“Nào biết được trong Quan cũng không gạo không thóc, tổ tiên không muốn bị đói chết, bên ngoài thì vẫn làm vân du đạo sĩ, âm thầm trộm mộ mà sống.”

“Phù triện chi thuật được đào ra từ trong một mộ huyết ở Đại Sơn, sau khi tổ tiên tu thành, dùng nước bùa hành nghề y, nhận không ít đệ tử.....”

Sau này thì không cần phải kể tiếp nữa, đệ tử Hoàng Thiên vương trải rộng khắp các nơi ở Giang Nam, trong đó không ít con cháu của các thế gia, sau khi cả hai hợp tác với nhau thì tiến hành khởi nghĩa vũ trang, tự xưng là Thiên Vương!

Chu Dịch nhìn chăm chăm Dur Kiệt, đánh giá hẩn một lúc, cuối cùng cũng không hạ thủ, ra lệnh cho hẩn

“Để sách lại, tiểu tử nhà ngươi có thể rời đi.”

“Đa tạ tiền bối!”

Dur Kiệt lộ vẻ vui mừng, liên tục khom người thi lễ khắp bốn phương tám hướng, cẩn thận đặt quyển sách lên trên mặt đất, vội vàng rời khỏi Thiên Lao.

Chu Dịch không lấy quyển sách, mà là âm thầm đi theo Dur Kiệt, đi đến một ngôi nhà độc lập ở ngõ Đức Thắng.

Dur Kiệt nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng thu dọn vàng bạc châu báu, chảy thẳng đến cửa Tây Thần kinh .

Binh lính gác thành dường như có quen biết với Dur Kiệt, thu mấy tờ ngân phiếu, rồi dùng giỏ treo đưa hẩn ra ngoài thành.

“Tiểu tử này có tiền đồ!”

Chu Dịch đứng trên tường thành, nhìn bóng dáng Dur Kiệt biến mất.

Trở lại Thiên Lao.

Trong nhà ngục chữ Giáp nhĩ.

Quyển sách bìa trắng vẫn nằm lặng lẽ trên mặt đất, chưa có ai đụng vào.

Chu Dịch dùng gậy gỗ lật mở từng trang sách, không hề kích hoạt phù triện công kích, rồi hẩn lại kiểm mấy con chuột đến cho chúng gặm vài tờ giấy, xác định không hề trúng phải loại kỳ độc nào bên trong sách.

Dùng Tiên Thiên chân nguyên bọc đôi tay, cầm lấy sách để đọc.

“Phương pháp chế tạo lá bùa, bút vẽ bùa, thêm máu thú vào trong chu sa Khi vẽ bùa cần phải bình tâm tĩnh khí..... Nội khí rót vào ngòi bút..... Liên mạch lưu loát, không thể gián đoạn.....”

Những nội dung được ghi lại trong sách cũng đều không phải là phù triện chỉ thuật chân chính, mà giống như những ghi chép bài học của Dư Kiệt, bên trong có ghi rất nhiều cảm ngộ không biết đúng hay là sai.

Chu Dịch lật đến những trang cuối cùng, là bốn lá bùa được vẽ hoàn chỉnh.

“Thanh Trần phù, An Trạch phù, Khư Bệnh phù, Khinh Thân phù!”

Chương 19: Trấn trạch phá tà.

Chu Dịch lật đi lật lại quyển sách kia mấy lần, thì đã nhớ kỹ trong lòng.

Thứ mà cảnh giới Tiên Thiên đột phá không chỉ là võ lực, hoặc có thể nói võ lực chỉ là biểu hiện bên ngoài, thật ra thì tinh, khí, thần đều được tái sinh lột xác đến một mức cao hơn

Trí nhớ cũng gần đạt đến mức độ đã nhìn thấy thì không quên được.

“Vốn dĩ cho rằng Võ Đạo đã rơi vào bế tắc, tìm kiếm mấy loại công pháp khác để tu luyện, hiện tại có phù triện chi thuật, sau khi học xong cũng coi như là một nửa người tu tiên rồi.”

Người tu hành xem những tài nghệ như phù triện là hộ đạo chi thuật, công pháp Tiên Đạo mới là nguồn gốc của sự thành công, không có nguồn gốc mà cầu thuật thì chỉ là hành động bỏ gốc lấy ngọn mà thôi.

Chu Dịch đã có được Trường Sinh Đạo Quả, góc độ nhìn nhận vấn đề cũng khác so với người tu hành.

Trên đời này tất cả thủ đoạn có thể khiến cho thực lực tăng trưởng, thì bất kể là công pháp hay là phù triện luyện khí vv, đều là pháp thuật dùng để bảo vệ Trường Sinh Đạo Quả.

“Phù bút được chế tạo từ lông đuôi của bạch hồ, bạch hồ trăm năm tuổi là tốt nhất.”

“Lá bùa được làm từ da thú, da của những con thú có tuổi tác càng cao, thì xác suất thành công càng cao.....”

Chu Dịch không cần tự mình đi săn, Thần kinh là nơi hội tụ tinh hoa của Phượng Dương quốc, những báu vật quý giá hiếm gặp như da bạch hồ trăm năm, tất nhiên sẽ được mang đến Thần kinh để bán.

Bạc không đủ, thì có thể ghi nợ!

Hôm sau.

Chu Giáo Ủy nghe nói tên trộm trong Thiên Lao đã bị diệt trừ, tất nhiên là phát hiện ra Dư Kiệt biến mất chẳng thấy bóng

dáng, sau khi xác minh thì không tìm lòng được mà sinh lòng hoảng sợ, khi đối phương tiến Thiên Lao, đã đi ngang qua chỗ của hắn.

“Lão Chu, người chính là Định Hải Thần Châm của Thiên Lao chúng ta!”

Tin tức Chu Dịch rèn thể nhập tạng, không bao lâu nữa sẽ truyền đến chỗ của Cẩm Y Vệ, chắc chắn có người sẽ đến lôi kéo hắn.

Chu gia năm đời làm ngục tốt, có thể nói xuất thân trong sạch, nhưng lại không thể nào yên tâm sai khiến hắn như cao thủ giang hồ được mời chào đến.

“Chu đại nhân yên tâm, ta cũng không nỡ bỏ Thiên Lao.”

Về chuyện truyền thừa phù triện được giấu trong Chiến Ngục, nói Chu Dịch không động tâm là giả, nhưng hắn lại đủ kiên nhẫn để chờ đợi thời cơ.

Thời gian vĩnh viễn đứng về phía Chu Dịch!

Một tháng sau.

Phù bút và lá bùa đã được thuận lợi chế tạo thành công.

Chu Dịch dựa theo sách tự học vẽ phù triện, lúc đầu đương nhiên sẽ không thành công, chân nguyên ngưng tụ trên ngòi bút, hoàn toàn là không thể nào dùng nhập vào trong lá phù.

“Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền!”

Chớp mắt đã hai năm trôi qua.

Cuộc sống của Chu Dịch xoay quanh ba điểm một cung đường, lặng lẽ không gợn sóng, cũng được nghe đồng liêu kể không ít chuyện đại sự.

Đầu năm Hoảng Xương thứ mười ba, cũng là không lâu sau khi Chu Dịch đột phá cảnh giới Tiên Thiên không lâu, Phụng Dương quốc chính thức ký kết hiệp ước nghị hòa cùng Đại Ung.

Thượng Thư Hộ Bộ thượng tấu quốc khố trống rỗng, thỉnh cầu giải tán đại quân Bắc Cương. Từ sau khi Hoảng Xương đế đăng cơ, trong vòng mười ba năm chiến tranh lớn nhỏ không ngừng, lý do này rất hợp lý.

Nghe đồn, Thủ Phụ Trương Chính Dương trên Phụng Thiên Điện, đứng trước mặt Hoằng Xương để cùng văn võ bá quan, cung kính dò hỏi Lý Võ: “Sự tình quan trọng, thỉnh cầu Trấn Quốc Công gặt đầu đồng ý, mới có thể giải tán được quân đội biên phòng!”

Rồi sau đó đã xảy ra chuyện gì, dân gian đồn thổi đủ loại kết cục, có người nói Lý Võ mắng chửi Thủ Phụ ngay tại trận, cũng có người nói Lý Võ khuất phục, cuối cùng giải tán bảy phần của trăm vạn đại quân Bắc Cương.

Triều đình rung chuyển bất an, giang hồ cũng phong vân quyệt.

Không biết tự khi nào xuất hiện tin đồn rằng Thương gia: Gia tộc quyền thế ở Giang Nam có một quyền ma công, có thể hút nội khí người ta.

Thương gia bắt đầu từ một tộc nhỏ không hề có tên tuổi ở địa phương, chỉ trong vòng mười năm ngắn ngủn liên tiếp xuất hiện những cao thủ nhất lưu đứng đầu, tộc nhân gần như đều trở thành kỳ tài Võ Đạo có thiên phú dị bẩm .

Mà loại nội khí sở trường của người Thương gia, ăn khớp với lời đồn trong giang hồ.

Năm Hoằng Xương thứ mười bốn, Thương gia gặp Phật, Đạo Nhị Giáo dẫn đầu mười mấy tông môn bao vây tiều trù, hơn cả ngàn người chết, người già phụ nữ và trẻ em không một may mắn thoát khỏi.

Có người dò hỏi Phương Viên đại sư của Hóa Sinh tự: “Thương gia rốt cuộc là có ma công hút nội khí của người ta hay không?”

Phương Viên đại sư mặt mang vẻ từ bi, miệng niệm Phật.

“A di đà Phật! Có lẽ có người đã tìm được nó.”

Lời này truyền vào trong giang hồ, Phật môn lại thêm nhiều vết nhơ, để cho các bang phái tông môn trào phúng một trận, rồi từ từ mấy tháng sau, rốt cuộc cũng còn ai nhắc lại chuyện này nữa.

Dù sao thì, trên giang hồ trong triều đình cũng đã nảy sinh quá nhiều chuyện lớn, Phật môn cũng không thể gây chú ý được

mấy ngày.

Như chuyện Chu Dịch trở thành cao thủ nhất lưu, cũng coi như là một tin lớn ở Thiên Lao. Còn như trong Thần kinh thì có thể gây ra chút gợn sóng, còn trong phạm vi của Phụng Dương quốc thì chẳng được coi là gì.

Cầm Y Vệ phái người đến mời chào, đầu tiên là hứa cho chức Giáo Úy, sau lại thăng lên đến chức Tiểu Kỳ trong quân đội.

Chu Dịch liên tục cự tuyệt vài lần, rồi thì cũng coi như xong.

Ánh mắt của thế nhân vĩnh viễn hướng về những con người và những vụ việc mới nhất, hai năm trôi qua, chẳng còn ai chú ý đến một ngục tốt nhỏ bé nữa, ngẫu nhiên sẽ có người nhắc đến tên hắn trên bàn tiệc, còn phi nhũ khinh thường một tiếng.

“Một kẻ như vậy cho dù là cao thủ, cũng chỉ là bùn nhão không thể trét tường mà thôi!”

Cuối năm Hoảng Xương thứ mười ba, sắp đến giao thừa.

Một tờ chiếu thư truyền khắp thiên hạ, vị trí Thái Tử đã bỏ trống nhiều năm ở Phụng Dương quốc, rốt cuộc cũng có chủ.

Đại hoàng tử Triệu Hiến, cưới đích nữ của Trương Chính Dương Đế Sư.

“Chẳng trách mà hắn có thể giữ vị trí Thủ Phụ, đúng là gừng càng già càng cay, đúng là người rất có tài!”

Chu Dịch tấm tắc vài tiếng, rồi sau đó quăng chuyện này ra sau đầu.

Triều đình hay giang hồ, đối với hắn chỉ là mây khói mà thôi, chẳng hề cuốn hút bằng phù triện chi thuật.

Sau hai năm sao chép mô phỏng, vẽ hư mấy cây phù bút, phá hủy không biết bao nhiêu lá bùa, gần như là bản năng có thể vẽ ra được bốn loại phù triện, những nét bút phức tạp liền mạch lưu loát.

Chân nguyên ngưng tụ trên ngòi bút, theo nét bút dung nhập vào trong phù triện, chu sa trên mặt lá bùa trở nên trong suốt long lanh.

Phốc!

Một tiếng động nhỏ vang lên, chân nguyên trong chu sa tán loạn, lá bùa cũng vỡ nát thành bụi phân theo.

Chu Dịch đã luyện mãi thành thói quen, cẩn thận suy ngẫm lại lý do của sai lầm khi nãy, đổi một lá bùa mới rồi tiếp tục vẽ.

Hai năm thời gian từ chẳng biết chút gì đến nhập môn, là cần nhắc rồi sửa sai từng chút một, trong lòng Chu Dịch có dự cảm, còn cách ngày thành phù không còn xa nữa.

“Lá bùa sắp dùng hết rồi, lại phải đi mượn thêm mấy lá.”

Chu Dịch nghe nói bang phái Mãnh Hồ đường ở thành Nam, mấy ngày gần đây có được một tấm da Bạch Hồ, đường chủ còn tổ chức yến hội xem hồ.

“Nếu đã là đồng môn sư huynh đệ cùng tu hành Ngũ Hồ quyền, thì cũng nên cho mình mượn dùng đỡ chứ!”

Truyền thừa của Mãnh Hồ đường bắt nguồn từ La Hồ, năm đó không tham dự phản loạn, sau này nhân dịp quyền quán bị Cẩm Y Vệ niêm phong, sử dụng quyền phổ và phương thuốc bồi bổ được kế thừa lại, bây giờ cũng đã trở thành lão đại một phương.

“..... Minh minh hư không, linh phù tự thành!”

Thần hồn Chu Dịch trống rỗng, một nét bút cuối cùng rơi xuống, trên lá bùa thấp thoáng linh quang lập loè.

“Ồ? Vậy mà lại không vỡ!”

Chu Dịch cảm thấy kinh ngạc, cầm lấy Trấn Trạch phù cẩn thận quan sát, giống như đúc những gì miêu tả trong sách, nhưng mà không biết là nó có hiệu quả hay không.

Chân nguyên rót vào, phù triện không lửa tự cháy.

Một dao động vô hình vô chất, quét qua toàn bộ đình viện.

Lúc này.

Đang là lúc rét đậm, đêm khuya tĩnh lặng.

Trong viện chợt nổi lên từng trận gió âm, vọng đến những tiếng u u u.

“Ai?”

Hai mắt Chu Dịch như điện, đột nhiên nhìn về phía cây táo trong viện.

Vốn dĩ là trống rỗng không người, nổi lên từng lớp sương mù màu đen, thấp thoáng có hình dáng con người, trên mặt chỉ có hai đốm sáng đỏ.

Quay đầu nhìn về phía dưới giàn nho ngày thường ăn cơm phẩm trà uống rượu, có bóng dáng ẩn hiện trên giàn cây, có cái thì ngồi trên bệ đá, đến ngay cả trên bàn cơm cũng có hai quỹ ảnh.

Mười mấy đôi mắt màu đỏ đậm, oán độc nhìn chằm chằm Chu Dịch, phảng phất như bất kỳ lúc nào cũng có thể lao đến cắn xé hắn.

“Quý?”

Trong lòng Chu Dịch cũng không có bất kỳ sự sợ hãi nào, ngược lại lại hứng thú dạt dào, chân nguyên hội tụ trên tay chém vào một quỹ ảnh.

Kết quả quỹ ảnh đụng phải chân nguyên, phát ra một tiếng thét thê lương thảm thiết, rồi sau đó hóa thành hư vô.

“Quá yếu đi, không thể xưng là quý, cùng lắm cũng chỉ được coi như là tàn hồn mà thôi.”

Chu Dịch sử dụng chân nguyên hộ thể, đi về phía quỹ ảnh.

Ô ô ô.....

Quỹ ảnh oán độc dữ tợn tới mức liên tục lùi lại, cuối cùng chen chúc ở góc tường, tầng tầng lớp lớp như sương như khói.

“Lúc còn sống thì chết dưới tay bổn tọa, biến thành quỹ cũng không dám phản kháng, không thú vị! Không thú vị!”

Chu Dịch nói xong, chân nguyên ngưng tụ thành kiếm phong, đâm xuyên qua người đám quỹ ảnh kia mấy lần, tất cả lại chết thêm một lần nữa.

Chương 20: Oan hồn Ngọc Nương.

Tàn hồn trong sân quá yếu, khiến cho Chu Dịch không làm sao có hứng nổi.

Dựa theo suy đoán đối với quỷ kiếp trước, có một nơi, nhất định tồn tại quỷ hồn chân chính.

Thiên Lao.

Quanh năm mù mịt không thấy ánh mặt trời, lại có không ít người bị oan ở tù, chịu cực hình đến chết, vừa vặn phù hợp điều kiện của oan hồn lệ quỷ.

“Nguyên nhân thọ nguyên lính canh ngục ngăn ngủ, có lẽ là ngày đêm cùng âm hồn làm bạn, nhiễm âm khí hao tổn thọ nguyên. Ta ở thiên lao hơn hai mươi năm, chưa từng nghe qua lệ quỷ hại người, cho nên cũng không phải là mặt hàng cường đại gì.”

“Lại vẽ một tấm an trạch phù, ngày mai ở trong thiên lao thử xem.”

Chu Dịch dự định ở phạm tục nán lại mấy trăm năm, cho đến tu vi không thể tiến bộ, lại nghĩ biện pháp tiếp xúc Tu Tiên giới.

Trong thời gian này Thiên Lao coi như là căn cứ địa, phải mang âm hồn ẩn ở trong bóng tối dọn dẹp sạch sẽ, một là tránh cho Trường Sinh đạo quả tiết lộ, hai là không người nguyện ý để cho quỷ rình coi.

Tờ an trạch phù thứ nhất vẽ xong, Chu Dịch lần nữa hạ bút, lưu loát rất nhiều.

Liên tục phá hủy chừng mười tám bùa, rút cuộc lại vẽ thành công.

“Phù triệu nhập môn dường như cũng không phải khó khăn như vậy, Dư Kiệt có người chỉ điểm mấy năm chưa thành, chẳng lẽ ta rất có thiên phú chế phù?”

Chu Dịch rất là tự đắc, chế phù mặc dù không giàu sang bằng luyện đan, tương lai đi Tu Tiên giới cũng là môn kỹ thuật kiếm cơm.

Ngày kế.

Sáng sớm đi tới Thiên Lao, Chu Dịch không chắc chắn phạm vi hiệu dụng của An Trạch phù, cố ý tìm chỗ vị trí trung ương thúc giục.

Chấn động vô hình quét qua phòng giam, bỗng dựng nổi lên trận trận âm phong.

Trong gió xen lẫn tiếng khóc nhè gào thét bi thương như có như không, Âm Hàn chi khí phát qua bên tai, giống như có người xì xào bàn tán.

“Quả nhiên có thật nhiều âm hồn!”

Chu Dịch nhìn về phía các nơi Thiên Lao, có thể nói là hang ổ âm hồn.

Trên nóc nhà treo bóng mờ hình người, giống như con dơi treo ngược trong hang, một đôi con người đỏ ngầu, đồng loạt nhìn về phía Chu Dịch. Đại đa số lạnh lùng vô tình, có một số mang theo oán độc cừ hận, hẳn là khi còn sống chết dưới tay Chu Dịch.

Trong phòng giam càng nhiều, ngồi xồm góc tường, nằm úp sấp trên tường, nằm ở trên chiếu rơm, tư thái khác nhau.

Phạm nhân ngày ngày cùng âm hồn ngủ chung, cho dù không có cực hình hành hạ, ngày đêm bị âm khí ăn mòn cũng sống không lâu.

Một cái bóng mờ từ mặt đất chui ra ngoài, lặng yên không tiếng động nằm ở trên lưng Chu Dịch, cánh tay do sương mù ngưng tụ thành siết hướng cổ.

“Hừ!”

Chân Nguyên của Chu Dịch bắn ra ngoài cơ thể, bóng mờ giống như mỡ bò vào lửa, trong tiếng thét chói tai hoá thành hư vô.

“Bỏn tóa từ bi, liền đưa bọn ngươi luân hồi chuyển thế!”

Chân Nguyên hóa thành kiếm khí quét ngang qua, nhanh như tia chớp, tàn hồn ngay cả chạy trốn cũng không kịp liền toàn bộ nát bấy.

“Tiền bối tha mạng...”

Tiếng kinh hô của nữ tử từ nóc phòng truyền tới, chỉ thấy một đạo bóng mờ chậm rãi biến hoá, trên đầu hiển hóa ra mặt người, sương mù mờ lung ngưng tụ ra áo lụa mỏng xanh biếc như khói.

“Nữ quý!”

Chu Dịch thân hình lóe lên, rơi vào trước người nữ tử, có chút hăng hái quan sát: “Nhìn có chút quen mặt?”

Nữ tử nói: “Tiền bối, tiểu nữ Hoàng Ngọc Nương, con gái Lễ Bộ Viên Ngoại Lang Hoàng Hằng. Một năm trước ở tù, trong lúc đó được ngài chiếu cố nhiều...”

“Ngươi là con gái lão Hoàng?”

Chu Dịch rất mau nhớ tới Hoàng Hằng, một năm trước chịu oan ở tù, tội danh là tham ô.

Chính là từ Viên Ngoại Lang ngũ phẩm, tội danh là tham ô ba ngàn lượng bạc, vốn không tư cách vào Thiên Lao, càng huống chi liên lụy vợ con cũng cùng vào tù.

Chuyện nguyên nhân rất đơn giản, lão sắc quỷ nổi danh Thần Kinh Ngụy Quốc Công, ngoài ý muốn gặp được Hoàng Ngọc Nương xinh đẹp, không để ý mặt mũi quốc công cùng thế nhân chê cười, lại sai người đi Hoàng gia cầu hôn.

Nói là nạp Hoàng Ngọc Nương làm thiếp, ngày sau đảm bảo Hoàng Hằng thăng quan phát tài!

Hoàng Hằng tự xưng là môn đệ danh giáo, há có thể chịu nhục này, mắng chửi Ngụy Quốc Công là hạng người vô liêm sỉ.

Không qua mấy ngày liền bị đồng liêu tố cáo trong lúc giám sát tu sửa Quốc Tử Giám, thu của thương nhân ba ngàn lượng bạc.

Ngụy Quốc Công vốn định đem một nhà ba người, nhốt ở Thiên Lao thanh tỉnh một chút, ngày sau tiếp tục kết thân gia, ai có thể nghĩ Hoàng Hằng thân thể gân cốt yếu nhược, ngần ngừ hơn tháng liền đi đòi nhà ma.

Vợ già của hắn cũng uất ức mà chết, Hoàng Ngọc Nương để tránh bị Ngụy Quốc Công bắt ép, tự vận ở trong lao.

Chu Dịch thương cảm cảnh ngộ của Hoàng gia, lúc đưa cơm đều sẽ rót thêm mấy muỗng cháo đặc.

“Lúc ấy người tóc tai rối bù, ta còn nghi ngờ Ngụy Quốc Công quá háo sắc, lại cũng để mất.”

“Cha nói bên trong Thiên Lao có nhiều nữ tử chịu nhục, để cho ta tự làm bẩn mặt mũi, để tránh...”

Hoàng Ngọc Nương sửa lời nói: “Tiền bối tất nhiên bất đồng, chỉ sẽ trừng phạt người xấu người ác, chưa bao giờ khất khe với người bị oan.”

“Người đều nhìn thấy?”

Chu Dịch thanh âm bình tĩnh không lay động, Chân Nguyên tùy thời hóa kiếm chém ra.

Hoàng Ngọc Nương sau khi hóa thành oan hồn, cảm ứng đối với khí thế cực kỳ bén nhọn, liền vội vàng giải thích.

“Tiểu nữ biết được tiền bối là Tiên Thiên tông sư, sở thích uống rượu, thích nghe phạm nhân kể chuyện xưa, âm thầm tiêu diệt ác nhân cố gắng vượt ngục, đối với người bị oan chạy trốn nhắm một mắt mở một mắt...”

“Ừm.”

Chu Dịch hai năm gần đây sau khi Thôn Thiên Ma công đại thành, thôn phệ nội khí cũng không thể tăng trưởng Chân Nguyên, cũng không có bại lộ dị thường gì.

Duy nhất gọi là sơ hở, đại khái chính là dung mạo vĩnh viễn không thay đổi!

“Người vì sao cùng những tàn hồn kia bất đồng?”

Bên trong Thiên Lao âm hồn hơn trăm cái, trừ Hoàng Ngọc Nương ra, tất cả đều là tàn hồn vô tri vô giác.

Hoàng Ngọc Nương ngoan ngoãn trả lời: “Hồi bẩm tiền bối, tiểu nữ sau khi chết hồn phách bám vào ở trên ngọc trâm, bị ngọc trâm uẩn dưỡng nên giữ được linh trí trí nhớ.”

Chu Dịch lại hỏi: “Sau khi thành Quỷ có biết thần thông hoặc là thuật pháp gì không?”

“Tiểu nữ có thể hút tinh khí người, làm lớn mạnh quý thể, cũng có thể nhập vào nhiều loạn hồn phách người.”

Hoàng Ngọc Nương nói: “Chẳng qua chỉ có thể nhập vào người bình thường yếu ớt, người thân thể cường tráng dương khí quá lớn thì khó mà đến gần. Những võ đạo cao nhân tu hành thành công, khí huyết hùng hậu mạnh mẽ kia, đến gần thì như nung như nấu.”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm: “Người liên định núp ở Thiên Lao, không đi luân hồi chuyển thế?”

Oan hồn so với dự tính kém xa, bất quá cũng phù hợp lẽ thường, dù sao chỉ là quý mới một năm.” Thù giết phụ mẫu, không đội trời chung!”

Hoàng Ngọc Nương quỳ dưới đất khẩn cầu nói: “Tiểu nữ xin tiền bồi viện thủ, sau khi báo thù cho cha mẹ, nguyện dâng lên bổn mạng ngọc trâm, ngày sau hàng đêm hầu hạ!”

“ ... ”

Chu Dịch nhất thời ngạc nhiên, rất là lúng túng nói: “Người đây là nói lời gì?”

Hoàng Ngọc Nương lẩm bẩm nói: “Tiểu nữ ẩn trong bóng tối, nghe tiền bồi cùng đồng liêu mỗi ngày nói cái gì Xuân Phong lâu, hoa khô, liền cho rằng ngài trời sinh tính phong lưu.”

Cả nhà chết oan, sau khi hóa thân lệ quỷ, Hoàng Ngọc Nương nghĩ thông suốt.

Mặc kệ lễ phép thế tục chó má gì, chỉ cần có thể báo thù cho cha mẹ, dù cho làm nô tỳ cũng nguyện ý.

“Ta lại không thích ma!”

Chu Dịch đối với việc làm kỳ sĩ vong linh không có hứng thú, nói: ” Bên trong Thiên Lao so với người thăm hơn rất nhiều, chỉ dựa vào một cây ngọc trâm, không đủ để hóa thân quỷ hồn, nhưng còn có những nguyên do khác?”

Hoàng Ngọc Nương yên lặng chốc lát, nói: “Tiểu nữ khi còn sống thích đọc cổ thư, cha liền cố ý thu thập nhiều chút cổ tịch, trong đó có một quyển Đạo kinh, ngày đêm đọc thần thanh khí minh.”

Ánh mắt Chu Dịch sáng lên: “Đọc lên nghe một chút!”

“Đạo kinh tên là 《 Thanh Vi Chân Nhân Dưỡng Thần Luận 》 .”

Hoàng Ngọc Nương đọc nói: “Người được sinh ra, chứa khí Âm Dương... Phàm là pháp dưỡng thần, tâm như trẻ sơ sinh, bên trong tự an tĩnh...”

Chu Dịch sau khi ghi nhớ, tự đọc thầm mấy lần, quả nhiên sáng khoái tinh thần, trong mơ hồ, cảm ứng đối với thiên địa linh khí càng rõ ràng một tí.

“Kinh văn huyền diệu như vậy, phụ thân ngươi chẳng lẽ không đọc?”

Hoàng Ngọc Nương lẩm bẩm nói: “Cha vốn cũng có thể là quý, nhưng mà chỉ có một cây ngọc trâm là vật báu vớ, lúc lâm chung dặn dò tiểu nữ chớ làm ác, liền lựa chọn hôn phi phách tán.”

“Lão Hoàng đầu óc hơi cô chấp, tính tình nhưng lại khí phách.”

Chu Dịch hỏi “Ta như thế nào giúp ngươi báo thù, một cái tát đập chết Ngụy Quốc Công?”

Tiên Thiên tông sư vút đi mặt mũi mà làm chuyện ám sát, không phải cao thủ đồng cấp khó mà truy xét, một luồng Chân Nguyên bám vào trong cơ thể mục tiêu, đợi cách khá xa tự động nổ tung.

Nếu như chậm chậm chờ cơ hội, đợi đối phương không cẩn thận ngã xuống đụng đầu, nhân cơ hội ở trong đầu làm xáo trộn mấy lần.

Thế nhân chỉ sẽ cho rằng, Ngụy Quốc Công làm đủ chuyện xấu, không cần thận té đập đầu chết.

Đây là phương pháp Chu Dịch trong thời gian ngắn nghĩ ra được, bình thường Tiên Thiên tông sư nào sẽ phiền toái như vậy, xác suất cao là đánh lên phủ Ngụy Quốc Công, ở trước mặt tất cả mọi người đem đánh chết.

Kẻ ảo tưởng thì nói một câu “Tông sư không thể nhục ” ngang ngược vênh váo!

“Thù của cha mẹ, phải tự tay báo lại.”

Hoàng Ngọc Nương nói: “Tiểu nữ thực lực nhỏ, không cách nào rời đi phạm vi mười trượng ngọc trâm bám víu, còn xin tiền bồi hỗ trợ, mang ngọc trâm đặt ở dưới giường Ngụy Quốc Công.”

“Cái này đơn giản.”

Chu Dịch nói: “Chờ sau khi người báo thù, hay là đổi một chỗ đi, hoặc luân hồi chuyển thế, dù sao đừng ở tại Thiên Lao.”

“Tiền bồi, có thể hay không đi ngục Chiếu?”

Hoàng Ngọc Nương thấy sắc mặt Chu Dịch trầm xuống, liền vội vàng nói: “Còn phải làm phiên tiền bồi, đưa tiểu nữ rời đi Thần Kinh, tìm một chỗ che lấp là được.”

Chu Dịch hỏi “Vì sao không muốn luân hồi?”

Hoàng Ngọc Nương nói: “Con kiến hôi còn sống tạm bợ, tiểu nữ không biết trên đời có hay không luân hồi, dù cho có, vậy chuyển thế thân cũng không là cùng một người.”

Chu Dịch gật đầu đáp ứng: “Người phải nhớ kỹ dặn dò lúc lâm chung của lão Hoàng .”

Hoàng Ngọc Nương dập đầu quỳ lạy, sau đó chỉ trời thề.

“Tiểu nữ nhớ kỹ cha dạy bảo, tuyệt sẽ không đi hại người, nếu như làm trái, thiên địa cùng tru diệt!”

...

Phủ Ngụy Quốc Công.

Sân sau.

Ngụy Khang sáu mươi hai tuổi càng già càng dẻo dai, cùng tiểu thiếp Uyển Ngọc mới nạp, giăng co nửa đêm mới vừa an nghỉ.

Trong giấc ngủ mơ, thấy sương trắng vô biên vô tận lẫn lộn, mơ hồ giống như tiên cảnh.

Trong sương mù có nữ tử áo xanh, mặt xinh đẹp như hoa, quyến rũ đa tình.

“Lão gia, tới a!”

Âm thanh mờ mịt hư ảo, vóc người diêm dúa lờ lợc nhiều vẻ, Ngụy Khang nhất thời liền nhìn mà trợn tròn mắt.

“Mỹ nhân, chờ ta một chút...”

Nói rồi liền xông lên phía trước, kết quả nhào hụt, thanh âm cô gái lại ở sau lưng truyền tới.

“Lão gia, ta ở chỗ này!”

Trong mắt Ngụy Khang chỉ có nữ tử xinh đẹp, vô luận vồ hụt bao nhiêu lần, đều kiên nhẫn không bỏ, hoàn toàn không phát hiện nửa người dưới của mình dần dần trở nên trong suốt.

Lúc này.

Trời đã sáng choang.

Tiểu thiếp không dám quấy nhiễu Ngụy Khang, cẩn thận thức dậy đi thỉnh an Vương phi.

Xế trưa Ngụy Khang vẫn ngủ say không tỉnh, Vương phi cho rằng là bị Uyển Ngọc móc rỗng thân thể, sai người đánh gằn chết.

Ngụy Quốc Công nạp tiểu thiếp không có một trăm cũng có tám mươi, chớ nói là kéo dài huyết mạch cho quốc công phủ, có thể sống qua một năm đều không mấy người, bất quá Ngụy Khang đối với sinh tử của tiểu thiếp cũng không để ý.

Cho đến chạng vạng tối, Ngụy Quốc Công vẫn bất tỉnh, như là xác chết sống.

Lúc này mới biết xảy ra đại sự!

Lão Thái Quân biết được chuyện này, liền vội vàng mời Cát ngự y trong cung chữa trị.

Cát ngự y cẩn thận bắt mạch quan sát, lắc đầu nói: “Quốc công gia mạch tượng bình thường, chỉ có chút quá bổ không tiêu nổi, sao lại hôn mê bất tỉnh nhỉ.”

Lão Thái Quân cẩn thận hỏi qua, sai người đưa Cát ngự y hồi cung.

Con trai trưởng Ngụy Xương của Ngụy Quốc Công chủ động xin đi, nói là cùng Cát ngự y thỉnh giáo bệnh tình, cũng dễ đổi chứng đi mời danh y chữa trị.

Đội ra khỏi cửa chính, Ngụy Xương thấp giọng hỏi.

“Cát đại nhân, cha ta còn có thể tỉnh lại hay không? Hôn mê thời gian dài, có phải hay không có nguy hiểm đến tính mạng?”

“Tại hạ y thuật không tinh, thế tử hay là mời người khác tới xem một chút.”

Cát ngự y không dám lại nói, vội vã lên xe ngựa.

Chương 21: Mở đàn làm phép.

Qua mấy ngày.

Ngụy Khang ngũ quan nhô ra, ngực lõm xuống, hình hài mảnh khảnh giống như xác chết.

Ngự y trong cung, danh y Thần Kinh mời một lượt, tất cả đều bó tay toàn tập, ngay cả chứng bệnh đều không nhìn ra.

Hoàng Ngọc Nương trôi lơ lửng ở đỉnh đầu Ngụy Khang, há mồm hút nuốt, từng luồng sương mù màu xám trắng dung nhập vào hồn thể.

“Âm hồn chiếm đoạt thân thể tinh khí con người, nhìn như vật chất vô hình, lại có thể phản hồi đến bên trên thân thể, cho nên tinh khí thần mới là thứ căn bản của người...”

Chu Dịch Ẩn ở trong bóng tối, quan sát biến hoá của thân thể Ngụy Khang.

Lại thêm ba, năm ngày, Ngụy Khang sẽ hồn phi phách tán.

Như thế đến xem, hiệu suất giết người của oan hồn phổ thông có chút chậm, chỉ thắng ở quỷ dị ẩn mật.

Chu Dịch đang chuẩn bị rời đi, đi Thiên Lao lộ mặt điểm danh, lại tìm cái cớ chạy ra ngoài, hiện tại hắn ở trong Thiên Lao đã thành ăn lương không, Chu giáo úy lại tìm thêm lính canh ngục đưa cơm.

Năm đó còn oán thâm khinh bỉ lính canh ngục ăn lương không, đợi đến phiên Chu Dịch đi ăn, mùi vị cũng không tệ lắm!

Lúc này.

Cửa chính Quốc Công Phủ mở ra, Lão Thái Quân tự mình nghênh đón, thiếu gia trong phủ cung kính đứng bên cạnh.

Chu Dịch nhất thời hứng thú, ai mặt mũi lớn như vậy.

Mấy ngày trước đây trong cung, thái giám thay mặt Hồng Xương Đế đi thăm, cũng chẳng qua là từ cửa lệch vào, hướng chỉ Lão Thái Quân là thân muội muội của Hoàng Hậu trước đây, Hoàng Thượng cũng phải tôn xưng một câu di nương.

Thanh âm tụng xướng kinh Phật vù vù truyền tới, một lát sau hai nhóm tám gã tăng nhân áo vàng dẫn đầu.

Mở đường, gõ Bát, rải hoa, phát cò.

Sau đó lại là tám gã vũ tăng bấp thịt nhô lên, nửa người trên để trần trét lên bụi vàng, trên vai khiêng đài sen.

Bốn phía đài sen cắm đầy cò thưởng, tung bay theo gió, nửa che nửa lộ nhìn thấy Thiên Sư mập mạp ngồi ngay ngắn trong đó.

Ánh mắt Chu Dịch quét qua vũ tăng, tất cả đều là cao thủ Đoán Cốt thành công, trên người Thiên Sư ngồi xếp bằng có sóng linh khí yếu ớt.

“Thú vị thú vị! Cái Thần Kinh này thật là Tàng Long Ngọa Hổ, vui ở Thiên Lao nhưng là kém kiến thức!”

Một nhóm tăng nhân đi tới cửa Quốc Công Phủ, Thiên Sư chậm rãi từ trên đài sen đứng lên, nhìn bầu trời Quốc Công Phủ ánh mắt ngưng trọng.

“A Di Đà Phật! Yêu nghiệt phương nào, lại dám làm hại Thần Kinh?”

Lão Thái Quân nghe vậy liền vội vàng sai người tiến lên, mời một nhóm Thiên Sư vào phủ.

Thiên Sư mập mạp vẻ mặt nghiêm túc, cùng Lão Thái Quân kể yêu nghiệt mạnh mẽ, phải khai đàn làm phép tiêu hao vài chục năm công lực vân vân.

Từ đầu đến cuối tất cả cần thiết, hơn 20 vạn lượng vàng bạc!

Phượng Dương Quốc một năm thu thuế không vượt qua được ngàn vạn lượng, Thiên Sư làm một tràng làm phép, lại cần hai, ba phần trăm quốc thuế.

“Hết thủy y theo Diệu Giác đại sư nói!”

Lão Thái Quân quả quyết đáp ứng, lấy ra kho chìa khóa để cho người dời bạc.

Bên trong tất cả đều là đỉnh bạc đúc nóng thành kích cỡ quả bí đao, cần hai người hợp lực vai khiêng, thẳng đến lúc trời đêm, mới cân xong.

“Chủ trì Kim Cương Tự, Diệu Giác, một trong quốc sư cầu hoàng đế năm đó sắc phong!”

Chu Dịch nghe Quốc Công Phủ nghị luận, cũng biết lai lịch Thiền Sư, nghe nói năm đó cùng Sùng Minh Đế tình thân sâu đậm, luận thuật con đường trường sinh, là cao nhân hiếm có trong hai giáo Phật Đạo của Phụng Dương Quốc.

“Hơn chín mươi tuổi, bộ dáng cùng năm sáu chục tương tự, nhất định còn có thủ đoạn khác, nếu không cũng không lắc lư dao động được cầu hoàng đế!”

Sùng Minh Đế thèm muốn Tu Tiên Vấn Đạo, lại không phải thật ngu xuẩn.

Năm đó không ít giang hồ thuật sĩ, tự tin thuật lừa gạt huyền diệu không người có thể hiểu phá, muốn vào Thượng Dương Cung hưởng thụ vinh hoa phú quý, kết quả tất cả đều bị ném vào chiếu ngục chịu hết cực hình mà chết.

“Cầu hoàng đế thà quốc triều hỗn loạn, cũng một lòng hướng đạo, hết lần này tới lần khác không bị mắc lừa, hay là... Gặp qua thần tiên thật?”

Lúc này sắc trời đã tối.

Trong viện của Ngụy Khang, đốt lên mấy chục cây nến dầu thô to bằng cánh tay.

Vũ tăng đã xây dựng tốt pháp đàn cao hai trượng, tám gã tăng nhân hoàng bào lần lượt nắm pháp khí Phật môn, thay phiên dâng đàn làm phép, nhìn rất là trang trọng nghiêm túc.

Quốc Công Phủ mọi người thấy vậy, mỗi khi tăng nhân đi xuống pháp đàn, rồi rút chấp hai tay khom người thi lễ.

Diệu Giác ngồi xếp bằng trên đài sen, chấp hai tay yên lặng không tiếng động.

“Kẻ này đang làm gì?”

Chu Dịch khẽ nhíu mày,

Nếu không phải trên người Diệu Giác có sóng linh khí, đã sớm lười xem hòa thượng nhảy múa gọi thần dọa người.

Thẳng đến giờ Tý.

“A Di Đà Phật!”

Diệu Giác chợt cao giọng hô A Di Đà Phật, âm thanh như sấm nổ vang, để cho người Quốc Công Phủ vốn lim dim trong nháy mắt tỉnh hồn lại.

Chỉ thấy Diệu Giác nhảy lên một cái, lẳng không bay qua đỉnh đầu mọi người, rơi vào trên pháp đàn.

Chu Dịch đang cho rằng Hoà Thượng muốn thi triển chân pháp, lại thấy Diệu Giác lại bắt đầu tụng kinh làm phép, từng luồng Chân Nguyên trên đầu ngón tay ngưng tụ: “Đợi thêm nửa giờ, giấc trọc nếu còn diễn, ăn bốn tóa một kiếm!”

Diệu Giác như là cảm ứng được nguy hiểm, chỉ tụng nửa tiếng đồng hồ, từ trong ngực lấy ra mặt gương đồng

Gương đồng hình dáng phong cách cổ xưa, một mặt sáng loáng, một mặt minh khắc hoa văn Vân Hải.

“A Di Đà Phật! Yêu nghiệt còn không hiện hình?”

Diệu Giác tiếng nói rơi xuống, chỉ thấy trên gương đồng hiển hóa một bóng người, chính là bộ dáng Hoàng Ngọc Nương.

“...”

Hoàng Ngọc Nương ban ngày nghe có cao tăng tới hàng ma, liền dừng hút tinh khí, đứng ở cách pháp đàn không xa xem trò khi, kết quả dưới gương đồng chiếu xuống, âm hồn tự động hiện hình.

“Ở đâu ra nữ tử?”

“Đó là quỷ!”

“Quỷ a!”

“...”

Mọi người Quốc Công Phủ có người chú ý tới, Hoàng Ngọc Nương không hiểu từ đâu mà xuất hiện, đưa tới nhiều tiếng hô kinh ngạc hỗn loạn, tranh nhau giành giật núp ở phía sau pháp đàn.

Diệu Giác lấy gương đồng định trụ Hoàng Ngọc Nương, hô to một tiếng: “Đốt thọ nguyên ta, ban cho ngươi thần binh!”

Chúng đệ tử nghe lệnh, còn không mau mau hàng yêu phục ma!”

“Om!”

Tám gã vũ tăng đệ tử theo tiếng hò hét, đồng loạt hướng Hoàng Ngọc Nương vô giết tới.

Võ đạo Đoán Thể ngưng tụ dương cương huyết khí nóng bỏng, cực kỳ khắc chế âm hồn, chỉ là đến gần, liền để cho hồn thể Hoàng Ngọc Nương hư ảo muốn tán.

“Đám hòa thượng này...”

Chu Dịch cong ngón búng ra, Chân Nguyên kiếm xẹt qua cổ tay Diệu Giác, ở trước mắt hắt vòng mấy vòng, lại chặt đứt mấy sợi râu.

Hai năm qua Tiên Thiên Chân Nguyên gần như tăng trưởng cực kỳ nhỏ, bất quá lực cưỡng không ngày càng tinh tiến, chủ vi trong vòng mười trượng, có thể hóa thành các loại hình thái tùy ý điều khiển.

Ngưng tụ mũi kiếm, chỉ là xuất xứ từ mộng Kiếm Tiên của Chu Dịch!

Cổ tay Diệu Giác đau xót, thanh đồng kính rơi xuống, không còn có thể định trụ âm hồn.

Hoàng Ngọc Nương lơ lửng bay lên, thoáng cái ẩn hình biến mất.

Vũ tăng quay đầu nhìn về phía pháp đàn, chỉ thấy Diệu Giác thân sắc đỏ dẫn kinh hoàng, sau đó từ trong ngực lấy ra bình đan dược, ngửa đầu rót vào trong miệng.

“Phốc!”

Diệu Giác há miệng phun ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt, lại ngã đầu từ trên pháp đàn lăn xuống.

“Thiên Sư!”

“Chủ trì!”

Từng tiếng kêu lên.

Diệu Giác hấp hối: “A Di Đà Phật! Bần tăng cô phụ Lão Thái Quân, yêu nghiệt pháp lực mạnh mẽ, phá Kim Cương Hàng

Ma đại trận... Phốc!”

Lời còn chưa dứt, lại miệng phun máu tươi, hôn mê bất tỉnh.

Một tên tăng nhân trong đó nói: “Lão thái quân, tiểu tăng trước mang chủ trì trở về chùa dưỡng bệnh, hai mươi vạn lượng kia ngày mai liền sai người trả lại.”

“Đại sư nói gì vậy, Thiền Sư bởi vì chuyện nhà của lão thân bị thương, hao tổn thọ nguyên.”

Lão thái quân lắc đầu nói: “Chút vàng bạc, coi là hương khói cung phụng.”

“A Di Đà Phật!”

Tăng nhân tuyên đọc pháp danh, để cho vũ tăng mang kiệu êm, chạy như bay rời đi.

Chỗ tối.

Chu Dịch nhìn trò vui chấm dứt, nói với Hoàng Ngọc Nương.

“Người cũng thấy, âm hồn vô hình vô chất, lại không thể tùy ý làm bậy, ngày sau nhớ lấy thật cẩn thận!”

“Đa tạ tiền bối cứu giúp.”

Hoàng Ngọc Nương nằm sấp xuống đất quỳ lạy: “Tiểu nữ đại thù được báo, ngày sau nhưng lại không cần gì, tiền bối cứ phân phó, dù hồn phi phách tán cũng chết vạn lần không chối từ!”

Ngụy Khang đã tổn thất sáu bảy thành tinh khí, cho dù tỉnh rồi cũng không sống được mấy ngày, triệu chứng dầu cạn đèn tắt, thần y khó cứu.

“Vừa vặn ta cũng xuất Kinh một chuyến, nhân tiện giúp người tìm một chỗ ở.”

Chu Dịch thu hồi ngọc trâm, thân hình lóe lên biến mất không thấy gì nữa.

Chương 22: Phạt đạo một nhà.

Cửa đông Thần Kinh.

Tăng nhân lấy ra bảng hiệu phủ Ngụy Quốc Công, quân lính canh phòng không dám kiểm tra bảng hiệu, liền vội vàng mở cửa thành ra cho đi.

Vũ tăng thể lực mạnh mẽ, liền tiếp chạy như điên ra hơn mười dặm cũng không ngừng nghỉ.

Trong kiệu.

Diệu Giác vốn nên hấp hối, an an ổn ổn ngồi, ngoại trừ mảng lớn máu tươi bên trên tăng bào, gần như giống như là biến thành người khác.

“Vạn hạnh bản tăng sớm có chuẩn bị, nếu không gây ra đại họa...”

Diệu Giác hồi tưởng lại cái sợi kiếm quang kia, không tự kiềm chế được rung mình một cái, vén lên rèm đưa đầu ra, nóng nảy thúc giục vũ tăng.

“Nhanh hơn chút nữa, trở về chùa liền phong bế sơn môn, ai cũng không gặp!”

Vũ tăng nghe vậy tự biết sự tình nghiêm trọng, gân cốt giãn ra, tốc độ lại nhanh thêm mấy phần.

Diệu Giác rúc đầu về, đang chuẩn bị nằm xuống nghỉ ngơi một chút, rất nhanh phát hiện bên người nhiều thêm một người.

Quần đen áo đen, áo choàng màu đen!

“A... Di Đà Phật!”

Diệu Giác bị dọa sợ đến hét lên, liền vội vàng chuyển miệng niệm A Di Đà Phật.

Tăng nhân đi theo bên ngoài nghe được âm thanh, hỏi chủ trì đã xảy ra chuyện gì, có cần hay không ngừng nghỉ chốc lát.

“Khục khục khục! Sư phụ có chút khí nghịch, không cần dừng lại, mau mau trở về chùa.”

Diệu Giác nói xong quay đầu, hướng về phía người mặc áo đen chấp tay lia lịa, nhẹ giọng nói: “Tông sư trước mặt, có gì phân phó, tiểu tăng tuyệt không hai lời.”

“Người biết bốn tọa là ai ? ” Chu Dịch truyền âm nhập mật, âm thanh già nua hùng hậu.

Diệu Giác lắc đầu liên tục, trong lòng cũng kỳ quái, Ngụy Quốc Công làm sao trêu chọc hạng nhân vật này.

Chu Dịch ra lệnh: “Đưa cái gương đồng kia của người cầm tới nhìn một chút.”

Diệu Giác do dự một cái chớp mắt, ngoan ngoãn hai tay dâng lên gương đồng.

Chu Dịch khoảng cách gần tứ tế quan sát, phát hiện mặt bên gương đồng có mấy cái chữ nhỏ: Huyền Thanh đạo nhân ban cho đệ tử Ngọc Linh Tử.

Diệu Giác rất tinh ý, giải thích: “Huyền Thanh đạo nhân không biết lai lịch, Ngọc Linh Tử là tổ sư Ngọc Linh Quan của Thần Kinh hai trăm năm trước, bởi vì dính dấp đại án mưu nghịch, truyền thừa đã đoạn.”

Chu Dịch đưa Chân Nguyên truyền vào gương đồng, toát ra tia sáng chói mắt, so với Diệu Giác thi triển cường thịnh không chỉ gấp mười lần.

“Gương đồng làm sao rơi vào trong tay người, lại có hiệu dụng gì?”

“Kim Cương Tự xây ở phụ cận di chỉ Ngọc Linh Quan, ngoài ý muốn phát hiện cung điện dưới đất, bên trong thờ phụng bảo kính. Vì tránh vật của tiên hiền thất lạc, liền mời trở về chùa cung phụng.”

Diệu Giác nói: “Bảo kính có thể hiển hóa âm hồn, định trụ thân hình quỷ vật, đối với người sống trái lại không có chỗ hữu dụng.”

“Bên trong cung điện dưới lòng đất không chỉ có mỗi bảo kính chứ ?”

Chu Dịch tiện tay mang gương đồng nhét vào trong ngực: “Bần đạo cũng là người trong đạo môn, cùng Ngọc Linh quan

cùng tìm hiểu Tam Thanh, người hòa thượng này trộm bảo vật không nói, còn muốn che giấu truyền thừa đạo môn?”

“...”

Mặt béo của Diệu Giác chột đỏ bừng, xưa nay đều là hấn gạt người khác, hôm nay gặp được kẻ mặt càng dày: “Tiền bối đoán không sai, quả thật còn có một quyển Đạo kinh.”

“Để cho người bên ngoài dừng lại, đi trong chùa lấy đạo kinh, người chính miệng đọc.”

Chu Dịch nhắc nhở: “Nếu như hai bên xác minh lẫn nhau, có một chữ sai, bốn tọa liền giết cả nhà Kim Cương Tự!”

Bây giờ là làm bộ như lão quái không xuất thế trong chốn giang hồ, nói chuyện hành sự liền nên bá đạo hung tàn, vừa hiệu suất làm việc nhanh lại sẽ không khiến cho người đem lòng sinh nghi.

Thế nhân có lúc chính là kỳ quái, người đối với hấn hung tàn, liền ngoan ngoãn nghe lời, người đối với hấn hiền hòa, liền chơi trò giở kế với người.

“Dừng lại!”

Diệu Giác vén lên rèm phân phó nói: “Pháp Chính, người đi Tàng Kinh Các trong chùa, mang quyển tên 《Ngọc Linh Thuyết Địa Tàng Kinh chú giải và chú thích》 lấy tới.”

Pháp Chính khom người đáp ứng, thi triển khinh công vội vã đi.

Chu Dịch cười nói: “Kim Cương Tự nổi tiếng Phượng Dương Quốc, ai có thể nghĩ tới, tu hành nhưng là đạo kinh!”

“Từ xưa Phật Đạo không phân nhà.”

Diệu Giác nói: “Huống chi kinh văn kia rất là huyền bí, đặt vào trong chùa hơn trăm năm, có thể tu thành chỉ có ba người, những đệ tử đó còn là môn đồ Phật ta!”

Chu Dịch ánh mắt lấp lánh: “Chớ muốn phí lời, nhanh đọc kinh văn!”

“Thiên địa sâu xa thăm thẳm, không có cùng cực, nguyên khí hợp quy tắc, hỗn tạp mà quy nhất...”

Đạo kinh tên gọi 《 Quy Nguyên Quyết 》 ,

Xuyên suốt hơn năm ngàn chữ, phía trước là phương pháp tu hành, năm trăm chữ cuối cùng ghi chép một môn khinh thân thuật, sau khi thi triển có thể nhẹ như lông hồng.

Diệu Giác si mê với tu hành Quy Nguyên Kinh, võ đạo chỉ rèn bì mô, thi triển khinh thân thuật lại có thể lẳng không bay vọt mấy trượng xa.

Nhảy qua cùng bay qua bất đồng, cái trước từ thấp đến cao lại rơi xuống, cái sau lướt ngang song song trên không trung.

Hai ba canh giờ đi qua.

Sắc trời tờ mờ sáng, tăng nhân Pháp Chính rút cuộc mang kinh trở về.

Chu Dịch lật xem so sánh không sai, nhét vào trong ngực:

“Bồn tọa lại hỏi người, hôm qua rõ ràng có thể trực tiếp làm phép, vì sao lẳng phí mấy giờ nhảy gọi thần?”

“Những thứ gia đình giàu có kia liền thích cái này, không mở ra pháp đàn lớn làm lễ cúng, thu năm ba ngàn lượng bạc người ta đều chê đắt.”

Diệu Giác mặt đau khổ nói: “Tiểu tăng cũng là bất đắc dĩ, trong ngày thường trong chùa phát cháo miễn phí rộng rãi, thổ địa trong chùa chỉ lấy tá điền bốn thành tiền mướn đất, phải thu nhiều tiền của quý nhân, mới nuôi nổi vũ tăng trong chùa.”

“Chớ ở trước mặt bồn tọa kẻ khổ!”

Chu Dịch liếc mắt cái tên hòa thượng mập này, hấn quả thật nghe nói qua danh tiếng Kim Cương Tự, nếu không làm việc cũng sẽ không hiền hòa như vậy.

“Tiểu tăng lắm mồm.”

Diệu Giác tinh ranh như vậy sao có thể nghe không ra giọng nói Chu Dịch hòa hoãn, nhất thời đáy lòng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất bảo vệ tánh mạng.

Chu Dịch lại hỏi: “Người có biết phụ cận có vùng đất nào, quanh năm âm trầm giá rét?”

Diệu Giác hơi ngần ra, suy tư một lát sau nói: “Tiểu tăng chỉ biết một chỗ, cách ba trăm dặm hướng đông nam Thần Kinh,

có chỗ hàn đàm kỳ cảnh, mùa hè không ít quan to quyền quý tránh nắng.”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, chỗ nhiều người không thích hợp âm hồn ở.

“Tiền bối chờ một chút, tiểu tăng gọi người tới hỏi một chút.”

Diệu Giác đưa đầu ra, hỏi thăm qua mười mấy tầng nhân, quay đầu nói: “Có ba chỗ âm u khác, bãi tha ma cách sườn núi mười dặm, Đại Lương Sơn cổ chiến trường, cùng với... Vạn Thọ Sơn!”

Chu Dịch vỗ bả vai Diệu Giác một cái: “Bồn tọa nếu là nghe được tiếng gió không tốt gì, liền đi Kim Cương Tự tìm người đàm kinh luận đạo!”

Nói xong, nghênh ngang đẩy ra màn kiệu, trong ánh mắt kinh hãi của chúng tăng biến mất không thấy gì nữa.

“A Di Đà Phật! Làm việc chu đáo tàn nhẫn như vậy, đến tột cùng là lão quái nào?”

Diệu Giác sợ hãi phần uất trong lòng, đưa đầu ra trách mắng chúng tăng.

“Ngớ ra cái gì, còn không mau trở về chùa!”

...

Vạn Thọ Sơn.

Cách Thần Kinh một trăm năm mươi dặm, vị trí Hoàng Lăng Phượng Dương Quốc, chôn hoàng đế các thời đại Triệu thị.

Phụ cận Hoàng Lăng có cấm quân canh giữ, nghiêm cấm bất luận kẻ nào đến gần, để tránh phá hư long mạch.

Chu Dịch cho là, địa cung Hoàng Lăng là chỗ tốt để đặt Hoàng Ngọc Nương vào, địa cung to lớn mặc nàng du đãng, lại tuyệt sẽ không đụng chạm người sống.

Làm chuyện quân tử, đo lòng tiểu nhân!

Hoàng Ngọc Nương thề son sắt sẽ không hại người, có lẽ mười năm hai mươi năm có thể nhận được cảm dỗ, trăm năm ngàn năm sau trở thành một phương Quỷ Vương, còn có thể hay không giữ lời hứa?

Dù sao, âm hồn hút tinh khí người mới có thể nhanh chóng trở nên mạnh mẽ!

Chu Dịch bước chân nhẹ nhàng chậm chạp, tốc độ nhưng là không chậm, một bước mấy trượng như Súc Địa Thành Thốn, đồng thời đang lật xem Quy Nguyên Quyết.

“Cùng vô danh khẩu quyết có chỗ tương tự, hẳn là công pháp Tiên Đạo.”

“Cái trước hội tụ linh khí luyện thể, kinh văn này là luyện linh khí vào đan điền, biến hóa thành pháp lực. Không biết cái pháp lực này, cùng Tiên Thiên Chân Nguyên có gì khác biệt?”

Chu Dịch không có tùy tiện tu luyện, cần đem kinh văn hiểu thấu đáo, lại chuyển võ đạo thành Tiên Đạo.

Tu Tiên, cũng không cần nóng lòng nhất thời!

“Lại thêm cuốn kinh văn tăng trưởng thần hồn kia của Hoàng Ngọc Nương, ta chính là tinh, khí, thần cùng tu trong truyền thuyết?”

Chương 23: Cô nương đằng hoàng.

Hoàng Lăng nằm ở chân núi phía Nam Vạn Thọ Sơn.

Chu vi năm mươi dặm đều là khu Lăng mộ, chung quanh quần sơn bao bọc, phía bắc đối diện Túc Thủy.

Hoàng Lăng từ tây sang đông xếp hàng theo thứ tự, tổng cộng có mười bảy chỗ mộ huyết.

Chu Dịch tùy tiện đi qua cấm quân Hoàng Lăng, đi tới trước mộ bia mới nhất của Sùng Minh Đế.

“Hoàng đế thật là sinh vật không thể nói lý nhất trên đời, Cầu Hoàng Đế vừa vì cầu trường sinh hơn ba mươi năm không thượng triều, vừa tiêu tốn vài chục năm xây Hoàng Lăng.”

“Tiền bối có chỗ không biết, năm đó xây Hoàng Lăng, cha đảm nhiệm công việc kiến tạo.”

Hoàng Ngọc Nương từ trong ngọc trâm bay ra: “Theo cha từng nói, lăng mộ Cầu Hoàng Đế sau khi xây xong, vì bảo vệ bí mật Đế lăng, toàn bộ chôn giết mấy chục ngàn công tượng.”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm: “Chuyện này có chút nghe thấy, năm đó náo động rất kịch liệt, Long nghịch tặc trực tiếp phái binh trấn áp.”

Đại quân triều đình không đánh lại phản tặc các nơi, trấn áp bá tánh nhưng là rất giỏi, rất nhanh thì dẹp yên.

Hoàng Ngọc Nương nói: “Cầu Hoàng Đế cả đời làm hôn quân, lâm chung lại là làm chuyện tốt, bí mật nuôi dưỡng Lý tướng quân.”

“Nhưng khó mà nói chắc là tốt hay xấu.”

Chu Dịch nhìn công lao vĩ đại viết trên mộ bia, nói: “Từ nay về sau, người ở tại trong mộ Cầu Hoàng Đế, cũng coi là dùng hết tác dụng của mộ này.”

Lúc trước học lịch sử, trong sách chỉ viết một tên hoàng đế nào đó ngu ngốc, Chu Dịch không có tự mình cảm thụ qua, rất khó thật đối với hắn có địch ý.

Trải qua triều đại Sùng Minh, để cho Chu Dịch thực sự gặp qua nghe qua.

Người ăn lẫn nhau, bốn chữ hời hợt, nhưng là vô số bi thương hoặc vận mệnh hoang đường.

Cái khác ví dụ như “Chiếm đất ” “Tàn sát ” “Nạn đói lớn ” “Tru di tam tộc ” “Người chết hơn nửa ” vân vân, đơn giản miêu tả thẳng thắn, không giống từ ngữ trau chuốt hoa lệ trên mộ bia, càng không có chút nào tình cảm mới bộc phát lộ ra lạnh giá tàn khốc.

“Nhớ ngày sau có năng lực, giúp ta mang thi hài Cầu Hoàng Đế đốt, cho tro bay theo gió!”

Chu Dịch tìm chỗ bí ẩn, Chân Nguyên kiếm quang xuyên thủng lăng mộ, cảm ứng được Mộ to lớn bên trong, mang ngọc trâm Hoàng Ngọc Nương bám víu đưa vào trong đó.

Kiểm khí đem bùn đất cửa hang xoắn nát, qua chút ngày giờ, liền lại không bắt cứ dấu vết gì.

...

Thiên Lao.

Tàn hồn dọn dẹp sạch sẽ, hàn khí âm lãnh tiêu tán hơn nửa.

Lính canh ngục nghị luận vài ngày, bất quá cuối cùng là chuyện tốt, liền không giải quyết được gì.

Từ khi Chu Dịch ra tay diệt trừ tặc nhân, trên danh nghĩa vẫn là lính canh ngục, trên đài ngộ lại cùng Chu giáo úy ngang hàng, phân phối một căn phòng.

Mời thợ thủ công tới tân trang sửa sang tỉ mỉ, thu xếp bàn ghế gỗ lim, mua bộ ấm trà thượng đẳng, ngâm một bình chè Xuân Long Tỉnh, đi làm so với trong nhà còn càng thoải mái.

“Triều đình cao, giang hồ xa, cùng ta có quan hệ gì đâu? Không bằng Tu Tiên!”

Chu Dịch tu hành Quy Nguyên Quyết gần nửa năm, Tiên Thiên Chân Nguyên trong cơ thể toàn bộ biến hóa thành pháp lực, hiệu suất thu lấy thiên địa linh khí nhanh gấp mấy lần.

Mặc dù vẫn là mấy con số lẻ sau dấu phẩy, tóm lại là có tiến bộ rất lớn!

Pháp lực Tu Tiên càng có ưu thế hơn Chân Nguyên võ đạo, càng tiếp cận thiên địa đại đạo, bản chất rõ ràng, biến hoá tùy tâm.

Thí dụ như Chân Nguyên nguyên bản có thể ngưng tụ thành các loại hình thái kiếm, đao, quả đấm, nhưng chỗ chi tiết chỗ lại có vẻ thô ráp, pháp lực chỉ cần ý nghĩ động một cái, là có thể hóa thành sinh động như bàn tay.

Ngày hôm đó.

Chu Dịch đang tĩnh tọa tu hành, bỗng nhiên cảm ứng được căn phòng có người đi vào, lặng yên không tiếng động rơi vào trên xà nhà.

“Đi xuống!”

Một đạo kiếm quang quét qua, khách trên xà nhà né tránh không kịp rơi xuống, ưu nhả lật mình trên không trung, an ổn rơi xuống đất.

“Người thẳng nhãi này làm sao chịu tới đây?”

Chu Dịch quan sát lão Bạch một phen, không khỏi không thừa nhận nhan sắc của người này, hơn mười năm đi qua không lùi mà tiến tới, bên trong phong lưu phóng khoáng lại thêm chút thành thực chững chạc.

Vốn là ngọc thụ lâm phong sát thủ của thiếu nữ, bây giờ phỏng chừng có thể mê đảo ngàn vạn thiếu phụ.

“Đường đường Tiên Thiên tông sư rúc lại Thiên Lao đưa cơm, có thể nói là vô tiền khoáng hậu!”

Trong mắt Lão Bạch lóe lên hâm mộ, bất quá nghĩ đến thảm trạng của Thương gia, lại có chút vui mừng: “Lão Chu, huynh đệ ta dự định cưới gả, cố ý mời người tới làm Tân Tướng.”

Tân Tướng chính là phù rể,

Đi theo bên người chú rể uống giúp rượu, tránh cho say quá không thể động phòng.

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Người người này lại sẽ cưới gả, cô nương nhà nào có mị lực như vậy?”

“Là Vinh Xương Quận Chúa.”

Lão Bạch từ trong ngực lấy ra thiệp mời màu đỏ thẫm, phía trên in kim tuyến, trang trí rất là xa hoa.

Chu Dịch hơi ngần ra, sau đó khinh bỉ nói: “Người người này cũng quá không biết xấu hổ, ở bên ngoài chơi đùa thông khoái phóng túng đủ rồi, muốn hồi đầu liền gây hại cô nương đang hoàng nhà người ta?”

Vinh Xương Quận chúa, trưởng nữ Đông Dương quận vương Phượng Dương Quốc.

Lão Bạch ở trong ngực nhiều lần thôi phòng, năm đó thất thủ lâm vào quận vương phủ, gặp nguy sinh tử, dựa vào nhan sắc bắt sống trái tim Vinh Xương Quận Chúa, xoay người phải mông chuồn mất.

Lão Bạch đem thiệp mời buông xuống, cầm bình trà lên ừng ực rót mấy hớp.

“Người phải hay không là huynh đệ của ta, thật cho là ta nguyện ý cưới gả, còn không phải là có nhược điểm rơi vào tay người ta.”

“Nhược điểm gì, có cần ta ra tay hay không?”

Chu Dịch chân mày cau lại, không nói lão Bạch có ân dạy nghề, hơn nữa hai người vốn là bạn tốt.

Mấy năm nay Lão Bạch thỉnh thoảng tới Thần Kinh, cũng sẽ tìm Chu Dịch uống rượu tán gẫu, tiện thể mang chút đồ ăn ngon, đồ chơi đặc sắc các nơi.

Say rượu xong mỗi người phân tán, Chu Dịch vẫn trông coi Thiên Lao, lão Bạch tiếp tục lưu lạc giang hồ.

Chu Dịch hâm mộ lão Bạch tiêu dao tự tại, lão Bạch bội phục Chu Dịch không màng danh lợi, rất có giao tình quân tử nhạt như nước lã.

“Năm đó vì thoát thân, cùng Vinh Xương Quận chúa đổi tin vật đính ước. Vốn chỉ coi là đùa giỡn, ai có thể nghĩ cô nương này là một kẻ cứng đầu, nhiều năm như vậy đi qua còn nhớ không quên.”

Lão Bạch thở dài nói: “Đông Dương quận vương bất đắc dĩ, mất thấy Quận chúa tuổi lớn. Mời tới mấy vị đỉnh cấp cao thủ,

đi khắp giang hồ tìm ta, hoặc là cưới nữ nhi của hắn, hoặc là...”

Chu Dịch cũng không nhìn được nữa, chỉ cửa phòng nói.

“Cút! Mau cút!”

“Ha ha, nhớ đúng lúc tới!”

Lão Bạch lại cũng không kèm được mặt đau khô, hóa thành nụ cười đắc ý, rốt cuộc cũng thắng được Chu Dịch một phen.

...

Ngày mười lăm, nên kết hôn.

Chu Dịch xin nghỉ thật sớm, tìm hiểu quy trình cưới gả phức tạp rườm rà.

Chu giáo úy nghe đồn là quận vương phủ gả con gái, thân phục Chu Dịch mạng giao thiệp rộng, mặt dày muốn tằm thiệp mời, nói là đi tặng chút kiến thức.

Chu giáo úy là người rất muốn tiến bộ, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Ngày đó.

Vĩnh Xương phường treo dây lụa đỏ, từ nhà mới của lão Bạch đến quận vương phủ, hai bên đường đi bày lên hoa mẫu đơn, mặt đất phủ kín đủ loại cánh hoa.

Chỉ chi phí trên đường này, liền hao phí hơn vạn lượng bạc trắng.

Chớ nói chi là chỗ nhà mới kia của lão Bạch, Vĩnh Xương phường tiếp giáp Hoàng Cung, tắc đất tắc vàng, giá trị đã không thể dùng vàng bạc đo đếm.

“Dáng dấp đẹp trai là có thể muốn làm gì thì làm sao?”

Chu Dịch soi vào gương, sờ mặt mình một cái.

“Ta cũng không kém a!”

Pháp lực so với Chân Nguyên có thêm chỗ tốt, chính là không lúc nào không uân dưỡng thân thể, để cho thân thể lột xác hoàn mỹ hơn, cho nên Tu Tiên giới chỉ có nam anh tuấn không có gái xấu.

Sau hàng loạt trình tự, rốt cuộc mang Quận chúa cưới trở về nhà.

Tiệc rượu Bạch phủ.

Lão Bạch đi theo cha mẹ Quận Vương phủ, đi từng cái bàn mời rượu tự thoại, nhận biết các nhà Vương phủ, Hầu phủ.

Chu Dịch ở bên người phụng bồi, bí mật truyền âm nói: “Đông Dương Quận Vương đối với người người này cũng quá tốt, quan hệ thân thích như vậy, giới thiệu cho người tên con rể này?”

“Có lẽ đây chính là cha mẹ yêu con.”

Lão Bạch hôm qua vẫn là tính tình nhanh nhẹn, hôm nay khi thật kết hôn, nói chuyện bỗng nhiên thì thay đổi phong cách.

Chương 24: Huân quý làm ăn.

Đông Dương Quận Vương Phủ là dòng dõi khai quốc cao quý có công huân, sừng sững Phụng Dương Quốc mấy trăm năm không ngã.

Nữ nhi duy nhất xuất giá, là thịnh sự của cả Thần Kinh.

Người Lão Bạch cần làm quen có chút nhiều, hết lần này tới lần khác đều là huân quý có danh vọng, không thể bên nặng bên nhẹ, cao thủ uống rượu phủ Quận Vương phải tới, đã đổi bốn đợt người.

Chu Dịch từ đầu đến cuối đều là vẻ mặt tươi cười, mặc cho bao nhiêu rượu nước vào bụng, thoáng qua liền luyện hóa không chút tạp chất.

Lão Bạch truyền âm nói: “Lão Chu, đã đủ rồi, ngươi liền giả say, tránh cho để cho người phát hiện khác thường.”

“Đợi thêm chốc lát.”

Chu Dịch nhắm mắt cẩn thận cảm ứng, sát cơ như có như không, theo lão Bạch di chuyển mà di chuyển.

Trên giang hồ lăn lộn qua, ai mà không có mấy kẻ cừu địch, có điều dám ở lúc quận vương gả con gái gây chuyện, cũng không biết lão Bạch là trêu chọc con gái hay là nương tử người ta.

Chu Dịch không xác định đối phương ra tay làm sao, bây giờ cách xa, không có hoàn toàn nắm chắc đem nguy cơ trừ khử trong vô hình.

Rốt cuộc.

Người quen cũ bạn cũ của Quận vương phủ làm quen hết, ước chừng hơn hai, ba trăm người, Chu Dịch rất hoài nghi tính tình thoải mái của lão Bạch, phỏng chừng đã quên mất gần hết.

Tiệc rượu có hai nơi, một lớn một nhỏ.

Sảnh tiệc lớn là tộc nhân thân quyến của lão Bạch cùng huân quý trong quận vương phủ, sảnh tiệc nhỏ chiêu đãi nhân sĩ giang hồ.

Triều đình miệt thị giang hồ thô lỗ, giang hồ khinh bỉ triều đình dối trá, tách ra chiêu đãi đều hợp tâm ý khách nhân hai bên.

Trong nháy mắt Chu Dịch bước vào sảnh tiệc nhỏ, liền tìm được vị trí sát cơ, một bàn góc đông nam, hai người nhìn như im lặng uống rượu, ánh mắt thỉnh thoảng liếc qua lão Bạch.

Mấy bàn trước cũng còn khá, đều cho lão Bạch cùng quận vương phủ mặt mũi.

Cho đến gặp đạo nhân tóc trắng một mình chiếm cứ cả bàn, không người dám đến gần, tự rót uống.

Lão đạo không để ý lão Bạch, mắt lạnh nhìn về phía Chu Dịch: “Vị này chính là Huyết ngục lão ma kia?”

Chu Dịch cười vì lão đạo rót rượu: “Đều là biệt hiệu giang hồ, không đáng nhắc tới.”

Lão đạo sững sờ, ngăn người nhìn bầu rượu, những người khác hoặc không chú ý hoặc cách khá xa, căn bản không biết rõ bầu rượu dựng thẳng tắp, rượu tự động chảy ra.

Vũng vàng chảy đầy ly rượu, một giọt không rơi vãi.

“Khục khục!”

Lão đạo ho khan hai tiếng, vẻ mặt mưa thuận gió hoà tươi cười: “Bần đạo nghe đại danh đã lâu, sớm có ý kết giao, ngày sau đi ngang qua Cảnh Vân phủ, Trường Xuân Quan quét dọn giường chiếu chào đón.”

Thủ đoạn tỉ mỉ tinh tế như vậy, khả năng lớn là nội luyện tạng phủ đại thành, tương lai có thể đạt đến tuyệt đỉnh.

Oan gia nên cớ không nên kết, lẫn lộn giang hồ lại càng không nguyện kết thù, nhất là cao thủ tuổi già sức yếu.

“Đạo trưởng tới Thiên Lao... Hay là quên đi, đạo trưởng mời, có thời gian ta nhất định đến.”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, kì thực tâm tư tùy thời phong tỏa góc đông nam.

Khí tức lão đạo đã là cao thủ đỉnh cấp giang hồ, hai người kia tuổi còn trẻ, lại mạnh hơn quá một cấp.

Lão Bạch một đường mời rượu đi qua, không chút nào phát hiện nguy hiểm, trực tiếp đến bên cạnh bàn góc đông nam.

“Mấy vị giang hồ bằng hữu đường xa mà tới, Bạch mờ không khỏi...”

Tiếng nói đột nhiên đình trệ, sắc mặt lão Bạch trước trắng sau đỏ lại xanh, theo bản năng lui về phía sau hai bước, để cho Chu Dịch chắn ở phía trước.

“Dâm tặc!”

“Dê xồm!”

Hai tiếng quát nhẹ của nữ tử tiếng vang lên, hai đạo kiếm quang tách ra, một đạo chỉ cổ lão Bạch, một đạo khác thẳng đến phía dưới bụng.

“Nữ?”

Chu Dịch ngạc nhiên một cái chớp mắt, cong ngón tay bắn Kiếm Phong qua.

Sức mạnh cực kỳ kinh khủng truyền tới cổ tay, hai cô gái kêu đau một tiếng, trường kiếm rơi xuống đất.

Biến cố như thế, đã kinh động rất nhiều tân khách, cao thủ phủ âm thầm bảo vệ quận vương thân hình nhảy vọt liền đem hai cô gái bao vây, làm ra vẻ muốn bắt sống.

Vậy mà nữ tử khinh công huyền diệu, một người lẳng không bay qua, một người quỷ dị khó lường, thoáng qua đã chạy ra sảnh tiệc, chẳng biết đi đâu.

Chu Dịch làm việc không cần công danh, đã rời đi sảnh tiệc nhỏ, trước khi đi không nhận được hiệu kỳ truyền âm hỏi.

“Hai cô gái này là ai ? Tuổi còn trẻ có tu vi võ đạo như thế, tương lai có có thể đột phá Tiên Thiên!”

Lão Bạch vốn không muốn trả lời, không biết vì sao Chu Dịch không ngừng truyền âm, nói lời nhai thúc giục,

Bất đắc dĩ nói: “Một là Đại sư tử Vô Lượng Kiếm phái, một người khác là Thánh nữ Thiên Ma Tông...”

“!”

Chu Dịch đặc biệt hỏi hân xen vào chuyện người khác, nên để cho cái tên cận bã nam này, ở hiện trường hôn lễ lật xe.

...

Sảnh tiệc lớn.

Chu Dịch nhiệm vụ hoàn thành, tìm góc hẻo lánh ngồi xuống nghỉ ngơi.

Lúc này tiệc rượu đã qua hơn nửa, trường bối trong sân đã rời chỗ, còn dư lại đều là thế hệ thanh niên rượu ngon náo nhiệt.

Vốn đều là tính tình liêu lĩnh, rượu say tai nóng, nói chuyện cũng liền không có kỵ nữa.

Công tử Bá gia của Thành Đình nói: “Các người có nghe nói không, vài ngày trước Bắc Cương lại trống đi không ít ghế, bệ hạ có ý định cất nhắc huân quý.”

“Bắc Cương nghèo nàn hoang vu, đi chỗ đó chịu khổ sao?”

Nói chuyện là con Uy Viễn Hầu: “Qua mấy ngày, quân doanh của Thần Kinh lại có thay đổi mới, cái này mới là thật cơ hội tốt!”

“Quân doanh của Thần Kinh quá mắc!”

Một chức Tướng Quân Du Kích liền muốn mười vạn lượng, số bạc này bao nhiêu năm mới có thể vớt trở lại.”

“Bắc Cương liền tiện nghi rất nhiều, nghe nói Đô Thống mới hai vạn lượng.”

“Mua cái gì Đô Thống, tốn thêm mấy ngàn lượng, đổi đi Quân Khí Giám trực, kia mới là thật kiếm lớn!”

“...”

Người một lời ta một lời, thuận thuận đem quân quốc đại sự làm thành làm ăn.

Con Uy Viễn Hầu lắc đầu nói: “Các người biết cái đếch gì... Bắc Cương biên quân cùng Đại Ung náo loạn mấy trận, nhìn như là xung đột nhỏ, nói không chừng lúc nào đó liền đánh lớn!”

Nghe nói như vậy, mọi người nhất thời tắt tâm tư đi Bắc Cương.

Làm ăn kiếm bạc trắng là không tệ, trọng yếu hơn chính là mệnh, lấy nội tình bên trong nhà bọn họ, mấy đời người cũng tiêu không hết gia sản.

“Bây giờ bệ hạ có ý định nâng đỡ huân quý, chúng ta phải nắm cơ hội này, ít nhất cũng phải cầm một chức Tướng Quân có thực quyền, chỉ có tước vị quân quyền nơi tay mới là tước vị thật!”

Con Uy Viễn Hầu nói: “Xài bao nhiêu tiền đứt lót cũng đáng giá, đây là một việc làm ăn được ít nhưng lâu dài, triều đình hàng năm phát trăm vạn lượng bạc, một ngày nào đó có thể vớt trở lại.”

“Lương ca nói có lý.”

“Vậy bọn ta hẹn xong, cùng đi Kinh Doanh vì bệ hạ hiệu lực!”

“Cha ta ngày ngày mắng ta không làm việc đàng hoàng, hôm nay ta phải đi làm Tướng Quân, ta cũng hãnh diện một lần.”

” Huân quý chúng ta mới là sống chết cùng đất nước, ai cũng sẽ mưu phản, ta sẽ không!”

“Ăn nói cẩn thận ăn nói cẩn thận!”

“...”

Những công tử ca này uống say mềm, đã mang chức vị quân doanh Thần Kinh cất vào trong ngực, kỳ thực cũng gần như sẽ được, dù sao trong nhà quan hệ sâu dày, lại chịu xài tiền đứt lót.

Chu Dịch yên lặng nghe một trận, đứng dậy rời chỗ.

Chẳng trách những người này lấy quốc sự mà kiếm ăn, trên đời phần lớn chuyện đều là làm ăn, trung thành cùng phản bội cũng là, hưng thịnh cùng suy yếu cũng là.”

Có người lựa chọn phản bội và suy yếu, có lẽ cũng không có lựa chọn khác!

Hồng Xương Đế há sẽ không biết những công tử ca huân quý thói tha như bãi cứt chó này, chó nói bài binh bố trận, chính là dưới quyền có mấy tên binh lính đều không nhớ rõ, càng chó bàn về lãnh binh đánh giặc.

Có lúc, dùng phế vật ngược lại để cho người yên tâm.

Bọn họ sẽ uống máu binh sĩ, sẽ vớt bạc, biết làm ăn, duy chỉ có sẽ không mưu phản!

“Lại là phong vân sắp nổi lên, hy vọng...”

Chu Dịch khẽ nhú mày, trong lúc nhất thời lại không biết hy vọng cái gì, có người tạo phản hoặc là vững vàng chuyển tiếp đời sau?

Trước khi rời đi.

Mang quà tặng chuẩn bị thật lâu đưa cho lão Bạch, ngọc bài mài thuần thủ công, chất liệu, kỹ xảo điêu khắc tằm thường, chỉ có một vết huyết sắc đỏ bồng chính giữa rất là đặc biệt.

Chu Dịch không hiểu luyện khí như thế nào, dứt khoát thi triển pháp lực, cưỡng ép mang một giọt máu thấm vào ngọc thạch.

Huyết mạch liên kết, vô luận đi qua mấy trăm mấy ngàn năm, cũng có thể nhận ra cái ngọc bài này!

Chương 25: Lý Võ nhập ngục.

Hoàng Xương năm thứ mười bảy.

Mùa hè.

Một vị phạm nhân đặc thù đến Thiên Lao.

Không người áp tải, cũng không có người dám áp tải, tự đi bước vào phòng giam.

Lý Võ!

Thiên Lao là Phụng Dương Quốc xây trước khi thay đổi triều đại mới, truy căn nguyên nguồn gốc có ngàn năm lịch sử, giam qua vô số vương công quý tộc, nhưng là nghênh đón vị Tiên Thiên tông sư đầu tiên.

Cấm quân trực canh cộng lại, cũng không đủ cho Lý Võ tàn sát!

“Thật là ngoài dự liệu...”

Chu Dịch tự xưng là đứng ở góc độ người đứng xem, xem hiểu đại thế Phụng Dương Quốc, nhưng là đoán không chuẩn lòng người.

“Hộp cơm đem ra, ta tự mình đi đưa.”

“Chu gia, ngài mệt nhọc.”

Phụ trách đưa cơm bây giờ là lính canh ngục Trương Vân, là cháu trai Trương Chu năm đó, Trương Tiến con hấn ở Thiên Lao không quá hai năm liền chết ở dưới đao tặc nhân.

Chu Dịch nghĩ tới ơn cũ, chờ Trương Vân năm ngoái thành niên, chiêu tiến vào Thiên Lao làm người hầu.

Ngục bính số 9.

Lý Võ nhắm mắt điều tức, bỗng nhiên cảm ứng được khí tức nguy hiểm, trợn mắt thấy lính canh ngục dần dần đến gần.

“Người là ai?”

“Chính là lính canh ngục vô danh.”

Chu Dịch truyền âm hồi phục, mở ra cửa tù, từ trong hộp đựng thức ăn lấy ra rượu ngon món ngon, từng món bày trên bàn.

Thời gian qua đi mười lăm năm, rốt cuộc khoảng cách gần thấy vị đại tướng quân vang danh khắp thiên hạ, võ đạo tông sư này!

Trước kia không phải là không có cơ hội, chẳng qua là Chu Dịch từ trước đến giờ cẩn thận, trước khi an toàn nắm chắc không muốn đến gần hạng nhân vật này, miễn xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Thí dụ như người tìm Lý Võ trả thù, tất nhiên cũng là võ đạo tuyệt đỉnh, hai người lúc đánh giết mang người bên cạnh nghiền thành tro.

“Lý mỗ vốn không tin dân gian có cao nhân, dù sao nhân sinh khổ đoản, ai có thể đặt chân lên đỉnh cao nhất lại tự cam tịch tịch vô danh?”

Trong mắt Lý Võ tất cả đều là khen ngợi, đồng dạng thi triển truyền âm bí thuật: “Hôm nay mới hiểu, trên đời lại thật có nhân vật không tầm thường như vậy, Lý mỗ cảm thấy không bằng ...!”

“Tướng quân quá khen.”

Chu Dịch hỏi ra nghi ngờ trong lòng: “Tướng quân hôm nay vì sao vào Thiên Lao?”

Lý Võ nói: “Năm đó Lý Hùng tung binh làm hại, tàn sát mấy ngàn bá tánh, Lý mỗ làm tướng soái có tội sơ xuất không làm tròn bổn phận, tội là tộc huynh mà quản giáo không nghiêm.”

“Tướng quân nói đùa, toàn bộ Phụng Dương Quốc ai chẳng biết tướng quân trị gia nghiêm khắc.”

Chu Dịch nói: “Ta cũng ở Thiên Lao vài chục năm, những nhà khác thường xuyên không ngừng có người đi vào, chỉ có Lý gia chỉ ra một tên Lý Hùng.”

Huống chi Lý Hùng đã chết, cùng Lý Võ quan hệ quả thật không sâu, hơn nữa cử chỉ đại nghĩa diệt thân cũng xem là giải thích cho bá tánh.

Lý Võ lắc đầu nói: “Đây chỉ là người làm quan vốn nên làm, nào đáng giá lấy ra nói.”

“Tướng quân biết ta muốn hỏi cái gì...”

Chu Dịch trực tiếp nói: “Vì sao không học Long nghịch tặc?”

Lý Võ nói: “Đã là nghịch tặc, Lý mỗ há có thể làm theo?”

“Năm đó nếu không có tướng quân, có lẽ thì không phải là Long nghịch tặc, mà là... Long Thái Tổ?”

Chu Dịch bản thân trải nghiệm triều đại Sùng Minh, Cẩu Hoàng Đế đã sớm mất hết lòng dân, Long Tướng sau khi mưu phản thành công, rất dễ dàng là có thể ngồi vững vàng ngôi vị Hoàng Đế.

“Long nghịch văn vện phản loạn ở Kinh Đô, từ đầu đến cuối chết đi hơn sáu vạn người. Lý mỗ nếu không làm trung thần, vô luận thắng bại, nhất định là một trận đại loạn ảnh hưởng đến tất cả Châu phủ.”

Lý Võ lẩm bẩm nói: “Quốc triều mới vừa thái bình vài năm, Lý mỗ không thể vì lợi ích một người, khiến cho sinh linh đồ thán!”

Chu Dịch yên lặng chốc lát: “Tướng quân có thể từ quan quy ẩn.”

Tiên Thiên tông sư không yêu quyền thế, triều đình tuyệt sẽ không tận lực làm khó, ép trực tiếp tiến vào hoàng cung!

Lý Võ nói: “Lý mỗ tự biết công cao qua quân chủ, một ngày không chết, quốc triều không thể an ổn. Tiên Hoàng có đại ân với ta, lâm chung dặn đi dặn lại, hết thảy lấy quốc triều bá tánh làm trọng!”

Tên Cẩu Hoàng Đế kia chỉ có thể dạy người khác, chính mình nào quan tâm tới quốc triều bá tánh?

Chu Dịch thấy Lý Võ nói tới Sùng Minh Đế, trên mặt tất cả đều là tình đồng cam cộng khổ, không dễ thẳng mặt mắng chửi.

” Trong nhà Tướng Quân nhưng đã thu xếp ổn thỏa?”

Lý Võ vuốt cằm nói: “Bệ hạ đáp ứng, chỉ cần Lý mỗ trung thành với đất nước, Lý gia liền sống chết cùng đất nước!”

Chết, chính là trung thành với đất nước!

Cái cam kết này người tin không?

Chu Dịch cuối cùng không nói ra những lời này, Lý Võ có lẽ tin có lẽ không tin, kỳ thực đã có lựa chọn.

Một là không muốn lại nổi lên chiến tranh, hai là báo ân của Sùng Minh Đế.

“Vô luận Lý Võ tại sao tự trời chịu ngục tù, cuối cùng là phòng chống phân tranh.”

Chu Dịch tự nghĩ đổi thành vị trí Lý Võ, tuyệt đối không làm được như vậy, khả năng lớn trong năm năm nhận được binh bộ quân lệnh, liên trực tiếp suất đại quân Bắc Cương hồi Thần Kinh dùng binh tạo phản.

Về phần dùng binh tạo phản sẽ chết bao nhiêu người, Chu Dịch không quan tâm, ngược lại ta cùng người nhà không thể chết!

Trên đời có mấy người, có thể vì người không biết bỏ qua tánh mạng cùng quyền thế?

Như Lý Võ vậy, hậu nhân khi xem lịch sử, xác suất cao sẽ chửi một câu ngu trung.

“Lý Võ thứ người như vậy trời sinh chính là anh hùng, thủ nghiêm kỷ luật, quản thúc người nhà, đáng tiếc... Chờ Lý gia ở tù, chiếu cố thật tốt a.”

Chu Dịch chưa bao giờ keo kiệt dùng ác ý suy đoán lòng người, trước suy đoán Lý Võ sẽ tạo phản, kết quả đoán sai rồi.

Hiện tại suy đoán Hoảng Xương Đế trước khi chết, sẽ đem Lý gia cùng thế lực trong quân xử lý không chút tạp chất, để lại cho vua kế nhiệm một Phụng Dương Quốc sạch sẽ, trong sạch.

...

Thời thế tạo anh hùng, anh hùng thay đổi thời thế!

Lý Võ ở tù để cho khói mù bao phủ thần kinh một buổi sáng tan hết, triều đình vốn đè nén, bỗng nhiên nhẹ nhàng rất nhiều.

Đủ loại quan lại rồi rít tấu lên, Lý tướng quân có công với đất nước, vạn mong bệ hạ tha thứ cho tội.

Cụ thể Lý Võ phạm cái tội gì, ai cũng không biết, chẳng qua ai cũng biết, Lý Võ không thể sống mà đi ra Thiên Lao.

“Trần Quốc công quả thật là tường thành quốc gia!”

Đủ loại quan lại dùng đủ loại lời ca tụng, tán dương cử chỉ Lý Võ ở tù, liền muốn sớm cho hắn được hưởng thờ ở Thái Miếu.

Trong âm thầm cùng người thân nói chuyện, nhưng là khinh bỉ Lý Võ chính là võ phu thô bỉ, dù cho tay không nắm giữ trăm vạn binh mã, rơi vào kết quả y như Long nghịch tặc!

Chuyện này truyền vào dân gian, đưa tới sóng to gió lớn!

Lý Võ ở Triều Đình bị đủ loại quan lại bài xích, ngay cả binh bộ đều không ủng hộ hắn, nhưng mà ở trong mắt dân chúng, thuộc về tồn tại như chúa cứu thế trên trời hạ xuống.

Vừa mới bắt đầu quần tình mãnh liệt, rồi rít âm ỉ muốn hướng triều đình hỏi cho rõ.

Sau đó truyền ra các lời đồn đãi “Lý Võ Nam chinh, tùy ý tàn sát bá tánh” “Lý Hùng cướp bóc thương nhân, là Lý Võ ngầm cho phép hành động” “Ngụy Quốc Công chết, hung thủ sau màn chính là Lý Võ” vân vân...

Nước dơ giội đầy, Cẩm y vệ lại bắt không ít người, rất nhanh dư luận liền trừ khử trong vô hình!

Đúng như Lý Võ từng nói, bá tánh Phụng Dương Quốc mới vừa an ổn vài năm, không muốn lại sinh bạo loạn, cũng sẽ không cần một vị đại tướng quân uy danh hiển hách cần quét thiên hạ.

Nể tình Lý Võ năm đó bình định phản loạn, lập cái Miếu dựng cái bia, liền không có những thứ khác...

“Những bá tánh kia coi như người đã chết, xây Miếu lập bia thấp nhang tế bái, khóc rất là thương tâm.”

Chu Dịch hỏi “Có hay không hối hận lựa chọn của mình?”

“Chu tiên sinh không cần khuyên, hành động này vốn là quyết định của Lý mỗ, cùng người bên cạnh không có liên quan. Không quan trọng lưu danh sử xanh, chỉ là không muốn lại chết rất nhiều người thôi!”

Lý Võ gấp đũa thức ăn, lại uống ly rượu: “Huống chi, bây giờ cũng mất cơ hội hồi hận.”

Chu Dịch nghe vậy khẽ nhú mày, vung tay lấy lại bầu rượu.

Tên rượu Cửu Uẩn Xuân, rượu cống cho hoàng thất Phụng Dương Quốc, niên đại gần hai trăm năm.

Vốn rượu là màu đỏ hổ phách óng ánh trong suốt, bởi vì thả rất nhiều thuốc bột không biết tên biến thành màu trắng xám.

“Độc này hạ được cũng quá quá đáng, một bình rượu ngon thật tốt, thành độc trộn với rượu!”

“Mùi vị cũng không tệ lắm, hiếm thấy trên đời!”

Lý Võ vẻ mặt tự nhiên, gắp một miếng rau hớp một ngụm rượu, đem kịch độc làm như không tồn tại.

“Tướng quân có di ngôn gì, chút chuyện nhỏ ta vẫn có thể giúp một tay.”

Chu Dịch tính tình rất khó làm được cao thượng, cũng không trở ngại đối với người cao thượng bày tỏ kính ý.

Chương 26: Hoạ diệt tộc.

Chu Dịch không muốn dính vào tranh quyền Phụng Dương Quốc, lại muốn vì Lý Võ làm chút chuyện.

Lúc trước xem phim võ hiệp, luôn có một ít giang hồ hiệp sĩ, tự nguyện bảo vệ một vị thanh quan nào đó mà mệt mỏi.

“Đây chỉ là lý do cho nội dung cốt truyện khai màn, coi như không tồn tại là được...”

Chu Dịch vốn cho là như vậy, nhưng mà đã nhiều ngày cùng Lý Võ tán gẫu, lại sinh ra ý nghĩ hành hiệp một lần.

Hành động này cùng ý định siêu thoát ra khỏi trần thế trước đây không hợp!

“Chu tiên sinh tính khí không màng danh lợi thế tục, lại làm ra cam kết như vậy, không phải nói rõ Lý mỗ lựa chọn không tệ sao.”

Lý Võ vỗ tay mà cười, trên mặt chẳng biết lúc nào có thêm vài hoa văn, từ cổ lan tràn lên đỉnh đầu.

Tiên Thiên tông sư ngoại rèn bì mô gân cốt, nội luyện phủ tạng xương tủy, trên dưới quanh người Hồn Nguyên như một, gần như đạt tới tình cảnh bách độc bất xâm. Nhưng mà loại kịch độc này nhắm thẳng vào não người, sau khi bùng nổ, hóa thành xác chết di động.

“Ta không cho là tốt bao nhiêu!”

Chu Dịch ánh mắt rũ thấp, chợt nhớ tới khuôn mặt một số người, tâm tư không hiểu sao phiền não.

“Lý mỗ cả đời hành sự không hổ thẹn với triều đình, chỉ có đối với tộc nhân có nhiều nghiêm khắc. Những kẻ xấu cừ địch kia ngày thường không dám lộ diện, chờ sau khi Lý mỗ chết, nhất định sẽ tìm tộc nhân trút giận!”

Lý Võ trầm ngâm chốc lát nói: “Trong phủ có vài tên cao thủ trong quân, theo lý sẽ không ra chuyện không may...”

Chu Dịch cam kết: “Tiên Thiên không ra, Lý gia liền không việc gì.”

Bên dưới Tiên Thiên tông sư, Chu Dịch vẫy tay liền có thể giết hết sạch!

“Lý mỗ bái tạ!”

Lý Võ thử đứng dậy thi lễ, bỗng nhiên tầm mắt một trận mơ hồ, lại ngã xuống trở về chỗ ngồi.

Tiên Thiên tông sư tung hoành một nước không địch thủ, vì tín niệm không giải thích được, chớp mắt từ Trấn Quốc công cao cao tại thượng, luân lạc tới tình cảnh đứng không vững.

“Triệu thị hoàng tộc âm đức sâu dày, giờ làm vậy không sợ tội hình âm phủ sao?”

Chu Dịch thở dài nói: “Cho dù có ra lão quái không xuất thế, ta cũng bảo đảm Lý gia không tuyệt hậu.”

Lý Võ xin lỗi nói: “Như vậy thì, Chu tiên sinh không ẩn cư được ở Thiên Lao.”

Chu Dịch nhún nhún vai: “Thiên Lao ở mấy thập niên, chuyển sang nơi khác cũng không tệ.”

Lý Võ hỏi “Đổi nơi nào?”

Chu Dịch chỉ chỉ phía đông: ” Ngục Chiếu!”

Lý Võ im lặng không nói gì: “...”

“Lý tướng quân không hiểu lời nói đùa, ta tạm thời đi ra ngoài tránh đầu gió, đổi lại cái thân phận lại về Thiên Lao...”

Chu Dịch thần sắc ngớ ngẩn, thử đưa tay ở chớp mũi Lý Võ một chút, đã không có hơi thở.

...

Hoàng Xương năm thứ mười bảy.

Trần Quốc Công Lý Võ, chết trong Thiên Lao.

Ban hiệu “Trung Võ ” ý là “Trung quân ái quốc, Uy mãnh đức độ”.

Hoàng Xương Đế bảy mươi sáu tuổi, lớn tuổi, không để ý đủ loại quan lại ngăn trở, kiên quyết lấy lễ sư thầy Hoàng Đế phát tang cho Trần Quốc công.

Sử quan căn kẽ ghi lại, cho là mẫu mực trong tình Vua tôi, truyền lưu hậu thế.

...

Giao thừa buông xuống.

Mây đen dày đặc giăng đầy, gió bắc rét thấu xương, tuyết rơi màu lông ngỗng bay lả tả cả một ngày còn không ngừng.

Lúc ban đêm.

Binh lính tuần tra sợ hãi giá lạnh, núp ở bên trong doanh trại uống rượu.

Thần Kinh yên lặng như tờ, chỉ còn lại âm thanh từng bông hoa tuyết rơi xuống đất.

Phủ Trấn Quốc Công.

Người gác đêm đang ngủ gà ngủ gật, trong mơ hồ, tầm mắt vút qua bóng đen, đang muốn giơ tay lên bắt chuyện.

Ánh đao xẹt qua cổ, máu tươi nóng hôi phun đầy đất.

Yên tĩnh, sát hại!

Từng người quần áo đen lạnh như băng giống như máy móc, giết người như cắt cỏ không cần đao thứ hai, từ vòng ngoài Quốc Công Phủ từng bước vào trong, gà chó không tha.

“Có thích khách!”

Chợt một tiếng thét chói tai, sau đó là âm thanh đao kiếm giao kích liên miên không dứt.

Cao thủ trong phủ từ trong mộng thức tỉnh, có người ở sân trước nghênh địch, có người chạy về phía sân sau, như hành quân bày trận, phân công rõ ràng.

Bên trong nhà.

Lý Diệp kế nhiệm Trấn Quốc công, bên người có trên trăm cao thủ võ đạo hộ vệ.

Lý thông lĩnh nói: “Địch nhân có chuẩn bị mà đến, nếu không Quốc Công ngài trước đổi áo quần, thông qua mật đạo rời đi?”

“Không đi được. “

Trên mặt Lý Diệp không có chút vẻ sợ hãi nào, hấn năm đó cũng theo cha thân chinh chiến đấu, chỉ chỉ mặt đông phủ đệ: “Tặc nhân vây công Quốc Công Phủ, An Hoa quận vương phủ không có động tĩnh gì, người nói ta có thể trốn đi nơi nào?”

Lý thống lĩnh trầm giọng nói: “Quốc công gia, như thế càng phải bảo toàn tánh mạng, mưu đồ tương lai!”

“Tương lai mưu đồ gì, tạo phản sao?”

Trong giọng nói của Lý Diệp có một tí phần uất: “Cha thân hưởng thờ thái miếu, lưu danh sử xanh, làm con trai há có thể tạo phản? Hoặc là nói, lấy tài trí phụ thân, không tính được tới họa diệt tộc hôm nay?”

“Lão quốc công...”

Lý thống lĩnh là tâm phúc tử trung của Lý Võ, nhưng mà đôi mắt Lý Diệp chất vấn, cũng không biết giải thích như thế nào.

Lý gia nữ quyền tránh ở trong phòng, trong mắt tất cả đều là kinh hoàng, không ít người tay cầm dao găm tùy thời tự vận.

Lý Võ đi tiêu sái thông khoái, những người còn lại sống trong sợ hãi!

Lúc này.

Ngoài sân đã không có tiếng đánh nhau, số lượng địch nhân quá nhiều, quân lính kết thành Quân trận cũng không ngăn cản được.

Đám người mặc áo đen từng bước một đem bên trong nhà bao vây, đi lên hoa tuyết trắng tinh, lưu lại một dãy dấu chân đỏ tươi.

“Khắc khắc khắc!”

Tiếng cười quái dị mang tính đặc trưng, vang dội toàn bộ Quốc Công Phủ: “Lý Võ giết đệ tử bốn tọa, hôm nay ta liền tắm máu...”

Âm thanh hơi ngừng.

“...”

Người mặc áo đen thủ lĩnh chau mày, ra hiệu thuộc hạ đi điều tra, Trần Quốc Công phủ có mấy kẻ khó chơi, cố ý tiêu tốn giá

thật lớn mới đưa lão quái vật này mời xuống núi.

Một lát sau.

Hai tên thủ hạ lôi kéo cổ thi thể tới, là một lão giả tóc bạc hoa râm.

Trên mặt mộc bảy cái bướu thịt lớn, trên bướu còn có khắc chữ viết: Vô Thường, Đòi Mạng, Sát Thần, Đòi Nợ...

Thủ lĩnh kiểm tra thương thế lão giả, chỉ có một chỗ vết thương, trực tiếp lủng xuyên trái tim.

Thủ hạ biết được lão giả lợi hại, trên giang hồ ít có cao thủ tuyệt thế, liền có thể đoán được người ra tay kinh khủng, nhưng mà trong lòng không sợ hãi chút nào, an tĩnh chờ mệnh lệnh bước kế tiếp của thủ lĩnh.

“Giết!”

Ra lệnh một tiếng, người mặc áo đen rồi rít xông về sân sau.

“Lại là tử sĩ, Lý Võ người kia rốt cuộc có bao nhiêu cừ nhân?”

Thanh âm già nua vang lên bên tai thủ lĩnh, không đợi thủ lĩnh nói chuyện, một đạo kiếm khí xuyên thấu lồng ngực.

Người mặc áo đen còn sót lại như rắn mất đầu, lực sát thương giảm nhanh.

Bên trong nhà bắn ra mấy đợt mưa tên, lại nhờ vào bấy rập sớm bố trí xong, ngăn trở thế công của người mặc áo đen. Lý thống lĩnh làm gương cho binh sĩ dẫn người liều chết xung phong, sau gần nửa giờ, rốt cuộc mang quân địch toàn bộ tru diệt.

“Ngô Diêm Vương!”

Lý thống lĩnh nhận ra thân phận lão giả: “Nhất Quạt Quỷ mà lão quốc công giết sạch chính là đệ tử người này, trên giang hồ truyền thuyết đã sớm chết già, lại sống đến hôm nay.”

Lý Diệp đối với Ngô Diêm Vương không có hứng thú chút nào, hướng về bốn phía khom người thi lễ.

“Bái tạ tiên bối, ơn nhiều lần cứu mạng!”

“Bồn tọa năm đó thiếu Lý Võ người kia một nhân tình, hôm nay coi như là trả sạch, lại có người đánh tới thì tiểu oa nhi người tự cầu phúc đi.” Chu Dịch Ân ở trong bóng tối truyền âm, sau đó thì triển khinh thân thuật, mấy cái lóe lên liền biến mất không thấy gì nữa.

Lý Diệp nghe vậy sắc mặt kịch biến, ghé vào lỗ tai cùng Lý thống lĩnh nói qua chuyện này.

Trần Quốc Công phủ đã bị đột kích ban đêm mười mấy lần, vừa mới bắt đầu trong phủ cao thủ đông đảo, tùy tiện mang địch nhân đánh tan. Nhưng mà địch nhân liên tục không ngừng, kéo dài tiêu hao sức mạnh trong phủ, bây giờ không đủ một hai phần mười ban đầu.

Ba lần gần nhất địch tới đánh càng cường đại, có thể kiên trì tới hôm nay, toàn dựa vào có cao nhân tiền bối âm thầm bảo vệ.

Lý thống lĩnh đề nghị: “Quốc công gia, muốn hay không rời đi Thần Kinh, mai danh ẩn tính?”

“Ở Thần Kinh chẳng qua là sát thủ đánh tới, đi ra ngoài chính là đại quân sơn tắc vây quét!”

Lý Diệp ngẩng đầu nhìn về phía hoàng cung, Hoảng Xương Đế sau khi làm lễ tống tiễn Lý Võ, thân thể và gân cốt liền ngày càng lụn bại, bây giờ phụ trách triều chính đã là Giám Quốc Thái Tử.

“Tiên hoàng sau khi bệnh nặng, ở Thượng Dương Cung bao nhiêu năm?”

Lý thống lĩnh suy nghĩ một chút nói: “Ước chừng bảy tám năm!”

Lý Diệp yên lặng rất lâu, âm thanh sâu kín.

“Lùi một bước, chính là bỏ mình diệt tộc... Mang danh thiếp của ta đi Đông Cung, mời Giám Quốc hẹn gặp.”

Chương 27: Ngàn năm thế gia.

Trăng sáng sao thưa.

Chu Dịch đáp xuống trong nhà, vừa lau mặt liền từ bộ dáng lão giả hóa thành trung niên.

Trong ngày thường ở Thiên Lao chính là bộ dung mạo này, pháp lực phối hợp thuật dịch dung, sức cốt công, dù là người thân cận cũng không nhận ra.

“Chuyện Lý gia, coi như là kết thúc.”

Ba lần âm thầm ra tay, sự tồn tại của Chu Dịch đã đưa tới người chú ý, tối nay lão quái kia khoảng cách Tiên Thiên chỉ cách một tia.

“Tiên Thiên tông sư so với dự tính còn ít ỏi hơn, có lẽ Phượng Dương Quốc... Chỉ một mình ta? Lý Võ tung hoành hai đất Phượng Dương Đại Ung, ngoại trừ Thương Thiên Vương cùng tu Thôn Thiên Ma Công, lại không người xứng làm địch!”

Tu hành hai mươi sáu năm, bỗng nhiên ngay tại phạm tặc vô địch!

Chu Dịch nhắc nhở chính mình, đây là thế giới Tiên Ma.

Tiên Thiên chẳng qua là bước chân vào ngưỡng cửa Tu Tiên giới, hơn nữa không hiểu pháp thuật lại không có pháp khí, tùy tiện tới người tu sĩ liền không phải là đối thủ.

“Dựa theo logic nhân tính, những thứ Tán Tu lẫn lộn không được khá kia, tự biết đường tu đạo vô vọng, cùng với ở Tu Tiên giới hèn mọn như lâu la, không bằng tới bên trong phạm tặc xung Vương xung Bá.”

“Nghe đồn Thái Tổ Phượng Dương Quốc có quý thần chi năng, có lẽ chính là Tán Tu chán nản?”

“Cũng hoặc là phạm tặc bị Tu Tiên giới quản chế, vương triều thay đổi, chỉ là dựa theo ý chí tiên nhân biến đổi!”

Chu Dịch thu liễm đắc ý trong lòng, mượn Thôn Thiên Ma công cùng tù nhân trong lao, mưu lợi bước vào Tiên Thiên, thoáng có sức tự vệ, thiết nghĩ không thể tùy ý làm bậy.

“Thận trọng từ lời nói đến việc làm, dốc lòng tu luyện!”

...

Hôm sau.

Tuyết rơi nhiều rồi cục cũng đã ngừng.

Hôm nay chính là giao thừa, trên đường cửa tiệm dán câu đối xuân treo đèn lồng màu đỏ, rất là đậm đà bầu không khí ngày tết.

Tối hôm qua tin tức Trần Quốc Công phủ gập tập kích, không chút nào truyền ra, phỏng phát chết hai, ba trăm người không tồn tại trên đời.

Dân chúng biết, chẳng qua là thứ triều đình muốn cho người biết!

Thí dụ như dân chúng chỉ biết Lý Võ bỏ mình Thiên Lao, trước khi ở tù tiến hành bao nhiêu đấu tranh trong triều đình thì không phải là người tầm thường có thể biết được.

Mất thấy Lý gia ngày càng suy sụp, một ít chuyện ban đầu cũng lưu truyền ra, nói chung là quan chức tán gẫu tự thoại, gã sai vật hầu hạ bên cạnh nghe được, sẽ cùng bạn tốt thân thích thổi phồng.

Một truyền mười, mười truyền một trăm.

Cái gì Trương Tướng mặt ngoài yếu thế, chuyện gì cũng thỉnh giáo Trần Quốc công, thực ra để cho Lý Võ căm ghét bệ hạ.

Cái gì huân quý quốc triều vì cạnh tranh quân quyền, cùng một phe tầng dưới chót thăng lên tới quan quân của Lý Võ, ra tay đánh nhau.

Cũng hoặc là dòng chính Lý Võ, vì thăng quan phát tài trong quân, đầu nhập dưới quyền Trương Tướng...

Tin tức hư hư thật thật, thiệt giả không dễ phân biệt.

Ngắn ngủi một năm qua đi, miếu thờ Lý Võ hương khói giảm nhiều, chưa tới mười năm tám năm, cũng chỉ còn lại có cỏ dại làm bạn.

“Trên đời không có gì là thời gian không thể xóa nhòa, ngoại trừ ta!”

Chu Dịch đi tới Thiên Lao, xách thùng đi đưa cơm.

Lính canh ngục phụ trách đưa cơm Trương Vân, hôm nay về nhà ăn tết.

Thiên Lao không giống với nha môn khác, trong ngày tết, lính canh ngục chỉ có thể thay phiên nghỉ phép, chỉ có Chu Dịch là một ngoại lệ, mỗi ngày cứ theo lẽ thường đi điểm danh làm nhiệm vụ.

Một thân một mình, ở trong nhà còn không náo nhiệt bằng trong tù.

Chu Dịch cũng không phải không có thân thích, đời trước quê quán thôn Khảo Sơn huyện Ninh Sơn, còn có mấy trăm tộc nhân, huyết mạch gần có một ít đường huynh đường đệ còn sống.

Năm đó Chu Dịch vốn sinh ra đã yếu ớt, có vẻ sống không lâu.

Chu gia tông lão hướng Chu phụ đề nghị, từ trong tộc chọn đứa bé cho làm con nuôi, tránh cho sau khi Chu Dịch chết yếu, chức vị lính canh ngục cùng nhà trong Thần Kinh không người thừa kế.

Chu phụ ở Thiên Lao làm nhiệm vụ, đã thấy rất nhiều đủ loại chuyện vô lại, há có thể không đoán ra tâm tư tộc nhân?

Chớ nói Chu Dịch lúc ấy còn chưa có chết, một khi đáp ứng chuyện nhận con nuôi, ngày sau Chu phụ không may chết sớm, tộc nhân cũng sẽ nghĩ biện pháp để cho Chu Dịch chết yếu.

Náo loạn qua lại mấy trận, tông lão vẫn chưa từ bỏ ý định, Chu phụ dứt khoát hoàn toàn chặt đứt quan hệ!

Chu phụ bệnh qua đời, sau đó Chu Dịch thừa kế chức vị lính canh ngục, Chu gia tộc nhân lâu lâu tới trong kinh ngắm nhìn, sẽ chờ hần bệnh chết.

Chờ mãi, Chu Dịch còn sống lâu hơn mấy chú bác, mấy đường huynh đường đệ cũng già rồi.

Mối thân thích này liền hoàn toàn chặt đứt!

“Lão Chu, tới thật đúng lúc, cầu ngươi một chuyện.”

Chu giáo úy nói một tiếng, lại gần thấp giọng nói: “Hôm nay Thiên Lao tới một phạm nhân, cần dùng thủ pháp hành hạ giang hồ tặc nhân kia của ngươi, cho người này chịu cực hình ác nhất!”

Chu Dịch hỏi “Phạm vào chuyện gì?”

“Làm quan còn có thể làm gì, vét tiền thôi!”

Chu giáo úy nói: “Chẳng qua vị này đặc biệt biết vét, ngoại hiệu Chuyên Gia Đục Khoét, bổ nhiệm ba năm ép khô Lư Dương phủ, nghe nói vợ vét hơn mười triệu lượng bạc.”

Phượng Dương Quốc một năm thu thuế, không sai biệt lắm cũng liền một triệu lượng,

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Quan văn không chống nổi mấy vòng cực hình, vì sao còn để cho ta ra tay?”

Những năm gần đây thỉnh thoảng có hung phạm giang hồ bướng bỉnh khó tra khảo, Chu giáo úy liền mời Chu Dịch ra tay thi hành hình phạt, danh tiếng Huyết Ngục Lão Ma là tới từ đây.

Chu giáo úy giải thích: “Triều đình bắt người, bạc giấu chỗ nào mà còn không có tìm được. Người này miệng đặc biệt cứng cáp, lại không thể dùng đại hình, tránh cho không cần thận chết.”

“Tánh mạng người nhà, hấn cũng không để ý?”

Chu Dịch ở Thiên Lao nhiều năm như vậy, thỉnh thoảng có quan lại có thể chống đỡ được đại hình, nhưng mà cha mẹ vợ con kéo qua tới hành hạ, cực ít có người có thể thờ ơ không động lòng.

Chế độ khép tội liên đới tất nhiên tàn khốc, nhưng mà Chu Dịch rất là tán thành.

Cái thời đại này chú trọng tông tộc một thể, tộc nhân hưởng dụng chỗ tốt của tham quan ô lại, cũng nên cùng nhau chịu đựng hình phạt.

“Người này trong nhà vốn là làm ruộng, khi còn nhỏ mất mùa người cả thôn chết đói, sớm đã không có cha mẹ.”

Chu giáo úy giải thích: “Vợ con khả năng có, nhưng mà cùng bạc giống nhau, không biết giấu ở nơi nào.”

“Đây là sớm đã chuẩn bị mới sa lưới ở tù?”

Chu Dịch sinh ra lòng hiếu kỳ, xách thùng đi ngục Ất số bảy.

Phạm nhân nằm ở bên trên chiếu rom, trên lưng tất cả đều là vết máu giăng khắp nơi, cái mông máu tươi rỉ ra nhuộm thấu quần áo, nghe được âm thanh chậm rãi ngẩng đầu lên.

Mặt vuông vức, rất có chính khí.

Chu Dịch mở ra cửa tù đứng ở trước mặt phạm nhân, nói: “Xuất thân bản hàn, có thể lên tới quan to tam phẩm, tương lai có hy vọng làm thượng quan, cần gì phải làm tham quan ô lại?”

Phạm nhân im lặng không lên tiếng, lại nằm trở về.

“Hơn nghìn vạn lượng bạc trắng, triều đình đoạt về, có một phần mười rơi vào trên người bá tánh, cũng coi là xá tội cho người.”

Chu Dịch cong ngón búng ra, pháp lực hóa thành mũi châm, chui vào bên trong cơ thể phạm nhân.

Mũi châm men theo huyết dịch ở khắp nơi trong người di động, khí tức sắc bén xẹt qua kinh mạch, thống khổ từ trong ra ngoài, so với cực hình lăng trì còn khó chịu hơn.

Huống chi, lăng trì luôn có lúc kết thúc, cái sợi pháp lực này chỉ đâm không phá, cực hình mãi không kết thúc.

Những thứ giang hồ hung nhân kia không sợ chết, cũng không sợ cực hình, lại không chịu nổi một cây châm ở trong người đâm tới đâm lui.

“A!”

Phạm nhân đau kêu thành tiếng, thân thể run run cầm cập, hai mắt đầy máu đỏ ngầu.

Chu Dịch đập mấy chỗ huyết đạo phạm nhân, tránh cho hắn đau mà hôn mê, phải thanh tỉnh chịu hình phạt.

Hồi lâu sau.

“Bạc ở nơi nào?”

Chu Dịch vẫy tay tản đi pháp lực, chậm rãi nói: “Có lẽ ngươi có thể khiêu chiến cực hạn chịu đựng, trước có một tên là hung nhân Tủy Tủy cảnh, được xưng Nhân Ma, cũng bắt quá hai ngày thời gian liền nhận tội.”

“Ặc ặc ặc...”

Phạm nhân kịch liệt thở dốc chốc lát: “Bạc ngay tại Lô gia, ngươi để cho triều đình đi lấy a!”

“Giang Nam Lô gia?”

Chu Dịch khẽ nhíu mày, trong rất nhiều thế gia Giang Nam, có tám cái họ lịch sử dài lâu nhất, có thể ngược dòng tới tiền triều thậm chí trước tiền triều.

Trên đời không có vương triều ngàn năm, lại có thế gia ngàn năm!

Trong đó, Lô gia có thể xếp trước ba.

“Thế nào, sợ?”

Trong mắt phạm nhân lóe lên oán độc, giọng căm hận nói.

“Ta cũng là sợ, cho nên chỉ có thể đi làm tham quan!”

Chương 28: Thái Tử mưu phản.

Tác hại của thế gia, còn hơn cả phản tặc.

Cái sau mãnh liệt tựa như lửa, nhưng mà chung quy có biện pháp dập tắt.

Cái trước từ xưa tới nay đều tồn tại, ai cũng có thể nhìn ra thế gia đang đào khoét căn cơ vương triều, lại ít có thủ đoạn có thể không chế.

Chu Dịch chậm rãi lắc đầu: “Người không phải người thứ nhất nói như vậy, cũng sẽ không là người cuối cùng, thế gia kinh tởm đã thâm sâu, cũng không phải lý do trở thành tham quan ô lại.”

“Khục khục khục, nói thật nhẹ nhàng!”

Phạm nhân nói ra Lô gia, sau đó như là hoàn toàn chịu trận.

“Bổn quan... Cha mẹ ta tươi sống chết đói, chính là quan lại tham ô lương thực cứu nạn, năm đó thi khoa cử đỗ cao, nhất định phải tẩy sạch triều đình quét sạch Hoàn Vũ!”

Chu Dịch thoáng có một chút hứng thú: “Người nói một chút xem cái tự nhận là khổ đại cừu thâm kia, thực ra là chuyện thế nào?”

“...”

Phạm nhân rất là bất đắc dĩ, có điều giờ chết không xa, đây đại khái là lời nói cuối cùng trước khi bị tử hình.

“Mười năm gian khổ học tập đậu Tiến sĩ, đảm nhiệm quan phụ mẫu một vùng, vốn muốn có thể đại triển nguyện vọng. Nhưng mà nha môn quan lại tất cả đều là gia tộc quyền thế địa phương chiếm cứ, lệnh không ra được nha môn, lệnh khó vào thôn xóm.”

Phạm nhân liếc mắt Chu Dịch một cái: “Trong đó khó đây dưa nhất, chính là loại người tiểu quan lại hèn mọn như người”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, hoàng quyền cùng tiểu quan lại cùng hưởng thiên hạ, há chỉ là nói chơi?

“Thuyền chuyển qua mấy huyện, không những không thể làm cái nên làm, ngược lại thành trò cười cho bạn đồng khoa, hàng năm bị đánh giá chót đáy!”

Phạm nhân lầm bầm nói: “Phí thời gian năm tháng như vậy, nào còn có cái gì hùng tâm tráng chí? Dứt khoát mặc kệ bọn họ đi, mỗi ngày đọc đọc sách viết viết chữ, công việc nhà môn hết thấy bất kể.”

Lý tưởng cùng tiền đồ để cho thực tế làm phai mờ, biến thành hôn quan.

Chu Dịch hỏi “Cái này cùng Lô gia có quan hệ gì?”

“Hoảng Xương năm thứ sáu hay là năm thứ bảy, nhậm chức Trường Phong huyện, vừa gặp lũ lụt... Sông lớn chảy tràn, người người chết lũ.”

Phạm nhân nhớ lại nói: “Ta theo thường lệ dâng tấu chương, mời hộ bộ phát bạc phát lương giúp nạn thiên tai. Dựa theo chương trình, triều đình cần tới trước khám nghiệm tình trạng thiên tai, lại định ra chương trình giúp nạn thiên tai, tới tới lui lui giày vò rất lâu.”

” Người bị đại tai chết gần hết rồi, phát chút bạc là được. Tiểu tai tự mình liền đi qua, không cần lại cứu.”

“Không ngờ rằng triều đình nhanh chóng hạ lệnh, từ các huyện chung quanh vận lương, lại phát 30 vạn lượng bạc giúp nạn thiên tai.”

“Giúp nạn thiên tai chi mạnh như thế, Trường Phong huyện nhất định có thể nhẹ nhõm vượt qua lũ lụt. Ta từ lâu khó ngủ, sống uổng mười năm thời gian, rốt cuộc có thể vì bá tánh làm chút chuyện, để đền bù ước nguyện của cha mẹ!”

Phạm nhân nói tới chỗ này, dừng một chút: “Năm đó mất mùa, cha mẹ lâm chung cảnh cáo: Ngày sau phải làm một quan tốt, cứu trăm họ trong nước sôi lửa bỏng!”

Chu Dịch đứng thẳng lên, tên phạm quan này cùng trước kia, quả thật có chút bất đồng.

Tham quan ô lại bên trong Thiên Lao đủ nắm một bó to, Chu Dịch nghe bọn hắn nói lý do chính mình vớt bạc, nhìn như

thiên kỳ bách quái, chung quy là dục vọng ham muốn hưởng lạc quấy phá.

“Trong lúc ta mừng rỡ như điên chuẩn bị giúp nạn thiên tai, người Lô gia đến.”

Phạm nhân giọng căm hận nói: “Một tên sai vặt hèn mọn, chỉ vào môn sinh của Thiên Tử quát mắng, lương thực và bạc là Lô gia hướng triều đình đòi tới, dựa vào cái gì phân cho trăm họ?”

“Bất quá, điều này cũng làm cho ta hiểu, vì sao triều đình phát tiền, lương, cùng tấu chương không có chút quan hệ nào!”

Chu Dịch nói: “Cuối cùng tiền, lương giúp nạn thiên tai đưa cho Lô gia?”

“Ta thì có biện pháp gì?”

Phạm nhân nói: “Trường Phong huyện lệ thuộc Lư Dương phủ, Lô gia chiếm cứ kinh doanh ngàn năm, phạm là nói một chữ không, ngày đó sẽ thành tham ô tiền lương rồi sợ tội tự sát!”

“Sau đó thì sao?”

Chu Dịch trên thực tế không cần hỏi, cũng có thể đoán được phát triển tiếp sau này.

“Tiền, lương đưa cho Lô gia, bá tánh Trường Phong huyện thương vong thảm trọng, chỉ đành phải bán con cái mà sống...”

Phạm nhân thở dài nói: “Năm đó ta được đến đánh giá hàng đầu, Tuần Sát Ngự sử khen ngợi yêu dân như con, giúp nạn thiên tai có công, một năm sau điều nhiệm Lư Dương Phủ Đảm nhiệm Thông Phán!”

Thông Phán Châu Phủ địa phương cũng là thất phẩm, chính là một bước từ Huyện vượt đến Tỉnh, thuộc về lên chức.

Một trận thiên tai, Lô gia kiếm lời bạc và đất, phạm nhân thăng quan, tất cả đều vui vẻ!

“Từ đó về sau, ta liền thành quan của Lô gia, hàng năm đánh giá toàn được hạng đầu, hơn mười năm liền thăng lên làm Lư Châu Mục, chủ chính một phương.”

Phạm nhân nhếch mép cười một tiếng: ” Đồng khoa cười nhạo năm đó, từng người lại thành hảo hữu chí giao. Vì có thể bám vào ta, đưa bạc, tặng hoa khôi, làm thơ từ, hết sức nịnh hót nịnh nọt!”

“Từ nay ta có tiền liền tham, có quan liền bán, vô câu vô thúc...”

“Cũng coi trời bằng vung!”

Chu Dịch hừ lạnh một tiếng, người này sống phí hoài, tuyệt vọng, ở bên trong sợ hãi tử vong hoàn toàn đọa lạc.

Phạm nhân ánh mắt sâu kín, âm thanh hư vô mờ mịt: “Cái gì là pháp? Đó là thuật triều đình trừng trị dân bó buộc dân! Như thế nào Thiên? Bệ hạ là Thiên, triều đình là Thiên, người có học chính là Thiên!”

Chu Dịch nói: “Nhưng mà, người bây giờ lại phải chết.”

“Từ một khắc khi thành tay sai Lô gia, ta đã chết.”

Phạm nhân hai mắt trống rỗng vô thần: “Giết ta lại có thể thế nào, không người nào có thể thay đổi quan trường, cũng không có ai có thể cứu triều đình!”

Chu Dịch lạnh lùng nói: “Tham quan có một tên tính một tên, chop được liền lột da tra tấn.”

Phạm nhân nói: “Vây dối người, lại là một nhóm tham quan khác!”

Chu Dịch hỏi “Cho nên là triều đình thối nát?”

Phạm nhân khẽ gật đầu một cái, chỉ vào mặt mình nói: “Không phải là triều đình nát, cũng không phải thế gia nát, mà là người có học thối nát!”

Chu Dịch hơi ngẩn ra, người này cùng tham quan trước kia, quả thật có chút bất đồng, hiếu kỳ nói: “Người là chó của Lô gia, lại làm quan ở Lu Dương, làm sao lại tiến vào Thiên Lao?”

“Chủ nhân đem chó nuôi cho mập, tất nhiên muốn giết ăn, tránh cho ngày nào đó chó xoay mình làm chủ.”

Phạm nhân nói: “Cứ như vậy, Lô gia không chỉ đoạt bạc, còn thu lòng người. Làm hại tham quan ô lại một phương, để cho

Thanh Thiên Đại lão gia của Lô gia bắt, bá tánh vỗ tay khen hay!”

“Xem ra ngươi không phải con chó thứ nhất.”

“Cũng không phải một con cuối cùng.”

“Ngươi liền chưa từng nghĩ phản kháng?”

“Hữu dụng không?”

Phạm nhân hỏi ngược lại, để cho Chu Dịch ngơ ngác rất lâu.

Thế gia truyền thừa ngàn năm, suy nghĩ một chút đều cảm thấy kinh khủng, nếu là không có ngón tay vàng, phần mềm hack, đúng là thật không có chỗ xuống tay.

Rời đi phòng giam.

Chu Dịch mang kết quả tra hỏi, rõ ràng mười mười báo cho Chu giáo úy biết.

“Lô gia!”

Con mắt Chu giáo úy tròn tròn: “Đây chẳng phải là không tìm lại được rồi hả?”

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Lão Chu ngươi có vấn đề, đối với chuyện này làm sao để ý như vậy?”

“Không việc gì không việc gì! Lão Chu ngươi làm việc đi, ta có việc ra đi một chuyến.”

Chu giáo úy luôn miệng phủ nhận, chấp tay một cái liền chạy.

Chu Dịch khẽ nhíu mày: “Lão Chu người này, không phải là dựa vào đại nhân vật gì, thay người ta làm việc chứ? Mấy trăm vạn lượng bạc, đủ để nuôi quân đội, toàn bộ Phụng Dương Quốc cần dùng đến chỉ mấy người kia!”

Cũng không phải là lo lắng an nguy cho Chu giáo úy, mỗi người lựa chọn con đường, hậu quả đều phải tự gánh vác.

Chu Dịch lo lắng lớn liên tục nhỏ, Chu giáo úy nếu là dính líu đại án, một bạn tốt ngày thường của hắn khó tránh khỏi bị ảnh hưởng đến.

...

Một lời thành sấm.

Hoàng Xương năm thứ mười tám, tháng giêng.

Năm mới vui mừng còn chưa qua hết, Phượng Dương Quốc liền ra kinh thiên đại án, đưa đến triều đình hỗn loạn.

Giám quốc Thái tử Triệu Trì, ý muốn hành thích vua!

Cầm y vệ tại chỗ bắt được ngự trù cố gắng hạ độc, sau cả đêm tra hỏi, từ Đông Cung lục ra được long bào, ngọc tỷ.

Theo thái giám Đông Cung thú nhận, Thái tử hạ lệnh trong ngày thường gọi hần là bệ hạ, xưng Thái Tử Phi là Hoàng hậu nương nương, phi tần nhỏ phi tần lớn tất cả y hệt hậu cung.

Triệu Trì đối mặt chứng cứ xác thực, không thể phản bác, thừa nhận cấu kết Trần Quốc Công phủ cố gắng mưu nghịch.

Hoàng Xương tức giận!

Cầm quân bao vây Trần Quốc Công phủ, Cầm y vệ khắp thành lòng bắt chân tay liên quan Thái Tử.

Chu giáo úy, chính là con tốt mới đầu nhập dưới quyền Thái tử!

Chương 29: Huyết luyện dị thuật.

Bây giờ.

Phòng giam là một gian phòng ngảm tối.

Chu Dịch ở bên ngoài.

Chu giáo úy ở bên trong.

“Lão Chu, muốn cười thì cứ việc cười đi, ta có thể chịu đựng!”

Chu giáo úy một thân quần áo tù trắng bệch, vẻ mặt đưa đám:
“Xem trên phân thượng đồng liêu nhiều năm như vậy, có thể hay không nhờ cậy một chuyện?”

Chu Dịch gật đầu nói: “Lão Chu người cứ việc nói.”

Chu giáo úy khẩn cầu nói: “Dính líu đại án mưu nghịch, không thiếu được tịch thu tài sản lưu đầy, đến lúc đó lão Chu hỗ trợ đút lót một, hai, tránh cho vợ con già trẻ trên đường mòn chịu khổ.”

“Lão Chu, người là làm sao dính líu vào đảng phái Thái Tử?”

Chu Dịch cũng không phải là xem thường người, nhưng mà trước khi mưu nghịch Thái Tử đã Giám Quốc, làm sao có thể vừa ý một tên chỉ là Cữu phẩm giáo úy.

“Năm trước đám cưới Bạch Quận Mã, ta dính dáng vào Thế Tử của Tề quốc công.”

Chu giáo úy nói: “Sau đó mượn Thiên Lao tiện lợi, từ trong tay trong tay vùi tên phạm quan, vợ vét đến không ít bạc, cũng liền vào mi mắt Thái Tử.”

Cháu gái Tề quốc công chính là Thái Tử phi, bị án mưu nghịch dính líu, Tước vị Quốc Công giáng xuống Hầu tước.

Bên trong Thiên Lao nhốt tham quan ô lại, có người tại trước khi dính án mang tiền tham ô ẩn giấu, Chu giáo úy lợi dụng chức vụ, nghiêm hình đánh, tra khảo uy hiếp dụ dỗ mang bạc vợ vét đi ra.

Thế tử Tề quốc công đang cần bạc mua quan, cũng sẽ không quan tâm Chu giáo úy xuất thân thấp hèn, kéo vào đảng phái

Thái tử.

“Lão Chu, chuyện này người yên tâm, đồng liêu trong lao nhất định sẽ chăm sóc tốt người nhà của người.”

Chu Dịch trấn an nói: “Đưa đi đất lưu đày, cũng sẽ cùng sai dịch địa phương bắt chuyện tốt, khó mà nói trải qua Tiêu Dao, nhưng ít nhất sẽ không làm việc nặng bị bắt nạt.”

“Lão Chu cao nghĩa!”

Chu giáo úy cảm động không thôi, trên đời phần nhiều là thêm gấm thêm hoa, ít có người có thể giúp người đang gặp nạn.

Chu Dịch lại an ủi Chu giáo úy mấy câu, đợi người nhà hắn được ân xá, trở lại Thần Kinh có thể an bài thành lính canh ngục, yên thân gọi phận tất nhiên không việc gì vùn vùn.

...

Ngục bính số 9.

Căn phòng giam này phong thủy có vấn đề, bao nhiêu đại nhân vật đi vào đều bị xung khắc chết.

Lý Diệp ở trong phòng giam đi qua đi lại, thỉnh thoảng nhìn về phía hành lang, như là đang chờ mong cái gì.

Cùng phòng giam còn có ba người đệ đệ của Lý Diệp, tuổi từ bảy tám tuổi đến hơn mười tuổi, vẻ mặt sợ hãi, sắc mặt trắng bệch.

Chu Dịch đi tới bên ngoài cửa tù, ánh mắt quét qua bốn người, ba đứa nhỏ ra đời chính là cơm ngon áo đẹp, chưa bao giờ theo Lý Võ nam chinh bắc chiến, tinh khí thần cùng Lý Diệp chênh lệch khá xa.

Trong mắt Lý Diệp lóe lên vui mừng, thử thăm dò nói: “Tiền bối, ngài là...”

“Chính là bản tọa.”

Chu Dịch truyền âm nói: ” Ban đầu đáp ứng Lý Võ, vì Lý gia lưu một sợi huyết mạch, tránh cho hào kiệt tuyệt tự!”

Thanh âm già nua lọt vào trong tai, cùng tiền bối trước kia âm thầm ra tay giống nhau như đúc, đáy lòng Lý Diệp thở phào nhẹ nhõm, đây là cha vì Lý gia lưu đường sống cuối cùng.

“Bái tạ ân tiền bồi cứu mạng.”

Lý Diệp nhìn mặt mà nói chuyện, biết được Chu Dịch không muốn bại lộ thân phận, để cho ba vị em trai đi phòng trong tạm lánh.

Chu Dịch hiểu kỳ nói: “Người làm sao biết thân phận của ta?”

Lý Diệp nói: “Cha trước khi lâm chung sai người chuyển lời, nếu là có một ngày cả tộc nhập ngục, ở chỗ phòng giam này chờ người đưa cơm, chính là cơ hội cuối cùng của Lý gia.”

Chu Dịch lại hỏi: “Lý gia rốt cuộc có hay không tham dự việc mưu phản của Thái tử?”

Lý Diệp yên lặng chốc lát, thành thật trả lời: “Văn bồi quả thật có liên lạc Đông Cung, đưa Thái tử sớm ngày lên ngôi, tìm đường sống trong chỗ chết. Nhưng mà thời gian quá ngắn, còn không kịp liên lạc bạn cũ trong quân.”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Cho nên nói chuyện mưu phản, là Hoảng Xương Đế tự biên tự diễn?”

Lý Diệp gật đầu nói: “Theo văn bồi biết, Thái tử chưa bao giờ có tâm tư hạ độc giết cha, chỉ muốn ép đương kim Hoàng Thượng thoái vị.”

Chu Dịch tám tám kêu kỳ lạ: “Hoảng Xương Đế cũng là một người hung ác, vì mang Lý gia trăm thảo trừ căn, thả bỏ qua con ruột. Cấp thiết gài tang vật như vậy, hiển nhiên ngày giờ không nhiều.”

Lý Diệp khom người nói: “Còn xin tiền bồi cứu Lý gia!”

Chu Dịch nhắc nhở: “Ban đầu đáp ứng Lý Võ, ta chỉ sẽ cứu một người.”

Bốn đứa con Lý Võ là trọng phạm triều đình, cái đình trong mắt gai trong thịt Hoảng Xương Đế, tìm cơ hội cứu đi một người đã rất là mạo hiểm.

“Văn bồi không dám mong cầu quá nhiều, có thể lưu lại huyết mạch Lý gia, đã là vạn hạnh.”

Lý Diệp tiếp tục nói: “Phụ thân lúc sinh thời lưu lại một cuốn dị thuật, là Tiên Hoàng năm đó truyền thụ. Bây giờ hoàng tộc muốn diệt Lý gia, văn bồi cũng không cần tuân thủ lời thề, liền

dâng lên pháp này, đổi lấy tiền bồi thu Tam đệ làm đệ tử thân truyền!”

“Tam đệ?”

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Người là Trần Quốc Công đương thời, nếu mà chết, mạng giao thiệp trong quân đội Lý gia liền phé hơn phân nửa.”

“Cha sau khi chết, thúc bá trước đây đối với Lý gia tránh như tránh bò cạp, nào còn có nhân mạch quan hệ nào.”

Lý Diệp nói: “Vãn bối võ đạo thiên tư thấp kém, đã tông sư vô vọng, Tam đệ thiên phú dị bẩm, nếu có thể theo bên cạnh tiền bối tu hành, tương lai có lẽ có thể đột phá Tiên Thiên.”

Chu Dịch hỏi “Nhưng là phi kiếm dị thuật?”

Năm đó Lý Võ dụ giang hồ cao thủ ra để giết, lão Bạch tận mắt nhìn thấy, phi kiếm giết người như cắt cỏ.

“Dị thuật được tên là Huyết Luyện Linh Binh, chỉ có Tiên Thiên tông sư mới có thể tu hành.”

Lý Diệp giải thích: “Tìm vật có linh, lấy huyết mà tế, tâm ý tương thông, qua năm tháng dài có thể nạp vào bên trong cơ thể, sai sử như cánh tay.”

Chu Dịch mặt lộ hứng thú, lại lắc đầu nói: “Dị thuật tuy tốt, đáng tiếc ta không thu học trò.”

Cái thời đại này quan hệ thầy trò, cũng không phải là đơn giản lão sư, học sinh, nói là phụ mẫu tái sinh cũng không quá đáng.

Sư có chuyện, đệ tử chịu lao tù.

Đệ tử làm ác, sư cũng chịu tội.

Lý Diệp chán nản thở dài, huyết luyện dị thuật là vật duy nhất có thể đem ra được, không có những thứ khác có thể đánh động tông sư.

“Nhưng mà...”

Chu Dịch có ý ngậm khác: “Ta có một môn công pháp, đối với căn cốt yêu cầu đặc thù, trên đời ít có người có thể luyện thành. Nếu là có thể nhập môn, dốc lòng tu hành vài chục năm, Tiên Thiên trong tầm mắt!”

Lý Diệp trầm ngâm chốc lát, biết không có lựa chọn nào khác: “Đa tạ tiền bối ban cho pháp, văn bối nói huyết luyện chi pháp trước...”

Sau đó mang toàn văn dị thuật, không sót một chữ báo cho Chu Dịch biết.

“Dị thuật như thế, đã gọi là luyện khí.”

Chu Dịch âm thầm nghiền ngẫm càng phát giác huyền diệu, hỏi “Làm sao phán đoán như thế nào là có linh khí?”

“Văn bối cũng không biết, bất quá phụ thân lúc sinh tiền nói qua, Thần Kinh có hai món có linh vật.”

Lý Diệp nói: “Sơn Hà đỉnh Thái miếu thờ cúng, cùng với ngọc tỷ truyền thừa Phượng Dương Quốc, hai vật này truyền từ khai quốc Thái Tổ, cùng Thái Tổ bội kiếm năm đó cha tể luyện, cùng xưng là Phượng Dương tam bảo.”

“Hai món đều có chút phiền toái a.”

Chu Dịch thấy qua Sơn Hà Đỉnh trong Thái Miếu, cao chừng gần một người, trọng lượng hai, ba tấn,

Truyền thừa ngọc tỷ tuy nhỏ, lại giấu ở chỗ sâu trong hoàng cung, trong ngoài không biết bao nhiêu cấm quân hộ vệ, hơn nữa ngọc tỷ cụ thể giấu ở đâu trong cung điện nào, cũng cần tự mình dò xét.

“Chuyện này tạm thời buông xuống, ngày sau từ từ mưu tính.”

Chu Dịch chờ nổi, thậm chí có thể sống sờ sờ chờ đến khi Phượng Dương Quốc diệt, Sơn Hà đỉnh cùng ngọc tỷ liền dễ như trở bàn tay.

“Bản công pháp này của bọn tọa, tên gọi Quy Nguyên Quyết, thể nhân người có thể tu luyện chưa đủ một phần vạn.”

Chu Dịch nói: “Người mang ba người em trai gọi ra, từng người một khảo sát căn cốt, nếu không được... Cũng có thể thử những tộc nhân khác xem.”

“Hết thầy theo như lời tiền bối nói.”

Lý Diệp không có cưỡng cầu ba vị em ruột còn sống, phòng giam khác còn có con trai thứ nữ của Lý Võ, lại xa một chút còn có tộc nhân dòng thứ Lý gia.

Đại kếp báo thù của tộc, há có thể bởi vì xa gần chính phụ mà đứt đoạn!

“Thiên địa sâu xa thăm thẳm, không có cùng cực, nguyên khí hợp quy tắc, hỗn tạp mà quy nhất...”

Chu Dịch mang Quy Nguyên Quyết truyền cho huynh đệ bốn người, im lặng chờ bọn hắn ngồi xếp bằng luyện công, không cần thật luyện ra pháp lực, mà là có thể dẫn động thiên địa linh khí, đã nói lên có tư chất tu hành.

Ước chừng sau nửa giờ.

Lý Diệp dẫn đầu đứng dậy, khẽ lắc đầu, tràn đầy khao khát nhìn về phía ba người em trai.

Sau đó Nhị đệ, Tam đệ kết thúc tĩnh tọa, vô luận như thế nào cũng không cảm ứng được thiên địa thanh linh chi khí miêu tả bên trong Quy Nguyên Quyết.

Chỉ có Tứ đệ Lý Hồng khoan chân ngồi tĩnh tọa, chẳng những không cảm thấy mệt nhọc, ngược lại lộ ra vẻ hưởng thụ đắm chìm.

“Cái này là... Linh căn sao?”

Chu Dịch bèn nhảy cảm ứng được, thiên địa linh khí hơi hơi chấn động, hướng quanh thân Lý Hồng hội tụ mà đi, số lượng, tốc độ so với lúc hắn tu hành còn nhanh hơn gấp mấy lần.

“Lý gia có người nổi nghiệp!”

Chương 30: Phục hưng chi chủ.

Lý Hồng từ trong tu luyện tỉnh lại, mở mắt liền nhìn thấy đại ca mắt không chớp nhìn mình chăm chăm.

“Tứ đệ, cảm giác như thế nào?”

Lý Diệp tin tưởng đường đường tông sư, sẽ không hèn hạ lừa gạt mình, nhưng mà biến hoá của Lý Hồng quyết định dặn dò sau này.

“Tốt vô cùng!”

Lý Hồng thuở nhỏ tu hành công pháp nội gia đứng đầu, có võ đạo cao nhân trui luyện gân cốt, lại ăn không ít đan dược, lúc này trải qua linh khí thấm nhuần, chải vuốt, trong thời gian ngắn ngủi thể chất, sức mạnh liền tăng trưởng trên biên độ lớn.

“Đợi sau khi tiền bối đưa ngươi cứu đi, kiếm chỗ tiềm tu đột phá Tiên Thiên, lại tìm cơ hội vì tộc nhân báo thù!”

Lý Diệp dặn dò: “Nếu như Triệu gia cũng có tông sư che chở, vậy liền không cần mạo hiểm báo thù, đổi tên đổi họ, vì Lý gia kéo dài huyết mạch truyền thừa.”

“Đại ca!”

Lý Hồng dù cho còn tám bé, nhưng cũng biết hàm nghĩa trong đó, không tự kìm hãm được liền muốn khóc thành tiếng.

“Lý gia nam nhi, có thể chảy máu, có thể chết, hết lần này tới lần khác không thể rơi lệ!”

Lý Diệp trách mắng Lý Hồng chớ có thiên cận như vậy, lại dặn đi dặn lại ngày sau dốc lòng tu hành, cẩn thận Cẩm y vệ, bảo vệ tánh mạng đứng đầu, báo thù thứ hai vân vân.

“Đa tạ ơn tiền bối cứu mạng truyền pháp, hậu duệ Lý gia vô luận hưng thịnh suy sụp, nhất định kính như phụ mẫu, phụng như tổ tiên!” Lý Diệp kéo theo ba người em trai nằm sấp xuống đất dập đầu.

“Không cần đại lễ như vậy.”

Chu Dịch hỏi “Khi nào đưa hãn cứu ra Thiên Lao, người liệu đã có dự định?”

Lý Diệp nói: “Tiền bối tạm thời chờ thêm chút ngày giờ, đợi triều đình hạ phán quyết, đại khả năng phải xoá Tước vị lưu đày biên cương. Trên đường nếu có trộm cướp đánh tới, tiền bối thừa dịp loạn, mang Tứ đệ cứu đi là được.”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, làm như vậy sẽ không để người chú ý, đến tiếp sau này Lý Hồng tiềm tu cũng liền an ổn rất nhiều.

“Người làm sao chắc chắn triều đình sẽ xử lưu đày? Hiện nay vì diệt trừ nhà người, nhưng là bỏ con ruột!”

Lý Diệp nói: “Hoằng Xương Đế một lòng muốn làm Thánh Chủ Minh Quân, lưu danh sử xanh, nhất định sẽ không chịu tiếng xấu khất khe với công thần. Bỏ qua tánh mạng Lý gia được nhân đức mỹ danh, lại sai sơn tặc diệt môn, vẹn toàn đôi bên!”

Chu Dịch nói: “Không nhìn cảnh ngộ Lý gia, Hoằng Xương Đế đúng là phục hưng chi chủ!”

Sùng Minh Đế trong lúc tại vị Phượng Dương Quốc gần như lật úp, hơn nửa lãnh thổ quốc gia rơi vào trong tay Đại Ung cùng quân phản loạn.

Hoằng Xương Đế tại vị mười tám năm, đã quét sạch suy đồi, khôi phục quốc triều hưng thịnh.

Trong này Lý Võ công lao rất lớn, nhưng mà chiến tranh không phải là thứ duy nhất của quốc gia, Hoằng Xương Đế có thể xử lý tốt cục diện rối rắm Sùng Minh Đế lưu lại, coi như Quân Chủ chân chính có năng lực biết trị quốc.

“Cầu Hoàng Đế tự mình không ra sao, ánh mắt nhìn người nhưng là vô cùng chuẩn, một cái Lý Võ, một cái Hoằng Xương.”

Chu Dịch hồi tưởng sắp xếp của Sùng Minh Đế lúc lâm chung, âm thầm nuôi dưỡng Lý Võ, dùng kế bẫy chết Long Tướng, di chiếu để Tam hoàng tử lên ngôi, từng bước một tính toán an bài cục tốt.

” Người thông minh bậc này, làm sao lại trầm mê ở Tu Tiên Vấn Đạo?”

“Tiền bối...”

Lý Diệp thấy Chu Dịch thần sắc thay đổi, cho là có chỗ sơ sót, bổ sung nói: “Nếu như Hoảng Xương Đế xử chém đầu Lý gia, liền làm phiền tiên bối, tại trên đường áp tải đem Tứ đệ cướp đi.”

“Vì sao không phải là ở trong Thiên Lao?”

Bây giờ Chu Dịch là lính canh ngục già nhất Thiên Lao, kinh nghiệm dồi dào, đối đi một người dễ như trở bàn tay.

Lý Diệp nói: “Huynh đệ chúng ta bốn người là cái đinh trong mắt Hoảng Xương Đế, ở Thiên Lao ra sơ xuất, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến quan lại trên dưới trong lao, vì vậy ảnh hưởng đến tiên bối ẩn cư sẽ không tốt.”

Chu Dịch nhìn thật sâu Lý Diệp chốc lát, gật đầu một cái không có nói gì nhiều.

Nhân vật tâm tư thông suốt bậc này, ở nơi nào cũng có thể vui vẻ sung sướng, sinh ở Lý gia ngược lại là thiệt thòi.

...

Đến tiếp sau này quả nhiên ở trong dự liệu của Lý Diệp.

Triều đình Tam Ty cùng xem xét, bởi vì án mưu nghịch chứng có xác thật, rất mau ra phán quyết.

Thái tử trực xuất thành thứ dân, giam cầm trong cung cả đời không được ra, còn lại một đám tông phạm nhẹ thì lưu đầy nặng thì chém đầu. Trong đó Lý gia là người chủ chốt ủng hộ án mưu nghịch, xoá Tước Quốc Công, giết cửu tộc!

Hoảng Xương Đế sau khi nghe phán quyết, nằm ở trên giường bệnh, gọi Thủ Phụ Trương Chính Dương.

“Lý gia với quốc triều có đại ân, dù cho Lý khanh phụ trẫm, trẫm cũng không thể phụ Lý khanh. Liền đổi giết cửu tộc thành lưu đầy, thiết nghĩ không thể để cho Lý khanh không người nối nghiệp!”

Lời này truyền lưu triều đình, đủ loại quan lại hô to bệ hạ từ bi!

Phổ phường dân chúng nghe chuyện này, không thừa nhận cũng không được, hiện nay bệ hạ là một vị Vua nhân từ nhớ tình xưa.

Cùng năm tháng ba.

Triều đình sai cấm quân áp tải, người nhà họ Lý một trăm ba mươi bảy nhân khẩu, ngồi cũi tù hướng bắc cương đi tới.

Chu Dịch đã trước thời hạn nửa tháng xin nghỉ, lý do là thăm bạn giang hồ, ngày về chưa định.

Lưu Tư Ngục thông tình đạt lý phê chuẩn, lời khẩn thiết nói, bổng lộc cùng lợi nhuận lính canh ngục giữ lại, đi ra ngoài bao lâu cũng phải nhớ về.

Dù sao, trên đời khó tìm cao thủ không tranh quyền đoạt lợi!

Vạn Thọ Sơn.

Lăng mộ Sùng Minh.

Pháp lực của Chu Dịch xuyên thấu tầng đất, nhẹ nhàng đập đập đỉnh Mộ, chờ rất lâu không nghe được hồi đáp.

“Chẳng lẽ Hoàng Ngọc Nương xảy ra điều gì ngoài ý muốn?”

“Sùng Minh Đế người này chấp chương một nước, lấy tiếng nhận quả sinh nhật vợ vết đủ loại bảo vật, chưa chắc không có Tu Tiên pháp môn, Huyết Luyện Linh Binh thuật chính là một trong số đó!”

“Tùy tiện đem Hoàng Ngọc Nương đưa vào Mộ này, có chút không chu toàn!”

Chu Dịch trầm ngâm chốc lát, liền rời đi Vạn Thọ Sơn, cũng sẽ không thử tiến vào lăng mộ.

Trong thế tục lưu truyền không ít thủ đoạn có liên quan với Tu Tiên, nhờ như trong lăng mộ có trận pháp cấm chế, hơi không chú ý liền rơi vào thân tử đạo tiêu.

“Đợi sau khi tu hành thành công, trở lại điều tra!”

...

Chu Dịch mua con ngựa, dọc theo quan đạo một đường hướng bắc.

Hơn hai mươi năm lần đầu rời đi địa giới Thần Kinh, kiến thức phong cảnh lữ nhân dọc đường, lòng dạ tự nhiên cởi mở.

Tiên hiền có nói, dọc vạn quyền sách, đi ngàn dặm đường!

Tránh mưa trong miếu đổ nát ở núi hoang, mượn đồng lửa, cùng vô tình gặp được thương nhân nói mấy câu chuyện quý quái, rõ ràng bị dọa sợ đến không ngủ được lại thúc giục kể tiếp.

Cũng gặp phải giang hồ hào kiệt, một lời không hợp liền sinh tử đối mặt.

Giữa ánh đao bóng kiếm, Chu Dịch cao giọng khen ngợi, còn hảo tâm thưởng một thỏi bạc.

Kết quả hai vị hào kiệt không thức thời, cho là bị làm nhục, đồng loạt giết tới.

“Dịch há lại là người thích tàn nhẫn tranh đấu?”

Chu Dịch hô to một tiếng, sau đó chạy trốn chết.

Còn kiến thức nữ tử kỳ quái giang hồ tư thái hiên ngang, đối với Chu Dịch vừa gặp đã yêu, nói là không phải là Quân không lấy chồng.

Chu Dịch luôn là nghe lão Bạch thổi phồng, giang hồ nữ tử tiêu sái như thế nào, liền muốn trải nghiệm một lần. Kết quả theo nữ tử đi tới một chỗ trạch viện, còn chưa thành chuyện tốt, hi ha hi hô nhảy ra bảy tám đại hán lông đen.

“Cướp nội tạng... À nhầm, là đánh cướp!”

“Lão Bạch làm hại ta!”

Chu Dịch ngửa mặt lên trời thở dài, bắt đắc dĩ mang tặc nhân toàn bộ đánh chết.

Trên đường vừa đi vừa nghỉ, Chu Dịch cũng không quên mục tiêu, thời khắc chú ý đội ngũ cấm quân theo ở một, hai dặm sau lưng.

“Sắp đến Xà Bàn Sơn!”

Chu Dịch rung lên dây cương, vó ngựa chạy như bay, phần dưới cùng đồng bằng hiện lên dãy núi liên miên.

Một đường phóng ngựa, lại đi hơn hai mươi dặm đường.

Phía trước dãy núi thấy rõ ràng, giống như cự mãng màu xanh ngằn ngoằn lượn vòng, vắt ngang chân trời.

Xà Bàn Sơn!

Núi này nối liền không đứt, chính giữa chỉ có một cái đường núi, đi xuyên qua là địa giới Bắc Cương.

Phượng Dương Quốc lấy Xà Bàn Sơn là nơi hiểm yếu, dù cho là thời kỳ cuối của Sùng Minh Đế, quân lính Đại Ung cũng không thể công phá.

“Nhiều núi, rừng sâu, chính là chỗ tốt để diệt khẩu! Hoảng Xương Đế mà không động thủ, đại quân Bắc Cương nhưng là có không ít tướng lãnh Lý Võ cất nhắc...”

Chu Dịch đem ngựa buộc ở dưới chân núi, dán tờ khinh thân phù hướng Xà Bàn Sơn bay vút.

Người nhẹ như lông hồng, nhẹ nhàng dẫm mặt đất một cái liền bay lên trời, vượt qua vài chục trượng mới chậm rãi rơi xuống.

“Khinh công phối hợp phù triện, đã có 3 phần tuyệt diệu của phi hành!”

Ước chừng sau nửa giờ.

Chu Dịch leo lên đỉnh núi vô danh, dõi mắt trông về phía xa.

Quần sơn như biển, ánh mặt trời lặn như máu.

Gió núi thổi qua biển rừng, sóng biếc lẫn lộn, khí thế hùng hồn vĩ đại.

Trên trời hùng ưng bay qua, trong núi truyền tới tiếng hổ gầm.

Chu Dịch mắt nhìn xuống đường núi phía dưới, cảm quân, xe chở tù uồn lượn một, hai dặm, ngẫm trộm nghe đến tiếng khóc.

“Tình cảnh này, giết người nhuốm máu rất là không đẹp!”

Chương 31: Bắc Cương Hoang Thành.

Chính giữa rừng rậm.

Vô số sơn phỉ bí mật ẩn núp, lạnh lùng nhìn chằm chằm xe chở tù phía dưới.

Chiêm chiếp —— Chiêm chiếp ——

Tiếng chim hót rất có nhịp điệu vang lên, trong mắt sơn phỉ lóe lên ánh sáng khát máu, từ sau tảng đá, bụi cỏ, trên cây các nơi vọt ra.

“Huỳnh đệ, mượn thân y phục.”

Một giọng nói ở sau lưng sơn phỉ nào đó vang lên, còn chưa quay đầu xem, liền hoàn toàn không một tiếng động.

Chu Dịch thay đổi y phục, pháp lực vận chuyển thi triển Dịch Cốt Công, khuôn mặt sau khi biến hóa lại dựa vào thuật dịch dung, cùng sơn phỉ chết đi có bảy tám phần giống nhau.

Lúc này.

Cấm quân trên đường núi, đã phát hiện dị dạng.

Thống lĩnh cấm quân Dương Thộ thấy chim chóc trong núi sợ bay, vẫy tay ra hiệu ngưng hành quân, mệnh lệnh thám báo đi trên núi hỏi dò.

Chờ đợi rất lâu không thấy thám báo trở lại, đã kết luận trong núi có mai phục.

“Bày trận, nghênh địch!”

Dương Thộ suất lĩnh cấm quân tinh nhuệ, nhanh chóng mang xe tù hội tụ, bày lên trận hình vòng tròn đợi lệnh.

“Ha ha ha! Ông trời ở trên cao! Ta là hộ pháp dưới quyền Thiên Vương, hôm nay giết hết tộc nhân Lý đồ tể, vì Thiên Vương hiến tế!”

Tiếng cười đinh tai nhức óc điên cuồng truyền tới, sau đó trên núi bay tới mấy chục khối đá lớn, như mưa rơi đập về phía quân trận.

“Xe bắn đá!”

Dương Thộ kêu lên một tiếng, còn không kịp giải tán quân trận, đá lớn đã rơi đập ngay đầu.

Từ trên núi ném đi đá lớn, uy lực không ai có thể ngăn cản, đập ở trong đám người, tiếng kêu thảm thiết bên tai không dứt.

Liên tục ba bốn vòng đá lớn, liền đem trận hình cấm quân đánh tan.

“Giết! Giết...”

Hai bên trên núi vang lên âm thanh liều chết xung phong, nghe thanh âm ít nhất có mấy ngàn người.

Dương Thộ cao giọng kêu lên: “Bày trận, bày trận!”

Cấm quân miễn cưỡng chỉnh đốn lại trận hình, nghênh đón là mũi tên như mưa rơi, lại là chết thảm trọng.

“Ngăn địch!”

Trong mắt Dương Thộ lóe lên tuyệt vọng, không phải là sợ số lượng địch nhân, mà là trong lòng có cái suy đoán khác.

Ít nhất mười mấy chiếc xe bắn đá, cung tiễn thủ có hệ thống, không phải sơn phỉ hoặc là quân phản loạn có thể nuôi lên, đối phương cố ý hô to lai lịch hiển nhiên là mượn danh tiếng.

Cấm quân cùng sơn phỉ vừa mới đánh sập lá cà, liền phát giác khác thường.

Đường đường cấm quân tinh nhuệ, mỗi ngày huấn luyện rèn gân cốt, kết quả khí lực không địch lại sự mạnh mẽ của sơn phỉ.

Dương Thộ dùng trường thương dài trượng hai chọc chết mấy tên sơn phỉ, ở trên ngựa nhìn đến càng rõ ràng hơn, cấm quân đã liên tục bại lui.

“Ta không thể chết như vậy!”

Chủ soái trong lòng đã sinh ra ý nghĩ rút lui, quân tốt dưới quyền há lại sẽ tử chiến, cũng không biết cố ý hay là quên mất, đường núi từ đầu đến cuối cũng không có sơn phỉ chặn đường.

Vì vậy, sau khi Dương Thộ dẫn đầu giục ngựa thoát đi, cấm quân rồi rít chạy tán loạn trước sau.

Sơn tặc mục tiêu là xe tù, cũng không đuổi theo giết cầm quân, vung binh khí tàn sát phạm nhân.

Người nhà họ Lý trong xe tù trên tay trên chân mang theo cùm, căn bản không có sức chống cự, chỉ có thể tro mắt bị tàn sát.

Trong rừng núi.

Chu Dịch xách thiếu niên Lý Hồng, đứng ở trên nhánh cây.

“Phải đi, một hồi kiểm tra hài cốt, có lẽ sẽ phát hiện khác thường.”

Khi cầm quân cùng sơn phỉ hỗn chiến, Chu Dịch thừa dịp loạn mang Lý Hồng cứu ra, ở trên xe tù để lại sơn phỉ thân hình tương tự, mặt mũi nát tươm.

“Tiền bối chờ một chút, ta muốn nhìn tận mắt tộc nhân chết, để mang cừu hận này nhớ sâu hơn!”

Lý Hồng không có bất kỳ khóc rống bi thương, nghe mẫu thân, huynh trưởng, thân nhân kêu thảm thiết gào thét bi thương, từng người chết ở dưới đao sơn phỉ.

Chỉ chốc lát sau.

Tộc nhân Lý thị toàn bộ bỏ mình, sơn phỉ mở ra xe tù, mang từng cái thi hài bày ra.

Bên trong sơn phỉ có mấy người mặc trường sam đi ra, đếm rõ ràng số lượng, trong đó có mấy cỗ thi hài mặt mũi máu thịt be bét, lại cẩn thận phân biệt thể hình ăn mặc.

“Xuất thủ là thế gia Giang Nam.”

Chu Dịch nghe rõ mấy tên mặc trường sam đối thoại, nói:

“Bọn họ không có hoài nghi ngươi, chỉ coi là trong hỗn chiến, trên mặt bị thương nặng.”

“Mấy người kia là tiểu thúc Lý trì, đường huynh Lý Nghĩa, đường đệ Lý Lương, cùng ta chỉ kém một, hai tuổi, đáng đáp cũng không khác mấy.

Đại ca tâm tư kín đáo, sợ ta bị Cẩm y vệ đuổi bắt, sai người đem mặt mũi bọn họ phá hủy.”

Lý Hồng thanh âm bình tĩnh không lay động, chỉ có hai mắt đỏ ngầu đầy máu.

“Nói thật, ta càng coi trọng ca của ngươi. Vô luận là người bị hủy dung hay là người động thủ, đại khái cũng không biết, ca của ngươi vì sao làm như vậy!”

Chu Dịch xách vạt áo Lý Hồng, mấy cái nháy vạt biến mất ở chính giữa núi rừng.

...

Bắc Cương.

Hoang thành.

Nghe tên cũng biết là đất tiêu điều.

Tù nhân Phượng Dương Quốc bị đi đầy đều tại đất này, phụ cận có tòa núi quặng sắt, một mực đào đến chết hoặc là đại xá.

Tiếng vó ngựa từng trận, thức tỉnh quân tốt trực thủ.

“Dừng lại!”

Quân tốt rồi rít rút đao, ngăn lại hai ngựa gào thét mà đến:

“Tới Hoang thành làm gì?”

“Thăm cố nhân.”

Chu Dịch từ trên ngựa rơi xuống, nhanh như chớp rút hai đoản đao: “Ồ? Vị đại ca kia, bạc của ngươi rút!”

“À?”

Quan cửa thành dường như chưa bao giờ từng gặp phải người hôi lộ mặt dày như thế, cho dù là quan lại mặt dày, chuyển bạc thu bạc đều là lén lút lút lút.

Làm chuyện ghê tởm, còn không biết che mặt sao?

Quan cửa thành khinh bỉ trong lòng, động tác cũng rất là nhanh chóng, tiến lên nhặt bạc xoa xoa, nhét vào trong ngực:

“Vị tiên sinh này tìm ai?”

Chu Dịch nói: “Chỉ biết họ Ngụy, người Dự Châu, ước chừng tới năm 36 Sùng Minh.”

Quan cửa thành nói dông dài: “Gần ba mươi năm, nào biết còn sống không, cũng không dễ làm a!”

Ông tay áo Chu Dịch run lên, lại rút hai thỏi bạc.

Quan cửa thành bất đắc dĩ nói: “Ngài đi trong thành tìm Lưu Tam, hẩn quân thợ mỏ từ Dự Châu tới, chỉ cần còn sống nhất định có thể tìm được.”

Chu Dịch từ trong ngực móc ra hai thỏi bạc: “Có biện pháp nào gặp mặt hay không, sắp xếp một công việc dễ dàng?”

Quan cửa thành chỉ cảm thấy phỏng tay: “VẬY đi nha môn tìm Tôn quân sự Hộ Phòng, xài chút bạc là có thể đi nha môn làm tạp dịch.”

Chu Dịch tiếp tục chuyển bạc: “Có còn hay không thứ khác cần thiết phải chú ý?”

“Ôi cha, hào phóng!”

Quan cửa thành vỗ ngực: “Ta mang theo ngài đi làm việc, đừng nói tìm người, chính là dẫn người rời đi Hoang thành đều được.”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Còn có thể mang đi?”

“Cái này ngài liền không hiểu, nếu như không thể mang đi, trong mỏ sao có thể có người hàng năm chết?”

Quan cửa thành phân phó quân tốt dưới quyền, đứng gác cho tốt, chớ thả tặc nhân vào thành, liền dẫn hai người Chu Dịch tiến vào thành.

Trong thành hoang tàn đổ nát, trên đường phố bụi cỏ mọc hoang, ngay cả cái bóng người cũng không thấy được. Hai bên cửa tiệm trống rỗng, cửa sổ rách nhà rách gió thổi một cái, xoay xoay cốt kết thoáng như quỷ quái.

” Chỗ này vốn là trụ sở biên quân, năm đó cũng rất là phồn hoa, bây giờ biên quân đi Ngật Châu, cũng chỉ còn lại có cái thành trống...”

Quan cửa thành dường như cảm thấy thu bạc áy náy, chủ động đảm nhiệm làm hướng dẫn du lịch, kể lịch sử Hoang thành biến đổi.

“Nhìn Tụ Tượng Đài kia đi, Trần Quốc công từng ở chỗ này đánh trống...”

“Gian quán rượu này có rượu ngon Thần Kinh, Trần Quốc công mỗi lần thắng trận trở lại, đều sẽ tới uống một lần...”

“...”

Lời quan cửa thành muốn nói, tám chín phần mười cùng Trần Quốc công có liên quan, cũng chỉ có đến Bắc Cương, mới hiểu Lý Võ danh vọng thịnh vượng, ảnh hưởng sâu xa.

Lý Hồng thuận theo quan cửa thành nói, dường như thấy phụ thân, ở Tụ Tướng Đài chương binh, ở quán rượu uống thỏa thích.

Chu Dịch vỗ một cái bả vai Lý Hồng, truyền âm nói: “Nhớ lấy đại ca ngươi dặn dò!”

Lý Hồng khẽ gật đầu, thu liễm kìm nén tâm tình.

“Tiên sinh yên tâm, khi còn chưa tấn thăng Tiên Thiên, ta liền đổi họ thành Chu.”

Tác dụng của bạc ở Hoang thành, so với Chu Dịch dự đoán còn lớn hơn.

Trải qua quan công thành tiền cử, Tôn quản sự Hộ Phòng rất là thông tình đạt lý, trực tiếp ra giá.

“Còn sống một người một ngàn lượng, thêm vào hộ tịch tăng thêm hai trăm lượng, già trẻ không gạt!”

Chương 32: Cố nhân sau này.

Huyện nha.

Hộ Phòng.

Tôn quân sự cùng Chu Dịch đàm luận mua bán phạm nhân, liền ngay trước mặt các Thư Lại đồng liêu, hiển nhiên chuyện này ở Hoang thành là bí mật công khai.

Ở đâu thì sống theo quy củ ở đó.

Nha môn Hoang Thành chỉ dựa vào bán phạm nhân mà sống.

Một ngàn hai trăm lượng đem tù nhân bị đầy làm giả chết trong hầm mỏ, đổi tên đổi họ, hộ tịch nhập vào Hoang thành, đợi qua chút năm lại dùng chút quan hệ, là có thể dời đến những Châu phủ khác, liền hoàn toàn tẩy tội thành dân lành trong sạch.

“Chu lão tiên sinh chớ ngại đất, số bạc này cũng không phải là rơi vào trên người ta.”

Tôn quân sự chỉ chỉ phía trên: “Quan lớn là Tiến sĩ năm thứ mười hai, có thể hiểu chứ?”

“Hoá ra là môn sinh Trương Tướng!”

Chu Dịch mặt lộ kính ý, thấp giọng nói: “Năm ấy thi đình cũng không quá yên bình, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn bằng thứ hạng, Trương Tướng nhân cơ hội này mang Binh Bộ Thượng Thư...”

Đang nói, làm một cái thủ thế nắm chặt, ánh mắt quét qua mọi người Huyện Nha Hộ Phòng, nói: “Các người có thể biết vì sao?”

Tôn quân sự chấp tay nói: “Còn xin tiên sinh chỉ giáo!”

Các Thư Lại Hộ Phòng vênh tai, ghi nhớ loại bí mật quốc triều này, lúc về cùng đồng liêu uống rượu nói ra, chính là đề tài câu chuyện đứng đầu, sung sướng như ở quán đồ nhậu nướng thoải mái nói chính cục quốc tế.

“Năm ấy Trần Quốc công ở Bắc Cương đại thắng, thuận thế đánh vào Đại Ung, thanh thế đang thịnh!”

Chu Dịch chậm rãi nói: “Đảm nhiệm Binh bộ Thượng thư vốn là Đại tướng trong quân, từng cùng Trần Quốc công hợp lực phá Thương Hoàng phản tặc Giang Nam, hai người một Nội một Ngoại trong triều không người có thể chế ngự.”

“Trương Tướng nhân cơ hội này bắt lại, đánh vỡ thông lệ quốc triều, lấy Quan Văn đảm nhiệm Binh Bộ Thượng Thư...”

“Hízz!”

Tôn quân sự không còn nghi ngờ vị Chu tiên sinh này, tất nhiên là đến từ Thần Kinh, cung kính nói: “Tiên sinh mời ngồi, ta đi thúc giục đám làm việc lười biếng kia!”

“Làm phiền quân sự.”

Chu Dịch cử chỉ động tác lễ độ có tiết chế, vừa có phong độ khí thế, lại không hơn người một bậc, để cho người như tắm gió xuân ấm áp.

Không quá chốc lát, liền cùng Hộ Phòng Thư Lại nói lời qua lại thật vui.

Thuận miệng nói thêm chút bí văn thần Kinh, ví dụ như một Đại Quan cáo lão về quê, cuối cùng đi Xuân Phong Lâu không trả tiền, ước chừng thiếu mấy vạn lượng bạc, kết quả con gái người ta thủ thỉ trên giường với Ngự Sử.

Liên tiếp hơn mười đạo tố cáo, Đại Quan nợ mất hết mặt mũi, chỉ đành phải xin từ chức.

Loại lời đồn đãi phổ phưởng này cũng không phải thật, nguyên do cáo lão chân chính sao có thể để cho người bình thường biết được, chẳng qua mọi người càng thích nghe những thứ tin bên lề này.

Tôn quân sự ngạc nhiên nói: “Xuân Phong Lâu là chỗ nào, lại có thể thuyết phục Ngự Sử tố cáo?”

“Người bình thường đi Thần Kinh, chỉ biết Giáo Phường Tì là chỗ tốt, thật ra thì không phải vậy. Giáo Phường Tì đều là tiểu quan tiểu lại mới đi, nơi đốt tiền chân chính của Thần Kinh, chính là Xuân Phong lâu...”

Chu Dịch nói một chút lời này, tất cả mọi người đều tinh thần tỉnh táo.

Vốn chỉ là ở Hộ Phòng cùng đám Thư Lại tán gẫu, kết quả Chu Dịch phê bình năm ba cái hoa khô, Tam Ban Lục Phòng bên cạnh đều sáp lại gần.

Thần Kinh có ba chỗ, Chu Dịch không thể quen thuộc hơn.

Nhà, Thiên Lao, Xuân Phong lâu.

Xuân Phong lâu ăn chơi hai mươi mấy năm trước, Chu Dịch trong đó đánh giá chọn lựa hai mươi mấy người lên làm hoa khô, đều tiến hành qua giao lưu sâu, phê bình lên hay nói rõ bí ẩn, đều rõ ràng mạch lạc.

Giữa một bọn đàn ông, nói chuyện trai gái có khả năng kéo cao quan hệ nhất, từ xưa đến nay đều là như thế!

Chu Dịch thở dài nói: “Năm trước chọn hoa khô Tô Tiểu Tiểu, xưng là gần thượng đẳng nhất mười năm gần đây, đáng tiếc còn chưa phá thân liền vào mi mắt Ngụy Quốc Công, tiêu bạc mua vào Quốc Công Phủ thành thị thiếp.”

“Phong trần nữ tử cũng có thể vào Quốc Công Phủ?”

“Ngụy Quốc Công, đây chính là đại nhân vật đỉnh thiên!”

“Đúng thật là tốt số!”

“...”

Mọi người nghị luận âm ỉ, những hoa khô trước kia kết quả đều không hề tốt đẹp gì, giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, gả cho thương nhân làm thiếp, đại đa số lâu năm tàn phai nhan sắc luân lạc làm kỹ nữ tầm thường.

“Các ngươi nhưng mà nói sai rồi, mệnh không tốt nhất đúng là Tô Tiểu Tiểu này!”

Chu Dịch đổi cách nói, dẫn khởi lòng ngứa ngáy của tất cả mọi người, chậm rãi thưởng thức hớp trà: “Vị quốc công kia cũng là một tên sợ vợ, Tô Tiểu Tiểu vào phủ không bao lâu, liền rơi giếng bỏ mình không rõ ràng.”

“Ai...”

“Đáng tiếc đáng tiếc!”

“Thượng đẳng nhất trong vòng mười năm, vô duyên nhìn thấy!”

“Trời ghen tỵ hồng nhan!”

“Ta liền nói chính là gái điểm, nào có số tốt bực này?”

Không người khiển trách Quốc Công Phu Nhân giết người, thậm chí khinh bỉ Tô Tiểu Tiểu đáng đời như thế, kỹ nữ mưu toan leo lên cửa nhà Quốc Công Phủ, đúng là tự mình làm bậy thì không thể sống được.

Ngụy Quốc Công tham hoa háo sắc, ngược lại bởi vì sợ lão bà, đưa đến mọi người sinh ra hảo cảm.

Đường đường Quốc Công Gia đều sợ lão bà, ta cũng sợ lão bà, ta đây không phải tương đương với quốc công gia sao?

Tình đời như thế, ai cũng vô lực thay đổi.

Đang nói chuyện, truyền tới một loạt tiếng bước chân, nha dịch mang theo bảy phạm nhân mặc quần áo tù vào cửa.

Quặng mỏ cách Hoang thành hơn mười dặm, lại phải tra tìm nghiệm chứng nhân thân, nói qua lại gần bốn năm canh giờ, sắc trời lơ mờ tối, nha dịch làm việc rốt cuộc đem người trở lại.

Nhà họ Ngụy bị lưu đầy hơn trăm người, hơn hai mươi năm trôi qua, chỉ còn lại bảy người kéo dài hơi tàn.

Ánh mắt Chu Dịch quét qua ở trên mặt phạm nhân, hướng về phía nam tử mặt mũi già nhất hỏi “Nhưng là hậu nhân Ngụy đại hiệp?”

“Hồi bẩm ân công, tiểu nhân Ngụy Quân, là con thứ ba gia phụ Ngụy Xương.”

Ngụy Quân ở trên đường đã nghe nha dịch nói qua, vị tiên sinh này là bạn cũ Ngụy gia năm đó, lần này tới Hoang thành là tới xài bạc cứu mạng.

Chu Dịch sau khi cứu đi Lý Hồng, liền đổi diện mạo ở Thiên Lao, bốn mươi lăm tuổi hơi có chút già nua.

Tận lực dùng tướng mạo này làm việc, bộc lộ ra ân tình nhận của Ngụy Xương năm đó, vừa khéo có thể giải thích lai lịch nội công. Người bên cạnh biết được chuyện này, cũng sẽ không có nhiều phiền toái, ngược lại sẽ kính nể Chu Dịch biết ơn báo đáp.

Chu Dịch hỏi “Năm đó Ngụy đại hiệp có ân với ta, hôm nay chính là hồi báo, người lại suy nghĩ kỹ một chút, là trở về quê quán chốn cũ hay là ở lại Bắc Cương?”

” Ân công, chúng ta ở trên đường đã thương nghị qua, liền không trở về Dự Châu, ở lại Bắc Cương kiếm sống.”

Ngụy quân trả lời: “Đợi qua vài chục năm, lại trở về vì tổ tiên dâng hương tế bái.”

Án Ngụy Xương mới qua hơn hai mươi năm, Dự Châu chốn cũ có không ít kẻ thù của Ngụy gia, cho dù đổi tên đổi họ, một khi bị người nhận ra tố cáo, triều đình cũng sẽ sai người kiểm nghiệm.

“Ừm.”

Chu Dịch đáp một tiếng, từ ống tay áo lấy ra chồng ngân phiếu: “Còn phải làm phiên Tôn quản sự, ta thấy Hoang thành có không ít nhà trống, có thể hay không mua một chỗ để cho người nhà họ Ngụy ở.”

“Tiên sinh nói đùa, nhà hoang rách nát kia nào cần mua, tùy ý chọn một chỗ sang tên là được.”

Tôn quản sự nhận lấy ngân phiếu, ít cũng mười lăm mười sáu tờ, vui vẻ ra mặt nói: “Nếu là Ngụy gia nguyện ý lưu ở trong thành, có thể sắp xếp chức quan nhỏ trong Hộ Phòng, trong ngày thường sẽ đi canh thủ kho lương, tóm lại không lo ăn uống.”

Ngụy Quân thấy ánh mắt Chu Dịch nhìn tới, liền vội vàng đáp ứng nói: “Đa tạ ân công, đa tạ Tôn quản sự!”

Người nhà họ Ngụy đối với Chu Dịch vô cùng cảm kích, sau khi phá nhà diệt môn, mới hiểu giao tình thiệt giả. Năm đó Ngụy gia ở Dự Châu danh tiếng không nhỏ, Phi Hồng kiếm khách giao du rộng rãi, kết quả một buổi sáng gặp rủi ro lại không một người giúp đỡ.

Trên giang hồ phần nhiều là bạn nhậu, thỉnh thoảng có một hai hào kiệt, là thành câu chuyện tiểu thuyết lưu truyền rộng rãi, nhưng cũng không thể cho là đều là như thế.

“Lão Tôn, Ban Tráng đang cần người, không bằng tới chỗ ta đang làm nhiệm vụ, tuần tra Quảng mả mới Tiêu Dao.”

“Bình Phòng cũng thiếu người, canh thủ cửa thành nhiều mỡ.”

“Nào dễ dàng như Lễ Phòng ta, mỗi ngày cũng không cần điểm danh, dù sao trong thành ngay cả một người có học cũng không có!”

“...”

Quản sự Tam Ban Lục Phòng rồi rít lên tiếng, một là xem lại lịch Chu Dịch bắt phạm, hai là xem ở mặt mũi của bạc.

Chu Dịch chấp tay một cái, cười nói.

“Đa tạ các vị, ngày sau xin quan tâm người nhà họ Ngụy. Đợi đi Thần Kinh, hoa khôi Xuân Phong Lâu khó mà nói, những thứ khác tùy ý an bài!”

Nhất thời một mảnh cười vang.

Chương 33: Tàn binh bại tướng.

Nha môn Hoang thành rất nói quy củ, thu tiền liền lập tức làm việc.

Ngụy gia tám người tại chỗ ghi hộ tịch, phát ra bằng chứng thân phận, bên trên hồ sơ ghi lại “Vệ gia” đòi đòi ở Hoang thành buôn bán mà sống.

Ngụy đổi họ thành Vệ, tên cũng lấy đồng âm.

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Làm giả trực tiếp như vậy, sẽ có sơ sót hay không?”

“Chu tiên sinh cứ buông lỏng tinh thần, cái Bắc Cương này trời khô vật hanh, rất dễ dàng liền ra hoả hoạn.”

Tôn quân sự giải thích: “Những thứ hồ sơ này hàng năm đốt sạch, ai tới cũng không tra ra cái gì. Huống chi, tới làm hộ tịch đều là người nào, ai lại dám đến tra?”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, cách làm như thế cùng Thiên Lao có chút tương tự.

Thiên Lao cũng có thủ đoạn treo đầu heo bán thịt chó, nhưng mà cực kỳ bí mật cẩn thận, không giống nơi này làm chuyện không chút kiêng kỵ.

Hoàng quyền còn không về nông thôn, càng chớ bàn về Hoàng Đế trên cao ở xa Hoang thành.

Hoang thành ngay cả một cái tửu lầu cũng không có, do nhà bếp nha môn làm bàn tiệc rượu, nhiều món ăn dân dã ít rau xanh. Uống rượu mạnh chỉ có ở Bắc Cương, thổi phồng đủ loại kiến thức hoặc thật hoặc giả, bầu không khí rất là náo nhiệt.

Trong bữa tiệc Huyện lệnh cũng lộ mặt, dù sao hơn mười ngàn lượng bạc làm ăn lớn, một năm cũng không mấy đơn.

Huyện lệnh họ Triệu tên Thái, dáng to mập phúc hậu, bóng bẩy loè loẹt không giống người có học.

Nghèo đi nữa, quan chức cũng không thể nghèo, khổ đi nữa sĩ phu cũng không thể khổ. Triệu Thái là người Giang Nam, ở

phía sau nha môn xây cầu nhỏ nước chảy, lại mua không ít nô tỳ xinh đẹp, mỗi ngày ăn nhậu chơi bời tiêu dao tự tại.

Nha môn vừa đóng cửa, đúng là thật cùng hoàng cung không khác nhau gì cả!

Triệu Thái hồi tưởng lại chuyện cũ ở Thần Kinh, không nhịn được thở dài nói: “Còn nhớ năm đó vào kinh thành đi thi, Bồn quan ở Xuân Phong Lâu ngâm thơ vẽ tranh được hạng nhất, cùng Nhụy Nhụy cô nương lẫn nhau tâm sự, không biết nàng bây giờ như thế nào?”

“Gả cho phú thương Giang Nam, nghe đồn Nhụy Nhụy cô nương muốn đi xem phong cảnh Giang Nam, xem có hay không tốt như miêu tả bên trong tranh vẽ.”

Chu Dịch chân mày cau lại, không ngờ gặp được bản tôn trong chuyện ly kỳ hãn kể.

Nhụy Nhụy cô nương là hoa khôi năm đó, đã từng danh chấn Thần Kinh, tương lai có thể bị đưa vào quyền dã sử nào đó.

Nàng nổi danh nhất chính là si mê nam tử họ Triệu, thậm chí vì thế cự tuyệt thế tử Hầu phủ, có người nói người nọ là tông thất hoàng tộc, có người nói là thế gia công tử, Nhụy Nhụy ở Thần Kinh đợi hai năm, cuối cùng mất hết ý chí lấy chồng ở xa Giang Nam.

Nào biết đàn ông phụ lòng là tên to béo mập mạp, cười một tiếng cặp mắt chỉ còn lại cái khe!

Triệu Thái than thở vận mệnh biến ảo, liên tục uống mấy chén rượu mạnh, liền trở về sân sau nha môn giải ưu sầu.

Một bữa cơm chủ và khách đều vui vẻ.

Sau bữa tiệc.

Tôn quân sự lệnh cho nha dịch, dẫn Chu Dịch cùng người nhà họ Vệ tìm nhà.

“Chu tiên sinh, thành đông đã từng có phú hộ ở, có vài chỗ biệt thự.” Nha dịch sờ sờ bạc trong tay, không hổ là hào khách từ Thần Kinh tới, ra tay thật hào phóng.

Vệ gia rất nhanh chọn tốt nhà, khoảng cách huyện nha không xa, tiền-trung-hậu ba hàng nhà nhỏ.

Chữ viết bằng hiệu cửa chính phai hơn phân nửa, theo nửa bên chữ “Cung ” phán đoán, trước đây hẳn là Trương phủ.

Trong sân phần lớn nhà còn hoàn hảo, chẳng qua là bên trong nhà trống rỗng không có đồ gia dụng.

Sắc trời đã tối, cũng đều là hán tử tục tăng, tùy ý dọn dẹp mấy gian đối phó qua tối nay.

Chu Dịch thúc giục Thanh Trần Phù, căn phòng trong nháy mắt chỉnh tề, truyền âm gọi Vệ Quân tới hỏi.

Vệ Quân khom người nói: ” Ân công, ngài tìm tiểu nhân có gì phân phó?”

Chu Dịch hỏi “Người có biết năm đó Ngụy đại hiệp tung hoành Dự Châu, cậy vào chính là môn công pháp nào?”

Vệ Quân ánh mắt hơi chăm chú, theo bản năng cho là Chu Dịch cứu Vệ gia, có thể là vì truyền thừa công pháp của cha, bất quá vẫn ngoan ngoãn trả lời.

“Gia phụ cậy vào chính là một quyền vô danh khâu quyết, một bộ Phi Hồng Kiếm Quyết.”

Công pháp trọng yếu đi nữa cũng không sánh bằng tánh mạng người nhà, lại đi đào mả sắt vài năm, Vệ thị nhất tộc liền đoạn tuyệt.

Chu Dịch vuốt cằm nói: “Xem ra người thật sự là hậu nhân Ngụy đại hiệp.”

“Ân công nhưng là muốn khâu quyết kia?”

Vệ Quân từng câu từng chữ đọc nói: “Trời đất này, sinh Âm Dương, hóa vạn vật...”

Chu Dịch xác nhận qua thiệt giả, vẫy tay cắt đứt Vệ Quân đọc, lại hỏi: “Có từng có ý nghĩ báo thù?”

Vệ Quân đầu tiên là lắc đầu, rồi lại gật đầu: “Lúc cha bị Cẩm y vệ đuổi giết, từng về đến nhà báo cho ta biết, không cần báo thù cho hắn. Nhưng mà Vệ gia hơn trăm cái nợ máu, trời cao biển sâu, há có thể tùy tiện quên!”

“Vệ gia nếu muốn báo thù, liền chớ có quên khâu quyết này.”

Chu Dịch dặn dò: “Vệ gia hậu nhân nếu có thể tu thành pháp này, nhất định có thể lần nữa hưng thịnh, nếu có thể tu luyện đến cảnh giới đại thành, liền có hy vọng báo thù.”

“Nhớ kỹ ân công chỉ điểm.”

Vệ Quân do dự một chút, nói: ” Ân công có chỗ không biết, tiểu nhân ở trong mỏ thu đũa con nuôi, tu thành vô danh khẩu quyết.”

Trải qua Vệ Quân giải thích, Chu Dịch mới hiểu được nguyên do trong đó.

Vệ gia tộc nhân đều có căn cơ võ đạo, so với những phạm nhân khác cường tráng hơn nhiều, ở bên trong phạm nhân hầm mỏ khá có danh vọng. Một chút phạm nhân lạc đàn bởi vì không muốn bị bắt nạt, liền đầu nhập dưới quyền Vệ gia, dần dần tạo thành đoàn thể không nhỏ.

“Chút bạc này người cầm, qua chút ngày mang đũa con nuôi kia chuộc ra.”

Chu Dịch lấy ra hai tấm ngân phiếu cuối cùng: “Vô danh khẩu quyết kia lai lịch huyền bí, người ta nếu tu thành, chớ có sai bảo làm trâu làm ngựa, nhớ lấy dùng thành ý cảm hóa mới lâu dài.”

Lời này đã là lời tâm huyết móc hết tâm can, đủ để trả lại ơn Ngụy Xương năm đó!

Vệ Quân hai mắt rung rung, cung kính nhận lấy ngân phiếu, nằm sấp xuống đất lễ bái.

“Bái tạ ân công, đại ân đại đức, Vệ thị trọn đời khó quên. Tương lai dám có phản phục, Thiên Tru cử tộc Vệ thị!”

...

Hôm sau.

Chu Dịch đi tới trước Tụ Tướng Đài.

Lý Hồng ở phía trên ngai xếp bằng một ngày một đêm, vừa là luyện công, lại là tưởng nhớ.

“Nên rời đi.”

Chu Dịch truyền âm: “Tìm một chỗ Linh Sơn đất lành, bế quan tu hành Quy Nguyên Quyết, tiến cảnh sẽ mau hơn rất nhiều.”

“Tiền bối, ta quyết định ở lại chỗ này.”

Lý Hồng đứng dậy nói: “Năm đó cha ở Bắc Cương tung hoành bể ngề, hậu bối nên noi theo, bước đầu tiên làm, chính là khôi phục Hoang thành phồn hoa.”

Chu Dịch nhắc nhở: “Tinh lực của người có hạn, chớ trì hoãn tu hành!”

“Tiền bối yên tâm, hôm qua hơi có điều ngộ ra, đã luyện ra luồng pháp lực thứ nhất.”

Đầu ngón tay Lý Hồng lóe lên quang sáng, cho dù yếu ớt không thể nhận ra, lại là sóng pháp lực chân chính.

“...”

Chu Dịch nhất thời không lời nào để nói, chất lượng pháp lực, phẩm cấp cùng Tiên Thiên Chân Nguyên ngang hàng, bây giờ Lý Hồng có thể nói bước vào Tiên Thiên, chỉ là không thể chém giết vật lộn.

Đang khi nói chuyện.

Mặt đất mơ hồ chấn động, tiếng ồn ào truyền tới như có như không.

Lý Hồng đứng ở Tụ Tượng Đài đưa mắt trông về phía xa, phía Bắc có bóng người hò hét loạn cào cào đến gần.

“Tiền bối, dường như có quân đội tới Hoang thành!”

Quân đội hành quân rất nhanh, hoặc có lẽ là tốc độ chạy trốn nhanh, chờ đến gần cửa thành rồi liền thấy rõ, càng là hơn mấy trăm ngàn tàn binh bị bại.

Người người tóc tai bù xù, vút mũ giới áo giáp, quân kỳ chỉ còn lại nửa đoạn.

Thống lĩnh cao giọng hò hét: “Mở cửa thành! Nhanh mở cửa thành!”

Quan cửa thành hỏi: “Các ngươi là binh từ đâu tới?”

Đô Thống đáp lại: “Ta là Lương Anh, Đô thống Ngật Châu Vệ dưới quyền Sài đại tướng quân, Nửa tháng trước Đại Ung bắt đầu một cuộc chiến bất ngờ, Ngật Châu đã thất thủ hơn nửa, lập tức sắp đánh tới!”

“Đừng lừa gạt ta.”

Quan cửa thành mắng: “Bắc Cương 30 vạn đại quân năng chinh thiện chiến, năm năm trước càn quét Đại Ung, các người là thổ phỉ sơn tặc nơi nào, muốn phải lừa gạt mở cửa thành cướp bóc?”

“Thúi lắm! Cái Hoang thành này cả cộng lông cũng không có, sơn tặc đều lười tới cướp.”

Lương Anh hô: “Bây giờ Bắc Cương nào có 30 vạn đại quân, ngay cả 15 vạn đều gom không đủ, nhưng mà không ngăn được trăm vạn đại quân Đại Ung xuôi nam!”

Những quân lính khác thấy cửa thành chậm chạp không mở, nhất thời hò hét loạn lên kêu la.

“Lão gia tới từ Thần Kinh, sẽ mò tiền uống máu binh...”

“Đám huân quý kia nào hiểu quân vụ, ngày ngày để cho chúng ta làm ruộng chuyên hàng xây nhà...”

“Nghe nói quân lính Đại Ung giả làm thương đội, tùy tiện trà trộn vào Trấn Bắc Quan, trong ứng ngoại hợp một ngày liền phá...”

“Mở cửa nhanh, nếu không mở cửa liền cường công!”

“...”

Quan cửa thành nghe vậy, bị dọa sợ đến liên tục trấn an, lệnh cho nha dịch mau bẩm báo Huyện lệnh.

“Bắc Cương hội quân...”

Chu Dịch tự lẩm bẩm, nhìn Lý Hồng trên Tụ Tướng Đài, luôn cảm thấy hai bên gặp nhau tất sinh biến hóa.

Chương 34: Cướp đốt giết hiếp.

Hoang Thành rất nhanh náo nhiệt lên.

Lương Anh bộ bại quân chỉ là mới bắt đầu, đến tiếp sau này lại tới mười mấy tốp.

Ít cũng ba năm trăm người, nhiều có một hai ngàn, ở trong thành tìm nhà ở, liền lệnh cho Huyện lệnh xoay sở lương thảo.

“Hoang thành ngay cả quỹ cũng không có, làm sao xoay sở lương thảo?”

Triệu Thái gặp Quan Văn thì có thể lấy ra núi dựa Quan chủ khảo, đối mặt đám bại quân cực đói này, có lý không nói được cũng không dám nói, chỉ đành phải mang lương thực trong mỏ vận qua phân phát.

Trong thành tổng cộng hơn mấy ngàn người, chút lương thực này nhiều nhất ăn năm ba ngày.

Các bộ tướng quân, Đô thống cũng biết Hoang thành không có lương thực, lúc không có ai thành thật với nhau.

Đối ngoại tuyên bố thủ thành thu thập lương chống cự Đại Ung, sau đó bắt đầu vơ vét thôn trấn chung quanh Hoang thành.

Bình qua như lược tuốt, hợp pháp mà thành tổ chức cướp bóc, trong nhà bá tánh trống rỗng cái gì cũng không còn lại, chỉ đành phải trở thành lưu dân chuyển nhà hướng nam chạy thoát thân.

Người can đảm dám phản kháng, chính là gian tặc Đại Ung!

Cửa thành.

Lý Hồng nhìn xe lương thực, tài vật, vận chuyển tới mỗi chủ soái chủ quân trong thành, hết sức kèm chế lửa giận trong lòng.

“Tiên sinh, ta thường nghe đại ca nói, năm đó Bắc Cương trăm vạn hùng quân, không dám nói đối với bá tánh không đụng đến cây kim sợi chỉ, ít nhất kỷ luật nghiêm minh. Thế nào chỉ qua thời gian mấy năm, liền đọa lạc thành bộ dáng như vậy?”

Đối ngoại đánh giặc sợ chết, đối nội lấn áp trăm họ, binh cướp còn độc hại hơn so với sơn tặc quân phản loạn!

” Thiên tính của người chính là như thế. Khó trở nên tốt, cần tuân thủ đủ loại quy củ, còn phải không gián đoạn thuần phục dạy dỗ. Trở nên xấu là rất dễ dàng, chớ nói năm năm, mấy tháng là có thể từ thiết huyết quân biến thành giặc cỏ!”

Chu Dịch chậm rãi nói: “Bắc Cương chiến sự dấy lên, binh hung chiến nguy, quân tử không đứng ở chỗ nguy. Hôm nay ta trở về Thần Kinh, bên trong đại loạn, nhớ lấy việc bảo vệ tánh mạng là thứ nhất.”

Dừng lại ở Hoang thành gần nửa tháng, Bắc Cương liên tiếp truyền đến tin tức chiến bại.

Hôm qua bại quân trong thành thiếu chút nữa bất ngờ làm phản, chỉ vì một nhánh quân đội cơ cấu tổ chức hoàn chỉnh cuối cùng của Bắc Cương để cho quân Đại Ung vây kín đánh tan.

Bắc Cương hai Châu Ngật, Túc, đã từng chính là đất cũ Đại Ung, bây giờ đã hoàn toàn đòi trở về, đến tiếp sau này Phượng Dương Quốc sẽ còn thất thủ bao nhiêu quốc thổ, cũng còn chưa biết.

Lý Hồng kinh ngạc nói: “Lấy thực lực tiên sinh, còn thắng được cha, thiên hạ này còn có ai có thể lưu lại ngài?”

“Người ngay cả Phượng Dương Quốc cũng không ra khỏi, sao dám nói thiên địa bao lớn?”

Chu Dịch nghiêm nghị nói: “Người tu hành nhớ lấy không thể kiêu ngạo, thiên hạ này rất lớn, lớn đến người phạm cuối cùng cả đời cũng không thể đi khắp!”

Lý Hồng hành lễ đệ tử, khom người nói: “Đa tạ tiên sinh dạy bảo.”

Mấy ngày gần đây cùng Chu Dịch giao lưu, trong lời nói rất nhiều ý tưởng Thiên Mã Hành Không, để cho Lý Hồng mở rộng tâm mắt lòng dạ. Có lời bàn nhìn như không thể tưởng tượng nổi, mỗi lần cẩn thận hồi tưởng suy nghĩ, thật là huyền diệu phi phạm.

Lý Hồng hiểu ra rất nhiều đạo lý trong sách không có, cùng Chu Dịch tuy không có danh thầy trò, lại như thầy trò.

“Đi nha.”

Chu Dịch không phải là tính tình đông dài, nắm giữ sinh mạng vô tận rất dài, yêu cầu sớm quen ly biệt.

Lý Hồng rung rung bái biệt: “Tiên sinh lên đường xuôi gió.”

Cha mẹ huynh đệ đã chết hết, hôm nay sẽ cùng Chu Dịch tách ra, Bắc Cương lớn như vậy thật thành một người lẻ loi bơ vơ.

Chu Dịch quay đầu nhìn một chút, truyền âm nói.

” Loạn Bắc Cương đối với trăm họ đối với quân lính đối với triều đình, đều là thiên đại chuyện xấu. Chỉ có đối với người là chuyện tốt, nếu có lòng noi theo Trần Quốc Công, liền xài bạc mua một chức du kích tướng quân.”

Nói xong liền cưỡi ngựa quơ roi, nghênh ngang mà đi.

Du kích tướng quân có thực quyền cầm binh cũng chỉ mấy vạn lượng, Trần Quốc Công phủ lại suy sụp đồ nát, ít bạc này Lý Hồng vẫn có thể lấy ra.

...

Thuận theo quan đạo một đường hướng nam.

Ba ngày sau.

Xa xa trông thấy khói bếp dâng lên, phía trước chính là mương Trần gia lúc tới tá túc ở qua.

Trong thôn, thôn trưởng Trần lão đầu là một người kỳ nhân, nướng thịt thỏ thơm giòn, chưng được các loại rượu vàng, lại nói năng kiến thức không tầm thường.

Chu Dịch cùng hấn tán gẫu thiên luận địa chỉ điểm cổ kim, lại không chút nào chiếm thượng phong, ước chừng trò chuyện suốt đêm mới đủ sung sướng.

“Sơn dã kỳ nhân, không ngoài như vậy!”

Chu Dịch sờ túi khô đét: “Ngay cả bạc vụn cũng không lưu lại, với Trần lão ca biết thiên văn thưởng thức địa lý, sẽ không kệt xin hai lượng tiền tá túc chứ?”

Ra đường thì cần tiền, Chu Dịch ra ngoài mang theo năm ngàn lượng ngân phiếu, trên đường lại có “Hào kiệt” đưa mấy ngàn lượng, bây giờ đã tiêu xài một xu không dư thừa.

Lúc Chu Dịch suy tư, ngựa không ngừng vó, khoảng cách nương Trần gia đã gần.

Gió thổi một cái, chợt hơi biến sắc mặt!

“Mùi máu tanh thật là nồng.”

Chu Dịch ở trên lưng ngựa tung người bay vọt, trăm trượng khoảng cách chớp mắt là tới.

Trong thôn quả thật có khói bếp, lại không phải là nông hộ nấu cơm, mà là hai ba trăm quân lính ở cửa thôn nổi lửa.

Quân lính canh thủ phát hiện có người tới, xách đao kêu lên: “Lão gia nhìn cái gì vậy, không muốn chết cút ngay xa một chút!”

“Người nương Trần gia đâu?”

Chu Dịch không cần hỏi cũng có thể đoán được, trên người đám quân tốt, này trên đao dính vết máu mới mẻ, đầu bếp đang giết heo làm thịt dê, bên cạnh chất đống túi vải lương thực lớn lớn nhỏ nhỏ.

Thống lĩnh cầm đầu nói: “Nói nhảm cái gì, bắn chết là xong.”

Ra lệnh một tiếng, dây cung vang động, mười mấy mũi tên bắn nhanh mà tới.

“Chu mỗ bình sinh không hiểu chiến, hết lần này tới lần khác có người chạy đến tìm chết!”

Chu Dịch lay động thân hình, tốc độ nhanh như tia chớp, đã vượt ra khỏi phản ứng cực hạn của người bình thường.

Thống lĩnh chỉ thấy một cái hư ảnh nhàn nhạt, qua lại ở giữa quân tốt dưới quyền, quân tốt ngay cả kêu thảm thiết trước khi chết đều không phát ra được, tựa như cắt cỏ ngã xuống đất thành mảng thành mảng.

“Quý a!”

Thống lĩnh hú lên quái dị, ôm đầu hướng nương Trần gia chạy đi.

Tàn sát hơn hai trăm quân lính chẳng qua mười mấy hơi thở, Chu Dịch mấy cái bay vút liền đuổi theo, thanh âm lạnh như băng vang lên ở bên tai Đô thống.

“Muốn xem quỷ như vậy, bồn tọa cho người như nguyện!”

Dứt lời thúc giục An Trạch Phù, từng đạo âm hồn từ nhà trong thôn bay ra, đa số hư vô hỗn độn không phân biệt mặt mũi, số ít có thể thấy rõ cụt tay cụt chân, trên người rải rác vết đao vết thương tên bắn.

Trong đó có một đạo oan hồn rõ ràng nhất, cổ đứt gãy, bụng hai cái lỗ thủng, rỉ rỉ chảy máu.

Réc!

Oan hồn thấy bộ dáng thống lĩnh, nhất thời oán khí tăng vọt, khuôn mặt dữ tợn, phát ra tiếng quỷ hú chói tai.

Âm hồn quỷ vật còn lại ý thức hỗn độn, bị oan hồn hiệu triệu chỉ dẫn, rồi rít vồ giết tới.

Thống lĩnh nào gặp qua cảnh tượng kinh khủng như vậy, thấy con quỷ vật này lôi kéo nửa đoạn ruột, cái âm hồn kia xách đầu mình, bị dọa sợ đến cặp mắt liếc một cái hôn mê bất tỉnh.

Đám quỷ nhào tới trên người thống lĩnh, đang muốn chiếm đoạt dương khí tinh huyết của hắn, chợt được sát khí quân trận hiển hóa hộ thân.

Đau nhức như đao cắt kiếm đâm, để cho âm hồn thét chói tai lui về phía sau, ngoan ngoãn không dám tiến lên.

Oan hồn muốn rách cả mí mắt, trong miệng phun ra khói đen, nhào vào thống lĩnh.

Chu Dịch vận chuyển pháp lực, thi triển phương pháp võ đạo Sư Tử Hồng: “Trần lão ca, lại lưu một hơi thở, ta còn có lời muốn hỏi hắn.”

Âm thanh như sấm, oan hồn từ bên trong hung ác thanh tỉnh, nhận ra bộ dáng Chu Dịch, hai mắt thối ra huyết lệ.

“Bái tạ ân công vì vương Trần gia báo thù huyết hận!”

“Trần lão ca nén bị thương.”

Chu Dịch đi tới trước người Đô thống, pháp lực xuyên thấu mấy đạo huyết vị, lăng trì đau nhức để cho hắn từ hôn mê tỉnh lại.

“Người nhưng là bại binh Bắc Cương?”

Đô Thống nhìn từng cái âm hồn chung quanh, hai tròng mắt đỏ ngầu oán độc nhìn mình chăm chăm, sống lưng lạnh cả người, bò dậy đập đầu cầu khẩn đừng đừng đừng.

“Ta cũng là không có cách nào, sau khi từ Bắc Cương chiến bại chạy tán loạn, triều đình vẫn không có truyền đạt quân lệnh mới, cũng chưa từng phát quân lương lương thảo!”

“Từ đầu đến cuối đã bảy tám ngày chưa ăn cơm, vì không chết đói, chỉ có thể cướp bóc trăm họ!”

Chương 35: Nhâm Dần chi biến.

Hoàng Xương năm thứ mười tám.

Năm Nhâm Dần.

Ngày 23 tháng 5.

Mây đen che trăng, yên lặng như tờ.

Một chiếc xe ngựa khoác miếng vải đen, ngừng ở cửa sau Tần Vương phủ.

Hộ vệ canh thủ thấy lão giả xuống xe, không dám ngăn trở chút nào, liền vội vàng đi trong phủ bẩm báo.

Tần Vương Triệu Nguyên nghe Trương Chính Dương đêm đã khuya đến thăm, trong lòng suy đoán có thể có chuyện lớn bằng trời, liền tranh thủ mời người tới thư phòng, lệnh cho hộ vệ đuổi đi nô bộc, bắt luận kẻ nào không được đến gần!

Trương Chính Dương một thân một mình, sau khi vào thư phòng nói câu nói đầu tiên, liền để cho Triệu Nguyên sắc mặt trắng bệch.

“Bệ hạ băng hà rồi, vào hai giờ trước!”

“A! Phụ hoàng...”

Triệu Nguyên kinh hô thành tiếng, đứng bật dậy, sau đó chán nản nói: “Phụ hoàng ngay cả tin chết đều giấu diếm, có lẽ là có sắp xếp.”

” Không sai.”

Trương Chính Dương gật đầu nói: “Tiên Hoàng hạ di chiếu, lập bốn bốn người lão hủ là Cố Mệnh Đại Thần(1), phụ tá Lục hoàng tử chấp chính trị quốc.”

“Vậy ngài thế nào?”

Trong mắt Triệu Nguyên lóe lên khao khát, tiếng chuông Thượng Dương Cung không vang, tin Hoàng Xương Đế chết còn chưa truyền đi, sự tình có lẽ thật sự có chuyển cơ.

Trương Chính Dương nói: “Quân Chủ trẻ thì Hạ Thần nghi, Lục hoàng tử tính cách không tốt, nhìn qua không giống Nhân

Quân!”

Triệu Nguyên khẽ vuốt cằm, yên tĩnh chờ lời sau, cái gọi là không giống Nhân Quân chỉ là một tiếng tăm, tất nhiên có những nguyên do khác để cho Trương Tướng mạo hiểm làm nghịch di chiếu Tiên Hoàng.

“Ba vị Cố Mệnh Đại Thần khác, một là cầu hoạn quan, một là phụ nhân vô tri, một là huân quý thô bỉ!”

Trương Chính Dương nói: “Quốc triều đại sự, há có thể giao cho người như vậy quyết định? Tiên Hoàng ngày đêm cực khổ nay mới có quốc triều hưng thịnh, lão hủ quyết không thể tro mắt nhìn, bị hủy trong tay trẻ nít!”

“Trương Tướng nói có lý!”

Triệu Nguyên có thể đoán được thân phận ba người khác, đối với di chiếu phụ hoàng an bài vô cùng kính nể.

Cầu hoạn quan Vương công công, bên ngoài chương cảm y vệ bên trong nắm Bí Tấu Ty. Mẹ đẻ Lục hoàng tử Tôn Hoàng Phi, người phụ huynh chấp chương Kinh Doanh trong tộc. Thành Quốc Công năm nay hơn tám mươi, ở bên trong huân quý uy vọng, bồi phận lớn nhất.

Trương Tướng chấp chương triều chính gần hai mươi năm, chân tay khắp Thần Kinh triều đình cùng Châu phủ địa phương, có mấy phần uy thế của Long Nghịch Tặc năm đó.

Chỉ có ba người Cố Mệnh Đại Thần có quyền thế, lại không thuộc về đủ loại quan lại triều đình này, có thể cùng Trương Tướng kiềm chế lẫn nhau, cho Lục hoàng tử đầy đủ thời gian phát triển, cầm quyền.

Triệu Nguyên sau khi sùng bái, lại tâm sinh hận.

Hiện nay Hoàng Hậu chỉ có một con trai, sau khi Thái tử mưu nghịch bị phế truất đi, Triệu Nguyên chính là con trai trưởng.

Cho nên, dựa vào cái gì ngôi vị hoàng đế rơi vào trên đầu lão Lục?

Triệu Nguyên dù biết phụ hoàng khổ tâm nghĩ tốt, lập di chiếu hạn chế quyền thế Trương Tướng, lại không có nghĩa là sẽ tuân theo!

Trương Chính Dương nói: “Ba người kia lúc này ngay tại hoàng cung, di chiếu còn chưa hạ xuống Lục Bộ, điện hạ nếu có tâm tư, lão hủ nguyện toàn lực phụ tá!”

“Trương Tướng chẳng lẽ quên Bắc Cương cấp báo?”

Triệu Nguyên đổi chủ đề, nhắc nhở: “Ngay dịp này tranh quyền, sợ rằng sẽ trì hoãn chiến sự, một khi Bắc Cương chiến bại...”

“Bắc Cương chiến bại thì như thế nào? Dù sao chẳng qua chỉ là cắt đất bồi thường, tương lai có thể lại đánh trở về, ngôi vị Hoàng Đế lại chỉ có một, bỏ lỡ sẽ không còn cơ hội!”

Trương Chính Dương lão hồ ly mấy chục năm, nào còn không biết Triệu Nguyên đã động tâm, lại nhóm thêm lửa: “Bắc Cương chiến bại chưa chắc là chuyện xấu, điện hạ sau khi lên ngôi, mượn chiến sự dời đi mâu thuẫn triều đình, liền có thể tùy tiện ngôi vững vàng ngôi vị Hoàng Đế.”

“Phụ hoàng năm đó lấy ngôi vị Tần Vương lên ngôi, bây giờ ta là Tần Vương, nên là Vua kế nhiệm!”

Triệu Nguyên rút cuộc không tiếp tục ẩn giấu tâm tư, nhận lời nói: “Sau khi bản vương lên ngôi, Trương Tướng vẫn làm Thủ Phụ, trông coi công việc trong ngoài triều.”

Trương Chính Dương cúi người liền lạy: “Thần, tạ bệ hạ long ân!”

“Trương Tướng không cần đa lễ.”

Triệu Nguyên liền vội vàng tiến lên đỡ dậy, trong lòng cảnh giác vạn phần, Trương Chính Dương vì quyền thế không tiếc phản bội phụ hoàng, đợi sau khi lên ngôi chuyện thứ nhất chính là diệt trừ chân tay của hắn.

“Việc này không nên chậm trễ, phải ở trước khi di chiếu ban bố, quyết định đại cuộc!”

Trương Chính Dương nói: “Lão hủ đã đem người trong phủ tề tựu, lại lôi kéo Lâm thống lĩnh trú đóng cửa đông hoàng cung, toàn lực ủng hộ điện hạ, nhanh chóng vào cung không chế thế cục.”

“Như thế tốt lắm!”

Triệu Nguyên lệnh cho Thị Vệ thống lĩnh triệu tập nhân thủ, lại gọi trưởng sử Vương phủ, cầm lệnh bài truyền lệnh mấy cái võ quán Thần Kinh, nhanh đi cửa đông hoàng cung hội họp.

Mấy nhà võ quán này phía sau màn đều do Triệu Nguyên khống chế, trước kia khi Thái tử tại vị, chẳng qua là dùng làm kiếm tiền làm ăn, bây giờ lắc mình một cái thành lực lượng tranh quyền.

Hoặc có lẽ là bất kỳ Hoàng Tử, cũng sẽ nuôi một nhánh lực lượng ẩn bên trong, để phòng bất cứ tình huống nào!

Việc binh quý ở thần tốc, cơ hội không thể mất.

Từ khi Trương Chính Dương tiến vào Vương phủ, từ đầu đến cuối bất quá hơn nửa canh giờ, Triệu Nguyên đã mang theo hơn ngàn người lập tức tới đến cửa đông hoàng cung.

Mặc áo giáp, cầm binh khí, múa đao cầm thương, một mảnh người đen kịt rất là khí thế.

Lâm thống lĩnh thấy đi cùng Trương Tướng, liền hạ lệnh mở cửa thành ra.

“Bái kiến điện hạ, Chư đại thần còn đang ở Thượng Dương Cung!”

“Lâm thống lĩnh lần này lập được công lớn, đợi sau khi bản vương lên ngôi, có thể phong Hầu Tước.”

Triệu Nguyên ban thưởng hào phóng như vậy, để cho nhân mã đi theo phía sau bung ra khí thế, tất cả đều cho là tiến vào hoàng cung, đại cuộc liền đã định.

...

Thượng Dương Cung.

Đèn đuốc sáng choang.

Lục hoàng tử nằm ở trên giường rồng, nhẹ giọng khóc sụt sùi.

Hoàng tộc cũng không phải là không tình thân, huống chi mới là hài đồng mười tuổi, trong ngày thường được Hoàng Xương Đế sủng ái nhất.

Vương công công, Thành Quốc Công cùng với Trương Chính Dương, đứng ở trước giường yên lặng, mặt lộ vẻ mệt mỏi.

Tôn Hoàng Phi ngồi ở một bên, gọi Nội thị hỏi: “Bây giờ giờ gì?”

“Bẩm nương nương, đã giờ Dần bốn khắc.”

Nội thị biết được Tôn hoàng phi muốn hỏi gì, chủ động trả lời: “Cách lúc bách quan vào triều, chưa đủ nửa giờ.”

Tôn hoàng phi liếc mắt Trương Tướng đang bình chân như vại, đáy lòng thở phào nhẹ nhõm, có lẽ người này cũng không thèm để ý quyền hành được mất, là một đại danh tướng Trung Quân Ái Quốc chân chính!

Trước đây không lâu.

Hoàng Xương Đế đêm khuya băng hà, trước khi lâm chung lập được chiếu thư, bổ nhiệm bốn người là Cố Mệnh Đại Thần phụ tá Lục hoàng tử.

Đám người Tôn hoàng phi trước tiên liền hiểu rõ, đây là Hoàng Xương Đế đang phân hóa quyền bính của Trương Chính Dương, để tránh Chủ nhỏ Thần mạnh, quốc triều không yên.

Vì vậy, khi Trương Chính Dương chuẩn bị rời Thượng Dương Cung tuyên đọc chiếu thư, gặp phải ba vị Cố Mệnh Đại Thần lên tiếng ngăn trở.

Trương Chính Dương cầm giữ triều chính gần hai mươi năm, trong kinh không biết ẩn núp bao nhiêu thế lực, ngộ nhờ thừa dịp tối khuya làm loạn mưu đồ gây rối, ba người khác căn bản không có sức chống cự.

Trải qua mấy phen giằng co thương nghị, bốn người quyết định quy củ.

Trước hừng đông ai cũng không thể rời đi Thượng Dương Cung, tạm thời không phát tang, chờ bách quan vào triều tuyên đọc chiếu thư.

Tâm phúc của Tôn hoàng phi ra khỏi thành thông báo Kinh Doanh, Vương công công lệnh cho nội thị triệu tập Cẩm y vệ, đợi sau khi lâm triều tuyên bố chiếu thư, liền có đủ thực lực cùng Trương Chính Dương giằng co.

Chỉ có Thành Quốc Công bình chân như vại, như là không quan tâm quốc triều đại sự chút nào.

Bỗng nhiên.

Bên ngoài cửa cung truyền tới tiếng ồn ào, sau đó lại là tiếng kêu thảm thiết liên tiếp.

Tôn hoàng phi liền vội vàng sai người đi kiểm tra bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Thành Quốc Công liếc Trương Chính Dương một cái, thấy đối phương vẫn mặt không biểu tình, phảng phất đối với biến cố bên ngoài không ngoài ý muốn.

Nội thị mặt đầy hoảng sợ trở lại: “Nương nương, Tần Vương điện hạ cùng Trương Tướng mang binh xông tới, thấy người liền giết...”

Đang nói bỗng nhiên sững sốt, cùng những người khác trong cung đồng loạt nhìn về phía Trương Chính Dương.

Trương Chính Dương yên lặng không nói, chậm rãi giơ tay lên kéo lấy da thịt sau tai, xé ra một tầng da mặt già nua, lộ ra dung mạo chân thật.

—

(1)Cổ Mệnh Đại Thần: Đại thần trước khi Đế Vương lâm chung gởi gắm trách nhiệm trị quốc.

Chương 36: Có bé gái mồ côi.

“Ngươi là ai?”

Tôn Quý Phi kêu thét chói tai.

“Chúng ta... Khục khục, lâu dài làm hoạn quan, trong lúc nhất thời không đổi được thói quen nói chuyện.”

Người này mặt trắng không có râu, thanh âm nói chuyện chói tai: “Chính là hạng người cướp gà trộm chó, vào không được mắt của quý phi nướng nướng, ngài vẫn là cùng con trai trò chuyện thêm, tránh cho về sau không được gặp!”

Tôn Quý Phi nghĩ đến nạn binh tai bên ngoài, không tự kìm hãm được sợ hãi run rẩy, ôm chặt lấy Lục hoàng tử.

Vương công công chau mày, nhớ lại tất cả nội thị trong cung, bỗng nhiên trong lòng hơi động.

“Ngươi là Phùng Trung ở Giám Tịnh Phòng trong Trục Điện!”

“Khó trách Vương công công có thể được Tiên Hoàng coi trọng, lấy thân phận của hoạn quan làm Cố Mệnh Đại Thần, có thể nói mở tiền lệ của quốc triều.”

Phùng Trung thở dài nói: “Ta chỉ là một tiểu nhân vật rửa nhà xí, giống như con ruồi trong nhà vệ sinh, lại cũng có thể đề cho Vương công công ghi nhớ tên.”

Vương công công lạnh lùng nói: “Chúng ta so ra kém ngươi, lấy thuật dịch dung, lại có thể chi phối truyền thừa quốc triều.”

Lúc nói chuyện.

Cửa cung nổ một tiếng mở ra, trên trăm quân tốt vọt vào.

Theo sát phía sau chính là Tần Vương Triệu Nguyên, Trương Tướng chân chính, kèm theo cánh tay đặc lực, trong tay lại cũng nắm lợi kiếm, mũi kiếm còn chảy ra máu.

“Phụ hoàng, nhi thần tới rồi!”

Triệu Nguyên thấy Hoàng Xương Đế nằm ở trên giường rồng, trong nháy mắt chảy xuống hai hàng lệ nóng, không biết là bị thương hay là kích động.

Vương công công quát hỏi: “Tần Vương điện hạ, vì sao không nhận chiếu mà lên xông vào cửa cung?”

“Hoạn quan im miệng!”

Triệu Nguyên lau nước mắt, mắng: “Bản vương nhận được Trương Tướng bí báo, Tôn hoàng phi cố gắng mưu hại phụ hoàng, nguy tạo di chiếu đẩy con mình thượng vị, lập tức mang binh tới cứu, đáng tiếc lúc này đã trễ!”

Trong vài ba lời, liền hoàn toàn hủy bỏ chính xác chính trị của chiếu thư.

Ngày sau Quốc sử ghi chép, cũng sẽ là đám người Tôn hoàng phi hành thích vua soán vị, Triệu Nguyên đêm khuya suất binh tiến hành chỉnh lý.

Thành Quốc Công nhìn chăm chăm Trương Chính Dương, hỏi “Lão phu có thể hay không rời đi?”

“Quốc công gia xin mời!”

Trương Chính Dương sai người nhường đường, thấp giọng cùng Triệu Nguyên giải thích: “Phe huân quý cùng nước cùng nhịp đập, Thành quốc công cũng không phải là người ủng hộ Lục hoàng tử, sau khi đại sự định xong có thể lôi kéo.”

Triệu Nguyên khẽ vuốt cằm, mắt lạnh nhìn về phía Lục hoàng tử Triệu Nghị.

Triệu Nghị thiên tư thông minh, đã đoán được chuyện sắp phát sinh, mang theo thanh âm trẻ thơ khẩn cầu nói: “Nhị ca ca, thần đệ tự nguyện không làm Hoàng Đế, có thể hay không bỏ qua cho thần đệ cùng tánh mạng của mẹ?”

Triệu Nguyên hơi ngẩn ra, hơi do dự, trong ngày thường người em trai này là nhu thuận nghe lời nhất, quan hệ cùng mấy người ca ca cũng không tệ.

“Điện hạ, nhỏ cỏ phải nhỏ tận gốc, tất thành hậu hoạn!”

Trương Chính Dương nhắc nhở: “Tôn gia chấp chương Kinh Doanh, mai đây thì có đại quân đánh tới, khi đó liền đến phiên điện hạ, khẩn cầu em trai bỏ qua tánh mạng cho mình.”

“Giết!”

Triệu Nguyên lại không chậm trễ, phát tay làm.

Chỉ chốc lát sau.

Tôn Quý Phi cùng Triệu Nghị ngã vào trước người Hoằng Xương Đế, nội thị cung nữ khác trong Thượng Dương Cung, toàn bộ bỏ mình.

Giờ Mẹo.

Đủ loại quan lại tiến vào hoàng cung, đi Phụng Thiên Điện lâm triều.

Từ lúc Thái tử mưu phản thất bại, Hoằng Xương Đế lại đích thân thương triều.

Bởi vì thân thể già nua suy yếu, đại đa số lâm triều chẳng qua là điểm danh, chờ Vương công công tuyên một tiếng “Bệ hạ long thể có bệnh” đại loại vậy, văn võ bá quan liền ai về nhà nấy.

Kết quả tiến vào Phụng Thiên Điện, ngẩng đầu nhìn đèn trung niên nhân ngồi trên ghế rồng.

Phùng Trung tạm thời thăng lên làm thái giám trước Điện, lấy ra chiếu thư vàng chói tuyên đọc, đại loại là Tiên Hoàng tối hôm qua giờ Tý băng hà, lưu lại chiếu thư do Tần Vương Triệu Nguyên kế vị.

Văn võ bá quan trở mắt nhìn nhau, không biết nên khóc hay là nên tham bái.

Trương Chính Dương dẫn đầu lễ bái, hô to bệ hạ vạn tuế.

Những người khác nhất thời hiểu ra, ba gờ chín lạy, thừa nhận Triệu Nguyên là Tân Quân.

...

Mương Trần gia.

Bại quân Đô Thống chết dưới đám quỷ phân chia ăn, máu thịt ăn sạch sẽ, chỉ còn lại hài cốt trắng bệch.

Chu Dịch cẩn thận cảm ứng biến hoá của đám quỷ, phát hiện sau khi bọn họ nuốt sinh hồn, máu thịt, phần lớn khí tức thoảng lớn mạnh, lại thêm một cỗ khí hung ác.

Có một phần nhỏ âm hồn, ở sau khi Đô thống chết, sau đó hóa thành khói xanh tiêu tan.

Oan hồn Trần lão đầu dẫn theo âm hồn thôn dân, đồng loạt hướng về phía Chu Dịch quỳ lạy dập đầu.

“Bái tạ ân công!”

Chu Dịch hỏi “Ngày sau nhưng mà có tính toán gì?”

Trần lão đầu nói: “Tất nhiên tản đi tàn hồn, sớm ngày luân hồi chuyển thế.”

“Như thế tốt lắm.”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, nếu không phải bị An Trạch Phù kích thích, đám quỷ ngay cả hiển hóa thân hình đều làm không được, chỉ cần ba, năm ngày trôi qua liền hồn phi phách tán.

Một là không có linh vật gửi gắm, hai là không có luyện hồn chi pháp, ngay cả oan hồn lệ quỷ đều làm không được.

Trần lão đầu có thể giữ linh trí, còn có pháp thuật phun sương quỷ, là hãn khi còn sống đọc sách thấu đạt, hồn phách so với người bình thường bền bỉ cường thịnh.

Trần lão đầu khẩn cầu nói: “Còn cần làm phiền ân công đào hố, cho thi thể bọn ta xuống mồ, không cần đơn độc đào hố lập bia, dù sao ngày sau cũng không có người tế lễ.”

Chu Dịch gật đầu đáp ứng, định tìm cái phong thủy bảo địa, kiếp sau dẫn thân vào nhà giàu sang.

Đám quỷ nghe vậy, lại là dập đầu bái tạ.

Trong phạm tục có đại sư am hiểu xem phong thủy, thông qua đủ loại khẩu quyết, bí thuật, tìm được cái gọi là long huyết, mà ở trong mắt tu sĩ chẳng qua chỉ là tiểu thuật, pháp lực cảm ứng ra chỗ đất nào thiên địa linh khí thanh linh đậm đà, nhất định là phong thủy bảo địa.

Sau đó.

Trần lão đầu ở phía trước dẫn đường, Chu Dịch tìm cái xe kéo, thu lại thi hài từng nhà.

Đủ loại tử trạng, thậm không đành lòng nói.

Chu Dịch phát hiện sau khi thu lại thi hài, một ít âm hồn hơi yếu, tại chỗ liền theo gió tiêu tan, oan hồn hơi mạnh cũng biến thành trong suốt.

Chất đầy một xe thi hài, Chu Dịch ở phụ cận mương Trần gia tìm chỗ phong thủy bảo địa, giậm chân liền đạp vỡ cái hố to.

Thi hài sau khi xuống mồ, những âm hồn vốn là mờ ảo kia, hoàn toàn tiêu tan không thấy.

Chu Dịch thấy tình cảnh này, trong lòng ngầm có suy đoán: “Có lẽ tập tục mai táng nhập thổ vì an, chính là bắt nguồn từ đây, có thể hiệu quả giảm bớt oan hồn lệ quỷ làm hại nhân thế!”

Xe thi hài thứ hai chất hơn phân nửa, đi tới trước tiêu viện một nhà nông.

“Đây là nhà Thuyên Trụ, khuê nữ Nha Nhi của hần mới hai tuổi, thật là làm bậy a!”

Trần lão đầu ánh mắt quét qua âm hồn thừa thớt, không có phát hiện Thuyên Trụ.

Chân mày Chu Dịch cau lại, trong tai nghe được tiếng hít thở, nói: “Có lẽ nơi này còn có người sống?”

Trần lão đầu nghe vậy kích động hồn phách không yên, chui vào bên trong nhà lại chui ra ngoài.

“Trần Nha Nhi còn sống rồi!”

Chu Dịch đẩy cửa đi vào, thấy hai cỗ thi hài ngã xuống giường, nam tử bụng trúng đao, nữ tử cổ đứt nửa đoạn.

Hai người ôm nhau mà chết, máu tươi nhuộm đỏ thảm giường, tiếng hít thở tới từ dưới thân.

Chu Dịch lật ra thi hài, xốc chăn nệm lên, bên trong bọc một bé gái.

Bộ dáng hai ba tuổi, trắng trẻo mũm mĩm, như là đói.

Chăn nệm bọc trên người vừa mất đi, bé gái liền giãy giụa xoay mình, leo đến trên người mẫu thân vô loạn, trên tay nhỏ bé dính đầy máu tươi, liếm lót dạ qua loa.

“Ăn công!”

Trần lão đầu lại quỳ xuống dập đầu: “Trần Nha Nhi là dòng máu duy nhất còn lại trong thôn, khẩn cầu ân công cho ăn miếng cơm, nuôi trưởng thành.”

“Đứng lên đi.”

Chu Dịch trầm ngâm chốc lát, một thân một mình gần ba mươi năm, tiêu dao tự tại.

Tự nhiên không muốn trong nhà nhiều người, đầu tiên là Trường Sinh đạo quả không thể bại lộ, thứ yếu cũng không có kinh nghiệm nuôi hài tử gì, ngộ nhỡ sảy tay gây ra rủi ro, lương tâm khó an.

Nhưng mà, Chu Dịch vô luận như thế nào cũng không thể đành lòng, mắt thấy tiểu cô nương sống sờ sờ chết đói.

“Trần lão ca, ta có khó xử bất đắc dĩ, bất quá sẽ đem Trần Nha Nhi mang về Thần Kinh, giúp nàng tìm một gia đình tốt.”

“Thường xuyên thăm, bảo đảm cả đời bình an vui sướng!”

Chương 37: Dòng nước ngầm mãnh liệt.

Sương chiều trầm trầm.

Mặt Đông Nam Mương Trần Gia, đứng sừng sững nắm mồ to lớn.

Âm hồn trong thôn thấy thi hài xuống mồ, oán khí tiêu tán toàn bộ hóa thành khói xanh, chỉ còn lại oan hồn Trần lão đầu.

Chu Dịch tìm tảng đá, pháp lực chẻ thành bia đá dài mảnh, lấy ngón tay thay bút viết ở phía trên.

“Mương Trần Gia, mộ ba trăm hai mươi bảy nhân khẩu, Hoàng Xương năm thứ mười tám ngày hai mươi bảy tháng năm!”

Ngón tay như thép ròng, sâu vào đá ba phân.

Trần lão đầu bái tạ nói: “Đại ân như vậy, Trần thị tộc nhân không gì báo đáp, lại ở âm tào địa phủ vì ân công cầu phúc, nếu có kiếp sau nhất định làm trâu làm ngựa để báo!”

“Ngươi dự định như thế nào?”

Chu Dịch ôm lấy tã lót, pháp lực bảo vệ quanh thân Trần Nha Nhi.

Rất nhiều âm hồn tiêu tan không lâu, còn để lại âm khí đậm đà thâm nghiêm, trẻ thơ hoặc già đi qua nơi đây, rất có thể mắc chứng bệnh âm tà nhập thể.

“Lão hủ trước khi đi, xin làm phiền ân công một chuyện.”

Trần lão đầu nói: “Mời ân công ra tay trợ lực, mang hồn phách già này đánh tan.”

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Đây là vì sao?”

Trần lão đầu nói: “Vốn chính là tàn hồn, mấy ngày nữa liền tiêu tán, vậy mà ở nơi âm hàn chi địa này, không ngờ ngưng tụ thêm mấy phần.”

“Cái này không phải là chuyện tốt sao?”

Chu Dịch nếu không có Trường Sinh đạo quả, ngày nào đó khi thọ nguyên hết, nhất định sẽ muốn dốc đủ loại biện pháp kéo

dài tuổi thọ.

Chính pháp, dị thuật, Tà Kinh, vân vân, cũng sẽ không cự tuyệt.

Ví dụ như thần hồn đoạt xác kéo dài tuổi thọ, hoặc là sau khi chết âm hồn chuyển thành Quỷ tu, lại hoặc là dứt khoát đem chính mình chôn ở chỗ cực âm, hóa thành cương thi thọ nguyên lâu dài.

Chịu ảnh hưởng của thời đại bùng nổ thông tin đời trước, cho rằng người chỉ cần giữ vững tư duy tự ngã, biến thành yêu quỷ cũng không sao cả.

“Lão hủ bị cái âm khí này ăn mòn, trong lòng sinh ra rất nhiều dục vọng, ví dụ như hút dương khí, thôn phệ máu tươi vân vân.”

Trần lão đầu giải thích: “Đây chỉ là vừa mới bắt đầu, đã để cho lão hủ rục rịch, qua chút ngày giờ nhất định sẽ hóa thành hung hồn lệ quỷ, làm hại một phương. Dứt khoát thừa dịp còn lý trí, mời ân công bóp chết tà niệm!”

“Trần lão ca thật là kỳ nhân!”

Chu Dịch thở dài nói: “So với Cửu Hoàng Đế biết rõ hẳn phải chết, vẫn gieo họa thiên hạ kéo dài tuổi thọ kia, mạnh gấp trăm lần nghìn lần.”

“Ha ha, ân công khen lắm, lão hủ chính là một thư sinh chán nản Cử nhân đều không thi đậu.”

Trần lão đầu cười nói: “Nếu như làm Hoàng Đế, hưởng hết vinh hoa phú quý, nói không chắc liền tham sống sợ chết.”

“Trần lão ca đi tốt!”

Chu Dịch chấp tay một cái, Trần lão đầu mặc dù không phải là Hoàng Đế, nhưng mà Hoàng Đế cũng không có cơ hội hóa thành oan hồn, lấy khoảng cách kéo dài tuổi thọ trường sinh của hai người đến xem, người trước gần hơn một chút.

Mọi việc vạn vật, tất cả ở giữa mất và được.

Thế nhân nhiều người tham, mà ít người có thể bỏ, Chu Dịch cũng là như vậy.

Trần lão đầu thần nhiên nói: “Nguyện ân công vạn thọ, lão hủ kiếp sau lại báo đáp!”

“...”

Chu Dịch nhất thời không biết nên nói như thế nào, vẫy tay pháp lực hóa thành kiếm quang, mang oan hồn chém thành phần vụn.

Cúi đầu xem tả lót, Trần Nha Nhi chăm chăm nhìn mộ bia, như là nhớ ở đáy lòng.

“Trần lão ca nhiều lần dặn dò, chớ nên cho người có ý niệm báo thù, nhưng mà cha mẹ thân tộc huyết hải thâm cừ, nhân quả như thế, làm sao có thể giấu diếm hoặc buông xuống!”

Chu Dịch nhìn môi đỏ thắm của tiểu nha đầu, không nhận được nghịch sờ mấy cái.

Ha ha ha!

Trần Nha Nhi phát ra tiếng cười giòn tan, để cho cái mồ mới, sương mù, gió rét nhiều hơn một tia nhiệt độ ấm áp.

...

Rầm rầm rầm!

Tiếng vó ngựa như sấm.

Hơn mười kỵ binh áo đen, ở trên quan đạo gào thét mà qua.

Kỵ binh lưng đeo lá cờ nhỏ vàng chói, bất kể là quan hay thương liền vội vàng lui sang một bên, trì hoãn truyền chiếu thiên hạ là đại bất kính.

Chu Dịch một tay ôm lấy tả lót, một tay ghì lại giây cương, Tảo Hồng Mã dưới quần nhu thuận né tránh.

“Hoảng Xương Đế lại băng hà!”

Chu Dịch vội vã mang Trần Nha Nhi hồi Thần Kinh tìm bà vú, sau khi rời đi Mương Trần Gia, dọc theo quan đạo ngày đêm lên đường, đã gặp bốn tốp kỵ binh đưa tin.

Kỵ binh mang theo cáo thị triều đình, chạy về phía tất cả Châu Phủ thị trấn Phụng Dương Quốc, dán tin tức Tân Quân kế vị.

“Công lao ngàn đời, lưu cho hậu nhân bình luận!”

Bởi vì tiền lệ của Sùng Minh Đế ở phía trước, Chu Dịch đối với Hoàng Xương Đế cũng không có bao nhiêu ác cảm, giết công thần đối với Hoàng Đế mà nói, căn bản không coi như là vết nhơ.

Nhìn tổng quát lịch sử, Hoàng quyền đánh cờ cùng thần quyền, mỗi cái triều đại đều có phát sinh.

Thu hồi đất mất chinh lý Sơn Hà, lao dịch nhẹ, thuế má ít, Sùng Minh Đế ở trên sách sử tất nhiên có một bút.

“Đáng tiếc lựa chọn thà chịu quốc triều suy sụp, cũng phải bảo đảm hoàng quyền vững chắc, có lẽ Sùng Minh Đế trước khi lâm chung thấy được Bắc Cương chiến bại. Con người quả nhiên không thể từ trong lịch sử học được giáo huấn, tuy nhiên đại thế phủ đầu, làm ra lựa chọn đều là ích kỷ!”

Đầu tháng sáu.

Chu Dịch xa xa trông thấy thành tường Thần Kinh, vẫn sừng sững, vững chắc.

Cửa tây thành.

Nhón nháo ồn ào, chặn lại đội ngũ dài hai, ba dặm.

Mấy trăm cấm quân mặc áo giáp, cầm binh khí trị thủ, kiểm tra cẩn thận xe ngựa ra vào thành, cái rương vượt qua ba thước đều phải cẩn thận lật qua.

“Không có giấy đi đường? Bắt lại, trước giam giữ!”

“Đao này ở nha môn có hay không báo cáo? Không có, bắt lại!”

“Cung tên? Triều đình ban bố luật lệ, tạm thời cầm chỉ săn thú, tịch thu luôn...”

Cấm quân tra cẩn thận, lại không nể tình chút nào, có một người tự xưng con Kinh Nha Thông Phán hồng hách, tại chỗ bị quyền đâm cước đá, kéo tới phía sau gông cổ.

Thành tường có hơn mười người xếp hàng chỉnh tề, gông nặng trăm cân đeo trên cổ, không qua mấy ngày người liền phế đi.

Thông lĩnh hét: “Xúc phạm cấm quân ngang hàng mưu phản, mang danh thiếp bốn tướng quân đi Kinh Nha, đem Lý Thông Phán gọi tới tra hỏi!”

Cách làm như vậy hù dọa không ít thương nhân quan lại, dù sao việc làm ăn chân chính lời nhiều, đều rõ ràng viết ở bên trên luật pháp. Ngược lại đại bộ phận bình dân bách tính, mặt lộ kính ý, chỉ cảm thấy tướng quân này là quan tốt.

Không vì gì khác, vì hấn công chính!

Một tên thương nhân mập mạp tiến lên, nhét mấy tấm ngân phiếu: “Tướng quân, Vạn Thông Tiền Trang ta là cửa hiệu lâu đời Thần Kinh hai trăm năm, có thể hay không cho qua cửa?”

“Vạn Thông Tiền Trang nha, tất nhiên biết.”

Thống lĩnh mang ngân phiếu thu vào ống tay áo, đối với quân tốt dưới quyền hạ lệnh: “Trước tra một chút hàng của bọn hấn, có phải hay không có là đồ cấm, nếu không làm sao sẽ hối lộ Bồn tướng quân.”

Thương nhân hoảng hốt thét lên, còn không kịp ngăn cản, cấm quân liền từ trên xe tìm ra mấy bộ khôi giáp.

“Tư chế áo giáp, Vạn Thông Tiền Trang muốn tạo phản!”

Những thương nhân khác thấy tình hình này, hoặc là mang theo xe ngựa rời đi, hoặc là sai người đi trong kinh tìm núi dựa.

Chu Dịch xếp hàng đợi đã lâu, hướng cấm quân bày ra bảng hiệu Thiên Lao lính canh ngục.

Cấm quân thống lĩnh lại nhận ra Chu Dịch, lại nói đùa: “Nghe tiếng đã lâu, danh tiếng Huyết Ngục Lão Ma của Chu tiên sinh, hôm nay rốt cuộc thấy chân nhân.”

“Giang hồ biệt hiệu mà thôi, không so được tướng quân.”

Chu Dịch đối với điều này cũng không ngoài ý muốn, cao thủ nhất lưu trong thần kinh, tính toán đâu ra đấy không vượt qua được 50 ngón tay.

Bên trong 3,4 triệu người chỉ lựa ra chừng năm mươi vị, gọi là trong một vạn không có một, mà lại Chu Dịch ở Thiên Lao làm nhiệm vụ, thế nào cũng chạy không thoát hữu tâm nhân chú ý.

Thống lĩnh hỏi “Nghe nói tiên sinh một người sống một mình, đứa bé này là?”

Chu Dịch giải thích: ” Khuê nữ nhà bà con xa, chưa đặt tên, liền kêu Nha Nhi Nha Nhi. Trong nhà hẳn không nuôi nổi, liền đưa cho ta, ít nhất cũng có đồ ăn không đói được.”

“Thì ra là như vậy, Chu tiên sinh mời vào.”

Thống lĩnh không có hỏi lại, mệnh lệnh cấm quân để ra con đường, đợi sau khi Chu Dịch rời đi lại sai người đi thông báo quan trên.

Bệ hạ lên ngôi không mấy ngày nữa, Thần Kinh bỗng nhiên nhiều hơn rất nhiều lời đồn đãi.

Cái gì Nhị hoàng tử lên ngôi bất chính, nguyên bản chiếu thư là Lục hoàng tử lên ngôi...

Cái gì tứ đại Cố Mệnh Đại Thần, tại chỗ chết mất hai cái...

Cái gì Nhị hoàng tử lòng dạ ác độc, ngay trước di hài Tiên Hoàng, tự tay giết chết Tôn hoàng phi cùng Lục hoàng tử...

Mọi lời đồn đãi như thế, miêu tả sinh động như thật, khiến cho Thần Kinh cuộn cuộn sóng ngầm, không ít người nổi lên tâm tư khác.

Cấm quân triều đình điều tra kỹ, trị thủ cửa thành, điều tra xe ngựa qua lại, chẳng qua là khởi đầu của một trận bão táp!

Chương 38: Không cầu vinh hoa.

Sân nhà.

Cây táo tàu bóng râm như nắp, dây nho che nửa cái sân.

Chu Dịch đẩy cửa đi vào, khẽ nhíu mày.

Trong sân khí tức hỗn tạp hỗn loạn, không chỉ một người đã tới, mà thời gian còn không lâu, mùi còn chưa tán. Lần nữa kiểm tra một chút con dấu, bố trí bí mật, người vừa tới rất là giằng quy củ, cũng không chuyển động qua loa.

Cái này mới thật là người tới bất thiện!

“Mỗi khi Hoàng Quyền thay nhau, Thần Kinh chính là thời buổi rối loạn.”

Chu Dịch thi triển Thanh Trần Phù, trong nháy mắt chỉnh tề không chút tạp chất.

Sau đó đi tìm người môi giới mười hai bà vú, ở tại sân nhỏ buồng tây, chiếu cố tất cả cuộc sống thường ngày của Trần Nha Nhi.

“Đi nơi nào tìm gia đình tốt...”

Chu Dịch cẩn thận suy tư hồi tưởng, phát hiện đồng liêu giao hảo phần lớn không phải là người tốt gì, lại men theo ý nghĩ này cảnh tỉnh tự thân, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Thì ra ta ở bên trong mắt người thường, là lính canh ngục tham lam, là ác quan tàn bạo, là ma đầu máu lạnh!”

Nhân vật phản diện càng là chính ta!

Màn đêm buông xuống.

Chu Dịch ở trong viện thưởng thức trà tụng kinh, cho đến trăng lên giữa trời.

Một bóng người lẳng không bay qua, quần áo trắng theo gió tung bay, chuyển mình đáp vào trong nhà.

Chu Dịch chặc chặc nói: ” Chờ nửa đêm, không nghĩ tới cuối cùng người người này đến rồi.”

“Làm sao người biết có người sẽ đến?”

Người tới chính là lão Bạch, trong tay xách vò rượu, tự mình ngồi tại đối diện.

“Tất nhiên là đoán.”

Chu Dịch như nói thật nói, hẳn cũng không biết bấm đốt ngón tay bói quẻ, chỉ cảm thấy giữa ban ngày người thống lĩnh cấm quân kia quá nhiệt tình, trong trạch viện lại có không ít người dò xét.

“Lê Hoa Bạch ba trăm năm, may mà mặt mũi cha vợ kia của ta đủ, người ta mới bán ta một vò.”

Lão Bạch mở ra cái vò rượu, mùi thơm mát bay đầy sân nhà:
“Lão Chu lại đoán một chút xem, ta tìm người tới làm gì?”

Chu Dịch rót một chén, mát lạnh như suối nước, sênh sếch như hồ phách, uống một hơi cạn sạch lòng ôm sung sướng.

“Không đoán được! Chẳng qua có chuyện tốt mới tới, chuyện xấu thì liền phí rượu ngon.”

“Ta chưa từng thấy qua có người vô liêm sỉ như thế!”

Lão Bạch từ khi học được những lời này, gần như thành thói quen nói: ” Người cha vợ Đông Dương quận vương kia của ta, mời người đi trong phủ làm cung phụng, tục xưng Khán Trạch Hộ Viện.”

Chu Dịch khẽ nhíu mày: “Đây là Thần Kinh, không phải là Bắc Cương, đường đường quận vương phủ còn cần chiêu mộ hộ viện?”

“Người đi ra ngoài du lịch mấy tháng này, trong kinh phát sinh kịch biến...”

Lão Bạch đem các loại tin tức Hoằng Xương Đế sau khi chết bí mật không phát tang, Tần Vương Triệu Nguyên ban đêm đã khuya xông vào cửa cung, Tôn Quý Phi Lục hoàng tử bỏ mình, thật thật giả giả đều nói một lần.

Chu Dịch hỏi “Đương kim bộ hạ thật ở phía trước di hài Tiên Hoàng, giết mẫu Phi cùng em trai mình?”

Lão Bạch gật đầu nói: “Không có lửa làm sao có khói, xác suất cao là thật.”

Chu Dịch nói: “Cho nên Thần Kinh không yên, Đông Dương quận vương chiêu hộ viện, là sợ gặp hỗn loạn và lây người nhà?”

“Tâm tư cha vợ kia của ta, không chỉ là cầu ỏn!”

Lão Bạch uống một hớp rượu, khoát tay nói: “Ta tới chỗ người đây chính là đối phó cho qua, người có đáp ứng hay không cũng không đáng kể, nếu là có ý muốn vinh hoa phú quý, có thể đi quận vương phủ một lần.”

“Vinh hoa! Giàu sang!”

Chu Dịch nghe hai cái từ này, tầm mắt hiện lên không phải là vàng bạc châu báu, mà là thi hài máu me dầm dề.

Lão Bạch nhắc nhở: “Lão Chu, mấy ngày nữa ta cùng với nàng dâu đi Giang Nam, nếu không người cũng theo thuyền đi du ngoạn?”

“Ta ở Thần Kinh có chuyện phải làm, tạm không đi Giang Nam.”

Chu Dịch trầm ngâm chốc lát nói: “Bất quá có người, cần phó thác cho người...”

Sau đó giảng thuật thân phận Trần Nha Nhi, cũng không nói tới đám quỷ Mương Trần Gia, chỉ nói gặp phải bại quân tàn sát trăm họ, liền xuất thủ cứu xuống trẻ mồ côi duy nhất.

Dựa theo lão Bạch từng nói, bây giờ thần Kinh các phủ đều đang lôi kéo cao thủ, hoặc hộ viện tự vệ, hoặc có mưu đồ, Trần Nha Nhi là thành một điểm uy hiếp Chu Dịch.

Nếu là thật để cho người bắt đi, Chu Dịch cũng sẽ không khuất phục, mà là lựa chọn vì Trần Nha Nhi báo thù!

Lão Bạch nghe lòng đầy căm phẫn, bảo đảm nói: “Lão Chu yên tâm, tiểu tử kia nhà ta cũng đi Giang Nam, vừa vặn cùng Trần Nha Nhi làm bạn.”

“Ồ? Tự nhiên quên đứa trẻ nhà người!”

Chu Dịch ánh mắt sáng lên: “Nếu không mang tới Trần Nha Nhi nuôi dưỡng ở nhà người, nhận thức cha nuôi gì đó, vừa vặn nam nữ song toàn.”

Lão Bạch vốn tính tình tiêu sái nhanh nhẹn, ỷ vào khinh công ở trên giang hồ gây chuyện không ít, không phải là một đối tượng phó thác tốt. Nhưng mà hôn nhân cùng gia đình thật có thể thay đổi nam nhân, từ sau khi đám cưới cùng Vinh Xương Quận chúa, lão Bạch biến thành người chồng tốt chẳng chặc lo cho gia đình.

Lão Bạch nghe vậy ngạc nhiên, chính mình không thể lôi kéo Chu Dịch, lại mang về đưa con gái nuôi?

Chu Dịch cho là lão Bạch sợ nàng dâu, cam kết: “Người trực tiếp cùng Vinh Xương Quận chúa nói, Trần Nha Nhi là cháu gái Tiên Thiên tông sư, chỉ cần dưỡng dục hai mươi năm, trong lúc này nhà người an toàn không lo!”

“Hai mươi năm sau thì sao?”

Lão Bạch rất là động tâm, trước kia liền muốn qua mời Chu Dịch che chở trong phủ, một mực ngượng ngùng mở miệng.

Cho dù biết được Chu Dịch nhất định sẽ đáp ứng, lão Bạch cũng không muốn làm khó bằng hữu.

Chu Dịch chậm rãi nói: “Hai mươi năm sau, Trần Nha Nhi tất nhiên không cần người khác che chở.”

“Lão Chu yên tâm, ta nhất định sẽ coi thành con gái ruột chiếu cố.”

Lão Bạch bỗng nhiên lời nói khẽ chuyển, dày mặt nói: “Nếu như... Ta nói là nếu như, Trần Nha Nhi cùng tiểu tử nhà ta hai bên tình nguyện, có thể hay không?”

Chu Dịch cả giận nói.

“Thứ vô liêm sỉ!”

...

Hôm sau.

Thiên Lao.

Chu Dịch điểm danh, sau đó cùng đồng liêu tán gẫu kiến thức trên đường, chia ra các đặc sản phủ thổ mua ở Thần Kinh.

Hẹn xong buổi tối đi Xuân Phong Lâu, cảm giác thoáng xa lạ nhất thời tiêu tan.

Thời cổ có đi nghe hát kịch, bây giờ có rửa chân đấm bóp, quả thật thứ tốt để kéo gần quan hệ đồng nghiệp.

Chu Dịch trở lại phòng đơn của chính mình, nước trà còn chưa hâm lên.

Lô giáo úy mới tới gõ cửa đi vào, xách bao lá trà: ” Bích Loa Xuân của Thái Xuyên Sơn, lão Chu ném thử một chút?”

“Không có công không nhận lộc, Lô đại nhân nhưng là có chuyện phân phó?”

Chu Dịch có thể uống chùa rượu của lão Bạch, lại không thể tùy tiện cầm trà của Lô giáo úy, người trước là bạn tốt quen thân, người sau dừng bước tại đồng liêu.

“Lão Chu, ngươi liên nguyện ý cả đời ở Thiên Lao?”

Lô giáo úy nói: “Lấy thân thủ của ngươi, đủ để ở vương phủ đảm nhiệm cung phụng, nếu là theo đúng người, chưa chắc không thể quang tông diệu tổ tận hưởng vinh hoa phú quý.”

“Thiên Lao có cái gì không tốt sao?”

Chu Dịch cười nói: ” Thái gia gia của ta là lính canh ngục Thiên Lao, ông nội cũng vậy, sau đó truyền cho cha, ta cũng không thể phản Tông bỏ Tổ!”

“...”

Triều đình xưa nay tuyên dương Nhân hiếu, Chu Dịch ngay cả tổ tông đều dời ra ngoài, Lô giáo úy lúc này không lời nào để nói.

Chu Dịch nói: “Ta không cầu vinh Hoa, chỉ muốn an ổn cả đời, lá trà này Lô đại nhân lấy về đi.”

Lô giáo úy khoát tay nói: “Lão Chu chớ xua đuổi ta, bao Bích Loa Xuân này chính là đưa ngươi uống, về sau ta chính là đồng liêu, có chuyện còn cần lão Chu giúp đỡ chiếu cố!”

“Vậy thì từ chối thì bất kính.”

Chu Dịch cười nói: “Lô đại nhân chờ một chút, hôm nay hai ta liền thưởng thức danh trà này!”

“Chớ lại kêu gì đại nhân, ta tuổi xấp xỉ, kêu lão Lô là được.”

“Ha ha, lão Lô!”

Chỉ chốc lát sau.

Mùi trà nồng nặc phiêu tán, để cho người như si mê như say sưa.

Chu Dịch trong ngày thường rảnh rỗi liền thưởng thức trà tụng kinh, hơn hai mươi năm trôi qua, đã luyện thành một tay trà đạo thượng đẳng.

Đợi không tới mấy trăm năm, Chu Dịch liền thành kẻ thanh cao thuộc lòng kinh nghĩa Nho Phật Đạo tam giáo, tinh thông cầm kỳ thư họa hoa tửu trà.

Chỉ có đạo thơ ca, không có thiên phú thật không cưỡng cầu được.

Sau mấy ngày.

Nhiều lần có người đi trong nhà hoặc Thiên Lao, hứa hẹn đủ loại chỗ tốt, nhỏ là vinh hoa phú quý lớn thì bá Tướng phong Hầu, Chu Dịch từng cái từ chối.

Hành động như vậy ở trong mắt những đại nhân vật kia, chính là cật tài khinh người!

Vì vậy sai cao thủ buổi tối leo tường qua nhà, cố gắng giáo huấn một phen, kết quả toàn bộ súng mắt súng mũi chạy trở về.

Chu Dịch chỉ hiển lộ công phu Đoán Thê, trải qua Chân Nguyên tôi luyện pháp lực uẩn dưỡng, đã đạt đến cực hạn Luyện Tạng, tiến thêm một bước chính là Tẩy Tủy hoành luyện đỉnh phong.

Tẩy Tủy cảnh, có lực nhẹ nhõm chém bổ Thiên Quân!

Nhất là ở trong Thần Kinh, một khi phát sinh chiến tranh quy mô nhỏ, Tẩy Tủy cao thủ càng đáng quý.

Sau khi tin tức truyền ra, người tới lôi kéo càng nhiều.

Cho đến khi Chu Dịch ra tay độc ác, đánh phé đi mấy con ruồi, rồi hướng ra ngoài phóng ra lời nói.

“Không cầu vinh Hoa, không ham quyền thế, thà phải chết già ở trong Thiên Lao!”

Như thế, mới thanh tịnh lại.

Chương 39: Mưu đồ của từng người.

Bên ngoài Thượng Dương Cung.

Thái giám đang làm nhiệm vụ ngăn lại Trương Chính Dương, đứng ở trên bậc thang, từ trên cao nhìn xuống nói.

“Trương đại nhân, bệ hạ đã ngủ rồi, có chuyện ngày mai ở Triều Đình dâng thư là được.”

“Bốn quan có chuyện quan trọng bẩm báo, làm phiền Từ công công thông báo.”

Trương Chính Dương nhìn về phía cung điện đèn đuốc sáng choang, bên tai truyền tới âm thanh sáo trúc ca múa, thỉnh thoảng có tiếng cười đùa nữ tử truy đuổi đùa giỡn.

Từ công công nói “Chúng ta cũng không dám quấy rầy bệ hạ nghỉ ngơi, Trương đại nhân vẫn là mời trở về đi.”

“Thần, cầu kiến bệ hạ!”

Trương Chính Dương quỳ sát ở bên ngoài cửa cung, lệ rơi đầy mặt, âm thanh buồn bã, không ngừng thỉnh cầu gặp mặt bệ hạ.

Đùng đùng đùng đập đầu, trên trán rịn ra vết máu.

Hồi lâu sau.

Trong cung không thấy bất kỳ đáp lại nào, Trương Chính Dương sắc mặt biến ảo từ kiên nghị hóa thành thê thảm chán chường, sau ba đập chín lay chập vật đứng dậy rời đi.

“Thần, cáo lui!”

...

Trong cung.

Bốn mươi năm mươi cung nga diễm lệ ở trong điện nhảy múa chơi đùa, ngay phía trước ghế rồng, cũng không có bóng người Vĩnh Hưng Đế.

Triệu Nguyên sau khi lên ngôi, lập niên hiệu Vĩnh Hưng.

Năm nay vẫn là năm Hoảng Xương thứ mười tám, sang năm chính là Vĩnh Hưng năm đầu .

Từ công công bước nhanh đi tới tiểu các hậu điện, đi vào quỳ lạy nói: “Bệ hạ, Trương Tướng rời cung.”

Vĩnh Hưng Đế dựa nghiêng ở trên giường mềm mại, bên cạnh hơn hai mươi người như ông sao vây quanh ông trắng hầu hạ, toàn bộ là quan lớn áo tím, bên trái là Binh Bộ Thượng thư Lương Đồng, phía bên phải Thượng Thư Lại Bộ Tạ Duy.

Hai người vốn là tâm phúc của Trương Chính Dương, lúc này đã đầu nhập dưới quyền Vĩnh Hưng Đế.

Vua nào triều thần này, văn võ bá quan đều thấy rõ, Trương Tướng quyền thế che trời tắt nhiên ngã đài, phải sớm làm xong dự tính.

Vĩnh Hưng Đế hỏi “Trương Tướng cứ như vậy lui đi, nhưng có bất kỳ ngộ nghịch?”

Từ công công như thật nói: “Hồi bẩm bệ hạ, Trương Tướng mặt lộ tuyệt vọng, cũng không câu oán hận nào.”

“Trương Tướng vẫn là thức thời.”

Vĩnh Hưng Đế vẫy tay cho Từ công công lui ra, hướng thái giám hầu hạ bên cạnh hỏi “Đức Phúc, liệu đã tra đến rốt cuộc là ai đang tung tin vịt?”

Lý Đức Phúc vốn là Thái Giám Tần Vương phủ, từ khi Vĩnh Hưng Đế còn nhỏ liền sát người hầu hạ, bây giờ nhảy một cái trở thành Giám Chương Ấn Ti Lễ, kiêm Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ.

“Bẩm bệ hạ, đêm đó trong cung người nhìn thấy quá nhiều, điều tra kỹ còn cần một đoạn thời gian.”

Vĩnh Hưng Đế lạnh lùng nói: “Vào cung diệt phản loạn làm sai chỗ nào, trăm hỏi là ai đang tung tin vịt chuyện giết Lục đệ?”

Từ khi lên ngôi chiếu thư hạ phát, đủ loại lời đồn đãi truyền khắp Thần Kinh, ví dụ như soán vị, đại bất hiếu vân vân tiếng xấu, mơ hồ để cho Vĩnh Hưng Đế ngồi không yên.

Lý Đức Phúc phù phù quỳ xuống: “Bệ hạ, lão nô đáng chết, đến nay chưa hoàn toàn khống chế Cẩm y vệ.”

Vĩnh Hưng Đế khẽ nhíu mày, rất muốn gọi người mang phế vật này lôi ra đánh chết, thế nhưng vội vàng lên ngôi, trong những người đã lôi kéo kẻ có thể xài được quá ít.

Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ quá mầu chốt nhạy cảm, thà cho phế vật trung thành, cũng không thể do người ngoài nhúng tay.

“Bệ hạ, chuyện này người sáng suốt đều biết được là giả, những người đó căn bản không để ý thiệt giả, chỉ muốn vấy bẩn danh tiếng bệ hạ.”

Tạ Duy nói: “Cùng với truy xét tung tích người tung tin đồn, để cho người nắm mũi dẫn đi, không bằng nhắm thẳng vào căn nguyên, người được lợi từ lời đồn đãi này, đơn giản chỉ ba vị kia mà thôi!”

Tiên Hoàng có sáu người hoàng tử, trưởng tử giam cầm lãnh cung, Lục hoàng tử đã chết, có tư cách thay thế Vĩnh Hưng Đế chỉ có ba người.

Vĩnh Hưng Đế khẽ vuốt cằm, trong mắt lóe lên hung ác, khi giết em trai thứ nhất còn mềm lòng, lại giết liền thuận tay hơn nhiều. Nếu không phải chiếu cố đến danh tiếng, bây giờ liền diệt cả nhà ba người em trai, tin nhảm trong kinh không đánh tự thua.

“Một đám hạng người giấu đầu lòi đuôi, đợi sau khi trầm cùng Đại Ung đàm phán hòa bình, điều đại quân các Châu Phủ trở về Kinh, giết hết bọn hần!”

Vĩnh Hưng Đế nhìn về phía Binh Bộ Thượng thư: “Quân doanh Thần Kinh yên ổn chứ?”

“Bệ hạ yên tâm! Thần một mình nắm Kinh Doanh, mắng chửi Tôn gia chỉ biết uống máu binh, lạm dụng thánh ân, liền tại chỗ tước chức quyền. Chém mấy tên thủ lĩnh quân gây chuyện rồi, lại không người dám có dị nghị, binh quyền Kinh Doanh thu hết trong tay.”

Lương Đồng rất là đặc ý nói: “Đề phòng Tôn gia tro tàn lại cháy, lại đem binh tướng Kinh Doanh phân tán, điều đi nha môn khác trong Thần Kinh nhậm chức, đã không sợ hờ ty nào.”

Vĩnh Hưng Đế tán dương: “Lương đại nhân quả thật trụ cột triều đình.”

Quân doanh Thần Kinh là chỗ lo âu duy nhất của Vĩnh Hưng Đế, những yêu ma quỷ quái khác dù cho tạo phản, cũng khó công phá được hoàng cung cấm quân nghiêm phòng tử thủ.

Bây giờ Vĩnh Hưng Đế đã chiêu cáo thiên hạ, được Chư Châu Phủ Phụng Dương Quốc công nhận, quân phản loạn không thể nhanh chóng công phá hoàng cung, đại quân tận trung đến tất nhiên tan thành mây khói.

Lúc này.

Một giọng nói truyền vào trong các.

“Bệ hạ, chộp được tên thích khách.”

Vĩnh Hưng Đế hừ lạnh một tiếng: “Mang vào.”

Đi vào là một tăng nhân áo dài trắng, mặt mũi già nua, thân hình gầy đét.

Lão tăng trong tay xách hán tử mặc đồ dạ hành, vẫy tay ném xuống đất, đối với Vĩnh Hưng Đế cũng không quỳ xuống, trực tiếp bẩm báo: “Người này giang hồ biệt hiệu Mạc Chiêu Thiên, vô cùng giỏi khinh công, nghe nói vài ngày trước được Sở vương phủ mời chào.”

Vĩnh Hưng Đế nói: “Chính là hương dã thôn phu, cũng dám xưng Thiên. Đưa đi Chiêu ngục thẩm vấn, tra một chút cửu tộc của hắn, tổng đi Bắc Cương sung quân!”

“Tuân lệnh.”

Tăng nhân kèn kẹt kết bẻ gãy tứ chi hán tử, nhanh như quỷ mị biến mất không thấy gì nữa.

Vĩnh Hưng Đế nhìn về phía Lý Đức Phúc đang quỳ, tán thưởng nói: “Chuyện này làm không tệ, người trong chốn giang hồ mặc dù không ra gì, lại có thể phòng vệ hạng người xấu theo dõi cung đình.”

Lý Đức Phúc thở phào nhẹ nhõm, vỗ mông ngựa nói: “Bệ hạ, lão nô không dám giành công, những chính đạo cao thủ này nghe nói được cùng bệ hạ làm việc, người người chạy tới gia nhập làm người hầu Cẩm y vệ.”

Vĩnh Hưng Đế hớn hờ nói: “Như thế xem ra, trăm họ đã quy tâm với trẫm!”

Hai vị Thượng Thư vuốt râu mà cười, đại quan bên cạnh xoa tay ca tụng.

“Bệ hạ thụ mệnh trời, đã thọ vĩnh hằng!”

Vĩnh Hưng Đế tâm tình hạ quyết tâm.

“Vậy liền dựa theo mưu đồ khi trước, trăm trước làm hôn quân mấy ngày, đợi những vai hề kia nhảy nhót ra, lại một lưới bắt hết. “

...

Góc tây bắc Hoàng cung.

Cung điện vô danh hẻo lánh thanh lãnh.

Trị thủ Nội thị thấy Trương Chính Dương tới, không những không ngăn trở, ngược lại khom người thi lễ.

“Tướng gia, điện hạ đã cung kính chờ đợi đã lâu.”

Trong điện chỉ thấp một nhánh cây nến, sâu kín âm thầm, phé Thái tử Triệu Hiến đi qua đi lại, sắc mặt rất là cuống quýt.

Trương Chính Dương vào cửa nói: “Điện hạ, gặp đại sự, cần trầm tâm tĩnh khí!”

“Nhạc phụ có chỗ không biết.”

Triệu Hiến sắc mặt hơi khổ: “Nghe Nội thị trong cung truyền lời, em trai kia của ta thu Binh Bộ, Lại Bộ hai vị thượng thư, nắm chắc quân quyền Kinh Doanh, cùng bổ nhiệm và bãi nhiệm quan lại, ngôi vị Hoàng Đế càng ngồi an ổn.”

Trương Chính Dương nói: “Lương Đống, lão ấu trĩ lý luận suông, Tạ Duy, kẻ dao động gió chiều nào theo chiều nấy, hai phé vật này không cần để ý.”

Triệu Hiến nghi ngờ nói: “Hai người này không phải là Quốc Chi Kiên Thần cha vợ dộc hết sức đề bạt sao?”

Trương Chính Dương già lão lực suy, trước đây không lâu ở Thượng Dương Cung khóc rống đập đầu, khí lực hao tổn hơn phân nửa, tìm cái ghế tròn ngồi xuống.

“Nếu thật đề bạt thành Kiên Thần, Tiên Hoàng sợ là sớm đổi Thủ Phụ ta đây. Ngày sau người lên ngôi làm Đế, nhớ lấy

không thể để cho trong triều chỉ có một thanh âm, cho dù sai cũng phải có hai cái!”

Triệu Hiến khom người nói: “Cần tuân cha vợ dạy bảo.”

“Người nếu thật nghe lời của ta, ban đầu thì không nên cùng Lý gia qua lại, hà tất rơi vào cảnh này.”

Trương Chính Dương biết được người con rể này thiên tư bình thường, không có bản lãnh trí tuệ gì, hết lần này tới lần khác lại muốn thao tác một phen, để cho nguyên bản nắm chắc phần thắng biến thành đại nghịch phong.

Nếu không phải con gái năn nỉ, lại có cháu ngoại, Trương Chính Dương nhất định sẽ tuân theo di chiếu Tiên Hoàng.

Hai mươi năm chấp chương quyền hành Thủ Phụ, trải qua bao nhiêu sóng gió đấu tranh, Trương Chính Dương có nắm chắc đưa ba vị Cố Mệnh Đại Thần khác đi Chiếu ngục.

Dù cho mẹ ruột Hoàng Đế, cũng không được!

Chương 40: Vĩnh Hưng bị ám sát.

(Tế: con rể)

“Tiểu tế biết sai rồi, ngày sau tất cả công việc, đều do cha vợ làm chủ.”

Triệu Hiến mặt lộ vẻ xấu hổ, bởi vì từ nhỏ ở trong miệng Hoàng Xương Đế, đánh giá là thiên tính ngu dốt không thể trọng dụng.

Sau khi trưởng thành, Triệu Hiến vẫn muốn làm việc chứng minh chính mình, kết quả rơi vào cảnh giam cầm lãnh cung.

“Ta bộ xương già này, không trụ được bao lâu, đợi điện hạ ngồi vững vàng ngôi vị, liền từ quan về nhà dưỡng lão.”

Trương Chính Dương cả đời đều đang tính toán được mất, vĩnh viễn là xu cát tị hung mưu đồ lâu dài, cuối cùng vì chuyện của con gái làm nghịch bản tâm.

Hắn thấy, đây Triệu Hiến thượng vị cũng không phải là chuyện tốt, xấu chính là ở chỗ con trai trưởng của hắn là huyết mạch Trương gia.

Trên đời Hoàng Đế rộng lượng đến đâu, cũng không thể chịu đựng một cái ngoại họ liên tục hai đời người chấp chưởng quyền hành quốc triều, đến lúc đó Phượng Dương Quốc họ Triệu hay là Trương cũng không dễ nói.

Ngược lại tuân theo di chiếu Tiên Hoàng, Trương gia lại hiu quạnh cũng là vọng tộc địa phương.

Một khi tham dự điều khiển thay đổi ngôi vị Hoàng Đế, dù cho trước mắt đại hoạch toàn thắng, cũng là chôn xuống mầm họa tương lai diệt tộc.

Triệu Hiến phát hiện sắc mặt Trương Chính Dương biến ảo chập chờn, dò hỏi: “Cha vợ, chúng ta lúc nào động thủ, kéo dài càng lâu, ngôi vị Hoàng Đế của em trai kia của ta lại càng ổn.”

“Chuyện này không gấp được, điện hạ bây giờ vết nhơ lớn nhất, là Tiên Hoàng hạ chỉ trục xuất. Tiên Hoàng năm xưa quá

thịnh, là Hoằng Xương Phục Hưng do Quốc Triều Sách Sử khâm định, hấn khi còn sống xử phạt người nào dám nghịch?”

Trương Chính Dương phải đem việc này cùng Triệu Hiến nói rõ ràng, tránh cho hấn lại tự tiện hành sự, phá hư đại kế: “Cho nên bây giờ điện hạ lật đổ Triệu Nguyên, lên ngôi làm Đế, cũng rất khó chiếm được tông thất công nhận.”

Triệu Hiến vội vàng nói: “Vậy nên làm thế nào cho phải?”

” Chờ!”

Trương Chính Dương nói: ” Chờ Triệu Nguyên ra tay, diệt Sở Vương, Hán Vương, Cảnh Vương ba nhà, lại xuất thủ đem lật đổ.”

Triệu Hiến nghi ngờ nói: “Vậy thì tông thất sẽ công nhận ta?”

“Đến lúc đó điện hạ chính là con cháu duy nhất của Tiên Hoàng, vô luận tông thất hay là triều đình, cũng phải miễn cưỡng nhận.”

Trương Chính Dương nói: “Đường đường Phục Hưng Chi Quân, có con trai trưởng lại để cho dòng thứ vào kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, trên sách sử nhất định sẽ chịu tiếng xấu bất trung bất hiếu!”

Triệu Hiến hỏi “Triệu Nguyên có thể ra tay ác như vậy sao?”

“Tiên hoàng sáu con trai, chỉ Triệu Nguyên trời sinh tính đa nghi lãnh khốc, từ trước đến giờ hành sự trọn mắt tất báo, nếu không ta làm sao sẽ vô duyên vô cớ chọn hấn thượng vị?”

Trương Chính Dương nói: “Dĩ nhiên, tính cách chẳng qua là điều kiện tiên quyết, đến tiếp sau này còn có thủ đoạn, đưa đến Triệu Nguyên phải giết tam vương.”

Triệu Hiến thỉnh giáo: “Xin cha vợ giải thích.”

“Trước đó vài ngày trong kinh lời đồn đãi mãnh liệt, các phủ khắp nơi chiêu mộ giang hồ cao thủ, phía sau màn đều là ta đang thúc đẩy...”

Trương Chính Dương thấy bộ dáng mờ mịt của Triệu Hiến, bắt đầu xoa trán một cái, chỉ đành tiếp tục giải thích.

“Mục đích làm như vậy, là vì tạo thành một loại giả tượng. Một trong số đó là giang hồ cao thủ khan hiếm, khó mà chiêu

mộ, hai chính là cao thủ có thể quyết định thắng bại phạm vi nhỏ, ý tứ ngầm chính là có lợi cho tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.”

“Cái này có gì không đúng sao?”

Triệu Hiến nói: “Tiểu tể nghe chuyện này, cũng sai người chiêu mộ mấy người cao thủ.”

Trương Chính Dương chân mày cau lại, nói mấy cái tên: “Hong Hoa, Vương Nhất Chưởng, Từ Bi hòa thượng, Khúc lão đạo...”

“...”

Triệu Hiến sắc mặt đỏ bừng, ngu dốt như thế nào đi nữa, cũng biết đây đều là người của Trương Chính Dương.

“Những người khác cũng như điện hạ vậy, bắt chước khắp nơi chiêu mộ cao thủ, nghe nói có người còn hứa hẹn tước vị!”

Trương Chính Dương chậm rãi nói: “Dám đưa ra cam kết như thế, nhất định là lòng mang chí lớn. Trong cung thấy vậy, cũng không khỏi không chiêu mộ theo, tránh cho cao thủ các phủ tùy ý ra vào cung đình, nguy hại an nguy của Triệu Nguyên.”

Mắt Triệu Hiến lộ ra vẻ mờ mịt, cái này cùng đoạt ngôi vị hoàng đế có quan hệ gì?

“Nho sĩ mục nát như Lương, Tạ, đã sớm đọc sách thành ngu, tự nhiên không khom lưng đi gặp giang hồ thảo mãng, cho nên cái chuyện xấu này nhất định sẽ rơi vào trên người Lý Đức Phúc.”

“Lý Đức Phúc chính là Nội Hoạn Quan, ngay cả vương phủ đều ít ra, nào nhận ra cái gì giang hồ cao thủ.”

Trương Chính Dương nói: “Cao thủ dưới quyền ta, sớm trước đó liền cùng thân thích của Lý Đức Phúc giao hảo, không có đưa tới bất kỳ hoài nghi, liền thuận lợi vào cung làm người hầu...”

“Hízz!”

Triệu Hiến hít một hơi khí lạnh, trong lòng vừa mừng vừa sợ, hoảng sợ là làm quan âm hiểm như vậy, vui chính là âm hiểm nhất chính là người mình.

“Không chỉ như vậy, cao thủ trong vương phủ của ba vị kia, cũng có người của ta trở thành cung phụng.”

Trương Chính Dương nói: “Mấy ngày nữa, cao thủ Sở vương phủ sẽ lên vào Thượng Dương Cung ám sát, người nói Triệu Nguyên sau khi bị thương, có thể hay không đối với Tam Vương ra tay độc ác?”

Triệu Hiến gật đầu liên tục, vui vẻ nói: “Cha vợ đi đâu chiêu mộ nhiều cao thủ như vậy bán mạng?”

Trong chốn giang hồ, nhân sinh tính bướng bỉnh khó thuần, ai cũng không nghĩ ra, Trương Chính Dương có thể thu phục rất nhiều cao thủ làm tử sĩ.

“Cái này nói đến rất dài dòng, năm đó sau khi Thương Thiên Vương sa lưới, Cẩm y vệ không thể thâm tra ra công pháp, tất cả mọi người đều cho là đứt truyền thừa.”

Trương Chính Dương nói: “Ta nhưng mà vẫn để cho người âm thầm chú ý chuyện này, rốt cuộc tìm được Thương gia Giang Nam, sau đó lấy Phật, Đạo hai Giáo trừ ma vệ đạo để che giấu, rốt cuộc đoạt được Thôn Thiên Ma công!”

Triệu Hiến vui vẻ nói: “Công pháp này có thể đại lượng chế tạo cao thủ?”

“Bọn họ được học chẳng qua là tàn quyển, không chỉ tốn thọ, lại không có phương pháp dung hợp nội khí.”

Trương Chính Dương nói: ” Công pháp toàn vẹn ngày sau sẽ giao cho điện hạ, có thể cấp cho Nội thị bên người tu hành, bảo đảm Tiên Thiên tông sư hoàng thất đời đời không đứt.”

“Cha vợ đại ân, tiểu tể trọn đời khó quên!”

Triệu Hiến chỉ trời thề nói: “Tương lai người thừa kế ngôi vị hoàng đế nhất định là con trai trưởng Vinh Nhi, hơn nữa Trương gia đời đời vinh hoa, cùng nước cùng nhịp đập, Triệu thị nhất tộc nếu có cô phụ, quốc triều tan vỡ, huyết mạch đoạn tuyệt!”

Trương Chính Dương khẽ vuốt cằm: “Không cần lập thề độc này, có lòng này là được.”

Chốn quan trường chìm nổi, sớm cũng không tin cái gì lời thề.

Căn bản để cam kết cùng lời thề có thể duy trì, chính là lợi ích còn chưa đủ lớn.

Triệu Hiến nghe qua kế hoạch của Trương Chính Dương, chỉ cảm thấy ngôi vị hoàng đế gần trong gang tấc: “Vì sao không trực tiếp đâm chết đám người Triệu Nguyên?”

“Làm như vậy không gạt được thế nhân, vô luận có chứng cứ hay không, người cũng sẽ rơi vào tiếng xấu giết Đế soán vị.”

Trương Chính Dương nói: “Ngược lại người lật đổ bạo quân Triệu Nguyên, là vì sửa đổi tận gốc, dưới ánh mắt mọi người lên ngôi, đối với tương lai chấp chương triều đình có tác dụng lớn!”

Triệu Hiến nghe vậy ánh mắt ửng đỏ, lời này nghe giống như là đang an bài hậu sự.

Trương Chính Dương ho khan hai tiếng nói: “Yên tâm đi, ta còn có thể cố gắng hai ba năm, ít nhất là tìm cho người Thủ Phụ đại thần có thể chấp chương đại cục.”

Triệu Hiến khom người gần đụng đất, hai mắt rung rung.

“Bái tạ Tướng Phụ!”

...

Đầu tháng bảy.

Vĩnh Hưng Đế bị ám sát, người bị thương nặng.

Thích khách tại chỗ uống thuốc độc tự sát, trải qua Cẩm y vệ cẩn thận điều tra, là cung phụng của Sở vương phủ.

Tin tức truyền ra, đủ loại quan lại xôn xao!

Binh bộ điều dụng cấm quân bao vây Sở vương phủ, Cẩm y vệ cẩn thận lục soát, tìm được long bào, ấn tỷ.

Vĩnh Hưng Đế giận dữ, hạ lệnh giết hết Sở vương nhất mạch.

Tông Nhân Phủ ra mặt cầu tha thứ, nói là quốc triều mấy trăm năm qua chưa từng định tử tội cho Thân Vương, cuối cùng đổi thành lột bỏ Vương tước, lưu đầy Bắc Cương cách chức làm thứ dân.

Thiên Lao.

Ngục chữ Bính chất đầy phạm nhân, tất cả đều là phạm nhân án Sở vương hành thích.

Thân tộc, họ ngoại, vương phủ quan lại vân vân toàn bộ ở tù, ngay cả trong phủ quân gia tam tộc đều bắt, đủ để biết được lửa giận của Vĩnh Hưng Đế.

Nghe đồn dao găm của thích khách, nếu lại nghiêng về hai ba tấc, hôm nay chính là quốc tang!

“Lão Chu, thật may ngày đó ngươi cự tuyệt!”

Lô giáo úy mặt lộ vẻ sợ hãi: “Người bảo ta lôi kéo người đứng là quân gia Sở vương phủ, lão đầu tử ngục số bảy kia, chờ lát nữa ta phải đi trút giận!”

Ngày đó lôi kéo Chu Dịch không được, Lô giáo úy quay về cẩn thận suy nghĩ, cũng cự tuyệt quân gia vương phủ lôi kéo, thế là tránh được một kiếp.

Chu Dịch nhún vai một cái, thấp giọng nói.

“Lão Lô, những ngày gần đây sẽ bận rộn, đây chỉ là một khởi đầu!”

Chương 41: Tam Vương chết hết.

Một lời thành lời sấm tiên tri.

Cuối tháng bảy mới vừa đưa đi người một nhà Sở vương, đầu tháng tám lại toát ra Hán Vương ám sát.

Vĩnh Hưng Đế tức thì nóng giận, cấm quân bao vây Hán Vương phủ.

Hoàng tộc Vương thúc của Tông Nhân Phủ, ngay cả mặt Vĩnh Hưng Đế cũng không thấy, Cẩm y vệ nghiêm phòng tử thủ Thượng Dương Cung.

Hán Vương ngoan ngoãn chịu trói cũng coi như thôi, lại suất lĩnh môn khách dưới quyền chống cự, cuối cùng chết tại cấm quân vây giết.

Triều đình đủ loại quan lại, dòng họ huân quý, đem việc này cùng án Sở vương liên kết với nhau, rất khó không nghi ngờ là Vĩnh Hưng Đế tự biên tự diễn, nhờ vào đó diệt trừ ba nhà vương phủ.

Hoài nghi rất nhanh thì tan biến, Vĩnh Hưng Đế chặt đứt hai ngón tay.

Quốc triều tuyển chọn quan lại còn lấy tướng mạo nhìn người, thân thể không thể có bất kỳ tàn tật, huống chi Hoàng Đế!

“Hán Vương phủ, giết hết!”

Đủ loại quan lại im lặng.

...

Thiên Lao.

Âm thanh kêu oan, âm thanh khóc rống, tiếng chửi rửa, ô ô kêu la bên tai không dứt.

Hán Vương dẫn người cùng cấm quân chém giết, ngồi vững tội mưu phản, phạm là người có chút quan hệ nào, thì phải đi Thiên Lao một lần.

Thủ đoạn trị phạm nhân trong lao, có tội không tội cũng phải ký nhận!

Lô giáo úy dẫn người tra hỏi đến sau nửa đêm, mệt sắp hư nhược rồi, lấy được một chồng sách nhận tội.

“Lão Chu, người cái miệng này a, về sau vẫn là bót nói!”

“Đại nhân, chuyện này nhất định có kỳ quặc!”

Chu Dịch tinh tu Dưỡng Thần Luận, thần hồn cảm ứng càng bén nhạy, mới vừa đi xem thể tử Hán Vương, về oan khuất kia không giống làm giả.

Lúc này.

Có lính canh ngục vội vã tới, thấp giọng bẩm báo: “Mới vừa rồi tin tức truyền đến, đội ngũ áp giải Sở vương ngay sau khi ra Kinh, trên đường gặp phải sơn tặc, chỉ có mấy vị cấm quân giáo úy chạy về.”

Lô giáo úy hỏi ” Huynh đệ đi theo thì sao?”

Lính canh ngục sợ hãi nói: “Đều chết hết.”

Lô giáo úy lẩm bẩm nói: “Tính cả những người trước đó áp giải Trần Quốc Công về, gần hai tháng đã chết hơn hai mươi lính canh ngục... Lão Chu, Thiên Lao chỗ này cũng không an toàn à?”

“Ta chỉ đưa cơm, lại không đi áp giải.”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, trên đời nào có chỗ an toàn tuyệt đối.

Cho dù đưa cơm Thiên Lao cũng gặp nguy hiểm, năm đó Lý Võ lấy Thương Thiên Vương làm mồi nhử dụ ra để giết giang hồ cao thủ, chết những cấm quân, lính canh ngục kia, trước đó bất cứ tin tức gì cũng không biết.

Mưu đồ của Đại nhân vật, chưa bao giờ sẽ chiếu cố đến sinh tử của tiểu tốt!

Lợi ích cá nhân phải phục tùng lợi ích toàn thể nha, nhiều hơn nữa thì không nói chắc.

...

Tháng mười.

Cảnh vương mưu phản.

Thiết thiết thực thực mưu phản, ban ngày, đem người đánh vào cửa đông Hoàng thành.

Cầm quân bắn tên như mưa rơi, quân phản loạn chết thảm trọng.

“Ta là Trung Tông thân tử, không bằng chết trận, há có thể ngồi chờ bị giết!”

Cảnh vương cao giọng kêu lên, vẫn tử chiến không lùi, cuối cùng thân trúng mười mấy mũi tên mà chết.

Chuyện này vừa ra, chấn động Kinh Đô!

Đủ loại quan lại huân quý âm thầm đều nói, Dương Kim cay nghiệt thiếu tình cảm, nhìn qua không giống Nhân Quân!

...

Thiên Lao nhót vào người mới, đại cung phụng Cảnh vương phủ.

Đỉnh cấp cao thủ hai trăm năm nội lực, Quan Chủ Vô Lượng Quan Giang Nam, đạo hiệu Huyền Linh.

” Vô Lượng Quan, Huyền Linh, thế nào chưa từng nghe qua cái danh hiệu này?”

Chu Dịch sau khi biết được khá cảm thấy hứng thú, cảnh giới tẩy tủy hoặc hai trăm năm nội lực, thả ở trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy, toàn bộ Phụng Dương Quốc cũng không vượt qua được trăm người.

Ở Thiên Lao ít cũng 30 năm, cùng cao thủ các nơi chộp tới có nhiều trao đổi.

Chu Dịch không ra cửa tù, liền thưởng thức thiên hạ hào kiệt!

Ngục Giáp số 2.

Chu Dịch đẩy cửa đi vào, thấy lão giả đạo phục phế phẩm, lần đầu tiên nhìn như tuổi đã hơn lục tuần.

Tóc bạc hoa râm, mặt đầy nếp nhăn.

“Xin chào Huyền Linh tiên bối.”

Chu Dịch chấp tay nói: “Nghe đại danh đã lâu, hôm nay rốt cuộc thấy.”

Huyền Linh giương mắt nhìn người tới: “Người là ai?”

Chu Dịch nói: “Huyết Ngục Lão Ma, Chu Dịch.”

Huyền Linh lạnh lùng nói: “Vô danh tiểu bối, chưa từng nghe thấy!”

Trong mắt Chu Dịch lóe lên ánh sao, đối với Huyền Linh hứng thú nhiều hơn, đối phương không giống như là cao nhân giang hồ.

Danh tiếng Huyết Ngục Lão Ma, so với đỉnh cấp cao thủ bình thường còn phải vang dội.

Dù sao giang hồ cao thủ chết ở trong tay Chu Dịch, so với Ma Giáo giáo chủ giết còn nhiều hơn.

Cho dù Huyền Linh trong ngày thường tiềm tu, không cùng người giao thủ cho nên không nổi danh, nhưng mà chỉ cần ở trên giang hồ lăn lộn qua, há có thể không biết danh hiệu Lão Ma?

“Người không phải là người trong chôn giang hồ!”

Chu Dịch lúc nói chuyện, tử tế quan sát phản ứng của Huyền Linh, quả nhiên thoáng qua vẻ kinh ngạc.

“Cho nên, ngươi là cố ý lăn lộn vào Cảnh vương phủ...”

Trong lòng Chu Dịch bỗng nhiên thoáng qua một đạo quang sáng, tiếp tục nói: “Không chỉ đầu độc Cảnh vương tạo phản, kể cả cái chết của Hán Vương, Sở vương, cũng cùng ngươi hoặc là người phía sau ngươi có liên quan?”

“Nói bậy nói bạ!”

Huyền Linh quả quyết phủ nhận, nhắm mắt lại không để ý tới.

“Trước ta liền nghi ngờ, Sở Vương, Hán Vương cũng không phải ngu xuẩn, khắp mấy triều đại, có mấy người Hoàng Đế là dựa vào ám sát thượng vị, hết lần này tới lần khác lần 1 lần 2 làm như thế.”

“Cho nên ám sát cũng không phải là bôn ý nhị vương, mà chuyện các ngươi muốn thông qua hành thích thất bại, mượn đao giết người!”

“Về phần Cảnh vương, chính là bị nhị vương diệt tộc kích thích, tự nhận là không đường sống, dứt khoát trực tiếp mưu phản!”

“Ba tên Vương phủ đều thành đồ vứt đi, mục tiêu duy nhất của các ngươi, chỉ có thể là cái vị trí kia!”

“Hoàng Xương Đế sáu con trai, bây giờ chết bốn cái, chỉ còn lại... Vị phế Thái tử kia!”

Chu Dịch suy nghĩ càng lúc càng nhanh, rất nhiều nghi ngờ trước đây sáng tỏ thông suốt, ngẩng đầu nhìn về phía phương hướng hoàng cung: “Trước đây phế Thái tử không biết tình thế, âm thầm cùng Lý gia đồng mưu, tính cách như thế, kiên quyết không có năng lực nắm mưu đồ này!”

“Duy nhất có thể không chế toàn cục đúng là... Trương Tướng!”

“Ngươi đến tột cùng là ai?”

Huyền Linh chợt mở mắt ra, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Chu Dịch.

“Trong này còn có một vấn đề, Trương Tướng kia nào có nhiều tử sĩ cao thủ như vậy, nếu thật là giang hồ giặc cỏ, cũng sẽ không nghe lời mặc cho sai sử.”

Chu Dịch khẽ nhíu mày, cong ngón búng ra, pháp lực rơi vào trong cơ thể Huyền Linh.

Pháp lực men theo kinh mạch đi một lượt, rõ ràng phát hiện lực phủ ngũ tạng Huyền Linh lão hóa, không cần hành hình đã không còn sống lâu nữa.

“Ta cũng tu hành đạo gia công pháp, nội khí trung chính ôn hòa, có khả năng nhất uẩn dưỡng kinh mạch phủ tạng, già những vẫn cường mãnh, luyện đến chỗ vô cùng cao thâm có thể trì hoãn già yếu, tóc bạc đồng nhan.”

“Ngươi cái phủ tạng này suy thoái thành như vậy, càng giống như là...”

Chu Dịch móc ra miệng Huyền Linh, kiểm tra mức độ răng lão hóa, trắng tinh như người tuổi trẻ.

“Thôn Thiên Ma công!”

Quả nhiên như Chu Dịch suy đoán vậy, Trương Tướng thông qua Thôn Thiên Ma công chế tạo cao thủ.

“Tam vương chiêu mộ cao thủ, phần lớn là người của Trương Tướng, cho nên mới điên cuồng ám sát Hoàng Đế... Không

đúng, trong cung cũng chiêu mộ không ít giang hồ cao thủ, có thể hay không cũng là người của Trương Tướng?”

“Mấy tháng trước, giá trị của cao thủ võ đạo trong kinh đột nhiên tăng, chẳng lẽ cũng là Trương Tướng đồn thổi lên?”

Chu Dịch sẽ không bởi vì xuyên qua, liền tự nhận là so với người cổ đại thông minh hơn, nói riêng về âm mưu quỷ kế, ngay cả tham quan ô lại trong lao cũng không sánh bằng.

Duy nhất tự tin thắng được, chỉ có phương thức tư duy lô-gích càng khoa học.

Bây giờ thấy được thủ đoạn của Trương Tướng, từ chỗ rất nhỏ không vào mắt hạ thủ, nhắc lên sóng gió dao động nền tảng lập quốc, lại giảm xuống một chút kiêu ngạo từ tư duy lô-gích của hắn.

Nếu không phải có Trường Sinh đạo quả, Chu Dịch kiên định bản mình đến không ai lay động được, cũng sẽ không tự chủ rơi vào tầm bắn của Trương Tướng!

“Hạng nhân vật này, đặt ở lúc trước, ta đại khái chỉ có thể ở bình luận trên tin hạng đầu lượt tìm kiếm.”

Chu Dịch không có bất kỳ chứng cứ nào chỉ rõ hết thảy mưu đồ đều xuất từ tay Trương Tướng, nhưng mà phán đoán rộng ra, ai là người cuối cùng được lợi người đó chính là hung thủ.

“Đây chỉ là tình hình trong kinh, mưu đồ của Trương Tướng tuyệt không chỉ như vậy...”

“Phượng Dương cùng Đại Ung nghị hòa đã qua hai tháng, không chút nào tiến triển, đại quân các Châu phủ trú đóng Bắc Cương không được trở về Kinh, rơm rạ cứu mạng sau cùng của Vĩnh Hưng Đế cũng mất!”

“Người thiện chiến không công lao hiển hách, chính là thứ người như vậy đi!”

“Như thế xem ra, ta lại phải xin nghỉ đi ra ngoài...”

Chương 42: Sơn Hà bảo đỉnh.

Thiên Lao.

Tháp canh.

Chu Dịch phàm là tâm trạng phiền muộn, sẽ tới ngấm ra xa, gần phân nửa Hoàng Thành đều ở đáy mắt.

Thấy thiên địa vô tận, biết hưng suy thành bại có định số.

Đứng cao nhìn xa, lòng dạ khoáng đạt.

“Ồ? Lưu đại nhân cũng ở đây!”

Chu Dịch leo lên đỉnh tháp, thấy Lưu Tư Ngục người mặc quan bào xanh biếc, chấp tay sau lưng mặt lộ vẻ buồn rầu.

Lưu Tư Ngục thở dài nói: “Những ngày gần đây trong kinh thế cục hỗn loạn, phong vân quỷ quyết, tâm tư phiền muộn, liền lên đây xem phong cảnh một chút.”

“Thần Kinh bực địa giới này, hội tụ tinh hoa một nước, cho tới bây giờ không có an bình qua.”

Chu Dịch nhìn về cửa đông Hoàng Thành nơi xa, dưới trời chiều tường đỏ ngói xanh nhuộm màu vàng rực: “Năm đó, ta cũng là ở nơi này, cùng Lôi đại nhân Tư Ngục trước... Không đúng, là Tư Ngục trước trước trước, nhìn tận mắt Trần Quốc Công đại phá Long Nghịch!”

Lưu Tư Ngục chợt nói: “Lôi đại nhân? Cho nên vài ngày trước người thanh niên họ Lôi kia, là hậu nhân Lôi gia?”

“Chuyện này đa tạ đại nhân đáp ứng.”

Chu Dịch nhún nhún vai nói: “Ở Thiên Lao lâu, người quen biết rất nhiều, dù sao cũng phải chiếu cố đến đủ loại tình cảm.”

“Lão Chu thật là bảo vật của Thiên Lao!”

Lưu Tư Ngục rất là hâm mộ, ngày gần đây có thể có không ít quý nhân, coi Chu Dịch là thượng khách. Như thế so với chính mình, mười năm học hành gian khổ, sống đến chết cũng chẳng qua tiểu quan bát phẩm.

Chu Dịch cười nói: “Lưu đại nhân khen lắm, ngài mới là Định Hải Châu của Thiên Lao.”

Lời này tuyệt không phải tận lực vỗ mông ngựa nịnh nọt, Lưu Tư Ngục cực ít quản lý sự vụ, tới làm việc liền uống chút trà tán gẫu một chút, đều là hai Giáo Úy bạn trước bạn sau, nhìn như là không hề toàn lực.

Nhưng mà chỗ tốt trong thiên lao, Lưu Tư Ngục một đồng tiền cũng vét không thiếu, ngay cả lính canh ngục hèn mọn đi vào đều biết rõ.

Quản lý trí tuệ như vậy, để cho Chu Dịch càng phát giác, lúc trước xem thường cổ nhân!

Lưu Tư Ngục hỏi “Lão Chu tới đây, chẳng lẽ cũng có chuyện phiền lòng?”

Chu Dịch gật đầu nói: “Đột nhiên phát hiện, cõi đời này người thông minh quá nhiều, chịu chút đả kích.”

Lên cấp Tiên Thiên tông sư thực lực đại tăng, trong ngày thường lại có bao nhiêu đồng liêu khen ngợi hâm mộ, Chu Dịch trong lòng khó tránh khỏi có thêm chút ngạo khí, làm việc cũng bộc phát buông thả.

Mưu đồ của Trương Tướng đơn giản là như chuông sớm trống chiều, tuyên truyền giác ngộ, cực kỳ đề tỉnh tự thân.

Lưu Tư Ngục hiếu kỳ nói: “Rốt cuộc có bao nhiêu thông minh, lại cho người lão hồ ly này, sinh ra chán nản?”

“Nhìn như không để ý đại cục, lại ảnh hưởng đến quốc vận thay đổi!”

Chu Dịch thở dài nói: “Gió mạnh bắt nguồn từ gió nhỏ, đây mới thực sự là cao nhân, bây giờ học được, đợi ngày nào nhất định cũng dựa theo phương pháp này dùng một lần.”

“Sớm chút nhận rõ mình là một người phạm tục, cũng không hẳn đã là chuyện xấu.”

Lưu Tư Ngục ánh mắt hơi chăm chú, lơ đãng liếc hoàng cung một cái, rất là bất đắc dĩ nói: “Sóng triều thuộc về bọn họ, chúng ta chỉ là một khán giả, bằng không lại có thể thế nào?”

“Ái tình sâu đậm không bền, quá thông minh lao tâm cơ thể tất hư!”

Chu Dịch thần nhiên nói: “Trí tuệ không sánh bằng, quyền biến không sánh bằng, lòng dạ cũng không sánh bằng... Vậy thì lấy bất biến ứng vạn biến, bỏ mặc không để ý tới hấn, chờ khi hấn chết liền thắng!”

“Ha ha, khó trách bọn hấn lúc không có ai, nói ngươi là cái lão rùa đen.”

Lưu Tư Ngục vỗ tay khen ngợi, lời nói chuyển một cái: “Lão Chu, chẳng lẽ ngươi đối với quyền thế, thật không có một chút ý tưởng?”

“Có a! Ai không muốn nắm quyền bính, ngủ mỹ nhân?”

Chu Dịch cười nói: “Thiếu chút nữa đã quên rồi, bộ phận sau ta đã làm được.”

Lưu Tư Ngục mặt đầy kính nể, chấp tay nói: “Lão Yêu 30 năm Xuân Phong Lâu, sớm có nghe thấy, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu!”

“Bình thường bình thường tương lai còn dài!”

Chu Dịch trả lời: “Cho nên giàu sang đã, cần gì phải lại đi liều mạng, bây giờ loạn cục, nào thấy rõ ai có thể thắng đến cuối cùng?”

“Thật ra thì rất dễ thấy rõ, nịnh hót kẻ sắp mạnh, vô luận thắng thua chung quy sẽ không quá kém!”

Lưu Tư Ngục tự lẩm bẩm, như là cùng Chu Dịch nói, lại tựa hồ là tự nhủ.

Chu Dịch nói: “Vẫn là quên đi thôi, Vương phủ diệt tất cả ba nhà, cùng đại nhân xin nghỉ đi ra ngoài một đoạn thời gian, lại về làm nhiệm vụ. “

“Đi thôi.”

Lưu Tư Ngục gật đầu đồng ý, ngơ ngác một lát sau lại nói.

“Ngày nào hậu nhân Lưu gia chán nản, tìm tới Thiên Lao, hy vọng lão Chu cũng có thể cho tìm cho một việc hèn.”

“Theo lý tất nhiên được!”

...

Tháng mười hai ngày hai bảy.

Vốn nên cả nước vui mừng, vui nghênh tân xuân.

Bởi vì Binh bộ Thượng thư Lương Đồng, hà khắc với quân lính, khấu trừ quân lương, Quân Doanh Thần Kinh bất ngờ làm phản.

“Thanh Quân nghiêng!”

Tôn Hượng Minh, Tổng đốc Quân Doanh trước đây trèo lên cao hô, hội tụ bộ hạ cũ, suất binh từ cửa bắc Thần Kinh vào thành.

Quan giữ cửa Bắc Thần Kinh từng là du kích Kinh Doanh, Lương Đồng trong lúc trắng trợn chèn ép Tướng Giáo Kinh Doanh, bởi vì đưa bạc ít, đem hấn cách chức đi thủ thành.

Ban đêm.

Tôn Hượng Minh suất lĩnh đại quân Kinh Doanh vây công Hoàng Thành, nha môn các nơi Thần Kinh, phủ đệ quan sát từ đằng xa, vừa không giúp loạn quân, cũng không đi cứu viện Vĩnh Hưng Đế.

Cầm quân chưa đủ một phần mười Kinh Doanh, đối phương lại có khí giới công thành, rất nhanh chết thảm trọng.

Vĩnh Hưng Đế lệnh cho Cầm y vệ, Nội thị thái giám, toàn bộ leo thành tường kháng địch, nhất định phải trụ loạn quân đánh vào.

Một tiếng trống quân lính hăng hái, tiếng thứ hai suy yếu, tiếng thứ ba kiệt quệ, chỉ cần chống cự đến trời sáng, hoàng thành vẫn không phá, loạn quân sẽ tự giải tán thối lui.

...

Thái Miếu, chứng nhân hưng suy của vương triều.

Miếu còn quốc triều còn, Miếu mất quốc triều mất.

Ban đêm.

Thái miếu Phượng Dương Quốc trống rỗng, yên tĩnh không tiếng động.

Vốn là quan lại trị thủ, đại quân Kinh Văn Kinh Doanh vây công hoàng thành, rồi rít chạy về nhà đóng cửa.

Kinh Doanh vô luận có thể hay không công phá hoàng thành, tất nhiên có tặc nhân thừa dịp hỗn loạn, ở các nơi Thần Kinh cướp đốt giết hiếp, ngày mai tất cả giao cho loạn quân là được.

Một đoàn bóng mờ mượn bóng đêm bay vút, cuối cùng rơi vào Trung Điện Thái Miếu.

Bên ngoài Trung Điện đứng sừng sững Thanh Đồng Đại Đình, cao gần một người, ba chân hai lỗ tai, thân đỉnh mình khắc núi non sông ngòi, đối ứng cùng bản đồ từng cái Châu phủ Phụng Dương Quốc.

Sơn Hà Đình, Phụng Dương Thái Tổ chế tạo sau khi lập quốc.

Phàm là quốc triều cúng tế, đủ loại quan lại quỳ sát trước đình, vì Hoàng Đế các thời đại dâng hương.

Bóng mờ vờn quanh xoay quanh Sơn Hà đình, thử mấy loại thủ đoạn dò xét khác nhau, chắc chắn chính là Đại Đồng Đình đặc ruột, không có thiết trí bất kỳ cơ quan loại báo động, phòng trộm nào.

Sơn Hà Đình ước chừng nặng mấy tấn, vốn là thật khó đánh cắp, ra khỏi thành cũng chạy không thoát quan lại kiểm tra.

Thứ yếu, Sơn Hà đình tuy là một trong tam bảo Phụng Dương Quốc, ý nghĩa tượng trưng lớn hơn ý nghĩa thực tế.

Tặc nhân tiêu tốn thiên đại khí lực mang đình đánh cắp, nhiều lắm là để cho Triệu thị hoàng tộc mất thể diện, lại chỉ thể dung tan ra mà bán Đồng, đúng là kiếm tiền bán rau củ, mạo hiểm nguy hiểm giết cửu tộc.

Cho nên quan lại Thái Miếu, thế nào cũng không nghĩ ra sẽ có người trộm đình, cho dù là nạo vét thứ thờ cúng Hoàng Đế các thời đại thì sao chứ!

“Vốn tưởng rằng phải đợi đến lúc Phụng Dương Quốc diệt, cái Thái Miếu này hoang phế vứt đi, ai ngờ lại gặp cơ hội tốt trời ban bức này. Cửa thành bắc mở rộng, Thái Miếu không người trị thủ, ánh mắt của mọi người đều nhìn về hoàng cung.”

“Bảo vật này nên cùng ta có duyên!”

Chu Dịch tản đi bóng mờ, hiển lộ ra bộ dáng Lão Giả Tóc Trắng, dù cho đụng phải người quen cũng không nhận ra được.

Thân hình nhún xuống, khom người chui vào dưới đỉnh, giờ lên hai cánh tay bao bọc chân vạc.

“Lên !”

Chu Dịch khẽ quát một tiếng, rung động âm âm, Sơn Hà Đỉnh hơn ba trăm năm không động nhô lên.

Pháp lực vận chuyển, lần nữa thi triển Âm Ảnh Phù, một đoàn khói đen mang Sơn Hà Đỉnh bao phủ.

Thừa dịp bóng đêm che giấu, Chu Dịch hướng thành Bắc chạy như điên.

Đỉnh đồng nặng như vậy chèn ép, chớ nói thi triển khinh công bay vút, ngay cả chạy bộ đều là dùng dùng dùng vang dội.

Thật may dọc theo đường đi hỗn loạn không chịu nổi, hoặc có tặc nhân cướp bóc, hoặc là quân lính tuần thành nhân cơ hội làm loạn, vàng bạc châu báu trước mặt, ai cũng không để ý âm thanh như vậy.

Lúc này cửa thành bắc rộng mở, chỉ có mười mấy quân tốt trị thủ.

Đùng đùng đùng!

Đoàn sương mù lớn đen thùi lùi xông lại, khí thế nổ tung, thoáng như man ngư nổi điên.

“Quỷ a!”

Quân tốt trị thủ chớ nói ngăn trở, hò hét loạn lên vút bỏ binh khí, chạy tứ phía.

Chu Dịch mang Sơn Hà đỉnh khiêng ra thành Thần Kinh, thả ở trên xe ngựa sớm chuẩn bị xong, vung roi một đường hướng bắc.

Chương 43: Nửa năm Thiên Tử.

Hoàng Xương năm thứ mười tám.

Kiểm Vĩnh Hưng năm đầu.

Vĩnh Hưng Đế bổ nhiệm gian thần, tham ô quân lương, đưa tới bất ngờ làm phản vây công hoàng thành.

Phế Thái tử Triệu Hiến bị giam cầm lãnh cung, liên thủ chí sĩ thương dân yêu nước, vào Thượng Dương Cung gặp mặt.

Trương Chính Dương lời nói khẩn thiết: “Bệ hạ, vì quốc triều an ổn, lão thần cả gan, mời bệ hạ nhường ngôi trưởng tử Trung Tông!”

Vĩnh Hưng Đế tức giận công tâm, chết!

Bởi vì Vĩnh Hưng Đế chỉ làm Hoàng Đế nửa năm, tháng năm lên ngôi, tháng chạp băng hà, sách sử gọi hắn là “Nửa năm Thiên Tử”.

Cho nên hơn nửa năm đó là Hoàng Xương năm thứ mười tám, nửa năm sau là Vĩnh Hưng năm đầu.

Triệu Hiến sau khi lên ngôi, tuyên bố ân xá tam Vương Phủ ám sát, xá tội mưu nghịch, không biết sao cả nhà tam Vương Phủ chết hết, chỉ có thể để cho tông thất từ dòng thứ kế thừa để kéo dài hương hỏa.

Văn võ bá quan, tông thất huân quý, tất cả nói bệ hạ nhân đức!

Sau ba ngày lên ngôi, chính là mừng một đầu năm.

Triệu Hiến tuyên bố niên hào mới là Cảnh Long, mang theo văn võ bá quan cúng tế Thái Miếu, chiêu cáo tổ tiên.

Lúc này.

Quan lại Thái Miếu mới phát hiện, Sơn Hà đỉnh không cánh mà bay.

Triều đình xôn xao.

Cảnh Long Đế lệnh Cẩm y vệ nghiêm tra, rất nhanh biết được đêm phản loạn đó, không ít người nghe được tiếng sấm nổ vang ùng ùng ùng.

Quân tốt trị thủ nói là: Đêm đó chính mắt thấy được đoàn tử khí lớn, thẳng hướng Bắc Cương bay đi!

Cảnh Long Đế lên ngôi mới vừa mấy ngày, không dám tùy ý thuyên chuyển Kinh Doanh, cấm quân, chuyện này cuối cùng không giải quyết được gì.

Công bộ đúc lại đại đỉnh cúng tế, sức nặng vượt qua gấp mười lần, lấy tơ vàng sợi bạc minh khắc bản đồ Phượng Dương Quốc, lại khảm nam phi thủy bảo ngọc, xa xỉ hoa lệ vượt xa Sơn Hà đỉnh gấp trăm lần.

Cảnh Long Đế vạn phần hài lòng, mệnh danh là “Cảnh Long Đỉnh”.

Sơn Hà đỉnh thất lạc, dân gian truyền ra đủ loại lời đồn đãi, không thể thiếu nói Vĩnh Hưng Đế giết em ruột, Cảnh Long cũng vậy, cuối cùng làm tổ tiên Phượng Dương Quốc nổi giận.

Sau này đã sử ghi chép: Đỉnh lạc Bắc Cương, này là thiên mệnh vậy!

...

Triều đình biến ảo, quyền lực luân phiên.

Tất cả không có quan hệ gì với Chu Dịch.

Xe ngựa ngày đêm không ngừng, nửa đường mệt chết mấy con ngựa.

Sau ba ngày.

Đầu năm mừng một.

Chu Dịch đã ra địa giới kinh kỳ, đi tới trung bộ Tuyên Châu.

Phượng Bắc sáu Châu, chỉ Tuyên Châu không thuộc về Bắc Cương, bởi vì địa giới phía bắc là nơi hiểm yếu Xà Bàn Sơn, đã hơn trăm năm chưa trải qua chiến loạn, thành trì cai quản rất là phồn hoa.

Huyện Bành Sơn.

Một vùng núi thấp Thành tây, được đặt tên là Bành Sơn, vì vậy mà được đặt tên.

Lúc này.

Ngoài cửa thành dựng lều cháo, tốp lớn lưu dân rồi bù, nắm nồi chén gạo chậu xếp hàng nhận cháo.

Chu Dịch ghìem ngựa hỏi “Vị lão ca này, Tuyên Châu nơi nào gặp tai vậy?”

“Bọn ta là từ Bắc Cương trốn đến, bên kia lại đánh giặc.”

Lão giả mặt mũi tối đen, đã không nhìn ra tuổi tác, trong ngực ôm lấy trẻ sơ sinh, dùng ngón tay nhúng dứt cháo.

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Triều đình không phải là một mục nghị hòa sao?”

Đại Ung thừa dịp quyền lực Phượng Dương Quốc thay đổi, quân Bắc Cương lòng tan rã, một lần đoạt lại đất mất. Vĩnh Hưng Đế sau khi lên ngôi, điều Châu phủ các nơi đại quân ra bắc, cùng quân Đại Ung giằng co.

Vĩnh Hưng Đế có cha để dành được vốn liếng, dù là thật đánh, không nhất định bại bởi Đại Ung.

Hoàng Đế Đại Ung cũng không lòng tham không đáy, yêu cầu Phượng Dương Quốc cắt đất bồi thường tiền, cũng từ trong Thái Miếu trả về thi hài hoàng tử, nguyên soái năm đó.

Sứ thần hai nước cãi vã rất lâu, cũng không quyết định chương trình cụ thể, tại sao lại đánh nhau?

Lão giả lắc đầu nói: “Chuyện đánh giặc nha, lão hán ta đây nào biết.”

Bên cạnh một ít lưu dân trẻ tuổi nói: “Nghe nói là chúng ta bên này, có tướng quân không nhận thua, đánh lên quân Đại Ung, lửa đốt liên doanh chết hết mấy chục ngàn người đây!”

“Bọn họ giết thông khoái, khổ là chúng ta.”

“Không thể nói như vậy, đánh thắng vẫn là chuyện tốt, chỉ sợ lại thua rồi!”

“Có biết ai đốt trại lính Đại Ung hay không? Nhị cầu tử trốn về nói, là tiểu tướng quân mới mười mấy tuổi, nghe nói là họ Chu vẫn hay Trâu, không có nghe rõ.”

“Vậy cũng lợi hại, so với Trần Quốc công cũng không kém.”

“Nếu mà Trần Quốc công còn sống, Đại Ung những đồ chó con kia, nào dám đánh giặc?”

“...”

Lưu dân biết được tin tức, phần nhiều là truyền qua mấy người mười mấy người, thật thật giả giả chưa định, nhưng phương hướng đại thể cũng sẽ không sai mấy.

“Phượng Dương không báo mà chiến! Người có học một khi tàn nhẫn, làm lính đúng là thật so không lại...”

Chu Dịch thở dài một tiếng, lúc đại bại nghị hòa, nếu không có ý chỉ trung ương ai dám khai mở chiến sự.

Trương Tướng vì hoàn toàn đoạn tuyệt đường sống của Vĩnh Hưng Đế, không tiếc Bắc Cương đại chiến, tránh cho điều Phủ quân hồi Thần Kinh hộ giá.

“Lấy bố trí ở Thần Kinh, đoạt vị đã mười phần chắc chín, cần gì phải lại chết rất nhiều người?”

Chu Dịch không hiểu được ý tưởng của đại nhân vật, cho nên dù sao không phải là một người làm đại sự, chỉ có thể cố gắng sống tốt cuộc sống của mình.

Quân lính kiểm tra nhân viên vào thành, lưu dân chỉ có thể ngủ ở ngoài thành.

Chu Dịch nhét hai lượng, quân lính cười híp mắt vẫy tay cho có, quả nhiên có thể đi lại thiên hạ không phải là thánh chỉ, mà là bạc.

Bổ sung mấy túi bột gạo trong thành, liền ra khỏi thành hướng Bành Sơn đi tới.

Bành Sơn ở Phượng Dương Quốc bừa bãi vô danh, vừa không là cửa ải hiểm trở, lại không có phong cảnh xinh đẹp.

Trong núi thỉnh thoảng có thợ săn ra vào, không có những người khác quấy rầy, như vậy lại thật thích hợp ẩn cư tiềm tu.

Những người ở danh sơn ẩn cư kia, thì thật là muôn dương uy!

Bên trên đỉnh núi vô danh tìm động Gấu, lấy Hắc Hùng nấu cháo thịt, pháp lực gọt đá như bùn, hóa thành thạch thất vuông vức chỉnh tề.

Cửa hang lấp kín đá lớn, khi thực sự có người cạy ra, cũng có thể trước thời hạn biết được.

“Thanh lãnh, hiu quạnh, không tiếng động...”

Chu Dịch lẩm bẩm nói: “So sánh cùng ẩn cư thể tục hồng trần, không chút nào khói lửa, lại là có một phen mùi vị đặc biệt.”

Sơn Hà đỉnh đứng sừng sững ở chính giữa thạch thất, Chu Dịch dựa theo pháp quyết huyết luyện linh binh, mang từng giọt tinh huyết theo trong cơ thể bức ra, lấy pháp lực cưỡng ép chìm vào bên trong thanh đồng.

“Bước đầu tiên là huyết luyện, cái Sơn Hà đỉnh này... Có chút lớn a!”

Chu Dịch tự nghĩ, trên đời lại không người thứ hai như chính mình lãng phí tinh huyết như vậy.

Huyết luyện linh binh yêu cầu lấy tinh huyết, thẩm nhuần tất cả vị trí linh vật, lấy thể tích sức nặng của Sơn Hà Đỉnh, trực tiếp móc sạch tinh huyết mấy trăm người.

Tinh huyết không phải máu tươi tầm thường, từ trong tim ra, là tinh hoa máu người!

Chu Dịch tiêu hao hơn mười giọt tinh huyết luyện bảo, cần tu hành hơn mười ngày, mới có thể khôi phục như cũ.

“Khó trách Lý Diệp đề nghị luyện hóa ngọc tử, Tiên Thiên tông sư tầm thường cũng không nguyện đi luyện hóa Sơn Hà đỉnh, sau khi thật vất vả luyện thành, cũng không sống khỏe mấy năm!”

Trong núi linh khí so với Thần Kinh, thoáng nồng nặc hơn ba, năm phần mười.

Sau khi huyết luyện Sơn Hà đỉnh, Chu Dịch một lòng tu hành Quy Nguyên Quyết, rốt cuộc ở năm thứ ba đột phá.

Pháp lực từ trong cơ thể bắn ra hóa thành kiếm khí, so với trước kia ngưng thực mấy phần, lại từ phạm vi hai ba trượng phát triển đến năm sáu trượng, lực sát thương tăng trưởng biên độ lớn.

“Đây đại khái là luyện khí một tầng đến luyện khí tầng hai?”

“Thật là có chút chậm... Bất quá với ta mà nói, chỉ cần còn có thể tăng thêm là được. Nhanh chậm không có vấn đề, an toàn xếp số một!”

Chu Dịch đột phá cảnh giới pháp lực, tâm trạng không chút nào gọn sóng, tiếp tục huyết luyện Sơn Hà đỉnh.

Tinh huyết thâm nhuần sắp hoàn thành, bước kế tiếp là câu thông đỉnh linh, sau đó luyện hóa đỉnh linh...

Mặt trời lên mặt trăng lặn, thời gian như thoi đưa.

Đảo mắt mười năm trôi qua.

Thế nhân sinh lão bệnh tử, cỏ cây hưng suy tươi héo.

Chỉ có Chu Dịch bế quan tu hành, trên mặt thanh xuân như cũ, thời gian cùng năm tháng không để lại bất cứ dấu vết gì.

Ngày hôm đó.

Chu Dịch tay kết pháp quyết, hét lớn một tiếng.

“Lên!”

Bên trong thạch thất Sơn Hà Đỉnh đứng sừng sững bay bổng lên, quay tròn xoay tròn, nhanh chóng thu nhỏ lại tới chừng hạt gạo.

Chu Dịch há mồm đưa Tiểu Đỉnh nuốt vào trong bụng, vuốt ve cái bụng, mặt lộ nụ cười.

“Rốt cuộc luyện thành!”

Chương 44: Mười năm nhân thế.

Thạch thất.

Chu Dịch vận chuyển pháp lực, Sơn Hà Đỉnh bỗng dung xuất hiện ở trong tay.

Nhẹ nhàng ném ra, đón gió căng phồng lên, cao bằng một người, hung hăng đụng vào trên vách đá.

Ầm!

Đất rung núi chuyển, đá vụn văng tung tóe.

Vách đá hang động xuất hiện một hố to, kẽ hở bốn phía giống như mạng nhện, hướng ra phía ngoài chạy dài xa hai, ba trượng.

“Bước đầu luyện thành liền có uy lực như vậy, quả nhiên người tu tiên không thể không có pháp khí, khác biệt trong đó, giống như cao thủ võ đạo phối hợp với súng ống hạng nặng!”

Chu Dịch lấy tinh huyết tế luyện Sơn Hà đỉnh, thúc giục như cánh tay sai sử, tâm ý tùy ý khổng chế biến hóa lớn nhỏ, dùng ý nghĩ là có thể đập qua.

“Bất quá, pháp lực tiêu hao hơi lớn!”

Vễn vẹn mười mấy hơi thở, pháp lực trong cơ thể Chu Dịch liền tiêu hao hơn nửa, đang suy nghĩ thu hồi bảo đỉnh, bỗng nhiên trong lòng chợt loé linh quang.

Chợt tung người bay vọt, rơi vào bên trong Sơn Hà đỉnh.

Cứ như vậy.

Sơn Hà đỉnh lẳng không bay lượn, Chu Dịch theo đó bay lượn, tốc độ còn không bằng khinh công, nhưng lại là thật thoát ly đại địa!

“Đáng tiếc không phải là ngự khí, chỉ có thể coi là ngồi.”

Chu Dịch trước khi pháp lực trong người hao hết, mang Sơn Hà đỉnh thu hồi trong bụng uẩn dưỡng.

Ngày này tháng thọ ôn dưỡng bằng pháp lực, để cho uy lực Huyết Luyện Linh Binh dần dần trở nên mạnh mẽ, cùng máu

thịt chủ nhân liên kết chặt chẽ, thúc giục tiêu hao pháp lực cũng sẽ hạ thấp trên diện rộng.

“Cho dù linh binh phát triển chậm nữa, cuối cùng sẽ có một ngày, cũng sẽ hóa thành Sơn Hà đỉnh chân chính.”

“Một đỉnh trần Sơn Hà, Nhật Nguyệt, Thiên Địa!”

Chu Dịch đối với Sơn Hà đỉnh kỳ thác kỳ vọng, ngày sau có linh tài linh vật liên luyện vào trong đỉnh, dù cho tiêu tốn mấy ngàn năm mấy vạn năm, cuối cùng có thể lột xác thành chí bảo mạnh nhất trong thiên địa.

“Bây giờ có pháp khí, Tiên Thiên tông sư cũng không chịu nổi uy lực một đỉnh, có phải hay không có thể buông thả một phen rồi hả?”

“Không được! Mới luyện khí tầng 2 a, ở Tu Tiên giới như con kiến hôi.”

Chu Dịch nhanh chóng bóp chặt cái ý nghĩ nguy hiểm này, liên tục cảnh cáo chính mình, khiêm tốn mới là vương đạo, cẩn thận mới có thể Trường Sinh!

Đẩy ra đá lớn ngăn ở cửa động.

Trong núi sương mù sâu xa thăm thẳm, gió rét gào thét, thổi đạo bào bay phát phới.

Chu Dịch thi triển khinh công bay vút, thuận theo đường nhỏ trong rừng hạ sơn.

Mười năm qua chưa bao giờ từng đi qua thể tục, khát liên uống nước suối, đói liên nướng thịt dã thú, đúng là thật thành khổ tu sĩ ngăn cách với đời.

Huyện Bành Sơn khoảng cách cũng không xa xôi, thi triển khinh công qua lại chẳng qua một hai canh giờ, có điều Chu Dịch tận lực dùng cái này mà luyện tâm cảnh.

“Cao thủ tịch mịch! Chỉ khi chịu được khô khan cùng cô độc, mới có thể thành tựu chân Trường Sinh đại đạo!”

Chu Dịch tu hành ở hòng trần thế tục, cũng sẽ không làm cho mình đi vào trầm luân, ẩn thế mà độc lập, lấy góc độ người đứng xem nhìn triều đình biến đổi, thương hải tang điền.

So sánh lần cách xa trần thế này với việc trải qua trong thế tục, mơ hồ có rất nhiều cảm ngộ.

Lưu lạc hồng trần có thể giữ nhân tính, tránh cho trở thành cục đá lạnh giá.

Bế quan thế ngoại chính là vững chắc đạo tâm, dùng cái này bảo vệ Trường Sinh đạo quả.

Sau nửa giờ, phía trước đã có thể nhìn thấy quan đạo.

Tiếng chói tai âm ỉ, âm thanh người nói chuyện, âm thanh bánh xe chuyển động, lần lượt truyền vào trong tai Chu Dịch, thời gian như thủy tinh cách âm, âm ỉ bể tan tành, hình ảnh không tiếng động trong nháy mắt chân thực lên.

Lúc này.

Chu Dịch vốn nên làm một bài thơ, bày tỏ cảm ngộ trong lòng, mới hiển lộ rõ Tiên khí phiêu dật.

Không biết sao chính mình không học thức, từ trên núi đến dưới núi nhần nhịn hơn mười dặm đường, nghĩ được một câu từ đầu đến cuối không khớp “Một buổi sáng phản tự nhiên” Lại cũng suy nghĩ không ra cái khác.

Dứt khoát lớn tiếng thét dài.

“Ta Chu lão Ma, lại đã về rồi!”

Giật mình chim tước trong rừng!

...

Cảnh Long năm thứ mười.

Ngày mồng tám tháng chạp.

Bạch phủ.

Hành lang uốn khúc, đình nghỉ, giả sơn quái thạch, đại trạch xa hoa Thần Kinh ít có.

Những năm gần đây Cảnh Long Đế nhiều cậy vào tông thất, không ít hoàng tộc nắm chức vị trọng yếu, An Hoa quận vương lĩnh chức tổng đốc Kinh Doanh, quyền cao chức trọng, khiến con gái duy nhất cũng được phong quang.

Về phần tổng đốc Tôn Hướng Minh trước đây, bởi vì đi vận lương tham ô mười vạn lượng quân lương, chém đầu răn

chúng, toàn gia lưu đầy Bắc Cương sung quân.

Dù sao tạo phản qua, không giết cửu tộc, đã là hoàng đế nhân đức!

Cảnh Long Đế tuân theo di thư Trương Tướng, dùng thân tộc huân quý, cùng văn võ bá quan tranh nhau.

Hoàng đế ở giữa điều hòa, không để cho gió đông thổi bạt gió tây, cũng không để cho gió tây áp đảo gió đông, ngôi vị Hoàng Đế đã vững như bàn thạch.

Trời tờ mờ sáng.

Trần Cẩn Du thật sớm đi Vinh Ninh Đường thỉnh an, cùng Vinh Xương Quận chúa nói chuyện một hồi, liền trở lại tiểu viện của mình.

Trong sân hoa mai nở.

Đóa hoa trong trắng lộ hồng, cánh hoa trơn nhẵn trong suốt, có lẽ là bởi vì cây mai nằm trong đất đai phì nhiêu, xa xa là có thể ngửi được một cỗ mùi hương tinh tế thanh mát, thẳng tiến tìm gan.

Trần Cẩn Du ngồi ở bên trên băng ghế cạnh cửa sổ, nhìn hoa mai trong sân, khép lại 《 Ngũ Chế 》 trong tay.

“Tiểu thư, có gió, khoác áo choàng vào đi!” Nha hoàn Lục Trúc mang áo choàng lụa xanh tới.

Bạch phủ, thiếu gia tiểu thư một đôi, ngoại trừ nhũ mẫu thuở nhỏ ra, lại có bốn ma ma dạy dỗ, hai thiếp thân đại nha hoàn, năm sáu tiểu nha hoàn sai sử vầy nước quét nhà.

Trần Cẩn Du chẳng qua là ở nhờ Bạch gia, bất quá cực kỳ được nghĩa phụ nghĩa mẫu sủng ái, cũng liền y theo đãi ngộ này.

Lúc này.

Cửa truyền tới mấy tiếng đối đáp.

“Chào ma ma!”

“Thanh mai, tiểu thư ở đây chứ?”

“Có!”

Một lát sau, liền thấy cái lão phụ nhân giận hằm hằm đi vào, nàng là bà vú của Trần Cần Du.

Hơn 40 tuổi, áo vải xanh, nhú mặt giống như là vỏ cây.

“Tiểu thư, đám gái điếm trong nhà bếp quá không ra gì, ta muốn chén cháo mồng 8 tháng chạp cũng không có, khi nha hoàn Nhị gia muốn, thì lập tức bung lên hộp đựng thức ăn, ta sống thật là không có mặt a...”

Lão phụ hô khan mấy tiếng, thấy Trần Cần Du vẻ mặt lãnh đạm, âm thanh dần dần nhỏ.

Trần Cần Du đợi nàng ngừng nghỉ, phát tay nói: “Hồ ma ma, phần cháo mồng 8 tháng chạp kia của ta, ngươi bung xuống đi a.”

“À? Tiểu thư, ta...”

Hồ ma ma nghe vậy, da mặt giật giật, nhất thời không biết nên nói như thế nào.

Trần Cần Du trong mắt lóe lên một chút lạnh, Hồ ma ma cảm giác nhiệt độ trong nhà chợt giảm thêm vài phần, rùng mình một cái liền vội lui ra ngoài.

“Cái bà già tham ăn này.”

Lục Trúc chu cái miệng nhỏ nhắn, không nhịn được lắm bầm một câu, thanh âm lớn vừa vặn để cho Trần Cần Du nghe được.

“Ngươi cũng đi xuống đi.”

Trần Cần Du khẽ lắc đầu, bởi vì được nghĩa phụ nghĩa mẫu chiều cố nhiều, tỷ như ở Vinh An Đường thỉnh an ở lâu nhất, tỷ như nghĩa phụ đi ra ngoài đều sẽ mang về chút đồ chơi đồ ăn ngon.

Có lẽ giá trị không sánh bằng một bữa cơm trong phủ, trong đó đại biểu ý nghĩa, để cho thiếu gia chính quy, tiểu thư sinh ra hâm mộ.

Hâm mộ rất nhiều chính là ghen tị!

“Hận không thể là thân nam nhi!”

Trần Cận Du tiếp tục đọc 《 Ngũ Chế 》 , quyển sách này là binh thư năn nỉ nghĩa phụ tìm tới, ghi lại chế độ quân ngũ Phụng Dương Quốc, không phải là môn hộ đứng đầu Thần Kinh không nhìn được binh thư bí truyền.

Đắm chìm điều binh khiển tướng trong sách, về phần cùng thiếu gia, tiểu thư trong phủ đâu?

Buồn chán hết sức!

Trần Cận Du tự biết là ở nhờ, tương lai sớm muộn phải rời đi Bạch phủ, cần gì phải để cho nghĩa phụ nghĩa mẫu khó xử.

...

Vào đêm.

Gió bắc quét qua mặt đất.

Ngoài cửa sổ cảnh cây lay động, ánh chiếu trên giấy giống như quỷ mỹ.

Kết!

Một đạo âm thanh rất nhỏ, làm Trần Cận Du ngủ say đột nhiên thức tỉnh, hai tròng mắt ở trong bóng tối lấp lánh phát quang.

“Các hạ nếu đã tới, cần gì phải làm đầu trộm đuôi cướp!”

Đang nói chuyện, mấy đạo ánh sáng mảnh nhỏ bắn ra, âm thanh đục đục đục xuyên gỗ.

“Khá lắm bé con, hạ thủ cũng quá tàn nhẫn.”

Một đạo thân ảnh từ xà nhà rơi xuống, tóc bạc hoa râm, vậy mà sắc mặt như trẻ nít đỏ thắm, đạo bào xanh đen trên người hư hại trắng bệch, không biết bao nhiêu năm không có đổi qua.

“Tự tiện xông vào khuê phòng nữ tử, y theo luật, cũng không hỏi mà giết!”

Trần Cận Du vẫy tay lại là ba đạo vệt sáng, lúc này mới thấy rõ bộ dáng ám khí, càng là ngân châm lớn bằng lông trâu.

“Thủ pháp không tệ , đáng tiếc...”

Lão đạo tiếng nói chuyện không nhanh không chậm, thân hình không né không tránh, mặc cho ngân châm đâm về phía nhân

trung, tâm tạng, hạ âm, ba chỗ sinh tử đại huyết.

“... Bất ngờ không thắng chính diện, chỉ là lãng phí thiên phú thật tốt!”

Tiếng nói rơi xuống, ba cây ngân châm khó lại tiến tới một chút nào, sững sờ, ngẩn người treo trên không trung, giống bị lực lượng vô hình định trụ.

Trần Cẩm Du sắc mặt trắng nhợt, không khỏi kinh hô thành tiếng.

“Tiên Thiên tông sư!”

Chương 45: Đỉnh trần lệ quý.

“Tiểu nha đầu chớ có la!”

“Bồn tọa đã đem chu vi mười trượng phong cấm, người cho dù là rách cổ họng cũng sẽ không có người đến.”

Lão đạo vẫy tay nhiếp cái ghế qua, tùy ý ngồi xuống, hai chân đong đưa quan sát Trần Cận Du.

Tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi, thân thể và gân cốt rất là chỉnh tề, theo thủ đoạn thi triển ám khí kia đến xem, có thể tùy tiện xoắn đầu lâu nam nhân ra lỗ.

Dung mạo bình thường, lại có khí chất lạnh lùng!

Trần Cận Du cau mày, chợt giãn ra, khom người thi lễ nói:

“Trần Nha Nhi, bái kiến ân công!”

“Lão Bạch toàn bộ đều nói cho người biết?”

Lão đạo chính là Chu Dịch, sau khi trở lại thần Kinh, trước tiên tới thăm Trần Nha Nhi.

“Nghĩa phụ từng nói cho Cận Du, sẽ có ân công đến cửa chỉ điểm võ đạo, cho nên không có truyền thụ nội công.”

Trần Cận Du trả lời: “Chẳng qua là nhiều năm như vậy đi qua, gần như quên, mới vừa rồi không thể nhớ tới...”

”Ừ, người không hiểu, bồn tọa là muốn lưu lại cho người tuổi thơ hoàn chỉnh.”

Chu Dịch thuận miệng tìm cái lý do, tuyệt không phải vì luyện bảo đem việc này quên: “Mấy năm nay trải qua như thế nào?”

“Bình an vui sướng.”

Trần Cận Du nói: “Nghĩa phụ nghĩa mẫu quan tâm, dạy dỗ không tệ chút nào, coi Cận Du như con ruột.”

“Vậy thì tốt, lão Bạch người kia làm việc coi như đáng tin.”

Chu Dịch bỗng nhiên không biết nên nói cái gì, lần trước gặp gỡ vẫn chỉ là bé gái lớn bằng bí đao, đảo mắt là trưởng thành.

Hai người thật không có tình cảm gì sâu dầy, Chu Dịch cũng không phải là tính tình nhiệt tình, yên lặng hồi lâu hỏi.

“Thủ pháp ám khí kia của ngươi, rất là tàn nhẫn, công phu của lão Bạch đều nghiêng về đẹp trai tiêu sái, phải chăng có người khác truyền thụ?”

“Pháp này tên gọi Tuyệt Mệnh Châm, là Hoa di nương trong phủ truyền lại.”

Trần Cẩm Du giải thích: “Hoa di nương nghe đồn là cái gì Thánh nữ trên giang hồ, vì nghĩa phụ phản bội tông môn, năm năm trước gả cho nghĩa phụ. Ân công chó nên hiểu lầm Hoa di nương, nàng đối với Cẩm Du cực tốt, thủ pháp ám khí là ta năn nỉ cầu học.”

“...”

Chu Dịch sắc mặt cứng đờ: “Lão Bạch không đáng làm người, cưới Quận chúa, vẫn không quên tình nhân cũ!”

Trần Cẩm Du cúi đầu không dám nói lời nào, lão đạo trước mắt cùng lão quái thể ngoại cao nhân, đạo chơi nhân gian trong truyền thuyết rất giống nhau, nghe đồn loại này người hi vọng vô thường, hành sự không chút kiêng kỵ.

“Vốn tới thăm ngươi một lần, lại bình an vui sướng, cũng liền vẹn toàn cam kết trước đây.”

Chu Dịch nói: “Nào biết giữa ban ngày gặp, ngươi nha đầu này không phải là hiền hoà, nói chuyện làm việc cũng rất có thủ đoạn...”

Khi vận may đến thì trong lòng Trần Cẩm Du cũng sáng ra, quỳ dưới đất dập đầu.

“Xin ân công thu làm đệ tử, sau khi học thành, vì tộc nhân báo thù!”

Chu Dịch nói: “Những bại binh tàn sát Mương Trần Gia kia, đều đã chết tại tay bổn tọa, ngươi lại hướng ai đi báo thù?”

“Một trong số đó, người lãnh binh. Hai, Phượng Dương hoàng thất!”

Trần Cẩm Du cắn chặt hàm răng: “Cẩm Du tra cứu rất nhiều tin tức, biết được Trung Tông kiêng kỵ Trần Quốc công, mới đưa

đến Bắc Cương bị bại, Trần gia tộc nhân oan uổng gặp kiếp nạn.”

“Nói như vậy cũng có chút đạo lý.”

Chu Dịch lời nói thoáng chuyển: ” Báo thù như thế, có lẽ sẽ chết rất nhiều người vô tội, nhất là người rất có thủ đoạn!”

“Như vậy thì để cho người vô tội, hướng về ta trả thù a!”

Trần Cẩm Du thanh âm thanh lạnh: “Cẩm Du chỉ là một tiểu nữ, không hiểu được cái gì quốc gia thiên hạ, chỉ biết cha bị giết, con có thể báo thù.”

” Được !”

Chu Dịch vỗ tay khen ngợi: “Bồn tọa thấy qua một tên lấy đại cục làm trọng, kết quả cả nhà chết sạch không nói, vẫn không thể ngăn cản sinh linh đồ thần.”

Lý Võ vì Quốc Triều yên ổn mà xả thân, Chu Dịch tất nhiên kính nể có thừa, nhưng mà để cho hắn đi học tập noi theo, là tuyệt không chút khả năng nhỏ nhoi!

Nếu như Lý Võ quyết tâm, phản bội ơn Sùng Minh Đế tri ngộ tài bồi, suất lĩnh đại quân đoạt Phượng Dương Quốc, Bắc Cương cũng sẽ không sinh loạn, có lẽ người chết ngược lại ít một chút.

Đương nhiên, đây là đã muộn, nói cũng không ích gì!

Chu Dịch nói: “Năm đó khi cứu ngươi, đã dùng pháp lực khảo nghiệm qua căn cốt, hôm nay liền truyền cho ngươi một phần công pháp.

“Bái tạ sư...”

Trần Cẩm Du chỉ cảm thấy sức mạnh dồi dào phong cầm quanh thân, một chữ cuối cùng thế nào cũng không nói ra được.

“Bồn tọa không thu học trò.”

Chu Dịch cứu Trần Cẩm Du, thuần túy là từ muốn bảo hộ đối với con nít nhân loại, cùng khinh bỉ Phượng Dương hoàng thất, hoặc là than thở thế đạo chặt vật, hoặc là vì một chút lý do, chứ không có chút quan hệ nào!

Tránh áp đặt nhân quả, mới có thể đi về phía trường sinh!

Cho nên, càng không thể có danh thầy trò.

“Bản công pháp này tên gọi Quy Nguyên Quyết...”

Chu Dịch mang Quy Nguyên Quyết đọc một lần, Trần Cận Du đã ghi nhớ một chữ không thiếu.

Trần Cận Du cúi đầu lễ bái nói: “Ôn truyền pháp, Cận Du trọn đời nhớ!”

Chu Dịch nói: “Trước hai mươi tuổi dốc lòng tu hành, bốn tọa ở Thần Kinh bảo hộ người chu toàn, sau khi nhân quả đã xong, dù cho chết ở trên đường báo thù, cũng chớ suy nghĩ bốn tọa đi cứu người!”

Trần Cận Du lại lạy: ” Ân lớn như vậy, đã không dám cầu càng nhiều, ngày sau ân công nếu có điều cần, chết vạn lần không chối từ!”

Chu Dịch chân mày cau lại: “Lời này nghe có chút quen tai...”

Tiếng nói chuyện hư vô mờ mịt, Trần Cận Du ngẩng đầu nhìn, trong nhà đã không bắt kỳ bóng người nào.

Đang định đứng dậy, bên tai lại vang lên âm thanh.

“Tiểu nha đầu, trong sân kia của người hoa mai nở thịnh vượng, dưới tàng cây nhưng là chôn không ít thi hài. Thủ đoạn như vậy, rất hợp khẩu vị bốn tọa, liền lại chỉ điểm người một câu!”

“Đi Hoang thành, tìm Chu tướng quân!”

...

Sân nhà.

Mười năm không về, khóa cửa đã rỉ sét.

Chu Dịch tiện tay bóp gãy khóa sắt, đẩy cửa đi vào, trong sân lại có một bộ xương trắng nằm yên.

Áo vải bố, bạch cốt tinh tế, ăn mặc không giống tặc nhân leo tường, khi còn sống cũng không có Đoán Thể võ đạo.

“Đây là bách tính bình dân?”

Chu Dịch khẽ nhíu mày, trước khi rời đi cố ý triệt hồi bảy rập trong viện, chính là vì phòng ngừa thương tổn đến bình dân bách tính.

Trong sân bố trí cơ quan bấy rập, xuất xứ từ một cao thủ cơ quan trong Thiên Lao, lưỡi đao, mũi kiếm lại bôi kịch độc, cao thủ võ đạo tầm thường đi vào cũng phải chết hẳn.

Bá tánh thấy phòng trống mà sinh tham niệm, ăn trộm có tội, cũng không đến nỗi phải chết.

Pháp lực của Chu Dịch bao bọc lấy bàn tay, mang thi hài lật qua lật lại tra xét, không có bất kỳ vết thương, cũng không có kịch độc còn để lại.

“Bình thường chết mười năm, hong gió cũng không đến nỗi chỉ còn bạch cốt!”

Chu Dịch chợt mặt lộ cười lạnh, từ trong ngực lấy ra An Trạch Phù, sau khi thi triển, khí tức trấn trạch trừ tà quét qua sân nhà.

Ô ô ô ——

Âm phong kêu khóc, một con lệ quỷ vô căn cứ hiển hóa, đang đứng ở trên nhánh cây táo nhìn chằm chằm Chu Dịch.

Con lệ quỷ này cùng trước kia thấy bất đồng, dữ tợn kinh khủng không giống hình người, bảy, tám con mắt màu đỏ, mọc ra lộn xộn ở trên mặt, cái miệng lộ ra răng nhọn răng cưa.

Bốn cái cánh tay nắm nhánh cây táo tàu, nửa người dưới căng phồng tựa như bụng nhện, phía trên lại có không ít mặt người quỷ dị.

“Xì xì xì!”

Lệ quỷ đầu lưỡi chữ Z, lúc phun ra nuốt vào, giống như độc xà lè lưỡi.

Chu Dịch cảm ứng khí tức lệ quỷ, ngay cả luyện khí một tầng cũng không bằng, nhất thời ngạo nghễ nói: “Chính là cô hồn dã quỷ, cũng dám làm hại, nên trừng!”

Lệ quỷ nghe vậy lửa giận dâng trào, từ trên cây nhảy một cái vồ giết tới, nửa người dưới như túi độc, phun khói đen tanh hôi.

Ừng!

Bỗng dưng xuất hiện một pho đại đỉnh thanh đồng, phát ra âm thanh như chuông sớm trống chiều, chấn cho thần hồn lệ quỷ gần như tán loạn, theo sát phía sau chính là đập vào trấn áp.

Ầm!

Tiếng nổ lớn truyền mười dặm, lệ quý trong nháy mắt hóa thành bụi bậm.

Chu Dịch triệu hồi Sơn Hà Đỉnh, nhìn thổ địa trong sân, phía dưới chôn từng chồng bạch cốt.

“Về sau lại có tặc nhân đi vào, phải thi hành hỏa táng, tránh cho nhà không bình yên.”

Chương 46: 50 tri mệnh.

“Lệ quỷ rút cuộc từ đâu mà đến?”

Chu Dịch thu hồi bảo đỉnh, vòng quanh sân nhà vòng vo hai vòng.

Trên đời địa phương chết nhiều người không chỉ một chỗ, thí dụ như bãi tha ma bên ngoài thành Thần Kinh, chất đống bao nhiêu thi hài lưu dân, nghe nói chó hoang phụ cận con người đồ ngẫu, tựa như ác quỷ.

Bên trong Thiên Lao thường xuyên chết người, cũng có địa phương xử lý thi hài cố định.

Năm này tháng nọ, đã thành hồ chôn lớn.

Trong sân chôn hai ba chục cỗ thi hài, so với hai nơi này kém xa, vậy mà âm hồn lại lột xác thành lệ quỷ.

“Những địa phương kia âm khí âm u, rất hiếm vết người, cùng trong sân khác biệt duy nhất... Chính là không có ta?”

Chu Dịch khiêm tốn cẩn thận, lại không phải là ngu xuẩn không tự biết, Quy Nguyên Quyết là công pháp Tu Tiên, hội tụ thiên địa linh khí chung quanh ở thể nội, có lẽ sẽ tạo thành biến hóa huyền diệu.

“Mua thêm chỗ sân dùng cho tu hành, chỗ này đem cho người ngoài, cũng có thể che giấu thân phận.”

Đầu lệ quỷ này đã tan thành bụi, nhưng mà nói không chừng sẽ còn ngưng tụ, ngộ nhờ thừa dịp Chu Dịch dốc lòng tu hành, âm thầm tới phụ thể sẽ không hay.

Mọi việc cẩn thận, bớt đi Xuân Phong lâu vài năm, liền dư ra bạc mua đình viện!

Lúc này.

Truyền tới âm thanh khinh công bay vút, trung niên áo dài màu trắng tung bay theo gió, đập ánh trăng rơi vào trong nhà.

Mùa đông gió rét lạnh liệt, một tay xách hai vò rượu, một tay vẩy quạt giấy trắng.

Chu Dịch chân mày cau lại: “Người người này tới ngược lại rất nhanh!”

“Cẩn Du đi tìm ta, nói có một lão đạo tới.”

Lão Bạch nói: “Dù sao nhiều năm như vậy đi qua, người lại tu chính là cái tà công kia, ta đều nghĩ đến người chết ở chỗ nào rồi.”

“Bề quan chính là thay đổi căn cơ, thọ nguyên thoáng bù lại nhiều chút.”

Chu Dịch nửa thật nửa giả tìm cái lý do: “Trần Nha Nhi không tệ, nếu là gặp mặt rồi liền tin ta mà nói, vẫn là chớ có đi xông xáo giang hồ, chết uổng ở bên ngoài.”

“Là Cẩn Du, ý là người đẹp như ngọc! Ta cố ý đi tìm phu tử Quốc Tử Giám, đặt tên.”

Lão Bạch rót ngược hai chén rượu: “Từ khi người xa Thần Kinh, lại cũng tìm không được người uống rượu thống khoái!”

Chu Dịch cười nói: “Đường đường trộm thánh, được xưng tri giao khắp thiên hạ, trên giang hồ một hô trăm ứng “

“Không giống với lúc trước, ta đã rời khỏi giang hồ, liền không thể ảnh hưởng quá nhiều người.”

Lão Bạch lắc đầu thở dài, trong đó hoặc có hoài niệm Tiêu Dao đã qua, càng nhiều hơn vẫn là an yên cùng vui mừng.

“Ta đây liền theo người uống đến già!”

Chu Dịch cùng lão Bạch làm quen trong ngục, trong nháy mắt hơn hai mươi năm, sớm liền hiểu người này cùng mình là một loại người.

Lão Bạch nhìn như cả gan làm loạn, từng trộm được rất nhiều trân bảo, kì thực chuyện vụn vặt cẩn thận, bản chất cùng Chu Dịch là cẩn thận giống nhau. Trên giang hồ cao thủ khinh công không đếm xuể, lấy hai bàn tay trắng nổi danh cũng không ít, lại chỉ có lão Bạch được mỹ danh Trộm Thánh.

Tuy nhiên những người khác làm việc không chu toàn, không cẩn thận, cuối cùng ngã xuống bỏ nhào.

Lão Bạch gặp chuyện rắc rối duy nhất, chính là gặp phải kiếp nạn quận vương phủ, kết quả liền lọt lưới cả đời.

Lão Bạch lắc đầu một cái, vung tay gạt đi mặt mũi che giấu, nơi khoe mắt đã có nếp nhăn, sắc mặt không còn anh tuấn, có thêm khí tức tang thương phong sương.

“Chúng ta đã già rồi!”

Năm mươi tuổi tri thiên mệnh, đã là vui mà quên sầu, tuổi lãnh đạm với vinh nhục, ở niên đại này đã là ông già!

Lão Bạch so với Chu Dịch lớn hai tuổi, đã năm mươi tám, tới gần sáu mươi!

Chu Dịch ngơ ngác, mắt thấy bằng hữu có thể đếm được trên đầu ngón tay già đi, ngửa đầu đem rượu trong chén uống cạn.

“Thiếu niên tử đệ giang hồ lão!”(1)

“Lão Chu học làm thơ tâm trạng nơi nào? Ta dù là số tuổi này cũng là vạn người mê, trên giang hồ không thiếu hiệp nữ kính ngưỡng, cố ý tới trong kinh thăm viếng.”

Lão Bạch đã sớm thấy ra: “Ngươi lại thì ngươi, đến già cũng tìm không được nàng dâu!”

“Kính ngưỡng? Ta xem là chiêm ngưỡng!”

Chu Dịch khinh bỉ nói: “Ngươi người này tâm địa quá gian xảo, Ma Môn Thánh nữ cười về bên trong nhà, Quận chúa làm sao có thể nhận được rồi hả?”

Lão Bạch bị ồ cười hề hề nói: “Hắc hắc! Chuyện này cũng không trách ta, là Vinh Xương chủ động nói ra.”

“Nổ, nổ tiếp đi!”

Chu Dịch nói: “Ngươi lợi hại như vậy, làm sao không thấy người Đại sư tử kiếm phái gì đó?”

“Thục Uyển da mặt mỏng, không muốn tới trong kinh.”

Lão Bạch bắt đắc dĩ nói: “Ta chỉ có thể hàng năm đi Vô Lượng sơn, ở lại hai ba tháng, dù sao cũng là chương môn danh môn chính phái, cũng không thể ủy khuất về nhà làm thiếp.”

“...”

Chu Dịch nhìn xuống dục vọng muốn một đĩnh đem lão Bạch đập chết, mỗi lần cùng hắn trò chuyện nữ nhân, cũng sẽ bị nghiền ép.

Hoa khôi Xuân Phong Lâu ngon như thế nào đi nữa, cũng không sánh bằng nữ chương môn kiếm phái, Ma Môn Thánh nữ, thế gia khuê tú... Có lẽ dung mạo không phân cao thấp, thân phận địa vị mang tới cảm giác chinh phục, ngay lập tức khác nhau như trời vực!

“Mấy năm nay triều cục thay đổi như thế nào? Trương Tướng chết chưa?”

Chu Dịch cứng rắn nói sang chuyện khác, âm thầm an ủi mình, chờ lão Bạch già không nhúc nhích được, lại đi tìm hân nói mỹ nhân trên đời.

“Cảnh Long năm thứ ba, Trương Tướng chết già trên chức vị, thụy hào Văn Trung(2), bệ hạ lấy lễ độ tử nâng quan tài đưa tang!”

Lão Bạch nói: “Về phần những thứ khác, mấy năm nay không phát sinh đại sự gì. Bệ hạ trẻ trung khoẻ mạnh, tính tình lại ôn hòa, đủ loại quan lại tất cả nói có tướng Trung Tông.”

“Ôn hòa? Phải nói là mềm yếu đi!”

Chu Dịch sau khi xuất quan, đã biết được kết quả Bắc Cương nghị hòa, cắt đất bồi thường tiền không nói, Cảnh Long Đế lại có thể vứt đi mặt mũi, tự đem hài cốt hoàng tử địch quốc mời ra thái miếu.

Nguyên nhân chính là như thế, Trương Tướng ra bắc, mới có thể nhanh chóng định ra nghị hòa!

Lão Bạch nói: “Mềm yếu cũng không tệ, bệ hạ lên ngôi mười năm còn chưa giết qua cửu tộc, mọi người sống đều rất tốt.”

“Phượng Dương Quốc liên tục ra võ trung, văn trung hai người tài ba, một lần thay đổi cục diện chán chương, xem ra quốc triều trong thời gian ngắn ngược lại không đổi.”

Chu Dịch đối với Phượng Dương Quốc cũng không oán niệm, thuần túy đứng ở góc độ khán giả bình luận.

Cho dù cải thiên hoán địa, cũng chính là đổi tốp người làm hoàng đế, như năm đó người kia từng nói, người có học thói nát không người có thể trị, hân có tham quan, án oan cũng sẽ không ít.

Hai lão nam nhân mười năm gặp lại, mượn rượu say, tự có chuyện nói không hết.

Trong lúc nói đến bộ xương khô trong sân, lão Bạch mặt lộ vẻ ranh mãnh.

“Lão Chu liệu có biết người này là ai?”

“Người người này vừa cười nhạo ta, cho nên không phải là cướp đường tiểu tặc, chẳng lẽ...”

Chu Dịch như có sở ngộ: “Là tộc nhân Chu thị?”

“Người người này quá mức giáo hoạt, không thú vị không thú vị!”

Lão Bạch nói: “Từ hai năm sau khi người rời đi, người cái sân nhà này là thành quỷ trạch, ban đêm thỉnh thoảng truyền ra kêu quái dị, hàng xóm chung quanh phần lớn đều bị dọa sợ đến dờn đi. “

Chu Dịch gật đầu nói: “Quả thật có đầu lệ quỷ, mới vừa đề cho ta đập chết!”

“...”

Lão Bạch nhất thời im lặng, không nhin được hỏi “Lão Chu, công phu của người rốt cuộc có bao nhiêu cao?”

Chu Dịch nhún nhún vai: “Cũng liền cao ba bốn tầng lầu đi!”

Lão Bạch lại hỏi: “Ta đây ở mấy tầng?”

Chu Dịch suy tính chên lệch giữa hai người, như nói thật nói: “Người đại khái ba bốn tầng dưới lòng đất.”

“Nói tiếp quỷ trạch...”

Lão Bạch lúc còn trẻ liền không quá mức theo đuổi võ đạo, tu hành khinh công một là đẹp trai tiêu sái, hai là chạy trốn bảo vệ tánh mạng, tuổi như vậy càng không lòng tranh cường hão thắng.

“Năm năm trước, người nhà họ Chu không biết từ nơi nào được tin tức, cho rằng người chết ở bên ngoài, liền tới trong kinh thu nhà. Kết quả vì lệ quỷ làm hại, cái người kia còn là cháu người, dường như kêu Chu Phương.”

“Tự làm tự chịu.”

Chu Dịch đã sớm cùng trong tộc tách ra, theo pháp lý, không tới phiên Chu thị tộc nhân thừa kế di sản.

“Ta đã sai người đuổi đi.”

Lão Bạch nói: “Lần sau bế quan chớ có quá lâu, tránh cho chỉ có thể cùng ta hoá vàng mã.”

“Nhớ rồi!”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm.

Sau đó đề tài từ miếu đường đến giang hồ, từ trên trời xuống tới đất, thẳng đến gà gáy ba tiếng, sắc trời Đông Phương trắng bệch mới chịu bỏ qua.

“Đời người có thể có mấy lần thống khoái như vậy!”

Lão Bạch đứng dậy cáo từ, chưa bao giờ đi cửa chính, lẳng không giảm ở trên tường bay vút rời đi.

Chu Dịch đứng ở trong viện rất lâu, sâu kín thở dài nói.

“Trong núi buông thả một ngày, trên đời đã ngàn năm!”

Bây giờ chẳng qua là mới vào Tiên Đạo, hử một tí bế quan lấy mười năm tính toán, ngày sau tu vi cao thâm, một lần bế quan đi ra, phạm trần tục thế có lẽ đã mấy đời người chết.

Phất tay một cái, pháp lực mang bộ xương khô nghiền thành tro, rơi vào dưới cây táo tàu thành phân bón.

—

(1) Thiếu niên tử đệ giang hồ lão: Thiếu niên khoái ý ân cừ cuối cùng sẽ già đi

(1) Thuy hào: danh hiệu sau khi chết của vua, quan

Chương 47: Ta là Tiểu Chu.

Trời có chút sáng lên.

Trên đường đã có không ít quây điểm tâm.

Chu Dịch ăn từ đầu đến đuôi, thức ăn vào bụng, pháp lực vận chuyển liền luyện hóa thành không.

“Món đậu hủ mặn này không tệ, thêm một chén nữa!”

Ăn cơm trên đường gặp phải hàng xóm, cười chào hỏi, trẻ tuổi là thăm thăm, lớn tuổi kêu bác gái chung quy sẽ không sai.

Hàng xóm nghi ngờ nói: “Chàng trai anh tuấn này là ai?”

“Sư phụ ta là Chu Dịch, trước khi lâm chung để cho ta tới trong kinh xông xáo.”

Chu Dịch lúc này bộ dạng hai mươi tuổi, cùng hình dáng giống nhau đến bảy tám phần, năm này tháng nọ được linh khí tưới nhuần, dung mạo từ bên trong mắt người tầm thường đã là rất là xuất sắc.

Nếu là cùng lão Bạch so sánh, Chu Dịch liền dùng khí chất quan trọng hơn so với dung mạo, dùng cái này để an ủi mình.

” Học trò Chu tiên sinh!”

Hàng xóm nửa tin nửa ngờ: “Người tối hôm qua ở trong viện kia?”

Chu Dịch ở bên trong mắt người phụ cận thuộc về người tài giỏi, trong ngày thường ôn hòa mềm mại, hàng xóm gặp việc khó gì, cùng nha môn nói một tiếng liền làm, rất là uy vọng.

”Ừ, sư phụ trước kia ở trong viện bố trí cơ quan, người bình thường đi vào là thành...”

Chu Dịch khoa tay động tác cất cổ: “Tối hôm qua lúc ta tháo bỏ cơ quan, gây ra động tĩnh, không cẩn thận quấy rầy mọi người.”

“Thì ra là như vậy, không sao không sao.”

Mọi người cười nói: “Ta biết mà, Chu tiên sinh người tài giỏi như vậy, trong nhà làm sao có ma quỷ lộng hành!”

Những người khác rối rít mừng rỡ đồng ý, từ sau khi ma quỷ lộng hành, đến nay vẫn không dọn đi, phần nhiều là tiền tài trong nhà không đủ.

Bây giờ tin nhảm được phá, an ổn không nói, phòng ngã giá sẽ còn tăng lại.

Tối gần xế trưa.

Chu Dịch đi tới Thiên Lao, lính canh ngục trị thủ không nhận biết, bắt quá tất cả mọi người nhận ra bạc.

“Lưu Tư ngục?”

Lính canh ngục nhớ lại nói: “Lưu đại nhân đã lên chức, hôm nay là Hình bộ thị lang, tìm hẩn hẩn phải đi nha môn Hình Bộ.”

Lúc này.

Có lão lính canh ngục từ trong lao đi ra, áp giải phạm nhân quần áo tù.

Chu Dịch ánh mắt sáng lên, tiến lên chào hỏi: “Nhưng là Phùng đại nhân?”

Phùng Kiều làm lính canh ngục hơn nửa đời người, lần đầu tiên có người gọi đại nhân, nhất thời tâm tình thoải mái, học Tư Ngục đại nhân nói chuyện bằng giọng mũi.

”Ừ, ngươi là ai? Tối thiên lao làm gì?”

“Phùng đại nhân, sư phụ Chu Dịch của ta trước khi lâm chung, chỉ điểm ta tới Thiên Lao tìm cái việc vặt. Sư phụ từng cùng ta nói qua, nói Phùng đại nhân diện mạo uy vũ, cái trán có viên nốt ruồi phát tài.”

Chu Dịch từ trong ngục xuất ra thư tiên cử, tự viết, chữ viết phía trên tự nhiên không sai được.

”Học trò của lão Chu...?”

Phùng Kiều quan sát tỉ mỉ, đối ứng cùng bộ dáng trong trí nhớ, phát hiện có bốn năm phần giống nhau: “Lão Chu người kia thiên tính sắc bén, Xuân Phong Lâu như nhà, ngươi sẽ không là con của hẩn chứ?”

“Ta quê quán ở Ngật Châu, năm đó đánh giặc thành lưu dân.”

Chu Dịch nói: “Ở Tuyên Châu thiếu chút nữa chết đói, thật may gặp phải sư phụ, nói ta rất có võ đạo thiên phú, liền thu làm đệ tử.”

Cái lai lịch này không người có thể kiểm chứng, Ngật Châu xấp nhập vào Phượng Dương Quốc bất quá năm sáu năm, còn chưa hoàn toàn quản lý trăm họ rõ ràng, liền để cho Đại Ung lần nữa đoạt lại.

“Thật không phải sao?”

Phùng Kiều mặt mang hồ nghi, nhưng cũng không có làm khó: “Ta dẫn ngươi đi tìm Lô giáo úy, hắn cùng với sư phụ của ngươi quan hệ cực tốt, mới có thể sắp xếp cái việc vặt.”

Một lát sau.

Lô giáo úy hỏi: “Ngươi thật không phải là con trai lão Chu?”

Chu Dịch bất đắc dĩ, nhiều lần phủ nhận.

“Lão Chu làm sao chết?”

Lô giáo úy nói: “Năm đó thực lực của hắn, nghe nói ở kinh thành đã là đứng đầu, cao thủ võ đạo không phải là đều sống lâu?”

Chu Dịch mặt lộ bi thương nói: “Sư phụ năm năm trước cưỡng ép Tây Tủy, sau khi thất bại huyết khí làm tổn thương xương tủy, kiên trì bốn năm cuối cùng không vượt qua được.”

Võ đạo Đoán Thể giai đoạn trước gồm Bì Mô, Gân Cốt, Luyện Tạng, cần tích lũy tháng ngày, người thiên phú tốt đẹp không thiếu công pháp, thuốc thang thì gần như không có đại bình cảnh.

Chỉ có Tây Tủy bất đồng, huyết khí chìm vào sâu trong xương cốt, trui luyện xương tủy so với phủ tạng còn phải yếu đuối gấp mười lần, không cẩn thận liền bị thương nặng.

Trên giang hồ những lão già kia Luyện Tạng đại thành, cũng không phải là không biết phương pháp Tây Tủy, đa số là không dám tiến hơn một bước.

Luyện Tạng cảnh đã không thiếu giàu sang, liền không có dũng khí liều mình cược mạng lúc trước!

“Việc nguy hiểm khó mà tránh tai nạn, lão Chu người trí tuệ như vậy, cẩn thận cả đời, làm sao khi trước lão liền không nghĩ ra.”

Lô giáo úy thở dài một tiếng, tra xét thư đề cử, gật đầu nói: “Người nếu là học trò lão Chu, tự nhiên nên sắp xếp cái việc vặt, có tính toán gì?”

“Đưa cơm đi.”

Chu Dịch nói: “Sư phụ nói cho ta biết, đưa cơm sống được lâu.”

“Ha ha!”

Lô giáo úy vỗ tay cười nói: “Lời này nhất định là lão Chu nói, Chu Lập, ừ, về sau liền kêu người tiểu Chu, về sau liền phụ trách đưa cơm giữa ban ngày.”

“Đa tạ Lô đại nhân.”

Chu Dịch biết được trong thời gian ngắn khó được tín nhiệm, bên trong Thiên Lao thường xuyên có thám tử trà trộn đi vào, cố gắng mang một phạm nhân lên cứu đi.

Cái vấn đề này cũng không khó giải quyết, chỉ cần ở trong lao nán lại mười năm hai mươi năm, khi đó ai cũng liền không hoài nghi.

Thời gian, sẽ tự phủ lên hết thảy!

Lô giáo úy nói: “Ngón nghề thủ đoạn tra hỏi phạm nhân kia của sư phụ ngươi, học được mấy thành?”

“Sư phụ tán dương ta, trò giỏi hơn thầy.”

Chu Dịch tự tin nói: “Phải chăng là Lô đại nhân gặp phải phạm nhân khó thẩm tra? Chỉ cần giao cho ta, nhiều lắm là một ngày, dù cho hán tử cứng như thép cũng không chống nổi.”

“Quả thực có một tên.”

Lô giáo úy nói: “Vài ngày trước bắt tên sơn tặc lâu la, đã thẩm mấy ngày, vẫn không hỏi ra hang ổ ở đâu.”

Chu Dịch đúng lúc thần sắc bối rối: “Phụ cận Thần Kinh cũng có sơn tặc?”

Sống lâu, việc trải qua nhiều, kỹ thuật diễn xuất dĩ nhiên là lên rồi, rất dễ dàng liên giả bộ một thiếu niên mới ra đời, không biết thế sự.

“Chỗ nào không được ăn cơm, tự nhiên đều có sơn tặc.”

Lô giáo úy thấy bộ dáng kia, hoài nghi trong lòng bót đi vài phân: “Chỉ trách bọn họ không có mắt, trước kia cướp thương nhân tầm thường cũng thì thôi, vài ngày trước lại cướp hàng hóa nhà Lễ Bộ Thị Lang, phía trên nghiêm lệnh phải tiêu diệt!”

“Chính là sơn tặc, rất dễ dàng tra hỏi!”

Sau nửa giờ.

Chu Dịch cạy ra miệng sơn tặc, đại bản doanh sơn trại lại ngay Vạn Thọ Sơn Nam Lộc.

Sơn tặc cùng cấm quân trú đóng Vạn Thọ Sơn, lúc không có ai lẫn nhau cấu kết, mỗi khi có quân lính tới truy xét, cấm quân liền thay sơn tặc che giấu tung tích, như thế mới có thể nhiều lần diệt không được.

Sơn tặc phụ trách cướp bóc thương hàng, cấm quân phụ trách thủ tiêu tang vật chia tiền!

“Tiểu Chu, vậy mới tốt chứ!”

Lô giáo úy hai mắt sáng lên: “Đây chính là công lao bằng trời, ta cũng có thể ở bệ hạ nơi đó lộ mặt a!”

Sơn tặc, Cấm quân, Lễ Bộ Thị Lang, cộng lại cũng không sánh bằng Vạn Thọ Sơn Nam Lộc.

Vị trí Hoàng Lăng Phượng Dương Quốc, lại thành đất chứa chấp sơn tặc, lại nói khó nghe một chút, có phải hay không chiếm Long khí nhất tộc Triệu thị?

“Chúc mừng Lô đại nhân.”

Chu Dịch thoáng tỏ vẻ khiếp sợ, nhưng trong lòng không chút nào gợn sóng, sống trong Thiên Lao bốn mươi năm, vụ án ly kỳ hơn đều gặp.

Cấm quân Hoàng Lăng thế nào, Chu Dịch cũng đã gặp được, có thể nói là một đám nghèo đói bị người quên.

Chỉ có khi Hoàng Đế vào chôn cất, mới có thể ăn thức ăn thịt cá, trong ngày thường lấy nghề nông trên núi mà sống.

Hiện nay không được ăn cơm, suy nghĩ làm nghề tay trái vét tiền, có thể lý giải!

“Từ khi nào, ta đây máu lạnh như vậy?”

Chu Dịch sờ mặt mình một cái, khẽ lắc đầu, vừa cười chúc mừng Lô giáo úy.

Chuyện sau này, tự có Hình bộ, Binh bộ đi làm án bắt trộm, Chu Dịch mới vừa vào ngục liền lập công lớn, rất dễ dàng liền đứng vững bước chân.

Thái độ của lính canh ngục trong lao đối với “Chu Lập ” cũng không tệ, dù sao năm đó nhận không ít ân tình của sư phụ hắn.

Tỷ như đi Xuân Phong Lâu nghe hát, cho tới bây giờ đều là Chu Dịch trả tiền.

Chương 48: Cố nhân thanh lâu.

Đảo mắt đã qua một tháng.

Chu Dịch lại thẩm tra mấy phạm nhân, thủ đoạn hành hình trở nên thuần thực, ít có thể chống đỡ qua một giờ.

Lúc này.

“Chu Lập ” đến cùng có đúng hay không là học trò Chu Dịch, đã không quan trọng.

Lô giáo úy lấy được triều đình khen thưởng, tán đồng người hậu bối này, cuối tháng phân bạc đều phát nhiều hơn hai mươi lượng. .

“Danh hiệu Huyết Ngục Lão Ma của lão Chu năm đó, không bao lâu là có thể truyền tới trên người của ngươi!”

“Đệ tử sao dám vượt khuôn, dùng cũng phải là tiểu Ma.”

Chu Dịch cười nói: “Thường xuyên nghe sư phụ nói về Xuân Phong Lâu, hôm nay phát bạc, buổi tối xin đại nhân nể mặt.”

“Được rồi không dám !”

Lô giáo úy hài lòng gật đầu, lão nhân chung quy là ưa thích người tuổi trẻ tôn trọng tiền bối.

Chu Dịch lại mời những ngục tốt khác, đồng liêu rồi rít đáp ứng. Vốn coi hấn là người trẻ tuổi hậu sinh, xem ở mặt mũi có nhân mà quan tâm, bây giờ tất cả đều ngang hàng đối đãi.

Nhập môn dựa vào là quan hệ, đứng vững bằng vào bản lĩnh!

Từ xưa đến nay, không ngoài như vậy.

Chạng vạng tối.

Xuân Phong lâu.

Làm ăn vẫn thịnh vượng, xa xa liền ngửi thấy mùi sơn phấn, các cô nương ăn mặc mát mẻ chào hỏi khách nhân.

“Đại gia, tới chơi nha!”

Các khách nhân ra ra vào vào, vui vẻ biết bao.

Lô giáo úy dẫn một đám lính canh ngục đi vào, đúng lúc hoa khô đang khiêu vũ, lụa hồng mơ hồ, nửa kín nửa hở, tựa như lộ mà không lộ, mỗi khi có động tác mở rộng eo, liền đưa đến khách nhân hoan hô từng trận.

” Hoa khô Tô Tô cô nương khóa này, được xưng Thần Kinh đệ nhất eo!”

Lô giáo úy thở dài nói: “Vốn là Tu Đức Phường mở ra một Minh Nguyệt Lâu, Xuân Phong lâu mơ hồ sa sút, kết quả Tô Tô cô nương vừa lên đài, thủ khoa không người có thể đoạt!”

Phùng Kiều kinh ngạc nói: ” Tu Đức Phường, đây chẳng phải là đất của Lễ Bộ Quốc Tử Giám, còn có thể mở thanh lâu?”

“Nghe nói chủ nhân chính là Đại lão gia Lễ Bộ!”

Lô giáo úy nói: “Ta cùng với Lưu đại nhân đi qua một lần, nói như thế nào đây, các cô nương đẹp là đẹp nhưng lại không buông thả, nghe nói là từ Giáo Phường Ti chọn mua.”

“Không buông thả còn chơi đùa cái gì.”

Chúng đồng liêu rồi rít chề, Thiên Lao lính canh ngục đều là một đám đại lão cục cằn, rất khó hiểu về đẹp của mềm yếu nũng nịu.

“Các ngươi đây đều không hiểu, vẫn là người có học biết chơi!”

Chu Dịch chặc chặc nói: “Giáo Phường Ti đều là gia quyến phạm quan, với ta mà nói cùng Xuân Phong lâu cũng không khác biệt gì, nhưng mà những đại nhân thấy nhưng là vợ đồng liêu ngày xưa.”

“Ồ —— “

Các đồng liêu rồi rít kéo dài âm, đối với điều này tỏ vẻ khinh bỉ, chán ghét.

“Tiểu Chu vừa nói như thế, khó trách đại nhân trong triều đều thích đi Minh Nguyệt Lâu...”

Lô giáo úy ánh mắt lóe lên, hiển nhiên động tâm tư.

Đang lúc nói chuyện.

Tú bà đã dắt eo tới, còn chưa tới trước mặt liền khom người xin lỗi: “Lô gia, hôm nay khách quá nhiều người, là thật không dời ra phòng riêng, ủy khuất ngài ở đại sảnh ngồi một chút.”

“Phía trước dẫn đường.”

Lô giáo úy khẽ vuốt cằm, cũng không để ý thiệt giả.

Thiên Lao chỉ hai người có thể tùy thời có bao sương ở Xuân Phong Lâu, chỉ Lưu Tư Ngục cùng lão Chu, những người khác không dễ dùng.

“Người là Vân Nương?” Chu Dịch thử hỏi dò.

“U, tiểu ca nhi này nhìn nhìn không quen mặt, bất quá bộ dáng đáng đáp thật tuấn!”

Tú bà khăn tay che nửa miệng, rất là đắc ý nói: “Vân Nương danh tự này, nhưng đã một vài năm không người kêu, tiểu ca nhi nơi nào nghe qua?”

Vân Nương.

Danh tự này là phong quang nhất của Tú bà, nói chung cũng là thời điểm phong quang nhất đời này, toàn bộ Thần Kinh thành bởi vì nàng mà huyên náo.

Phong lưu quyền rũ, một khúc tỳ bà động kinh thành!

Cách nay mười sáu năm trôi qua, đã vắng vẻ vô danh vậy.

“Sư phụ ta từng nói qua với ta, trong thành thần kinh đệ nhất tỳ bà, đương kim Vân Nương.”

Chu Dịch cười nói: “Hoa khôi khác vô luận là đánh đàn hay là thổi tiêu, chẳng qua chỉ là cùng khách làm dáng một chút, tỏ rõ mình không phải là người ngu ngốc, để tăng lên giá trị, chỉ có Vân Nương vì học tỳ bà, gây phá hư ngón tay.”

Vân Nương theo bản năng ẩn giấu giấu tay phải, chán nản nói: “Sư phụ ngươi là lão Chu?”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Xác thực.”

“Cái thành thần kinh này một triệu người, đều nói thiếp quyền rũ, chỉ có lão Chu khen ngợi tỳ bà.”

Vân Nương hỏi “Nhiều năm không thấy hấn, bây giờ thế nào?”

“Sự tôn năm ngoái đã qua đời.”

Chu Dịch trong lời nói có chút tiếc nuối, năm đó cùng Vân Nương tâm sự khá vui vẻ, nàng đúng là một người mê mọt âm luật, chẳng qua là sinh sai thế giới rồi, nếu không giá trị nhan sắc thêm kỹ thuật nhất định là nữ thần đại chúng.

Hai người tương giao quá sâu, Vân Nương mượn men say, lại có ý nghĩ chuộc thân.

Chu Dịch có lẽ là có lòng phòng bị, có lẽ là không tín nhiệm gái lầu xanh, liền lại cũng không đi tìm Vân Nương.

“Lão nhân kia là người không có lương tâm, chết cũng tốt, ta cùng với vài chị em gái nói qua, nhất định đều vỗ tay khen hay.”

Vân Nương mặt lộ vẻ hờn dỗi, trong thanh âm hơi có chút trầm thấp: “Theo ta đi trên lầu, còn có phòng riêng để lại cho khách cũ, tránh cho sự phụ của người buổi tối báo mộng, nói ta không chiếu cố người!”

“...”

Chu Dịch nhất thời nuôi tiếc, nếu thật nói hai người có cảm tình sâu dày, vậy cũng là lừa gạt tiểu hài tử.

Đi chơi Xuân Phong Lâu hơn ba mươi năm, trong lúc này cũng gặp phải mấy nữ tử cảm tính.

Đại khái là nữ tử phong trần ít có người có thể giao tâm, Chu Dịch ra tay phóng khoáng, nói chuyện lại dễ nghe, lại chưa bao giờ coi thường qua các nàng, mới thoáng có một tia làm rung động vui mừng như thế.

Dù là thật chuộc thân lập gia đình, trải qua củi gạo dầu muối tương dấm trà, Chu Dịch dù có bao nhiêu phòng bị, cũng khó nói có thể sống qua tốt.

“Lão Chu, người không có ở đây, Xuân Phong Lâu vẫn có truyền thuyết của người!”

Lô giáo úy tự lắm bả, hấn đời này bội phục nhất hai người.

Một là Tư Ngục trước, Lưu Thị Lang hôm nay, thủ đoạn quan trường, khừu giác đã đạt siêu phàm. Một người khác chính là

Chu Dịch, rõ ràng là lính canh ngục đưa cơm, có thể để cho hoa khôi nhớ không quên.

Ngồi xuống lô ghé riêng lầu hai.

Chu Dịch tự giác ngồi vào sau cùng, cùng mọi người chia thức ăn rót rượu, lại nói nhiều chút lời đùa.

Lô giáo úy âm thầm khen ngợi, không hổ là đệ tử lão Chu dạy dỗ, người bình thường vừa mới lập công, khó tránh khỏi lòng có chỗ đắc ý, ít có người có thể làm được không quan tâm thiệt hơn.

Lính canh ngục Thiên Lao đều là kẻ tinh ranh, tự nhiên có thể biết được vi diệu trong này.

Chỉ một thoáng, quan hệ kéo gần lại rất nhiều, bầu không khí nhiệt liệt lên.

Đồng liêu nói thẳng cùng Chu Dịch ý chính mấu chốt trong Thiên Lao, quy tắc ngầm sáng tối, đã hoàn toàn đem Chu Dịch coi là người một nhà.

“Thế nào là vẫn?”

Chu Dịch nhìn khách cười vui dưới lầu, hoa khôi dáng múa dịu dàng, ngay lập tức lấp đầy mười năm trống không.

Mùi khói lửa nhân gian, là thứ an ủi sẵn sóc lòng người phàm tốt nhất.

Rượu tới uống chưa đủ đô.

Lô giáo úy khoác bả vai Chu Dịch: “Tiểu Chu a, ta xem trọng ngươi nha! Trong kinh có phiền toái gì, cứ việc nói, chớ có bởi vì chút chuyện vật trì hoãn việc thăng quan.”

“Lô đại nhân, thật là có sự kiện rất là phiền toái.”

Chu Dịch nói: “Mấy ngày trước đây, tộc nhân sư phụ ta tới Thần Kinh, bảo ta đem nhà trả lại, để lại cho hậu bối Chu gia thừa kế.”

Lô giáo úy khẽ nhíu mày: “Lão Chu còn có người nhà? Thế nào không nghe hấn nói qua?”

Nếu thật là sự vụ trong nội bộ của Chu gia tộc nhân, Lô giáo úy còn không tiện nhúng tay, không nói Phượng Dương Quốc

lấy hiếu trị thiên hạ, tộc nhân tông pháp ở phương diện xử lý di sản, còn phải đứng trước luật pháp quốc triều.

Tuyệt hậu lại bị vợ vét, chính là có!

Phùng Kiền nói: “Ta biết một chút, lão Chu cha hấn đã tách ra.”

“Tách ra!”

Lô giáo úy nhất thời có sức lực: “Đã tách ra, tông pháp liền không quản được, hưởng chi cách hai đời. Nếu như vậy đều có thể thu hồi lại, vậy dứt khoát họ Chu thiên hạ, cũng để cho hấn đi thu.”

Mọi người nghe vậy, một trận cười ầm lên.

“Tiểu Chu chớ có sợ chuyện, lấy công phu của ngươi, nếu còn người đến cửa, trực tiếp chop tới Thiên Lao tra hỏi.”

“Đa tạ Lô đại nhân.”

Chu Dịch nhờ cậy Lô giáo úy nhúng tay chuyện này, đã là xem ở nhân quả đời trước, nếu như lại không thức thời, sang năm quả táo, quả nho lại có thể kết thêm nhiều chút trái cây.

Chương 49: Cẩm Y cai quản quốc gia.

Xuân Phong Lâu là động tiêu tiền cao cấp nhất Thần Kinh.

Khách nhân tới đây, vô luận có học vấn hay không, cũng sẽ ra vẻ hiểu biết.

Trong ngày thường tính khí bốc lửa đi nữa, ở trước mặt tiểu tỷ tỷ da trắng dung mạo xinh đẹp, cũng phải làm bộ ưu nhã.

Lô giáo úy lúc quát roi phạm nhân lực đạo kinh người, lúc này cùng cô nương nói chuyện, nhẹ nhõm mềm nhũn.

Chu Dịch đang giúp Nhu Nhu cô nương xem tướng tay, đọc thuộc đạo kinh, kinh phật hai mươi ba mươi năm, sớm vượt qua phần lớn thầy tướng phàm tục, nói ra tất nhiên rõ ràng mạch lạc.

“Sợi này có chút ngang... Không đúng, là nhỏ, úi chà không không, là ngắn, trong ngày thường uống nhiều sữa bò...”

Bỗng nhiên.

Một tiếng âm vang nổ vang, lẫn át tiếng cười vui của khách, bên trong Xuân Phong Lâu bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Chu Dịch men theo âm thanh nhìn, bốn tên hán tử trung niên phòng khách lầu một, xóc lên bàn uống rượu.

Tú bà liền vội vàng tiến lên, khom người nói xin lỗi: “Mấy vị gia, Tổ Tổ cô nương nhảy nửa đêm rồi, đổi người khác...”

“Đại gia tới đây, chính là nhìn nàng!”

Một người trong đó nói: “Hôm nay Trần đại nhân ở đây, chớ nói nhảy không được, gãy chân cũng phải nhảy!”

Lại có người tiếp lời: “Chính là nữ nhân ti tiện, khen hai câu gì đệ nhất eo, coi chính mình đắt như vàng?”

Tú bà hơi biến sắc mặt, nghe khẩu âm nói hẳn là người Thần Kinh, lúc này mới không dễ trêu chọc.

Một trong số đó dĩ nhiên là Thần Kinh quyền quý nhiều, nói không chừng chính là công tử ca Hầu phủ Bá phủ. Hai là

người Thần Kinh tất nhiên biết được, Xuân Phong Lâu bối cảnh sâu dày, còn dám lớn lối như vậy nhất định có chỗ dựa.

Khách nhân bên cạnh áo quần hoa lệ, như là người hâm mộ Tô Tô cô nương, đối với mấy người phách lối không vừa mắt.

“Tô Tô cô nương đã mệt mỏi, bức bách nữ tử nhu nhược, há là...”

Còn chưa có nói xong, một đạo thân ảnh thoáng qua, đè lại cánh tay khách nhân, soạt từ bên hông rút ra dao găm.

A!

Hét thảm một tiếng, dao găm xuyên thấu bàn tay khách nhân, gắt gao đóng vào ở trên bàn.

Lúc này người đứng đầu vẫn đang an ổn ngồi kia, từ trong ngực lấy ra bảng hiệu, ném ở trong ngực tú bà.

“Tiếp tục hát!”

“Cảm y vệ!”

Tú bà thấy rõ bộ dáng bảng hiệu, trên đó viết “Cảm Y Vệ Bách Hộ Trần Dương ” bị dọa sợ đến không ngừng kinh dị.

Chỉ chốc lát sau.

Âm thanh sáo trúc lại vang lên, Tô Tô cô nương lần nữa lên đài khiêu vũ, so với mới vừa rồi càng ra sức vặn eo.

Trần Dương mắt liếc khách nhân bị thương, âm thanh rất là hòa ái: “Người ở nơi nào?”

“Đại Châu.”

Khách nhân bàn tay còn chảy máu, cũng không dám có bất kỳ âm thanh, nhờ giúp đỡ nhìn bạn tốt chung quanh, người không người nào dám lên tiếng.

“Địa phương sản xuất muối tốt a!”

Trần Dương cười nói: “Nghe nói bên kia đang có loạn hải tặc, cùng không ít thương nhân muối âm thầm cấu kết, trong đó có hay không có người đây?”

“Không có, tuyệt đối không có.”

Khách nhân dùng sức kéo ra bàn tay, gằng gượng để cho dao găm cắt thành hai nửa, phù phù quỳ dưới đất dập đầu: “Đại nhân tha mạng, ta cùng Hộ Bộ Lỗ Thị Lang là thông gia...”

Trần Dương Thần tình không thay đổi, vẫn chậm rãi uống rượu.

Khách nhân cắn răng một cái: “Đại nhân, ta nguyện ý cầm ba phần mười tiền bạc, đưa đến phủ.”

“Bây thành!”

Trần Dương chậm rãi nói: “Về sau cũng không cần đưa cho họ Lỗ, không qua mấy ngày, hẳn coi như không còn là quan.”

Khách nhân nhất thời hoảng sợ, bất chấp máu chảy đầy đất, dập đầu đáp ứng.

Chuyện này xong.

Tú bà mới dám sai người đỡ người bị thương rời đi, rửa sạch sẽ nền đất, lại sắp xếp cô nương tốt nhất trong lầu phục dịch.

Trải qua sóng gió như vậy, bầu không khí vui sướng trong Xuân Phong Lâu tiêu giảm rất nhiều, một ít khách tính tình cẩn thận lặng lẽ rời đi, tránh cho trêu chọc nanh vuốt triều đình.

Lô ghé riêng lầu hai.

Chu Dịch mắt thấy chuyện đã xảy ra, rất là kinh ngạc quyền thế của Cẩm y vệ.

“Lô đại nhân, Cẩm y vệ làm sao lợi hại như vậy?”

Cẩm y vệ là Thái Tổ Phụng Dương Quốc kiến lập, lúc đầu chiêu nạp đều là huân quý, thậm chí dòng thứ hoàng tộc.

Những người này trung thành khẳng định không thành vấn đề, khi đó huân quý trải qua chiến trường, một đao một thương chém giết đi ra, giá trị võ lực tự nhiên không kém.

Khi đó Cẩm y vệ giám sát đủ loại quan lại, có quyền độc lập truy bắt, hình ngục, Hình bộ, Đại Lý Tự không có quyền hỏi tới, có thể nói quyền thế ngút trời.

Bây giờ hơn ba trăm năm đi qua, Cẩm y vệ trải qua mấy triều đại suy yếu, thu hồi quyền lực truy bắt, giám sát, uy thế sớm

không còn năm đó. Chỉ có người sa cơ thất thế bên trong huân quý, hoặc là con trai thứ không được coi trọng, mới sẽ đi cái nha môn chỉ có tiếng xấu, không có thực quyền này kiếm miếng cơm ăn.

“Tiểu Chu, bây giờ Thần Kinh có hai chỗ không được chọc.”

Lô giáo úy nói: “Một trong số đó chính là không chọc Cẩm y vệ, Hoàng Thượng thân cận huân quý, khôi phục đủ loại quyền lực giám sát quan lại, thế của nó đang thịnh. Hai chính là không chọc Trương gia, hiện nay Hoàng Hậu là con gái Văn Trung Công, Thái Tử là cháu ngoại!”

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Ngay sau khi ta tới Kinh, nghe không ít người nói bệ hạ nhân từ?”

“Lão Chu chỉ truyền tay nghề người, lại không dạy người thế sự.”

Phùng Kiều men say lên đầu, tiếp lời nói: “Bệ hạ nhân từ, là đối với đủ loại quan lại, huân quý, tông thất, đối với bình dân bách tính nhân từ có tác dụng chớ gì!”

Đồng liên nói: “Bây giờ Cẩm y vệ khuếch trương đang nhanh, ngục Chiếu khắp nơi tuyển người hầu, lão Phùng có thể đi thử xem.”

“Khục khục khục! Chớ có nói càn, Thiên Lao có cái gì không được!”

Lô giáo úy e sợ Chu Dịch sinh tâm tư khác, dù sao Cẩm y vệ uy phong đang thịnh, so với việc nhàn trong Thiên Lao có tiền đồ hơn, liền vội vàng nói sang chuyện khác.

“Đi Cẩm y vệ có gì hay, bắt trộm nhưng là việc xấu muốn mạng, không bằng trực tiếp đi đút lót Trương gia.”

Đồng liên gật đầu nói: “Lô đại nhân nói đúng, Trương gia mới là thật lợi hại, chưa tới vài chục năm, quốc triều đều có một nửa người nhà, nói ít cũng là trăm năm giàu sang!”

“Lưu đại nhân có thể mười năm thăng mười lăm cấp, chính là ở khi Trương Tướng ở dưới thấp, giúp người đang gặp nạn, đầu nhập môn hạ Trương gia.”

“Bây giờ thêm gấm thêm hoa, nói ít cũng phải là Châu Phủ Đại Quan, nếu không cánh cửa cũng không vào được!”

“Nói có lý!”

“Nếu là đồ lại mười năm trước, ta nhất định có thể ngồi vào Trương gia.”

“...”

Chu Dịch nghe đồng liêu tán gẫu, ngược lại lại đối với tương lai Trương gia không coi trọng.

Người bình thường dù là quan hệ khá hơn nữa, ai có thể mang gia sản phân một nửa đi ra ngoài, huống chi quốc thổ lớn như vậy, gặp phải chuyện này, công lao ân đức thân tình lớn hơn nữa cũng ma diệt.

Trải qua bốn triều, Chu Dịch nghe nhiều thấy nhiều, mơ hồ có chút cảm ngộ.

Có lúc tạo phản hay không tạo phản, thật không phải mình có thể chi phối, chiều hướng phát triển đến mức nào đó, chỉ có tiến quân mãnh liệt một đòn mới có hy vọng sống.

“Chút chuyện ruồi bu này cùng ta có quan hệ gì đâu, nào có thú vị bằng xem tướng cho tiểu tử tử!”

Chu Dịch thấp giọng cùng Nhu Nhu cô nương nói.

“Chỉ tay coi cũng không chính xác, ta còn có bí thuật xem đường sự nghiệp, chúng ta đi trên lầu thâm nhập trao đổi một phen.”

...

Hôm sau.

Sảng khoái tinh thần.

Chu Dịch xách thùng gỗ, quen cửa quen nẻo đưa cơm.

Tay khẽ run lên, cháo loãng chỉ còn lại cháo, không có một viên gạo.

“Tay nghề ăn cơm còn không có xa lạ!”

Ngục Át số sáu.

Tối hôm qua nhốt vào phạm nhân mới, trên người mặc không phải là quần áo tù, lại là một thân quan bào.

Màu xanh đen, thêu cò trắng.

Chu Dịch cái muỗng mò đến đáy, múc đầy cháo đặc: “Vị đại nhân này, ăn cơm.”

Đưa cơm xong.

Chu Dịch nhìn lính canh ngục đánh bài, tán gẫu hỏi thăm lai lịch phạm nhân, lại danh tiếng không nhỏ.

Vu Túc, thi đậu quan trạng nguyên trong tam nguyên khoa khoa cử đầu tiên, sau khi Cảnh Long Đế lên ngôi.

“Tiểu Chu, người này nhưng mà phải hảo hảo phục dịch.”

Lô giáo úy sờ bài nát, tiện tay ném không đặt tiền: “Sáng nay Mã giáo úy nói với ta, tối hôm qua trong cung đến Nội thị, phân phó không thể lạnh nhạt với Vu Biên Tu(1), rất có thể là bệ hạ ra hiệu.”

Chu Dịch kinh ngạc nói: ” Môn sinh đặc ý của bệ hạ, làm sao nhốt vào Thiên Lao?”

“Ta cũng không biết, có lẽ là nói sai cái gì.”

Bên trong Thiên Lao giam qua không ít quan lại bởi vì nói, viết mà chịu tội, trước có một thư sinh làm thơ từ, không biết tránh tên húy Hoàng Thượng, lại thêm tên thật Trung Tông.

Cầm y vệ sau khi nghe nói, tra rõ chứng cứ thư sinh không tạo phản, liền ném vào Thiên Lao nhốt.

—

(1) Biên Tu: Chức quan sử cổ đại

Chương 50: Lặng lẽ đợi thiên thời.

Thời gian lại khôi phục ngày trước.

Nhà, Thiên Lao, Xuân Phong Lâu.

Thoáng cái thời gian một năm đi qua, lại không người hoài nghi lai lịch Chu Dịch, người này thật là cùng sự phò hãn như nhau, tiêu sái nhàn nhã.

Mọi chuyện không hề quan tâm, không sai khiến không động.

Trong lao phạm nhân đến lại đi, đầu thai chuyển thế hoặc là thăng quan tiến chức nhanh chóng, chỉ có ngục Át số sáu một mực không biến.

Thời gian lâu dài.

Chu Dịch cùng với Vu Túc rất là quen thuộc, cũng biết nguyên do hãn ở tù, vì tấu lên thư khuyên nhủ Cảnh Long Đế chỉnh đốn tác phong uy tín quan lại, phổ biến pháp chế.

Lời nói hơi kịch liệt, có người nói nhằm vào Trương gia, Cẩm y vệ.

Hai thế lực không thể chọc của Phượng Dương Quốc ra tay, Vu Túc dù được lòng Đế, cũng phải đi Thiên Lao một lần. Cẩm y vệ điều tra rất lâu, lại không bắt được chứng cứ Vu Túc phạm tội, một lượng bạc cũng không tham ô.

Bất đắc dĩ, trong triều Ngự sử tấu lên, gán tội bất hiếu trưởng bối.

Chu Dịch biết được nguyên nhân hậu quả, từ mới bắt đầu thêm nhiều cháo đặc, sau đó đưa tới thịt, bây giờ mỗi ngày xách bầu rượu.

“Nghe nói Thiên Lao giá rượu thịt sánh với hoàng kim, ta cũng không tiền cho người, về sau cũng sẽ không có tiền.” Vu Túc ăn xong lau sạch, hết lần này tới lần khác nói quang minh lẫm liệt.

“Không cần trả tiền.”

Chu Dịch cười nói: “Trong lao nhốt qua không ít thanh quan, lại không thấy qua như lão Vu người vậy.”

Chân mày Vu Túc cau lại: “Lão phu như thế nào?”

Vu Túc ba mươi hai tuổi đậu Tiến sĩ, mười năm Hàn lâm viện, Ngự sử, Thiên Lao một năm, bây giờ đã bốn mươi ba tuổi, ở trước mặt Chu Dịch quả thật có thể gọi là lão phu.

Chu Dịch nói: “Thanh chính, cũng không cứng nhắc, nếu không cũng sẽ không ăn rượu thịt tiểu quan lại đưa.”

“Những thứ kia đều là hạng người bảo thủ.”

Vu Túc nói: “Đi học vì rõ lý lẽ, mà không phải dùng để giữ lễ thói cũ, lão phu còn có đại sự phải làm, phải ăn thịt giữ tốt thân thể, mới có thể chờ đợi cơ hội.”

Quả nhiên như hần từng nói, sau khi ăn uống no đủ bắt đầu tập thể dục.

Sau khi tập hai bộ tập thể dục theo đài, gân cốt Vu Túc thư giãn ra, lại đánh mấy bộ Thái cực quyền.

Vu Túc tán dương: “Chu tiểu tử, người dạy biện pháp này không tệ, lão phu ngồi tù một năm, thân thể và gân cốt ngược lại so với lúc đi học còn cường tráng.”

“Lão Vu, bên ngoài không ít lời đồn đãi, nói người mặt ngoài Thanh Liêm, kì thực là đại tham quan, còn lúc không có ai đánh chết người, năm đó thi Hương, thi Hội, thi Đình liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên cũng là hồi lộ quan chủ khảo...”

Chu Dịch nói một chút lời đồn đãi nghe trên đường, hiển nhiên Trương gia cùng Cẩm y vệ, không định bỏ qua cho Vu Túc.

Tạt nước dơ, lại gắn tội danh vô căn cứ, trực tiếp kéo dài tới pháp trường chém đầu.

Vu Túc nghe vậy không sợ ngược lại còn thích: “Cái này mới nói bọn họ không làm gì được lão phu, chỉ có thể tung tin vịt vu khống hãm hại, nếu không trong ngục Chiếu, thanh quan chết còn thiếu sao?”

“Dường như hơi có đạo lý.”

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Nhưng mà nhốt ở Thiên Lao, cũng không thể lên tiếng phản bác, làm sao có thể đấu thắng?”

Vu Túc khẽ vuốt cằm nói: “Chút danh tiếng chuyện nhỏ không đáng đi cạnh tranh, người cả đời này rất ngắn, chỉ cần bắt mấy cái chỗ máu chốt liền có thể quyết phân thắng thua.”

“Làm sao bắt chỗ máu chốt?”

” Chờ!”

” Chờ?”

“Người muốn thành đại sự, lặng lẽ đợi thiên thời!”

...

Đảo mất lại qua một năm.

Địa vị Chu Dịch ở Thiên Lao, đã cùng trước đây chênh lệch không bao nhiêu, một ít lính canh ngục còn gọi là “Chu gia “.

Thật sự dựa vào không chỉ là thủ đoạn tra tấn, đúng lúc triển lộ tu vi võ đạo, cao thủ tây tủy hơn hai mươi tuổi, tương lai nhất định lên cấp Luyện Tạng.

Đúng là chỉ có võ lực để cho người chịu phục!

Phạm nhân đời từng lứa một, duy chỉ có Vu Túc đồ ăn thức uống ngon lành, ngược lại nuôi cho béo múi mấy cân.

Triều đình cùng Cảnh Long Đế dường như quên hẳn, cũng không y theo luật phán hình, cũng không thả ra Thiên Lao.

Chu Dịch không nhịn được hỏi: “Lão Vu, thiên thời còn có thể hay không chờ đến?”

“Thời không thể cưỡng ép tới, chuyện không thể cưỡng cầu.”

Vu Túc lạnh nhạt nói: “Thời cơ chưa tới, chớ có hành động thiếu suy nghĩ, bằng không lãng phí tinh lực, còn hành hạ chính mình. Có một số việc không thể gấp, nhân lực khó địch số trời,

Bất quá có thể chờ tới thiên địa cho mượn lực!”

Chu Dịch nghe vậy, khẽ nhíu mày.

Lần này trở lại Thiên Lao làm lính canh ngục, cũng không chỉ là vì an toàn, quen thuộc, cũng có một chút mưu đồ khác.

Vốn đợi hai năm, vẫn không có tìm được thời cơ thích hợp, Chu Dịch bắt đầu suy nghĩ có phải hay không chủ động sáng

tạo thời cơ, lời nói của Vu Túc để cho hắn có điều ngộ ra.

Cao nhân bố trí giỏi về chờ thiên thời, có thời vận trợ lực, mọi việc tất cả đều thoả đáng!

Vả lại cờ đánh ở xa khó phá nhất, cử chỉ vô tâm không thể phát hiện nhất.

Vu Túc thấy hắn trầm tư, cho là Chu Dịch nghe không hiểu, đắc ý nói: “Đạo lý này quá mức thâm ảo, chờ khi tiểu tử ngươi sáu mươi tuổi, không sai biệt lắm là có thể biết!”

“Đến lúc đó vẫn không rõ thì sao?”

Chu Dịch năm nay năm mươi tám, năm sau chính là sáu mươi.

Vu Túc bĩu môi: “Đó chính là ngươi tiểu tử quá đàn.”

Người này lại không thể đấu tay đôi!

Chu Dịch không thể thâm đàm đàm hòa nhau một trận, hiếu kỳ nói: “Lão Vu, một mực nghi ngờ, bọn họ vì sao vu cáo ngươi bất hiếu?”

“Chuyện này còn thật không phải là vu hãm...”

Vu Túc nhớ lại nói: “Lão phu lúc mới trưởng thành gặp cái lão đạo, Bói một cái quẻ, nói là tộc nhân đối với ta có hại lớn. Khi đó trăm mê ở học Đạo Huyền, tính tình lại cương liệt, trực tiếp cùng tộc nhân phân nhà, còn đòi đi mộ phần Tổ phụ.”

Tự tuyệt với tông tộc, nói nghiêm trọng chính là không vâng lời bất hiếu, ở thời đại này là tội rất nặng.

Chu Dịch cười nhạo nói: “Lão Vu ngươi lại bị đạo sĩ lừa gạt, còn có da mặt thối phồng chính mình thuở nhỏ thông minh.”

“Lão đạo nói cũng không tất cả đều sai, lão phu sở dĩ thanh cao, chính là từ hắn mà tới.”

Vu Túc nói: “Thanh cao giản dị, ăn nói thận trọng. Lão đạo nói tương lai ta sẽ phạm tội miệng lưỡi, cần luôn nhớ kỹ bớt nói.”

“Lão đạo này tựa như người giỏi viết văn, làm sao sẽ khuyên ngươi tách ra đòi mộ phần?”

“Có lẽ là tính sai lầm rồi đi!”

...

Cảnh Long năm thứ mười bốn.

Cầm y vệ trở nên ngang ngược, Chỉ huy sứ Phùng Trung thâm có danh xưng là “Nội Tướng”.

Thám tử Cầm Y Vệ giám sát thiên hạ, không ít người bởi vì lời nói chịu tội, nhẹ thì giam Thiên Lao cảnh tỉnh, nặng thì đi ngục Chiếu một lần.

Bá tánh gặp trên đường chỉ biết lấy mắt ngó, không người dám nghị luận quốc sự.

Cảnh Long Đế vẫn nhân đức từ bi, đủ loại quan lại xưng có Thánh Quân Chi Phong, vô vi mà thiên hạ đại trị.

Hiện nay nội các Thủ Phụ họ Đỗ không họ Trương, nhưng là đệ tử thân truyền của Trương Tướng, Lục Bộ Thiên Quan hơn nửa cùng Trương gia có dính líu, bãi triều cùng đi Trương phủ nghị luận quốc sự.

Trương gia quyền thế mơ hồ vượt qua Long Tướng năm đó, quỷ dị là Thần Kinh gió êm sóng lặng, phảng phất không người phát giác.

Chu Dịch nghi ngờ trong lòng, dùng cái chuyện này hỏi Vu Túc.

“Trương gia có cao nhân phía sau màn chỉ điểm!”

Vu Túc giải thích: “Trương gia bây giờ sẽ không mưu phản, tương lai cũng sẽ không, mà là trong triều đình trong ngoài ngầm giảm quyền lực bệ hạ, đẩy Thái tử kế vị. Nguyên nhân chính là vì sẽ không mưu phản, có thể có được đủ loại quan lại, huân quý ủng hộ, thậm chí tông thất cũng sẽ không để ý.”

“Thái tử sau khi lên ngôi, Trương gia lại dần dần trả lại quyền lực, sẽ vững vàng vượt qua họa diệt tộc!”

Vu Túc thở dài nói: “Bực thủ đoạn biến nặng thành nhẹ này, không phải là Văn Trung Công không thể, lão phu đời này là không làm được.”

Chu Dịch giễu cợt nói: “Trương Văn Trung thủ đoạn lại cao minh, cũng là một đại tham quan, giặc bán nước!”

“Cho nên ta không học hắn!”

Vu Túc trong ngày thường cũng rất là khinh bỉ Trương Tướng, nói: “Văn Trung Công bố trí rất không tồi, nhưng mà quyền lực nơi tay, ai lại nguyện ý giao ra, dù sao có tiền lệ Trần Quốc Công ở phía trước.”

Lý Võ tự nguyện giao ra binh quyền, thậm chí uống thuốc độc tự vận trong lao, đổi lấy là tai họa diệt môn.

Uy tín hoàng tộc Triệu thị, đã hủy trong chốc lát!

Thái tử cho dù cùng Trương gia có huyết thân, nhưng mà ngồi trên cái chỗ ngồi kia, trong lòng liền lại cũng không có hai chữ tình thân.

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Lão Vu, người xem rõ như vậy, vì sao còn phải cùng Trương gia đối nghịch?”

Vu Túc lắc đầu một cái, thở dài một tiếng.

“Trung Tông lúc tuổi già có ý định buông thả, tác phong uy tín quan lại cùng quân phòng cho đến ngày nay, đã đến thời điểm không thể không biến hóa, lại thôi nát tiếp như vậy, chỉ sinh đại họa!”

Chương 51: Con cò xa.

Trăng sáng sao thưa.

Trong đình viện.

Hôm nay là đại thọ lần sáu mươi của Chu Dịch, mời lão Bạch đến uống rượu.

Một chén mì.

Bốn món nóng, bốn món nguội.

Do đầu bếp Lưu của nhà bếp nhỏ làm, thằng nhóc năm xưa chỉ có thể đi theo sau lưng cha hẩn cắt rau, hiện giờ đã thành trò giỏi hơn thầy, tay nghề còn giỏi hơn cả cha hẩn.

Lưu đầu bếp nổi tiếng khắp Thần kinh, những thương gia giàu có khá giả bình thường không thể thưởng thức được tay nghề của hẩn, vậy mà những việc vặt trong Thiên Lao lại chẳng làm thiếu việc nào.

Nhiều quy củ, bạc ít.

Chu Dịch tò mò hỏi hẩn, tại sao lại thích công việc này?

“Chu gia, ngài tuổi trẻ tài cao, làm sao biết được mùi vị của nổi sào? Bình dân bá tánh như ta không dễ sống, mọi chuyện đều phải chừa lại đường lui.”

Lưu đầu bếp nói: “Khi ta còn trẻ, đã hai lần tị nạn Thiên Lao, lần đầu tiên thì chẳng thấy gì, còn cảm thấy ghen khuất. Lần thứ hai trở về tiệm, chương quây và mấy tiểu nhị, thì thể cũng đã bốc mùi rồi.....”

“Bây giờ nhớ lại, buổi tối ngủ cũng phải mở một con mắt, kiểm tra cửa nẻo vài lần!”

Chu Dịch không nói với hẩn, cửa nẻo chỉ có thể phòng quân tử, đối với những kẻ giặc cướp Võ Đạo cao cường mà nói thì chẳng hề có chút tác dụng nào.

Lúc này.

Tiếng đẩy cửa vang lên, lão Bạch xách theo rượu tiến vào.

“Đường đường Võ Đạo Tông Sư, đại thọ sáu mươi, vậy mà lại giản dị như vậy, nói ra thì ai tin?”

“Nhiều năm như vậy, cuối cùng ngươi cũng vào bằng cửa chính một lần.”

Cảm giác của Chu Dịch nhạy bén, nhú mày nói: “Tại sao lại bị thương?”

Lão Bạch vẫn không phục nói: “Đánh nhau với Hắc Cầu Tử, cũng do lớn tuổi rồi, thắng được không gọn gàng, nếu không thì hẳn còn chẳng chạm được vào gót chân của ta.”

Chu Dịch gật đầu nói: “Nói như vậy thì, chuyện của Vô Lượng kiếm phái đã giải quyết rồi sao?”

Lão Bạch gật đầu nói: “Ít nhất thì cũng đã bảo vệ được tánh mạng, nhưng mà phải giải tán kiếm phái, xác nhập vào nghe lệnh dưới trướng Trần thiên hộ Cẩm Y Vệ.”

Tháng bảy năm ngoái, Đỗ tướng dâng tấu “Hiệp khách lấy võ phạm cấm”, xưng là người trong giang hồ phạm tội cũng xử theo quốc pháp!

Cẩm Y Vệ y vào cái cớ này, lùng bắt tội phạm khắp nơi, càn quét tông phái giang hồ.

Bất kể tông môn chính đạo hoặc ma đạo, thì một là quy thuận Cẩm Y Vệ, hai là bị bắt bỏ vào Chiếu Ngục vì tội ấu đã giết người, tụ tập mưu phản.

Cẩm Y Vệ cao thủ nhiều như mây, đặt biệt là “Hắc y vệ” dưới trướng chỉ huy sứ Phùng Trung, thực lực sâu không lường được, người giang hồ gọi hẳn là Hắc Cầu Tử.

Lúc đầu chỉ tiêu diệt những bang phái nhỏ, những đại tông môn có truyền thừa lâu đời thì mặc kệ, bây giờ đến phiên bắt bọn họ, đã không thể nào xoay chuyển trời đất.

Tông chủ Vô Lượng kiếm phái là bạn thân của lão Bạch, tông môn có truyền thừa đến nay là đã hơn bốn trăm năm, còn lâu đời hơn cả Phụng Dương quốc. Bởi vì không có giấy tờ đất chính thức của Vô Lượng Sơn, châu phủ địa phương điều động đại quân vây núi, Cẩm Y Vệ chạy đến bắt hung thủ giết người.

Kiểm phái thuộc về chính đạo, môn quy nghiêm ngặt, nhưng mà đệ tử trong môn phái thì lại hành hiệp trượng nghĩa, làm sao có thể không giết người?

Quy tắc ngầm của triều đình đối với giang hồ, từ trước đến nay đều là chia để trị, hiện giờ đã không còn đáng tin nữa!

Vô Lượng kiểm phái không thể chống đỡ được áp lực từ triều đình, tới Thần kinh cầu viện, tìm được lão Bạch.

Chu Dịch cười nói: “lão Bạch, lần này thì được mở mày mở mặt rồi, đám già Vô Lượng kiểm phái kia không phải sẽ nịnh bợ người?”

“Hừ!”

Lão Bạch hừ lạnh, lạnh lùng nói: “Đám già kia cho rằng ta không đi nhờ vả Đông Dương quận vương, chính là không xuất lực, cố ý để cho kiểm phái giải tán, để cưới Thục Uyển vào phủ.”

“Chuyện thường tình của con người thôi.”

Chu Dịch khuyên bảo vài câu, lão Bạch mới hết oán giận.

Cầm Y Vệ càn quét ngang giang hồ, bắt đi quá nhiều phạm nhân, nhà giam của Chiến Ngục đã đầy, những kẻ chưa đến phiên thẩm vấn tạm thời nhốt vào trong Thiên Lao.

Đám người hào kiệt hảo hán không dám gây chuyện với Cầm Y Vệ hoặc triều đình, ngược lại đổ lỗi kiếp nạn giang hồ này lên đầu của một số giang hồ đại hiệp, hùng hùng hổ hổ nói bọn họ không làm.

Về mặt lão Bạch ưu sầu nói: “Lão Chu, chuyện này người thấy thế nào?”

“Tội danh của những cao thủ giang hồ kia dường như cũng không phán sai.”

Chu Dịch đã nhìn thấy nhiều kẻ ác trong nhà lao, ý vào sức mạnh Võ Đạo nên tàn sát bừa bãi khắp một phương, cho nên cho rằng chuyện Cầm Y Vệ càn quét giang hồ không tốt cũng không xấu.

Chỗ tốt là triều đình không chế võ giả nghiêm khắc, bá tánh bình thường sẽ bớt bị bóc lột khi dễ.

Chỗ xấu là không có giang hồ bang phái, thì ngay tức sẽ xuất hiện giai cấp bóc lột mới, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ chỗ trống nào, thậm chí những kẻ mới nổi dậy này sẽ không suy nghĩ lâu dài, bóc lột đến tận cùng!

Lão Bạch thở dài nói: “Nhưng mà nếu cứ như vậy, võ lâm Phụng Dương quốc sẽ xuống dốc.”

Chu Dịch trấn an nói: “Người đã sáu mươi hai tuổi, tay già chân yếu, mà vẫn còn sức quan tâm đến giang hồ sao?”

Lão Bạch lắc đầu nói: “Người trong giang hồ trời sinh tính kiết ngạo khó thuần, sau khi gia nhập Cẩm Y Vệ, rồi lại được nắm quyền thế, cũng không biết là tốt hay là xấu đây!”

“Như vậy sao.....”

Suy nghĩ của Chu Dịch thay đổi rất nhanh, ngẩng đầu đã thấy trăng lên giữa trời, ánh sáng đang lúc đẹp nhất.

Có lẽ, thiên thời đã đến!

“Có thể thử xem sao, nếu như không được thì cũng coi như là một ván cờ mà thôi, không cầu tự nhiên không bại.”

Trước đó, trong thế giới tự nhiên kẻ nào mới là thợ săn kiên nhẫn nhất?

Sói, cá sấu, thằn lằn, hay là những thứ khác, vốn dĩ không có kết quả chính xác.

Hiện tại đã có đáp án, đó chính là Chu Dịch!

Sinh mệnh dài lâu vô tận, khiến cho Chu Dịch có thể ăn núp lâu dài, sau đó không nhanh không chậm như tằm ăn dâu, chung quy sẽ có một ngày có thể không chế được Cẩm Y Vệ.

Cẩm Y Vệ có kết cấu hoàn chỉnh chặt chẽ, nhân tài liên tục không ngừng xuất hiện, cùng với tiền bạc do triều đình cung cấp, tốt hơn rất nhiều so với thế lực tự mình gây dựng.

“Rốt cuộc cũng phải đến Tu Tiên giới, cần phải thăm dò đường cẩn thận, xông bừa vào thì có khác nào đánh cược tính mạng đâu!”

Chu Dịch cũng không thích đánh cược, hắn chỉ cần chờ cho nhà cái và nhà con đều chết hết, vậy thì đương nhiên là chết sạch rồi.

.....

Hôm sau.

Thiên Lao.

Trong nhà ngục chữ Giáp nhốn nháo ồn ào, chưa bao giờ có cảnh chen chúc như vậy.

Người trong giang hồ không thể không kết thù kết oán, lúc này kẻ có thù oán nhót chung một gian, mắng nhau vài tiếng liền bắt đầu đánh đấm ẩu đả.

Các phạm nhân khác nhường ra một khoảng trống, mặc kệ bọn họ đánh nhau, khi thấy chiêu thức xuất sắc thì sôi nổi hoan hô.

Ngục tốt canh gác nhìn thấy quá nhiều nên không lạ, đứng ở bên ngoài hóng chuyện.

Phạm nhân chỉ tạm thời bị nhốt ở Thiên Lao, thêm một thời gian nữa thì sẽ lần lượt được đưa đi Chiếu Ngục, đa số sẽ lựa chọn đầu hàng, lắc mình biến hoá thành Cẩm Y Vệ.

Lúc này ngục tốt quản thúc bọn họ, sau này họ sẽ về kiếm chuyện!

Lúc Chu Dịch đưa cơm sẽ cẩn thận quan sát, trong mắt đại đa số phạm nhân không có thù hận, hoặc là nói không dám oán hận Cẩm Y Vệ, còn lại một số ít rúc trong góc tường mắt lộ ra hận ý.

Rồi lại loại bỏ bớt những người tuổi cao sức yếu, phần dư lại chính là “Con cò xa”(1) của Chu Dịch!

Cuối cùng đến nhà ngục chữ Ất lục.

Vu Túc đã ở trong Thiên Lao này được bốn năm, không hề có bất kỳ sự tuyệt vọng nào, ngược lại còn thỉnh giáo Chu Dịch phương pháp tu hành Võ Đạo, nói là để sau này tránh bị người ám sát.

Chu Dịch lấy ra một bao giấy dầu từ trong lòng, nói: “Lão Vu, giò heo mà ngươi thích ăn nhất đây.”

“Tiểu tử, ngươi không tồi.”

Vu Túc vừa gặm vừa nói: “Lão phu bây giờ ở nơi này, sau này nếu có việc, thì đến Binh Bộ tìm ta, chỉ cần không phạm pháp

thì sẽ giúp người.”

“Sao lão Vu lại chắc chắn là Binh Bộ chứ, bệ hạ long ân, Lại Bộ Hộ Bộ chẳng phải là tốt hơn sao?”

Chu Dịch đã có suy đoán, lý do Vu Túc phục chức, chính là do Cảnh Long Đế cần một người đáng tin.

Vu Túc gặm xong móng heo, chưa đã thèm liếm liếm ngón tay: “Lại quý Hộ phú nghe thì hay đó, nhưng mà tất cả những tôn quý và tài phú đều được tạo dựng bởi Binh Bộ.”

“Vậy thì chúc Lão Vu thuận buồm xuôi gió.”

Chu Dịch chấp tay, thật ra thì từ dưới đáy lòng không cho rằng Vu Túc có thể thực hiện khát vọng.

Phượng Dương quốc tích lũy mâu thuẫn mấy trăm năm, đã đến điểm cuối của vương triều, không có sức người nào có thể chống lại ý trời, chỉ khi đánh đổ được trật tự cũ, mới có thể một lần nữa xuất hiện sức sống mới.

Sai lầm nối tiếp, Vu Túc cũng đã nhìn thấy, huân quý tông thất cũng biết được vấn đề, nhưng có muốn giải quyết nó hay không lại là một chuyện khác!

Nửa đêm.

Trong Thiên Lao, tiếng ngáy vang lên hết đợt này đến đợt khác, ngục tốt canh gác đã buồn ngủ.

Một bóng ma lén vào trong nhà lao, bóng ma đi vào nhà ngục chữ Giáp thất, tìm một góc khuất bắt đầu truyền âm.

“Nhóc con, còn chưa chịu tỉnh dậy!”

Tiếng kêu rõ ràng bên tai, Yên Ô đang ngủ say bỗng nhiên bừng tỉnh, nhìn trái nhìn phải vẫn chưa phát hiện ra bóng người.

Lúc này, một giọng nói già nua lại lần nữa truyền đến.

“Chớ tìm kiếm lão phu, chỉ muốn hỏi người có muốn báo thù hay không?”

—

(1) Con cờ xa: trong khi đánh cờ, con cờ ở vị trí xa với thế cục bàn cờ thường khó đoán nhất

Chương 52: Chịu đựng sự cô đơn.

“Ta phải đánh đổi thứ gì?”

Giọng của Yến Ô cực nhỏ, hẳn xác định là lão quái ở chỗ tối kia có thể nghe được.

Đã từng là Thiếu trang chủ của Thần Quyền sơn trang, cũng đã từng gặp qua Võ Đạo và cả cao nhân tuyệt đỉnh, trong vòng mười trượng có thể nghe thấy được cả âm thanh của ruồi muỗi.

“Người thực không tệ, trên đời này không có bữa cơm nào miễn phí.”

Chu Dịch âm thầm đánh giá Yến Ô thêm một bậc, chậm rãi nói: “Lão phu muốn người gia nhập Cẩm Y Vệ, cố hết sức mà trèo lên trên cao, trở thành Thiên Hộ Quan!”

Thiên Hộ của Cẩm Y Vệ chấp chương tình báo của cả một phủ, chức quan thì kém hơn tuần phủ, nhưng quyền lực lại không thua bao nhiêu.

“Tiền bối muốn không chế triều đình?”

Yến Ô suy đoán suy nghĩ của lão quái, mới có thể giữ được tánh mạng, và đạt được nhiều lợi ích hơn.

Phụ thân lúc sinh thời truyền thụ Võ Đạo, đã từng kể về không ít kỳ văn giang hồ, trong đó nhiều nhất chính là lão quái tính tình quái dị, tính cách bất thường, khi tiếp xúc với những người này cần phải cẩn thận.

“Chỉ là triều đình thôi, có cái gì đáng cho lão phu thêm muốn chứ? Ngồi vị hoàng đế, trong mắt người khác là báu vật, nhưng trong mắt lão phu thì chẳng là thứ chó gì!”

Giọng nói của Chu Dịch hơi mang theo vẻ điên cuồng: “Trên đời này thứ duy nhất đáng cho lão phu theo đuổi, đó là tu tiên trường sinh!”

Yến Ô nghe vậy, suy nghĩ thay đổi rất nhanh, thông qua mỗi câu nói mỗi chữ, thử hình dung về lão quái kia.

Thực lực cường đại, tự phụ cuồng vọng, không thêm quyền thế, tuổi thọ chẳng còn bao nhiêu, gửi hy vọng vào Tiên Đạo hư vô mờ mịt.....

“Tương tự như hoàng đế lúc về già trong sử sách!”

Suy nghĩ của Yến Ô hơi ổn định, thừa nhận là đang thăm dò thái độ của lão quái, hỏi: “Ta bằng lòng nghe theo lệnh của tiên bối, không biết là sẽ có được những gì?”

Tiếng nói vừa dứt, đầu óc hứng chịu một đòn đả kích nghiêm trọng, lập tức mất đi ý thức.

Một bóng ma nhảy vào trong nhà lao, bàn tay Chu Dịch đặt lên sống lưng của Yến Ô, pháp lực rót vào trong cơ thể, di chuyển dọc theo gân cốt kinh mạch.

Sau một lát.

Yến Ô từ từ tỉnh lại, ngửi được một mùi tanh hôi, phát hiện toàn thân dính đầy dầu mỡ sền sệt dơ bẩn.

Tứ chi cường kiện, kinh mạch thông suốt.

“Tây tinh phạt tủy!”

Yến Ô lập tức vận chuyển nội công gia truyền, hiệu quả ước chừng nhanh hơn hai ba lần trước kia, chớ có xem thường sự khác biệt trước sau, đủ để vượt cả sự khác biệt như trời và đất giữa người thường và thiên tài.

Truyền thừa của Thần Quyền sơn trang hơn trăm năm, bí thuật, phương thuốc Tây Tủy được tích lũy từ năm đời, Yến Ô đã sử dụng từ nhỏ cho đến lớn, cộng hết lại với nhau cũng chẳng thể nào hơn được lần này.

“Vãn bối sẽ nhanh chóng gia nhập Cẩm Y Vệ.”

Yến Ô đề suy nghĩ riêng tư vốn có của mình xuống, thực lực của lão quái trong bóng tối kia đã khủng bố đến mức khó có thể nghiền ngẫm, rất có khả năng là Tiên Thiên tông sư trong truyền thuyết kia.

“Rất tốt! Đợi đến khi ngươi trở thành Bách Hộ của Cẩm Y Vệ, thì bắt đầu tra xét kỳ vật, kỳ nhân, kỳ địa của địa phương, rồi ghi chép lại thành sách, lão phu sẽ tự đi lấy.”

Chu Dịch dụ dỗ nói: “Chỉ cần thật sự có liên quan đến Tiên Đạo, là có thể lấy được thần công bí pháp từ chỗ của lão phu, cho dù Tiên Thiên tông sư, cũng không phải là không thể!”

“Văn bối nhất định dốc hết sức ứng phó!”

Yến Ô cẩn thận hỏi: “Có thể biết danh hào của tiền bối hay không?”

Sau một lúc im lặng, Chu Dịch, buồn bã nói.

“Luân Chuyển Vương!”

Không ai có thể nghĩ đến Luân Chuyển Vương là một thái giám, tương tự cũng không thể nào đoán ra được đó chỉ là một ngục tốt đưa cơm!

Yến Ô cung kính nói: “Văn bối Yến Ô của Thần Quyền sơn trang, cha mẹ tộc nhân chết dưới tay Hắc Ky, sau này báo được thù lớn, tính mạng của ta tùy ngài sai sử.”

“Khắc khắc khắc khắc.....”

Lời lẽ bày tỏ lòng trung thành không có được sự khen ngợi, ngược lại lại mang lại những tiếng cười quái dị liên tục.

“Lão phu cũng đã nhìn thấy quá nhiều sự trung thành và phản bội, cho nên chưa bao giờ tin tưởng chuyện dùng mạng để báo đáp gì đó đâu, chỉ có ích lợi đồng nhất mới là vĩnh hằng. Ngày nào đó ngươi tự nhận mình mạnh mẽ, có thể thử giao đấu cùng lão phu, nhưng thất bại thì phải chết!”

“Đúng vậy.”

Trong lòng Yến Ô căng thẳng, không dám thăm dò gì thêm nữa.

.....

Nhà ngục chữ Giáp thập nhị.

Thiếu niên Diệp Hùng nằm cuộn tròn trong góc nhà tù, mặt mũi bầm dập, trên người từng mảng xanh tím.

Trong nhà tù thì cá lớn nuốt cá bé, thực lực kém sẽ bị ức hiếp phải ngủ bên cạnh nhà xí, hưởng chi bang phái của Diệp Hùng, đang kết oán với kẻ có thực lực mạnh nhất trong nhà lao.

“Khụ khụ khụ.....”

Nặng nề ho khan vài tiếng, bởi vì phổi bị thương nặng, phun ra vài búng máu.

Lúc này.

Một giọng nói âm dương khó phân biệt vang lên bên tai Diệp Hùng.

“Muốn báo thù không?”

“Muốn!”

Diệp Hùng không chút do dự trả lời, nếu như lại bị kẻ thù hành hung tiếp mấy ngày nữa, rất có thể hắn sẽ chết trong nhà lao.

“Người đồng ý đánh đổi bằng thứ gì?”

“Tất cả!”

“Khắc khắc khắc, Rất tốt.....”

Một đoạn khẩu quyết được truyền vào trong tai, đây là tinh túy của Võ Đạo, công pháp của bang phái Diệp Hùng không thể so sánh được.

“Từ đây về sau, mạng của ngươi thuộc về ta, Luân Chuyển Vương!”

Giọng nói của Chu Dịch mờ mịt khó phân biệt phương hướng, nói: “Nhóc con, huyết đạo của người kia đã bị phong ấn, có thể thử tác dụng kỳ diệu của Thôn Thiên thần công.”

Diệp Hùng nhìn về phía chiếc chiếu duy nhất trong phòng giam, người đàn ông vốn dĩ đang ngáy rung trời kia, an tĩnh như người chết.

“Bái tạ Luân Chuyển Vương!”

.....

“Muốn có quyền thế không?”

“Muốn được oai phong một cõi, không ai địch nổi không?”

“Muốn hiểu rõ ý nghĩa của cuộc sống không? Muốn sống một cách... chân chính không?”

“Phải hoặc là không phải!”

Giọng nói tràn ngập sự cảm dỗ, giống như u linh quanh quẩn khắp nơi trong Thiên Lao.

Dục vọng của người trong giang hồ vĩnh viễn vượt xa bá tánh bình dân, tu hành Võ Đạo không phải vì cường thân kiện thể, mà là theo đuổi tử sắc tài vận, hoặc là tham luyến danh vọng quyền thế.

Cơ duyên rơi xuống, chẳng có ai lại vớt bỏ, cho dù phải trao đổi với ác quỷ địa ngục!

.....

Ván cờ thiết lập xong.

Chu Dịch sẽ không quan tâm đến những gì tiếp theo nữa, chỉ cho những kẻ đó vốn liếng ban đầu, sẽ không vội vàng trở thành người giám hộ chúng.

Dù sao thì trong Thiên Lao thứ khác thì không nhiều lắm, nhưng đâu đâu cũng là người có thâm cừ đại hận.

Chết một đám, lại chiêu một đám khác.

Một năm chọn ra ba năm kẻ nhìn thuận con mắt, tư chất không tồi rồi tẩy tinh phạt tủy, thiên phú thấp kém thì truyền thụ ma công, dù sao thì cũng không thiếu quân cờ.

“Giăng lưới rộng thì vớt được nhiều cá, cho dù hơn chín phần quân cờ có chết non đi nữa, mà bắt được một con thì sẽ được hồi báo gấp trăm lần.”

Chu Dịch để mặc cho quân cờ tự mình phát triển, ở bên trong Cẩm Y Vệ mười năm hai mươi năm, ai còn hoài nghi bọn họ là thám tử của ai nữa chứ.

Thực lực Võ Đạo tăng lên, ít nhất thì cũng sẽ trở thành bách hộ của một vùng, Cẩm Y Vệ dưới trướng trải rộng khắp châu phủ huyện thành, bất kỳ kỳ nhân hay là kỳ vật đều không thể thoát được sự thăm dò.

“Có lẽ âm mưu này có vẻ thô ráp, nhưng mà thời gian kéo dài, ta sẽ đứng ở vị trí bất bại.”

Chu Dịch hiểu rõ kẻ địch lớn nhất của chính mình, cũng không phải là tiên phạt thần ma gì đó, mà là sự cô độc buồn chán vô tận.

Tiên phạt thần ma chung quy có thể sẽ siêu việt, cô độc theo dòng thời gian vô tận, ngược lại sẽ càng thêm khó có thể tìm

chế được.

Ví dụ như linh khí ở phạm tục loãng, tốc độ tăng trưởng pháp lực chậm chạp như ốc sên, mười năm hai mươi năm không tiến thêm được một tấc, nhất định sẽ khát khao tiến vào Tu Tiên giới, nhưng nếu như xong bừa vào thì chẳng khác nào đi chịu chết.

Đây mới chỉ là Luyện Khí cảnh, nhiều nhất thì sống thêm mấy trăm năm nữa có thể đạt tới đỉnh phong, đợi đến khi đột phá đến cảnh giới cao hơn, mấy trăm năm đến hơn một ngàn năm mà không thể đột phá bình cảnh, phải chăng sẽ mạo hiểm mà đi tranh đoạt cơ duyên?

“Mạo hiểm thì không có khả năng mạo hiểm, đời này không thể nào mạo hiểm, chỉ có thể dùng thời gian để mài mòn bình cảnh.”

Thứ mà Chu Dịch không thiếu nhất chính là thời gian, kẻ địch lớn nhất cũng là thời gian, phải chịu đựng sự cô độc trong dòng thời gian vĩnh hằng, chịu đựng tốc độ thẳng tiến như rùa bò của thực lực, không tranh đoạt tất nhiên sẽ không thất bại!

“Còn về phần làm sao để vượt qua sự cô độc..... Chỉ có thể tham khảo những lão quái trổng sách vở của kiếp trước, người giống mình nhất chính là Đế Thích Thiên!

“Cùng có tuổi thọ vô tận như nhau, tư chất thấp kém như nhau, cho nên chỉ cần noi theo tấm gương của Đế Thích Thiên. Chớ nên tranh đua khí phách, không tranh đoạt thiên hạ đệ nhất gì đó, khiêm tốn làm người, cẩn thận làm việc.”

“Cho dù là có kẻ địch lớn ở thế giới này, chỉ cần đợi cho hãn chết đi thì chạy đến mộ của hãn mà nhảy múa!”

Chu Dịch tổng kết bài học kinh nghiệm về cái chết của những kẻ trường sinh, mỗi ngày tự nhắc nhở bản thân, liên tục nhắc nhở chính mình phải ổn định không được buông thả.

Chương 53: Ưu thế thuộc về trầm.

Năm Cảnh Long thứ mười lăm.

Vu Túc được phục chức, đảm nhiệm chức Binh Bộ thượng thư, thay thiên tử kiểm duyệt Kinh Doanh.

Một tháng sau, Kinh Doanh Đô Thống Đông Dương quận vương xin từ chức, danh tiếng thượng thư nhất thời có một không hai.

Chu Dịch yên lặng đưa cơm trong tù, sau mấy năm không gặp gỡ, giao tình đã phai nhạt.

Thế giới sẽ không quay chung quanh một người, thời gian sẽ không quay chậm vì ai cả.

Mọi người đều rất bận.

Mười năm thoáng qua.

Những quân cờ của Chu Dịch, mỗi người có gặp gỡ riêng.

Ba năm trước, Yến Ô đã thân tử đạo tiêu, quân cờ mà Chu Dịch ký thác kỳ vọng cao, lúc chấp hành nhiệm vụ thì trúng mai phục, ngay cả thù cũng chẳng báo được.

Rốt cuộc có phải là mai phục hay không, Chu Dịch cũng chẳng thêm quan tâm thăm dò.

Chỉ nghe nói Yến Ô có thiên phú dị bẩm, tiến cảnh thần tốc, vì bị cấp trên ghen ghét, sắp xếp đi điều tra quân tình Đại Ung.

Diệp Hùng báo thù thành công, sau khi tiêu diệt Bách Hộ Cẩm Y Vệ, là kẻ thù giết chết cha mẹ, ham sống không dám lại tu hành ma công, dần dần biến mất khỏi mọi người.

Chu Dịch không cưỡng ép, tránh cho gặp phải chuyện khó lường.

Trước sau hơn ba mươi quân cờ, gần bốn người trở thành Bách Hộ, nhưng chỉ có một người lên đến chức Thiên Hộ.

Viên Thuận có thiên phú bình thường, tính tình khéo léo biết đưa đẩy, vốn là một kẻ thừa kế của một bang phái nhỏ ở Từ Châu.

Khi được Chu Dịch truyền thụ Thôn Thiên Ma công, thăng nhĩ này là kẻ duy nhất không cần mặt mũi, trước mặt mọi người dập đầu bịch bịch, phạm nhân trong cùng một nhà tù đều cho rằng hắn bị rối loạn tâm thần.

Trong tám năm chưa bao giờ Viên Thuận thoát khỏi chân chạy việc, một lòng một dạ kiếm tiền, không biết làm sao là lại nhận Phùng Trung làm cha nuôi.

Hai năm trước thăng chức thành Thiên Hộ phủ Từ Châu, mới nhận chức không lâu đã bắt hơn mười quan lại tham quan, quan viên địa phương nghe thấy thì sợ vỡ mật.

Bốn Bách Hộ khác thì không cần nhắc nhiều, đều làm việc thành thật cẩn trọng, bị thương không ít lần, lập không ít công, hơn nữa vận may cũng không tồi, được phái đến huyện thành xa xôi nhậm chức Bách Hộ.

Đó đều là những quân cờ bình thường!

Sinh sinh tử tử, Chu Dịch thật ra thì cũng không để ý lắm, ngẫu nhiên sẽ đến thăm dò một phen, cũng chưa bao giờ cưỡng ép làm bất kỳ chuyện gì.

Nhưng mà quân cờ quá nhiều, cố tình lại có người nảy sinh những suy nghĩ khác.

Ví dụ như Chúc Nhạ đã từng nhận chức phó Thiên Hộ, vì chạm đến nửa điểm mấu chốt cuối cùng, lựa chọn trình báo chuyện của “Luân Chuyên Vương” cho Cẩm Y Vệ.

May mắn là từ trước đến nay, Chu Dịch chỉ liên hệ riêng lẻ với từng quân cờ, vào những thời gian và địa điểm không cố định.

Cẩm Y Vệ tra xét đến mức gà bay chó sủa, rồi lại lục soát lật cả Thiên Lao lên, không hề tìm được người gọi là lão quái lánh đời.

Chúc Nhạ đứng giữa Thiên Lao chỉ tay lên trời thề thốt, không ngừng hứa hẹn là nhất định sẽ bắt được “Luân Chuyên Vương” về quy án.

Lúc ấy, Chu Dịch đang ở đây, đang xách theo thùng gỗ đưa cơm.

“Lòng người còn phức tạp hơn nhiều so với tu tiên!”

.....

Mùa thu năm Cảnh Long thứ hai mươi tư.

Nửa đêm.

Chu Dịch lấy được một quyển sách từ Xuân Phong lâu.

《 Từ Châu kỳ văn dị sự 》 .

“Mười năm rút cuộc cũng không văt vả không công, cuối cùng cũng đã có thu hoạch. Nếu là thực sự có Tu Tiên giới chi vật, có thể truyền thụ pháp môn đột phá Tiên Thiên cho Tiểu Viên Tử.”

Chu Dịch tắm gội dâng hương rửa tay, lật trang đầu tiên ra.

—— Từ Châu Tây Nam, sấm đánh vào cây đào trăm năm tuổi, nó nảy mầm mới. Năm sau ra một quả duy nhất, nặng ba cân bảy lượng, người bị bệnh lao ăn vào sẽ hết bệnh.

“Tiểu Viên Tử không tệ, biết được cái gì là kỳ văn thực sự. Thằng cha khai hoang ở Tây Bắc kia, nói với ta có dị thú hiện thế, kết quả chỉ là một con heo quét sơn!”

Mười năm này thu thập được không ít dị văn, ngoài những nơi không dễ kiểm chứng, kỳ nhân không thể tìm được tung tích ra, thì phần còn lại chẳng có liên quan gì đến tiên nhân cả.

Nếu như không phải là do con người làm giả, thì là hiện tượng của tự nhiên.

Chu Dịch đã từng hoài nghi trên đời này liệu có tiên nhân hay không!

“Từ Châu Đông Bắc, Võ huyện sản xuất rượu mạnh, năm Cảnh Long thứ mười bốn có kỳ nhân đến mua rượu.....”

Chu Dịch lật đến trang thứ hai, bên cạnh còn có cả hình vẽ, bầu rượu to bằng bàn tay, tạo hình cổ xưa, hoa văn không giống như hoa văn ở Phượng Dương quốc.

“Tiểu Viên Tử vẫn làm việc tỉ mỉ như vậy!”

Tiếp tục lật những trang tiếp theo, đại đa số kỳ văn cũng tương tự như vậy.

Viên Thuận có lẽ không tin vào tu tiên trường sinh gì gì đó, chỉ cho rằng “Luân Chuyển Vương” già rồi điên rồi. Đây cũng

là suy nghĩ của đại đa số quân cò, nhưng hắn sẽ không ứng phó một cách hàm hồ chỉ vì vậy.

Đương nhiên, cụ thể thật giả còn cần điều tra.

—— Trong địa phận Từ Châu, Vân Sơn Đông Lộc, hàng năm bị mây mù bao phủ, phái thuộc hạ tra xét, trời tối tự nhiên không hiểu sao rời khỏi đó.

“Lại là Vân Sơn!”

Ánh mắt của Chu Dịch hơi chững lại, trong mười năm đã có vài kỳ văn có liên quan đến Vân Sơn.

Ví dụ như là cư dân địa phương nhìn thấy cầu vòng rơi xuống núi, gặp phải quái nhân mặc đồ quái dị hỏi đường, ban đêm thường có dị thú gào rống vv.

“Nếu Vân Sơn có người tu hành, dấu hiệu rõ ràng như vậy, chẳng lẽ Sùng Minh để không tra ra được?”

Việc đầu tiên mà Chu Dịch nghĩ đến không phải đi điều tra, mà là hoài nghi tin tức ở Vân Sơn, dù sao thì tất cả kỳ văn đều là do người khác truyền về, thật hay giả còn chưa rõ ràng.

“Trong chuyện này tất có điều kỳ quặc!”

Trong lãnh thổ của Phượng Dương, những địa phận kiểu như không thể tiến vào, có chứa kỳ văn, Chu Dịch đã phát hiện ra được bảy chỗ.

Tất cả đều nằm bên trong rừng sâu núi thẳm, là phúc địa tiên gia hay là hiểm địa tự nhiên, chưa có đáp án xác thực.

Tiếp tục xem tiếp.

Năm Cảnh Long thứ mười hai, hạ lưu Bách Thủy xuất hiện thủy yêu, nghe đồn là con thuồng luồng xanh dài năm trượng, phải cúng tế đồng nam đồng nữ cho nó. Sau có tiên nhân bước trên cầu vòng đến, kiểm trăm thủy yêu, bá tánh lập đền cung phụng!

“Cái này có thể đi xem thử!”

Chu Dịch gấp trang này lại, cẩn thận suy nghĩ cân nhắc, rồi lại vuốt phẳng trang giấy.

“Tiên nhân, tạm thời tránh xa đã.”

Trang cuối của quyển sách.

Tháng giêng năm nay, nai trắng xuất hiện ở Châu Tây, Cẩm Y Vệ lùng bắt trong dãy núi, tháng năm dâng về Thần kinh. Bộ hạ đại hỉ, thăng chức thành Trấn Phủ Sứ Cẩm Y Vệ, thống lĩnh quản lý công sự châu phủ Tây Nam.

“Tiêu Viên Tử lại thăng quan!”

Chu Dịch tặc lưới ngạc nhiên, mười năm từ dân đen thăng chức thành quan to tứ phẩm, chỉ có thân quân của thiên tử mới có thể lên nhanh như vậy thôi.

.....

Thượng Dương cung.

Tiếng con nai kêu.

Một con nai màu trắng đang dạo bước thong dong, phía sau nó là mười mấy nội thị, dè chừng ông trời con kia bị va đập.

Sau khi Cảnh Long đế già đi, không mê luyện tu tiên luyện đan, ngược lại lại hứng thú với điền lành. Châu phủ các nơi gãi đúng chỗ ngứa, dâng lên đủ thứ như chim trắng, bạch yến, cá trắng vv, không ít người nhờ vậy mà thăng quan.

Hiện giờ thứ quý giá nhất chính là con nai trắng này, mấy ngày trước có một nội thị không chăm sóc tốt cho nó, trực tiếp bị kéo ra ngoài đánh chết.

Cảnh Long đế ngồi ở trên long ỷ, nhìn nai trắng vui sướng kêu lớn, cười nói: “Vu ái khanh, nai trắng hiện thế, quốc triều sẽ hưng thịnh!”

“Bộ hạ, thần đang nói Bắc Cương.....”

Vu Túc vừa mới trình báo, tuần biên Bắc Cương trở về, phát hiện đã xuất hiện quân đội địa phương, cứ tiếp tục như vậy thì e rằng sẽ xuất hiện họa chia cắt.

“Vu ái khanh, Bắc Cương hoang vu, phải nhờ đến Hộ Bộ mới có thể nuôi nổi binh. Cho dù là loạn lạc, cũng nhưng cũng chẳng đáng để ý, chặt đứt lương thảo quân lương, rất nhanh có thể bình định.”

Cảnh Long đế trầm giọng nói: “Hiện giờ mối nguy của quốc triều nằm ngay bên trong hoàng thành!”

“Bệ hạ, đừng vội vàng hành động!”

Vu Túc khuyên: “Hiện giờ chỉ có nắm được binh quyền, nạn quan liêu trong triều chưa được quét sạch, chỉ có cắt đi đôi cánh này, mới có thể không còn sơ hở nào.”

Năm đó, Vu Túc năm đó liền dự đoán được, Cảnh Long đế tất sẽ thay đổi Thái Tử, tính toán mượn cơ hội này chỉnh đốn quân sự, đổi mới quan lại.

Mất mười năm gian lao, quân sự ở Phụng Dương quốc khởi sắc hẳn lên, đặc biệt là đã khống chế hoàn toàn Kinh Doanh.

Có đại quân Kinh Doanh bảo vệ xung quanh hoàng thành, Cảnh Long đế mới có thể nhàn nhai như vậy, trước nay chưa bao giờ để lộ ra suy nghĩ thay đổi Thái Tử trong triều đình.

“Vu ái khanh hiểu biết trị quân trị quốc, nhưng lại không hiểu về cung biến.”

Cảnh Long đế vỗ vỗ tay nói: “Ra hết đây đi, để cho Vu ái khanh nhìn xem thử, trăm cũng không phải là một vị vua vô năng !”

Từng bóng người già nua đáp xuống điện, tốc độ nhanh như ma quỷ, khí tức của mỗi người đều như vực sâu núi thẳm.

“Những vị này là.....”

Vu Túc đã từng nhìn thấy cao thủ đứng đầu, chênh lệch khá xa với những lão giả này, không nhìn được mà kinh hãi nói: “Chẳng lẽ là Võ Đạo Tông Sư?”

Võ Đạo Tông Sư hiếm thấy trên đời, bỗng nhiên xuất hiện tám vị, đúng là khiến cho người ta khó có thể tin.

“Ha ha!”

Cảnh Long đế nhìn thấy dáng vẻ hoảng sợ của Vu Túc, mặt lộ vẻ đắc ý nói: “Trăm phái Cẩm Y Vệ bắt bớ người trong giang hồ khắp nơi, chính là vì muốn bồi dưỡng bọn họ, đáng tiếc là loại công pháp kia quá quý dị, ít có người có thể luyện đến đại thành.”

“Nếu không thì đừng nói đến tám người, mà còn hơn tám mươi người nữa kia!”

“Bên ngoài có mười vạn đại quân trấn giữ Thần kinh, bên trong có tám vị tông sư hộ giá, mà Trương gia chỉ có sáu vị!”

“Dùng tám địch sáu, ưu thế thuộc về trăm!”

Chương 54: Buông rềm chấp chính.

Gió thu mưa thu.

Túc Thủy.

Trên mặt sông hơi nước mù mịt, thuyền ô bông nhanh chóng hướng về phía bờ.

Chu Dịch đứng ở đầu thuyền, nhẹ nhàng chống cây sào, trên mặt là vẻ thất vọng không thể kìm chế được.

Mấy ngày trước, nhận được tin tức từ Cẩm Y Vệ, bên bờ Túc Thủy xuất hiện linh quy bạch ngọc, đây chính là thụy thú trong truyền thuyết, cách Thần kinh lại không xa, Chu Dịch liền xin nghỉ phép đi thăm dò.

Thật vất vả mới bắt được linh quy bạch ngọc, kết quả lại là điềm lành nhân tạo!

“Không biết là chủ ý của kẻ có tài nào nữa, dùng những mảnh bạch ngọc khảm trên mai rùa, còn cố tình điêu khắc hình bát quái.”

Chu Dịch cũng công nhận là người làm giả kia rất lợi hại, ngọc thạch và mai rùa liền thành một khối, người bình thường không thể phát hiện ra sơ hở.

Kẻ giả mạo điềm lành còn phát tán lời đồn rằng linh quy bạch ngọc xuất thế tạo thế, hiện tại Chu Dịch nâng tay trên trước, bắt linh quy ra hàm, cũng không biết là sau đó có xuất hiện thêm con nào nữa không.

Bến tàu Túc Thủy.

Ngày mưa không náo nhiệt như ngày thường.

Chu Dịch chèo thuyền cập bờ, nhìn thấy có lính tráng tinh nhuệ được trang bị giáp trụ đầy đủ, đang rà soát từng chiếc thuyền lớn nhỏ.

“Cấm Quân! Thần kinh đã xảy ra biến cố gì?”

Cấm Quân khác với Kinh Doanh và Phủ Binh, nó nghe lệnh trực tiếp từ hoàng đế, bình thường sẽ không làm loại việc khổ nhọc này.

Chu Dịch trình thẻ bài của Thiên Lao, mấy năm nay danh tiếng của Tiểu Chu gia cũng coi như là vang dội ở Thần kinh, cũng không bị Cẩm Quân làm khó dễ.

Đến cổng thành Thần kinh lại bị Cẩm Quân tra xét.

Cửa ngõ của những cửa hàng trong thành đều đóng chặt, trên đường phố thường xuyên có quân lính tuần tra, bất kể kẻ khả nghi nào đi trên đường đều sẽ bị tra xét.

“Ta ngại được mùi quen!”

Chu Dịch sống qua bốn triều, chỉ có khi triều cục thay đổi, mới có không khí khẩn trương như vậy.

.....

Thiên Lao.

Những tiếng kêu oan âm ỉ không dứt bên tai.

Lư Giáo Úy râu tóc muối tiêu, chỉ huy ngục tốt phân loại giam giữ quan lại.

Như vị nào là con cháu thế gia, vị nào là xuất thân thanh bản, người nào trong triều có khả năng phục chức, hoặc là trong nhà nhiều bạc.....

Chu Dịch thấp giọng hỏi: “Lão Lư, trong triều xảy ra chuyện gì vậy?”

“Thằng cha này, số người may mắn thật đấy, mấy ngày nay không ở trong Thần kinh, cụ thể là chuyện gì, thì người đi hỏi bọn họ.” Lư Giáo Úy tuổi tác đã cao, chưa đến mấy năm nữa sẽ cáo lão, nói chuyện lại càng thêm cẩn thận.

“May mắn gì? Tồn hết công hết sức, chỉ được ăn mỗi nồi canh ba ba!”

Chu Dịch đi xuống nhà bếp xách thùng gỗ, đôi đũa khác nhau dựa theo số thứ tự của nhà lao.

Mười phòng giam đầu của nhà ngục chữ Ất đều là quan lại có bối cảnh, có chỗ dựa, cháo nhiều mà cũng đặc hơn. Mười phòng giam tiếp theo là của quan lại có tiền, nhưng cũng không phải ai cũng mua cơm canh.

Chu Dịch dựa theo ký hiệu mà ngục tốt lưu lại, kẻ đưa tiền thì thêm một muống cháo loãng, không đưa tiền thì chỉ có nước cháo.

Cùng nhà giam nhưng đãi ngộ khác nhau, những quan lại chịu đói tự nhiên biết nên làm như thế nào.

Luật ngầm không thể nói ra, vậy thì trở thành hối lộ, phải để cho người ta phải tự mình suy nghĩ lĩnh ngộ!

Cuối cùng.

Nhà ngục chữ Ất nhị thập.

Chỉ một lão già bị nhốt lẻ loi một mình, Chu Dịch cảm thấy bóng dáng này có chút quen mắt, đợi đến khi đến gần thì đã nhìn thấy rõ ràng.

“Ồ, Lão Vu, tại sao lại vào đây nữa rồi!”

Trên mặt Vu Túc hiện lên vẻ xấu hổ, rồi sau đó lại vui vẻ nói: “Cuối cùng ngươi cũng quay lại rồi, hâm cho lão phu bầu rượu, thêm hai cái giò heo Trương Ký nữa.”

Chu Dịch cười nói: “Ta hiểu rồi, lão Vu lại lặng yên đợi thời cơ đúng không?”

“Nhóc con nhà ngươi, sao lại cười nhạo lão phu như vậy chứ.....”

Vu Túc lập tức đỏ mặt, cãi cọ nói: “Ngươi cũng đã từng nói, thất bại là mẹ của thành công, lão phu nhất thời thất bại, sao có thể tính là thua được chứ?”

“Vậy bây giờ ngươi có hai bà mẹ rồi đấy.”

Chu Dịch trêu đùa vài tiếng, mắt thấy sắc mặt của Vu Túc biến thành màu đen, thì chạy đến nhà bếp mang rượu thịt đến.

Vu Túc làm như dăm ba bữa chưa được ăn no, vùi đầu ăn ngấu nghiến, ăn miếng lớn, uống ngụm lớn, không hề có dáng vẻ “công thần trị quốc” nổi tiếng Phụng Dương.

Sau một lát.

“Ừa.”

Vu Túc ựa no, tinh thần khôi phục lại rất nhiều, chột suy sụp nói: “Nể tình bữa cơm này, ngươi thích cười nhạo thì cứ việc

cười nhạo, lão phu tự thấy hồ thẹn bản thân không nham hiểm bằng Trương Tướng.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Chu Dịch mơ hồ đoán ra được, trong cung đã xảy ra chính biến, trước mắt xem ra là Trương gia đã thắng.

Vu Túc nói: “Mấy ngày nữa, bệ hạ sẽ tuyên bố long thể bất an, cần tĩnh dưỡng ở Thượng Dương cung, nhường ngôi cho Thái Tử.....”

Chu Dịch hơi gật đầu nói: “Nghe thì cũng không tệ, Lão Vu, chẳng phải người ủng hộ đích trưởng tử kế vị sao?”

“Lão phu không quan tâm đến chuyện ai kế vị, vốn muốn mượn cơ hội này, có được sự ủng hộ của bệ hạ đổi mới quân sự, trị quan liêu. Kể từ triều Sùng Minh tới nay, ba triều liên tục đều không phải là đích trưởng tử kế thừa, là nguy cơ lớn đối với nước nhà, hiện giờ Thái Tử kế vị thật ra là chuyện tốt.”

Vu Túc chậm rãi nói: “Nhưng mà, Trương hoàng hậu lấy lý do bệ hạ còn nhỏ tuổi, buông rèm chấp chính!”

“.....”

Chu Dịch tính tuổi tác của Thái Tử, không phải bốn mươi bốn thì cũng bốn mươi ba tuổi rồi, nói là tuổi còn nhỏ thì đúng là vô nghĩa.

“Trương gia làm như vậy, chẳng phải là ép mình đến đường cùng sao?”

“Hừ! Trương tướng đã đoán được suy nghĩ của bệ hạ, trước tiên bố trí thủ đoạn, dẫn dụ bệ hạ sử dụng võ lực tiến hành việc cung biến.”

Vu Túc nói: “Nhưng lại bỏ sót tâm tư của người trong Trương đảng, hoặc có lẽ là bất lực, Trương hoàng hậu không thể không buông rèm chấp chính!”

“Trương đảng!”

Chu Dịch lâm bảm tự nói, hiểu được lời của Vu Túc, theo như lời, Trương hoàng hậu vì đại cục mà phải miễn cưỡng chấp chính.

Trương gia không chỉ là một nhà một họ, mà là sự ràng buộc lợi ích của vô số người, một khi bị cắt đứt thì khó mà gắn kết lại.

Trương tướng âm mưu đưa đứa cháu ngoại là Thái Tử lên thượng vị, rồi sau đó Trương gia không ngừng trao quyền, vì nguyên nhân huyết mạch thân tình hoặc là chiếm đoạt quyền thế, tân quân rất có thể sẽ không đuổi tận giết tuyệt Trương gia.

Hiện giờ Trương hoàng hậu buông rèm chấp chính, duy trì lợi ích của “Trương đảng” trong triều đình, mà Trương gia chỉ còn sót lại một con đường mưu phản mà thôi!

Chu Dịch hiếu kỳ nói: “Lão Vu, Trương tướng đã qua đời hai mươi một năm, rốt cuộc làm sao để tính kế bệ hạ?”

“Theo như lão phu nghĩ thì cũng không là do Trương tướng tính kế, mà là do bệ hạ tự chui đầu vào lưới!”

Vu Túc nói: “Năm đó Trương tướng có được một quyền ma công, hút nội khí của người ta, nhiều người tu thành Tiên Thiên tông sư. Trước khi lâm chung ban cho bệ hạ, luôn dặn dò rằng có ma công này thì có thể củng cố triều cương, chẳng có ai dám mưu phản tác loạn.”

“Nghe thì hơi có lý.”

Chu Dịch biết được thực lực của tông sư, tuy không thể đối đầu trực diện với vạn quân, nhưng lại có thể dễ dàng vượt ngàn dặm lấy được thủ cấp của kẻ địch.

“Nếu là công pháp hoàn chỉnh thì tất nhiên là như thế.”

Vu Túc lạnh lùng nói: “Trương tướng đã đoán chính xác tính cách của bệ hạ rồi, ban cho công pháp có khuyết điểm lớn, gặp phải người tu hành công pháp hoàn chỉnh thì một thân công lực đều bị người ta cắn nuốt.”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Trương tướng có thể tính được chuyện bệ hạ diệt trừ Trương gia, làm sao lại đoán được chuyện bệ hạ sẽ trồng cây vào Tiên Thiên tông sư?”

“Trước khi Trương tướng lâm chung còn lưu lại một quyển tấu chương trị quốc, hơn chín phần nội dung trong đó chính xác là sách hay để trị quốc.”

Vu Túc giải thích nói: “Mấy năm nay Bệ hạ dựa vào tấu chương, xây dựng lại Cẩm Y Vệ, nâng đỡ huân quý, tông tộc, ngôi vị hoàng đế rất vững vàng, tự nhận là đã hiểu được nội dung của tấu chương.”

Chu Dịch tám tắc nói: “Một phần còn lại kia là cái gì?”

“Trong tấu chương lặp đi lặp lại những lời khuyên như kẻ có được Tiên Thiên tông sư thì có được thiên hạ, chỉ có Tiên Thiên tông sư mới vô lo vv.”

Vu Túc nói: “Bệ hạ chấp chính hơn hai mươi năm, đã tin tưởng không nghi ngờ gì về tấu chương, cho nên lần cung biến này, lực lượng chính là tám vị Tiên Thiên tông sư, kết quả không cần nói cũng biết.”

Chu Dịch nghi hoặc nói: “Trương tướng không sợ bệ hạ nghĩ ra biện pháp khác sao?”

“Không cần bệ hạ phải suy nghĩ, lão phu sớm có cách để kéo tơ lột kén, Trương gia tất nhiên không có sức phản kháng!”

Vu Túc chỉ vào mình, chột thờ dài nói: “Chỉ phiền là bệ hạ khi còn bé cậy vào hoàng đế, lúc lớn thì cậy vào Trương tướng, lại có nhiều nhận định tầm thường ngu dốt, cho nên vẫn luôn muốn chứng minh bản thân.”

Cảnh Long đế có lẽ cũng biết được rằng dựa vào Vu Túc để vận ngã Trương gia, mới là thủ đoạn ổn thỏa, nhưng mà hắn muốn chứng minh bản thân mình.

Nhưng mà cách thức để Cảnh Long đế chứng minh là học được từ trong tấu chương của Trương tướng, thắng thua thật ra thì đã định sẵn ngay từ đầu rồi!

“Trương tướng, đúng là..... Lợi hại!”

Trong lúc nhất thời Chu Dịch không biết phải miêu tả như thế nào, cáo già xảo quyết, đa mưu túc trí, quỷ kế đa đoan, vv dường như ngôn từ không thể lột tả được toàn bộ.

Dù sao thì nếu Cảnh Long đế không phụ lòng của Trương gia, Thái Tử thuận lợi đăng cơ, cũng không có sự biến hoá như hôm nay.

Danh tiếng của Văn Trung Công định sẵn truyền lưu sử sách.

Chu Dịch lại hỏi: “Mấy năm nay, bách quan huân quý ngày ngày ca tụng bệ hạ, tại sao lại có thể dễ dàng chấp nhận chuyện nhường ngôi, hoàng hậu chấp chính?”

Vu Túc lắc đầu nói: “Bách quan ca tụng bệ hạ, đơn giản là vì bệ hạ phù hợp với yêu cầu của bọn họ, hiện giờ, tân quân thì phù hợp hơn nữa!”

Chu Dịch bừng tỉnh, tội nghiệp cho Cảnh Long đế.

Khi bách quan cần hắn thì dâng bosc Cảnh Long đế thành thượng cổ thánh quân chuyển thế, hiện giờ không cần, hận không thể khiến cho Cảnh Long đế đầu thai chuyển thế sớm một chút.

Chương 55: Tiên Đạo bí văn.

Cảnh Long đế cung biến thất bại, Trương hoàng hậu buông rèm chấp chính.

Cho dù sau này nàng có trở thành Từ Hi, hay là biến thành Lữ hậu, hay là biến thành Võ hậu, thì cũng chẳng liên quan gì nhiều đến Chu Dịch.

Loại chuyện này, lúc đầu Chu Dịch còn hứng thú dạt dào, nhìn thấy nhiều rồi thì cũng là như vậy mà thôi.

Hôm nay ai lên đài, ngày mai ai rớt đài.

Họ hoặc là bọn họ, chỉ có một kết quả.

Đều phải chết!

“Dường như càng ngày càng nhạt nhẽo rồi.”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, bỏ chuyện phạm trần thế tục qua một bên, tiếp tục cân nhắc làm sao để xâm nhập vào Cẩm Y Vệ.

Mười năm như một cái chớp mắt, đã có hiệu quả rõ ràng, hiện tại đã có cơ sở, tiếp theo muốn nhét người vào thì dễ dàng nhiều hơn.

Năng lực của phần lớn mọi người đều xấp xỉ như nhau, đề bạt người này hoặc người kia cũng không khác gì nhau, lúc này cần phải có người trợ giúp một phen, Trấn Phủ Sứ Cẩm Y Vệ đủ để ảnh hưởng cho người lên chức.

“Sau này có nhiều chuyện cần dùng đến Tiểu Viên Tử, hay là dành chút thời gian đi xem thử?”

Sau khi Chu Dịch sắp đặt quân cờ, trước nay đều liên lạc với họ, nhưng mà sáng nay Viên Thuận tới Thiên Lao.

Viên Thuận dâng lên nai trắng mang điềm lành, lại công thêm việc cha nuôi hấn tác động, thành công nhận chức Trấn Phủ Sứ Cẩm Y Vệ tứ phẩm, nắm quyền giám sát vô số châu phủ Đông Nam, quyền cao chức trọng.

Lần này Viên Thuận về Thần kinh là để áp giải tù nhân, bởi vì phạm nhân là Châu Mục nhị phẩm, Trấn Phủ Sứ tự mình áp giải miễn cưỡng coi như được.

Sau đó, Viên Thuận đưa gia quyến của tù nhân vào Thiên Lao, nhưng mà việc nhỏ này thì sai người khác làm là được, đâu cần Trấn Phủ Sứ đích thân đến đây một chuyến.

Ngô Ti Ngục và Lư Giáo Ủy cẩn thận hầu hạ, theo Viên Thuận tham quan Thiên Lao, ước chừng hai ba canh giờ mới rời đi.

Chu Dịch đứng một bên nhìn rõ ràng, mục đích mà Viên Thuận hồi kinh là muốn gặp mình.

“Chuyện này có khi nào là một cái bẫy không?”

Mười năm nay đều liên lạc một chiều, quân cờ không biết Chu Dịch là nam hay là nữ, tên họ là gì, lại càng không biết liên lạc như thế nào, cho nên có quân cờ làm phản, Cẩm Y Vệ cũng không thể nào bắt tay vào điều tra được.

Viên Thuận làm như vậy, đã phạm vào điều kiêng kị!

“Trong Thần kinh không thể nào điều phái đại quân vây giết, lực lượng mạnh nhất của triều đình chính là sáu hoặc là nhiều vị Tiên Thiên tông sư kia, nếu như tập trung lại vây giết thì chỉ cần dùng đỉnh đập thêm mấy cái mà thôi.....”

Chu Dịch cẩn thận tỉ mỉ, không muốn tùy tiện ẩu đả với người khác, nhận thức rõ ràng thực lực của chính mình.

Đánh giá cao bản thân chính là tự tìm đường chết, mà đánh giá thấp bản thân cũng là một sơ hở, bất cẩn!

“Tiểu Viên Tử mấy năm nay làm việc cẩn thận, nhận chức Trấn Phủ Sứ Cẩm Y Vệ, đã có tư cách từ quân cờ trở thành người chơi cờ rồi.”

Chu Dịch phán đoán chuyện này tám chín phần mười không phải là một cái bẫy, nhưng theo thói quen thì bất kỳ chuyện gì cũng phải đợi thêm chút nữa, chờ đến khi Viên Thuận rời khỏi Thần kinh, chẳng còn chút nguy hiểm nào nữa.

Chờ đợi có thể loại trừ tất cả cạm bẫy!

.....

Cách Thần kinh ba trăm dặm về phía Đông.

Địa thế bằng phẳng, bao la rộng lớn.

Hơn ba trăm quân tốt đi ở quan đạo phía trước, giờ cao cờ có chữ “Viên”.

Bên trong xe ngựa.

Viên Thuận nhắm mắt dưỡng thần, khác hẳn với dáng vẻ nịnh nọt trơn tru mọi ngày, trên khuôn mặt mập mạp là vẻ nghiêm túc, mang theo chút cảm giác không khỏe.

Khi chỉ còn một mình, Viên Thuận mới mang dáng vẻ như vậy.

Khi còn là thiếu chủ của bang phái, hẳn là một người thiếu niên gầy ốm mà tuấn tú, bởi vì cha nuôi Phùng Trung thích kiểu người mập mạp, trong nửa năm gần gũi hẳn đã khiến cho cân nặng của mình tăng lên gấp đôi.

Để có được chức vị Trấn Phủ Sứ, thứ mà Viên Thuận dựa vào không chỉ là bạc!

Bỗng nhiên.

Một giọng nói vang lên bên tai của Viên Thuận: “Tìm lão phu có chuyện gì?”

Viên Thuận bỗng nhiên trợn mắt, trong xe ngựa xuất hiện một lão đạo, tóc bạc mặt hồng hào, đạo bào màu xanh bị giặt đến mức trắng bệch.

“Ngươi là ai?”

Chu Dịch nói: “Thiên thượng Bạch Ngọc Kinh.”

“Ngũ Lâu Thập Nhị thành.”

Mặt Viên Thuận lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng khom người thi lễ: “Bái kiến chủ thượng!”

Từ sau khi có quân cờ phản bội, Chu Dịch đã đưa ám hiệu riêng cho từng người ghi nhớ, tránh việc có người giả mạo Luân Chuyển Vương.

Chu Dịch cười nói: “Đã nói với ngươi bao nhiêu lần, ngươi và ta là quan hệ hợp tác, không cần xưng hô chủ thượng gì đó.”

“Chủ thượng giúp kẻ hèn này báo thù, không dám vượt quá giới hạn.”

Viên Thuận lẫn lộn mười năm ở Cẩm Y Vệ, đã thuộc nằm lòng luật ngầm ở quan trường, cấp trên hoặc là người chống lưng nói chuyện hợp tác cùng có lợi, bình đẳng tương giao, gì gì đó. Ra vẻ vô cùng coi trọng người.

Nếu thật sự đắc ý, đặt mình vào vị trí ngang hàng, vậy thì nhất định sẽ là vạn kiếp bất phục!

Chu Dịch hơi gật đầu nói: “Nói đi, tìm lão phu có chuyện gì?”

“Đã không sao rồi.”

Viên Thuận giải thích nói: “Chung Đồng Tri thuộc Cẩm Y Vệ là người của thái thượng hoàng, vì tham ô nhận hối lộ đã bị cách chức xét nhà, thuộc hạ hồi kinh là muốn tranh đấu một phen.”

Chu Dịch nói: “Cho nên bây giờ đã thất bại rồi?”

Đồng Tri Cẩm Y Vệ đứng hàng tứ phẩm, phẩm cấp cũng không cao không thấp hơn Trần Phủ Sứ, nhưng mà Đồng Tri lại quản lý nha môn ở kinh đô, thường xuyên được bệ hạ triệu kiến hỏi chuyện, chỉ cách vị trí Chỉ Huy Sứ một bước mà thôi.

Nếu như Viên Thuận có thể lên làm Đồng Tri, sau này quân cờ của Chu Dịch càng dễ dàng thắng tiến trong nội bộ Cẩm Y Vệ.

Tuy rằng làm như vậy sẽ khiến thân phận của quân cờ bị bại lộ, nhưng là Viên Thuận sẽ không dám cự tuyệt, thu nạp một đám thuộc hạ cùng phe phái, phân chia ở các châu phủ địa phương, sẽ có tác dụng lớn trong chuyện tranh đoạt vị trí Chỉ Huy Sứ.

Huống hồ, năm đó cái chết thê thảm của Chúc Nhạc vẫn còn đang rõ ràng trước mắt!

Viên Thuận thở dài nói: “Kẻ cạnh tranh với ta chính là cháu trai Trần Dương của Trần Hầu, cha nuôi không thể quá mức bất công, cuối cùng là công lao của Trần Dương lớn hơn, đoạt được chức vị Đồng Tri.”

“Trần Hầu, Trần Dương.”

Chu Dịch hồi tưởng một lát, nói: “Nguyên nhân khiến người thất bại cũng không phải do công lao kém hăn, nếu như dựa vào công lao để thăng quan, thì hiện tại người còn chẳng lên nổi chức Bách Hộ.”

Viên Thuận nghi hoặc nói: “Xin chủ thượng chỉ điểm.”

“Trần Hầu năm đó vẫn còn là Quốc Công, cháu gái của hắn cũng chính là cô cô của Trần Dương, gả cho Thái Tử năm đó làm trắc phi, sau khi thái thượng hoàng đăng cơ thì được phong làm Hiền phi.”

Chu Dịch nói: “Trần Dương và đương kim đệ hạ, miễn cưỡng được coi như là thân thích.”

Thái thượng hoàng chính là Cảnh Long đế, đương kim đệ hạ lấy niên hiệu là Chính Thống, hai tháng sau chính là năm Chính Thống đầu tiên.

Viên Thuận bừng tỉnh nói: “Cho nên Trần Dương dựa vào quan hệ với đệ hạ, khó trách thuộc hạ lại thua.”

“Ngu xuẩn!”

Chu Dịch lắc đầu nói: “Cũng không phải là Trần Dương dựa vào quan hệ với đệ hạ, mà là đệ hạ cố ý mượn sức những người của thái thượng hoàng năm xưa, dùng họ để đối đầu với Thái Hậu buông rèm chấp chính, sau này dễ dàng chân chính kế thừa ngôi vị hoàng đế!”

“Đệ hạ, Thái Hậu.....”

Viên Thuận nghe vậy mắt lộ ra vẻ kinh hãi, ánh mắt nhìn Chu Dịch như nhìn một quái vật, suy nghĩ vừa thay đổi, người này thật sự không biết là một lão quái sống bao lâu rồi.

Trong triều thế cục rắc rối phức tạp, trong mắt lão quái đã từng nếm trải phong ba, cũng chỉ là như thế mà thôi.

Viên Thuận bất đắc dĩ nói: “Chủ thượng, sau này thuộc hạ nhất định khiến đệ hạ không vui, muốn thăng chức nữa thì rất khó.”

Sau cuộc binh biến Nhâm Dần, Phùng Trung được Trương tướng đề bạt lên, hiện giờ thuộc về phe phái của Thái Hậu đảng, Viên Thuận làm con nuôi, thì giống như đã được đánh dấu.

Chính Thống đế dù sao cũng là hoàng đế mà mọi người đều nhắm đến, hơn nữa Trần Dương thuộc về giới huân quý, thăng chức làm Đồng Tri Cẩm Y Vệ, biết rõ là đề bạt thân tín, Thái Hậu cũng không thể ngăn cản được.

Chu Dịch buồn bã nói: “Cho nên, người tìm lão phu là vì để giết Trần Dương sao?”

“Thuộc hạ không thể làm gì được hần.”

Viên Thuận cảm nhận được sát ý lạnh băng, vội vàng giải thích nói: “Thuộc hạ cũng là muốn nhanh chóng thăng chức, dốc sức phục vụ cho chủ thượng, chỉ trong nhà môn ở Thần Kinh mới có ghi chép lại rất nhiều bí văn của quốc triều.”

“Hừ.”

Chu Dịch hừ nhẹ một tiếng: “Giết người không cần chính mình động thủ, tạm thời nhượng bộ ngược lại có thể thắng tiến nhanh hơn.”

Viên Thuận bịch bịch quỳ gối trên xe, không hề có chú ý nghiêm nào của Trấn Phủ Sứ Cẩm Y Vệ, dập đầu nói.

“Xin thỉnh chủ thượng chỉ giáo.”

“Lúc thuộc hạ nói chuyện cùng cha nuôi Phùng Trung, biết được một ít bí văn của Sùng Minh đế, có liên quan đến người tu tiên trong truyền thuyết.....”

Chương 56: Phạm nhân Chiêu Ngục.

“Người Tu tiên.”

Chu Dịch nhìn xuống, nhìn chằm chằm Viên Thuận một hồi lâu.

Viên Thuận chỉ cảm thấy một luồng uy áp khổng lồ đè xuống, trong giang hồ, nội lực trăm năm cũng coi như là cao thủ nhất lưu, lúc này còn chẳng dám có suy nghĩ chống cự.

Tuyệt thế lão quái!

Thời điểm tân quân đăng cơ, Viên Thuận cũng đã nhìn thấy những kẻ nô bộc trong cung kia, chẳng bằng một phần mười của Luân Chuyển Vương.

Chu Dịch chuyên tu Dưỡng Thần thuật gần ba mươi năm, từ lúc bắt đầu tinh thần sáng láng, đến bây giờ cảm ứng được sự tồn tại của thần hồn, tiến cảnh nhanh hơn rất nhiều so với Quy Nguyên Quyết.

Hiện giờ thử chèn ép hồn phách của Viên Thuận, hiệu quả rất là vừa lòng.

“Tiểu Viên Tử, nếu như lão phu không ra tay, ngươi dự tính giấu diếm chuyện này luôn sao?”

Viên Thuận kinh sợ không thôi, nói: “Thuộc hạ không dám!”

“Lão phu không quan tâm là ngươi dám hay không dám, nếu tin này là thật, việc này coi như cho qua, nếu là giả.....”

Chu Dịch không nói tiếp, quân cờ có thể hiện tốt hơn nữa thì cũng chỉ là một quân cờ, nghiền nát rồi lại bỏ ra mười năm bồi dưỡng là được, không cần phải luyện tiếc gì cả.

“Thuộc hạ đã rõ, việc này thuộc hạ âm thầm điều tra nghe ngóng đã lâu, tám chín phần mười là thật!”

Trong lòng Viên Thuận nhẹ nhàng thở ra, quả nhiên là đặt cược đúng, Luân Chuyển Vương si mê Tiên Đạo, nghe nói đến chuyện thì thì có dù có lửa giận ngập trời cũng sẽ tiêu tan.

Năm ngoái khi biết được tin tức này, Viên Thuận vẫn luôn giấu trong đáy lòng, nó sẽ trở thành cọng rơm cứu mạng hoặc

là bậc thang của việc thăng chức.

“Trần gia, lão phu cũng không hiểu biết nhiều lắm.”

Chu Dịch nhớ lại nói: “Chỉ nhớ rõ là Trần Hầu có một cháu gái, tên là Trần Tình, nổi danh xinh đẹp ở kinh thành, tính cách của nàng ta kiêu ngạo ương ngạnh. Đã từng ghen ghét với dung mạo của con gái Thôi Ngự Sử, vậy mà dùng lưỡi dao sắc bén rạch mặt nàng, vì vậy mà bị quy tội bỏ tù.”

Việc này gây sóng gió rất lớn ở Thần kinh, phẩm cấp của quan ngôn Ngự Sử không cao, nhưng không phải là người bình thường có thể trêu chọc được.

Trần Hầu không những tự mình tới cửa xin lỗi, còn nhờ Hiên phi cầu tình với Cảnh Long đế, nên vừa mới được Thôi Ngự Sử lượng thứ, thả ra khỏi Thiên Lao.

Viên Thuận gật đầu nói: “Thuộc hạ cũng có ấn tượng.”

“Thôi Ngự Sử kia là người của Thôi gia Giang Nam, những Ngự Sử bình thường làm sao có thể sánh bằng, đến ngay cả Nội Các phụ thần cũng phải kính trọng một vài.”

Chu Dịch nói: “Cho nên, Trần Tình không chỉ ghen tị ương ngạnh, mà còn không có não nữa.”

Viên Thuận gật đầu nói: “Ý của chủ thượng là khiến cho Trần Tình phạm tội lần nữa, làm liên lụy đến Trần Dương sao?”

“Chuyện bình thường thì không thể làm liên lụy đến hắn.”

Chu Dịch nói: “Dựa theo tổ chế của Phụng Dương quốc, tân quân có ý đăng cơ lập niên hiệu, tất nhiên sẽ tuyển người tài. Người dựa vào cơ sở của Phùng Trung, tuyển chọn Trần Tình vào cung, bỏ qua nữ quan rồi ban phi vị cho nàng.”

Phùng Trung kiêm chức Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, chức vụ chính là chương án thái giám, sắp xếp cho Trần Tình vào cung làm phi để như trở bàn tay.

Đồng thời, Chính Thống đế mượn sức huân quý, cũng đồng ý thúc đẩy việc này.

Viên Thuận nghi ngờ nói: “Trần Dương này biến thành quốc cữu, ở Cẩm Y Vệ chẳng phải là càng thêm đắc ý?”

“Hoàng cung chỉ là một nơi không nhìn thấy người mà thôi, hậu cung là một nơi máu chảy đầm đìa thảm thiết đấy, với tính tình ương ngạnh lại ngu xuẩn của Trần Tình, chẳng được bao lâu sẽ mang tử tội.”

Chu Dịch chậm rãi nói: “Chưa nói đến chuyện chức quan của Trần Dương khó giữ được, Trần Hân cũng sẽ bị hạ một bậc tước vị!”

“Bái tạ sự chỉ điểm của chủ thượng!”

Viên Thuận cẩn thận cân nhắc, biện pháp này có tính khả thi, với quyền bính trong cung của cha nuôi Phùng Trung, Trần Tình có muốn không phạm phải tội ác tà trời cũng khó.

Chu Dịch hừ lạnh một tiếng: “Nói thử coi, người biết được tin tức gì?”

“Bẩm chủ thượng, theo như lời của Phùng Trung Chiêu Ngục không chỉ có nhà giam trên mặt đất, mà còn xây một tầng hầm, xây dựng vào triều Sùng Minh.”

Viên Thuận nói: “Thuộc hạ vốn dĩ chỉ cho rằng đó là một nhà tù đặc thù, giam giữ một số tội phạm không muốn cho người ta biết, nhưng mà theo như lời của Phùng Trung, thì trong nhà tù dưới lòng đất chỉ giam giữ một người.”

Chu Dịch dao động, dường như đã có phán đoán.

“Người kia nghe nói là tiên nhân, vào lúc trở về phạm trần thể tục thăm người thân, thì bị Sùng Minh để thiết kế bắt giữ.”

Viên Thuận tiếp tục nói: “Ban đầu thuộc hạ không tin, dù sao thì Sùng Minh để si mê Tiên Đạo gần như là điên cuồng. Nhưng mà tìm đọc hồ sơ của Cẩm Y Vệ, phát hiện không giống như bình thường, đúng là vào năm người nọ bị giam vào Chiêu Ngục, mới bắt đầu xây dựng nhà tù dưới lòng đất.”

“Người kia còn sống không?”

Chu Dịch sống từ triều Sùng Minh đến bây giờ, biết được cầu hoàng đế không phải là ngay từ đầu đã si mê Tiên Đạo, trong mười năm chấp chính đầu tiên, không thể xưng là minh quân thánh chủ, cũng miễn cưỡng coi như là cần cù.

Vào năm thứ mười bỗng nhiên không thượng triều, tất cả công việc giao cho Thủ Phụ, chỉ phụ trách việc gạch chéo hoặc

khoanh tròn tấu chương.

Cầu hoàng đế núp trong Thượng Dương cung tu đạo, sai Cẩm Y Vệ dùng danh nghĩa sinh thần, rà soát cả thiên hạ, phạm là những thứ có tên là kỳ trân dị bảo, đều phải cống nạp vào cung.

“Hắn là còn sống.”

Viên Thuận nói: “Thuộc hạ sai người để ý tra xét, Cẩm Y Vệ có mười mấy binh sĩ, đặc biệt chuẩn bị cơm canh, đưa vào nhà tù dưới lòng đất.”

“Ừ, chuyện này ghi cho người một công.”

Khi Chu Dịch nói chuyện, bóng dáng biến mất khỏi xe ngựa, nhưng giọng nói vẫn còn vang lên: “Sau này còn dám giấu diếm, hình phạt mà lão phu hiểu rõ chắc chắn còn lợi hại gấp trăm lần so với Cẩm Y Vệ!”

“Thuộc hạ hiểu rồi.”

Viên Thuận quỳ hồi lâu, mới dám ngẩng đầu.

“May mắn mà chưa làm phản đồ, nếu không thì với suy nghĩ của lão quái, cho dù hoàng đế cũng không bảo vệ được!”

Viên Thuận nhẹ nhàng thở ra, sau khi ổn định tâm trạng lại thì viết một phong thư, lệnh cho thuộc hạ giao đến phủ của cha nuôi Phùng Trung.

.....

Thiên Lao.

Tối tắm nhưng không lạnh lẽo.

Cứ cách mười ngày nửa tháng, Chu Dịch sẽ thi triển An Trạch phù, quét sạch tàn hồn của phạm nhân chết oan chết thảm.

Kể từ đó, ngục tốt và phạm nhân trong nhà lao đều sống rất lâu.

Chu Dịch thì vẫn không nhanh không chậm đưa cơm, cho dù biết được rằng nghi ngờ trong Chiến Ngục có tu sĩ, cũng không vội vàng đi tra xét.

Ở phạm tục, Võ Đạo Tông Sư gần như không có địch thủ, Phượng Dương quốc ít có những nơi nguy hiểm, nhưng Chiến

Ngục chính là một trong những nơi như vậy. Chưa nói đến các loại cơ quan bẫy rập, nhà giam dưới lòng đất giam giữ tu sĩ, nếu như bị lấp kín cửa thì khó có thể chạy thoát.

Còn nữa, tu sĩ cũng không chạy thoát được, đủ để biết nguy hiểm của nơi đó!

“Tin tức về tu sĩ cũng không quan trọng, quan trọng là cầu hoàng đế có thể tìm được tiên nhân, chứng minh từng bước xâm chiếm Cẩm Y Vệ theo dõi thiên hạ, đã đi đúng đường!”

“Tiên nhân có nguồn gốc từ phạm tục, bất kể là thăm người thân hay là lá rụng về cội, chắc chắn không chỉ có một người.”

“Chờ thêm một chút, chờ đến khi hoàn toàn không chế Cẩm Y Vệ, thì nhất định có thể tìm được tung tích của người tu tiên.”

Chu Dịch sống qua vô số triều đại, đã nhìn thấy phong vân thay đổi, đã sớm mài giũa ý chí thành sắt đá rồi.

Đừng nói chỉ đến tu sĩ, cho dù có Tiên Khí rơi xuống từ trên trời, suy nghĩ đầu tiên của Chu Dịch là chạy khỏi Phượng Dương quốc, tránh cho đại năng đấu pháp huỷ diệt ngàn dặm.

Trong Thiên Lao gần như là không hề thay đổi, ngoài việc Vu Túc lại khôi phục việc rèn luyện thân thể.

Chu Dịch rất khâm phục Vu Túc, đầu tiên tất nhiên là vì hân thanh liêm.

Nghe nói Cẩm Y Vệ muốn vu oan cho Vu Túc, kết quả nhìn thấy phòng ốc đơn sơ của quan to nhất phẩm, trong nhà chỉ có một lão bộc cầm điếu, đến ngay cả Chỉ Huy Sứ Phùng Trung cũng phải lắc đầu, cảm thấy khâm phục hoặc là bất đắc dĩ, đến nay không thể định tội.

Tiếp theo là Vu Túc cứng cỏi cương nghị, dù cho ba chìm bảy nổi hai lần bị bỏ tù, vẫn tràn ngập niềm tin vào sự cải cách quân sự và tham quan.

Nhìn người ta mà học hỏi, có thể biết được mất.

Ngày này.

Chu Dịch đưa rượu thịt cơm canh đến, rảnh rồi nói về chuyện trong Thần kinh.

Vu Túc nghe vậy, vui mừng nói: “Lập ca nhi, người nói là sau khi Thành Quốc Công chết, bệ hạ truy phong là Kỳ Thành Vương, thụy hào là Võ Nghị, an táng trong Thái Miếu sao?”

Từ sau khi Trần Quốc Công có thụy hào là Võ Trung, Trương tướng có thụy hào là Văn Trung, thụy hào Văn Võ ở Phụng Dương quốc bỗng không đáng giá nữa. Bất kể lúc sinh thời có công lao hay không, trước khi chết thì đánh tiếng trước với bệ hạ, bách quan, dù sao thì cũng có thể kiếm được một thụy hào thượng đẳng.

Dù sao thì đến ngay cả Trương tướng đều được phong là Văn Trung, không tạo phản không hành thích vua thì chính là thiên đại trung thần!

Chu Dịch cười chúc mừng nói: “Lão Vu, người lại có cơ hội!”

“Đúng!”

Vu Túc vung nắm tay: “Lần này lão phu, nhất định có thể thành công!”

Chu Dịch nhìn thấy ý chí mạnh mẽ của Vu Túc, bỗng nhiên không còn tâm trạng trêu đùa.

Thế đạo như vậy mà muốn cải cách, thì chẳng khác nào muốn lật trời, định sẵn là không thắng được!

Chương 57: Bạn cũ qua đời.

Trăng lên giữa trời.

Cổng thành Thần kinh đóng chặt.

Tiếng vó ngựa từ xa vọng lại gần, bụi bốc lên mịt mù, khiến cho quân lính tỉnh ngủ.

“Kẻ nào đến đây? Dừng lại! Dừng lại..... Bắn tên!”

Quan giữ cửa thành hô quát vài tiếng, lệnh cho lính bắn tên công kích, vô số đầu mũi tên bằng lông chim bắn về phía người tới.

Vụt vụt vụt!

Trong nháy mắt con ngựa bị bắn thành con nhím, vọt về phía trước mấy trượng rồi ngã xuống đất không dậy nổi, bóng người trên lưng ngựa thả người nhảy lên, bay lên không năm sáu trượng.

Quan giữ cửa thành thấy vậy, sắc mặt thả lỏng, tường thành của Thần kinh cao hơn chín trượng.

Đang muốn hạ lệnh tiếp tục bắn tên, mơ hồ nhìn thấy trên không trung xuất hiện nhiều bóng đen, những người kia đập lên trên tường thành để mượn lực.

Bay lên hơn mười trượng, bịch bịch dừng lại trên tường thành, đá vụn bay tứ tung.

“Đừng đừng đừng tới đây.....”

Quan giữ cửa thành sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, không nhịn được mà được lui về phía sau, cao thủ Tây Tủy cảnh danh chấn một phương, cũng không đáng sợ như vậy.

Bóng người kia chính là Chu Dịch, liếc mắt nhìn quan giữ cửa thành, thân hình bay vút về phía phố Vĩnh Xương.

Tháng trước.

Cầm Y Vệ thượng báo về một huyết mộ kỳ dị, bất kỳ ai tới gần đều sẽ bị quỷ dẫn đường, vòng tới vòng sau khi tìm hiểu về lịch sử của huyện kia, biết được chủ nhân của huyết mộ là

đạo sĩ sống một mình, ước chừng sống được bốn trăm năm tuổi. Bởi vì mộ chủ rất có thể là tu sĩ, Chu Dịch rời kinh điều tra, bỏ tiền mướn mấy trăm người trực tiếp san bằng ngọn núi kia.

Chu Dịch đứng từ xa quan sát, không dám tới gần.

Cho đến khi những vật bồi táng trong mộ bị đào ra, dùng pháp lực phân biệt từng cái một, quả nhiên là có thu hoạch.

Trên đường trở về.

Chu Dịch thông thả lĩnh ngộ những cuốn kinh lấy được, phong cảnh ven đường Giang Nam khác hẳn với Bắc Cương.

Mãi cho đến ba ngày trước, Chu Dịch nghe được mấy người trong giang hồ tán gẫu, thánh trộm mấy chục năm trước danh chấn một thời bệnh nặng sắp chết, cảm khái về cái chết của thế hệ trước, hoặc hâm mộ thánh trộm sống thọ được chết tại nhà.

Sau khi xác nhận nhiều lần thánh trộm chính là lão Bạch, Chu Dịch lập tức chạy về Thần kinh.

Khinh công cộng thêm Khinh Thân phù, tốc độ còn nhanh hơn cả tuần mã, cho đến khi pháp lực hao hết, chạy mệt chết hết bốn năm con ngựa, ngày đêm bốn ba ngàn dặm rốt cuộc cũng trở về Thần kinh.

Vĩnh Xương phường.

Bạch phủ.

Chu Dịch thấy trước cổng chưa treo đèn lồng trắng, trên mặt đất cũng không tro tàn, đáy lòng thoáng nhẹ nhàng thở ra.

“Còn may là chưa về muộn!”

Lão Bạch có thể nói là người bạn tốt duy nhất của hắn, nếu như trước lúc lâm chung không thể tiễn đưa hắn một đoạn đường, sau này trong cuộc đời vô tận, mỗi khi nhớ lại đều sẽ cảm thấy tiếc nuối.

Thả người đáp xuống viện, đi vào hậu trạch nơi lão Bạch ở, đã nửa đêm mà đèn vẫn sáng.

Trong phòng vọng lại tiếng nói chuyện, có nam có nữ, dường như đang tranh luận điều đó.

Chu Dịch đẩy cửa đi vào, nhìn thấy mấy người con của lão Bạch đang vây quanh mép giường nói chuyện.

Có người nghe được tiếng mở cửa, quay đầu nhìn thấy một lão đạo mặc đạo bào màu lam.

Ánh mắt Chu Dịch lướt qua mấy người, nhìn về phía ông già đang nằm trên giường, nói: “Lão Bạch, vẫn còn sống chứ?”

Lão Bạch nghe được giọng nói, chậm rãi mở đôi mắt vẫn đục ra, khó khăn quay đầu.

“Khụ khụ khụ! Chưa đợi được ngươi, nào nữa chết.”

Hấp hối đương nhiên là đã gần đất xa trời.

Nam nữ trong phòng nghe được lời này, liếc nhau, lần lượt lui ra vài bước. Bọn họ biết được phụ thân từng lang bạt giang hồ, thanh danh không nhỏ, hẳn là một cố nhân nào đó trong giang hồ tới thăm.

Chu Dịch đứng trước giường, nhìn những nếp nhăn trên khuôn mặt của lão Bạch, không thể nào có lại được vẻ tuấn mỹ của ngày xưa nữa.

“Lão Bạch, cuối cùng ta cũng thắng ngươi một ván, bây giờ ta còn có thể đi Xuân Phong lâu.”

Lão Bạch không cam lòng yếu thế nói: “Ta tuấn tú cả đời, dáng vẻ này của ngươi thì có bao nhiêu năm nữa cũng chẳng thể nào nếm được”

Hai người liếc nhau, chợt cười ha ha.

Lão Bạch khí hư thể nhược, trong tiếng cười còn run rẩy vài cái, thiếu chút nữa hít thở không thông.

Con trai cả đứng bên cạnh quan tâm nói: “Phụ thân, thái y đã dặn dò, chớ xúc động quá!”

“Các ngươi đi ra ngoài đi, ta trò chuyện với bạn cũ.”

Lão Bạch phất tay đuổi hết con cái ra ngoài, thở dài một tiếng nói: “Để cho ngươi chê cười rồi, mấy đứa không biết cố gắng.”

Vừa rồi mấy người âm ỉ trong phòng, là đang chia nhà.

Ngay trước mặt của lão Bạch, hai đứa con của Vinh Xương quận chúa, giọng điệu khinh thường những huynh muội khác, nói để cho bọn họ trở lại giang hồ mà sống.

“Đây đã là gì đâu?”

Chu Dịch nhún vai nói: “Ít nhất còn chưa đánh nhau đến sống chết, năm trước thái thượng hoàng băng hà, nghe nói là giết chết rất nhiều người, còn lười kiếm một cái lý do có lý nữa.”

Lão Bạch hỏi: “Vậy nguyên nhân thực tế là gì?”

Thái thượng hoàng Cảnh Long đế vào hai năm Chính Thống đầu tiên, băng hà ở Thượng Dương cung, thụy hào là Tư.

“Thái thượng hoàng không cam lòng bị nhốt ở Thượng Dương cung, không biết như thế nào mà liên lạc được với Trần Hạo, hạ độc ở Ngự Thiện Phòng, ý đồ độc chết Thái Hậu, bệ hạ, lấy đoạt lại đế vị.”

Chu Dịch nói: “Đáng tiếc trời không chiều lòng người, chỉ độc chết mấy kẻ nội thị ăn vụng, lúc sau bệ hạ cầm kiếm xông vào Thượng Dương cung, thái thượng hoàng liền băng hà!”

Cảnh Long đế lại lần nữa cung biến thất bại, chết dưới tay nhi tử, nói một cách nghiêm túc thì có chút liên quan đến Chu Dịch.

Năm Chính Thống thứ nhất tuyển tú, Trần Tình thuận lợi vào cung làm phi, được bệ hạ sủng ái, danh tiếng của Trần gia không ai sánh bằng. Nhưng mà hậu cung là thiên hạ của Trương thái hậu, đến ngay cả Chính Thống đế cũng không được tự do, hướng chỉ chỉ là một phi tử nhỏ nhoi.

Trần Tình hành sự kiêu ngạo ương ngạnh, nhiều lần xúc phạm cung quy, nhiều lần bị Trương thái hậu trách phạt.

Ghen ghét, ngu xuẩn, thù hận.....

Với tính cách của Trần Tình sao có thể nhịn được, hơn nữa Chính Thống đế lại vô năng, ả liền cùng thái thượng hoàng thông gian ở Thượng Dương cung.

Thái thượng hoàng báo chuyện này cho Trần Hạo, tiếng xấu hoàng thất như vậy, Trần Hạo còn chẳng có cơ hội lựa chọn nữa là, chỉ phải lên thuyền giặc, kết quả vì bị nghi ngờ có liên quan đến mưu nghịch mà bị tước bỏ tước vị, xét nhà lưu đầy.

Viên Thuận nhân cơ hội này, nhận chức Đồng Tri Cẩm Y Vệ.

Quân cờ mà mấy năm nay Chu Dịch sắp xếp, dựa vào quyền thế của Viên Thuận, đại đa số đều thuận lợi thắng chức.

Quân cờ có được sự trợ giúp gấp đôi về quyền lực, chỗ dựa, Viên Thuận được một đám quân tinh nhuệ giúp đỡ, Chu Dịch có được không ít bí văn có liên quan đến Tiên Đạo.

Ba bên hỗ trợ lẫn nhau, có được ích lợi thống nhất, quan hệ vốn dĩ rời rạc lại càng thêm bền chắc!

Lão Bạch nghe nói đến chuyện cha hạ độc con, con giết cha, sắc mặt cổ quái nói: “Nói như thế, vậy thì mấy đứa con của ta chỉ coi như là ngỗ nghịch thôi sao.”

Kinh nghiệm lẫn lộn giang hồ mấy chục năm, lão Bạch dường như cảm thấy việc này có liên quan đến Chu Dịch, nhưng giữa bạn bè với nhau vốn là có bí mật, không cần phải thăm dò tìm hiểu quá sâu.

Chu Dịch hơi gật đầu: “Con cháu đều có phúc của con cháu, kệ bọn chúng đi, người cứ dưỡng bệnh cho tốt cái thân, có lẽ có thể sống thêm mấy năm.”

“Từ sau khi ba người các nàng lần lượt rời đi, ta chẳng khác nào đã chết, chỉ hy vọng sớm ngày đến địa phủ, tiếp tục làm vợ chồng nơi âm phủ với các nàng.”

Lão Bạch lẩm bẩm nói: “Lão Chu, ta có thể kiên trì kéo dài tới bây giờ, chính là chờ người tới, hy vọng có thể cầu xin một chuyện!”

Chu Dịch thoáng nhớ lại một lúc rồi nói: “Người và ta quen biết đã được bốn mươi năm, hình như đây là lần đầu tiên người nói lời này.”

“Nếu như nhờ người làm việc, thiếu nợ ân tình của người, vậy thì còn có thể làm bạn bè nữa sao?”

Lão Bạch nghỉ tạm một lát, tiếp tục nói: “Hiện giờ chẳng sống được mấy ngày nữa, duyên phận bằng hữu đến đây là hết, nhờ người làm việc cũng chẳng còn mặt mũi nào.”

“Nói đi, chuyện gì?”

Chu Dịch dường như đã có phán đoán, khả năng lớn là nhờ vả che chở cho hậu nhân, lão Bạch không phải là người đầu tiên, cũng không phải là người cuối cùng.

Dù sao thì sống lâu rồi, cũng sẽ phải đưa tiễn hết người quen này đến người quen khác lên đường!

“Mấy đứa con này của ta. Thằng cả nhìn thì trung hậu, thật ra thì rất cay nghiệt, cố tình tự nhận là mình diễn rất hay. Thằng hai là một kẻ ăn chơi ương ngạnh, lão Chu chắc chắn là người thấy chướng mắt. Thằng ba giống mẫu thân, tàn nhẫn độc ác, lại không biết cách che giấu, tất sinh họa.”

“Chỉ có đứa con út, tính tình nhạy bén lanh lợi, tương lai sẽ có chút thành tựu.”

“Hiện giờ ngoại thích nắm quyền, quốc triều không xong, tương lai tất có đại loạn.”

Lão Bạch khẩn cầu nói: “Nhạc phụ kia của ta thuộc đảng Thái Hậu, tương lai có khi sẽ liên lụy đến Bạch phủ, nếu như phát sinh chuyện gì không hay, lão Chu hỗ trợ giúp đỡ đứa con út này một tay, để nó an toàn rời khỏi Thần kinh.”

Chu Dịch nghi hoặc nói: “Lão Bạch người chắc chắn như vậy sao, tương lai đảng Thái Hậu sẽ bị thanh trừ sao?”

Lão Bạch gật đầu, khẳng định nói.

“Ngoại thích nắm quyền nào có lâu dài, cho dù bệ hạ phản kháng không được, tương lai cũng sẽ trả thù. Nắm giữ triều chính càng lâu, hoàng tộc oán hận càng sâu, một khi bị bật lại thì sẽ là xét nhà diệt tộc!”

Chương 58: Trận đạo sơ giải.

Chu Dịch thoáng suy tư, rồi gật đầu đáp ứng.

Yêu cầu của lão Bạch cũng không phải là việc khó, cho dù bị Đông Dương quận vương liên lụy, cũng không đến mức giết chết cả nhà con rể.

Huân quý trong Phụng Dương quốc, đòi đòi liên hôn, nếu như cứ chém giết như vậy thì chẳng còn lại mấy nhà.

“Lão Chu, đa tạ, trên giang hồ nói ta có tám trăm bằng hữu, nhưng người chân chính có thể tin tưởng chỉ có một mình ngươi.”

Khi lão Bạch nói chuyện, đồng tử dần dần tan rã: “Lần này ly biệt, kiếp này sợ là lại khó gặp nhau, lâm chung không thể uống rượu ca hát cùng ngươi, đáng tiếc, đáng tiếc!”

“Kiếp sau khi gặp lại nhau.....”

Chu Dịch chậm rãi nói: “Ngươi nói với ta là Lê Hoa Bạch, ta sẽ biết đó là ngươi chuyển thế, nhất định sẽ cùng nhau uống cho đã.”

“Tốt tốt tốt!”

Giọng nói của lão Bạch càng thêm nhỏ, nói: “Chúng ta ước định như vậy đi, sẽ nói Lê Hoa Bạch, ha ha ha, vui quá.....”

Chu Dịch lặng im một lát, đưa tay vuốt mắt giúp lão Bạch.

Bỗng nhiên nhớ tới một chuyện.

Lấy bảo kính đồng thau từ trong lòng ra, dùng pháp lực thúc giục để nó bắn ra linh quang, vẫn chưa phát hiện có âm hồn tồn tại, thở dài một tiếng xoay người đi ra cửa.

Trong đình viện bên ngoài.

Chu Dịch nói với con cái của hắn: “Lão Bạch mất rồi, chuẩn bị tang sự đi.”

Sau một lúc trầm mặc, âm thanh nước nở vang lên hết lượt này đến lượt khác, quỳ xuống đất dập đầu bái biệt.

Rồi sau đó gọi nô bộc thị nữ đến, đưa những thứ đồ đã chuẩn bị tốt từ trước cho việc mai táng bố trí xong, rồi sai người đưa tin đến các phủ khác trong Thần kinh.

Chu Dịch lạnh lùng nhìn tất cả chuyện này, không thể nói tốt hay là xấu.

Mấy người con thì có chút cực kỳ bi ai, ngược lại mấy đứa cháu nghe tin xong, lần lượt gào khóc lớn cực kỳ bi thương.

Người chính là như vậy, càng lớn tuổi thì cũng chỉ quan tâm đến lợi ích, tình cảm càng thêm lạnh nhạt!

Chu Dịch tìm được đứa con út của lão Bạch, truyền âm vào tai hắn, nói: “Sau mấy ngày nữa chia nhà, nhớ lấy huyết ngọc bài, lão phu đã hứa với phụ thân của ngươi, nếu có biến cố sẽ bảo vệ tánh mạng của ngươi.”

Đứa con út tên là Bạch Tư Xa, mẫu thân là tông chủ tiền nhiệm của Vô Lượng kiếm phái.

Trên mặt Bạch Tư Xa hiện lên vẻ vui mừng, cũng không biết là vui mừng vì giữ được tánh mạng, hay là vui mừng vì mình được cưng chiều nhất.

“Hết trách nhiệm.”

Chu Dịch đứng ở trong viện, ngẩng đầu nhìn lên mặt trăng phía bầu trời.

Những âm thanh ồn ào chung quanh dần dần biến mất, đột nhiên rời khỏi thế gian mà cô độc, vũ hóa đẳng tiên.

“Bái kiến ân công.”

Một giọng nói vừa quen thuộc lại xa lạ truyền đến, lời Chu Dịch từ trong ý cảnh cô độc một mình trở về hiện tại.

Chu Dịch nói: “Nha đầu nhà ngươi, cứ tưởng rằng không về được nữa đây.”

“Nghĩa phụ đối với Cận Du ân trọng như núi, sau khi nghe tin bệnh nặng, thì đã bỏ hết việc trong quân, ngày đêm gấp rút trở về.”

Trần Cận Du mặc áo giáp màu đen, trên lưng đeo một cây trường thương hắc thiết, anh tuấn hào sảng, huyết sát hung khí ập vào mặt.

Chu Dịch hơi gật đầu, cũng không hoài nghi lòng hiếu thảo của Trần Cận Du, cúi đầu nhìn về phía thằng nhóc con mà nàng đang nắm tay, ước chừng bảy tám tuổi, hỏi: “Đây là Lý Dục sao?”

Lúc sinh thời lão Bạch đã từng kể với Chu Dịch, Trần Cận Du ở chiến trường Bắc Cương, nữ giả nam trang nhập quân doanh, lập quân công trở thành Giáo Úy.

Sau khi Lý Hồng phát giác việc này, không những không xử phạt, ngược lại thăng chức thành tướng quân dưới trướng hấn.

Trần Cận Du thăng thần, là được Chu Dịch chỉ dẫn tới Bắc Cương, đầu nhập dưới trướng Lý Hồng.

Hai người đều tu hành Quy Nguyên Quyết, thường xuyên ngồi đàm đạo, năm rộng tháng dài sinh tình, kết làm đạo lữ, sinh hạ nhi tử đặt tên là Lý Dục.

Khi lão Bạch nhắc đến việc này khi không ngừng thở dài, đã từng thử tác hợp con trai mình với Trần Cận Du, kết quả một đám không biết cố gắng, còn chẳng bằng được một phần mười của người ta, kết quả để cho người ngoài được hời.

“Tạm thời chỉ có thể mang họ Chu, tướng công nói dùng họ này để tưởng nhớ ân công, sau này nếu có một ngày..... Tất do Dục nhi kế thừa.”

Trần Cận Du xoa xoa đầu Lý Dục nói: “Mau gọi gia gia.”

“Gia gia.”

Giọng nói của Lý Dục nhu hòa, không sắc bén như mẫu thân của hấn.

Chu Dịch nghe vậy giật mình, hấn chưa từng làm phụ thân, vậy mà đã để cho người ta gọi mình là ‘gia gia’, cười trả lời.

“Ừ. Dục ca nhi mấy tuổi rồi? Học hành ra sao? Bài tập có nhiều không? Gia gia chuẩn bị cho ngươi một trăm đề thi!”

“?”

Hai mắt Lý Dục sưng sờ, nghe không hiểu Chu Dịch đang nói cái gì, chỉ cảm thấy lời này cực kỳ đáng sợ, núp sau lưng Trần Cận Du không dám thò đầu ra.

Trần Cẩm Du cũng nghe không hiểu hàm nghĩa trong đó, nhưng một cao nhân quái kiệt như ân nhân, nói chuyện có chút cổ quái, cũng là điều bình thường.

“Tịch mịch à!”

Chu Dịch tấm tắc vài tiếng, sự thương cảm vì lão Bạch qua đời lập tức phai nhạt đi vài phần.

Mấy năm nay thấy nhiều người chết rồi, Chu Dịch đã có chút tập mãi thành thói quen, trước khi lâm chung trước đưa tiễn một đoạn đường, sẽ không quá mức đau buồn.

Trần Cẩm Du truyền âm nói: “ Ân công, ngài dựa vào Cẩm Y Vệ tìm kiếm tung tích Tiên Đạo sao?”

“Sao ngươi lại biết?”

Giọng nói của Chu Dịch bình thản, thấp thoáng hơi lạnh lẽo, trên người có bí mật không lồ, đối với những kẻ dám thăm dò chuyện riêng của hắn tất phải giết.

“Ân công thứ tội, cũng không phải là cố ý điều tra.”

Trần Cẩm Du vội vàng giải thích nói: “Tướng công sắp xếp mật thám trong Cẩm Y Vệ, trước đó không lâu mới biết được tin tức, suy đoán có thể có liên quan đến ân công.”

Chu Dịch không hề giấu giếm, gật đầu thừa nhận nói: “Đúng thật là ta.”

Trần Cẩm Du trịnh trọng nói: “Ta và tướng công tất nhiên sẽ dốc lòng giúp sức, vì ân công tìm tiên đồ, mong ân công tiên phúc vĩnh hưởng, thọ cùng trời đất!”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Nghe lời này, hai ngươi không muốn tu tiên sao?”

Trần Cẩm Du nói: “Ta và tướng công một lòng báo thù cho tộc nhân, bận rộn xử lý sự vụ trong quân, thời gian tu hành càng ngày càng ngắn ngủi, tương lai đã định là vô vọng với Tiên Đạo.”

Chu Dịch không cho ý kiến, với thiên phú của Lý Hồng, một lòng tu tiên cũng có thể báo thù, nhưng đây là sự lựa chọn của cá nhân, người khác không cần phải khuyên bảo.

“Bây giờ cục diện ở Bắc Cương ra sao?”

“Mấy năm gần đây người của Triệu gia vội vàng nội đấu, không có lòng quản lý quân sĩ Bắc Cương, mấy đại tướng quân đã có xu thế tự lập môn hộ.”

Trần Cần Du tự tin nói: “Nhưng, ta và tướng công chương quân Huyền Giáp quân, đó là môn hộ lớn nhất!”

Chu Dịch nói: “Chớ có sa vào khuếch trương binh mã, chỉ dựa vào cái này thì không thể tranh được thiên hạ.”

“Ân công nói rất phải.”

Trần Cần Du nói: “Hiện giờ Bắc Cương thiếu người tài trị dân trị quốc, lần này Cần Du trở về Thần kinh, cũng muốn mượn sức người có tài.”

Chu Dịch nghe vậy, liền nhớ tới Vu Túc đang bị nhốt trong ngục: “Ta tiến cử cho người một người, có tài trị quốc.”

Trần Cần Du vui mừng nói: “Ân công có thể vừa mắt, nhất định là đại tài, không biết tên họ là gì?”

“Vu Túc, liêm khiết trong sạch!”

“Thì ra là Vu thanh thiên, Cần Du ở Bắc Cương cũng có nghe thấy.”

“Có thể tiên tiếp xúc với hắn trước, nhưng muốn mượn sức hắn ở Bắc Cương, còn phải chờ hắn ba chìm bảy nổi, thất bại thêm lần nữa đã.”

“Vu thanh thiên mới hai lần chìm nổi, đã có được danh tiếng lớn trong thiên hạ rồi, nổi lên rồi sẽ chìm xuống sao?”

“Thứ mà hắn truy cầu đã định sẵn là sẽ thất bại.”

Chu Dịch nói chuyện cùng Trần Cần Du hồi lâu, đặt ra cách thức liên lạc trong tương lai, sau khi trao đổi tin tức, thì rời khỏi Bạch phủ.

.....

Trở lại đình viện.

Chu Dịch uống vài chén trà, trấn định cảm xúc, từ trong lòng lấy ra một miếng ngọc bội.

Ngọc bội này lấy được ở huyệt mộ Giang Nam kia, những vàng bạc ngọc khí chôn cùng không hề có linh tính, chỉ có

miếng ngọc bội này, sau khi đưa pháp lực vào kích hoạt, thần hồn có thể đọc được nội dung bên trong.

Bên trong ghi chép một cuốn Thanh Mộc Quyết, một cuốn trận đạo sơ giải, cùng với du ký của Linh Vân đạo nhân .

Thanh Mộc Quyết tương tự như Quy Nguyên Quyết, nhưng nội dung thì hoàn thiện hơn, từ Luyện Khí tầng một tầng đến tầng mười ba tầng, trang mở đầu đã nói rõ là cần phải có Mộc linh căn mới có thể tu luyện.

Lúc này Chu Dịch mới xác nhận, tu tiên thật sự là cần có linh căn tư chất, mà hắn không có bất kỳ linh căn nào.

“Thiên diễn tứ cửu, nhân độn kỳ nhất! Vạn sự vạn vật đều có sinh cơ, không có linh căn cũng không phải là không thể tu hành, như Võ Đạo đột phá Tiên Thiên thì có thể dẫn động linh khí thiên địa.”

(Thiên diễn tứ cửu, nhân độn kỳ nhất: trích trong 《 Kinh Dịch 》 , có nghĩa là: trong thiên địa, quy luật vận hành và phát triển của sự vật tổng cộng có 50, chỉ có thể diễn sinh ra 49, thứ còn thiếu chính là thiên cơ!,ở đây chỉ con người là biến số, không thể lường trước được)

“Nhưng mà, trên đời có mấy người có thể tu thành Võ Đạo Tiên Thiên chứ?”

Chu Dịch lại xem xét trận pháp sơ giải, có thể nhận ra được từng chữ, nhưng khi chúng được kết hợp lại với nhau thì lại rối tung rối mù.

“Trên đường đọc đi đọc lại, nhưng chỉ có thể lĩnh ngộ được một hai trong đó, phải lĩnh ngộ từ từ.”

“Năm đó lấy được ghi chép bài giảng từ chỗ của Dư Kiệt, bây giờ xem ra là có ích rồi, thật sự là có được một bộ sơ giải phù triện, không biết phải mất bao nhiêu năm mới có thể học thành.”

Chương 59: Giáo Ủy cay nghiệt.

Thầy dẫn đường đưa lối, tu hành dựa vào bản thân.

Về sau là tự mình phấn đấu, về trước là theo đúng người, đi đúng đường.

Trên đời không ít người có thiên phú thượng đẳng, vì không có ai chỉ điểm, tiếp cận được nhưng không vào được, cuối cùng phí thời gian cả đời.

《Trận đạo sơ giải》 cũng tương tự như vậy, nội dung cũng không thâm sâu, nhưng mà Chu Dịch chẳng hiểu cái gì là cảm chế, khắc vãn, trực tiếp nghiên cứu Mê Tung trận, Tụ Linh Trận, Tiểu Ngũ Hành trận.

Quá trình này thực sự có chút gian nan, Chu Dịch đọc đến nửa đêm, ghi chép không ít, vẫn chưa tiến triển được bao nhiêu.

Dựa theo tốc độ này, thì muốn nghiên cứu thấu triệt ít nhất phải mất đến mười năm.

“Ừ, cũng không tệ lắm!”

Thứ mà Chu Dịch không sợ nhất chính là hao phí thời gian, cũng không nóng lòng nghiên cứu thấu triệt, trong dòng đời vô tận có chút việc để làm, sẽ không cảm thấy trống vắng vô vị.

“Hiện giờ tu tinh, khí, thần cùng một lúc, tiến cảnh chậm rãi nhưng căn cơ vững chắc, sau này học hết một lần những tài nghệ như là phù triện, trận pháp, luyện đan, luyện khí, mất thêm mấy ngàn đến vạn năm để trở thành một tiên nhân toàn năng!”

Chu Dịch thu hồi thẻ ngọc, còn về phần thứ ba của bộ du ký, đã đọc rất nhiều lần.

Linh Vân đạo nhân có trải nghiệm tương tự như Ngụy Xương, may mắn có được một quyển công pháp tu hành, lại đúng lúc có Mộc linh căn, vì thế dốc lòng tu hành trong đạo quan.

Cho đến sau khi đạt đến tầng ba của Luyện Khí, pháp lực không tiếp tục tăng trưởng.

Linh Vân cũng không thể học theo cách của Chu Dịch là đợi thời gian mài mòn từ từ, bắt đầu vân du tứ phương tìm tiên văn đạo, gửi hy vọng vào linh sơn phúc địa trong truyền thuyết.

“Đại khái là vì linh khí trong phạm tục trần thế loãng, tu vi rất khó vượt qua tầng thứ ba của Luyện Khí.”

Trong lòng Chu Dịch đã có phán đoán, sau khi đột phá tầng thứ hai của Luyện Khí, pháp lực tăng trưởng chậm đi rất nhiều.

Linh Vân phải mất mấy chục năm, bốn ba khắp ba nước là Phượng Dương quốc, Đại Ung ở phía Bắc, Đại Lý ở phía Nam, chung quy không có thể tìm được tiên sơn phúc địa trong truyền thuyết.

Trong hành trình này gặp được vị tán tu, 《trận đạo sơ giải》 đòi được từ tay của một tăng nhân có bệnh nắm đầu ở Đại Ung, một tăng một đạo kết bạn du lịch hơn mười năm ở Đại Ung, để lại không ít truyền kỳ dân gian.

Ở những trang cuối của cuốn du ký, Linh Vân cảm thán, tuy cả đời chưa vào được tiên môn, nhưng đây chưa chắc là chuyện xấu.

Quen biết được hai ba vị đạo hữu, dạo chơi nhân gian một trăm bốn mươi năm, thật là một chuyện may mắn!

“Khi Linh Vân du lịch đến Phượng Dương, đã thăm dò mấy nơi hiểm địa kỳ dị, những lời này trước kia đã được Cẩm Y Vệ trình báo rồi, bây giờ xem ra đều không phải là nơi có tu sĩ.”

“Nhưng cũng không phải là không có bất kỳ phát hiện nào, Linh Vân hoài nghi tám đại thế gia của Giang Nam, có truyền thừa hơn ngàn năm, vô cùng có khả năng là có liên quan đến tu sĩ. Đáng tiếc phát hiện quá muộn, Linh Vân không còn sống được bao lâu, đã mất đi suy nghĩ thăm dò.”

“Việc này để cho Viên Thuận đi làm, sai Cẩm Y Vệ cẩn thận giám sát.”

Chu Dịch cũng không sợ thế gia, năm đó Lý Võ có thể trấn áp bọn họ, chứng minh rằng bọn họ cũng không phải thật sự là người trong Tiên Đạo, đại khái là có quan hệ về huyết mạch.

Huống hồ, Cẩm Y Vệ giám sát thế gia, vốn dĩ chính là chức trách của họ.

Trước đây mục đích giám sát bọn họ thử xem là có mưu phản hay không, hiện tại thay đổi mục đích, điều tra thử là có kỳ nhân dị sĩ lui tới hay không.

.....

Trên đời rất nhiều chuyện hoặc là người, thật sự không thể lường trước được.

Sáng sớm hôm sau.

Chu Dịch đến Thiên Lao đi làm, nhìn thấy tất cả ngục tốt đứng ở cửa.

Đứng thẳng tắp, xếp hàng chỉnh tề, giống như bộ đội đang chờ xét duyệt.

Chu Dịch nghi hoặc nói: “Lão Lôi, sao lại thế này?”

Lão Lôi chính là con cháu của Lôi Ti Ngục, làm ngục tốt ở Thiên Lao hơn ba mươi năm, mấy năm trước thăng chức làm sai nha.

“Lão Chu, đây là yêu cầu của Dương Giáo Úy, phải đợi hắc đến kiểm tra, mới có thể đi vào trong nhà lao làm việc. Mấy ngày nay người không có mặt, hắc nổi giận mấy lần rồi, nói đợi người trở lại cho người đẹp mặt!”

“Dương Giáo Úy là ai? Chẳng phải lão Lư còn ở đây nửa năm nữa hay sao?”

Chu Dịch lộ vẻ nghi hoặc, trước khi rời kinh còn uống rượu với Lư Giáo Úy, nghe hắc nói người kế nhiệm họ La mà.

“Lư Giáo Úy bị nghi ngờ có liên quan đến chuyện nhận hối lộ tham ô, nên đã bán chức vị Giáo Úy cho La gia, mấy ngày trước đã bị lưu đầy rồi.”

Lão Lôi trả lời nói: “Dương Giáo Úy này không đơn giản, nghe nói là chi phụ của Dương gia, một trong tám đại thế gia của Giang Nam, có quan hệ họ hàng với Dương thượng thư Bình Bộ.”

“Đáng tiếc, không thể tiễn lão Lư một đoạn, thủ đoạn làm việc của Dương Giáo Úy này.....”

Trong lòng Chu Dịch rất là đồng tình, đương nhiên Lư Giáo Úy cũng không phải là người tốt lành gì, tội danh xác định là vì tra xét có chứng cứ xác thực, dù sao thì quan lại trên dưới Thiên Lao này, điều tra ai đều có thể tra ra một đồng tội danh.

Lư Giáo Úy vất vả cả đời ở Thiên Lao, chưa từng phạm lỗi lầm lớn, chỉ còn nửa năm nữa thì sẽ bình an mà rút lui.

Chỉ vì Dương Giáo Úy vội vã nhận chức, cậy vào quyền thế gia tộc mà bắt hãm đi lưu đày, không chỉ phá hỏng luật ngầm ở quan trường, thủ đoạn hành động cũng quá tàn bạo.

Lúc này.

Một người đàn ông mặc cẩm y đi tới, tay ấn lên đao ở eo, sải bước, cổ hơi ngẩng lên, nhìn người khác với vẻ bề trên miệt thị.

Ánh mắt đảo qua ngực tốt của Thiên Lao, cuối cùng dừng lại trên người Chu Dịch.

“Người chính là Chu gia?”

“Tham kiến Giáo Úy đại nhân.”

Chu Dịch khom người thi lễ: “Tiểu nhân nào dám xưng gia, chỉ là đồng liêu nói đùa với nhau mà thôi, nếu như ngài không thích, sau này cứ gọi là tiểu Chu.”

“Ồ?”

Mắt Dương Giáo Úy hơi chững lại, hơi nhìn thẳng vào mắt Chu Dịch.

“Biết thì tốt! Người vô có bỏ bê công việc hơn nửa tháng, theo quy định thì phải đuổi khỏi Thiên Lao, bản quan niệm tình trước kia người có công lao, chỉ phạt một năm bổng lộc thôi!”

“Đa tạ đại nhân khoan dung độ lượng.”

Mặt Chu Dịch mang theo nụ cười, cũng không để ý đến chuyện phạt bổng lộc, dù sao thì thu nhập chủ yếu của hắn cũng không nằm ở Thiên Lao.

Dương Giáo Úy kinh ngạc vì thấy Chu Dịch có được dẫn được, vốn tưởng rằng những kẻ có bản lĩnh, tính tình cứng cỏi, vì vậy sẽ có cơ để lập uy.

Rồi sau đó lại giáo huấn một trận, đại khái là sau này Thiên Lao cấm thu tiền của phạm nhân, ngục tốt dám tự thu, nhất định sẽ nghiêm khắc điều tra không tha.

“Việc này bản quan luôn luôn nhấn mạnh, hôm qua vẫn có người dám phạm!”

Dương Giáo Ủy nói: “Tối hôm qua sai nha Bạch Tam Nhi trực ban, thu bạc của phạm nhân nhà ngục chữ Giáp Cữu, sáng nay đã đưa đến nhà ngục của Kinh Nha, phạt một trăm trượng, nhốt ba năm!”

Xì xào!

Chúng ngục tốt tức khắc ồ lên, vốn dĩ là những tiểu tốt trong nhà lao, há có thể không biết được sự đáng sợ của “Một trăm trượng” chứ.

Nếu như mà đánh nặng tay, người không chết thì cũng sẽ trở thành tàn phế.

Dương Giáo Ủy lạnh lùng nói: “Các người cẩn thận, bản quan mặc kệ trước kia như thế nào, bây giờ phải tuân thủ quy định này!”

Đợi đến khi Dương Giáo Ủy rời đi, chúng ngục tốt nghị luận sôi nổi.

Vì e sợ Dương Giáo Ủy có thân thế sâu xa, đến ngay cả Ngô Ti Ngục cũng không dám ra mặt, một đám ngục tốt dưới chót làm gì có cách nào.

Một ngục tốt khó chịu nói: “Chu gia, họ Dương cố ý trừng phạt ngài, chịu vậy sao?”

Chu Dịch cười lắc đầu: “Không chịu được còn có thể như thế nào? Người ta chính là con cháu thế gia, ta không thể trêu vào!”

Lão Lô nghi hoặc nói: “Dương Giáo Ủy làm như vậy, không chỉ chọc vào chúng ta, không sợ những phạm nhân trong nhà lao gây chuyện sao?”

“Dương Giáo Ủy đến Thiên Lao, chắc là chỉ để đánh bóng tên tuổi, tạo được thành tích thì sẽ thăng chức, nào để ý đến suy nghĩ của phạm nhân. Huống hồ, phạm nhân chính là phạm nhân, chẳng lẽ còn có thể lật trời hay sao?”

Chu Dịch khuyên: “Tạm thời chịu đựng một chút, sống cực khổ mấy năm thôi!”

Chúng ngục tốt nghe vậy, đến ngay cả Võ Đạo Luyện Tạng như Chu gia cũng phải phục tùng, lại càng cảm thấy chẳng còn chủ kiến gì nữa, đành phải ngoan ngoãn tuân theo quy tắc của Dương Giáo Úy.

Xong việc.

Dương Giáo Úy nghe xong tâm phúc của mình trình báo, biết được hành động của tất cả ngục tốt sau khi mình rời khỏi đó, thay đổi cách nhìn đối với Chu Dịch.

“Người này có bản lĩnh hành sự, lại biết cách ẩn nhẫn, còn có thể nhận rõ tình thế, thật là một nhân tài hữu dụng. Đợi sau khi bản quan chinh đồn xong Thiên Lao, sẽ đề bạt đề bạt hẳn, đến quân doanh nhận chức!”

“Cả đời ru rú trong Thiên Lao thì có tiền đồ gì chứ!”

Chu Dịch không biết được nhận xét của Dương Giáo Úy về mình, cho dù hẳn có biết cũng sẽ không để ý.

Hành động của Dương Giáo Úy chọc cho chúng ngục tốt lén lút mắng chửi, nào ngờ đâu hưởng thụ quen các loại luật ngầm rồi, bỗng nhiên xuất hiện một kẻ làm việc theo nguyên tắc, vì thế nên cảm thấy hẳn khắc nghiệt vô tình.

Người có thể làm quen thậm chí sa vào trong luật ngầm, nhưng không thể thật sự mất đi nhận thức về đúng sai!

Chu Dịch quen với việc không tranh dành, tự nhận bản thân mình không trong sạch gì, nhưng sẽ không xuống tay quấy nhiễu Dương Giáo Úy làm việc.

Chương 60: Kẻ có dã tâm.

Nhà ngục chữ Ất lục.

Vu Túc đứng tấn, đang đánh quyền.

Nặng nhẹ tùy tâm, cương nhu cũng đều, đã đạt đến mức hiểu sâu nguyên lý Thái Cực quyền.

Sau một lúc lâu.

Vu Túc chậm rãi thu công, nói với Chu Dịch đang đứng bên ngoài song sắt.

“Lão Chu, loại quyền pháp này không đơn giản, không chỉ có thể tu thân dưỡng tính, mà còn chứa đựng thiên địa chí lý!”

“Thiên địa chí lý là như thế nào?”

Chu Dịch trong lòng cả kinh, bản thân mình là một người tu tiên mà không cảm nhận được sự huyền diệu của nó, chẳng lẽ Vu Túc là kỳ tài bẩm sinh, giống như trong thoại bản tiểu thuyết ngộ đạo Thái Cực rồi phi thăng.

“Thế sự như Thái Cực, không tranh mà lại phải tranh, không làm gì mà không gì là không làm!”

Vu Túc thở dài nói: “Trước kia lão phu làm việc quá mức vội vàng, cải cách triều chính, không phải là trong một sớm một chiều có thể thành, nên mới thất bại hai lần.”

“.....”

Chu Dịch bình tĩnh lại, hồi lâu mới trực tiếp trả lời nói: “Nói có lý!”

Vẻ mặt nghiêm túc đứng đắn của Vu Túc biến đổi, xấu hổ nói: “Lập ca nhi, mau đem giò heo ra đây đi, mấy ngày nay người không có ở đây, miệng mồm nhạt nhẽo quá!”

Vu Túc là quý nghèo chính cống, khi Chu Dịch không có ở đây, ngục tốt có lẽ không dám khinh khi hắn, cũng đừng mơ đến chuyện tự móc tiền túi mà tặng rượu thịt.

Chu Dịch đưa giò heo và rượu ngon vào, nói: “Lão Vu, người làm quan da mặt đều dày như ngươi vậy sao? Có giò heo thì

gọi là ‘Lập ca nhi’, không có giò heo thì gọi ‘lão Chu’ hả?”

“Da mặt của ta mà mỏng hơn chút, thì đã chết không biết bao nhiêu lần rồi!”

Vu Túc chưa bao giờ nói đến chuyện cải cách quan lại nguy hiểm ra làm sao, Cảnh Long để cũng đã chết, hẳn có thể sống đến bây giờ thực sự không dễ dàng gì: “Lão Chu, người có biết tại sao ta lại thích gặm giò heo không?”

Chu Dịch bĩu môi: “Chắc là vì người đã từng bị đói? Phần ký ức này đã khắc sâu, người thân trước khi chết đã để dành giò heo cho người chứ gì?”

Vu Túc hừ hừ nói: “Không thú vị! Không thú vị! Nói chuyện với người thông minh, quá không thú vị!”

“Ta không tính là người thông minh.”

Chu Dịch lắc đầu nói: “Chỉ là ở trong tù nghe nhiều, thấy nhiều, lúc đầu còn có thể cảm thấy có chút đáng thương, bây giờ thì giống như là xem thoại bản, nhiều lắm thì thương tâm một trận rồi thôi.”

“Bởi vì là quá nhiều, cho nên lão phu mới muốn cải cách!”

Vu Túc thở dài nói: “Khi còn bé trong nhà lão phu còn giàu có, sau này gặp phải biến cố, đã từng trải nghiệm cuộc sống của bá tánh bình dân, mới biết rốt cuộc tại sao lại phải học hành.”

Chu Dịch nhìn Vu Túc hai mắt tỏa ánh sáng, nhin không được nhắc nhở nói.

“Lão Vu, ta cảm thấy người không thắng được đâu!”

“Nhóc con nhà người cũng có thể nhận ra được, chẳng lẽ lão phu lại không biết?”

Vu Túc uống một hớp rượu, chắc là do sắc rượu hoặc là rượu quá mạnh, nước mắt chảy ròng.

“Nhưng mà có một số việc, cho dù biết rõ sẽ thất bại, thậm chí sẽ chết, nhất định cũng phải đi làm! Triều đình chỉ cần có chút thay đổi, là có thể khiến ngàn vạn bá tánh được nhờ, vậy thì sao có thể gọi là thắng thua được chứ?”

“Lão Vu, người đúng là người mạnh mẽ!”

Chu Dịch giơ ngón tay cái lên, đột nhiên hỏi nói: “Người có con cái không?”

Vu Túc nghi hoặc nói: “Hỏi chuyện này làm gì?”

Chu Dịch cười nói: “Thường xuyên có người nhờ vả ta, giúp bọn hắn chăm sóc cho con cháu, Lão Vu người như người, bắt kẻ là hương khói hay là ý chí, đều không nên đoạn tuyệt!”

“Chuyện mà lão phu làm quá mức nguy hiểm, không tránh khỏi liên lụy đến người nhà, còn chưa từng cưới vợ nữa là.”

Vu Túc liếc mắt nhìn Chu Dịch một cái, thấp giọng nói: “Lão Chu, người là một người có tài, nhưng có một số việc vẫn nên cẩn thận một chút.”

Chu Dịch rất có hứng thú nói: “Lão Vu nói câu này có ý gì?”

“Khi lão phu tuần tra Bắc Cương, phát hiện quân doanh san sát nhau, có xu hướng tự lập phiên trấn.”

Vu Túc nói: “Mỗi họa quốc gia này, há có thể bỏ mặc, liền thử kế chia rẽ, ít nhất khiến cho những quân doanh này không đồng lòng, sau này có cơ hội lại diệt trừ triệt để.”

Chu Dịch nhú mày, dường như đoán được những gì mà Vu Túc nói.

“Những quân doanh khác thì còn dễ nói, đều là một lũ mọi rợ ngang ngược kiêu ngạo, chỉ cần tính kế chúng thì sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.”

Vu Túc tiếp tục nói: “Chỉ có duy nhất một nhánh quân, sự đoàn kết cực cường, vừa đe dọa vừa dụ dỗ cũng khó mà tan rã, lão phu đã cẩn thận tra xét này mấy tướng quân kia, vậy mà lại là thuộc hạ cũ của Trần Quốc Công!”

“Bọn chúng thì có liên quan gì đến ta?”

Chu Dịch nhún nhún vai, Lý Diệp dừng chân ở Bắc Cương, tất nhiên là triệu tập thuộc hạ cũ của Trần Quốc Công, việc này người nào có lòng thì dễ dàng có thể điều tra ra.

“Ban đầu cũng cảm thấy không liên quan gì, dù sao thì Trần Quốc Công cũng đã chết, thuộc hạ cũ của hắn quan tâm lẫn nhau cũng là chuyện bình thường.”

Vu Túc nói năng sâu xa: “Mãi cho đến khi nghe lão Chu người nói, nhờ vả con cháu, lão phu mới bừng tỉnh

Chu Dịch nhú mày, một sợi pháp lực xuất ra trong tay áo, ngưng tụ thành kiếm khí bất kỳ lúc nào cũng có thể chém ra.

“Lão Vu, ngươi lại điều tra ta sao?”

“Lão Chu không nên tức giận, thói quen, thói quen mà thôi!”

Vu Túc cảm giác được Chu Dịch thật sự tức giận, liên tục chấp tay tạ lỗi, giải thích nói: “Lão phu đã kinh qua quá nhiều cạm bẫy, có thói quen điều tra những người chung quanh mình huống hồ, gì một người tài năng như ngươi không phải là người đầu tiên.”

“Ồ? Ngươi còn gặp những người khác nữa sao?”

Chu Dịch không có phủ nhận, thân phận “Chu Lập” này vốn là không đáng cân nhắc, dù sao thì ở Tuyên Châu cũng không có dấu vết sinh hoạt, chỉ là trước kia chẳng ai dư hơi mà điều tra một tiểu ngục tốt.

Đương nhiên, nguyên nhân chân chính để thừa nhận thân phận chính là Chu Dịch hiện tại mới có bảy mươi hai tuổi.

Nếu là một trăm hai mươi bảy thì bây giờ Vu Túc đã chết rồi!

Chu Dịch sẽ làm cho hắn một lễ tang long trọng, trên mộ bia sẽ có khắc một hàng chữ: Lòng hiếu kỳ hại chết mèo.

Vu Túc gật đầu nói: “Lão đạo từng xem tướng cho ta, họ Dương.”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Dương gia Giang Nam sao?”

“Ừ, lão thái công của Dương gia !”

Vu Túc nói: “Dương Tranh mới nhận chức chính là cháu trai chi phụ của Dương lão thái công.”

Chu Dịch nhớ kỹ Dương gia vào đáy lòng, nói: “Vị Dương Giáo Úy này không đơn giản!”

“Kẻ có dã tâm!”

Giọng nói của Vu Túc rất nghiêm trọng: “Ngày đầu tiên hắn nhận chức đã tới tìm lão phu nói chuyện, mục đích là có được sự ủng hộ của Binh Bộ, bạn cũ của lão phu.”

Khi Vu Túc còn là Binh Bộ thượng thư, đã điều tra Kinh Doanh, tuần tra Bắc Cương, chinh đồn châu phủ quân tốt, cho dù hiện tại đang ngồi tù, Binh Bộ vẫn có rất nhiều bạn cũ tại vị.

Trương thái hậu và phe cánh giam giữ Vu Túc, chỉ muốn nắm giữ triều chính, sẽ không giết chết hết những người có năng lực.

Trong triều có kẻ ngồi không ăn bám, cũng phải có người làm việc chân chính.

Chu Dịch nghi hoặc nói: “Hiện giờ Binh Bộ thượng thư chính là người của Dương gia, tại sao lại còn tới tìm người?”

“Người Dương thị ở Hoàng Châu quá nhiều, hấn chỉ là con vợ lẽ dòng phụ, sao có thể chiếm được thế lực của dòng chính chứ.”

Vu Túc nói: “Có được sự ủng hộ của lão phu thì sẽ khác, Dương gia thấy hấn biết tranh đua, cũng sẽ mạnh mẽ ủng hộ hấn, dưới sự giúp sức của hai bên, chẳng được mấy năm là có thể có được quyền cao chức trọng trong quân!”

“Kế hay đây!”

Chu Dịch tán thưởng nói: “Cấm Quân canh gác bên ngoài thuộc quản lý của Thiên Lao, theo lý thì Dương Giáo Uy có thể giữ chức Đô Thống, tương đương một bước bước vào tầng lớp Cấm Quân, thêm mấy năm nữa sẽ chấp chưởng Cấm Quân hoàng thành, tương đương với cận thần của thiên tử.”

“Lão Vu, nếu như ngươi đã nhìn ra được mục đích của hấn, tại sao lại đồng ý?”

“Thứ nhất, Dương Tranh thực sự có năng lực bản lĩnh, thứ hai, người có dã tâm làm việc không từ thủ đoạn, chuyên trị tiểu nhân.”

Vu Túc nói: “Dương Tranh muốn lợi dụng lão phu, lão phu làm sao lại không lợi dụng hấn chứ?”

“Vậy thì Lão Vu phải nhanh lên.”

Chu Dịch nhắc nhở nói: “Vài ngày trước, Phó Đô Thống Kinh Doanh Khương Tiều bị tình nghi là có liên quan đến việc tham ô quân lương bị nhốt vào Chiêu Ngục.”

Khương Tiều là học trò của Vu Túc, từng dốc hết sức ủng hộ thầy mình chinh đồn quân sự, coi như là lực lượng trung thành với “Vu đảng”.

“Tính tình của Khương Tiều hay thay đổi, không có lão phu trấn áp hẳn, tội tham ô quân lương kia tám chín phần mười là thật, có vào Chiếu Ngục một chuyến cũng không oan uổng!”

Trong mắt Vu Túc hiện lên sắc lạnh: “Sắp rồi! Sắp rồi! Nhiều nhất là chờ thêm ba năm, tất cả những gì lão phu đã mất đi đều sẽ trở về!”

Chu Dịch thu dọn chén đĩa rời đi, đi được vài bước bỗng nhiên quay đầu lại hỏi.

“Lão Vu, người thấy Bắc Cương thế nào?”

“Thứ mà Lão phu trung thành không phải là Phượng Dương!”

Chu Dịch hơi gật đầu, lão già này lại may mắn giữ được một mạng.

Chương 61: Lời đồn về Vân Sơn.

“Lão già này còn giảo hoạt hơn so với tham quan!”

Chu Dịch cũng không cho rằng bản thân mình là tinh anh, nếu không thì kiếp trước cũng không đến mức làm việc như trâu như ngựa như vậy.

Trường Sinh Đạo Quả chỉ là tuổi thọ vô tận, không hề có trí tuệ siêu phàm.

Vu Túc này vừa không luyện võ không tu tiên, cả đời đều là đấu tranh, mưu đồ. Đầu trí còn hơn xa cả Chu Dịch.

Có lẽ thêm mấy trăm năm nữa, Chu Dịch sẽ trải đời hơn, thì có thể đạt đến cảnh giới như vậy, đủ loại bụng dạ tính kế không hề để lại dấu vết mà có thể tùy tiện sử dụng.

“Quá phiền phức, âm mưu quỷ kế gì đó, mỹ nữ da người gì đó, rồi cũng sẽ chết là xong!”

Chu Dịch không để ý tới tiếng kêu rên của các phạm nhân, uống thêm mấy ngày nước cháo nữa thì sẽ thành thói quen, xách theo thùng đi vào phòng trực của Thiên Lao.

Vốn định xem đồng liêu đánh bài cho hết thời gian.

Nhưng đám người ngục tốt kia đều ngồi ngay ngắn, câu được câu không nói chuyện phiếm, Chu Dịch dò hỏi nguyên nhân, mới biết được Dương Giáo Úy ra lệnh, nghiêm cấm say rượu đánh bạc trong Thiên Lao.

Thật vất vả mới chịu đựng được đến giờ tan ca.

Chu Dịch trở lại đình viện, nghiên cứu trận pháp hai canh giờ, rồi mới bắt đầu tu hành Quy Nguyên Quyết.

Luyện Khí chi đạo, có công mài sắt có ngày nên kim.

Nửa đêm.

Chu Dịch chậm rãi thu công, phát tay lên khuôn mặt, trong giây lát hóa thành dáng vẻ già nua của Luân Chuyển Vương.

Thuật dịch dung tu đã luyện được mấy chục năm, đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, rồi sau đó dùng Âm Ảnh phù ấn

nấp, nường vào bóng đêm chạy vào trong Thần kinh.

Đồng Phúc phờng.

Viên phủ.

Thuỷ tạ đình đài, núi giả quái thạch.

Tùng là tài sản của một phú thương trong kinh, bởi vì bị nghi ngờ có dính dáng đến việc thông thương với Đại Ung, toàn gia bị lưu đầy, bán cho Đồng Tri Cẩm Y Vệ với giá một trăm lượng.

Ngoài cửa có thuộc hạ Cẩm Y Vệ mặc hắc y canh gác, những trạm canh gác ngoài sáng trạm gác ngấm trải rộng khắp nơi, toàn bộ phủ đệ được bảo vệ chặt chẽ như một cái thùng sắt.

Chu Dịch như một luồng gió đen, dễ dàng đi xuyên qua ngoại viện, chạy đến hậu trạch.

Trong phòng.

Viên Thuận đang ôm mười tám tiểu thiếp ngủ say, chợt bừng tỉnh, bên tai nghe thấy động tĩnh ở nhà chính, phản ứng đầu tiên chính là sờ xuống dưới gối, kiếm nỏ tiễn có kích độ.

“Ra đây gặp lão phu.”

Chu Dịch rót ly trà, uống một ngụm, đây chính là trà cống nạp của hoàng thất.

Viên Thuận khoác bừa bộ quần áo chạy ra, cung kính nói: “Chủ thượng, ngài có gì cần phân phó?”

Chu Dịch nói: “Phái mấy người giỏi đến Giang Nam, giám sát chặt chẽ tám đại thế gia, đặc biệt là Dương gia ở Hoằng Châu, chỉ cần một con chó trong nhà họ phát ra tiếng động, cũng phải cẩn thận rà soát.”

“Tuân mệnh, ngày mai thuộc hạ sẽ sắp xếp.”

Viên Thuận suy đoán nói: “Tám đại thế gia Giang Nam, chẳng lẽ là có liên quan đến Tiên Đạo sao?”

“Có thể.”

Chu Dịch trầm mặc một lát, đổi giọng nói: “Năm đó trình báo về lời đồn ở Vân Sơn, rốt cuộc chuyện là như thế nào?”

Giọng nói rất nhẹ, vọng vào tai của Viên Thuận thì lại như sấm sét nổ bên tai, chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất.

“Chủ thượng tha mạng, thuộc hạ cũng là bất đắc dĩ.”

“Cho nên, chuyện ở Vân Sơn quả nhiên là giả?”

Trong mắt Chu Dịch hiện lên hung quang, kiếm khí vòng quanh cổ Viên Thuận một vòng, máu chảy ra đỏ tươi.

“Chủ thượng, thuộc hạ đến Từ Châu nhậm chức để báo thù, bắt giữ bỏ tù mấy kẻ quan lại kia, nhưng đã khiến cho Cẩm Y Vệ hoài nghi.”

Viên Thuận vội vàng giải thích nói: “Cẩm Y Vệ làm việc ngài cũng biết, từ trước đến nay không bao giờ dựa vào chứng cứ, bọn họ uy hiếp ta phải truyền tin giả cho chủ thượng, cũng mời những kẻ nô bộc của hoàng cung kia đến Vân Sơn mai phục.”

“Thuộc hạ bị người ta giám sát, không dám nói quá rõ ràng, chỉ còn cách là phải kể lại Vân Sơn giống như tiên cảnh, hoàn toàn không giống với nhân gian, hy vọng chủ thượng có thể có lòng đề phòng.”

Chu Dịch hừ lạnh nói: “Nếu không phải như vậy, thì người đã chết rồi!”

“Tạ chủ thượng từ bi.”

Viên Thuận liên tục dập đầu, mồ hôi chảy đầy đất.

Chu Dịch hỏi: “Vì sao lại chọn lão phu?”

Năm đó Viên Thuận nhiều lần trình báo về phong cảnh tráng lệ của Vân Sơn, lúc nào cũng có cầu vồng bay xuống, kỳ nhân dị sĩ hội tụ gì gì đó, sương trắng bao phủ, phàm nhân khó đi lên được trên đỉnh núi.

Vân Sơn rất nổi tiếng ở Giang Nam, không ít người đọc sách quy ẩn tại đây.

Nếu thật sự rậm rộ như vậy, thì Vân Sơn đã sớm gây chấn động ở Phụng Dương quốc, năm đó cầu hoàng đế cũng sẽ không cầu đạo được.

Chu Dịch đã sớm hoài nghi, tin tức về Vân Sơn có điều kỳ lạ.

“Chủ thượng một lòng cầu tiên vẫn đạo, tuy rằng chuyện này thoát nhìn thì hoang đường vô căn cứ, nhưng hợp tác với ngài dù sao cũng tốt hơn những đại nhân vật kia nhiều.”

Viên Thuận cung kính nói: “Trong mắt bọn họ chỉ có bạc và quyền thế, một khi thuộc hạ vô dụng, bất kỳ lúc nào cũng sẽ bị bán mà lấy tiền.”

“Cũng còn thông minh đấy.”

Chu Dịch lạnh lùng nói: “Là ai sai người giảng bày lão phu?”

“Phùng Trung.”

Viên Thuận nói: “Có mấy người khác bị bại lộ thân phận, vì không nhét đủ bạc, tất cả đều bị xử quyết bí mật.”

“Việc này sẽ có người xử lý!”

Chu Dịch nhìn chằm chằm Viên Thuận một hồi lâu, chậm rãi nói: “Người nhớ kỹ nắm bắt cơ hội, sau khi Phùng Trung chết, ít nhất phải có được chức phó Chỉ Huy Sứ!”

“Đa tạ chủ thượng.”

Khi Viên Thuận nói chuyện, cảm thấy trong miệng xuất hiện một viên gì đó, vào miệng là tan.

Con cỏ trùng vô cùng nhỏ chui vào trong cơ thể, cuối cùng làm ổ ở một chỗ trên quả tim, trong lòng hoảng sợ, ngẩng đầu lên thì đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Luân Chuyển Vương nữa.

Xoạt xoạt xoạt!

Một trận đau đớn thấu tim truyền đến, Viên Thuận lăn lộn trên mặt đất, khiến cho đám tiểu thiếp đang ngủ say phải tỉnh dậy.

Tiểu thiếp muốn đi gọi đại phu, Viên Thuận vội vàng ngăn cản.

Sau một hồi lâu, đau đớn từ từ tan biến, Viên Thuận nằm trên mặt đất yên lặng tính toán.

“Phó Chỉ Huy Sứ cần phải chuẩn bị bao nhiêu bạc? Trong kinh này có mấy thương nhân, cũng đã quan sát non nửa năm rồi, cũng đã đến lúc thu lướt xét nhà rồi!”

.....

Thời gian như nước chảy.

Năm Chính Thống thứ mười bốn.

Mùa xuân.

Chu Dịch xách theo thùng gỗ đưa cơm, phạm nhân trong nhà lao đều gầy đi một vòng.

“Tiểu ca nhi, cho thêm hai muống đi, sắp chết đói rồi!”

“Bạc, ta có rất nhiều bạc, một trăm lượng đổi một chén cháo đặc!”

“.....”

Các phạm nhân vô cùng đói khát, dùng hết tất cả các loại thủ đoạn, vừa đe dọa vừa dụ dỗ chỉ vì muốn ăn thêm một chén cháo loãng.

Chu Dịch trầm mặc đưa cơm, mấy tháng này ngục tốt trong nhà lao đã bị thay đổi hơn một nửa, những người còn sót lại đều là những người có thể chịu được sự căm dỗ của phạm nhân, không duỗi tay lấy bạc.

Phạm là những ngục tốt không thể kìm chế được tay chân, thấy bạc là sáng mắt, Dương Giáo Úy đều đưa bọn họ vào trong ngục.

Đứng cách song sắt, nhìn đồng liêu lúc trước.

Những ngục tốt còn lại trong lòng run sợ, nào còn dám không nghe lời, nghiêm khắc chấp hành quy củ.

Thế cho nên, giá cả đồ ăn trong nhà lao tăng chóng mặt, một chén cháo đặc có giá đến trăm lượng bạc.

Ngày này.

Chu Dịch đưa xong cơm, đang định tìm một chỗ lén tu tiên.

Lão Lôi chạy tới nói: “Lão Chu, nhà ngục chữ giáp nhĩ có một kẻ cứng đầu, Dương Giáo Úy gọi người qua thẩm vấn.”

Chu Dịch hỏi: “Hắn có lai lịch như thế nào?”

“Hải tặc truyền đời ở Giang Nam, thủ lĩnh cầm đầu bảy mươi hai hang ổ liên hoàn, được gọi là cái gì đó mà Hồn Giang Long.”

Lão Lô thấp giọng nói: “Ta nghe Mã Giáo Úy tối hôm qua thăm vấn nói, người này thống trị đường thủy Giang Nam mười mấy năm, vót không biết bao nhiêu ít bạc, đại quân triều đình công phá hang ổ liên hoàn, bạc lại chẳng biết đi đâu rồi.”

“Cái này còn phải thăm vấn hay sao?”

Chu Dịch bĩu môi, tám chín phần mười là chó săn của Giang Nam thế gia.

Chó nuôi béo rồi, thì nhân cơ hội triều đình diệt phi, một ngụm nuốt sạch sẽ.

Lão Lô cũng là một người thâu đáo, cười nói: “Làm sao thì cũng phải làm bộ làm dáng một chút không phải sao.”

Nhà ngục chữ Giáp nhị.

Chu Dịch tiến vào, đang nhìn thấy Dương Giáo Úy thi hình.

Thanh sắt nung đỏ án lên trên mặt của Hổn Giang Long, tiếng xèo xèo vang lên, mùi khét bay ra.

Hổn Giang Long thân cao hai trượng, cánh tay căng chân to lớn như cây cột trụ, để mặc cho Dương Giáo Úy khổ hình tra tấn, vậy mà lại có thể chịu đựng không hề lên tiếng. Hai mắt to như chuông đồng nhìn chăm chăm mọi người trong nhà giam, khí tức hung hãn ập vào trước mặt, khiến cho ngục tốt sợ hãi không dám tới gần.

Dương Giáo Úy tra tấn hồi lâu, ủ rũ ném thanh sắt lại vào trong bếp lò, nói: “Lão Chu, người làm đi!”

“Dạ, Dương đại nhân.”

Chu Dịch tiến lên điểm mấy huyệt vị, đầu ngón tay đề lên huyệt Đan Trung, nội khí men theo huyệt Ngọc Đường đi vào.

Trải qua mấy chục năm, thủ đoạn tra tấn của Chu Dịch đã đạt đến đại thành, nội khí liên tục kích thích rất nhiều tử huyệt của phạm nhân, khiến cho cơ thể con người phải hứng chịu đau đớn đến cực hạn đồng thời vẫn có thể giữ được tánh mạng.

“Ô ô ô.....”

Hổn Giang Long nhin không được kêu lên đau đớn, khi hân há miệng mới nhìn thấy trong miệng đã không còn đầu lưỡi, đến

cả những dây thanh quản đều bị cắt nát.

Vèo!

Thân hình Hồn Giang Long chợt phình lên mười tấc, xiềng xích vốn dĩ đã bị kéo căng, răng rắc răng rắc vỡ thành mấy khúc.

“Gào!”

Một tiếng hét phẫn nộ vang lên, đầu nắm tay to như một cái bát của Hồn Giang Long đập lên đầu Chu Dịch, cũng không thềm nhìn kết quả, hoặc là do quá tự tin có thể đập chết người, nên phóng người lên đuổi giết về phía Dương Giáo Úy.

Chu Dịch bước đi biến ảo, hóa thành vài đạo mị ảnh, dễ dàng né nắm đấm của hắn.

“Bạo!”

Ra lệnh một tiếng, trong cơ thể của Hồn Giang Long vang lên vài tiếng phanh phanh phanh, bên ngoài cơ thể thì không nhìn thấy bất kỳ vết thương nào, nhưng người đàn ông to lớn cao đến ba trượng âm âm âm ngã xuống đất không dậy nổi.

Chương 62: Ân uy đủ cả.

Hỗn Giang Long nổ tung rồi tử vong.

Động tác mau lẹ, chỉ trong một cái chớp mắt mà thôi.

Dương Giáo Úy nhẹ nhàng thở ra, tay phải lạng lẽ vươn ra khỏi cổ tay áo, cười chấp tay nói.

“Không hổ là Chu gia, ơn cứu mạng, Dương mỗ ghi lòng!”

“Chức trách thôi.”

Trong mắt Chu Dịch hiện lên tinh quang, vừa mới cảm nhận được một tia linh khí dao động, đến từ cổ tay áo của Dương Giáo Úy.

Phù triện hay là pháp khí?

Chúng ngục tốt lúc này mới hoàn hồn lại, sôi nổi tiến lên vây quanh Hỗn Giang Long, dùng mấy sợi xiềng xích trói chặt, rồi lại thăm dò hơi thở nhịp tim thì đã không còn đập nữa.

Chu Dịch nói: “Giáo Úy đại nhân, việc này đương nhiên là ngoài ý muốn, ngài đừng giận chó đánh mèo.”

“Đương nhiên là ngoài ý muốn, Dương mỗ tin tưởng chư vị.”

Dương Giáo Úy tự tin rằng tất cả ngục tốt đều đã quy thuận, Hỗn Giang Long thoát khỏi xiềng xích, tất nhiên là chuyện mà Mã Giáo Úy trực ban buổi tối làm, bởi vì Ngô Ti Ngục đã bị nhốt rồi.

“Chu gia có hứng thú nhậm chức Giáo Úy không?”

Chu Dịch chấp tay nói: “Đa tạ đại nhân nâng đỡ, ta nhàn rồi quen rồi, không đảm đương nổi chức quan này.”

“Không sao.”

Dương Giáo Úy chỉ lão Lôi nói: “Lôi Sai Nha, có hứng thú hay không?”

Lão Lôi đột nhiên không kịp đề phòng, sắc mặt dao động hồi lâu, khom người nói: “Đại nhân đã nâng đỡ, nào dám không nghe!”

“Tốt!”

Dương Giáo Úy vỗ tay nói: “Tối hôm nay gọi tất cả huynh đệ, cùng đến Khoái Hoạt Lâm uống rượu.”

Chúng ngục tốt đưa mắt nhìn nhau, không biết suy nghĩ của Dương Giáo Úy là như thế nào.

.....

Khoái Hoạt Lâm.

Câu lan viện khai trương chưa được một tháng ở Thần kinh.

Từ dưới lên trên ước chừng sáu tầng, cũng được coi là nhà cao tầng ở Thần kinh, Xuân Phong lầu bên cạnh lập tức thấp đi rất nhiều.

Huống hồ, hoa khôi năm ngoái mà Xuân Phong lầu vừa bình chọn, đảo mắt đã trở thành đầu bài của Khoái Hoạt Lâm.

Hiện giờ câu lan viện đệ nhất Thần kinh, chẳng nơi nào ngoài Khoái Hoạt Lâm.

Tan ca.

Dương Giáo Úy mang theo chúng ngục tốt tới uống rượu, mặt trời chưa lặn, bên ngoài Khoái Hoạt Lâm ngựa xe như nước, bên trong tiệm khách khứa đầy nhà.

Tú bà nhìn thấy Dương Giáo Úy bước vào cửa, vội vàng lắc hông chạy đến.

“Chủ nhân, Lư tiên sinh đã đến rồi, đang ở lầu sáu chờ ngài đây.”

“Đã biết.”

Dương Giáo Úy trả lời một tiếng, mang theo mọi người đến sảnh Phú Quý ở lầu hai.

Trên đường có không ít khách nhân chào hỏi, xưng hô không giống nhau, nào là Dương lão bản, Dương đại nhân, Dương công tử, Dương thiếu vv.

Sảnh Phú Quý.

Dương Giáo Úy ngồi chính giữa, Chu Dịch cùng Lão Lô một trái một phải, những ngục tốt còn lại lần lượt ngồi xuống.

Tiếp theo có hai hàng nữ tử xinh đẹp tiến vào, sau lưng mỗi ngực tốt đứng một người, rót rượu chia thức ăn, hầu hạ tinh tế chu đáo.

“Mấy ngày nay, các huynh đệ cực khổ rồi.”

Dương Giáo Úy nâng chén rượu nói: “Dương mỗ làm như vậy, cũng là vì tiền đồ của chư vị, dựa vào việc bóc lột phạm nhân nhận hối lộ tham ô, chung quy cũng không phải là chuyện lâu dài, nuốt bao nhiêu chung quy cũng phải nhổ ra thôi.”

Chúng ngực tốt không rõ nguyên do, chậm rãi đợi câu nói tiếp theo.

“Thay vì rơi vào cảnh xét nhà lưu đầy, chi bằng tay chân sạch sẽ, làm việc cũng thoải mái.”

Dương Giáo Úy tiếp tục nói: “Dương mỗ biết rằng sinh sông ở Thần kinh cũng không dễ, nên đã mở Khoái Hoạt Lâm này để kiếm bạc, bên trong có cỗ phần của chư vị, lợi nhuận chỉ nhiều chứ không ít hơn trước đây!”

“Này.....”

Đám ngực tốt lộ vẻ nghi hoặc, bọn họ tham lam nhưng không hề ngốc, chỉ là một chức vụ quyền thì dựa vào đâu mà phân bạc.

“Bạc này cũng có liên quan đến chư vị.”

Dương Giáo Úy giải thích nói: “Vốn dĩ trong nhà lao phạm nhân muốn ăn ngon ở tốt, thì đều phải dùng bạc để đổi lấy, việc này là trái pháp luật. Hiện tại chỉ đến lầu hai Khoái Hoạt Lâm mua chút trà bánh được chỉ định sẵn, là có thể chăm sóc tốt cho thân nhân bạn cũ trong nhà lao.”

“Thì ra là thế.”

Chúng ngực tốt tính toán trong lòng, tất nhiên là không bằng so với trước kia, nhưng mà sau khi sống mấy tháng nghèo khổ, hiện tại xem ra quả thực đây là một chuyện vô cùng tốt.

Dương Giáo Úy nói đúng thật là không tệ, tự nhận hối lộ chung quy cũng không an toàn, bây giờ có Khoái Hoạt Lâm giấu giếm giúp, rửa tiền cho, thì đến ngay cả khâm sai Ngự Sử có tới cũng tra không ra chứng cứ phạm tội!

Chúng ngục tốt cùng nhau lên tiếng nói: “Dương đại nhân cần nhắc chu toàn, chúng tôi xin nghe theo!”

“Tốt! Uống nào!”

Dương Giáo Úy khác xa với vẻ khắc nghiệt lúc trước, lời lẽ thân cận tự nhiên, chỉ trong một lát đã khiến cho chúng ngục tốt cảm động đến rơi nước mắt, hận không thể đưa tay lên trời thề trung thành.

Chu Dịch thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng hơi chút thất vọng, đồng thời sinh ra một chút kiêng kỵ đối với Dương Giáo Úy.

Vu Túc vốn dĩ nói Dương Giáo Úy là kẻ có dã tâm, Chu Dịch lại không cho là đúng, một chỉ biết chèn ép khắc nghiệt với cấp dưới, nhân tâm thiếu tình người, nào phải là một kẻ có dã tâm, chỉ là một kẻ vô dụng mà thôi.

Kẻ có dã tâm không chỉ nghiêm khắc, mà cũng phải biết ban ơn.

“Hiện tại xem ra, vẫn là Lão Vu nhìn người chuẩn.”

Chu Dịch lặng lẽ thở dài trong đáy lòng, trên mặt thì tươi cười, nâng cốc uống rượu cùng đồng liêu rất nhiệt tình.

Thế đạo khó khăn, ai mà không mang mấy lớp mặt nạ chứ!

“Các huynh đệ ăn uống thoải mái, không cần tính tiền.”

Dương Giáo Úy đứng dậy nói: “Nhi công tử Lư gia của Lư Dương phủ có việc phải thương lượng với ta, tạm thời xin phép đi trước. Sau này có đi uống rượu, cứ đi thẳng tới Khoái Hoạt Lâm, cứ báo tên của Dương mỗ là được!”

“Dương đại nhân đi đi.”

“Chúng ta sẽ nghe đại nhân như Thiên Lô sai đâu đánh đó.”

Chúng ngục tốt cung tiễn một phen, lại trở về tiếp tục uống rượu, không khí sôi nổi hơn rất nhiều.

Dương Giáo Úy phác họa ra tương lai quá rộng lớn, cách kiếm tiền không chỉ là bạc vụn, phạm nhân trong Thiên Lao công khai ra giá, có hẳn giật dây bắc cầu, nhất định có thể bán được giá cao.

Chu Dịch tán thưởng thủ đoạn của Dương Giáo Úy, trước tiên thì thị uy sau đó dùng đức thuyết phục.

Tục ngữ có câu, đánh một gậy cho một quả táo.

Thủ đoạn thì nhìn như có vẻ cứng nhắc, nhưng lại là cách nắm bắt lòng người một cách chuẩn xác, luôn luôn hữu dụng.

Lão Lô có được lời hứa hẹn thăng chức, rồi làm thêm mười mấy năm hoặc là truyền lại cho con mình, tương lai chưa chắc không thể khôi phục được vinh quang của tổ tiên.

“Lão Chu, người nói Dương đại nhân, tại sao lúc trước lại bắt nhiều đồng liêu như vậy?”

“Những người kia không chịu được sự căm dỗ, rất dễ gây ra chuyện, hẳn là không đáng để kết bạn với Dương đại nhân.”

Chu Dịch cười trả lời, cũng không thể nói đang loại bỏ những kẻ chống đối.

“Thì ra là thế.”

Lão Lô cười ha ha nói: “May mà ta nhận nhin được, mới có thể có được sự công nhận của Dương đại nhân, vui vẻ hưởng lạc ở Khoái Hoạt Lâm này!”

Đám ngục tốt sôi nổi phụ họa: “Lôi Giáo Úy nói có lý.”

“Ta thì thích Xuân Phong lâu hơn!”

Câu nói của Chu Dịch khiến cho tất cả mọi người yên lặng, rồi sau đó lại náo nhiệt lại, nhưng lời này chắc chắn sẽ được truyền vào tai của Dương Giáo Úy, xem như hoàn toàn tách biệt khỏi mọi người.

.....

Hôm sau.

Chu Dịch đến làm việc.

Phùng Sai Nha đưa cho hắn một quyển sách, trong đó có viết tên của tù nhân.

Dựa theo ký hiệu vòng tròn, gạch chéo và móc câu, chia thành cháo đặc, thịt và rượu, đây đều là tiền mà bạn cũ thân thích bỏ ra ở Khoái Hoạt Lâm.

Ngày hôm qua Chu Dịch đã tìm hiểu được, một đĩa đậu thìa là, một ly rượu, có giá trăm lượng.

Phùng Sai Nha thấp giọng nói: “Lão Chu, đi theo Dương Giáo Úy ăn sung mặc sướng, với bản lĩnh của ngươi, vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay, hà tất gì phải ngoan cố chứ?”

“Hà?”

Chu Dịch nhú mày, hôm qua còn gọi là ‘Chu gia’ thì bây giờ đã biến thành ‘lão Chu’.

Nhà ngục chữ Ất lục.

Chu Dịch ngồi xổm bên ngoài song sắt, đưa giò heo và rượu cho Vu Túc.

Vu Túc uống một ngụm, ngạc nhiên nói: “Hôm nay Lê Hoa Bạch này, ít nhất cũng phải ủ được năm mươi năm, có chuyện gì vui hả?”

Chu Dịch nói: “Lão Vu, ta phải đi rồi.”

Vu Túc ngạc nhiên một lát, không khuyên hấn ở lại, kỳ nhân như vậy thì ý chí của mỗi người đều kiên định.

“Tại sao?”

Chu Dịch nói: “Ta ở Thiên Lao là muốn được thanh tĩnh, hiện tại nó đã biến thành chợ bán thức ăn, sao có thể không bỏ chạy được chứ?”

Vu Túc nói: “Hay là lão phu nói với Dương Tranh, đừng làm phiền ngươi nữa?”

Chu Dịch cự tuyệt nói: “Chỉ là một ngục tốt mà thôi, phải để cho Vu thanh thiên lên tiếng, Dương Tranh kia không điều tra cặn kẽ sao?”

“Cũng đúng.”

Vu Túc mặt ủ mày ê nói: “Đáng tiếc, sau này không còn giò heo ăn nữa.”

Chu Dịch nói: “Ông mà muốn ăn cái gì, Dương Tranh còn không vội vàng đưa tới hay sao?”

“Ngươi tặng thì lão phu ăn thoải mái hơn nhiều.”

Vu Túc nói: “Người khác đặng..... Chẹp chẹp, không thơm!”

Chu Dịch cười nói: “Vậy thì không ăn, có tuổi rồi ít ăn dầu mỡ, chẳng phải người thường nói phải giữ thân thể hữu dụng sao?”

Vu Túc không kiên nhẫn lắm bậm nói: “Không ăn thì không ăn, sao mà người lại nhải vậy chứ!”

“Đi đây.”

Chu Dịch dứt khoát xoay người, không hề lưu luyến chút nào.

Một lát sau, phía sau truyền đến tiếng hét của Vu Túc.

“Lão Chu, lão phu không có con cái, nhớ là phải đốt nhiều vàng mã một chút, cũng không thể nào đến âm tào địa phủ mà còn phải làm quỷ nghèo được!”

Chu Dịch cũng không quay đầu lại, vẫy tay tỏ vẻ đã nghe được.

“Nhớ rồi!”

Chương 63: Tiên tông phạm tục.

Đình viện.

Màn đêm như nước.

Chu Dịch đứng ở trong viện, trong mắt chất chứa vẻ lưu luyến không nổi.

“Thân phận này tạm thời không thể dùng nữa, trong kinh, Bắc Cương có không ít người biết rồi, có chút nguy hiểm.”

Đám người Lý Hồng, Trần Cẩm Du, Ngụy gia nhìn thì có thể tin, nhưng mà Chu Dịch ở trong Thiên Lao mấy năm nay, thứ nhìn thấy nhiều nhất chính là lòng người thay đổi khó lường.

Một phút trước vẫn còn là bạn thân chí cốt, phút tiếp theo đã không đội trời chung với nhau.

“Lần trước thay đổi thân phận, chỉ vì muốn đơn giản nhanh chóng, lại lưu lại sơ hở lớn.”

“Lần này rút kinh nghiệm, hóa thành một người hoàn toàn không có quan hệ với Chu Dịch, ai cũng sẽ không ngờ được là hai người này có liên quan gì đến nhau. Huống hồ, cũng không phải là Chu Dịch đã chết rồi, khi cần thiết vẫn có thể lộ diện.”

Trong lòng Chu Dịch lập sẵn kế hoạch, sau này sẽ không trở lại Thiên Lao nữa, nơi đó có quá nhiều người quen.

Ban ngày Chu Dịch đến xin từ chức, Dương Giáo Úy không gây khó dễ, nhưng sắc mặt có chút âm trầm.

Cũng chưa đến mức sẽ trả thù. Dù sao thì Chu Dịch cũng chỉ là một ngục tốt thành thạo Võ Đạo mà thôi, vẫn chưa đến mức khiến cho một kẻ có dã tâm lo lắng ghen ghét.

“Sống lâu cũng phiền toái, cách vài thập niên lại phải đổi thân phận!”

Chu Dịch giả vờ thờ dài một tiếng, từ trong lòng lấy ra một quyển sách có bìa màu da màu xanh.

Phía trên sử dụng phiên âm của tiếng Hán, ghi chép lại những địa điểm và nhân vật trong lãnh thổ của Phụng Dương có khả năng có liên quan đến tu tiên nhất.

Đằng sau mỗi một địa điểm nhân vật đều có ghi chú rất nhiều chú thích phân tích, được điều tra nghiệm chứng nhiều lần bởi Cẩm Y Vệ ở các châu phủ. Chu Dịch giữ lại những nơi an toàn, loại trừ những nơi nguy hiểm, đã có kế hoạch làm như thế nào để bình an lẫn vào trong giới tu hành, trước mắt đã có mưu tính.

“Tạm thời bỏ qua mấy chỗ hiểm địa, cho dù là có liên quan đến Tu Tiên giới, thì cũng không biết chính tà an nguy trong đó, tuyệt đối không hề dễ dàng đụng vào.”

“Cho nên cũng không có nhiều lựa chọn, ba nhà giàu lên trong một buổi sáng, cùng với tu sĩ giam giữ dưới tầng hầm của Chiếu Ngục kia!”

Chu Dịch sai Cẩm Y Vệ dưới trướng điều tra kỳ nhân dị sĩ, đồng thời chú ý đến những nhà vô duyên vô cớ mà phát lên, điều tra rõ tiền tài của bọn họ đến từ đâu, nếu như có liên quan đến tiên nhân thì tiếp tục giám sát.

Tu sĩ cũng là người, đặc biệt là những kẻ mới vừa nhập đạo.

Thời gian Tu hành ngắn ngủi, đối phương có ràng buộc huyết mạch với phạm tục, cũng sẽ lưu lại vàng bạc cho người nhà.

Mấy năm nay, những nhà giàu lên trong Phụng Dương quốc, sau khi bị Cẩm Y Vệ điều tra thì phát hiện ra, nguyên nhân mà họ giàu lên nhanh chóng thì có đến chín phần đều được viết trong luật pháp, hãm hại lừa gạt, đào mộ trộm mộ, đủ các loại thủ đoạn.

Dù sao, thì mức độ bền chặt của giai cấp trong Phụng Dương quốc vượt xa ở kiếp trước của Chu Dịch.

“Sau khi sàng lọc chọn lựa nhiều lần, người của ba hộ này là khả nghi nhất, do Cẩm Y Vệ âm thầm điều tra, thám tử lập kế gài bẫy moi tin, tất cả đều nói là trong nhà có người là đạo sĩ vân du.”

Chu Dịch trầm ngâm hồi lâu, bỏ qua ba hộ này, tạm thời tiếp tục để cho thám tử giám sát.

“Tin tức mà thám tử moi ra được, ba vị có khả năng là tu sĩ kia, tuổi tác vẫn còn trẻ, ít nhất thì còn có thể sống được tám mươi đến một trăm tuổi. Bây giờ vẫn chưa được trải nghiệm

thủ đoạn của tu sĩ, chưa chắc đã có cách tra xét, không nên ôm cây đợi thỏ.”

Ba vị tu sĩ còn trẻ, sau này việc học có thành tựu rồi sẽ về thăm người thân, thi triển các loại pháp thuật dò xét, cảm ứng gì gì đó.

Thứ mà Chu Dịch chờ đợi được có thể không phải là tiên duyên, mà là một quả cầu lửa to như một cái cối xay.

“Loại trừ sàng chọn nhiều lần, có tính an toàn cao nhất ngược lại là người ở dưới tầng hầm của Chiếu Ngục kia.”

“Tu sĩ kia là do cầu hoàng đế tóm được, nhốt trong nhà tù ở trần gian mấy chục năm, chứng minh rằng thực lực của hắn thấp kém lại không thể sát phạt.”

Chu Dịch trầm ngâm hồi lâu, khẽ lắc đầu.

“Tạm thời ẩn cư trong núi hai ba năm, chờ đến khi có kết quả điều tra của Giang Nam thế gia rồi tính tiếp.”

“Nhưng chuyện này quá xa vời, năm đó cầu hoàng đế si mê Tiên Đạo đến như vậy, cũng không động vào Giang Nam thế gia, tất nhiên là có điều kiêng kỵ.”

.....

Năm Chính Thống thứ bảy.

Viên phủ.

Hậu trạch.

Viên Thuận cung kính thi lễ, hai tay dâng một chiếc hộp bằng gỗ tử đàn lên.

“Chủ thượng, đây là cống trà hoàng thất năm nay, thuộc hạ lựa chọn từng lá trà, lớn nhỏ bằng nhau, màu sắc đồng nhất.”

“Tiểu Viên Tử có lòng.”

Chu Dịch thu hộp trà vào cổ tay áo, nói: “Vị trí Phó Chỉ Huy Sứ làm ra sao rồi?”

“Thuộc hạ được chủ thượng giúp đỡ, đã ổn định rồi.”

Viên Thuận cúi người thấp hơn nữa, năm trước Phùng Trung chết ở trong cung, biến thành đại án chấn động một thời.

Phùng Trung đường đường là thái giám chương ấn, Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, có danh xưng là nội tướng, thế nhưng chết ở trong cung. Sau khi điều tra xong mới biết được, cùng ngày có hai vị Tiên Thiên tông sư ra tay, một trong hai người dẫn dụ người phụ trách bảo vệ hoàng cung, một người khác ra tay giết chết Phùng Trung.

Chu Dịch nói: “Có suy nghĩ gì về vị trí Chỉ Huy Sứ không?”

“Đang muốn bẩm báo với chủ thượng, trước đó vài ngày hoàng đế triệu thuộc hạ vào cung hỏi chuyện.”

Viên Thuận nói: “Hiện giờ Trương thái hậu đã già, Phùng Trung đã chết, bệ hạ lại bắt đầu cho Vu thanh thiên chức thứ phụ, thuộc hạ cảm thấy chiếc thuyền nhà Trương gia sắp chìm rồi, cho nên đồng ý để bệ hạ mượn sức.”

“Chỉ cần không trì hoãn chuyện của lão phu, những chuyện khác tùy người.”

Chu Dịch hơi gật đầu, Viên Thuận có thể đi đến được hôm nay, mắt nhìn và năng lực của hắn tất nhiên là không tệ.

Sau khi Phùng Trung chết vì bị hai người Trần, Ngụy ở Bắc Cương ám sát, có bảy tám người cạnh tranh chức vụ phó Chỉ Huy Sứ, Viên Thuận không nhờ vả vào Chu Dịch, tự mình cạnh tranh thành công thượng vị.

Hai người Trần, Ngụy ám sát Phùng Trung, không chỉ là nghe lệnh của Chu Dịch, mà cũng là cho Chính Thống để một cơ hội để phản kháng.

Thần kinh rối loạn, triều đình tự nhiên sẽ không có lòng nào mà để ý đến Bắc Cương!

“Chủ thượng yên tâm, hiện giờ trên dưới Cẩm Y Vệ, những vị trí quan trọng đều do thuộc hạ khống chế. Ngụy Quốc Công mới nhậm chức, không có cái danh Chỉ Huy Sứ, đừng hòng điều động bất kỳ kẻ nào.”

Viên Thuận lấy ra một quyển sách thật dày: “Đây là tư liệu về dòng chính và dòng bên của tám đại thế gia Giang Nam.”

Chu Dịch lật từng tờ, mỗi một tờ đều có đầy ghi chú, toàn bộ quyển sách ít nhất cũng có đến mười mấy vạn chữ.

“Người làm việc, lão phu tất nhiên là yên tâm, nói những tin tức mấu chốt trong đó đi.”

“Theo như thuộc hạ điều tra, tám đại thế gia đều có ba đến năm kỳ nhân dị sĩ, bình thường thì núp trong nhà không lộ mặt, đôi khi ra ngoài du lịch thì phơi bày những thủ đoạn bất phàm.”

“Thân phận của những người này đều được đánh dấu riêng trong hồ sơ.”

Ánh mắt Viên Thuận hiện lên vẻ hâm mộ, lúc này hẳn đã không còn hoài nghi với việc tu tiên nữa, nói: “Mỗi khi bọn họ ra ngoài đều cực kỳ cảnh giác, mật thám chỉ hơi sơ hở, thì hoặc là bị mất dấu, hoặc là bị giết chết.”

“Chân chính có được tin tức hữu dụng không nhiều lắm, tất cả đều được ghi chép ở phần cuối của hồ sơ.”

Chu Dịch lật đến trang cuối của cuốn sách, chỉ có hai mươi mấy dòng chữ, đều là lời của ai ai đó, hẳn là do mật thám lén lút nghe được.

“Tiểu Đan Sơn, Tề Vân Phong, Đan Đỉnh Tông.....”

Ba cái tên này nhanh chóng lướt qua trong đầu, những nơi hiểm địa kỳ dị mà trước đây Cẩm Y Vệ đánh dấu, chẳng hề có cái nào là đối ứng được cả. Có thể là điều tra sai rồi, hoặc là tên trong tu hành giới khác với phạm tục.

Chu Dịch khép hồ sơ lại, đợi đến khi trở về lại cẩn thận xem xét từng người một, nói: “Mấy năm nay trong kinh phát sinh những đại sự nào không?”

“Phùng Trung chết, Vu thanh thiên phục chức, chủ thượng đã biết rồi.”

Viên Thuận suy nghĩ lại một lát, nói: “Những chuyện khác cũng được gọi là đại sự, cũng chỉ có dòng bên của Dương gia, Dương Tranh nhận chức Cẩm Quân Đô Thống, rất có tiếng tăm trong một đám võ tướng trẻ tuổi.”

Cẩm Quân Đô Thống là quan ngũ phẩm, lại nắm được thực quyền trong quân, cũng được coi như là một nhân vật ở Thần kinh, nhưng trong mắt Viên Thuận thì chỉ có thể xem như là

một tiểu bối, bất kể chức quan hay là quyền thế đều thua xa hẳn.

Chu Dịch nhanh chóng lật xem hồ sơ, tìm được ghi chép về Dương Tranh, xem xét kỹ càng tỉ mỉ ghi chép về hành động trong kinh của hắn.

Trong vòng ba năm, Dương Tranh dùng Khoái Hoạt Lâm làm căn cơ, không ngừng phát triển ra phía ngoài, gần như là thống nhất bang phái, câu lan viện, sông bài trong Thần kinh, dạo gần đây lại nhúng tay vào thủy vận Túc Thủy.

Bên ngoài là Cẩm Quân Đô Thống, mà mặt trong thì lại là vua của thế giới ngầm ở Thần kinh.

“Thứ mà Dương Tranh muốn, tuyệt đối không chỉ là quan to lộc hậu!”

Chương 64: Lão nhân cầm điếu.

“Sau này người có đụng phải người này, người cần phải cẩn thận, đừng để vấp ngã.”

Chu Dịch dường như có dự cảm, Dương Tranh này đã tâm bưng bưng, có lẽ thứ hắn muốn cũng tương tự như Bắc Cương.

Đại nhân vật trong Thần kinh đều đang chú ý đến hoàng cung, thắng bại giữa Chính Thống đế và Trương thái hậu, không ai để ý đến quan lại có chức vụ thấp, hay là bang phái, câu lan viện, sông bạc vv.

Một ngày kia, Thần kinh xảy ra biến cố, những thứ mà Dương Tranh có thể làm thực sự là quá nhiều.

“Chủ thượng, mẫu thân của Dương Tranh chỉ là một nha hoàn thông phòng, còn chẳng được coi là một tiểu thiếp, chỉ có thân phận hèn mọn ở Dương gia.”

Viên Thuận nhíu mày, nghiêm túc nói: “Thế gia đại tộc thi thư gia truyền, quy củ nghiêm ngặt, kiêng kỵ nhất là dĩ hạ phạm thượng, tại sao lại có thể để cho hắn vượt mặt con vợ cả được?”

“Cái gọi là trường ấu, đích thứ, tôn ti gì đó chỉ là cách để thống trị tông tộc và ngu dân, có thể tôn trọng nó những đừng để bị nhốt trong đó.”

Chu Dịch lắc đầu nói: “Những thế gia kia mới là thực tế nhất, chỉ cần Dương Tranh có thể luôn chiến thắng, luôn lớn mạnh, có thể mang lại ích lợi cho gia tộc, người của Dương gia sẽ tiếp tục ủng hộ hắn.”

Dương Tranh khởi điểm ở Thiên Lao, thông qua ích lợi không ngừng ràng buộc, tập hợp một số lớn quan lại tầm trung và nhỏ.

Quá trình này giống như việc hình thành một quả cầu tuyết, dựa vào các loại ích lợi không ngừng liên kết với nhau, càng lăn càng lớn.

Trong quá trình quả cầu tuyết lăn đi, kẻ đến trước có được chỗ tốt, không muốn, không thể, cũng không dám rời bỏ, kẻ tới sau

hâm mộ người tới trước, cũng muốn quả cầu tuyết tiếp tục lăn. Cuối cùng có thể xuất hiện tuyết lở, hoặc là chồng chất thành ngọn núi.

Chu Dịch vẫy tay chấm dứt việc thăm dò của Viên Thuận, không muốn bàn tán về chuyện của Dương Tranh, người này thành cũng thế mà bại cũng vậy, trăm năm sau cũng trở thành mây khói mà thôi.

“Phạm nhân ở nhà tù dưới lòng đất Chiêu Ngục, điều tra đến đâu rồi?”

Viên Thuận khom người nói: “Chủ thượng, địa lao được nhiều đời Chỉ Huy Sứ cai quản, người đưa cơm đều là những người không biết chữ cam điếc. Thuộc hạ điều tra hồi lâu, chỉ biết là người bên trong vẫn còn sống, tuổi tác có lẽ là tám chín chục tuổi.”

Chu Dịch lại hỏi: “Hoàng tộc có để ý đến người này hay không?”

“Cũng mấy chục năm rồi, hẳn là đã không còn ai quan tâm nữa rồi, khi về già Sùng Minh đế điên cuồng tu tiên vấn đạo, Chiêu Ngục giam giữ không ít tăng đạo thuật sĩ.”

Viên Thuận trả lời nói: “Theo như ghi chép của Cẩm Y Vệ mà thuộc hạ tìm đọc được, năm đó Sùng Minh đế có lưu lại di chiếu, nói rằng người này tội ác tày trời, cần phải giam giữ đến khi chết. Hiện giờ Chỉ Huy Sứ vẫn tạm giam người này, chỉ làm theo lệ cũ mà thôi.”

“Thú vị.”

Trong mắt Chu Dịch hiện lên tinh quang, thân hình chớp nhoáng rời khỏi Viên phủ.

.....

Năm Chính Thống thứ mười sáu.

Tháng chín.

Pháp trường công chợ.

Hơn một ngàn phạm nhân quỳ chỉnh tề, tiếng kêu khóc, kêu oan, xin tha lần át cả tiếng nghị luận vây xem bá tánh nghị luận.

Những đại nhân vật ngày xưa cao cao tại thượng, lúc này đầu bù tóc rối, khóc lóc thảm thiết.

Đám con nít thì không hiểu chuyện, chỉ cảm thấy bên ngoài ẩm áp hơn trong Thiên Lao, người nhiều lại náo nhiệt, ngây thơ mờ mịt kêu cha gọi mẹ.

Chu Dịch khoanh tay đứng ở trong đám người, vẻ mặt thản nhiên.

Một người đàn ông mặc quan phục của Cẩm Y vệ, trong lòng ngực ôm Tú Xuân Dao, đẩy đẩy Chu Dịch.

“Lão Trịnh, cả đời người chưa từng ném thử phụ nữ, ngày mai mang người đi Giáo Phường. Trương gia có hai ba ngàn nhân khẩu, trong nhà có không ít mỹ nhân, ngày xưa ta cũng chẳng có tư cách mà nhìn thử một cái!”

“Ô ô ô?”

Chu Dịch quay đầu lại, vẻ mặt ngờ nghệch, trong miệng phát ra những tiếng ô ô, chỉ lỗ tai của mình.

“Lão Dư, người nói gì với lão Trịnh đây? Lớn tuổi như vậy rồi, vừa câm vừa điếc, nói không chừng còn chẳng phân biệt được nam nhân nữ nhân nữa đâu!”

Tên Cẩm Y Vệ này vừa nói, khiến cho đồng liêu cười ha ha.

Khi nói chuyện.

Giờ ngọ ba khắc đã đến.

Quan giám trảm là Dương Tranh lớn tiếng tuyên đọc mười hai tội lớn của Trương gia, như là mưu nghịch, trái đạo đức, đại bất kính, nội loạn vân vân, ném thẻ bài có chữ ‘chém’ xuống.

“Hành hình!”

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!.....

Hơn một ngàn người chém đầu, đao phủ Thần kinh đều đã đến đây nhưng không đủ dùng, bình quân thì một người phải chém mười mấy cái đầu.

Vì thế trên pháp trường liên tục có máu tươi phun trào như pháo hoa, mỗi một lần đều có thể bắn xa hơn một trượng, khiến cho bá tánh hoan hô từng đợt.

Bá tánh chẳng thèm quan tâm Trương gia phạm phải tội gì, chỉ cần là chém đầu quan lớn, chắc chắn là đáng để vui mừng!

Sau khi hành hình kết thúc.

Toàn bộ cửa chợ bị nhuộm thành màu đỏ đậm, đã không còn có chỗ đặt chân, dẫm lên máu huyết dính vào đế giày.

“Đi, đến Xuân Phong lâu uống rượu đi!”

Lão Dư vẫy tay, mười mấy người rào rào rời đi.

Trên đường bất kể bá tánh hay là quan lại, đụng phải đều vội vàng né tránh, được hai đời hoàng đế coi trọng, quyền thế của Cẩm Y Vệ chỉ mạnh chứ không hề yếu hơn thời Thái Tổ.

Câu lan viện đứng đầu Thần kinh là Khoái Hoạt Lâm.

Xuân Phong lâu sớm đã không còn cảnh náo nhiệt như năm đó, khách khứa thưa thớt, nhìn cách ăn mặc thì cũng không phải là khách có tiền.

Hiện giờ đã liên tục ba năm, không tổ chức bầu chọn hoa khôi nữa.

Khoái Hoạt Lâm không chế người môi giới mua bán người, đã chặn đứng nguồn cung cấp những cô nương có tư chất thượng đẳng, bây giờ mà Xuân Phong lâu bầu chọn hoa khôi, chỉ có thể làm trò cười cho thiên hạ.

Lão Dư dẫn theo đồng liêu đi tới Xuân Phong lâu, là bởi vì Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Viên Thuận, nói thẳng ra là không thích Khoái Hoạt Lâm.

Trên bảo dưới nghe, người của Cẩm Y Vệ chỉ tới Xuân Phong lâu.

Trong nhĩ gian.

Chu Dịch ngồi ở vị trí cuối cùng, một lòng vui đầu ăn uống, cũng không nói chuyện cùng đồng liêu.

Những người khác cũng không thèm để ý, “Lão Trịnh” vừa cầm vừa điếu, giao tiếp khó khăn, bởi vì trực thuộc vào sự quản lý trực tiếp của Chỉ Huy Sứ đại nhân, nên mọi người cũng không thể bạc đãi hắn.

Đồ ăn lên được mấy món, rượu uống vừa say, mọi người nói chuyện cũng từ từ thoải mái hơn.

Lão Dư tấm tắc nói: “Hôm nay mới được mở rộng tầm mắt, Thái Hậu mới phát tang một năm, dương kim mầu tộc cứ như vậy mà bị chặt đứt huyết mạch.”

Chính Thống đế hạ lệnh tru di cửu tộc của Trương gia, khiến triều đình khiếp sợ, không ít lão thần từ thời tiên đế quỳ xuống cầu khai ân.

Thủ Phụ Vu Túc cũng dâng tấu khuyên bảo, tru di cửu tộc nhà mẹ ruột, hành động này sẽ gây ảnh hưởng đến sự anh minh của bệ hạ thánh minh.

Kết quả như những gì đã được chứng kiến, Chính Thống đế bỏ ngoài tai kiến nghị của mọi người, Dương Tranh có công lớn được phong làm giám trăm quan, đàn ông của Trương gia và vây cánh đều bị giết, nữ tử thì bị đưa vào Tư Giáo Phường.

Trương gia Lừng lấy bốn triệu đại, từ đây tan thành mây khói.

“Bệ hạ đăng cơ đến nay, chịu khổ mười lăm năm, có đôi lại là ai thì cũng ra tay tàn nhẫn?”

Bên Cẩm Y Vệ nói: “Trương gia hưng thịnh quá lâu, hành sự quá mức kiêu ngạo. Nghe nói không lâu sau khi Thái Hậu phát tang, Trương Hằng nhờ người nhấc vớ bệ hạ, quan lại trong triều đuổi hay lưu thì phải thương lượng với hắn trước.”

Đồng liêu kinh hãi nói: “Còn có chuyện này nữa sao?”

Trương Hằng chính là tộc trưởng Trương gia, anh ruột của Trương thái hậu, cậu ruột của Chính Thống đế.

“Các người cũng biết tại sao hôm nay hành hình không có Trương Hằng không?”

Tên Cẩm Y Vệ này nói: “Viên Chỉ Huy Sứ mời Cát Lão thái y dùng nhân sâm, kim châm duy trì mạng sống, do Lưu Lão Dao đích thân lăng trì, cắt đầy đủ một vạn đao, được xưng tụng là thiên đao vạn quả!”

“Hít!”

Mọi người hít hà một hơi, rồi sau đó lần lượt khen ngợi bệ hạ anh minh, Trương đảng loạn quốc đáng giết.

Cầm Y Vệ là thân quân của thiên tử, Viên Thuận đương nhiệm Chỉ Huy Sứ lại càng là chỗ dựa của Chính Thống đế, không hề có bất kỳ hảo cảm nào với Trương đảng.

Tiệc xong.

Đám người lão Dư mang theo các cô nương lên lầu, Chu Dịch ô ô ô xua tay từ biệt.

Một đường về đến nhà.

Một viện độc lập ở phường Đức Hoài, trước cửa trồng mấy cái cây xiêu vẹo vắn vẹo, che kín sân viện.

Chu Dịch lĩnh ngộ trận đạo mười mấy năm, lĩnh ngộ được một ít môn đạo.

Có thể bày trí đồ vật theo quy luật đặc thù, có thể khiến cho người ta mất đi cảm giác về phương hướng, hoặc là che lấp tầm mắt, hoặc là khiến cho trong phòng thông gió thoáng khí, thúc đẩy hiệu suất tu hành.

Hôm sau.

Từ sớm, Chu Dịch đã đi vào Chiếu Ngục, đi nhà bếp lấy đồ ăn.

Chiếu Ngục yên tĩnh nặng nề, âm khí dày đặc.

Cho dù là ngày hè nắng chói chang, bên trong đều có thể cảm nhận được khí lạnh thấu xương.

Nếu như mức độ khắc nghiệt của Thiên Lao là một, thì Chiếu Ngục ít nhất cũng phải là mười, bốn phương tám hướng không biết có bao nhiêu âm hồn quỷ mị bay lơ lửng.

Chu Dịch xách theo hộp đồ ăn, gặp được người thì phát ra tiếng ô ô ô chào hỏi.

Nhìn thấy Cầm Y Vệ thăm vấn phạm nhân, chẳng thềm đưa mắt nhìn không hề hứng thú, trực tiếp đi vào chỗ sâu nhất trong Chiếu Ngục.

Cầm Y Vệ Canh gác nhìn thấy Chu Dịch đi vào, không thềm lên tiếng mở cửa khóa, bốn người hợp sức nâng cái nắp hầm bằng sắt thép tinh luyện lên, để lộ ra một lối đi xuống phía dưới đen ngòm.

Chu Dịch quen cửa quen ngõ chui vào bên trong, dẫm lên cầu thang bằng đá xanh, đi vào tầng ngầm thứ hai bên dưới Chiếu Ngục.

Một đường đi xuống dưới đáy, nhìn thấy một chiếc lồng sắt được đúc bằng sắt thép.

Trên vách tường bốn phía treo lồng đèn đầu thú, nương theo ánh đèn leo lắt, mơ hồ có thể nhìn thấy một người đang ngồi xếp bằng trong lồng sắt.

Tóc bạc cả đầu, râu dài ba thước, đạo bào trên người đã rách nát hơn phân nửa.

Chương 65: Đạo sĩ điên khùng.

Lão đạo nhắm mắt ngồi xếp bằng, an tĩnh như xử nữ, có vài phần tiên phong đạo cốt.

Nghe được tiếng bước chân của Chu Dịch tiến đến gần, lão đạo chậm rãi mở hai mắt ra, trông mắt màu xanh, đồng tử đỏ đậm.

Dưới ánh sáng của ngọn lửa chiếu rọi, rục rở lấp lánh, nhìn như ác quỷ.

Trông mắt di chuyển theo chuyển động của Chu Dịch, đợi đến khi hắn tiến lại gần, bỗng nhiên xông đến như chó dữ, hai tay thò qua song sắt mà chụp loạn, để lộ ra năm đầu ngón tay đen như mực, khô gầy như chân gà.

Gừ—— ô ——

Trong miệng lão đạo phát ra những tiếng gầm rú vô ý thức, những chiếc răng đen thui vàng khè trong miệng hắn, bén nhọn thừa thốt, cái nào cái nấy bén nhọn như đao.

Cắn loạn lên song sắt, để lại những hàng dấu răng.

Chu Dịch sớm đã có chuẩn bị, bước đến bậc thang thứ tư đếm ngược từ dưới lên, dừng lại một cách chính xác.

Phát điên một lát, dường như đã thấm mệt.

Lão đạo dần dần khôi phục lại bình tĩnh, một lần nữa ngồi xếp bằng ở trong lòng, mặt mang hiền lành mỉm cười nói: “Bần đạo Kỷ Thịnh, xin chào đạo hữu, không biết bây giờ là năm nào?”

Hai mắt Chu Dịch mờ mịt, làm như không thể nghe thấy lão đạo nói chuyện.

“Bé quan ba mươi năm, bốn mươi năm..... bảy mươi hay là tám mươi năm, không biết đã bao nhiêu năm rồi, biến thành mơ màng hồ đồ rồi.....”

“Hôm nay nhìn thấy đạo hữu, chỉ cảm thấy vô cùng thân thiết.”

“Bần đạo bế quan khổ tu năm trăm năm, hôm nay rốt cuộc phi đã thăng thành tiên, hưởng đại tiêu dao, đắc đại tự tại!”

Giọng nói của lão đạo lúc trầm lúc bổng, nỉ non thì thâm, hoặc cao giọng hô quát, trong lời nói là những mốc thời gian hỗn loạn, khi thì nhảy đến ba mươi năm trước, khi thì lại bế quan mấy trăm năm.

“Hôm nay bần đạo phi thăng thành tiên, sẽ dẫn theo đạo hữu đồng du Tiên giới!”

“Đó là một thế giới mây mù mênh mông, có tiên tử nhảy múa, có thiên tướng cầm kiếm.....”

“Minh châu ngọc thụ, loan phượng sung vầy.....”

“Bần đạo khoác áo được dệt bằng sao, đăng vân bay, ngự phi long, ngao du ba mươi ba cung Thiên Tiên..... Đến quỳnh đài lan các, chuông vàng ngân vang, trống trời đánh lên, chúc mừng bốn tọa đắc đạo phi thăng!”

“Ngày bốn tọa giảng đạo, trời giáng diệu hoa, đất mọc kim liên, có thổ ngọc thăm viếng, có kim ô dập đầu.....”

Lão đạo nói xong lời cuối cùng, ngôn ngữ điên cuồng tán loạn, hai mắt nóng như lửa, hai tay múa may lung tung, hoàn toàn là một kẻ điên lâm vào ảo cảnh không thể tự kiềm chế được.

Chu Dịch yên lặng lắng nghe, cảm thông với hành vi quái dị của lão đạo.

Bất kể là ai bị giam cầm trong một nhà giam nhỏ hẹp, u ám hơn tám mươi năm, đến ngay cả người đưa cơm cũng là những kẻ cầm điếu, thì phần lớn là Thần kinh sẽ có vấn đề.

Lão đạo tạm thời bây giờ gọi là Kỷ Thịnh, mỗi lần hắn nói ra mỗi cái tên khác nhau, mà tần suất của cái tên “Kỷ Thịnh” xuất hiện nhiều nhất.

Kỷ Thịnh lải nhải nói hồi lâu, giọng nói từ cao vút rồi lặng lẽ, cuối cùng hai mắt mê mang ngồi ở trong lồng.

Cúi đầu nhìn nhìn đôi tay, đột nhiên hai mắt rơi lệ.

“Ô ô ô.....”

Chu Dịch chờ đến lúc này, mới dám phát ra tiếng, đem hộp đồ ăn đặt ở bậc thang thứ ba.

Kỷ Thịnh lau nước mắt, bôi lại dầu tóc bạc tán loạn, vuốt vuốt khuôn mặt vụn vẹo cứng đờ, khôi phục lại một chút nhân khí, chấp tay nói với Chu Dịch.

“Đa tạ.”

Rồi sau đó, Kỷ Thịnh xách theo hộp đồ ăn đến trước lồng sắt, mở ra rồi bày mấy thứ thức ăn ra, lại rót thêm ly rượu, động tác không nhanh không chậm ôn trọng ưu nhã, phảng phất như một công tử rơi vào tai ương lao ngục.

Ăn xong, Kỷ Thịnh đem hộp đồ ăn đặt lại ở bậc thang thứ ba, đi vào chính giữa lồng sắt ngồi xếp bằng.

“Tâm nhược băng thanh, thiên tháp bất kinh. Vạn biến do định, thân di khí tĩnh.....”

Tụng niệm thanh tâm pháp chú của Đạo gia, xua đuổi tâm ma, mục đích là để có thể giữ được bản ngã của mình bất cứ lúc nào.

Chu Dịch cẩn thận lấy hộp đồ ăn, tuyệt đối không bước xuống bậc thang phía dưới chỉ vì nhìn thấy Kỷ Thịnh trở nên bình thường.

Đây là kinh nghiệm do không ít người trong Cẩm Y Vệ dùng tính mạng mà đổi lấy, Kỷ Thịnh nhìn thì gầy yếu, nhưng sức lực thì lại vô cùng lớn, sau khi bắt được người sẽ cần xé một người sống sờ sờ đến chết.

Chu Dịch trở lại cửa động, gõ gõ cửa sắt.

Một lát sau một khe hẹp xuất hiện, xác nhận đúng là lão Trịnh, rồi mới mở hoàn toàn cánh cửa hầm lên.

Chu Dịch cùng đồng liêu cất tiếng ô ô chào hỏi, xách theo hộp đồ ăn rời đi, đáy lòng yên lặng tính toán thời gian Kỷ Thịnh phát điên.

“Thời gian phát bệnh càng lúc càng ngắn, đã là dầu hết đèn tắt, sống không được mấy năm!”

Sau khi Kỷ Thịnh chết liệu rằng có lưu lại thứ đó hay không, Chu Dịch cũng không xác định, cũng sẽ không đi cưỡng cầu, hoặc là thỏa thuận điều gì đó với Kỷ Thịnh, thì lại càng không nghĩ đến chuyện này.

Cho dù không được gì cả, cùng lắm thì cũng chỉ mười mấy hai mươi năm mà thôi!

.....

Nhoáng một cái đã bốn năm trôi qua.

Năm ngoái “Lão Trịnh” tuổi già sức yếu, nhiễm phong hàn một trận không dậy nổi.

Cầm Y Vệ mua được một thanh niên cầm điếu từ người môi giới, tên là Lý Thuận, phụ trách đưa cơm dưới lòng đất.

Chu Dịch lắt mình biến hoá, lại biến thành Tiểu Thuận Tử.

Vừa cầm vừa điếu cũng có chỗ lợi, ngày thường rất ít người để ý đến Chu Dịch, nên không phải lo lắng để lộ sơ hở.

Ngày này.

Chu Dịch xách theo hộp đồ ăn, đi vào sâu trong Chiêu Ngục, trên đường đi ngang qua một phòng giam, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang đánh Thái Cực quyền.

Không cần phải nhìn kỹ, đúng là Vu Túc.

Thân hình hơi khựng lại một lát rồi lại tiếp tục về phía trước đi, không bí mật truyền âm thăm hỏi.

Đi xuống dưới lòng đất.

Kỷ Thịnh nhìn thấy người sống đi tới, phát cuồng cắn xé một trận, thời gian ngắn hơn một nửa so với bốn năm trước.

Cho đến khi một thở hồng hộc, hai tròng mắt đỏ đậm chậm rãi tan biến, thế nhưng lại không chìm vào ảo tưởng điên cuồng như thường lệ.

Ảo cảnh mà Kỷ Thịnh chìm đắm trong đó rất nhiều loại, có khi phi thăng thành tiên, có khi xưng tông xưng tổ, thậm chí ảo tưởng có ba ngàn đạo lữ, về cơ bản thì coi như đã hưởng thụ hết những người tu tiên rồi.

“Cầu hoàng đế, Kỷ mỗ có chết, cũng phải giết toàn tộc nhà ngươi!”

Hai mắt Chu Dịch mờ mịt, vẻ mặt không hề dao động.

.....

Đồng Phúc phường.

Viên phủ mở rộng hơn mười lần so với mấy năm trước.

Những hộ gia đình ở chung quanh nói rằng giờ sinh cùng trạch viện tương khắc, có ảnh hưởng lớn đối với con đường làm quan, buôn bán, lần lượt cầu xin Viên Chỉ Huy Sứ giúp đỡ.

Viên Thuận thu mua lại với giá thấp, xây dựng núi giả hồ nước chung quanh, giống với vùng sông núi có tiếng ở quê nhà Từ Châu.

Xa hoa lãng phí vô độ như vậy cũng là số một ở Thần kinh.

Triều đình Ngự Sử liên tục dâng tấu buộc tội, trình bày mười tội lớn của Viên Thuận, xin Chính Thống để tru di cửu tộc Viên gia, làm đúng quốc pháp.

Chính Thống để dùng lý do chứng cứ không đủ để từ chối, nhiều lần che chở cho Viên Thuận, thế cho nên Cẩm Y Vệ càng thêm kiêu ngạo.

Thư phòng.

Viên Thuận đang luyện chữ, chữ như rồng bay phượng múa, có phong cách của đại gia.

Một giọng nói đột ngột vang lên: “Chữ viết không tệ.”

Viên Thuận ngẩng đầu nhìn thấy lão giả đầu bạc, đạo bào màu xanh đen không biết đã mặc bao nhiêu năm, vệt vàng khem người thi lễ.

“Tham kiến chủ thượng.”

“ Bao nhiêu năm rồi, còn để ý nghi thức xã giao làm gì.”

Chu Dịch ngồi bừa trên ghế, đánh giá Viên Thuận vài lần, nói: “Bình thường đừng suy nghĩ quá nhiều, rồi uống thêm chút thuốc bổ, có lẽ có thể sống lâu thêm mấy năm.”

Viên Thuận lúc này đã hơn năm mươi tuổi, vốn dĩ đang ở độ tuổi mà sự nghiệp quan trường phát triển.

Bởi vì lúc còn trẻ tu hành Thôn Thiên Ma công, đã mất đi hai mươi năm tuổi thọ, biến thành tóc bạc da mồi, tuổi già sức yếu, dung mạo còn già hơn so với thực tế.

Viên Thuận cung kính nói: “Tạ chủ thượng quan tâm, thuộc hạ đã sắp xếp xong người nối nghiệp, nhất định sẽ không gián đoạn mọi việc.”

“Nhớ rõ phái một chi của Viên gia đi Bắc Cương, lão phu không có thời gian quan tâm nhiều đâu.”

Chu Dịch dặn dò hai câu, chợt hỏi: “Lão già Vu Túc kia, tại sao lại vào nhà tù?”

“Hôm qua lúc lâm triều, Lưu Thượng Thư Hộ Bộ, Đồng Thượng Thư Lại Bộ cùng với hơn mười vị Ngự Sử, cùng nhau buộc tội Vu đại nhân. Lý do là người trong gia tộc mượn tên tuổi của Vu đại nhân, mua bán quan chức khắp nơi, tham ô nhận hối lộ.”

Viên Thuận nói: “Đồng thời, tri phủ Hoảng Châu dâng tấu, người của gia tộc họ Vu ngấm chiếm ruộng đất, đánh chết không ít người, bởi vì dùng danh tính của Vu đại nhân, quan lại địa phương không dám quản thúc.”

“Người gia tộc họ Vu?”

Chu Dịch nhíu mày: “Lão phu nghe nói, Vu Túc đã cắt đứt quan hệ với tộc nhân nhiều năm rồi, mồ mã của ông nội cũng dời đi rồi mà?”

“Chủ thượng có điều không biết, năm đó vào thời điểm mấu chốt trong cuộc đấu tranh giữa Vu đại nhân cùng Trương đảng, không ít Ngự Sử buộc tội Vu đại nhân bất hiếu, không thể làm tấm gương tốt cho người đọc sách, càng không thể đảm nhiệm chức vụ Nội Các Thủ Phụ.”

Viên Thuận trả lời nói: “Vu đại nhân liền về quê, đem phần của mộ tổ tiên dời về trong tộc, rồi lại đưa tên của mình ghi vào gia phả, làm tròn chữ hiếu.”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, tiếp tục hỏi.

“Tộc nhân gây chuyện, không đến mức Thủ Phụ phải bị bỏ tù, nguyên nhân chân chính là gì?”

Chương 66: Phi kiểm tái xuất.

Vu Túc không phải một cá nhân, mà là người đứng đầu một phe phái trong triều đình.

Trương gia cường thịnh vô cùng, Vu Túc vẫn có thể khiến nó sụp đổ, đủ để thấy quyền thế của hắn.

Cho dù không bằng đám người Long tướng, Trương tướng, có năng lực làm điên đảo càn khôn, cũng không đến mức bị bỏ tù chỉ vì tội lỗi của tộc nhân.

Chu Dịch kết luận, triều đình đang giấu diếm chân tướng.

Viên Thuận thân là Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ, giám sát quan lại, ít có chuyện nào trong triều đình mà hắn không biết: “Nguyên nhân chân chính mà Vu đại nhân bị bỏ tù là hắn có ý đồ khuyến bảo bệ hạ, thay đổi luật thuế.”

Ánh mắt Chu Dịch hơi chững lại, trầm giọng nói: “Vu Túc muốn thu thuế của người đọc sách hay sao?”

“Chủ thượng anh minh! Đại Ung như hổ rình mồi, nếu triều đình không muốn lặp lại biến loạn Nhâm Dần, hơn phân nửa thu nhập từ thuế phải đưa đi dùng để cung cấp nuôi dưỡng đại quân Bắc Cương.”

Viên Thuận nói: “Hơn nữa mấy năm gần đây thiên tai không ngừng, châu phủ địa phương cần gấp bạc để cứu tế, Hộ Bộ thu không đủ chi từ lâu rồi. Vu đại nhân nhân cơ hội này khuyến can, muốn cải cách chế độ thuế, xóa bỏ quyền miễn thuế của quan chức và thân sĩ.”

“Chẳng trách mà lại loại bỏ hắn.”

Chu Dịch tức khắc hiểu ra, lại hỏi: “Hoàng đế nghĩ gì về chuyện này?”

“Theo như lời của Nội Thị trong cung Thượng Dương thì vốn dĩ Vu đại nhân thuyết phục bệ hạ, trước tiên tìm một phủ để thử trưng thu thuế. Sau đó Tần Thử Phụ lên yết kiến, nói rằng Vu đại nhân là một Long tướng, Trương tướng thứ hai, bệ hạ sinh lòng lo lắng.”

Viên Thuận nói: “Tần đại nhân lại nói bệ hạ cùng sĩ phu thống trị thiên hạ, mà không phải là thứ dân, triều đình thiếu tiền thì có thể tăng thuế, chớ nên làm dao động căn cơ của triều đình.”

“ Hay cho căn cơ của triều đình! Tiểu Viên Tử, người sai người đi làm một chuyện.”

Chu Dịch không cho rằng Vu Túc có thể cải cách chế độ thuế má, cho dù không có Tần Thử Phụ, cũng sẽ có những người khác ý kiến.

Chính Thống để có kiên định như thế nào, cũng không thể chịu đựng được quan lại huân quý thay phiên nhau nói bậy, chuyện Vu Túc bị bỏ tù chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Viên Thuận khom người nói: “Chủ thượng hãy phân phó.”

Chu Dịch phân phó nói: “Phát huy thủ đoạn truyền thống của Cẩm Y Vệ, làm một bộ long bào đặt ở trong nhà Vu Túc, rồi lại sai người đưa tin cho ngự sử.”

Viên Thuận nghi hoặc nói: “Chủ thượng, chẳng ai tin tưởng chuyện Vu đại nhân có long bào.”

“Tất cả mọi người sẽ biết là vu oan, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc định tội!”

Chu Dịch không xác định được tâm tư của Vu Túc, đơn giản là thuận nước đẩy thuyền, tức nước vỡ bờ.

.....

Năm Chính Thống thứ hai mươi.

Mùa thu.

Vu Túc tư tàng long bào, bị kết tội mưu nghịch xử trảm.

Hành vi phạm tội của tộc nhân phía hấn chồng chất, nhẹ thì lưu đầy, nặng thì chém đầu.

.....

Cửa chợ.

Vu Túc mặc áo tù, quỳ rạp xuống đất.

Hàng ngàn hàng vạn bá tánh hội tụ tại đây, nhìn ông già cô đơn giữa pháp trường.

Mấy năm nay thanh danh của Vu thanh thiên đã truyền khắp Phương Dương quốc, đặc biệt là hành động cải cách quan lại, đúng thật là đã ảnh hưởng đến mỗi một bá tánh.

Hiện tại, thanh thiên sắp phải chết!

Cầm quân canh giữ pháp trường, không ngừng cao giọng quát lớn, vẫn không thể ngăn cản được tình cảm mãnh liệt của quần chúng.

Quan giám trăm ngẩng đầu nhìn mặt trời, lo lắng rằng cứ kéo dài như vậy thì sẽ dẫn đến loạn dân, rút thẻ bài có chữ ‘Trăm’, đang muốn nói hành hình.

Một mũi tên lao vun vút đến, xuyên qua ngực của đao phủ.

Mấy chục bóng người vọt ra từ trong đám đông bá tánh, xông về phía Vu Túc trên pháp trường.

“Có người cướp pháp trường!”

Sắc mặt của quan giám trăm tái nhợt, vội vàng gọi cầm quân bao vây diệt trừ, nếu như Vu Túc mà không chết thì hẳn chắc chắn sẽ phải chết.

Nhưng ngại vì những người kia, mỗi người đều là cao thủ võ đạo, phối hợp ăn ý, sau khi cứu được Vu Túc thì dễ dàng đột phá vòng vây đuổi giết của cầm quân, lẫn vào trong đám người đang náo loạn, chạy như bay về phía cửa Bắc thành.

“Hừ! Vu Túc, quả nhiên là có dị tâm!”

Một giọng nói như sấm sét, nhanh như quỷ mị.

Một bóng người già nua bay lên không trung, trong đám người vọt lên vọt xuống mấy lần, chân khí Thiên Tiên ngưng tụ thành chưởng ấn, đập về phía người đàn ông đang cõng Vu Túc chạy trốn.

“Ông già cú về đây!”

Trường thương đen nhánh phá không đến, lập tức đâm về phía lão giả.

Ầm!

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, lão giả bay ngược trở về, phun ra máu tươi.

Trần Cẩn Du cầm trong tay trường thương huyền thiết, đứng trên không chỉ vào lão giả, sát khí chiến trường lạnh thấu xương gần như ngưng tụ thành thực thể.

“Là người!”

Ánh mắt của lão giả hơi chững lại, nắm đó cái chết của Phùng Trung gây chấn động, binh khí của một trong số thích khách chính là trường thương.

Lúc này.

Lại có thêm hai bóng người già nua đáp xuống pháp trường, tạo thành hình ba góc bao vây lấy Trần Cẩn Du.

Lão giả sờ vết máu trên khoeo miệng: “Nhóc con, Cẩm Y Vệ đã nhận được tin tức rồi, có người muốn cướp pháp trường. Ba người lão phu hợp lực, thiên hạ không ai có thể địch lại, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!”

Trần Cẩn Du nhìn thấy Vu Túc đã đi xa, bước chân nhẹ điềm lên mặt đất, bay lùi lại.

Lão giả thả người đuổi giết theo, bên tai truyền đến một giọng nói.

“Đối thủ của các người là ta!”

“Ai?”

Lão giả đang muốn quay đầu lại nhìn xem, đột nhiên lông tơ dựng đứng, trực tiếp bay ngang qua không trung hơn nửa trượng.

Vút!

Trường kiếm màu xanh lá xẹt qua, dễ dàng phá vỡ chân khí hộ thể, chém đứt cánh tay của lão giả đến tận bả vai.

Lão giả kêu thảm một tiếng, thân pháp quỷ mị, hóa thành ba bốn hư ảnh. Nhưng người thì làm sao có được sự linh hoạt nhanh chóng và khéo léo như phi kiếm chứ, trường kiếm chuyển hướng trên không trung, chém hết tất cả hư ảnh trên không.

Hư ảnh tan biến, để lộ ra lão giả bị chém thành hai nửa.

Sức sống của Tiên Thiên tông sư rất ngoan cường, cho dù chém ngang eo vẫn chưa tắt thở, lão giả nhìn phi kiếm rơi vào trong tay của người đàn ông trung niên mặc cẩm y, hoảng sợ nói.

“Ngươi là hậu nhân của Trần Quốc Công?”

Võ đạo tông sư được ghi chép lại trong mấy trăm năm của Phụng Dương quốc, chỉ có Trần Quốc Công là có phi kiếm bí thuật.

“Ta là con trai ruột của Trần Quốc Công!”

Lý Hồng cầm trường kiếm trong tay, ánh mắt đảo qua hai gã tông sư còn lại, bởi vì cách xa hơn mười trượng, phi kiếm không thể dễ dàng chém giết được.

Hai gã tông sư liếc nhìn nhau, trong lòng sợ hãi, trong giây lát biến mất khỏi pháp trường.

.....

Thượng Dương cung.

“Phế vật! Tất cả đều là một lũ phế vật!”

Chính Thống đế tức giận mắng nhiếc, vừa mới nghe thấy cấm quân cấp báo, xem chút nữa là ngắt xỉu.

Tần Thủ Phụ mới nhận chức, Lục Bộ Thượng Thư, Cấm Quân Đô Thống Dương Tranh và các vị đại thần quỳ trên mặt đất, ngoan ngoãn nghe Chính Thống đế mắng chửi, và cũng sợ hãi chuyện Vu Túc bị người khác cướp đi.

Chuyện này cũng không phải chỉ đơn giản là cướp pháp trường!

Với tính cách liêm chính ngay thẳng của Vu Túc, tuyệt đối sẽ không chủ động kết giao với cường hào, tất nhiên là cường hào cần hắn.

Một người già, gánh không gánh nổi, vác không vác nổi, điều duy nhất có thể làm chính là trị dân trị quốc.

Huống chi, kẻ cướp người chính là dư nghiệt năm đó của Trần Quốc Công!

Chính Thống đế phát tiết lửa giận, lạnh lùng nói: “Sao chẳng ai nói lời nào cả?”

Tần Thủ Phụ cảm nhận được ánh mắt của Chính Thống đế dừng lại trên người mình, biết cần phải nói chuyện.

“Bệ hạ, dư nghiệt Lý gia dám can đảm lộ diện, tất nhiên là đã có chuẩn bị đầy đủ, có lẽ mấy ngày nữa thôi sẽ có chuyện. Triều đình cần phải phòng bị sẵn, điều động Kinh Doanh vào kinh bảo vệ, rồi lệnh cho Cẩm Y Vệ tra rõ nơi ẩn náu của đám Lý gia!”

Chính Thống đế trầm ngâm một lát, gật đầu nói: “Có thể.”

Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ Viên Thuận, vốn là quan viên duy nhất trong điện đứng thẳng, nghe vậy bịch bịch quỳ trên mặt đất.

“Bệ hạ, thần có tội! Mấy năm gần đây, Cẩm Y Vệ thật sự có phát hiện tung tích của Lý gia, nhưng muốn bắt giữ chúng về trình báo với bệ hạ, không ngờ lại xảy ra chuyện lớn như vậy.”

“Viên ái khanh không cần tự trách, lần này trước cảnh báo đã là có công, là do cấm quân bảo vệ không tốt.”

Sắc mặt Chính Thống Đế thoáng ôn hòa, lại hỏi: “Cẩm Y Vệ từ đâu mà tra ra được, có biết được thế lực của chúng lớn hay nhỏ không?”

“Hồi bẩm bệ hạ, mấy năm gần đây Lý gia hoạt động ở vùng Giang Nam.”

Mặt Viên Thuận mang theo vẻ bất đắc dĩ nói: “Chỉ là Cẩm Y Vệ bị quản thúc quá chặt ở Giang Nam, nhiều năm tra xét, chỉ mơ hồ phát hiện được ung tích, cũng không biết rõ nơi ẩn náu của Lý gia là ở đâu.”

Đại thần trong điện nghe thấy vậy, lần lượt nhìn về phía Dương Tranh.

Giang Nam chịu sự khống chế của thế gia, hoàng quyền có đến đó thì cũng không thể dùng được, chỉ có bọn họ mới có thể ủng hộ Lý gia.

Dương Tranh giả bộ bị kinh sợ nói: “Bệ hạ, Dương gia trung thành với triều đình, tuyệt đối không thể cấu kết với Lý gia!”

Sắc mặt Chính Thống đế âm trầm, đến ngay cả Dương Tranh cũng chỉ có thể bảo đảm cho Dương gia, còn đối với bảy thế gia như chim liền cành còn lại thì lại hoàn toàn không có lòng tin.

Nếu như Lý gia có được sự trợ giúp của Giang Nam thế gia, dễ dàng có thể tập hợp được mười vạn hai mươi vạn đại quân, cũng như biến loạn năm đó, tuyệt đối là đại họa lay chuyển căn cơ của quốc triều.

“Bệ hạ, việc này không thể không phòng!”

Tần Thủ Phụ nói: “Năm đó Trần Quốc Công càn quét thiên hạ, con trai của hắn kế thừa binh thư y bát, chỉ trông cậy vào Kinh Doanh thì không ổn thỏa.”

Chính Thống đế hơi gật đầu, đã đọc thuộc lịch sử quốc triều, nên hắn biết rất rõ thân uy của Trần Quốc Công.

Kinh Doanh được Vu Túc chinh đồn đã đủ quân số, bình thường cũng siêng năng tập luyện, nhưng mà thiếu kinh nghiệm chiến trận, rất khó nói được là chiến lực ra sao.

Nghiêm Thượng Thư của Binh Bộ nhìn thấy bệ hạ nhìn qua, căng da đầu nói: “Bệ hạ, đại quân Bắc Cương hàng năm tác chiến, là quân tinh nhuệ của quốc triều, có thể điều mười vạn binh lính đến bảo vệ xung quanh Thần kinh, sẽ không có bất kỳ sơ hở nào.”

Sau khi Chính Thống đế trầm ngâm một hồi, có thể là sợ hãi uy danh của Trần Quốc Công, hoặc là vì muốn thu lại binh quyền Bắc Cương, gật đầu nói.

“Chuẩn!”

Chương 67: Lịch sử tuần hoàn.

Năm Chính Thống thứ hai mươi mốt.

Mùa Xuân.

Cửa Đông Thần kinh.

Biển người tập nập, ồn ào náo nhiệt.

Sau khi bị triều đình tuyên truyền dẫn dắt một cách cố ý, bá tánh đã quên đi Vu thanh thiên, hướng về phía danh tướng biên cương tên là “Chu Hồng”.

Mười bốn tuổi đã đánh du kích, năm đó chính là năm loạn Nhâm Dần, Bắc Cương đại bại quốc triều rung chuyển.

“Chu Hồng” thống lĩnh ba ngàn binh mã, tập kích binh lính Đại Ung, lửa đốt doanh trại, một trận thành danh.

Vì có công nên được thăng chức làm tham tướng, đóng giữ biên thành, ngăn cản quân lính Đại Ung mấy lần công thành.

Sau khi hai nước hoà đàm được nhận chức Đô Thống, chấp chưởng quân đội cả một châu Bắc Cương.

Trải qua hai đời hoàng đế hơn bốn mươi năm hơn, được thăng lên làm tướng quân, hàng năm đánh nhau với Đại Ung, thắng nhiều bại thiểu, xứng với danh trụ cột của quốc triều.

Bá tánh vốn thích anh hùng, hướng chi là đại tướng quân giữ cho nước nhà bình an, sáng sớm đã tập trung tại cửa Đông, chờ đợi “Chu Hồng” dẫn theo binh lính vào kinh nghe lệnh của Chính Thống đế.

Tới gần trưa.

Tiếng vó ngựa như sấm, từ đằng xa đã trông thấy “Chu Hồng” đi đầu.

Bốn hàng Kỵ Binh theo sát phía sau, áo giáp thuần một màu đen tuyền, thoáng như mây đen âm ầm áp xuống, khiến cho bá tánh đang nhón nháo thoáng chốc yên tĩnh lại.

Không biết là cố ý hay là vô tình, quân sĩ huyền giáp đều đồng loạt đưa mắt, nhìn vào binh lính Kinh Doanh đang giữ trật tự.

Sát khí sắc bén sát phạt khiến cho binh sĩ Kinh Doanh phải rùng mình, có kẻ nhát gan chân tay mềm nhũn nằm liệt trên mặt đất.

Ha ha ha!

Sau khi bá tánh hoảng sợ, nhìn thấy Kinh Doanh ngày thường kiêu ngạo ương ngạnh, vậy mà lại yếu thế, lập tức phát ra những tiếng cười nhạo như sóng thét biển gào.

“Chu Hồng” đến gần, bá tánh mới thấy rõ dung mạo của hắn, là một lão tướng râu tóc bạc trắng.

Vai rộng thân tráng kiện, lưng hùm vai gấu, áo giáp trên người đầy những vết đao kiếm.

Dáng vẻ như vậy càng làm cho bá tánh thêm an tâm, dân gian có những câu tục ngữ như gừng càng già càng cay, càng già càng dẻo càng dai...

Trong đám người cũng có người bất đồng ý kiến, một ông già đầu bạc cảm thán nói.

“Dáng vẻ như vậy, rốt cuộc cũng không bằng Trần Quốc Công. Năm đó lão hủ mới mười mấy tuổi, cũng đứng ở cửa Đông này mà nhìn Trần Quốc Công khai hoàn hồi triều, dáng vẻ kia cứ gọi là ngầu!”

“Trần Quốc Công? Trần Quốc Công nào, có lợi hại không?”

“Người mà trong vở hát có nhắc đến đây, đều là lừa đảo, nào có người nào còn trẻ mà đã Nam chinh Bắc chiến chứ.”

“Cái này mà cũng không hiểu, đã từng nghe đến thủ pháp tu từ chưa?”

Mấy thanh niên tự nhận là bản thân rất hiểu biết, bàn tán ồn ào xôn xao cả lên, Trần Quốc Công và “Chu Hồng” tu từ thì rất cuộc ai lợi hại hơn.

Lão giả há miệng thở dốc, không biết phải giải thích như thế nào.

Vẫn còn nhớ rõ năm ấy Trần Quốc Công khai hoàn, lão giả vẫn còn là thiếu niên, đã ghi tạc vào đáy lòng dáng vẻ uy phong, tuấn tú ấy, đến nay mà cũng không thể quên, cũng chính vì vậy nên mới tòng quân hộ quốc.

Mấy chục năm trôi qua nhanh chóng, đại anh hùng, đại hào kiệt trong mắt bá tánh năm đó đã không còn bao nhiêu người có thể nhớ đến.

Tửu lâu bên đường .

Ở vị trí sát cửa sổ có hai lão giả đang ngồi.

Mấy đĩa thức ăn chay, một bầu rượu gạo, nhìn cảnh náo nhiệt trên đường.

Viên Thuận gặp một miếng đậu hủ non, cười nói: “Chủ thượng, ta cho rằng một nhân vật như ngài, một lòng tìm tiên vẫn đạo sẽ không quan tâm đến những chuyện phàm trần thế tục.”

Chu Dịch lắc đầu nói: “Tùy tâm thôi, thành hay không thành cũng không sao, thứ thật sự khiến cho lão phu quan tâm, chắc chỉ có thể là cầu hoàng đế mà thôi.”

Trong mắt Viên Thuận lộ ra vẻ hâm mộ, chỉ có người mạnh mẽ chân chính mới có thể không quan tâm đến phú quý quyền thế, chỉ vì nó dễ như trở bàn tay.

“Chủ thượng, rốt cuộc thì Cẩm Y Vệ cũng đã điều tra rõ Nghiêm Thượng Thư, đúng như ngài dự đoán, thật sự là người của Vu Túc.”

“Chuyện này không khó đoán.”

Chu Dịch uống ly rượu, nói: “Vu Túc có thể chìm nổi ba lần, lật đổ Trương gia, lại há có thể không có mấy người đáng tin. Trước kia tình nguyện bị giam trong Chiếu Ngục, chỉ là vì nhận ơn huệ của hai triều, không muốn lật mặt với hoàng đế mà thôi!”

Viên Thuận tấm tắc tán thưởng: “Nghiêm đại nhân thật sự không bình thường, thuộc hạ chưa từng giao tiếp với hắn, Vu Túc ở trong ngục cũng không đưa tin, thế nhưng có thể đoán được chuyện Bắc Cương, cũng thuận nước đẩy thuyền.”

“Phượng Dương quốc liên tục xuất hiện mấy thế hệ người tài, lại rơi vào kết cục như hiện giờ, thật sự thật đáng buồn!”

Chu Dịch thở dài nói: “Trước khi hoàng đế đăng cơ, cũng đã đọc mấy phòng sách sử, học một đống lớn đạo lý trị quốc,

nhưng chẳng có mấy ai có thể hiểu được vòng tuần hoàn của vương triều.”

“Chủ thượng, vậy thì khi nào.....”

Ánh mắt Viên Thuận nóng rực, chỉ bầu trời.

“Thế giới này không hề đơn giản, tích lương nhiều, hoãn việc xưng vương!”

.....

Mấy tháng sau.

Chiến Ngục.

Chu Dịch theo thường lệ xách theo hộp đồ ăn, chui vào hầm ngầm.

Cuối con đường, Kỷ Thịnh vốn nên ngồi xếp bằng trong lòng sắt, thế nhưng lại biến mất không thấy đâu.

Chu Dịch bỗng nhiên cả kinh, Sơn Hà đỉnh xuất hiện trong cổ tay áo, bất kỳ lúc nào cũng chuẩn bị quăng ra ngoài.

Đến gần thì mới nhìn thấy rõ, một bộ xương khô gầy nhỏ nằm trong đạo bào rách nát, cơ bắp dính liền với xương cốt, giống như một xác chết khô.

“Cuối cùng cũng đã chết?”

Chu Dịch cẩn thận quan sát hàm răng của bộ xương khô, hàm răng thưa thớt so le như răng cưa, xương ngón tay đen nhánh như mực, đúng thật là đáng vẽ của Kỷ Thịnh.

Từ trong lòng lấy ra An Trạch phù, sau khi thi triển thì không phát hiện ra điều gì khác thường, lại lấy ra Định Hồn kính, pháp lực khởi động đảo qua mỗi một góc trong địa lao, xác định không có kỳ âm hồn nào ẩn nấp.

Chu Dịch ngồi ở bậc thang, lấy ra bầu rượu từ trong hộp đồ ăn, tưới xuống trước lòng sắt.

Đây là một người mệnh khổ, tuổi còn trẻ đã vào tiên đạo, kết quả rơi vào cạm bẫy của cầu hoàng đế, bị cầm tù cả đời!

Suy bụng ta ra bụng người.

Chu Dịch có thể nghĩ đến Trường Sinh Đạo Quả của mình, một khi bại lộ thì sẽ dẫn đến hậu quả như thế nào, có khả năng

trực tiếp làm nổ ra một trận đại chiến ở Tu Tiên giới.

Một ngày nhắc nhở bản thân ba lần, cẩn thận, cẩn thận!

.....

Sau nửa đêm.

Vào thời điểm ngục tốt mệt mỏi nhất, một bóng đen len vào trong Chiếu Ngục.

Chu Dịch bóp gãy khóa sắt của nhà tù, từ trong ngục xách một tên tử tù ra, đi vào lối vào của tầng hầm thứ hai.

Từng đợt mùi hương kỳ lạ phiêu tán, Cẩm Y Vệ đang đứng canh gác ở cổng, say sưa đi vào giấc ngủ.

Quen cửa quen nẻo tiến vào hầm ngầm, tát cho tên tử tù ở lồng sắt hai cái, hắn từ từ tỉnh lại, nhìn thấy bóng đen mang hình dáng con người vô cùng quỷ mị, sợ tới mức hét lớn tiếng.

“Ngoan ngoãn nghe theo lời của bọn tọa sẽ có lợi cho ngươi, nếu không, chết!”

Tử tù từ ngạc nhiên trở thành vui mừng, nói: “Đại nhân cứ việc phân phó, tiểu nhân nhất định làm theo.”

Chu Dịch chỉ vào lồng sắt: “Đi vào bên trong tìm kiếm thử, xem thử bên trong có lưu lại di vật gì không.”

Tử tù ra dấu nhìn khe hở song sắt ngoài lồng sắt, đang muốn nói không vào được, thì đã nhìn thấy một cái đỉnh đồng to bằng lòng bàn tay, nhanh chóng biến lớn giữa hai song sắt lồng giam.

Kéo kẹt! Kéo kẹt.....

Những song sắt từ từ bị uốn cong về hai bên, tạo ra một khe hở mà một người có thể chui qua được.

Tử tù vô cùng kinh ngạc, càng không dám có bất kỳ sự phản kháng nào, vội vàng chui vào bên trong tìm kiếm thi hài của Kỷ Thịnh.

Kỷ Thịnh vốn dĩ cao đến năm sáu thước, nhưng hài cốt lại như bị bốc hơi, chỉ còn lại có ba bốn thước. Tử tù cũng không e ngại, sờ soạt trong ngoài bộ xương khô, quả nhiên phát hiện ra điều khác thường.

“Đại nhân, đốt xương sườn này có vấn đề!”

Tử tù rút đốt xương sườn ra, nó màu đỏ tím, mịn màng như ngọc thạch.

Chu Dịch nhận ra vẻ mặt của tử tù thay đổi, lạnh lùng nói:
“Bên trong có gì?”

“Đại nhân, tiểu nhân nghe được có người đang nói chuyện.”

Tử tù cảm nhận được sát ý lạnh thấu xương, không dám do dự một chút nào: “Hắn nói bản thân hắn là đệ tử của Đan Đỉnh Tông, tu hành ở Tiểu Đan Sơn được Huyền Nguyệt chân nhân cai quản, cầm đốt xương ngọc này đến Tiểu Đan Sơn, trình báo hành vi tội ác của Sùng Minh đế.”

“Có phần công tích này, nếu như có linh căn thì có thể bái nhập Đan Đỉnh Tông, không có linh căn có thể ở phạm tục khai quốc xưng vua.”

Ánh mắt của tử tù lập loè, khi nói chuyện không kìm chế được mà nắm chặt ngọc cốt, vốn dĩ hắn không tin tiên đạo hư vô mờ mịt, nhưng mà bóng đen trước mắt, pháp bảo đỉnh đồng, khiến cho người ta không thể không tin được.

Chu Dịch hỏi: “Tiểu Đan Sơn ở nơi nào?”

Tử tù trả lời nói: “Nằm ở Trung bộ của Từ Châu Vân Sơn, đi vào núi từ phía Đông, rồi đi tiếp bảy trăm dặm, nhìn thấy một nơi được bao quanh bởi tám ngọn núi, đó chính là Tiểu Đan Sơn.”

“.....”

Chu Dịch trầm mặc một lát, âm trầm nói: “Nhà ngươi đừng nghĩ đến chuyện nói dối, lão phu sẽ phái những người khác đến xem.”

Tử tù vội vàng bảo đảm: “Tiểu nhân không dám!”

“Rất tốt ! Lão phu sẽ tiễn ngươi về trời, sớm ngày luân hồi, đỡ phải ở Chiếu Ngục tiếp tục chịu tội.”

Chu Dịch không thèm để ý đến ánh mắt kinh ngạc của tử tù, phát tay giết chết hắn.

Chương 68: Ba mươi năm sau.

Chu Dịch vẫn không yên tâm, lại xách theo mấy tử tù thử chạm vào cốt ngọc, nội dung nói ra đều giống nhau.

Duy nhất có một thằng cha nói dối quen miệng, chỉ trong một lát đã bịa ra một câu chuyện.

Bảy phần thật ba phần giả, gặp phải người không cẩn thận tỉ mỉ, có khi lại bị thằng nhãi này lừa gạt.

Chu Dịch tò mò dò hỏi: “Người phạm vào tội gì mà lại vào Chiếu Ngục?”

“Bẩm đại nhân, tiểu nhân vốn là người truyền giáo của Bạch Liên giáo.”

Tử tù dâng cốt ngọc lên bằng hai tay: “Nhưng bây giờ đã không phải nữa rồi, nguyện cùng đại nhân đến Tiểu Đan Sơn, đợi đến khi tu thành tiên pháp, lại kiến lập một thần liên giáo.....”

Àm!

Sơn Hà đình đập cho tên tử tù thành vụn thịt, thu cốt ngọc vào bên trong.

Chu Dịch tìm mấy thùng dầu hỏa đổ vào trong địa lao, một trận khói lửa, khiến ngục tốt canh gác bị sặc khói tỉnh lại.

Sau một phen đập lửa, lửa tắt, hài cốt trong địa lao đã biến thành tro bụi.

Ngục tốt trình báo với nha môn Cẩm Y Vệ, cuối cùng không giải quyết được gì.

Đình viện.

Từ sau khi đến Chiếu Ngục, cho đến nay cũng đã qua bốn năm năm.

Cây táo cao lớn xum xuê, dây nho bò đầy sân, hiển nhiên là vì đất đai phì nhiêu.

Chu Dịch lấy đi vàng bạc đã chuẩn bị trước đó, vốn dĩ dự tính để cốt ngọc trong viện, cẩn thận cân nhắc lại thấy không ổn,

cảm thấy tìm bừa một cái giếng cạn nào đó ở Thần kinh, cất ở đó là được.

Giờ phút biệt ly.

Quay đầu lại nhìn Thần kinh.

Trời sắp sáng.

Chu Dịch có dự cảm, không biết năm nào tháng nào sẽ trở về, có lẽ triều đại đã thay đổi, thậm chí có khi chẳng còn lại gì.

Nghĩ đến đây, Chu Dịch chạy đến trước mộ của lão Bạch, đốt một đồng giấy tiền vàng mã.

“Đi nhé!”

.....

Từ Châu là một trong mười sáu châu của Phương Dương quốc, là châu phủ duy nhất giáp biển, phía Bắc của nó chính là Đại Châu sản xuất muối biển.

Trong vùng nhiều sông lắm núi, ít có bình nguyên, bá tánh sinh sống phần lớn bằng nghề đi săn, đánh cá.

Vân Sơn bắt nguồn từ phía tây của Kỳ Châu, chạy xuyên qua trung bộ của Từ Châu, chia cắt nơi đây thành hai nửa, phần cuối của dãy núi giáp với Đông Hải.

Chu Dịch xuất phát từ Thần kinh, một đường chưa từng ngồi xe ngựa, chỉ đi bộ mà đã vượt mấy ngàn dặm đường. Trong hành trình này có mấy lần thay đổi diện mạo, khi thì biến thành khỏe mạnh trẻ trung, khi thì biến thành lão già, thậm chí thu nhỏ biến thành dáng vẻ của một thiếu niên.

Đi bộ đến Đông Hải, trông thấy sóng biển vô tận.

Chu Dịch thuê một chiếc thuyền đánh cá, du ngoạn mấy tháng ở trên biển, thực hiện tâm nguyện của kiếp trước.

Sắp đến mùa Đông.

Đi về phía Đông Lộ của Vân Sơn, trèo đèo lội suối bảy trăm dặm, quả nhiên trông thấy một nơi được bao bọc bởi tám ngọn núi.

Mây mù bao phủ, lờ mờ, nhìn không thấy hình dáng.

“Tạm thời quan sát một thời gian.”

Chu Dịch tìm một sơn động cách đó mấy chục dặm, bế quan tu hành Quy Nguyên Quyết.

Buổi sáng mỗi ngày đều nhìn về phía ngọn núi, sau một năm lại thay đổi phương hướng, tiếp tục yên lặng quan sát.

Vào năm thứ ba nhìn thấy hai đạo cầu vòng từ trên cao bay tới, chìm vào giữa đám mây mù. Sau đó cứ cách mấy năm lại có thể phát hiện ra tung tích của tu sĩ, có vào có ra, màu sắc của cầu vòng khác nhau.

“Quả nhiên là nơi tu sĩ hội tụ.”

Chu Dịch xác định vị trí của Tiêu Đan Sơn, tiếp tục trở về hang động bế quan, Quy Nguyên Quyết vẫn còn có thể tiếp tục tu luyện.

Chớp mắt đã mười năm trôi qua.

Sau khi Chu Dịch xuất quan thì rời khỏi Vân Sơn, đi thẳng đến Hành Thành, thủ phủ của Từ Châu.

“Đại thọ trăm tuổi dù sao thì cũng nên chúc mừng một phen.”

Hỏi thăm câu lan viện nổi tiếng nhất trong thành, ăn chơi liên tục trong nửa tháng, tiêu sạch sẽ tất cả tiền bạc.

Túi trống không rời khỏi Bách Hoa Lâu.

Chu Dịch tấm tắc nói: “Dù sao thì cũng là một địa phương nhỏ, còn lâu mới bằng Xuân Phong Lâu.”

Câu lan viện hội tụ đủ mọi loại người, các loại tin tức thật giả đều tập trung tại đây, Chu Dịch chỉ cần hỏi thăm một chút thì đã có thể biết được bây giờ là triều đại nào.

Năm Quang Đức thứ ba.

Ba năm trước đây Chính Thống đế sống thọ và chết trong cung, truyền ngôi cho đích trưởng tử.

Triều đình Phụng Dương quốc hoàn toàn chia thành hai phái, Bắc Cương và Giang Nam mỗi bên chiếm một nửa, dưới tình thế căng thẳng như vậy, ngôi vị hoàng đế được kế thừa ngược lại lại bình ổn, không thể không khiến cho người ta thần thức.

“Lão Vu, Viên Thuận đều đã chết.....”

Chu Dịch chưa từng đau buồn đến vậy, lúc trước đưa tiền không ít người, sau này sẽ còn đưa tiền nhiều người hơn.

Trong lòng cẩn thận cân nhắc, làm sao để xác định Tiểu Đan Sơn có phải là một nơi an toàn hay không.

Theo như bình thường, sau khi Kỷ Thịnh chết Cẩm Y Vệ sẽ trình báo, rất có khả năng hoàng tộc Triệu thị sẽ lấy được cốt ngọc.

Dựa vào hận thù sâu đậm của Kỷ Thịnh đối với Sùng Minh đế, chưa chắc sẽ không gài bẫy, dùng chuyện tu tiên vấn đạo làm mồi nhử, dẫn dắt người của Triệu gia vào nơi tà ma ngoại đạo hội tụ.

“Xác suất của khả năng này không lớn, dù sao thì con cháu hoàng tộc đông đảo, dù có để cho mấy chục người đi thăm dò cũng sẽ không gây tổn hại đến căn cơ, nhưng mà phải đề phòng một chút.”

Chu Dịch suy tư một lát, trong lòng đã có kế hoạch.

Ban đêm.

Chu Dịch hóa thành lão đạo mặc áo bào màu xanh, từ một khách điểm bình thường trong thành lấy đi tin tức về Bắc Cương, lại từ một nhà dân bình thường khác bắt được mật báo của Cẩm Y Vệ.

Đây là lợi ích của thế lực, không cần đến Thần kinh trực tiếp dò hỏi, mười sáu châu phủ đều có tin tức dự phòng.

Tin tức về Bắc Cương thiên về chuyện thường nhật và trần thuật, Lý Hồng và Trần Cẩm Du để lại mấy lần mời mọc, mời Chu Dịch hồi kinh đoàn tụ.

“Không thân chẳng quen, có cái gì đáng để đoàn tụ chứ?”

Chu Dịch lắc đầu, lật đến tin tức cuối cùng, phát hiện không giống như bình thường.

“Giang Nam thế gia muốn nâng đỡ Dương Tranh thượng vị, nói rằng có tiên nhân làm chỗ dựa, Lý Hồng dám can đảm đăng cơ hẳn phải chết không thể nghi ngờ.”

Trong mắt Chu Dịch hiện lên tinh quang, lật xem mật báo của Cẩm Y Vệ, còn nhiều hơn so với tin tức của Bắc Cương.

Vài tờ mật báo phía trước có trật tự, không cần nghĩ thì cũng biết là do Viên Thuận lưu, vài tờ tin tức phía sau thì lộn xộn, hẳn là vì Chỉ Huy Sứ Cẩm Y Vệ đã thay người.

Chu Dịch không có hứng thú với sự biến hóa của triều đình, mấy chuyện như là thăng quan bãi miễn tru di cửu tộc vv, thì lật bừa qua, trực tiếp xem xét những tin tức có liên quan đến Lý Hồng.

“Trong kinh có kỳ nhân dị sĩ ám sát đại tướng quân, toàn bại, chết trong quân trận, hoặc là chết bởi phi kiếm, ẩn tử.”

So sánh giữa hai bên, xác nhận không sai.

“Giang Nam thế gia quả nhiên có liên quan đến Tu Tiên giới, chẳng qua cũng chỉ là đám chó vô dụng hay sủa mà thôi! Nhiều khả năng Tu Tiên giới chẳng hề quan tâm đến phạm tặc, nếu không thì sao Phượng Dương quốc lại mang họ Triệu chứ?”

Chu Dịch lấy bừa một miếng mộc bài, bên ngoài khắc bốn chữ “Thân gởi Bắc Cương”, bên trong thì triển truyền âm bí thuật, ghi chép lại địa điểm chôn giấu cốt ngọc.

Cuối cùng nhấn lại.

“..... Cần thận ghi chép tình hình bên trong Tiểu Đan Sơn, truyền tin cho lão phu!”

Chu Dịch đem mộc bài đặt ở quán rượu, tiếp tục trở về Vân Sơn tu hành.

Khổ tu hơn bốn mươi năm, Quy Nguyên Quyết sắp đột phá đến tầng thứ ba, thực lực tăng thêm phần nào thì có thể giảm bớt một phần nguy hiểm.

Tiên Sơn trong tầm mắt, Chu Dịch không cần phải vội vàng.

.....

Buổi trưa.

Mặt trời chói chang.

Tiểu nhị của quán rượu đang ngủ gà ngủ gật, trước mắt xuất hiện một bóng người, vội vàng ép buộc mình lấy lại tinh thần.

“Khách quan..... Đạo trưởng, muốn mua rượu sao?”

Lão đạo trước mắt này, quần áo cũng rách nát quá thể, miễn cưỡng có thể che đậy thân thể. Tóc dài rối tung, râu ria xồm xoàm hỗn loạn, không biết đã bao nhiêu năm không sửa soạn rồi, nhìn như người rừng từ trong núi chạy ra.

Chu Dịch lắc đầu: “Bây giờ là triều đại nào? Hoàng đế là ai?”

Tiểu nhị trả lời nói: “Năm Khai Càn thứ mười bốn, tất nhiên là Đại Càn Thánh Hoàng tại vị!”

Chu Dịch cười nói: “Đại Càn Thánh Hoàng..... có phải tên của hoàng đế là Lý Hồng không?”

“Cũng không được gọi thẳng tên húy của Thánh Hoàng!”

Tiểu nhị chỉ cảm thấy người này có chút điên khùng, đang muốn phát tay xua đuổi, nhưng phát hiện không thấy bóng dáng lão đạo đâu nữa.

.....

Chu Dịch đổi một thân cảm y, gỡ chùm râu dùng để dịch dung xuống, lắc mình biến thành công tử tuấn tú.

“Bé quan hai mươi năm, trần thế đã thay đổi triều đại!”

“Nếu Lý Hồng làm hoàng đế, vậy thì Tiểu Đan Sơn sẽ không có nguy hiểm gì, cũng đến lúc bước bước này rồi.”

Mười mấy năm trước, Chu Dịch đã đạt tới tầng ba Luyện Khí, pháp lực gần như là không có tiến triển. Sau đó trải qua mười mấy năm khổ tu thử nghiệm, phát hiện pháp lực gom góp được, sẽ chậm rãi tan biến trở về với tầng thứ ba Luyện Khí.

Pháp lực tích góp càng nhiều, tốc độ tan biến càng nhanh.

“Có lẽ đây là nguyên nhân vì sao mà người tu tiên ít đến trần thế.”

Pháp lực khó có thể tăng trưởng, Chu Dịch liền tập trung vào lĩnh ngộ trận pháp, hiện tại đã có thể bố trí Mê Túng trận đơn giản nhất.

Màn đêm buông xuống.

Chu Dịch đi khách điểm lấy tin tức Bắc Cương, chòn về phần căn cứ của mật thám Cẩm Y Vệ, đã hoang phế không người.

Chương quây của khách điểm cũng thay đổi người, có lẽ đã thay đổi vài lần, may mắn là tin tức về Bắc Cương vẫn còn.

“Ồ, hiện tại nên gọi là Đại Càn!”

Chu Dịch mở tập tin tức ra, đại khái là ghi chép lại quá trình đăng cơ dựng nước của Lý Hồng.

Năm Quang Đức thứ ba, Lý Hồng cùng Trần Cẩn Du cùng nhau đến Tiểu Đan Sơn, trở thành đệ tử ký danh của Đan Đỉnh Tông. Chấp sự Tiểu Đan Sơn răn dạy Giang Nam thế gia, nghiêm cấm tu sĩ nhiều loạn phạm tục, nếu như tái phạm thì phải chịu phạt theo môn quy!

Kỳ nhân đệ tử của Giang Nam thế gia ẩn nấu ở phạm tục, không hề dám nán lại, quay về Tiểu Đan Sơn tu hành.

Năm Quang Đức thứ sáu.

Lý Hồng phát động binh biến, huỷ bỏ hoàng tộc Triệu thị, đổi niên hiệu thành Đại Càn.

Năm Khai Càn thứ ba.

Lý Hồng bình định Giang Nam, phản vương Dương Tranh binh bại chết trận, Đại Càn thống nhất lãnh thổ Phương Dương.

Chu Dịch lật đến cuối cùng, nhìn thấy ghi chép tin tức về Tiểu Đan Sơn.

“Tiểu Đan Sơn là phường thị do Đan Đỉnh Tông xây dựng, mở rộng cửa với tán tu chính đạo.....”

Chương 69: Phường thị Đan Sơn.

“Tán tu? Tán tu tốt, quá quá tốt!”

Chu Dịch vừa lòng gật đầu, nếu như không phải tán tu thì hẳn sẽ không đi, thà rằng lại tìm kiếm một địa giới khác.

Nếu là linh địa của tông môn, khi nhập môn có pháp khí kiểm tra đo lường xương cốt, thì trực tiếp bại lộ tuổi tác, bị cắt thành từng miếng đem ra nghiên cứu cũng không phải là chuyện thảm nhất, rất có khả năng trực tiếp bị ném vào trong lô đỉnh của đại lão ở Tu Tiên giới.

Đọc tiếp phía sau thì là kể về nguồn gốc của phường thị.

Sáu bảy năm trước, Đan Đỉnh Tông phát hiện linh mạch Tề Vân Phong, trong núi có rất nhiều tử linh đồng, là nguyên liệu thượng đẳng dùng để luyện chế đan lô.

Vì thế dùng linh mạch làm ăn cơ, thành lập phường thị, đặt tên là Tiểu Đan Sơn.

“Đan Đỉnh Tông thành lập phường thị, là mang lại một chốn dừng chân cho tán tu của Phượng Dương quốc, có thể trông trọt linh điền, đào linh quặng, đỡ phải ở thế tục gây tai họa cho phạm nhân.....”

Chu Dịch lộ vẻ nghi hoặc, tiếp tục xem tiếp, vẻ mặt dần dần lắng đọng lại.

Đan Đỉnh Tông sử dụng một Tự Linh Trận cỡ lớn, trói buộc linh mạch trong phạm vi của phường thị, nồng độ của linh khí luôn luôn nhiều hơn gấp mười lần hai mươi lần so với bên ngoài, có thể nói là một phúc địa để tu tiên.

Tán tu tiến vào phường thị, có thể xin một động phủ tu hành miễn phí, nhưng mà cũng không phải là thật sự không cần tiền.

Cho dù là động phủ hạ đẳng nhất, số linh thạch dùng để mua nó cũng là một con số trên trời, sau khi tán tu vào ở miễn phí, cần phải trợ giúp Đan Đỉnh Tông xử lý linh điền, hoặc là đào quặng trả nợ ở Tề Vân Phong.

“Linh thạch thì rất dễ hiểu, hẳn là đơn vị tiền tệ ở Tu Tiên giới.”

“Chỉ là chuyện đào quặng, làm ruộng, trả trước một chút, rồi trả góp lâu dài.....”

Chu Dịch nhớ lại một hồi ức không tốt nào đó, cảm thấy đầu óc như phình ra đau đớn, chịu đựng xem tiếp.

Trong phường thị có một khu vực giao dịch, người tu hành có thể bày bán miễn phí, có thể trao đổi đạo pháp tâm đắc, cũng có thể thuê cửa hàng của Đan Đỉnh Tông, giá cả thì mỗi năm cỡ chừng một trăm linh thạch.

“Sao loại hình này lại có chút quen thuộc vậy nhỉ?”

Chu Dịch bỗng nhiên có chút không muốn đến Tu Tiên giới, nếu những địa giới tu hành khác cũng bóc lột như Tiểu Đan Sơn, thì làm sao được tiêu dao tự tại như ở phạm tục chứ.

Dù sao thì các tu sĩ gian khổ phấn đấu, đều là vì cái một ngàn tỷ phần trăm khả năng thành tiên kia, mà Chu Dịch đã có được Trường Sinh Đạo Quả.

Rồi lại gian khổ phấn đấu, khó tránh khỏi có chút không muốn!

“Vì Kỷ Thịnh chết bởi cạm bẫy của Sùng Minh đế, khiến cho chấp sự trấn thủ phần nọ, không ngừng tiêu diệt huyết mạch của Triệu gia, rồi lại thông báo nhiệm vụ lập công, tiêu diệt những tu sĩ ẩn nấp ở thế gian.....”

Chu Dịch xem đến đây, chỉ cảm thấy Đan Đỉnh Tông còn ác hơn địa chủ, ít nhất kiếp trước có thể về nông thôn tự xây nhà để sống qua ngày.

Bây giờ sống qua ngày cũng thành tội lớn!

Chu Dịch rất hoài nghi, cái gọi là “Tránh cho phạm nhân phải chịu tai họa từ tán tu”, “Mang lại một chốn dừng chân cho tán tu” này của Đan Đỉnh Tông, thực chất là coi trọng sức lao động rẻ mạt của tán tu.

“Nhưng mà chuyện này cũng đã chứng minh, địa vị của đệ tử chính thức Đan Đỉnh Tông cao hơn nhiều so với dự đoán!”

Dựa theo những điều miêu tả trong này, bên trong Tiểu Đan Sơn gần như đều là tán tu, chỉ có một chân truyền của Đan Đỉnh Tông trấn thủ ở đó, ba người đệ tử chính thức thì toạ trấn ở nơi trọng yếu.

Đệ tử ký danh có vị thế thấp hơn một tầng, thì số lượng cũng không vượt quá một trăm, trong đó đa số đều là huyết mạch của những chân truyền đã chết.

Như Giang Nam thế gia có thể truyền thừa không dứt, cũng chỉ vì hoàn thành nhiều nhiệm vụ lập công, bảo đảm đòi hỏi có đệ tử ký danh trực thuộc tông môn.

“Khó trách Kỷ Thịnh lại uất ức nổi điên, trong mắt hắn hoàng đế phạm tặc chỉ như là một con kiến, kết quả lật thuyền trong mương!”

Chu Dịch sinh lòng nghi ngờ, Kỷ Thịnh có địa vị cao như vậy, tại sao trong mấy chục năm không quay về lại không có người tìm kiếm hắn.

Cái suy nghĩ này chỉ xẹt qua trong một cái chớp mắt, rồi hắn lại lười suy nghĩ thêm.

“Nếu đã xác định an toàn rồi, thì đây là thời điểm tìm hiểu Tu Tiên giới, ai có thể cự tuyệt được việc ngự kiếm tiêu sái ngẫu vãi đâu chứ!”

Sau khi Chu Dịch đột phá tầng ba Luyện Khí, cưới Sơn Hà đỉnh phi hành, đã có thể bay một hai dặm.

Khi bắt đầu thì cái đỉnh này dùng để nấu đồ ăn, ngồi ở bên trong nó nhìn như là đang nấu chính mình.

Hình tượng rất là không tốt!

.....

Xuân đi thu tới.

Chớp mắt một cái là ba năm trôi qua.

Chu Dịch ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, chờ đợi tu sĩ nào đó phù hợp bay ngang qua.

Trong ba năm có vài luồng cầu vòng bay qua, nhưng khí tức mạnh mẽ, không dám đánh tiếng quấy rầy.

“Chờ đợi là cách phù hợp nhất!”

Chu Dịch đã nhận ra từ trước, phải trở thành bạn bè của thời gian, cho dù hôm nay lại chẳng được gì.

Ngày này.

Một bóng người bay qua đỉnh đầu của Chu Dịch, đến ngay cả độn quang hộ thân cũng không có, ngồi xếp bằng trên phi kiếm, tốc độ phi hành miễn cưỡng nhanh hơn tuần mã chút.

“Khí tức yếu hơn mình không ít, nhìn dáng vẻ thì cũng chừng mười mấy tuổi, chọn người đi!”

Chu Dịch nhảy vào Sơn Hà đỉnh, bay lên trời, gọi với về phía thiếu niên kia.

“Đạo hữu, xin dừng bước!”

“A!”

Thiếu niên mặc bạch y bỗng nhiên nghe thấy có người kêu mình, hơi mất tập trung, phi kiếm dưới chân nghiêng lệch, xém chút nữa thì ngã từ không trung xuống đất.

Chu Dịch đáp lên đỉnh dừng lại cách thiếu niên hơn hai mươi trượng, sau mười mấy năm thử nghiệm, pháp lực Luyện Khí tầng ba cùng lắm chỉ có thể duy trì trong phạm vi mười lăm mười sáu trượng.

“Vị đạo hữu này đang đi đến Tiểu Đan Sơn sao? Tại hạ là Chu Cương ở Vân Sơn Động núi Phúc Lăng, chúng ta cùng nhau đến phường thị có được không?”

“Từ Nghị, Cảnh Châu Từ gia, xin chào Chu đạo hữu.”

Thiếu niên mặc bạch y giữ phi kiếm thẳng bằng, vái chào nói: “Phía trước chính là Tiểu Đan Sơn, chẳng qua cũng chỉ hai ba mươi dặm đường, không cần phải kết bạn đồng hành.”

Còn chưa có nói xong, phi kiếm đã bay về phía tám ngọn núi kia.

Chu Dịch cũng không ép buộc quá đáng, Sơn Hà đỉnh đáp xuống mặt đất, thi triển khinh công bay trong rừng, nhanh hơn cả Từ Nghị đang bay trên bầu trời.

“Hắn có thể không chế phi kiếm mà không bị đuổi sức, chắc phải có pháp quyết ngự khí pháp gì đó, mà không phải là dựa vào pháp lực thuần túy bay lên!”

Ước chừng mười lăm phút.

Chu Dịch xuất hiện ngay dưới chân tám ngọn núi kia trước, chỉ cách vùng sương mù dày đặc quay cuồng kia, chỉ hơn

mười trượng mà thôi.

Thiếu niên Từ Nghị dừng lại bên ngoài vùng mây mù, nghi ngờ nhìn Chu Dịch tại sao dừng lại mà không đi tiếp, nhưng mà trưởng bối trong tộc đã dạy dỗ, chớ có nói chuyện cùng tu sĩ lạ mặt, đỡ phải rơi vào bẫy.

Bàn tay đụng vào sương mù dày đặc, sương mù tự động tản ra, Từ Nghị vội vàng đi vào.

“Quả nhiên như thế.”

Chu Dịch dựa theo ghi chép trong quyển sách, thi triển pháp lực đụng vào mê trận mây mù, trước mắt xuất hiện một con đường nhỏ đi vào trong núi.

Đi men theo con đường núi một hồi lâu, sương mù từ đậm chuyển sang nhạt, cho đến khi trước mắt rộng rãi thoáng đãng.

Thứ đập vào mắt trước tiên là từng mảnh đồng ruộng to lớn, trong ruộng đồng đang có tu sĩ xử lý, thứ gieo trồng phần lớn là cây lúa, thân lúa lớn chừng ngón tay cái, trên ngọn của nó mọc đầy những hạt gạo lớn chừng như hạt trân châu.

Cũng có cá biệt trồng linh dược, màu sắc sỡ hình thù kỳ quái, Chu Dịch không thể phân biệt được chủng loại.

“Linh khí ở biên giới của phường thị đã gấp từ ba đến năm lần bên ngoài. Nghe nói càng đến gần trung tâm của Tề Vân Phong, linh khí càng nồng đậm hơn, ở vùng đất trung tâm thậm chí có thể gấp hơn ba bốn mươi lần!”

Chu Dịch đi dọc theo con đường về phía trước, nơi xa thấp thoáng bóng dáng của nhà cửa.

Sau một lát.

Phường thị Tiểu Đan Sơn đã gần ngay trước mắt, có diện tích chừng bốn năm dặm, đường phố chia làm ba đường ngang và ba đường dọc.

Hai bên đường phố đều quy hoạch thành các cửa hàng, trước cửa có treo biển hiệu, người lui tới trên đường đều là tu sĩ.

“Tu sĩ phần lớn mặc tăng bào, đạo bào, cũng không nhìn thấy nhiều người mặc quần áo kỳ dị, cho nên trong thế giới này Phật và Đạo là hai tôn giáo cường thịnh nhất.”

“Rất khó phán đoán chuẩn xác được cấp bậc Luyện Khí, nhưng mà chỉ dựa vào khí tức mạnh hay yếu, thì tầng ba Luyện Khí dường như không cao mà cũng không thấp?”

Chu Dịch vốn tưởng rằng bản thân mình là ma mới cấp thấp nhất của Tu Tiên giới, bây giờ xem ra, ở phạm tục khổ tu trăm năm quả nhiên không hề lãng phí.

Đã đi dạo qua hầu hết các cửa hàng, cẩn thận dò hỏi giá cả của các loại thương phẩm, cũng có hiểu biết một chút về giá cả hàng hóa cơ bản ở tu hành giới.

“Một pháp khí hạ phẩm có giá trên trăm khối linh thạch, đan dược giúp tăng trưởng tu vi, thấp nhất cũng phải mười linh thạch mới mua được một viên, mà ta thì ngay cả một khối linh thạch cũng không có.....”

Từ khi Chu Dịch xuyên không đến nay, lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác bần cùng.

“Chẳng lẽ thật sự phải đi làm công sao?”

Chương 70: Động phủ linh điền.

“Làm công là không thể nào.....Thật ra thì làm ruộng cũng không tệ!”

Trong lòng Chu Dịch sớm đã có kế hoạch, trước tiên làm ruộng mấy năm, đợi đến khi quen thuộc với phường thị rồi lại tính toán chuyện khác.

Mới đến đây, không có bối cảnh không có mối quan hệ, không cần phải vì một chút lợi ích nhất thời mà xuất đầu lộ diện mạo hiểm. Lỡ đâu làm việc phạm phải chuyện kiêng kỵ hoặc là luật ngầm, tự dung lại rước lấy oán hận phiền toái.

“Tu hành giới hung hiểm vạn phần, không an toàn bằng phạm tục, mọi chuyện đều như đi trên băng mỏng, phải vô cùng cẩn thận!”

“Đi nhận động phủ trước, làm ruộng còn có thể kiếm được một môn Linh Vũ thuật miễn phí.”

Chu Dịch tu hành mấy chục năm, chỉ biết pháp lực ngưng hình đơn giản, đã sớm hâm mộ pháp thuật của tiên gia.

.....

Kiến trúc phường thị của Tiểu Đan Sơn giống nhau như đúc, duy nhất ở trung tâm có một tòa nhà cao sáu tầng, ở cửa có treo bảng hiệu của Đan Đỉnh Tông, tu sĩ ra vào đều rất cẩn thận.

Đây là văn phòng làm việc của quan chức Tiểu Đan Sơn!

Lầu một.

Chu Dịch đi vào một trong số những quầy trong đó, mặt mang theo nụ cười cung kính nói.

“Đạo hữu, tán tu đăng ký tên họ ở đây phải không?”

“Mới tới sao?”

Đạo nhân trẻ tuổi trên người ăn mặc trường bào màu thiên thanh, trên ngực áo có ký hiệu kim đỉnh, nghe vậy mí mắt cũng không nâng lên, lấy ra một miếng ngọc bội: “Viết tên họ, tuổi, lai lịch, tài nghệ vào.”

Chu Dịch đưa miếng ngọc bội lên trán, pháp lực vận chuyển, ghi vào đó nội dung đã chuẩn bị trước rồi.

Chu Cương, 52 tuổi, tán tu Từ Châu, không tài nghệ.

Đan Đỉnh Tông quản lý tán tu cũng không nghiêm khắc, đăng ký tên họ cũng không phải là vì để tra xét chi tiết, mà là để thuận tiện cho việc quản lý sau này.

Đạo nhân xem xét tin tức trong ngọc bội, không có chỗ nào đặc biệt, lấy ra một khối lệnh bài to cỡ bàn tay bằng đồng, khắc hai chữ “Chu Cương” ở mặt ngoài, rồi sau đó đưa lệnh bài qua.

“Chú ý đừng để mất, làm lại thì mất một khối linh thạch.”

Chu Dịch dùng hai tay tiếp nhận, cười nói: “Biết rồi, ngài vất vả rồi.”

Lệnh bài bằng đồng thau đại biểu cho giấy tờ tùy thân của Chu Dịch ở phường thị, bên trong có chữ khắc đặc thù của Đan Đỉnh Tông, người bình thường rất khó mô phỏng được. Về mặt lý thuyết thì bị mất rồi có thể cấp lại miễn phí, chỉ là làm phiền những đạo nhân làm việc, cần phải bỏ ra một viên linh thạch làm phí vất vả.

Đạo nhân rất là vừa lòng với sự cung kính của Chu Dịch, thuận miệng hỏi: “Muốn làm ruộng hay là đào quặng?”

Chu Dịch nói: “Làm ruộng.”

Đạo nhân thuận miệng nhắc nhở nói: “Ừ, lên lâu hai tìm Lưu sư huynh, tính tình hắn hiền lành, có thể hỏi thăm được nhiều.”

“Đa tạ đa tạ!”

Chu Dịch khom người cảm ơn, có lẽ những gì đạo nhân vừa nói chẳng qua cũng chỉ là một việc nhỏ không quan trọng, nhưng mà đối với tán tu vừa mới đến phường thị, lại là một sự chỉ điểm rất hữu dụng.

Còn về phần sĩ diện gì đó, theo như suy nghĩ của Chu Dịch, từ trước đến nay nó chỉ là thứ phụ thuộc vào thực lực, năng lực.

Nên đôi khi tự nhiên sẽ có, không cần cưỡng cầu, không cần để ý!

Lầu hai.

Rất là náo nhiệt, ước chừng có ba bốn mươi tu sĩ, đang thấp giọng khe khẽ trao đổi.

Tiểu Đan Sơn không có quy định cấm ồn ào, nhưng mà bất kể là đường phố bên ngoài, hay là bên trong cửa hàng, phòng làm việc, khi những tu sĩ nói chuyện thì truyền âm cho nhau hoặc là hạ giọng.

Chu Dịch hỏi thăm nơi làm việc của Lưu sư huynh, lập tức đi đến trước quầy, trình ra thẻ bài thân phận.

“Lưu sư huynh, ta là tán tu mới đến, tới lĩnh động phủ và linh điền.”

Lưu sư huynh thoát nhìn thì bảy tám chục tuổi, trong đám tu sĩ thì nhìn đã có vẻ tuổi lớn, mặt mang vẻ hiền từ mỉm cười nói: “Trước kia đã từng tu hành Linh Vũ thuật, hoặc là đã từng gieo trồng linh được chưa?”

Chu Dịch lắc đầu nói: “Chưa từng.”

“Vậy thì chỉ có thể gieo trồng linh mẽ.”

Lưu sư huynh lấy ra một tấm bản đồ, chỉ vào khu vực màu xanh lục trên đó, nói: “Tùy ý chọn một chỗ, mỗi mẫu linh điền cần nộp sáu đấu địa tô.”

Khu vực gieo trồng linh mẽ, về cơ bản đều nằm chung quanh Tiểu Đan Sơn, linh điền gần trung tâm Tề Vân Phong thì sẽ dùng để gieo trồng linh được.

Chu Dịch cung kính hỏi: “Xin hỏi tiền bối, Linh Vũ thuật và kinh nghiệm gieo trồng có ảnh hưởng lớn như thế nào đến sản lượng linh mẽ?”

“Nhiều nhất thì ít đi năm sáu phần.”

Lưu sư huynh rất đặc ý nói: “Bản đạo năm đó trồng linh mẽ, tinh tu Linh Vũ thuật mười mấy năm, một mẫu đất có thể thu hoạch nhiều hơn hai ba đấu.”

Linh mẽ khác với lúa mạch ở phạm tục, mỗi gốc cách nhau một trượng, một mẫu linh điền bình quân thu hoạch ước chừng một thạch, Lưu sư huynh thu hoạch nhiều hơn hai ba đấu đã rất là lợi hại.

Chu Dịch cẩn thận xem xét khu vực gieo trồng linh mễ, lựa chọn một chỗ ở phía Đông.

Phía Đông của Tiểu Đan Sơn là biển rộng vô tận, nếu thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhảy xuống đáy biển ẩn nấp là có thể giữ được tánh mạng.

“Thuê ba mẫu trước.”

“Có thể.”

Lưu sư huynh đưa thông tin về linh điền vào trong lệnh bài thân phận, lại hỏi: “Động phủ thì chọn đẳng cấp nào?”

“Hạ đẳng!”

Chu Dịch không chút do dự trả lời, động phủ hạ đẳng có giá ba ngàn linh thạch, vị trí cũng ở gần với khu vực linh mễ.

Chỗ này ở gần với linh điền, đi làm ruộng cũng đỡ tốn công, tuyệt đối không phải là vì không mua nổi động phủ thượng đẳng!

“Đúng lúc, động phủ số 306 đang trống, mỗi năm chỉ phải trả ba mươi khối linh thạch.”

Lưu sư huynh truyền thông tin về động phủ, rồi đưa lệnh bài thân phận, ngọc bội pháp thuật, một bao hạt giống linh mễ cho Chu Dịch, dặn dò nói: “Nhớ lấy chớ có lười biếng, không ít người nộp thuế đất hoặc là mượn nợ quá hạn, chỉ có thể đi đào quặng trả nợ.”

“Đa tạ sư huynh.”

Chu Dịch xem xét lệnh bài và ngọc giản, da mặt dày nói: “Sư huynh, tiểu nhân lần đầu tiên tu hành Linh Vũ thuật, có thể giúp chỉ điểm một chút không, đợi đến năm sau thu hoạch linh mễ hiếu kính ngài gấp đôi.”

“Thú vị thú vị! Đã vài năm chưa gặp phải người có da mặt dày như ngươi rồi.”

Lưu sư huynh lại lấy ra một miếng ngọc bội, cười nói: “Đây là một ít điều tâm đắc trong việc tu hành của bản đạo, cũng không cần ngươi phải hiếu kính gấp đôi, đợi đến khi trong tay dư dả, mời ta đến Phượng Minh lâu uống rượu là được.”

“Nhất định! Nhất định!”

Chu Dịch kiểm chế sự vui sướng trong lòng, khom người thi lễ nói lời cảm tạ.

Rời khỏi văn phòng làm việc.

Dựa vào bản đồ trong lệnh bài thân phận, vòng qua khu vực trung tâm, ước chừng bay hơn một canh giờ, rốt cuộc tìm được động phủ số 306.

Một mình một động, bên trong là một tiểu viện cỡ chừng hai trượng.

Ba gian nhà chính, đông tây sương phòng, bố cục cũng tương tự như đình viện ở Thần kinh, điểm bất đồng chính là những động phủ khác cách nhau mấy chục trượng, chú trọng sự riêng tư của việc tu hành hơn.

Chu Dịch cố ý đi chung quanh nhìn thử, trái phải trước sau đều không có người ở, không người cư trú.

“Phường thị Tiểu Đan Sơn ước chừng cách nơi này hơn trăm dặm, cũng có nghĩa là khu giao dịch thì sẽ có nhiều người hơn, còn những địa giới khác thì dân cư thưa thớt. Với mình mà nói, chuyện này không thể tốt hơn, đỡ phải làm người ta phát hiện ra điều khác thường.”

“Dọn dẹp động phủ trước, ngày mai đi ra ruộng nhìn xem.”

Chu Dịch thi triển Thanh Trần phù, quét dọn sạch sẽ mấy gian nhà.

Phòng ngủ giống như lệ thường là không dùng để tu luyện, bố trí mấy cơ quan, cũng không mong là sẽ tạo ra bao nhiêu thương tổn cho người tu hành, dùng để báo động cũng đủ rồi.

Vào đêm.

Chu Dịch ở Tây sương phòng ngồi khoanh chân, bắt đầu lần tu hành đầu tiên ở phường thị.

Quy Nguyên Quyết vận chuyển, linh khí ùn ùn kéo đến ước chừng gấp ba bốn lần so với bên ngoài, ở trong kinh mạch vận chuyển luyện hóa, trở thành pháp lực cất giữ ở đan điền.

Hiệu suất tu hành chưa bao giờ có, khiến cho nỗi lòng sớm đã như giếng cổ không gợn sóng của Chu Dịch, xuất hiện cảm giác hơi nhộn nhạo.

“Tốc độ như vậy, đột phá tầng bốn Luyện Khí sẽ còn nhanh hơn tầng ba nữa!”

“Đây mới chỉ là thiên địa linh khí, nếu kết hợp với linh mẽ, đan dược, chẳng phải là sẽ phi thiên sao..... Không đúng, ta còn phải nộp tiền thuê, trả nợ!”

Chu Dịch suy nghĩ đến điều này, tâm trạng vốn rất tốt đột nhiên bình lặng lại.

Hôm sau.

Chu Dịch đi quan sát linh điền, hình chữ nhật, rộng mười trượng dài hơn mười trượng, rất vuông vức.

Nhỏ cỡ đại, rồi lại xới đất lên, Chu Dịch cũng không vội vã gieo trồng linh mẽ, mà là làm quen với tu sĩ kế bên.

Chỉ cần khen ngợi vài câu, nói vài lời hay, thì có được không ít bí quyết nhỏ để gieo trồng linh mẽ.

Cũng không phải là độc môn bí tịch gì đó, mà là những điều phổ biến mà người già ở phường thị đều biết, cho dù không ai chỉ bảo, tự trồng trọt mấy năm cũng sẽ mò mẫm ra được.

Một tháng sau.

Chu Dịch tu thành Linh Vũ thuật, sau khi thi triển có thể khiến cho linh vũ tưới khắp trong phạm vi ba trượng.

Đây vốn là pháp quyết cơ bản nhất, dùng pháp lực hóa thành linh vũ tưới cho linh điền, có thể làm tăng sản lượng của linh mẽ.

“Bắt đầu trồng trọt!”

Chu Dịch khiêng cái cuốc, cách ba thước thì gieo một hạt linh mẽ.

Đây là một trong những bí quyết nhỏ, xác suất nảy mầm của linh mẽ là ba phần, xác suất thành cây con là năm phần, nếu như tính toán thì cứ ba hạt giống sẽ có một hạt nảy mầm.

Đương nhiên, thì sau khi mọc thành cây con cũng sẽ mọc thưa thớt, nên tu sĩ phải tỉa lại cây con.

Đảo mắt một năm trôi qua.

Ba mẫu linh điền thu hoạch hai thạch bốn đấu, trừ đi một thạch tám thuế đất, còn lại sáu đấu linh mễ.

Chu Dịch trực tiếp bán linh mễ cho Đan Đỉnh Tông, kiếm được hơn ba mươi viên linh thạch, sau đó là đến kỳ trả tiền mua động phủ.

“Một năm làm không công sao?”

Chương 71: Có qua có lại.

“Không phải trả linh thạch mà ở miễn phí một năm, có lời rồi!”

Chu Dịch tận lực an ủi chính mình, đỡ phải sinh ra tâm ma.

Theo suy nghĩ của những tu sĩ bình thường khác, bước tiếp theo đương nhiên chính là trồng thêm nhiều ruộng, ba mẫu coi như làm không công, vậy thì trồng mười mẫu ba mươi mẫu, tất nhiên là sẽ có linh thạch.

Thật ra không hẳn là vậy, tu vi Luyện Khí tầng ba thi triển Linh Vũ thuật, thao tác ba lần thì phải đả tọa hồi khí.

Ba mẫu đất cần phải mất gần một nửa thực lực mới có thể tưới xong, mà linh điền thì sáng tưới một lần chiều tưới một lần, mới có thể bảo đảm sản lượng linh mễ.

“Cho nên, giá cả của động phủ đã được Tiểu Đan Sơn tính toán hết rồi, những tu sĩ không nỗ lực phấn đấu, chỉ có thể sống mà không bị đói chết thôi.”

“Tu sĩ có thể đả tọa thay vì ngủ, có thể thực hiện liên tục trong ba trăm sáu mươi lăm ngày, theo như lý thuyết thì có thể trồng thêm ba mẫu.”

Hàng xóm bên cạnh nhà của Chu Dịch chính là như vậy, bất kể ngày đêm mò mẫm thi pháp làm ruộng, cũng đều là tu vi Luyện Khí tầng ba, mỗi năm có thể kiếm được ba đến năm mươi khối linh thạch.

“Có mỗi như là động phủ, tu sĩ nhất định phải khiến cho tu vi tăng lên và làm tăng mức độ nhuần nhuyễn Linh Vũ thuật, sau đó trồng càng nhiều linh điền cho Tiểu Đan Sơn hơn. Hơn nữa quy củ của tông môn, các tu sĩ cũng có rất ít thời gian đi phàm tục chơi bời, kinh tế và môn quy hai tầng kìm kẹp!”

“Đan Đỉnh Tông có cao nhân a!”

“Đơn giản mà nói, người không trồng trọt nhiều, thì đệ tử Đan Đỉnh Tông làm sao có thể tu luyện thành tiên được?”

Chu Dịch đã tính toán rõ ràng bài toán này, trước mắt chỉ có hai con đường.

Thứ nhất chính là trồng ba mẫu, thời gian còn thừa thì làm tăng tu vi, hiệu suất ruộng cũng sẽ tăng lên tương ứng, đây là tính toán lâu dài.

Thứ hai chính là trồng nhiều, tích góp được linh thạch có thể mua công pháp, pháp khí, đan dược vv, trong thời gian ngắn có thể tổng hợp làm tăng thực lực.

“Áp lực phần đầu không giống như ước nguyện ban đầu, con đường thứ hai tạm thời bỏ qua.”

Chu Dịch nghĩ đến pháp thuật phù triện, nói: “Thật ra biện pháp dễ dàng nhất để kiếm linh thạch chính là tu thành tứ nghệ: trận đan khí phù, nó thuộc về tài sản cao cấp và kỹ thuật nông cốt.”

Trong năm này, Chu Dịch thường xuyên đến khu giao dịch, hỏi thăm tin tức về tu hành tứ nghệ.

Cái gọi là ‘Đan khí nghèo ba đời, trận pháp hủy cả đời’, thứ phù hợp với tán tu chỉ có phù triện chi thuật.

Vật liệu dùng để chế phù rẻ, mà chỉ thiếu truyền thừa!

“Đáng tiếc, mấy loại như Âm Ảnh phù hay là Thần Hành phù căn bản là không thể bán được, đại đa số tu sĩ đều biết về loại này. Lúc trước cả quyền truyền thừa phù triện của Hoàng Thiên vương có giá còn cao hơn trong tưởng tượng một chút, sớm biết như vậy đã tìm cách lấy được nó rồi.”

Chu Dịch thoáng tiếc nuối, nhưng không hề hối hận.

Lúc này nhớ lại, năm đó Giang Nam thế gia ủng hộ Hoàng Thiên vương, rất có thể là mưu đồ truyền thừa phù triện.

Tu hành giới đường như đã chia tách khỏi phạm tục, thật ra thì rất nhiều xu thế lớn có liên quan đến nhau.

“Chỉ cần ta đủ nghèo, thì sẽ không có ai tính kế ta!”

“Tạm thời yên ổn mấy năm, làm quen chai mặt ở phường thị này, nếu như còn không kiếm được linh thạch, thì sẽ trồng thêm vài mẫu linh điền.”

.....

Năm thứ hai.

Trôi qua nhanh chóng.

Chu Dịch thu hoạch được thêm ba đấu, kém một đấu so với sản lượng trung bình.

Cẩn thận lĩnh ngộ pháp quyết tâm đắc của Lưu sư huynh, làm cho độ nhuần nhuyễn Linh Vũ tăng lên nhanh chóng, mới có thể gia tăng sản lượng nhanh như vậy.

“Làm người phải biết cảm ơn!”

Chu Dịch bán số linh mẽ còn lại, tốn mất mười ba khối linh thạch đặt tiệc ở Phượng Minh lâu.

Đủ loại linh hào, mùi thơm nức mũi.

Phổ Hưng Hiền có tu sĩ tinh thông trừ nghệ, sau vô số năm phát triển, dần dần hình thành tài nghệ linh trừ, nó thuộc về một nhánh của luyện đan thuật, ngoài ra còn có ủ rượu, điều hương vv.

Linh trừ sử dụng nguyên vật liệu chủ yếu là máu huyết của yêu thú, dựa theo bí phương độc môn kết hợp với linh dược, được nấu trên linh hỏa thì trở thành linh hào.

Hương vị tuyệt mỹ, còn có thể tăng pháp lực.

Lưu sư huynh đáp ứng lời mời mà đến, nhìn một bàn đầy đồ ăn: “Nhà ngươi đúng là hào phóng.”

“Còn phải đa tạ sư huynh đã chỉ điểm, nếu không đừng nói đến chuyện có dư, ngược lại còn phải thiếu nợ, cho nên đây là sư huynh đang mời sư đệ uống rượu.”

Chu Dịch cười nói: “Ta còn đặt phòng cho sư huynh nữa, Hoa Khai Các ở tầng trên, ăn uống xong rồi lại đi phẩm ngọc thời tiêu.”

Chỉ riêng một bàn đồ ăn này thì cũng không đắt, thêm một bầu linh tửu, cũng mới hết ba viên linh thạch.

Linh thạch thuộc về tài nguyên liên tục tiêu hao, cũng gần như là vạn năng trong Tu Tiên giới, bất kể là muốn tăng tu vi hay là tu hành tứ nghệ đều có thể dùng được, sức mua vẫn luôn ổn định.

Mười khối linh thạch còn lại thuộc về chi tiêu đặc biệt ở Phượng Minh lâu.

“Chu sư đệ, rất có lòng!”

Lưu sư huynh nghe vậy lập tức trở nên nhiệt tình rất nhiều, trong khi nâng ly chạm cốc với Chu Dịch thì đã bắt đầu xưng huynh gọi đệ.

Có đi có lại, những mối quan hệ giữa người với người cứ như vậy mà hình thành.

“Sư đệ, vì huynh nói với ngươi, chỉ dựa vào việc làm ruộng ngươi vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện kiếm được linh thạch.”

Lưu sư huynh thấp giọng nói: “Cho dù có vất vả ngày đêm, dư ra mấy đồng, sau mấy năm mua một pháp khí, thì đến bao giờ mới là điểm cuối?”

“Sư huynh nói có lý, đáng tiếc tiểu đệ chẳng biết làm gì cả.”

Từ ngày đầu tiên làm ruộng, Chu Dịch đã nhận ra ngành sản xuất không hề có yêu cầu kỹ thuật này, sẽ khiến cho giá cả linh mẽ giá không bao giờ tiếp cận được với giá thành sản xuất, chỉ có thể tiêu hao thể lực, thời gian. Kiếm tiền vất vả, nhưng muốn phát tài thì lại như là một mộng tưởng hão huyền.

“Phải học được cách thiết lập quan hệ!”

Lưu sư huynh đặc ý nói: “Ta có quen biết với Hưởng sư huynh, mới có được công việc trong văn phòng, chưa kể đến uy phong có thể diện, kiếm được nhiều linh thạch hơn so với việc làm ruộng.”

“Thụ giáo thụ giáo.”

Chu Dịch làm ra vẻ bưng tỉnh đại ngộ, đương nhiên là hắn biết cách này, nhưng sẽ không như vậy làm.

Tạo lập mối quan hệ tương đương với việc chia bè kết phái, chiếm lợi đồng thời sẽ hại một số người, như đi trên băng mỏng, chuyện này không hề đúng ý của Chu Dịch.

Huống hồ gì quan hệ này chung quy là hư ảo, Chu Dịch có khuynh hướng dùng sức mạnh để có được địa vị hơn.

Không phá cách, không trèo cao, đương nhiên là sẽ không tạo nên nhân quả!

Nếu thật sự không còn cách nào để kiếm linh thạch, Chu Dịch cũng chẳng muốn tốn công tốn sức mà đi lôi kéo quan hệ,

ngược lại sẽ bù đầu bù cổ làm ruộng một ngàn năm, cũng mua được động phủ thượng đẳng!

Chung quy thì trong lòng không mưu không cầu, mới có thể thuận nhiên hành sự.

Chu Dịch hỏi: “Sư huynh, không biết ở đây có hiệu sách nào, có thể mua được một ít lịch sử điển tịch của tu hành giới?”

“Lịch sử điển tịch?”

Lưu sư huynh nghi ngờ nói: “Đọc cái này có ích lợi gì, không bằng tích góp linh thạch, mua viên đan dược ném thử.”

Chu Dịch cười nói: “Ta đến từ một nơi nhỏ, không thể so sánh được với Lưu sư huynh từ nhỏ đã nghe quen tai, nhìn quen mắt, chẳng có hiểu biết gì với tu hành giới, dự định đọc thêm chút điển tịch để mở rộng tầm mắt.”

“Thứ khác thì khó mà nói, nhưng chuyện này sư huynh thật sự có biết.”

Lưu sư huynh cười hắc hắc nói: “Góc Đông Nam có một tiệm Tĩnh Hư trai, cứ đến báo tên của sư huynh, lúc đến đó thì mang theo một vò linh tửu, thì có thể mượn đọc không ít điển tịch. Đương nhiên, cũng chỉ là những bản sách bình thường, sách quý độc bản thì không thể mượn được.”

“Đa tạ sư huynh chỉ điểm!”

Chu Dịch thành tâm thực lòng cảm ơn, chỉ với lời chỉ điểm này cũng không uổng công mười viên linh thạch.

.....

Năm thứ ba.

Lại thu hoạch được thêm ba đầu.

Chu Dịch lại mở tiệc chiêu đãi Lưu sư huynh ở Phượng Minh lâu, sau khi được giới thiệu thì làm quen được với vài vị đạo hữu, cũng gần như chỉ là quan hệ gặp nhau thì gặp đầu chào hỏi vậy thôi.

Đồng thời.

Thông qua việc mượn đọc thư tịch, Chu Dịch đã gần như đã vén được bức màn về Tu Tiên giới bao la rộng lớn.

Những đất nước mà Đan Đỉnh Tông cai trị, không chỉ có Phương Dương quốc, mà là toàn bộ hai mươi quốc gia nằm trong nội bộ Vân Châu, Tiểu Đan Sơn nằm ở cực Đông của Vân Châu, vì nó có rất nhiều Tử Linh Đồng nên rất có tiếng tăm.

Phía Bắc của Vân Châu là Ký Châu, nghe đồn bị ma đạo thống trị.

Phía Tây là Quỳnh Châu, phía Nam là Thập Vạn Đại Sơn, vì bị ngăn trở bởi những ngọn núi bao la, nên có rất ít tu sĩ tăng dưới chót biết được tin tức này.

“Tu Tiên giới to lớn vượt xa sự nhận thức của con người, tu sĩ Luyện Khí cảnh không ngủ không nghỉ mà đi chuyển liên tục, cuối cùng cả đời cũng không thể đi hết cả Vân Châu.”

“Trên Luyện Khí còn có Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh, tiên đồ mệnh mông, đường dài lại gian nan, ta lại là một con ma mới mà thôi!”

Chương 72: Phân tích linh khí.

Mặt trời chói chang.

Dựng một cái mái che ở dưới ruộng, Chu Dịch nằm trên ghế mềm.

Uống ngụm nước ô mai ướp lạnh, lật xem thoại bản có tên là 《 Tam Anh truyện 》 .

“Chương 309, ân ái phản thành thù, khổ hình ai cùng chịu.....
Viết không tồi, ồ? Tại sao lại hết rồi!”

Chu Dịch ngồi dậy khỏi ghế, sau khi xác nhận mấy lần, tác giả của thoại bản bỏ viết. Có lẽ là đã kiếm đủ linh thạch, có lẽ là tuổi thọ đã hết chết già, không có thể xem được kết cục thật là đáng tiếc.

Sách mà chủ nhân Tĩnh Hư trai sưu tầm rất tạp nham, Chu Dịch cũng không bắt bẻ, sách gì cũng mượn về đọc.

Như là bút ký tạp đàm, truyện ký nhân vật, kỳ văn dật sự, thậm chí là tiểu thuyết thoại bản về Tu Tiên giới, cũng xem một số sách có tính phê phán.

Cuốn 《 Tam Anh truyện 》 thuộc về tinh phẩm trong số những thoại bản, miêu tả việc đấu pháp chém giết cực kỳ sắc nét, đương nhiên những nhân vật chính trong sách đều là nhất đại thiên kiêu, mà Tu Tiên giới chân thật gần ngay trước mắt.

Cách đó không xa, Cổ Thần ở mảnh ruộng kế bên pháp lực hao hết, quen cửa quen ngõ chạy đến ké đồ uống mát lạnh.

Dưới lều che nắng là hai cái ghế tựa, cái còn lại là chuẩn bị cho Cổ Thần.

“Thoải mái.”

Cổ Thần uống liên tục ba bát lớn, thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Tu sĩ không bị trúng nắng trúng gió, nhưng vị giác chua ngọt mát lạnh thì vẫn phải có, nếu không thì đã tu thành cục đá rồi.

Rồi sau đó liếc mắt nhìn thoại bản trên bàn, lắc đầu nói: “Sách giải trí này, có xem bao nhiêu cũng vô dụng, tác giả hẳn là một

tu sĩ, nhưng mà đại khái đã bị điên rồi.”

Chu Dịch cười nói: “Cổ huynh, làm bất kỳ chuyện gì cũng phải phân chia hữu dụng vô dụng, chẳng phải là sống quá mệt mỏi hay sao?”

Cổ Thần trầm mặc một lúc lâu, chậm rãi nói.

“Người còn trẻ, đợi đến khi người một bó tuổi như ta, thì sẽ biết tuổi tác chẳng còn bao nhiêu mà việc thì nhiều, hận không thể làm một ngày biến thành hai ngày.”

“Cái này gọi là sống biết phân đầu.”

Chu Dịch nhất thời không biết nên an ủi như thế nào, hai người quen biết bốn năm, trên cơ bản mỗi ngày đều sẽ gặp nhau ở ruộng, cũng đã biết lai lịch của nhau.

Thứ mà Cổ Thần tu hành chính là công pháp tổ truyền, hơn ba mươi tuổi mới vào Tiểu Đan Sơn, hiện giờ đã hơn tám mươi tuổi rồi, vẫn cứ mắc ở tầng ba Luyện Khí, về cơ bản chắc chắn là đã không thể tiến thêm được nữa.

Tầng bốn là Luyện Khí trung kỳ, có một bình cảnh không được tính là bình cảnh.

Đối với những tu sĩ có Tam linh căn thậm chí tư chất tốt hơn, sẽ đột phá mà chẳng có cảm giác gì, lại làm khó Cổ Thần hơn hai mươi năm.

Đương nhiên, cũng có liên quan rất lớn đến chuyện mấy năm gần đây Cổ Thần làm ruộng không kể ngày đêm, cơ bản không có thời gian khổ tu.

“Phân đầu? Ha ha, linh căn quyết định số mệnh của tu sĩ!”

Tiếng cười của Cổ Thần khô nãy, giọng nói có chút bi thương: “Sao ta lại không biết đọc sách là tốt chứ? Mượn đọc điển tịch cũng phải trả linh thạch, chi bằng tiết kiệm, trả hết tiền nợ mua động phủ sớm một chút, sau khi có được khế đất đó chính là vật truyền thừa của gia tộc.”

Động phủ ở Tiểu Đan Sơn, nếu trước khi tu sĩ chết trả hết tiền nợ, khế đất có thể truyền lại cho con cháu hoặc đệ tử có linh căn.

Linh căn rất hiếm có, có rất ít phàm nhân có được nó.

Cổ Thần cười không ít thê tử ở phạm tục, mấy năm trước có được một đứa cháu trai có Tứ linh căn, nên mới bắt đầu liều mạng làm ruộng kiếm linh thạch.

Động phủ ở Tiểu Đan Sơn không cấm đạo lữ song tu vào ở, nhưng lại không cho phép gia tộc cùng trú ngụ, hành động này thúc đẩy việc tiêu thụ động phủ, về cơ bản là cấm tiết chế lực gia tộc khổng chế đệ tử của Đan Đỉnh Tông.

Cổ Thần sẽ trả hết tiền nợ mua động phủ mà hắn đang cư trú, rồi sau đó đổi một động phủ khác để tu hành, vậy thì cháu trai của hắn sẽ không phải có áp lực chuyện trả nợ nữa.

“Chúng ta đã bị động phủ bóc lột hơn phân nửa đời người, dù sao thì cũng không thể nào để cho con cháu chịu khổ nữa.”

“Cổ huynh nói đúng.”

Chu Dịch gật đầu nói: “Gia tộc đời đời truyền thừa, có lẽ một ngày nào đó xuất hiện một người có nhị linh căn thậm chí là Thiên linh căn, trực tiếp bá nhập Đan Đỉnh Tông, lúc mình biến thành chủ nhân của Tiểu Đan Sơn.”

Cổ Thần cười nói: “Giống như Lăng gia kia sao?”

Lăng gia vốn dĩ cùng tương tự như Cổ Thần, trong tộc có hai tu sĩ làm ruộng ở Tiểu Đan Sơn, kết quả trong nhà sinh ra một cháu gái có Song linh căn, lập tức trở thành đệ tử chính thức của Đan Đỉnh Tông.

Thúc thúc gia gia nhờ vào cháu gái, mà cũng không cần phải trồng ruộng nữa, được sắp xếp làm việc trong văn phòng.

“Thời thế thay đổi, không ai nói trước được.”

Chu Dịch âm thầm nói: “Huyền diệu khó lường như vậy, chẳng phải là sức hút của Tu Tiên giới hay sao?”

“Ha ha! Ta tu hành gần trăm năm đạo, lại nhìn không thấu bằng một người trẻ tuổi như ngươi.”

Khi Cổ Thần nói chuyện cũng không quên vận chuyển công pháp, vừa nói chuyện vừa khôi phục một phần pháp lực, đứng dậy đi tưới linh điền.

Chu Dịch lại uống thêm ly nước ô mai, để lại hơn nửa vò, kẹp thoải bản rồi đi.

.....

Khu giao dịch.

Chu Dịch khoanh tay, đi khắp hang cùng ngõ hẻm dạo một chuyến.

Gặp được tu sĩ quen biết thì cười gật đầu, nói chút chuyện vô bổ, kiểu như gần đây có khỏe không, cũng chống đỡ được vv.

Vào các cửa tiệm nhìn xem, hỏi giá, nắm bắt chuẩn xác tình hình thị trường.

Vật phẩm bày bán hai bên đường có thể bán qua tay, giá cả cũng thấp hơn hai ba phần số cửa hàng, chỉ là chất lượng, thật giả khó lường, nếu như không có con mắt nhìn thì chắc chắn sẽ bị lừa.

Thường xuyên có lời đồn, tu sĩ nào đó bắt được một món hời ở quầy hàng ven đường, đồ vật có giá mấy khối linh thạch bán qua tay đã biến thành mấy trăm mấy ngàn khối.

Chu Dịch cũng chỉ lắng nghe một chút, coi như chuyện cười vui đùa mà thôi, kẻ nào tin thì kẻ đó chính là đồ ngốc!

Nhìn thấy Hồ đạo nhân bán rượu, đầu tóc hoa râu, đạo bào trên người bốc lên mùi men rượu nồng đậm, chỉ cần nói chuyện là lộ ra hai chiếc răng cửa.

Trên quầy hàng trưng bày hai mươi bình rượu, dùng đất sét niêm phong miệng bình, dán những con số từ một đến hai mươi không giống nhau.

Người thường xuyên đi dạo đều biết, Hồ đạo nhân chỉ biết ủ một loại linh tửu là “Xích Hồng”. Khi rót rượu vào trong chén, như cầu vồng màu đỏ rực xuất hiện, bùng lên rực rỡ lung linh, nên nó mới có tên như vậy!

Chu Dịch ngồi xổm trước quầy hàng, hỏi: “Lão Hồ, hôm nay sao lại nỡ bán linh tửu ủ hai mươi năm chứ?”

Hồ đạo nhân nhếch miệng cười nói: “Hắc hắc! Ta đang vui mà, nhưng không nói cho người đâu!”

“Nào! Vò rượu hai mươi năm tuổi này bán rẻ chút đi, năm khối linh thạch bán cho ta.”

Chu Dịch ra giá không thấp, về cơ bản là đã móc hết tất cả số gia sản mà hắn có, may mà tuổi thọ vô hạn, không cần dùng linh thạch, linh đan để làm tăng tu vi.

Hồ đạo nhân do dự một lát, nể mặt khách quen, nói: “Bán cho ngươi.”

Chu Dịch thanh toán linh thạch, xách theo bình rượu rời đi.

Một đường đi vào khu giao dịch ở góc Đông Nam.

Tĩnh Hư trai.

Chu Dịch đi vào trong, nhìn thấy hai tu sĩ đang trả giá.

Những đồ bày bán ở đây là công pháp, ngọc bội pháp thuật, sưu tầm điển tịch chỉ là sở thích của chủ nhân Tĩnh Hư trai mà thôi.

Chủ nhân có đạo hào là Tĩnh Hư, tuổi tác hơn một trăm, tóc vẫn đen, chẳng khác nào ba bốn mươi tuổi, nghe nói là lúc còn trẻ thời đã dùng Trú Nhan đan, nên có thể giữ được dáng vẻ như vậy cho đến lúc chết.

Cho đến khi tu sĩ thanh toán linh thạch, kết giao cùng rời khỏi cửa hàng.

Chu Dịch xách theo rượu tiến vào, đặt nó cùng với quyển 《Tam Anh truyện》 lên quầy.

“Tiền bồi, sách này có phần sau không, xem mà ngửa ngáy trong lòng không dễ chịu.”

“Hay như vậy sao?”

Tĩnh Hư nói: “Thay vì xem những chuyện hoang đường trong quyển sách này, còn không có ích bằng đọc mấy quyển bút ký làm ruộng, có lẽ còn có thể thu hoạch nhiều hơn mấy thăng linh mẽ.”

“Đó mới không thú vị!”

Chu Dịch cười nói: “Tính tình và thiên phú này của ta, đại khái là vô duyên với những gì được viết trong sách, chẳng lẽ còn không thể mơ mộng một lần sao?”

“Ha ha ha, nói đúng!”

Tĩnh Hư tức khắc vui vẻ ra mặt, trực tiếp mở nắp vò rượu ra, ngửi mùi vị rồi sau đó trực tiếp đổ vào trong miệng.

Ừng ực ừng ực!

Nửa bình rượu xuống bụng, Tĩnh Hư lau miệng, đưa phần còn lại cho Chu Dịch.

“Hồ đạo nhân này tính tình chẳng ra làm sao, duy nhất có phương pháp ủ linh tửu, càng ngày càng đậm đà thơm ngon!”

“Đúng vậy, nếu không thì sao lão Hồ có thể tiêu dao như vậy!”

Chu Dịch ừng ực ừng ực uống hết nửa vò rượu, linh tửu thấm vào toàn thân, vận chuyển Quy Nguyên Quyết luyện thành pháp lực, có thể so với hơn mười ngày bế quan.

“Sảng khoái!”

“Nhà ngươi thật thú vị, làm ruộng một năm đổi bằng một câu sảng khoái.”

Tĩnh Hư lấy ra một quyển sách từ dưới quây: “Tác giả thoại bản kia tạm thời chưa viết, ta sẽ đích thân đi hỏi thúc hắc, lấy quyển này về đọc đi, chớ có đưa cho người khác.”

“Ồ?”

Vẻ mặt Chu Dịch hơi chững lại, từ chỗ lão đạo Tĩnh Hư mượn hơn trăm quyển sách, đây là lần đầu tiên được cố tình dặn dò.

Đưa hai tay nhận lấy quyển sách, nhìn thấy tựa đề trên mặt quyển sách.

《Tuỳ bút phân tích linh khí của Thanh Tịnh chân quân》.

Chương 73: Kim Đan chân quân.

Chân quân!

Chu Dịch đã ở phường thị này bốn năm, đã không phải là ma mới mới vào Tu Tiên giới.

Trúc Cơ tu sĩ thì được gọi là chân nhân, hiện giờ người cai quản ở Tiểu Đan Sơn đó là Huyền Lâm chân nhân.

Chỉ cần một câu nói thì cả triều đại sẽ thay đổi!

Uy thế như thế, nhưng đối diện với Kim Đan chân quân, cũng chỉ là một kẻ thiếu hiểu biết mà thôi.

Kim Đan chân quân phi thiên độn địa, thọ năm trăm tuổi, pháp bảo ném xuống núi lở đất nứt, về cơ bản đã thoát khỏi phạm trù “Con người”, gọi hắn một tiếng tiên nhân cũng không quá đáng.

Chu Dịch dùng hai tay nhận lấy bút ký, nhẩn nhẩn không dám lật xem.

“Tiền bối, quyển sách này quá quý trọng, ta không xứng với nó!”

Tĩnh Hư xua xua tay nói: “Cũng chẳng phải là thuyết pháp của chân quân, nó chỉ là một quyển bút ký mà thôi, bên trong cũng chẳng hề có ghi lại pháp thuật nào cả.”

“Vây..... Văn bối sẽ mặt dày mượn đọc!”

Chu Dịch biết được tính tình của Tĩnh Hư, bởi vì kế thừa cửa hàng của bậc cha chú truyền xuống, không cần phải thuê lại của phường thị, mỗi năm chỉ cần kinh doanh sơ sơ thì đã có thể kiếm mấy trăm khối linh thạch, có thể gọi là nói sao là vậy hoặc là lắm tiền nhiều của.

Đương nhiên, tu vi tầng chín Luyện Khí cũng là vốn liếng của Tĩnh Hư.

Cẩn thận thu hồi bút ký chân quân, rồi nói chuyện cùng Tĩnh Hư, chừng hai ba cái canh giờ mới cáo từ, phần lớn là nói về những câu chuyện trong sách.

Kiếp trước, Chu Dịch thích đọc một số sách giải trí như truyện tiên hiệp, không dám nói sức tưởng tượng có thể vượt qua được Tu Tiên giới, nhưng cũng có chỗ độc đáo của mình.

Ngẫu nhiên nói đến mấy tình tiết, khiến cho Tĩnh Hư vỗ tay khen ngợi, còn nói rằng sẽ nhờ người viết lại.

Loại sách thuần túy dùng để giải trí này, ở Tu Tiên giới bán chẳng được linh thạch, phần lớn là ảo tưởng, mộng tưởng của những tu sĩ buồn bức thất bại, may mắn gặp được nhân vật lớn yêu thích, thì có thể thưởng cho năm ba khối linh thạch.

Khi đó có lẽ tác giả đã tọa hóa rồi!

Rời khỏi Tĩnh Hư trai.

Chu Dịch không đi dạo ở khu giao dịch nữa, vội vàng trở lại động phủ, đóng cửa bế quan.

Tắm gội dâng hương rửa tay, mở trang đầu tiên của bút ký chân quân ra.

“Khi còn bé không biết vươn lên, tu tiên không tìm hiểu nguồn gốc, không tìm tòi, cho đến ngưng kết Kim Đan, không lo về tuổi tác mới có suy nghĩ.....”

Chu Dịch lập tức cảm thấy cạn lời cứng họng, phần mở đầu chính là một nhân vật lớn khoe ngàng đập vào trước mặt, đại ý là biếng nhác, mơ mơ hồ hồ rồi ngưng kết Kim Đan.

Năm nay Chu Dịch một trăm hai mươi sáu tuổi, còn chưa tu thành Luyện Khí trung kỳ, một tu sĩ Trúc Cơ bình thường thì cũng mới hai trăm tuổi, đến độ tuổi kia hẳn còn chưa chắc có thể luyện thành Luyện Khí hậu kỳ.

Tiếp tục xem tiếp, Thanh Tĩnh chân quân hưởng thọ bốn trăm năm tuổi, bắt đầu nghiên cứu về những thắc mắc khi còn bé.

Linh khí từ đâu mà đến?

Linh khí có đặc tính gì?

Câu hỏi điều tiên rất nhanh đã có đáp án, cũng không phải là do chân quân thí nghiệm nghiên cứu, mà là biết được sau khi thỉnh giáo sư tôn.

“Đại địa tổ mạch phân hoá làm vô số linh mạch, linh mạch hoạt động phát ra linh khí, căn cứ vào độ dài ngắn lớn nhỏ

chia ra thành tứ phẩm Thiên Địa Huyền Hoàng. Bên dưới linh mạch còn có linh địa, thuộc về loại linh khí tự nhiên hội tụ, sẽ không sinh ra linh khí mới.”

Chu Dịch xem đến đây, trong đầu đã có hình dung.

Chính thể như một cây đại thụ, tổ mạch chính là rễ cây, linh mạch chính là cành cây, sản sinh linh khí cho thế giới này.

Linh địa không thuộc về đại thụ, nguyên nhân hình thành không đồng nhất, có lẽ là Tụ Linh Trận Thiên Tiên, có lẽ là một linh vật nào đó, thậm chí có thể là huyết mộ của tu sĩ cấp cao hóa thành một nơi tụ linh với phạm vi nhỏ.

Đã từng nghe nói tu sĩ chiếm cứ linh địa, sử dụng huyết mạch để ràng buộc định cư tập trung, người ngoài gọi là gia tộc tu hành.

“Cho nên, nếu như tổ mạch bị chặn đứng, thì sẽ bước vào thời kỳ không có pháp thuật sao?”

Chu Dịch bóp chết ý tưởng nguy hiểm kia, chưa nói đến độ khó của việc chặt đứt tổ mạch, thì người kia tất nhiên sẽ trở thành mục tiêu công kích của tất cả tu sĩ bao gồm cả Yêu tộc.

Thanh Tịnh chân quân biết được cội nguồn của linh khí, rồi thỉnh giáo sư tôn đặc tính của linh khí, nhưng mà sư tôn cũng không biết rõ lắm, chỉ nói những gì mà mình hiểu được, không đồng nhất.

Ví dụ như tu sĩ cấp cao bước vào phạm tục, tu vi sẽ nhanh chóng giảm xuống, bản thân họ sẽ trở thành nguồn linh khí, núi đá cây cối chung quanh đều có khả năng trở thành yêu quái.

Ví dụ như pháp bảo nằm lâu dưới phạm tục, linh tính sẽ tan biến, cuối cùng trở thành phế liệu.

“Ồ? Chân quân sư tôn có nói những bảo vật nằm ở phạm tục trăm năm, nhưng vẫn có linh tính, tất nhiên sẽ có một tương lai có khó lường.....”

Trong lòng Chu Dịch vừa động, lấy gương đồng từ trong lòng ra.

Gương đồng có thể bắn ra linh quang, cố định âm hồn quỷ vật, cho nên nó có tên là Định Hồn kính.

“Tấm gương này là của Huyền Thanh đạo nhân, ban cho đệ tử Ngọc Linh Tử, Ngọc Linh Tử cách hiện tại đã qua ba trăm năm!”

Chu Dịch lật tới lật lui quan sát Định Hồn kính, sau khi rút pháp lực vào, dường như ánh sáng màu trắng trở nên mạnh hơn một chút.

“Thì ra tấm gương này đúng thật là một bảo bối, may mắn mà mình không cầm nó đi đổi linh thạch, nếu không thì không biết đã rơi vào tay kẻ nào rồi. Đáng tiếc, linh tính dễ dàng tan biến, nếu muốn khôi phục lại thì rất khó!”

“Không biết phải mất bao nhiêu năm mới có thể khôi phục lại uy lực vốn có của nó.”

“Không sao, những chuyện khác khó mà nói, nhưng ta thì có thể chờ!”

Chu Dịch bỏ Định Hồn kính vào trong lòng ngực, sau này tìm một pháp môn tế luyện, nuốt vào trong cơ thể uẩn dưỡng mới chắc chắn.

Tiếp tục lật xem bút ký, Thanh Tịnh chân quân dựa theo hình dung mà sư tôn nói, bắt đầu đào sâu thăm dò đặc tính của linh khí. Vấn đề này cũng không quá huyền diệu sâu sa, không mất bao nhiêu năm, Thanh Tịnh chân quân đã có kết luận.

“Linh khí sẽ phân tán từ nồng độ cao đến nồng độ thấp!”

Chu Dịch cẩn thận suy nghĩ, đúng thật là trước kia đã từng trải nghiệm như vậy.

“Thanh Tịnh chân quân luyện chế pháp bảo, bắt được yêu thú, thậm chí không tiếc thân mình mà chạy đến phạm tục sống mấy năm, phát hiện những Kim Đan của tu sĩ, nội đan yêu thú, pháp bảo v.v, chứa linh khí với nồng độ cao.”

“Một khi xuất hiện ở phạm tục, thì sẽ tan biến mà không chịu sự khống chế!”

Chu Dịch rất kính nể với tinh thần hi sinh của Thanh Tịnh chân quân, lỡ đâu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cũng có thể khiến cho Kim Đan vỡ nát.

“Thanh Tịnh chân quân chuyên nghiên cứu về Tụ Linh Trận pháp, muốn nhốt linh khí lại, nhưng mà căn cơ của trận pháp

cũng là linh khí. Còn những thứ như là trận bàn, trận kỳ, khắc văn đều có liên quan đến linh khí, cuối cùng chỉ có thể tri hoãn quá trình tan biến, không thể khiến cho nó không tan biến.”

“Còn những thứ như linh đan, linh thạch, phù triện vv, phàm là vật có linh khí, nếu như đặt ở phàm tục quá lâu thì sẽ trở thành phàm vật.”

Chu Dịch xem đến đây, trầm ngâm suy tư, chậm rãi lật đến trang cuối cùng.

Quả nhiên.

Thanh Tịnh chân quân dùng nó để phán đoán, linh khí là căn cơ của tiên đạo, linh mạch là căn cơ của linh khí.

Một khi tổ mạch bị hao tổn, Tu Tiên giới sẽ xuất hiện đại kiếp nạn!

Cả quyển sách trước sau cũng không hơn một vạn chữ, nhưng gần như là tương đương với một luận văn, thực tế cũng là như thế. Thanh Tịnh chân quân thông qua thí nghiệm nhiều lần, thăm dò nguồn gốc, đặc tính của linh khí, đây là một phương pháp thuộc về nghiên cứu khoa học.

Khoa học không phải là vật lý và hóa học, mà là công cụ để tìm kiếm chân lý.

“Quyển bút ký này khiến cho ta mở rộng tầm mắt, giá trị của nó gấp cả trăm ngàn lần so với tiền mua rượu, sau này làm việc, nhân định có cơ sở lý luận để dựa vào, có thể xua tan sương mù, đến thẳng trọng tâm.”

“Chẳng trách tiền bối không cho truyền ra ngoài, để cho người có ý đồ biết được, có lẽ sẽ trở thành tai họa!”

Chu Dịch nhìn người rất phiền diện, dù sao thì ở Tu Tiên giới người nhiều, chưa bao giờ thiếu cái loại hình bản thân không muốn sống, vì thế kéo mọi người cùng chết theo.

Tuy rằng rất khó phá hỏng tổ mạch, nhưng là con đề ngàn dặm sụp vì tổ kiến, liên tục có tu sĩ tiếp nối nhau đi phá hoại, chung sẽ tạo thành đại họa.

Chu Dịch niệm thầm 《Dưỡng Thần luận của Thanh Vi chân nhân》, ngưng thần tĩnh khí, lắng lại nỗi lòng đang dậy sóng.

Kim Đan chân quân tìm hiểu về căn nguyên của Tu Tiên giới, đúng thật là khiến cho người ta chấn động khâm phục, nhưng mà chuyện này quá xa xôi với Chu Dịch, chuyện ưu tiên hàng đầu trước mắt là làm ruộng, luyện công, sớm ngày đột phá tầng bốn Luyện Khí.

Huống chi, nếu như tổ mạch thực sự bị chặt đứt, đối mặt với không có pháp thuật, tiên chết, ma diệt.

Chu Dịch vẫn cứ sống ở thế gian, thậm chí dựa vào võ đạo mà trở thành người mạnh nhất thiên hạ!

“Dường như đây là một con đường tắt, không cần phải trải qua mấy ngàn mấy vạn năm tu tiên, là có thể đạt tới..... Vô Lượng Thiên Tôn! Bàn đạo xưa nay từ bi, tại sao lại có ác niệm như vậy, thiện tai thiện tai!”

Chu Dịch tu hành một đêm, pháp lực hơi có tinh tiến.

Hôm sau.

Đi đến Tĩnh Hư trai, phát hiện cửa chính đóng chặt, trên cửa có dán một tờ giấy.

Ra ngoài vân du, ngày về chưa định!

“Chắc chắc chắc, không hổ là đại gia có cửa hàng, mỗi tháng mấy chục trên trăm linh thạch mà chẳng thèm, chừng đó có thể đến Phượng Minh lâu được nhiều lần đấy!”

Chu Dịch vất vả bốn năm, còn chưa được thưởng thức mùi vị của nữ tu, chỉ nghe nói là họ tinh thông thuật song tu.

Vui vẻ sung sướng khiến tu vi tăng lên, thật sự là tuyệt không thể tả!

Chương 74: Tà ma ngoại đạo.

Sách cũ còn chưa đọc xong, sách mới chưa mượn được.

Chu Dịch dạo một vòng quanh khu giao dịch, thấy giá hàng hóa ổn định thì rất yên tâm.

Gặp được mấy ma mới bị lừa gạt, bỏ linh thạch mua linh vật được chế tạo từ Thượng Chu, còn vui mừng rạo rức cho rằng đã vớ bở rồi.

Tán tu mới tới phường thị, có lẽ là ở trần gian cao cao tại thượng quen rồi, cũng có lẽ là thật sự tự cho mình là siêu phàm, lúc nào cũng cho rằng bản thân mình là nhân vật chính trong thoại bản, ra cửa sẽ đụng phải cơ duyên, ở phường thị nhất được món hời.

Chu Dịch đứng ở bên cạnh nhìn, đương nhiên sẽ không nhắc nhở.

Phường thị dám ngang nhiên bán hàng giả, tu sĩ chào hàng linh vật Thượng Chu, tất cả đều có quan hệ.

Lưu sư huynh đã khéo léo nhắc nhở, Chu Dịch đừng nên phá vỡ luật ngầm, những kẻ đó có thể làm những chuyện lừa gạt ở phường thị Tiểu Đan Sơn, ít nhất cũng có đệ tử chính thức chống lưng, nếu không thì sớm đã bị tà ma ngoại đạo đánh chết rồi.

Người mua vui vẻ phấn chấn rời đi, người bán cuốn gói chạy lấy người.

“Khi người tham chút tiền lẻ, thì người khác đang nhìn chăm chăm vào tiền vốn của người!”

Chu Dịch nhìn tấm gương của những người khác, cảnh giác mọi lúc mọi nơi, đỡ phải sau này rơi vào cạm bẫy do lòng tham.

Những kẻ lừa đảo ở Tu Tiên giới không chỉ lừa gạt bằng miệng lưỡi, ví dụ như vị nữ tu sĩ cách đó không xa, khi giới thiệu linh vật có pháp lực dao động, người mua hai mắt mất hồn, mờ mịt mớc linh thạch ra.

Chạng vạng.

Chu Dịch đi đến linh điền của mình thi triển Linh Vũ thuật, nhưng mảnh ruộng kế bên thì trống rỗng, linh mẽ sắp chín không người chăm sóc.

“Cổ huynh đâu rồi?”

Mấy năm nay Cổ Thần làm ruộng không kể ngày đêm, thà rút bớt thời gian tu hành, cũng muốn kiếm cho tôn nhi một tiền đồ tốt, bất kể hần tu tiên có ích lợi gì, thì phần tình cảm săn sóc này đủ để cho người ta kính nể.

Linh mẽ sắp chín rồi, Cổ Thần không có mặt tất nhiên là đã xảy ra chuyện lớn.

“Hy vọng tất cả mọi thứ đều suông sẻ!”

Chu Dịch tu hành ở phường thị, chưa từng nhìn thấy chuyện giết người đoạt bảo gì đó, nhưng sẽ không ngây thơ cho rằng không có chuyện này.

Con người vốn là ham ăn biếng làm, tu sĩ cũng là như thế, thậm chí dục vọng với tài nguyên lại càng lớn hơn, làm ruộng cả một năm mới tích cóp được mấy viên linh thạch, làm sao mà nhanh bằng việc ăn cướp được chứ?

Cho nên, Cổ Thần quen biết với Chu Dịch mấy năm, hai bên đều không biết quê quán của nhau ở nơi nào.

Trở lại động phủ.

Đả tọa luyện khí đến lúc bình minh.

“Bình cảnh của Luyện Khí trung kỳ khó hơn rất nhiều so với dự đoán. Cho dù tư chất của Cổ Thần có thấp kém như thế nào nữa, ít nhất hần cũng có linh căn, còn mình thì ngay đến cả Ngũ linh căn cấp thấp nhất cũng không có!”

Chu Dịch dự tính rằng phải tu luyện thêm mười năm tám năm, mới có thể tấn chức tầng bốn Luyện Khí.

“Nhân tiện có thể tích cóp chút linh thạch, mua Thủy Động thuật để học, khi trốn chạy có thể nhảy vào biển rộng an toàn vô ưu!”

Chu Dịch biết rất rõ giá cả ở phường thị, Thủy Động thuật ước chừng có mười mấy loại, loại thượng đẳng nhất chính là Thủy

Nguyên Độn của Ngọc Pháp các, giá bán là năm mươi khối linh thạch.

“Cũng tương đương với việc trồng trọt linh điền năm năm, thời gian nhoáng cái là qua ấy mà!”

.....

Sáng sớm hôm sau .

Chu Dịch không trực tiếp ra ruộng, mà là xem xét ba Linh Nguyên hoa được trồng trong viện.

Linh nguyên hoa là chủ được để luyện chế Bồi Nguyên Đan, được mười năm được linh thì có thể thu hoạch, một gốc bán được một viên linh thạch.

Xới đất, tưới nước, tỉ mỉ chăm sóc.

“Xác suất nảy mầm cũng quá thấp, sau khi nảy mầm thì cũng chết mất chín phần!”

Chu Dịch lấy hạt giống được liệu ra, trồng thêm vào chỗ còn trống trong được điền.

Sân viện trong động phủ của tu sĩ có diện tích chừng hai ba trượng, chính giữa chừa lại một con đường nhỏ để ra vào, có thể tạo thành hai mảnh được điền, dùng để trồng một chút linh được để trồng sống dai để bán.

Động phủ ở phường thị Tiểu Đan Sơn mắc thì mắc thật, nhưng sau khi bán cho tu sĩ thì sẽ không quản lý việc sử dụng.

Thật sự nếu như không sợ mất mặt, hủy đi hai căn phòng phụ ở hai bên Đông Tây, cải tạo tất cả thành được điền cũng không ai quản, trên thực tế không ít tu sĩ đã làm như vậy, động phủ bị phá hết chỉ còn sót lại tường vây và giường.

Phường thị có hộ sơn đại trận bao phủ, không cần lo lắng chuyện mưa tuyết mưa đá, không chừng tu hành lộ thiên còn hiệu quả hơn!

Chỉ là xác suất nảy mầm của linh được cực thấp, lại cần nhiều thời gian, thực sự kiếm được linh thạch cũng không nhiều lắm.

Chu Dịch mua không ít hạt giống hoa Bồi Nguyên, cũng không trông cậy vào trồng được liệu phát tài trong thời gian

ngắn, mà là chậm rãi học tập kinh nghiệm gieo trồng linh dược.

Học chừng tám mươi một trăm năm, về cơ bản sẽ trở thành lão nông số một ở phường thị, dù sao thì những người lợi hại hơn Chu Dịch đều đã chết rồi.

Khu vực trung ương và trung tâm của phường thị, tất cả đều là ruộng linh dược, dù sao thì bản lĩnh cơ bản của Đan Đỉnh Tông là luyện đan, có nhu cầu rất lớn đối với linh dược.

Đến lúc đó thuê vài mẫu linh dược điền, kiếm được nhiều tiền hơn so với linh mẽ!

Đến lúc đó lại trồng thêm mấy loại linh dược hàng đầu có dược linh dài vô cùng, chờ đến mấy trăm hơn một ngàn năm trưởng thành rồi, không cần phải luyện đan trực tiếp ăn sống rồi luyện hóa, cũng có thể dùng để đột phá cảnh giới.

Bán thì không có khả năng bán, tránh cho dẫn tà tu giết người đoạt bảo đến đây!

“Hạt giống linh dược hàng đầu quá mắc, tỷ lệ sống sót thì lại càng thấp, bất kỳ lúc nào cũng phải chăm sóc, bảo vệ, hay là tìm một nơi bí ẩn, trồng một vườn chờ mấy trăm năm thu hoạch là được.”

Chu Dịch cũng đã từng nghĩ đến việc bỏ linh thạch mua một quyền bí quyết gieo trồng linh dược.

Những đạo hữu bình thường hay uống rượu cười nói với nhau, vừa nghe nhắc đến phương pháp gieo trồng linh dược, thì liên tục lắc đầu tránh.

“Mới chỉ là kinh nghiệm gieo trồng mà đã khiến cho người ta trông có vẻ nghiêm trọng như vậy, càng đừng nói đến truyền thừa tứ nghệ tu chân, tu sĩ bình thường căn bản là không thể tiếp cận được!”

Đi vào linh điền, vẫn không thấy Cổ Thần ở mảnh ruộng kế bên.

Chu Dịch chưa từng quá để ý, nhưng bây giờ thi triển Linh Vũ thuật đã thuần thục hơn rất nhiều so với trước kia.

Năm nay sản lượng trên một mẫu có hi vọng vượt qua một thạch, đã được coi như là nông dân tương đối đủ tư cách rồi,

sau này có thể đạt tới cảnh giới như của Lưu sư huynh, mỗi năm có thể có dư hơn trăm khối linh thạch.

Thời gian trôi mau.

Nửa năm trôi qua nhanh chóng.

Linh mẽ ở ruộng kế bên đã chín, đội chấp pháp thu hoạch giúp, cũng ghi chép lại trong hồ sơ.

Nếu như Cổ Thần còn sống, phường thị sẽ dựa theo quy định, trả lại phần linh mẽ này.

Loại chuyện này cũng không ít thấy, không ít tu sĩ ra ngoài rèn luyện vân du, thì không trở về nữa.

Phàm tục giới tàn khốc ác liệt, nó được thể hiện bằng những lời kêu than của người bị oan, nhiều người nhìn thấy nghe thấy, nhưng trong Tu Tiên giới thì lại yên lặng không tiếng động, lặng lẽ hồn phi phách tán.

Hôm nay.

Chu Dịch đi vào ruộng, bỗng nhiên nhìn thấy hình bóng quen thuộc, đang ngồi xổm ở đầu bờ ruộng nhìn linh điền ngo ngoe.

“Cổ huynh.....”

Chu Dịch tiến lên chào hỏi, nhìn thấy cánh tay áo phải trống không của Cổ Thần, nghi hoặc nói: “Cánh tay của ngươi sao lại thế này?”

“Khụ khụ khụ!”

Cổ Thần ho khan kịch liệt vài tiếng, sắc mặt tái nhợt nói: “Đấu pháp cùng tà tu, liều mạng chặt một cánh tay, tiền hẩn xuống địa phủ.”

Chu Dịch rất ngạc nhiên, Cổ Thần bình thường hiền lành, chẳng khác nào một lão nông làm ruộng, vậy mà có thể chém giết tà tu.

Tà tu không chỉ là người tu luyện tà công ma công.

Mà tu sĩ sống bằng cách giết người đoạt bảo, cũng thuộc về tà ma ngoại đạo, bọn họ không lao động gì, tài nguyên tu luyện đều dựa vào việc cướp bóc. Sau khi cướp bóc thành công, thay

một gương mặt khác đến phường thị tu hành, hết tài nguyên thì lại đi cướp bóc.

Loại tu sĩ này tàn nhẫn độc ác, phần lớn tinh thông đấu pháp, rất ít có địch thủ cùng cấp bậc.

Sắc mặt Cổ Thần ảm đạm, hỏi: “Người nói những kẻ tà tu kia, sao mà đến ngay cả người già con nít mà cũng xuống tay được?”

“Tà tu đã không tính là người rồi!”

Trong lòng Chu Dịch cũng đã có chút suy đoán, đại khái là tai họa tan gia diệt môn rồi, nói: “Bọn họ dẫm lên xương cốt mà tu hành, rồi cũng sẽ có một ngày trở thành xương cốt dưới chân người khác, sẽ không kết quả khác đâu.”

“Ta không quan tâm đến sinh tử của bọn họ, chỉ muốn cho cháu ngoan của ta sống lại.”

Cổ Thần lẩm bẩm nói: “Để chuộc cháu ngoan, ta bán tất cả đồ vật, xém chút nữa thì đi làm đợc nhân, khó khăn lắm mới gom góp đủ linh thạch, thì tà tu lại không nể tình.”

Chu Dịch trấn an nói: “Ít nhất thì cũng báo được thù.”

Giọng nói của Cổ Thần có chút tuyệt vọng nói: “Làm người tốt thật khó!”

Chu Dịch không biết nên nói gì, dù sao cũng không thể nói là kẻ yếu quá khó khăn, Cổ Thần không thể nào không hiểu đạo lý này.

Một tu sĩ bình thường như Cổ Thần, biết rằng phường thị bóc lột ghê gớm, vẫn không sợ khổ không sợ mệt mà làm ruộng.

Dù sao thì Tiểu Đan Sơn vẫn tuân thủ quy định, chừa lại một con đường sống.

Những kẻ tà ma ngoại đạo không quan tâm đến quy củ, giường cao lá cờ tiêu dao tự do, phản kháng áp bách gì gì đó, làm chuyện giết người cướp bóc, thật ra bọn chúng chính là sơn tặc thô phỉ.

Chu Dịch thường xuyên chế nhạo Tiểu Đan Sơn lòng dạ đen tối, nhưng lại tình nguyện tuân thủ quy định của phường thị, bởi vì hoàn cảnh sống an toàn quan trọng hơn!

Chuyện này chẳng liên quan gì đến thuần phục, nô tính, mà là đặt ra quy tắc, mọi người tuân thủ mới an toàn. Nếu thật sự cảm thấy Tiểu Đan Sơn không được, có thể tự tìm kiếm những phường thị khác, cũng chẳng ai ngăn cản.

“Chu huynh, đợi đến khi ta chết, người hãy chôn tro cốt của ta trong linh điền này!”

Cổ Thần nói xong khó khăn đứng lên, hiển nhiên là đã bị thương nặng khi đấu pháp với tà tu, lảo lư trở về động phủ.

Chu Dịch nhìn bóng dáng cô đơn của Cổ Thần, thở dài một tiếng, thi triển Linh Vũ thuật tưới linh điền.

Một người sống không có sự phấn đấu, mơ màng hồ đồ, chẳng khác nào chết rồi!

Lời tác giả: Chương cuối cùng giải thích câu hỏi của chương trước.

Thứ nhất: Thế gian linh khí

Tông môn lợi dụng trận pháp, hạn chế ép buộc linh mạch sinh ra linh khí, khiến cho linh khí trong phường thị nhiều hơn. Linh khí trong phạm tục ít ỏi, là bởi vì không thể nào không chế hoàn toàn linh khí, khiến cho nó tan biến.

Nếu không bố trí trận pháp hấp thu, thì về cơ bản linh khí trong thiên hạ đều như nhau, chỉ có bên trong linh mạch sẽ cao hơn một chút.

Ngầm hiểu: Thánh nhân bất tử, đạo tắc liên miên.

Thứ hai: Tu sĩ cao cấp

Đọc được câu hỏi của người đọc nói rằng Nguyên Anh của Tu Tiên giới đuổi giết tu sĩ Luyện Khí, Nguyên Anh đạo quân cho dù có đến thế giới phạm tục, cũng không phải chỉ trong vòng mười năm tám năm thì cảnh giới sẽ bị giảm đi.

Chương trước đã từng lấy pháp bảo làm ví dụ, cho dù không phong ấn, linh khí tự động tan biến hơn trăm năm vẫn có linh tính.

Tu sĩ sẽ chủ động không chế sự phân tán linh khí, bất kể là trận pháp, pháp bảo, thần thông hay là những thứ khác, sẽ

khiến cho tốc độ tan biến của linh khí trở nên cực chậm, mấy chục năm cho đến trăm năm thậm chí nghìn năm qua đi cũng sẽ không bị hạ cảnh giới.

Cho nên không tồn tại tình huống Nguyên Anh đạo quân không dám đuổi giết tu sĩ Luyện Khí!

Thế giới tu tiên trước mắt, chuyện linh khí tan biến đối với đấu pháp chém giết, căn bản không ảnh hưởng, bởi vì tốc độ tan biến quá chậm, trừ phi hai người đấu pháp trong mấy trăm năm liên tục.

Tương lai đến khi xuất hiện thời đại không pháp thuật, người chết cuối cùng nhất định sẽ là những lão bất tử tự phong ấn linh khí, xem ai có thể chịu đựng được tốt nhất, trước khi chết chịu đựng đến khi linh khí phục hồi thì lại tiếp tục sống tiếp.

Linh khí là giả thuyết cơ sở của câu chuyện này, cũng chính là kết cấu hạ tầng, ảnh hưởng đến hướng đi của toàn bộ câu chuyện.

Chương 75: Di chúc của Cổ Thần.

Cổ Thần đã chết.

Khi phát hiện ra thì đã là năm thứ hai.

Đầu tiên khi nhìn thấy chấp pháp đội, đến nhà đòi thu linh thạch, mới biết được Cổ Thần vô thanh vô tức chết ở trong động phủ.

Loại chuyện này rất thường thấy ở phường thị, động phủ là lãnh địa tư nhân, nếu như không phải người quen biết thì không được tùy tiện xông vào.

Chu Dịch đang thi triển linh vũ quyết, Trương sư huynh ở chấp pháp đội tìm lại đây.

“Chu lão đệ, trước khi chết Cổ Thần để lại một phong thư cho ngươi.”

Trương sư huynh cũng được xem như người quen, cũng đã ăn uống cùng nhau mấy lần ở Phượng Minh lâu, tính tình rất là lành lẹ.

Chấp pháp đội là bộ máy bạo lực nằm dưới sự quản chế của phường thị, tổng cộng có một trăm tu sĩ Luyện Khí trung hậu kỳ, thủ lĩnh là đệ tử chính thức của Đan Đình Tông, thực tế quản sự chính là mấy đệ tử ký danh.

Gia nhập chấp pháp đội thì mỗi tháng đều được phát bổng lộc là linh thạch, cũng ngang bằng với Chu Dịch trồng linh điền một năm, nhưng mà phụ trách duy trì trật tự ở phường thị, không thể tránh khỏi việc đấu pháp với tà ma ngoại đạo, thường xuyên nghe nói có người thân tử đạo tiêu.

“Trương sư huynh vất vả rồi.”

Chu Dịch không kiêng dè, trực tiếp mở phong thư.

Trong thư, Cổ Thần không nói bí mật gì cả, đầu tiên là kể chi tiết kiếp nạn trong nhà, cũng giống như những gì mà Chu Dịch nghĩ.

Kẻ mưu hại gia tộc của Cổ Thần không phải là tà tu, mà là bạn thân chí cốt của hắn.

Trong nhà bạn thân của hắn cũng một người con nổi dõng mang linh căn, vốn dĩ tính toán nhận Cổ Thần làm thầy, tương lai có thể kế thừa động phủ của Cổ Thần, kết quả mấy năm trước Cổ gia cũng có người nổi dõng có linh căn .

Bạn thân sinh lòng đồ kỵ, hóa thân tà tu giết chết người trong gia tộc Cổ gia, bắt cóc cháu của Cổ Thần đòi linh thạch chuộc người.

Nào biết anh nông dân ngày thường trung thực, nhưng khi đầu pháp giết chết được tà tu, mà bản thân cũng bị trọng thương không sống được bao lâu.

“Người làm ruộng, đều không phải là không có tâm huyết!”

Chu Dịch tiếp tục đọc thư, trước khi Cổ Thần trở lại Tiểu Đan Sơn, cũng đã giết chết cả nhà người bạn thân kia.

Cuối thư, Cổ Thần thẳng thắn nói ra thân phận, hắn vốn dĩ mang họ Liễu, là người Đại Ung Lăng Châu, hy vọng sau này “Chu” đạo hữu gặp được tu sĩ họ Liễu ở Lăng Châu, thì sẽ chiếu cố một hai.

Tà tu giết cả nhà Cổ Thần, nhưng dòng bên nhà Liễu gia còn có không ít người còn sống, Cổ Thần đã truyền công pháp cho tộc nhân.

Cổ Thần đã di chúc tặng cho Chu Dịch ba trăm khối linh thạch coi như là thù lao.

Cuối thư Cổ Thần dặn dò tới lui, trong Tu Tiên giới, bất kỳ kẻ nào đều không thể tin, không thể tin, không dám tin, cho dù là đạo hữu quen biết mấy chục năm cũng phải dè chừng!

“Ừ, ta vốn dĩ chẳng tin ai mà!”

Chu Dịch thở dài một tiếng từ trong đáy lòng, giao thư tín cho Trương sư huynh, nói: “Sư huynh, di chúc trong thư này có được công nhận không?”

Trương sư huynh nói: “Người bình thường tất nhiên là không được công nhận gì hết, nhưng với quan hệ của chúng ta thì đương nhiên là được rồi.”

Chu Dịch chấp tay nói: “Làm phiền Trương sư huynh, mấy ngày nữa cùng nhau đến Phượng Minh lâu uống rượu, nghe nói có một nữ tu mới đến, tinh thông một môn Diên Loan

công, nghe đồn rất có ích với việc đột phá bình cảnh tu hành.....”

“Phải đi chứ.”

Trương sư huynh liên tục đồng ý, trong lòng kinh ngạc về sự hào phóng của Chu Dịch.

Tu sĩ bình thường rất tiết kiệm linh thạch, loại nữ tu có công pháp đặc dị như vậy, ít nhất phải bỏ ra hai ba mươi khối linh thạch.

Chu Dịch nói: “Còn có một chuyện, sinh thời Cổ đạo hữu có nhờ vả ta, chôn thi hài của hắc ở mảnh linh điền này, xem như cát bụi lại về với cát bụi.”

Loại tu sĩ đơn độc như Cổ Thần, sẽ bị chôn ở khu vực được điền ở khu trung tâm, một loại linh dược đặc thù nào đó sẽ cắn nuốt xương thịt có chứa linh khí, sẽ sinh trưởng nhanh hơn.

Trương sư huynh lập tức đồng ý, nói: “Việc nhỏ.”

Mấy năm nay Chu Dịch xây dựng mối quan hệ, gặp phải chuyện lớn thì rất khó nói là sẽ có tác dụng, nhưng một chút việc nhỏ thì sẽ không bị bắt chẹt, làm khó dễ.

Không có Trương sư huynh làm chứng, thì di vật của Cổ Thần còn sót lại được bao nhiêu, thậm chí liệu rằng có còn lưu lại hay không, liệu rằng có vu cáo ngược lại Chu Dịch có động cơ giết người, mọi chuyện đều có khả năng.

Cùng ngày.

Thi hài của Cổ Thần được mai táng trong linh điền, không có ý lập mộ bia, động phủ bị phường thị thu lại, chờ đợi chủ nhân tiếp theo.

Chu Dịch không còn hàng xóm ruộng bên cạnh, hai đầu bờ ruộng cuối cùng cũng không còn người nói chuyện phiếm.

Mỗi ngày chỉ dốc lòng tu luyện, chăm sóc dược điền linh điền, thỉnh thoảng mời đạo hữu đến Phượng Minh lâu uống rượu.

Năm thứ sáu thu hoạch được thêm mấy đấu linh mễ, rốt cuộc lần đầu tiên cũng Chu Dịch được trải nghiệm mùi vị của song tu tư vị.

Uyển chuyển khúc chiết, tuyệt không thể tả, nữ tử phạm tục không thể sánh bằng!

“Ta cũng chỉ vì muốn đột phá bình cảnh của tu vi mà thôi!”

Năm thứ bảy.

Khi Chu Dịch đi dạo quanh khu giao dịch, vậy mà lại gặp được bạn cũ ở phạm tục.

Lý Hồng: Hoàng đế khai quốc Đại Càn, Hoàng Hậu Trần Cẩn Du cùng nhau xuất hiện, từ Đan Đỉnh các bước ra, thấp giọng thảo luận nên sử dụng đan dược như thế nào, làm sao để sử dụng khiến hiệu quả được cao hơn.

Dáng vẻ tính toán chi li, hoàn toàn không có uy nghi của đế hậu.

Chu Dịch đứng ở nơi xa khoanh tay đứng nhìn, mãi cho đến không thấy bóng dáng của hai người bọn họ, xoay người đi về hướng Phượng Minh lâu.

“Hôm nay nhìn thấy cố nhân, ai nấy đều mạnh khỏe, đáng để ăn mừng!”

Thời gian như thoi đưa, chớp mắt mà đã tu hành ở Tiểu Đan Sơn được mười bốn năm.

Đúng một trăm hai mươi năm kể từ khi Chu Dịch xuyên không, nên ăn mừng, muốn đến Phượng Minh lâu song tu.

Sáu năm nữa trôi qua.

Rốt cuộc Chu Dịch cũng đột phá tầng bốn Luyện Khí, đột phá một cách tự nhiên vô thanh vô tức, vừa đúng lúc Phượng Minh lâu mới có thêm một nữ đạo trưởng.

“Nên ăn mừng!”

Ngồi mà luận đạo, vô cùng vui sướng.

.....

Vào một ngày.

Chu Dịch đi dạo ở khu giao dịch như thường lệ, phát hiện giá cả của phù triệu hộ thể biến hóa, như Kim Cương phù, Thanh Tâm phù vv tăng mạnh lên gấp ba bốn lần.

“Chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì rồi!”

“Trước tiên phải tìm hiểu thật hư, rồi mới xem xét đến chuyện có nên trốn xuống biển hay không.”

Mấy năm nay Chu Dịch học ba môn pháp thuật, Thủy Nguyên Độn dùng để chạy trốn, Kim Quang chú hộ thể, Vân Yên thuật dùng để che giấu tầm mắt khí tức.

Đấu pháp có lẽ không được, nhưng về phần bảo vệ mạng sống thì rất ít người có cùng đẳng cấp có thể sánh bằng!

Phượng Minh lâu.

Chu Dịch tìm một bàn gần cửa sổ, chọn mấy món linh hào, dựng lỗ tai nghe người khác nói chuyện nghị luận.

Sau một lát, đại khái cũng biết được đã xảy ra chuyện gì.

Hôm qua phường thị xuất hiện đạo tặc, sau khi sử dụng kỳ dị mê hương với họ, cướp sạch linh thạch của hơn mười tu sĩ.

Trong đó có một kẻ xui xẻo, vừa đúng kỳ phải trả nợ tiền mua động phủ, bắt buộc dĩ chỉ có thể đi Tề Vân Phong đào quặng.

Đào quặng không giống làm ruộng, làm ruộng thì rườm rà nhưng an toàn, nhưng đào quặng thì có thể sẽ chết người.

Linh quặng thuộc về sinh vật cộng sinh với linh mạch, chỗ sâu trong mỏ linh quặng cách trung tâm linh mạch cực gần, những khoáng vật nằm sâu dưới nền đất như vàng ngọc sắt đá, được uần dưỡng bởi linh khí nồng đậm, năm rộng tháng dài hóa thành yêu quái.

Yêu quái sinh ra đã có tu vi Luyện Khí, lại có thiên phú pháp thuật độn địa, tu sĩ trong quặng mỏ đụng phải, chỉ cần không cẩn thận thì sẽ chết ngay tại chỗ.

Nghe đồn khi mới phát hiện được tử linh khoáng mạch ở Tiểu Đan Sơn, có yêu quái Kim Đan kỳ chiếm cứ, bản thể của nó chính là một khối tử linh đồng, lực phòng ngự kinh người, lại có ưu thế về địa bàn, Đan Đỉnh Tông phái đến mấy vị chân quân mới giết được nó.

Chân quân đã giết sạch yêu quái có tu vi Trúc Cơ, còn sót lại yêu quái có tu vi Luyện Khí thì quá nhiều lại phân tán, nên đã giao cho chân quân các đời đóng giữ ở đó từ từ diệt trừ.

Hiện giờ mấy trăm năm qua đi, số yêu quái trong quặng mỏ đã còn rất ít, nhưng vẫn còn những nguy hiểm nhất định.

Nhưng mà đào quặng cũng có chỗ tốt, bởi vì quặng mỏ cách linh mạch cực gần, bên trong tràn ngập linh khí tinh khiết đến cực điểm, vừa đào quặng cũng có thể dùng nó để tu hành.

Tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ ở phường thị Tiểu Đan Sơn, cần phải có một lượng lớn linh thạch để mua sắm Trúc Cơ đan, đồng thời với sức mạnh của bản thân cũng không sợ đụng phải yêu quái, vì thế hàng năm đều đến Tề Vân Phong đào quặng.

“Đạo tặc cướp được một lượng lớn linh thạch, tất nhiên đã chạy khỏi phường thị, chấp pháp đội cũng khó truy tìm tung tích!”

Chu Dịch nhẹ nhàng thở ra một hơi từ đáy lòng, chỉ cần không phải là chiến tranh quy mô lớn là được, đạo tặc trộm linh thạch vẫn chưa làm hại đến tính mệnh con người, cho nên bên trong phường thị vẫn cứ an toàn.

Huống hồ, mấy năm nay Chu Dịch cũng đang đợi ngày này, phường thị động phủ xuất hiện nhân tố không an toàn.

“Chậm rãi chờ đợi thiên thời mười mấy năm, rốt cuộc cũng nghênh đón cơ hội phát tài, còn cần phải lên kế hoạch một phen.....”

Chương 76: Mê Tung trận pháp.

Phường thị Tiểu Đan Sơn thu thuế cao, tán tu cũng không muốn rời đi, có hai nguyên nhân.

Thứ nhất là linh khí, thứ hai là an toàn.

Hiện giờ vụ án đạo tặc đã xuất hiện, tất nhiên khiến cho tinh thần của tán tu trong phường thị hoảng sợ, e sợ số linh thạch vất vả tích góp bỗng chốc biến thành mây khói.

Tuổi thọ của tu sĩ Luyện Khí kỳ nhiều nhất là một trăm năm mươi năm, phần lớn sống đến một trăm hai mươi ba mươi tuổi, gặp phải tổn thất như vậy, nhẹ thì ảnh hưởng đến mười mấy năm tu hành, nặng thì trực tiếp bị chặt đứt tương lai.

“Bán xẻng cho người đãi vàng, lắp cửa chống trộm cho người bị trộm, cho nên, mọi người chắc sẽ bỏ linh thạch ra để mua một trận pháp phòng hộ chứ nhỉ?”

“Dù sao thì Thanh Tâm phù, Kim Cương phù chỉ có thể dùng để đánh trả, mà Mê Tung trận có thể phòng bị đấy!”

Bình thường Chu Dịch tu hành ở Đông sương phòng, bên trong bố trí Mê Tung trận, đáng tiếc đạo tặc nghĩ hần quá nghèo không có tới, nếu không thì cũng kiếm chác được một món linh thạch.

Trung tâm của Mê Tung trận chỉ cần vẽ một cây cờ Mê Tung trận, còn trận pháp khắc văn thì cần phải bố trí ngay tại chỗ, tổng phí tổn không vượt quá một linh thạch. Sau khi khởi động trận pháp thì có thể làm nhiễu loạn phương hướng, tầm mắt của con người, tu sĩ không biết phương pháp phá trận, rơi vào trong đó thì sẽ quay mòng mòng.

Trận pháp này cũng có hiệu quả phòng hộ quá mạnh, nhưng mà dùng để cảnh báo có người ngoài xâm nhập, thì dư sức.

“Chỉ bán mỗi trận kỳ, thì không kiếm được bao nhiêu linh thạch, đến lúc hẹn gặp Lưu sư huynh, Trương sư huynh ở Phụng Minh lâu rồi!”

.....

Phụng Minh lâu.

Nghe nói có cách kiếm linh thạch, Lưu sư huynh, Trương sư huynh đồng ý đến đây.

Nhoáng một cái đã hai mươi năm trôi qua, Lưu sư huynh đã hơn trăm tuổi, mái tóc hoa râm đã hoàn toàn bạc trắng, nặng nề rệu rã.

Trước khi bàn chuyện thì phải ăn uống no say, tiên nhân hay phàm nhân đều là như thế.

Rượu quá ba tuần.

Chu Dịch lấy ra một cây cờ Mê Tung trận, nói: “Hai vị sư huynh, đây là phương thức kiếm tiền, chỉ cần bố trí Mê Tung trận, động phủ sẽ không cần phải sợ đạo tặc trộm linh thạch.”

Bởi vì đạo tặc chỉ trộm linh vật linh thạch, trên phố đã đặt biệt hiệu cho chúng là linh thạch đạo tặc.

Trương sư huynh kinh ngạc, Chu Dịch vậy mà lĩnh ngộ được trận pháp, nhưng mà tu sĩ đều có bí mật, kiêng kỵ nhất là dò xét truyền thừa.

“Chu sư đệ, ta chỉ biết đánh đánh giết giết, nhưng không hiểu trận pháp. Nếu như người bán trận kỳ mà gặp phải kẻ nào không có mắt nhìn, cứ tới tìm ta, nhất định sẽ cho bọn hắn biết được quy củ.”

Lưu sư huynh thì hai mắt híp lại, chậm rãi nói: “Chu sư đệ dự tính để cho ta bán trận kỳ hay sao?”

“Nếu ta tự mình đi bán, chưa nói đến các loại phiền toái, tu sĩ tất nhiên sẽ đòi giảm giá ép giá.”

Chu Dịch nói: “Lưu sư huynh lập một bảng hiệu ở văn phòng, khi Trương sư huynh đi tuần tra thì thông báo cho các tu sĩ ở các động phủ một tiếng, định giá sẵn cho Mê Tung trận, vậy thì việc mua bán đã thành!”

Trương sư huynh vừa nghe đã hiểu, linh thạch này kiếm quá dễ, cười nói: “Chu huynh đệ, vụ làm ăn này chúng ta này có thể kiếm được bao nhiêu?”

Chu Dịch nói: “Mê Tung trận này của ta bán giá mười linh thạch, hai vị sư huynh muốn bán bao nhiêu thì tùy ý!”

Trương sư huynh yên lặng tính toán một phen, nói với Lưu sư huynh: “Trận pháp huyền diệu thâm ảo, hướng hồ liên quan đến an nguy của tánh mạng, bán mười lăm hay hai mươi khối cũng không mắc nhĩ?”

“Năm mươi!”

Lưu sư huynh chậm rãi, thâm trầm nói : “Tận dụng thời cơ, động phủ trận pháp là làm một vụ lớn, dứt khoát kiếm một món lớn.”

Chu Dịch nhíu mày, đưa mắt nhìn Trương sư huynh, không rõ tại sao Lưu sư huynh ngày thường hiền từ, hào phóng với người khác, bỗng nhiên lại tham lam như vậy.

Năm mươi khối linh thạch là thu hoạch cả một năm của tu sĩ bình thường, vì linh thạch bị đạo tặc uy hiếp, có khả năng sẽ cắn răng mà mua, nhưng mà sau chuyện này tất sinh oán hận.

Chẳng lẽ tuổi thọ của Lưu sư huynh sắp hết, già rồi nên hồ đồ?

Lưu sư huynh nói: “Trương sư đệ có thể bàn bạc với Lý thống lĩnh của chấp pháp đội, ta cùng với Lăng gia giao hảo, dùng quyền lực của hai vị đệ tử chính thức , trực tiếp dùng danh nghĩa phường thị để làm chuyện này.”

Chu Dịch bừng tỉnh nhận ra, đây chẳng phải là xưởng sản xuất tư nhân lách mình biến hoá, thành đơn đặt hàng của chính phủ đây sao!

Vùng ven phường thị Tiểu Đan Sơn có bốn năm ngàn động phủ, mười cái thì có hai ba cái đã có người ở, tuy rằng động phủ ở khu vực trung tâm ít, nhưng mà tỉ lệ người cư trú cao, số lượng tu sĩ không kém bao nhiêu so với vùng ven.

Khu vực bên trong tắc có trận pháp của Đan Đỉnh Tông, đừng nói đến linh thạch đạo tặc, Trúc Cơ chân nhân cũng không thể phá được trận pháp này!

Làm một phép tính đơn giản, thì đây là một môi làm ăn lớn có giá tầm mười vạn linh thạch.

Đệ tử chính thức của Đan Đỉnh Tông cũng là tu sĩ Luyện Khí kỳ, sau khi Lưu sư huynh làm cầu nối, tuyệt đối không thể nào cự tuyệt một số lượng linh thạch như vậy.

“Chẳng trách đều thích nhận đơn đặt hàng của chính phủ.....”

Suy nghĩ của Chu Dịch thay đổi thật nhanh, việc này mình tuyệt không thể làm chim đầu đàn, lặng lẽ kiếm chút đỉnh là được, vì thế chủ động hạ thấp giá cả: “Nhị vị sư huynh, sư đệ đồng ý cung cấp trận kỳ với giá năm khối linh thạch.”

“Chu huynh đệ có lòng!”

Lưu sư huynh khen ngợi nói: “Năm xưa ta chịu không ít khổ, mới hiểu được đạo lý lui một bước, trời cao biển rộng.”

“Nào có, nào có, liệu cơm gắp mắm mà thôi.”

Chu Dịch hiểu kỳ nói: “Lưu sư huynh cũng không thiếu linh thạch, hôm nay tại sao lại vội vàng như vậy?”

Trương sư huynh nhíu mày, yên lặng chờ Lưu sư huynh giải thích, dùng danh nghĩa trận pháp móc linh thạch của tất cả tán tu, gây nên sự phẫn nộ, cho dù có phường thị chống đỡ, cũng khó tránh khỏi bị oán hận.

“Tuổi tác của ta cũng đã lớn, tuổi thọ cũng chỉ còn chừng mười năm tám năm, để tránh người đi trà lạnh, cần sắp xếp hậu sự trước.”

Lưu sư huynh giải thích nói: “Trong tộc có một hậu bối, có thiên phú Tam linh căn, để tránh phải bị trì hoãn tương lai như ta, dự định trực tiếp mua công huân đổi một vị trí đệ tử ký danh!”

Công huân là chứng nhận mà Tiểu Đan Sơn ban cho tu sĩ có công, tích lũy đủ số lượng có thể được nhận vào trong tông môn, trở thành đệ tử ký danh của Đan Đỉnh Tông.

Đan Đỉnh Tông không cung cấp tài nguyên tu luyện cho đệ tử ký danh, cũng không có chân nhân, chân quân dạy dỗ, nhưng mà có thể tiếp tục dụng công huân đổi công pháp, truyền thừa lục nghệ.

Nguồn gốc của công huân phần lớn là nhiệm vụ của phường thị, ví dụ như đuổi giết tà ma ngoại đạo, diệt trừ yêu thú làm loạn vv.

Số lượng công huân cần có để trở thành đệ tử ký danh, đối với tu sĩ bình thường mà nói thì đây là một con số trên trời, nên hiển nhiên là sẽ sinh ra giao dịch công huân ngầm. Mặc dù không thể chuyển đổi số lượng công huân, nhưng mà đầu của

tà tu thì có thể mua bán, người mua trực tiếp trình báo hoàn thành nhiệm vụ là được.

Tiểu Đan Sơn mắt nhắm mắt mở với chuyện này, những tu sĩ dùng một lượng lớn linh thạch để mua công huân, có thể là gia tộc tu chân hoặc là có nhất nghệ tinh.

Đan Đỉnh Tông chỉ đưa ra một hạng ngạch vừa có danh tiếng lại không tốn kém gì, có như thế nào cũng không lỗi.

Trương sư huynh nghe vậy mặt lộ vẻ hâm mộ, đều là thiên phú Tam linh căn, người ta lại trực tiếp trở thành đệ tử ký danh, sau này có hi vọng với tu vi Trúc Cơ.

“Ừ.”

Lưu sư huynh bảo đảm nói: “Việc này cứ để bản đạo làm hết, đợi đến khi thọ tận chết đi, tất cả nhân quả tự nhiên tiêu tan. Sau này nhị vị đạo hữu gặp được tộc nhân kia của ta, làm phiền chiếu cố một chút.”

“Ha ha, đơn giản, đơn giản mà!”

“Sau khi gia nhập Đan Đỉnh Tông, chúng ta phải gọi hẩn một tiếng sư huynh đấy!”

Chu Dịch và Trương sư huynh gật đầu đồng ý, có người tình nguyện đứng mũi chịu sào, tất nhiên là cầu mà không được.

Rồi sau đó lại thương nghị cẩn thận, ví dụ như hai vị đệ tử chính thức đương nhiên là chiếm một phần lớn, tỉ lệ chia chác cụ thể là bao nhiêu, những đệ tử ký danh khác tham dự vào chuyện này cần phải chia lãi bao nhiêu, và hỏi thúc Chu Dịch nhanh chóng vẽ trận kỳ.

Trận pháp sư có số lượng ít nhất trong tứ nghệ ở tu tiên giới, nhưng trong phường thị cũng có mấy người, người ta bán Mê Tung trận kỳ với giá rẻ, Tiểu Đan Sơn cũng không tiện ra mặt ngăn cản.

Chu Dịch bảo đảm nói: “Việc này ta đã có tính toán.”

Cần nhắc dẫn đo quyết định, mắt thấy có thể kiếm được một món linh thạch lớn, nên ăn mừng.

Lưu sư huynh có người kế tục, vung tay lên, lần này để hẩn tính tiền.

Đầu tóc trắng xoá không ảnh hưởng đến chuyện càng già càng dẻo dai, phàm nhân còn có chuyện vợ trẻ chồng già, huống chi người tu tiên!

Sau khi Chu Dịch song tu, pháp lực có tiến bộ, nhưng mà vẫn không quên chính sự, tự mình tới cửa mời bốn vị tán tu trận pháp sư duy nhất của phường thị Tiểu Đan Sơn.

Trong tứ nghệ: trận, khí, đan, phù. Phù pháp là nhiều nhất, đan khí giàu nhất, trận pháp khó nhất!

Nếu như trận pháp sư không có sư tôn dạy dỗ, lĩnh ngộ mấy chục năm khó khăn lắm mới có thể nhập môn, không thể nhìn thấy kết quả nhanh như phù triện, số linh thạch kiếm được cũng chẳng bằng luyện đan luyện khí, chỉ có được tên tuổi tôn quý mà thôi.

Bốn vị trận pháp sư nghe nói có thể kiếm được nhiều linh thạch, bất kể có tin hay không, đều không cự tuyệt lời mời.

Chương 77: Thề với trời.

Hôm sau.

Phượng Minh lâu.

Chu Dịch cố tình đặt bàn riêng.

Bốn vị trận pháp sư tán tu lần lượt đi đến, người trẻ thì cũng tám mươi chín mươi tuổi, người già thì cũng hơn trăm tuổi rồi.

“Hôm nay mời các vị đạo hữu đến đây, là muốn hợp tác kiếm linh thạch!”

Chu Dịch cũng không nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp nói về chuyện đơn đặt hàng của phường thị về Mê Tung trận.

Lão trận pháp sư trầm mặc một lát, nói: “Trận pháp này cũng không phức tạp, bản đạo cũng có quen biết vài vị đạo hữu, không sợ bị nâng tay trên hay sao?”

“Hợp tác cùng có lợi!”

Chu Dịch cười nói: “Chúng ta cạnh tranh với nhau, sẽ khiến cho giá cả trận kỳ hạ xuống thấp. Người ta đều là đồng môn sư huynh đệ, cũng sẽ không vì mấy khối linh thạch mà xé rách mặt mũi, cuối cùng mất công chúng ta làm việc!”

Lại có trận pháp sư hỏi: “Giá bán trận kỳ là bao nhiêu?”

Chu Dịch nói: “Năm khối linh thạch, đây là giá mà ta bán cho phường thị, phải làm phiền chư vị đến tận nơi bố trí.”

Lão trận pháp sư ngạc nhiên nói: “Tại sao ngươi không nhân cơ hội này kiếm chênh lệch?”

“Kiếm lời vì chênh lệch giá đó chính là làm ăn, tiểu tử học hành ngu dốt, chỉ muốn kết giao bằng hữu cùng các vị tiền bối thôi!”

Chu Dịch chấp tay cúi đầu làm lễ, kiếm linh thạch chỉ là tiện tay mà thôi, nhân cơ hội này kết giao với trận pháp sư mới là chuyện mấu chốt.

Tu hành ở Tiểu Đan Sơn hơn hai mươi năm, Chu Dịch đã sớm phát hiện, bất kể là tông môn, gia tộc hay là cá nhân, coi trọng

truyền thừa tứ nghệ tu tiên còn hơn tính mạng của mình. Giấu diếm, nếu không phải là đệ tử, hay là người có cùng huyết mạch sẽ không truyền thụ.

Chu Dịch cũng hiểu được lý do này, một tay nghề là công cụ kiếm cơm của người nhà mấy thế hệ, há có thể dễ dàng tiết lộ.

Bên trong phòng bao trùm mặc một lúc lâu, lão trận pháp sư chấp tay nói.

“Chu đạo hữu, bản đạo Bàn Hải, xin được chỉ giáo nhiều hơn.”

“Bản đạo Vương Càng, ngày mai sẽ đến nhà bái phỏng.”

“Bản đạo Lưu Lai.....”

Hoặc là bị cám dỗ bởi một lượng lớn linh thạch , hoặc là cũng muốn tạo lập một nhóm trận pháp sư nhỏ, nên báo tên họ với nhau, ước định sau này sẽ định kỳ giao lưu trận pháp.

“Còn có chuyện này, chúng ta cần phải thống nhất ý kiến với nhau.”

Chu Dịch đã đạt được mục đích, cười nói: “Chúng ta cũng coi như là làm việc cho phường xã, cần phải bố trí xong một nhà thì thu linh thạch một nhà, bất kể là phải tìm lý do gì, quyết không thể cho thiếu nợ!”

“Nên như thế!”

Bốn người lập tức hiểu ra, nếu như Tiểu Đan Sơn kéo dài việc kết toán linh thạch, lỡ đâu một ngày nào đó có bất trắc gì về tính mạng, vậy thì tiền coi như đi tong.

Tán tu cũng sẽ không hề ngại thơ mà cho rằng, chính đạo tông môn thì chắc chắn sẽ tuân thủ quy định!

.....

Một tháng sau.

Chấp pháp đội tuyên bố chưa bắt được linh thạch đạo tặc, đã công bố công huân nhiệm vụ, nhắc nhở tu sĩ khi đã tọa thì phải coi chừng.

Tán tu tức khắc ồ lên.

Nhân lúc thích hợp đưa ra một gói dịch vụ thăng cấp động phủ, chỉ cần nộp tám mươi tám khối linh thạch, là có thể có được sự bảo vệ của Mê Tung trận, sẽ do trận pháp sư chuyên nghiệp, hiệu suất cao, được phường thị công nhận tới nhà bố trí!

Chu Dịch nghe thấy cái giá này, trong lòng bỗng nhiên xuất hiện chút cảm giác tội ác.

“Vô Lượng Thiên Tôn! Bản đạo cần ngồi tĩnh tâm, loại trừ tâm ma!”

.....

Động phủ số 92 ở phía Tây của Tiểu Đan Sơn.

Chu Dịch mặc trường bào màu thiên thanh mới vừa mượn được, gõ cửa, cất cao giọng nói.

“Từ đạo hữu có nhà không, bản đạo Chu Cương, phụ trách bố trí Mê Tung trận giúp đạo hữu.”

Trên cửa xuất hiện một lỗ nhỏ, tu sĩ họ Từ quan sát hai bên Chu Dịch không có ai khác nữa, mới mở cửa cổng ra.

“Chu đạo hữu, mời vào.”

Chu Dịch vào cửa thì đã nhìn thấy, sương phòng hai bên trái phải đều đã dỡ bỏ, trong sân chia thành bốn mảnh được điền nhỏ, Ngưng Thần hoa nở đầy trong sân.

“Chẳng trách cứ hỏi thúc bầy trận liên hồi, chỉ riêng Ngưng Thần hoa trong viện này, ít nhất cũng có giá ba bốn trăm linh thạch.”

Chu Dịch phát hiện ra bản thân mình đã xem thường sự giàu có của tán tu, bọn họ bình thường giả vờ bản hàn nghèo kiệt hủ lậu, mười năm cũng chẳng nở đến Phượng Minh lâu một lần, thật ra mỗi người đều có không ít của cải.

Dù cách kiếm linh thạch chậm nhất là làm ruộng, mỗi năm cũng có thể tích góp được mấy chục linh thạch, bên trong phường thị rất ít khi có đấu pháp, tích góp hai ba mươi năm thì của cải đã vượt quá một ngàn.

Chỉ có Chu Dịch là thật sự nghèo!

Chu Dịch đã bố trí trên cả trăm trận pháp, nhanh chóng bố trí trận pháp mình vẫn ở khắp nơi trong động phủ, cuối cùng dùng trận kỳ kích hoạt Mê Tung trận.

Động phủ vốn dĩ thoáng đãng, xuất hiện những đám mây mù, nhìn từ bên ngoài thì mơ mơ hồ hồ.

“Trận kỳ này đạo hữu cất kỹ, chỉ có thể khởi động Mê Tung trận trong phạm vi động phủ.”

Trận kỳ không phải pháp khí pháp bảo, nếu như xem xét cẩn thận thì nó cũng tương tự như phù triện, nhưng mà khi vẽ thì phức tạp hơn nhiều. Mê Tung trận kỳ dùng huyền thiết làm cán cờ, dùng da yêu thú làm lá cờ, bên trên khắc mấy chục vòng trận pháp khắc vẽ.

Từ tu sĩ dùng pháp lực tế luyện trận kỳ, kích hoạt rồi thu hồi trận pháp vài lần, vừa lòng gật đầu: “Trận pháp này không tồi.”

“Nếu như trận pháp bị hư hỏng, đến văn phòng thông báo, phí sửa chữa là một viên linh thạch.”

Chu Dịch dặn dò những việc cần chú ý, đang muốn xoay người rời đi.

Từ tu sĩ bỗng nhiên thấp giọng nói: “Mê Tung trận này có lỗ hỏng nào không?”

Chu Dịch lắc đầu nói: “Đạo hữu lo lắng nhiều rồi!”

Cổ tay áo Từ tu sĩ run lên, một khối linh thạch xuất hiện, nói: “Có thật là không có không?”

“Bản đạo dùng đạo tâm để đảm bảo, tuyệt đối không có!”

Chu Dịch vô thanh vô tức lấy đi linh thạch, chỉ lên trời thề.

Từ sau hôm đó.

Mỗi ngày Chu Dịch đều bận rộn bố trí trận pháp, khi nhiều thì bảy tám cái, ít thì ba năm cái.

Tính cả khoản thu nhập thêm, bình quân có thêm được ba mươi viên linh thạch, đại khái xấp xỉ thu nhập một năm trồng linh điền.

“Quả nhiên kỹ thuật và lũng đoạn, mới có thể làm giàu!”

Chu Dịch bận việc hơn hai tháng, về cơ bản sở là tất cả động
phủ đều bố trí trận pháp.

Chương 78: Cố nhân đến thăm.

Lúc đầu thì còn có tán tu kháng cự, rồi sau đó nhìn thấy đồng đạo đều có trận pháp bảo hộ, động phủ của bản thân thì quá lỏng lẻo, vì thế vừa mắng phường thị lòng dạ hiểm độc, cũng cần rằng giao nộp linh thạch.

Trừ đi các loại phí tổn, thì đã lời được hai ngàn hai trăm khối linh thạch.

“Đi ăn mừng đi!”

.....

Phượng Minh lâu.

Luận đạo kết thúc, Chu Dịch nằm ở trên trường kỷ nghỉ tạm.

Đạo hữu Diệp Ngọc Nhi từ phía sau ôm lấy hắn, âm thanh như mộng ảo, thấp giọng nỉ non.

“Chu lang, chúng ta kết làm đạo lữ đi!”

Chu Dịch sợ tới mức đôi mắt tròn tròn, không dấu vết kéo ra tay nàng, xoay người nói.

“Tại sao đột nhiên nói như vậy?”

“Mấy ngày nay nghe người ta nói, Chu lang kiếm được mấy ngàn linh thạch, có thể trực tiếp mua đứt động phủ.”

Diệp Ngọc Nhi ôn nhu nói: “Thiếp thân tu hành Âm Dương quyết, không những có thể khiến cho pháp lực tăng tiến, sau khi đại thành thì có hiệu quả diệu kỳ đối với việc đột phá bình cảnh.....”

“Chớ nên nói như vậy!”

Chu Dịch đứng lên khỏi giường, sột soạt mặc xong quần áo, liên tục cự tuyệt nói.

“Ta cũng không thể ích kỷ, trì hoãn tiên đồ của những đạo hữu khác!”

Nói xong thân hình nháy lên, trực tiếp nhảy ra khỏi cửa sổ, đảo mắt đã biến mất không thấy đâu.

Trở lại đình viện.

Âm dương điều hòa không những không làm cho Chu Dịch cảm thấy thoải mái, ngược lại tâm sinh bức bối.

“Tin tức trên người có một lượng lớn linh thạch, đã truyền khắp Tiểu Đan Sơn. Đến ngay cả đạo hữu ở Phượng Minh lâu cũng đã sinh ra suy nghĩ khác thường, huống chi là đám tà tu nấp trong bóng tối, cần phải giải quyết tai họa ngầm này!”

Chu Dịch hơi suy tư, đã có tính toán.

.....

Thiên Công Các.

Chủ nhân của cửa hàng biết một bộ môn pháp quyết Luyện Khí đặc thù, như thu thập những vật của thiên nhiên như sấm sét, địa hỏa, dùng bí pháp cô đọng thành bảo châu, đặt tên là Thiên Công.

Một khi pháp lực thúc giục, thiên lôi giáng xuống, uy lực khủng bố.

Chu Dịch nghênh ngang đi vào, tiểu nhị trực tiếp tiếp đón dò hỏi.

“Thiên Lôi châu bây giờ còn mấy viên?”

Tiểu nhị nhận ra được thân phận của Chu Dịch, cung kính nói: “Chu tiên sinh, hiện tại trong cửa hàng chỉ có năm viên, nếu muốn mua nữa thì phải đợi chủ nhân luyện chế.”

“Mua hết!”

Chu Dịch lấy ra năm trăm viên linh thạch từ túi trữ vật, đổi lấy năm viên hắc thiết châu đỏ rực, tròn vo, to như nắm tay của con nít.

Mặt ngoài của thiết châu khắc từng vòng hoa văn màu tím, giống như sấm sét rực rỡ trên bầu trời, cầm trong tay có chút cảm giác tê tê, cũng không biết là rò điện hay vốn là như thế.

Pháp khí Hạ phẩm có giá chừng trăm khối linh thạch, cũng giống như Thiên Lôi châu dùng một lần, đủ để chứng minh uy lực của lôi châu.

Chu Dịch cất ba viên vào trong túi trữ vật, cầm hai viên trong tay đảo quanh, như đang xoay hạt châu trong tay, đi dạo trong khu giao dịch, gặp được người quen liền chào hỏi.

“Tôn đạo hữu, hôm nay làm ăn thế nào?”

Gia sản hai ngàn linh thạch, Thiên Lô châu đủ để bảo vệ.

Tà tu không phải là lũ cướp bóc không đầu óc, ngược lại còn cẩn thận dè dặt hơn so người bình thường, dù sao thì cũng chỉ có một mạng sống mà thôi.

Thà rằng chém giết nhiều kẻ yếu, chứ cũng không muốn chém giết đấu pháp với người có cùng cấp.

Chu Dịch vẫn cảm thấy không an toàn, uy hiếp bên ngoài thì cần phải có, nhưng thủ đoạn trong tối cũng phải chuẩn bị sẵn sàng!

Mấy ngày sau.

Ngọc Pháp các.

Một người đàn ông có khuôn mặt khô vàng đi vào, thân cao tám thước, đi đường sinh gió.

Tiểu nhị trong cửa hàng cảm nhận được uy áp của pháp lực, ít nhất là tu sĩ Luyện Khí trung kỳ, vội vàng tiến lên tiếp đón.

“Khách nhân muốn mua gì?”

“Quy Nguyên Quyết nguyên bộ, Bách Bảo quyết, Ngũ Lô thuật!”

Chu Dịch nói thẳng ra mục đích, mỗi ngày đi dạo phường thị, đã thăm dò xong giá cả công pháp, trực tiếp lấy linh thạch từ trong lòng.

“Ngài chờ một lát.”

Tiểu nhị hiếm thấy có người nào lại hào phóng như vậy, đa số tu sĩ đều tính toán chi li, một viên linh thạch cũng phải tính toán chi li.

Chu Dịch lấy được ngọc bội chứa pháp quyết, kiểm tra thực giả hoàn chỉnh không thiếu chút nào, tìm một nơi yên tĩnh lại lần nữa thi triển thuật biến hóa.

Trong nháy mắt, từ một người đàn ông cao gầy với khuôn mặt vàng vọt, biến thành một người đàn ông trung niên hàm hậu béo tốt.

Thuật biến hóa chỉ thay đổi được bề ngoài, nhưng mà pháp lực, khí tức thì vẫn bất biến, cũng chỉ có thể sử dụng để lừa gạt người xa lạ, người quen chỉ cần hơi chút để ý thì sẽ sinh nghi.

Đương nhiên, trong phường thị cơ bản không ai dùng tên thật, diện mạo thật, dung mạo của người quen chưa chắc đã là đáng vẻ vốn có của họ.

Tu Tiên giới là một khu rừng hắc ám, mỗi người đều sinh tồn cẩn trọng!

Một lát sau.

Người đàn ông trung niên hàm hậu béo tốt đến Bách Luyện phường, mua hai pháp khí hộ thân.

Pháp khí phòng ngự hạ phẩm Quy Giáp thuẫn, huyền thiết nội giáp, một phòng ngoài một phòng trong.

Sáng sớm hôm sau, Chu Dịch biến hóa thành tăng nhân gầy ốm, tay chống gậy lần tràng hạt, mua hai pháp khí.

Pháp khí công kích hạ phẩm Tỏa Tâm đinh, tốc độ nhanh chóng, thể tích nhỏ, chuyên phá pháp thuật hộ thân.

Pháp khí trung phẩm phụ trợ là Thủy Nguyên châu, sau khi khởi động thì nó sẽ tạo nên một lớp màn nước, làm tăng lực phòng ngự, có hiệu quả ngăn cách độc khí, tà chướng, tăng tốc độ thủy độn trên diện rộng.

Lúc chạng vạng, rốt cuộc cũng mua được thanh phi kiếm đầu tiên trong đời, pháp khí trung phẩm Ngũ Linh kiếm!

Năm pháp khí đều là tinh phẩm cùng cấp, Chu Dịch mặc cả, bởi móc đủ kiểu, trong túi miễn cưỡng còn sót lại ba mươi khối linh thạch.

“Linh thạch thật sự là tiêu quá nhanh, đảo mắt lại trở thành nghèo kiết xác, nhưng mà sau khi được vũ trang, khi đấu pháp cũng có sức mạnh để tự bảo vệ mình!”

Trở lại động phủ.

Chu Dịch ghi nhớ Quy Nguyên Quyết xong, toàn bộ tổng cộng có mười ba tầng, có thể tu luyện đến Luyện Khí đại viên mãn.

Tầng chín Luyện Khí là có thể thử đột phá Trúc Cơ, nếu là không có Trúc Cơ đan trợ giúp, gượng ép đột phá chỉ có xác suất thành công là một phần trăm. Thất bại thì sẽ có kết cục kinh mạch sẽ đứt đoạn, đan điền vỡ nát, đột phá thêm một tầng thì xác suất thành công sẽ tăng lên một phần.

“Tầng mười ba Luyện Khí, xác suất thành công là bốn phần trăm.....”

Chương 79: Cố nhân đến thăm (2)

Chu Dịch lắc đầu, đừng nói là chỉ có bốn phần trăm, cho dù xác suất thành công là chín mươi chín phần trăm, hẳn cũng sẽ không đánh cuộc.

Thà rằng tốn thêm mấy trăm năm, bù đắp vào một phần trăm còn thiếu đó.

Bách Bảo quyết, một môn tế luyện, pháp quyết dùng để không chế pháp khí, sau khi tu thành có thể không chế nhiều loại pháp khí cùng một lúc, thần hồn của tu sĩ càng trưởng thành, thì số pháp khí có thể không chế sẽ càng nhiều.

“Ngày đêm niệm Dưỡng Thần luận của Thanh Vi chân nhân, hiện giờ đã được hơn trăm năm, cũng không biết thần hồn cao hơn bao nhiêu so với người cùng cấp nhi.”

Chu Dịch thông qua Ngọc Pháp các biết được, tán tu Luyện Khí kỳ thi triển Bách Bảo quyết, có rất ít người có thể không chế cùng lúc ba pháp khí trở lên.

Bắt đầu từ Quy Giáp thuần, tế luyện từng pháp khí một, cuối cùng luyện hóa Định Hồn kính.

“Ngự!”

Chu Dịch vỗ vào túi trữ vật, năm kiện bảo quang bắn ra.

Tốc độ nhanh nhất chính là Tỏa Tâm đỉnh, vô thanh vô tức xuyên qua vách tường.

Ngũ Linh kiếm theo sát sau đó, tốc độ và hiệu quả ẩn náu không bằng Tỏa Tâm đỉnh, kiếm khí dài hơn một trượng bùng lên.

Quy Giáp thuần biến lớn bằng cỡ chiếc cối xay, lơ lửng trước người Chu Dịch.

Huyền thiết nội giáp mặc trong người, bắn ra kim quang hộ thể.

Thủy Nguyên châu bay trên đỉnh đầu, màn nước xanh thăm rữ xuống.

“Tật!”

Chu Dịch há mồm phun Sơn Hà đỉnh ra, đón gió biển lớn với kích cỡ cao bằng một người, vì mấy năm nay luyện nhập rất nhiều huyền thiết, đồng đỏ, lớp vỏ màu tím bên ngoài biến thành màu đen, có vẻ trầm ổn, sâu lắng.

Định Hồn kính bay ra từ trong Sơn Hà đỉnh, chiếu ra một cột sáng chói mắt.

“Bảy kiện pháp khí, cho dù không tính Sơn Hà đỉnh, cũng có thể sử dụng cùng một lúc sáu kiện. Dưỡng Thần luận còn mạnh mẽ hơn so với dự đoán, đương nhiên, tu hành được một trăm năm thì càng quan trọng hơn!”

Mặt Chu Dịch mang vẻ vui mừng, vẫy vẫy tay để Định Hồn kính rơi vào trong Sơn Hà đỉnh, cùng vào trong đan điền uẩn dưỡng.

Ngũ Linh kiếm và những pháp khí khác bay trở về trong túi trữ vật, huyền thiết nội giáp mặc ở trên người, Tỏa Tâm đỉnh chui vào cổ tay áo.

Tu sĩ có pháp khí, giống như người thường có trang bị súng ống, hành động nhanh chóng, tính công kích cao. Pháp thuật cũng khó mà so sánh được, phải có thời gian kích hoạt trước khi thi triển, uy lực cũng không sánh bằng, chỗ tốt duy nhất là nó rẻ!

“Nhưng mà cũng không thể bỏ qua pháp thuật, có được thời gian vô tận, có lẽ có thể khiến cho pháp thuật trở nên linh hoạt hơn.”

“Phát tay là có thể bắn ra mấy chục đến cả trăm loại pháp thuật, cảnh tượng như vậy chắc chắn là sẽ rất đẹp!”

Chu Dịch lấy Ngũ Lôi thuật ra, bắt đầu lĩnh ngộ từ đầu.

Lôi pháp chí cương chí dương, mang lại lực sát thương cực mạnh với tà ma ngoại đạo, là sự lựa chọn hàng đầu của tu sĩ chính đạo.

.....

Mấy tháng sau.

Sóng gió về linh thạch đạo tặc đã tan biến từ lâu.

Có lẽ là trốn đi tu luyện, có lẽ là đã chạy đến những phường thị khác, diện tích của Tu Tiên giới rộng lớn bao la, Tiểu Đan Sơn chỉ là một nơi không đáng chú ý mà thôi.

Hôm nay.

Chu Dịch dạo hai vòng ở khu giao dịch, đang chuẩn bị trở về tu luyện pháp thuật.

Một giọng nói như đã từng quen biết, vang lên sau lưng: “Chu đạo hữu, xin dừng bước!”

“.....”

Chu Dịch làm bộ không nghe thấy, dưới chân thi triển khinh công, thân hình chớp nháy biến mất không thấy đâu.

Nghe đồn trên đời này có ba câu nói không nên trả lời nhất, xếp vị trí hàng đầu chính là “Đạo hữu, xin dừng bước”, hậu quả rất nghiêm trọng, khiến cho người ta nghe thấy mà sinh lòng sợ hãi.

Cứ tưởng là đã trở lại động phủ, bên ngoài lại vọng đến tiếng gọi âm ỉ.

“Chu đạo hữu, là ta, lão Hồ đây!”

Chu Dịch nhìn xuyên qua Mê Tung trận, nhìn thấy rõ khuôn mặt của người kia, thì ra là Hồ đạo nhân mười mấy năm chưa gặp.

Hồ đạo nhân ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, đạo bào màu xanh đen mới tinh, trên ngực thêu một ấn ký hình hồ lô rượu màu đỏ tím, thứ duy nhất không thay đổi là hai chiếc răng cửa kia.

“Lão Hồ, đã lâu không gặp, tìm bản đạo có chuyện gì?”

Hồ đạo nhân nói: “Hồ mỗ đặt bàn ở Phượng Minh lâu, vừa ăn vừa nói được không?”

Chu Dịch do dự một chút liền gật đầu đồng ý, từ sau khi Diệp Ngọc Nhi ăn nói khùng điên nói gì mà kết làm đạo侶, làm hắn sợ tới mức không dám đến đó thêm lần nào nữa, bây giờ nghe người ta nhắc đến, thì nhớ đến mỹ vị của linh hào.

Cùng lắm thì không song tu là được!

.....

Phượng Minh lâu.

Hồ đạo nhân gọi một bàn đồ ăn, lấy ra Xích Hồng linh tửu từ trong túi trữ vật.

Đầu mũi Chu Dịch khẽ động, cười nói: “Ít nhất cũng phải năm mươi năm tuổi, tặng lễ tất có nhờ vả, lão Hồ nói chuyện trước đi!”

Linh tửu không giống như rượu ngon ở phàm tục, tuổi rượu quá dài chỉ mang lại hương vị ngon, hiệu quả tăng trưởng pháp lực chênh lệch không lớn so với rượu mới ủ, ngược lại có rất ít rượu được ủ vượt quá một trăm năm.

“Chuyện này nói ra thì rất dài, ta cũng là may mắn.....”

Mười mấy năm trước, Hồ đạo nhân bất ngờ phát hiện ra một chỗ linh địa, có diện tích chừng năm sáu mẫu, nồng độ của linh khí tương đương với khu vực bên ngoài phường thị.

Vì thế bán mấy đợt linh tửu, mua sắm một lượng lớn hạt giống linh mễ, linh dược, mang theo một ít tộc nhân Hồ gia vào trong linh địa sinh sống, thành lập gia tộc tu tiên.

Chu Dịch chấp tay nói: “Chúc mừng chúc mừng, sau này phải gọi ngài là Hồ tộc trưởng rồi!”

“Trong tộc chỉ có hai ba tu sĩ, nào dám xưng là tộc trưởng.”

Hồ đạo nhân ngoài miệng thì nói như vậy, trên mặt thì rất đắc ý: “Mấy năm nay buôn bán linh mễ, linh dược, kiếm lời không ít linh thạch, thì bắt đầu nghĩ kéo dài truyền thừa của gia tộc.”

“Trước tiên là phải có được trận pháp hộ tộc, đỡ phải trong tương lai bị tà tu đánh lén, chẳng phải là muốn nhờ đạo hữu ra tay bày trận, tất có thù lao lớn!”

Chu Dịch đã hiểu được mục đích đến đây của Hồ đạo nhân, quyết đoán cự tuyệt nói: “Nếu như đạo hữu mời ta rời khỏi Tiểu Đan Sơn, chuyện này chắc chắn là không thể.”

Ai biết được Hồ đạo nhân nói thật hay là giả, hai người chỉ có chút quan hệ mua bán, lỡ đâu là lừa mình ra ngoài, rồi bảy tám người đàn ông to lớn râu ria múa may phi kiếm đánh cướp, chẳng phải là chui đầu vô lưới.

Cho dù Hồ đạo nhân không nói láo, Chu Dịch đi bố trí trận pháp, biết được nơi có linh địa, còn có thể sống mà trở về sao?

Chu Dịch sớm đã hạ quyết tâm, Tiểu Đan Sơn không xuất hiện biến cố lớn, mấy trăm mấy ngàn năm cũng không rời khỏi đây.

Chương 80: Ngồi luận đạo.

“Không gạt gì đạo hữu, Hồ mỗ đã tìm vài vị trận pháp sư khác, đều là một kết quả như vậy.”

Mặt Hồ đạo nhân lộ vẻ chua xót, gia tộc của hắn điều hành rất ra dáng, hiện giờ sự an toàn của linh địa là nhiệm vụ hàng đầu.

Linh địa là căn cơ của gia tộc, nếu không có trận pháp che chở, phòng hộ, để cho tà tu phát hiện thì hậu quả không dám tưởng tượng.

Chu Dịch khẽ dao động, nói: “Ta có một biện pháp, nhưng phải xem đạo hữu có nỡ hay không thôi?”

Hồ đạo nhân vội vàng dò hỏi: “Đạo hữu mời nói.”

Chu Dịch nói: “Ta dùng truyền thừa trận pháp đôi phối phương Xích Hồng tửu của đạo hữu, thế nào?”

《Trận Đạo Sơ Giải》 thuộc về truyền thừa tứ nghệ hoàn chỉnh, còn đính kèm ba môn trận pháp, luận về giá trị thì hơn xa phối phương của linh tửu. Nhưng mà linh tửu được sử dụng với nhiều mục đích, có thể làm tăng tu vi, có thể kiếm được linh thạch liên tục không ngừng, giá trị thực tế cao hơn rất nhiều.

So sánh hai bên với nhau, thì lần trao đổi này, Chu Dịch vẫn cứ thua thiệt không ít.

Hồ đạo nhân tất nhiên là hiểu được đạo lý trong đó, dao động nói: “Truyền thừa trận pháp của Chu đạo hữu gồm mấy môn trận pháp?”

“Hai môn, tác dụng của Mê Tung trận thì người đã biết, còn có một môn tiểu Ngũ Hành trận, sau khi bố trí thành công thì ngũ hành luân chuyển, Luyện Khí tu sĩ lọt vào trong đó khó thoát cái chết!”

Từ sau khi Chu Dịch đọc bút ký chân quân, chưa bao giờ nói với người ngoài về Tụ Linh Trận, chỉ những lúc còn một mình mới lĩnh ngộ nó.

“Đôi!”

Hồ đạo nhân vội vàng đồng ý, chấp tay nói: “ Ân tình của Chu đạo hữu, Hồ mỗ tất sẽ ghi nhớ, tương lai tất báo đáp.”

“Có qua có lại mà thôi.”

Chu Dịch đã nhìn thấy quá nhiều lời hứa hẹn trong thiên lao, rất ít người giữ lời, tự động coi những lời này như là lời khách sáo, xã giao.

Hai người lấy ra ngọc bội truyền thừa, thề với đạo tâm rằng truyền thừa là hoàn chỉnh, tuyệt không truyền lại cho người thứ ba.

Giao dịch hoàn thành, ai nấy đều vui mừng.

.....

Chu Dịch dựa theo phối phương linh tửu, mua một đồng nguyên liệu.

Như là nước linh tuyền, men rượu, vò rượu bằng ngọc vv, đây đều là những thứ thuộc về nhu yếu phẩm để ủ linh tửu, giá cả rất rẻ.

Nguyên liệu quan trọng là hỏa linh chi, loại có tuổi đời mười năm có giá hai viên linh thạch, có thể sản xuất năm vò linh tửu.

“Chi phí của một vò Xích Hồn ước chừng nửa khối linh thạch, rượu mới ủ thì lão Hồ bán hai khối linh thạch, cho dù có một nửa là tiền vốn, thì phần lợi nhuận này cũng đủ kinh người. Có lẽ lần trao đổi này cũng không thua lỗ bao nhiêu?”

Kết quả Chu Dịch dạo hai vòng ở khu giao dịch, chỉ thu được một gốc hỏa linh chi.

“Hỏa linh chi không giống những linh dược như Bồi Nguyên thảo, bất kể loại linh địa nào cũng có thể gieo trồng, phải là nơi có hỏa linh khí nồng đậm, cho nên số lượng của nó rất hiếm trên thị trường, gián tiếp hạn chế sản lượng của Xích Hồng linh tửu!”

Chu Dịch cũng không để ý đến chuyện này, chỉ cần có thể đạt được nhiều truyền thừa tu tiên, hơn xa những lời lỗ mà linh thạch hiện tại có thể so sánh.

Mấy trăm năm sau, nói không chừng Hồ gia cũng biến mất, Xích Hồng linh tửu còn có thể kiếm được linh thạch cho Chu Dịch.

Trở lại động phủ.

Dựa theo tỷ lệ điều chế linh tửu, Chu Dịch bỏ các loại linh vật vào trong vò ngọc, dùng pháp lực nghiền nát quấy đều.

Chôn xuống sâu ba trượng dưới lòng đất, để lên men một tháng là có thể thành rượu.

“Theo như lời của lão Hồ, linh tửu còn đơn giản hơn nhiều so với việc luyện đan, cho dù là người mới làm cũng có thể ủ thành công hai ba phần, sự khác biệt so với người làm lâu năm là nằm ở khẩu vị.”

Chu Dịch không hề vội vàng chút nào, sau này chậm rãi cân nhắc điều chỉnh khẩu vị là được.

Cho dù thất bại toàn bộ, cùng lắm thì mất thêm hai ba viên linh thạch mà thôi, số linh thạch tiết kiệm được mấy ngày gần đây, cũng đủ để ủ thêm mười mấy lần.

Những ngày sau đó cuộc sống bình lặng.

Chăm sóc linh dược, tưới linh điền, luyện pháp khí, tìm hiểu lôi quyết, đả tọa luyện khí..... Mỗi ngày trôi qua rất phong phú!

Cuối tuần thì gặp mặt các trận pháp sư, giao lưu kinh nghiệm với nhau.

Lúc đầu bốn trận pháp sư đều không cởi mở, có thói quen tính giấu những gì tinh túy về trận đạo mà mình tìm hiểu được dưới đáy lòng.

Chu Dịch dẫn đầu giảng thuật, Trận Đạo Sơ Giải mà hắn đã lĩnh ngộ hơn trăm năm, có không ít thứ thuộc về tri thức độc môn.

Bốn vị trận pháp sư nghe xong đều có lĩnh ngộ, liền bắt đầu sử dụng những tinh túy trong trận pháp của Chu Dịch luận đạo, lần này là luận đạo thật sự, chất lọc tinh hoa, bỏ giả lấy thật.....

Trong lúc này tự nhiên không thể thiếu chuyện khắc khẩu, anh nói anh có lý, tôi nói tôi có lý.

Vì thế bắt đầu bố trí trận pháp, nghiệm chứng đúng sai, kết quả tự nhiên là chân lý sáng tỏ hơn.

Chỉ trong ba năm ngắn ngủn, kinh nghiệm về trận pháp của Chu Dịch và vài vị đạo hữu đã tăng lên, còn nhiều hơn so với ba mươi năm từ mảy mò nghiên cứu một mình.

Hiện tại không cần Chu Dịch mời, cuối tuần mỗi người đều rất nhiệt tình tụ họp, giao lưu trận pháp chi đạo.

Bàn luận hứng khởi, ba ngày ba đêm không ngừng nghỉ.

Mỗi lần tụ họp như vậy, Chu Dịch sẽ lấy Xích Hồng tửu ra, cũng lười rót ra bát, một người một vò ngựa đầu uống.

“Sảng khoái! Có như vậy mới thật sự là tìm kiếm tiên đạo.”

“Chu đạo hữu có tấm lòng rộng rãi, lão đạo không thể bì kịp.”

Lão trận sư Bàng Hải nghe vậy, tán thưởng nói: “Nghiên cứu trận đạo hơn bảy mươi năm, chỉ biết của mình thì mình quý, khi bày trận còn sợ người khác học lõm, nghĩ mọi cách che giấu!”

“Rất đúng rất đúng!”

Đám người Vương Càng liên tục tán thành, rất là khâm phục Chu Dịch.

Chu Dịch không nhịn được mà sinh hổ thẹn, hẳn cũng không phải là người có tấm lòng rộng lớn gì đó, ngược lại là có thù tất báo.

Cách làm lần này, chính là vì mưu đồ truyền thừa trận sư.

Khác với sự vội vàng của những tu sĩ bình thường, Chu Dịch có thể hao tổn mười năm, vài thập niên, để trở thành bạn thân cốt của mấy người này, trong quá trình giao lưu luận đạo, thuận theo tự nhiên để đạt được mục tiêu.

Thủ đoạn không cao minh lắm, chỉ là kéo dài thời gian hơn mà thôi

Chương 81: Ngồi luận đạo (2)

Vài năm nữa Chu Dịch tiến mấy người lên đường, tương đương với làm bạn tốt cả đời, có lẽ cũng không tính là mưu đồ lừa gạt.

“Tương lai trong khả năng cho phép, sẽ chiếu cố..... À?”

Chu Dịch mặc niệm Vô Lượng Thiên Tôn, lập tức đề xuống suy nghĩ nguy hiểm này.

Tuổi thọ vô cùng vô tận, hôm nay người này gửi gắm ngày mai người kia gửi gắm, về lý thì phải chiếu cố cho vô số người!

.....

Khu vực trung bộ.

Động phủ số 475.

Chu Dịch duy tu xong Mê Tung trận, liên tục dặn dò lão giả.

“Tiền bối tu luyện pháp thuật, nên tìm một chỗ trống trải, lần này hư hại có chút nghiêm trọng.”

“Nhớ rồi, lần sau sẽ cẩn thận hơn.”

Lão giả hiểu đạo lý đối nhân xử thế, không vì bản thân là tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ mà kiêu ngạo, sau khi chi trả phí sửa chữa bằng linh thạch, xách theo rổ linh đào nói.

“Linh đào này là dị chủng hiếm thấy, mùi vị rất tươi ngon, Chu tiểu hữu cầm lấy nếm thử.”

Chu Dịch vừa vào cửa thì đã chú ý tới, trong viện có một cây đào to lớn, bóng râm như mái nhà, bao phủ phạm vi hơn mười trượng.

“Vậy thì từ chối là bất kính!”

Chu Dịch xách theo linh đào rời đi, cũng lười truy cứu nguyên nhân trận pháp bị phá hư, có lẽ thật sự là do lúc luyện pháp vô ý, cũng có thể là do tìm tòi nghiên cứu nguyên lý trận pháp, cũng chẳng liên quan gì đến hắn.

Dù sao hư hại càng nhiều, Chu Dịch càng kiếm được nhiều.

Giá thành chế tạo toàn bộ Mê Tung trận chẳng qua cũng chỉ mất một khối linh thạch, hơn phân nửa đã dồn vào trận kỳ, mà nếu như trận văn bị phá hư, cơ bản là không tốn tiền.

Khi Chu Dịch tu sửa cố ý kéo dài một vài canh giờ, vừa có vẻ tốn thời gian lại tốn công sức, đỡ phải bị người ta ghét bỏ.

Tiểu Đan Sơn chỉ có năm tán tu trận pháp sư tạo thành một đội, cho dù có người hoài nghi thu phí quá cao, một là không có biện pháp kiểm chứng, thứ hai thì có kiểm chứng cũng không thể nào thay đổi được.

Chỉ ngồi luận đạo một cách đơn giản, chỉ với ba năm thì làm sao có thể trở thành bạn tri kỷ, năm người liên thủ lũng đoạn chuyện tu sửa mấy ngàn trận pháp, mới là lợi ích cốt lõi.

Chu Dịch đã không phải là thiếu niên lúc trước, trong lòng vẫn có nhiệt huyết chưa nguôi lạnh, nhưng mà khi làm việc thì lại càng ngày càng vô thanh vô thức trở nên thâm độc.

“Ta còn là ta của trước đây.....”

Ngân nga câu hát kỳ lạ, trở lại văn phòng bàn giao.

Bây giờ Chu Dịch là nhân viên thời vụ ở phường thị Tiểu Đan Sơn, không lương chính thức, không có biên chế, có người tới văn phòng phản hồi Mê Tung trận bị hư hỏng, thì sẽ đến nhà sửa chữa.

Đang chuẩn bị trở về động phủ tu luyện, nghe được Lưu sư huynh gọi một tiếng.

“Chu sư đệ, đang định đi tìm người.”

“Sư huynh, có gì chỉ giáo?”

Chu Dịch chú ý tới sau lưng Lưu sư huynh, có một thiếu niên mặc bạch y chừng mười lăm mười sáu tuổi.

Lưu sư huynh giới thiệu nói: “Đây là con cháu trong trong tộc chúng ta, tên là Lưu Hằng, lại đây chào Chu sư thúc của người đi.”

Lưu Hằng khom người chấp tay nói: “Vãn bối Lưu Hằng, bái kiến Chu sư thúc.”

“Không cần đa lễ.”

Chu Dịch thấp giọng nói: “Sur huynh mặt mày vui vẻ, chuyện kia thành công rồi sao?”

“Không thể gạt được Chu sư đệ.”

Lưu sư huynh gật đầu nói: “Danh sách đã được quyết định, chỉ còn thiếu việc nhận pháp bào của đệ tử, ghi vào danh sách tông môn nữa thôi.”

“Chúc mừng chúc mừng!”

Chu Dịch không biết tính tình của Lưu Hằng, cười nói: “Hai chúng ta chức danh khác nhau, cứ làm theo quy định của phường thị, đỡ phải khiến cho người ta nói này nói kia.”

“Sư thúc chiếu cố vẫn bồi rồi.”

Lưu Hằng cung kính nói: “Tên tuổi đại sư trận pháp của sư thúc, vẫn bồi đã ngưỡng mộ từ lâu, sau này sẽ đến thỉnh giáo, hy vọng sư thúc có thể chỉ điểm một chút.”

“Đơn giản, đơn giản.”

Trong mắt Chu Dịch hiện lên vẻ khác lạ, tuổi còn trẻ thế nhưng lại không hiếu thắng tranh cường, là người có tính cách có thể sống thọ được.

“Ta đã nói là người sư thúc này của ngươi, tuyệt đối sẽ không chỉ biết giữ cho riêng mình, chớ có bỏ qua cơ hội học nghệ, cũng đừng vì trận pháp mà lơ là việc Luyện Khí.”

Lưu sư huynh dạy dỗ vẫn bồi, tiếp tục nói: “Sư đệ, còn một chuyện khác cần làm phiền ngươi. Hiện giờ ta đã sắp già rồi, dự tính trở lại phạm tục sống tiếp mấy năm, công việc tiếp đón ở văn phòng đành phải nhờ ngươi vậy.”

Chu Dịch hơi gật đầu, gật đầu đồng ý.

Đây vốn là giao dịch người tình ta nguyện, nhưng mà hai bên có giao tình hơn hai mươi năm, nên sử dụng cách nói uyển chuyển mà thôi.

“Cho nên, ta đây là lại vào biên chế?”

Trong mắt của những tán tu ở tầng dưới cùng, thì chức vụ trong văn phòng Tiểu Đan Sơn đã thuộc về mơ ước không thể trở thành sự thật.

Đương nhiên, những tán tu có triển vọng Trúc Cơ, sẽ không lãng phí tuổi thọ chỉ vì công vụ phức tạp.

“Như vậy càng tốt, đỡ phải cạnh tranh với tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ!”

Chu Dịch từng “Không cẩn thận” tiết lộ với Lưu sư huynh, thiên phú Ngũ linh căn của mình và hơn bảy mươi tuổi.

Lưu sư huynh đột ngột nhận ra, chẳng trách Chu sư đệ thích Phương Minh lâu, đương nhiên là vì con đường đã bị cắt đứt, đã nghĩ thoáng mọi việc nên mới ham thú hưởng lạc.

Chuyện bàn giao công việc rất nhanh, vốn cũng không có gì khó khăn.

Mấy năm nay Chu Dịch phụ trách duy tu trận pháp, kiếm được không ít linh thạch, bình thường không ít khi mời người ta uống rượu, đã quen thuộc với nhân viên trong văn phòng rồi, bây giờ trở thành đồng liêu tất nhiên là không ai làm khó dễ hắn.

Một quầy, một ghế dựa, vừa ngồi xuống thì là nguyên cả một ngày.

Biến động nhân sự trong giới Tu Tiên rất nhỏ, dăm ba bữa không thấy có người tới lĩnh Động Phủ Linh Điện, huống hồ gì còn có đồng nghiệp của bốn quầy nữa.

Chu Dịch chia sẻ Linh Đào cùng đồng liêu, hương vị ngọt giòn ngon miệng, bên trong thịt quả ẩn chứa một luồng linh khí mát lạnh .

Sau những lần chuyện phiếm, mới biết được tại sao lại có nhiều người phụ trách việc tiếp đón như vậy.

Khi phường thị Tiểu Đan Sơn mới hình thành, mỗi ngày có không ít tán tu đến đây, vì thế mà sắp xếp năm vị trí tiếp đón, truyền thống này được lưu giữ cho đến hiện tại, cũng không ai đề nghị xóa bỏ.

Chẳng lẽ là để cho mọi người tin tưởng, cố gắng duy tu trận pháp?

Tan ca.

Chu Dịch cười nói: “Bần đạo vừa mới vào làm, có đặt một bàn ở Phụng Minh lâu, cùng nhau ăn mừng một chút.”

Chương 82: Công pháp Thượng Cổ.

“Chu đạo hữu cũng chẳng phải là mới đến đây.”

“Cùng đi nào!”

.....

Đảo mắt đã đến cuối tháng.

Chu Dịch đang chán đến chết ngồi ở sau quầy, lật xem thoại bản tu tiên vừa mới mượn được.

“Chắc Chắc! Nam chính của thoại bản này rất thú vị, thiên phú thấp kém bất kham, vận khí cũng không tốt, thế nhưng dựa vào phương pháp song tu, bám váy đàn bà, kết giao với ba ngàn đạo侶, trực tiếp phi thăng thành tiên!”

“Tu sĩ viết thoại bản này, miêu tả chi tiết như vậy, chắc chắn là chẳng ít đi thu thập cảm hứng.....”

Chu Dịch đang cân nhắc, có nên thử biện pháp của nam chính trong thoại bản hay không, có lẽ có thể nhanh chóng tăng pháp lực.

Lúc này.

Một giọng nói truyền vào trong tai: “Tiền bối, xin hỏi có phải lãnh Động Phủ, Linh Điện ở đây không?”

Chu Dịch ngẩng đầu nhìn lại, trước mắt là một thiếu niên có khuôn mặt hàm hậu, mặc vải bố, làn da ngăm đen, khô nứt, khi nói chuyện cố gắng đè thấp giọng, cũng không thể giấu được giọng thô ráp.

Thằng nhãi có chắc là người tu tiên không?

Chu Dịch đã từng nhìn thấy tu sĩ nghèo túng nhất, cũng là đại gia xa hoa ở phạm tục, đè sự nghi ngờ trong lòng xuống, cười nói.

“Đưa thẻ thân phận cho ta, có biết thi triển Linh Vũ thuật hay gieo trồng linh dược không?”

Thiếu niên cung kính đưa thẻ bài ra: “Không biết pháp thuật, ta chỉ biết làm ruộng.”

Chu Dịch xem xét thẻ thân phận, họ Tiêu tên Thiết Trụ, khá hoài nghi tính chân thật của cái tên này, lấy ra một tờ bản đồ, chỉ vào khu vực màu xanh lục.

“Mỗi mẫu nộp sáu đầu địa tô, muốn thuê bao nhiêu mẫu?”

“Ta thuê ba mẫu.”

Tiêu Thiết Trụ không dám lựa chọn, chọn đại một chỗ ở phía Đông địa giới.

“Có thể, Động Phủ số 307.”

Chu Dịch nhú mày, không cố tình làm khó dễ thiếu niên cần đổi Động Phủ mới, đem tin tức đưa vào trong lệnh bài, đưa cả ngọc bội Linh Vũ thuật cho hắn.

“Đa tạ tiền bối!”

Tiêu Thiết Trụ liên tục khom người cảm ơn, vui mừng rời khỏi phòng làm việc.

Chu Dịch tiếp tục lật xem thoai bản, cân nhắc đại kế thành tiên.

Trước khi tan ca.

Phòng làm việc phát bổng lộc, mười viên linh thạch, có nghĩa là một năm được một trăm hai mươi viên.

Chu Dịch đang chuẩn bị về Động Phủ, đồng liêu Lạc Tuần gọi hắn lại.

“Chu đạo hữu, hôm nay lầu trên có họp chợ, nếu như không có chuyện gì thì cùng nhau đi xem thử?”

Sau khi được đồng liêu giải thích, Chu Dịch mới hiểu được sáu tầng văn phòng, tại sao lại chỉ có hai tầng phía dưới là mở cửa. Vốn dĩ phường thị chỉ xây bốn tầng, sau này xin chỉ thị của cấp trên, lại xây thêm hai tầng.

Lầu sáu là khu vực văn phòng của Lãng thống lĩnh, ba bốn năm chưa chắc được gặp một lần.

Lầu năm có mấy đệ tử ký danh, thực sự quản lý văn phòng, cũng mấy tháng không thấy bóng dáng.

Dù sao thì trong Tu Tiên giới, thực lực mới là quyền lực, phàm là người có khả năng đột phá Trúc Cơ kỳ, thì sẽ không muốn

nhúng tay vào việc quản lý sự vụ.

Lầu ba lầu bốn là nơi dùng để giao dịch giữa đồng liêu với nhau

Lầu ba mỗi tháng có một lần họp chợ, lầu bốn thì mỗi năm một lần.

“Quả nhiên là lợi ích của việc gia nhập tổ chức, không những được kiếm tiền, địa vị cũng được tăng lên, còn được mở rộng vòng xã giao!”

Chu Dịch dường như đã được Lưu sư huynh kể về việc này, nhưng mà vẫn luôn chịu sự hạn chế của thân phận, tán tu không thể vào trong đó.

Nói trắng ra là, một tán tu không thân không phận, tên họ dung mạo đều là giả hết, rất khó để người tín nhiệm.

Hiện giờ Chu Dịch đã có công việc ở văn phòng, cũng coi như có chỗ dựa là Tiểu Đan Sơn, ít nhất sẽ không chỉ vì một ngàn hay tám trăm khối linh thạch, mà lắc mình trở thành một tên tà tu giết người đoạt bảo!

Bước lên lầu ba.

Lôi vào có trận pháp cấm chế, Chu Dịch quét thẻ thân phận mới có thể đi vào.

Diện tích bên trong không lớn, cũng tương đương như văn phòng làm việc ở lầu hai, phần lớn tu sĩ bày biện đồ vật ra đất để bán, hoặc là dựng một tấm biển gỗ để thu mua hàng hóa.

Người không nhiều lắm, rất an tĩnh, mặc cả cũng là truyền âm cho nhau.

Chu Dịch đi đi dừng dừng xoay hai vòng, phát hiện ra phẩm chất của linh vật còn tốt hơn nhiều trong cửa hàng, lại càng không cần lo lắng về hàng giả vớ vẩn.

Tu sĩ đến đây giao dịch tu sĩ đều làm việc ở Tiểu Đan Sơn, dùng hàng giả lừa lấy mấy chục linh thạch, thật sự là chẳng đáng mặt mũi chút nào!

Lạc Tuân nói: “Chu đạo hữu, cảm thấy thế nào?”

“Thực không tệ.”

Chu Dịch chỉ chỉ ông già ngồi ở góc Đông Nam, truyền âm hỏi: “Vị đạo hữu kia là ai, công pháp Thượng Cổ như lời ông ta nói là thật sao?”

“Ha ha, quả nhiên ai tới đây đều sẽ hỏi chuyện này.”

Lạc Tuân cười nói: “Công pháp Thượng Cổ tất nhiên là thật, nhưng mà Chu đạo hữu cũng nên biết là, chưa chắc đồ vật thời Thượng Cổ thì chắc chắn sẽ tốt, thời thế đổi thay, công pháp kia chỉ là đồ bỏ đi mà thôi.”

Chu Dịch lập tức cảm thấy hứng thú: “Là sao?”

Trong sách cổ ghi lại, thời Thượng Cổ, thiên địa linh khí nồng đậm đến mức cực điểm, thậm chí có thể ngưng tụ thành Linh Tinh từ hư vô, linh thạch được uân dưỡng từ trong linh mạch hiện nay không thể nào so sánh được.

Một hoàn cảnh tu tiên ưu việt như vậy, tạo nên một thế giới cường giả hoành hành khắp nơi, có thể nói Hóa Thần đầy ra đó, Nguyên Anh không bằng con cún.

Cho nên những báu vật, thần thông truyền từ Thượng Cổ đến nay, phần nhiều đều nổi danh hậu thế, phạm là nơi nào xuất hiện truyền thừa thời Thượng Cổ, chắc chắn khiến cho vô số tu sĩ liều chết tranh đoạt.

“Thứ nhất, công pháp kia không đầy đủ, nhiều nhất thì cũng chỉ có thể tu đến Luyện Khí kỳ viên mãn mà thôi.”

Lạc Tuân giải thích nói: “Thứ hai, công pháp kia thuộc về loại tu luyện tổn thời gian sức lực, tuy rằng sau khi luyện thành thì thực lực rất mạnh mẽ, nhưng yêu cầu về thời gian cực dài, của cải nguyên cần hao phí rất nhiều, vậy chẳng phải là đồ bỏ đi thì là cái gì?”

Mắt Chu Dịch sáng lên, tự động bỏ qua hai chữ “thời gian”, vội vàng hỏi.

“Cần bao nhiêu linh thạch để mua được?”

Lạc Tuân cũng không cảm thấy kỳ lạ, không ít tu sĩ nghe được đây là công pháp Thượng Cổ, cho dù biết là vô dụng, cũng không kìm được mà mua về xem thử.

“Một trăm khối linh thạch, chỉ dựa vào việc buôn bán thứ đồ này mà Lý sư huynh sắp tích cóp đủ Trúc Cơ đan rồi!”

“ ”

Chương 83: Phu thê tình thâm.

Chu Dịch biết rằng Lạc Tuân đang nhắc nhở mình, nhưng mà một trăm khối linh thạch đúng là quá rẻ, lỗ thì cũng coi như lỗ.

Nhưng tu sĩ khác mua công pháp Thượng Cổ, thì gần như cũng có cùng suy nghĩ như vậy, ít có người thật sự cho rằng bản thân mình có số trời!

Chu Dịch truyền âm trao đổi vài câu với Lý sư huynh, dùng đạo tâm thề không truyền công pháp ra bên ngoài, sau khi đưa linh thạch thì lấy được ngọc bội.

Không còn hứng thú với những quầy hàng khác, Chu Dịch cáo từ Lạc Tuân, lần sau đến đây cũng treo biển thu mua Hỏa Linh Chi.

Sau khi tan ca.

Chu Dịch đi tưới nước cho Linh Điền trước, nhìn thấy Tiêu Thiết Trụ đang làm cỏ, xới đất, không để ý đến hắn liền trở lại Động Phủ.

Nhìn vào ngọc bội, hàng trên cùng là tên của công pháp Thượng Cổ.

《 Thần Nguru Biến 》 !

“Công pháp Thượng Cổ, quả nhiên bất đồng với phương hướng tu luyện bây giờ!”

Chu Dịch đọc một lượt toàn bộ công pháp, cũng có hiểu biết rõ ràng hơn về Thần Nguru Biến.

Một bộ công pháp vô danh không trọn vẹn của thời Thượng Cổ, theo như khảo chứng kiểm chứng của Lý sư huynh, ít nhất thì nó đến từ mười vạn năm trước. Sau khi tu luyện đại thành, có thể thi triển thiên phú huyết mạch, biến thân thành Thần Nguru dũng mãnh, cho nên mới có tên gọi là Thần Nguru Biến.

“Huyết mạch thiên phú, hóa thân thành Thần Nguru, tại sao nhìn có vẻ có chút giống yêu quái vậy?”

Chu Dịch xem tiếp bút ký, có lẽ Lý sư huynh cảm thấy hồ thẹn với lương tâm, tặng thêm miễn phí kinh nghiệm tu luyện mấy

chục năm.

“Thiên phú pháp thuật xuất phát từ tâm, uy lực mạnh hơn rất nhiều so với pháp lực bình thường, Luyện Khí hậu kỳ có thể đối đầu..... Có thể chạy thoát dưới tay Chân Nhân Trúc Cơ. May mắn là không phải chém giết vượt cấp, nếu không thì ta sẽ đi khiêu nại lừa đảo!”

“Cũng không phải từ người biến thành yêu, không ảnh hưởng đến pháp lực đan điền, cùng loại với thần thông nhục thể trong truyền thuyết!”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, tính toán tu hành thử.

Có không ít người trong Tiểu Đan Sơn tu hành Thần Ngưu Biến, chưa bao giờ xảy ra vấn đề gì, chỉ là yêu cầu về thời gian đại thành vô cùng dài, tất cả mọi người kể cả Lý sư huynh đều bỏ lỡ giữa chừng.

Hôm sau.

Chu Dịch dựng một tấm biển gỗ trên quầy —— Thu mua tinh huyết của Ngưu Yêu Luyện Khí kỳ với giá cao!

Đây là thứ đồ cần phải có để tu hành Thần Ngưu Biến, đưa tinh huyết Ngưu Yêu vào trong cơ thể, thông qua quá trình tích lũy luyện hóa liên tục không ngừng, cho đến khi tu hành đại thành.

“Công pháp Thượng Cổ vô cùng sơ sài, không hề có sự phân chia cảnh giới tỉ mỉ như là bây giờ, cũng không hề có những bình cảnh nhỏ gì đó, rất phù hợp cho ta tu luyện!”

Sau khi Chu Dịch đột phá Luyện Khí tứ tầng, pháp lực tăng trưởng rất chậm chạp, âm thầm tính toán thời gian đạt đến tu vi Luyện Khí hậu kỳ, đại khái thì sẽ qua mấy thế hệ tu sĩ của phường thị.

Còn về phần có luyện đến khi Tiểu Đan Sơn mai một hay không, thì cũng chưa biết chừng!

Đồng liêu thấy Chu Dịch treo thẻ bài, tức khắc tìm được đề tài chung, bắt đầu kể chuyện trong thành phố này có những ai đang tu hành Thần Ngưu Biến.

Trong đó có đệ tử chính thức Nhị Linh Căn, có cả hậu duệ của Chân Nhân giàu nứt đổ đổ vách, còn có những kẻ tự xưng là

có thiên phú vận may, kết quả tất nhiên là đổ sông đổ bể.

Chưa nói đến chuyện hao tổn linh thạch, không không mà lãng phí mất mười mấy năm tuổi thọ, ảnh hưởng lớn đến đường tu đạo của tu sĩ.

“Ta cũng không muốn trở thành Chân Nhân, chỉ cần cố gắng tu hành là có thể khiến cho thể chất tăng lên diện rộng, tương lai có lẽ có thể sống lâu thêm mấy năm.”

Chu Dịch tùy tiện tìm một cái cốc, thế mà các đồng liêu lại tin, sôi nổi lấy Thần Ngưu Biện đang bám bụi dưới đáy hòm, thử tiếp tục tu hành.

“Chẳng trách Lý sư huynh có thể mua được Trúc Cơ đan, thì ra cả một đám đều mua!”

Một ngày không có việc gì.

Sau khi Chu Dịch tan ca thì đến Linh Điền, thi triển Linh Vũ thuật.

Sau khi đột phá Luyện Khí tứ tầng, phạm vi bao phủ của Linh Vũ tăng lên theo diện rộng, pháp lực trong cơ thể cũng đủ duy trì thi triển hơn mười lần.

Rất nhanh đã tưới xong ba mẫu Linh Điền, vừa vặn nhìn thấy mảnh ruộng kế bên đang gieo giống.

Tiêu Thiết Trụ cẩn thận quan sát Linh Điền của Chu Dịch, cứ một trượng thì có một cây, nhìn rất xum xuê, vì thế cũng gieo trồng dựa theo khoảng cách như vậy.

“Tiểu tử, Linh Mễ chỉ có tỉ lệ nảy mầm là ba phần.”

Một giọng nói truyền vào trong tai của Tiêu Thiết Trụ, hắn ngẩng đầu nhìn lên, thấy Chu Dịch đã đi xa.

“Đa tạ tiên bối chỉ điểm.”

.....

Xuân đi thu tới, thời gian trôi như thoi đưa.

Ngày này.

Chu Dịch nhận công việc tu bổ trận pháp, một đường đi tới khu vực Trung bộ.

Vị trí này rất là hẻo lánh, nằm ở mặt tối của sườn núi nhỏ.

Linh Mễ có thuộc tính Mộc, thích ánh sáng, có rất ít người gieo trồng ở mặt tối của Linh Điền.

Chu Dịch đi đến bên ngoài Động Phủ số 702, rõ ràng cảm nhận được khí âm sát, theo bản năng kích hoạt Huyền Giáp Thuần, tay phải không chế Thiên Lôi Châu, Toàn Tâm Đỉnh trong cổ tay áo vận sức chờ hành động.

“Lãnh đạo hữu có đây không, bản đạo tới tu bổ trận pháp.”

Kẻo kẹt!

Cửa Động Phủ mở ra, một cỗ khí âm lãnh ập vào mặt.

Trên đỉnh đầu Chu Dịch xuất hiện Thủy Nguyên Châu, một màn nước xanh thăm phủ xuống, ngăn cách âm khí ở bên ngoài, giày dưới chân lập lòe linh quang, bay nhanh về phía sau cách đó hai mươi trượng.

Bên trong cánh cửa, một đạo nhân mặc áo bào xám tro bước ra, nhìn thấy cảnh tượng này thì hơi sững sốt, chấp tay nói.

“Bản đạo là Lãnh Vân, nương tử của ta không cần thận phá hủy Mê Tung trận, nhờ đạo hữu tu bổ lại.”

Chu Dịch giả vờ nhìn túi trữ vật, bất đắc dĩ nói: “Vật liệu để bày trận đã dùng hết rồi, đợi ta về bổ sung, Lãnh đạo hữu ở trong nhà chờ là được.”

Lời còn chưa dứt, người đã đi xa hơn trăm trượng.

Khí tức của Lãnh Vân mạnh mẽ, vượt xa nhiều tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ mà hắn từng gặp, Chu Dịch không hề muốn đánh cược rằng hắn là người tốt!

.....

Trở lại văn phòng.

Chu Dịch hơi thả lỏng, hỏi thăm lai lịch của Lãnh Vân với Lạc Tuần.

Lạc Tuần nói: “Lãnh sư huynh tinh thông thuật Luyện Thi, bị ảnh hưởng bởi luyện thi âm sát, trên người phát ra chút âm khí cũng là chuyện bình thường.”

Chương 84: Phu thê tình thâm (2)

Chu Dịch nhú mày: “Bằng môn tà đạo kiểu này mà cũng có thể tu hành ở Tiểu Đan Sơn sao?”

Nếu như Tiểu Đan Sơn chứa chấp tà tu luyện thi, vậy thì đã đến lúc phải suy nghĩ việc đổi chỗ để tu hành, hiện tại Chu Dịch lại không phải là một kẻ không biết gì về Tu Tiên giới, biết được địa chỉ của phùng thị Đan Đỉnh Tông ở Vân Châu.

Những thứ như truyền thừa, biên chế, nhân mạch vv, trong mắt của Chu Dịch chẳng bì được với sự an toàn.

“Lãnh sư huynh chỉ có một bộ luyện thi, cũng không dùng để đấu pháp chém giết.”

Lạc Tuần rất là hiểu biết Lãnh Vân, nói: “Bộ luyện thi kia là thê tử phạm tặc của hần, bởi vì bị kẻ thù trả thù giết hại, lãnh sư huynh đã luyện hóa bà thành cương thi, hi vọng là trong tương lai có thể khôi phục linh trí.”

“Này.....”

Chu Dịch nhú mày: “Cương thi sinh ra linh trí, vậy thì cũng là người khác rồi?”

Lạc Tuần nhún nhún vai: “Ai biết được? Cương thi kia đúng thật là huyền bí, nhìn thấy Lãnh sư huynh thì sẽ an tĩnh, nếu không có tử khí trên người, thì nhìn giống như một người sống im lặng vậy đó.”

Chu Dịch đã xem không ít điển tịch, cũng không có ghi chép nào như vậy, nghi hoặc nói: “Chấp sự Chân Nhân cho phép chuyện như vậy sao?”

Lạc Tuần thấp giọng nói: “Huyền Lâm Chân Nhân chính miệng đã từng nói vợ chồng tình thâm, ai dám có ý kiến?”

“Thì ra là thế.”

Chu Dịch lập tức bừng tỉnh, Lãnh Vân xa rời đám đông, lại có Chân Nhân ủng hộ, nuôi một bộ luyện thi cũng không có gì.

Lạc Tuần còn nói thêm: “Việc này bản đạo cũng rất tán đồng, Lãnh sư huynh có trách nhiệm, ngược lại đáng để kết giao, nếu

là một người không có ràng buộc, cũng sẽ vô tình vô nghĩa!”

“Có đạo lý.”

Chu Dịch há có thể không hiểu ra, Lạc Tuần đang chỉ điểm cho mình, không phải phê bình chỉ trích.

Đáng tiếc Chu Dịch có ý định là người không có vương mắc, cũng chưa đến mức là vô tình vô nghĩa, nếu như nhìn thấy chuyện chướng mắt, chỉ cần không ảnh hưởng đến an nguy của hắn, thì rất sẵn lòng hành hiệp trượng nghĩa.

Sau khi tan ca.

Chu Dịch đi vào Linh Điện, phát hiện Tiêu Thiết Trụ đang đợi ở bờ ruộng.

Tiêu Thiết Trụ cung kính nói: “Đa tạ tiền bối chỉ điểm, ta không có gì báo đáp, chỉ có năm đấu Linh Mễ này.”

Chu Dịch cười nói: “Với sản lượng này của ngươi, nhiều nhất thì cũng chỉ còn lại hai ba đấu, lại đưa cho ta năm đấu vậy thì còn đủ để trả tiền thuê Động Phủ hay không?”

“Tiền bối chỉ điểm ta làm ruộng, sao có thể tri ân không báo?”

Tiêu Thiết Trụ khẳng khái đưa Linh Mễ, nói: “Ta đã báo danh, lên núi đào quặng, nhân tiện có thể mượn linh khí tăng tu vi.”

Chu Dịch nghe vậy thì cảm thấy hứng thú, cất Linh Mễ vào túi trữ vật, đứng trên đồng ruộng trò chuyện với Tiêu Thiết Trụ.

“Tại sao ngươi lại bước vào con đường tu hành?”

Tiêu Thiết Trụ tính tình thật thà, chưa từng nếm trải sự hiểm ác của Tu Tiên giới, lại cảm thấy Chu Dịch đối tốt với hắn, trực tiếp nói lai lịch của mình.

“Ta sống ở sơn thôn.....”

Hắn sống ở thôn dưới núi giáp với Vân Sơn, Tiêu Thiết Trụ từ nhỏ đã mất cha mẹ, sống nhờ vào hàng xóm láng giềng, sau khi trưởng thành thì khai hoang làm ruộng, miễn cưỡng cũng được ấm no.

Mười năm trước.

Tiêu Thiết Trụ đang đồn cũi ở trên núi, nhìn thấy một đạo nhân bị trọng thương hấp hối.

Đạo nhân tự biết bản thân không sống được bao lâu nữa, bói ra Tiêu Thiết Trụ có linh căn, truyền cho tiên đạo công pháp, rồi chỉ điểm hắn sau khi đạt đến Luyện Khí nhị tầng thì đến thành phố Tiểu Đan Sơn.

“Những trải nghiệm này, dường như đã từng nhìn thấy mấy ngày trước!”

Chu Dịch hồi tưởng lại nhân vật chính trong thoại bản, dường như là cũng có trải nghiệm gần giống với Tiêu Thiết Trụ.

“Diện tích của Vân Châu rộng lớn vô biên, dân số có đến hàng tỉ người, có một hai người như vậy, đúng là chuyện bình thường.”

Chu Dịch an ủi bản thân hắn như vậy, dựa theo cốt truyện trong thoại bản, Tu Tiên giới thanh bình tĩnh lặng, sẽ rồi thành một mớ hỗn độn cùng với sự xuất hiện của vai chính.

Tiểu Đan Sơn đã hình thành hơn hai mươi năm, Chu Dịch hiện giờ có thể nói an toàn vô ưu, lại có đầy đủ tài nguyên tiền bạc, chỉ cần đợi thời gian trôi qua là có thể khiến tu vi tăng lên.

Một trăm năm thay đổi một lần thân phận, ba năm lần như vậy thì nhất định có thể đạt đến Luyện Khí viên mãn.

Chu Dịch suy nghĩ đến đây, trả lại Linh Mễ, còn khuyên can hắn: “Tu vi của ngươi còn quá thấp, tạm thời đừng đi đào quặng, ít nhất cũng phải chờ đến khi đạt đến Luyện Khí hậu kỳ.”

“Ta tuyệt đối sẽ không quên đại ân của tiền bối!”

Tiêu Thiết Trụ rơm rớm nước mắt, chỉ cảm thấy trong Tu Tiên giới có rất nhiều người tốt, căn bản không khó khăn và gian ác như lời của sư tôn.

Chu Dịch luôn dặn dò Tiêu Thiết Trụ kiên nhẫn tu hành, thấy hắn liên tục gật đầu đồng ý, mới yên lòng.

Trở lại động phủ.

Trước cửa có một người đang đứng, chính là Lưu Hằng đến để xin học trận pháp.

“Bái kiến Chu sư!”

“Đã nói trước là đừng như vậy, chúng ta coi nhau như là sư huynh đệ hoặc là thúc cháu.”

Chu Dịch cười xua tay, tay bắt pháp quyết mở trận pháp động phủ.

Trong động phủ thảo dược sinh trưởng phong phú, Chu Dịch vừa chăm sóc dược điền, vừa giảng giải cho Lưu Hằng trận pháp chi đạo.

Ước chừng sau hai canh giờ.

Lưu Hằng đứng trong dược điền nghe xong bài học, cuối cùng là nhịn không được hỏi: “Trận đạo của sư thúc huyền diệu, theo lý thì nên nghiên cứu chuyên sâu về trận đạo mới đúng, tại sao lại thích làm ruộng?”

“Ta đang nhắc nhở chính mình, đừng quên ước nguyện ban đầu.”

Chu Dịch cho rằng làm ruộng cũng hề thua kém gì với việc tu tiên, nó có nguồn gốc từ thời Thượng Cổ, tương lai mấy ngàn mấy vạn năm sau vẫn sẽ không biến mất.

Cho dù đất trời có thay đổi, thì chuyện làm ruộng cũng sẽ không thay đổi, cày cấy thì chỉ thay đổi mấy loại hạt giống mà thôi.

.....

Hôm sau.

Chu Dịch tới văn phòng đi làm, phát hiện có người chờ ở quầy.

Kẻ luyện thi si tình, Lãnh Vân!

“Tham kiến Lãnh sư huynh.”

Vẻ mặt Chu Dịch lạnh lùng, không muốn qua lại quá nhiều với Lãnh Vân.

Tuy rằng chuyện vợ chồng Lãnh Vân tình thâm đáng để kính nể, nhưng mà quá kỳ dị bất thường tất sinh chuyện, không hề phù hợp với tính thích an ổn của Chu Dịch.

Lãnh Vân không hề ỷ mạnh hiếp yếu, ngược lại khom người chấp tay: “Hôm qua đã khiến Chu đại sư sợ hãi rồi, Lãnh mỗ xin lỗi.”

Chương 85: Nguồn gốc của Thôn Thiên.

Chu Dịch nghiêng người, nói: “Thi lễ với người, tất có điều cầu, Lãnh sư huynh cứ nói thẳng đi.”

Lãnh Vân nói: “Nghe Bàng đạo hữu nói, Chu đại sư có thể bố trí một Tiểu Ngũ Hành Trận, lực phòng ngự trong ngoài kinh người?”

“Đúng là có việc này.”

Chu Dịch hơi gật đầu: “Chỉ mới lĩnh ngộ thông suốt, vì tài nguyên bày trận quá quý giá, nên chưa từng bố trí.”

Lãnh Vân nói: “Tài nguyên bày trận thì ta sẽ mua, có thể chuẩn bị ba phần, có thể nhờ Chu đại sư ra tay được không?”

Chu Dịch yên lặng tính toán, ba phần tài nguyên theo lý thì không có gì ngại, cho dù có luyện hỏng hết thì có thể dùng linh thạch để bồi thường, có được kinh nghiệm bày trận vào tay thì không hề lỗ.

“Có thể, ngoài ra còn cần thêm phí là năm trăm khối linh thạch!”

Lãnh Vân do dự một lát, nói: “Mấy ngày nay, nương tử tấn chức Đồng Thi, đã mua một lượng lớn huyết nhục của yêu thú, rồi lại phải mua tài nguyên bày trận, linh thạch trong tay không đủ, có thể dùng pháp quyết gán nợ hay không?”

“Phải xem đã.”

Chu Dịch rất tò mò, pháp quyết đăng cấp nào có thể có giá đến năm trăm khối linh thạch.

Lãnh Vân nói: “Huyền Âm luyện thi thuật, cùng với tâm đắc luyện thi của ta.”

“.....”

Chu Dịch lập tức cạn lời, liên tục lắc đầu cự tuyệt: “Bản đạo một lòng hướng thiện, tuyệt đối không sẽ tu hành tà ma công pháp, chớ nói đến luyện thi, mà khi nhìn thấy thi hài của đồng đạo, ta đều sẽ siêu độ một phen!”

Lãnh Vân tu hành luyện thi thuật về tình thì có thể chấp nhận, hưởng hồ gì hấn cũng không sợ chết.

Chu Dịch vô cùng ham sống, trong khu vực mà chính đạo thống trị, tuyệt đối sẽ không tiếp xúc với bất kỳ thứ tà ma ngoại đạo nào cả.

Không ít tu sĩ của tông môn chính đạo ghét cái ác như ghét kẻ thù, thề phải tiêu diệt tất cả tà ma ngoại đạo, nhìn thấy có người tu hành luyện thi tà pháp, không cần nghe giải thích, trực tiếp tiến vào đường luân hồi tẩy rửa tội nghiệt!

Lãnh Vân nghe vậy thì vẻ mặt âm trầm, nói: “Sau khi nương tử của ta tấn chức Đồng Thi, thì sẽ xuất hiện không ít hung tính, ta không dám rời đi động phủ, trong thời gian ngắn không thể gom đủ năm trăm khối linh thạch.”

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Tại sao ngươi lại không mang nàng theo?”

“Huyền Lâm Chân Nhân có thể chấp nhận chuyện ta luyện thi, đã là thiên đại ân đức.”

Lãnh Vân giải thích nói: “Để tránh làm bẩn danh tiếng của Tiểu Đan Sơn. Trước khi nương tử sinh linh trí, không thể rời khỏi phạm vi của động phủ.”

Chu Dịch thấy vẻ mặt hấn đầy chua xót, trong lòng không nhìn được mà khâm phục.

Nghe đồn Lãnh Vân có thiên phú phú linh căn rất tốt, tu hành hơn hai mươi năm cũng đã đạt đến Luyện Khí viên mãn, nếu không tu hành luyện thi chi thuật, có thể trực tiếp gia nhập Đan Đỉnh Tông.

Thà từ bỏ tiền đồ tươi sáng, cũng phải hồi sinh thể tử đã mất. Mà hành động lại theo nguyên tắc, từ lúc bắt đầu đến bây giờ chưa từng ép buộc Chu Dịch bầy trận.

Nhiều điều như vậy, rất khó khiến cho người ta không nảy sinh hảo cảm.

Chu Dịch hỏi: “Lãnh sư huynh, ngươi còn có những pháp quyết khác không?”

Lãnh Vân bắt đầu nói: “Mấy năm nay tu hành đều dựa vào việc đả tọa, linh thạch kiếm được bằng việc làm ruộng gần

động phủ, đều đổ hết vào người nương tử rồi, cuốn Huyền Âm luyện thi thuật đã thứ đáng tiền nhất rồi.”

Chu Dịch nhất thời không thể nào phân biệt ra được, có phải Lãnh Vân đang chế nhạo hấn hay không.

Bắt đầu từ võ đạo tiên thiên tu hành đến nay, gần một trăm mười năm khổ tu, mới chỉ đạt đến tu vi Luyện Khí tứ tầng.

“Huyền Âm luyện thi thuật kia xuất phát từ đâu?”

“Lấy được từ trên người chân truyền của Huyền Âm tông.”

Lãnh Vân lấy ra bốn năm miếng ngọc bội từ trong túi trữ vật, nói: “Rất nhiều linh vật luyện thi do người đó để lại, đã dùng trên người nương tử của ta, chỉ còn sót lại mấy loại pháp quyết, chẳng có mấy công dụng.”

Chu Dịch tiếp nhận ngọc bội, quan sát từng cái.

Chỉ phí năm trăm khối linh thạch để bày trận, có thể từ từ trả sau, với thực lực cùng tính cách của Lãnh Vân hẳn là sẽ không quýt nợ.

“Người gần một trăm năm mươi tuổi đầu rồi, vậy mà lại còn có cảm xúc, chỉ một lần này thôi, sau này sẽ như người dung nước lũ với Lãnh Vân.”

Suy nghĩ xoay chuyển rất nhanh, đã xem hết ngọc bội.

Trong số này lần lượt là Âm Phong chú, Huyết Linh võng, Luyện Binh quyết, Ngọc Lộ quyết.....

Hai cái đầu tiên coi xong cái tên thì trực tiếp bỏ qua, tu hành tà ma công pháp, cũng không phải là chuyện lén lút sử dụng là có thể giấu được. Như Lãnh Vân, luyện thi lâu rồi sẽ bị nhiễm một thân âm khí, khí tức căn bản là không thể che giấu được.

Cái thứ ba là Luyện Binh quyết, sắc mặt Chu Dịch hơi biến hóa.

“Thôn Thiên Ma công!”

Nội dung đoạn đầu của Luyện Binh quyết cực kỳ giống với Thôn Thiên Ma công, hoặc có thể gọi là bản hoàn chỉnh, bởi vì nó không chỉ có thể cắn nuốt nội khí.

Chu Dịch kiểm chế sự kinh hãi tiếp tục xem, thì ra Luyện Binh quyết lại là bí thuật tế luyện đạo binh, sau khi phạm nhân cắn nuốt những khí tức hậu thiên như là nội khí, sát khí, âm khí... Đạt tới một mức độ nhất định có thể cưỡng ép dẫn linh khí nhập thể, đột phá tầng thứ nhất của Luyện Khí.

Rất nhiều ma đạo bí thuật, pháp khí đều dùng tinh, khí, thần của tu sĩ để làm tài nguyên tế luyện, thúc đẩy cho sự ra đời của Luyện Binh quyết.

Tiếp theo thì không khó phỏng đoán.

Sau Luyện Binh quyết truyền đến phạm tục, có lẽ là truyền thừa dần dần bị thiếu hụt, có lẽ là được thiên tài võ đạo biên soạn lại, chậm rãi biến thành Thôn Thiên Ma công.

“Tu Tiên giới nhìn thì như chia cắt với phạm tục, thật ra ảnh hưởng của nó rất sâu, chỉ một môn công pháp được truyền ra ngoài, có lẽ sẽ ảnh hưởng đến sự thay đổi của hoàng triều.”

Chu Dịch nhìn về phía một miếng ngọc bội cuối cùng, chỉ đọc tên thì không thể nào phân biệt được chính hay tà.

Ngọc Lộ quyết, sau khi thi triển sẽ tiêu hao pháp lực và tuổi thọ, cô đọng ra Tạo Hóa Ngọc Lộ, có tác dụng kỳ diệu trong việc giục sinh linh được có thuộc tính Mộc.

“Giục sinh! Chẳng lẽ là.....”

Sắc mặt Chu Dịch bất biến, nhưng từ dưới đáy lòng đã nổi lên sóng to gió lớn, vội vàng nhìn nội dung tiếp theo.

Quả nhiên thứ gọi là ‘giục sinh’ chính là thúc đẩy linh dược mọc nhanh hơn, tuổi thọ tiêu hao trong khi thi triển Ngọc Lộ quyết, ước chừng sẽ được chuyển hóa với tỉ lệ mười: một vào linh dược.

“Một trăm năm thọ nguyên sẽ chuyển hóa thành dược linh mười năm sao?”

“Loại pháp thuật này cũng quá..... Kỳ diệu rồi!”

Chương 86: Tạo Hóa Ngọc Lộ.

“Những pháp quyết này đều không phải là chính đạo!”

Chu Dịch lắc đầu thờ dài, không thèm để ý mà trả lại ngọc bội.

Lãnh Vân bắt đầu nói: “Tà ma ngoại đạo, sao có thể có pháp quyết chính đạo.”

“Dù sao thì cũng là chân truyền của Ma tông, cất để dành cũng không tệ.”

Chu Dịch đổi giọng: “Tất cả bốn phần công pháp này có thể đổi được năm trăm khối linh thạch.”

Lãnh Vân chỉ có tính tình ôn hòa, nhưng suy nghĩ đúng thật là rất thấu triệt, lập tức đoán được bốn bộ pháp quyết này có lẽ có ẩn tình, nhưng sau khi suy tư một lát vẫn gật đầu đồng ý.

“Có thể.”

“Lãnh sư huynh đi chuẩn bị linh thạch đi, bất kỳ lúc nào ta cũng có thể đến bố trí trận pháp!”

Chu Dịch lấy được ngọc bội có pháp quyết hoàn chỉnh, dựa theo thứ tự vừa mới xem, lần lượt ghi tạc trong óc.

“Được.”

Lãnh Vân lập tức rời khỏi đó, cương thì nương tử bất kỳ lúc nào cũng có thể phát điên, nếu như phá vỡ Mê Tung trận đã thương tánh mạng người ta, vậy thì chỉ có thể hoàn toàn sa vào ma đạo.

Đồng thời Lãnh Vân cũng cẩn thận suy nghĩ, trong bốn loại pháp quyết này, Ngọc Lộ quyết là vô dụng nhất, sau khi tu hành Âm Phong chú, Huyết Linh võng tà khí cuộn cuộn, cho nên chỉ còn lại có Luyện Binh quyết còn có chút tác dụng.

“Luyện Binh quyết có thể làm cho phạm nhân đột phá Tiên Thiên, nhưng mà tuổi thọ nhiều lắm cũng chỉ đến bốn năm chục tuổi, rốt cuộc thì nó có ích lợi gì?”

Lãnh Vân cứ suy đi nghĩ lại nhưng vẫn không bắt được trọng điểm, cũng thôi không còn suy nghĩ tìm tòi nghiên cứu nữa.

Trong cuộc đời của Lãnh Vân, tất cả mọi điều trên thế gian cũng không thể sánh bằng việc nương tử sớm ngày khôi phục linh trí!

.....

Trong văn phòng.

Sắc mặt Chu Dịch bất biến mà làm việc, tán gẫu mấy chuyện thú vị gần đây với đồng liêu.

Mấy ngày trước tu sĩ nào đó thêm muốn sắc đẹp của một nữ tu, trúng bẫy, kết quả là bị người ta lột sạch sẽ, nhưng mà người thì chưa chết.

“Cái này gọi là còn chưa bị mất giống!”

Bàng Tuần cười nói: “Nhu cầu tự nhiên thôi, người nọ đã một lần ham muốn sắc đẹp, đợi đến khi kiếm được linh thạch vẫn sẽ mắc bẫy, chẳng phải là có thể thu hoạch hai lần sao!”

Đồng liêu bên cạnh nói: “Câu này không đúng, Chu đạo hữu đã có tiếng háo sắc từ lâu, tại sao lại chẳng thấy hấn mắc bẫy tình chứ?”

Chu Dịch ra vẻ buồn bã nói: “Khi người đã trải đời thì những chuyện này chẳng là cái gì cả.”

Lập tức khiến cho cả đám ò lên, bất kể là ai cũng không phát hiện ra sắc mặt của Chu Dịch thay đổi.

Sau khi tan ca.

Chu Dịch thi pháp tưới xong linh điền, phát hiện ruộng đất bên cạnh trống không.

Trở lại động phủ, nhìn thấy trên mặt đất có một phong thư —— Ân công, ta bị lừa ở phường thị, linh thạch bị người ta lừa mất, không còn mặt mũi nào mà gặp ân công nữa, chỉ có thể đi Tề Vân Phong đào quặng.

Lạc khoản: Tiêu Thiết Trụ.

“Chuyện này là sao đây?”

Chu Dịch cất bức thư vào túi trữ vật, sau khi trở lại động phủ, vẫn chưa tu hành Ngọc Lộ quyết, mà tu hành như mọi khi.

Chớp mắt nửa tháng trôi qua.

Lãnh Vân tới văn phòng, gom đủ ba phần tài nguyên bày trận.

“Chu đạo hữu, xin hãy nhanh lên, ngày hôm qua ta sẵn giết tà tu trở về, xem chút nữa là nàng đã rời khỏi phạm vi động phủ.”

“Bây giờ đi liền đây.”

Chu Dịch phát hiện khí tức của Lãnh Vân lúc mạnh lúc yếu, hiển nhiên là đã bị thương, không thể khống chế hoàn toàn pháp lực.

.....

Mặt âm của sườn núi, động phủ số 702.

Gừ!

Một tiếng dã thú gào rống, từ trong động phủ truyền ra.

Sắc mặt Lãnh Vân khẽ biến, hóa thành một luồng sáng xanh thẳm rơi xuống giữa động phủ, tiếng gào rống thanh lập tức biến mất.

“Độn thuật thật tinh diệu!”

Chu Dịch tán thưởng một tiếng, bắt đầu vẽ Mê Tung trận khắc văn trên trận kỳ, kết quả pháp lực thoáng dao động, trận kỳ bị cắt nát thành vô số mảnh nhỏ.

Độ phức tạp của Tiểu Ngũ hành trận hơn gấp mười lần Mê Tung trận, cho dù đã lĩnh ngộ thông thấu, khi vẽ cũng rất phiền phức.

Liên tục làm hư mười mấy lá trận kỳ, rốt cuộc cũng có được một lá Hành Hỏa kỳ được vẽ thành công, rồi sau đó là bốn lá cò Kim, Mộc, Thủy, Thổ, ước chừng phải là hư hơn bảy mươi lá trận kỳ.

“Xác suất thành công cao hơn không ít so với dự tính của ta.”

Chu Dịch hơi suy tư, lập tức đoán được nguyên do, đơn giản là quen tay hay việc và thần hồn cường đại.

“Khó nhất vẫn là trận bàn, cũng chính là trung tâm của Tiểu Ngũ hành trận.”

Độ phức tạp của trận bàn vượt xa trận kỳ, cái sau thiên về vẽ phù triện, còn cái trước thiên về luyện khí, may mắn là trong

phường thị có khí thổi được luyện chế.

Pháp lực hóa thành lưỡi đao, vẽ từng đường trận văn trên trận bàn, kết quả khi sắp hoàn thành, pháp lực không ổn định nên vỡ nát.

“Cái thứ hai.”

Chu Dịch ổn định cảm xúc, tiếp tục khắc vẽ.

Sau một lát.

Nét khắc cuối cùng hạ xuống, mấy trăm đường hoa văn huyền diệu lập thành trận thế, thấp thoáng sinh ra khí tức hút lẫn nhau với ngũ hành kỳ.

“Thành công rồi!”

Mặt Chu Dịch lộ ý cười, công việc bố trí trận pháp tiếp theo sẽ dễ dàng hơn nhiều, nếu như bị sai thì làm lại từ đầu là được.

Ước chừng sau hai ba cái canh giờ, đã sắp đặt xong trận kỳ và khắc văn.

Sau khi Lãnh Vân dùng pháp lực tế luyện trận bàn, khởi động Tiểu Ngũ hành trận, ánh sáng ngũ sắc lấp lánh, bao phủ cả động phủ vào bên trong.

Cương thi tân nương không nhìn thấy tướng công, phát điên bên trong động phủ, nhưng mà cho dù có cắn xé như thế nào, cũng không thể phá được Tiểu Ngũ hành trận.

Vẽ mặt Lãnh Vân khẽ thả lỏng, nói: “Đa tạ Chu đạo hữu!”

“Giao dịch công bằng.”

Chu Dịch nhắc nhở nói: “Vẫn có thể ngăn cản được Đồng Thi, nhưng sau khi tấn chức Kim Thi thì nàng sẽ sinh ra thiên phú thần thông, hộ tông pháp trận bình thường cũng khó có thể ngăn cản được, người nên chuẩn bị trước đi.”

Lãnh Vân hơi hơi gật đầu: “Khi đó ta chắc chắn đã đạt đến tu vi Trúc Cơ.”

Chu Dịch đột nhiên hỏi nói: “Vì một khả năng hư vô mờ mịt, người không hối hận sao?”

“Chưa bao giờ hối hận, chỉ thấy có lỗi.”

Lãnh Vân thở dài nói: “Ta cùng với nương tử là thanh mai trúc mã, mười lăm tuổi thì thành thân. Lúc hai mươi tuổi có được một cuốn công pháp, bắt đầu trầm mê tìm tiên vấn đạo. Ta bên ngoài gây thù hận, người ta tìm tới nhà trả thù, trở về thì đã chậm một bước!”

Chương 87: Nguy hiểm kéo đến.

Chu Dịch gật đầu nói: “Thì ra là thế, ta đã hiểu.”

Lãnh Vân liếc Chu Dịch một cái: “Ngươi không hiểu!”

“Hả?”

Chu Dịch lộ vẻ nghi hoặc, không rõ nguyên do.

Lãnh Vân cười nói: “Từ lâu đã nghe trên phố đồn đãi, Tiểu Đan Sơn xuất hiện một diệu nhân, làm ruộng một năm uống rượu một lần, Làm ruộng ba năm đạo Phượng Minh lâu một lần. Không tu đạo, không tham thiền, coi Phượng Minh lâu như động phủ nhà mình, quả nhiên tiêu sái tự tại!”

“Phỉ báng, đây là phỉ báng!”

Mặt Chu Dịch nghiêm túc nói: “Tư chất của ta quá thấp, phải dựa vào song tu miễn cưỡng khiến cho tu vi tăng lên!”

“Ta tin!”

Lãnh Vân vô cùng ngay thẳng gật đầu.

.....

Nửa tháng sau.

Bên trong động phủ.

Từng đám mây ngũ sắc bao phủ, không nhìn thấy rõ mọi thứ.

“Bên trong có Mê Tung trận, bên ngoài có Tiểu Ngũ hành trận, hơn nữa ta còn thi pháp trong phòng, cho dù Trúc Cơ Chân Nhân cũng không thể nào phát hiện ra được.”

Gạch lót sàn trước mắt của Chu Dịch đã bị đào lên, trên đất trống linh dược có thuộc tính Mộc.

Linh Sâm.

Linh dược cơ bản nhất có thuộc tính Mộc, mười năm lớn thêm một tấc, trăm năm được một thước, ngàn năm sinh linh tính, và cũng là một trong số ít những loại linh dược có thể sống đến ngàn năm.

Chu Dịch tay bắt pháp quyết, pháp lực trong cơ thể vận chuyển theo một trật tự huyền ảo, cuối cùng hội tụ ở đầu ngón tay.

Từng sợi sinh cơ bay ra từ trong cơ thể, dung nhập vào trong pháp lực, từ vật chất chưa thành hình dần dần hóa thành chất lỏng màu xanh biếc, ngưng tụ thành dịch thể.

Tạo Hóa Ngọc Lộ!

“Gần như là phải mất đến mười năm tuổi thọ..... Không đủ!”

Chu Dịch tiếp tục thi triển Ngọc Lộ quyết, rút ra từng sợi sinh cơ, sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt, ngũ tạng lục phủ nhanh chóng già đi.

Ong!

Trường Sinh Đạo Quả yên lặng nhiều năm, hơi hơi rung động, nháy mắt lại khôi phục lại tuổi trẻ.

“Trăm năm tuổi thọ!”

Chu Dịch nhìn Tạo Hóa Ngọc Lộ đã hóa thành màu xanh sẫm, không tiếp tục tiêu hao tuổi thọ nữa, cẩn thận nhỏ lên mầm cây Linh Sâm.

Linh Sâm vốn dĩ mới là cây non, phát triển lớn lên với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

Đợi sau một ngày một đêm.

Linh Sâm vốn dĩ mới là cây non, đã cao thêm mười tấc, chẳng khác gì Linh Sâm mười năm được linh.

“Lại lần nữa!”

Chu Dịch lại lần nữa thi triển Ngọc Lộ quyết, mất thêm một trăm năm tuổi thọ kích thích cho Linh Sâm phát triển.

Nửa tháng sau.

Linh Sâm đã cao hơn một thước, trở thành linh dược trăm năm có giá cao.

Linh Sâm trăm năm.

Có giá đến ba bốn trăm khối linh thạch, cửa hàng ở thành thị thu mua quanh năm.

Chu Dịch quan sát một hồi, há mồm rộp rộp cắn nhai, nuốt vào bụng như nuốt củ cải trắng vậy.

Linh Sâm ở trong cơ thể hóa thành linh khí cuộn cuộn, lập tức vận chuyển Quy Nguyên Quyết, luyện hóa thành pháp lực.

Sau một lát.

Chu Dịch chậm rãi thu công, cẩn thận cảm nhận sự biến hóa trước sau: “Trăm năm Linh Sâm, tác dụng của nó tương đương với ba bốn viên Bồi Nguyên Đan, nhưng mà giá của nó thì gấp ba bốn mươi lần Bồi Nguyên Đan!”

“Bán thì không thể bán rồi, sau này coi linh dược như là đồ ăn vậy.”

Nếu như mới đến Tu Tiên giới, Chu Dịch có lẽ sẽ bán vài cây để làm vốn ban đầu, hiện giờ đang là lúc nguồn linh thạch cũng đủ để tiêu dùng, hoàn toàn không cần thiết phải mạo hiểm đi bán linh dược trăm năm.

.....

Bé quan non nửa tháng.

Chu Dịch đi đến khu giao của thành thị, phát hiện trên đường có rất nhiều tu sĩ.

Rất nhiều gương mặt xa lạ xuất hiện, khiến cho Chu Dịch sinh lòng cảnh giác, hỏi thăm giá cả của pháp khí, đan dược, phù triện, vẫn chưa thấy có hiện tượng lên giá, rồi sau đó đi đến văn phòng.

Tại nơi đang ký động phủ, hiếm thấy khi xuất hiện bảy tám người.

Chu Dịch nhíu mày, không đi vào trogn quây làm việc, mà là dò hỏi Bàn Tuần đã xảy ra chuyện gì.

“Chu đạo hữu vẫn chưa biết gì sao?”

Bàn Tuần kinh ngạc nói: “Xem ra đúng là đang bé quan, đến một chuyện lớn như vậy mà cũng không biết được. Mấy ngày trước có người đào được thiên tinh thạch ở quặng mỏ, đã truyền khắp thành thị rồi.”

“Thiên tinh thạch!”

Ánh mắt Chu Dịch hơi chững lại: “Tại sao loại linh thạch này lại xuất hiện ở Tiểu Đan Sơn chứ?”

Bàng Tuần nhún nhún vai nói: “Vậy thì phải hỏi ông trời, thiên tinh thạch xuất hiện ở vị trí trung tâm của linh mạch, liên tiếp có bảy tám người đào được.”

Chu Dịch hoảng sợ nói: “Chẳng lẽ là mỏ thiên tinh thạch sao?”

“Huyền Lâm Chân Nhân nói là mỏ thạch.”

Bàng Tuần nói: “Nghe nói tu sĩ đầu tiên đào được thiên tinh thạch, vì có công lớn, đặt cách tấn chức thành đệ tử chính thức.”

Đồng liêu bên cạnh và những tán tu đang làm thủ tục, nghe thấy vậy lộ ra vẻ cực kỳ hâm mộ.

Chu Dịch hơi dao động: “Bàng đạo hữu có biết người kia là ai không?”

“Tên họ cụ thể thì không rõ ràng lắm.”

Bàng Tuần nói: “Nghe nói là một người trẻ tuổi đến Tiểu Đan Sơn chưa bao lâu, đã theo Huyền Lâm Chân Nhân về tông môn, thật sự là một bước lên trời.”

“Người trẻ tuổi, về tông môn?”

Chu Dịch sợ tới mức hít hà một hơi, xoay người đi ra bên ngoài.

“Bàng đạo hữu, giúp ta xin nghỉ phép một năm!”

.....

Một đường chạy như bay về phía Nam.

Đến ngay cả động phủ cũng không trở về, tất cả linh mẽ, linh thạch đều nằm trong túi trữ vật.

Sau nửa canh giờ.

Chu Dịch bước ra từ trong đám sương mù dày đặc, quay đầu nhìn lại Tiểu Đan Sơn một cái, thi triển Khinh Thân thuật chui vào trong núi rừng.

Linh khí đột nhiên loãng ra, khiến cho Chu Dịch khó mà thích nghi được, biết được pháp lực đang tự động phân tán, đáng

tiếc là hắn không biết thuật khóa linh, chỉ có thể tiết kiệm pháp lực nhanh chóng di chuyển.

Tới gần chạng vạng.

Xa xa đã trông thấy bình nguyên, mắt sắp ra khỏi phạm vi Vân Sơn, còn hơn ba trăm dặm nữa là đến Hành Thành, thủ phủ của Từ Châu.

Bỗng nhiên.

Hai luồng kiếm quang một màu xanh một màu vàng xông đến, hai quả cầu lửa theo sát sau đó, lao về hướng Chu Dịch.

Sắc mặt Chu Dịch bất biến, bên ngoài thân xuất hiện kim quang hộ thể, Quy Giáp thuẫn chắn trước mặt.

Trên hai tay trái phải lần lượt nắm hai viên thiên lôi châu, pháp lực thúc giục, hóa thành thiên lôi đánh về phía kiếm quang.

“A!”

Hai tiếng kêu thảm thiết gần như là xuất hiện cùng một lúc, kiếm quang, hỏa cầu chạm vào trên Quy Giáp thuẫn, chẳng để lại chút dấu vết gì.

Chương 88: Nguy hiểm kéo đến. (2)

Chu Dịch vẫn chưa thu hồi pháp khí hộ thân, Toàn Tâm Đình bay ra từ trong cổ tay áo, bắn xuyên qua nơi phát ra thanh âm, muốn bắn cho thi thể kia thành tổ ong.

“Tên già lẩm lộng kia quá độc!”

Một giọng nói hùng hổ truyền đến, chỉ thấy một bóng người xanh biếc nhảy lên từ trong rừng, bay vọt vào trong núi.

“Muốn chạy?”

Viên thiên lôi châu thứ ba đã sớm được kích hoạt, một luồng ánh sét màu tím bắn ra, trong nháy mắt nổ tung ngay sau lưng của bóng người màu xanh biếc kia, hóa thành một luồng khói màu đen.

Sau khi Chu Dịch xác định hai người kia đã chết thật rồi, thì thu hoạch chiến lợi phẩm của lần đầu tiên đấu pháp.

“Hai thanh phi kiếm hạ phẩm, mấy tấm linh phù, mười cân linh mễ, chín viên linh thạch..... Thứ nghèo đói này mà cũng được gọi là tà tu sao?”

“Tổng cộng được chừng hai trăm sáu hai trăm bảy khối linh thạch, còn chẳng mua nổi ba viên thiên lôi châu nữa là.”

“Đã từng nghe rằng giết người đoạt bảo giàu nhanh, sao đến lượt mình thì lại lỗ vốn thế này?”

.....

Hành Thành.

Chu Dịch biến thành đạo nhân đầu bạc, mua một tiểu viện độc lập.

Nửa tháng sau.

Sau khi Chu Dịch bố trí xong Tụ Linh Trận, vớt mười mấy khối linh thạch vào trong viện, phát ra linh khí nồng đậm.

Tụ Linh Trận thu hút linh khí, rồi tập trung hết chúng vào trong tiểu viện này, Chu Dịch thử vận chuyển Quy Nguyên Quyết, pháp lực lại có tinh tiến.

“Luyện Khí tăng tư, yêu cầu về độ đậm đặc của linh khí không cao, có hơn hai trăm khối linh thạch dự trữ thì cũng chẳng sợ dùng hết. Chỉ là bản thân Tụ Linh Trận cũng đang tan biến, nhiều nhất thì sau bốn năm, cần phải thay đổi trận kỳ.”

Chu Dịch nhìn về phía Bắc của Vân Sơn, suy tư cân nhắc.

“Huyền Lâm Chân Nhân trở về Đan Đỉnh Tông đưa tin, theo lý thì một vài năm là có thể trở về.”

“Nếu ba bốn năm không có tin tức, vậy thì đến vực Thiên Dương ở phía Nam của Sở quốc, cũng là thành thị nằm dưới trướng của Đan Đỉnh Tông!”

.....

Đảo mắt đã nửa năm trôi qua.

Mùa đông khắc nghiệt, bông tuyết bay phát phới.

Bá tánh ngô Lục Liễu, phát hiện cây liễu trong ngô lại vẫn giữ được màu xanh biếc.

Một cảnh lạ như vậy có thể gọi là điềm lành.

Từ châu mục mang theo người đọc sách đến đó xem, dùng chuyện này làm ra không ít thơ từ, chuẩn bị trình lên Nguyên Chu đế, để bày tỏ sự trong sạch của quan lại địa phương.

Nguyên Chu đế là con vợ cả của Thánh Hoàng, đã đăng cơ được năm năm.

Nghe đồn là Thánh Hoàng và Thánh Hậu chủ động thoái vị, nếu không nói không chừng Nguyên Chu đế đã chết trước rồi.

Vào đêm.

Gió lạnh lạnh thấu xương.

Chu Dịch ngồi xếp bằng trong tiểu viện dốc lòng tu hành, bỗng nhiên trong lòng rung lên, công pháp đình trệ.

“Sao lại thế này?”

Đột nhiên bay lên cao mười trượng, nhìn về phía Bắc.

Trên bầu trời sâu thẳm đột nhiên xuất hiện một vòng mặt trời chói chang, rồi sau đó rơi xuống, thiên địa chấn động.

Ong!

Bá tánh Hành Thành đột ngột bừng tỉnh từ trong giấc mộng, tiếng chó sủa, gà gáy vang lên liên tục, trầm bổng. Thành thì đang yên tĩnh trong nháy mắt trở nên ồn ào náo động hỗn loạn.

“Nơi đây cách Vân Sơn hơn cả ngàn dặm, nhưng mà vẫn cảm nhận được.”

Chu Dịch không biết người ra tay là ai, chỉ sợ không phải chỉ là Kim Đan Chân Quân, có khả năng là Nguyên Anh lão tổ trong truyền thuyết, thậm chí có thể là còn mạnh hơn thế nữa.

“Trận công kích khủng bố như vậy, e rằng Tiểu Đan Sơn cũng phải sụp đổ, chỉ vì luyện bảo linh quặng!”

“Bây giờ xem như đã tận mắt chứng kiến sự tàn khốc của Tu Tiên giới. Tương lai nếu nổ ra đại chiến chính tà, một đòn của đại lão đỉnh cấp có thể huỷ diệt cả trăm dặm, tu sĩ ở tầng đáy chót chỉ có thể trở thành con kiến pháo hôi!”

“Đây đã là lần thứ hai kề cận với cái chết rồi, lần trước là khi Lý Võ đặt bẫy ở thiên lao.”

“Cho dù có Trường Sinh Đạo Quả, nếu như không có pháp thuật hộ đạo, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày chết trong dư lực khi cường giả đấu pháp.....”

.....

Biến cố ở Vân Sơn không hề gây ra ảnh hưởng quá lớn đến bá tánh ở Hành Thành.

Ngày hôm sau khi mọi người kể chuyện phiếm, mới biết được tối hôm qua tất cả đều thức giấc, mà không biết được nguyên nhân, chỉ cho rằng là một kẻ hoạt động về đêm hoặc âm binh đi ngang qua.

Cho đến nửa tháng sau, đề tài này gần như là đã bị lãng quên, sức ảnh hưởng chân chính mới bắt đầu xuất hiện.

Sáng sớm.

Chu Dịch bước ra khỏi viện nhỏ, cẩn thận cảm nhận linh khí thiên địa.

“Đậm đặc hơn vài phần so với hôm qua, hiện tại không cần Tự Linh Trận, ở trần thế cũng có thể duy trì tu vi tầng tư Luyện Khí.”

Lúc này.

Mấy nha dịch vội vàng chạy đến ngõ Lục Liễu, vẻ mặt nghiêm trọng, bộ đầu dẫn đầu bước đi mạnh mẽ, hỏ khẩu thô to, hiển nhiên là một kẻ chuyên dùng đao.

Hai mắt Chu Dịch linh quang lập loè, nhìn theo hướng nha dịch di chuyển.

Cách đó không xa, trên bầu trời của một đình viện, khí tức âm tà nồng đậm bao phủ, thấp thoáng còn có thể nghe được tiếng gào thét của lệ quỷ.

“Linh mạch bị Tu Tiên giới giam cầm, đối với phạm tặc mà nói chưa chắc đây không phải chuyện tốt, dù sao thì hiếm có được người bình thường có linh căn, còn những người còn lại thì sẽ bị yêu ma quỷ quái tàn hại!”

Trương gia.

Ban ngày ban mặt, gió âm thổi từng trận.

Vù vù vù!

Bộ đầu Viên Hoành gõ cửa vài tiếng, trong viện yên tĩnh không tiếng động.

“Viên gia, chúng ta có cần chờ Tuần Thành Doanh đến không?” Bộ khoái đang nói chuyện chỉ cảm thấy sau lưng ớn lạnh.

Đây đã là vụ án thứ ba trong thành rồi, mấy ngày hôm trước cả nhà Lý lão gia treo cổ, người duy nhất không thấy đầu là tiểu thiếp mới cưới, bất kể Ngõ Tác có kiểm tra như thế nào thì đều xác định là tự sát.

Hôm kia Nam thành có một con heo mập nổi điên, cắn xé lung tung, cắn chết rồi còn cắn bị thương mười mấy người.

Sáng nay có người nghe được trong viện nhà Trương gia, truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết thê lương, hàng xóm vội vàng đi nha môn báo án.

“Còn chờ nữa thì người ta đã chết sạch rồi!”

Viên Hoành này có chỗ dựa, biết được không ít tin tức từ trong tộc.

Ngấn ngùn trong vòng nửa tháng, trong địa giới Từ Châu đã rối loạn thành một nùì, các nơi liên tục xuất hiện những vụ án quý dị, hở ra là cả nhà bị giết. Gia súc bình thường hiền lành, đột nhiên trở nên vô cùng mạnh mẽ, điên cuồng cắn xé công kích chủ nhân.

Chương 89: Hàng yêu phục ma.

Đại quân triều đình còn chưa tới, quan phủ các nơi muốn ổn định lòng dân, đều đổ hết tất cả các vụ án này lên đầu ma đầu trong giang hồ.

Vừa dứt lời, Viên Hoành vận chuyển nội khí, một chương đập mở cổng chính.

Sân viện của hộ tách biệt cũng không lớn lắm, đảo mắt là đã có thể nhìn khái quát được rồi.

Tĩnh mịch, yêu lặng, giống như đã rất lâu rồi chưa có người ở, không hề có sức sống!

Viên Hoành đề đao trên eo, tin tức truyền đến từ trong tộc, võ giả nội khí có lực sát thương không hề nhỏ với yêu ma quỷ quái.

Bọn bộ khoái do dự một lát, cũng cất bước theo đi vào.

“Sương phòng không có người.”

“Gà trong chuồng đều đã chết.”

Chỉ còn sót lại cánh cửa phòng nhà chính đang đóng chặt, Viên Hoành cũng không phải là người liều lĩnh, tìm một khúc cây trong viện, đứng cách xa một trượng, dùng cây chọt mở cửa phòng.

Ánh mặt trời chiếu vào trong nhà chính, đập vào trong mắt chính là ba cái kén tơ, trắng xóa như tuyết.

Cái kén dài ba bốn thước, bọc thi hài vào bên trong đó, chỉ lộ ra cái đầu lâu khô quắt queo. Trên đỉnh đầu là một cái lỗ lớn như đầu nắm tay, giống như có yêu ma quỷ quái hút người ta thành một cái xác khô từ trên đỉnh đầu.

Một cảnh tượng khủng bố như thế, đáng sợ đến mức mà bộ khoái liên tục lui về phía sau.

“Đây là..... Mạng nhện!”

Viên Hoành nhìn vào bên trong, thử bước vào trong phòng, chân còn chưa đáp xuống.

Dưới mặt đất bỗng nhiên nhô lên một ụ đất, bóng đen nhảy lên từ bên trong, trực tiếp tấn công về phía mắt của Viên Hoành.

“Đang đợi người đây!”

Ánh đao xuất hiện, bóng đen kia phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, ngã xuống mặt đất, lúc này mới nhìn thấy rõ dáng vẻ của hắn.

Lại là một con nhện đen đầu người, trên cái bụng căng phồng của nó có hoa văn màu máu, một khuôn mặt người dữ tợn co rút. Chân trước của con nhện yêu chỉ còn lại một nửa, một chất lỏng màu xanh thẩm chảy ra, bốc lên một mùi tanh hôi ghê tởm.

“Không tốt, có độc…….”

Viên Hoành chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, lập tức vận chuyển nội khí chống đỡ, dưới chân nổi gió nhanh chóng lùi lại.

Nhện Yêu há mồm phun ra hơn mười sợi tơ trắng, đan thành mạng nhện chụp về phía trước.

Viên Hoành liên tục chém xuống vô số đao, nhưng mà mạng nhện cực kỳ rắn chắc, chỉ đành phải trợ mắt nhìn bản thân mình bị trói vào trong đó. Còn về phần những bộ khoái khác, vừa thấy dáng vẻ hung ác của con nhện yêu kia, quay đầu đã chạy mất xác rồi.

Rít rít rít!

Nhện yêu phát ra những tiếng kêu vui sướng, kéo mạng nhện, dự định kéo Viên Hoành về hang ổ để cắn nuốt.

Lúc này, một tia kiếm quang xuyên qua nóc nhà, chém con nhện yêu thành hai khúc.

Mạng nhện đang siết chặt lập tức lỏng ra, Viên Hoành thoát ra được, khom người thi lễ về phía phát ra kiếm khí.

“Viên Hoành đa tạ ơn cứu mạng của tiền bối!”

Một giọng nói già nua truyền đến “Người họ Viên? Có biết Đẳng Thành của Viên gia không?”

Viên Hoành đáp: “Hồi bẩm tiền bối, ta chính là con cháu của Đẳng Thành Viên gia.”

Chu Dịch dừng lại một chút rồi lại hỏi: “Chỉ mới vài thập niên, Viên gia đã suy bại đến mức này rồi sao?”

Viên gia có công khai quốc phù vua, sau khi Lý hồng đăng cơ đã truy phong Viên Thuận làm hầu gia, tại sao con cháu của hắn lại sống tẻ đến vậy, cũng không đến nỗi phải trở thành những quan chức thấp kém như ở nhà môn mới phải.

“Từ sau khi Thánh Hoàng nhường ngôi, sau khi đương kim bệ hạ đăng cơ, tộc trưởng tuân theo di ngôn của thái gia, thu hẹp thế lực của Viên gia ở Từ Châu, chỉ hoạt động ở quê nhà của Đăng Thành.”

Viên Hoành nói: “Vãn bối chỉ là con vợ lẽ của chi nhánh, có thể tu thành võ đạo, là đã được người trong tộc chiếu cố rồi.”

“Thì ra là thế, không tôi, không tôi.”

Chu Dịch hỏi thăm xong tin tức về hậu nhân của Viên Thuận rồi thì tiêu sái rời khỏi đó.

Viên Hoành đợi hồi lâu, cho đến khi Tuần Thành Doanh vây quanh sân, mới xác định tiền bối thật sự đã đi rồi.

“Tại sao lại không giống với trong thoại bản vậy nhỉ?”

.....

Linh khí bên trong địa phận Từ Châu liên tục dâng lên, cách Vân Sơn càng gần thì linh khí càng nồng đậm.

Hành Thành là thành trì gần phía nam của Vân Sơn nhất, xuất hiện không ít yêu ma quỷ quái. Bá tánh trong thành sợ hãi giết mình ngày ba lần, khi biết được những châu còn lại không sao cả, lần lượt mang cả gia đình rời khỏi Từ Châu.

Yêu ma quỷ quái mới ra đời, thực lực cũng không mạnh lắm, quân trận của Tuần Thành Doanh có thể dễ dàng vây giết, nhưng mà có người cố tình nhân cơ hội này dụ dỗ bá tánh gây rối loạn.

Lý gia thất đức, trời giáng tai họa!

Phượng Dương quốc được truyền hơn bốn trăm năm, Đại Càn lập quốc chưa được bốn mươi năm, vẫn còn rất nhiều kẻ trung thành với tiền triều.

Khi bá tánh bình thường đang sợ hãi bất lực, rất dễ dàng tin theo những đồn đãi, cứ mơ mơ hồ hồ như vậy mà trở thành phản tặc.

Chỉ tổng vòng mấy tháng, trong nội bộ Từ Châu xuất hiện năm sáu nhóm phản quân, thậm chí có người còn công phá huyện thành, tự lập thành một vị Vua nào đó.

Cuối năm.

Năm vạn đại quân của triều đình tiến vào chiếm đóng Từ Châu, trấn áp phản quân, quét sạch yêu ma quỷ quái.

.....

Một năm sau.

Trong đình viện.

Chu Dịch triệt hồi trận pháp, tránh gây sự chú ý của triều đình.

Độ đậm đặc của linh khí trong phạm vi Hành Thành cũng đã đủ duy trì tu vi Luyện Khí trung kỳ, không phải lo lắng đến chuyện pháp lực tiêu tán.

Trong thành có năm vạn tinh nhuệ quân sĩ đóng giữ, ngày đêm thay phiên tuần tra, phát hiện tung tích yêu ma thì sẽ lập rức bao vây diệt trừ. Đầu tiên là sơ tán bá tánh, rồi lại rưới dầu hỏa, châm lửa đốt cháy sào huyệt của quỷ quái thành tro bụi.

Có rất ít yêu ma có thể chống lại được sự thiêu đốt của lửa nóng, cho dù miễn cưỡng còn sống, nhưng sau đó sẽ có cao thủ võ đạo trong quân chặn giết.

Bá tánh chỉ cần không rời khỏi thành trấn, đi vào trong núi sâu hoang dã tự tìm chết, thì không cần lo lắng về tánh mạng.

Còn những thốn trấn tọa lạc tại những nơi hẻo lánh bên ngoài Từ Châu, bá tánh có thể chuyển vào trong thành, hoặc là phó mặc cho số phận, đại quân triều đình không thể nào chiếu cố đến được.

“Chỉ trong thời gian một năm, triều đình đã ổn định cục diện ở Từ Châu, ta đã xem thường năng lực ứng biến của phàm nhân.”

Chương 90: Ba mươi năm sau.

Chu Dịch ẩn cư tu hành ở Hành Thành, trong mấy lần đứng từ xa xem quân sĩ diệt trừ yêu ma, chỉ có một lần đụng phải Lão Thi trăm năm thì có tổn thương, còn những thời điểm khác thì đều chém giết yêu ma dễ như trở bàn tay.

Lão Thi trăm năm kia vốn được chôn cất ở nơi âm tà, sau khi được linh khí uẩn dưỡng, xuất thế thì biến thành Thiết thi, thực lực có thể ngang với tu vi Luyện Khí trung kỳ.

Kim cương bất hoại, sức lực vô cùng lớn, xông vào giữa quân trận chính là một mảnh gió tanh mưa máu. Chu Dịch đang muốn ra tay phục ma, kết quả cao thủ trong quân đội thúc giục lôi phù, đánh cho Lão Thi thành tro bụi.

“Thượng phẩm lôi phù, không biết là tán tu được mời đến, hay là liên lạc với Đan Đỉnh Tông.”

Chu Dịch không tìm tòi nghiên cứu, ở trong đình viện tạo ra một mảnh dược điền nhỏ, một lòng làm ruộng tu luyện.

Diện tích của dược điền chưa đến một trượng, bên trong lại trồng đến mười mấy cây Linh Sâm, trong số này có một ít dược linh mấy chục năm tuổi, cây lớn nhất cũng đã có đến ba trăm năm tuổi.

Trải qua một năm thử nghiệm, Chu Dịch càng hiểu biết sâu sắc về Ngọc Lộ quyết.

“Cái gọi là sự chuyển hóa tuổi thọ tỉ lệ mười một, cũng chỉ có tác dụng với dược linh dưới trăm năm tuổi, sau khi vượt độ tuổi đó thì hiệu suất chuyển hóa càng ngày càng thấp.”

Chu Dịch vốn dĩ đang vui mừng tính toán, nuôi dưỡng linh dược ngàn năm linh để sử dụng, kết quả khá là không như ý, thời gian một năm chỉ trồng được Linh Sâm có độ tuổi ba trăm năm.

“Ảnh hưởng của chuyện này đối với ta, cũng chỉ hạn chế ở Luyện Khí kỳ, đến khi đạt đến Trúc Cơ, Kim Đan, mỗi lần tiêu tốn mấy trăm năm tuổi thọ thì triển Ngọc Lộ quyết, có dù mức chuyển hóa có kém đến mức nào thì cũng làm tăng lên vô số năm tuổi thọ của dược linh.”

“Tiếp theo sau đó cũng chịu sự hạn chế của pháp lực, tạo hóa ngọc lộ dung nạp càng nhiều tuổi thọ, pháp lực tiêu hao cũng nhiều hơn.”

Trải qua nhiều lần thử nghiệm, Chu Dịch phát hiện ra rằng thứ Linh Sâm hấp thụ không chỉ có tuổi thọ, mà cũng dùng pháp lực để thay thế linh khí sinh trưởng, hóa thành một bộ phận của dược linh.

“Nhưng mà những hạn chế này đều không phải là vấn đề đối với ta, cho dù mỗi ngày chỉ thi pháp một lần, cùng lắm thì cũng chỉ phải đợi thêm mấy năm mà thôi. Dược linh chỉ cần còn phát triển, cho dù tỉ lệ chuyển hóa là một trăm đổi một hay là một ngàn đổi một, cũng có thể chấp nhận được!”

Nghĩ đến đây, Chu Dịch nhỏ một gốc Linh Sâm trăm năm từ dược điền lên, cắt thành lát xâu lại với nhau đặt lên vỉ than mà nướng.

Năng lực thích ứng của con người thật sự là rất mạnh, chỉ trong một năm ngắn ngủn, Chu Dịch đã nghĩ ra bảy tám cách chế biến Linh Sâm, ví dụ như là món Linh Sâm cắt lát nướng với hạt thìa là này.

“Cần phải đưa Luyện đan thuật vào rồi, có đổi mới đa dạng như thế nào đi nữa, thì ai mà ăn củ cải đến vài thập niên được chứ!”

Sáng sớm.

Tử khí đông lại.

Chu Dịch tỉnh lại sau giấc ngủ, mặc quần áo rửa mặt, chà nồi nhặt rau, không hề thi triển bất kỳ loại pháp thuật nào.

Ước chừng nửa canh giờ sau, mùi thơm của cháo Linh Sâm thơm nứt cả mũi.

“Buổi sáng thì không nấu đồ ăn, làm món Linh Sâm thái sợi trộn rau diếp cá, còn có Linh Sâm muối mấy ngày trước có lẽ cũng đã dậy vị rồi.”

Chu Dịch giống như một người già cô đơn vậy, ăn cháo với dưa muối, đồ ăn vào trong miệng hóa thành linh khí nồng đậm.

Tu hành Quy Nguyên quyết đã được một trăm hai mươi năm rồi, còn nhuần nhuyễn hơn cả người sáng tạo ra nó nữa, vừa ăn vừa vận công, pháp lực tầng chín của Luyện Khí tăng tiến vững chắc.

“Qua thêm hai mươi năm nữa, thì cũng gần như là có thể đạt đến cảnh giới Luyện Khí đại viên mãn!”

Cổ nén cảm giác buồn nôn ăn xong cơm nước, Chu Dịch cẩn thận ngửi trên người hắn, thấp thoáng còn phát ra mùi của Linh Sâm.

“Cứ ăn như vậy hoài, có khi nào một ngày nào đó lại biến thành Linh Sâm tinh không nhỉ?”

Bên trong mảnh dược điền nhỏ kia.

Một gốc Linh Sâm to như bắp đùi, đã thành hình của một đũa con nít, màu vỏ của nó vàng kim, linh vận lưu chuyển.

Hai mươi năm liên tục không ngừng kích thích sinh trưởng, dược linh đã gần đạt đến tám trăm năm tuổi, Chu Dịch vẫn không nỡ ăn nó, muốn ném thử xem mùi vị của linh dược ngàn năm có trở nên ngon hơn không.

Tuổi thọ dài lâu vô tận, chỉ có thể tìm loại thú vui đặc biệt tiêu tốn thời gian này mà thôi!

Buổi trưa.

Chu Dịch chấp tay sau lưng ra cửa, trên đường gặp được người quen thì đánh tiếng chào hỏi, nói chuyện.

Không nhanh không chậm, không sâu không lo.

Một đường đi vào Tiên Vị trai.

Từ đằng xa đã nghe thấy âm thanh của sự ồn ào náo động náo nhiệt, rất nhiều công tử, lão gia quân là áo lụa, không ngừng hối tiểu nhị lên đồ ăn nhanh lên.

Sau khi Chu Dịch bước vào bên trong, tìm một vị trí trong góc, mở thực đơn ngày hôm nay ra.

“Pín Hắc hồ, ba trăm lượng một lát! Chẹp chẹp, rõ ràng tim của con hồ mới là thứ có thể cường thể tráng cốt nhất, một đám không biết nhìn hàng, chọn mười lát ném thử đã!”

Liên tiếp gọi năm món ăn, giá cả đã hơn vạn lượng bạc trắng, dẫn dò tiểu nhị đừng bỏ thêm Nhân Sâm.

Bạc trắng vẫn chưa lạm phát ở phạm tục, mà thức ăn của Tiên Vị trai đều dùng máu thịt của yêu thú làm nguyên liệu.

Rồi lại bỏ thêm Nhân Sâm, Dương Quy, Linh Chi, Hà Thủ Ô, bán mấy trăm lượng một bàn cũng không đắt.

Từ sau khi có tin đồn rằng máu huyết của yêu thú có thể cũng cố nuôi dưỡng căn nguyên, giá cả đã bị hét lên đến hơn một ngàn lượng bạc một bàn.

Vốn dĩ là yêu thú xuống núi ăn thịt người, hiện tại thì giang hồ cao thủ kết bè kết đội, vào núi săn yêu, lột da rút xương, giá cả của nó còn hơn cả vạn lượng bạc nữa.

Hai mươi năm nhanh như một cái nháy mắt.

Linh mạch ở Tiểu Đan Sơn đã tạo ra sự ảnh hưởng về mặt xã hội cho bá tánh Hành Thành, trên thị trường lưu truyền không ít truyền thuyết về tiên nhân, nơi chia cắt hai giới tiên, phạm nằm ở biên giới Từ Châu.

Chu Dịch nếm thử pín hồ, đang định đi Bách Hoa Lâu nghe hát.

Lúc này.

Một cái lão nông dắt theo một con bò, đứng ở cửa Tiên Vị trai vẫy tay với tiểu nhị.

“Tiểu ca nhi, ở chỗ này của các người có mua bò không?”

Chương 91: Ba mươi năm sau (2)

Tiểu nhị nhìn con bò gầy trơ cả xương, lắc đầu nói: “Chỗ này của chúng ta chỉ cần yêu thú, trâu bò bình thường thì không mua.”

“Con này của ta là yêu thú đấy.”

Lão nông quay đầu lại xoa cổ của con bò, nói: “Lão Hoàng à, trong nhà thật sự không còn bạc, mẹ của đám nhỏ lại sinh bệnh, ta cũng hết cách rồi.”

Muuu!

Con bò nghe thấy câu này, cọ cọ vào người lão nông, rồi lại quỳ xuống đất dập đầu lay ba cái.

Rồi sau đó nó tự mở dây trói, cất bước đi vào Tiên Vị trai.

Phú thương đại gia đang chè chén, trơ mắt nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả đều đột nhiên im phăng phắt.

Tiểu nhị phản ứng trước tiên, khom người nói: “Vị tiên sinh này, mời vào bên trong!”

Lão nông co quắp đi theo sau lưng con bò, khuôn mặt ngăm đen xấu hổ đến mức có chút biến thành màu tím, không ngừng xoa tay niết góc áo.

Còn chưa đi vào sau bếp, đã có khách hàng đứng dậy ngăn lão nông lại, nói: “Vị lão ca này, con bò này có tính người, giết nó ăn thịt thì đáng tiếc, ta trả một vạn lượng mua nó!”

Lời còn chưa dứt, lại có mấy vị khách hàng nói vào.

“Lão Hồ, ngươi keo kiệt qua đấy, ta trả năm vạn lượng!”

“Mười vạn lượng, các vị nể mặt Hạng gia chút đi!”

“.....”

Từng tiếng hét giá vọt lên, rất nhanh giá đã tăng lên đến hai mươi vạn lượng.

Lão nông chỉ biết con bò trong nhà mình đáng tiền, chỉ là trước kia chưa từng nghĩ đến việc bán nó, nên cũng chưa bao

giờ hỏi thăm giá cả, hiện tại nghe được có người hét giá mười vạn hai mươi vạn, trong lòng cũng vui mà cũng buồn.

Chu Dịch đi đến trước mặt con bò, cẩn thận quan sát một lát, dò hỏi lão nông.

“Tuổi của con bò này cũng không nhỏ nhỉ?”

Lão hán gật đầu nói: “Nó sống bốn thế hệ rồi, khi đó ông nội của ta nuôi nó.”

Bốn thế hệ, trên trăm năm!

Ánh mắt Chu Dịch hơi chững lại, trong Chân Quân bút ký trung có ghi lại, Yêu tộc trời sinh đất dưỡng, chúng còn phụ thuộc vào linh khí hơn cả tu sĩ.

Linh khí ở phạm tục loãng, nếu như yêu thú có thể sinh ra linh trí, tất nhiên là trên người nó có huyết mạch dị chủng.

“Con bò này ta mua, theo giá cao nhất mà người ta trả, hơn nữa còn giúp người trị bệnh cho người nhà.”

Chu Dịch thấy có thương gia giàu ra vẻ khó chịu, phát tay một cái, một đạo kiếm khí chém đứt một góc bàn, mọi người ngay lập tức biến thành dáng vẻ cung kính.

Tiên thiên tông sư!

Linh khí thiên địa ở Từ Châu nồng đậm, khiến cho võ giả càng dễ dàng đột phá Tiên Thiên, nhưng đây còn là một tuyệt thế cao nhân.

Lão nông cẩn thận khấn cầu nói: “Lão hán, ta có thể nhờ ngài một chuyện được không?”

Chu Dịch hơi gật đầu: “Nói.”

Lão hán nói: “Ngài có thể đừng giết Lão Hoàng được không, nó rất biết nghe lời, ăn cũng ít. Khi còn nhỏ đi chăn bò, gặp phải bầy sói, là do Lão Hoàng cứu ta một mạng đấy”

Chu Dịch đồng ý nói: “Yên tâm, ta chẳng những sẽ không giết nó, mà còn sẽ nuôi nó cho nó ăn uống.”

Nuôi cho đến khi trắng trẻo mập mạp, mới có thể lấy được càng nhiều tinh huyết, sớm ngày tu thành Thần Ngư biến: Thượng cổ công pháp .

Nhà của lão nông ở khu ổ chuột phía Nam thành, ước chừng là hai mươi năm trước chạy nạn đến đây, bởi vì chung quanh Hành Thành có rất ít đồng ruộng, nên phải làm chút việc vất vả để kiếm cơm sống qua ngày, có rất nhiều bá tánh giống như vậy.

Thân sĩ phú quý thì lại nhờ vào sự xuất hiện của yêu thú, mà lại càng thêm khỏe mạnh trường thọ.

Bá tánh nghèo khổ mất đi đồng ruộng, còn chẳng dám rời khỏi thành, sợ bị yêu ma quỷ quái làm hại.

Chu Dịch đã sống ở Hành Thành thay đổi chóng mặt này hơn hai mươi năm rồi, chỉ nhìn thấy cường giả càng ngày càng mạnh hơn, kẻ yếu thì càng ngày càng yếu đi, chỉ vì nguyên liệu luyện khí, mà ngang nhiên huỷ diệt đại năng tiên đạo của Tiểu Đan Sơn.

Thê tử của lão nông kia nhiễm phong hàn, bệnh tính kéo dài, đã nguy kịch đến mức nằm trên giường không dậy nổi.

Chu Dịch không hiểu y thuật, trực tiếp dùng pháp lực đã thông tạng phủ, miễn cưỡng cũng đã chữa khỏi.

Trước khi đi.

Con bò nhìn cả nhà lão nông, hai mắt rơi lệ.

“Nếu thật sự không đành lòng, ta cũng không bắt buộc ngươi, coi như mỗi ngày làm một việc thiện thôi.”

Chu Dịch nói: “Chỗ của ta không được tự do như ở đây, cần phải nhận chủ định hồn khế, huyết khế, tránh sau này phản bội.”

Hồn khế có thể khiến cho Chu Dịch cảm ứng được sự thay đổi trong suy nghĩ của con bò, bất kể là có suy nghĩ khác lạ nào, trong nháy mắt có thể khiến cho con bò hồn phi phách tán. Huyết khế còn được gọi là nô ấn, sau khi ký kết thì con bò sẽ bị ràng buộc vào chủ nhân, không chỉ không thể nào phản kháng lại mệnh lệnh của Chu Dịch, mà sau khi chủ nhân chết thì nó cũng sẽ hồn phi phách tán.

Muuuu!

Con bò nghe thấy vậy quay đầu, bước đi kiên định rời khỏi nhà lão nông.

.....

Thời gian trôi như nước, ngày tháng thoi đưa.

Đảo mắt đã mười năm trôi qua.

Sau khi Chu Dịch phò bày thực lực Tiên Thiên, đã nhanh chóng thay đổi một thân phận, một sân viện khác, nhuộm cho con bò kia thành màu xanh lá, lại lần nữa mai danh ẩn tích.

Sáng sớm một ngày.

“Ngưu nhi ăn nhanh, hôm nay lại phải lấy máu đấy!”

Chu Dịch nhổ một cây Linh Sâm trăm năm từ trong dược điền, dứt cho con bò ăn.

Con bò béo lên vài vòng so với mười năm trước, thân hình khỏe mạnh, cơ bắp cuộn cuộn, nhìn rất là uy vũ hoành tráng. Nhưng mà sau khi nghe thấy lời Chu Dịch, mặt của nó lập tức co rúm lại thành một chữ “Khổ”, không hề muốn mà nuốt Linh Sâm vào trong bụng.

Mu!

Chu Dịch khuyên giải an ủi nói: “Chớ có ghét bỏ mùi vị của Linh Sâm, ta cũng ăn nó hơn ba mươi năm rồi, sắp biến thành em bé Linh Sâm rồi đấy.”

Đúng lúc này.

Linh khí thiên địa bỗng nhiên bay về phương Bắc, bởi vì tốc độ di chuyển quá nhanh, thậm chí còn phát ra tiếng gió rít gào.

Chu Dịch nhìn về phía Vân Sơn, lẩm bẩm nói.

“Tụ linh đại trận Tiểu Đan Sơn đã khởi động lại, cơ duyên kiếp nạn lần này của bá tánh Từ Châu, cuối cùng cũng sắp kết thúc rồi sao?”

Tốc độ sụt giảm của linh khí còn nhanh hơn nhiều so với dự tính của Chu Dịch.

“Đan Đỉnh Tông đã thống trị Vân Châu mấy ngàn năm, trải qua sự nghiên cứu của nhiều thế hệ trận pháp sư, trình độ phong ấn linh khí đã đạt tới đỉnh cao.”

Ba mươi năm nay, Chu Dịch vẫn luôn nghiên cứu tìm tòi Tụ Linh Trận, hy vọng có thể tăng tính tập trung, giảm bớt sự

phân tán.

Chương 92: Trở về phường thị.

Một người trường sinh bất tử dù sao thì cũng phải suy nghĩ lâu dài, lỡ đâu một ngày nào đó tổ mạch bị hư hao, thậm chí là hỏng mất, linh mạch dựa vào nó làm căn cơ cũng sẽ khô cạn, khi nó không thể nào xuất hiện được thì mỗi một ngưng linh khí đều đủ quý giá.

“Đan Đỉnh Tông nổi tiếng về thuật luyện đan, đúng lúc phối hợp với Ngọc Lộ quyết, lại có truyền thừa của trận pháp này.....”

Chu Dịch chỉ muốn làm một kẻ phiêu dạt, chưa nói đến chuyện tông môn nhiều quy củ, khi nhập môn còn phải kiểm nghiệm tư chất, pháp lực để đưa vào trong danh sách, đệ tử chính thức còn phải lưu lại ngọc bội thần hồn.

“Chỉ có thể đi một bước tính một bước thôi, nếu có thể có được truyền thừa của tán tu thì tốt rồi.”

Thời gian dài đến mấy ngàn năm, tán tu cũng có thể đạt đến tiêu chuẩn của cấp Đại Sư trong bốn môn tu tiên, nhưng mà biến cố xảy ra ở Tiểu Đan Sơn khiến cho Chu Dịch hơi có chút cảm giác áp lực.

Hôm qua còn là đồng liêu nói cười vui vẻ, không biết bây giờ còn có mấy người còn sống.

Lưu sư huynh kỳ thác kỳ vọng cao vào con cháu Lưu Hằng, khiêm tốn ôn hòa, cần mẫn hiếu học, Chu Dịch đánh giá cao con đường đạo của hắn.

Chu Dịch thở dài một tiếng, hiện giờ Lưu sư huynh đã chết rồi, trước khi chết chắc chắn là khó mà nhắm mắt.

“Thế sự khó đoán, sinh tử vô thường, cho nên hộ đạo chi thuật tất không thể thiếu.”

“Ta không làm điều ác, nhưng cần phải có thực lực để chống lại kẻ gây cái ác!”

Nửa tháng sau.

Linh khí trong địa phận Từ Châu đã khôi phục lại nồng độ như lúc ban đầu.

Người thường cũng chẳng cảm nhận được bao nhiêu, về cơ bản là không khí trở nên tệ hơn, nghe nói mấy ngày gần đây án diệt môn đã ít hơn rồi.

Chu Dịch gom Linh Sâm vào túi trữ vật, cưỡi lên con bò đi thẳng đến Vân Sơn.

.....

Chỗ sâu trong Vân Sơn .

Biên giới Tiểu Đan Sơn lại bốc lên sương trắng mù mịt, ngẫu nhiên xuất hiện độn quang xuất nhập.

Linh khí Từ Châu tan biến, tán tu ngoan ngoãn đi đến Tiểu Đan Sơn, hoặc là lưu lại ở phạm tục, không thể làm gì mà nhìn tu vi giảm đi.

Huống hồ gì, Đan Đỉnh Tông đã đặt ra môn quy, cấm tán tu làm nhiều loạn phạm tục.

Có tán tu tỏ vẻ không phục quy định này, dựa vào cái gì mà phải lên núi trồng trọt, chịu đựng sự bóc lột của người, Thánh Hoàng, Thánh Hậu của Đại Càn cũng là tu sĩ, sao người ta lại có thể hưởng hết vinh hoa phú quý, ta không phục!

Tất cả quyền giải thích đều thuộc về Đan Đỉnh Tông!

Phu thê Lý Hồng thủ hộ Đại Càn, đó là vứt bỏ con đường bảo hộ phạm nhân, thuộc về nghĩa cử can đảm, hy sinh to lớn.

Những tán tu trà trộn vào phạm tục, đó chính là làm trái với quy định của Đan Đỉnh Tông quy củ, thuộc về tà ma ngoại đạo, bị người người đuổi đánh.

Chu Dịch ở bên ngoài quan sát mấy tháng, cảm được mấy tán tu, phô bày uy áp Luyện Khí hậu kỳ, đối phương ngoan ngoãn khai ra tình hình bên trong.

“Khó trách đợi ba mươi năm, cao nhân trận pháp của Đan Đỉnh Tông bố trí cấm chế, mới miễn cưỡng bảo vệ được linh mạch. Ngay cả như vậy, linh khí cũng đã sụt giảm cực kỳ nghiêm trọng, độ đậm đặc của linh khí cũng chỉ bằng bốn năm phần của trước kia sao.”

“Giá cả của động phủ rớt một nửa, mỏ khoáng Tề Vân Phong đã không còn nữa, sau này Tiểu Đan Sơn chỉ có thể làm

ruộng.”

“Tin tốt duy nhất chính là có Chân Quân đóng giữ, mức độ an toàn càng cao!”

Sau khi Chu Dịch xác định được sự an nguy, biến thành một đạo nhân trung niên, dắt theo con bò lại lần nữa tiến vào Tiểu Đan Sơn.

Thứ đầu tiên đập vào mắt vẫn là linh điền, linh mẽ chưa chín tới, gió nhẹ thổi qua mạ non, phảng phất thổi qua một hồ xuân thủy.

Một đường đi vào khu giao dịch.

Nó được xây dựng lại từ đồng đồ nát, cần thận quan sát những cửa hàng may mắn còn chưa bị phá hủy, còn có thể phát hiện ra những vết cháy đen.

Chu Dịch dò hỏi giá cả của linh vật ở các cửa hàng, giá cả của linh đan, pháp khí hạ đẳng đúng là có chút thấp, linh khí phân tán khắp Từ Châu, trong vòng ba mươi năm mọc lên một ít linh dược cấp thấp.

Trước kia cũng có tán tu tổ chức họp chợ ở phạm tục, để giao dịch linh vật tu hành, Chu Dịch cũng đã từng nghe nói nhưng chưa bao giờ đến đó.

Cho dù nơi đó không phải hắc điểm, nhưng vì không có Trúc Cơ chân nhân tọa trấn, sớm muộn gì cũng sẽ bị tà tu lợi dụng.

“Đây chỉ là khó khăn trong thời gian ngắn, sau khi độ đậm đặc của linh khí giảm xuống, rồi sau đó được điền chắc chắn sẽ bị giảm sản lượng, lại không có linh quặng, sau vài thập niên, giá cả đan dược pháp khí ít nhất cũng sẽ tăng gấp đôi.”

Nếu không có Ngọc Lộ quyết, Chu Dịch chắc chắn đã mua một đồng linh vật, vài thập niên sau là có thể lời to.

Giá trị đầu tư là bạn của thời gian mà!

Hiện tại Chu Dịch chú trọng hơn đến tứ nghệ trong tu tiên, cho dù khó lấy được thuật luyện đan, ít nhất phải trở thành linh trù trước.

“Không ít tán tu đang bày hàng bán pháp quyết, bí thuật, xem ra lần này Tiểu Đan Sơn bị phá hủy, có không ít truyền thừa

trôi dạt ra ngoài.”

Chu Dịch nghe các tu sĩ nói chuyện phiếm, sau khi thuê linh điền trồng trọt, cần phải tỉ mỉ cày bừa đất đai một lần, chưa biết chừng còn tìm được di vật của tiền nhân, không những có công pháp, linh thạch ...

Đan Đỉnh Tông coi đây là một mảnh khốe, rất nhanh đã khôi phục lại sự phồn vinh của thành thị.

Chu Dịch đi ngang qua phòng làm việc, nhìn thấy thông báo trước cửa, nội dung của nó giải thích về lần đại kiếp nạn này, cùng với sự giải quyết của Đan Đỉnh Tông, cuối cùng bảo đảm là sẽ không để xảy ra những chuyện như vậy nữa.

“Chân Dương Ma Tôn! Thái thượng trưởng lão của Thiên Ma Cung ở Ký Châu”

Chu Dịch nhớ kỹ tên này, chờ đến khi hắc chết đi tọa hóa, chạy đến mồ mã của hắc nhảy múa ăn mừng.

Chủ động đến tận nơi báo thù tuyệt đối là không thể, cho dù tu vi có hơn cả Chân Dương Ma Tôn, đánh người này thì còn có người khác, không đâu lại kết thù với Thiên Ma Cung.

“Rốt cuộc là do vị Chân Quân nào tọa trấn, cũng không thấy thông báo.”

Chu Dịch nhú mày, nói một cách công bằng, bản thân hắc không muốn quá thân cận với Chân Quân.

Thuật biến hóa cũng chỉ có thể qua mắt được tu sĩ bình thường, nhưng không lừa gạt được thần thức của Chân Quân. Chẳng qua cũng chỉ là một tu sĩ Luyện Khí kỳ nhỏ nhoi mà thôi, chỉ cần không xuất hiện ở Tiểu Đan Sơn hai ba trăm năm, đường đường là một Chân Quân cũng lười quan tâm đến người.

Chương 93: Trở về phường thị (2)

Chu Dịch đi đến góc Đông Nam, nhìn thấy một quầy sách đang mở cửa.

Khách nhân ra ra vào vào hỏi thăm giá cả của công pháp, lặng lẽ trả giá với chủ tiệm, buôn bán vô cùng tấp nập.

“Tĩnh Hư đạo hữu vân du trở về, nhân tiện trả lại bút ký của Chân Quân.....” “Không đúng!”

Chu Dịch nhú mày, năm đó khi Tĩnh Hư mượn sách, nghe hẳn nói cũng đã hơn một trăm tuổi rồi.

Hiện giờ đã qua năm mươi năm, nếu vẫn chưa đột phá cảnh giới Trúc Cơ, thì đã thân tử đạo tiêu, Tĩnh Hư đứng bên kia vẫn là một đầu tóc đen nhánh, dường như năm tháng chưa hề để lại bất kỳ dấu vết nào trên người hắn.

“Thanh Tịnh, Tĩnh Hư, Chân Quân bút ký, Chân Quân đóng giữ!”

Chu Dịch mơ hồ đoán được, Tĩnh Hư chính là tên giả của Thanh Tịnh Chân Quân.

“Cho dù chỉ có một phần trăm khả năng, cũng không thể mạo hiểm. Tu sĩ Luyện Khí bình thường kết giao với cùng Chân Quân, đó là một cơ duyên to lớn, nhưng nếu như nó rơi trúng người mình có thể là một tử kiếp!”

“Trên đời trước nay đều là được mất công bằng, có được lợi ích của việc trường sinh bất tử, cũng đã được định sẵn là sẽ mất đi một số thứ như là tình yêu, bạn bè.....”

Nghĩ đến đây, Chu Dịch xoa người rời khỏi khu giao dịch, rồi lại thay đổi dáng vẻ.

.....

Tiểu Đan các.

Chưởng quầy đang giới thiệu linh đan với tu sĩ, nhìn thấy một người đàn ông mập mập tiến vào, liền xin lỗi khách hàng, vội vàng chạy đến tiếp đón.

“Tiền bối, xin hỏi cần giúp gì không ạ?”

“Chỗ các ngươi có thu mua linh dược không?”

Chu Dịch đề lộ tu vi Luyện Khí hậu kỳ, lấy ra hai gốc Linh Sâm, ước chừng bảy tám chục năm tuổi.

Linh Sâm thuộc về loại hình linh dược thông dụng, chương quầy chủ động tăng giá lên một chút, rất nhanh giao dịch đã hoàn thành.

Trong thành thị có hai loại tu sĩ khó chọc vào được, đứng đầu là những kẻ tuổi thọ sắp hết, tiếp theo chính là tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ.

Chu Dịch mua vài loại hạt giống linh dược có thuộc tính Mộc, giá trị của chúng thua xa Linh Sâm, nếu không phải là quá đắt, thì là dược linh có hạn, nhưng mà có thể dùng để nếm nếm.

Rồi sau đó hắn lại đến mấy cửa hàng nữa, bán Linh Sâm mua sắm pháp quyết.

Trong thời gian ngắn không có dự định trở về Tiểu Đan Sơn, Chu Dịch trở nên to gan hơn một chút, lần sau có đến đây thì cháu chắt của đám người này cũng đều đã chết hết rồi.

Chu Dịch dò hỏi mấy cửa hàng, có những loại pháp quyết tài nghệ tu tiên nào bán không, chương quầy đều lắc đầu cự tuyệt.

Tu vi luyện Khí hậu kỳ chỉ có thể để cho bọn họ tôn kính, còn chưa thể nói đến sự sợ hãi.

“Quan điểm kinh doanh của những cửa hàng này cũng chẳng khác nào trước khi xảy ra đại kiếp nạn, đều nghiêm cấm buôn bán tứ nghệ tu tiên ra ngoài.”

“Người chủ đứng phía sau kinh doanh cũng không thay đổi, vẫn là những thế gia tu tiên. Bọn họ có thể duy trì mấy trăm năm không lui bại, đã sớm hiểu rõ đại lý về nguy cơ của sự phân tán, hoặc là có truyền thừa ở phạm tục, nếu không thì lại có chi nhánh ở những thành thị khác.”

“Truyền thừa xuất hiện sau kiếp nạn ở Tiểu Đan Sơn, tu tiên thế gia chỉ mua mà không bán, tiến thêm một củng cố căn cơ của gia tộc.”

“Tán tu đơn đả độc đầu, ngoài những người có thiên phú dị bẩm ra, thì làm sao có thể đối đầu với người ta có mười mấy đời tích lũy chứ!”

Đan Đỉnh Tông bá chiếm linh mạch của Vân Châu, được ví như tập đoàn lũng đoạn khổng lồ, gia tộc tu tiên là những công ty nhỏ dựa vào tập đoàn này.

Tầng tầng lớp lớp không chế kỹ thuật sản xuất, khiến cho những tán tu đơn đả độc đầu chỉ có thể chịu đựng sự bóc lột này.

Sự tốt đẹp của Tu Tiên giới chỉ là cái nhìn tương đối của bá tánh phàm tục mà thôi, dù sao thì tu sĩ cũng không thiếu vàng bạc ăn uống, tuổi thọ rất dễ vượt ngưỡng một trăm tuổi.

Cũng tương tự như vậy, giai cấp trong Tu Tiên giới còn khắc nghiệt hơn gấp trăm lần ngàn lần so với phàm tục!

Thứ công bằng duy nhất, lại chính là linh căn, là thứ không công bằng nhất.

Chu Dịch tìm đọc rất nhiều điển tịch, chưa bao giờ nghe nói có phương pháp làm gia tăng xác suất có linh căn của đời con cháu, có lẽ tu sĩ cấp cao có thể làm được, nhưng cái giá phải trả thì không phải là thứ mà gia tộc tu tiên có thể chi trả nổi.

Cho nên gia tộc tu tiên ở phàm tục, cưới vợ sinh con khắp nơi, để bảo đảm rằng con cháu của họ có linh căn thiên phú.

Như là bát đại thế gia Giang Nam thuộc Đại Càn, có thể gia nào mà không có hơn mười vạn tộc nhân chứ.

Đồng thời, bát đại thế gia còn kết minh liên hôn với nhau, cho dù vận may kém đến cực điểm, hai ba đời con cháu cũng không sinh ra tộc nhân có linh căn, thì dựa vào sự giúp sức của đồng minh cũng có thể vượt qua nguy cơ.

“Sự thay đổi hoàng triều trên thế gian cứ tính theo mốc ba năm trăm năm một lần, tông môn Tu Tiên giới cứ hờ ra là thống trị đến mấy ngàn năm!”

Chu Dịch suy nghĩ nghiền ngẫm hiểu ra đạo lý trong này, thì đã không đến hỏi những cửa hàng khác nữa, sẽ không có gì khác nhau, bắt đầu đi dạo cửa hàng trên phố.

Những linh vật mà tán tu bán, ngoài những mặt hàng giả lừa người ra, còn lại thì không thể nào bì được với hàng cùng loại trong các cửa hàng.

“Xem ra kiếp nạn ở Tiểu Đan Sơn, thật ra đã làm xuất hiện không ít thứ tốt, chất lượng còn tốt hơn rất nhiều so với trước kia.”

Chu Dịch không xem linh vật, chỉ hỏi thăm ngọc bội pháp thuật, rất nhanh đã mua được một phần truyền thừa vừa lòng.

《Bút ký gieo trồng linh dược》, giá năm mươi khối linh thạch.

Toàn văn hơn mấy vạn chữ, ghi chép kỹ càng tỉ mỉ diễn quan trọng của việc gieo trồng mười mấy loại linh dược, và đúc kết tổng hợp một số kinh nghiệm thông dụng.

Tác giả có tên là Từ Xuyên tu sĩ, Chu Dịch rất có ấn tượng với người này, trong viện có trồng không ít linh dược. Đã từng đặt bàn ở Phượng Minh lâu, muốn dùng linh thạch để thỉnh giáo Từ Xuyên, kết quả là người ta còn chẳng đến như ước hẹn.

Chuyện giao dịch song tu ở Phượng Minh lâu, bị rất nhiều tu sĩ khinh thường, cho rằng cầu tiên vấn đạo thì nên thanh tịnh, kiên nghị.

“Cho nên, tích góp nhiều linh thạch như vậy, bỗng nhiên hồn phi phách tán sao?”

Chương 94: Vực Thiên Dương.

Chu Dịch thật sự không cho rằng Từ Xuyên sai, nhưng lại kiên trì với lập trường của mình, đang cân nhắc xem liệu rằng vực Thiên Dương có phải là chi nhánh của Phượng Minh lâu không.

Đạo khắp tất cả quầy hàng, thu được mấy phần truyền thừa không nguyên vẹn, đa số là bút ký tu hành.

Ngọc bội truyền thừa chân chính thì luôn được mang theo bên mình, hoặc là của những tu sĩ thành thị may mắn chưa chết, hoặc là đã bị đệ tử của Đan Đỉnh Tông dọn mất xác rồi, làm sao đến lượt kẻ tới sau nhất được món hời chứ.

Những người khác không thể phân biệt được tính thật giả của truyền thừa, Chu Dịch phụ trách duy tu trận pháp, nên về cơ bản là đã từng gặp mặt trực tiếp những người này rồi.

“Những tán tu kia cũng là một đám gian xảo, chỉ bán bút ký tâm đắc, cố ý che dấu phối phương, phù triện.”

Chu Dịch hiểu ra rằng đây mới là biện pháp thông minh, bán bút ký tâm đắc đổi lấy linh thạch để bắt đầu, mua sắm tài nguyên tu hành dựa theo phối phương, sau này sẽ có được một nghề có thể liên tục kiếm được linh thạch.

Năm đó Hồ đạo nhân dựa vào việc bán linh tửu, cơ bản là chưa từng thiếu thốn linh thạch, sau này lại may mắn phát hiện ra linh địa, sáng tạo nên gia tộc tu tiên.

Nếu có thể truyền thừa liên tục qua mười mấy đời, Hồ gia cũng có thể được gọi là thế gia.

“Bút ký cũng không tệ, sau này có được truyền thừa của phối phương, là có thể nhanh chóng nhập môn, tránh gặp khó khăn như trận đạo.”

Chu Dịch dạo quanh tất cả các quầy hàng, lại mua thêm mấy bình đan dược khôi phục pháp lực, rồi dắt bò rời khỏi Tiểu Đan Sơn.

.....

Đêm lui ngày tới, trời lặng trắng lên.

Một đường về phía Nam vượt hơn vạn dặm đường, vì Chu Dịch không vội vàng lên đường, đi rồi lại dừng quan sát cảnh vật ven đường, ước chừng sau hơn một năm, mới chạy đến Lâm Uyên Thành nằm ở phía Đông Nam của Sở quốc.

Thành trì này cách vực Thiên Dương chưa đến trăm dặm, bởi vậy mà được gọi là: “Nhân sinh lữ đồ, phong cảnh ven đường là hút người nhất!”

Chu Dịch đi ra từ Di Hồng viện, cười lên con bò một đường đi về hướng Nam.

Vực Thiên Dương nằm ở phía Đông Nam của Sở quốc, một khe núi trải dài ngàn dặm, phía Tây giáp với núi cao, phía Đông giáp với biển rộng, đáy cốc sâu không lường được, quanh năm có sương mù bao phủ.

Huyền nhai tuyệt bích, sâu không thấy đáy.

Thường xuyên có bá tánh nhìn thấy cầu vòng bay ra, cho rằng đây là chỗ mà thần tiên ở.

Trên giang hồ có không ít những cao nhân võ đạo to gan, trèo dọc theo vách đá xuống dưới, rồi sau đó không bao giờ còn trở về nữa, dần dà nơi này đã thành một tuyệt địa trí mạng.

Đây cũng đúng là điểm đến của Chu Dịch, thành Thiên Dương dưới trướng của Đan Đỉnh Tông.

Thành Thiên Dương được thành lập hơn hai ngàn năm, là linh mạch bị Đan Đỉnh Tông bá chiếm sớm nhất, đều là linh mạch hoàng phẩm, nhưng nội tình lại hơn xa Tiểu Đan Sơn.

Lý do tại sao Chu Dịch lựa chọn nơi này thì rất đơn giản, tu sĩ đóng giữ ở đây là Trúc Cơ chân nhân, ngàn năm chưa hề thay đổi.

“Trong mắt của những người khác, thành Thiên Dương bình thường không có gì nổi bật, cũng không sản xuất ra linh vật đặc thù, cũng không mạch khoáng. Nhưng mà, trong mắt hần, thanh bình và an ổn chính là ưu thế lớn nhất!”

Bên ngoài quanh quần quan sát mấy tháng, điều khiển Sơn Hà đỉnh bay xuống dưới đáy của vực sâu, ước chừng phải bay xuống mấy trăm trượng mới chạm phải sương mù.

Pháp lực vận chuyển, mây mù tự động rẽ lối để lộ ra một lối đi.

Chu Dịch bay xuyên qua trùng trùng điệp điệp mây mù, tầm nhìn ở phía dưới rộng mở thông thoáng, nơi xa loáng thoáng có thành trì, còn những khu vực khác là linh điền kéo dài vô biên.

“Đi đăng ký tên tuổi trước đã!”

.....

Thiên Dương thành.

Diện tích cũng tương đương với huyện thành dưới phạm tục, khác với vẻ an bình của Tiểu Đan Sơn, trên đường người đi lại rộn ràng nhốn nháo.

Chỉ vì phần ít người đi đường là tu sĩ, còn lại đa số là phạm nhân tu hành võ đạo. Nếu như ở bên ngoài thì có lẽ là cao thủ một phương, nhưng bên trong Thiên Dương thành thì chỉ có thể là tầng lớp dưới chót.

Chu Dịch dạo một vòng trong thành, quan sát cảnh tượng kỳ lạ tiên, phạm sống chung với nhau.

“Quả nhiên giống như trong lời đồn, khi vực Thiên Dương được thành lập, Đan Đỉnh Tông còn ban bố quy định tu sĩ và phạm nhân không được sống chung với nhau. Sau khi đệ tử ở tông môn dừng chân ở đây, đa số đều chuyển gia tộc đến thành thị, vừa tránh nỗi lo về sau, lại còn là trợ thủ đáng tin cậy.”

“Dân cư thành thị không ngừng sinh sôi, khu giao dịch dần dần hóa thành thành trì.”

Cho dù Đan Đỉnh Tông có mạnh mẽ đến mức nào, cũng không thể cưỡng ép xua đuổi phạm nhân trong thành, trong số này có không ít người là hậu duệ của chân nhân, chân quân. Cho dù lão tổ trong tộc của bọn họ đã chết, tông môn xua đuổi con cháu của họ, không khỏi khiến cho những đệ tử còn sống cảm thấy thất vọng buồn lòng.

Chu Dịch mơ hồ có thể đoán được, nguyên nhân vì sao Đan Đỉnh Tông lại đưa ra thêm quy định mới, đại khái là có liên quan đến thiên địa linh khí.

Ngàn năm trước, Đan Đỉnh Tông thu đồ đệ, thấp nhất phải là tam linh căn, có thể trực tiếp trở thành đệ tử chính thức, hiện giờ tiêu chuẩn đã tăng lên đến song linh căn.

Có lẽ lại thêm mấy trăm đến hơn một ngàn năm nữa qua đi, chỉ có thiên linh căn mới có thể bái nhập sơn môn, còn những người khác thì chỉ có thể trở thành đệ tử ký danh.

“Thiên địa biến hóa, cũng chẳng có liên quan gì đến mình, chỉ là một Luyện Khí kỳ nhỏ bé thì cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chấp nhận thôi. Hiện giờ đã đạt đến tầng mười của Luyện Khí, thêm hai ba mươi năm nữa, có muốn tăng lên cũng không tăng được”

“Chuyện cần thiết nhất bây giờ chính là Trúc Cơ đan, tiếp theo là truyền thừa tứ nghệ tu tiên.”

“Trong thành có không ít hậu duệ của chân nhân sa sút, người nhiều nhiều chuyện, cũng chính cơ hội để có được truyền thừa!”

Chu Dịch đi vào văn phòng trung tâm của thành thị, hơi phô bày ra tu vi Luyện Khí viên mãn, thuận lợi đăng ký xong tên họ.

Tôn Hành, người Sở quốc.

Lệnh bài thân phận cũng tương tự như của Tiểu Đan Sơn, hoa văn được khắc phía ngoài bất đồng, chắc là để phân biệt thành thị khác nhau.

Lầu hai.

Tu sĩ phụ trách phân phát động phủ, linh điền, cung kính nói: “Tiền bối, bây giờ không còn linh điền còn trống, nhưng mà ngài có thể lựa chọn ở khu vực màu cam này, những nơi này đều được phàm nhân gieo trồng.”

Chương 95: Tổ tiên quá đông đúc.

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Phàm nhân cũng có thể thi triển linh vũ thuật?”

Tu sĩ giải thích nói: “Bọn họ lựa chọn gieo trồng linh dược lâu năm, cẩn thận chăm sóc mấy năm, cũng có thể có chút thu hoạch.”

Chu Dịch lại hỏi: “Nếu ta chiếm mảnh linh điền này, thì bọn họ phải đi đâu?”

Tu sĩ trả lời nói: “Dựa theo quy định của tông môn, tu sĩ có quyền được ưu tiên thuê. Nếu như thành thị không có linh điền bỏ không, có thể lựa chọn xếp hàng chờ đợi, hoặc là lựa chọn rời khỏi vực Thiên Dương.”

“Hiểu rồi, ta chỉ cần động phủ.”

Chu Dịch lập tức bừng tỉnh, Đan Đỉnh Tông không thể trực tiếp đuổi con cháu của đệ tử, nên đã sử dụng quy tắc để hạn chế.

Địa vị của phàm nhân thấp hơn tu sĩ trong thành thị, sau khi gặp phải các loại đối xử khác biệt, khả năng lớn là sẽ lựa chọn rời khỏi Tu Tiên giới, dựa vào thực lực võ đạo, sống tiêu sái giàu có ở phàm tục.

Được mất những gì, thì tự mình cân nhắc!

Động phủ số 1024

Cổng ngoài đóng chặt.

Con bò đang nằm nghỉ ở góc tường, lâu lâu lại phát ra tiếng phì phì từ trong mũi.

Cách nơi này vài chục trượng.

Thiếu niên Trần Dương và muội muội Trần Anh đang gieo trồng linh điền, mấy ngày trước đây tâm tình còn có chút áp lực, bởi vì chủ nhân của động phủ đã đến, bây giờ đã trở nên vui vẻ, thoải mái rồi.

“Anh tử, ta nhất định sẽ đột phá Tiên Thiên, bá nhập môn hạ của Tôn tiên bối!”

Một tháng trước, có một tán tu đến đây, muốn gieo trồng mảnh linh điền này.

Nếu thật sự trở thành một kẻ thất nghiệp lang thang, không có nguồn thu linh thạch, mà muốn trở thành tu sĩ là chuyện vô cùng khó khăn. Trần Dương đã suy nghĩ đủ mọi biện pháp kéo dài, nhưng mà vẫn không thể nào ngăn cản được quy định của tông môn, mắt thấy sắp phải mất đi mảnh đất kiếm sống.

Mấy ngày trước, Tôn tiên bồi vào sông trong động phủ, đã đánh tiếng với thành thị là không muốn bị ai quấy rầy.

Thì những tán tu khác rất biết điều, đi thuê những linh điền ở nơi khác, vấn đề của Trần Dương được giải quyết dễ dàng.

Trần Anh nghe vậy, nhíu mày: “Nhà chúng ta người liên tiếp có người bị bệnh chết, chắc chắn là có người ám hại, bây giờ chỉ còn lại có hai người chúng ta, hay là chúng ta rời khỏi thành thị đi?”

Trần Dương chậm rãi lắc đầu, kiên định nói.

“Ta sẽ không rời đi, nhất định phải khôi phục lại vinh quang của tổ tiên!”

Thời gian của những kẻ biết phân đấu luôn trôi đi rất nhanh, trong nháy mắt đã qua sáu mươi năm.

Hôm nay.

Trần Dương già mái tóc bạc phơ, dẫn theo con cháu chăm sóc linh điền, mỗi khi nhìn về phía cháu chắt của mình thì sẽ phát ra tiếng cười sang sảng.

Ba mươi năm khổ tu võ đạo, cuối cùng cũng không có thể đột phá Tiên Thiên, cũng may mà dưới danh nghĩa của Trần Dương có linh điền thuê lại, rất dễ dàng cưới được thê tử cũng là phàm nhân.

Liên tiếp sinh ra bốn nam ba nữ, tất cả đều không có linh căn.

Bầu nhiệt huyết thuở niên thiếu của Trần Dương đã hao mòn gần hầu như không còn lại gì, chỉ khăn cầu “Tôn tiên bồi” sống lâu trăm tuổi, vậy thì hai mẫu linh điền này có thể truyền thừa thêm mấy thế hệ.

Ai mà ngờ trời giáng điềm lành, cháu trai trưởng lại có linh căn, cho dù là Tứ linh căn, cũng có thể đủ cho Trần gia hưng thịnh trăm năm.

“Các người phải cảm tạ Tôn tiên bối, hẳn là đại ân nhân của nhà ta.”

“Rốt cuộc thì Tôn tiên bối trông như thế nào?”

Khi con trai hẳn nói chuyện, thì nhìn về phía động phủ cách đó không xa, từ khi hẳn biết chuyện thì cánh cửa kia đã đóng chặt, bao gồm cả con bò vàng nằm ở ngay cửa kia, hơn ba mươi năm rồi mà không hề thấy có bất kỳ sự thay đổi nào.

“Này..... Ta cũng không nhớ rõ.”

Trần Dương xác định rằng bản thân hẳn đã từng gặp Tôn tiên bối, chỉ là thời gian trôi qua lâu lắm rồi, chỉ còn nhớ một cách mơ hồ là người đó còn rất trẻ.

Trên phố đông đái.

Tôn đạo trưởng đã bốn năm chục tuổi, tu vi đã đạt tới Luyện Khí hậu kỳ, tất nhiên là thiên phú thượng đẳng, tương lai có hi vọng sẽ đạt đến Trúc Cơ.

Người một nhà đang ở nói chuyện.

Bỗng nhiên nghe được một tiếng kéo kẹt, quay đầu lại thì nhìn thấy cửa của động phủ mở ra, một lão đạo mặc đạo bào màu lam bước ra.

Chu Dịch cũng chú ý tới mười mấy người nhà Trần gia, mỉm cười gật đầu, thả người ngồi lên trên lưng con bò vàng.

“Ngưu nhi, đi thôi.”

Dưới chân con bò vàng bốc lên mây trắng, bay lên trời, bay về phía Thiên Dương thành.

Trần Dương thấy ân nhân cuối cùng cũng đi ra ngoài, lôi kéo con cháu tiến lên bái tạ, kết quả chỉ nhìn thấy bóng dáng của con bò cưỡi mà thôi.

Ngẩn ngơ hồi lâu, cúi đầu nói với cháu mình.

“Nhớ rõ dáng vẻ của người chưa, sau này có gặp Tôn tiên bối, nhất định phải báo ân!”

.....

Chu Dịch cười trên lưng con bò vàng, bắt đầu suy ngẫm tiếp theo phải tu hành như thế nào.

Ba mươi năm trước, nhờ vào việc ăn linh dược trăm năm như cơm ăn, trực tiếp tăng lên đến tầng thứ mười ba của Quy Nguyên quyết.

Luyện Khí đại viên mãn, không thể tiến thêm được nữa.

Cho dù có vận chuyển công pháp như thế nào đi nữa, đều khó lòng gia tăng pháp lực được, cho dù có ăn hai gốc Linh Sâm ngàn năm, cũng là không làm nên chuyện gì.

Chu Dịch cũng không kết thúc việc bế quan, mà là chuyển sang tu luyện Thần Ngưu biến.

Có lẽ là huyết mạch của con bò vàng kia phi phạm, cũng có lẽ là do linh dược trong cơ thể Chu Dịch được tích lũy quá nhiều, hiệu quả của việc Luyện Thể đã vượt xa việc Luyện Khí, tổng cộng cũng chỉ mất đến bảy mươi năm đã tu đến đại thành, sau khi thử nghiệm uy lực rồi hẳn mới vừa lòng xuất quan.

“Với tư chất của ta, cho dù là có tu vi Luyện Khí đại viên mãn, ba năm viên Trúc Cơ đan chưa chắc là đã đủ.”

“Huống hồ mỗi viên Trúc Cơ đan xuất hiện, chưa nói đến cái giá của nó trên trời, còn sẽ tạo nên một trận tranh đoạt máu me. Những kẻ có tu vi Luyện Khí sắp hết tuổi thọ, sẽ trở nên liều mạng, nói không chừng có thể phá vỡ luôn cả phòng ngự của Thần Ngưu biến.”

“Nói chung là phải dựa vào chính mình rèn luyện thôi!”

Mấy năm nay Chu Dịch biến hóa thành đủ mọi loại hình dáng, hỏi thăm tung tích của Trúc Cơ đan ở khắp mọi nơi, kết quả đều hướng về Đan Đình Tông.

Chương 96: Tổ tiên quá đông đúc (2)

Thành thị đôi khi cũng có xuất hiện Trúc Cơ đan, nhưng nó đều không có nguồn gốc chính thống, có người nói đó là thứ đồ cướp được khi giết người đoạt bảo, cũng có người nói là đây là cái bẫy mà tông môn dùng để dụ dỗ tán tu.

Ý nghĩa trong đó không cần nói cũng biết, Đan Đỉnh Tông lũng đoạn Trúc Cơ đan, tu sĩ Vân Châu phải phụ thuộc vào đó.

“Trước tiên thử tìm đan phương của Trúc Cơ đan, nếu thật sự không thể nào tìm được, vậy thì chỉ có thể dùng công lao để đổi lấy cái danh đệ tử ký danh. Về mặt thời gian, tạm thời là năm mươi năm, thì cũng đến lúc tuổi thọ của thân phận này kết thúc!”

Khi Chu Dịch còn đang suy ngẫm, con bò vàng đã bay đến trên bầu trời Thiên Dương thành.

.....

Nửa năm sau.

Góc Đông Nam của Thiên Dương thành, cửa tiệm sát mặt đường treo một biển hiệu mới.

Trong một gian tử quán.

Đằng sau quầy gỗ, Chu Dịch đang say mê thoại bản, khách hàng đến cũng không thèm nhìn.

“Chưởng quầy, chỗ này có những loại rượu nào?”

Người đang nói chuyện là một người đàn ông trung niên, gân cốt cường tráng, bàn tay to như một cái quạt hương bồ, lại là một cao thủ ngoại công hiếm thấy.

Phàm nhân bên trong Thiên Dương thành theo đuổi võ đạo Tiên Thiên, cho nên người tu hành nội công chiếm hơn chín mươi phần trăm, dù sao thì còn có nội quy của Đan Đỉnh Tông, bên ngoài sẽ không có nguy hiểm đến sinh mệnh.

“Xích Diễm tửu, chỉ dùng trong quán ăn.”

Chu Dịch chỉ bảng hiệu phía sau, bên trên viết năm tuổi và giá cả.

Xích Diễm tửu có nguồn gốc từ Xích Hồng, trải qua hơn mười năm nghiên cứu pha chế, thành công dung hợp Linh Sâm trăm năm vào bên trong.

Rượu càng mạnh, rót vào trong chén như ngọn lửa màu đỏ, vậy nên mới đặt tên là Xích Diễm tửu.

Hán tử bị giá cả cao ngất làm cho hoảng sợ: “Mười năm tuổi, một cân một khối linh thạch, mắc quá đó!”

Chu Dịch cười nói: “Người có thể dùng đồ vật khác để đổi.”

Nói rồi, Chu Dịch đề bút ghi vào phía dưới phần bảng giá, thêm câu: Thu bất kỳ đồ vật nào!

“Ta không có!”

Ánh mắt Hán tử hơi chững lại, liên tục lắc đầu, chạy như bỏ trốn mà rời khỏi tửu quán.

Cư dân Thiên Dương thành, mấy đời đều từng sống ở đây, chỉ cần còn phần đầu ở thành thị, chứng minh rằng trong nhà có ân trạch lưu lại.

Trong thành có không ít cửa hàng, đều giống như của Chu Dịch, chấp nhận việc dùng vật đổi vật. Mỗi năm đều có tin tức lan truyền ra, hậu nhân nhà ai bán đi di vật của tổ tiên, hoặc là đánh cuộc ai là người đột phá Tiên Thiên trước, hoặc là đã chạy đến phạm tục hưởng thụ.

Cho dù người trước thất bại, cũng sẽ được người ta tôn trọng, những người sau thì lại bị phỉ nhổ là kẻ phá nhà phá cửa.

Chu Dịch lại không cho rằng như vậy, Tiên Thiên chỉ là bước đầu tiên của tiên đạo, sau này còn có ngàn kiếp trăm khó, gia tộc chưa chắc đã có truyền thừa lâu đời như phạm tục.

“Kế tiếp chính là, chờ!”

Tửu quán khai trương không tổ chức lễ khai trương, chẳng qua là trong Thiên Dương thành không có những chuyện mới mẻ, nên rất nhanh chuyện này đã được đồn ra ngoài.

Nửa tháng sau.

Có người tới cửa bán linh vật tổ truyền, bình ngọc vô cùng tinh xảo, bên ngoài có khắc hoa văn huyền diệu, sau khi rót pháp lực vào trong đó sẽ bắn ra ánh sáng loá mắt.

“Tổ tiên nhà ta vô cùng đông đúc, đã từng xuất hiện hai vị Trúc Cơ chân nhân, đây là bảo vật mà một trong hai vị đó lưu lại. Trước khi lâm chung, lão tổ đã trấn trối rằng hần đã cất giấu sở học cả đời vào bên trong bình, người đời sau nếu có thiên phú thì có thể có được truyền thừa!”

Người này nói chuyện rất chân thành, thở dài nói: “Đáng tiếc là con cháu không biết cố gắng, không thể ngộ ra được sự huyền diệu trong bình, đạo hữu xem thử bán được bao nhiêu linh thạch?”

Chu Dịch cười đón lấy bình ngọc, cẩn thận quan sát qua, lắc đầu nói.

“Thứ cho ánh mắt lão đạo vụng về, ngài đến quầy khác xem thử coi.”

Người nọ lại cãi cọt vài câu, thấy Chu Dịch vẫn luôn cười lắc đầu, nói vài câu không may rồi ôm cái bình rời đi.

Không quá mấy ngày.

Người này không hiểu tại sao lại gặp kiếp nạn, tứ chi đều đứt đoạn, cái bình gia truyền bị vỡ nát thành mảnh nhỏ. Sau này liên tục xuất hiện mấy kẻ lừa đảo, chỉ cần đã từng đến tửu quán, xong việc thì đều gặp phải kiếp nạn không hiểu.

Đội chấp pháp tra xét bừa bãi, không tìm được hung thủ, rồi cũng không giải quyết được gì.

Tửu quán của Chu Dịch lập tức trở nên thanh tĩnh.

“Thủ đoạn làm giả ở thành Thiên Dương kém xa so với sự tinh vi ở Tiểu Đan Sơn, quá thô rồi!”

Người cùng ngành thử vài lần, xác định Chu Dịch biết nhìn hàng.

Thực lực Luyện Khí viên mãn, lại không thể hạ độc thủ, chỉ có thể phái người tới cửa giảng giải quy cũ.

Về cơ bản chính là nếu như có kẻ phá của nhà đến bán truyền thừa, cần phải trao đổi thông tin với nhau, thống nhất giá cả, tuyệt đối không có thể dính vào việc tranh giành giữa những người cùng ngành.

“Có thể.”

Chu Dịch gật đầu đồng ý, vốn là việc có lợi mà vô hại, không cần thiết phải kết thù với người cùng ngành.

Vấn đề đầu tiên cần suy xét đương nhiên là an toàn, những cửa hàng trong Dương Thành đều có chỗ dựa, đa số là đệ tử của Đan Đỉnh Tông, một đường lần đến phía thượng nguồn chính là vị chân nhân đang tọa trấn ở đây.

Nghe đồn trung tâm của Đan Đỉnh Tông nằm ở địa cấp linh mạch, bên trong tông môn, linh khí ngưng kết thành mưa, là bảo địa tu hành hàng đầu trên thế gian.

Trúc Cơ chân nhân còn chẳng thèm ở trong tông môn tốt đẹp như vậy, lặn lội vạn dặm xa xôi đi đến nơi thâm sơn cùng cốc chính như Dương Thành, rõ ràng là vì muốn kiếm linh thạch.

Tiếp theo chính là những kẻ cùng ngành ác miệng kia, những linh vật bình thường thì tất nhiên là người hay ta đều được, gặp được truyền thừa trân quý vậy thì phải dựa vào bản lĩnh của mình thôi.

“Bỗng nhiên, ta cũng đã trở thành giai cấp bóc lột tán tu rồi.”

Chu Dịch nhẹ nhàng lắc đầu, hẳn không phải là kiểu người như thánh mẫu, cũng chưa từng muốn lấp trời, tạo càn khôn, phần lớn thời gian đều là gặp sao hay vậy.

Thời gian chậm rãi trôi đi.

Việc làm ăn của tửu quán dần dần đi lên.

Trong Xích Diễm tửu có Linh Sâm trăm năm, phẩm chất tốt hơn một chút so với loại cùng giá.

Chu Dịch có mấy chục năm kinh nghiệm ủ rượu, nên mùi vị cũng là cực kỳ thượng đẳng, từ từ cũng có không ít khách hàng quen.

Chương 97: Trấn tông linh bảo.

Vào một ngày.

Rốt cuộc có người đến quầy, bán linh vật tổ truyền.

Chu Dịch sớm đã nhận được tin tức của người cùng ngành, bút ký pháp thuật của Trúc Cơ chân nhân, giá mua là năm trăm khối linh thạch.

“Cái giá này còn cao hơn những quầy bày bán bên ngoài không ít.”

Người bán do dự một lát rồi rời đi, không lâu sau đó Chu Dịch nhận được tin tức, Ngọc Pháp Các thu mua bút ký kia, bán trao tay cho Trúc Cơ chân nhân ở thành thị khác, giá cả ít nhất cũng phải gấp ba năm lần.

Huống hồ, bút ký tu hành là một mối làm ăn lâu dài không phải chỉ bán một lần.

“Những gia tộc tu tiên mở cửa hàng ở các thành thị, số linh thạch kiếm được còn nhiều hơn so với dự tính của ta nữa.”

“Dù là như vậy, chi ít cũng có Trúc Cơ chân nhân tọa trấn, đủ để thấy được sự không chế của Đan Đỉnh Tông đối với Trúc Cơ đan, đã đạt tới mức độ vô cùng khắt khe.....”

Chu Dịch chờ đến khi vị khách cuối cùng rời đi, phân phó con bò vàng giữ nhà, ngự kiếm bay về phía Đông.

.....

Động phủ số 702.

Chu Dịch dừng ở cửa, lập tức có đạo đồng đi vào thông báo, một lát sau Huyền Thanh đạo nhân bước ra nghênh đón.

“Tôn đạo hữu, mau mời vào.”

Huyền Thanh với đầu tóc hoa râu, nhìn như sáu bảy chục tuổi, tu vi đang ở mức Luyện Khí trung kỳ.

Chu Dịch cười chấp tay: “Đừng khách sáo.”

Huyền Thanh là một trong số ít những đan sư tán tu của thành Thiên Dương, tuy rằng chỉ biết luyện chế Bồi Nguyên Đan,

nhưng chất lượng còn tốt hơn nhiều so với cửa hàng, một lọ đan dược còn có thể kiếm được ba năm khối linh thạch.

Dựa vào việc bán đan dược mà dần dần tạo dựng danh tiếng, Huyền Thanh tổ chức hội họp, mỗi tuần tụ tập với nhau giao lưu những kinh nghiệm trong tu hành.

Trước mắt có mười hai tán tu tham gia, Chu Dịch chính là một trong số đó.

Mục đích Chu Dịch tham gia cuộc hội họp này rất thẳng thắn, đó là ham muốn truyền thừa đan quyết của Huyền Thanh, khi hội họp với nhau cũng thường xuyên thỉnh giáo những vấn đề liên quan đến luyện đan.

Trong đình viện.

Những đạo hữu còn lại đã trước tới một bước, sau khi nhìn thấy Chu Dịch thì sôi nổi đứng dậy nghênh đón.

“Tham kiến Tôn đạo hữu.”

“Lần tụ hội lần trước, Tôn đạo hữu giảng thuật lời pháp, sau khi trở về suy ngẫm lại, chỉ cảm thấy vô cùng tinh diệu.”

“Có một số điều nghi vấn, lần này xin được thỉnh giáo.”

Ngươi một lời ta một lời, tất cả đều tăng bốc cho Chu Dịch lên cao.

“Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ mà.”

Chu Dịch đã tinh tu Ngũ Lôi thuật hơn trăm năm, gần như là bằng cả đời của một tu sĩ bình thường, nhuần nhuyễn lời pháp vượt xa người cùng cấp, giảng bừa thứ gì đó mới mẻ đủ khiến cho người ta bừng tỉnh ngộ ra.

Sau khi hách sáo vài câu, cùng nhau ngồi xuống.

Dựa theo thứ tự trước đây, bắt đầu từ Huyền Thanh giảng đan quyết, rồi lại đến Chu Dịch giảng lời pháp, còn những tu sĩ khác ai cũng có sở trường riêng.

“Chư vị đạo hữu, hôm nay bản đạo ngoài thuyết pháp ra, còn có một chuyện khác cần thương lượng.”

Huyền Thanh lấy ra trận kỳ vầy vầy, bốn phía mây mù bốc lên: “Thời gian trước, bản đạo ra ngoài vân du, bất ngờ phát

hiện ra một nơi linh địa, dường như là huyết mộ của một vị tiên bối nào đó bố trí.”

Linh địa, cổ mộ!

Đám người Chu Dịch nhú mào, yên lặng nghe kể tiếp.

“Bần đạo vốn dĩ muốn tự mình thăm dò, phát hiện trận pháp trong huyết mộ phức tạp, ít nhất thì phải cần có mười người hợp lực mới có thể đánh nát được.”

Huyền Thanh nói: “Bần đạo mời chư vị cùng nhau đồng hành, tất cả những di vật lấy được từ bên trong huyết mộ, ấn theo giá của linh thạch chia đều, linh địa sẽ thuộc về bần đạo.”

“Này.....”

Mọi người đều động tâm, nhưng lại không muốn rời khỏi thành thị đi mạo hiểm.

Chu Dịch thì quyết đoán cự tuyệt: “Cửa hàng bận rộn, ta không thể bỏ đi được. Huyền Thanh đạo hữu nên tìm người khác giúp đi.”

“Tôn đạo hữu, bần đạo tư chất thấp kém, mấy chục năm tu hành chỉ tới tu vi Luyện Khí trung kỳ, từ lâu đã vô vọng với tu vi Trúc Cơ rồi.”

Huyền Thanh chấp tay thỉnh cầu: “Lần này chỉ cầu có thể tạo ra một nơi địa linh có thể kéo dài truyền thừa cho tộc nhân, chỉ cần đạo hữu ra tay giúp đỡ, nguyện dùng phương pháp luyện chế Bồi Nguyên Đan làm thù lao!”

Chu Dịch vẫn không dao động, kiên định lắc đầu.

Những tu sĩ còn lại ánh mắt lập loè, không biết động tâm vì Huyền Thanh có tu vi Luyện Khí trung kỳ, vẫn hay là động tâm vì phương pháp luyện đan.

“Hôm nay nếu như đã không thuyết pháp, bần đạo xin cáo từ trước.”

Chu Dịch bước vào trận pháp bên cạnh, bộ pháp dưới chân huyền diệu, bước xuyên qua mây mù rời khỏi động phủ.

Huyền Thanh đang muốn gọi Chu Dịch lại, nhìn thấy cảnh tượng này, ánh mắt hơi chứng lại nhưng không lên tiếng.

.....

Sau này đó.

Chu Dịch không đến tham gia tụ hội nữa.

Sau non nửa năm, thành thị truyền đến một lời đồn, đám người Huyền Thanh ra ngoài thăm dò rốt cuộc không trở về.

“Tham niệm, dễ dàng nhìn thấu nhất, cũng dễ dàng chìm vào trong đó nhất!”

Chu Dịch rất nhanh đã ném chuyện này ra sau đầu, bởi vì khai trương ba năm, rốt cuộc cũng mua được phần truyền thừa đầu tiên.

Người bán có tên là Vương Quý, hắn nói rằng tổ tiên hắn đã từng có người là Kim Đan chân quân, truyền thừa của chân quân có như thế nào thì cũng có giá ngót nghét gần một vạn linh thạch.

Trong Chính Dương Thành đúng thật là có một nhà là hậu nhân của chân quân, nhưng bắt đầu từ khi thành thị mới thành lập, rồi xuống dốc cho đến nay chỉ còn lại có mười mấy tộc nhân. Mấy ngày trước nghe nói phải rời khỏi thành thị, trở về phạm tục, rồi sau đó lại bị mất bệnh lạ.

Chỉ trong vòng ba năm ngày, cả nhà đều chết.

Khi Chu Dịch nghe nói đến chuyện này, trầm mặc một lúc lâu, sự tốt đẹp và tàn khốc của Tu Tiên giới hơn xa so với thế tục.

Hậu nhân của chân quân bị tiêu diệt sạch, cho dù là ai âm thầm ra tay, thì truyền thừa rơi lại đó, đủ để khiến cho những người cùng ngành trong thành thị vui đến phát điên.

Từ điều này, ngược lại Chu Dịch chắc chắn là không phải là người của gia tộc tu tiên ra tay, tuy rằng bọn họ thèm khát truyền thừa của chân quân, nhưng lại quan tâm đến sự an nguy của gia tộc nhiều hơn, e sợ rằng chân quân đã có sự chuẩn bị nào đó, tạo nên mối họa diệt tộc.

Chương 98: Vô tình cảm liễu.

Ngược lại thì tán tu thì lại không kiêng nể gì, hướng đi đã bị chặn lại, thì chuyện gì cũng có thể làm được.

“Phương thức sinh tồn của những gia tộc tu tiên có chút tương tự với ta, dựa vào huyết mạch kéo dài truyền thừa mấy trăm đến hơn một ngàn năm, cẩn thận cần mẫn tích lũy gia sản của gia tộc, cũng là một dáng vẻ khác của việc trường sinh.”

Suy nghĩ của Chu Dịch thay đổi rất nhanh, trên mặt nở nụ cười tươi nói : “Xem truyền thừa trước rồi hãy mặc cả.”

Bên tai Vương Quý truyền đến giọng nói, lập tức lấy ngọc bội ra.

《 Linh Bảo quyết 》 .

Giọng điệu của phần đầu rất to tát, nói rằng pháp quyết này có thể luyện chế linh bảo, trước tiên tìm vật thông linh, dùng phương pháp huyết tế để luyện thành pháp khí bổn mạng.....

“Khẩu quyết này, thoát nhìn có chút quen thuộc.”

Chu Dịch lại xem thêm vài câu, xác định đây chính là huyết luyện linh binh, nhưng mà huyết luyện chỉ là bước đầu tiên, đằng sau còn cả một phần dài.

“Sau khi huyết tế còn có thuật uẩn dưỡng, tôi luyện, có thể liên tục làm tăng uy lực của pháp khí. Năm rộng tháng dài, pháp khí sẽ lột xác thành pháp bảo, linh bảo, thậm chí là thành trấn tông chí bảo trong truyền thuyết!”

Chu Dịch đã mượn đọc rất nhiều sách cổ, biết được Đan Đỉnh Tông đã thống trị Vân Châu mấy ngàn năm, trong thời gian đó cũng từng có thời kì khó khăn, nhưng mà có trấn tông chí bảo là Thần Hỏa Phiến, nên chẳng có một ai dám khiêu khích uy nghiêm của họ.

“Pháp quyết..... này có chút vô dụng!”

Chu Dịch lắc đầu, trả ngọc bội lại cho Vương Quý, bất đắc dĩ nói: “Cho dù là Nguyên Anh lão tổ trong truyền thuyết, chẳng qua cũng chỉ có được một ngàn năm tuổi thọ, mà bốn chữ

‘thiên trường địa cửu’ này, e rằng cũng phải hơn vạn năm chứ?”

Vương Quý im lặng một lát, nói: “Bớt một chút, năm ngàn linh thạch?”

“Một ngàn..”

Chu Dịch nhún nhún vai nói: “Ba năm chưa khai trương, mua một phần truyền thừa của chân quân, cho dù nó có vô dụng, thì cũng coi như là mở hàng may mắn mà thôi.”

Sau khi Vương Quý nghe được lời truyền âm, lấy bản gốc của pháp quyết ra, giá của những cửa hàng khác còn thấp hơn, chỉ có thể ra giá ba đến năm trăm khối linh thạch.

Đương nhiên, sau khi bán cho Chu Dịch, cũng không ảnh hưởng đến việc bán qua tay cho nhà khác.

Ánh mắt Chu Dịch hơi chững lại, đường đường là truyền thừa của một chân quân mà lại bán đi một cách vội vàng như vậy, chắc là tuổi thọ của tu sĩ động thủ chẳng còn được bao lâu nữa, vội vã đổi lấy càng nhiều linh thạch để mua Trúc Cơ đan.

“Người sắp chết, là kẻ đáng sợ, điên cuồng nhất!”

“Người tán tu thích hợp với loại điều kiện này trong Phường thị Chính Dương, trong tối ngoài sáng đều liệt kê hết, chắc chắn sẽ không hơn mười người.”

“Đợi thêm một thời gian nữa, có thể xem một trận náo nhiệt, đại khái thì có thể biết được rốt cuộc là ai.”

Trong sáu mươi năm Chu Dịch bế quan, thành thị tổng cộng xuất hiện ba viên Trúc Cơ đan.

Ước chừng mười bốn mươi năm năm sẽ xuất hiện một viên, dường như Trúc Cơ đan cũng có kỳ trưởng thành như dược linh, rất khó không khiến cho tán tu hoài nghi, đây là mỗi năm mà Đan Đỉnh Tông tung ra.

Cho dù tán tu có ẩn nấp kỹ đến đâu, cũng sẽ không thể kìm chế được mà bại lộ.

Thí dụ như viên Trúc Cơ đan của mười ba năm trước kia, cuối cùng lại rơi vào tay hoàng tộc Sở quốc, lão quái vật ẩn nấp

trong linh địa của hoàng thất, thành công tấn chức Trúc Cơ chân nhân.

Rồi sau đó bái nhập Đan Đình Tông, trở thành đệ tử chính thức, dường như chẳng có ai bị thua thiệt.

“Hoàng thất phạm tục không chế quân đội, mật thám, tìm kiếm linh địa trong nước dễ dàng hơn tán tu nhiều.”

Chu Dịch lấy ra bản đồ của Đại Càn trăm năm đã bạc thếp, mặt trên đánh dấu tất cả những nơi hiểm địa dị thường trong nước, có lẽ một nơi nào đó trong số này chính là linh địa thiên nhiên.

“Đội sau khi đạt đến tu vi Trúc Cơ, phải tra xét từng cái một, cũng coi như là có sự chuẩn bị cho sau này.”

Đan Đình Tông mấy ngàn năm không sụp đổ, nhìn như là một cây đại thụ che trời, nhưng thói quen của Chu Dịch là kéo dài tuyến thời gian, trong mấy vạn năm, Vân Châu đã mấy lần thay đổi bá chủ, dường như cũng chẳng được lâu bền.

Mu!

Con bò vàng nằm ở cửa kê lên, nhắc nhở Chu Dịch có tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ vào tiệm.

Chu Dịch cất tấm bản đồ vào trong túi trữ vật, đổi thành nụ cười chuyên nghiệp, chấp tay nói với người kia: “Hôm nay là ngọn gió nào đã thổi Triệu đạo hữu tới đây?”

“Còn có thể là gió nào nữa.”

Triệu Chí đi đến trước quầy, rót ly rượu cho mình, rồi nói: “Ta vừa mới có được tin tức, hội đấu giá năm nay sẽ có một viên Trúc Cơ đan xuất hiện.”

Ban đầu, Chu Dịch còn hứng thú dạt dào tham gia hội đấu giá Chính Dương Thành vài lần, sau này thì từ chối tham gia.

Những vật phẩm có giá trị chân chính, khi người bán đưa vào nhà đấu giá, tin tức sẽ truyền đi ra ngoài. Mấy gia tộc có tiền có thể âm thầm động tay động chân, đến ngay cả danh sách linh vật, truyền thừa được bán đấu giá mà còn không thể ghi vào bên trong nữa là.

Chỉ có Trúc Cơ đan mười mấy năm xuất hiện một lần, hội đấu giá không dám âm thầm ra tay, mấy gia tộc cũng không dám cắt xén.

“Đạo hữu động tâm sao?”

Chu Dịch nhắc nhở nói: “Đó là thứ mà người có tiền có thể tranh đua, cái loại tán tu đơn đả độc đấu như ta, đi cũng sẽ toi mạng, còn chẳng bằng vui vẻ thêm mấy năm.”

Mấy năm nay Chu Dịch kinh doanh tửu quán, có kết giao được mấy người quen, Triệu Chí là người đầu tiên.

“Tuổi tác của đạo hữu đã hơn một trăm rồi, còn có thể tiêu dao được mấy năm nữa chứ?”

Môi Triệu Chí khẽ nhúc nhích, những lời nói tiếp theo chuyên thành truyền âm: “Mấy năm nay ta thao tóm không ít mật thám, bất ngờ biết được Lý gia thành Đông, trong nhà có một tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ, tổ tiên lại là luyện đan sư rất có tiếng tăm.....”

“Triệu đạo hữu không cần phải nói nữa.”

Chu Dịch xưng hô bằng họ của hắn, lắc đầu nói: “Hãm hại tu sĩ trong thành thị, thì cùng tội như tà tu ma đạo, Đan Đỉnh Tông trăm yêu trừ ma sẽ không nể nang tình cảm.”

Triệu Chí nói: “Việc này không cần chúng ta ra tay, sớm đã có người theo dõi Lý gia, chúng ta chỉ cần làm chim sẻ đứng sau là được.”

Chương 99: Vô tình cảm liễu (2)

“Xin cứ tự nhiên.”

Chu Dịch không tin vào cái thứ chim sẻ kia, mấy lời này chỉ có thể lừa gạt đám con nít mà thôi, hoặc là là Triệu Chí làm một cách lén lút, hoặc là dứt khoát đổi một gương mặt khác để hành sự.

Tuy rằng truyền thừa của đan sư rất tốt, nhưng không thể nào phá vỡ được nguyên tắc làm người của Chu Dịch.

Không làm điều ác độc!

Tuổi thọ dài lâu vô tận, nếu như không đặt ra cho mình giới hạn, Chu Dịch sẽ biến thành một con quái vật mà chính bản thân mình còn không quen biết nữa.

“Tính tình đạo hữu thanh cao, bội phục!”

Triệu Chí chấp tay nói: “Bần đạo cũng không cầu đạo hữu hợp mưu, đợi đến khi ta đoạt được Trúc Cơ đan, xin đạo hữu ra tay ngăn cản giúp một người, xong việc nguyện giao một phần truyền thừa đan sư.”

Chu Dịch bừng tỉnh, đây mới là mục đích chân chính của Triệu Chí.

Tránh nặng tìm nhẹ.

Chu Dịch không đồng ý hoặc cự tuyệt, dò hỏi: “Đạo hữu vội vã như thế, được ăn cả ngã về không, là vì trong thành thị còn có biến hóa nào khác?”

“Không thể gạt được đạo hữu.”

Triệu Chí trầm mặc một lát, truyền âm nói: “Thời gian trước, trong lúc vô tình Huyền Vũ chân nhân làm lộ ra, về sau thời gian Trúc Cơ đan xuất hiện có lẽ sẽ bị kéo dài hơn.”

“Chẳng trách.”

Chu Dịch xin lỗi nói: “Bần đạo không thiên về đấu pháp, đạo hữu vẫn nên nhờ người khác đi.”

Từ khi bắt đầu tu hành đến nay, số lần Chu Dịch đấu pháp chém giết có thể đếm được trên đầu ngón tay, có thể nhường nhịn thì nhường nhịn, có thể tránh thì tránh. Số lần đấu pháp nhiều lên, cho dù cảnh giới có áp đảo, chưa chắc sẽ không gặp phải những tu sĩ đột nhiên bạo nổ, có chí bảo hộ thân.

Triệu Chí lại hứa hẹn thêm mấy thứ thù lao, thấy thái độ Chu Dịch kiên định, chỉ phải bắt đắc dĩ rời đi.

.....

Trong động phủ.

Chu Dịch thi triển Ngọc Lộ quyết, kích thích linh dược sinh trưởng.

Trong phạm vi hai trượng của dược điền, có trồng mười mấy loại linh dược có thuộc tính Mộc, cây nhỏ nhất cũng phải có đến trăm năm dược linh. Trong số này, dược linh của Linh Sâm đã vượt quá một ngàn năm trăm năm, những chiếc lá trên phần củ của nó đã trở nên xanh mướt óng ánh.

Tạo hóa ngọc lộ nhỏ xuống, vỏ ngoài của cây Linh Sâm xuất hiện mắt miệng mũi tai, phát ra âm thanh sáng khoái.

A ——

Chu Dịch đập vào đầu nó một cái: “Đã cảnh cáo ngươi bao nhiêu lần, chớ có phát ra những tiếng kêu kỳ quái như vậy!”

Về mặt Linh Sâm ủy khuất: “Ta cũng chỉ muốn lấy lòng tiên trưởng, hôm trước nữ bồ tát ở Phượng Minh lâu kia

“Cút! Bần đạo đang thỉnh giáo Mật Tông Phật Pháp.”

Chu Dịch đưa một chân đá bay Linh Sâm, từ trong đáy lòng đang suy nghĩ có phải là mình đã dạy hư con nít rồi hay không.

Linh dược ngàn năm có khả năng xuất hiện một chút linh trí, sau có dược linh tính thì giá trị của nó sẽ tăng vọt, nhưng mà rất hiếm thấy có loại nào như cây Linh Sâm này, trí tuệ đã có thể so với một người mười mấy tuổi, cho nên Chu Dịch không thể nào ăn nó được.

Sau này đến khi luyện đan, nhỏ vài giọt tinh huyết Linh Sâm vào, có thể tăng thêm dược hiệu về diện rộng.

Chu Dịch đả tọa hồi khí, sau hai ba canh giờ, lấy ra 《Linh Bảo quyết》 lĩnh ngộ từng câu từng chữ.

“Uẩn dưỡng, mỗi ngày lấy pháp lực tế luyện, tăng trưởng linh tính pháp bảo, ừ, lại thêm một hướng tiêu hao pháp lực. Luyện, rút tinh hóa ngũ kim ra để nhập vào pháp khí, dường như phần pháp quyết này vẫn chưa hoàn chỉnh.”

Chu Dịch hiểu biết sâu rộng, rất nhanh đã phát hiện ra phần sau của Linh Bảo quyết có vấn đề.

Linh bảo luyện chỉ thuật, về mặt lý luận thì có thể dung nhập vạn vật, làm tăng uy lực của pháp bảo. Nhưng phần sau chỉ ghi lại, cách thức để dung nhập tinh hoa của ngũ kim, luyện hóa pháp bảo thành vô thượng trọng bảo.

“Dường như đây là luyện bảo phối phương? Chẳng lẽ những phối phương Linh Bảo quyết khác nhau, có thể luyện ra những báu vật khác nhau sao?”

Chu Dịch há mồm phun Sơn Hà đỉnh ra, lại lấy ra huyền thiết, tử linh đồng và ngũ kim linh quặng, thi triển phương pháp luyện Linh Bảo quyết.

Từng sợi tinh khí ngũ kim bay ra từ trong huyền thiết khoáng thạch, vào trong dung nhập Sơn Hà đỉnh. Phương pháp này có bản chất khác với Chu Dịch luyện người huyền thiết, ngũ kim tinh khí từ từ thuế biến căn cơ của Sơn Hà đỉnh.

Nửa tháng sau.

Tất cả linh quặng đã hao mòn hết, Chu Dịch cảm nhận uy lực của Sơn Hà đỉnh.

“Trọng lượng có tăng lên, nhưng vẫn là pháp khí trung phẩm sao?”

“Những khối linh quặng kia dù gì thì cũng đáng giá hai ba ngàn khối linh thạch, cũng đủ mua được thượng phẩm pháp khí, Linh Bảo quyết lại gặt người như vậy, khó trách những người cùng ngành chê cười ta!”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, thu Sơn Hà đỉnh vào đan điền uẩn dưỡng.

.....

Tửu quán lại lần nữa mở cửa.

Chu Dịch đang cùng mấy khách hàng uống rượu quen thuộc nói chuyện, thảo luận chuyện làm sao để cải tiến khẩu vị của linh tửu. Một ông già đầu bạc tiến vào.

“ Ân công!”

Người đi vào chính là Trần Dương, mặt mang vẻ đau khổ, vừa vào cửa thì đã bịch một phát quỳ rạp xuống đất.

Khách hàng quen đều rất biết nhìn nhận, thấy tình cảnh như vậy, lần lượt cáo từ Chu Dịch.

Chu Dịch có chút ấn tượng với Trần Dương, trong lúc bế quan, đôi khi đi ra ngoài, mắt thấy thiếu niên hùng tâm tráng chí, biến thành một ông già ngậm kẹo đùa con cháu, cũng từng bởi vậy cảm khái đời người vạn biến.

Trần Dương lấy ra một miếng ngọc bội hình tròn từ trong lòng, vô cùng cẩn thận phỉ phỉ, giơ lên cao quá đỉnh đầu.

“ Ân công, đây là di vật của tổ tiên ông già này lưu lại, chỉ cầu ngài ra tay báo thù cho cháu của ta!”

Chu Dịch đặt ngọc bội lên trán, nhìn thấy bốn chữ 《 Huyền Dương Đan Kinh 》 ở phần mở đầu, đè nén sự ham muốn không xem tiếp.

“Vật này quá quý giá, trước tiên người nói thử có chuyện gì đã?”

“ Ân công, mấy ngày trước có một tán tu, thừa dịp cháu ta đang tu hành thì đánh lén.”

Trần Dương đau khổ nói: “Cháu của ta mới đạt đến tầng hai của Luyện Khí, còn chưa mua được pháp khí hộ thân, thân tử đạo tiêu ngay tại chỗ.”

Chu Dịch nói: “Trong thành thị lại xảy ra một án lớn như vậy, chẳng lẽ đội chấp pháp không quản sao?”

Trong Chính Dương thành phân chia rạch ròi thành hai loại người, là phạm nhân và tu sĩ. Phạm nhân xảy ra chuyện đội chấp pháp chỉ xử lý qua loa, tu sĩ gặp nạn tất nhiên sẽ truy tra tà ma ngoại đạo. Chẳng qua là sau khi tà tu phạm tội, thông

thường sẽ đến một thành thị khác để tu hành, ít có thể bắt giữ quy án.

Chương 100: Sấm chớp từng hồi.

Nguyên nhân là như vậy, nên giữa tán tu với nhau căn bản không có đạo hữu.

Tán tu tu luyện chính đạo công pháp, còn nguy hiểm hơn so với tu sĩ ma đạo, dù sao thì trên người tu sĩ ma đạo có âm khí dày đặc, ma vận cuộn cuộn.

“Tất nhiên là có quản, rất nhanh đã tra ra được hung thủ, giết chết ngay tại chỗ.”

Trần Dương thở dài nói: “Tu sĩ tranh mệnh với trời, cháu trai kia của ta bạc mệnh thì cũng thôi. Kết quả hôm trước có người truyền lời, muốn lấy di vật tổ tiên của chúng ta, nếu không thì sẽ bị đoạn tử tuyệt tôn, nên mới ngộ ra chuyện vừa rồi là mưu tài hại mệnh!”

Chu Dịch đã sớm đoán được nguyên do, hỏi: “Vậy ngươi tính toán như thế nào?”

“Truyền thừa của tổ tiên đã bị bại lộ, trốn được hôm nay, tránh không qua ngày mai, ta tính toán dời cả nhà khỏi phường thị.”

Trần Dương giọng căm hận nói: “Nhưng mà thằng cháu trai của ta không thể nào chết vô nghĩa như vậy được, nguyện dùng truyền thừa của tổ tiên để trả thù, xin ân công ra tay giúp tiểu lão nhân báo thù.”

Tất Tích các

Chu Dịch trầm ngâm hồi lâu, trả lại miếng ngọc bội.

“Truyền thừa của tổ tiên, tạm thời ngươi cứ giữ lấy đi, chờ đến khi ngươi rời khỏi vực Thiên Dương, chắc sẽ có người ra tay tập kích. Bản đạo cần phải quan sát thực lực của hung thủ, rồi mới có thể tính toán được, nếu như là cao nhân không thể đánh lại.....”

“Thì ngươi cứ giao truyền thừa ra, có lẽ có thể giữ được một con đường sống.”

“ Ân công cao thượng!”

Trần Dương không tiếp nhận ngọc bội, kiên định nói: “Tổ tiên của tiểu nhân là chân truyền của Đan Đỉnh Tông, dù cho con cháu không biết cố gắng, sa sút đến mức nào đi nữa, cũng không đến nỗi phải hạ mình cầu xin kẻ thù tha mạng. Nếu như kẻ thù có thể lực lớn, xin ân công hãy nhớ lấy, sau này hãy báo thù giúp Trần gia!”

Chu Dịch cẩn thận cân nhắc, việc này có lợi mà không hại, gật đầu đáp ứng.

“Như vậy cũng được.”

.....

Thiên Công Các.

Chu Dịch biến hóa thành tăng nhân mặc hoàng bào, mua mười viên Địa Hỏa châu.

Ngàn Phù đường.

Đạo nhân mặc áo tím dùng một gốc Phục Linh hai trăm năm tuổi, đổi lấy mười lá Phân Thân phù, năm mươi lá Lôi phù.

Bách Bảo lâu.

Chu Dịch dùng rất nhiều tiền, mua pháp khí thượng phẩm luyện chế Thổ Linh châu, không những có thể hộ thân, mà lại có thêm Địa Hành chi thuật.

Tu sĩ Luyện Khí trốn chạy khỏi sự đuổi giết của chân nhân, nơi an toàn nhất chính là dưới đất, trong nước là thứ hai, còn như ở trên trời chính là một tấm bia sống. Còn về phần đụng phải Kim Đan chân quân, trực tiếp quỳ xuống xin tha, ngược lại càng dễ giữ được mạng sống.

“Thiên Lôi châu còn thừa ba viên, dùng để đuổi giết tu sĩ bỏ trốn.”

“Hỏa lực như vậy đủ để nổ chết mười mấy tên Luyện Khí hậu kỳ, cũng có thể ngăn cản được Trúc Cơ chân nhân một lát.”

“Đáng tiếc, thành thị Thiên Dương không có pháp khí đỉnh cấp, hoặc là phù bảo trong truyền thuyết!”

.....

Ba ngày sau.

Phòng làm việc phê chuẩn đề nghị của Trần Dương, chấp thuận rời khỏi thành thị Thiên Dương.

Hơn hai mươi nhân khẩu Trần gia ngồi trên phi thuyền của thành thị, dừng lại ở phía Đông Nam của vực Thiên Dương.

Trần Dương nhìn vực sâu với mây mù quay cuồng, bỗng nhiên hai mắt đầm lệ, quỳ xuống lạy ba lạy.

“Tư tôn bất hiếu, đã phụ lòng tổ tiên!”

Con trai trưởng nâng Trần Dương dậy, trấn an nói: “Phụ thân chớ buồn bã, với thực lực của nhà chúng ta, dễ dàng tạo ra một mảnh cơ ngơi ở phạm tục. Công pháp gia truyền chưa mất, những thế hệ tiếp theo, rồi cũng sẽ có người có thể trở về phường thị!”

Những con cháu khác sôi nổi gật đầu, không những không thất vọng đau buồn, ngược lại còn tràn ngập hi vọng vào tương lai.

“Trong số những gia tộc đã rời khỏi phường thị, liệu có mấy nhà trở lại? Người bình thường giàu có chẳng thể nào quá ba đời, sau năm đời chỉ sợ còn chẳng nhớ đến việc tu tiên nữa là.”

Trần Dương lâm bảm nói: “Đợi sau khi ta chết đi, hãy rải tro cốt của ta vào vực Thiên Dương.”

Lau nước mắt, xoay người rời đi.

Hơn hai mươi người của Trần gia đều là cao thủ võ đạo, thi triển khinh công nhanh như tuần mã, nhanh chóng đi qua hơn ba mươi dặm.

Tiểu nhi tử thờ hồng học nói: “Phụ thân, nội khí không đủ, chỉ bằng nghỉ ngơi điều tức một lát đi?”

Trần Dương nghiêm nghị nói: “Đừng tiết kiệm Hồi Khí đan, đi thêm mấy mươi dặm nữa là đến Lâm Uyên thành rồi, đến lúc đó mới coi như là được an toàn.”

“Đến địa giới phạm tục, có gặp mãnh hổ sài lang cũng không sợ, Hồi Khí đan cũng chẳng đáng giá bao nhiêu bạc.”

Tiểu nhi tử thấy phụ thân trừng mắt, không dám tranh luận nữa, vội vàng lấy Hồi Khí đan ra.

Hồi Khí đan cũng không phải linh đan dùng để tu hành, mà một loại đan dược giống như Đại Hoàn đan, Rèn Cốt đan trong

chôn giang hồ, có thể nhanh chóng khôi phục nội khí. Trong vực Thiên Dương, nó chỉ có giá mấy chục lượng bạc một viên, đi vào trần gian thì lại là bảo dược hiếm có, giá trị ngàn vàng.

Tiểu nhi tử đang muốn dùng đan dược, một đạo kiếm quang giáng xuống từ trên trời, chém đôi đầu người ra làm hai.

Chẳng kịp kêu thảm một tiếng, máu tươi bắn tung toé.

Trần Dương ngẩn ngơ đại ra, chỉ cảm thấy trên mặt nóng bỏng, tay sờ lên mặt, tất cả đều là máu tươi của tiểu nhi tử.

Bóng người mặc áo đen chậm rãi đáp xuống từ trên không trung, phi kiếm đen nhánh lượn lờ bay múa quanh thân, trên mặt có sương mù màu đen bao phủ toàn bộ khuôn mặt, vọng lên giọng nói bén nhọn lãnh lệ.

“Vậy mà còn muốn chạy trốn, bốn tọa đã nói giết cả nhà ngươi, nói được thì làm được!”

Khóe mắt Trần Dương như muốn nứt ra, biết hiện tại không phải là lúc để bi thương, hô to với người của Trần gia.

“Chia ra chạy nhau!”

Người Trần gia nghe vậy thì hoàn hồn lại, phân tán chạy về bốn phương tám hướng.

Tu sĩ áo đen đứng ở tại chỗ bất động, phát ra một tiếng thét dài bén nhọn, từ đằng xa nhanh chóng vọng đến vài tiếng đáp lời.

Sau một lát.

Người Trần gia chạy tứ tán khắp nơi lại hội tụ cùng nhau, ước chừng tám vị tu sĩ áo đen, vây chung quanh bọn họ.

“Trần lão đầu, giao truyền thừa của đan sư ra đây, có thể cho ngươi chết nhẹ nhàng một chút!”

Tu sĩ áo đen cầm đầu lấy ra một cái chén màu đen, bên trong có khắc họa một mặt quỷ dữ tợn, con mắt quỷ màu đỏ đậm thoáng như vật còn sống: “Vào trong bát ác quỷ này của bốn tọa, trừu hồn luyện phách, có muốn chết cũng khó……”

Lời còn chưa dứt, bầu trời vang lên một tiếng sấm sét.

Ầm ầm ầm!

Chương 101: Huyền Dương Đan Kinh.

Mặt tu sĩ áo đen lộ vẻ nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn lại, sợ tới mức lớp sương mù màu đen trên mặt tan biến, lộ ra một khuôn mặt già nua.

Ầm ầm ầm.....

Giữa ban ngày ban mặt, tiếng sấm không dứt bên tai, mấy chục tia sấm sét từ trên trời giáng xuống.

“A!”

Những tiếng kêu thảm thiết liên tiếp không ngừng, ngay tại chỗ đã có sáu người hóa thành xác khô, còn lại hai kẻ cạy vào pháp khí hộ thân, may mắn tránh được một kiếp.

“Chạy!”

Hai người kia cũng là tà tu thân kinh bách chiến, không cần thương lượng thì đã ai đi đường này.

“Chậm rồi.”

Một giọng nói hồn hậu vọng xuống từ trên bầu trời, chỉ thấy một người đàn ông cường tráng thân cao hai trượng, mũ bạc, hắc giáp, may ủng mây, không giống như tu sĩ mà giống như sát tướng chiến trường.

Khi nói chuyện thì bắn ra Thiên Lô châu, Địa Hỏa châu, hai luồng thần quang tím, hồng đan xen, trong giây đã đuổi theo hai người.

Oanh!

Hai bóng người bốc khói, rơi trên mặt đất sinh tử không biết.

Chu Dịch đương nhiên là biết đạo lý bồi thêm một đao, cách hơn mười trượng, thi triển phi kiếm chém tất cả những cái xác kia thành vô số mảnh. Bất kể là có giả chết hay không, hiện tại tất cả đều chết thực sự rồi, mới thu thập chiến lợi phẩm của từng người một.

“Một đồng sắt vụn đồng nát, còn chẳng bù được linh thạch Lô Phù nữa là, quay về xem thử ngọc bội kia, hy vọng có thể huê vốn!”

Chu Dịch hoàn thành lời hứa, cũng không để ý tới Trần Dương, đang định điều khiển pháp khí rời đi, một đạo khí tức pháp lực bùng nổ nhanh chóng tiếp cận.

“Đạo hữu, xin dừng bước!”

Giọng nói thanh thúy dễ nghe, người kia xinh đẹp như hoa, rơi vào trong mắt của Chu Dịch, lại thoáng như ác quỷ đòi mạng.

Huyền Vũ chân nhân!

Chu Dịch phát tay vẩy ra mười lá Phân Thân phù, mười bóng người chạy về bốn phương tám hướng, còn bản thân hắn thì kích hoạt Địa Hành châu trốn xuống dưới đất.

“Thật can đảm!”

Huyền Vũ hừ lạnh một tiếng, phát tay bắn ra mấy chục quả hỏa cầu.

Ảo thuật như Phân Thân phù thì làm sao chống đỡ được pháp thuật của chân nhân, trong nháy mắt toàn bộ đều bị nổ tung thành từng mảnh nhỏ.

“Tất cả đều là giả?”

Huyền Vũ nhíu mày, thần thức trong nháy mắt đảo qua phạm vi trăm trượng, cổ tay áo bay ra một đạo kim quang, đón gió nổ rộ hóa thành tấm lưới màu vàng kim, chụp xuống phía mặt đất bốn năm chục trượng phía Đông.

Kim võng giống như một thứ vô hình vô chất, trong giây lát hoàn toàn thấm vào trong mặt đất, bọc lấy bóng người mặc hắc giáp bay lên khỏi mặt đất.

“Tiền bối tha mạng.”

Sắc mặt Chu Dịch tái nhợt, sợ tới mức hai chân run rẩy.

Mặt Huyền Vũ rét lạnh, vẩy vẩy tay đã triệu hồi pháp khí Kim Linh võng, quát lớn nói.

“Bản đạo gọi ngươi, thế nhưng ngươi lại cãi lời.....”

Ầm ầm ầm ầm!

Liên tiếp những tiếng nổ mạnh vang lên, Kim Linh võng lập tức bị đứt lìa, địa hỏa mãnh liệt xông về hướng Huyền Vũ.

“Trò vật vĩnh!”

Vẻ mặt Huyền Vũ lạnh lùng, đã sớm dự đoán được chuyện này. Nàng cũng không phải là một cô gái ngoan hiền được nuôi dưỡng trong tông môn, đến vực Thiên Dương cũng đã được mấy năm nay, chém được bao nhiêu đầu tà tu người Sở quốc.

Đạo quan trên đỉnh đầu phủ xuống thân quang hộ thể, trăm cái trên tóc hóa thành phi kiếm chém về phía Chu Dịch.

Gào!

Hai mắt Chu Dịch đỏ ngầu, ngựa mặt lên trời thét dài, vốn dĩ thân thể đã rất cường tráng, nhanh chóng bành trướng hơn ba trọng.

Trên đỉnh đầu mọc ra hai cái sừng màu hoàng kim, hai tay như cột đình, một tay chụp vào phi kiếm, một quyền đâm thẳng vào mặt Huyền Vũ.

Một tiếng vang lớn nổ ra.

Thân quang hộ thể trong nháy mắt nát vụn, toàn bộ thần lực đầu đập vào đầu, Huyền Vũ như điều đứt dây ngã xuống mặt đất.

Trên mặt Chu Dịch không hề có vẻ vui mừng, chân nhân bình thường đừng phải đòn đánh lén nặng nề này, có lẽ sẽ bị trọng thương, nhưng mà Huyền Vũ là chân truyền của Đan Đỉnh Tông, có không biết bao nhiêu bảo vật hộ thân.

Chạy như điên rời khỏi đó mấy trăm trọng, kích hoạt Địa Hành châu chui xuống dưới đất, chạy về phía Lâm Uyên thành.

Sau thời gian của mấy lần hô hấp.

Huyền Vũ từ trên mặt đất bay lên trời, mái tóc đẹp hỗn loạn, mày liễu dựng ngược, trên má có một dấu quyền ấn đỏ tím.

“Yêu nghiệt to gan!”

Khống chế độn quang thăm dò chung quanh một chuyển, thần thức đảo qua bốn phương tám hướng, kết quả không tìm được tung tích của Chu Dịch.

Huyền Vũ bay trở về tại chỗ, dừng lại trước mặt đám người Trần gia, quát hỏi Trần Dương.

“Người có biết thân phận của yêu nghiệt kia không?”

“Hồi bẩm chân nhân, vẫn bối biết, nhưng sẽ không nói!”

Trần Dương trừng mắt ngăn cản con cháu nói chuyện, thẳng lưng đứng trước mặt Trúc Cơ chân nhân, không hề che dấu sự ương ngạnh trong giọng nói.

Huyền Vũ lạnh lùng nói: “Câu kết với Yêu tộc, sát hại tu sĩ Nhân tộc, bản đạo có thể cưỡng ép sưu hồn!”

“Tổ tiên Trần gia có đạo hào là Huyền Dương, sau khi chết đến ngay cả thi thể cũng không thể mang về, chỉ nói là đã đồng quy vu tận với đại yêu.”

Trần Dương lập tức tiến về phía trước hai bước, nói: “Hôm nay chân nhân cứ thử sưu hồn xem, tiểu lão nhân có tư thông với Yêu tộc hay không, tốt nhất là nên lục soát tất cả mọi người, tránh cho chuyện ngày hôm nay lan truyền ra ngoài!”

“Người hoài nghi bản đạo câu kết với tà tu?”

Huyền Vũ nói: “Huyền Dương tiên bối vì tông môn nên mới chết trận, tất nhiên là đáng giá kính ngưỡng, đan kinh mà hắn lưu lại tuy quý giá, nhưng cũng không đáng để bản đạo động lòng.”

“Một khi đã như vậy.”

Trong mắt Trần Dương hiện lên tia giao hoạt, thân hình đứng thẳng cúi xuống, cung kính nói: “Hồi bẩm chân nhân, tiểu lão nhân đã sớm đoán được có tà tu tập sát, vị Ngưu tiên bối kia là được mời đến giúp đỡ.”

“Người cũng không cần làm giả vờ như thế, tuy rằng bản đạo có phần nộ, nhưng cũng sẽ không giận chó đánh mèo lên người lương thiện.”

Tất nhiên là Huyền Vũ nhìn thấu suy nghĩ vật vãnh của Trần Dương, nhưng mà lại không thể giải thích với Trần Dương, tông môn trưởng lão bí mật đưa tin, nghĩ cách truy hồi truyền thừa còn lưu lạc bên ngoài, đặc biệt là những phối phương có liên quan đến Trúc Cơ đan.

Tin tức này truyền ra đi, tán tu Vân Châu chắc chắn sẽ hỗn loạn!

Huyền Vũ không hề có ý kiến với cách làm của tông môn, làm như thể là nhiệm vụ đã thất bại, phát tay vút ra một miếng lệnh bài bằng ngọc thạch.

Chương 102: Huyền Dương Đan Kinh (2)

“Sau này gia tộc gặp kiếp nạn, có thể đến vực Chính Dương cầu viện!”

Chỉ còn lại dư âm mù mịt, còn nàng thì đã hóa thành độn quang rời đi.

Trần Dương thở ra một hơi, xụi lơ nằm trên mặt đất, lẩm bẩm nói: “Vượt qua kiếp nạn lần này, Trần gia chúng ta xem như đã được hồi sinh.”

Đại nhi tử nói: “Phụ thân, vị chân nhân này thật sự nhân hậu, vậy mà còn lưu lại ngọc bội truyền tin.”

Trần Dương liếc mắt đại nhi tử, giáo huấn nói.

“Người nhớ rõ, ân nhân nhà chúng ta chỉ có một, đó chính là Nguru tiên bối, những kẻ khác không hề coi chúng ta là người!”

.....

Lâm Uyên thành.

Chu Dịch nán ná trốn dưới đất mấy ngày, không thấy có người đuổi theo, lập tức chạy về phía Bắc.

Không dám thò đầu ra, càng không dám phi hành, chỉ đi đường theo thuật độn thổ.

Mấy tháng sau đi đã vượt qua biên giới của Sở quốc, đi vào Đại Càn Nam Cương, Chu Dịch mới chui lên từ dưới nền đất, hóa thành một công tử trẻ tuổi lẫn vào trong thành.

“May mắn mà đã sớm coi Trúc Cơ chân nhân là kẻ địch giả tưởng, nếu không lần này nguy hiểm!”

Chu Dịch tìm một chỗ ôn nhu hương, để giải tỏa nỗi lòng lo lắng của hắn, bắt đầu sửa sang lại chiến lợi phẩm.

“Pháp khí cũng bị hư hao, tìm một thành thị nào đó bán đi, cũng là có thể đổi được ba bốn ngàn linh thạch. Thượng phẩm lôi phù, Thiên Lôi châu, Địa Hỏa châu, Phân Thân phù, lần này đấu pháp ít nhất cũng đã hao tổn bốn năm ngàn linh thạch!”

“Nếu không có Ngọc Lộ quyết, quả thực là kiểu đầu pháp phá sản!”

Chu Dịch chọn hai kiện pháp khí hộ thân, sau khi tế luyện thì mang theo bên người, còn lại thu vào trong túi trữ vật, bắt đầu xem xét ngọc bội.

Cái thứ nhất.

“Nhật ký tu hành, người đứng đắn ai lại viết nhật ký a.....Ồ? Hình như mình cũng từng viết mà, không sao không sao!”

Tiếp tục xem.

“Chập Chập! Vị đạo hữu này lại viết thoại bản, nữ chủ là..... Huyền Vũ chân nhân, gửi lời chào thân ái đến tiên bối!”

Đối với tu sĩ mà nói, ngọc bội cũng là một loại thư tịch ngon nhẹ, bình thường có lĩnh ngộ, kinh nghiệm gì đều sẽ ghi chép lại, thuận tiện cho việc sau này xem lại nghiền ngẫm suy tư.

Lật xem từng cái một, những chuyện xấu xa ghi trong nhật ký thì tiêu hủy, còn lĩnh ngộ, kinh nghiệm thì bảo quan cẩn thận.

“Phối phương an hồn túy, linh tửu!”

Chu Dịch nhíu mày, loại rượu này rất có tiếng ở Thiên Dương thành, là một trong số rất những linh vật có thể gia tăng thần hồn.

Người duy nhất trong thành thị có thể ủ được loại rượu này, chính là Triệu Chí, người quen của Chu Dịch!

“Cho nên Lý gia ở thành Đông như lời của Triệu đạo hữu, thật ra chính là Trần gia ở thành Nam, có lẽ là cố ý giấu giếm, có lẽ là muốn lừa cả mình, kết quả thế sự khó lường, chết dưới tay mình!”

Chu Dịch nhắm mắt trầm tư một lát, quên luôn Triệu Chí.

Giá trị của phối phương An Hồn túy không thể đo lường được, dù sao thì cũng khiến cho Chu Dịch có chút cảm nhận được cảm giác sáng khoái của việc giết người đoạt bảo thành đại gia chỉ trong một đêm.

“Nhưng mà tất cả những thứ này cộng lại, cũng chẳng bì được một phần mười của Huyền Dương Đan Kinh!”

Chu Dịch lấy miếng ngọc bội ra, nghiền ngẫm suy tư mỗi một câu trong đan kinh, bởi vì đã từng đọc không ít bút ký đan sư, nói chung thì cũng không khó khăn như việc bắt đầu tìm hiểu trận đạo.

《 Huyền Dương Đan Kinh 》 bao gồm rèn luyện linh dược, không hỏa chi thuật, hợp đan pháp quyết, thuộc về truyền thừa đan sư cực kỳ hoàn chỉnh.

Thứ đáng giá chân chính nằm ở mười mấy loại đan phương phía sau, không chỉ có Bồi Nguyên Đan, Hoàng Long đan v.v thường thấy trên thị trường, phần cuối còn ghi chép về phối phương của Trúc Cơ đan.

“Đan Đỉnh Tông quản lý Trúc Cơ đan vô cùng chặt chẽ, chưa bao giờ nghe nói phối phương bị lộ ra ngoài, có lẽ đây là nguyên nhân vì sao Huyền Vũ chân nhân ra tay?”

Rồi sau đó Chu Dịch lại lắc đầu, chân truyền của Đan Đỉnh Tông sao lại có thể thiếu đan phương, huống hồ gì nếu như có đan phương lưu lạc ra bên ngoài, cũng hiếm có người có thể luyện ra Trúc Cơ đan.

Chủ dược là Linh Sâm ngàn năm!

Trúc Cơ đan có thể khiến cho việc đột phá cảnh giới thất bại, không làm tổn hao kinh mạch đan điền, đó là nhờ vào công sức của Linh Sâm ngàn năm hộ thể.

Chu Dịch vỗ vỗ ngực: “Nhóc con nhà ngươi, còn có công dụng thần kỳ như vậy sao?”

Hô hô hô ——

Nhóc con Linh Sâm thu nhỏ lại bằng nửa thước, đang nằm trong ngực của Chu Dịch ngủ say, nghe được tiếng kêu của hắn cũng không để ý tới, vận vẹo thân mình tiếp tục ngủ say.

Dựa vào pháp thuật trì hoãn sự tiêu tán của linh khí, có thể sống ở phạm tục hơn trăm năm.

Một khi kéo dài quá lâu, linh khí trong cơ thể sẽ bị tổn thất nghiêm trọng, việc duy trì trí tuệ linh tính cũng sẽ bị suy yếu. Cho dù sau này có trở lại Tu Tiên giới, ngưng tụ linh tính một lần nữa, cũng không còn là nhóc con Linh Sâm như bây giờ.

“Đã lấy được Trúc Cơ đan phương, không thiếu chủ dược, linh dược phụ trợ có thể sưu tầm từ phường thị.”

“Việc bây giờ phải làm, đó là tìm kiếm linh địa an toàn, luyện chế Trúc Cơ đan!”

Chu Dịch đã Luyện Khí đại viên mãn hơn ba mươi năm, đã từng không ít điển tịch ghi chép quá trình của tu sĩ Trúc Cơ, cần phải có một nơi có linh khí nồng đậm, nếu như trốn ở phạm tục thì khó có thể hoàn thành Trúc Cơ.

“Phường thị? Linh địa?”

Phường thị nơi Đan Đỉnh Tông cai trị là nơi có linh khí nồng đậm nhất, nhưng mà khi đột phá đại cảnh giới sẽ sinh ra dị tượng, khó có thể lừa gạt được chân nhân tọa trấn ở đây.

Vừa mới thoát được sự đuổi giết của Huyền Vũ, trong thời gian ngắn Chu Dịch không dám trở về những phường thị được cai trị bởi Đan Đỉnh Tông, lỡ đâu có loại pháp thuật truy nã dựa vào khí tức, chẳng phải chính là chui đầu vào lưới hay sao.

“Cho dù xác suất đột phá ở phường thị cao hơn một chút, cũng không thể mạo hiểm, cho dù khả năng này cực nhỏ.”

Tất cả những gì mà Chu Dịch làm đều vì giữ mạng sống, tình nguyện đấu trí đấu dũng với không khí.

“Vẫn nên tìm một nơi linh địa, ở đó không ai có thể là đối thủ của ta, cùng lắm thì dùng thêm mấy viên Trúc Cơ đan. Chờ đến lúc tu hành đến đỉnh điểm tại linh địa, ít nhất cũng phải mất hơn mười năm, khí tức pháp thuật gì đó cũng sẽ không còn hiệu quả nữa!”

Chương 103: Trở về chốn cũ.

“Linh địa khó tìm, hiện tại có tung tích chỉ có ở chỗ Giang Nam thế gia, Hồ gia, hoàng thất Đại Sở.....”

Giang Nam thế gia có dân cư đông đảo, cho dù có được một mảnh nhỏ linh địa, cũng sẽ không cho phép người khác họ được vào.

Hồ gia thuộc về gia tộc tu tiên mới nổi, có thể coi như là một trong số những sự lựa chọn, năm đó Chu Dịch đã từng tìm hiểu về nguồn gốc của Hồ đạo nhân, hẳn nói chuyện có giọng của vùng Tây Bắc Đại Càn.

Dựa theo manh mối này, rà soát mấy nhà có họ Hồ ở Tây Bắc, nhiều nhất thì hơn mười năm là có thể truy tra được hậu nhân của Hồ gia, như vậy thì có thể tìm được linh địa tu hành mà Hồ gia chiếm cứ.

“Cái này đáng tin hơn của Giang Nam thế gia, Hồ gia chẳng qua cũng chỉ có căn cơ vài thập niên, cơ bản không hề có sức uy hiếp đối với ta.”

Chu Dịch suy nghĩ đến lựa chọn cuối cùng, hoàng tộc Đại Sở vẫn luôn chiêu mộ tán tu bên ngoài, cho phép tu hành trong linh địa của hoàng tộc, mỗi năm còn được cung cấp linh thạch.

Đương nhiên không phải chỉ lấy tiền mà không làm gì, Sở quốc truyền thừa cho đến nay cũng đã có sáu bảy trăm năm, trải qua mấy lần nguy cơ mất nước, sở dĩ có thể vượt qua được, đều nhờ vào Tiên Bồng Ti âm thầm ra tay.

Các triều đại hoàng tộc Đại Sở đều có hồi đoái đệ tử ký danh, cho nên Tiên Bồng Ti bí ẩn không khoa trương, Đan Đỉnh Tông mắt nhắm mắt mở.

“Mấy năm trước còn đỡ, hiện giờ hoàng tộc Đại Sở đã có Trúc Cơ chân nhân, hành động có chút ngang ngược kiêu ngạo, cũng có nguy hiểm!”

Mắt Chu Dịch bỗng nhiên sáng lên: “Đại Sở hoàng thất có thể tìm được linh địa, thì đương nhiên Đại Càn cũng có thể, trừ phi trong nước không có linh địa! Ngay cả là như vậy, bốn ba

khắp nơi tìm kiếm, thì linh địa của Hồ gia cũng không thể nào giấu diếm được.”

“Mượn sức mạnh của triều đình, thì mới đúng là vừa nhanh vừa ổn định!”

Chu Dịch suy nghĩ đến đây, bỗng nhiên có chút hoài niệm về Đại Càn, cho dù không tìm thấy linh địa, trở về thăm một chút cũng được.

“Thuận tiện thắp hương, thăm mộ của mấy người bạn cũ!”

.....

Càn kinh.

Trăm năm trước nó có tên là Thần kinh, sau khi Đại Càn khai quốc thì đã sửa lại tên.

Hơn mười dặm về phía thành Đông, có một thôn trang họ Bạch chiếm cứ hơn trăm mẫu đất, là nơi đặt mồ mã tổ tiên của Bạch gia Càn kinh.

Nửa đêm.

Bạch lão đầu phụ trách trông coi mộ phần tổ tiên Bạch gia, xách theo đèn lồng tuần tra một chuyến, đang chuẩn bị về phòng ngủ, bỗng nhiên nhìn thấy một nắm mồ cách đó không xa, một bóng đen mờ mờ ảo ảo chui lên từ dưới đất.

Quý a!

Bạch lão đầu ném đèn lồng, nhấc chân chạy mất.

Trước mộ của lão Bạch.

Chu Dịch lấy ra một vò Lê Hoa Bạch trăm năm tuổi, rót cho hắt một chén, ngồi xổm trước mộ tự rót tự uống.

Trải qua trăm năm mưa gió, mộ bia trông không đã xanh tốt một mảng, đầy hơi thở cổ xưa.

“Lão Bạch, chớp mắt mà người đã mất được một trăm năm mươi sáu mươi năm rồi. Nếu thế gian có luân hồi, thì chắc là cũng đã chuyển thế rồi, cũng không biết là nam hay là nữ?”

“Mấy năm nay ta lang bạt trong Tu Tiên giới, ước chừng cũng đã hơn một trăm năm, chẳng làm nên được tên tuổi gì!”

“Sự phân chia giai cấp ở Tu Tiên giới còn bền chặt hơn là cả phạm tục, những kẻ cầm đầu kia có rất nhiều thủ đoạn biện pháp, khiến cho tán tu mệt mỏi hơi tai..... Ồ, ngươi cũng không biết cái gì gọi là giai cấp nhỉ.”

“Thôi vậy! Đồi đãi tài vui vẻ hơn nào, nữ tu ở Tu Tiên giới hơn xa nữ tử ở phạm tục.”

“Mùi vị kia, chập chập, lúc này ta đã thắng ngươi một ván.....”

Chu Dịch lắc nhai, nói từ Đông sang Tây, từ Nam đến Bắc, khi thì hoài niệm quá khứ hai người ngắm trăng uống rượu, khi thì nói đến những chuyện thú vị ở Tu Tiên giới.

Uống hết một vò rượu ,

Trăng đã lặn về núi Tây.

“Lão Bạch, ta lại phải đi rồi!”

“Lần sau trở về, hy vọng phần mộ của ngươi còn ở đây, còn có thể nói chuyện với ngươi.”

Chu Dịch đứng dậy, chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần vui sướng, những buồn bực tích tụ mấy năm nay đã tan biến.

“Có đôi khi ta còn rất hâm mộ ngươi, nằm ở bên trong nhẹ nhàng tự tại, vô ưu vô lự.”

.....

Hoàng thành.

Cổng chính có tên là Định Càn, bên cạnh có dán bảng vàng.

Người yết bảng là Thánh Hoàng khai quốc của Đại Càn, trên bảng không hề có một chữ nào, trải qua mấy chục năm gió táp mưa sa vẫn không thấy bị hư hao.

Dân gian đồn đãi, ai có thể xem hiểu được nội dung trên bảng vàng, là có thể trở thành người phục vụ cho quốc triều.

Chu Dịch nhìn bảng vàng ở phía xa, hai mắt lập loè linh quang: “Vậy mà dùng cách này để chiêu mộ tán tu, hứa trao linh thạch, linh địa, xem ra Lý gia cũng phát triển theo hướng của hoàng tộc Đại Sở.”

Thời thế đổi thay.

Rời khỏi Đại Càn đã được tám mươi năm, trong khoảng thời gian này đã xảy ra những biến hóa gì, Chu Dịch cũng không biết.

“Tạm thời quan sát một thời gian vậy.”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, quyết định về nhà xem thử trước.

.....

Ngõ Ninh Đức.

Trăm năm qua đi, cảnh còn người mất.

Chu Dịch đi vào đình viện nhà mình, giấy niêm phong dán trên cửa đã rớt xuống một nửa.

Đẩy cửa đi vào, trên mặt đất rơi xuống một lớp tro bụi thật dày, có mấy dấu bước chân, không biết là trộm cướp hay là ai khác.

Dùng pháp lực để thổi quét, trong giấy lát đã được lau dọn sạch sẽ.

“Cây táo và giàn nho, vậy mà chúng nó vẫn còn sống?”

Chu Dịch làm như gặp được bạn cũ, tâm sự một lúc với hai cái cây, dưới tàng cây có chôn mấy viên linh thạch.

Linh khí ở phạm tục rất loãng, cây cối không thể nào thành tinh, chẳng qua là linh thạch phân tán linh khí có công hiệu tẩy tịnh phạt tủy, có thể khiến cho hai cây cổ thụ trăm năm này mầm non.

Nhà chính.

Trên bàn có để một khối mộc bài, nhìn hình dạng có chút quen mắt.

“Đây là khối mộc bài truyền tin năm xưa sao?”

Chu Dịch cầm lấy mộc bài, pháp lực thăm dò vào bên trong, bên trong có một miếng ngọc bội.

Trong chốn giang hồ sử dụng truyền âm bí pháp để lưu trữ tin tức, nhiều nhất chỉ có thể lưu trữ trong ba năm đến mười năm, mà ngọc bội có thể bảo tồn mấy trăm năm.

Sau một lát.

Chu Dịch đưa khối ngọc bội vào trong túi trữ vật, bên trong có ghi lại di ngôn của hai người Lý, Trần.

Chương 104: Hoàng tộc Đại Càn.

Sau khi Lý Hồng nhường ngôi, cùng Trần Cẩn Du dốc lòng tu hành, trong lúc đó chưa bao giờ ngừng việc tìm kiếm tung tích của Chu Dịch. Trước khi lâm chung, vẫn cứ nhớ mãi không quên, sai người lưu lại ngọc bội ở đình viện.

Nếu như hậu nhân của Chu gia đến lấy ngọc bội, chỉ cần hoàng tộc Lý thị còn tồn tại, thì sẽ báo đáp phần ân tình này.

“Hậu nhân của Chu gia..... Ừ? Cũng không phải là không thể!”

Trong lòng Chu Dịch đã có kế hoạch.

.....

Đảo mắt mấy tháng qua đi.

Chu Dịch vẫn luôn ở ngoài hoàng cung quan sát, cuối cùng cũng chờ đến lúc có tu sĩ xuất hiện.

Hơi bộc lộ khí tức, hỏi cái gì đối phương sẽ trả lời cái đó.

Năm đó Lý Hồng, Trần Cẩn Du trở thành đệ tử ký danh của Đan Đình Tông, du lịch tu hành khắp nơi, kết bạn với sư huynh đồng môn người Sở quốc, thì học theo cách thức của hoàng tộc Đại Sở, thành lập Tiên Bồng Ti mời chào tán tu.

Còn về phần lai lịch của linh địa, người này cũng không biết rõ lắm, nghe đồn là có liên quan đến tiền triều.

Hiện tại trong linh địa mà hoàng tộc Đại Càn chiếm giữ, người có tu vi cao nhất chính là một vị lão vương gia họ Lý, nghe nói đã đạt đến tầng sáu Luyện Khí, bất kỳ lúc nào cũng có thể đột phá đến Luyện Khí hậu kỳ.

“Như thế rất tốt!”

Chu Dịch lại đợi thêm mấy tháng, bắt được một tu sĩ khác, theo như lời của hắn thì cũng không khác biệt mấy.

Vài ngày sau.

Một người thanh niên có tên là Chu Sâm, đi đến trước cổng hoàng cung, gõ vang trống Đăng Văn, muốn gặp đương kim

bệ hạ.

Năm Thừa Lộ thứ hai mươi ba.

Tới gần cuối năm.

Trong triều không có việc gì, có việc thì đẩy sang năm sau.

Các loại quan lại hoặc chán đến chết, hoặc vội vàng hiệu kính quan trên, trống Đổng Văn vừa vang lên, kinh động hơn phân nửa cái Càn kinh.

Trong cung không có chuyện gì mới mẻ, tin tức nhanh chóng lan truyền ra.

Năm đó Chu tiên sinh cứu tánh mạng của Thánh Hoàng, truyền thụ công pháp, bây giờ có người cảm tín vật, đến cậy nhờ hoàng tộc Lý thị.

Trong lịch sử của Thánh Hoàng, những gia tộc có lịch sử lâu đời đều biết rõ, đặc biệt là sau khi Thánh Hoàng chết, được rất nhiều nhà sử học trong triều nghiên cứu tìm hiểu rõ ràng.

Trong đó có một nghi án, cho đến khi Thánh Hoàng lâm chung mới được vạch trần bí ẩn. Đó chính là năm đó toàn gia Lý tộc bị lưu đày, làm cách nào mà có thể bảo toàn mạng sống dưới sự vây giết của sơn phi, làm cách nào mà có thể dùng tên giả là Chu Hồng sinh sống ở Thành Hoang.

Sử học gia điều tra quan lại ở Thành Hoang, hình như đúng là có một thanh niên mang họ Chu, cứu Thánh Hoàng rồi lại truyền thụ công pháp.

Trước khi Lý Hồng lâm chung, mới vạch trần được sự thật này.

Một trăm năm qua đi, hậu nhân của Chu gia tìm đến đây, bách quan khoanh tay hóng chuyện.

Việc này ngoài trừ nội vụ hoàng gia, thì không ai nhúng tay vào được, bất kể là coi người ta như là một kẻ lừa đảo đuổi khỏi đây, hay là ban cho một tước vị thanh nhàn tôn quý, cũng không gây ảnh hưởng quá lớn đến triều đình.

Lúc này.

Càn Dương cung.

Thừa Lộ đế mời tộc lão Tông Nhân Phủ, cùng nhau thương nghị việc này.

“Trẫm tạm thời đã mời người kia vào Trường Hòa điện tắm gội thay quần áo, vội vã mời chư vị thúc bá đến đây, là bởi vì việc này không thể kéo dài. Trong ngoài triều đình đều đang nhìn vào, một khi xử lý không tốt, thì sẽ trở thành vết nhơ của Thánh Hoàng!”

Tộc lão Tông Nhân Phủ đứng hai bên trái phải, nghe vậy tán đồng gật đầu, thấp giọng thương nghị.

Một vị lão vương thúc hỏi: “Bệ hạ, có xác định người kia là thật hay là giả?”

Thừa Lộ đế lắc đầu nói: “Chưa xác định, đã phân phó Ngự Thiện Phòng bãi yến, để bày tỏ thành ý của hoàng tộc, trẫm sẽ tự mình hỏi thăm việc này.”

“Đại ân như vậy, ban cho vương tước cũng có thể, thể hiện phẩm hạnh của hoàng tộc!”

“Nhưng phải nhờ Tiên Bổng Ti tiên sư âm thầm điều tra, thật giả rõ ràng!”

Tộc lão nghị luận sôi nổi, về cơ bản thì ủng hộ việc báo ân.

Việc này là một hành động tử tế mà không tổn kém gì, cách cả ba năm đời mà vẫn báo đáp ân tình, nếu như công bố ra bên ngoài có thể đánh bóng làm rạng rỡ tên tuổi của hoàng tộc Lý thị. Còn về phần không thừa nhận hoặc là đuổi người đó đi, đó chính là chuyện đánh vào mặt mũi của mình, Càn kinh nhà cao cửa rộng chỗ nào mà không có bà con nghèo khó, đã đến nhà thì phải chiêu đãi cho tốt.

Một vị vương thúc khác nhíu mày, thở dài nói: “Chỉ sợ người ta chường mắt vinh hoa phú quý.”

Thừa Lộ đế hỏi: “Trung Vương thúc biết được chuyện gì rồi sao?”

“Bẩm bệ hạ, lão hủ quản lý điển tịch tông thất, cũng có hiểu biết về vị Chu tiên sinh kia. Theo như hồ sơ ghi lại, Chu tiên sinh âm thầm chấp chương Cẩm Y Vệ, không ham quyền thế vinh hoa, một lòng tâm tiên vấn đạo.”

Trung Vương thúc nói: “Với võ đạo tiên pháp truyền thừa của Chu tiên sinh, hậu nhân sẽ không thiếu phú quý, thứ duy nhất có thể coi trọng ở hoàng tộc, chắc cũng chỉ có mảnh đất ở phía Đông kia.”

Thừa Lộ đế gật đầu nói: “Trung Vương thúc nói có lý.”

Vẻ mặt của Trung Vương thúc rất là ảm đạm, hiện giờ hoàng tộc Đại Càn đều biết phương pháp tu tiên, nhưng linh căn lại khiến cho người ta tuyệt vọng.

“Bệ hạ, ban linh địa, linh thạch cũng không sao. Với ân tình và nguồn gốc của Chu gia, tương lai tu hành thành công, có thể đáng tin cậy hơn nhiều so với những tán tu kia, nhưng mà hẳn có linh căn không?”

“Chắc là không có.”

Thừa Lộ đế nói: “Năm đó Thánh Hoàng có thể bá nhập tiên tông, là do được Chu tiên sinh chỉ điểm, nếu có linh căn, trực tiếp đến Tiểu Đan Sơn.”

Những tông lão khác nghe quân thần thúc cháu đôi thoại, nhanh chóng hiểu rõ điều then chốt của vấn đề.

Có truyền thừa, không có linh căn, thứ mà hoàng tộc Đại Càn có thể trợ giúp chính là linh địa, linh thạch, lập tức có người nghi vấn: “Này..... Có phải có chút lãng phí không?”

Linh căn là thứ vô cùng hiếm có, chẳng qua là ông trời cũng không có hoàn toàn chặn đứt mọi con đường. Chỉ là võ đạo tiên thiên rất hiếm có, còn hiếm có hơn nhiều so với linh căn, ví dụ như người phạm ở vực Chính Dương, ngẫu nhiên mới có người có thể trở thành tu sĩ.

Hoàng tộc Đại Càn có thể duy trì tu sĩ liên tục không dứt, chính là vì có phương pháp tương tự như Giang Nam thế gia, chính là cưới nhiều sinh nhiều.

Chương 105: Hoàng tộc Đại Càn (2)

Cho dù có một hai đời không có linh căn, còn có thể dựa vào Thôn Thiên Ma Công, không ít tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ tọa trấn.

“Mấy năm nay số lượng tu sĩ mà Tiên Bồng Ti chiêu mộ được rất ít và bất tài, phàm là tán tu có tài cán, tình nguyện sống khổ sở ở Tiểu Đan Sơn”

Thừa Lộ đế trầm ngâm hồi lâu, nói: “Nguyên nhân trong chuyện này đều không phải là do truyền thừa, mà là nằm ở một chữ tín!”

“Thật sự là như thế.”

Tiên Bồng Ti có thể làm cho Đại Càn truyền thừa kéo dài, căn bản là do hậu nhân tộc lão phú quý không dứt, cho nên rất quan tâm đến hướng phát triển này.

“Đại Càn muốn trở thành một nước như Đại Sở, ít nhất phải duy trì được vinh quang ba bốn trăm năm, những tán tu có thủ đoạn mới có thể đến cây nhờ, an ổn hưởng thụ vinh hoa thế tục.”

Thừa Lộ đế nói: “Chuyện trước mắt chính là một cơ hội, không tiếc tài nguyên bồi dưỡng hậu nhân của Chu gia, có thể nói là đáng tin!”

“Bệ hạ anh minh!”

“Chu tiên sinh vẫn là tiếc nuôi của Thánh Hoàng, rốt cuộc có thể được như ý rồi.”

“Bệ hạ suy nghĩ chu đáo, sau này việc chiêu mộ tán tu sẽ dễ dàng hơn nhiều. Hậu nhân của ân công cả trăm năm trước, hoàng tộc cũng có thể đối xử tử tế, hướng chi là những người khác.”

Tộc lão liên tục khen ngợi, Thừa Lộ đế đương nhiên là đã có kế hoạch, gọi Tông Nhân Phủ tới thương nghị là cho họ thể diện, thức thời biết điều.

.....

Thừa Thiên điện.

Các loại món ăn trân quý mỹ vị, không cần phải nói nhiều.

Chu Dịch đi theo nội thị đợi ở ngoài cửa hồi lâu, cuối cùng cũng chờ được bộ hạ tuyên gặp.

Thừa Lộ để thoát nhìn chỉ mới ba bốn mươi tuổi, thân hình cường tráng, nhìn thấy Chu Dịch bước vào cửa, mặt cười nói miễn lễ.

“Hai tộc Chu, Lý là thế giao, trăm lớn hơn người vài tuổi, sau này xưng hô người như là con cháu vậy.”

“Đa tạ bộ hạ.”

Chu Dịch biến đổi thành một thanh niên có vẻ mặt hàm hậu, cho dù có thay đổi quần áo, cũng khó che đậy được dáng vẻ quê mùa.

Thừa Lộ để đi thẳng vào vấn đề nói: “Hiện chất tự xưng là con cháu của Chu tiên sinh, vậy ngoài mộc bài ra, còn có những bằng chứng nào khác không?”

“Cái khác.....”

Chu Dịch đang muốn nói chuyện, cảm ứng được pháp lực ẩn hiện dao động, lập tức làm ra vẻ hai mắt mờ màng, nói chuyện như người mê sảng: “Sinh thời, ông cố của ta thường mắng cầu hoàng đế, chuyện này có được tính không?”

“Cầu hoàng đế?”

Trên mặt Thừa Lộ để hiện lên vẻ xấu hổ, chợt nhớ tới ghi chép của Thánh Hoàng, lại hỏi: “Nếu như Lý gia không thừa nhận người, người có dự định gì không?”

Chu Dịch nói: “Về nhà trông rọt.”

Thừa Lộ để liếc mắt nhìn phía sau, tán tu nắp phía sau bình phong, truyền âm là đã thi triển mê hồn thuật.

“Hiện chất, còn có những tài nghệ khác không?”

Chu Dịch thành thật trả lời: “Ta chỉ biết làm rượu, ủ rượu.”

Thừa Lộ để tiếp tục dò hỏi: “Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười tám tuổi.”

Tuổi tác của Chu Dịch vừa đủ hai trăm bốn mươi tuổi, nói ra thật thì có chút mất mặt, bằng một nửa tuổi thọ của Kim Đan

chân quân rồi, mà bản thân hắn còn chưa đạt đến tu vi Trúc Cơ.

Thừa Lộ để lại hỏi thêm mấy câu hỏi, ví dụ như là có linh căn hay không, tư chất võ đạo vv, ra hiệu để thu hồi mê hồn thuật.

Chu Dịch hoảng hốt tỉnh táo lại, hàm hậu nói: “Có phải ta đã nói sai gì rồi sao, hoàng gia có quen ông cố của ta không?”

“Chuyện nuôi tiếc lớn nhất của cả đời Thánh Hoàng đó là không thể báo đáp ân tình của Chu tiên sinh, hiện giờ hiền chất đã đến, cũng để cho trầm hoàn thành di nguyện của tổ tiên. Có yêu cầu gì thì cứ việc nói ra, trầm không từ chối bất cứ chuyện gì!”

Thừa Lộ để vẫn xưng hô là hiền chất, vẫn giữ nụ cười ôn hòa, nhưng giọng nói thì lại trình trọng, xa cách hơn rất nhiều.

Không có linh căn, tư chất võ đạo thấp kém, cho dù hoàng tộc có cố gắng bồi dưỡng, tương lai cũng khó thành tiên thiên. Thừa Lộ để vốn dĩ muốn kén phò mã, tài nguyên đầu tư vào cho hắn cũng không chảy ra bên ngoài, bây giờ đã mất đi suy nghĩ này.

“Bệ hạ, điều nuôi tiếc lớn nhất suốt cả đời của ông cố đó là truy tiên vấn đạo.”

Chu Dịch nói: “Nghe đồn hoàng gia có linh địa, hy vọng có thể mượn dùng để tu hành, nếu như có thêm linh thạch phù trợ, thì quá tốt.”

“Trầm chuẩn.”

Thừa Lộ để thất vọng rồi lại thêm thất vọng, nếu như đã hứa hẹn, thì sẽ không keo kiệt linh thạch.

“Đợi một thời gian nữa, hiền chất cứ vào linh địa của hoàng tộc tu hành, mỗi năm sẽ có một trăm linh thạch dùng để mua sắm đan dược.”

Sau mấy ngày.

Chu Dịch đi dạo quanh Càn kinh, nhìn ngắm khói lửa nhân gian.

Đại khái là bị ảnh hưởng bởi tình cảm, các loại điểm tâm đồ ăn thua xa năm đó, mùi vị duy nhất bất biến chính là Xuân Phong

Lâu.

“Trăm năm qua không biết bao nhiêu Vương Công cũng chẳng còn, chỉ có nó là vẫn sừng sững không sụp đổ, thật sự là ăn sâu bén rễ!”

Vừa lúc đụng phải dịp cuối năm đang bầu chọn hoa khôi, Chu Dịch lưu luyến quên cả lối về.

Thám tử âm thầm theo dõi báo tin về, thế gia đại tộc trong kinh rất hứng thú với Chu Dịch, chẳng qua là cũng chỉ là một kẻ con ông cháu cha ăn chơi, tương lai khó thành tài.

Nghe đồn vị Chu tiên sinh kia chính là khách quen ở Xuân Phong Lâu, cho nên chắc chắn là con cháu của hắn không sai.

Trong đó có người thuộc Ngụy Quốc Công gia là ghi chép kỹ càng tỉ mỉ nhất, lão quốc công hiện thời trầm mặc hồi lâu.

Thở dài một tiếng, không nhìn thấu suy nghĩ của Chu Dịch.

“Nhớ sai cao thủ trông chừng, đừng để cho người ta bắt nạt!”

Ngụy Quốc Công phủ là hào môn đứng đầu Đại Càn, cũng là gia tộc duy nhất Càn kinh có tiên đạo truyền thừa, chỉ cần hơi thả tin đồn ra, hoàn toàn dập tắt tâm tư của người nào đó rồi.

Tranh đấu trong bóng tối, vô thanh vô tức.

Chu Dịch không thêm quan tâm đến những chuyện trần thế kia, cố ý tỏ ra đủ phể vật, tránh cho có người kết giao bái phỏng, cũng để tránh được các loại phiền toái.

Trải qua năm đời hoàng đế, đã nhìn thấy nhiều chuyện dơ bẩn trong triều đình, Chu Dịch cũng chẳng hứng thú mà để ý tới.

Bước ra khỏi Xuân Phong Lâu, ngẩng đầu nhìn mặt trời, mơ hồ nhận ra hình như mình đã quên chuyện gì đó.

“Nhóc con Linh Sâm không bị mất, Trúc Cơ đan phương vẫn còn, Sơn Hà đỉnh, gương đồng, Ngọc Lộ quyết, Linh Bảo quyết..... Hình như cũng không sót thứ gì?”

Chương 106: Hang động dưới đầm nước lạnh.

Cẩn thận kiểm kê túi trữ vật, tất cả những pháp khí pháp quyết đều đầy đủ.

Cho đến khi nhìn thấy một chiếc xe bò đi trên đường, lão nông dắt theo con bò, kéo một xe củi đi bán.

“Bò của mình đâu!”

Chu Dịch lập tức bừng tỉnh, lập tức vận chuyển pháp lực cảm ứng huyết khế, xác định con bò vẫn còn sống, rồi sau đó cảm ứng hồn khế cũng không phát hiện sự khác thường.

“Còn sống thì tốt rồi, đợi đến khi đột phá Trúc Cơ rồi dắt nó về.”

Yêu tộc thường sống rất thọ, cho dù không thể sống lâu như loài rùa, một con bò có tu vi Luyện Khí kỳ cũng có thể sống đến hai ba trăm năm.

.....

Năm Thừa Lộ thứ hai mươi tư.

Trung tuần của một tháng.

Thái giám nội thị đến Xuân Phong Lâu, thông báo cho Chu Dịch vào cung yết kiến.

“Cuối cùng cũng đã tới.”

Chu Dịch làm lơ ánh mắt khinh thường của nội thị, đi theo vào hoàng cung, bái kiến đế hậu Thừa Lộ, bước lên xe ngựa đi đến linh địa của hoàng tộc.

Người phụ trách dẫn đường chính là một lão giả mặc áo bào màu lam, đạo hào là Cô Vân, tu vi ước chừng là tầng ba Luyện Khí.

Có hơn mười hộ vệ kiêm xa phu đi theo, đều là cao thủ võ đạo hữu thành.

Một xe một người, trừ Chu Dịch ra, tất cả đều là con cháu của hoàng tộc.

Linh địa là hoàng tộc là căn cơ quan trọng, sau này bất kể là ai đăng cơ cầm quyền, cuối cùng đều phải kết giao với Tiên Bồng Ti, hoặc là ai có thể có được sự công nhân của họ, thì xác suất kế thừa ngôi vị hoàng đế sẽ tăng lên rất nhiều lần.

Bởi vì tính ngẫu nhiên của linh căn, vợ chồng Lý Hồng đặt ra quy định, con cháu hoàng tộc có linh căn sẽ được coi như dòng chính.

Hoàng tộc Đại Sở cũng làm theo cách này, vị Trúc Cơ chân nhân trấn quốc kia vốn dĩ cũng chỉ là con vợ lẽ dòng phụ của Sở gia mà thôi.

Sự xuất hiện của Tiên đạo, đương nhiên đã phá vỡ quy tắc phân chia đích thứ truyền thống.

Những con cháu hoàng tộc này tất nhiên là không có linh căn, nếu không đã sớm được đưa đến linh địa để tu hành.

Chuyên này là đi tu hành võ đạo, phối hợp đan dược tiến cảnh viễn thoát phạm tục, để có thể đột phá tiên thiên.

Ví dụ như Thừa Lộ đế nhìn thì như hơn ba mươi tuổi, thực tế đã hơn năm mươi tuổi, nguyên nhân là do võ đạo đại thành từ khi còn trẻ tuổi, sau khi đăng cơ lại thường xuyên dùng linh đan.

“Đại Càn lập quốc càng lâu, hoàng tộc Lý thị càng thêm vững chắc, cho dù liên tục xuất hiện vài tên bạo quân, bá tánh cũng khó mà lật đổ được.....”

Chu Dịch nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, suy nghĩ cũng bay xa.

Chạng vạng.

Hộ vệ dựng trại đóng quân, nhóm lửa nấu bếp.

Con cháu hoàng tộc cũng cùng ăn cơm tập thể, không hề kiêu sang, cao ngạo, chung đụng hòa hợp, hòa mình cùng hộ vệ. Có lẽ là đã được người trong nhà dạy dỗ, cố ý chạy đến chào hỏi Chu Dịch, thái độ ôn hòa, như tắm mình trong gió xuân.

Chu Dịch cũng không ghét bỏ sự dối trá, dù sao thì cũng thoải mái hơn là ngạo mạn, cười nhạo.

Màn đêm buông xuống.

Chu Dịch ở trong xe ngựa đả tọa, ngẫu nhiên lại uống một ngụm Xích Diễm tửu, khôi phục pháp lực trong cơ thể.

Tầng mười ba Luyện Khí không thể nào thích ứng với phạm tục, chỉ chống đỡ dựa vào bản thân, gần một năm nay pháp lực đã phân tán không ít.

“Dựa theo tốc độ này, ước chừng bảy tám năm nữa sẽ rút xuống tầng thứ mười hai, sau khi đột phá tu vi Trúc Cơ thì phải tìm một bí thuật khóa linh, có nguy hiểm thì có thể tránh ở phạm tục vài thập niên!”

“Đợi đến khi nguy hiểm biến mất, kẻ địch chết già, lại trở về tiếp tục tu hành!”

Chu Dịch đang suy tư, bỗng nhiên bên ngoài cửa xe vọng đến giọng nói.

“Sâm ca nhi, có đây không?”

“Không có!”

Chu Dịch nghe tiếng biết người đến, con trai thứ chín của Thừa Lộ đế, tên là Lý Tuân.

“Ha ha ha!”

Lý Tuân rất dễ bị chọc cười, nghe vậy phát ra tiếng cười liên tục, thò mặt từ cửa sổ xe vào bên trong: “Rõ ràng là có..... Quả nhiên là đang uống rượu, có thể cho tiểu đệ một ly được không.”

Chu Dịch nhú mày: “Đường đường là hoàng tử, chỉ vì uống rượu mà cúi đầu xưng em?”

“Trên đời này duy nhất chỉ có người đẹp và rượu ngon là không thể cô phụ!”

Cánh tay Lý Tuân thò vào từ cửa sổ, vậy mà đã chuẩn bị xong đồ để đựng, bát to thô mà hộ vệ ăn dùng để ăn cơm, ít nhiều gì cũng có thể chứa được non nửa cân rượu.

Chu Dịch hơi nghiêng người, Xích Diễm tửu đã đổi thành Lê Hoa Bạch trăm năm tuổi, rót cho Lý Tuân một chén.

“Đa tạ Sâm ca nhi!”

Lý Tuân có lẽ sợ rượu bị đổ ra ngoài, có lẽ muốn uống chung với nhau, cứ như vậy mà bám vào cửa sổ xe ngựa, uống hết cả một vò với Chu Dịch.

Có đôi khi quan hệ giữa người và người rất kỳ diệu.

Chu Dịch nhìn thẳng nhóc kia rất vừa con mắt, Lý Tuân muốn kiếm rượu uống, ngăn ngụt ba bốn ngày, quan hệ giữa hai người đã phát triển vượt bậc.

Mắt thấy đã sắp đến linh địa của hoàng tộc, cũng chẳng thém giấu diếm bất kỳ chuyện gì nữa.

Lý Tuân kể rằng lai lịch của linh địa, cũng không phải có liên quan đến tiền triều như trong lời đồn, mà là sau khi Thánh Hoàng, Thánh Hậu phát hiện tung tích của nữ quý, một đường đuổi giết đến nơi nàng tu hành, vậy mà lại là linh địa thiên nhiên hiếm thấy.

“Nữ quý!”

Suy nghĩ Chu Dịch khê dao động, hỏi: “Vậy tại sao lại có lời đồn về tiền triều?”

Lý Tuân trả lời nói: “Linh địa đã có người thăm dò từ trước, phát hiện ra long bào, long ý, còn có những vật dụng của hoàng thất của tiền triều, nên mới có lời đồn này.”

“Cũng chưa chắc là lời đồn!”

Chu Dịch suy đoán, nữ quý kia rất có thể là Hoàng Ngọc nương.

“Việc quan trọng trước mắt là Trúc Cơ, rồi sau đó sẽ đi điều tra hoàng lăng ở Vạn Thọ sơn, cho dù bên trong cơ quan to lớn này, cũng khó có thể động được vào Trúc Cơ chân nhân!”

Bốn ngày sau.

Đoàn xe đi hơn ba trăm dặm về phía Đông Nam Càn kinh, cuối cùng cũng đã đến mục tiêu, một chỗ bên cạnh đầm nước lạnh.

Chu Dịch xuống xe, hai mắt lập loè ánh sáng, nhìn về địa thế chung quanh.

Diện tích mặt nước đầm nước lạnh ước khoảng bốn năm mẫu, được bao quanh bởi ba ngọn núi, không lọt gió, không lọt

nước, dựa theo học thuyết phong thuỷ thì nó thuộc về âm sát hung địa. Hiện tại chung quanh ba ngọn núi kia đã xây dựng quân doanh, mấy vạn quân tinh nhuệ đóng quân, bảo vệ còn nghiêm mật hơn so hoàng lăng.

Chương 107: Trúc Cơ đan thành.

Cô Vân phát cho mỗi người phát một phù triện: “Đây là phù tránh nước, có thể đi lại dưới nước”

Con cháu hoàng tộc đều lật qua lật lại xem xét phù triện, cười dò hỏi Cô Vân cách sử dụng, hiển nhiên rất là chờ mong hành trình đến linh địa.

Chu Dịch vận chuyển pháp lực, tra xét phù tránh nước kia, cũng không phát hiện điều gì bất thường, cũng giả bộ làm ra vẻ tò mò.

“Kích hoạt nội khí là được.”

Cô Vân dẫn đầu sử dụng phù tránh nước, trên người được bao bọc bởi một tầng ánh sáng màu lam mỏng manh, cất bước đi vào đầm nước lạnh.

Nước trong đầm dính quần áo nhưng không ướt, nước bùn dưới đáy không bám vào người, mặt nước chậm rãi bao phủ đỉnh đầu.

Con cháu hoàng tộc học theo, đi theo Cô Vân vào trong đầm nước lạnh, Chu Dịch đợi đến cuối cùng mới đi theo, một đường đi ước chừng sau nửa canh giờ.

Phía trước xuất hiện một khe nứt, Cô Vân mang theo mọi người nhảy vào trong, đi đến trước một vách đá.

Cô Vân vung tay bắt pháp quyết, từng luồng linh quang rơi xuống, rồi sau đó đâm thẳng vào vách đá, cả người xuyên thẳng vào bên trong đó, biến mất không thấy tăm hơi.

“Ảo trận vô cùng tinh diệu, nếu không có phương pháp phá trận, thì đây là một vách đá rắn chắc.”

Chu Dịch đi về phía vách đá, cảm giác tựa như tựa đi xuyên qua một lớp mực đen, cảnh tượng trước mắt thay đổi từ hồ nước trong xanh biến thành hang đá tối tăm, lập tức cảm ứng được thủy linh khí nồng đậm.

“Thiên địa tạo hóa quá tuyệt vời, ai có thể ngờ được rằng bên dưới đầm nước lạnh lại ẩn chứa một linh địa thiên nhiên!”

Hang động hẹp dài, tất cả chỉ chừng hơn mười mẫu, đây cũng đã thuộc về thượng đẳng trong linh địa.

Chu Dịch đi theo đội ngũ tiến vào chỗ sâu trong hang động, trên đường nhìn thấy nhiều mảng linh điền, linh dược có thuộc tính Thủy.

Trên đường gặp được bốn vị tu sĩ, đang thi triển Linh Vũ quyết, tu vi đều là Luyện Khí sơ kỳ.

Tu sĩ trong động phủ khác với thành thị, trực tiếp khoét ra ba phòng một sảnh trên vách đá của hang động, trong điều kiện là không phá hư trận thế của linh địa thiên nhiên, hận không thể dùng mỗi một tấc đất đai ở đây tạo thành linh điền.

Dưới đáy hang động là một tòa từ đường.

Có một lão giả mặc áo tím đứng ở cửa, tay để sau lưng, khuôn mặt uy nghiêm, ánh mắt đảo qua đám con cháu hoàng tộc, cuối cùng hơi dừng lại trên người Chu Dịch một lát.

Cô Vân cung kính nói: “Vương gia, lần này người tu hành luân phiên, tổng cộng có mười hai người.”

“Cô Vân đạo hữu vất vả rồi.”

Lão Vương gia Lý Ngự nói: “Linh địa tu hành, một năm không đạt được hai mươi năm nội khí, năm năm không đạt được nội khí trăm năm, thì nên trở về phạm tục làm kẻ phú quý nhàn rồi, đã hiểu chưa?”

Đám con cháu hoàng tộc lộ vẻ nghiêm túc, cùng lên tiếng trả lời.

Lý Ngự nhìn về phía Chu Dịch, giọng điệu ôn hòa rất nhiều: “Ông cố lúc sinh thời thường nhắc tới công ơn của Chu tiên sinh, Sâm ca nhi đã là hậu nhân của tiên sinh, sau này tu hành có điều gì thắc mắc, trực tiếp tới hỏi ta là được.”

Chu Dịch khom người nói: “Đa tạ tiên bối.”

Ánh mắt của đám con cháu hoàng tộc lập loè, nhìn về phía Chu Dịch có ý khác lạ.

Lý Hồng đã qua đời hơn bảy mươi năm, ở phạm tục cũng đã qua hai ba đời người rồi, ngoài miệng thì nói tôn sùng Thánh Hoàng, thật ra chỉ coi như là một nhân vật trong lịch sử mà

thôi. Khi còn nhỏ, Lý Ngự thường ở bên cạnh Lý Hồng, mưa dầm thấm đất, tất nhiên là phải đối xử khác với hậu nhân của Chu tiên sinh.

“Theo bốn vương báỉ lạy tổ tiên.”

Lý Ngự dẫn theo mọi người tiến vào từ đường, bên trong thờ cúng những bức họa nhân tài của các đời Lý gia.

Tộc nhân Lý thị ba quỳ chín lạy, thay phiên dâng hương.

Chu Dịch đứng phía sau, lần lượt quan sát những bức họa, mấy người ở phía trước đều là người quen, đám người Lý Võ, Lý Diệp, Lý Hồng, Trần Cần Du, họa sư tài nghệ cao siêu, họa giống đến bảy tám phần đáng vẽ khi xưa.

Rồi lại nhìn những bức tranh phía sau, chỉ mơ hồ nhận ra một người.

Nguyên Chu đế, Lý Dục, thụy hào Võ.

“Cảnh còn người mất.”

Chu Dịch âm thầm thở dài, năm đó chỉ nhìn thấy mặt của thằng nhóc đó một lần, vẫn còn nhớ rõ là tính tình của nó rất hay xấu hổ, trốn phía sau lưng Trần Cần Du không dám thò đầu ra. Chưa bao giờ muốn làm hoàng đế, thế nhưng ngự giá thân chinh càn quét Đại Ung, Đại Càn, mở rộng bờ cõi ra hơn ba phần.

Sau khi tế bái, Lý Ngự phát tài nguyên tu hành.

Một lọ thạch nhũ.

Một quyển công pháp nội khí hàng đầu.

“Nơi linh địa này còn có linh vật cộng sinh, Lý gia đúng là nhất được món hời lớn.”

Chu Dịch lật xem công pháp nội khí, thỉnh giáo mấy vấn đề tu hành với Lý Ngự, chọn một cái động phủ hẻo lánh.

Sau khi tiến vào thì khởi động cơ quan của thạch thất, cửa đá nặng nề hạ xuống, lấy trận bàn bố trí Tiểu Ngũ Hành Trận, rồi lại gieo trồng Nhân Sâm ngàn năm, bắt đầu lĩnh ngộ Huyền Nguyên Đan Kinh.

.....

Thời gian trôi đi từng ngày.

Chu Dịch lĩnh ngộ đan quyết hơn nửa năm, trong lúc đó đi ra ngoài mấy lần, lấy cơ mua rượu hoặc là ăn mừng, thật ra là đi chọn mua linh dược Tiểu Đan Sơn.

Biến thành ông lão đầu bạc, cẩn thận tiến vào thành thị.

“Quả nhiên, chỉ cần không gây ồn ào, tà tu có thể tới được, ta cũng tới được!”

Chu Dịch dạo một chuyến trong phường thị, phát hiện Tĩnh Hư trai đã thay đổi bằng hiệu, biến thành Linh Phù đường. Sau khi hỏi thăm mới biết được, mười mấy năm trước Tĩnh Hư đạo nhân tuổi thọ đã tận, lại không chỉ định người thừa kế cửa hàng, phường thị lại cho thuê một lần nữa.

“Chung quy không thể trả lại bút ký rồi.”

Chu Dịch âm thầm ghi nhớ phần ân tình này, sau này gặp được hậu nhân của Tĩnh Hư hoặc Thanh Tĩnh thì giúp đỡ một phần.

Sau khi mua được linh dược thì lập tức trở về linh địa, bắt đầu luyện chế Bồi Nguyên Đan đơn giản nhất, chủ dược chính là Bồi Nguyên thảo, mấy linh dược phụ trợ cũng rất dễ kiếm.

Đan đỉnh chính là Sơn Hà đỉnh, vốn dĩ là dùng để luyện nấu đồ vật, kiên luôn để luyện đan cũng có thể chấp vá dùng tạm vậy.

Ngọn lửa là loại pháp hỏa bình thường nhất, không thể so sánh được với chân hỏa hậu Trúc Cơ, hay là địa mạch chi hỏa, không có cộng thêm bất kỳ xác suất thành công nào cả.

Lò thứ nhất.

Chương 108: Trúc Cơ đan thành (2)

Luyện ra những viên than đen ngòm, vừa đúng lúc Lý Tuân chạy đến nhà xin rượu, đổ thêm vào đó chút bột phấn. Kết quả liên tiếp mấy ngày không gặp Lý Tuân, sau khi Chu Dịch hỏi thăm mới biết được, thượng thổ hạ tả, cả người sút cân ba phần.

Sau khi luyện chế mười mấy lò, đã nắm bắt được một chút bí quyết, cuối cùng thì cũng hợp đan thành công.

“Màu sắc, dáng vẻ đều đúng, hay là tìm một người đến thử đan nhỉ?”

Chu Dịch chỉ xác định là ăn vào không chết người, dù sao thì trong thành phần nguyên liệu cũng không có kịch độc gì, còn về phần có hiệu quả làm tăng pháp lực hay không thì hẳn không biết.

Không biết sao xui xẻo Lý Tuân lại thò mặt ra: “Sâm ca nhi, nể mặt huynh đệ đau khổ nhiều ngày nay, cho miếng rượu uống đi!”

Ánh mắt Chu Dịch kỳ dị, chỉ cảm thấy loại đan này có duyên với Lý Tuân.

Vận may của Lý Tuân không tệ, Bồi Nguyên Đan là thứ mà tu sĩ Luyện Khí sử dụng, dư sức dùng để luyện hóa nội khí.

Một năm lúc sau.

Con cháu hoàng tộc trong linh địa chỉ còn lại bốn người, trong đó có mặt của Lý Tuân.

Lý Tuân cũng là rất nghi ngờ, bình thường cũng không nỗ lực, uống chút rượu, tán chuyện, một lòng muốn làm một kẻ phú quý nhàn rồi, tại sao nội khí lại tăng mạnh lên một cách không thể hiểu được.

“Hay là ta thật sự có thiên phú dị bẩm?”

Chớp mắt hai năm trôi qua.

Chu Dịch không có vội vã luyện chế những loại đan dược khác, mà là lập đi lập lại luyện chế Bồi Nguyên Đan, cho đến

khi một lò hợp đan được mười viên.

Chỉ dựa vào số lượng thành đan này mà xem, thì mức độ thành thực trong việc luyện chế Bồi Nguyên Đan đã viên mãn.

Chu Dịch đem số lượng bụi đan đựng đầy cả hai túi trữ vật đổ xuống đầm nước lạnh, cảm thấy hơi hài lòng về thiên phú luyện đan của mình.

“Luyện đan cũng rất đơn giản, quen tay hay việc!”

Rồi sau đó điều khiển pháp khí bay về phía Tiểu Đan Sơn, chọn mua nguyên liệu của Hoàng Long đan.

Lại ba năm trôi qua.

Kinh nghiệm luyện chế Bồi Nguyên Đan có thể ứng dụng trong việc luyện chế những đan dược khác, những loại đan dược cấp thấp như Hoàng Long đan, Thủy Nhu đan, Định Linh đan chỉ cần dùng hai năm thì đã luyện chế đến trình độ thành thực.

“Ta đã tiêu tốn bao nhiêu linh thạch? Không đếm được! Cảm ơn Ngọc Lộ quyết, không, cảm ơn Trường Sinh Đạo Quả!”

Chu Dịch chỉ càu nhàu việc luyện đan không khó, thật ra nếu như tính số lượng linh dược mà hắn đã tiêu hao, Trúc Cơ chân nhân nghe xong thì mặt cũng xanh rờn.

Hôm nay.

Chu Dịch luyện chế Thanh Dương đan thất bại, số lượng linh dược mà trung phẩm đan dược cần luyện chế là hơn hai mươi loại, độ khó của việc hợp đan tăng lên không chỉ gấp mười lần.

Liên tục thất bại vẫn vẫn không làm Chu Dịch nhụt chí, lấy linh mạch từ trong túi trữ vật ra, tiếp tục luyện chế.

Ầm ầm ầm!

Cửa động phủ môn truyền đến tiếng vang, Chu Dịch thu hồi đan lô, trận bàn, mở cửa đá, quả nhiên là Lý Tuân.

“Sâm ca nhi, ngày mai ta phải đi rồi, giờ phút biệt ly, không say không về!” Lý Tuân là một sinh vật tình cảm, nói rồi thì hai mắt đầm lệ, hai tay giang ra muốn ôm.

“Cút!”

Chu Dịch tránh khỏi Lý Tuân, nghi ngờ nói: “Không phải ngươi đã đạt được nội khí của trăm năm rồi sao? Hơn nữa còn chưa đến kỳ hạn mà?”

“Huynh đệ là thiên phú dị bẩm đấy!”

Lý Tuân đắc ý nhướng mày, lại thở dài nói: “Nơi này chẳng vui chút nào, cứ ở lại đây nữa thì ta buồn chết mất, ta chỉ muốn làm một kẻ phú quý nhàn rỗi, được nội khí của trăm năm ước chừng cũng đủ đi lang bạt giang hồ!”

Chu Dịch thấp giọng nói: “Ngươi thật sự không hứng thú với vị trí kia sao?”

“Cái tính tình này của ta, có lên làm thì cũng là một hôn quân, thà dứt khoát không hại người hại mình.”

Lý Tuân thúc giục nói: “Chớ có nhắc đến mấy chuyện không vui, mau mau lấy rượu ra đây, không say không về.”

Chu Dịch nhìn khuôn mặt trẻ trung của Lý Tuân, lần sau gặp lại, có lẽ đã là một ông già tóc bạc, trong lòng xúc động, lấy ra linh tửu An Hồn túy vừa ủ được.

“Hôm nay uống thứ ngon nào!”

Sau khi uống say thì chia tay.

Lý Tuân theo đuổi giấc mộng giang hồ của hắn, Chu Dịch tiếp tục luyện đan.

Thời gian trôi nhanh.

Ngày tháng thoi đưa.

Đảo mắt mà đã qua hai mươi lăm năm.

Bên trong thạch thất.

Chu Dịch bắt lấy nhóc con Linh Sâm, mặt kệ nó trợn trắng mắt, bấu môi, đá chân, tròng mắt, lảm bảm lảm bảm, không hề nề tình chút nào mà cắt xuống một mảnh Linh Sâm ngàn năm, để vào trong Sơn Hà đỉnh.

Trong vòng ba mươi năm, Sơn Hà đỉnh không biết đã luyện chế bao nhiêu loại linh dược, từ trong ra ngoài tản ra mùi thơm nhẹ nhàng.

Mấy ngày sau.

“Hợp!”

Chu Dịch bắt pháp quyết, khổng chế đan dịch bên trong đỉnh ngưng tụ thành Trúc Cơ đan.

Một lát sau, một luồng khói đen bay ra từ trong Sơn Hà đỉnh.

Chu Dịch không hề hoảng sợ mà còn mừng rỡ, vội vàng xới đồng bả dược nóng bỏng kia lên, quả nhiên nhìn thấy hai viên đan được vàng óng ánh, tròn vo, nằm lặng lẽ giữa đồng tro đen thui.

“Gần hai mươi lò, cuối cùng thì cũng đã luyện thành!”

“Trúc Cơ trong tầm tay, nên ăn mừng!”

Chu Dịch đề tâm trạng vui sướng xuống, đợi đến sau khi đột phá rồi lại ăn mừng không muộn.

“Với tư chất của mình, chỉ với hai viên Trúc Cơ đan, tám chín phần mười là khó có thể đột phá.....”

Suy nghĩ đến đây, liếc mắt nhìn nhóc con Linh Sâm ở bên cạnh thở ngắn than dài.

Linh Sâm ngàn năm vốn dài hơn hai thước, lúc này chỉ còn lại có một thước, lúc này nó nhìn thấy Chu Dịch nhìn qua, vậy mà lại trực tiếp nằm trên mặt đất khóc lóc thảm thiết la lối lẫn lộn.

“Tiên trưởng tha mạng! Tiên trưởng tha mạng! Cắt nữa thì ta sẽ chết đó!”

Chu Dịch âm thầm nói: “Yên tâm đi, đã có thêm một gốc Linh Sâm sắp được ngàn năm tuổi rồi, sau này không tới lượt ngươi đâu.”

“Hử?”

Linh Sâm nhìn vào dược điền trong thạch thất, chỉ có một gốc Linh Sâm mới hơn chín trăm năm dược linh, tự dung cảm thấy cái lá nào đó trên thân nó rét buốt, bò dậy khỏi mặt lặn đến dưới chân của Chu Dịch nói: “Ta đã vì tiên trưởng mà chảy máu, lập được công, ngài cũng không thể vứt bỏ ta đâu!”

“Vậy phải xem biểu hiện của ngươi.”

Chu Dịch không hề để ý tới lòng dạ rồi rấm của Linh Sâm, ngồi khoanh chân, mặc tụng Thanh Tâm pháp quyết.

Mấy ngày sau.

Khí tức pháp lực đạt tới trạng thái viên mãn, Chu Dịch lấy ra một viên Trúc Cơ đan nuốt vào, linh đan vào miệng là tan, linh khí mệnh môn đến cực điểm tràn đầy kinh mạch.

Chương 109: Đoạn tuyệt duyên trần.

Quy Nguyên Quyết tự động vận chuyển, luyện hóa linh khí đồng thời cũng thử đột phá cảnh giới Trúc Cơ.

Pháp lực bị trì trệ trong đan điền suốt mười mấy năm, lại lần nữa bắt đầu tăng trưởng, bởi vì sức chứa của đan điền hữu hạn, pháp lực vốn mang thể khí bắt đầu chuyển hóa sang thể dịch.

Một tia thể dịch vừa mới chuyển hóa xong, hai loại trạng thái pháp lực bất đồng va chạm vào nhau, phát sinh ra dao động kịch liệt, giống như nước đang được đun sôi lên, đan điền đã xuất hiện một số vết nứt rất nhỏ.

Lúc này, Trúc Cơ đan bắt đầu phát huy được hiệu, nhanh chóng chữa trị vết nứt trong đan điền.

Chu Dịch nhú mày, ngừng vận chuyển pháp lực, chờ cho đến khi được hiệu của Trúc Cơ phát huy hoàn toàn.

“Nếu đột phá thất bại, được hiệu của Trúc Cơ đan hao hết, không kịp chữa lành đan điền triệt để, liệu có để lại vết nứt không đây?”

Vấn đề này cũng không thấy được ghi lại trong điển tịch, có lẽ người của Đan Đỉnh Tông sẽ biết được, tán tu bình thường cả đời có khi mới có được một viên Trúc Cơ đan, đã là may mắn nghịch thiên rồi, thì làm sao có thể nở giữ lại được lực được chứ.

Huống hồ đan điền có chút hư tổn, nhưng sau khi có thể đột phá cảnh giới Trúc Cơ, rồi lại nghĩ cách chữa trị là được.

“Trong quá trình đột phá, cần phải giữ lại ba phần..... Không, năm phần được lực, thất bại thì lại một viên là được!”

Chu Dịch không có hiểu biết về phương diện này, nên lựa chọn biện pháp ôn hòa nhất, rồi sau đó tiếp tục sử dụng Trúc Cơ đan.

Pháp lực trong đan điền lại lần nữa ngưng kết, tốc độ còn nhanh hơn một chút so với lần trước, đan điền dưng như cũng vững chắc hơn một chút, năm phần được lực ước chừng ngưng kết được một phần mười.

“Tiếp tục luyện đan!”

.....

Ba tháng trôi qua.

Trong hai mươi mấy năm nay, cho dù Chu Dịch có bế quan luyện đan, cũng sẽ ra ngoài nửa tháng một lần.

Hoặc là đi nghe những tán tu kể những chuyện thú vị về Tu Tiên giới, hoặc thỉnh giáo Lý Ngự công pháp, giả vờ vô cùng tỉ mỉ, chặt chẽ, mọi người trong linh địa đều coi hắn như một thanh niên, trung niên có thể chịu được sự buồn tẻ, chăm chỉ hiếu học.

Đáng tiếc thiên phú không tốt, mất đến hai ba ngàn linh thạch cũng chưa có thể đột phá Thiên Tiên.

Vào lúc đột phá, lần đầu tiên ba tháng liền không ra khỏi cửa.

Lão Vương gia Lý Ngự đã hơn trăm tuổi, dừng lại một lát bên ngoài động phủ, không gõ cửa quấy rầy.

“Chắc là sẽ không xảy ra chuyện.”

Đảo mắt non nửa năm trôi qua.

Dù sao thì Lý Ngự cũng không thể nhịn được nữa, cho dù bên trong động phủ có tích trữ lương thực, cũng phải ăn gần hết rồi chứ. Nhiều năm quen biết nhau như vậy, tình cảm đối với Chu Dịch còn hơn với đám con cháu hoàng tộc hay tới tới lui lui.

Bồi phận cách nhau năm sáu đời, sự ràng buộc về huyết mạch cũng đã nhạt nhòa từ lâu.

Ầm ầm ầm!

Không vọng lại bất kỳ tiếng đáp lời nào, sắc mặt Lý Ngự khế biến, thúc giục phi kiếm chém vào cửa đá.

Bên trong động phủ trống không, không thấy bóng dáng của bất kỳ ai.

Lý Ngự thấy trên bàn đá có để một miếng ngọc bội, vội vàng cầm lấy xem xét, bên trong có ghi chép kỹ càng tỉ mỉ cách thức làm sao để luyện chế Bồi Nguyên Đan.

Cuối cùng còn có một câu nhắn lại.

“Mượn dùng nơi này, trả một quyển kinh, từ đây về sau, tiền duyên kết thúc!”

Lý Ngự nhìn về phía đệm hương bồ trong động phủ, vẫn còn chút hơi ấm, trong lòng buồn bã mất mát, tựa hồ bỏ lỡ một đại cơ duyên.

.....

Lúc này.

Chu Dịch đang bay trên bầu trời.

Không cần phải khống chế bất kỳ pháp khí nào, độn quang bao vây thân hình xẹt qua vòm trời, lưu lại một vệt cầu vòng.

“Tốc độ độn quang của Trúc Cơ sơ kỳ, ngày đi ba ngàn dặm chỉ là chuyện bình thường. Sáng ra Bắc chiều vào Nam, lúc này mới có vài phần đáng vẻ tiêu dao của tiên nhân!”

Hơn một tháng trước.

Chu Dịch ước chừng dùng mười hai viên Trúc Cơ đan, cuối cùng một lèo đột phá cảnh giới, pháp lực trong đan điền hoàn toàn hóa thành trạng thái lỏng.

“Uy lực của pháp thuật mạnh hơn gấp ba bốn lần so với Luyện Khí kỳ, Luyện Khí chỉ cách Trúc Cơ một bước, thực lực đã cách biệt như một trời một vực! Ngũ Lôi thuật gần như bản năng, phát tay là mấy đạo lôi đình bắn ra, uy lực còn vượt xa pháp khí bình thường.”

“Mười mấy pháp khí hộ thân vốn có, đấu pháp với Trúc Cơ đã trở nên vô dụng, dường như khi mua về cũng chưa dùng quá hai lần?”

Chu Dịch cũng không tiếc linh thạch, pháp khí hộ thân trở nên vô dụng, chứng minh chưa từng gặp phải nguy hiểm quá mức. Các loại thuật pháp thức sự kiến cho Chu Dịch vui mừng ngạc nhiên đó chính là Thần Ngưu biến, sau khi tấn chức Trúc Cơ cảnh, sức mạnh của cơ thể lại tăng lên một cách chóng mặt.

Thi triển thiên phú pháp thuật, có thể hóa thành một con bò sừng vàng cao ba bốn trượng cao, Ngũ Lôi thuật cũng chẳng thể nào phá rách được da thịt.

“Đáng tiếc, không có phần tiếp theo.”

Chu Dịch chủ tu Quy Nguyên Quyết, sau khi đột phá cảnh giới Trúc Cơ, cũng không có phần tiếp theo để tu hành.

Linh khí dưới hang động dưới đầm nước có chút loãng, không thể nào cung ứng cho Chu Dịch tiếp tục tu hành, cho dù bố trí Tụ Linh Trận hội tụ linh khí, cũng chỉ là duy trì cho pháp lực không tiêu tan mà thôi.

Chu Dịch đã trải nghiệm cảm giác phi hành tùy ý, sau khi vui sướng, thì nén lại sự đắc ý trong lòng, đáp xuống mặt đất thu liễm khí tức, nhìn như một phàm nhân.

“Trúc Cơ kỳ mà thôi, chỉ là cảnh giới thứ hai trong tiên đạo, so với một góc nhỏ của Chân Dương Ma Tôn, còn kém xa vạn dặm.”

“Khiêm tốn, cẩn thận!”

.....

Nửa đêm.

Một mảnh yên tĩnh trong Càn kinh.

Hơn hai mươi năm trôi qua, ngoại trừ hoàng đế thay đổi, thì không phát sinh bất kỳ biến hóa nào.

Con vua thì lại làm vua con sãi ở chùa thì quét lá đa.

Bạch phủ.

Từ đường Hậu viện.

Ánh nến sáng tỏ, hương khói cường thịnh.

Hộ vệ gác cửa bỗng nhiên cảm thấy đầu vầng mắt hoa, tất cả đều ngủ thiếp đi.

Chu Dịch tiến vào từ đường, ánh mắt đảo qua một đồng linh bài, có tên đã từng nghe, có tên chưa bao giờ nghe đến, dừng lại một chút trên bài vị có tên họ của lão Bạch, chợt nhìn về phía những đồ vật đang được thờ trên hương án.

Thẩm huyết ngọc bội.

Đột nhiên nhớ lại, cảnh tượng náo nhiệt khi lão Bạch kết hôn, khách khứa đầy nhà, vô cùng náo nhiệt.

Chương 110: Mộ Sùng Minh.

“Tu hành hai trăm năm thoáng như một cái chớp mắt, trần thế đã là tám chín đời rồi, có lẽ sớm đã quên lời hứa năm đó, chỉ cho là di vật của tổ tiên.”

Chu Dịch cầm lấy ngọc bội vuốt ve một lát, lẩm bẩm nói.

“Lão Bạch, mấy năm trước gặp được một người rất thú vị, tính tình cũng giống như ngươi, chỉ là không đẹp trai như ngươi. Vốn định kết bạn với hắn, kết quả chớp mắt một cái hai mươi năm trôi qua, nghe tộc nhân của hắn nói là hắn đã kết hôn sinh con.”

“Nếu như thế, thì không đến nhà làm phiền nữa!”

Khoảng cách giữa Tiên, Phàm đâu chỉ ở mỗi sức mạnh.

Một lần bế quan là cả một đời của phàm nhân, cho dù tu sĩ có tính tình ôn hòa, cũng không muốn kết giao với người phàm, cuối cùng tự mình đau thương.

Chu Dịch nhỏ một giọt máu tươi vào bên trong ngọc bội, đợi sau này tu thành thuật pháp đoán mệnh, nếu như Bạch gia gặp phải kiếp nạn diệt tộc, thì có thể cảm ứng được.

Đứng thêm một lát, rồi nhẹ nhàng rời đi.

Vạn Thọ sơn.

Hoàng lăng của tiền triều, trăm năm không người trông nom, cỏ hoang mọc quá đầu.

Chu Dịch dừng lại trước lăng mộ của Sùng Minh đế, nhìn thấy những dòng chữ khắc trên bia mộ, xóa hết tất cả những dòng ca tụng công đức của hắn, chỉ để lại tên hoàng đế và thụy hào.

Cuối cùng, dùng chỉ lực mạnh mẽ viết ba chữ: Cầu hoàng đế!

“Thú vị thú vị, cho dù có tô son trát phấn chiến tích ra sao, lịch sử đều sẽ đưa ra sự đánh giá khách quan.”

Chu Dịch thúc giục Hành Thổ châu, thân hình trực tiếp tiến vào mộ thất.

Mộ thất được ghép thành từ những viên đá lớn hình chữ nhật, sau hơn hai mươi năm đã trở nên rắn chắc, cố định, bốn phía bày biện mấy trăm vật cúng tế xa hoa, chính giữa là quan tài bằng đá của Sùng Minh đế.

Nắp quan tài đã bị mở ra, một bộ hài cốt khoác long bào, bị vứt bừa trên mặt đất.

“Mộ của cầu hoàng đế bị trộm rồi sao?”

Chu Dịch tiến lên phía trước xem xét, phát hiện bên trong quan tài chỉ có một chiếc trâm ngọc, nhìn đáng vẻ thì đúng là vật ký thác của Hoàng Ngọc nương năm đó.

Cần lấy ngọc trâm, thần thức thâm nhập vào bên trong.

Thần hồn của Hoàng Ngọc nương chẳng thấy đâu, chỉ còn sót lại một đoạn di ngôn, kể lại bí mật năm đó của Sùng Minh đế.

“Cầu hoàng đế lơ là khiến quốc triều rung chuyển, một lòng tham lam tiên đạo, quả nhiên đã biết đến Tu Tiên giới!”

Năm đó Sùng Minh đế trị vì thiên hạ mười mấy năm, miễn cưỡng coi như đủ tư cách làm hoàng đế, cho đến khi gặp được Kỷ Thịnh, đệ tử Đan Đỉnh Tông về quê thăm người thân.

Thăm người thân chỉ là lý do xuống núi, sau khi Kỷ Thịnh đến phạm tục, dùng Duyên Thọ đan được mê hoặc Sùng Minh đế.

Mục đích là mượn cơ hội Sùng Minh đế tu sửa lăng mộ, huyết tể mười vạn thọ thủ công, nô dịch, luyện thành hóa thân của Quỷ Vương là Tông Thiên Quỷ.

“Đệ tử chính thức của Đan Đỉnh Tông, mà lại là mật thám của Quỷ Vương tông?”

Chu Dịch không biết nên vui hay là nên buồn, buồn là vì Đan Đỉnh Tông cũng không an toàn như vậy, còn vui là vì tông môn không hề tra xét đệ tử kỹ càng, nếu không thì chỉ cần dùng thuật sưu hồn, vấn tâm, tu sĩ Luyện Khí kỳ tuyệt đối không thể che giấu được.

Sau khi Sùng Minh đế biết được tiên đạo, không thỏa mãn với tuổi thọ chỉ có vài thập niên, nhưng mà không có linh căn thì không thể nào tu tiên.

Kỷ Thịnh chỉ coi Sùng Minh đế như là một quân cờ, làm sao thật lòng trợ giúp hắn, dự tính là sau khi lợi dụng hắn thì sẽ thi pháp hại chết, tránh cho việc huyết tể bị lộ đi ra ngoài.

Nào biết Sùng Minh đế cũng không phải là người tốt, sau khi biết được không có hy vọng tu tiên, lại điều tình nhuệ của Cẩm Y Vệ vây sát Kỷ Thịnh.

Chỉ với tu vi Luyện Khí trung kỳ, lại bị Sùng Minh đế lén lút ra tay trước, Kỷ Thịnh nhất thời không cảnh giác nên gặp nạn. Sau khi bị Sùng Minh đế khổ hình thẩm vấn, vốn định bí mật xử tử Kỷ Thịnh, lại nghe nói đến ngọc bội thần hồn, sợ bị tiên tông tới trả thù.

Vì thế, Sùng Minh đế xây dựng nhà ngục dưới lòng đất ở Chiến Ngục, dự tính nhốt Kỷ Thịnh cho đến lúc chết.

“Nếu như Sùng Minh đế là người tốt, phải chăng là nên khen hắn dùng sức phạm mà nghịch tiên?”

Chu Dịch tiếp tục xem tiếp, Sùng Minh đế lấy được di vật của Kỷ Thịnh, trong đó có đan dược pháp khí, linh vật pháp thuật như huyết luyện linh binh, Thiên Quỷ phân thân.

Sùng Minh đế dùng những di vật này, bồi dưỡng tâm phúc Lý Võ thành Thiên Tiên tông sư, để chắc chắn là Long tướng không thể cướp được hoàng quyền của Triệu thị, sau đó lại tập trung mười vạn lao dịch đại tu hoàng lăng, tìm bừa một lý do là dân phu phản loạn, giết chết chết tất cả lao dịch.

Kích hoạt Huyết Tể chi thuật, Sùng Minh đế tự chôn mình trong mộ phần, muốn dùng xác phạm tu Thiên Quỷ chi pháp.

“.....”

Trong lúc nhất thời Chu Dịch không biết nên đánh giá cầu hoàng đế như thế nào, nếu như thật sự thành công ngưng tụ thân thể của Thiên Quỷ. Thì với tâm kế, lòng dạ của hắn có lẽ sẽ trở thành bá chủ một phương ở Tu Tiên giới.

Nhưng mà người tính không bằng trời tính!

Sùng Minh đế lúc sinh thời làm quá nhiều chuyện xấu, đến ông trời cũng chẳng thể nào làm ngơ được.

Sau khi Hoàng Ngọc nương tiên vào trong lăng mộ, nghe theo sự giao phó của Chu Dịch, hát thi hài của Sùng Minh đế ra,

chui vào trong quan tài bằng đá thì nhìn thấy tàn hồn đang lộ xác.

Một là tàn hồn của phạm nhân, một là âm hồn tu hành Dưỡng Thần thuật của chân nhân, có thể ngưng hình hiện hóa.

Cách biệt giữa hai kẻ này rất lớn, Sùng Minh đế vừa cảm thấy tuyệt vọng, nghi ngờ vừa bị hồn phi phách tán triệt để.

Sau khi Hoàng Ngọc nương cắn nuốt tàn hồn, biết được tiền căn hậu quả, chiêm cứ thân xác Thiên Quỷ được uân dưỡng trong trung tâm của trận pháp huyết tế.

“Thú vị thú vị!”

Chu Dịch tặc lưỡi ngạc nhiên, chỉ với một câu giao phó của mình lúc đó, vậy mà có thể phá hủy âm mưu của cầu hoàng đế.

Hoàng Ngọc nương uân dưỡng trăm năm bên trong trung tâm của huyết tế đại trận, rốt cuộc cũng ngưng tụ thành thân xác của Thiên Quỷ, tự động thu hút âm linh khí nhập thể, trở thành quỷ tu Luyện Khí kỳ.

Thiên Quỷ, dựa theo miêu tả của Kỷ Thịnh, tư chất có thể sánh bằng Thiên linh căn, trong Quỷ Vương tông cũng ít có người luyện thành.

Cho dù không có phương pháp quỷ tu chính thống, Hoàng Ngọc nương dựa vào thiên phú bản năng, trong vòng mười mấy năm đã tấn chức tầng ba Luyện Khí, đạt tới cực hạn ở phạm tục.

Chương 111: Mộ Sùng Minh (2)

Từ ký ức trong tàn hồn của Sùng Minh để, biết được chỗ đầm nước lạnh, Hoàng Ngọc nương đã đi linh địa tu hành.

“Lúc sinh thời Sùng Minh để đã xây dựng một hành cung tránh nóng ở gần đầm nước lạnh, sau khi biết đến tiên đạo, đã sai người thăm dò sự huyền diệu trong đầm nước lạnh, vậy là bất ngờ phát hiện ra hang động linh địa..... Nếu như cậu hoàng đế không chết, có thể gọi hắn là kẻ có số may mắn!”

“Tính thời gian, thì khi đó đúng là lúc Tiểu Đan Sơn bị huỷ diệt, rất nhiều tán tu đến phạm tục.....”

“Nếu như so Hoàng Ngọc nương cùng cậu hoàng đế, thì sự may mắn của nàng kém xa.”

Chu Dịch lại xem tiếp, quả nhiên như hắn suy đoán, Hoàng Ngọc nương không biết cách ẩn nấp, để cho phu thê Lý Trần phát hiện ra dấu vết của quỷ khí.

Sự kiện ở Tiểu Đan Sơn khiến cho Từ Châu hỗn loạn bất kham, phu thê Lý Trần cho rằng có lẽ quỷ đến Càn kinh làm hại, sau khi tra xét rõ ràng hành tung, phát hiện Hoàng Ngọc nương trốn dưới hang động trong đầm nước lạnh tu hành.

Phu thê Lý Trần báii nhập Đan Đỉnh Tông, pháp thuật, pháp khí đều là thượng đẳng, quỷ tu với tu vi Luyện Khí sơ kỳ nào phải là đối thủ của họ.

Hoàng Ngọc nương dựa vào thiên phú vô hình vô chất của quỷ hồn, may mắn thoát giữ được mạng, nấp trong mộ của Sùng Minh điều trị thương thế.

Để tránh gặp phải tu sĩ chính đạo đuổi giết, Hoàng Ngọc nương quyết định rời khỏi Vân Châu, đi đến Quỳnh Châu báii nhập Quỷ Vương tông tu hành. Trước lúc đi, đã vứt thi hài của cậu hoàng đế ra, rồi lưu lại ngọc trâm trong mộ.

“Cây trâm này có liên quan mật thiết với tánh mạng của thiếp thân, nhờ tiên sinh bảo quản, sau này nếu đọa vào ma đạo, xin tiên sinh bẻ gãy ngọc trâm này, để tránh sinh linh đồ thân!”

Lời nhắn nhủ cuối cùng của Hoàng Ngọc nương, khiến cho Chu Dịch rất vui mừng.

“Sinh thời Hoàng Ngọc nương đã không phải là oán quỷ, dùng Dưỡng Thần thuật chính đạo ngưng tụ thành âm hồn, thần trí thanh tỉnh, ký ức không mất đi.”

“Tính tình của phụ thân nàng chính trực, lúc sinh thời ân cần dạy bảo đạo lý làm người, sau khi chết lại bằng lòng hồn phi phách tán vì nữ nhi của mình, mới có kết quả này!”

“Thiên lý sáng tỏ, nhân quả tuần hoàn, cầu hoàng đế tính toán hết mọi thứ, nhưng thân xác Thiên Quý, địa linh dưới đầm nước lạnh, tất cả đều mang lại lợi ích cho người khác. Nhìn vào đó, trên đời thật sự có thiện ác báo ứng, sau này hành sự coi đó như là một lời cảnh tỉnh”

“Làm việc thiện , tích công đức!”

Chu Dịch thấy cầu hoàng đế gặp báo ứng, còn vui mừng hơn so tẩn chức Trúc Cơ chân nhân.

“Nên ăn mừng!”

.....

Một tháng sau.

Chu Dịch rời khỏi Càn kinh, bay về phía Tiểu Đan Sơn.

Có hai mục đích, thứ nhất chính là công pháp hậu Trúc Cơ, thứ hai chính là trốn ở Tiểu Đan Sơn tu luyện.

“Dựa vào linh khí ở Tiểu Đan Sơn, kết hợp với Ngọc Lộ quyết, nhiều nhất hai ba trăm năm là có thể tu hành đến Trúc Cơ hậu kỳ, đến lúc đó lại xuất quan tìm kiếm phương pháp ngưng đan.”

Chu Dịch dự định nấp trong đám tu sĩ Luyện Khí kỳ, không hề có suy nghĩ muốn khoe khoang đánh mặt, chỉ thuần túy cầu an ổn.

Tại kiếp mà tu sĩ Luyện Khí kỳ gặp phải, Trúc Cơ chân nhân có thể hóa giải chỉ với một cái phát tay, sau này ngưng kết Kim Đan, rồi lại nấp trong đám tu sĩ Trúc Cơ, nếu cứ tiếp tục như vậy, chẳng phải là có thể bình an mà tăng tiến tu vi hay sao?

“Ta đúng là quá thông minh!”

Chu Dịch tự khen ngợi mình, quanh quẩn bên ngoài Tiểu Đan Sơn mấy ngày, tìm mấy tán tu, hỏi thăm thử có biến hóa gì lớn hay không.

Biến hóa thành dáng vẻ của đạo sĩ trung niên, Chu Dịch đi vào trong đám mây mù, vừa mới bước vào Tiểu Đan Sơn, bên tai đã truyền đến một giọng nói.

“Bần đạo Huyền Không, xin chào đạo hữu.....”

“.....”

Chu Dịch ngẩng đầu nhìn về phía không trung, một luồng độn quang bay tới cực nhanh.

Đè nén dự tính xoay người bỏ chạy, chuẩn bị thi triển Thần Ngưu Biến bất kỳ lúc nào, chớp tay cười nói: “Bần đạo Đường Huyền, tham kiến Huyền Không chân nhân.”

“Thì ra là Đường chân nhân, không biết đến từ nơi nào?”

Độn quang rơi xuống đất hóa thành đạo nhân mặc thanh bào, nhìn dáng vẻ thì cỡ chừng hai mươi mấy tuổi, mặt mày như ngọc, thần thái phiêu dật, giống như một công tử xuất trần trên đời.

“Bần đạo đến từ Đông Hải.”

Chu Dịch cười nói: “Tán tu bên ngoài mới đến quý địa, không biết quy củ, có cần phải thông báo tên họ lai lịch trước không?”

“Không cần.”

Huyền Không cũng không thèm để ý đến tính thật giả trong lai lịch của Chu Dịch, nhiều khả năng là giả, giải thích nói:

“Phường thị Đan Đỉnh Tông là nơi tu hành dành cho tán tu Luyện Khí, tu sĩ có tu vi trên Trúc Cơ có thể tùy ý ra vào, nhưng không thể thường trú.”

“Thì ra là thế.”

Chu Dịch bừng tỉnh, lập tức hiểu rõ nguyên nhân vì sao Đan Đỉnh Tông làm như vậy.

Linh mạch là lý do chủ yếu để Đan Đỉnh Tông thống trị Vân Châu, chấp sự tọa trấn là chân truyền Trúc Cơ, chân nhân bên ngoài đến đây tu hành, lâu dần truyền thừa mấy thế hệ, linh mạch cơ bản sẽ bị đổi chủ.

Hôm nay mất đi một linh mạch, ngày mai lại mất thêm một cái khác, Đan Đỉnh Tông cũng sẽ đánh mất vị trí bá chủ ở Vân Châu.

“Đường đạo hữu mời, mấy ngày trước, bản đạo có được ít linh trà, chi bằng cùng nhau thưởng thức?”

Huyền Không thấy Chu Dịch lộ vẻ chần chờ, chỉ bừa một chỗ cách đó không xa: “Đến động phủ không người phía trước được không? Tuyệt đối không có bất kỳ trận pháp cấm chế nào, Đan Đỉnh Tông rất hoan nghênh tán tu gia nhập, bản đạo cũng có thể có được không ít công huân.”

Thần thức của Chu Dịch đảo qua hai động phủ liền kề nhau, đều trống không, không có người ở, chỉ vào bên cạnh nói.

“Ta cảm thấy động phủ bên cạnh kia, có vẻ phong thủy tốt hơn.”

“Mời!”

Trong mắt Huyền Không hiện lên vẻ tán thưởng, quả nhiên đúng như những gì tông môn nói, với những khó khăn gian khổ của tán tu, phạm là người có thể đột phá Trúc Cơ kỳ đều có chỗ phi thường.

Ví dụ như người trước mắt này, cẩn thận tỉ mỉ, không cần sĩ diện!

.....

Bên trong động phủ, khách và chủ ngồi xuống.

Huyền Không lấy bàn ghế, bộ trà từ trong túi trữ vật ra, rồi lại cẩn thận lấy ra hai mảnh lá trà, nhìn thấy ánh mắt kỳ lạ của Chu Dịch, lại nhin đau lấy ra thêm hai mảnh.

“Đạo hữu chớ trách, loại trà này là do một vị tiên bối trong tông môn trồng, vô cùng giá trị.”

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Chấp sự trấn thủ linh mạch có quyền to, quản lý đến trăm dặm linh điền, mà còn thiếu linh thạch

hay sao?”

Chương 112: Huyền Không chân nhân.

Huyền Không lắc đầu nói: “Linh thạch cũng không thể nào mua được hết tất cả linh vật, ví dụ như loại linh trà này có thể làm thần hồn phát triển, mười năm mới thu hoạch một lần, bao nhiêu con mắt trong tông môn đang nhìn chăm chăm vào đây.”

“Vô công bất thụ lộc, đạo hữu có mục đích gì?”

Chu Dịch không thể đoán được ý của Huyền Không, nên cho dù là tuyệt thế linh vật cũng không dám cho vào miệng, lỡ đâu lại chứa chú thuật kỳ lạ nào đó thì sao.

“Không giấu gì Đường đạo hữu.”

Huyền Không nói: “Hằng năm trong tông môn đều có nhiệm vụ, chiêu mộ được tán tu chân nhân, chân quân, sẽ được khen thưởng công huân phong phú. Đất đai Đại Càn cần cỗi, ta tọa trấn ba mươi bốn năm, đạo hữu là người đầu tiên ta nhìn thấy.”

Chu Dịch hỏi: “Công huân! Chân truyền Đan Đỉnh Tông mà cũng cần công huân sao?”

“Ngàn năm trước thì không cần.”

Huyền Không giải thích nói: “Hiện giờ ngoài được sư tôn ban thưởng, truyền thụ, những công pháp linh vật khác trong tông môn, không có thứ nào mà không phải dùng công huân để đổi lấy, đệ tử chân truyền thì chỉ được ưu đãi hơn một chút mà thôi. Những việc này, sau khi đạo hữu gia nhập, tự có người thông báo.”

Ánh mắt Chu Dịch sâu thẳm, làm bộ uống một ngụm lá trà, thật ra thì đã nhổ vào trong Sơn Hà đỉnh.

Ngàn năm trước, chuyện Đan Đỉnh Tông nâng tư chất của đồ đệ được nhận vào, và thay đổi quy định của tông môn, có lẽ hai chuyện này có liên quan đến nhau.

“Lai lịch của ta không rõ ràng, đạo hữu không sợ ta là thám tử của Ma môn sao?”

“Khí tức của đạo hữu công chính thuần hậu, chắc chắn là công pháp chính đạo, làm sao có thể là tà ma ngoại đạo, còn về phần Luyện Khí kỳ ra làm sao..... Tiên đạo quý trọng sự

tranh đua, có đôi khi làm việc cũng khó tránh khỏi chuyện tàn nhẫn, tông môn sẽ không so đo.”

Chập chập.

Ý tứ của Huyền Không rất rõ ràng, Đan Đỉnh Tông không so đo quá khứ, dùng công pháp phán đoán chính tà.

“Đương nhiên, khi mới vào tông môn thì cũng không thể tiếp xúc được với hạch tâm của tông môn, cho dù có thám tử ma đạo, cũng khó mà làm được.”

“Đa tạ sự thẳng thắn của đạo hữu .”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, lại hỏi: “Tại sao khi ta đi vào trong thành thị, đạo hữu lại biết được ngay lúc đó?”

“Hộ sơn đại trận của thành thị có thể tra xét tu vi.”

Huyền Không cười nói: “Trước đây có một vài vị chân nhân, ẩn nấp trong thành thị tu hành, tạo nên nhiều loạn không nhỏ, bắt đặc dĩ mới thêm trận pháp này.”

Chu Dịch hơi gật đầu, Đan Đỉnh Tông gần như chặn đứng con đường phía trước của tán tu, không bái nhập tông môn thì khó có thể khiến tu vi tăng lên.

“Ta có quen với Sở chân nhân, không biết hắn đã bái nhập Đan Đỉnh Tông hay chưa?”

“Sở đạo hữu đã lớn tuổi, cho dù bái nhập tông môn cũng khó có thể tiến cảnh, cho nên lựa chọn trở về địa linh của gia tộc để dạy dỗ hậu bối.”

Khi Huyền Không nhắc đến chân nhân của hoàng tộc Sở quốc, giọng nói bình lặng không gọn sóng, dường như còn có chút khinh thường.

“Bái nhập quý tông cần phải chú ý những gì?”

Chu Dịch hỏi: “Ví dụ như công pháp truyền thừa, tuổi tác, tư chất vv có bị kiểm tra hay không?”

“Không cần, chỉ cần để lại một tia khí tức pháp lực, tránh bị tà ma đóng giả là được.”

Huyền Không nói: “Nếu như trong tương lai tích góp đủ công huân, đạo hữu sẽ được nâng lên thành đệ tử chân truyền, cần

lưu lại một sợi thần hồn, nếu như gặp nạn ở bên ngoài, trường bối trong tông môn sẽ giải cứu hoặc báo thù cho đạo hữu.”

Chu Dịch nhớ lại chuyện của Kỷ Thịnh: “Đệ tử chính thức cũng không cần sao?”

Huyền Không lắc đầu nói: “Đệ tử chính thức là đệ tử bình thường, không thể với đến truyền thừa trấn tông, vì vậy quản lý không nghiêm ngặt. Sau khi đạo hữu vào tông môn, vẫn cần tích lũy công huân, nhanh chóng tấn chức đệ tử chân truyền mới tốt.”

“Đa tạ đạo hữu chỉ điểm.”

Chu Dịch không đồng ý, cũng không có cự tuyệt.

Sự khống chế của Đan Đỉnh Tông đối với tán tu hoặc là nói tu sĩ ở Vân Châu vượt quá dự tính của hắn, tu sĩ Luyện Khí kỳ thì đã phải chịu đủ các loại bóc lột, áp bách, khiến cho các tu sĩ mỗi ngày mệt mỏi tích góp linh thạch nộp địa tô trả nợ, vậy nên tu vi tự nhiên cũng sẽ bị tụt xuống.

Người may mắn tu hành đến Luyện Khí hậu kỳ, Đan Đỉnh Tông lại khống chế Trúc Cơ đan, dễ dàng giám sát được sự tăng giảm của Trúc Cơ chân nhân.

Những Trúc Cơ chân nhân có lai lịch không rõ ràng, có thể là ngoài ý muốn có được Trúc Cơ đan, hoặc là đến từ những châu lục bên ngoài, thậm chí đâm đại đánh bừa mà trúng với xác suất một trên một trăm, thì đều phải đối mặt với vấn đề linh mạch.

Lựa chọn né tránh sự khống chế của Đan Đỉnh Tông, tu vi khó có thể tăng lên, thêm vào đó là thiếu thốn các loại truyền thừa, thực lực chênh lệch rất lớn so với chân nhân của tông môn, cuối cùng chỉ có thể lạng lề chết già.

Lựa chọn báii nhập Đan Đỉnh Tông, lắcc mình biến hoá thành người cùng chiến tuyến, cũng tương đương với việc đưa bản thân mình vào phạm vi khống chế của Đan Đỉnh Tông.

Mục đích cuối cùng của việc tại sao Đan Đỉnh Tông lại làm như vậy chính là ngăn cấm Vân Châu xuất hiện chân quân hoang dại!

“Đan Đỉnh Tông chấp chương Vân Châu mấy ngàn năm, không biết đã có bao nhiêu người kinh tài tuyệt diệu xuất hiện, nhưng mà có ba chương ngại này, mấy ngàn năm sau cũng không có ai có thể lay động được địa vị thống trị đó.”

Chu Dịch cân nhắc hiểu thấu đạo lý trong đó, nhưng lại không dự tính lật đổ con quái vật khổng lồ này.

Cho dù có thấy chương mắt, sẽ lựa chọn đến những châu vực khác sống mấy vạn năm, trơ mắt nhìn Đan Đỉnh Tông bị khí vận chi tử lật đổ.

Trên đời không có vương triều vĩnh hằng, tông môn tiên đạo cũng giống như vậy!

Chu Dịch nhớ lại một vị cố nhân, nói: “Lúc ta tu hành ở ngoài lãnh thổ, bất ngờ có được bút ký của Thanh Tịnh chân quân, rất có ích cho tu hành Luyện Khí, không biết đó có phải là tiền bối của quý tông hay không?”

“Đạo hữu quả thực có duyên với tông môn!”

Huyền Không thở dài nói: “Thanh Tịnh chân quân đã tọa hóa mấy chục năm, chôn ở Thần Hỏa Phong, sau này đạo hữu có thể đến tế bái.”

“Đáng tiếc không thể bái tạ trực tiếp rồi.”

Chu Dịch xác định Tĩnh Hư chính là Thanh Tịnh chân quân biến thành, may mắn không lưu lại ở Tiểu Đan Sơn.

Chương 113: Như đã từng quen.

Lúc đầu khi đến mượn sách, uống rượu có thể coi như là hẩn còn trẻ, hoặc là đã dùng Trú Nhan đan dược, có rất nhiều tán tu trong thành thị đều dùng khuôn mặt giả để tu hành. Nếu như lại gặp nhau một lần nữa, bị chân quân nhận ra khuôn mặt thật, thì e rằng sẽ gặp nguy hiểm về tánh mạng.

“Như vậy xem ra, dựa vào việc sống lâu mà nấp ở phạm tục cũng không an toàn.....”

“Ai biết được lão nhân hàng xóm, có phải là Nguyên Anh lão quái nào đó hay không!”

“Huyền Không sư huynh, sau khi gia nhập tông môn, thì có thể trở thành chấp sự quản lý linh mạch hay không?”

Chu Dịch đã quyết định gia nhập Đan Đỉnh Tông, môn phái chính đạo có truyền thừa mấy ngàn năm, dù sao thì cũng tốt hơn tà ma ngoại đạo.

Các chương ngại trùng trùng thiết lập ở ngưỡng tu vi Kim Đan, Nguyên Anh, nếu không phải là đại kiếp nạn, thì khó có thể bước qua được.

Đợi cho đến khi đại kiếp nạn tới, Chu Dịch đã chuồn mất rồi, không thể nào chôn cùng tông môn được. Nếu có thể giúp tông môn bảo lưu được một ít điển tịch, để tránh cho truyền thừa bị đoạn tuyệt, vậy thì thật sự là quá tốt!

“Đường sư đệ có điều không biết rồi, chuyện chấp sự linh mạch vô cùng quan trọng, chỉ có đệ tử chân truyền mới có thể đảm nhiệm.”

Huyền Không khâm phục mức độ mặt dày của đối phương, nề mặt phần công huân to lớn, cũng phải tỏ ra thân thiết xưng huynh gọi đệ.

Chu Dịch nghe vậy thì cảm thấy đáng tiếc, cũng hiểu được cách làm của Đan Đỉnh Tông.

Chấp sự linh mạch thu hoạch được rất nhiều linh thạch, là một sự trợ giúp lớn lao trong việc tấn chức chân quân, một công

việc béo bở như vậy thì làm sao có thể để cho người ngoài được lợi chứ.

“Huyền Không sư huynh, sư đệ còn có chút việc, có thể lưu lại đây một thời gian không?”

Huyền Không gật đầu đồng ý: “Không sao, nhiều nhất là có thể ở lại phường thị một năm, vậy thì động phủ này là nơi sư đệ ở tạm.”

“Đa tạ sư huynh!”

Ánh mắt Chu Dịch lập loè, xem ra phần thưởng cho việc chiêu mộ tán tu chân nhân không hề nhỏ, đáng để cho Huyền Không chiếu cố như vậy.

.....

Khu giao dịch.

Sau khi Chu Dịch từ biệt Huyền Không, che giấu khí tức, đi dạo khắp nơi như năm đó.

Để phân biệt những linh vật ở những hàng ven đường, chỉ cần dùng thần thức đảo qua, thật giả lập tức hiện ra, nhanh hơn nhiều so với dùng pháp lực kiểm tra từng cái.

“Quả nhiên, giá cả của linh đan, pháp khí tăng lên rất nhiều.”

Chu Dịch bán cho Tiểu Đan các không ít Bồi Nguyên Đan, Hoàng Long đan, đổi lấy rất nhiều hạt giống linh dược có thuộc tính Mộc, đáng tiếc không có những chủng loại quý hiếm, hoặc là những hạt giống linh dược đặc biệt thì không bán cho người ngoài.

Chương quầy của cửa hàng biệt Chu Dịch là luyện đan sư, lập tức đồng ý đủ loại hứa hẹn để lôi kéo, không thành công cũng không tức giận.

Nghe nói Chu Dịch đang tìm kiếm hạt giống linh dược có thuộc tính mộc, chủ động chỉ điểm cho hắn đến Mịch Duyên các ở góc Tây Nam, mấy ngày trước vừa mới có một loại linh dược đặc biệt.

“Đa tạ, sau này ta sẽ đến chỗ người bán đan dược.”

Chu Dịch không hề nói dối hay lừa gạt, chẳng qua là ‘sau này’ có chút xa xôi, có lẽ cháu chắt của chương quầy cũng đều đã

chết.

Mịch Duyên các.

Nhìn bảng hiệu thì không biết là buôn bán thứ gì, trong tiệm cũng rất vắng vẻ, chỉ có một lão đạo sĩ mơ màng sắp ngủ, gối đầu trên quầy.

Chu Dịch đã tu hành Dưỡng Thần thuật hơn hai trăm năm, cảm giác cực kỳ nhạy bén, sau khi tấn chức Trúc Cơ lại sinh ra thần thức, mơ hồ cảm thấy lão đạo sĩ có chút quen thuộc, nhưng xác nhận là chưa bao giờ gặp mặt.

Có lẽ là một vị đạo hữu nào đã từng là bạn bè của hắn, thay hình đổi dạng đến Tiểu Đan Sơn mở cửa hàng.

“Vị đạo hữu này, nghe nói ở chỗ ngươi có linh dược đặc thù có thuộc tính Mộc sao?”

Lão đạo sĩ đánh giá Chu Dịch một lát, lập tức trưng ra vẻ mặt ý cười, từ trong túi trữ vật lấy ra một thân cây màu đỏ đậm.

“Có biết huyết Đăng Yêu không?”

“Đương nhiên là biết.”

Trong mắt Chu Dịch hiện lên vẻ vui mừng, huyết Đăng Yêu được đặt tên là Yêu, thật ra là thực vật, nó cần nuốt tinh huyết yêu thú mà sinh trưởng, mọc ra huyết Linh quả có thể tăng thêm huyết khí, cường hóa thân thể.

Năm đó lấy máu của con bò vàng hơn ba mươi năm máu tươi, dùng Linh Sâm bổ trợ thì hiệu quả rất chậm, nếu có huyết Đăng Yêu thì hoàn toàn có thể rút ngắn thời gian.

“Không biết nhánh huyết Đăng Yêu này giá thể nào?”

“Lão đạo không thiếu gì ba mươi năm mươi khối linh thạch.”

Giọng của lão đạo sĩ thay đổi, hỏi: “Đạo hữu chính là luyện đan sư?”

Chu Dịch gật đầu nói: “May mắn có được chút truyền thừa, chỉ biết luyện chế hai loại đan dược là Bồi Nguyên Đan, Hoàng Long đan.”

“Lão đạo là Linh Hư, cũng biết luyện mấy loại đan dược.”

Linh Hư nói: “Lão đạo có lập một nhóm hội họp nhỏ, trao đổi với nhau về chuyện tu hành, kinh nghiệm luyện đan, chỉ cần đạo hữu đồng ý tham gia, thì cảnh Huyết Đăng Yêu thì tặng cho đạo hữu.”

Mặt Chu Dịch lộ vẻ chần chờ, nói: “Địa điểm tụ họp ở đâu?”

“Tất nhiên là bên trong phường thị.”

Linh Hư thấy dáng vẻ Chu Dịch như vậy, ý cười càng thêm ôn hòa xán lạn: “Cũng không phải là tà tu dụ dỗ người ta chạy ra bên ngoài, đạo hữu có thể đi hỏi thăm hỏi thăm, lão đạo cũng có chút tiếng tăm ở phường thị này.”

“Như vậy thì tốt.”

Chu Dịch như trút được gánh nặng nói: “Ta vẫn luôn tự mình mò mẫm, cũng muốn giao lưu với đồng đạo luyện đan.”

“Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ.”

Linh Hư đưa Huyết Đăng Yêu, rồi nói: “Nhớ kỹ là mỗi hạ tuần sẽ tụ họp một lần, địa điểm ở động phủ số 325.”

“Nhớ rồi.”

Chu Dịch rủ mắt xuống, trên mặt lộ ra một ý cười cổ quái.

.....

Sau khi rời khỏi Mịch Duyên các.

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, xác nhận không có người theo dõi, cũng không trở về động phủ, mà là trực tiếp rời khỏi Tiểu Đan Sơn.

Bay ra khỏi đó hơn hai trăm dặm, tìm đại một đỉnh núi đáp xuống.

“Chưa xác định chính xác những gì Huyền Không nói, thì vẫn nên cẩn thận cho chắc.”

‘Chu Dịch sư huynh’ gọi sao mà thân thiết vậy, thật ra hẳn bán tín bán nghi đối với Đan Đỉnh Tông, còn cần phải đến những phường thị khác xác nhận, đồng thời phải thăm dò Huyền Vũ chân nhân.

Dù sao thì cũng hung hăng đánh một quyền, nhiều năm qua đi rồi, không biết nàng còn có nhớ hay không.

Chương 114: Như đã từng quen (2)

“Vốn dĩ tính toán trực tiếp chuẩn luôn rồi, coi như uống không của Huyền Không hai ly trà, nào ngờ có người tự dâng tới cửa. Không biết là nhân quả báo ứng, hay là do đi đêm lắm thì có ngày gặp ma đây nữa!”

Chu Dịch thở dài lắc đầu, lấy trận bàn trận kỳ ra, bày ra tiểu Ngũ Hành trận cùng Tụ Linh trận.

Phất tay rải mấy chục khối linh thạch ra, linh khí trong phạm vi ba bốn trượng chóng bốc lên, có thể sánh với linh khí trong đầm nước lạnh.

Linh Sâm ngàn năm nhảy ra từ trong lòng, ôm linh thạch hít lấy hít để từng ngum lớn, vốn dĩ thân hình của nó dài như một cây củ cải trắng, bởi vì bị cắt ngắn quá nhiều, biến thành tròn vo như một trái bóng.

Chu Dịch lấy Huyết Đăng Yêu đặt xuống đất, bắt đầu thi triển Ngọc Lộ quyết.

Huyết Đăng Yêu khác với những linh dược bình thường, không có rễ cũng không cần gieo trồng trong linh điền, chỉ cần đặt ở nơi linh khí đầy đủ, liên tục cho nó uống máu yêu thú, là có thể lớn lên kết trái.

Pháp lực Trúc Cơ kỳ ngưng tụ ở đầu ngón tay, từng sợi tuổi thọ dung nhập vào trong đó.

Cho đến dung nhập đủ hai trăm năm tuổi thọ, Chu Dịch mới cảm nhận được ngũ tạng lục phủ có dấu hiệu lão hóa, Tạo Hóa Ngọc Lộ biến thành màu xanh đen.

Đạo Quả hơi chấn động một chút, trong giây lát đã khôi phục lại như lúc ban đầu.

“Đột phá cảnh giới, hoàn toàn không cảm nhận được tuổi tác nhiều lên, nếu không thi triển Ngọc Lộ quyết, còn tưởng rằng là Trúc Cơ giả nữa chứ.”

Chu Dịch suy đoán là do tuổi thọ của mình quá dài rộng, mà tuổi thọ của tu sĩ Trúc Cơ kỳ chỉ là hai trăm năm, quá nhỏ bé nên không cảm nhận được.

Linh Sâm ngàn năm nhìn thấy Tạo Hóa Ngọc Lộ, nhìn không chớp mắt, trong mắt toàn là sự chờ mong cùng khát vọng, nhưng không dám quấy rầy Chu Dịch thi pháp, sợ lại bị cắt cho mấy đao.

Tạo Hóa Ngọc Lộ nhỏ lên Huyết Đăng Yêu, dây leo chỉ cao nửa thước, lớn lên với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, sau khi thân của nó to bằng cánh tay, dài ra bốn năm trượng, cũng không thấy nó mọc ra cành cây hay tán lá, phần giữa thân nhô lên hai quả hình tròn.

Sau khi hai quả hình tròn kia trưởng thành, chính là Huyết Linh quả.

“Ngọc Lộ quyết có tác dụng là tốt rồi.”

Chu Dịch thu Huyết Đăng Yêu vào túi trữ vật, đợi đến khi tìm được phần tiếp theo của công pháp Thần Ngưu Biến, tốc độ tu hành sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Đảo mắt đã mười ngày trôi qua.

Hạ tuần.

Chu Dịch trở lại Tiểu Đan Sơn, thu liễm khí tức đi vào động phủ số 325.

Trong viện đã có tám vị tu sĩ, đều là Luyện Khí hậu kỳ, lão đạo sĩ Linh Hư nhìn thấy Chu Dịch đi vào, vội vàng tiến lên nghênh đón.

“Chư vị, đây là đạo hữu mới của hội chúng ta.”

Linh Hư giới thiệu nói: “Đường đạo hữu cũng là luyện đan sư, sau này chư vị muốn mua sắm linh đan, có thể tiết kiệm được không ít linh thạch.”

“Tham kiến chư vị đạo hữu.”

Chu Dịch chấp tay hành lễ, những người khác nghe nói là luyện đan sư, tức khắc nhiệt tình đáp lời.

Sau khi làm quen với nhau, bắt đầu ngồi luận đạo.

Linh Hư giảng thuật đầu tiên, chỉ thấy hắn lấy ra một viên Bồi Nguyên Đan, dạy cách phân biệt phẩm chất của những đan dược cùng loại.

“Lão đạo chỉ biết luyện chế Bồi Nguyên Đan, nhưng là bảo đảm viên nào cũng là tinh phẩm.....”

Chu Dịch nhìn tinh phẩm Bồi Nguyên Đan trước mặt, gần như có thể xác định, lão đạo trước mặt chính là Huyền Thanh năm đó .

“Thuật biến hóa như vậy thật sự là huyền diệu, khuôn mặt, pháp lực, khí tức đều có thay đổi. Nếu không phải thần hồn của ta nhạy bén, rồi lại cao hơn một đại cảnh giới, thì không thể nào phát hiện ra sơ hở!”

“Người ham muốn đan quyết của ta, vậy chớ trách ta nhắm vào pháp thuật của người.”

Suy nghĩ của Chu Dịch thay đổi thật nhanh, trên mặt vẫn rạng rỡ nụ cười, đến phiên hắn luận đạo thì chậm rãi nói.

“Về thuật luyện đan, ta không tinh thông bằng Linh Hư đạo hữu, vậy nên sẽ giảng một chút về Lôi Pháp.....”

Lôi Pháp!

Linh Hư nhíu mày, tiếp tục nghe, phát hiện hoàn toàn bất đồng với những gì mà mình đã học được, lại tự tin vào sự tinh diệu trong thuật biến hình của hắn, nên không còn nghi ngờ.

Chu Dịch lĩnh ngộ Ngũ Lôi thuật hơn trăm năm, sau khi đạt đến tu vi Trúc Cơ thì lại có thêm lĩnh ngộ mới, giảng giải bí quyết thi pháp một cách trôi chảy.

Mọi người nghe như si như say, cho đến một lúc lâu sau khi Chu Dịch nói xong, thì vẫn còn đang trong trạng thái lĩnh ngộ.

Sau khi tụ họp kết thúc tốt đẹp, Chu Dịch tạm biệt chư vị đạo hữu.

Đợi sau khi được một quãng khá xa, lắc mình biến thành một lão đạo đầu bạc xua lạ, âm thầm quan sát hướng di chuyển của Linh Hư.

Linh Hư đả tọa luyện khí, niệm kinh, luyện đan như bình thường, mấy ngày tiếp theo đều là như vậy.

“Chẳng lẽ trên đời lại có người giống nhau đến như vậy?”

Chu Dịch đang cân nhắc nên thăm dò như thế nào, thì Linh Hư có hành động mới.

Linh Hư rời khỏi động phủ, bay khỏi Tiểu Đan Sơn từ phía Bắc, sau khi điều khiển pháp khí phi hành hơn trăm dặm, chui vào trong một sơn động vô danh.

Chu Dịch không đi theo vào, mà đổi một phương hướng khác, kích hoạt Hành Thổ châu chui vào trong lòng ngọn núi. Xác định vị trí gần sơn động, thần thức đảo qua quả nhiên phát hiện Linh Hư, đang bố trí trận kỳ.

Bên ngoài trận kỳ có một tấm bia mộ cổ xưa, cũ nát và những đồ vật khác như trấn mộ thú, cửa mộ....

“Đang làm giả huyết mộ của tu sĩ sao? Quả nhiên đúng là thằng cha Huyền Thanh kia!”

Chu Dịch không lập tức hành động, mà cũng bắt chước hẩn bố trí tiểu Ngũ Hành trận ở cửa hang động, nấp ở một bên chờ tập kích hẩn.

Sư tử vô thỏ cũng phải dùng toàn lực!

Huyền Thanh hay gọi là Linh Hư không biết đã giết bao nhiêu tu sĩ, Lữ đầu có được mấy thủ đoạn bất ngờ khủng bố, cũng chưa biết chừng có thể tiêu diệt cả Trúc Cơ chân nhân.

Ước chừng hai ba canh giờ.

Linh Hư bố trí trận pháp xong, nhìn dáng vẻ thì chỉ mới hoàn thành được một phần, còn cần không ít thời gian nữa mới có thể bắt đầu lừa gạt chém giết.

Đi đến cửa sơn động, đang muốn điều khiển pháp khí phi hành, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện từng mảng từng mảng mây ngũ sắc.

“Trận pháp? Có người theo dõi!”

Linh Hư vận chuyển pháp lực, đang muốn lấy phù triện từ trong túi trữ vật ra, hơn mười tia sấm sét âm âm rớt xuống.

Vụt vụt vụt!

Chương 115: Thả bò về rừng.

Linh quang liên tục sáng lên, năm sáu kiện pháp khí hộ thân tự động kích hoạt, cản lại tất cả tia sấm sét, nhưng mà Chu Dịch căn bản không cho Linh Hư cơ hội kịp phản ứng, liên tục giáng xuống ba bốn đợt sấm sét.

Ầm ầm ầm!

Linh Hư hóa thành xác cháy sém mà chẳng hay biết gì, lại bị một thanh phi kiếm chém xuống, chém nát thi hài thành bảy tám mảnh.

Chu Dịch chui lên từ dưới lòng đất, bắt lấy túi trữ vật của Linh Hư, phát tay giáng thêm vài tia sấm sét xuống, bỏ cho thi hài kia nổ tung thành tro bụi, chẳng thể nào biến thành lệ quỷ cương thi được.

“Cảm giác áp đảo của đại cảnh giới, quả nhiên không tệ!”

.....

Tìm bừa một sơn động vô danh.

Chu Dịch dùng pháp lực hóa thành bàn tay, bắt lấy túi trữ vật của Linh Hư, đứng cách xa mấy trượng mở ra.

Leng keng!

Mấy trăm vật phẩm ào ào rơi xuống, pháp khí, sách, ngọc bội v.v, xếp thành một ngọn núi nhỏ.

“Thằng cha này đã giết bao nhiêu tu sĩ rồi chứ?”

Chu Dịch nhớ lại hành động cẩn thận của Linh Hư, mua đến năm sáu pháp khí hộ thân, lập tức đi vào trong núi bắt mấy con thỏ hoang, ném vào trong đám đồ đó.

Thỏ hoang run rẩy cả người, kêu thảm thiết vài tiếng, rồi lại hóa thành một đồng nước mắt.

“Một người giết hơn mười người, cho dù có trận pháp hỗ trợ, cũng không thể tránh được những chuyện bất ngờ, cho nên đã chuẩn bị sẵn cho tình huống thân tử đạo tiêu sao?”

Chu Dịch thi triển linh vũ thuật, liên tục xối rửa đồng vật phẩm nhiều lần, rồi lại đi bắt thả hoang đến thử nghiệm, kịch độc đã biến mất không còn nữa.

“Sau này những chiến lợi phẩm có được từ đấu pháp, cần phải dùng những vật còn sống để thử nghiệm, tránh đụng phải thứ âm độc..... Ừ, ta cũng tìm mấy loại kịch độc có thể độc chết Trúc Cơ chân nhân, đấu pháp không địch lại thì vứt túi trữ vật chạy trốn!”

Tu Tiên giới cũng có có kịch độc, thậm chí còn có công pháp dùng độc để tu hành, trong đó tương đối nổi tiếng có thi độc, cổ độc.

Chu Dịch xem xét di vật của Linh Hư, phần lớn là pháp khí trung hạ phẩm, một ít điển tịch rất hữu dụng, sau khi phân loại cất đi.

Xem xét từng miếng ngọc bội, có không ít bút ký luyện đan, ghi chép kỹ càng tỉ mỉ phương thức để bảo đảm rằng tất cả Bồi Nguyên Đan đều là tinh phẩm, có đề cập đến việc luyện linh dược, khống chế lửa, kỹ xảo hợp đan vv.

“Rõ ràng có thể dựa tay nghề để kiếm linh thạch, tại sao lại giết người phóng hỏa!”

Chu Dịch tiếp tục tìm kiếm mục tiêu, rốt cuộc tìm được thuật biến hóa từ trong một miếng ngọc bội.

《 Hóa hình thuật 》 .

Người sáng tạo ra thuật pháp này quan sát quá trình Yêu tộc hóa hình, thay đổi hình thái, khí tức một cách triệt để, từ đó sinh ra cảm ngộ, cuối cùng sáng tạo ra phương pháp biến hóa này, sau khi tu sĩ thi triển thuật pháp này thì khí tức đại biến, cho dù là người thân cận cũng khó phát hiện ra sơ hở.

Nửa tháng sau.

Chu Dịch dùng tay pháp quyết, pháp lực vận chuyển, từ một người thanh niên chậm rãi hóa thành một khuôn mặt trung niên hàm hậu.

“Pháp thuật này thật kỳ diệu!”

“Đúng lúc đến vực Thiên Dương, bãi phỏng Huyền Vũ chân nhân. Nếu như nàng không nhận ra, thì sẽ đến Đan Đỉnh Tông

bái sư, nếu như bị phát hiện thân phận, thì với thực lực bây giờ của ta, cũng có thể dễ dàng trốn thoát!”

“Trường hợp sau cũng không sao, chờ thêm mấy chục mấy trăm năm nữa, đợi đến khi Huyền Vũ chết đi là được!”

.....

Phía Đông Nam của Sở quốc .

Bên ngoài vực Thiên Dương bên cạnh.

Vào lúc Chu Dịch đi ngang qua trung tâm của Sở quốc, rõ ràng cảm nhận được chỗ của con bò vàng, chỉ cách nơi này hơn trăm dặm.

“Đợi sau khi gặp được Huyền Vũ, rồi sẽ đến đón con bò. Nếu có thể báỉ nhập Đan Đỉnh Tông, con bò là một sơ hử cực lớn, còn phải có sắp xếp khác!”

Thả người nhảy vào vực sâu, khi đến gần trận pháp của phường thị thì đứng trên không, pháp lực nhẹ nhàng chạm vào.

Sau một lát.

Huyền Vũ bay ra từ đám mây mù, mấy chục năm trôi qua nhưng dung mạo cũng không thay đổi, chỉ là vẻ mặt càng thêm lạnh lùng.

Chu Dịch cười chấp tay nói: “Tham kiến Huyền Vũ chân nhân, bản đạo là Sa Ngộ, tán tu Sở quốc, may mắn đột phá thành công Trúc Cơ, đặc biệt đến để hỏi thăm làm sao để báỉ nhập Đan Đỉnh Tông!”

“Thì ra là Sa đạo hữu!”

Huyền Vũ biết được ý đồ của người đến, ý cười thấp thoáng trên môi, nói: “Không phải phiền phức gì đâu, để bản đạo tiến cử là được. Sau khi vào tông môn, trưởng lão giao việc là sự tôn của bản đạo.”

“Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ.”

Chu Dịch đến gần hơn một chút, cố ý nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Huyền Vũ, dò hỏi: “Không biết trong tông môn, có bao nhiêu người có dáng đẹp như đạo hữu?”

“Đáng chết!”

Mây liễu Huyền Vũ dựng ngược, phát tay bắn ra mấy chục quả cầu lửa.

Chu Dịch đã dự liệu trước, hóa thành độn quang bay khỏi vực Thiên Dương, chui vào dưới lòng đất bỏ chạy theo hướng Bắc.

“Với cái tính tình hung bạo này của Huyền Vũ, nếu như nhận ra thân phận của ta, tất nhiên sẽ không kìm chế được mà ra tay.”

“Năm đó giao thủ chỉ trong giây lát, cho dù chỉ lưu lại vài tia khí tức, cũng khó có thể lưu lại đến mấy chục năm. Huống chi, hiện tại đã thi triển hóa hình thuật, đến ngay cả khí tức pháp lực đều thay đổi!”

“Như vậy, có thể yên tâm gia nhập Đan Đỉnh Tông!”

Chu Dịch cảm nhận theo huyết khế, đi vào trong một dãy núi.

Nơi này chỉ cách con bò khoảng hai ba mươi dặm, Chu Dịch chui lên từ dưới đất, khởi động hồn khế gọi bò vàng xuất hiện.

Ước chừng nửa canh giờ.

Bò vàng chân đạp mây, bay ra từ trong núi, dừng lại bên người Chu Dịch, trù mến cộ đầu.

Ùm bò!

Từ trong tiếng kêu của con bò vàng, Chu Dịch biết được, năm đó trước khi Huyền Vũ trở về, nó đã bỏ chạy như điên ra khỏi phường thị về hướng Đại Càn.

Kết quả trên đường gặp phải Sở chân nhân, sau khi thi pháp chế trụ bò vàng, mỗi ngày nuôi nó, cho nó ăn ngon uống no, hy vọng có thể khiến cho bò vàng nhận chủ, sau này che chở cho Sở quốc hai ba trăm năm.

“May mắn mà nuôi cho người mập lên, nếu không..... Đợi đến khi Sở chân nhân chết đi, chiếm linh địa của Sở quốc, đoạt luôn truyền thừa gia tộc của hắn!”

Ùm bò!

Bò vàng biết được tính tình của chủ nhân, cũng không trông cậy vào hắn để báo thù, gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

“Ngươi nhi, một thời gian nữa, ta phải bái nhập Đan Đỉnh Tông.”

“Ngươi đến Thập Vạn Đại Sơn tu hành, chiếm giữ một mảnh địa vực làm địa bàn. Sau này nếu như Đan Đỉnh Tông gặp nạn, toàn bộ Vân Châu đều không an toàn, ta sẽ vào núi tìm ngươi lánh nạn!”

Chương 116: Môn đồ Đan Đỉnh.

“Ngưu nhi, đến địa vực của Yêu tộc nhớ phải cẩn thận đề phòng!”

“Chủ nhân ta đây tại sao có thể bình an mà đột phá tu vi Trúc Cơ, gần như không gặp nguy hiểm gì, thật ra rất đơn giản, chính là..... Chạy!”

“Chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay, chạy là thượng sách, đợi sóng gió trôi qua lại trở về, hoặc là dứt khoát đổi nơi khác để tu hành. Tu Tiên giới mệnh mông bao la, đừng mãi chôn chân ở một chỗ!”

Chu Dịch lấy ra một miếng ngọc bội, nói: “Ngưu nhi, ngọc bội này để lại cho ngươi, bên trong có đúc kết linh ngộ Độn Pháp trong mấy năm nay.”

Mu mu mu!

Bò vàng nuốt ngọc bội vào trong bụng, kêu lên vài tiếng, biểu thị là nó đã nhớ rõ.

“Ngưu ngưu, tính tình của ngươi nhân hậu ôn hòa, rất khó sống sót ở Tu Tiên giới. Sau này đi ra ngoài, nhớ kỹ gặp phải yêu mà đấu không lại thì nhường nhịn, chờ đến khi thực lực hơn hẳn nó hoặc là khi nó gặp nạn, rồi đến bỏ đá xuống giếng, một chân dẫm chết nó.....”

Chu Dịch ân cần dặn dò hồi lâu, sống chung với con bò mấy chục năm, sớm đã coi nó như là bạn bè.

Năm đó bò vàng xả thân báo ân cho lão nông, Chu Dịch vẫn còn nhớ rõ ràng, loài yêu biết báo ân, đáng tin cậy hơn nhiều so với con người có lòng lang dạ thú!

Ùm bò!

Bò vàng đi vòng quanh Chu Dịch vài vòng, hai móng trước hạ xuống, “bịch” một tiếng quỳ xuống, nước mắt chảy xuôi theo khóe mắt.

Chu Dịch xoa sừng bò, nói: “Chớ làm như vậy, sau này ta không còn ba được nữa, sẽ đến nhờ cậy ngươi.”

Linh Sâm ngàn năm chui từ trong lòng ra tới, thở ngắn than dài, do dự một lát nhin đau phun ra một ngụm tinh hoa.

Tròn vo óng ánh giống như giọt sương, vừa xuất hiện thì linh khí nồng đậm tản ra, cỏ cây chung quanh lớn lên với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được. Tinh hoa như giọt sương dừng lại trước trán của con bò vàng, bỗng nhiên thẩm thấu vào bên trong, hóa thành sinh cơ bùng bùng mạnh mẽ.

Chu Dịch liếc mắt nhìn Linh Sâm một cái: “Thằng nhãi nhà ngươi, còn giầu nghề đấy! Ngươi thể hiện sớm hơn thì cần gì phải cắt gọt ngươi thành quả bóng chứ hả?”

“Tiên trưởng, ta buồn ngủ quá a!”

Linh Sâm ngàn năm không biết phải biện minh cho mình ra sao, dứt khoát mắt nhắm lại, chui vào trong lòng ngực của Chu Dịch gả vờ ngủ.

Bầu không khí đang lên cao trào, Chu Dịch đang chuẩn bị nói vài câu cảm động, thì nghe được một tiếng gầm phát ra từ nơi xa.

“Tiểu tặc từ đâu đến, dám trộm bò của bọn chân nhân!”

Từ hơn hai mươi dặm xa, một luồng độn quang hùng hùng hổ hổ bay tới, khi đến gần thì có thể nhìn thấy đó là một lão đạo mặc áo tím.

Lão đạo đang muốn kích hoạt pháp khí, giáo huấn kẻ trộm bò, rồi khi nhìn thấy người đứng bên cạnh con bò vàng, là một người khổng lồ cao đến ba bốn trượng.

Trên đầu có sừng vàng, hai cánh tay to như xà nhà, chân như cột trụ, khí tức hung hãn ập vào trước mặt.

Độn quang hơi ngừng lại, rồi sau đó bay về phía trước với tốc độ nhanh hơn, trong miệng không ngừng kêu la.

“Tên trộm bò, nói ngươi đấy, còn dám chạy! Còn không dừng lại..... Bọn chân nhân sắp nổi điên rồi!”

Trên mặt đất.

Chu Dịch nhìn chân nhân trấn quốc Đại Sở, bay qua đỉnh đầu, giật mình một cái, cảm xúc bay đầu mất tiêu rồi.

“Ngưu nhi, tạm thời ly biệt.”

“Núi cao sông dài, sau này còn gặp lại!”

Dứt lời, khôi phục hình người, khổng chế độn quang bay về hướng Tây Bắc.

Phía Bắc của Đại Sở là Đại Càn, Tây Bắc là Khánh quốc, tại một nơi tuyệt địa có ngàn dặm đầm lầy khí độc trong nước, là phường thị của Đan Đỉnh Tông.

Chu Dịch xuất thân từ Đại Càn, cho nên không tính toán nhờ Huyền Không tiến cử, mà lại có xích mích với Huyền Vũ, cho nên tìm một nơi xa lạ, không thể điều tra được xuất thân lai lịch ngược lại càng thêm an toàn.

.....

Miền Đông Trung cách Vân Châu ba ngàn dặm.

Non xanh nước biếc, núi non trùng điệp, trong núi nhiều có kỳ trân dị thú.

Hôm nay.

Hai luồng độn quang bay đến từ phía Đông, xẹt qua vòm trời, đi vào bên trong dãy núi.

“Chu sư đệ, không xa phía trước chính là bản bộ tông môn.”

Huyền Vân là chấp sự của phường thị Đại Trạch, một năm trước một người tên là Chu Cương có tu vi Trúc Cơ, tới cửa muốn bái nhập Đan Đỉnh Tông, trời giáng một công huân cực lớn khiến cho tâm trạng của hắn vô cùng vui vẻ.

Hai mắt Chu Dịch lập loè, từ trên vòm trời nhìn xuống mấy chục dặm phía trước, chỉ là một ngọn núi thâm cốc bình thường, không hề có dấu vết trận pháp cấm chế.

“Huyền Vân sư huynh, bản đạo kiến thức nông cạn, phải chăng tông môn ẩn náu ở trong động thiên phúc địa?”

Ba năm trước đây Chu Dịch đã chạy tới Khánh quốc, quanh quần bên ngoài phường thị Đại Trạch, sau khi thăm dò biết được tính tình của Huyền Vân ôn hòa, nổi danh là người hiền lành trong Đan Đỉnh Tông, mới yên tâm nhờ hắn tiến cử.

“Cái gọi là động thiên phúc địa, xuất phát từ ghi chép trong điển tịch thời thượng cổ, chưa từng có người thật sự nhìn thấy, hoặc chỉ là lời nói vô căn cứ mà thôi.”

Từ nhỏ Huyền Vân đã sống ở Đan Đỉnh Tông, nhưng nhắc đến chuyện này thì rất là đặc ý: “Nhưng mà, tông môn bản bộ trải qua mấy ngàn năm thiết lập, không phải động thiên, nhưng cũng hơn hẳn động thiên!”

Dứt lời, Huyền Vân đứng trên không trung, lấy ra lệnh bài chân truyền màu bạc từ trong túi trữ vật ra.

Pháp lực rót vào bên trong, lệnh bài bùng lên linh quang, bầu trời phía trước cách đó không xa xuất hiện từng vòng sóng gợn, một lát sau hiện ra một cánh cửa, nhìn xuyên qua cửa động có thể nhìn thấy cảnh sắc bên trong.

“Chu sư huynh, mời.”

Huyền Vân đi phẩy trước bước một bước vào bên trong, Chu Dịch do dự một lát, rồi bước theo sau.

Mới vừa vào trong động thiên, Chu Dịch đã phát hiện linh khí nồng đậm ập vào trước mặt, ngẩng đầu nhìn thấy mặt trời chói chang treo trên không trung, nhìn thời gian giống như ở thế giới bên ngoài. Trông về phía xa, núi cao ngàn trượng xông thẳng vào biển mây, nó kéo dài về hai phía đông tây như một con Thanh Long nằm ngang.

Biển mây mênh mang, bóng núi ẩn hiện.

“Tổ sư bố trí cấm chế trận pháp vô thượng, khắp ba ngàn dặm linh mạch, thoáng như động thiên.....”

Huyền Vân hứng thú bùng bùng giới thiệu, ngọn núi cao nhất ẩn trong mây mù là Thần Hỏa Phong, cũng là khu vực trung tâm của Đan Đỉnh Tông. Những sườn núi cao thấp hai bên ngọn Thần Hỏa Phong đều có tên riêng của mình, địa giới mấy trăm dặm phía trước có bình nguyên ao hồ, núi non sông dài.

Chương 117: Ngũ Linh Chân Kinh.

Chu Dịch nhìn xuống mặt đất, non xanh nước biếc, có không ít đạo quan, cung điện, thường xuyên có độn quang bay qua bay lại trong đó.

“Thỉnh giáo sư huynh, linh mạch dài đến ba ngàn dặm, chẳng lẽ là Thiên cấp?”

“Trên đời chỉ có một Thiên cấp linh mạch, đó chính là tổ mạch, linh mạch của tông môn chỉ đứng sau cái này. Sư đệ mau theo ta xuống dưới, tuy rằng tông môn chưa có quy định cụ thể về môn quy, nhưng cũng có người quan sát trên không trung.”

“Lỡ đâu khiến cho lão tổ của Thần Hỏa Phong chú ý, thần thức đảo qua nhớ rõ dáng vẻ, thuận miệng nói một câu thì ngày tháng sau này cũng không dễ chịu lắm đâu.”

Huyền Vân độn quang đáp xuống cách mặt đất ba bốn trượng, đi trước dẫn đường, ước chừng phi hành hơn trăm dặm, phía trước cách đó không xa xuất hiện một cung điện ba tầng.

Trên tấm bảng của cung điện có đề hai chữ ‘Thanh Minh’.

“Đệ tử đến đây đăng ký, gồm những vụ việc như nhận công việc, đổi công huân vv đều được xử lý ở đây, thường được gọi là Ngoại Vụ điện.”

Ở cửa Ngoại Vụ điện có không ít tu sĩ, tốp năm tốp ba xếp thành hàng, đang thấp giọng bàn tán, hoặc dùng pháp lực truyền âm.

Chu Dịch không dám vọng động dùng thần thức tra xét, chỉ dám phán đoán dựa vào khí tức, đại đa số đều là tu sĩ Luyện Khí kỳ, Trúc Cơ chân nhân chưa đến một hai phần.

Bước vào Ngoại Vụ điện, vậy mà lại có bố cục tương tự như văn phòng của phường thị, giống như cha truyền con nối.

Đệ tử chân truyền Huyền Vân rất có danh tiếng ở tông môn, đệ tử đang đứng sau quầy tiếp đón, sau khi nhìn thấy hắn thì vội vàng đứng dậy thi lễ.

“Tham kiến Huyền Vân sư thúc, không biết đến đây xử lý chuyện gì?”

Huyền Vân giới thiệu nói: “Đây là Chu Cương chân nhân, tán tu Trúc Cơ, muốn báỉ nhập tông môn.”

“Tham kiến Chu sư thúc.”

Đệ tử cung kính nói: “Trong tông môn, trưởng lão của các núi khi thu nhận đệ tử mà không cần kiểm tra thì gồm có hai nơi là Minh Chúc, Vân Long, không biết sư thúc dự tính báỉ nhập vào môn hạ của vị chân quân nào?”

Khi Chu Dịch đến đây thì đã biết được, hai ngọn núi bên cạnh ngọn Thần Hỏa Phong được Kim Đan chân quân chấp chương.

Ngoài những đệ tử có Thiên linh căn ra, thì sau khi đột phá Trúc Cơ thì có thể lựa chọn báỉ sư, căn cứ vào sở thích bất đồng của các chân quân, thì những điều kiện yêu cầu cũng không giống nhau.

Sau khi báỉ sư có thể được chân quân truyền thụ đạo pháp, nếu như may mắn, có tư chất tốt, hoặc là biết đồ ngộ sư phó, không cần phải tiêu tốn công huân, cũng có thể có được công pháp linh vật quý giá.

Chu Dịch trầm ngâm một lát, lắc đầu nói.

“Việc này để sau hẵng nói, bản đạo tạm thời tự mình tu hành là được.”

Trong Đan Đỉnh Tông có không ít đệ tử tự mình tu hành, có đủ công huân thì có thể đổi được vị thứ chân truyền, những công pháp, thần thông học được không hề kém hơn so với việc báỉ sư, điều khác nhau giữa hai điều này chỉ là chân quân giảng pháp, chỗ dựa, độc môn bí truyền.

Chu Dịch còn chẳng thể tán chức chân truyền, chỉ vì lo ngại việc lưu lại ngọc bội có thần hồn, mấy trăm mấy ngàn năm vẫn bất diệt.

Báỉ sư lại càng không thể, thường xuyên lắc lư qua lại dưới mắt của chân quân, nói không chừng ngày nào đó sẽ bị lộ bí mật về tuổi tác.

Chỉ có hai mục đích để Chu Dịch báỉ sư Đan Đỉnh Tông.

Linh khí và truyền thừa.

Những thứ khác có thể tránh được thì tránh, ít khiến cho người ta chú ý đến, làm một kẻ vô hình trong tông môn.

Đệ tử tiếp đón cũng không cảm thấy kỳ lạ, hơn một nửa Trúc Cơ chân nhân trong tông môn, đều không báai sư chân quân.

Nguyên nhân của chuyện này thì rất nhiều, đại đa số là một lòng khổ tu, không muốn tham dự vào những thế lực phức tạp trong tông môn, cũng có tự tin là sau này có thể ngưng đan, cũng có người có bí mật không muốn người khác biết.

“Chu sư thúc, đây là hai lệnh bài thân phận, mời ngài in vào trong đó một tia pháp lực.”

Lệnh bài đệ tử của Đan Đỉnh Tông có ba màu, vàng bạc đồng tương ứng với chân truyền, chính thức, ký danh, trận pháp cấm chế bên trong cũng khác nhau, quyền hạn có được cũng không giống nhau.

Chu Dịch tiếp nhận lệnh bài, pháp lực độ vào bên trong, cảm nhận được cấm chế rắc rối phức tạp bên trong.

Pháp lực hợp nhất thành một thể cùng cấm chế, người ngoài nhặt được hoặc là cướp được lệnh bài, vì khí tức pháp lực không giống nhau, khó có thể mở được lối ra vào Đan Đỉnh Tông, cũng khó có thể sử dụng công huân bên trong lệnh bài — Chu Cương, người Đàm Châu Khánh quốc.

Chu Dịch có được lệnh bài thân phận, cái còn lại do tông môn cất giữ, cùng Huyền Vân đi đến tầng hai nhận động phủ.

“Sư huynh, động phủ trong tông môn có cần linh thạch hay không?”

Quá khứ làm ruộng ở Tiểu Đan Sơn vẫn còn đang hiện ra rõ ràng trước mắt, đầu năm bận rộn đến cuối năm, kết quả tính toán thu hoạch thì như làm không công.

“Sư đệ cứ nói đùa, đó là để bán cho người ngoài, đệ tử trong tông môn thì sao phải thu linh thạch chứ.”

Huyền Vân chuyển giọng, nói: “Nhưng mà cứ mười năm cần phải hoàn thành một nhiệm vụ bên ngoài, cũng không phải là làm không công, dựa vào mức độ khó dễ mà khen thưởng công huân.”

“Bình thường là những nhiệm vụ gì?”

Trong lòng Chu Dịch đã có chút suy đoán, Vân Châu bị Đan Đỉnh Tông cai trị như một cái thùng sắt vững chắc, ngoài linh mạch ra thì chỉ có rải rác mấy Trúc Cơ, thứ đáng để gọi là nhiệm vụ bên ngoài thì rất có khả năng là liên quan đến Ma đạo.

“Phía Bắc của tông môn là Thiên Ma tông Ký Châu, phía Tây là Quỷ Vương tông Quỳnh Châu, phía Nam là Thập Vạn Đại Sơn, tính cả Yêu tộc ở Đông Hải, có thể nói là bốn chiến địa!”

Huyền Vân nghiêm nghị nói: “Tâm tư hủy diệt tông môn của tà ma ngoại đạo là bất tử, ta và những đệ tử tông môn, tất nhiên là phải trăm yếu trừ ma!”

“Đáng ra nên vậy.”

Chu Dịch rất nỗ lực mà ủng hộ, thật ra thì đang tính toán, làm sao để bình an vượt qua được nhiệm vụ trừ ma.

Đấu pháp chém giết là không thể nào, nếu thật sự bị ép vào đường cùng trốn đến phạm tục phá bỏ công pháp tu hành lại từ đầu, đổi một loại công pháp khác tu hành đến Trúc Cơ kỳ, một lần nữa bái nhập Đan Đỉnh Tông. Đáng tiếc Hóa Hình quyết chỉ là thay đổi khí tức bên ngoài, bản chất pháp lực của Quy Nguyên Quyết không thay đổi, nếu không có thể bớt đi rất nhiều phiền toái.

Chương 118: Ngũ Linh Chân Kinh (2)

Đệ tử phụ trách phát động phủ ở tầng hai, cung kính lấy ra bản đồ của Đan Đỉnh Tông.

Hình dạng tổng thể thì vừa hẹp vừa dài, từ đỉnh Thần Hỏa Phong chia về hai hướng Nam Bắc, phía Nam có diện tích lớn động phủ nhiều, phía Bắc thì ngược lại.

Chu Dịch không hành xử khác người, lựa chọn một động phủ không người ở phía Nam, cách Thần Hỏa Phong hơn bốn trăm dặm.

Động phủ nằm trên đỉnh của Tiểu Tuyên Sơn, vì trên sườn núi có một nguồn linh tuyến nên được đặt tên như vậy, bởi vì vị trí địa lý tương đối hẻo lánh, cho nên những động phủ được xây dựng ở đó đều không có người ở, tương đương với việc Chu Dịch độc chiếm một vùng núi nhỏ.

“Tiếp theo đến tầng ba đòi công pháp nhập môn.”

Huyền Vân nhắc nhở nói: “Chu sư đệ nhớ lựa chọn cẩn thận, chỉ có phần công pháp nhập môn đầu tiên là được nhận miễn phí, sau này nếu muốn tu hành những truyền thừa khác, đều cần phải dùng công huân để đổi.”

Chu Dịch hơi gật đầu, trong lòng đã có mục tiêu.

Sau hơn một trăm năm tu hành ở phường thị, thăm dò rất nhiều loại công pháp Trúc Cơ kỳ, kết quả nếu như không phải giá cả quá cao, thì là chất lượng công pháp quá kém, cái nào hơi tốt một chút đều là căn cơ của gia tộc, tuyệt đối không bán.

Cho nên loại công pháp nhập môn được nhận miễn phí, chỉ có thể lựa chọn phương pháp tu hành Trúc Cơ kỳ.

Người phụ trách tiếp đón ở tầng ba chính là ba Trúc Cơ chân nhân, Huyền Vân giới thiệu từng người, lần lượt là phụ trách đổi công huân, sai sự tông môn, ngoại vụ trừ ma.

Mắt Chu Dịch hơi chứng lại, ba người này có thể nói là chức thấp quyền cao.

Đổi công huân nhìn thì như chức vụ văn thư trong cơ quan, thật ra thì hiểu rất rõ ưu khuyết điểm của công pháp bí thuật,

tùy tiện chỉ điểm một hai câu thì đủ để dùng cả đời.

Làm việc vất trong tông môn thì có người tốt có người xấu, trong đó có những chỗ nào có lợi, những chỗ nào lừa gạt, nếu như không phải là người quen thân thì sẽ không báo cho biết. Những chỗ có lợi thì còn liên quan đến việc đấu pháp chém giết, biết trước được những ngoại vụ nhẹ nhàng, là có thể bớt đi một lần mạo hiểm.

Huyền Vân cũng hiểu rõ việc này, mỉm cười chào hỏi từng người, Chu Dịch cũng nhớ kỹ đạo hào của ba người này.

Huyền Dật, Lý Mục, Tiêu Xa.

Người phụ trách trao đổi công huân là Huyền Dật, tóc trắng xoá, mặt mang tử khí, đáng vẻ tuổi thọ chẳng còn bao nhiêu nữa.

Huyền Không nói: “Huyền Dật sư huynh, đây là Chu sư đệ mới nhập môn, vào đây để đổi công pháp đầu tiên.”

Chu Dịch vội vàng thi lễ: “Tham kiến Huyền Dật sư huynh.”

Huyền Dật cũng không đáp lại, tùy tay lấy ra một miếng ngọc bội: “Tự xem đi.”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, nhìn thấy nhiều môn công pháp, bí thuật bên trong miếng ngọc bội, kèm theo tên là bản giới thiệu sơ lược.

“Thiên Mộc quyết, Thanh Viêm Huyền công, Triền Tâm Thuật, Liệt Lôi Chú.....”

Ước chừng có hơn một trăm loại, ngoài những loại không phải công pháp ra thì còn lại hơn ba mươi sự lựa chọn, Chu Dịch trầm ngâm một lát đã có quyết định.

“Huyền Dật sư huynh, ta chọn Ngũ Linh Chân Kinh.”

Trong rất nhiều công pháp chỉ có một môn công pháp có đầy đủ Ngũ Hành, sau khi tu thành thì lại có thêm một môn pháp thuật Ngũ Hành Độn, được gọi là trong ngũ hành thì không có gì là không thể xuyên qua được. Đồng thời, bởi vì ngũ hành đầy đủ, nên sẽ làm tăng xác suất ngưng kết Kim Đan lên một chút.

Huyền Dật lấy ra một lệnh bài trao đổi, đánh vào vài đạo pháp quyết.

“Cầm lệnh bài đến Công Pháp điện lấy là được.”

Nói xong, hai mắt hơi khép lại, mơ màng như sắp ngủ.

Chu Dịch khom người cảm tạ, cùng Huyền Vân rời khỏi Ngoại Vụ điện.

Huyền Vân truyền âm nói: “Thân phận của ba vị này đều không đơn giản, sau này cần nên kính trọng họ, Huyền Dật sư huynh nhìn thì khó tính, nhưng thật ra là người công bằng nhất.”

“Đa tạ sư huynh chỉ điểm.”

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Huyền Dật sư huynh thoát nhìn có chút.....”

“Ngưng đan thất bại, khó khăn lắm mới giữ được tánh mạng, pháp lực khó tiến thêm, chỉ có thể trông mắt nhìn tuổi thọ hao hết.”

Huyền Vân thở dài nói: “Thiên linh căn còn như thế, thì đám người có tư chất như ta với người, sau này khi ngưng đan, thì có lẽ sẽ chết dưới ba mươi sáu đạo thiên kiếp thôi.”

“Tiên đạo khó khăn, chỉ có thể cố gắng mà thôi!”

Chu Dịch nhíu mày, cho dù là Trúc Cơ sơ kỳ, cũng nên suy nghĩ đến khó khăn khi kết đan.

Độ khó của việc ngưng đan gấp hơn mười lần so với khi đột phá Trúc Cơ, lại không thể thử lại nhiều lần như khi đột phá tu vi Trúc Cơ, cơ bản là chỉ cần một lần đột phá thất bại, may mắn giữ được mạng dưới thiên kiếp, cũng sẽ bị chặt đứt con đường sau này.

“Chu sư đệ có thể vượt qua vô số tán tu, đạo tâm kiên định hơn rất nhiều đệ tử tông môn!”

Huyền Vân tán thưởng một tiếng, nói: “Sư đệ lấy được công pháp rồi, có thể đến động phủ tu hành. Nhớ rõ trong vòng một tháng đến Ngoại Vụ điện, nhận công việc trong tông, từ nay về sau chỉ còn lại việc khổ tu thôi.”

Chu Dịch gật đầu nói: “Đa tạ sư huynh tiên cử, sau này tất có báo đáp.”

“Ta cũng là vì công huân, thêm muốn một môn bí thuật lâu lắm rồi, có thể đổi được nó sớm hơn mấy năm.”

Huyền Vân chấp tay nói: “Công việc phùng thị bận rộn, tạm thời biệt ly, ngày sau có cơ hội lại cùng nhau luận đạo.”

Dứt lời, hóa thành độn quang rời đi.

Chu Dịch khẽ lắc đầu, còn chẳng để lại ngọc phù đưa tin, hiển nhiên là không tin tưởng vào lai lịch của mình.

Trong mắt những tu sĩ đích truyền trong tông môn, tán tu bên ngoài giống như một đám chó điên, vì mấy viên linh thạch mà sống chết chém giết, vì một viên đan dược thì có thể giết người đoạt bảo, quả thực không thể nói lý.

Nhưng họ lại không ngờ đến người cung cấp nuôi dưỡng đề bọn họ có thể thanh tu, chính là vô số tán tu tầng dưới chót kia.

“Thôi, người chán ghét chó cũng không tệ, bớt được nhiều phiền toái.”

Chu Dịch tự giấu một tiếng, đến Công Pháp điện lấy Ngũ Linh Chân Kinh, hóa thành độn quang bay về phía Tiểu Tuyền Sơn.

Tiểu Tuyền Sơn.

Trên đạo quan trong đỉnh núi.

Mây mù ngũ sắc bao phủ, không thể nhìn rõ cảnh tượng bên trong.

Đạo quan có diện tích hơn mười trượng, trước sau hai cửa ra vào, không đủ thì có thể tự xây thêm.

Chương 119: Hắc phong độc hỏa.

Phân chia giai cấp trong Tu Tiên giới rõ ràng, mỗi khi tu sĩ tăng lên một cảnh giới, là có thể tự nhiên được bớt đi rất nhiều hạn chế, cho đến mức độ muốn làm gì thì làm tiêu dao tự tại.

Tiền viện dùng để đãi khách, hậu viện thì xây dựng phòng để tu hành, phòng luyện đan, dược điền vv.

Huyết Đăng Yêu giống như một con mãng xà màu đỏ đậm, bò uốn lượn bên trong dược điền, Linh Sâm ngàn năm lặn qua lộn lại, phát ra tiếng cười vui vẻ.

Linh mạch cấp địa, tập trung hết tinh hoa của cả một châu, cho dù là những vùng ven ngoài rìa thì linh khí cũng gấp mấy lần ở Tiểu Đan Sơn.

Chu Dịch đang ngồi xếp bằng trong phòng luyện công, pháp lực Quy Nguyên Quyết trong cơ thể đã hoàn toàn chuyển hóa, từ màu xanh nhạt hóa thành ánh sáng ngũ sắc.

Bởi vì không có linh căn, Luyện Khí hơn hai trăm năm đều đầy đủ ngũ hành, mới có thể tu thành Ngũ Linh Chân Kinh nhanh như vậy.

“Thử dùng Ngũ Hành Độn Thuật!”

Chu Dịch bắt pháp quyết, thúc giục pháp lực màu vàng đậm trong đan điền, thân hình chậm rãi hòa vào trong lòng đất.

“Tốc độ di chuyển chậm hơn một chút so với Hành Thổ châu, nhưng mà luyện tập nhiều lần, cảnh giới tăng lên, sớm muộn gì cũng có thể vượt qua. Hơn nữa ngũ hành luân chuyển, gặp phải kim loại, sông ngầm chặn đường, đỡ phải đi vòng qua.”

Thử nghiệm từng loại Ngũ Hành Độn Thuật, Chu Dịch chậm rãi ngưng công, tiếp theo là quá trình rèn dũa.

Cho đến khi pháp lực ngũ hành biến hóa dựa theo suy nghĩ, dễ dàng không chế, là có thể xuyên qua được bất kỳ vật gì nằm trong ngũ hành.

“Đảo mắt nửa tháng trôi qua, đã đến lúc đến lĩnh công việc trong tông môn rồi.”

Công việc trong tông môn là con đường ổn định duy nhất để thu được công huân, những nhiệm vụ tạm thời thì vừa khó khăn, hoặc là có rất nhiều người cùng tranh dành, Chu Dịch chắc chắn sẽ không tham dự vào, có lẽ ngày một nào đó sẽ công bố nhiệm vụ.

Chu Dịch thi triển thuật pháp thổ động, đi vào trong Ngoại Vụ điện.

Ở tầng một có mấy chục đến cả trăm đệ tử Luyện Khí kỳ mặc thanh bào đang tập trung, đều là đang chờ đợi nhiệm vụ tạm thời mới, có lẽ có thể giành được một nhiệm vụ tốt vừa đơn giản lại nhiều công huân.

Ví dụ như chân nhân hoặc chân quân bế quan, cần người chăm sóc dược viên, loại nhiệm vụ này vừa nhẹ nhàng, còn có thể kết giao với trưởng bối.

Bỗng nhiên nhìn thấy có người chui lên từ dưới nền đất, tất cả mọi người xôn xao xuất hiện vẻ kinh ngạc, lần đầu tiên nhìn thấy một tu sĩ không thèm quan tâm đến hình tượng như vậy, khi nhìn thấy đạo bào màu xanh lam thì vội vàng khom người thi lễ.

“Tham kiến sư thúc.”

“Ừ.”

Chu Dịch hơi chững lại, mỉm cười đáp lời.

Tu tiên gần ba trăm năm, chưa từng được nhiều tu sĩ thi lễ đến vậy, cảm giác không tồi.

Trực tiếp đi vào tầng ba của Ngoại Vụ điện, mỉm cười chào hỏi ba vị đồng đạo, rồi sau đó nói với Lý Mục.

“Lý sư huynh, lần này sư đệ đến đây để nhận nhiệm vụ của tông môn.”

“Chuyện nhỏ chuyện nhỏ.”

Mặt Lý Mục mang ý cười, lấy ra một miếng ngọc bội nói: “Hiện nay những chỗ thiếu người làm việc đều ở trong này, tùy sư đệ lựa chọn, nhìn trúng cái nào thì lấy cái đó.”

“Đa tạ sư huynh.”

Chu Dịch không đoán ra được tính tình của ba người, không cố tình nịnh bợ tặng lễ, thần thức đảo qua ngọc bội.

Diện tích bản bộ Đan Đỉnh Tông trải dài ngàn dặm, nó chiếm diện tích gấp mười mấy lần so với thủ đô của kiếp trước, cho dù đại đa số địa giới là núi sông ao hồ, thì có rất nhiều vị trí cần có người trông giữ, xử lý.

Trong đó công việc thượng đẳng như là canh gác cung điện, trông giữ được điện, luyện đan luyện khí v.v, tất cả đều đã được ghi chú đủ số người rồi.

Công việc trung đẳng ví dụ như là giảng đạo công khai, hòa giải tranh chấp, phân chia việc vật v.v, thì có một vài chỗ trống, nhưng mà phải mất nhiều thời gian, xử lý không tốt thì còn có rắc rối về sau.

Công việc hạ đẳng về cơ bản đều thiếu người, hoặc có thể nói là làm việc chưa được bao lâu, thì đã tìm cơ hội đổi một công việc khác tốt hơn.

Chu Dịch xem xét từng cái một, bỏ đi những công việc chiếm dụng nhiều thời gian, phải giao tiếp nhiều với người khác, rồi lại bỏ đi những công việc làm chung với vài vị chân nhân.

Ba điều kiện này gộp chung với nhau, về cơ bản thì đã loại bỏ hết chín mươi chín phần trăm công việc, chẳng còn lại mấy công việc để Chu Dịch có thể lựa chọn.

Trúc Cơ chân nhân vừa mới gia nhập tông môn, Đan Đỉnh Tông cho lựa chọn miễn phí công pháp một lần, đã để cho Chu Dịch nhìn thấy cơ hội kiếm chát, cho nên cần phải hạn chế giao tiếp với người khác, tránh làm người quen sinh nghi.

Ánh mắt Chu Dịch đảo qua những công việc còn sót lại, cuối cùng dừng lại ở một trong số đó.

“Đồi hồi lỗi, động Hắc Phong.....”

Đồi hồi lỗi nằm ở nơi âm u của Thần Hỏa Phong, là một vách đá dựng đứng cao đến mấy trăm trượng, thẳng đứng, như được đục khắc bằng đao rìu.

Phần giữa của vách đá thẳng đứng này có một hang động kỳ dị thông với chỗ sâu bên trong địa mạch, hàng năm phun trào hắc

phong, độc hỏa ra bên ngoài, những thứ này ngoài có thể luyện chế pháp khí hệ phong hỏa ra thì không còn tác dụng khác.

Dân số Đan Đỉnh Tông đông đảo, không ít người vi phạm môn quy, nếu như những sai sót bình thường thì sẽ bị khấu trừ công huân, lỗi lầm nghiêm trọng hơn một chút thì sẽ bị phạt đến hang động ở đồi hồi lỗi, nếu như phạm lỗi nghiêm trọng hơn nữa thì chính là tội lớn phản tông nghịch tổ, trực tiếp đánh cho hồn phi phách tán.

“Canh gác Hắc Phong động ở đồi hồi lỗi, phụ trách giám sát những đệ tử bị phạt, tránh bị hắc phong, độc hỏa nhập thể, cứu chữa không kịp thời thì sẽ thân tử đạo tiêu.”

“Bị hắc phong, độc hỏa ảnh hưởng, khiến linh khí hỗn loạn vẫn đục. Khi canh gác ở Hắc Phong động hoàn toàn không thể lên lút tu hành, cho nên tông môn tăng khen thưởng công huân lên, cũng ít có người đến đó nhận việc!”

Chu Dịch nhìn chằm chằm hồi lâu vào công việc này, rất vừa lòng với những điều kiện ở đây, nên đã trả lại miếng ngọc bội.

“Lý sư huynh, ta quyết định đến đồi hồi lỗi làm việc.”

“Được, hả?”

Lý Mục ngạc nhiên nói: “Hắc Phong động cũng không thể tu hành, người có chắc không?”

Tu tiên vẫn đạo, chuyện hàng đầu chính là tu hành, cảnh giới tu vi tăng lên, tất nhiên là không thể thiếu công huân. Kim Đan chân quân trong tông môn, tùy tiện giảng một chút về thuật luyện đan, là có thể kiếm được một bó lớn công huân.

Chương 120: Chân long cửu biến.

“Chắc chắn.”

Chu Dịch thở dài một tiếng, tìm một lấy cớ: “Tư chất tứ linh căn, đột phá được tu vi Trúc Cơ đã là may mắn ngập trời rồi, nếu còn muốn có chút khả năng để kết đan, chỉ dựa vào khổ tu là không thể nào làm được.”

“Thì ra là thế.”

Lý Mục gật đầu đồng ý, ghi chép công việc tông môn vào trong lệnh bài thân phận.

Ở cửa vào của Hắc Phong động có bố trí trận pháp cấm chế, người không có lệnh bài làm việc thì không mở cửa được, vào không được, những công việc khác cũng có hạn chế tương tự.

“Đa tạ sư huynh.”

Chu Dịch kiềm chế sự vui sướng trong lòng, ở trong Hắc Phong động sẽ ít tiếp xúc với người khác, thì có thể dễ dàng đổi thân phận khác, lại đến nhận miễn phí mấy môn bí thuật hộ thân.

“Tiêu sư huynh, bây giờ có thể xem ngoại vụ trừ ma không?”

“Bất kỳ lúc nào cũng có thể.” Tiêu Xa nói rồi đưa cho hắn một miếng ngọc bội.

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua ngọc bội, nhìn không được khế lắc đầu, ngoại vụ trừ ma hiện tại có thể nhận để thực hiện được, thì tất cả đều là những công việc còn sót lại sau khi đã được người khác chọn lựa, mức độ nguy hiểm cao.

Mức độ khó dễ của ngoại vụ trừ ma chênh lệch rất lớn, mà tông môn chỉ hạn chế mười năm một nhiệm vụ.

Vì thế mà những nhiệm vụ đơn giản thì dành nhau mà làm, nhiệm vụ khó khăn thì để đó mà không ai làm, cho nên Tiêu Xa, người có thể biết trước được nhiệm vụ, có quyền thế kinh người.

“Đa tạ sư huynh, ta tạm thời tu hành một đoạn thời gian.”

Chu Dịch trả lại ngọc bội, đi đến trước người Huyền Dật, cung kính nói: “Sur huynh, có thể cho ta một phần danh mục công pháp được không, sư đệ sẽ cẩn thận nghiên cứu, đợi đến khi đủ công huân thì sẽ đến đòi.”

Hai mắt Huyền Dật nửa khép nửa mở, không nói gì, trực tiếp ném ra một miếng ngọc bội.

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, mặt lộ vẻ kinh ngạc vui mừng, chấp tay cảm tạ: “Đa tạ sư huynh đề điểm, sư đệ không quấy rầy người nghĩ ngơi!”

Đợi Chu Dịch ly xa.

Lý Mục tặc lưỡi ngạc nhiên nói: “Thằng cha kia làm sao mà đột phá Trúc Cơ được chứ, còn chẳng biết cách hiệu kính cấp trên nữa là?”

“Mấy năm nay ngươi vẫn chưa phát hiện ra sao? Tán tu đến từ bên ngoài, gần như chia làm hai loại.”

Tiêu Xa nói: “Một là kiêu ngạo, thanh cao, dù sao thì cũng ngoi lên từ vô số tán tu, tất nắm thiên mệnh. Hai là cẩn thận tỉ mỉ, làm việc chu đáo toàn diện, sợ bị người khác khinh thường.”

Lúc này.

Huyền Dật mơ màng sắp ngủ, bỗng nhiên chợt một câu: “Cả hai đều không được, cần phải trung dung.”

Hai người Lý, Tiêu nghe thấy vậy, liên tục phụ họa.

“Sư huynh nói có lý.”

Cho dù là tương lại bị chặt đứt, Huyền Dật cũng là cường giả Giả Đan cảnh, thực lực địa vị chỉ đứng sau Kim Đan chân quân.

Huyền Dật liếc mắt nhìn hai người kia một cái, nể tình là đồng nghiệp nhiều năm nên nhắc nhở.

“Những lời này sau này ít nói, mười sáu núi thì có bảy vị tán tu trưởng lão, truyền vào trong tai bọn họ cũng không phải là chuyện gì tốt đâu!”

Động phủ trong Tiểu Tuyên Sơn.

Sau khi Chu Dịch trở về, lập tức xem xét thẻ ngọc có chứa danh sách công pháp.

“Đan Đỉnh Tông không hổ là bá chủ Vân Châu, danh sách mà đệ tử bình thường có thể đổi được có đến hơn một vạn loại công pháp.”

Nhìn sơ lượt danh sách trong thẻ ngọc một lần, phát hiện không chỉ có công pháp tu hành, mà còn có công pháp thượng cổ, tứ nghệ tu tiên, bí thuật thần thông, có thể nói chỉ cần có dư dả công huân, thì đủ để cho đệ tử bình thường học cả đời.

“Chỉ là giá trị của những công huân này.....”

Chu Dịch xem mục lục ở phía sau, hử một cái là có giá trên cả vạn, mà trông coi đòi hỏi lỗi một năm chỉ được tám mươi điểm công huân.

“Nếu không có ngoại vụ trừ ma, trông coi đòi hỏi lỗi một ngàn năm cũng không sao, nhưng mà mạo hiểm chỉ vì công huân, vậy thì không đáng.”

Tất nhiên là trong Đan Đỉnh Tông có những phương pháp khác để lấy được công huân, nếu không chỉ dựa vào làm nhiệm vụ và trừ ma, như vậy thì sẽ gây chậm trễ việc tu hành, về lâu về dài thì bất lợi đối tông môn.

Chu Dịch mới đến, dự tính quan sát tình hình, đợi đến khi quen thuộc với tông môn rồi thì sẽ tính toán lại.

“Chọn mục tiêu để trao đổi trước đã.”

Chu Dịch suy tư một lát, vẫn chọn lựa dựa theo điều kiện như trước, điều đầu tiên chính là thời gian tu hành phải hơn một trăm năm, lập tức loại trừ hơn chín mươi phần trăm công pháp có trong danh sách.

Sau khi xem xét từng cái, rất nhanh chóng đã chọn ra được mục tiêu, lựa chọn đầu tiên chính là một thuật pháp luyện linh.

“Cửu Chuyên Luyện Linh Thuật, năm ngàn điểm công huân, giá cả tương đối rẻ. Tu thành một vòng, có thể cô đọng một phần chất lượng pháp lực, gia tăng uy lực của pháp thuật. Tu thành chín vòng, pháp lực gần như ngưng tụ thành thực thể, uy lực thi pháp tăng lên gấp nhiều lần!”

“Đồng thời, tu thành một vòng, lập tức gia tăng một phần trăm xác suất kết đan, chín vòng có thể gia tăng mười phần trăm xác suất.”

“Môn bí thuật này dường như nằm ở trạng thái bị động, sau khi đại thành sử dụng những loại pháp thuật như Độn Pháp, Lôi Pháp vv, uy lực đều sẽ tăng lên về diện rộng.”

Chu Dịch vừa lòng gật đầu, ngoài thời gian tu hành hơi dài ra, thì đây gần như là một bí thuật hoàn mỹ.

Dựa theo miêu tả trong danh sách, bí thuật này không có liên quan gì đến thiên phú linh căn, thuộc về loại công pháp tích lũy rèn luyện qua thời gian, đại khái thì mất năm sáu mươi năm để tu thành một vòng.

Có không ít đệ tử Đan Đỉnh Tông đổi loại thuật pháp này, nhưng mà ít có người tu đến chín vòng đại thành, đa số chỉ tu thành một vài vòng tăng cường pháp lực, cho nên giá để đổi lấy nó hơi thấp.

“Một loại công pháp khác mà có thời gian tu luyện dài, là khuyết bản của Chân Long Cửu Biến, thượng cổ công pháp !”

“Trong khuyết bản này có hai môn bí thuật, lần lượt là Độn Thuật dùng tinh huyết của Ứng Yêu để tu luyện và pháp thuật Sát Phạt dùng tinh huyết Hồ Yêu để tu luyện, sau khi đại thành thì có thể biến thành hình dạng của Ứng và Hồ.”

Chu Dịch xem sơ lược công pháp, trong mắt hiện lên tinh quang, pháp thuật này dường như là phần tiếp theo của Thần Ngưu Biến, hoặc có thể nói là Chân Long Cửu Biến không hề phân biệt trước sau.

Chương 121: Chân long cứu biến (2)

“Chân Long Cứu Biến, với cái tên như vậy, vậy thì công pháp hoàn chỉnh còn có các loại biến hóa như Hư, Thỏ, Xà vv hay sao?”

Thần Ngưu Biến là thủ đoạn sát phạt mạnh nhất của Chu Dịch hiện này, khiến cho thể tu, công kích, phòng ngự đều tăng lên trên diện rộng, cho nên Ứng biến, Hồ biến này tuyệt đối không thể bỏ qua được.

“Giá cả..... Ba vạn công huân!”

“Năm đó chỉ cảm thấy Lý sư huynh lừa gạt người ta, hiện tại xem ra, đúng là tặng cho đại cơ duyên!”

Chu Dịch cẩn thận cân nhắc, những loại công pháp có giá cao thì đại khái là có đính kèm hai mấy chữ như ‘thượng cổ’, ‘chân long’, thật ra thì sĩ bình thường căn bản khó có thể tu thành, cho dù Trúc Cơ chân nhân cũng là như thế.

Mua một lượng lớn tinh huyết của yêu thú như Ứng và Hồ, chưa kể đến chuyện phải tiêu tốn một lượng lớn linh thạch, mà bản thân việc này đã là một chuyện rườm rà tốn thời gian.

Chăn nuôi yêu thú thì lại càng không đáng tin, sau khi lấy tinh huyết, thì cần một thời gian rất dài mới có thể khôi phục lại, ai có thể bỏ ra linh dược trăm năm chỉ để cho một con bò ăn chứ?

“Loại pháp thuật này sinh ra là để cho ta tu hành.”

“Cửu Chuyển Luyện Linh Thuật là Pháp, Chân Long Cứu Biến là Thể, còn thiếu một môn bí thuật dùng để tu luyện thần hồn nữa.”

Sau khi Chu Dịch đột phá Trúc Cơ, hiệu quả của Dưỡng Thần thuật cực kỳ nhỏ bé, cũng có thể là do tu luyện hai trăm năm thì đã đạt đến đỉnh cao của công pháp.

Sau khi so sánh cẩn thận, lại chọn lấy một loại pháp thuật có tên là Ngưng Thần Quyết, là bản nâng cao của Dưỡng Thần thuật. Sau khi tu thành cũng không có được pháp thuật đặc thù

gì, nhưng lại có ưu điểm nằm ở chỗ nhập môn đơn giản, giá cả rẻ.

“Chậm thì chắc, ổn định, tu hành Ngưng Thần Quyết mấy trăm năm còn hơn xa mấy loại pháp thuật luyện thần vừa nhanh lại bỏ qua giai đoạn kia.”

Rồi sau đó Chu Dịch thay đổi mấy điều kiện để rà soát danh mục, sàng lọc những loại thần thông bí thuật tiêu tốn tuổi thọ.

Tiên đạo quý trọng tính mạng, pháp thuật tiêu hao tuổi thọ phần lớn là ngoại đạo, có ưu thế về uy lực lớn, hiệu quả kỳ diệu.

“Chỉ có mấy loại pháp thuật, xem ra cho dù là tà môn Ma đạo cũng quý trọng tuổi thọ, nếu như không bắt đắc dĩ thì sẽ không tạo ra những loại pháp thuật như vậy.”

Chu Dịch xem xét từng cái, loại trừ những loại có thể gây thương tổn căn cơ, loại trừ những loại cần hiến tế sinh linh, lại loại trừ những loại cần linh vật đặc thù, sau khi chọn lựa kỹ càng thì chỉ còn lại một môn pháp quyết vừa mắt.

Châm Huyết Độn Thuật.

Thiêu đốt khí huyết cộng thêm Độn Pháp, trong nháy mắt tốc độ tăng lên gấp đôi, nếu như thiêu đốt tinh huyết, thì tốc độ di chuyển sẽ tăng lên gấp ba. Khuyết điểm của nó chính là khi thiêu đốt khí huyết thì nó cũng tiêu hao tuổi thọ, nhẹ thì giảm thọ mười năm tám năm, nặng thì trên cả trăm năm!

“Mười năm? Trăm năm?”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, có ngày nào mình không tiêu hao cả trăm năm tuổi thọ đâu, sau khi đạt đến tu vi Trúc Cơ lại càng tiêu hao gấp nhiều lần.

“Thiêu đốt tinh huyết thì có chút phiền phức, nếu như tiêu hao quá mức thì cần một thời gian dài để khôi phục lại... Hình như là có biện pháp giải quyết, ví dụ như là dùng Huyết Linh quả!”

Huyết Đăng Yêu kết linh quả, là khí huyết tinh hoa thuần túy, sau khi ăn quả này có thể nhanh chóng khôi phục lại tinh huyết.

“Cho nên Huyết Linh quả phối hợp với Châm Huyết Độn Thuật, gần như là không hao tổn bất cứ thứ gì sao?”

Chu Dịch vỗ tay cười, lập tức xếp Châm Huyết Độn Thuật vào vị trí đầu tiên, những thứ công pháp khác như Luyện Linh Quyết, Chân Long Cửu Biến, thì sức bảo vệ tánh mạng của Độn Thuật còn gấp ba lần chúng.

“Bái nhập Đan Đỉnh Tông quả nhiên là đúng, tông môn bá chủ mấy ngàn năm, công pháp bí thuật vô số, bất kỳ loại nào cũng có thể mang lại lợi ích không ít.”

Sau khi xác định mục tiêu cần trao đổi, tính toán sơ lược tổng số điểm công huân.

Sáu vạn bốn ngàn điểm!

“Ồ đòi hỏi lỗi một năm mới có được tám trăm điểm, thì ước chừng cần phải mất đến tám trăm năm!”

Chu Dịch thu lại hảo cảm dành cho Đan Đỉnh Tông, công pháp bí thuật kia là đồ cúng, được nhìn nhưng không được ăn, Trúc Cơ chân nhân phần đầu cả đời cho tông môn cũng đổi không được hai ba loại này.

“Tạm thời nhẫn nhịn mấy năm, sau khi biết được tình hình cụ thể chi tiết về tông môn, rồi lại tính chuyện công huân!”

Hôm sau.

Chu Dịch thi triển Hành Thổ Thuật, đi đến đòi hỏi lỗi.

Bởi vì động phủ nằm ở mặt Nam của ngọn núi, nên đòi hỏi lỗi nằm ở mặt Bắc, cần phải băng qua khu vực trung tâm của dãy núi.

Đan Đỉnh Tông đã dự đoán trước được điều này, nên đã xây dựng một lối đi giữa hai ngọn Minh Chúc phong và Kim Chung phong, xuất trình lệnh bài thân phận có thể bay qua. Vị chân nhân phụ trách kiểm tra lệnh bài, biết được Chu Dịch đến đòi hỏi lỗi nhận việc, mặt lộ vẻ kỳ dị, ngạc nhiên.

Chu Dịch bay qua thông đạo, tiến vào phía Bắc của dãy núi.

Độ ẩm trong không khí đột nhiên giảm xuống mấy chục độ, thấp thoáng có thể nhìn thấy băng tuyết đóng trên mặt núi đá, thực vật sinh trưởng trên mặt đất cũng khác biệt so với phía Nam.

Một trận gió lạnh thổi qua, trên không trung bắt đầu xuất hiện bông tuyết.

“Phía Nam và phía Bắc chênh lệch quá lớn, dường như là một vùng đất khác vậy!”

Chu Dịch suy đoán chuyện này có liên quan đến linh mạch, sông núi, rất có khả năng là có cao nhân của tông môn bố trí trận pháp cấm chế, dù sao thì có rất nhiều loại linh dược, công pháp cần có môi trường âm hàn.

Bay theo hướng dẫn trong lệnh bài, rất nhanh đã tìm được đôi hồi lỗi.

Vách đá cheo leo, núi đá lởm chởm, trụi lủi không có bất kỳ loại thực vật nào sinh trưởng.

Chu Dịch bay đến chính giữa đôi hồi lỗi, nhìn thấy Hắc Phong động.

Trong động phát ra những tiếng rít gào chói tai, cho dù có trận pháp phong ấn, vẫn có những luồng gió màu đen lọt ra ngoài, lưu lại những vết cắt như đao kiếm chém lên đôi hồi lỗi.

Pháp lực rót vào trong lệnh bài thân phận, kích hoạt cấm chế sai dịch tông môn, linh quang dừng lại trên trận pháp ở Hắc Phong động, chậm rãi mở ra một cánh cửa.

Chu Dịch tiến vào trong động, cánh cửa phía sau lưng nhanh chóng đóng lại, phát hiện ra ánh sáng bên trong nhìn như ban ngày.

Chương 122: Phần sau của thoại bản.

Bên cửa động có bàn đá ghế đá, còn có một ván cờ chưa kịp chơi xong, hẳn là do người canh gác tiền nhiệm lưu lại. Đi hơn mười trượng vào bên trong động, lại có thêm một tầng cấm chế trận pháp, phía sau nó là nơi giam giữ đệ tử.

“Không một bóng người, cũng đúng, bị phạt ở Hắc Phong động cũng không phải là việc nhỏ, bình thường ít có đệ tử tiền vào!”

Chu Dịch quét dọn sạch sẽ bàn đá ghế đá, thu bàn cờ vào trong túi trữ vật, lấy ra một quyển thoại bản đọc nghiêm túc. Núi cao chót vót, cuồng phong, đọc xuân thu, an nhiên một thân, đúng là vui vẻ thích thú!

Chớp mắt một cái nửa năm trôi qua, đòi hỏi lỗi không giam giữ bất kỳ đệ tử nào nữa.

Tiểu Tuyên Sơn, Hắc Phong động.

Chu Dịch hai điểm đến một tuyến đường, sinh hoạt rất quy luật.

Nửa năm thời gian cũng đủ để Chu Dịch bước đầu hòa nhập vào trong tông môn, gần như đã có kế hoạch với phương pháp thu hoạch công huân.

Bên trong Đan Đỉnh Tông có thể nói có hai loại tiền tệ dùng để giao dịch, là công huân và linh thạch, công huân là để giao dịch với tông môn, còn linh thạch là đệ tử lên giao dịch với nhau.

Công huân đổi công pháp của tông môn, cần phải lập tâm ma đại thể không truyền ra ngoài.

Trước khi chết có thể truyền cho hậu bối một số thứ không quan trọng, hậu nhân cũng phải tu hành lên lút, tuyệt không dám lấy ra để giao dịch, cho nên công pháp trong tầm ngắm của Chu Dịch thì chỉ có công huân mới có thể đổi.

Chu Dịch đi dạo vài lần ở Ngoại Vụ điện, từ trong những tiếng hô ‘Sư thúc’ của đám đệ tử Luyện Khí, phát hiện ra nhiệm vụ phù hợp cho mình để kiếm công huân.

Đan Đỉnh Tông nổi tiếng về luyện đan, Ngoại Vụ điện thường ban bố những nhiệm vụ luyện đan, loại đan dược càng khó luyện chế, thì điểm công huân có được lại càng nhiều.

Những đan dược cấp thấp như Bồi Nguyên Đan, Hoàng Long đan vv, luyện mấy lò cũng chỉ kiếm được một vài điểm công huân, thất bại quá nhiều không hoàn thành được nhiệm vụ, còn phải tự mình bỏ ra linh dược luyện chế bù vào.

Trong đó có một loại đan dược, điểm công huân cao, thời gian nhiệm vụ lâu dài.

“Đan dược phá cảnh, Trúc Cơ đan!”

Chu Dịch dò hỏi đệ tử của Ngoại Vụ điện, biết được tình hình cụ thể và chi tiết trong nội bộ.

Những loại đan dược khác dùng để tu hành, với tư chất của đệ tử Đan Đỉnh Tông, cộng thêm môi trường có linh mạch, cho dù không sử dụng đan dược thì chỉ cần đợi thêm mười năm tám năm là có thể đạt đến tu vi Luyện Khí viên mãn.

Chỉ duy nhất cần phải sử dụng Trúc Cơ đan!

Đan Đỉnh Tông gieo trồng không ít Linh Sâm ngàn năm, nhưng mà đệ tử trong tông càng ngày càng nhiều, tài nguyên tiêu hao vượt xa sức sản xuất, mà có rất nhiều loại đan dược cao cấp, cũng cần dùng Linh Sâm ngàn năm để luyện chế, cho nên Trúc Cơ đan vẫn luôn cung không đủ cầu.

“Tự chuẩn bị linh dược để luyện chế, giao nộp một viên Trúc Cơ đan sẽ có được hai trăm điểm công huân.”

Chu Dịch ghi nhớ nhiệm vụ này, tìm cơ hội bồi dưỡng Linh Sâm ngàn năm, một gốc như vậy cũng có thể luyện chế ra được mười viên.

Tạm thời không bóc lột thằng nhóc linh sâm kia nữa, thằng nhóc kia thông minh như vậy, thuộc về dị loại Linh Sâm rồi, tương lai có lẽ trưởng thành thành linh dược vạn năm, cũng không biết mùi vị của nó có ngon hơn chút nào không.

Sáng sớm hôm nay .

Chu Dịch đi vào đồi hồi lỗi, khi tiến vào Hắc Phong động phát hiện bên trong có người.

Một thằng nhóc mười mấy tuổi mập mạp, ngồi xếp bằng chính giữa cấm chế trận pháp, nỗ lực vận chuyển pháp lực chống đỡ hắc phong độc hỏa.

“Khách quý!”

Chu Dịch nhìn thấy ngọc bội lưu lại trên bàn đá, thần thức đảo qua, biết được tên của nhóc mập mạp kia là Lâm Ngọc Thụ.

“Tên họ này thật không bình thường, chỉ là diện mạo có chút kém xa so với cái tên của hắn, vừa lùn lại béo, cũng chẳng khác quả bóng là bao.”

Lâm Ngọc Thụ bị nghi ngờ có liên quan đến chuyện đánh lén sư huynh đồng môn, may mắn đối phương có pháp khí hộ thân, chỉ tạo thành vết thương nhẹ. Sau khi chấp pháp điện điều tra, xét về tình cảm có thể tha thứ vì hậu quả không nghiêm trọng, phạt giam hắn ở đòi hỏi lỗi một tháng.

“Về tình cảm có thể tha thứ?”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, không để ý đến tên mập, ngồi ở trên bàn đá đọc thoại bản.

Bên trong Hắc Phong động không giống như ở cửa động, có trận pháp cấm chế chống đỡ, chỉ là linh khí bị ô nhiễm không thể nào tu luyện được.

Nơi giam giữ đệ tử thường có hắc phong, độc hỏa ăn mòn, cần phải liên tục vận chuyển pháp lực ngăn cản. Trận pháp cấm chế căn cứ vào tu vi của người bị bắt giam, tự động khống chế uy lực của hắc phong, độc hỏa, vừa không gây tổn hại đến căn cơ của người bị phạt, nhưng lại khiến cho họ bị dày vò đau khổ.

Vì những đệ tử trong tông môn, mà trưởng bối Đan Đỉnh Tông có thể gọi là hao tổn tâm huyết.

Buổi trưa.

Lâm Ngọc Thụ cao giọng nói: “Sư thúc, ta hết chịu nổi rồi, cứu mạng a!”

Chu Dịch liếc mắt một cái, biết là nhóc mập đang giả vờ, nhưng mà vẫn là thúc giục lệnh bài thân phận.

Linh quang hiện lên, cấm chế trận pháp lại lần nữa mạnh lên, ngăn cản triệt để hắc phong độc hỏa, Lâm Ngọc Thụ nằm trên mặt đất thở dốc.

“Chỉ được một canh giờ.”

Chu Dịch nhắc nhở nói, đây cũng coi như là quyền hạn duy nhất của người trông coi, mỗi ngày có thể ngừng hình phạt một canh giờ.

“Đa tạ sư thúc.”

Lâm Ngọc Thụ từ trên mặt đất bò dậy, nhìn thoáng qua nội dung bên trong thoại bản, sắc mặt bỗng nhiên có chút đỏ lên, ngượng ngùng xoắn xít nói: “Sư thúc, sao ta chưa từng nhìn thấy quyền thoại bản này nhỉ?”

“Bản hay sưu tầm nhiều năm!”

Sắc mặt Chu Dịch bất biến khép quyển Xuân Thu lại, lấy Ngũ Linh Chân Kinh ra để lĩnh ngộ.

Dù sao cũng là trưởng bối, cần phải chú ý hình tượng, tránh những lời đồn không hay truyền ra.

Tồn hại thanh danh là chuyện nhỏ, nhưng nếu để vài vị nữ trưởng lão biết được, truyền ra mấy câu nói như là đòi phong bại tục gì đó, sau này trong tông môn mỗi bước mỗi khó.

Chu Dịch nghĩ đi nghĩ lại, mỗi bước mỗi khó cũng chưa chắc là chuyện xấu.

Sau này thay đổi thân phận, là có thể dễ dàng đổi tính cách khác, ai có thể đoán ra được là cùng một người cơ chứ?

“Sư thúc, ta cũng thích thoại bản, chúng ta đổi xem được không?”

Chương 123: Phần sau của thoại bản (2)

Lâm Ngọc Thụ lấy ra bốn quyển sách bìa da màu xanh từ trong túi trữ vật, nói: “Ta không có những bản sách hay sưu tầm nhiều năm, nhưng mà quyển Tam Anh Truyện này, nghe đồn là Sở chân quân phải mất nhiều công sức mới tìm được bản hoàn chỉnh đây.”

“Tam Anh Truyện?”

Chu Dịch mở trận pháp cấm chế, bắt lấy thoại bản, sau khi lật xem vài tờ thì quả nhiên là quyển hạ.

“Không tồi, trao đổi.”

“Đa tạ sư thúc.”

Mặt mày Lâm Ngọc Thụ hơn hớn tiếp nhận bản sách hay sưu tầm nhiều năm, không đợi được mà muốn xem ngay, lập tức xoay người, đưa lưng về phía Chu Dịch xem thoại bản.

Chu Dịch lật xem Tam Anh Truyện, quả nhiên là viết tiếp chuyện lần trước.

Trúc Cơ chân nhân đọc sách cực nhanh, một lát đã lật được hơn phân nửa sách, tình tiết câu chuyện của quyển hạ khác với quyển thượng, giống y chang những gì mà Chu Dịch kể cho Tĩnh Hư.

“Nguyên Anh đạo quân giả dạng làm phạm nhân đến nhà vợ ở rể, một lời kiếm đến, mười vạn đệ tử Luyện Khí mời lão tổ trở về.....”

Đa phần tác giả thoại bản của Tu Tiên giới đều là tu sĩ, tình tiết và đấu pháp thiên về tả thực, rất hiếm có chuyện chỉ vì muốn thể hiện mà bịa đặt ra cốt truyện.

Chu Dịch đột nhiên hỏi nói: “Lâm sư điệt, có nhiều người xem quyển thoại bản này không?”

Lâm Ngọc Thụ nghe vậy thì giật mình, thở phào một hơi, quay đầu lại trả lời nói.

“Sư thúc, quyển này vừa xuất hiện, đã lập tức được phổ biến rộng rãi trong tông môn. Nghe đồn Túy lão tổ của Thần Hỏa

Phong còn muốn đích thân đi phạm tục ở rể nhà người ta, chường môn giờ cao môn quy quỳ xuống cầu xin ba ngày mới bỏ ý định!”

“Thú vị.”

Chu Dịch tiếp tục lật xem, cho đến kết cục của 《 Tam Anh Truyện 》 , một trong hai nhân vật chính có một người cỡi mây phi thăng, người còn lại lựa chọn lưu lại hạ giới.

Lý do mà nhân vật kia không phi thăng là: Năm đó gặp được một người bạn thú vị, thích rượu ngon, thích mỹ nhân, thích thoại bản, có thể nói là bạn tri kỉ. Vì sợ hấn chết dưới tay của yêu nhân Ma đạo, nên ta lưu lại trên thế gian, muốn chém giết hết tất cả tà ma trên đời này!

Hết trọn bộ, lời bạt cuối —— Phần trước của thoại bản, là viết cho một mình bản đạo, tự an ủi bản thân. Phần sau là viết chung với bằng hữu, tên là Chu Cương, chết dưới tay Ma Tôn. Tác giả truyền sách này lại cho hậu thế, người đọc nên ghi nhớ cái tên này.

“Thì ra tác giả của Tam Anh Truyện lại là Tĩnh Hư, chẳng trách hấn thích sưu tầm thoại bản điển tịch.”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, khép thoại bản lại.

Cuộc đời phù du, thế sự như nước, Kim Đan chân quân tung hoành một thời, cũng chỉ là một hạt cát trong lịch sử mà thôi.

“Sư thúc.....”

Giọng nói của Lâm Ngọc Thụ cắt đứt hoài niệm của Chu Dịch, chỉ nghe hấn nói: “Ngài còn những thoại bản sưu tầm riêng khác nữa không?”

“Xem nhiều không tốt cho thân thể.”

Chu Dịch liếc mắt nhìn thẳng nhãi kia một cái, hiếu kỳ nói: “Với tính cách này của ngươi, cũng không giống với người thích tranh đấu tàn nhẫn, tại sao lại đánh lén đồng môn?”

Lâm Ngọc Thụ hàm hừ nói: “Hừ! Tử Quỳnh sư muội vị hôn thê của ta, bị họ Trương kia mê hoặc, vậy mà lại muốn giải trừ hôn ước với ta.....”

Mắt Chu Dịch hơi chững lại: “Tông môn có quy định, cấm dụ dỗ vợ của đồng môn, việc này báo với chấp pháp điện, ít gì thì cũng phải đến đây ngồi một năm!”

Sắc mặt Lâm Ngọc Thụ trong nháy mắt sụp, nằm liệt trên mặt đất nói.

“Tứ Quỳnh sư muội là vị hôn thê tương lai của ta, bình thường ta đều tặng nàng ta linh thạch, đan dược để tu hành, chờ đến một ngày nàng hiểu tấm chân tình của ta, thì sẽ nói với sư muội bàn chuyện khi nào thì kết làm đạo侶.”

Cảm xúc lo lắng của Chu Dịch lắng xuống, khinh thường nói.

“Thì ra là đồ đại gái, vậy thì đáng chịu tội!”

“Đại gái? Đó là tên yêu thú hả?”

Lâm Ngọc Thụ mơ hồ cảm thấy nó không có ý tốt, nhưng chưa bao giờ nghe thấy.

“Người cũng đừng bôi nhọ yêu thú.. “

Chu Dịch cẩn thận giải thích ý nghĩa của hai từ “đại gái”.

Lâm Ngọc Thụ hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện trước đây, đúng thật là một kẻ đại gái phiên bản mạnh, đan dược được tộc nhân cung cấp cho hắn để tu hành, đều đưa hết cho sư muội, chỉ đổi lấy vài tiếng “cảm ơn Lâm sư huynh”.

Đột nhiên mặt đỏ lên, nghẹn khuất đến nỗi gân xanh nổi đầy trán, Lâm Ngọc Thụ vẫn cứ biện hộ cho chính mình.

“Chuyện giữa nam nữ, sai lại có thể nói là đại chứ... Sư thúc tất nhiên là không có đạo侶, không biết được cảm giác trong đó, nếu không chắc chắn là sẽ hiểu được ta.

“Ừ! Người biết được mấy phương pháp song tu nào? Diên Loan công, Phượng Minh quyết, Ngọc Đạo thuật, Xá Nữ kinh, Hòa Hợp công, Âm Dương quyết hay là gì...” Chu Dịch nghe thấy có người nghi ngờ sự sành sỏi của mình, kể liên tiếp hơn hai mươi mấy môn công pháp song tu.

Lâm Ngọc Thụ nghe thấy thì sững sốt, bản thân hắn xuất thân từ đích truyền của tông môn, dường như mở ra một cánh cửa của một thế giới mà hắn chưa từng biết đến.

“Sư thúc, ngài từ đâu mà nghe được những loại công pháp kia?”

“Cần gì nghe được, sư thúc người đã từng tu hành từng loại một.”

Chu Dịch chậm rãi nói: “Những loại công pháp kia mỗi loại đều có điểm chính của riêng nó, ví dụ như Diên Loan công, Âm Dương quyết thiên về đột phá cảnh giới, Xá Nữ kinh, Hòa Hợp công vv thiên về tăng trưởng công lực, Ngọc Đạo thuật chỉ thuần túy là hưởng thụ.”

“Hơ!”

Ánh mắt của Lâm Ngọc Thụ cũng đã thay đổi, có rất nhiều lời muốn hỏi lại ngượng ngùng, ví dụ như có thể đến đâu để song tu.

Đan Đỉnh Tông là danh môn chính phái uy danh hiển hách, quy định nghiêm ngặt, cũng sẽ không cho phép đệ tử tùy ý làm bậy, khiến cho tông môn chương khí mù mịt.

“Sư thúc, sau này tất nhiên ta sẽ không đại gái nữa.”

Chu Dịch ừ một tiếng, không cho rằng kẻ đại gái sẽ thay đổi, loại chuyện này chỉ có lần đầu và vô số lần sau.

Lâm Ngọc Thụ tất nhiên biết được người ta không tin tưởng, nghĩ đến hai mươi mấy môn phương pháp song tu, chỉ trời thề nói: “Đợi đến đợt so tài cuối năm của tông môn, ta nhất định sẽ lọt vào trong mười người đứng đầu, đạt được Trúc Cơ đan, tấn chức chân nhân!”

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Việc này thì có liên quan gì đến đại gái chứ?”

Đan Đỉnh Tông có tỉ thí nhỏ, tỉ thí lớn, lần lượt là Luyện Khí, Trúc Cơ, tỉ thí nhỏ thì cuối mỗi năm sẽ tổ chức một lần, còn tỉ thí lớn thì mười năm một lần.

Phần thưởng có mười người đứng đầu là đan dược dùng để đột phá cảnh giới, linh vật, tỉ thí là tham gia tự nguyện, những loại đan dược, linh vật đó có thể dùng công huân để đổi, chỉ là giá cả rất cao.

Chương 124: Hai phe cánh lớn.

Chu Dịch đã từng thăm dò về giá cả để đổi được Trúc Cơ đan, khoảng chừng năm ngàn điểm công huân, bán qua tay trong tông môn thì sẽ kiếm được gấp năm lần!

Vốn dĩ Chu Dịch đã có suy nghĩ kiếm công huân, ví dụ như tìm kiếm những đệ tử cần Trúc Cơ đan, để cho hắn ta công bố một nhiệm vụ cực kỳ khó khăn, sau đó tiền thưởng sẽ chỉ có ba bốn ngàn điểm công huân, đệ tử bình thường tuyệt đối sẽ không tiếp nhận loại nhiệm vụ này.

Sau khi Chu Dịch tiếp nhận nhiệm vụ này, dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ lấy được công huân, sau đó lén lút đưa Trúc Cơ đan.

Nói bóng nói gió dò hỏi người canh gác của Ngoại Vụ điện, biết được muốn công bố nhiệm vụ thì cần được chân quân xét duyệt, ngăn cấm việc giao dịch công huân, một khi phát hiện, tự gánh lấy hậu quả!

Ý nghĩ mưu lợi bị dập tắt ngay tức khắc, Chu Dịch cũng sẽ không vì mấy ngàn điểm công huân, mà vi phạm môn quy chọc giận chân quân.

“Sự thúc, đợi đến khi ta đột phá cảnh giới Trúc Cơ, là có thể tiếp nhận ngoại vụ ra khỏi tông môn vân du.”

Lâm Ngọc Thụ cười hắc hắc nói: “Đến lúc đó còn phải nhờ sự thúc dè điểm, đến đâu để học được phương pháp song tu, phải cảm nhận tỉ mỉ một phen, có huyền diệu như lời sư thúc nói hay không!”

“Chờ đến khi ngươi đột phá Trúc Cơ rồi hẵng bàn.”

Chu Dịch cảm thấy Lâm Ngọc Thụ còn có thể cứu chữa được, thuận miệng hỏi: “Nghe câu này của ngươi, xưa nay ngươi chưa từng rời khỏi tông môn hay sao?”

Lâm Ngọc Thụ gật đầu nói: “Từ nhỏ biết được ta có Song linh căn, trong tộc đã đưa ta tới Đan Đỉnh Tông tu hành, mười tám năm rồi vẫn chưa từng ra bên ngoài.”

“Mỗi người mỗi số mệnh.”

Chu Dịch vì tìm kiếm con đường tu tiên, mà đã phải bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, còn bị bóc lột ở phường thị, khổ tu hơn hai trăm năm mới được bá nhập tông môn. “Sur thúc, cho nên ngài là tán tu sao?”

Lâm Ngọc Thụ do dự nói: “Họ Trương kia chính là tán tu, kết bè kết phái một nhóm đệ tử, ỷ vào việc đấu pháp mạnh, khí thế kiêu ngạo

“Chấp pháp điện mặc kệ sao?”

Chu Dịch cũng đã ở Đan Đỉnh Tông được nửa năm, thăm dò về phân chia thế lực cơ bản, đơn giản mà nói thì có đích truyền phái và tán tu phái.

Rồi cụ thể hơn là về mâu thuẫn giữa mười tám Phong với nhau, về những bất hòa giữa những chân quân với nhau, thì không thể tìm hiểu được trong thời gian ngắn. Đương nhiên, chuyện này chỉ giới hạn từ chân quân trở xuống, Nguyên Anh lão tổ tiềm tu trong Thần Hỏa Phong, đại khái chỉ coi đây là một trò vui.

Đích truyền phái từ nhỏ đã tu hành bên trong tông môn, hưởng thụ linh mạch thượng đẳng, đan dược, công pháp đều là truyền thừa của Đan Đỉnh Tông.

Tán tu phái thì giống như là Chu Dịch, lẫn lộn trong phạm tục, phường thị, có thể là vì nguyên nhân tư chất ưu dị, hoặc là lập được công huân, nên được vào bản bộ tu hành.

Đích truyền phái thì căn cơ vững chắc, Tán tu phái thì thủ đoạn tàn nhẫn, luận về tu vi cao thấp thì đích truyền chiếm ưu thế, luận về đấu pháp chém giết thì tán tu lại thắng.

Nói một cách khái quát thì, đích truyền phái chiếm ưu thế, phong chủ của mười tám núi đại đa số đều là đệ tử đích truyền.

Về mặt Lâm Ngọc Thụ đau khổ nói: “Họ Trương kia rành tông môn pháp quy, cho dù là khi dễ người, nhiều lần đều có cớ, chấp pháp điện đi điều tra, cũng không moi ra được sai lầm gì.”

“Đây là lợi ích của việc hiểu biết quy định.”

Chu Dịch đã sớm đoán được như vậy, quy định có chặt chẽ đến đâu cũng có lỗ hổng, hướng chỉ những lão tổ cao cao tại

thượng cũng hy vọng hai phái đánh nhau.

Tông môn mà yên lặng nặng nề là không có tiền đồ, chỉ cần không chế việc đấu tranh giữa các phe phái trong một mức độ nhất định, thì đối với Đan Đỉnh Tông lợi nhiều hơn hại.

“Vì ta không theo phe cánh, nếu không cũng sẽ không bị người khi dễ.”

Lâm Ngọc Thụ hừ hừ nói: “Cả ngày đấu tới đấu lui, chẳng thú vị bằng việc tu hành.... Nếu là song tu, vậy thì lại càng thú vị!”

“Đạo tâm không tồi.”

Chu Dịch gật đầu tán đồng, có không ít đệ tử trong Đan Đỉnh Tông có suy nghĩ như vậy, từ chân quân cho tới Luyện Khí, rất nhiều người không gia nhập vào hai phái mà một lòng khổ tu.

Sau cuộc nói chuyện ngày hôm nay, hai người đã trở nên quen thân, lại bởi vì Chu Dịch cũng không làm ra vẻ sư thúc, Lâm Ngọc Thụ nói chuyện cũng không hề câu nệ. Từ nhỏ hắn đã sống trong Đan Đỉnh Tông, Lâm Ngọc Thụ đã từng nghe thấy và gặp phải không ít chuyện thú vị, thao thao bất tuyệt trò chuyện.

“Sở dĩ Vọng Nguyệt phong chỉ nhận nữ đệ tử, là bởi vì trên đỉnh núi có một nơi gọi là Nguyệt Hoa Thiên Trì, mỗi lần đến lúc trăng trong, có không ít nữ đệ tử đến đó để tắm gội.

“Tửu lão tổ thích nhất là rượu ngon, thường xuyên hóa thành đệ tử bình thường tìm rượu uống, nếu như hài lòng sẽ có thưởng.”

“Nghe đồn lúc còn trẻ, chương môn từng đau khổ theo đuổi một vị nữ đệ tử, sau khi bị cự tuyệt thì bế quan khổ tu, liên tục đột phá tu vi Trúc Cơ, Kim Đan, đánh bại mười tám vị phong chủ, giành được vị trí chương môn!”

“Góc Đông Bắc của tông môn, có một kì địa cực âm sinh dương, có một quái nhân nhếch nhác tu hành ở đó.

Chu Dịch nghe thấy mùi ngon, biết được căn cơ của Đan Đỉnh Tông thâm hậu, trừ phi gặp phải kiếp nạn nghiêng trời lệch đất nếu không thì sẽ không bị hủy diệt, lại vừa lòng hơn với cuộc sống hiện tại. Trốn trong đôi hói lồi tiềm tu ngàn năm, cho dù

tư chất có vô dụng đến đâu đi nữa, cũng có thể đạt tới Trúc Cơ viên mãn.

Đảo mắt một tháng trôi qua.

Hình phạt của Lâm Ngọc Thụ đã kết thúc, rời khỏi Hắc Phong động, lưu luyến chia tay dường như còn có cả thiên ngôn vạn ngữ.

Chu Dịch nói: “Thoại bản này tặng cho ngươi, chú ý thân thể, chớ có dễ bị thương căn cơ.”

“Đa tạ sư thúc!”

Lâm Ngọc Thụ lập tức cảm thấy trong lòng tràn đầy vui mừng, quyển sách này đã theo hắn ba mươi ngày đêm liên tục, địa vị của nó trong lòng hắn đã vượt qua Tử Quỳnh tiểu sư muội, sau này khi tuổi thọ hết hắn còn muốn mang nó chôn theo mình nữa.

“Tu hành bí thuật không cần cứ luôn theo đuổi uy lực.”

Chu Dịch biết được nguyên nhân Lâm Ngọc Thụ béo như quả bóng, là do tu hành bí pháp thể tu nào đó, nhắc nhở nói.

“Sư thúc từng có một người bạn tốt, thực lực không bằng ngươi, nhưng mà vô số tuyệt sắc mỹ nữ dâng tới cửa, là bởi vì hắn đẹp trai!” . Sau khi Lâm Ngọc Thụ trầm mặc một lúc lâu, đã ngộ ra được.

Chương 125: Tuổi thọ sắp hết.

Tiểu Tuyền Sơn.

Chu Dịch lấy ra một lọ Thanh Dương đan, đổ hết vào trong miệng.

Đan được hóa thành linh khí cuồn cuộn, được Ngũ Linh Chân Kinh luyện hóa, hóa thành từng sợi pháp lực.

Thanh Dương đan thuộc về đan dược trung phẩm, đối với Trúc Cơ chân nhân mà nói thì phẩm chất hơi thấp, nhưng mà uống hết cả một bình như vậy, khiến cho pháp lực của Chu Dịch tăng lên vững chắc mỗi ngày.

“Tu vi là căn cơ của mọi thứ, chỉ cần đan dược dùng đủ lượng, ba năm mười năm thì có thể tấn chức Trúc Cơ trung kỳ.”

Chu Dịch chậm rãi thu công, thân hình trong nháy mắt đã chìm xuống dưới hai mươi trượng trong lòng đất, cần phải chăm chỉ tu hành Ngũ Hành Độn Thuật, thì có thể điều khiển nó bằng suy nghĩ, chỉ là ngũ hành luân chuyển có chút trở ngại.

Tiểu Tuyền Sơn cao hơn bốn mươi trượng, chỗ của Chu Dịch ở ước chừng là ở giữa ngọn núi.

Bị vô số tiểu Ngũ Hành trận bao phủ tầng tầng lớp lớp, ngoài trận pháp đại sư đứng đầu ra, thì trong thời gian ngắn không thể nào dỡ bỏ hết tất cả cấm chế được.

Dược điền bên trong trận pháp có chiều cao hơn hai trượng, chu vi tầm bốn năm trượng, gieo trồng các loại linh dược hệ Mộc.

Chu Dịch theo thường lệ thì triển Ngọc Lộ quyết, ngưng tụ Tạo Hóa Ngọc Lộ thúc đẩy sinh trưởng, bên trong dược điền đã có không ít dược linh hơn hai trăm tuổi, bất kể là ăn sống hay là luyện đan đều có thể tăng trưởng pháp lực.

“Trong thẻ ngọc có Chân Nguyên Đan phương, thích hợp sử dụng cho Trúc Cơ kỳ, chỉ là tứ nghệ tu tiên còn mắc hơn cả công pháp. Nếu không giao nộp Trúc Cơ đan, trong thời gian

ngắn thì không cần phải lo lắng, thật ra thì có thể trực tiếp đổi thành Chân Nguyên Đan để sử dụng.”

Đan Đỉnh Tông tính toán điểm số công huân vô cùng chặt chẽ, loại môn đồ đục nước béo cò như Chu Dịch rất khó có được những truyền thừa quý giá.

Trở lại mặt đất.

Chu Dịch há mồm phun Sơn Hà đỉnh ra, lấy Định Hồn kính từ trong đó ra.

Gương đồng vốn dĩ ảm đạm không ánh sáng, được pháp lực uẩn dưỡng hơn trăm năm, xuất hiện một mảng lớn loang lổ màu bạc, uy lực cũng đạt tới pháp khí trung phẩm. “Đợi đến khi nó hoàn toàn hóa thành kính bạc, uy lực ít nhất sẽ đạt đến thượng phẩm, lại là pháp khí đặc thù nhắm vào thần hồn, sau này không thể không sử dụng nó!”

Chu Dịch tế luyện Sơn Hà đỉnh hơn ba mươi năm, không biết đã dung nhập bào nhiêu tinh khí ngũ kim, nhưng tốc độ tấn chức của nó còn không bằng bảo kính. Quả nhiên đúng như trong Linh Bảo quyết, thời gian trưởng thành của linh bảo là rất lâu, tuyệt đối không phải là chuyện của một ngày.

Kim Đan chân quân lựa chọn luyện chế pháp bảo, mà không phải tế luyện linh bảo, có thể nhận ra được một chút độ khó trong chuyện này.

Tế luyện hai kiện pháp khí, Chu Dịch lại lĩnh ngộ Đan Kinh thêm hai canh giờ, sắc trời bên ngoài đã tờ mờ sáng.

Tu hành, trồng dược, luyện bảo, niệm kinh, mỗi ngày đều là một vòng tuần hoàn như vậy, tiên đạo buồn tẻ tịch mịch, cũng chỉ là như vậy!

Đòi hỏi lỗi.

Chu Dịch tiến vào Hắc Phong động làm việc, vốn tưởng rằng lại là một ngày chán đến chết.

Kết quả lúc chạng vạng, chấp pháp điện lại đưa người đến, cũng không thể nói là phạm nhân, dù sao thì một thời gian nữa cũng sẽ là đồng môn sư huynh đệ. Người bị phạt là Trúc Cơ chân nhân, họ Giang tên Khang, khuôn mặt già nua, đầu tóc hoa râm.

Tu sĩ đột phá Trúc Cơ kỳ, cơ bản đã có diện mạo cố định, sẽ nhanh chóng trở nên già đi khi sắp chết mà thôi, Giang Khang chính là như thế.

Khí tức mục nát, tử khí lượn lờ, đáng vẻ tuổi thọ chẳng còn bao lâu nữa.

Khi đối mặt với loại tu sĩ này, từ trước đến nay, Chu Dịch vẫn luôn kính trọng mà xa cách, người sống càng lâu, vào lúc sắp chết hành sự càng thêm điên cuồng, huống chi tu vi của Giang Khang cũng đã đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ.

“Sư đệ, có linh tửu không? Lửa ở đây thiêu đốt làm cho lão đạo khát khô miệng.”

Khi Giang Khang bị phạt, cấm chế trận pháp bị làm cho suy yếu đến mức cực hạn, hắc phong tuôn trào, độc hỏa mạnh mẽ tràn ngập vào trong hang động, liên tục không ngừng ăn mòn đốt cháy. Chu Dịch ở cách một tầng trận pháp cấm chế, mà có thể cảm nhận được uy lực của phong hỏa, ước chừng tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ chỉ cần nhiễm phải một chút thì cũng sẽ bị thương, nghe thấy tiếng nói chuyện vội vàng lấy ra Xích Hồng tửu.

“Linh tửu do sư đệ tự ủ, mời sư huynh ném thử.”

Nguyên liệu để ủ Xích Hồng rất bình thường, Xích Diễm pha trộn với Linh Sâm trăm năm, An Hồn Túy có thể uẩn Dưỡng Thần hồn, hai loại này thì Chu Dịch không dám lấy ra.

Môn quy của Đan Đỉnh Tông có bao nhiêu hạn chế đối với Giang Khang, rất khó nói!

Giang Khang uống ừng ực ừng ực hết một vò, xoa xoa miệng cười nói: “Không tồi, không tồi, chất lượng của loại rượu này thì bình thường, nhưng thời gian ủ lại hơn trăm năm, trước khi chết có thể uống được nó, cũng coi như là lão đạo gặp may rồi.”

“Nếu như sư huynh thích, thì chỗ ta còn mấy vò.”

Chu Dịch lại lấy ra thêm mấy vò, để vào bên trong trận pháp cấm chế.

Hắn có được Phối phương của Xích Hồng sớm nhất, đến nay được một trăm ba mươi năm, mỗi lần ủ đều cất lại mấy vò, đến nay đã có không ít rượu ngon trăm năm.

“Sư đệ không cần làm như vậy, có thể uống chùa được một vò, lão đạo đã là mặt dày rồi”. Tuy rằng Giang Khang nói như vậy, nhưng mà hầu kết của hắn thì lại trượt lên trượt xuống, hiển nhiên có chút nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Chỉ là linh tửu mà thôi, sư huynh cứ uống đi, đợi đến khi ra ngoài rồi lại đưa cho sư đệ chút linh thạch là được.”

Chu Dịch cười nói: “Một vò ba trăm khối linh thạch, giá cả đắt gấp mười lần, sư huynh nhưng chớ trách sư đệ tham lam.”

Đệ tử bị phạt đến đòi hối lỗi, cấm mang theo túi trữ vật, ngoài pháp khí bản mạng ra, thì không cho phép mang những thứ khác vào, đề phòng có người cấy vào pháp khí chống lại hắc phong độc hỏa.

“Sư đệ là người tuyệt vời, nếu như lão đạo trẻ ra mười tuổi, nhất định có thể trở thành bạn tốt của ngươi.”

Giang Khang cũng không có tính ngượng ngùng, lại xách theo một vò rượu uống, nhưng mà lần này thì uống từng ngụm nhỏ.

Chu Dịch thấy Giang Khang bình tĩnh, tính tình cũng không hung ác, mới xem thẻ ngọc mà chấp pháp điện lưu lại.

Giang Khang tư đấu với Dương Hoa chân nhân, không màng đến tình nghĩa đồng môn mà ra đòn sát thủ, khiến đồng môn mất mạng, ảnh hưởng cực kỳ ác liệt, bị phạt giam giữ ở ỏi hối lỗi mười năm.

“Mười năm!”

Chương 126: Ma đạo đáng chết.

Chu Dịch kinh ngạc về chuyện Giang Khang vi phạm môn quy, cũng kinh ngạc về hình phạt quá nặng.

Tư đấu theo như trong ngọc bội miêu tả, chỉ chuyện hai bên có đại thù, tông môn đấu pháp dài không thể quyết đấu sinh tử, vì thế nên lén lút đấu pháp chém giết lẫn nhau. Hai bên tất nhiên là ra tay tàn nhẫn, chỉ là Dương Hoa kém một bậc, mất đi tính mạng.

Loại chuyện này rất hiếm thấy ở Đan Đỉnh Tông, nhưng cũng không phải là không có, dựa theo lệ thường thì chỉ giam giữ hai ba năm.

Mười năm, ngày đêm chịu đựng hắc phong độc hỏa, cho dù có thi pháp chống đỡ, cũng khó tránh khỏi bị dày vò, mỗi ngày một ít từ từ sẽ bị hủy căn cơ. “Chấp pháp điện do đích thân Phù Diêu lão tổ chấp chương, chân quân không thể nhúng tay vào, xử phạt công bằng nhất.”

Giang Khang dường đoán được suy nghĩ của Chu Dịch, giải thích nói: “Lão đạo chịu hình phạt nặng này, có hai nguyên nhân. Đầu tiên là do tuổi thọ sắp hết, ba năm hay mười năm không có gì khác nhau, dứt khoát là phạt nặng để cảnh cáo những đệ tử khác.”

Chu Dịch bưng tỉnh: “Thì ra là thế.”

“Nguyên nhân thứ hai, lần này lão đạo đấu pháp với người ta, cũng không phải là có thâm cừ đại hận gì cả.”

Giang Khang buồn bã nói: “Dương Hoa kia là đích truyền của tông môn, gàn dở; ương bướng, chương mắt tán tu đồng môn. Ý vào có chút quyền lực, cố ý phân chia cho đệ tử tán tu những công việc khổ cực, trì hoãn bọn họ tu hành.”

Chu Dịch im lặng, không tiện đánh giá đúng sai trong chuyện này.

Chấp pháp điện quản lý pháp lệnh trong tông môn, nếu Dương Hoa đã không bị xử phạt, chứng minh những gì mà hắn làm là đáng ghê tởm, nhưng lại không vi phạm môn quy

Giống như tán tu họ Trương bắt nạt Lâm Ngọc Thụ vậy, chấp pháp điện điều tra vài lần, cũng không xử phạt hẳn.

“Lão đạo xuất thân từ tán tu, lăn lộn trong phường thị mấy chục năm, may mắn bái nhập Đan Đỉnh Tông. Trong một trăm năm sau khi đột phá tu vi Trúc Cơ, cống hiến cho tông môn, chém giết hơn hai mươi ma đầu có tu vi Trúc Cơ kỳ, tự nhận không thẹn với lương tâm!”

Trong lòng Giang Khang có oán khí, hoặc là muốn nói chuyện trước khi chết.

“Dương Hoa kia nhát như chuột, ngoại vụ trừ ma cũng không dám rời khỏi Vân Châu, còn bỏ linh thạch mời người giúp đỡ, vậy mà lại không biết xấu hổ rêu rao khắp nơi rằng tán tu không bằng đích truyền!”

“Lão đạo đã sớm chường mắt hẳn rồi, đơn giản là vì chẳng còn bao nhiêu tuổi thọ nữa, ngưng đan vô vọng, tìm một cơ hội quây hẳn một trận.”

“Thật sự thì Dương Hoa chỉ bằng một nửa thực lực của lão đạo, nể mặt tông môn cũng sẽ tha mạng cho hắn. Nào biết hắn chỉ được cái mẽ bên ngoài, đến ngay cả ba đạo Lôi Pháp của lão đạo mà cũng chẳng chống đỡ nổi, cứ vậy mà hồn phi phách tán!”

Chu Dịch nghe xong thì khóe miệng run rẩy, lão giả trước mắt thật sự là một sát tinh, nhưng mà hắn lại bị lời nói của Giang Khang thu hút.

Ngoại vụ trừ ma có thể thuê đồng môn làm giúp?

Giang sư huynh, tranh chấp phe cánh nội bộ, đã đến mức sinh tử rồi sao?”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, vẫn hỏi câu này.

“Nào có nghiêm trọng như vậy, chỉ vì tuổi thọ của lão đạo cũng sắp hết, nhìn không quen Dương Hoa nháy nhót. Thằng cha kia phân biệt đối xử giữa đích truyền với tán tu cũng không phải ngày một ngày hai, trước kia lão đạo còn có hi vọng đột phá Kim Đan, thì cũng chỉ quát mắng hắn hai ba câu mà thôi.”

Giang Khang lắc đầu nói: “Nguyên Anh lão tổ trong tông môn lại chẳng phân biệt phe phái, cũng chỉ là sự ganh đua giữa các đệ tử phía dưới mà thôi.

Chu Dịch hơi gật đầu, xem như cũng hơi yên tâm, lại hỏi tiếp.

“Lên đấu pháp đài thì cần có điều kiện gì, là một bên mời đấu, hay là hai bên đồng ý là có thể lên đài?”

Nếu như là một bên mời đấu, tất nhiên là sẽ xảy ra chuyện ỷ mạnh hiếp yếu, Chu Dịch phải suy nghĩ chuyện bỏ chạy. Cho dù có cần cả hai bên đều đồng ý, thật ra thì cũng không công bằng, bên mạnh hơn có rất nhiều cách thức, bức bách bên yếu hơn lên đài đấu pháp.

“Đấu pháp đài là nơi tỷ thí của tông môn, làm sao lại dễ dàng cho phép đệ tử hện đánh nhau được chứ?”

Giang Khang uống một ngụm rượu, nói: “Lão đạo mời Dương Hoa đấu pháp, đợi đến khi hân đồng ý, thì phải mất một vạn điểm công huân làm phí xin phép. Chấp pháp điện thấy hai người chúng ta oán hận chất chứa đã lâu, tu vi cũng không thua kém nhau nhiều lắm, nên đã đồng ý.”

Chấp pháp điện ước chừng không ngờ rằng Giang Khang dám ra đòn sát thủ, cũng không ngờ được Dương Hoa quá cù bấp, người quan sát đấu pháp cũng không cứu viện kịp thời.

Chu Dịch lúc này mới hoàn toàn yên tâm, ước chừng một vạn công huân, số phí tổn bỏ ra để xin phép không thể trả lui lại được, cho nên người bình thường không thể nào bỏ ra được chi phí đấu pháp này.

Dù sao thì Đan Đỉnh Tông thân là danh môn chính phái, nếu như đệ tử trong tông môn dễ dàng tàn sát lẫn nhau, thì có khác gì tà ma ngoại đạo chứ. Chu Dịch khe ngợt nói: “Thuật pháp của sư huynh huyền diệu, uy thế vô song, những chân nhân cùng cấp bậc không phải là đối thủ!”

“Hừ hừ! Người giết thêm ma đầu đi, rồi cũng sẽ có thực lực như lão đạo thôi. ’

Giang Khang buồn bã nói: “Đáng tiếc, cuối cùng cũng không thể kết đan, nếu không thì đã tính tìm cơ hội, giết một lão ma Kim Đan!”

Giọng nói bình tĩnh, nhẹ nhàng, như đang lẩm bẩm một mình, nhưng khí tức sát phạt lại như ập vào trước mặt.

Chu Dịch thầm nhủ Dương Hoa chết không oan, Ma đạo tu hành chẳng hề khốc liệt như chính đạo, Giang Khang chém giết chúng như gà, đủ để thấy thiên phú đấu pháp của người này đã đạt đến mức tuyệt đỉnh.

“Sư huynh, người thường xuyên đến địa giới Ma đạo thi hành ngoại vụ, kể một chút về tu sĩ Ma đạo đi. Sau này sư đệ chấp hành ngoại vụ, còn có thể có sự chuẩn bị trước, tránh cho lần đầu tiên đã gặp phải kiếp nạn.”

“Đợi đến khi người nhận ngoại vụ, tông môn sẽ phát ngọc bội mô tả kỹ càng tỉ mỉ, trong đó có kinh nghiệm trừ ma được tổng kết qua các đời đệ tử. Học xong, hiểu được, cũng không phải khó khăn như vậy!”

Giang Khang nói: “Còn về phần địa giới Ma đạo ra sao... Lão đạo đi Ký Châu tám lần, trước sau cũng đã hơn trăm năm, vương triều thay đổi ba lần. Những ma đầu kia còn chẳng thèm quan tâm đến sức khác biệt giữa tiên phạm, vì tu hành ma công, tế luyện ma bảo, hận không thể huyết tế tất cả mọi sinh linh!”

Chương 127: Ma đạo đáng chết (2)

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Thần hồn khí huyết của phạm nhân yếu đuối, Luyện Khí kỳ thì còn có chút tác dụng, nhưng cũng chẳng có mấy tác dụng với Trúc Cơ kỳ.”

“Sư đệ sống ở Vân Châu lâu rồi, cùng lắm thì nhìn thấy mấy kẻ cướp đường tiểu tặc, thì cho rằng tà tu chẳng qua cũng chỉ là như vậy mà thôi, nào biết được sự hung ác của ma đầu chân chính.”

Giang Khang thở dài nói: “Những ma đầu kia, vì muốn khiến cho phạm nhân trở nên hữu dụng, cố ý sáng tạo ra một môn ma công, gọi là Luyện Binh Quyết. Bắt buộc phạm nhân hấp thu các loại âm sát tà khí, luyện hóa những người sống sờ sờ thành bán thi âm khí nặng nề, đợi đến khi chúng hút đủ âm khí thì có thể đột phá vào tầng một Luyện Khí!”

“Hung tàn bạo ngược như vậy, chính là vì để luyện chế một lượng lớn tài nguyên tu hành!”

Chu Dịch nghi hoặc nói: “Nếu cứ tiêu hao như vậy, thì địa giới Ma đạo làm sao còn phạm nhân nữa, không có đệ tử đời sau, chẳng phải là truyền thừa của tông môn sẽ bị chặn đứt sao?”

Giang Khang nói: “Luyện Binh Quyết vi phạm lẽ trời, cho nên tông môn Ma đạo cũng đã lập ra quy định, cấm tế luyện với quy mô lớn ở nơi cai trị.” Chu Dịch nắm bắt chính xác được tin tức mấu chốt: “Cai trị? Quy mô lớn?”

“Ma đạo chung quy vẫn là Ma đạo, không cho tàn sát sinh linh để làm cho pháp lực tăng lên nhanh chóng, chẳng phải là đệ tử sẽ quay đầu trở về với chính đạo hết rồi sao?”

Giang Khang nói: “Môn quy chó má như vậy, chỉ cần ma đầu giết sạch tất cả mọi người rồi, thì chẳng còn ai có thể trình báo hết, vậy thì chính là chẳng có người chết. Hơn nữa Ma đạo cổ vũ đệ tử, còn đặt quy định khen thưởng của tông môn, đến những châu lục khác dùng phạm nhân để luyện công!”

“Ma đầu đáng chết!”

Câu này của Chu Dịch phát ra từ trong lòng, không nhịn được mà cảm thấy may mắn khi được sống dưới sự cai quản của

Đan Đỉnh Tông, nếu không thì cho dù có cẩn thận đến đâu đi nữa, cũng không chống lại được chuyện ma đầu bắt bớ một lượng lớn phạm nhân để luyện bảo.

Điều kiện để chạy trốn đó là thực lực không chênh lệch quá nhiều, trước mặt ma đầu Trúc Cơ thì tiên thiên tông sư có phản kháng như thế nào đi chăng nữa, cũng chỉ mang lại thêm cho người ta chút lạc thú mà thôi.

“Tất nhiên là đáng chết, đặc biệt là những lão ma, phải để lời kiếp đánh cho hồn phi phách tán!”

Giang Khang nói: “Lão đạo biết được một môn tà công, có tên là Ngọc Lộ quyết, do một tên Ma Tôn sắp hết tuổi thọ sáng tạo ra. Ngọc Lộ quyết có thể hút đi tuổi thọ của tu sĩ, kéo dài tuổi thọ của linh diễm, chỉ là chuyển hóa được linh quá thấp.”

“Vì thế Ma Tôn kia đã dùng Luyện Binh Quyết luyện ra một số lượng lớn tu sĩ, rồi lại hút hết sinh cơ của bọn họ, cuối cùng hẳn cũng kéo dài được ba bốn năm tuổi thọ.” “Hành vi như thế thật sự là không có tính người, đúng là điên rồ!”

Chu Dịch nghe vậy cảm thấy có chút xấu hổ, kéo dài tuổi thọ của linh dược phần lớn có thuộc tính Mộc, ẩn chứa sinh cơ, có tác dụng tạo hóa, nhưng nếu như nghĩ lại thì đúng lý hợp tình.

Lấy đi tuổi thọ của người khác tất nhiên là có tội, nhưng ai quy định không thể lấy đi tuổi thọ của chính mình?

“Sư huynh, ma đầu hung tàn, ta nghe thấy mà kinh hồn táng đảm, sau này đụng phải thì làm sao bây giờ?”

Khí tức thì thuần khiết, nhưng mà quá bạc nhược, ôn hòa, lại không có sát khí, tất nhiên là rất ít khi đấu pháp.

Giang Khang liếc mắt nhìn Chu Dịch, nể tình linh tử trăm năm tuổi, đề điểm cho hắn, nói: “Cách duy nhất để thoát khỏi ngoại vụ trừ ma, chính là bỏ linh thạch nhờ người giúp, ba bốn đồng môn cùng nhau vây sát, ít có ma đầu nào có thể chống lại được.”

Chu Dịch bất đắc dĩ nói: “Chẳng phải là sẽ bị người ta khinh thường hay sao?”

“Còn sống thì chẳng có gì mất mặt hết!”

Giang Khang nói: “Nhưng mà giá thuê đồng môn rất cao, công huân lấy được thì đổi thành linh thạch, cuối cùng lại phải bù vào không ít.”

“Đa tạ sư huynh dạy dỗ.”

Chu Dịch đã từng dò hỏi đệ tử Ngoại Vụ điện, tỷ giá hoán đổi giữa linh thạch và công huân được tông môn ban bố được duy trì ở mức ổn định là mười đổi một.

Chỉ có thể đổi một chiều, tức là công huân có thể đổi lấy linh thạch, linh thạch không thể đổi lấy công huân.

Ví dụ như Trúc Cơ đan nộp lên trên có giá là một ngàn điểm công huân, có giá bán là một vạn linh thạch. Còn về phần giá cả trao đổi của tông môn gấp năm lần, là bởi vì đan dược phá cảnh ít ỏi nhưng lại không thể thiếu được, Bồi Nguyên Đan, Thanh Dương đan không thể so sánh được.

Phường thị bên ngoài bán đấu giá Trúc Cơ đan, giá cả cũng là trên dưới một vạn linh thạch, nhìn thì có vẻ đệ tử trong tông môn phải chịu thiệt.

Thật ra không phải như vậy, còn phải tính đến những chi phí đằng sau nữa.

Đầu tiên là Trúc Cơ đan ở bên ngoài thì cần phải đợi chờ, mười mấy năm thậm chí là lâu hơn nữa mới xuất hiện một viên. Tiếp theo nếu muốn tranh dành, mỗi lần Trúc Cơ đan xuất hiện đều dậy lên một trận gió tanh mưa máu, trong tối ngoài sáng cũng không biết là phải có bao nhiêu người chết.

Rồi sau đó, tác dụng của Trúc Cơ đan ở bên ngoài chưa hẳn là Trúc Cơ đan.

Huống hồ, Đan Đỉnh Tông cấm môn hạ chân nhân nhúng tay vào việc này, nhưng không ngăn cản đệ tử Luyện Khí kỳ tranh đoạt, chỉ cần người dám liều mạng với đám tán tu thèm khát kia.

Cho nên, hai chữ ‘an toàn’ có giá gấp năm lần cũng không mắc!

Chu Dịch đã từng thăm dò tỉ giá điểm công huân của đan dược bình thường, cơ bản là cũng xấp xỉ với giá trên thị trường,

cũng chính là tỉ giá mua bán giữa công huân và linh thạch cũng không khác nhau là mấy .

“Sư huynh, vì sao tông môn không cho trao đổi hai chiều?”

“Khi hệ thống điểm công huân vừa mới được ban bố, có thể giao nộp linh thạch để tăng công huân, dù sao thì trong tông môn có rất nhiều chỗ cần dùng đến linh thạch.”

Giang Khang nói: “Sau này lão tổ trong tông môn phát hiện, biện pháp này chỉ mang lại lợi ích cho đích truyền, gián tiếp chèn ép tán tu. Vì thế cấm đổi chác, phải dốc sức cho tông môn, trăm yêu trừ ma, mới có thể có được truyền thừa trấn tông!”

“Lão tổ mưu tính thật sâu!”

Lúc này Chu Dịch mới hoàn toàn tin tưởng, Nguyên Anh lão tổ không có sự phân chia phe phái.

Chương 128: Tỉ thí nhỏ trong tông môn.

Chặn đứng việc dùng linh thạch đổi công huân, hiện tại thì ngoại vụ trừ ma có thể lấy được nhiều điểm công huân nhất, ít thì hơn một ngàn nhiều thì hơn một vạn, còn cao hơn cả giá cả của tứ nghệ tu tiên, đối với phe tán tu am hiểu đấu pháp chém giết thì cũng coi như là chuyện tốt.

Ý tứ của lão tổ trong tông rất rõ ràng, muốn có được truyền thừa trấn tông, cần phải va chạm, trải nghiệm nhiều, nếu không thì cho dù đợi đến khi chết cũng không thể nào gom góp đủ công huân.

Tuy Đan Đỉnh Tông là chính đạo, nổi tiếng với thuật luyện đan, nhưng mà lão tổ trong tông môn lại rất tinh táo, nắm đầm mới là thứ đứng đầu ở Tu Tiên giới. Nếu không thì có bao nhiêu linh đan diệu dược, thì cũng chỉ là để chuẩn bị cho người khác mà thôi!

Vào đêm.

Trên núi lại xuất hiện bông tuyết.

Gió núi gào thét, bông tuyết theo gió xoay trong, như những luồng ánh sáng bạc trong màn đêm đen như mực.

Chu Dịch bê bàn đá đến cửa động, nấu một ấm nước, rồi bỏ vào trong đó trà Long Tỉnh của nhân gian.

Phẩm trà, thưởng tuyết!

Ngoài động thì gió tuyết đang thổi, trong động ấm áp hài hòa.

Trời đất trống trải, mọi thanh âm đều im lặng vào thời khắc này, ngoài âm thanh của tuyết rơi, tiếng ngọn lửa, tiếng nước sôi, thì còn lại là tiếng uống rượu của lão giả. Chu Dịch lầm bầm nói: “Có thể mãi như vậy, tu vì gì đó cũng chẳng còn quan trọng.

Giang Khang nâng mí mắt, trong mắt hiện lên một tia khen ngợi, tu sĩ một mối bận ba lẫn lộn, rất ít người có được tâm cảnh như vậy. Đáng tiếc tư chất quá kém, đừng nói là ngưng kết Kim Đan, đến lúc chết cũng rất khó đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ.

“Lão đạo phạm sai lầm, liên lụy đến sư đệ phải trực đêm, đúng là xin lỗi.”

“Đây là chức trách của sư đệ, làm gì có chuyện cho không công huân, huống chi ban ngày được sư huynh đề điểm, cũng đã có thu hoạch.”

Chu Dịch nhận công việc ở đòi hỏi lỗi, phải chắc chắn rằng đệ tử bị phạt không thể chết dưới hắc phong độc hỏa. Hiện tại trong động có người bị phạt, phải trông coi mọi lúc mọi nơi, phát sinh chuyện ngoài ý muốn thì phải xem hậu quả nặng nhẹ ra sao mà lãnh phạt.

Đây cũng là nguyên nhân mà không ai thích đến đòi hỏi lỗi, khó có thể tranh thủ tu luyện, chẳng khác nào ngồi tù.

Vốn dĩ là phải sắp xếp hai vị chân nhân canh gác, kết quả không thể tìm được người nào đến thay, Chu Dịch chỉ có thể làm cả ngày lẫn đêm, đang định cuối năm phản ánh lại với Ngoại Vụ điện, ít nhất phải tăng năm mươi phần trăm lương tăng ca!

Một người làm việc của hai người, chỉ lấy thêm một nửa phần tiền lương, đã rất hợp lý rồi!

“Những gì mà ta kể, nếu người sinh sống trong tông môn mười hai mươi năm thì tự nhiên sẽ biết được.

Giang Khang nói: “Sinh thời lão đạo không nợ nhân tình, huống hồ gì là sau khi chết đi, sư đệ muốn cái gì, nói nghe thử coi?”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, chỉ với mấy vò linh tửu, đừng nghĩ đến chuyện đòi lấy chân kinh. Lão đạo trước mắt nhìn thì có vẻ thân thiện, chớ quên rằng hắn là kẻ hung ác tàn sát ma đầu, chộc giận hắn biết đâu chừng hắn bỏ xuống mấy đạo Lôi Pháp nữa.

“Sư huynh, trong Ma đạo có phải là có rất nhiều công pháp hao tổn tuổi thọ không?”

“Sao có thể!”

Giang Khang lắc đầu nói: “Tu sĩ Ma đạo cũng cầu trường sinh, chỉ là lý niệm của chúng tương phản với chính đạo. Huống hồ tuổi thọ rất huyền diệu, cũng không phải là có thể tùy tiện tiêu

hao chuyển hóa, Luyện Binh Quyết, Ngọc Lộ quyết kia có lai lịch bất phàm.”

Chu Dịch vô cùng hứng thú nói: “Xin sư huynh giải thích giúp.”

“Trước tiên nói về Luyện Binh Quyết, bây giờ nó đã phổ biến khắp Ma đạo tông môn, nguồn gốc của nó đến từ Thiên Ma Cung. Nó được sinh ra từ công pháp trấn tông, Thôn Thiên kinh, được xưng là căn nuốt vạn vật thiên địa. Một vị Ma Tôn để nó căn nuốt kinh nghĩa, lại kết hợp nó với những pháp môn khác, mới sáng tạo ra Luyện Binh Quyết.”

Giang Khang tiếp tục nói: “Còn lai lịch của Ngọc Lộ quyết lại càng khó lường, là truyền thừa thượng cổ của thánh địa Bồ Thiên giáo, đáng tiếc chỉ có một số đoạn không nguyên vẹn, bổ sung rồi loại bớt vô số lần trở thành một môn tà pháp. ’

“Vậy thì thật là đáng tiếc.”

Chu Dịch không để bụng đến chuyện truyền thừa của Bồ Thiên giáo bị đoạn tuyệt, mà là đáng tiếc vì công pháp lâu đời hiếm thấy.

“Sư đệ cảm thấy hứng thú với pháp quyết hao tổn tuổi thọ, không cần phải đến Ma đạo, trong tông môn cũng có một môn.

Giang Khang làm như vừa mới nhớ tới, nói: “Tên của nó là Tiểu Triệt Thiên Thuật, thuộc về bí pháp bói toán, suy đoán hàng đầu, có thể hao tổn tuổi thọ để biết trước thiên cơ. Đáng tiếc là có khuyết điểm rất lớn, chưa nói đến chuyện hao tổn rất nhiều tuổi thọ, nhưng chỉ có thể cảm ứng được hung cát.”

“Tiểu Triệt Thiên Thuật!”

Chu Dịch nghi hoặc nói: “Cảm ứng hung cát chẳng lẽ không tốt sao? Xu cát tị hung, quả thật vô cùng kỳ diệu.”

Giang Khang thở dài nói: “Tiên đạo quý trọng việc so tranh, trường sinh quá xa vời, chỉ cần muốn tăng cảnh giới lên, phần lớn những khi biết rõ hung hiểm cũng phải đi liều mạng.

“Nói có lý. ’

Ánh mắt Chu Dịch lập loè, trong nháy mắt đã xếp Tiểu Triệt Thiên Thuật vào vị trí đầu tiên cần phải dùng công huân đổi lấy.

Trên đời này có thứ gì quan trọng hơn so với an nguy chứ, một khi bốc được quả hung, thì sẽ đến phạm tặc ở mấy năm, cùng lắm thì bỏ hết tất cả tu lại từ đầu.

“Sư huynh, chỉ có chân truyền mới có thể tu hành Tiểu Triệt Thiên Thuật, có phải không?”

“Đó là đương nhiên, những loại công pháp mà đệ tử bình thường nhìn thấy, chỉ có thể xem như là hàng loại hai. Cũng không phải là do uy lực của pháp thuật kém, mà là chúng có đủ các loại khuyết điểm, có thể là tiến cảnh chậm chạp, hoặc là khó có thể tu thành, hoặc là cái giá phải trả quá đắt.”

Giang Khang nói: “Tiểu Triệt Thiên Thuật là bí truyền của Triệt Thiên thánh địa, cho dù có bị thiếu hụt nghiêm trọng, thì sử dụng khi trừ ma bên ngoài cũng cực kỳ tiện lợi.

Chân truyền!

Chu Dịch lập tức dập tắt suy nghĩ này, ngọc bội thần hồn có quá nhiều sơ hở, cần phải tìm cách khác để có được nó.

“Sư huynh biết được bao nhiêu về Bồ Thiên giáo, Triệt Thiên giáo?”

“Chỉ nghe nói đến tên của chúng, trong tông môn dường như cũng có tin đồn, hình như là có chút liên quan đến Triệt Thiên giáo.”

Chương 129: Tỉ thí nhỏ trong tông môn (2)

Giang Khang lắc đầu nói: “Mấy chuyện này, lão tổ trong tông môn giữ kín như bưng, có lẽ tấn chức Kim Đan chân quân, mới có thể biết được tình hình cụ thể chi tiết trong chuyện này.”

Chu Dịch cũng không thêm đề ý, không biết có bao nhiêu thánh địa biến mất trong dòng lịch sử, thời gian mới là sức mạnh to lớn vô thượng chân chính.

“Đa tạ sư huynh, mấy vò linh tửu đổi lấy bí mật thể này, hôm nay xem như là lời to.”

“Ha ha ha! Cũng không thể để cho người kiếm lời như vậy được, phải mang thêm mấy vò đến đây!”

Bây giờ Giang Khang hồi tưởng lại, một trăm năm trôi qua trong giây giũa, khổ tu, đấu pháp, kết quả là cũng là thân tử đạo tiêu, còn chẳng sống vui sướng bằng vị sư đệ này nữa.

“Sư huynh yên tâm, rượu bao đủ.”

Chu Dịch lấy ra mười mấy vò liên tiếp, chồng vào trong trận pháp cấm chế.

Hôm nay đã thu hoạch được rất nhiều, xếp hàng đầu tất nhiên là Tiểu Triệt Thiên Thuật, trong tương lai, bất kể như thế nào cũng phải lấy được nó.

Tiếp theo chính là biết được chuyện ngoại vụ trừ ma, có thể dùng linh thạch thuê đồng môn.

Như vậy lại nảy sinh ra những cách ôn hòa hơn để kiếm được công huân!

Nếu Dương Hoa kia đã không chỉ thuê đồng môn mỗi một lần, hiển nhiên tông môn cũng chấp nhận chuyện này, vừa giảm bớt chuyện đệ tử bị tử thương, vừa khiến cho đệ tử am hiểu đấu pháp kiếm được linh thạch.

Cho nên kế hoạch vốn dĩ là giao nộp Trúc Cơ đan đổi lấy công huân, có vẻ có chút không có lời.

Chu Dịch dự tính tìm một cơ hội, bán Trúc Cơ đan cho đồng môn, ít nhất có thể bán được bốn năm vạn linh thạch. Lại lấy số tiền này thuê đồng môn trừ ma, còn kiếm được chút tiền chênh lệch giá, cũng có thể lấy được ba bốn ngàn điểm công huân một cách hợp pháp.

Làm như vậy thì thời gian có chút kéo dài, nhưng mà lại càng thêm hợp lý.

Huống hồ, điểm mấu chốt của ngoại vụ trừ ma là mười năm chỉ có một lần, cũng có thể nhận nhiệm vụ liên tục, sẽ gộp lại vài vài thập niên tiếp theo mà không cần phải tiếp nhận nhiệm vụ nữa. Thế sự như một ván cờ, ván này khác ván kia.

Thứ quan trọng nhất đối với Chu Dịch là an ổn, còn những chuyện khác thì có thể thay đổi theo thời thế.

“Sư huynh, chi bằng kể chút chuyện trừ ma ở Ký Châu đi, để cho sư đệ ngưỡng mộ một chút?”

“Chuyện đó thì có gì mà kể”

Giang Khang uống ừng ực một hớp rượu lớn, cười hắc hắc nói “Tam mươi năm trước, có một ma đầu họ Lê đến Vân Châu sinh sự. Ma đầu này có vài phần thủ đoạn, đấu thắng ba vị chân truyền, một đường trốn về Ký Châu,

Một trong ba vị chân truyền kia vừa đứng lại là bạn tốt của Giang Khang, biết được việc này hắn đã ngự lôi chạy đến.

Băng qua ba vạn dặm, thần lôi giáng xuống, bỏ cho ma đầu kia thành tro bụi.

“Lão đạo cả đời tinh tu Lôi Pháp, tốc độ lôi độn nhanh hiếm có, từ đó về sau có biệt danh là Phi Lôi Tiên.

Giang Khang vốn chính là đương sự, biết được rõ ràng tình tiết trong đó, lại có vài phần thiên phú kể chuyện xưa, mở đầu kết thúc chuyện rất xuất sắc. Chu Dịch nghe xong liên tục tán thưởng, cũng đã hiểu lý do vì sao chấp pháp điện cho phép Giang Khang được chết già, dù sao thì cũng có công lớn với tông môn.

“Cho dù tuổi thọ của sư huynh có tận đi chăng nữa, thì danh hiệu ‘Phi Lôi Tiên’ cũng có thể lưu truyền mấy trăm năm, ma

đầu ở Ký Châu nghe thấy tên này thì phải sợ tới mức chạy vắt giò lên cổ!

“Ha ha ha!”

Giang Khang càng cảm thấy vị sư đệ này rất thú vị, nịnh nọt mà cũng có thể thâm vào trong lòng người.

Cho đến lúc bình minh.

Chu Dịch nghe được non nửa đêm hồi ức chuyện cũ, chỉ cảm thấy Giang Khang chính là nhân vật chính trong thoại bản, một tay tinh diệu Lôi Pháp, hàng yêu trừ ma, tiêu sái sáng khoái.

Bỗng nhiên.

Đình đình đình!

Liên tục ba tiếng chuông vang, vang vọng khắp đất trời.

Chu Dịch nao nao, bấm đốt ngón tay tính thời gian, cười nói: “Vậy mà đã đến cuối năm, hôm nay là ngày tổ chức tỉ thí nhỏ của tông môn.”

“Người không đi xem? Đừng lo lắng chuyện ở đây, hắc phong độc hỏa có ác liệt gấp mười lần cũng không thể làm lão đạo bị thương.”

Giang Khang nhớ lại quá khứ, liên tục kể cho Chu Dịch nghe, cũng là đang thuật lại cho chính mình. Lúc này xác định những gì đã trải qua trong hai trăm năm, trên không khiến tông môn thất vọng, dưới không làm đạo tâm thất vọng, cho dù bây giờ có chết đi cũng không tiếc nuối.

Chu Dịch lắc đầu nói: “Một đám nhóc con Luyện Khí kỳ đấu pháp, có cái gì hay chứ?”

“Vậy thì người nghĩ sai rồi, năm đó lão đạo ghi nhớ kỹ càng tỉ mỉ mỗi một trận đấu pháp”

Giang Khang cười quái dị, làm như hồ ly ăn trộm gà, tiếp tục nói.

“Ghi nhớ kỹ càng tỉ mỉ công pháp, bí thuật, thói quen đấu pháp của các đệ tử, đặc biệt là mười người đứng đầu, đến ngay cả tính cách của họ điều tra rõ. Sau này gặp nhau trong trận tỉ

thí lớn của tông môn, biết người biết ta, chưa chiến đã có ba phần thắng!”

Chu Dịch lập tức ngạc nhiên, cẩn thận đánh giá Giang Khang, đây có còn là Phi Lôi Tiên tung hoành ngang ngạnh kia nữa không?

“Tiên đạo vẫn coi trọng chuyện tranh đấu, không phải chỉ ngửa cổ lên trời gào hai câu khẩu hiệu thì là tranh đua, mà là sự tranh đoạt thật sự!”

“Chớ có xem thường thi đấu nhỏ trong tông môn, những người chiến thắng bao nhiêu năm nay, có thể dành được hạng nhất từ trong mấy vạn đồng môn, chỉ cần trong quá trình tu hành không ngã xuống, tất nhiên sẽ trở thành cường giả trong số tu sĩ Trúc Cơ.”

“Đấu pháp với họ, đừng nói là có thêm ba phần thắng, mà chỉ cần nhiều hơn một phần thắng thôi, thì đã coi như bằng tu luyện mấy môn bí thuật rồi.”

Giang Khang liếc mắt nhìn Chu Dịch một cái, nói: “Người chỉ nghe chuyện lão đạo trầm yêu trừ ma, tiêu sái vui sướng, nhưng lại không biết đằng sau chuyện này đã phải bỏ ra bao nhiêu tâm huyết!”

Đây là lời nói xuất phát từ đáy lòng, như sấm bên tai, khiến cho người ta giác ngộ.

Chương 130: Chính ma đấu kiếm.

Vẻ mặt Chu Dịch nghiêm nghị, vội vàng đứng dậy thi lễ nói: “Đa tạ sư huynh giáo huấn!”

“Chớ có vì linh căn kém cỏi, thì mất lòng tin vào tu hành, tranh dành từng chút, từng tí một, tích lũy dần dần cũng có thể san bằng được chênh lệch.” Giang Khang nói: “Lão đạo có tư chất Tam linh căn, cũng chỉ tốt hơn một chút so với người mà thôi. Năm đó tranh đoạt Trúc Cơ đan, đó là cũng do quan sát mười năm những trận thi đấu nhỏ, gần như là đã thăm dò rõ ràng tất cả chiêu át chủ bài của tất cả đối thủ, may mắn mới được xếp thứ mười!”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Sư huynh mạnh như vậy, cũng chỉ xếp thứ mười thôi sao?”

“Đó là chuyện rất lâu trước kia rồi, sau khi đột phá tu vi Trúc Cơ, thì công pháp, tài nguyên lần lượt tiếp cận với đích truyền, hiện giờ chẳng có mấy người có thể đấu qua ta.

Giang Khang nói: “Bản bộ của tông môn có gần vạn đệ tử Luyện Khí kỳ, trừ những hậu duệ của người đời trước, trừ những đệ tử ký danh trực thuộc, lại trừ đi những đệ tử lạng lẽ tích góp công huân, thì có đến hai ba ngàn đệ tử muốn tranh đua, trong số tán tu đó có từ bốn đến sáu người là đích truyền.

“Bọn họ là tinh hoa của cả một châu, tương lai chưa chắc không xuất hiện một vài vị chân quân, thậm chí còn chưa biết chừng có thể trở thành Nguyên Anh lão tổ!”

Chu Dịch nghe vậy, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, nói: “Sư huynh, linh mạch to lớn như vậy, mà chỉ có hơn một vạn đệ tử Luyện Khí, phải chăng là ít quá không?” Về bề nổi thì Đan Đỉnh Tông có sáu vị Nguyên Anh lão tổ, Kim Đan chân quân có mười tám vị, Trúc Cơ chân nhân tính sơ sơ thì cũng hơn con số một ngàn vị, nhưng mà đệ tử Luyện Khí kỳ chỉ có hai ba ngàn người có thể sử dụng!

Giang Khang lắc đầu nói: “Chuyện này lão đạo cũng từng thắc mắc, nghe nói ngàn năm trước tông môn cũng không ẩn mình với thế giới bên ngoài, một trong những loại ngoại vụ có thể

sánh ngang với trừ ma về số điểm công huân, chính là xuống núi vân du thu nhận đồ đệ.”

Chu Dịch hơi gật đầu, vân du thu nhận đồ đệ, căn cứ vào ưu khuyết về linh căn của đệ tử mà cho điểm công huân, lợi ích lâu dài của nhiệm vụ này không thua gì trừ ma.

“Sau lại không biết đã xảy ra chuyện gì, nhiệm vụ vân du bị hủy bỏ, còn nâng tiêu chuẩn thu nhận đồ đệ, thế cho nên số lượng đệ tử Luyện Khí mới sụt giảm.”

Giang Khang nói: “Lão đạo cũng đã từng hỏi Khô Vinh trưởng lão, nhưng mà chân quân nói không rõ ràng, chỉ nói là không có nhiều đệ tử phù hợp. Sau này tìm đọc điển tịch, dường như có liên quan đến chuyện chính ma đấu kiếm, cụ thể như thế nào thì cũng không rõ ràng lắm.”

“Chính ma đấu kiếm!”

Chu Dịch nhíu mày, cụm từ này cũng không xa lạ, trong điển tịch, thoại bản thường xuyên có nhắc tới.

Lý niệm tu hành của hai đạo chính ma khác nhau, từ khi ra đời thì đã như nước với lửa, cách một đoạn thời gian, mâu thuẫn trở nên gay gắt đến mức không thể hòa hoãn được, thì sẽ bùng nổ một trận chính ma đấu kiếm lan đến cả cửu châu.

Theo như trong điển tịch thì một đoạn thời gian ở đây, ít thì một vài ngàn năm, nhiều thì ba bốn ngàn năm.

Khi đấu kiếm diễn ra, tu sĩ cấp cao không hề e ngại bất kỳ điều gì, tàn sát những tu sĩ cấp thấp, rất nhiều người còn chưa thấy được bóng dáng của kẻ địch ra sao mà đã phải chết đi.

Nguyên Anh lão tổ cảm theo dị bảo kỳ trân đi đấu pháp, một kích huỷ diệt khắp trăm dặm, cho dù Chu Dịch có nhìn thấy sự hủy diệt sắp sửa giáng xuống, cũng không thể nào trốn tránh được, không thể chạy thoát. Đúng là xem những miêu tả trong điển tịch, nên Chu Dịch mới quyết định bái nhập Đan Đình Tông, cho dù là có trốn ở phạm tục, lão tổ Ma đạo dùng thần thức đảo qua hoặc là bị đấu pháp ảnh hưởng, thì bỗng nhiên biến thành cát bụi rồi.

Bình thường Nguyên Anh lão tổ coi trọng thể diện hoặc là coi như không quen biết đám tép riu, lười để ý đến tu sĩ Luyện Khí, Trúc Cơ.

Khi chính ma đầu kiếm, chân quân lão tổ hai bên không kiêng nể gì cả, hận không thể dùng hết tất cả khả năng để tiêu diệt sinh lực của đối phương, tích góp dần dần đến khi đại quyết chiến sẽ dành được phần thắng!

Giang Khang nhìn thấy Chu Dịch lo lắng sốt ruột, trấn an nói: “Chớ có lo đến chính ma đầu kiếm, tông môn lão tổ và trấn tông chỉ bảo đều còn ở đây, Vân Châu không sụp đổ được đâu. Huống hồ gì đầu kiếm cũng không phải chuyện một sớm một chiều

Chu Dịch nghe vậy cười nói: “Sư huynh cũng sẽ nghe tiếng gió liền chuồn như vậy sao?”

“Chuyện bảo vệ tính mạng thì làm sao có thể dùng từ ‘chuồn’ được chứ, phải gọi là xu cát tị hung!”

Giang Khang nói: “Lúc lão đạo còn trẻ, dăm ba ngày lại trốn một hồi. Sau này có thể vẫy vùng trong Trúc Cơ kỳ, cũng không tránh được chuyện chạy trốn, nếu không thì đã chết trong tay chân quân Ma đạo từ lâu rồi.

“Độn Pháp, mỗi một tu sĩ đều cần tinh tu nó, nếu không thì không sống thọ được!

“Tu tưởng lớn gặp nhau rồi!”

Chu Dịch như gặp được tri âm, chẳng trách Giang Khang hàng năm chém giết ma đầu, vẫn cứ có thể sống đến khi thọ tận, trong Phi Lôi Tiên thì “Phi” xếp đầu tiên, hiển nhiên là độn thuật còn tinh diệu hơn so với Lôi Pháp nhiều.

“Đi xem đi, Luyện Khí kỳ đấu pháp cũng rất là thú vị. Lão đạo ngủ một lát, lớn tuổi rồi, tinh thần cũng kém đi.”

Giang Khang nói rồi nằm xuống ngay giữa cấm chế, rất nhanh đã phát ra tiếng ngáy, hắc phong độc hỏa xông đến, đã có tia sét màu tím tự động xuất hiện hộ thể. Chu Dịch quan sát một lát, xác định Giang Khang không có bất kỳ nguy hiểm nào, trong lòng thở dài một tiếng, không chế độn quang bay về phía đầu pháp đài.

“Lúc sinh thời tung hoành vô địch, đợi đến khi tuổi thọ sắp cạn thì cũng chỉ là một ông già thích ngủ.”

Đấu pháp đài.

Được dựng phía trước Thần Hỏa Phong, chiếm hơn trăm dặm.

Nghe đồn là một vị lão tổ nào đó đem đến một khối đá lớn to hơn một ngọn núi, khoét rỗng chính giữa, tạo ra mấy vạn chỗ ngồi chung quanh.

Ở chính giữa là chín vũ đài có diện tích đến trăm trượng, cao ba bốn trượng, được xây bằng thanh kim thạch. Sau khi được tăng thêm cấm chế khắc văn, một đòn đánh dồn hết sức của Trúc Cơ chân nhân cũng chỉ có thể lưu lại một chút dấu vết.

Chỉnh thể thì cũng tương tự như sân vận động của kiếp trước, tu sĩ quan sát trận đấu ngồi bốn phía chung quanh, theo dõi đấu pháp ở trung tâm.

Chương 131: Tử Vân Hội.

Chu Dịch rời khỏi lòng đất, phát hiện giữa sân đã có không ít tu sĩ.

Tốp năm tốp ba, những đệ tử quen biết với nhau thì ngồi chung với nhau chờ đợi trận đấu pháp bắt đầu. Trong đó có những người cầm một đồng lớn thẻ ngọc, đi qua từng chỗ ngồi, thấp giọng nói vài câu, không biết đang làm cái gì.

Chu Dịch tìm một vị trí trên cao không người ngồi xuống, có thể nhìn xuống toàn trường, còn chưa nhìn thấy đấu pháp, thì đã có một đồng môn mặc lam bào lăm la lăm lét đi đến.

Người tu tiên dùng linh khí tẩy luyện thân thể, cảnh giới dần dần tăng lên, không lúc nào là không trở nên hoàn mỹ hơn, cho nên ít có tu sĩ có diện mạo xấu xí.

Người có ngũ quan đoan chính, khuôn mặt cũng không tệ, nhưng khi kết hợp với nhau thì lại rất kỳ cục.

“Đạo hữu nhìn rất lạ mặt, chẳng lẽ vừa mới báỉ nhập tông môn sao?”

Đồng môn chào hỏi, Chu Dịch cũng không thể nào làm mặt lạnh, chấp tay nói: “Bản đạo Chu Cương, báỉ nhập tông môn năm ngoái.”

Tu sĩ kia nhiệt tình nói: “Thì ra là Chu sư đệ, sư huynh họ Thư, tên họ vốn có thì không cần nhắc đến, hiện tại gọi là Không Liễu.” Chu Dịch hỏi: “Báỉ kiến Liễu sư huynh, không biết có chuyện gì không?”

“Thì đấu nhỏ trong tông môn thì có thể làm cái gì, tất nhiên là cá cược!”

Thư Không Liễu lấy ra một miếng thẻ ngọc nói: “Trong này có ứng cử viên nổi bật của năm nay và những thông tin cơ bản, sư đệ có thể đặt cược cho mười người đứng đầu, năm người đứng đầu, vị trí xếp hạng, thắng bại, nếu như cược trúng thì sẽ thắng được linh thạch theo tỉ số đặt cược.”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua thẻ ngọc, lắc đầu nói: “Ta vừa mới báỉ nhập tông môn, linh thạch không nhiều lắm,

không tiện tham dự.”

“Không sao không sao, sư đệ nghi ngờ là chuyện tốt. ’

Thư Không Liêu nói: “Thẻ ngọc truyền tin này sư đệ cứ giữ lấy, sau này nếu như muốn thì nhớ tìm đến ta là được.”

Chu Dịch hơi gật đầu, không ngờ người đầu tiên đưa thẻ ngọc truyền tin lại là một kẻ môi giới, chỉ một người khác ngồi cách đó không xa, nói. “Thư sư huynh, vị đạo hữu kia cùng hội với huynh sao?”

“Ai làm phần nấy, không động chạm vào nhau. ’

Thư Không Liêu lắc đầu nói: “Sư đệ muốn đặt cược, nhớ rõ phải chọn đúng Tử Vân Hội, thắng nhiều hay ít đều có thể trả được cược. Loại hội nhóm nhỏ này, nếu như người thắng một lượng lớn linh thạch, không thể trả được một lần thì chỉ có thể trả góp từ từ. ’

Đan Đỉnh Tông không có quy định cấm cá cược trong trận thi đấu nhỏ, cho nên Chấp Pháp điện sẽ không ngăn cản, nhưng mà thiếu linh thạch của đồng môn mà không trả, kiện đến Chấp Pháp điện thì sẽ được cưỡng chế chấp hành.

Thủ đoạn đòi nợ ở Tu Tiên giới, người nào chây ì thì cứ thử xem, cũng phải ngoan ngoãn mà làm việc trả linh thạch!

Mấy chuyện cờ bạc này, Chu Dịch chỉ dám đứng xa mà nhìn.

Nhà cái để cho người đặt cược trước, muốn xem kết quả thì phải phải đợi nửa giờ, thì làm sao có thể thắng?

Tỉ thí nhỏ nhìn thì rất công bằng, nhưng cũng không phải là không có cách để gian lận, dù sao thì chuyện báo danh là tự nguyện, cho phép được nhận thua, đến ngay cả tông môn cũng không cấm cản chuyện giả vờ thua.

Ngược lại Thư Không Liêu có nói đến một chuyện khác, khiến cho Chu Dịch hứng thú.

“Tử Vân Hội, tài lực rất hùng hậu sao?”

Tán tu trong phường thị có đủ loại đoàn hội, trong Đan Đỉnh Tông cũng giống như vậy.

Chu Dịch vốn dĩ dự tính chỉ lưu lại đây mười năm rồi sẽ trốn đi, bây giờ lại thay đổi suy nghĩ, kế hoạch tạm thời là ở lại được

một môn truyền thừa rồi mới rời đi.

Bỏ hết công pháp tu lại từ đầu rồi quay lại đây, cứ như vậy mà kiểm từng môn từng môn một, năm lần bảy lượt tám mươi năm rồi một trăm năm, tất cả những bí thuật mà Chu Dịch coi trọng đều có thể lấy được.

Làm như vậy sẽ không khiến cho đồng môn chú ý, tránh việc dùng một thân phận mà đòi lấy nhiều loại bí thuật, tiền tài dao động lòng người, nói không chừng khiến đồng môn nào đó động tà niệm.

Nếu như tu sĩ chính đạo thật sự là thiện lương vô hại, thì tông môn cũng sẽ không đặt ra nhiều môn quy như vậy, còn cố ý để cho Nguyên Anh lão tổ tọa trấn Cháp Pháp điện. Kế hoạch này cần phải tìm được một đoàn hội có danh tiếng tốt, ảnh hưởng lớn, mới có cũng đủ nhiều người mua Trúc Cơ đan, mà còn phải có đủ khả năng để mua. Thư Không Liêu hơi giật mình, làm như kinh ngạc, rồi sau đó cười nói

“Chu sư đệ quả thực mới đến không lâu, đến ngay cả Tử Vân Hội mà cũng chưa từng nghe đến sao. Vậy ta sẽ nói để sư đệ nghe, kể cả ngươi có thắng hơn trăm vạn linh thạch, chúng ta cũng lập tức trả tiền!”

“Trăm vạn linh thạch!”

Mặt Chu Dịch hiện lên vẻ kỳ lạ, cho dù là huyết mạch của chân quân cũng không dám nói như vậy.

“Sư đệ, người sáng lập ra Tử Vân Hội, Phương Thừa Phong Phương sư huynh, là con ruột của Kiếm Trần lão tổ.”

Thư Không Liêu cố ý nhấn mạnh nói: “Cũng không phải là huyết mạch cách mấy trăm năm, sau năm thế hệ, nào còn sót lại hậu duệ gì nữa. Tề sư huynh con nối dõi duy nhất của Tề lão tổ, trong tông môn, người ta có thân phận độc nhất vô nhị!”

Tu sĩ cảnh giới càng cao, thì con nối dõi càng thêm ít ỏi.

Có lẽ là tu sĩ không giống với Nhân tộc, sinh dục đặc thù, cũng có thể là do ông trời sắp đặt, tương tự với những Yêu tộc có huyết mạch cổ xưa, cường đại, cũng rất khó có hậu duệ huyết mạch.

Ngoại trừ Long tộc!

Long tính vốn dâm, trên mặt đất có cái động thì có thể sản sinh ra hậu duệ.

Chu Dịch cẩn thận suy tư, có muốn tham gia Tử Vân Hội hay không, với thân phận của vị Phương sư huynh này, con ông cháu cha đứng đầu ở Đan Đỉnh Tông, có khả năng tìm được truyền thừa hàng đầu nhất.

Cũng chính vì cái thân phận này khiến cho Chu Dịch nổi lòng nghi ngờ, dù sao thì danh tiếng của con ông cháu cha vẫn chẳng tốt lành gì!

Thư Không Liêu dường như đoán được suy nghĩ của Chu Dịch, lại lấy một lệnh bài Tử Vân Hội, nói: “Chu sư đệ, có thể đến Tử Vân Hội thăm quan, hội họp trên cả trăm đồng môn, mỗi lần đều có không ít thứ tốt.”

“Huống hồ gì thanh danh của Phương sư huynh, vẫn có thể đi hỏi thăm được một hai, mấy chục năm này chưa bao giờ xảy ra bất kỳ chuyện gì!”

Chu Dịch tiếp nhận ngọc bài, hỏi: “Bình thường thì khi nào tổ chức hội họp? Ở động phủ nào? Có quy định nào cần phải chú ý không?”

“Cuối mỗi tháng đến đỉnh Tử Vân Phong, đến đó thì đừng ồn ào huyên náo là được, còn có linh tửu, món ngon miễn phí.”

Chương 132: Tử Vân Hội (2)

Thư Không Liêu nói: “Nơi đó vốn là hành cung khi Kiếm Trần lão tổ còn ở Kim Đan kỳ, Phương sư huynh cảm thấy tường cao đại viện, điện phủ lầu các quá chướng mắt, trực tiếp sai người san bằng, chỉ để lại đình đài lộ thiên.”

Chu Dịch gật đầu nói đồng ý: “Được, đến lúc đó sẽ đến xem.”

Mặt Thư Không Liêu lộ vẻ vui mừng, vì đã lôi kéo được thêm một chân nhân cho Tử Vân Hội, có thể nhận được không ít linh thạch khen thưởng.

Sợ Chu Dịch cho hắn leo cây, nên đã kể không ít chỗ tốt của Tử Vân Hội, mỗi lần hội họp đều có không ít công pháp bí thuật thượng phẩm, đan dược pháp khí được bày bán

Mãi cho đến khi Chu Dịch liên tục đồng ý, Thư Không Liêu mới cáo từ, lại chào hàng thẻ ngọc cá cược cho những đồng môn cách đó không xa.

“Lần đầu tiên gặp được người môi giới Tu Tiên giới, khiến cho Trúc Cơ chân nhân cũng phải vương bụi trần, có thể nhìn thấy được một chút thực lực của Tử Vân Hội.”

Chu Dịch cũng không khinh thường Thư Không Liêu, chỉ cần trả đủ linh thạch hoặc là linh vật, Kim Đan chân quân cũng có thể làm thêm chuyện chào hàng mua bán, nhân tiện tặng kèm theo hiệu ứng ba hoa chích choè, trên trời dưới đất nữa.

Thu lại suy nghĩ, ánh mắt chuyển về hướng đấu pháp đài.

Lúc này, trên mỗi đấu pháp đài đều có hai gã Trúc Cơ chân nhân, phụ trách bảo đảm tánh mạng đệ tử.

Những đệ tử tham gia tỉ thí đang rút thăm, ước chừng đến buổi trưa thì vòng thứ nhất của đấu pháp mới bắt đầu, mười tám đệ tử đối đầu với nhau.

Chu Dịch quan sát chín đấu pháp đài cùng một lúc, khi trọng tài chân nhân công bố tên tuổi, nhanh chóng ghi lại vào trong thẻ ngọc, sau đó ghi chép kỹ càng tỉ mỉ quá trình đấu pháp, mỗi một chiêu thức, sắc mặt biến hóa, pháp khí bí thuật của cả hai người.

Nếu như có bí pháp nào không nhận ra, thì để đó sau này thỉnh giáo lại Giang sư huynh.

“Không hổ là Đan Đỉnh Tông, thực lực bình quân của đệ tử Luyện Khí kỳ vượt xa tán tu bên ngoài. Nhưng mà tỉ thí nhỏ là đấu pháp công bằng, nếu như để bọn họ ra bên ngoài lẫn lộn, chưa chắc đã có thể là đối thủ của tán tu.”

Ánh mắt Chu Dịch lướt qua tám đấu pháp đài, hơn phân nửa sự chú ý dừng lại ở đài đấu pháp nằm ở góc Đông Bắc kia, thực lực của hai gã đệ tử Luyện Khí đại viên mãn vượt xa những người cùng cấp.

“Nghe trọng tài thông báo tên tuổi, hình như là ứng cử viên đứng đầu sáng giá nhất được Thư sư huynh ghi chép trong thẻ ngọc, vậy mà vòng đầu tiên đã đụng phải hấn.”

Dựa theo quy tắc của tỉ thí nhỏ, vòng thứ nhất là đấu loại, người thất bại phải chờ đến sang năm. Hơn hai ngàn người rút thăm, cố tình lại đụng phải một xác suất cực nhỏ như vậy, có thể nói là do số, do mệnh vậy, người tính không bằng trời tính.

Trận đấu pháp khốc liệt giữa hai người, cũng thu hút ánh mắt của phần lớn khán giả.

Trong đó có lẽ có người đặt cược, vậy là lại đứng lên hô to, những âm thanh ồn ào náo động liên tục vang vọng, khiến cho khán đài dần dần sôi sục lên.

Tính cách của phần lớn người tu tiên đều lạnh lùng, nhưng cũng không phải là do bản tính của họ là vậy, mà một khi bế quan tu hành là đến mấy tháng mấy năm, bình thường ít khi giao tiếp với người khác, dần dần sẽ trở nên ít nói.

Trận tỉ thí nhỏ trong tông môn hội tụ mấy ngàn đồng môn, lại có đấu pháp kịch liệt xuất sắc, được bầu không khí hâm nóng, khiến cho những tu sĩ thanh cao kia lại có chút hơi thở của con người. Chu Dịch từ trên cao nhìn xuống, quan sát động tĩnh của toàn trường, dường như có phát hiện.

“Tỉ thí nhỏ trong tông môn, không chỉ là vì thúc đẩy sự cạnh tranh, khen thưởng đệ tử, cũng là một cuộc tụ họp quy mô lớn, có thể làm tăng mức độ trung thành, tính đoàn kết.”

Một khắc sau.

Một đệ tử có tên là Lý Thanh đệ tử, thi triển Độn Pháp né tránh Liệt Diễm pháp thuật, thi triển mấy tia sấm sét đánh vỡ kim quang hộ thân của đối thủ, đánh cho hắn rơi khỏi đấu pháp đài, dành được thắng lợi.

“Thực lực cũng không chênh lệch nhau là mấy, đệ tử am hiểu hỏa pháp kia pháp lực của hắn hao hết trước, có cảm giác như Lý Thanh chiến thắng một cách nhẹ nhàng thoải mái, hắn là còn có bí thuật gì đó chưa thi triển!”

Chu Dịch đặt biệt lưu ý đến Lý Thanh, đợi sau này sẽ quan sát kỹ càng tỉ mỉ thêm.

Tỉ thí nhỏ giảng co nửa ngày, cho đến lúc mặt trời xuống núi mới ngừng lại, ngoài Lý Thanh ra, còn có không ít đệ tử có biểu hiện nổi bật.

Ví dụ như một đệ tử họ Cổ, bình thường không có tiếng tăm gì, thế nhưng lại bộc phát đánh bại đối thủ trên bảng xếp hạng. Hắn tinh thông một môn bí thuật rèn thể, sau khi thi triển thì thân thể cao đến hai trượng, sức mạnh, lực phòng ngự tăng vọt, trực tiếp miễn dịch với những pháp thuật cấp thấp.

Vũ khí là một cây côn huyền thiết, vung lên một cái thì thanh thế kinh người, cuối cùng đánh cho đối thủ rơi khỏi đấu pháp đài.

“Thần thông này nhìn có chút quen mắt!”

Thần Ngưu Biến đã tu đến đại thành, Chu Dịch tất nhiên là biết được sự biến hóa bên trong, giai đoạn tiểu thành chỉ là cơ thể sẽ biến lớn, không thể xuất hiện sừng trâu. Đấu pháp kết thúc.

Chu Dịch thi triển độn quang trở lại đòi hỏi lỗi, nhìn thấy Giang Khang đã tỉnh ngủ, vừa uống rượu vừa xem thoại bản.

“Núi cao còn có núi cao hơn, sư đệ chỉ là ếch ngồi đáy giếng.”

Giang Khang cười nói: “Sư đệ cũng đừng tự coi thường bản thân, người có thể đột phá Trúc Cơ khi còn là tán tu, có lẽ là tư chất linh căn không được, tất nhiên còn có chỗ khác hơn người.”

Chu Dịch đưa thẻ ngọc ghi chép về đấu pháp đưa cho Giang Khang xem xét, nói.

“Hôm nay nhìn thấy có đệ tử am hiểu Lôi Pháp, độn thuật, dễ dàng đánh thắng đối thủ cùng cấp, dường như vẫn chưa dùng hết sức.”

“Ồ? Như vậy xem ra, còn lợi hại hơn cả lão đạo năm đó rồi.”

Giang Khang kể về những đệ tử ưu tú mà hắn chứng kiến trong những năm qua, sau khi so sánh, phát hiện những trận tỉ thí nhỏ bao năm qua càng ngày càng mạnh mẽ, không nhận được mà tán thưởng “xưa đâu bằng nay”.

Chu Dịch nghiêm túc lắng nghe, luận về đấu pháp chém giết thì hắn rất có giác ngộ.

Hai lần duy nhất từng chém giết tu sĩ, cả hai lần đều dễ dàng chiến thắng đều là do dựa vào phù triện, lôi châu, căn bản không thể được gọi là đấu pháp!

Chương 133: Con trai của lão tổ.

Chu Dịch nhớ đến Tử Vân Hội, hỏi: “Sư huynh có biết Tử Vân Hội không, danh tiếng như thế nào?”

“Hội họp do con trai của Kiếm Trần lão tổ tổ chức sao? Biết nhưng chưa từng đến, trong đó phần lớn là đệ tử đích truyền, không chung đường với lão đạo.

Giang Khang hồi tưởng lại, lại bổ sung một câu.

“Tề Thừa Phong kia thì có gặp vài lần, cũng là một người thú vị, nếu sư đệ có thời gian thì cũng đến xem thử đi.”

P/s : Lời người dịch trong bản gốc thì tác giả viết có khi là Tề Thừa Phong có khi là Phương Thừa Phong, người dịch chỉ dịch đúng như trong bản gốc của tác giả.

Trong Đan Đình Tông hai phe phái là đích truyền, tán tu, cả hai bên chướng mắt nhau, thường thường chửi mắng đối phương.

Phương Thừa Phong thuộc về đệ tử đích truyền chính tông, thậm chí là một trong những nhân vật đại biểu cho phe phái này.

Với thân phận như vậy mà có thể khiến cho Giang Khang nói ra một câu ‘thú vị’, thật sự là không dễ dàng gì, nhưng mà Chu Dịch cũng không gấp gáp muốn đến Tử Vân Hội, thói quen của hắn là chờ đợi thêm.

Dưới sự mài mòn của thời gian, sẽ thấy rõ bản tính của bất kỳ người nào.

Vị Phương sư huynh kia đã một trăm ba mươi tuổi rồi, nhiều lắm thì còn có thể sống thêm được bảy mươi năm nữa, cho dù lão tổ có ban cho hắn linh dược kéo dài tuổi thọ, cũng không thể nào vượt quá trăm năm. Trăm năm trôi qua trông chốc lát mà thôi, Chu Dịch nấp ở một bên quan sát thử xem ai có thể khiến hắn kiếm được công huân một cách an toàn.

Tỉ thí nhỏ trong tông môn được tổ chức hùng hực khí thế, xuất hiện không ít đệ tử có thực lực mạnh mẽ.

Chu Dịch chính mắt nhìn thấy, rất nhiều linh thể, dị chủng linh căn chỉ được ghi chép lại trong điển tịch, cần thận ghi nhớ thói quen đấu pháp của bọn họ, sau này nếu như đụng phải họ thì có thể dự đoán được tiên cơ.

Linh thể là thân thể chịu sự ảnh hưởng của linh căn, lột xác thành đặc tính huyền dị, ví dụ như Đối Chí người có hỏa linh thể xếp trong mười người đứng đầu, khi đấu pháp thì quanh thân bốc lên ngọn lửa mãnh liệt, giống như một Hỏa thần.

Dị chủng linh căn là chỉ những linh căn ngoài ngũ hành, mà tiêu biểu là có Lý Thanh, đánh ra rất nhiều Lôi Pháp như nước chảy mây trôi.

“Linh căn đã vô cùng hiếm có, linh thể, dị chủng lại càng hiếm thấy, chỉ là một đợt tỉ thí nhỏ trong tông môn mà đã xuất hiện mười mấy người? Ủ, cũng có thể là đã đăng ký tham gia tỉ thí mấy năm liên tục rồi, nếu không thì Đan Đỉnh Tông cũng cường thịnh quá mức!”

Đảo mắt đã qua một tháng.

Ngày tổ chức trận chung kết của tỉ thí nhỏ trong tông môn, những tu sĩ đến xem trực tiếp đã vượt hơn năm ngàn người.

Nghe đồn còn có thần thức của trưởng lão mười tám phong dõi theo, sau những mùa tỉ thí nhỏ của mỗi năm đều có đệ tử lọt vào mắt của chân quân, một bước lên trời bái nhập vào dưới trướng của họ.

Chu Dịch phát hiện Thư sư huynh hay chạy tới chạy lui thì lại chẳng thấy đâu, mấy ngày hôm trước khi nhìn thấy hắn đang dốc hết sức mời chào ngọc bội cá cược, cười rất vui vẻ, chắc chắn là đã thắng được không ít linh thạch.

“Trận chung kết đúng là lúc náo nhiệt nhất, người đặt cược nhiều nhất, thằng nhãi này lại buông tha cơ hội này không đến bên chen sao?”

Sau ba ngày.

Trận chung kết chậm rãi kết thúc, người đứng đầu lại không phải là Lý Thanh mà Chu Dịch đánh giá cao, mà là một đệ tử bình thường có nhị linh căn.

Sở Phong.

Không có linh thể, cũng không có dị linh căn, tinh thông phù triện, trận pháp, chỉ một cái phát tay là hơn mười mấy phù triện kết thành trận thể. Đối thủ bị nhốt bên trong tả xung hữu đột, hấn đứng từ xa điều khiển trận kỳ, liên tục bổ sung những phù triện bị tổn hại, cho mãi đến khi khiến cho pháp lực của đối thủ hao hết.

Tỉ thí nhỏ trong tông môn cấm sử dụng pháp khí thượng phẩm, đỉnh cấp. Nhưng không cấm dùng phù triện, trận pháp v.v, nhưng trước đó bắt buộc phải chứng minh là do chính mình vẽ ra.

“Lấy phù bày trận, mười mấy lá phù triện có thể vây khốn tu sĩ Luyện Khí đứng đầu, hơn một trăm lá thì có thể vây khốn tu sĩ Trúc Cơ đứng đầu! Nếu là có thể điều khiển hơn một vạn phù triện, kết thành trận thể, có vây khốn được Kim Đan chân quân không nhỉ?”

“Có lẽ có thể, nhưng muốn làm được điều này quá khó, đầu tiên phải có thể khống chế trên một vạn lá phù triện, tiếp theo là trận pháp có thể vây khốn chân quân không nhiều lắm!” Chu Dịch đã liệt tên đệ tử này vào danh sách, đợi sau khi hấn đột phá Trúc Cơ, tìm cơ hội thỉnh giáo hấn một chút.

Đòi hỏi lỗi.

Chu Dịch xách theo hai vò linh tửu, có tên gọi là Đan Hà Túy, mua được từ chỗ một đồng môn được Giang sư huynh chỉ điểm

Một vò có giá năm mươi khối linh thạch, giá cả, hiệu quả của nó hơn xa cả Xích Hồng, uống nó có thể khiến cho pháp lực của Trúc Cơ chân nhân tăng lên.

Trước trận chung kết tỉ thí nhỏ trong tông môn, hai người đã đánh cược với nhau, rốt cuộc thì đệ tử dành vị trí đầu tiên, là người có dị linh căn hay là có linh căn bình thường kia, kết quả tự nhiên là Chu Dịch thua.

Chu Dịch tiến vào Hắc Phong động, phát hiện bên trong cấm chế có một người đang cố gắng hết sức để chống đỡ với sự bào mòn của hắc phong độc hỏa. Khí tức pháp lực cũng xấp xỉ với Giang Khang, đều là Trúc Cơ hậu kỳ, một người thì nhẹ nhàng diên nhiên, một người thì nhe răng trợn mắt.

“Giang sư huynh, linh tửu mà ta thua ngươi.

Vẻ mặt của Chu Dịch khôi phục lại vẻ hờ hững, trước mặt người ngoài không tỏ ra là mình có quen biết với Giang Khang.

Giang Khang mở vò rượu ra hít một hơi thật sâu, đắc ý nói: “Lão đạo chưa bao giờ bỏ sót những trận tỉ thí lớn nhỏ vào thời của mình, chứng kiến những người dành được vị trí đứng đầu trong trăm năm, hơn bảy phần đều là những đệ tử có linh căn bình thường.”

Chu Dịch tò mò nói: “Vì sao?”

Giang Khang nói: “Linh căn thắng ở tu hành, mà đấu pháp là một loại thiên phú khác, ngươi cứ lên đấu vài trăm trận, sẽ tự động lĩnh ngộ được sự huyền diệu bên trong.”

Chu Dịch nhún vai, như vậy thì xem ra trong một vạn năm là không thể nào rồi, rồi sau đó cầm lấy ngọc bội trên bàn đá, xem xét lai lịch của người mới kia.

Chương 134: Con trai của lão tổ (2)

Phương Thừa Phong, đánh nhau khiến cho đồng môn bị thương nhẹ, xét về nguyên nhân gây chuyện, phạt tự nghiền ngẫm một tháng.

“Con trai của lão tổ!”

Chu Dịch lộ ra vẻ kinh dị, ánh mắt không dấu vết đảo qua người Phương Thừa Phong, tướng mạo thoát nhìn thì cũng bình thường, đáng vẻ chống đỡ hình phạt một cách khó khăn, càng không có vẻ tiết chế của con ông cháu cha đỉnh cấp trong tông môn.

Lúc này.

Phương Thừa Phong dường như bị kiệt lực, không màng hình tượng hô to: “Chu sư đệ, mau ngưng hình phạt lại.”

Chu Dịch nghe vậy lấy lệnh bài thân phận ra, ngăn hình phạt lại, nghi hoặc nói: “Phương sư huynh, tại sao lại biết ta họ Chu?”

“Lão Thư kia nói để chiêu mộ người mới cho Tử Vân Hội, nên đã sau người điều tra.

Phương Thừa Phong nói: “Chu sư đệ, cái tên này thật thú vị, giống hệt như tên người cùng viết quyền thoại bản kia với Thanh Tịnh chân quân.”

“Trùng hợp thôi.”

Về mặt Chu Dịch bất biến, đổi đề tài, nói: “Mấy ngày nay, sao không nhìn thấy Thư sư huynh?”

“Hắn bị người ta gạt hơn năm mươi vạn linh thạch, sợ bị ta giận chó đánh mèo, ngay trong đêm nhận ngoại vụ trừ ma chuồn mất rồi.”

Khi Phương Thừa Phong nói chuyện, không quên vận chuyển công pháp khôi phục pháp lực, nói: “Thắng thua là chuyện thường, nếu thật sự có thua đậm, cũng không đáng ngại. Đúng thật là có người kết bè lừa gạt ta, đặt cược năm vạn linh thạch, một ăn mười, sau đó đối thủ của người nọ tự nhận thua!”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Với thân phận của Phương sư huynh, còn có người dám giở trò, số linh thạch thắng được cũng chẳng thể lấy được?”

“Chỉ là năm mươi vạn linh thạch, ta đã trả ngay tại chỗ. ”

Giọng Phương Thừa Phong căm hận nói: “Nhưng là vì ta tức quá không chịu được, không thể nhịn được cục tức này, ra tay đánh người cho nộ một trận thật nặng, chẳng phải là đến đòi hỏi lỗi rồi sao!”

Chu Dịch nghe thấy thú vị, đại khái là có chút tâm lý ghét kẻ giàu, thấy con ông cháu cha kia chịu khổ nên có chút cảm giác thoải mái kỳ lạ.

“Thư sư huynh này, cái họ này không phù hợp làm công việc này.”

(Thư sư huynh, phiên âm trong tiếng trung là /shu/ đồng âm với từ Thua, nên Thư sư huynh đọc lên thì có nghĩa là Thua sư huynh)

Phương Thừa Phong bất đắc dĩ nói: “Lão Thư thích đánh bạc, vẫn luôn phụ trách việc này. Bởi vì trước kia thua nhiều thắng ít, nên ta bảo hắn đổi tên khác, nào biết được lại thua một vố lớn!”

Năm mươi vạn linh thạch, Phương Thừa Phong nói thì nghe nhẹ nhàng, nhưng mà nghe giọng điệu của hắn thì cũng rất là đau lòng.

Giang Khang ngồi bên cạnh bỗng nhiên nói: “Thay vì mỗi ngày luồn cúi, kết giao với người này lung lạc người kia, chẳng bằng bế quan khổ tu, sớm ngày đạt đến cảnh giới giả đan, thì hi vọng ngưng kết Kim Đan sẽ lớn hơn một phần.

“Sư huynh ngài quá đề cao ta rồi, mấy ngàn năm nay, Đan Đỉnh Tông còn chưa có tiền lệ đệ tử Ngũ linh căn kết đan.”

Phương Thừa Phong mang vẻ mặt đau khổ nói: “Tính tình của ông già nhà ta kia, cũng không phải là sư huynh chưa từng nghe thấy. Đừng nói đến chuyện ban cho linh vật kết đan, ngay cả Trúc Cơ đan đều là do ta bỏ linh thạch ra để mua, tương lai chắc chắn là không có hi vọng kết đan rồi.”

Giang Khang thấy mặt Chu Dịch lộ vẻ nghi hoặc, giải thích nói: “Thứ mà Kiếm Trần lão tổ tu chính là Vong Tình kiếm quyết, quên hết thất tình lục dục.... Cũng không quan tâm đến đứa con trai này của hần.”

Chu Dịch bừng tỉnh, khó trách có người lừa gạt Phương Thừa Phong, thì ra là có liên quan đến Kiếm Trần lão tổ.

Tuổi thọ của Nguyên Anh lão tổ hơn ngàn năm, sử dụng đan dược, bí thuật kéo dài tuổi thọ có thể đạt tới một ngàn năm trăm tuổi, tính tình của họ từ lâu đã không phải là thứ mà người bình thường có thể đoán biết được, có người cực kỳ bao che cho con cháu, cũng có người giống như Kiếm Trần, hững hờ với người thân.

Phương Thừa Phong nói: “Đúng là như vậy, nên ta mới muốn kéo bè kéo cánh! Tránh cho sau này lão nhân tọa hóa rồi, hơn trăm vạn linh thạch của ta, chẳng phải sẽ khiến cho người ta thêm khát hay sao?”

Giang Khang buồn bã nói: “Yên tâm, chắc có lẽ là Kiếm Trần lão tổ sẽ trở thành người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh!”

Phương Thừa Phong ghen đến mức mặt đỏ tai hồng, nói với Chu Dịch: “Chu sư đệ, ta đã khôi phục pháp lực, mau mở cấm chế ra.”

Chu Dịch vội vàng làm theo, thực lực của Giang Khang mạnh mẽ, công huân to lớn, cho nên có thể tùy ý trêu chọc châm chọc hần, nhưng bản thân mình lại không có tư cách ngang hàng với Phương Thừa Phong.

“Khí tức của Phương sư huynh hồn hậu thuần tịnh, tại sao lại chống đỡ một cách vất vả như vậy?”

“Đệ tử bình thường ngăn cản hắc phong độc hỏa, chỉ cầu không thương tổn thân thể, nhìn thì như hình phạt nhẹ nhàng, thật ra vẫn chịu một chút hao mòn. Sau khi rời khỏi đây cần phải trau dồi pháp lực, bài trừ phong hỏa ra khỏi cơ thể, ít nhất phải mất đến ba năm tháng.”

Giang Khang nhìn về phía Phương Thừa Phong đang đau khổ chống đỡ phong hỏa, trong mắt hiện lên vẻ khen ngợi.

“Thằng nhãi này gắng hết sức vận công ngăn cản, bây giờ thì nhìn có vẻ vất vả, nhưng lại tiết kiệm được tuổi thọ!”

Đây là đang giành giật!

Chu Dịch hơi gật đầu, hảo cảm dành cho Phương Thừa Phong tăng lên rất nhiều.

Nhưng mà Phương Thừa Phong đã đến, khiến cho bầu không khí trong Hắc Phong động có vẻ có chút nặng nề, ba người kẻ trong người ngoài chẳng có gì nói với nhau, chỉ nghe hắc phong gào thét. Giang Khang thì lười quan tâm, Chu Dịch thì không muốn tiếp xúc.

Con trai của lão tổ, bất kể có tư chất tu vi như thế nào, thì đều là trung tâm của sự rắc rối.

Phương Thừa Phong lại là người có tính thích trốn tránh, không dám trêu chọc sát tinh Giang Khang, vì thế không ngừng nói chuyện với Chu Dịch. Kết quả dường như là đụng phải một con cá chạch trơn trượt, hừ hừ ha ha làm như là đồng ý tán đồng, thật ra chỉ là lời nói suông, không hề thực tế.

Chu Dịch luyện được nụ cười nghề nghiệp trong thiên lao, khiến cho người ta không thể nào bới móc được bất kỳ điều gì, rồi cảm thấy xa cách.

Phương Thừa Phong vô cùng ghen ghét, có lẽ là bị ảnh hưởng bởi hắc phong độc hỏa, cũng có thể là bình thường cũng không hiếm khi bị người ta xa lánh.

“Bần đạo một không vì người làm ác, hai không có đặc quyền trong tông môn, chỉ bởi vì có một người cha là Nguyên Anh lão tổ, dựa vào cái gì mà nhiều người chán ghét ta như vậy? Đúng là quá ghen ghét!”

Một tháng qua trôi qua rất nhanh, Phương Thừa Phong bình yên rời đi.

Chương 135: Pháp thuật thông thần.

Chu Dịch mới vừa nhẹ nhàng thở ra, ngừng trận pháp cấm chế, hóa thành độn quang bay trở về Tiểu Tuyền Phong.

Trận pháp trong động phủ bình yên vô sự, rồi đi vào trong lòng đất xem xét linh dược, thi triển Ngọc Lộ quyết thúc đẩy sinh trưởng một phen, lại bố trí thêm cấm chế đề phòng. Sau đó, đòi hỏi lõi khôi phục lại vẻ bình lặng của ngày xưa.

Khi Chu Dịch tu hành gặp phải vấn đề khó hiểu, sẽ đi mua một vò Đan Hà Túy thỉnh giáo Giang Khang, phần lớn đều có thể nhận được lời giải thích cho nghi vấn.

Đặc biệt là phương diện Lôi Pháp, Chu Dịch tinh tu Ngũ Lôi thuật một trăm ba mươi năm, sau khi tới cảnh giới gần như là ra đòn trong chớp mắt, nhưng không có tiến bộ, sau khi được Giang Khang chỉ điểm, biết được phương hướng nghiên cứu tiếp theo.

“Pháp thuật, khi tu đến ra đòn trong chớp mắt thì được gọi là viên mãn, rất ít người có thể làm được như vậy.”

Giang Khang thấy Chu Dịch phát tay lập tức xuất hiện vài tia sấm sét, tán dương: “Thiên tư của đạo hữu với Lôi Pháp, đã hơn chín phần mười của người khác rồi!”

“Bình thường, bình thường thôi mà.”

Chu Dịch lộ vẻ xấu hổ, đổi lại là bất kỳ tu sĩ nào, lãnh ngộ một môn pháp thuật cả trăm năm cũng có thể đạt tới viên mãn.

“Sau khi viên mãn là ngưng hình, cũng có người gọi là không chế, chỉ là tên gọi bất đồng, trên thực tế đều giống nhau, ví dụ như Ngũ Lôi thuật

Trong tay Giang Khang xuất hiện mười mấy tia sấm sét, ngưng tụ mà không bắn ra, dừng lại trong tay biến đổi hình thái, khi thì kết thành lưới, khi thì hóa thành đao kiếm, cuối cùng qua lại đan chéo thành hình mặt của một con người.

“Pháp thuật ngưng hình, không hề phụ thuộc vào dáng vẻ vốn có, biến hóa tùy tâm sở dục. Uy lực của riêng một mình sấm sét thì không lớn mạnh bao nhiêu, nhưng sau khi được tổ hợp,

ví dụ như lưới sấm sét bao trùm, chuyên khắc kẻ địch có độn thuật huyền diệu!”

“Đa tạ sư huynh chỉ giáo.”

Chu Dịch khom người cảm tạ, hỏi “Trên ngung hình còn có cảnh giới cao hơn nữa sao?”

“Đương nhiên.

Giang Khang gật đầu nói: “Khi xưa lão đạo tu hành Ngũ Lô thuật, mười năm viên mãn, mười năm ngung hình, rồi lại thêm mười năm, bước vào cảnh giới thông thần. Thuật pháp thông thần, huyền diệu khó giải thích, giống như thiên phú của Yêu tộc!”

Chu Dịch luôn cảm thấy Giang Khang là bậc thầy khoe ngâm, luôn luôn có thể đả kích người khác một cách vô ý.

Ba đạo Lô Pháp gì gì đó, rồi lại thêm giết thêm mấy ma đầu v.v, khiến cho người ta cảm nhận sâu sắc được là sự chênh lệch to lớn về thiên phú giữa người với người. Chu Dịch thử biến hóa hình thái của Ngũ Lô thuật, kết quả sấm sét căn bản là không nghe lời, hơi vắn vẹo rồi tan biến theo gió.

“May mắn mà ta có thời gian, cứ từ từ!”

Thời gian trôi như nước chảy, chớp mắt một cái thì nửa năm trôi qua.

Phía Bắc của núi thì rét buốt như mùa đông, phía Nam thì mặt trời chói chang, bên ngoài Hắc Phong động tuyết rơi trắng xóa như lông ngỗng, bao trùm trăm núi ngàn non.

Thời gian này có hai tu sĩ Luyện Khí kỳ bị phạt, nguyên nhân là vì tranh cãi với nhau, bình thường thì cũng có chút oán thù, ngang nhiên động thủ đấu pháp. Đệ tử của Cháp Pháp điện chạy tới kịp thời, không chế hai người ngay tại chỗ, xách đến đòi hối lỗi phạt nhốt một tháng.

Hai người này cũng được coi như là những nhân vật ghê gớm trong đám đệ tử Luyện Khí, mỗi bên có băng nhóm đạo hữu riêng của mình.

Kết quả sau khi đến Hắc Phong động, nghe nói lão đạo bên cạnh tên là Giang Khang, lập tức biến thành cà tím phơi sương.

Trúc Cơ chân nhân chết dưới tay đồng môn, tạo nên động tĩnh không hề nhỏ, đặc biệt là tu vi của Dương Hoa đã đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ, tương lai có hy vọng ngưng đan.

Trong tông môn khi có đấu pháp thì không thể tránh được chuyện có người chết, nhưng mà phần lớn đều là có thực lực tương đương, không kịp dừng tay mà ngộ sát người ta. Còn như Giang Khang chỉ một cái phát tay là giáng sấm sét xuống đánh cho đồng môn thành tro bụi, có thể nói là hiếm thấy trong mấy chục năm.

Hung danh của Giang Khang lan truyền, không biết bắt đầu từ khi nào, xuất hiện lời đồn bị “Nhập ma”.

Hai gã đệ tử này cũng bị ảnh hưởng bởi lời đồn đãi, cho rằng Giang Khang giết chóc quá nặng, bị ma khí ăn mòn biến thành đồ tể tay dính máu, sợ tới mức im như ve sầu mùa đông.

Khi hình phạt kết thúc, hai người như được hồi sinh, bay cái vèo ra khỏi đồi hồi lỗi.

Thấy Giang Khang vẫn nhàn nhã uống rượu, Chu Dịch nghi ngờ nói: “Sư huynh, tin đồn bên ngoài, người không quan tâm chút nào sao?”

“Trong tông môn có không ít đám nhãi ranh lẫn lộn, nhất định là một kẻ nào đó đã phát tán tin đồn.”

Giang Khang đổi một tư thế nằm thoải mái hơn, nói: “Lão đạo sống không được hai ba năm nữa, thay vì đề ý chuyện đó, không bằng đọc thoại bản, người lấy quyển này ở đâu ra vậy? Vậy mà còn có cả tranh minh họa?”

Tin đồn trong tông môn càng ngày càng nghiêm trọng, Chu Dịch chỉ cảm thấy có người đang quạt gió thêm củi.

Cuối tháng bảy.

Chu Dịch quan sát hơn nửa năm, hỏi thăm không ít tin tức về Tử Vân Hội.

Tử Vân Hội đã có lịch sử hơn sáu mươi năm, từ lúc mới sáng lập đã bị đề ý, trong tối ngoài sáng vô số con mắt nhìn chăm chăm, chưa từng có xuất hiện tin đồn xấu nào.

Ngược lại lại có không ít chuyện đáng cười, ví dụ như tí thí nhỏ năm trước, Phương Thừa Phong bị đồng môn lừa cho một

vồ lớn.

“Cho dù bị nghi ngờ là dùng tiền tài chiêu mộ người tài, thì cũng rất hữu hiệu, chứng minh được tài lực và danh tiếng của Tử Vân Hội.”

Hôm nay Chu Dịch quyết định đến xem thử, bán ra Trúc Cơ đan đổi lấy linh thạch, rồi lại kiếm công huân. Giang Khang có công huân lớn lao, mà lại bị người ta đồn là nhập ma, khiến cho hắn ngửi thấy mùi của bất an.

“Phải đổi lấy Độn Pháp trước!”

Pháp thuật này tu hành đơn giản, sử dụng nó để bảo vệ tính mạng là phù hợp nhất.

Sáng sớm.

Chu Dịch thi triển hóa hình thuật biến thành lão đạo đầu bạc, không chế độn quang đến đỉnh Tử Vân.

Đỉnh núi bị mây mù che phủ, không thể nhìn thấy được tình hình bên trong, lấy ra Tử ngọc bài rồi dùng pháp lực thúc giục, một đạo linh quang rơi xuống, mây mù rẽ đôi nhường ra một con đường. Chu Dịch bay vào bên trong trận pháp, lập tức cảm ứng được độ đậm đặc của linh khí vượt xa ở bên ngoài, ánh mắt đảo qua đỉnh đài ngọc thạch đan chen lẫn nhau, vị trí xây dựng của chúng cực kỳ giống với Tụ Linh Trận kỳ.

Chương 136: Càn Dương Ly Hỏa châu.

Đình đài với những hành lang dài nối liền nhau, cẩn thận quan sát nền móng của đình đài, hành lang, đều có khắc trận văn cấm chế.

Tụ Linh Trận cỡ lớn tập trung hết linh khí ở những vùng chung quanh, linh khí vốn đã nồng đậm đến cực điểm tập trung lại với nhau, ngưng kết thành từng đám sương trắng, lượn lờ hai bên đình đài, hành lang, khiến cho cả đỉnh núi nhìn như tiên cảnh nhân gian.

“Phô trương quá!”

Chu Dịch đáp độn quang xuống, tìm một chỗ đình đài vắng vẻ ngồi xuống.

Một thị nữ mặc cung trang bùng mâm ngọc đi đến, hơi hơi hành lễ, bày linh tửu, linh quả lên trên bàn, rồi khom người rời đi.

Lúc này đỉnh núi đã có hơn ba bốn mươi người, đa số là Trúc Cơ chân nhân, cũng có mấy chân truyền mặc áo tím, thấy Chu Dịch tiến vào thì không ít người nhìn lại vài lần.

Chu Dịch nhắm nháp linh tửu, yên lặng chờ chủ nhân tới.

Cho đến buổi trưa, trên đỉnh Tử Vân tập trung gần trăm đệ tử, Phương Thừa Phong rốt cuộc cũng lộ diện.

“Hôm qua bị ông già gọi đến dạy dỗ, về trễ, vừa mới tu hành xong, đã khiến cho chư vị đạo hữu đợi lâu rồi.

Phương Thừa Phong nói vài câu nói hình thức, rồi đi vào chủ đề chính: “Tri Mặc, người nói tiếp đi.”

Nói xong, tìm một đình đài ngồi xuống.

Thị nữ tên là Tri Mặc, tu vi đã là Trúc Cơ, không chế một pháp khí là một bức tranh cuộn lại.

Bức họa cuộn tròn đón gió lớn lên, bên ngoài linh quang lấp lánh, hiện lên từng hàng chữ viết.

“Thu mua pháp khí đỉnh cấp, thuộc tính Kim, phẩm loại không giới hạn

“Một ngàn linh thạch thu mua nội đan đại yêu, thuộc tính Hỏa, ưu tiên thuộc tính Lôi

“Thu mua Hoàng Long đan với số lượng lớn, một viên giá chín khối linh thạch....

“Chế tạo pháp khí thượng phẩm, có thể tự quyết định phẩm loại, không giới hạn thuộc tính

“Bán Thuần Dương đan...”

Ánh mắt Chu Dịch nhanh chóng đảo qua, phát hiện giá cả đan dược, linh vật hơi thấp hơn so với phường thị bên ngoài, hơn là ở chỗ thu mua không hạn số lượng, phù hợp với tu sĩ đang muốn đổi linh thạch gấp.

Trong đó có vài dòng tin tức mua Trúc Cơ đan, giá cả thì cỡ chừng sáu vạn đến bảy vạn linh thạch, vậy mà còn cao hơn không ít so với dự tính của hắn.

Chu Dịch cẩn thận cân nhắc, lập tức hiểu được nguyên nhân trong đó.

Trong rất nhiều loại đan dược, chỉ có cách thức nộp lên trên và hồi đoái của Trúc Cơ đan không vận động theo quy luật luôn biến động của thị trường, thực tế là do tông môn cố ý chừa lại một lỗ hồng.

Ví dụ như Phương Thừa Phong đang đứng cách đó không xa nói chuyện phiếm cùng đồng môn, con trai ruột của Nguyên Anh lão tổ, linh căn thấp kém, đấu pháp cũng không am hiểu.

Phần thưởng Trúc Cơ đan trong trận tranh tài nhỏ của tông môn, trừ phi Kiếm Trần lão tổ ra tay can thiệp, nếu không cả đời hắn cũng không lấy được. Chẳng lẽ phải làm cho hắn không thể nào tìm được Trúc Cơ đan, bị mắc lại ở cảnh giới Luyện Khí, rơi vào cảnh hơn trăm tuổi thì phải chết?

Vì thế nộp Trúc Cơ đan lên trên thì công huân thấp, để cho những người sở hữu đan dược mà không dùng, lựa chọn đổi nó lấy linh thạch.

Phương Thừa Phong có rất nhiều linh thạch, vậy thì có thể mua được Trúc Cơ đan đột phá cảnh giới.

Đương nhiên, tất nhiên là Kiếm Trần lão tổ không thiếu đan dược, nhưng mà một số đích truyền giàu có cần gấp Trúc Cơ

đan, tình nguyện mua với giá cao.

Đồng thời Linh Sâm ngàn năm bị kiểm soát thì lại hiếm hoi, nên số lượng Trúc Cơ đan lưu lạc bên ngoài cũng sẽ không nhiều, ảnh hưởng không lớn đối với phe tán tu, lại không hoàn toàn lấp kín đường thăng tiến của đích truyền.

Đạo lý cân bằng không thể nào là tuyệt đối, phải cân nhắc cho cả hai bên!

“Tu Tiên giới cũng là xã hội có tình người!”

Chu Dịch thở dài trong đáy lòng, nói với thị nữ đứng bên cạnh: “Bây giờ có thể thông báo tin tức mua bán không?”

“Tiền bối, bất kỳ lúc nào cũng có thể tuyên bố.”

Thị nữ thấp giọng giảng giải quy tắc giao dịch, cần phải thông báo giá cả rõ ràng, chứ không thể gặp mặt ra giá, sau khi đồng ý giao dịch thì giao linh thạch, thương phẩm cho Tử Vân Hội, sau khi kết thúc có thể gặp Phương Thừa Phong để nhận

“Không tồi. ”

Chu Dịch trầm ngâm một lát nói: “Thu mua lượng lớn lôi châu, Hỏa Châu, uy lực thì ngang bằng với Trúc Cơ hậu kỳ, giá cả.... Tạm thời là hai ngàn linh thạch một viên. ”

Lôi châu Luyện Khí hậu kỳ có giá năm trăm linh thạch, mà nếu Trúc Cơ hậu kỳ thì có giá hai ngàn, cũng coi như là giá không thấp.

Thị nữ khom người lĩnh mệnh, lập tức thi pháp truyền âm.

Một lát sau.

Tri Mặc tay bắt pháp quyết, bên trên bức hoạ xuất hiện thêm một hàng chữ thu mua.

Trong rất nhiều cuộc mua bán, thì lôi châu, Hỏa Châu thuộc về phần độc nhất, uy lực của loại pháp khí dùng một lần này tuy là có mạnh thật, nhưng cũng không phải là không có khuyết điểm.

Đầu tiên chính là không đủ linh hoạt, tu sĩ Luyện Khí di chuyển chậm chạp, sử dụng nó thì có được hiệu quả không nhỏ.

Trúc Cơ chân nhân tinh tu độn thuật, chỉ một cái chớp mắt thì đã độn ra xa mấy chục trượng, xác suất ném trúng chưa bằng một phần mười.

Tiếp theo chính là giá quá cao, chẳng bằng tích góp thêm chút linh thạch, từ từ chờ cơ hội mua pháp khí đỉnh cấp. Pháp khí đỉnh cấp đã có một chút linh tính pháp bảo, uy lực vượt xa pháp khí thượng phẩm, có được một kiện như vậy là có thể tung hoành với những người có cùng cấp.

Chu Dịch không để bụng đến ánh mắt của người khác, pháp khí đỉnh cấp nào có dễ dàng gặp được như vậy, những thứ đồ trong danh sách kia không biết là đã thông báo mua bao lâu rồi.

Thay vì chờ đợi, chỉ bằng cú ném ra một đồng lớn lôi châu.

Xác suất đánh trúng thấp thì dùng số lượng để bù vào.

Huống hồ Chu Dịch cũng sẽ không truy đuổi kẻ địch, chỉ biết là khí bị tu sĩ đuổi giết, thì bảo châu lôi, hỏa là thứ phù hợp để ngăn cản kẻ địch.

Chu Dịch nghe khắp nơi trong đình đài nghị luận, chỉ mới nửa canh giờ, đã có mười mấy vụ giao dịch thành công, đan dược, linh quặng, pháp khí không phải là ít.

“Tiền bối, đã có người bán Hỏa Châu, gọi là Càn Dương Ly Hỏa Châu.”

Thị nữ truyền âm nói: “Người bán nói chỉ cần một viên có thể làm cho tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ trọng thương, nhưng mà muốn giá ba ngàn linh thạch, tổng cộng có mười viên.”

“Có thể giao dịch.”

Chương 137: Càn Dương Ly Hỏa châu (2)

Chu Dịch gật đầu đồng ý, lại nói thêm một câu: “Giúp ta truyền lời hỏi vị đạo hữu kia là có bán phương pháp luyện chế không, mặc hẳn ra giá.”

Thị nữ truyền âm một lát, mặt lộ vẻ xin lỗi: “Vị tiên bối kia không muốn bán luyện chế pháp môn.”

Chu Dịch đã dự đoán trước rồi, từ trong túi trữ vật lấy ra hai cái bình ngọc: “Đây là hai viên Trúc Cơ đan, chọn giao dịch với giá cao nhất.”

Thị nữ khom người tiếp nhận đan dược, trong mắt hiện lên vẻ cực kỳ hâm mộ, dựa vào tư chất, thân phận của nàng, cả đời cũng không mua được một viên. Một canh giờ sau.

Tri Mặc thu hồi pháp khí bức họa kia, nhẹ giọng nói: “Giao dịch tháng này kết thúc, chư vị đạo hữu có thể đến chỗ Phương sư huynh nhận linh thạch, vật phẩm.”

Nói xong chậm rãi rời đi, buổi hội họp tiến vào giai đoạn tiếp theo, tự do giao dịch và ngồi luận đạo.

Chu Dịch vốn dự định là lấy xong linh thạch thì sẽ đi, nghe được có người đang bán truyền thừa trận pháp, đứng dậy đi qua.

Người bán là một đạo nhân trung niên, tự xưng là Chung Hành, không biết có phải là đáng vẻ vốn có của hắn, nhìn hắn có quen biết với hơn mười vị đồng môn, vậy thì thân phận của hắn hẳn là không giả.

Rất ít người bán truyền thừa tứ nghệ tu tiên, cho dù là trận pháp khó học khó hiểu, cũng có không ít người cảm thấy hứng thú. Cho dù bản thân họ không có thời gian tu hành, mua về làm truyền thừa cho gia tộc, tương lai có lẽ có thể xuất hiện một vị đại sư trận pháp.

Thái độ của Chung Hành rất kiên quyết: “Bản đạo không thiếu linh thạch, bốn môn trận pháp trung giai, một môn trận pháp

cao giai, kèm theo những điều tâm đắc tổ truyền khi bày trận, đổi lấy hai viên Trúc Cơ đan!”

Chu Dịch nghe xong một lát, hiểu được nguyên do trong đó.

Chung Hành không còn bao nhiêu tuổi thọ, dùng hết công huân đổi lấy ba viên Trúc Cơ đan, vẫn không nhìn thấy tộc nhân đột phá. Mắt thấy gia tộc không có người nổi nghiệp, không thể không bán truyền thừa trận pháp, hy vọng có thể gượng ép thúc ra một vị tu sĩ Trúc Cơ.

“Trúc Cơ đan còn khan hiếm hơn so với dự tính, những gia tộc tu tiên thao túng lợi ích, tiêu hết gia tài, cũng muốn bảo đảm rằng các đời có được chân nhân che chở!”

Mặt Chu Dịch lộ vẻ vui mừng, truyền âm nói: “Chung đạo hữu, giao dịch tại phía Bắc cách Hỏa thần phong mười dặm.”

Vẻ mặt Chung Hành bình tĩnh, cũng không đi tìm người truyền âm, hơi gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Tới gần chạng vạng.

Chu Dịch không gặp được công pháp phù hợp, thân hình chợt lóe lên chui vào lòng đất, đi vào cung điện phía sau đỉnh Tử Vân.

Phương Thừa Phong đang đưa tiễn một vị đạo hữu, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một vị lão giả đầu bạc đi đến, nghi hoặc nói: “Vị đạo hữu này nhìn lạ mắt lắm?”

“Phương sư huynh, là ta.”

Chu Dịch làm ra vẻ suy tư, biến hóa thành dáng vẻ của “Chu Cường”, còn về phần khuôn mặt thực sự thì chưa bao giờ lộ ra ở Tu Tiên giới.

Phương Thừa Phong kinh ngạc nói: “Thì ra là Chu sư đệ, phương pháp biến hóa này rất là huyền diệu, đến ngay cả cảm ứng Thất Tình mà cũng có thể gạt được.”

(Cảm ứng Thất Tình: cảm ứng về 7 trạng thái tình cảm: hỉ, nộ, ái, cụ; ái, ó, dục)

Phương sư huynh tán thưởng.

Chu Dịch lấy ra một miếng ngọc bội tín vật: “Sư đệ mua mười viên Càn Dương Ly Hỏa Châu, bán hai viên Trúc Cơ đan, đến

lấy linh thạch, pháp khí

“Thì ra là Chu sư đệ.”

Phương Thừa Phong kiểm tra ngọc bội, lấy ra túi trữ vật: “Đây là mười ba vạn linh thạch và Ly Hỏa Châu, hai viên Trúc Cơ đan kia sư huynh đã nhận được rồi.”

Chu Dịch chấp tay nói: “Đa tạ Phương sư huynh chiếu cố.”

Phương Thừa Phong cười nói: “Sau này nếu như có Trúc Cơ đan, thì trực tiếp bán cho ta, bảo đảm giá cao nhất trong tông môn!”

“Được.”

Chu Dịch gật đầu đồng ý, thần thức đảo qua túi trữ vật, bên trong có chứa nhiều rương linh thạch sáng bóng óng ánh, mười viên Càn Dương Ly Hỏa Châu nằm bên trong một hộp ngọc.

Thần Hỏa Phong.

Mười dặm phía Bắc.

Chung Hành đứng trên không, ước chừng chờ đợi khoảng ba bốn canh giờ.

Màn đêm sâu thẳm, vẫn không thấy người tới, trong lòng đã có vài phần không kiên nhẫn.

Lúc này.

Một đạo độn quang bay nhanh đến, Chu Dịch biến hóa thành dáng vẻ của một người thanh niên tuần tú, lấy ra hai viên Trúc Cơ đan.

“Thật vất vả mới lấy được hai viên, có hơi trễ, đã để Chung sư huynh đợi lâu.”

“Không sao.”

Mặt Chung Hành lộ vẻ vui mừng, lấy ra ngọc bội truyền thừa, nói: “Sư đệ có thể kiểm tra thử một chút.”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua ngọc bội, phát tay ném Trúc Cơ đan qua, cười nói: “Chung sư huynh quả thật là người đáng tin!”

Dứt lời không chế độn quang rời đi, đến và đi vội vàng như vậy, ngược lại khiến cho Chung Hành sững sờ ở tại chỗ.

“Giao dịch đến mười mấy vạn linh thạch, vậy mà lại tùy hứng như vậy sao? Không biết là hậu nhân của vị lão tổ nào, sự nguy hiểm tánh mạng mới rồi kia, có lẽ là hắn đang sử dụng pháp khí đỉnh cấp nào đó!”

Đòi hỏi lỗi.

Chu Dịch đáp xuống, cẩn thận suy xét những sơ hở của ngày hôm nay.

Người duy nhất biết được thân phận người bán đó là Phương Thừa Phong, dựa vào thế lực trong tông của hắn, thì giao dịch vừa rồi với Chung Hành rất có khả năng là không giấu được hắn.

“Mười sáu vạn linh thạch, có làm gì thì cũng kiếm được một vạn công huân, sau khi đổi được truyền thừa thì chuồn thôi.”

Chu Dịch xác định suy nghĩ, tiến vào Hắc Phong động.

Giang Khang đang nhắm mắt ngồi giữa hắc phong độc hỏa, nghe được tiếng bước chân, chậm rãi mở hai mắt.

“Chu sư đệ, lão đạo muốn đi Ký Châu một chuyến, có thể là không về được.

Chu Dịch nghe vậy, trong lòng dường như cũng đã có suy đoán.

“Tông môn muốn sư huynh đến Ký Châu trừ ma sao?”

“Cũng gần như vậy”

Giang Khang cười hắc hắc nói: “Trước khi chết, Lão đạo có thể kéo theo một lão ma chôn cùng, đời này cũng coi như là viên mãn!”

Chu Dịch trầm mặc một lúc lâu, rồi nói: “Sư huynh xuất thân từ tán tu, cần gì phải liều mạng như vậy, còn bị những kẻ địch truyền kia chửi bới nữa chứ.”

Giang Khang nói thì nghe nhẹ nhàng, cho dù có thể dẫn dụ chân quân Ma đạo đến đây, bước vào mai phục sẵn của Đan Đỉnh Tông, cũng khó có thể đánh chết hắn được, thậm chí còn chẳng có đến mười hay hai mươi phần trăm khả năng.

Một khi thất bại, lão ma bắt được Giang Khang, luyện nhốt trong ma bảo, chịu đựng sự đau đớn khi thần hồn bị thiêu đốt

cả trăm năm ngàn năm.

Chương 138: Xà yêu lạc thủy.

“Ta là tán tu của tông môn!”

“Cùng lắm thì tự bạo thần hồn, chút bản lĩnh này thì sư huynh vẫn phải có!”

Giang Khang nói: “Vốn phải rời khỏi đây, vì muốn đợi người trở về. Hơn nửa năm ở chung, tính tình sư đệ ôn hòa bình thản, thật sự là một người tốt.”

Chu Dịch thở dài nói: “Sư huynh tán thưởng, làm việc nên làm mà thôi.”

“Làm việc nên làm, lão đạo không nhìn lầm người!”

Giang Khang tu hành gần hai trăm năm, gặp qua muôn hình muôn vẻ tu sĩ, khác nhau chỉ ở chỗ vì dục vọng nhỏ hay lớn mà thôi, có rất ít người không động tâm khi đối mặt với chí bảo.

“Sư đệ, chia tay lúc này, lão đạo có một việc muốn nhờ.”

Mắt Chu Dịch lộ ra vẻ kinh ngạc, quả nhiên là thiên phú nhờ vả lại phát huy rồi!

“ Ân tình chỉ điểm của Giang sư huynh suốt đời khó quên, tuy sư đệ thấp cổ bé họng, nhưng cũng có thể bảo vệ cho tộc nhân của sư huynh một hai!

“Lão đạo nào còn tộc nhân gì nữa?”

Giang Khang thở dài nói: “Thiên Ma tông hận không thể lột da róc xương của lão đạo, mấy chục năm trước đã thi triển thuật pháp tiên đoán, tìm được tung tích của tộc nhân, rồi thi triển chú thuật huyết mạch giết hết cả cửu tộc rồi.”

Chu Dịch bừng tỉnh, giữa Giang Khang và Ma đạo không chỉ là chiến tranh giữa chính ma, mà là mối thù không đội trời chung.

“Vậy thì sư huynh có chuyện gì cần nhờ vả?”

“Trước khi chuyện này xảy ra, lão đạo đang định kết làm đạo侶 với Thẩm đạo hữu.”

Giang Khang móc ra một miếng ngọc bội từ trong lòng, nói: “Sau này vì sợ Thiên Ma tông trả thù, nên đã tìm một lý do để ý đoạn ân tuyệt, chỉ để lại miếng ngọc bội đính ước này, coi như là an ủi bản thân.”

Chu Dịch nói: “Sư huynh sống gần hai trăm tuổi, cũng coi như là trường thọ trong đám chân nhân rồi, nhưng Thảm đạo hữu kia”

Giang Khang nói: “Nàng nhỏ hơn ta tám mươi tuổi, nghe người ta nói đã đột phá thành công Trúc Cơ kỳ, theo lý thì vẫn còn sống.”

“Tám mươi tuổi?”

Chu Dịch không kìm chế được mà đánh giá Giang Khang, nói: “Người mà cũng như vậy hả Giang sư huynh!”

“Như vậy là sao, chẳng lẽ chưa từng nghe câu ‘lớn hơn ba ngàn tuổi, xếp vào loại tiên’ hả?”

Giang Khang khẽ vuốt ngọc bội, hơi có chút bức dọc xấu hổ: “Năm đó ta mới vừa đột phá Trúc Cơ không lâu, nàng mới đạt đến tầng bốn Luyện Khí, khi ra ngoài trừ ma thì gặp nhau.

“Thì ra là anh hùng cứu mỹ nhân, sau này thì sao?”

Chu Dịch mặt đầy hóng hớt, bình thường chỉ nghe Giang Khang chém giết ma đầu, ác nhân đồ ma gì gì đó, ấy vậy mà cũng có lúc đau khổ vì tình.

“Sau này.. Thằng nhãi này cũng nhiều chuyện quá!”

Từ trong hồi ức tỉnh lại, Giang Khang đưa ngọc bội đến, nói: “Thay lão đạo đưa vật này cho Thảm đạo hữu, nhà nàng ở eo sông Minh Nguyệt Khánh quốc, rất có tiếng tăm trong giới tán tu, chỉ cần hỏi thăm một chút thì sẽ biết”.

Chu Dịch nhận lấy ngọc bội, nói: “Sư huynh có cần nhấn nhủ gì không?”

“Duyên hết tại đây, còn gì mà nói chứ.”

Giang Khang nói xong, cả người biến thành tia sét màu tím, phá tan trận pháp cấm chế, trong nháy mắt biến mất ở phía cuối chân trời.

“Đây là độn tốc có thể sánh với chân quân sao?”

Chu Dịch thu hồi ngọc bội, phát hiện trên bàn đá có một miếng ngọc bội nữa.

Thần thức đảo qua, ngọc bội là do Giang Khang lưu lại.

“Chu sư đệ, những loại tà môn Ma đạo hao tổn tuổi thọ kia, làm sao mà quang minh chính đại bằng Lôi Pháp chính đạo! Phần 《 Lôi Pháp tinh nghĩa 》 này rất dễ lĩnh ngộ, nhất định có thể đạt tới Lôi Pháp ngưng hình, tương lai không hề khó để tấn chức chân truyền!”

“Giang sư huynh, lên đường bình an!”

Chu Dịch xoay về hướng Bắc khom người tiễn đưa.

Sau khi Giang Khang rời đi, đôi hồi lỗi khôi phục lại vẻ tịch liêu.

Sau này đôi khi cũng có người bị phạt, Chu Dịch chỉ xem qua nguyên nhân bị phạt rồi cũng chẳng thêm quan tâm nữa.

Gặp được một người như Giang Khang, thì đồng môn đệ tử bình thường có chút không lọt vào mắt hán được, cũng bởi vì phần lớn người bị phạt đến đôi hồi lỗi là đệ tử Luyện Khí kỳ, Trúc Cơ chân nhân rất hiếm vi phạm môn quy.

Dù sao thì tu sĩ Trúc Cơ có thiên linh căn cũng phải đến bốn năm chục tuổi rồi, lớn hơn những tu sĩ Trúc Cơ khác cả mười tuổi, đã sớm coi nhẹ những tranh chấp bình thường. Chu Dịch cũng không đến tham dự Tử Vân Hội nữa, cố tình sống thu mình lại, rất nhanh đã bị lu mờ trong con mắt của đám đồng môn.

Mỗi ngày tu hành, tìm hiểu trận pháp, Lôi Pháp, chăm sóc được điền.

Thời gian trôi qua nhanh, nhoáng một cái mà đã ở Đan Đỉnh Tông được chín năm.

Đôi hồi lỗi.

Chu Dịch nhìn bông tuyết bay đầy trời.

“Đã lâu như vậy mà vẫn không trở về, đến lúc nên đưa tin rồi.”

Ngoại Vụ điện.

Không khác gì tám năm trước, rất nhiều đệ tử Luyện Khí kỳ chờ lãnh nhiệm vụ công huân, trong đó có không ít Trúc Cơ chân nhân.

Đây mới là cuộc sống chân chính trong tông môn, không ngừng làm nhiệm vụ kiếm công huân, đổi đan dược, truyền thừa. Chờ đến khi thực lực cường đại, bắt đầu coi trọng ngoại vụ trừ ma, nhanh chóng tích lũy càng nhiều công huân.

Không chết dưới tay ma đầu, thì có thể dùng công huân để tấn chức chân truyền, đạt được truyền thừa trấn tông.

Trước khi tuổi thọ hao hết tu hành đến cảnh giới Giả Đan, có thể dùng công huân trao đổi, hoặc tham gia vào cuộc tỉ thí lớn, dành lấy một phần linh vật ngưng đan, liều mạng mà độ kiếp.

“Bái nhập tông môn tám năm, công huân chưa đủ một ngàn điểm như ta, có thể nói độc nhất vô nhị!”

Sau khi Giang Khang rời đi, Chu Dịch đến Ngoại Vụ điện cố gắng yêu cầu tăng lương, mỗi năm đạt được thêm bốn mươi điểm công huân.

Tám năm thời gian, tổng cộng tích lũy được chín trăm sáu mươi điểm công huân, được gọi là môn nhân không biết phấn đấu nhất trong lịch sử.

Lầu ba.

Người phụ trách phân phát nhiệm vụ vẫn không thay đổi, Huyền Dật phụ trách trao đổi công huân, mấy năm trước đã thân tử đạo tiêu, đổi thành một người có tên là Trần Vũ chân nhân. Chu Dịch đã tìm hiểu về bối cảnh của ba người này, đều là huyết mạch hậu nhân của chân quân, nếu thay bằng những người khác cũng khó mà nắm giữ được quyền hạn to lớn.

“Tiêu sư huynh, ta đến nhận ngoại vụ trừ ma.

Tiêu Vân còn nhớ rõ Chu Dịch, đồng môn không biết phấn đấu nhất trong lịch sử cộng thêm là người duy nhất đòi thêm tiền lương, cười nói: “Chu sư đệ rốt cuộc cũng đến rồi, đang muốn nhờ người thông báo, chớ có tiềm tu mà quên đi ngoại vụ.”

Chương 139: Tu sĩ cứu nạn.

“Sư đệ vẫn đang chuẩn bị, bất kỳ lúc nào cũng nhớ chuyện trăm yêu trừ ma.”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua ngọc bội ngoại vụ, thật ra trong lòng đã có sẵn kế hoạch, nói: “Tiêu sư huynh, ta nhận ngoại vụ tiêu diệt Xà yêu Lạc Thủy.”

Bên trong lãnh thổ Khánh quốc, dưới dòng Lạc Thủy có một con xà yêu tự xưng là Hà Thần, hiệp bức bá tánh hai bờ sông hiển té đồng nam đồng nữ, thực lực dưới nước của nó có thể sánh bằng Trúc Cơ hậu kỳ, tinh thông thủy độn, ẩn nấp, đã tránh thoát bảy lần đuổi bắt.

Điểm công huân: sáu ngàn.

Nhiệm vụ này đã được công bố bốn năm, bởi vì xà yêu nằm trong địa phận Vân Châu, lúc đầu có không ít đệ tử nhận nhiệm vụ này, kết quả là chẳng ai có thể chém chết xà yêu này.

Thực lực của chân nhân Đan Đỉnh Tông tất nhiên là không tệ, nhưng xà yêu kia tinh thông thuật ẩn nấp, lại có một môn thần thông thủy độn, rất khó đối phó khi nó ở dưới nước. Dòng Lạc Thủy lại uốn lượn ba bốn ngàn dặm, xà yêu di chuyển không để lại dấu vết, sau mấy lần thất bại, thì không còn đệ tử nào muốn lãng phí thời gian nữa.

“Chu sư đệ, người xác định nhận nhiệm vụ này?”

Tiêu Vân nhắc nhở nói: “Thực lực của con xà yêu này không tính là mạnh, lại vô cùng狡 hoạt, trước đây có một vị chân truyền đuổi giết nửa năm, mà đến ngay cả tung tích của nó cũng không tìm được.”

Chu Dịch nghi hoặc nói: “Tiêu sư huynh, chân truyền trong tông môn đã thất thủ, tại sao không thấy chân quân trong tông môn đi hàng yêu?”

Thần thức của tu sĩ Kim Đan kỳ bao trùm ngàn trượng, xà yêu cho dù thuật ẩn nấp của nó có tinh diệu đến mức nào đi chăng nữa, cũng không thể chạy thoát được sự tra xét của chân quân.

Tiêu Vân lắc đầu nói: “Chân quân có thể chém giết đại yêu, thì Yêu Vương cũng có thể tàn sát Trúc Cơ, trong tình huống bình thường, lãnh đạo ở hai tộc Nhân Yêu đều ngầm thỏa hiệp với nhau. ’

Chu Dịch hơi gật đầu, chẳng khác với suy đoán trong lòng là mấy, tình huống bất bình thường tất nhiên là hai tộc đại chiến.

“Tiêu sư huynh, ta xác định nhận nhiệm vụ xà yêu này.”

“Chúc sư đệ may mắn. ’

Tiêu Vân đánh dấu nhiệm vụ vào trong lệnh bài thân phận

Chu Dịch lại nói với Trần Vũ phụ trách trao đổi công huân:

“Trần sư huynh, có thể xem danh sách công pháp mà đệ tử mới nhập môn có thể trao đổi được không?”

“Đương nhiên có thể.”

Trần Vũ không rõ nguyên nhân, nhưng cũng gật đầu đồng ý.

Tu vi đạt đến cảnh giới Trúc Cơ, trừ phi hai bên có oán hận chất chứa, có rất ít người cố ý làm khó dễ đồng môn.

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, xác định mục tiêu truyền thừa còn nằm trong danh sách trước mặt, không bị xóa mất, thì đã yên lòng.

Ngoại Vụ điện.

Chu Dịch treo một tấm biển ở cửa chính.

Mời tám vị đồng môn hàng phục Xà yêu ở Lạc Thủy, kỳ hạn ba tháng, thù lao năm ngàn linh thạch, yêu cầu phải có tu vi Trúc Cơ kỳ, phục tùng mệnh lệnh, am hiểu trận pháp chi đạo.

Thời gian ngắn, thù lao cao, an toàn không nguy hiểm, rất nhanh đã có vài vị chân nhân bước đến dò hỏi.

Chu Dịch lấy ra một lá trận kỳ, cho bọn họ thử khởi động, rất nhanh đã chọn ra được hai người có đủ tư cách.

Trong Đan Đình Tông nhân tài như nước, chỉ qua non nửa ngày, Chu Dịch liền tìm được tám vị Trúc Cơ chân nhân tinh thông trận pháp.

Sau khi lập tâm ma đại thể, Chu Dịch phát cho mỗi người một lá trận kỳ, nói: “Trận này có tên là Bát Môn Kim Tỏa, đủ để

vây khốn tu sĩ Giả Đan, nếu như xà yêu bị nhốt trong đó, thì cho dù đòn thuật có tinh diệu, thì cũng không thể chạy thoát được.”

“Chu sư đệ, thực lực của con xà yêu kia không mạnh, cái khó chính là làm sao dụ nó vào trận pháp.”

Một vị đồng môn hỏi: “Dòng Lạc Thủy uốn lượn ba bốn ngàn dặm, xà yêu di chuyển bất định, lại mạnh về ẩn nấp, ba tháng phỏng chừng cũng chẳng thể tìm được tung tích của nó.”

“Mấy ngày trước ta nghe đạo hữu trở về từ Khánh quốc nói, Đàm Châu xảy ra nạn hạn hán, đất đai khô cằn ngàn dặm.”

Chu Dịch nói: “Dòng Lạc Thủy chảy qua Đàm Châu, khi có hạn hán lớn tất nhiên sẽ tổ chức hiến tế Hà Thần, đây đúng là cơ hội tốt để chém giết xà yêu.”

Tám vị đồng môn giật mình hiểu ra, nghe có lý, nhưng mà muốn thắng thì cũng phải tính đến lúc thua.

“Chu sư đệ, nếu như trong vòng ba tháng không tìm được xà yêu, thì linh thạch cũng không thể không trả.”

“Đó là tất nhiên.”

Chu Dịch biết được là nhiệm vụ diệt trừ xà yêu này vẫn chưa có ai hoàn thành được, nên mới bắt đầu kế hoạch ngày hôm nay.

Đầu tiên là bỏ ra hơn một năm để luyện chế trận kỳ, tìm đọc mô tả về hai bờ sông Lạc Thủy, thu thập các loại tin đồn về chuyện xuất hiện Hà Thần, rồi lại đợi hạn hán ba năm.

Thiên thời đã đến, đến lúc diệt yêu rồi!

Khánh quốc.

Năm Thái Hòa thứ ba mươi hai.

Đàm Châu đại hạn, nạn dân khắp nơi.

Hoàng đế sai ngự sử Triệu Hằng đến cứu tế, đào giếng đào kênh, có hiệu quả rõ ràng.

Đàm Châu.

Chín đạo đòn quang bay ngang vòm trời, khi tới gần Lạc Thủy, lần lượt thi triển pháp thuật ẩn nấp.

Chu Dịch nói: “Xà yêu kia có thể tránh thoát khỏi mấy lần đuổi giết, là vì trong số những phạm nhân ở hai bên bờ sông chắc chắn có mật thám của nó, nếu phát hiện trên bầu trời bay qua mấy đạo độn quang, chắc chắn sẽ thông báo cho xà yêu!”

Đồng môn họ Hạ hỏi: “Đoạn Lạc Thủy chảy qua Đàm Châu, ít nhất cũng dài đến mấy trăm dặm, làm thế nào mà Chu sư đệ xác định xà yêu sẽ xuất hiện ở đâu?” Chu Dịch chỉ phía dưới.

“Xem bọn hăn kia.”

Trên mặt đất.

Một đám bá tánh quần áo rách rưới, khô gầy suy yếu, đang đào kênh dưới sự đốc thúc của quan lại.

Năm xảy ra đại hạn, mực nước ở Lạc Thủy xuống rất nhiều, những kênh đào vốn có mất đi hiệu lực, cần phải đào rộng hơn dài hơn và sâu hơn.

Ngự sử Triệu Hằng ước chừng năm sáu mươi tuổi, mặt mày âm trầm, dẫn theo quan lại tuần tra tiến độ của việc đào kênh.

“Cách thức chống hạn, ngoài việc phát lương thực để cứu mạng bá tánh, canh phòng nghiêm ngặt quan lại tham ô, tổ chức bá tánh khơi dòng, đào giếng! Ăn lộc của vua thì cần đồng tâm hợp lực, chống hạn cứu tế.”

Lúc đang nói chuyện thì làm ra vẻ đào vài cái, khiến cho rất nhiều quan lại sôi nổi làm theo, tán thưởng Triệu ngự sử đồng cam công khổ với người dân.

Trong số những người này có quan lại am hiểu thơ từ, liền tiếp làm mấy câu thơ nịnh bợ, sai người dựng bia chép thơ ở hai bên bờ sông Lạc Thủy, để cho hậu nhân chiêm ngưỡng.

Chương 140: Tu sĩ cứu nạn (2)

Trên bầu trời.

Đám người Chu Dịch nấp trong đám mây, nhìn xuống hành động của đám quan lại trên mặt đất, đồng môn nghị luận sôi nổi.

“Chiều dài của cái kênh này, có đào ba đến năm tháng cũng không thể dẫn nước vào, khi đó đã đến mùa thu đông, cần gì phải tưới tiêu nữa?”

“Không chỉ có như vậy, đào bao nhiêu cái giếng ở ven đường thế kia, cũng chẳng nhìn thấy cái nào có nước, quan sai vẫn tiếp tục thúc giục đào giếng!”

“Nhìn tướng mạo của người kia thì cũng giống một thanh quan, tại sao lại lãng phí sức người sức của như vậy chứ?”

Hạ sư huynh lặng lẽ nói: “Chẳng phải là người ta vẫn đang tránh thiên tai đấy sao?”

“Hạ sư huynh sáng suốt!”

Chu Dịch gật đầu nói: “Quan sai bắt buộc chống thiên tai, cho nên chuyện đào giếng, đào kênh là không thể dừng, bất kể là bá tánh có được cứu trợ hay không, chỉ cần còn đang chống thiên tai, thì đó chính là quan lại tài giỏi của triều đình!”

Khi đang nói chuyện, phát tay thúc giục kiểm quang, dừng lại trên một miệng giếng cạn.

Phi kiếm xoay tròn xuyên xuống hơn hai mươi trượng dưới lòng đất, đâm thủng nham thạch, nước ngầm phun trào ra.

Bá tánh đang đứng bên cạnh đánh giếng, đào kênh, nhìn thấy dưới giếng liên tục phun ra nước, nhin không được hoan hô.

“Có nước! Có nước rồi!”

“Nước ngọt quá!”

“Nhất định là Hà Thần phù hộ, Nhị Cầu Tử, người còn dám mắng Hà Thần không cho mưa xuống?”

“Ta không dám nữa, ta sẽ đi dâng hương cho Hà Thần ngay!”

Giếng cạn có nước, tựa như thần tích, ven bờ Lạc Thủy có truyền thuyết về Hà Thần, dân chúng tự nhiên cho rằng đây là do Hà Thần phù hộ.

Trên bầu trời.

Hạ sư huynh trầm ngâm một lát, bưng tỉnh nói: “Chu sư đệ muốn chống thiên tai sao?”

“Vốn dĩ dự tính tìm một khúc sông phù hợp, cứu nạn không thành công, ngồi canh cúng tế Hà Thần, bây giờ xem ra phải chủ động tạo điều kiện thôi!”

Chu Dịch nói: “Người trần mắt thịt đã chẳng còn tác dụng gì với tu vi của đại yêu nữa rồi, có thể là do nhu cầu ăn uống, hoặc là muốn uy hiếp bá tánh. Nếu như hai bên bờ sông ở Đàm Châu chỉ có một chỗ cúng tế Hà Thần, xà yêu vì muốn duy trì sự uy nghiêm của nó, rất có thể sẽ lộ diện.”

“Cách này hay thật.”

Đồng môn gật đầu khen ngợi, xà yêu đi vào trong trận pháp thì có chạy trời không khỏi nắng.

Hạ sư huynh nhắc nhở nói: “Tất cả giếng nước đều có nước, nhưng lại còn một chỗ khô hạn, khiến cho xà yêu sinh lòng nghi ngờ, bao nhiêu công sức sẽ đổ sông đổ biển.”

“Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên!”

Ánh mắt Chu Dịch đảo qua bá tánh trên mặt đất, nói: “Ít nhất thì cũng giải cứu được bá tánh ở Đàm Châu, cho dù nhiệm vụ thất bại, thì cũng làm được chuyện tốt.”

Một người đồng môn nói: “Chuyện tốt này cũng không rẻ chút nào, bốn vạn linh thạch, cũng đủ khiến cho Khánh quốc thay đổi mấy đời hoàng đế.”

Chu Dịch ghét bỏ nói: “Ta mua cái ngai vàng làm gì, lao tâm lao lực mà còn không được tiêu dao!”

“Thú vị thú vị!”

Ánh mắt của đồng môn nhìn Chu Dịch, từ giao dịch thuận túy vốn có, nay lại thêm chút thương thức tán thưởng, còn về phần trong lòng có mắng hấn ngu xuẩn cổ hủ hay không thì không biết được.

Rồi sau đó chia thành tám luồng độn quang, tỏa ra khắp nơi, nhìn thấy giềng cạm thì sẽ thi pháp đánh xuyên lòng đất.

Trúc Cơ kỳ cũng chẳng được coi là gì ở Đan Đỉnh Tông, nhưng ở trần thế thì lại là chân nhân trần quốc, đây chắc có lẽ là lần đầu tiên trong lịch sử Khánh quốc xuất hiện Trúc Cơ tu sĩ cứu thiên tai.

Thôn Duyên Hà.

Trong một tiểu viện bình thường.

Mặt mày Ngưu Đại Trụ lộ vẻ vui mừng, đóng chặt cửa chính, đi vào trong nhà chính thờ phụng Hà Thần.

Đốt linh hương, tay bắt pháp quyết.

“Bẩm Ngô Thần, ba ngày sau, trong thôn dự tính hiến tế đồng nam đồng nữ cho ngài”

Ngưu Đại Trụ là phạm nhân mà xà yêu lựa chọn tỉ mỉ, có được linh căn thiên phú, truyền thụ tu tiên pháp môn thô sơ.

Lời cầu nguyện theo khối của linh hương uồn lượn bay lên, hòa vào bên trong cơ thể của thần tượng bằng đất nung, tượng Hà Thần nửa người nửa rồng dần dần trở nên linh động, miệng lúc đóng lúc mở phát ra giọng nói.

“Người cứ thành kính cung phụng, bản thần sẽ tự cho mưa xuống!”

“Cung tiễn Ngô Thần!”

Ngưu Đại Trụ ba quỳ chín lạy, cho mãi đến khi linh hương tắt mới đứng dậy.

Lúc này, một giọng nói xa lạ truyền vào trong tai của Ngưu Đại Trụ.

“Chỉ một mình người nhỉ?”

Ngưu Đại Trụ theo bản năng thúc giục pháp lực, nhưng khi nhìn thấy mấy đạo linh quang bay tới, phong ấn kinh mạch đan điền.

Hai bóng người xuất hiện từ trong không khí, chính là Chu Dịch cùng Hạ sư huynh.

Hạ sư huynh nói: “Chu sư đệ đoán không sai, bên dòng Lạc Thủy có tu sĩ Luyện Khí ẩn nấp, quả nhiên là tay chân của xà yêu.”

Sau hơn nửa tháng cứu thiên tai, tình hình hạn hán ở Đàm Châu giảm bớt hơn phân nửa, chỉ còn sót lại thôn Duyên Hà vẫn không thấy có nước. Chu Dịch cùng đồng môn phân chia khu vực, dùng thần thức đảo qua tất cả mọi người, tu sĩ này có công pháp thô ráp, pháp lực nông cạn, căn bản là không giấu diếm được.

Về mặt Ngưu Đại Trụ thay đổi, hỏi: “Các người là tiên nhân trong truyền thuyết sao?”

Chu Dịch nói: “Không thể xưng là tiên nhân, chỉ là tu sĩ tới hàng yêu thôi.”

“Hàng yêu? Làm gì có yêu quái, Lạc Thủy chỉ có Hà Thần!”

Về mặt kinh sợ của Ngưu Đại Trụ biến mất, ngược lại lạnh giọng chất vấn: “Hà Thần phù hộ cho hai bên bờ sông Lạc Thủy hơn mấy chục năm, mỗi lần gặp phải đại hạn đều sẽ cho mưa xuống cứu thiên tai, cứu được vô số mạng người. Đám tu sĩ các người, ngoài tỏ ra cao cao tại thượng ra, chưa bao giờ nhìn thấy có ai đến đây thi pháp!”

Chu Dịch im lặng, chậm rãi nói.

“Đây cũng không phải là lý do để hiến tế đồng nam đồng nữ!”

Theo như ghi chép trong sổ sách.

Hai bờ Lạc Thủy, mấy chục năm trước đã có truyền thuyết về Hà Thần, khi đó không cần hiến tế người sống, cung phụng hương khói thì sẽ thường xuyên có mưa xuống giảm bớt nạn hạn hán.

Bắt đầu từ mười mấy năm trước, cần phải hiến tế đồng nam đồng nữ, Hà Thần mới thi pháp cho mưa xuống.

Huyết tế khiến cho tán tu vân du chú ý, trình báo cho phường thị Đại Trạch nằm trong lãnh thổ Khánh quốc, cho nên đây trở thành một trong những ngoại vụ trừ ma của Đan Đỉnh Tông.

“Mỗi khi nạn hạn hán xuất hiện, đất cằn ngàn dặm, bao nhiêu đồng nam đồng nữ đã chết đi, cũng không thấy có tiên nhân

quan tâm. Hà Thần ăn mấy người, thì pháp cho mưa xuống cứu người, tiên nhân lại đến hàng yêu trừ ma!”

Hai mắt Ngưu Đại Trụ đỏ đậm, nói: “Rốt cuộc thì ai là yêu, ai là ma hả?”

Chương 141: Hiến tế Hà Thần.

Chu Dịch lạnh lùng nói: “Ác giả ác báo thiện giả thiện lai, không thể nhằm lẫn với nhau. Không ăn thịt người cũng có thể cho mưa xuống, vì sao phải hiến tế?”

“Đó là vì ngu dân không biết cảm ơn!”

Nguru Đại Trụ trào phúng nói: “Thì ra Hà Thần chỉ cần hương khói cung phụng, là có thể cho mưa xuống giải hạn, nhưng mà ngu dân có được lợi ích, lại để cho miếu Hà Thần hoang phế. Từ sau khi Hà Thần bắt đầu muốn hiến tế huyết thực, thì hương khói nghi ngút, kéo dài liên tục!”

“Cho nên chưa nói tới chuyện thiện ác, chỉ là giao dịch mà thôi.”

Chu Dịch chậm rãi nói: “Hôm nay không giết được Hà Thần, thì ngày sau cũng sẽ có những tu sĩ khác tới đây, rồi sẽ có một ngày chém chết yêu ma tác loạn.”

“Giết Hà Thần, người sẽ cho mưa xuống sao?”

Hai mắt Nguru Đại Trụ đỏ ngầu, gần như điên cuồng, nói: “Nghe nói tiên nhân coi trọng nhân quả báo ứng, sau này nếu lại xuất hiện nạn hạn hán, đất cằn ngàn dặm, những người bị chết thảm kia chính là do các người hại chết!”

“Vốn tưởng người là một kẻ ác, nào ngờ được lại là một kẻ ngu xuẩn.”

Chu Dịch nhún vai, nói: “Tu vi của Hạ sư huynh ngang ngửa với xà yêu, có thể kéo mây làm mưa, giải cứu nạn hạn hán ngàn dặm không?”

“Đào mấy cái giếng thì còn tạm, làm mưa khắp ngàn dặm..... Có lẽ lão tổ trong tông môn có thể làm được.”

Hạ sư huynh ngẩng đầu nhìn bầu trời, hai mắt linh quang lập lòe: “Nhìn thiên văn khí tượng thì có lẽ mấy ngày nữa sẽ có mưa, ước chừng ở bảy tám ngày sau. Cho nên, đến ngay cả thủ đoạn mị dân của xà yêu mà Chu sư đệ cũng đã tính đến rồi sao?”

“Trước đó đã có điều tra mà thôi.”

Chu Dịch vô cùng thận trọng với ngoại vụ trong tông môn, không điều tra rõ ràng thì không dám tới, thở dài một tiếng, nói: “Nếu thật sự con xà yêu kia làm mưa xuống được, ta cũng sẽ không tham dự vào việc này, khỏi phải lựa chọn.”

Ngưu Đại Trụ nghe hiểu cuộc nói chuyện giữa hai người, từ giận dữ biến thành ngạc nhiên, rồi bắt đầu nghi ngờ.

“Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!”

“Còn có một chuyện.....”

Chu Dịch nói: “Xà yêu kia không năng lực làm mưa xuống, nhưng làm phân tán mây mưa vốn nên có, cũng chẳng phải là chuyện gì quá khó.”

Ngưu Đại Trụ bịch một tiếng, té ngã trên mặt đất.

“Song Nhi, cha có lỗi với con.....”

.....

Ba ngày sau.

Buổi trưa.

Mặt trời chói chang như thiêu như đốt.

Bờ sông thôn Duyên Hà.

Hai ba ngàn ba tánh của những thôn trấn chung quanh, tập trung lại đây.

Những khuôn mặt khô gầy, ngăm đen nhìn về phía tề đàn dựng tạm bên bờ sông, ánh mắt dờ dẩn tuyệt vọng.

Ngưu Đại Trụ mặc đạo bào, đang nhảy múa trên đàn, miệng lầm bầm.

“Hiển tề!”

Giọng nói vừa phát ra, tám người đàn ông nâng bàn thờ đi vào bờ sông, tề phẩm trên bàn ngoài bờ, gà dê các loại hạt khô, còn có hai cặp đồng nam đồng nữ.

Dáng vẻ đều cỡ ba bốn tuổi đáng yêu, mặc áo quần màu sắc sắc sỡ, cười hì hì đùa giỡn với nhau.

Trong đám người có cả cha mẹ của chúng, thấy cảnh tượng này rất cuộc nhìn không được, ô ô ô khóc thành tiếng, lập tức

có tộc nhân kéo bọn họ xuống, bịt miệng trói tay trói chân lại, để tránh quấy rầy Hà Thần, thì còn phải hiến tế lại thêm lần nữa.

Ngưu Đại Trụ hô lớn: “Dâng hương, quỳ..... Lạy!”

Bịch bịch một đám người quỳ xuống, nghiêm túc dập đầu theo tiếng hô của Ngưu Đại Trụ.

Ba quỳ chín lạy kết thúc, tám người đàn ông nâng bàn thờ đi vào lòng sông, cùng nhau hét lớn rồi ném tế phẩm vào giữa sông.

Nụ cười của bốn đứa nhỏ chững lại, còn chưa kịp khóc kêu, thì đã rơi vào dòng Lạc Thủy.

“Cung thỉnh Hà Thần!”

“Cung thỉnh Hà Thần.....”

Thanh truyền vài dặm, liên tục chín lần như vậy.

Nước sông Lạc Thủy chảy siết, ục ục sôi sục như nước sôi, một giọng nói rõ ràng truyền vào trong tai mọi người.

“Ta là Hà Thần Lạc Thủy!”

Một con rắn to lớn khổng lồ, kinh sợ thần hồn, cao đến mấy trượng nhồi lên khỏi mặt sông, hai tròng mắt lập loè ánh sáng u lục, trên đỉnh đầu của nó có hai cục bướu nhô lên.

Keng!

Tám đạo kim quang đồng loạt vọt lên khỏi mặt nước, giống như những cây cột bằng vàng, bá tánh hai bên bờ còn tưởng là cung điện của Hà Thần, càng thêm kính sợ nó.

“Trận pháp?”

Xà yêu sợ tới mức thét chói tai ra tiếng, thân thể khổng lồ tan biến thành nước, hòa vào lòng sông biến mất không thấy đâu.

“Thủy độn rất tinh diệu, chẳng trách chạy thoát khỏi mấy lần đuổi giết!”

Chu Dịch đứng ở cách đó trăm trượng khổng chế trận bàn, pháp lực rót vào trong đó, Bát Môn Kim Tỏa trận chậm rãi thu nhỏ lại.

Xà yêu lập tức hoảng sợ, tả xung hữu đột muốn cưỡng ép đột phá vòng vây, nhưng mà trận pháp có thể vây khốn tu sĩ Giả Đan, căn bản là nó không thể làm lung lay được.

Đám người Hạ sư huynh không chế trận kỳ, từng đạo kim quang rơi vào trong nước, không thấy bóng dáng xà yêu, nhưng lại thấy mặt nước nhuộm thành màu máu đỏ tươi, từng mảng thịt, vảy rắn nổi lên bề mặt.

Gừ!

Một tiếng thét dài như rồng như rắn, xà yêu lại một lần nữa hiện hóa thân hình, thân rắn cao đến vài chục trượng bay lên trời.

“Biến trận!”

Giọng nói của Chu Dịch truyền vào trong tai đồng môn, tám lá trận kỳ nhanh chóng thay đổi vị trí.

Bốn phương tám hướng, trên trời dưới đất, toàn bộ đều bị bao phủ bên trong kim quang, từ bên ngoài nhìn vào thì như tám cây cột đang vây quanh, ngăn xà yêu khỏi nước sông.

“Bên dưới nhờ vào chư vị sư huynh hàng yêu!”

“Tất nhiên rồi.”

Đám người Hạ sư huynh hơi gật đầu, năm ngàn linh thạch cũng không phải là dễ người đến đây điều khiển trận kỳ, trong túi trữ vật bay ra từng pháp khí lấp lánh rực rỡ.

Roẹt! Roẹt!

Trên thân xà yêu xuất hiện nhiều vết thương, cho dù nó có giãy giụa như thế nào, phun ra nọc độc, nhưng cũng không thể phá được Bát Môn trận, nên không thể tránh khỏi bị pháp khí vây sát.,

Gào!

Lại gầm lên giận dữ, hai cái bướu thịt trên đầu xà yêu vỡ ra, hai luồng ánh sáng tím bắn ra, lần lượt bay về phía hai vị đồng môn.

“Cẩn thận!”

Ánh mắt của Hạ sư huynh hơi chững lại, biết được đây là tuyệt chiêu mạnh nhất của xà yêu, mở miệng phun ra một đám sương mù huyền hoàng.

Khói màu vàng kia vô hình hư ảo, sau khi bao phủ lấy ánh sáng màu tím, thì nhanh chóng cô đọng lại thành thực thể nửa trong suốt. Lúc này mới nhìn thấy rõ ràng hình dáng của ánh sáng màu tím, ấy vậy mà lại là một cây sừng hươu, ước chừng cao nửa thước.

“Long giác!”

Mặt Hạ sư huynh lộ vẻ vui mừng, há mồm nuốt nó vào trong bụng, hiển nhiên là không dự định nhả ra nữa.

Chương 142: Thiết Trụ báo ân.

Luồng ánh sáng màu tím còn lại cũng bị đồng môn chặn lại, dùng lưới kim sắc vây lấy sừng hươu, thu vào trong túi trữ vật chiến lăm của riêng.

Gào!

Xà yêu phát ra tiếng than khóc, yêu khí hai màu tím xanh đan chéo lẫn nhau, khí tức nhanh chóng bành trướng.

“Xà yêu này sắp trở thành giao long, toàn thân đều là báu vật, đừng để nó tự bạo!”

Trên cổ tay Hạ sư huynh bay ra một đạo kim quang, đón gió phình to hóa thành một chiếc vòng lớn hai ba trượng, tròn pháp khí giam cầm yêu vào cổ của con xà yêu.

Những đồng môn nghe vậy, không còn do dự nữa, thi triển từng đạo bí thuật.

Một lát sau.

Khí tức xà yêu tiêu tán, ngã xuống chính giữa trận pháp, run rẩy vài cái rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Hạ sư huynh đã trải nghiệm mấy lần ngoại vụ trừ ma, biết được rằng yêu ma giảo hoạt, tay bắt nhiếp hồn pháp quyết, lôi tàn hồn của xà yêu ra khỏi thi thể, rồi sau đó thi triển Lôi Pháp đánh thành tro bụi.

“Thành công rồi.”

Chu Dịch trốn ở chỗ xa quan sát, nhìn thấy con xà yêu hồn phi phách tán, không chế độ quang bay tới.

“Đa tạ chư vị sư huynh, thân xác con xà yêu này đổi thành linh thạch chia đều, được không?”

“Chu sư đệ rất hào phóng.”

Đám người Hạ sư huynh liên tục khen ngợi, thi pháp xẻ thịt xà yêu.

Yêu đan, vẩy rắn, khung xương có thể dùng để luyện chế pháp khí thượng phẩm, trong dạ dày của xà yêu có không ít linh

thạch, linh vật, tính cả ra thì có giá khoảng sáu ngàn linh thạch, bán cho một vị đồng môn tinh thông Luyện Khí.

Chu Dịch nhìn ánh mắt kinh hãi của bá tánh, cùng chư đồng môn hóa thành độn quang, bay về phía Đan Đỉnh Tông.

“Xà yêu có thể sống lâu ở dòng Lạc Thủy như vậy, mà thực lực không thụt lùi, tất nhiên là nó đã phát hiện linh địa. Đúng dịp mấy ngày nữa bỏ công pháp tu lại từ đầu, sau khi tìm được linh địa, vậy thì sau này cũng có đường lui!”

Đan Đỉnh Tông.

Ngoại Vụ điện.

Chu Dịch trình báo nhiệm vụ cho tông môn, điểm công huân gần chín ngàn.

“Bây giờ có thể đổi được Cửu Chuyển Luyện Linh Quyết ngay, Nhiên Huyết Độn Pháp thì có giá một vạn sáu công huân, cần phải hoàn thành một nhiệm vụ nữa. Hoặc là bỏ hết công pháp tu lại rồi trở về, trực tiếp có được Độn Pháp miễn phí, rồi lại kiếm thêm công huân mua Ngưng Thần Quyết!”

“Lần sau bá sư trở lại, nhập môn sẽ đổi lấy Chân Long Cửu Biến.”

“Gần cả vạn công huân, ít nhất phải bốn năm lần trừ ma mới kiếm được chừng đó, lỡ đâu xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, lấy miễn phí thì vẫn tốt hơn!”

Chu Dịch muốn bỏ hết công pháp cũng là chuyện bất đắc dĩ, lựa chọn lấy công pháp miễn phí và né tránh ngoại vụ trừ ma, cũng chỉ là lợi ích kèm theo mà thôi.

Bởi vì vấn đề tư chất tu hành, Chu Dịch không ăn không uống, không ngủ không nghỉ mỗi ngày bế quan khổ tu, muốn đạt tới tu vi Trúc Cơ hậu kỳ phỏng chừng cũng phải mất từ bốn đến năm trăm năm.

Tạm thời chưa kể đến chuyện có gặp phải bình cảnh hay không, thì những công chuyện cần có thời gian như tông môn nội vụ, ngoại vụ trừ ma, vì Trúc Cơ chân nhân chỉ có hai trăm năm tuổi thọ, cho nên Chu Dịch không thể nào cứ ở trong Đan Đỉnh Tông bế quan tu hành.

Trước khi đạt đến hai trăm tuổi thì phải rời khỏi tông môn, hoặc là bỏ hết công pháp tu hành lại rồi trở lại Đan Đỉnh Tông, hoặc là đi băng qua Thiên Ma tông, Quỷ Vương tông, bá sư ở những tông môn ngoại vực.

“Cách thứ hai cũng chỉ giải quyết được vấn đề ngắn hạn, cho dù có né tránh được yêu ma quỷ quái chạy đến vực ngoại, thì việc quản lý của tông môn đối với khu vực cai trị của mình, chưa chắc đã dễ dãi như ở Đan Đỉnh Tông. Hơn nữa một lục địa hoàn toàn xa lạ, không biết quy tắc bên trong, thì không hề an toàn như ở Đan Đỉnh Tông.”

“Đại tông môn có thể truyền thừa mấy ngàn năm, một nửa là dựa vào cường giả trấn tông, một nửa là dựa vào là quy tắc chế độ.”

“Tán tu căn bản là không thể lấp được chỗ trống!”

Chu Dịch không nhịn được mà thở dài, biết được lý do vì sao Đan Đỉnh Tông chiêu mộ Trúc Cơ chân nhân, mà lại không đi kiểm tra thân phận lai lịch của tu sĩ.

“Thì ra là chiêu một đám cu li miễn phí, dễ sai bảo! Cho dù cu li có xoay người trở thành chân truyền, ví dụ như Giang sư huynh có uy danh hiển hách, sau hơn trăm năm đã nảy sinh cảm tình sâu đậm với tông môn, ngược lại còn chủ động duy trì sự thống trị của Đan Đỉnh Tông.”

“Câu nói kia của Giang sư huynh: Ta là tán tu của tông môn.....”

“Thật sự là nan giải!”

Chu Dịch cẩn thận cân nhắc, phát hiện Đan Đỉnh Tông cai trị Vân Châu, có thể nói bảo vệ nghiêm mật không hề có khe hở nào.

Lựa chọn duy nhất chính là tam tu tinh khí thần, chất lượng của thần hồn, pháp lực, thân thể đạt tới cực hạn của Trúc Cơ kỳ, rồi lại củng cố tu vi, san bằng vấn đề tư chất tu hành, trong vòng hai trăm năm đạt tới cảnh giới Giả Đan.

“Quá trình này ít gì cũng phải hơn mấy trăm năm, Sơn Hà đỉnh, Định Hồn kính cũng đủ đạt tới pháp khí đỉnh cấp!”

“Cho nên, thời gian vẫn đứng về phía ta!”

Tiểu Tuyền Phong.

Chu Dịch xem xét được điền, trận pháp cấm chế không bị ai đụng vào.

Lúc này chung quanh được điền đã được thay đổi trận pháp, bên ngoài là Tứ Tượng Tu Di trận, bên trong là Đại Nhật Thần Hỏa Trận.

Tu Di trận có thể ngăn cản thần thức, cho dù Kim Đan chân quân cũng không thể nhìn thấy được bên trong có cái gì. Thần Hỏa Trận cũng không phải nhắm vào kẻ địch bên ngoài, một khi có người gương ép phá trận, thì sẽ trực tiếp tự bạo nổ tung không để lại dấu vết gì.

Trở lại động phủ.

Linh Sâm ngàn năm nhảy ra từ trong lòng, đi đến chỗ Huyết Đăng Yêu trong vườn.

Tám năm uẩn dưỡng khôi phục, đã mọc dài ra hơn nửa thước, cũng gần như là có thể luyện mấy lò Trúc Cơ đan.

“Chuyên ngoại vụ lần này, cả hành trình đều nhẹ nhàng sung sướng, còn chẳng cần phải ra tay nữa!”

Chu Dịch nhớ lại quá trình chém giết xà yêu, ngoài việc cùng đồng môn ra tay khắc phục nạn hạn hán ra, thì những chuyện còn lại đều nằm trong kế hoạch.

“Quả nhiên là bỏ tiền trải đường vẫn là tốt, bất kể là đấu pháp hay là trừ ma, cho nên tinh tu tứ nghệ tu tiên, cũng có thể gián tiếp khiến cho thực lực tăng lên!”

Chương 143: Thiết Trụ báo ân (2)

“Nhưng mà ngoại vụ bên trong địa giới Vân Châu, rất ít có cơ hội nhận được, phần lớn còn chưa công bố thì đã bị đồng môn cướp trước rồi.

“Tạm thời từ từ xem!”

Chu Dịch không đi đổi Luyện Linh Quyết, sau khi hoàn thành ngoại vụ trừ ma, tạm thời có thể tiềm tu mười mấy năm.

Trong thời gian này nếu như có ngoại vụ thích hợp, thì sẽ kiếm thêm một lần công huân, có thể gom góp đủ công huân để đổi lấy Nhiên Huyết Độn Pháp.

Ngũ Hành Độn Thuật không có gì là không xuyên qua được, sau khi tăng lên gấp ba thì tốc độ còn hơn cả lôi độn, chỉ cần không rơi vào trận pháp cấm chế, rất ít người có tu vi Trúc Cơ có thể đuổi theo kịp.

Đảo mất một cái đã hai tháng trôi qua.

Thời gian xin phép để thực hiện ngoại vụ trừ ma của Chu Dịch kết thúc, không chế độn quang đi đòi hỏi lỗi làm việc.

Đáp xuống Hắc Phong động, phát hiện bên trong có người bị phạt.

“Dáng vẻ này nhìn có chút quen mắt?”

Khuôn mặt hàm hậu, màu da ngăm đen, trưởng thành và nghiêm nghị hơn so với dáng vẻ trong trí nhớ.

“Nếu tính toán thời gian, cũng đã một trăm ba bốn mươi năm trôi qua rồi, không xui xẻo đến mức gặp phải tên kia đâu?”

Sắc mặt Chu Dịch âm tình bất định, vội vàng cầm lấy ngọc bội trên bàn, thần thức đảo qua.

Huyền Tiêu, mỗi họa ngẫm, phạt tự suy ngẫm mười năm.

Chu Dịch lập tức thở phào một hơi, tự nhủ bản thân mình quá lo xa, trên đời này có rất nhiều người giống nhau, sao có thể va phải trái bom kia chứ?

Lúc này.

Huyền Tiêu cũng đang quan sát Chu Dịch, linh giác trời sinh hơn xa người bình thường, dường như có cảm giác quen thuộc thân cận, chủ động mở miệng nói.

“Bần đạo là Huyền Tiêu, sư đệ có chút lạ mắt?”

“Tham kiến Huyền Tiêu sư huynh, ta bái nhập tông môn mới được tám năm, vẫn làm nhiệm vụ ở đời hồi lỗi này.”

Trong lòng Chu Dịch vẫn không yên tâm, dù sao thì năm đó kiếp nạn ở Tiểu Đan Sơn quá khủng bố, trời giáng tai kiếp đã giết chết ba bốn ngàn tán tu, ra vẻ quan tâm dò hỏi.

“Không biết sư huynh phạm vào chuyện gì, tại sao lại bị phạt nhốt hơn mười năm chứ?”

“Cũng không phải là đại sự gì.”

Giọng nói của Huyền Tiêu rất nhẹ nhàng, nói: “Bần đạo báo thù cho ân công, giết đệ tử nội môn của Chân Dương Ma Tôn, cũng là huyết mạch duy nhất của hắn. May mắn mà chạy thoát khỏi Ký Châu, chọc giận chương môn sư tôn, nên mới để ta đến Hắc Phong động bình tĩnh lại.”

“Chân Dương Ma Tôn.”

Cảm giác bất an trong lòng Chu Dịch càng thêm mãnh liệt, tán thưởng nói: “Để cho sư huynh phải liều mạng như vậy, định là đại ân bất phạm!”

“Nói ra thì có thể sư đệ không tin.”

Huyền Tiêu lắc đầu nói: “Năm đó ân công chỉ cho ta năm đấu linh mẽ, dặn dò ta cố gắng tu hành, đáng tiếc lời nói còn văng vẳng bên tai, người thì đã qua đời!”

“Khụ khụ khụ

Chu Dịch vội vàng lấy ra linh tửu để an ủi hắn, cố gắng bình tĩnh lại, nói: “Ồn huệ nhỏ bé như vậy, chỉ tiện tay mà thôi, có lẽ người ta còn không ghi tạc trong lòng đâu?”

“Báo ân há có thể phân lớn nhỏ!”

Thần sắc Huyền Tiêu kiên nghị, mắt lộ ra hung quang, nói: “Huống chi, cái chết của ân công có liên quan mật thiết đến ta, nếu không thể giết chết Chân Dương báo thù cho ân công, thì còn tu tiên đạo làm cái gì, cầu trường sinh làm cái gì?”

“Sư huynh cao thượng, ta không thể sánh bằng!”

Chu Dịch đã xác định, Huyền Tiêu tám chín phần mười chính là Tiêu Thiết Trụ, đây hẳn là đạo hào mà hắn có được sau khi tấn chức chân truyền.

Với những gì mà Thiết Trụ trải qua, có lẽ có một tia hi vọng có thể giết được Chân Dương, rồi sau đó Thiên Ma Cung tất nhiên sẽ báo thù lại cho Ma Tôn, nếu cứ tiếp tục như vậy thì chính là đại chiến giữa hai đạo chính ma.

Cho nên, điều gây nên cuộc đấu kiếm chính ma chính là năm đấu linh mẽ!

Chu Dịch chỉ cảm thấy rất đau đầu, năm đó không cho Tiêu Thiết Trụ mượn linh mẽ, phải chăng có thể ngăn được chính ma đấu kiếm, có thể thay đổi được vận mệnh của bao nhiêu con người chứ?

“Bần đạo chỉ tri ân báo đáp, đối nhân xử thế thì không bằng ân công.”

Huyền Tiêu lẩm bẩm hồi tưởng lại nói: “Năm đó ta mới vào đạo lộ, đã được ân công chỉ điểm nhiều lần, chỉ cảm thấy Tu Tiên giới có rất nhiều người tốt.”

“Nào biết mãi đến sau này, cũng chỉ gặp được một người tốt như vậy thôi, những kẻ còn lại toàn là bè lũ xu nịnh mà thôi!”

“Nói có lý.”

Chu Dịch hơi gật đầu, cảm thấy Tiêu Thiết Trụ vừa mất hơn rất nhiều, thực lòng quan tâm nói: “Không thể ở lâu trong Hắc Phong động này, sư huynh vẫn nên rời khỏi đây sớm đi, tránh cho đêm ngày hắc phong địa hỏa ăn mòn, làm hỏng đạo lộ.”

“Không sao, đây là một bảo địa tu hành!”

Trong mắt Huyền Tiêu hiện lên dị sắc, không tiếp tục nói chuyện.

Chu Dịch nghe vậy ánh mắt hơi chứng lại, dù sao thì vẫn cảm thấy Tiêu Thiết Trụ đến đòi hỏi lỗi là một chuyện tốt, năm đó chuyện ở Tiểu Đan Sơn chính là vết xe đổ.

Mỏ khoáng tử linh ở Tề Vân Phong khai thác đến mấy trăm năm, chưa bao giờ xuất hiện Thiên Tinh thạch, kết quả Tiêu

Thiết Trụ đào mộ chưa được bao lâu thì đã được báo nhập Đán Đỉnh Tông, trong đó tất nhiên có điều gì đó không bình thường.

“Vốn dĩ muốn đợi từ từ rồi xem, bây giờ đã có người lựa chọn giúp ta rồi!”

Tầng ba ngoại vụ điện.

Sau gần hai tháng, Chu Dịch lại tới nhận nhiệm vụ trừ ma.

“Mấy năm gần đây có chút lười biếng, hôm qua hoàn toàn tỉnh ngộ, nên chăm chỉ hơn một chút.

“Nghĩ như vậy là phải rồi!”

Mặt Tiêu Xa lộ ra ý cười, vô cùng nỗ lực quy định của tông môn, đã chuyển hóa thành công một kẻ không có lí tưởng đỉnh cấp thành một người làm công, nói: “Chu sư đệ dự tính nhận nhiệm vụ nào?”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, chọn một ma đầu có tu vi cùng cấp.

Quỳnh Châu, ma đầu Hắc Khô của Quỷ Vương tông, thực lực Trúc Cơ sơ kỳ, bảy mươi năm trước dính vào huyết án ở Vân Châu, chỉ vì tu hành Bạch Cốt ma công

Quỷ dị khó lường, mười ba lần thoát khỏi sự vây giết của Đán Đỉnh Tông.

Tiêu Xa nhắc nhở nói: “Ma đầu Hắc Khô? Nếu như hắn không chết dưới tay của yêu ma, thì không chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ.

Chu Dịch lấy ra một đồng than đỏ rực, bày ra những bảo châu với từng vòng kim văn, nói: “Đổi phó với tà ma ngoại đạo, cần gì phải đấu pháp công bằng, ta đặc biệt thu thập mấy viên Càn dương ly hỏa châu này!”

“Chúc sư đệ may mắn.”

Chương 144: Linh địa vô chủ.

Tiêu Xa không nghi ngờ hấn, đánh dấu vào nhiệm vụ đã được nhận.

Chu Dịch dùng công huân đổi lấy Cửu Chuyển Luyện Linh Quyết, rồi sau đó đến công pháp điện nhận truyền thừa.

Còn lại gần hai ngàn công huân, đổi thành một lượng lớn đan dược bảo vệ tánh mạng, chữa thương, khiến cho người ta nhìn vào cứ tưởng là đi tru ma.

Khánh quốc.

Eo sông Minh Nguyệt.

Mỗi khi trăng tròn, đứng dưới đáy eo, có thể nhìn thấy từng luồng ánh sáng trắng soi xuống.

Cảnh quan huyền bí từng hấp dẫn không ít phàm nhân đến ra xét, cho mãi đến khi Thảm gia chiếm cứ linh địa tu hành, bố trí một trận pháp cực mạnh dưới đáy eo, quanh năm bị sương mù đậm đặc bao phủ, từ đó về sau không ai còn nhìn thấy kỳ cảnh ánh trăng nữa.

Mấy trăm năm qua đi, kỳ cảnh trở thành truyền thuyết, chỉ được nhắc đến đôi dòng trong những thoại bản mà thôi.

Màn đêm buông xuống.

Một đạo ngũ sắc độn quang đáp xuống bên cạnh hẻm núi.

“Linh địa tu tiên của gia tộc bình thường thì hận không thể giấu kín được, sợ bị người ngoài biết được. Thảm gia dựa vào tài nguyên tông môn, liên tục có ba thế hệ Trúc Cơ, mới dám trắng trợn tảo bạo chiếm cứ toàn bộ hẻm núi!”

Chu Dịch không tiến vào bên trong trận pháp, mà là đợi ở ngoài hẻm núi.

Mấy ngày sau.

Một đệ tử Thảm gia bước ra khỏi đám sương mù, còn chưa kịp không chế phi kiếm, đã nghe được có tiếng người nói.

“Đạo hữu, xin dừng bước.”

Chu Dịch để lộ khí tức Trúc Cơ chân nhân, cười nói: “Bần đạo đến từ Đan Đỉnh Tông, được sự phó thác của sư huynh, chuyển giao di vật cho Thâm đạo hữu Thâm Vân.”

“Tiền bối chờ một lát, vẫn bối đi đưa tin cho Thâm lão tổ.”

Sau khi Thâm gia đệ tử quay trở về không lâu, trận pháp sương mù chậm rãi tan biến, từ bên trong có một phụ nhân đứng tuổi mặc cung trang bay ra.

Chu Dịch lấy ngọc bội ra: “Bần đạo được Giang sư huynh nhờ vả, đem vật này trả lại cho Thâm đạo hữu.

Thâm Vân tiếp nhận ngọc bội, vuốt ve một lát, hai mắt rung rung: “Giang lang bây giờ ra sao rồi?”

Chu Dịch nói đúng sự thật: “Sư huynh đến Ký Châu trừ ma, hiện tại sinh tử không rõ.”

Vốn dĩ tuổi thọ của Giang Khang cũng chẳng còn lại bao nhiêu, nếu như không đột phá Kim Đan, tất nhiên là phải tọa hóa.

Thâm Vân lau nước mắt, gật đầu nói: “Đề đạo hữu chê cười rồi.”

“Không sao, bần đạo còn có việc quan trọng của tông môn, xin được cáo lui.”

Chu Dịch không muốn bước vào Minh Nguyệt hiệp, người ta cũng không mời, cáo từ một tiếng rồi hóa thành độn quang rời đi.

Lạc Thủy.

Dãy núi bắt đầu từ biên giới phía Tây Vân Châu, Quỳnh Châu kéo dài mãi đến Đại Trạch nằm phía Đông của Khánh Quốc.

Uốn lượn mấy ngàn dặm, xuyên qua lãnh thổ hai nước.

Chu Dịch đáp xuống bên ngoài phường Đại Trạch, lặn xuống đáy sông Lạc Thủy.

“Đoạn cuối của dòng sông này, chiều ngang hơn hai ba mươi dặm, đoạn giữa dòng Lạc Thủy còn có mười mấy ao hồ lớn nhỏ, thật sự không phải một công trình nhỏ bé!”

Sau khi rời khỏi eo sông Minh Nguyệt, Chu Dịch chạy đến Lạc Thủy, dùng thần thức đảo qua mỗi một tác bùn đất từ Đông sang Tây.

Đan Đỉnh Tông, phường thị hoặc là hàn đàm linh địa, chung quy cũng là lãnh địa của người khác, hiện giờ Chu Dịch đã hơn hai trăm tám mươi tuổi, lãnh địa duy nhất của cá nhân hẳn có lẽ chỉ có mỗi tiểu viện ở Càn kinh kia.

Cũng đang từ từ xóa bỏ công pháp.

Nếu như chỉ là pháp lực thuần túy, thì lại càng dễ hủy đi, nhưng mà “Đạo cơ” nằm trong đan điền sau khi đạt đến tu vi Trúc Cơ, đã trở thành một phần thân thể của tu sĩ, gượng ép hủy nó đi sẽ tạo thành thương tổn không thể chữa lành đối với đan điền.

Tu sĩ lựa chọn thay đổi phương hướng tu hành, sẽ bắt đầu tán công trùng tu ở Luyện Khí kỳ, tán công ở giai đoạn tu vi trước và sau Trúc Cơ kỳ nhiều ít gì cũng sẽ ảnh hưởng đến đạo lộ.

Tu vi càng cao tán công càng khó, gượng ép hủy Đan, hủy Anh, thì chẳng khác nào tự sát.

Cách thức mà Chu Dịch lựa chọn khác với những người gượng ép tán công khác, mà là cứ sống ở phạm tục lâu dài, thì pháp lực tự nhiên sẽ tiêu tán.

Cho đến lúc đạo cơ tự động tiêu tán, sẽ tự động rơi xuống tu vi Luyện Khí kỳ, tuy rằng quá trình này chậm rãi và tốn thời gian, nhưng sẽ không gây ảnh hưởng đến đan điền.

“Đúng lúc trong thời gian này tìm kiếm linh địa, rồi chờ con bò vàng trở về từ Thập Vạn Đại Sơn, tán công trùng tu há có thể không có hộ vệ. Cao thủ tán công trong thoại bản, cho dù có ẩn nấp kín đáo đến đâu, thì vẫn đụng phải nhân vật chính từ trên trời giáng xuống!”

Chu Dịch cũng phải thăm dò một chút, con bò vàng kia đã chiếm được địa bàn chưa, để sau này còn đến cậy nhờ

Tiêu Thiết Trụ lại xuất hiện một lần nữa, khiến cho Đan Đỉnh Tông trở nên biến đổi khó lường, nói không chừng sẽ gặp phải biến cố nào đó.

“Dưới nước có một cái rương sắt.”

Chu Dịch dùng thần thức thăm dò hai ba trượng dưới lòng sông, pháp lực xuyên qua lớp bùn đất, moi ra một cái rương bằng thiết có kích cỡ to bằng đầu người.

Bóp nát khóa thiết, sau khi mở rương ra thì nhìn thấy ngân phiếu đã bị mục nát, hai ba mươi thỏi vàng, cùng với châu báu trang sức vv.

“Cứ mãi thăm dò linh địa thì quá nhàm chán, đúng lúc có cái để tiêu xài, rảnh rồi đến bờ sông ăn mừng thôi!”

Lần đầu tiên vớt được vàng bạc, cũng có chút cảm thấy vui vẻ, rồi sau đó liên tục tìm kiếm trong lòng sông, thì chẳng còn cảm giác gì với các loại vàng bạc châu báu, ngọc thạch đồ cổ vv.

Dưới đáy sông Lạc Thủy cái gì cũng có, xếp sau vàng bạc đó chính là xác người, trên người buộc đá, trên đầu bị trùm bao tải, tứ chi buộc xích sắt, dù sao thì cũng không nhìn thấy người tự nguyện muốn nhảy sông.

Rồi đến thuyền đắm, tượng đá..., có cái có tuổi thọ hơn một ngàn năm.

“Trên một khối tượng đá hình người có khắc chữ viết: lạc hà can, thiên hạ phản!”

(lạc hà can, thiên hạ phản: nước sông cạn, thiên hạ loạn lạc)

Chu Dịch tặc lưỡi ngạc nhiên, ngón tay khắc thêm bốn chữ phía sau tượng người kia: Đến đây du lịch, số liên lạc 199**.

Chữ viết hán sử dụng là chữ viết ở phàm tục của Vân Châu, sau mấy ngàn năm mấy vạn năm nữa được những nhà sử học phát hiện, có lẽ có thể viết được một luận văn dài mấy chục trang giấy, hoặc là biến thành một bí ẩn không có lời giải.

“Tượng đá này có chất lượng thượng đẳng, cũng không biết có thể tồn tại lâu hơn lão bất tử của Tu Tiên giới hay không nữa?”

Chương 145: Quy yêu tuần sông.

“Nếu có thể, chẳng phải chứng minh rằng bọn họ còn chẳng bằng một cục đá hay sao? Cũng đúng, đối mặt với sức mạnh to lớn của thời gian, bọn họ chính xác là chẳng khác gì cục đá.

Đảo mắt đã ba năm trôi qua.

Đã tìm kiếm hơn một nửa dòng Lạc Thủy dài bốn ngàn dặm, không có phát hiện tung tích của bất kỳ linh địa nào.

Vốn dĩ dự tính trong vòng ba năm là có thể tìm kiếm hết đáy sông một lần, rồi sẽ tìm kiếm ở những đỉnh núi, ao hồ hai bên sông. Vì sợ rằng hai bên bờ sông có quá nhiều chôn đào nguyên, khiến cho Chu Dịch lưu luyến quên về, làm chậm trễ tiến độ.

“Bút ký chân quân sẽ không có sai sót, chẳng lẽ con xà yêu kia còn biết trận pháp cấm chế hay sao?”

Chu Dịch cảm ứng pháp lực trong cơ thể, đạo cơ đã có dấu hiệu tan biến, cũng là do bình thường thì pháp không hề kiên đề, chưa bao giờ sử dụng đan dược linh thạch, tốc độ tan biến còn nhanh hơn gấp mười lần so với bình thường.

“Trúc Cơ đã chậm như vậy, đợi đến sau khi ngưng đan mới muốn trùng tu, chẳng phải là phải đợi hơn trăm năm hay sao?”

“Đến đâu tính đến đó, đến lúc đó có lẽ sẽ có biện pháp, bí pháp tránh né được ngọc bội kiểm tra thăm dò pháp lực, thần hồn.

Chu Dịch đang suy tư, một tiếng bò kêu vọng đến, vang vọng khắp cả hai bờ sông Lạc Thủy.

“Ngưu nhi đã trở lại!”

Phát tay lưu lại ấn ký pháp lực, hóa thành độn quang bay lên khỏi mặt nước, quả nhiên nhìn thấy con bò vàng đứng ở bên bờ sông.

Bốn chân bò vàng xuất hiện mây khói, bay đến bên người Chu Dịch, thân thiết cọ ngực.

Mu!

“Người trở thành đại yêu rồi?”

“Bá chiếm đỉnh núi, núi cao chọc trời, đặt tên là Ma Vân động sao?”

“Trên núi vốn có một ổ hồ ly tinh, mỗi con đều xinh đẹp, hiện tại đều trở thành thị nữ của người rồi sao?”

Chu Dịch nghe con bò kể lại chuyện mấy năm nay, không kìm được mà hâm mộ ứa nước mắt, so với cảnh buồn tẻ thậm trọng ở Đan Đỉnh Tông, thì hoàn toàn khác nhau một trời một vực.

Những hiểu biết về Thập Vạn Đại Sơn mà Chu Dịch có được, xuất phát từ các loại điển tịch, cũng chỉ là những miêu tả mơ hồ.

Sau khi nghe con bò vàng kể lại, biết được dáng vẻ cụ thể của nó.

Thập Vạn Đại Sơn rộng lớn không thua gì Vân Châu, bên trong đó toàn bộ đều là núi non, thâm cốc, sông lớn, ao hồ, yêu ma quỷ quái thì tiềm tu một mình, hoặc là tụ tập với nhau xưng vương.

Có thể nói chương khí mù mịt, hỗn loạn không có trật tự.

Bình thường thì giữa các núi chính phạt giết chóc lẫn nhau, chỉ khi có đối kháng với tu sĩ Nhân tộc đến từ Vân Châu, Quỳnh Châu, thì tứ đại hoàng tộc mới đoàn kết lại, tạo thành đại quân Yêu tộc tạm thời.

Địa vị của Hoàng tộc cũng tương tự như là Đan Đỉnh Tông, nhưng mà truyền thừa Yêu tộc dựa vào huyết mạch, hoàn toàn không có khái niệm tông môn, cho nên rất ít quản lý yêu tinh dưới trướng của mình.

“Coi bộ phù hợp với ta!”

Chu Dịch chỉ cần chiếm cứ một linh mạch, chỉ cần là huyền cấp hoặc là hoàng cấp đều được, sự khác biệt giữa hai loại này chỉ là Kết Đan sớm hay muộn mà thôi.

Ừm bò!

Mặt con bò vàng lộ vẻ vui mừng, thúc giục Chu Dịch nhanh chóng đến Thập Vạn Đại Sơn, nơi đó cũng có rất nhiều Nhân tộc.

Yêu tộc cấp thấp trí tuệ đơn thuần, xông pha chiến đấu hay đấu pháp chém giết thì còn có thể, nhưng quản lý động phủ trên núi thì lại có chút khó khăn, lại chưa nói đến chuyện tính toán, nấu ăn, ủ rượu v.v, cho nên Yêu Vương đều sẽ nuôi dưỡng rất nhiều nô bộc Nhân tộc, để cho chúng sử dụng.

Bởi vì oán hận giữa hai tộc chồng chất sâu đậm, địa vị của Nhân tộc trong núi thấp hèn, chỉ cần sơ ý một chút thì sẽ trở thành đồ ăn trên mâm.

Chu Dịch nhíu mày, trầm ngâm một lát nói: “Bò này, những Yêu Vương này như thế, thì ta không có tư cách cũng không có năng lực quản lý chúng, Yêu tộc dưới trướng Ma Vân động tuyệt đối không cho phép ăn thịt người.

Ùm bò!

Con bò vàng liên tục gật đầu, nói nó thu lưu mấy trăm Nhân tộc, khai hoang làm ruộng, đã tập trung thành thôn trại ở gần Ma Vân động.

“Ha ha! Làm không tồi!”

Chu Dịch nhảy lên trên lưng con bò, vỗ nhẹ sừng bò, chậm rãi chìm xuống dòng Lạc Thủy.

Ba năm sau.

Quá trình thăm dò sông Lạc Thủy kết thúc, Chu Dịch bắt đầu từ đầu nguồn, xem xét núi non ao hồ hai bên bờ sông, cười bò đi về phía Đông, rất hài lòng.

Chớp mắt một cái đã qua mười năm.

Sáng sớm.

Chu Dịch tỉnh lại từ trong giấc ngủ, chỉ cảm thấy thân thể suy yếu, thần thức đảo qua.

“Đạo cơ đã tiêu tán, trở về với tầng thứ mười ba Luyện Khí rồi!”

Nhớ lại mười sáu năm bốn ba ven bờ sông, tra xét như máy ra đa vậy, vẫn không tìm được tung tích linh địa.

“Chẳng trách mà trong điển tịch có viết, linh địa khả ngộ bất khả cầu. Tụ Linh Trận pháp được tạo thành từ địa thể thiên

nhiên, không mang theo bất kỳ dấu vết của cấm chế nào, sự huyền diệu của tự nhiên hơn xa bất kỳ đại sư trận pháp nào!’

“Thôi thôi! Nguru nhi, đến Đại Càn!”

Trên đời này, có rất nhiều chuyện không được như ý mình.

Chu Dịch cũng chẳng quan tâm đến chuyện này nữa, cười con bò vàng men theo sông Lạc Thủy, đi về hướng Đại Càn.

Một hôm.

Chóp mũi của con con bò vàng động đậy, ngửi được một tia khí tức khác thường, lên tiếng nhắc nhở.

Ừm bò!

“Yêu khí?”

Chu Dịch nhíu mày, nhảy khỏi lưng con bò vàng, thi triển Thần Nguru Biến hóa thành nửa người nửa bò.

Yêu tộc ở Vân Châu không có bản lãnh, đại yêu có tu vi Trúc Cơ cũng đã rất hiếm thấy, nhưng cũng không chắc là không có Yêu Vương tới đây để vân du.

Con bò vàng lập tức hiểu ý, đuổi theo luồng yêu khí kia, sau một lát lại quay về, trong miệng ngậm một cái mai rùa to bằng cái cối xay.

“Luyện Khí kỳ Quy yêu.”

Chu Dịch phát tay bắt lấy Quy yêu, một đạo sấm sét đánh lên mai rùa, lập tức một tiếng thê lương kêu thảm thiết vọng ra.

Một cái đầu rùa màu xanh đen chui ra từ trong mai rùa, vậy mà đã hóa thành hình người, liên tục xin tha nói: “Tiên trưởng tha mạng, tiên trưởng tha mạng, tiểu nhân chỉ đi tìm đồ ăn thôi, chưa từng hại người a!”

“Người có quan hệ như thế nào với con xà yêu kia?”

Chu Dịch nhìn Quy yêu co rút đầu, cặp mắt nhỏ như đậu xanh xoay tròn, hai chòm râu rung rinh theo nhịp nói chuyện, giống như đúc Quy Thừa Tướng trong ấn tượng của hắn.

Chương 146: Quy yêu tuần sông (2)

Quy yêu bỗng nhiên cảm thấy lạnh cả người, vội vàng ăn ngay nói thật: “Tiểu nhân vốn dĩ là Hà Thần, không đúng, vốn là tuần hà sử dưới trướng xà yêu, ở trong động phủ suốt mười mấy năm, đói quá không chịu nổi nữa nên ra ngoài tìm chút thức ăn.”

Mặt Chu Dịch lộ vẻ vui mừng, lại hỏi: “Nhà ngươi có pháp lực thấp kém, tại sao lại có thể hóa thành hình người?”

Quy yêu nói: “Hồi bẩm tiên trưởng, tiểu nhân vốn là rùa sông bình thường, bất ngờ ăn được một gốc linh thảo sinh linh trí, hóa hình đến một nửa thì pháp lực không đủ, nên mới biến thành dáng vẻ này.”

Chu Dịch bắt pháp quyết, ngưng kết cảm chế huyết khế.

“Ngoan ngoan nhận chủ, nếu không thì tối nay bắt ngươi nấu canh!”

Mặt quy yêu lộ vẻ chua xót, không dám cãi lời lại, ngoan ngoãn làm huyết khế, hồn khế dung nhập huyết mạch thần hồn.

“Chớ có ỷ rỗi, sau này gọi ngươi là Quy Thừa Tướng, đi theo bản đạo ăn sung mặc sướng.”

Chu Dịch hiểu đạo lý đánh một gậy rồi lại cho một củ cà rốt, từ trong túi trữ vật lấy Linh Sâm trăm năm ra, giao cho Quy Thừa Tướng: “Sau này, mỗi ngày ngươi ăn cái này, pháp lực sẽ tăng lên nhanh chóng, rồi sẽ có một ngày có thể hoàn toàn hóa thành hình người. ’

“Mỗi ngày đều được ăn Linh Sâm trăm năm?”

Cặp mắt như hạt đậu xanh của Quy Thừa Tướng tròn tròn, vẻ mặt khó có thể tin, hai ba ngụm đã cắn hết Linh Sâm, sợ rằng Chu Dịch hối hận lấy lại nó. Chu Dịch gật đầu nói: “Thời gian dài, đừng ngán nó thì được.”

“Ăn cả đời cũng sẽ không ngán!”

Tứ chi của Quy Thừa Tướng ngắn nhỏ, chỉ cao một mét bốn lăm, thò cái đầu nhỏ ra nịnh nọt nói: “Tiên trưởng, nhà ta dẫn

đường cho ngài, xà yêu kia chiếm đoạt động phủ của ngài, đáng bị tu sĩ chém giết.”

“Vốn chính là bị bản đạo giết chết.

Chu Dịch liếc mắt nhìn Quy Thừa Tướng: “Người có ăn đồng nam đồng nữ chưa?”

“Tuyệt đối không có!”

Quy Thừa Tướng liên tục hứa, nói: “Trước khi xà yêu đến đây, nhà ta thường xuyên cứu người chết đuối, cũng có chút danh tiếng ở sông Lạc Thủy này.”

“Vậy là tốt rồi.”

Chu Dịch đi theo Quy Thừa Tướng cỡ hai ba dặm, đi xuống một nơi đáy sông bình thường, mấy năm trước hắn đã từng cẩn thận tìm kiếm ở chung quanh đây.

“Tiên trưởng, cửa vào linh địa này có chút huyền diệu.”

Quy Thừa Tướng thi triển thiên phú thủy pháp, đáy sông xuất hiện một vòi rồng, bao vây lấy hắn.

Rồng nước cuốn đi một lớp bùn đất, lộ ra một lối vào dưới đất, Quy Thừa Tướng chui vào trong đó rồi biến mất không thấy đâu, đáy sông bị nước sông cuốn trôi, lại khôi phục lại vẻ bình lặng như lúc đầu.

“Thú vị thú vị!”

Chu Dịch đã có mục tiêu cụ thể, lại cẩn thận quan sát, quả nhiên phát hiện ra điều khác thường.

Đáy sông chung quanh đây có mấy mạch nước rất nhỏ, tự nhiên đan xen vào nhau, hình thành cấm chế ngăn cách, bởi vì không có trận văn, trận kỳ, dùng thần thức đảo qua thì cũng chẳng thấy có gì khác với những mạch nước khác.

Chu Dịch không thay đổi bố cục của thủy mạch, một lá chắn có thể qua mắt được ra đa thần thức, phá hủy đi thì quá đáng tiếc.

“Ngưu nhi, đi vào xem thử. ’

Con bò vàng học theo cách của Quy Thừa Tướng, quấy dòng nước tạo thành vòi rồng, sau khi thay đổi trật tự của thủy mạch

thì tiến vào linh địa dưới đáy nước.

Linh địa có diện tích ước chừng hơn mười mẫu, có dáng vẻ như một hang động hình thành từ thiên nhiên, chung quanh, trên đỉnh đầu, trên vách đá đều được khảm đá mặt trăng, sáng như ban ngày.

Chính giữa là sào huyết của xà yêu, dùng đá xanh xếp thành ô, được lót một tấm đệm được bện từ linh thảo, trong đó có mấy cái trứng rắn to như đầu người. Bên trong sào huyết còn có không ít công phẩm của phàm nhân, cũng có xương sọ của con nít mà xà yêu nhổ ra, trắng xóa khô khốc.

“Vậy mà lại là một con rắn mẹ?”

Chu Dịch dùng pháp lực cảm ứng trứng rắn, đã hoàn toàn không hơi thở của sự sống, thu vào túi trữ vật, để sau này làm canh uống.

Mấy ngày sau đó, vẫn luôn bận rộn xây dựng động phủ.

Trước tiên dọn dẹp sạch sẽ di vật của xà yêu, rồi lại làm thành sáu bảy mẫu linh điền, trồng trọt các loại hạt giống linh dược, không chỉ là loại có thuộc tính Mộc. “Ngàn năm sau, thì có thể thu hoạch rất nhiều linh dược hàng đầu!”

Chu Dịch lấy những tảng đá lớn từ bên ngoài, dùng phi kiếm chém thành những viên đá vuông vức, ghép lại với nhau tạo thành hai tòa thạch thất đơn giản, để tu hành và luyện đan. Sau đó, thứ quan trọng nhất là trận pháp cấm chế.

Bát môn kim tỏa trận bao phủ cả tòa động phủ, dùng trận pháp cao cấp này làm nền tảng, rồi lại lồng vào đó Tứ Tượng Tu Di trận, Đại Nhật Thần Hỏa trận, ba tầng trận pháp kích hoạt, đủ để ngăn cản mấy vị tu sĩ Giả Đan.

Chu Dịch cũng không cần trận pháp có thể giết được địch, chỉ cần ngăn cản trong chốc lát, đủ để thi triển độn thuật trốn thoát là được rồi.

(1009)

Chương 147: Trở lại tông môn.

Tiên Nhân động.

Đây là cái tên mà Chu Dịch đặt cho động phủ, cũng gởi gắm vào đó kỳ vọng trong lòng.

Lấy Thanh Mộc Quyết Từ trong túi trữ vật ra, pháp quyết lấy được từ trong mộ của tu sĩ trước kia, thuộc về một trong những công pháp thuộc tính Mộc căn bản nhất.

“Ngọc Lộ quyết bồi dưỡng linh dược thuộc tính Mộc, trùng tu Thanh Mộc Quyết, thì sẽ nhanh hơn rất nhiều so với những thuộc tính khác.”

Nếu đã có mục đích từ trước, Chu Dịch không hề do dự, tuổi thọ vô cùng tận, cho dù sai lầm thì cũng không đáng ngại.

Pháp lực Luyện Khí đại viên nhanh chóng sụt giảm, chỉ trong thời gian ngắn đã sụt mất mười hai tầng, pháp lực tiêu tán, dường như thân thể cũng có chút lão hoá, nhưng mà chỉ cần Trường Sinh Đạo Quả hơi rung lên một chút, trong giây lát đã khôi phục lại tuổi trẻ.

“Quả nhiên đúng như ta suy nghĩ, Nguyên Anh lão tổ trùng tu, trừ phi..... Ngưng kết Nguyên Anh trước một trăm tuổi đến năm mươi tuổi!”

Nửa ngày sau.

Tia pháp lực cuối cùng tan biến, Chu Dịch lại trở thành một phạm nhân bình thường.

“Thần thức vẫn có thể sử dụng, Đỉnh Sơn hà cần phải được pháp lực thúc giục, sức mạnh trong thân thể thật ra có chút khủng bố, phi kiếm hạ phẩm cũng có thể bẻ gãy được!”

Năm xưa, Chu Dịch chăm chỉ tu luyện một loại công pháp ngoại môn rèn thể, đạt tới cảnh giới tẩy tủy, cùng lắm thì chỉ có thể nhào nặn sắt thép của phạm tặc.

“Cho nên, phải chăng pháp thuật luyện đã chịu ảnh hưởng của linh khí? Có lẽ chỉ có bản thân mình mới có thể như vậy, dù sao thì cũng không có đạo cơ, dùng Kim Đan chống đỡ, nên những lão quái tán công kia đã trực tiếp chết bất đắc kỳ tử!”

“Phù! Lại thêm một lý do gây đứt đoạn tổ mạch.”

“Vô Lượng Thiên Tôn!”

Chu Dịch liên tục niệm tụng Tĩnh Tâm Kinh Văn, kiềm chế dục vọng trong lòng, dù soa thì không có linh khí, thể tu cũng không thể nào tiến cảnh được.

“Mọi thứ tùy duyên, mặc cho bên ngoài gió táp mưa sa, thế sự thay đổi thất thường, ta chỉ cần đi theo phương hướng của mình, kiên trì bước từng bước một, rồi sẽ có một ngày có thể leo lên đến đỉnh cao nhất thế gian!”

“Bắt đầu tu hành Thanh Mộc Quyết.”

Chu Dịch lấy ra một viên Thần Mộc hoàn, hóa thành linh khí nồng đậm mộc, vận chuyển dọc theo kinh mạch.

.....

Đông đi hạ đến, thời gian trôi nhanh.

Tu hành bao nhiêu năm tháng.

Mỗi ngày Chu Dịch ngoài việc tu hành Thanh Mộc Quyết và Luyện Linh quyết, thì sẽ lĩnh ngộ lời pháp, trận pháp, nhân tiện kích thích linh dược phát triển.

Tính tình con bò vàng ôn hòa, Quy thừa tướng khéo đưa đẩy, nhóc con linh sâm thì tính nghịch quỷ quái, ba yêu tinh với ba tính cách khác biệt, thế nhưng có thể sống cùng nhau, đặc biệt là sau khi học được cách đánh bài, trong động phủ tràn ngập không khí vui vẻ.

Chu Dịch dựa vào linh dược thuộc thính Mộc vô hạn, đẩy nhanh tốc độ Luyện Khí.

Sáu năm sau.

Đạt tới tầng ba Luyện Khí, Chu Dịch đủ sức khống chế trận pháp động phủ, sai con bò trở về Thập Vạn Đại Sơn.

Bên ngoài Ma Vân động có mấy trăm con người sinh sống, vì khiếp sợ con bò vàng trong động, mà biết điều không dám ăn thịt người, yêu ma ở những đỉnh núi khác thì lại không e sợ.

Lại hai mươi hai năm nữa trôi qua.

Khi đạt tới tầng tám Luyện Khí, vừa đúng lúc đại thọ ba trăm năm của Chu Dịch, ra ngoài ăn mừng nửa năm, rồi lại trở về động phủ bế quan khổ tu.

Lại ba năm qua đi.

Một lần nữa tấn chức tầng chín Luyện Khí, sau khi Chu Dịch sử dụng liên tục chín viên Trúc Cơ đan, đột phá đến Luyện Khí đại viên mãn, đến viên thứ mười thì thành công đột phá cảnh giới Trúc Cơ.

“Tốc độ tu luyện như vậy, nhanh hơn rất nhiều so với dự tính!”

“Mới được ba mươi năm, Cửu Chuyển Luyện Linh Quyết còn chưa luyện thành vòng đầu tiên, lời pháp cũng chưa ngưng hình.....”

Chu Dịch cẩn thận suy ngẫm nguyên nhân của chuyện này, thần thức cường đại, kinh mạch cứng cỏi, cùng với kinh nghiệm, nhãn giới tu hành Trúc Cơ kỳ v.v, đều sẽ làm thời gian trùng tu rút ngắn lại.

Nếu như Nguyên Anh lão tổ muốn hạ cảnh giới xuống, không chết bất đắc kỳ tử do tuổi thọ cạn hết, phỏng chừng cũng phải mất một vài năm là có thể trở về cảnh giới Trúc Cơ.

“Đi Đan Đỉnh Tông một chuyến, lấy được Châm Huyết độn pháp, cho dù sau này có bị chân quân đuổi giết cũng có cơ hội giữ mạng.”

.....

Ở phường thị Đại Trạch.

Chấp sự tọa trấn đổi thành Huyền Xích chân nhân, nhưng mà do Chu Dịch chủ động cầu kiến, lượm được công huân miễn phí thì ai lại cự tuyệt chứ.

“Chúc mừng đạo hữu tu thành Trúc Cơ, không biết là tu hành ở đâu?”

“Chu Sâm, tán tu hải ngoại.”

Rồi tiếp theo sau đó là một loạt quá trình quen thuộc, trở lại Đan Đỉnh Tông, lấy được lệnh bài thân phận.

Chu Dịch đưa pháp lực Thanh Mộc quyết vào trong lệnh bài, nhìn thấy lệnh bài được kích hoạt thành công, trong lòng lập

tức thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì động phủ trên Tiểu Tuyền Phong đã có người ở, nên hắn chọn một nơi có tên là Bách Hoa Cốc, trong cốc có hơn động phủ, hiện tại chỉ có một người cư trú.

Tầng ba cũng là người quen.

Chu Dịch giả vờ như mới quen biết, chào hỏi mọi người, chọn Châm Huyết động pháp từ trong danh sách pháp quyết nhập môn.

Trần Vũ nghi ngờ nói: “Chu sư đệ không lựa chọn công pháp Trúc Cơ kỳ sao?”

“May mắn mà có được chân truyền của tiền bối, đã có công pháp Trúc Cơ rồi.”

Khi Chu Dịch đến nhận nội vụ trong tông môn thì xuất hiện một chuyện bất ngờ, kế hoạch vốn có là sẽ đến nhận việc ở vách Tư Quá một năm, sau đó sẽ trở về Tiên Nhân động tán công trùng tu, kết quả thì lại không còn công việc này nữa.

Bởi vì giả vờ là người mới đến tông môn, nên không thể trực tiếp đặt câu hỏi, suy tư một lát, chọn một công việc đệ tử giảng kinh.

“Chắc chắn là vách Tư Quá đã xảy ra chuyện rồi!”

.....

Bách Hoa Cốc.

Tên cốc đã nói lên tất cả, muôn hồng nghìn tía, bách hoa nở rộ.

Chu Dịch không chế động quang đáp xuống cốc, từ đằng xa đã nhìn thấy một bóng người mặc áo tím, đang cầm cái cuốc trồng hoa.

Khí tức vẫn có nhưng không lộ ra, cũng không thấy thi pháp, chỉ dựa vào sức mạnh thuần túy để vung cuốc.

Đợi đến gần, vẻ mặt Chu Dịch rất kỳ lạ, ấy vậy mà là cô nhân gần như là đã quên lãng.

Huyền Vũ chân nhân.

Chương 148: Trở lại tông môn (2)

Chu Dịch đáp độn quang xuống, chấp tay nói: “Bần đạo Chu Sâm, tham kiến Huyền Vũ sư tỷ.”

Huyền Vũ buông cuộc xuống, đứng dậy nhìn lại, dáng vẻ thanh lãnh chẳng khác nào hơn bốn mươi năm trước.

“Chu sư đệ nhìn rất lạ mặt?”

Chu Dịch nói: “Mới bái nhập Đan Đỉnh Tông.”

Huyền Vũ nghi ngờ nói: “Tại sao lại biết được thân phận của bần đạo?”

Chu Dịch nói: “Sáu mươi năm trước đã từng đến vực Thiên Dương mua sắm đan dược, đúng là lúc Huyền Vũ chân nhân quản lý phường thị, từng đã nhìn thấy người từ xa vài lần.”

“Chớp mắt một cái mà đã sáu mươi năm.”

Huyền Vũ thở dài một tiếng, xách theo cuộc xoay người rời đi, không lâu sau đó lại có một giọng nói truyền đến: “Sư đệ tu hành pháp thuật, làm phiền lưu ý đến bách hoa trong cốc, bần đạo trông hơn hai mươi năm mới có được cảnh sắc ngày hôm nay.”

“Đã biết.”

Chu Dịch nhìn bóng dáng của Huyền Vũ, cô đơn, suy sụp, cô tịch, vốn dĩ dự tính sau khi thần thông đại thành, suy nghĩ muốn hành hung Huyền Vũ lập tức phai nhạt đi.

.....

Một tháng sau.

Pháp lực của Chu Dịch chuyển hóa thành ngũ linh chân kinh, khổng chế độn quang bay về hướng Giảng Kinh điện.

Đan Đỉnh Tông có ba Giảng Kinh điện, tọa lạc ở Ánh Nhật phong, Ngộ Đạo phong và Thần Hỏa Phong, người giảng kinh lần lượt là Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, nhưng mà xưa nay Chu Dịch chưa từng đến nghe giảng.

Nghe kinh không cần phải mất công huân, nhưng mà vì sợ chân quân giảng kinh có bí thuật giúp nhận biết thân phận.

Ánh Nhật phong.

Bên trong Giảng Kinh điện đã ngồi đầy đệ tử, khoan chân ngồi trên đệm hương bồ, cung kính chờ chân quân giảng kinh đến. Người tới trễ chỉ có thể đứng bên ngoài quảng trường dự thính, tu sĩ nào may mắn có mắt tinh tai thính, thì cũng không sợ không thể nghe thấy.

Chu Dịch khổng chế độn quang ngừng trên không trung nhìn ra xa, phát hiện thấy một đám đệ tử với vẻ mặt chuyên chú, không hề có người thì thầm với nhau.

Đôi lúc có những đệ tử có tính tình nóng nảy, nhìn thấy chân nhân giảng kinh còn chẳng thấy đâu, đứng ngồi không yên xoay tới xoay lui.

Phập!

Một đạo linh quang rơi xuống, đánh trúng vào cánh tay của đệ tử kia, đau thấu tim nhưng cũng sẽ không lưu lại vết thương.

Giọng nói của chân nhân giới luật vọng đến, nói: “Yên lặng!”

“Học trò nghiêm túc như vậy, vậy thì chăm chỉ dạy học một năm vậy.”

Chu Dịch âm thầm gật đầu, khổng chế độn quang bay vào Giảng Kinh điện, dừng lại trên pháp đài ngọc thạch.

“Bàn đạo hôm nay giảng về lô pháp.....”

Rồi sau đó bắt đầu giảng về Ngũ Lô thuật, từ nông đến sâu, từ tiết kiệm pháp lực đến thúc đẩy thi pháp nhanh, chỉ nói đại mấy bí quyết mà đã khiến cho chúng đệ tử nghe như si như say.

Chân nhân giới luật vốn đang nhắm mắt trầm tư, nghe một hồi, hai mắt tròn tròn, có rất nhiều câu hỏi muốn thỉnh giáo ngay lập tức.

“Lô pháp thật tinh diệu!”

Một canh giờ trôi qua rất nhanh.

Chu Dịch dừng giảng kinh, nhắm mắt trầm tư, phát hiện khi giảng kinh cho đệ tử, thì lại có những lĩnh ngộ mới về 《Lôi Pháp tinh nghĩa》.

“Có lẽ, có thể nhờ vào cơ hội này mà ngưng hình thành công!”

Chỉ giảng kinh ba năm ngày, danh tiếng của Chu Dịch đã được truyền ra ngoài.

Đệ tử Luyện Khí kỳ đều nghe nói đến, Giảng Kinh điện xuất hiện một Chu chân nhân có lôi pháp huyền diệu, hơn nữa không hề dấu diếm bất kỳ thứ gì, một vài bí quyết thuận miệng nói ra, đến ngay cả điển tịch trong tông môn cũng không có ghi chép lại.

Nửa tháng sau.

Chu Dịch nhìn hơn một ngàn đệ tử trong ngoài, hơi có chút tự hào.

“Hôm nay tiếp tục giảng về lôi pháp, hôm qua có đệ tử thỉnh giáo, linh căn, linh thể không phải thuộc tính Lôi, trong Luyện Khí có thể thuận phát lôi pháp không. Đương nhiên có thể, chỉ cần nắm bắt được mấy điểm sau.....”

Đảo mắt đã qua nửa năm.

Chu Dịch hô mưa gọi gió ở Giảng Kinh điện, hòa mình cùng các đệ tử.

Ai lại cự tuyệt một chân nhân thuyết pháp huyền diệu, tính tình ôn hòa, lại còn có những bản thoại bản sư tầm hiếm có chứ?

Hôm nay, giảng kinh kết thúc.

Trong điện, đệ tử khom người bái tạ, yên tĩnh chờ chân nhân rời khỏi rồi mới ra khỏi đó.

Chu Dịch vẫn chưa trở về Bách Hoa Cốc, xoay người đi vào Thiên Điện, không lâu sau đó liên tục có hơn mười vị đệ tử xuất hiện.

“Bái kiến thầy Chu.”

“Không cần đa lễ.”

Chu Dịch vẫy vẫy tay ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, lấy ra An Hồn Túy trăm năm tuổi, nói: “Yến tiêu tử, sao lại thật thà như vậy, còn chưa tới rót rượu nữa.”

Yến An bắt đầu dĩ đứng dậy, ai biểu hắn nhỏ tuổi nhất, nhập môn trẻ nhất, sau khi rót rượu cho Chu sư xong, cố ý rót đầy chén của mình.

Chu Dịch hỏi: “Hôm nay, lời pháp có thắc mắc gì không?”

Nhưng đệ tử này đều có tham vọng với lời pháp, lại rất có thiên phú, vốn chỉ là đến để thỉnh giáo sau giờ giảng, Chu Dịch không cảm thấy phiền phức, dứt khoát tổ chức một lớp học nhỏ. Lớp học này cũng không có yêu cầu gì cứng nhắc, chỉ cần bỏ thời gian, đều có thể tới nghe giảng.

Chúng đệ tử thay phiên đặt câu hỏi, Chu Dịch giải thích thắc mắc của từng người, những người còn lại ngồi nghe cũng lĩnh ngộ được đôi chút.

Ước chừng hơn nửa canh giờ, khóa học kết thúc, mọi người vẫn chưa tan đi, mà nói chút chuyện thú vị như thường ngày.

Diện tích bản bộ ở Đan Đỉnh Tông dài ngàn dặm, bên trong có rất nhiều linh địa huyền diệu, linh tuyến ở những ngọn núi nhỏ, kỳ hoa dị thảo Bách Hoa Cốc. Ví dụ như ở Nguyệt Hoa Thiên Trì, không ít đệ tử cố ý bay ngang qua đỉnh Vọng Nguyệt, đáng tiếc bị mây che sương mù bao phủ, không thể nhìn thấy được tiên tử tắm gội.

Chu Dịch lơ đãng dò hỏi: “Mấy ngày trước nghe đạo hữu nói, trong tông môn từng có một nơi là đòi hỏi lỗi, là một nơi rất tuyệt để thưởng tuyết, tại sao lại không tìm thấy nó trên bản đồ?”

“Thầy Chu, việc này ta có biết một chút nội tình.”

Đệ tử đang nói chuyện có tên là Tần Ngọc, nhiều thế hệ trong tộc đều tu hành ở Đan Đỉnh Tông, quan hệ rất rộng, nói: “Mấy năm trước Huyền Tiêu sư thúc lại gây ra họa ở bên ngoài, bị phạt đến đòi hỏi lỗi, vậy mà lại lấy được truyền thừa của một Nguyên Anh lão tổ quá cố ở Hắc Phong Động.

Ồ!

Những đệ tử khác cũng lần đầu tiên nghe thấy chuyện này, một trải nghiệm quả thực rất huyền bí, khiến cho người ta thêm muốn.

Chu Dịch bưng chén rượu mà tay khẽ run, hỏi: “Rồi sau đó thì sao?”

Tần Ngọc nói: “Nhờ vào truyền thừa của lão tổ, Huyền Tiêu sư thúc tấn chức cảnh giới Giả Đan, hiện giờ đang ở Thần Hỏa Phong bế quan tiềm tu, nghe nói là được năm vị lão tổ đồng ý đặc biệt ban cho!”

Chương 149: Cổ nhân dễ biến.

Vừa nói xong câu này, thềm muốn ban nãy bây giờ lại thêm cả ghen ghét, đố kị.

Linh vật ngưng đan không giống với Trúc Cơ đan, là vật cực kỳ hiếm thấy ở Đan Đỉnh Tông.

Hiện tại có ba cách để có được nó là: dùng công huân để đổi lấy, tỉ thí lớn trong tông môn, hoặc là được lão tổ đặc biệt ban cho.

Cách đầu tiên thì điểm công huân cao ngất đến mức khó có thể trực tiếp lấy được, đệ tử bình thường phải mượn công huân của bốn năm đời thì mới có thể gom góp đủ.

Cách thứ hai thì cạnh tranh khốc liệt, nhưng lại là cách có thể thành công lớn nhất.

Cách thứ ba thì được đặc biệt ban cho, cần được cả năm vị Nguyên Anh lão tổ nhất trí đồng ý.

Những đệ tử của Đan Đỉnh Tông đáp ứng được điều kiện của cách thứ ba, đã là chuyện của mấy trăm năm trước, theo như trong ghi chép thì tu sĩ ở Trúc Cơ kỳ đã luyện chế ra được pháp bảo, thuộc về thiên tài luyện khí hiếm có trên đời.

Lại nói chuyện phiếm một lát, chia hết một vò rượu, chư đệ tử từ biệt Chu Dịch.

Trong Thiên Điện.

Chu Dịch trầm ngâm hồi lâu, cho rằng việc này không hề đơn giản như vậy, với năng lực “Gây hoạ” của Tiêu Thiết Trụ, rất có khả năng không chỉ là truyền thừa của Nguyên Anh.

“Tu sĩ Nguyên Anh trong Đan Đỉnh Tông, ít nhất cũng phải có đến năm vị, tại sao lại coi trọng một lão tổ quá cố như vậy?”

“Chắc không phải là truyền thừa Hóa Thần đâu nhỉ? Có lẽ là một pháp bảo nào đó”

“Thằng cha kia đúng là có sức gây chuyện, khi còn ở Luyện Khí kỳ đã làm nổ tung cả Tiểu Đan Sơn, sau này tấn chức Kim Đan, Đan Đỉnh Tông có thể chống đỡ nổi hay không đây?”

“Đúng thật là một đầu hạt nhân hình người mà!”

Suy nghĩ của Chu Dịch thay đổi thật nhanh, vừa cảm thấy căn cơ của Đan Đỉnh Tông thâm hậu, lại e sợ cho xảy ra biến cố to lớn nào đó.

Cho dù là một khả năng nhỏ nhất cũng không thể đánh cuộc!

Trở lại Bách Hoa Cốc.

Trong cốc bốn mùa như Xuân, không thấy Thu Đông.

Huyền Vũ vẫn cứ bình tĩnh trồng hoa, một sơn cốc khổng lồ như vậy, mỗi ngày đều có không ít hoa khô héo, nàng sẽ cầm hoa, cuốc từng tấc đất trồng lại. Ngày qua ngày, hoàn toàn không giống chân nhân Giả Đan cảnh, mà là một nông dân người phàm chuyên trồng hoa.

Chu Dịch đáp độn quang xuống, chấp tay nói: “Tham kiến sư tử.”

“Chu sư đệ đã trở lại.”

Huyền Vũ cẩn thận lấp đất lại, nói: “Hôm nay sư đệ lại mở khóa học nhỏ à? Tộc tôn kia của ta biểu hiện ra sao?”

Chu Dịch khen ngợi nói: “Yến sư diệt đã tỉnh ngộ được ba phần lời pháp tinh diệu, trong vòng mười năm có thể đại thành, có thể đoạt lấy một trong mười vị trí đứng đầu trong cuộc thi đấu nhỏ.

“Là nhờ sư đệ dạy bảo tốt. ”

Huyền Vũ hơi mỉm cười, chột khôi phục lại vẻ lạnh lùng, hỏi: “Sư đệ lĩnh ngộ tinh thông lời pháp, không có đối thủ cùng cấp, vì sao không đăng ký tham gia thi thí lớn trong tông môn năm nay?”

Chu Dịch lắc đầu nói: “Thi thí lớn cạnh tranh khốc liệt, ta mà tham gia thì cũng chỉ để làm nền.”

Năm nay đúng lúc là thi thí lớn mười năm một lần ở Đan Đỉnh Tông, càng đến gần cuối năm, không khí tông môn càng thêm nặng nề. Một ít Trúc Cơ chân nhân bế quan quanh năm, bắt đầu liên tục lộ diện, kéo bè thiết kế, cạnh tranh đấu pháp dưới đài đã bắt đầu.

Huyền Vũ nói: “Từ khi tỉ thí lớn trong tông môn được tổ chức cho đến nay, chưa từng có ai vừa mới tham gia mà đã lọt vào mười người đứng đầu, đều phải thất bại mấy bận mới có được kinh nghiệm, hơn nữa thêm vào đó có chút may mắn, mới có thể đạt được linh vật Kết Đan.”

Chu Dịch châm chước nói: “Sur tỷ, có thể giảng giải một chút làm sao để Kết Đan được không?”

Huyền Vũ xếp thứ chín trong trận tỉ thí của tông môn mười năm trước, có được danh ngàn năm hiếm có, đáng tiếc Kết Đan thất bại.

Đại trận của Đan Đỉnh Tông ngăn cản được bốn chín đạo thiên kiếp nhỏ, Huyền Vũ đã uống linh đan được đổi trước đó, miễn cưỡng bảo vệ được tánh mạng, nhưng vì đan điền bị hư hại nên tương lại bị đoạn tuyệt.

“Loại điển tịch này thuộc về tuyệt mật trong tông môn, cho dù là đệ tử chân truyền, thì đến gần khi Kết Đan mới có thể xem được.”

Huyền Vũ trầm ngâm một lát, nể tình Chu Dịch là lão sư mà tộc tôn khâm phục nhất, nói: “Nhưng mà, ta có thể kể với người về quá trình thất bại”.

Mặt Chu Dịch lộ vẻ vui mừng, chấp tay nói: “Đa tạ sư tỷ, ta chỉnh sửa lại cuốn ngũ lô thuật tinh nghĩa, ngày mai sẽ truyền đưa cho Yên sư đệ. “Kim Đan đại thể chia làm ba bước, Giả đan, Chân đan, Độ kiếp, ta thất bại ở bước thứ hai!”

Huyền Vũ là người đã từng trải, vô cùng quen thuộc với quá trình Kết Đan, bước nào không đạt đến viên mãn, bước nào miễn cưỡng đạt thành, cùng với nguyên nhân thất bại cuối cùng.

“Chung quy vẫn là do tu hành quá thuận lợi, chưa từng mạo hiểm tranh đoạt cơ duyên, thế cho nên tích lũy chưa đủ. Kim Đan là một thể hỗn nguyên thống nhất được ngưng tụ thành từ tinh, khí, thần. Pháp lực của ta cũng đầy đủ, thần hồn thì miễn cưỡng, khí huyết thì lại kém xa!”

“Đa tạ sư tỷ chỉ giáo”

Chu Dịch biết được phương hướng phấn đấu, có thể bớt đi được rất nhiều đoạn đường vòng.

Năm mới bắt đầu.

Tỉ thí lớn trong tông môn cũng bắt đầu.

Trúc Cơ chân nhân trên khán đài không hề quan tâm đến mặt mũi, thúc giục pháp khí lưu hình, lưu lại quá trình đấu pháp.

Sau khi trở về động phủ thì cẩn thận nghiền ngẫm tìm hiểu, sau này nếu như gặp phải họ thì phá giải phản chế ra làm sao.

Chu Dịch cũng mua rất nhiều pháp khí lưu ảnh, ghi chép kỹ càng tỉ mỉ quá trình đấu pháp, còn lưu lại rất nhiều hình ảnh với các góc độ khác nhau của mười người đứng đầu.

“Ta không tìm hiểu đấu pháp, mà là quan sát thuật pháp tránh né, chạy trốn!”

Trong tỉ thí lớn thì nhìn thấy không ít tên tuổi của những tu sĩ quen biết, thí dụ như Lý Thanh, Sở Phong..., chỉ là nếu so họ với những Trúc Cơ chân nhân lão làng thì có chênh lệch thực lực không nhỏ, có rất ít người có thể thắng được ba vòng.

Hôm nay.

Chu Dịch vẫn đến quan sát đấu pháp như bình thường, bỗng nhiên nghe được một cái tên quen thuộc.

“Trận này, Lâm Ngọc Thụ và Huyền Kính.

Ngay sau đó hai đạo độn quang đáp xuống lôi đài, một người là đệ tử mặc bạch y cầm quạt xếp, một người là đệ tử chân truyền mặc màu tím đạo.

Chương 150: Tháng năm vội vã.

“Đây là Lâm Ngọc Thụ?”

Chu Dịch nhìn công tử anh tuấn tiêu sái, dáng người thon thả, mặt lộ vẻ nghi hoặc, dù có như thế nào cũng không ăn nhập với dáng vẻ mập lùn trong trí nhớ của hắn.

“Chắc là do trùng tên!”

Đấu pháp bắt đầu.

Lâm Ngọc Thụ thúc giục pháp khí quạt xếp, mặt quạt bay ra hai con giao long dài hơn hai mươi trượng, quần đấu cùng Huyền Kính. Sau một lát, Huyền Kính không địch lại giao long, kêu thảm thiết một tiếng bay ngược ra ngoài võ đài.

“Trúc Cơ kỳ cũng có thể tham gia thì đấu ’

Chu Dịch say mê quan sát, mấy ngày trước có trận đấu giữa Huyền Kính và một đệ tử chân truyền khác, hai người đấu pháp rất xuất sắc, thực lực rất cường đại, pháp khí lưu ảnh được phổ biến rộng rãi trong tông môn .

Hôm nay lại nhìn thấy Lâm Ngọc Thụ, pháp thuật mềm như bông, pháp khí cũng không cần, còn chưa phá hủy đến ba phần thực lực nữa.

Mà con giao long kia tuy rằng là pháp khí đỉnh cấp, nhưng mà người sử dụng lại là Lâm Ngọc Thụ, thực lực quá kém, không thể nào xứng làm đối thủ của Huyền Kính.

Lúc này.

Tiếng nói chuyện gần đó vọng vào trong tai của Chu Dịch, không ít người đang bàn tán về Lâm Ngọc Thụ, trong lời nói không hề thiếu sự hâm mộ ghen ghét.

“Huyền Kính sư thúc cũng quá xui xẻo, vậy mà đụng phải một chân nhân dựa váy đàn bà như vậy.

“Hong Ngọc lão tổ cũng đã thông báo, ai dám thắng hắn, là không tôn trọng mặt mũi của lão tổ”

“Hâm mộ quá!”

“Lâm sư thúc và chúng ta không thể lọt vào mắt của Hồng Ngọc lão tổ, còn có thể bước vào Vọng Nguyệt Phong, Diệu Lạc Phong!”

“Những lão tổ khác cũng không phải là không được, các người cũng biết thuật pháp Long Dương mà”

Lời này vừa thốt ra, lời bàn tán lập tức biến mất, những vị đồng môn ngồi gần đó nhanh chóng bỏ chạy.

“...”

Mặt mày Chu Dịch đầy dấu chấm hỏi, cơ bản đã xác định được Lâm Ngọc Thụ cùng là một người, dường như tu hành môn luyện thể công pháp nào đó, từ dáng vẻ xấu xí biến thành dáng vẻ như bây giờ.

Hồng Ngọc lão tổ là nữ tử duy nhất trong năm vị Nguyên Anh của Đan Đỉnh Tông, cũng không biết làm sao mà lại coi trọng Lâm Ngọc Thụ, sau này đã công bố kết làm đạo lữ.

Từ đó về sau, Lâm Ngọc Thụ có được biệt danh là chân nhân bám váy đàn bà, khiến cho chúng đồng môn hâm mộ ghen ghét.

“Còn có thể tu tiên như vậy sao”

Chu Dịch hơi giác ngộ, con đường nào cũng dẫn đến tiên đồ được.

Một nửa số trận tỉ thí lớn trong tông môn còn lại.

Mấy vị Kim Đan chân quân đều đến tham dự, phòng ngừa đệ tử đấu pháp không kịp ngừng tay, xuất hiện thương vong.

Chu Dịch quan sát từ xa, hóa thành độn quang rời đi, thẳng đến lầu ba Ngoại Vụ điện.

Tiêu Xa nghi ngờ nói: “Chu đệ không đợi đến khi Tỉ thí lớn kết thúc, rồi hãy đến nhận ngoại vụ trừ ma”

“Đúng là vì có cảm giác xem tỉ thí, nhận thấy mình kém quá xa đồng môn sư huynh.”

Chu Dịch cười nói: “Chỉ có ngày đêm không ngừng phấn khởi tiến lên, mới có một tia hy vọng dành được linh vật Kết Đan.”

“Sư đệ nghĩ được như vậy là đúng rồi!”

Tiêu Xa lấy ngọc bội ngoại vụ ra, nói: “Năm đó có một sư đệ hộ Chu, cũng dùng thân phận tán tu để nhập môn, luôn trốn trong vách Tư Quá sống qua ngày, không có lòng tiến thủ, kết quả chết dưới tay ma đầu!”

Chu Dịch nhin cười, thần thức đảo qua ngọc bội, phát hiện điểm treo thưởng công huân của ma đầu Hắc Khô tăng lên đến vạn năm điểm.

“Tiêu sư huynh, thực lực của ma đầu này cũng coi như là không mạnh, tại sao treo thưởng công huân lại cao như vậy?”

Tiêu Xa giải thích nói: “Hắc Khô này đã gần trăm năm không hiện thân, không biết sinh tử, khó tìm được tung tích của hắn, mấy năm trước, ma đầu này lại hại chết đồng môn, cho nên điểm công huân mới tăng lên!”

“Vậy thì chọn Hắc Khô.”

Chu Dịch nhận nhiệm vụ, hóa thành độn quang rời khỏi Đan Đỉnh Tông.

Mười năm sau.

Vòng đầu tiên của Luyện Linh quyết luyện thành công, Chu Dịch lại lần nữa hủy đi đạo cơ.

Hai mươi năm sau.

Chu Dịch tu hành Thủy Linh quyết, ba lần Trúc Cơ, bái nhập Đan Đỉnh Tông nhận lấy Ngưng Thần quyết.

Nửa năm sau, nhận trừ ma ngoại vụ, rời khỏi tông môn đuổi giết ma đầu Hắc Khô.

Lại mười lăm năm nữa trôi qua.

Lần thứ ba trùng tu, Chu Dịch phát giác đạo cơ càng thêm hỗn hậu, cho dù là để mặc cho pháp lực phân tán nhanh hơn, thời gian tán công cũng càng ngày càng dài.

Tiên Nhân động.

Chu Dịch dùng đến viên Trúc Cơ đan thứ tư, thuận lợi đột phá cảnh giới Trúc Cơ, bấm đốt ngón tay tính tuổi tác.

“Đạo mất lại ba mươi năm trôi qua, vì đan dược có thuộc tính Kim ít ỏi, tộc độ tu lại Kim Quang quyết không nhanh bằng

hai môn công pháp Thanh Mộc, Thủy Linh.

“Bắt đầu từ lần trùng tu đầu tiên cho đến nay, đã gần đến trăm năm!”

“Lần này bái nhập Đan Đình Tông, có thể nhận được Chân Long Cửu Biến, lại mua một mua một ung một hồ từ vườn thú của tông môn về để tu hành.”

Khổ tu trăm năm, ánh mắt của Chu Dịch ánh mắt có chút thẳng trầm xa xăm, đứng dậy ra khỏi hang động bế quan.

Dược điền trong linh địa được bao phủ bởi linh dược trăm năm tuổi, bên trong có năm cây Linh Sâm ngàn năm, được sự chăm sóc chu đáo của nhóc con Linh Sâm đều trưởng thành khỏe mạnh.

Huyết Đăng Yêu độc chiếm một mẫu đất, hàng năm được Tạo Hóa Ngọc Lộ kích thích sinh trưởng, đã không biết nó đã dài đến mấy trăm trượng nữa, tầng tầng lớp lớp bò chung quanh dược điền, mọc ra rất nhiều linh quả trong suốt màu đỏ tươi.

Quy Thừa Tướng thì chẳng thấy già đi chút nào, bởi vì bị nhồi nhét thức ăn Linh Sâm trăm năm, tứ chi đã hoàn toàn hóa thành tay chân như con người, thành một ông già cồng theo cái mai rùa.

“Tiên trưởng, ngài xuất quan rồi, hôm nay chúng ta được ăn một bữa ngon rồi đúng không?”

Chu Dịch liếc mắt nhìn ông ta một cái, há mồm phun ra Sơn Hà đỉnh, nó xoay tròn biến lớn bằng kích cỡ của một cái cối xay.

Trăm năm tế luyện, Sơn Hà đỉnh cắn nuốt vô số ngũ kim tinh khí, cuối cùng cũng tấn chức pháp khí thượng phẩm, đáng tiếc cũng chẳng có bao nhiêu ảnh hưởng với thực lực của hắn.

“Sau khi đạt đến thượng phẩm thì càng khó thăng tiến hơn, loại pháp thuật luyện khí như Linh Bảo Quyết cũng không thích hợp để một người luyện bảo, mà hắn là tông môn, gia tộc dùng để tế luyện trấn tông pháp bảo có truyền thừa ngàn năm.”

Chương 151: Thảng năm vội vã (2)

Chu Dịch phân phó nói: “Đi bắt mấy con cá lớn về đây, đêm nay ăn cá hầm bằng nồi sắt!”

“Tiên trưởng, ta đi liền đây.”

Quy Thừa Tướng lập tức cười tươi như hoa, hai chòm râu run lên, cuối cùng cũng có thể thay đổi khẩu vị.

Trong khi Chu Dịch bế quan trùng tu, trận pháp cấm chế trong động được kích hoạt toàn bộ, Quy Thừa Tướng cũng không có cách nào để ra vào, chỉ khi nào cực kỳ đói mới gặm hai miếng Linh Sâm cầm cự sống qua ngày.

Mấy chục năm không biết đến mùi thịt, sớm đã thèm đến mức không được!

Trên mặt sông Lạc Thủy, một con thuyền đang di chuyển thong thả.

Trên đầu thuyền có năm vị đạo nhân mặc áo bào màu lam, người đứng đầu có mái tóc trắng xoá, pháp lực thâm hậu nhất, đã là đạt tới Luyện Khí hậu kỳ. Trên boong tàu còn có không ít phạm nhân mặc cẩm y, khom người đứng đằng sau lưng năm người kia, vừa cung kính vừa nịnh nọt.

“Đông thúc, có chắc là ghi chép của lão tổ không có nhầm lẫn không?”

Người thanh niên đang nói chuyện tên là Hạ Chính, tu hành khó khăn lắm mới đạt đến tầng hai Luyện Khí.

“Trăm năm trước lão tổ chém yêu ở Lạc Thủy, sau này đã mất mười mấy năm cũng không thể tìm được tung tích linh địa, nên mới ghi chép lại chuyện này. Lão tổ là một người có đẳng cấp ra sao, cũng gần Ngưng đan, đã kết luận Lạc Thủy có linh địa, thì chắc chắn sẽ không sai!”

Hạ Đông, ông già đầu bạc nói: “Hiện giờ tổ địa đã bị ma đầu hủy hoại, tìm được linh địa mới, thì Hạ gia mới có thể tiếp tục sinh tồn.”

Thanh niên Hạ Chính nghi ngờ nói: “Tại sao lại không đến nơi có linh khí sung túc như phường thị Đại Trạch, tốc độ tu hành

sẽ nhanh hơn, sau này có lẽ có thể đột phá Trúc Cơ, chém giết ma đầu báo thù!”

“Hừ hừ! phường thị Đan Đỉnh Tông là nơi miễn phí hay sao?”

Hạ Đông lạnh lùng nói: “Bình thường nếu như chỉ bóc lột cũng coi như thôi, bây giờ hai đại tông môn đấu pháp chém giết, chạy đến phường thị thì chính là mất mạng vô ích”

“Đông thúc nói không sai!”

Hạ Lệ, tu sĩ Hạ gia nói: “Tiểu Chính tu hành chưa bao lâu, vẫn chưa biết được bộ mặt thật của Đan Đỉnh Tông, có lẽ họ không ngoan độc hung tàn như Thiên Ma tông, nhưng chèn ép tán tu thì cũng chẳng kém chút nào.”

“Nếu như không có tán tu vất vả làm ruộng, thì làm sao mà đệ tử trong tông môn có thể tiêu dao tự tại được!”

Hạ Đông cung kính nói: “Gia tộc tán tu muốn tiếp tục phát triển, cần phải tìm được một nơi linh địa, các người đã từng nghe thấy hay nhìn thấy trong phường thị có xuất hiện thể lực gia tộc bao giờ chưa?”

Hạ Lệ gật đầu nói: “Phường thị đề phòng tán tu rất nghiêm, sợ rằng một ngày nào đó sẽ xuất hiện một thiên tài, liên tục tấn chức Kim Đan Nguyên Anh, phá tan vị trí thống trị tuyệt đối của Đan Đỉnh Tông ở Vân Châu.”

Sau khi Hạ Chính nghe thúc bàn luận, thì lại càng không có chút hảo cảm nào với Đan Đỉnh Tông nữa.

Huống chi chuyện địa linh trong gia tộc bị hủy diệt, nguyên nhân cuối cùng vẫn là do Đan Đỉnh Tông khiêu khích trước, còn về chuyện Thiên Ma tông đánh xuống phía Nam xâm lược, Hạ gia gặp nạn bởi phong ba chiến tranh giữa hai đại tông môn.

Những phạm nhân trên thuyền nghe vài tên tu sĩ nói chuyện, linh địa tông môn gì gì đó, Kim Đan Nguyên Anh gì gì đó, mặt của mỗi người đều lộ vẻ cực kỳ hâm mộ, nhưng lại căm giận vì chính mình không có linh căn.

Những người này là tộc nhân của Hạ gia ở phạm tục, bởi vì người tu tiên trong tộc kéo dài đến nhiều thế hệ, mấy trăm năm nay được hưởng hết vinh hoa phú quý, nếu như có thể duy trì

thêm được bốn năm trăm năm nữa thì có thể xưng là thế gia ngàn năm.

Lúc này.

Một người bay lên từ dưới nước, đáp xuống đầu thuyền nói.

“Đông thúc, dưới đáy nước chunh quanh đây có pháp lực dao động, hình như là yêu khí của thủy tộc, hẳn là cách nơi này không xa!”

Hạ Chính nghe vậy thì mừng rỡ, lấy ra một cây cò màu xanh thắm, trên cò mặt có thêu một con hắc long một sừng .

“Trời không diệt Hạ gia ta, con thủy yêu kia chắc chắn biết được chỗ của linh địa. Chúng ta cùng nhau xuống nước truy lùng, có phù triện, pháp khí của lão tổ lưu lại, cho dù là Yêu tộc Luyện Khí hậu kỳ cũng có thể dễ dàng giết được nó!”

Đáy sông Lạc Thủy.

Quy Thừa Tướng đi ra ngoài không xa, thì nhìn thấy một con cá chép dài nửa trượng.

“Hôm nay chọn người!”

Vèo!

Con cá chép không biết đã sống bao nhiêu năm, đã sinh ra linh trí đơn thuần, cảm ứng được nguy hiểm thì nhanh chóng chạy mất.

Quy Thừa Tướng đã mấy chục năm chưa được ra ngoài, ở bên hang động kìm chế đã rất khó chịu, cũng không thi triển pháp thuật trói buộc, cứ chạy theo con cá chép kia như mèo bắt chuột.

“Người chạy đi! Người chạy nữa đi!”

Chỉ trong chốc lát đã rượt đuổi nhau đến bốn năm dặm dưới đáy nước, Quy Thừa Tướng đang muốn thi triển pháp thuật, thì cặp mắt như hạt đậu xanh tròn tròn, phía trước không xa xuất hiện sáu bóng người.

“Yêu nghiệt! Chết đi!”

Hạ Đông vung cây cò màu xanh thắm, một con hắc long một sừng dài chừng một trượng, giương nanh múa vuốt đánh tới.

“Đạo gia tha mạng!”

Quy Thừa Tướng kinh hoàng thất thố, hai tay ôm đầu xoay người bỏ chạy, may mắn là lực phòng ngự của mai rùa mạnh mẽ, chặn lại đòn tấn công của hắc long.

Hạ Đông thấy Quy yêu chạy trốn thì mặt lộ vẻ vui mừng, không chế pháp khí đuổi theo phía sau, đôi lúc lại thi pháp tấn công mấy lần.

Quy Thừa Tướng sống mấy trăm năm, chỉ số thông minh đã vượt xa Yêu tộc bình thường, tất nhiên là biết được mục đích của đám tu sĩ đằng sau, bên ngoài thì làm ra vẻ hoảng loạn kinh sợ, thật ra thì trong lòng không ngừng cười lạnh.

“Chờ vào đến động phủ, tiên trưởng cho các người đẹp mắt!”

Cả người lẫn yêu đều có âm mưu, rất nhanh đã đến cửa vào linh địa.

Một vòi rồng xuất hiện, để lộ ra hang động, Quy Thừa Tướng cười lạnh một tiếng chui vào bên trong.

.....

Tiên Nhân động.

Chu Dịch đang hái Huyết Linh quả, có lẽ được Tạo Hóa Ngọc Lộ bồi bổ, Huyết Đăng Yêu vốn dĩ chỉ có bản năng, mà nay lại vô cùng thân thiết với hắn.

Không những không giẫy giụa ngăn cản, ngược lại chủ động dâng Huyết Linh quả ra, như một đứa con nít tranh công.

Quy Thừa Tướng hô to chạy vào: “Tiên trưởng, không hay rồi! Bên ngoài có một đám tu sĩ, đòi đánh đòi giết!”

“Đám người kia có tu vi như thế nào?”

Chương 152: Thiên Ma xâm lược.

Chu Dịch lấy trận bàn của động phủ ra, kích hoạt trận pháp cấm chế đến mức cực hạn, rồi lại cảm thấy không an toàn, há mồm phun Định Hồn kính ra.

Định Hồn kính trải qua hơn hai trăm năm uẩn dưỡng, toàn thân trắng bạc, không hề có bất kỳ dấu vết rỉ sét nào. Lúc này uy lực đã có thể sánh bằng pháp khí đỉnh cấp, phóng ra ngân bạch thần quang không chỉ có thể đóng băng oan hồn lệ quỷ, còn có thể nhiếp hồn phách con người.

“Luyện Khí? Hay là Trúc Cơ nhi? Ta không dám nhìn.”

Quy Thừa Tướng đang suy nghĩ đến việc tố cáo, thì từ trên đỉnh đầu truyền đến tiếng vang.

“Đã đuổi tới rồi!”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, rõ ràng đã phát hiện sáu tu sĩ, chui qua thủy mạch đáp xuống động phủ.

“Tất cả đều là Luyện Khí kỳ? Không biết là có linh phù pháp khí nguy hiểm gì không, dùng trận pháp phá hủy một phen!”

Cùng lúc đó.

Đám người Hạ Đông cảm nhận được thủy linh khí nồng đậm, còn nồng đậm hơn so với linh địa vốn có trong tộc, một đám người lộ vẻ vui mừng ngạc nhiên.

“Cuối cùng cũng tìm được rồi, linh địa được lão tổ ghi chép lại!”

“Lực phòng ngự của Quy yêu kia không tầm thường, là một rắc rối.”

“Không sao, có phù triện lão tổ lưu lại, không muốn chết thì phải nhận chủ.”

“Quy yêu có tuổi thọ lâu dài, sau này tấn chức đại yêu, có thể bảo vệ cho tộc mấy trăm năm!”

Linh địa mà sáu người này nhìn thấy, không có linh điện, phòng đá, mà là hang đá trống rỗng.

Khi nói chuyện thì đáp xuống mặt đất, bỗng nhiên phát hiện dưới chân mềm như bông không giống như đất đá, còn chưa kịp nghi ngờ, thì cảnh tượng bốn phương tám hướng đại biến.

Mặt đất hóa thành sóng to gió lớn, tám cây cột vàng nhô lên từ dưới nước, trên đỉnh cột ngưng tụ một vòng mặt trời chói chang.

Những cột sóng to khổng lồ đánh tới, cuốn lấy Hạ Chính: người có tu vi yếu nhất, không biết đã cuốn trôi đến nơi nào.

“Ao trận? Linh địa này có chủ!”

Hạ Đông phản ứng nhanh nhất, phát tay vung ra mấy viên lôi châu đôi về tứ phía.

Lôi châu có uy lực mạnh mẽ, xác suất đánh trúng mục tiêu rất thấp, dùng để phá hủy trận pháp khó có thể di động là vô cùng phù hợp.

Ầm ầm ầm!

Những tiếng nổ liên tục vang lên, bát môn kim tỏa trận cũng chẳng rung lên một cái, ngược lại vầng mặt trời to lớn trên đỉnh đầu phun ra những đám lửa, uy lực có thể so với pháp thuật Trúc Cơ kỳ.

Đám người Hạ Đông vội vàng kích hoạt pháp khí hộ thân, nhưng mà thần hỏa nóng bỏng có thể nung chảy kim loại, pháp khí hạ phẩm vừa chạm phải thì đã bị thiêu hủy.

“Tiền bối tha mạng!”

“Chúng ta vô tình xâm nhập, nguyện ý dâng lên điển tịch tổ truyền!”

Hạ Đông phun ra mấy ngụm tinh huyết kích hoạt, thúc giục cây cờ màu xanh thắm đến mức cùng cực, con hắc long một sừng xoay quanh đỉnh đầu mọi người, ngăn cản thần hỏa mặt trời.

.....

Bên ngoài trận pháp.

Hạ Chính lặng lẽ tỉnh lại, vừa mở mắt đã nhìn thấy cặp mắt như hai hạt đậu xanh, liên tục xoay tròn.

Quy Thừa Tướng lạnh lùng nói: “Tiên trưởng hỏi ngươi, đến từ đâu, tên họ là gì?”

Hạ Chính chú ý tới lão đạo đứng sau lưng Quy yêu, râu tóc bạc trắng, cầm trong tay một mặt kính bạc, cảm nhận được khí tức pháp lực khủng bố, vội vàng trả lời nói.

“Vãn bối là Hạ Chính, vốn tu hành ở Thanh Phong sơn của Cảnh quốc.”

“Hạ gia Thanh Phong sơn?”

Chu Dịch hồi ức một lát, hỏi: “Tổ tiên của ngươi có phải là Hạ Thịnh chân nhân không?”

“Đúng vậy, Hạ lão tổ là thái gia gia của vãn bối.”

Hạ Chính lộ vẻ vui mừng, vội vàng giải thích nói: “Hiện giờ Thanh Phong sơn đã bị Thiên Ma tông huỷ diệt, chúng ta may mắn thoát được, chỉ muốn tìm một nơi linh địa tránh đại kiếp nạn, tuyệt đối không cố ý quấy rầy tiền bối!”

“Thiên Ma tông! Đại kiếp nạn!”

Chu Dịch nhíu mày, trong lòng nảy sinh dự cảm không lành, hai mắt lập loè linh quang, nói: “Bồn tọa bế quan đã lâu, ngươi nói xem mấy năm gần đây, bên ngoài đã xảy ra biến hóa gì?”

Mê Hồn thuật!

Pháp thuật nhập môn cấp thần hồn, Chu Dịch có thể dùng thần thức bao phủ phạm vi năm mươi trượng, đã có thể sánh bằng Trúc Cơ trung kỳ.

Hạ Chính còn chẳng kịp giãy giụa đã trở nên mơ hồ, nói hết tất cả những gì mà hắn biết: “Ước chừng hai mươi năm trước, rất nhiều đệ tử của Thiên Ma tông Nam tiến, hô mưa gọi gió ở Vân Châu, ủng hộ tán tu các nơi phản kháng lại Đan Đỉnh Tông.....”

Chuyện Đan Đỉnh Tông quản lý tán tu ở Vân Châu có thể gọi là áp bức, khắc nghiệt.

Trước đây tán tu không thể nào chống cự được, chỉ có thể tuân thủ quy định của Đan Đỉnh Tông, giãy giụa sinh tồn.

Thiên Ma tông nhìn trúng điểm này, dùng công pháp, đan dược làm mọi thứ, đặc biệt là một số bí pháp ma đạo cường

ép Trúc Cơ, rất nhanh đã thu nạp được không ít tán tu sắp hết tuổi thọ.

Trên đời chưa bao giờ thiếu người có dã tâm, còn chưa tính tới những tu sĩ sắp hết tuổi thọ, hiện giờ những linh địa, phường thị ở khắp nơi trong Vân Châu đã trở nên chướng khí mù mịt.

Hạ gia ở Thanh Phong sơn chính là người bị hại, đã từng có Trúc Cơ chân nhân trần thủ, năng lực tự quản cường đại, chiêu mộ một ít tán tu quản lý linh địa.

Kết quả trong đó có một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, đã làm ruộng hơn trăm năm ở Thanh Phong sơn, Hạ gia đã không hề cảnh giác với người này. Nào biết hắn ta âm thầm đầu nhập Thiên Ma tông, đổi sang tu luyện ma công, huyết tể tất cả sinh linh có trong linh địa, gượng ép đột phá cảnh giới Trúc Cơ để kéo dài tuổi thọ.

Thanh Phong sơn hóa thành âm sát tuyệt địa, tộc nhân Hạ gia tử thương thảm trọng, chỉ có năm người chạy thoát khỏi Thanh Phong sơn.

Năm người sống sót kia trốn đến Hạ gia ở phạm tục tị nạn, lại phát hiện Hạ Chính có linh căn, truyền thụ công pháp dẫn dắt vào Đạo lộ.

“Thiên Ma tông xâm lược, trước mắt chỉ giới hạn ở tu sĩ Trúc Cơ kỳ, trước khi mở rộng chiến tranh, phải lấy được Tiểu Tiệt Thiên Thuật!”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, thúc giục trận bàn dừng Đại Nhật Thần Hỏa Trận lại, nói: “Khi bản đạo còn ở Luyện Khí kỳ, đã từng được Hạ chân nhân chỉ điểm, cũng coi như là có chút ân tình. Nếu đã là hậu nhân của Hạ gia, thì cũng nên quan tâm một chút.....”

Hạ Chính nghe vậy đột nhiên bừng tỉnh, bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, dập đầu bịch bịch.

“Xin tiền bối thu lưu, vãn bối nguyện cúng bái sớm chiều, ngày đêm cung phụng, tùy tiền bối sai sử!”

“Không tệ.”

Chương 153: Tà tu tác loạn.

Chu Dịch mở một lối ra trong trận pháp, nói: “Người đến nói một tiếng với mấy người kia, nếu không muốn ở lại linh địa, thì bản đạo cũng không bắt buộc.”

Hạ Chính cảm nhận được sát khí không hề che giấu, biết được vị chân nhân trước mắt này không phải là người hiền lành, vội vàng đi khuyên bảo tộc nhân.

Chu Dịch nhân cơ hội này, bố trí vô số lớp trận pháp ở chung quanh thạch động, ngăn cách toàn bộ hang động của linh địa.

Nhỏ hết tất cả linh dược trăm năm trồng vào bên trong trận pháp, về sau tộc nhân Hạ gia chỉ có thể tu hành ở bên ngoài, không được sự chấp thuận, dám can đảm bước vào nơi Chu Dịch tiềm tu, thì chỉ có thể trở thành phân bón của linh dược.

Hoàn cảnh bắt buộc, đám người Hạ Chính rất biết điều, đồng ý gia nhập dưới trướng của Chu Dịch.

Loạn lạc ở Tu Tiên giới mới chỉ bắt đầu, có được linh địa tiềm tu, lại có chân nhân bảo vệ, chỉ phải trả một cái giá bé nhỏ không đáng kể là trung thành, có thấy thế nào thì cũng là một chuyện tốt.

Tiên Nhân động.

Chu Dịch đứng khoanh tay, vẻ mặt thâm thúy khó hiểu.

Quy Thừa Tướng đứng ở một bên, rứt đầu suy nghĩ, làm ra vẻ đang âm mưu gì đó.

Đám người Hạ Đông rời khỏi trận pháp, trên người đầy những vết cháy đen, khí tức suy yếu, pháp lực gần như là tiêu hao chẳng còn.

“Tham kiến Đường tiên bối.”

“Ừ.”

Ánh mắt Chu Dịch đảo qua mấy người, nói: “Nể mặt Hạ chân nhân, cho phép các người tạm thời tu hành trong động. Bốn năm mẫu linh điền bên ngoài này, giao cho các người gieo

trồng, thu hoạch được bao nhiêu thì phải xem bản lĩnh của mình.”

“Đa tạ đại ân của tiên bối.”

Hạ Đông biết rằng trong Tu Tiên giới không có lợi ích nào miễn phí, khom người nói: “Tiền bối có chuyện gì, cứ việc phân phó, văn bối nhất định gắng hết sức ứng phó.”

Chu Dịch hơi gật đầu, nói chuyện với người thông minh đúng là đơn giản.

“Thứ nhất, các người phải chăm chỉ thăm dò tin tức bên ngoài, đây là chuyện bảo đảm cho an nguy của động phủ. Thứ hai, bảo đỉnh này của bản đạo cần dung nhập ngũ kim tinh khí, mỗi ngày cần sắp xếp một người thi pháp tế luyện.”

“Tuân mệnh.”

Hạ Đông thoáng thở phào nhẹ nhõm, điều kiện này còn dễ thở hơn nhiều so với dự đoán, xem ra phúc đức của tổ tiên là có thật.

.....

Một tháng sau.

Hạ Đông ra ngoài tìm hiểu tin tức, về tới Tiên Nhân động.

“Đường lão, tình hình bên ngoài có chút căng thẳng, tu sĩ ma đạo đã bắt đầu táo bạo trắng trợn nhiều loạn phạm tục.”

Hạ Đông bẩm báo nói: “Hoàng thất Khánh quốc không biết mời chào đạo nhân từ chỗ nào đến, phong người kia làm quốc sư, tìm kiếm nữ tử có ngày âm tháng âm năm âm khắp các nơi, tuyên bố muốn luyện chế Phản Lão Hoàn Đồng Đan.”

Chu Dịch nhíu mày: “Chẳng phải là hoàng thất Khánh quốc là gia tộc tu tiên hay sao?”

Hoàng thất Khánh quốc có truyền thừa gần ngàn năm, căn cơ còn dày dặn hơn nhiều so với Sở quốc, trong lãnh thổ còn có hai linh địa trứ danh là eo sông Minh Nguyệt, Tiểu Mai Phong, đều có Trúc Cơ chân nhân trấn thủ, thực lực tổng thể xếp hàng đầu trong hơn hai mươi quốc gia ở Vân Châu.

“Thế lực của Hạ gia ở trần thế nằm chủ yếu ở Cảnh quốc, muốn điều tra rõ nguyên nhân cụ thể bên trong còn cần thêm

một chút thời gian.”

Hạ Đông thở dài nói: “Theo như văn bối suy đoán, có thể là tu sĩ trong hoàng tộc đều chết hết rồi, hoặc là hoàng thất đã trở thành ma đạo, người phạm tặc khó có thể chống cự lại tu sĩ Thiên Ma Cung.”

Chu Dịch hơi gật đầu, tám chín phần mười là như thế, tiếp tục hỏi.

“Phường thị Đại Trạch có thay đổi gì không?”

“Chân nhân tọa trấn phường thị đổi thành mười người, nghe nói nếu họ cùng nhau liên thủ kích hoạt trận pháp, có thể ngăn cản Kim Đan chân quân. Đồng thời phường thị chiêu mộ tán tu trừ ma vệ đạo, chém giết được bất kỳ ma đạo yêu nhân nào, đều có thể cầm đầu người đổi lấy công huân, thu hút không ít tán tu.”

Hạ Đông lấy ra một miếng ngọc bội, cung kính dâng lên, nói: “Văn bối đã sao chép một phần danh sách trao đổi, Đường lão xem thử có cần không.”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, vị trí đầu tiên trong danh sách rõ ràng là Trúc Cơ đan, bên dưới nó còn có tứ nghệ tu tiên, đan dược thượng phẩm v.v, rất nhiều đều là những thứ mà được Đan Đỉnh Tông canh giữ nghiêm ngặt, cấm truyền ra bên ngoài .

“Xem ra Đan Đỉnh Tông cũng bắt đầu sốt ruột rồi.”

“Dù sao thì phạm tặc cũng là nền tảng của tông môn, Đan Đỉnh Tông tự xưng là chính đạo, không thể chỉ ngồi nhìn mặc kệ!”

Hạ Đông lại nói thêm rất nhiều tin tức thăm dò được về phường thị, đủ loại tin tức hỏi thăm được từ miệng tán tu, đại khái thì là Đan Đỉnh Tông duy trì kìm chế lẫn nhau với Thiên Ma tông, không có ý định tiếp tục mở rộng việc đấu pháp chém giết.

Ném chuột sợ vỡ bình, hai tông đều không muốn xung đột biến thành chính ma đấu kiếm!

“Xung đột trong quá khứ thì cũng coi như thôi, tầm một trăm năm trôi qua thì sẽ tiêu tan hết, bây giờ lại có một quả bom nổ

tung khắp nơi.....”

Ánh mắt Chu Dịch sâu thẳm, nói: “Chính ma tất nhiên là sẽ phải đánh nhau một hồi!”

Hạ Đông tất nhiên là không biết suy nghĩ trong lòng của Chu Dịch, theo như suy nghĩ của hắn thì hai đại tông môn đụng độ nhau, thì những tu sĩ lớp dưới chót thì còn chẳng có tư cách lựa chọn phe phái, điều duy nhất có thể làm chính là nhân cơ hội này, nhanh chóng khiến bản thân mình lớn mạnh hơn.

“Vẫn bồi dự tính trừ ma vệ đạo, tích góp công huân đổi Trúc Cơ đan, xin Đường lão cho phép.”

“Đi đi.”

Chu Dịch không ngăn cản, bất kể là Hạ Đông xuất phát từ mục đích nào mà muốn đi trừ ma, tóm lại sẽ cứu vớt được không ít phạm nhân.

Thiên Ma tông xâm lược Vân Châu, người thảm nhất không phải là Đan Đỉnh Tông hay là tán tu, mà là nhân gian ngây thơ không biết tai họa từ đâu mà đến.

.....

Một năm sau.

Tu sĩ Hạ gia đã đi vào nề nếp, mỗi ngày ngoài việc tu hành ra thì còn xử lý linh điền, tế luyện Sơn Hà đỉnh.

Gần một nửa số tộc nhân Hạ gia ở Cảnh quốc chuyển đến Khánh quốc, được đám tu sĩ âm thầm hỗ trợ, coi như đã có chỗ đứng ở vài toà thành trì chung quanh, thám thính tin tức ở phạm tục.

Hôm nay.

Chu Dịch bàn giao cấm chế trận bàn cho Quy Thừa Tướng, một khi đám người Hạ gia có gì khác thường, thúc giục Đại Nhật Thần Hỏa Trận tiêu diệt tất cả.

Chương 154: Tà tu tác loạn (2)

“Bụng dạ nhà ngươi quá hẹp hòi, bình thường tìm bọn họ gây rắc rối cũng coi như thôi, nếu như là vì ân oán cá nhân mà giết người cho hả giận, bản đạo sẽ lột da ngươi nấu canh!”

“Tiên trưởng yên tâm, nhà ta biết nặng nhẹ.”

Quy Thừa Tướng liên tục gật đầu, bảo đảm không xung đột với tu sĩ Hạ gia.

Chu Dịch biến hóa thành hán tử trung niên, khổng chế độn quang rời khỏi động phủ, một đường bay về phía phương thi Đại Trạch.

.....

Một tháng sau.

Bách Hoa Cốc.

Hoa tươi tựa gấm, tranh nhau khoe sắc.

Chu Dịch đáp độn quang xuống giữa bụi hoa, nhìn mộ bia trước mắt, trầm mặc hồi lâu.

“Yến Vân Anh, bây giờ mới biết được tên thật của chân nhân đây!”

“Mười lăm tuổi bái nhập Đan Đỉnh Tông, sáu mươi tuổi trở thành Trúc Cơ chân truyền, uy chấn vực Thiên Dương hơn sáu mươi năm, đến Ký Châu giết chết mấy tên ma đầu, những gì trải nghiệm giống như một truyền kỳ vậy.”

“Vì ngưng đan thất bại, về già thì trồng hoa, vô thanh vô tức thọ tấn đạo tiêu!”

Chu Dịch đốt một chồng vàng mã, rải một ly linh tửu, xoay người rời đi.

Hiện tại hắn dùng tên giả là Tôn Hành bái nhập Đan Đỉnh Tông, có được phần không nguyên vẹn của Chân Long Cửu Biến, còn cần phải kiếm thêm công huân để đến vườn thú đổi lấy hai con yêu thú.

.....

Ngoại Vụ điện.

Tiếng người ồn ào, vô cùng náo nhiệt.

Mấy trăm đệ tử Luyện Khí kỳ tụ tập bên trong điện, tốp năm tốp ba tạo thành từng nhóm, nhận nhiệm vụ trừ ma, hoặc là đến để giao nộp đầu của tà tu.

Năm ngoái, phần lớn ngoại vụ trừ ma đền là đến Ký Châu, ma tu dám đến Vân Châu tác loạn, ít nhất cũng là Trúc Cơ ma đầu. đệ tử Luyện Khí kỳ chỉ có thể làm một chút việc vặt trong tông môn, không ăn không ngủ kiếm công huân, mười năm hai mươi năm cũng không đủ.

Hiện giờ đệ tử Thiên Ma hồ mưa gọi gió ở phạm tục, dẫn dắt rất nhiều nô bộc là tán tu, đệ tử Luyện Khí cũng có cơ hội để nhanh chóng tích lũy công huân.

Vũng nước đọng ao tù Vân Châu này đã tĩnh lặng mấy ngàn năm rồi, cuối cùng cũng nổi sóng.

Buổi trưa.

Tổng Chủ và bốn vị đệ tử, mặt đầy vẻ vui mừng đi vào Ngoại Vụ điện, chuẩn bị nộp đầu tà tu lên trên.

“Đạo hữu, xin dừng bước”

Một giọng nói vang lên, ngăn cản đám người Tổng Chủ, Chu Dịch cười tủm tỉm nói: “Vài vị sư điệt mới trừ ma trở về sao?”

“Tham kiến sư thúc.”

Tổng Chủ vội vàng khom người thi lễ, nói: “Đại Càn Tuyên Châu có tà tu tác loạn, tàn sát phạm nhân tế luyện ma đàn, chúng ta hợp lực chém chết chúng.”

“Tuyên Châu, năm đó bản đạo cũng đã từng đến đó, nơi đó có một nơi là Mãn Xuân viện.....”

Chu Dịch khụ khụ hai tiếng, đổi giọng, nói: “Tà tu kia có tu vi Luyện Khí tầng mấy?”

Mặt Tổng Chủ lộ vẻ nghi ngờ, chung quanh đều là đệ tử của chấp pháp điện, dù sao thì cũng không sợ đồng môn đoạt mất công huân, trả lời nói: “Vốn dĩ là tầng ba Luyện Khí, sau khi tế luyện ma đàn, đột phá tầng bốn Luyện Khí.”

Chu Dịch nói: “Vậy thì tính là tăng bốn Luyện Khí, giao nộp thì sẽ có bốn mươi điểm công huân, sư thúc dùng hai ngàn linh thạch trao đổi, bán hay không?”

Tổng Chủ nghe vậy lập tức dao động, sau khi thương lượng với mấy đồng đội, đồng ý giao dịch này, nhưng mà vẫn có chút lo lắng.

“Sư thúc, chấp pháp điện có truy xét chuyện này không?”

“Quy định nào trong môn quy không cho mua bán đầu ma tu chứ? Chỉ cần không bị cấm thì đều được!”

Chu Dịch một tay giao linh thạch, một tay nhận đầu người, nộp lên cho Ngoại Vụ điện, bên trong lệnh bài thân phận lại có thêm bốn mươi điểm công huân.

Rồi sau đó lại đến ngoài cửa quan sát, nhìn thấy người nào vui vẻ rạo rức thì lại đến gần, còn kẻ nào ủ rũ cụp đuôi thì phần lớn là trắng tay, thậm chí có đệ tử còn chết dưới tay tà tu nữa.

Kiếp nạn sắp đến.

Pháp thuật và pháp khí của đệ tử Đan Đỉnh Tông hơn xa tán tu, nhưng mà chuyện chém giết sinh tử cũng không phải là chuyện xã giao, đủ các loại đánh lén hạ độc đả kích ngầm ngầm hay công khai liên miên không dứt, dù sao thì cũng không đấu pháp chính diện với người.

Khi Chu Dịch thu mua đầu tà tu, chuyện mà được nghe nói nhiều nhất chính là tà tu sử dụng một lượng lớn tánh mạng của phạm nhân làm mồi nhử, dẫn dụ đệ tử chính đạo vào bẫy.

“Thần tiên đánh nhau, người phạm gặp nạn!”

Nửa năm sau.

Chu Dịch chăm chỉ không nghỉ thu mua đầu ma tu, rốt cuộc tích góp đủ rồi ba ngàn điểm công huân.

Đương nhiên là đệ tử Đan Đỉnh Tông không chỉ chém giết chừng đó tà tu, nhưng mà đại đa số đồng môn đều không thiếu linh thạch đan dược, cũng muốn tích góp đổi lấy Trúc Cơ đan, Chu Dịch cũng sẽ không cố tình nâng giá lên.

Không chỉ có một mình Chu Dịch muốn kiếm công huân, mọi người đều âm thầm thương lượng, mức giao dịch giữa linh

thạch và công huân kiểm soát trong vòng năm mươi điểm.

Chu Dịch dùng công huân đổi lấy hai thú bài, khổng chế độn quang bay đến Vạn Thú phong.

Thú uyển.

Là nơi Đan Đỉnh Tông dùng để thuần dưỡng linh thú, vườn thu bao gồm cả Vạn Thú phong và ba ngọn núi gần kề đó, về cơ bản thì đều có thuần dưỡng những loại linh thú thường gặp.

Linh thú cũng chẳng có bất kỳ điểm khác biệt nào so với yêu thú, có tổ chức thì là linh, mà vô tổ chức chính là yêu!

Chu Dịch đáp độn quang xuống, nói rõ mục đích đến đây, đệ tử canh gác trình lên danh sách linh thú vô chủ.

“Thuộc họ Ứng có Thanh Vân Ứng, Phác Thiên Điều, Phong Linh Ứng.....”

Linh thú thuộc họ Ứng được sử dụng rộng rãi trong Tu Tiên giới, đặc biệt là đệ tử Luyện Khí kỳ, thuần dưỡng một con ưng yêu để di chuyển, không những có thể tiết kiệm pháp lực, tốc độ còn hơn xa bọn họ ngự khí phi hành.

“Nhìn qua thì cũng không có linh thú nào đặc biệt.”

Chu Dịch lật xem xong danh sách, hỏi: “Linh thú họ Ứng có chừng hơn một trăm con, trong đó có dị chủng không, hoặc là tiềm ẩn một chút huyết mạch dị chủng nào đó?”

“Sư thúc, văn bối chỉ phụ trách ghi chép danh sách linh thú, cũng không rõ lắm.....”

Đệ tử canh gác còn chưa nói xong, trước mắt đã xuất hiện một lọ Thanh Dương đan, lưu loát thu vào trong cổ tay áo, nói: “Sư thúc, linh thú họ Ứng số 107: Thanh Vân Ứng, vốn dĩ chỉ có một bộ lông màu xanh bình thường, năm ngoái lông cổ, lông đuôi hóa thành kim sắc.”

“Không tệ, con ưng này có duyên với bản đạo.”

Chương 155: Nhiệm vụ trấn thủ.

Chu Dịch lại lật xem yêu thú họ Hồ, còn chưa đánh tiếng dò hỏi, đệ tử canh gác đã chủ động nhắc nhở.

“Sư thúc, linh thú họ Hồ số 109, đuôi hồ đã xảy ra dị biến, trong bộ lông màu vàng của nó xen kẽ thêm vài sợi lông màu đen, có lẽ có chứa một chút dị huyết.”

“Ngươi có thể làm nên chuyện lớn!”

Chu Dịch đưa hai thú bài cho hắn, kèm theo hai lọ Thanh Dương đan.

“Đa tạ sư thúc ban thưởng.”

Đệ tử canh gác liên tục nói lời cảm tạ, đến hậu điện lấy hồn bài của linh thú, nói: “Sư thúc, hồn bài này tương tự như hồn khế, có thể sử dụng để triệu hồi linh thú, cũng có thể truyền cho hậu nhân, để trấn tộc.”

Linh thú rất khó để thăng cấp, nhưng lại hao tổn linh vật nhiều hơn cả tu sĩ, gặp được con có tư chất thấp kém ví dụ như Quy Thừa Tướng, ăn Linh Sâm trăm năm, mà vẫn chỉ là con tiểu yêu Luyện Khí kỳ. Nhưng mà tuổi thọ của linh thú rất dài, gia tộc tu tiên có được một con linh thú Trúc Cơ, thì có thể hưng thịnh mấy trăm năm.

Chu Dịch hơi gật đầu, xong việc vẫn sẽ thi triển hồn khế, huyết khế, đề phòng lạc mất hồn bài.

“Đổi thêm hai..... mười túi linh thú!”

Túi linh thú tương tự như túi trữ vật, nhưng mà luyện chế lại phức tạp hơn, linh thạch, đồ ăn, linh thú để vào bên trong đó có thể giữ được nhiều năm. Tu sĩ cũng có thể chui vào bên trong sinh sống, chỉ cần không sợ cấm chế bên trong bị tiêu hủy, cùng biến mất với không gian bên trong.

Sau một lát.

Kết!

Một tiếng ung kêu vọng đến, từ trên bầu trời một con hùng ung pha trộn màu vàng xanh đáp xuống, cánh của nó dài hơn

một trượng, nhanh chóng thu nhỏ lại chui vào túi linh thú.

Gào!

Một con hổ da vàng sọc đen trán màu trắng từ trên núi chạy như bay xuống, lên đến trước người Chu Dịch, một cái đầu to như con mèo thân thiết cọ cọ vào người hắn.

“Thú vị.”

Chu Dịch nhảy lên trên lưng mãnh hổ, nó nhảy một cái đã hơn mười trượng, chạy về phía Bách Hoa Cốc.

.....

Một năm sau.

Sau khi Chu Dịch thăm dò nhiều mặt, rốt cuộc đã biết được lý do tại sao Thiên Ma xâm lấn.

Không lâu sau khi Huyền Tiêu Kết Đan, thì được phái đến Ký Châu, chém chết đệ tử của Chân Dương Ma Tôn, cũng là truyền nhân Kim Đan duy nhất của hắn!

Chân Dương Ma Tôn đuổi giết Huyền Tiêu đến biên giới giữa hai châu, gặp phải Tử lão tổ đến tiếp ứng, đấu pháp không địch lại được, trốn chạy về Thiên Ma cung. Đụng phải tiểu bối thì khinh nhục, đường đường là Ma Tôn há có thể nhìn được, vì thế nên mới có chuyện Thiên Ma xâm lược.

“Kết Đan sơ kỳ mà có thể đấu với Nguyên Anh thân truyền, không hổ là nhân vật của thời đại!”

“Tiêu Thiết Trụ mang đầy may mắn, Chân Dương Ma Tôn là đầu sỏ đương thời, cả hai đều không dễ gì mà ngã ngục, cho nên mâu thuẫn giữa hai tông rồi sẽ biến thành đại chiến.....”

Chu Dịch trầm ngâm hồi lâu, quyết định ở lại Đan Đỉnh Tông thêm mười năm.

Trong vòng mười năm sẽ không nhận ngoại vụ trừ ma, chỉ cần ở trong tông môn tất nhiên là được an toàn, đồng thời tìm kiếm cơ hội tu hành Tiểu Tiệt Thiên Thuật.

Một môn bí thuật tiên đoán hung cát hao tổn tuổi thọ, quả thực là đồ ni đóng giày dành riêng cho Chu Dịch, đáng để chờ thêm mười năm. Đương nhiên, nếu như mười năm sau vẫn không có

cơ hội, Chu Dịch dự tính rời khỏi Đan Đỉnh Tông tiềm tu, cho đến khi đại chiến kết thúc thì mới xuất quan.

“Tham chiến là đương nhiên sẽ không tham chiến, đại chiến tông môn thì Trúc Cơ chính là bia đỡ đạn, Kim Đan còn có chút tác dụng, mà người quyết định thắng bại chính là Nguyên Anh lão tổ!”

Trong Tu Tiên giới sức mạnh to lớn thuộc về chính bản thân mình, những âm mưu, quỷ kế của tu sĩ tầng dưới chót chỉ là trò hề trước mặt lão tổ.

Đảo mắt đã ba năm trôi qua.

Ngày càng nhiều đệ tử của Đan Đỉnh Tông chết dưới tay ma đầu, bầu không khí trong tông môn càng thêm sục sôi, tiêu điều, đã sinh ra một cảm giác cùng chung kẻ địch.

Những đệ tử vốn dĩ một lòng thanh tu, có thể là bị ảnh hưởng bởi bầu không khí, hoặc được bàn bè mời mọc, hoặc là có tộc nhân chết dưới tay ma tu, liên tục xuất quan trừ ma vệ đạo.

“Đây có lẽ chính là kiếp nạn?”

Chu Dịch đứng ngoài cuộc tình tảo, tu sĩ không phải là tiên mà vẫn là người, cũng sẽ chịu ảnh hưởng bởi thời cuộc.

Hôm nay, trong Giảng Kinh điện.

Chu Dịch giảng giải lời pháp như bình thường, sau khi kết thúc bài giảng đang định rời đi.

Bỗng nhiên có người đến hỏi: “Tôn sư, lời pháp của ngài tinh diệu ít có người có thể sánh bằng, lại thường nói rằng lời pháp chí cương chí dương khác nhất là tà ma, tại sao lại không ra ngoại trừ ma vệ đạo?”

Đệ tử Trong điện nghe vậy, sôi nổi lên tiếng ủng hộ, nhìn xem Chu Dịch trả lời như thế nào.

Ánh mắt Chu Dịch đảo qua tất cả mọi người, nói: “Bản đạo không rành đấu pháp!”

Dứt lời, bay ra khỏi Giảng Kinh điện, một lát sau lại lộn trở lại.

“Cuốn lời pháp tinh nghĩa này, là do bản đạo và một người bạn tốt viết ra, phần đầu là nhập môn tinh thông, phần sau là tinh

ngiên đại thành, cho đến cảnh giới lôi pháp thông thần!”

Chu Dịch đặt thẻ ngọc lên trên hộp đựng sách, hóa thành độn quang rời đi.

.....

“Không thể ở lại Đan Đỉnh Tông được nữa, chờ đến khi đại chiến kết thúc, lại trở về lấy Tiểu Tiệt Thiên Thuật!”

Chu Dịch trở về Bách Hoa Cốc thu dọn bọc hành lý, không chế độn quang đi vào Ngoại Vụ điện.

Ngoài cửa vào.

Rộn ràng nhộn nháo, ồn ào huyên náo, vẻ náo nhiệt khác hẳn với vẻ thanh tịnh ngày xưa.

Người thì đang kể về chuyện giết được mấy ma đầu, người thì đang mắng tà tu hại chết đồng môn, khí huyết dâng trào liên hô bạn gọi bè, lũ lượt chạy đi trừ ma vệ đạo.

Chu Dịch bước lên lầu ba, nói với chân nhân phân phát nhiệm vụ.

“Ô sư huynh, ta muốn nhận ngoại vụ trừ ma.”

“Đúng lúc, ngoại vụ mới được thông báo cách đây không lâu, treo thưởng hơn xa những ngoại vụ bình thường.”

Ô sư huynh nhận được mệnh lệnh của cấp trên, đề cử nói:

“Trúc Cơ chân nhân đi phương thị tọa trấn mười năm, có thể đổi một môn bí thuật chân truyền, tôn sư đệ có muốn suy xét không?”

Chu Dịch mày một chọn: “Bất kể là bí thuật chân truyền nào sao?”

“Đương nhiên!”

Ô sư huynh nói: “Đây là thẻ ngọc danh sách, ngoài mấy môn truyền thừa trấn tông ra, thì chẳng kém những gì mà đệ tử chân truyền được học.”

Chương 156: Nhân quả kết thúc.

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua danh sách trao đổi, vậy mà lại có Tiêu Tiệt Thiên Thuật, không đồng ý ngay lập tức, mà lại xem xét những ngoại vụ trừ ma khác.

Trong đó treo thưởng cho ma đầu Hắc Khô đã lên đến bảy vạn điểm công huân, theo như miêu tả bên trong thì ma đầu kia liên tục giết bảy vị chân nhân tông môn, hung hãn tàn bạo, tu vi rất có thể đã tấn chức cảnh giới Giả Đan.

“Giả Đan cảnh cũng sống không được đến hai trăm tuổi, tính như vậy thì Hắc Khô cũng đã hơn ba trăm tuổi rồi..... Đám người kia, có khi nào chạy trốn hết rồi không?”

Chu Dịch lại xem thêm những ma đầu khác, ít nhiều gì đều đã giết chết chân nhân của tông môn, dường như thực lực của tu sĩ ma đạo đột nhiên tăng tiến, dễ dàng chém chết tu sĩ cùng cấp dễ như trở bàn tay.

“Cây chưa đổ mà bầy khỉ đã tan!”

Trúc Cơ chân nhân thà chết già bên ngoài, cũng không muốn tham gia vào đại chiến trong tông môn.

Mà Đan Đỉnh Tông cũng không thể ép buộc ngăn cản, ngoài những đệ tử chân truyền ra, những tu sĩ còn lại vốn là quan hệ giữa người làm công và ông chủ, trừ phi đưa ra những lợi ích bất phàm, nếu không không ai đồng ý bán mạng.

Chu Dịch trầm ngâm một lát, đồng ý nói: “Bản đạo nguyện đi phò trợ thị Đại Trạch trấn thủ mười năm.”

Ô sư huynh ghi chép nhiệm vụ vào trong lệnh bài thân phận, dặn dò nói: “Bây giờ phò trợ thị Đại Trạch, được Huyền Trụ sư huynh quản lý, tất cả mọi chuyện đều phải đặt hấn lên hàng đầu.”

Ánh mắt Chu Dịch hơi chững lại, Đan Đỉnh Tông lại cho người tọa trấn phò trợ thị quyền lực lớn như vậy.

Tiên Nhân động.

Một nửa bên ngoài đã có sự thay đổi lớn, được tu sĩ Hạ gia cải tạo, biến thành cung điện vô cùng rộng lớn.

Bên trong tường của cung điện, linh điền được phân chia thành những mảnh vườn nhỏ, gieo trồng các loại linh dược kỳ dị, phối hợp với thạch đình ngọc đài tinh xảo, không còn cảnh làm ruộng cày cấy vất vả, phảng phất như quý nhân trong cung đình nhàn hạ chơi đùa với hoa cỏ.

“Đây là dự tính ở lâu dài đây!”

Chu Dịch nhẹ nhàng lắc đầu, độn quang đáp xuống bên trong trận pháp.

Quy Thừa Tướng nhìn thấy người tới, lật mai rùa lại, mặt ủ mày chau nói: “Tiên trưởng, cuối cùng ngươi đã trở lại rồi!”

“Làm sao vậy?”

Chu Dịch vỗ vào trong túi ngực thú, hai con yêu thú là Ưng và Hồ bay ra từ bên trong.

Két! Gào!

Mắt Ưng sắc bén, mắt Hồ hung ác, cùng nhau nhìn về phía Quy Thừa Tướng có vóc dáng chỉ có bốn năm thước.

“Hai vị đạo hữu”

Quy Thừa Tướng vừa suy ngẫm, đã lấy ra hai gốc Linh Sâm trăm năm, nói: “Ném thử cái này, mùi vị rất là huyền diệu!”

Khó khăn lắm mới đỡ được hai con yêu thú kia, Quy Thừa Tướng tiếp tục mách lẻo.

“Hạ gia tu sĩ khinh rùa quá đáng, ta đã nói chó có tác động quá lớn lên đất đai, đề phòng ma tu thăm dò. Kết quả như tiên trưởng thấy đó, trực tiếp coi phần bên ngoài như nhà của mình vậy, nào còn nhớ rõ linh địa thuộc về sở hữu của tiên trưởng nữa.”

“Không sao, đất đai trên đời này chưa bao giờ thuộc về ai vĩnh viễn!”

Chu Dịch lười quan tâm đến, phân phó nói.

“Bần đạo sắp đi trấn thủ phường thị Đại Trạch, ngươi phụ trách chăm sóc hai con thú Ưng Hồ, mỗi ngày lấy tinh huyết ra bảo quản, rồi cho chúng ăn Linh Sâm trăm năm để khôi phục khí huyết!”

Huyết Linh quả có thể làm cho khí huyết khôi phục nhanh hơn, nhưng mà Tu Tiên giới sắp hỗn loạn, cần giữ lại Huyết Linh quả để thi triển Nhiên Huyết độn thuật.

Hiện giờ phường thị của Đan Đỉnh Tông canh phòng nghiêm ngặt, giống như quy chế quân đội, hộ tông đại trận có khả năng giám thị động phủ của tu sĩ, bí mật trên người Chu Dịch quá nhiều, chỉ dự tính dốc lòng tu hành công pháp ở trong đó.

“Tuân mệnh.”

Quy Thừa Tướng nhìn hai con yêu thú Ứng, Hổ hung hãn, chỉ hi vọng là chúng nó có thể ăn quen được mùi vị, nếu như cứng rắn ép ăn thì không tránh được bị hành hung một trận.

Trong cung điện Hạ gia .

Chu Dịch lặng yên không một tiếng động xuất hiện, lẳng lặng nhìn Hạ Đông tu hành.

Một lúc sau, Hạ Đông chỉ cảm thấy hải huyệt khiếp vía, vội vàng ngưng vận chuyển pháp lực, trợn mắt nhìn người đến ngay trước mắt.

“Ai đây?”

Hạ Đông nhìn thấy rõ người tới, vội vàng đứng dậy thi lễ: “Bái kiến Đường lão.”

Chu Dịch gật đầu nói: “Không tê, Luyện Khí viên mãn, xem ra mấy năm nay cũng chẳng ít trăm yêu trừ ma.”

Trong lòng Hạ Đông giật mình, không đoán ra được suy nghĩ của Chu Dịch, hàm hồ nói: “Văn bối nào có năng lực lớn như vậy, Hạ gia hợp sức đuổi giết tà tu, dùng công huân đổi lấy đan dược để cung phụng cho một mình ta. ’

“Chớ có lo lắng, bản đạo sẽ không ngăn cản ngươi đột phá Trúc Cơ.”

Chu Dịch nói: “Tình hình bên ngoài càng ngày càng căng thẳng, bản đạo dự định bế quan tiêm tu, ngươi nhớ để mắt đến tình hình của phường thị, phạm tục mỗi lúc mỗi nơi, có bất kỳ dị động gì thì đều phải báo lại!”

Trong lòng Hạ Đông nhẹ nhàng thở phào, nói: “Văn bối làm quen được với không ít bạn bè ở phường thị, Hạ gia đã có nền

móng ở Khánh quốc, chỉ cần có chút dị động, chắc chắn sẽ phát hiện ngay.”

Chu Dịch nói: “Cố gắng làm việc, hai mươi năm sau bản đạo sẽ cho ngươi một viên Trúc Cơ đan.”

Một ngoài sáng một trong tối, một cao một thấp, Hạ Đông không biết thân phận của Chu Dịch ở phường thị, tin tức của hai bên đối chiếu với nhau, nếu như xuất hiện sự khác biệt thì nhất định là có âm mưu.

“Cảm tạ Đường lão.”

Hạ Đông mặc kệ lời hứa kia là thật hay giả, trước tiên đã cảm động đến rơi nước mắt một phen.

Chu Dịch nhìn hẩn thật kỹ một lượt, đi vào bên trong trận pháp, đi xuống dưới lòng đất rời khỏi linh địa.

Đại Trạch.

Nơi cực kỳ nguy hiểm của Khánh quốc .

Khí độc bao phủ, bùn lầy ngàn dặm, không có dấu vết của phàm nhân.

“Khắc khắc khắc!

Những tiếng cười quái dị vang lên liên tiếp, một lão đạo đầu bạc cầm trong tay một lá cờ màu đen, đang đuổi giết một nữ tử trẻ tuổi.

“Cháu gái à, ngoan ngoãn song tu cùng bổn tọa, ta sẽ tha mạng cho ngươi, nếu không sẽ cho ngươi biết muốn sống không được, muốn chết không xong!”

Liễu Linh Nhi cắn chặt răng, cố gắng đi thêm mấy dặm nữa là có thể tới được phường thị, là có thể thoát khỏi tên tà tu này rồi.

“Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!”

Chương 157: Nhân quả kết thúc (2)

Lão đạo tất nhiên là biết đến chỗ của phòng thị Đại Trạch, mấy năm trước hắn còn trồng trọt bên trong đó, pháp lực vận chuyển, bên trong lá cờ màu đen nhảy ra một con ác quỷ răng nanh mắt đỏ.

“Nuốt nàng ta!”

Ác quỷ có chiều cao hai trượng, nhưng thân mình lại nhẹ như yến, chân đạp lên khói đen nhanh chóng truy đuổi Liễu Linh Nhi, móng vuốt sắc nhọn nhắm thẳng vào lưng của nàng.

Liễu Linh Nhi cảm nhận được sau lưng lạnh lẽo, vận chuyển một tia pháp lực cuối cùng, thân hình nhỏ xinh biến lớn hơn nửa thước. Đột nhiên dừng lại, khí huyết nóng bỏng sôi trào bắn ra khỏi cơ thể, quay đầu lại đánh ra một quyền đập vào đầu của con ác quỷ.

Gào!

Con ác quỷ phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, một nửa bên đầu hóa thành khói đen, bay nhanh trở về bên trong lá cờ màu đen.

“Lúc còn sống thì là đồ phế vật, luyện thành quỷ vẫn là phế vật.”

Lão đạo mắng chửi một tiếng, nhưng mà mục đích đã đạt được, Tỏa Tâm Đỉnh được ác quỷ che khuất sắp xuyên qua đầu của Liễu Linh Nhi.

“Khắc khắc khắc! Một thân thể mạnh mẽ như vậy, ít nhất có thể luyện thành thiết thi!”

Sau khi Thiên Ma tông xâm lược, đã phát tán nhiều bàng môn tà đạo trừu hồn luyện thi, có thể thông qua việc giết chóc huyết tể khiến thực lực tăng lên nhanh chóng, nhẹ nhàng, nhanh hơn gấp trăm lần so với việc chăm chỉ làm ruộng.

“Keng”

Một âm thanh khác lạ đột nhiên phát ra từ trên không trung, rồi sau đó là linh quang đáp xuống, đánh bay Tỏa Tâm Đỉnh.

Liễu Linh Nhi hoàn hồn lại sau khi kinh hãi gần chết, ngẩng đầu nhìn về phía đạo nhân trung niên đang đứng trên không kia, không điều khiển bất kỳ pháp khí nào, vội vàng khom người thi lễ.

“Đa tạ ơn cứu mạng của chân nhân!”

“Ừ”

Chu Dịch hơi gật đầu, nhìn về phía lão giả đầu bạc, nói: “Nơi đây cách phường thị chưa đến mười dặm, cũng dám bắt người luyện thi, hiện tại tà tu đều cần rõ đến vậy sao”

“Chân nhân tha mạng, vẫn bối không phải tà tu.”

Lão đạo ngoài miệng thì xin tha mạng, phát tay đánh ra mười mấy lá phù triện, hóa thành âm sát sương khói đầy trời, nhờ vào những thứ đó để trốn chạy về nơi xa. Chu Dịch bầm tay bắn ra, lôi quang hiện lên, lão đạo lập tức ngã quỵ trên mặt đất.

Phát tay bắt lấy lão đạo đã sắp chết kia, bàn tay ấn lên đầu hãn, thi triển sưu hồn thuật.

Tu hành Dưỡng Thần thuật được hai trăm năm, Ngưng Thần quyết được hơn ba mươi năm, thần hồn của Chu Dịch vượt xa Trúc Cơ sơ kỳ. Dựa theo phạm vi bao phủ của thần thức mà phán đoán, bao phủ xa hơn bảy mươi trượng đã có thể sánh bằng Trúc Cơ hậu kỳ, mạnh mẽ sưu hồn một vị Luyện Khí kỳ tu sẽ dễ như trở bàn tay.

“Làm linh nông hơn ba mươi năm, không cam lòng bị phường thị bóc lột, tàn sát cả nhà bằng hữu để luyện chế hồn phiên, hóa thành tu sĩ ma đạo.... Hừ!”

Thần hồn của lão đạo rách nát, run rẩy vài cái nhưng không phát ra tiếng động.

Liễu Linh Nhi khom mình không dám nói lời nào, Trúc Cơ chân nhân hỉ nộ vô thường, nghe thấy bất kỳ câu nói nào không hài lòng thì sẽ tiện tay chụp chết mình. “Người tên gì, Thần Ngưu Biến này học được từ đâu?”

Sau khi Chu Dịch rời khỏi dòng Lạc Thủy, không chế độ quang phi hành, trên đường thì nhìn thấy tu sĩ đấu pháp vài lần, chưa bao giờ quan tâm đến. Bây giờ lại ra tay chém giết

lão đạo, một là hẩn tu hành ma công, hai là nữ tử này tu hành Thần Ngưu Biến.

Liễu Linh Nhi trả lời theo sự thật, nói: “Hồi bẩm tiên bối, vãn bối tên là Liễu Linh Nhi, Thần Ngưu Biến là công pháp gia truyền.”

“Gia truyền”

Chu Dịch suy nghĩ hồi lâu, hỏi: “Kể về tổ tiên của ngươi đi”

“Tổ tiên của vãn bối cũng không phải là người Khánh quốc, mà là ở Lăng Châu Đại Ung, trong tộc có người gây thù oán, may mắn chạy thoát được nên chuyển đến Khánh quốc.”

Liễu Linh Nhi không dám giấu giếm bất kỳ điều gì, nói: “Dựa vào công pháp tiên đạo gia truyền, từ từ có chỗ đứng ở Khánh quốc, thái gia gia của ta còn từng bái nhập Đan Đỉnh Tông tu hành. Không lâu trước đây, tộc thúc kết giao nhằm với ma tu, mấy trăm người Liễu gia, chỉ có một mình ta chạy thoát được.”

“Vậy thì cũng không sai.”

Chu Dịch lấy ra một cái tay nải từ trong túi trữ vật, ném xuống đất: “Bàn đạo có chút giao tình với tổ tiên nhà ngươi, đây là di vật của tổ tiên ngươi lưu lại, vật về với chủ.”

Liễu Linh Nhi mở tay nải ra, bên trong là hai ba trăm viên linh thạch sáng lấp lánh.

“Nhân quả kết thúc.”

Chu Dịch thở dài một tiếng, không chế độ quang bay về hướng phường thị Đại Trạch

Từ trong ký ức của thần hồn ma tu biết được, Khánh quốc đã loạn lạc, hoàng thất chỉ khống chế phạm vi mấy trăm dặm chung quanh kinh thành mà thôi.

Những địa giới còn lại thì có thể nói là phản vương khắp nơi. Ba năm tên tán tu là có thể giương cờ, chiếm đất đai tạo phản, không nhất định là người tu luyện ma công, đại đa số là không còn hi vọng vào tương lai, nên dứt khoát hưởng thụ quyền thế phú quý phạm tục.

Đan Đỉnh Tông phân biệt đối xử với phản vương, chém giết ma đầu tán tu, trấn an tán tu chính đạo.

Đợi đến khi đánh lui Thiên Ma tông, rồi sẽ tính sổ từng kẻ một!

Sâu bên trong Đại Trạch.

Chu Dịch đứng ngoài phường thị, kích hoạt lệnh bài thân phận.

Một lát sau.

Sương mù bao phủ trận pháp tan ra, hai đạo độn quang bay tới, một tím một lam hóa thành hai gã đạo nhân.

Người đi đầu có dáng vẻ của một thanh niên tuần tú, người còn lại là một lão giả đầu bạc đi chậm hơn nửa bước.

“Hoan nghênh Tôn sư đệ, bản đạo Huyền Trụ, vị này chính là Hoàng Húc Hoàng sư đệ. Một ngày trước nhận được tin tức từ tông môn, biết được có một vị đạo hữu có lời pháp tinh diệu sắp đến đây, ta mong chờ đã lâu rồi.”

“Sư huynh khách khí, bản đạo tinh nghiên lời pháp, nhưng lại rất ít khi đầu pháp.”

Chu Dịch đưa lệnh bài thân phận cho họ, chấp tay chào hỏi lão giả, nói: “Tham kiến Hoàng sư huynh.”

Hoàng Húc cười nói: “Lão đạo cũng tinh thông lời pháp, sau này rảnh rồi, sẽ tới cửa thỉnh giáo.”

Hàn huyền với nhau vài câu, sau khi Huyền Trụ kiểm tra lệnh bài là thật không sai sót, mở hộ tông trận pháp cùng nhau tiến vào trong phường thị.

Ba đạo độn quang bay qua linh điện, khu giao dịch, trực tiếp dừng lại ở trung tâm của phường thị.

Chương 158: Phường thị thay đổi.

Động phủ số 1.

Nhìn một cách khái quát thì nó ít nhất cũng có diện tích bằng mười mấy mẫu, nằm ở trung tâm của linh mạch, không cần Tự Linh Trận pháp, linh khí nồng đậm tự nhiên ngưng tụ thành trạng thái sương mù.

Sương mù linh khí tập trung ở giữa đình đài lầu các, cuộn cuộn giữa các hành lang, trắng xoá mênh mông, như mơ như mộng.

Độn quang đáp xuống trước chủ điện, cửa đại môn rộng mở, bên trong có sáu đạo hữu ngồi xếp bằng.

Ngồi hai bên đều là Trúc Cơ chân nhân.

Mọi người trong điện đều gật đầu chào hỏi Huyền Trụ, rồi sau đó đưa mắt đánh giá Chu Dịch.

Đạo nhân râu xồm ngồi ở phía bên trái cười nói: “Đã sớm nghe tiểu tử trong tộc ta nói, Giảng Kinh điện xuất hiện một tôn chân nhân, lời pháp tinh diệu vô song, hôm nay rốt cuộc cũng được nhìn thấy. ”

Chu Dịch chấp tay, nói: “Chỉ là chức trách mà thôi, không biết tên họ đạo hữu là gì”

Râu xồm nói: “Nhất Giới tán tu, Mạc Khúc.

Chu Dịch cười nói: “Văn bối của Mạc chân nhân nhưng là Mạc Tiểu Ngư, là một hạt giống tốt để học lời pháp, trước tiên chúc mừng đạo hữu, tương lai trong tộc sẽ có thêm một vị chân nhân!”

Cho dù biết được đây chỉ là lời khách sáo, cũng không ai không thích nghe, ánh mắt Mạc Khúc nhìn Chu Dịch lập tức trở nên nhu hòa.

Khi Chu Dịch nói chuyện cũng bắt đầu quan sát mọi người trong điện, ngoài khí tức của Mạc Khúc cao hơn một cấp ra, hẳn là Trúc Cơ trung kỳ, còn những đạo nhân còn lại thì đều ở sơ kỳ.

“Tôn đạo hữu mời ngồi.”

Huyền Trụ ngồi ở chính giữa, bên phải là Mạc Khúc với thực lực mạnh, bên tay trái chính là Hoàng Húc, đủ thấy được hai người này là tâm phúc của hắn.

Chu Dịch lựa một chỗ ngồi gần cuối bên trái, ngồi gần bên cạnh là một vị nữ chân nhân, sau khi được Huyền Trụ giới thiệu từng người, biết được tên của nàng là Hoa Nguyệt chân nhân.

“Hôm nay tụ họp ở đây, chính là vì hoan nghênh Tôn sư đệ.”

Huyền Trụ vỗ tay, lập tức một hàng thị nữ xinh đẹp, bụng mâm ngọc bước ra từ sau điện, mang lên linh tửu linh quả cho mọi người.

Ánh mắt của Chu Dịch đảo qua đại điện, có thể nói là rường cột chạm trổ, xa xỉ huy hoàng, trần nhà bằng gỗ quý, đèn thủy tinh, cột bằng vàng, án thanh ngọc, bàn phi thủy, ly dạ quang.... Lấy bất kỳ vật nào ở đây đem đến phàm trần thế tục, đều trở thành bảo vật có giá trị liên thành.

“Vị sư huynh này có chút không bình thường!”

Chu Dịch buông mắt xuống, xếp Huyền Trụ vào hàng ngũ cần cẩn thận phòng bị.

Phàm là những kẻ có dục vọng khác người, sẽ làm những việc khác người!

“Sau này mười năm thậm chí còn lâu hơn nữa, kẻ vai chiến đấu, cùng nhau chống yêu ma.”

Huyền Trụ nâng chén nói: “Bần đạo cũng không nói lời giả dối, tại đây thề với trời, trừ phi hồn phi phách tán, phường thị Đại Trạch nhất định sẽ không bị ma đạo phá hủy!”

Không khí trong điện hơi chững lại, người tu hành không bao giờ tùy ý thề hẹn, đặc biệt là một lời thề nặng như vậy. Tất cả mọi người trú đóng phường thị là vì gia tộc, hoặc là vì truyền thừa, tuyệt đối không tình nguyện liều chết với ma đạo.

Nếu như phường thị Đại Trạch bị phá hủy, thì tìm một nơi khác, nếu lại bị phá hủy thì lại tìm một nơi khác.

Nếu như Thiên Ma tông thật sự chiếm đóng hết mười ba linh địa trong Vân Châu, dứt khoát đầu hàng ma đạo, vẫn có thể sống tiêu dao như cũ.

Hoàng Húc dẫn đầu phụ họa nói: “Hoàng mỗ cũng sẽ làm vậy.”

Những chân nhân còn lại, dưới cái nhìn của Huyền Trụ, liên tục thề thốt sống chết cùng phường thị, rất nhanh đã đến lượt Chu Dịch.

Chu Dịch chỉ trời thề nói: “Bần đạo thề, nếu dám bỏ phường thị mà đi, sẽ bị tổn thọ hai trăm năm!”

Huyền Trụ chỉ cảm thấy có chút quái dị, nhưng mà lại không bói móc được gì, tán thưởng nói: “Tôn sư đệ quả thật là một người kỳ lạ, thề thốt cũng khác người thường. Thú vị thú vị!”

Lời này vừa thốt ra, bầu không khí lập tức trở nên dịu lại.

Chu Dịch biết rất rõ về thực lực của Huyền Trụ, nói chung là một mình hắn có thể đánh lại tất cả mọi người trong điện này.

Chân truyền Đan Đỉnh Tông đã đạt đến tu vi Trúc Cơ đỉnh phong, những tán tu có tu vi Trúc Cơ như Mạc Khúc, Hoa Nguyệt, thì khi đối mặt với hắn đấu không đến ba năm hiệp sẽ bị thua.

“Tu Tiên giới, rốt cuộc thì người có thực lực mạnh sẽ là vua!”

Huyền Trụ mượn cơ hội lập lời thề, khiến cho bầu không khí có chút lúng túng ra, lúc sau bầu không khí trong buổi tiệc rượu lại sôi nổi hẳn lên, đặc biệt là một lúc sau đó, một hàng vũ cơ xuất hiện biểu diễn, tất cả đều là nữ tu sĩ.

Lụa hồng tung bay, lụa mỏng nửa che nửa hở, bước vào chính giữa đại điện nhẹ nhàng nhảy múa.

“Tuyệt tuyệt tuyệt!”

“Sư huynh, biết hưởng thụ như vậy, khiến chúng ta hổ thẹn.”

“Uống rượu uống rượu nào!”

“Vũ cơ này nhìn rất quen mắt, hình như là được mời từ Phượng Minh lâu”

“Ngày mai cùng đến đó đi!”

Yến tiệc linh đình, kết thúc ai về nhà nấy!

Chu Dịch được phân đến động phủ số 9, linh khí và diện tích không thua gì động phủ số 1, trang trí bên trong thuần tịnh cổ xưa.

Hôm sau.

Chu Dịch thu liễm khí tức, đi đến khu giao dịch của phường thị.

“Giá cả của phù triệu pháp khí, đan dược bảo mệnh tăng mạnh, tài nguyên dùng để tu luyện thì lại mất giá không ít, dù sao thì khí thế của ma tu hùng hổ, thì làm gì còn thời gian mà tiềm tu luyện pháp. “

Điều khiến cho Chu Dịch ngạc nhiên và vui mừng chính là, không ít quầy hàng thậm chí cửa hàng bày bán tứ nghệ tu tiên.

Tuy rằng đây chỉ là truyền thừa tương đối cơ bản, Chu Dịch cũng không chê, không chọn không lựa cứ nhìn thấy là mua hết toàn bộ.

“Sáu loại đan phương sơ cấp, nhưng không bán kèm pháp quyết không hỏa, hợp đan, vẫn còn giữ lại một chút!”

“《 Luyện khí tổng cương 》, đặt tên nghe thật có khí thế, thực tế chỉ là truyền thừa nhập môn, cộng thêm bản vẽ cấm chế của vài loại pháp khí hạ phẩm. Mua được thêm mấy quyển sách luyện khí tâm đắc, có lẽ có thể cải tiến Sơn Hà đỉnh, giúp nó nhanh chóng tấn chức pháp khí đỉnh cấp!”

“Bách khoa toàn thư phù triệu trung cấp, ước chừng năm ngàn linh thạch, mua!”

Chương 159: Ma đầu Hắc Khô.

Nếu như tu sĩ bình thường có được thêm một hai loại truyền thừa phù hợp, thì sẽ một lòng tinh nghiên, dù sao thì tuổi thọ cũng có hạn, học rộng tất nhiên khó có thể tinh thông.

Chu Dịch lập chí trở thành tu sĩ toàn vẹn, tất nhiên là có được càng nhiều tứ nghệ tu tiên càng tốt, dù sao thì linh thạch có thể từ từ kiếm, còn nếu như bỏ lỡ truyền thừa thì không biết đến khi nào mới có thể có lại được.

Tiêu xài phung phí bao nhiêu linh thạch như vậy, rất nhanh đã xuất hiện sáu bảy tu sĩ với nét mặt bình thường, thay phiên đi theo phía sau.

“Cuối cùng cũng đã đến, chỉ sợ các người không cần câu thôi.”

Chu Dịch lại mua thêm mấy lọ Bồi Nguyên Đan, phù hợp sử dụng cho tu sĩ Luyện Khí sơ, trung kỳ, cùng với hai kiện pháp khí trung phẩm.

Không chế pháp khí mới mua, rời khỏi phường thị Đại Trạch.

Sau nửa canh giờ.

Về mặt Chu Dịch trở nên nghiêm túc, vừa suu hồn mấy kẻ kia nhận được tin tức, tình hình còn nghiêm trọng hơn so với dự tính. Có không ít tán tu ở phường thị đã gia nhập ma đạo, tám cái đuôi vừa này, có ba người là mật thám của Thiên Ma Cung.

“May mắn là có Nhiên Huyết độn pháp, nếu không bây giờ cũng nên chuồn mất rồi!”

Trong nháy mắt.

Non nửa năm trôi qua, vẫn chưa phát sinh sóng gió gì.

Bị cảm dỗ bởi đan dược và truyền thừa, tán tu ở phường thị chia làm hai phái giết đỏ cả mất rồi, bị giết để tế luyện ma công, hoặc là giết ma đầu đòi lấy treo thưởng.

Chu Dịch mỗi ngày luyện công, lĩnh ngộ tứ nghệ tu tiên.

Rồi đào sâu nghiên cứu về trận phù đan khí, phát hiện ra những điểm giống nhau trong đó, đó chính là cấm chế hoa

văn.

“Dựa theo miêu tả về cấm chế hoa văn trong điển tịch, là có được vào thời thượng cổ đại năng lĩnh ngộ Thiên Đạo chí lý, cho nên có tác dụng kỳ diệu trong việc kết nối linh khí thiên địa. Tứ nghệ tu tiên nhìn thì như bất đồng, kỳ thật đều có liên quan đến cấm chế. Cấm chế của đan văn, trận văn, pháp khí, phù triện thì hẳn cấm chế là chủ thể!”

“Sau khi tinh thâm một môn trong tứ nghệ, cũng sẽ tinh thông được những môn khác!”

Chu Dịch dùng trận pháp khó nhất làm nền tảng, rồi sau đó sẽ lĩnh ngộ ba môn còn lại, có cảm giác như học sinh cấp ba giải bài toán của học sinh cấp hai vậy đó.

Thời gian trôi đi từng ngày.

Hôm nay luyện được đan dược mới, đáng để ăn mừng.

Hôm sau.

Chu Dịch rời khỏi Phượng Minh lâu, vô vị nhạt nhẽo, quyết tâm thanh tâm giới dục.

Mấy ngày sau, luyện chế thành công phi kiếm hạ phẩm, lại đến Phượng Minh lâu để ăn mừng.

“Mỗi ngày ta tự xét ba việc, cai sắc ngày đầu tiên!”

Nửa tháng sau.

Trận pháp chi đạo lại có đột phá, tiếp tục là Tứ Tượng Tu Di, Đại Nhật Thần Hỏa, rồi lại dung nhập Địa Liệt trận vào trong Bát Môn Kim Tỏa trận. “Tứ trận hợp nhất, đáng ăn mừng!”

Nửa năm sau.

“Từ hôm nay trở đi, không thể tiếp tục như vậy nữa!”

Hôm nay.

Trời trong nắng ấm.

Xác suất chế tạo thành công phù triện trung phẩm của Chu Dịch lại tăng lên một nấc, chấp tay sau lưng dạo quanh khu giao dịch.

Một là bị bỏ bùa, hoặc là số mạng là vậy, không tự chủ được đi tới Phượng Minh lâu.

Thế đạo hỗn loạn, chuyện làm ăn ở Phượng Minh lâu cũng không tốt.

Chương quỳ nhìn thấy Chu Dịch vào cửa, cung kính nịnh nọt chào đón: “Tôn gia, hôm qua Miếu Miếu đạo hữu còn nhắc đến ngài, ba ngày rồi ngài chưa đến đây!”

“Ba ngày rồi sao? Xem ra là định lực của bản đạo có tiến bộ!”

Chu Dịch bước lên lầu hai, đến phòng bao dành riêng cho mình, đẩy cửa đi vào phát hiện không phải là đạo hữu quen thuộc.

Hoa Nguyệt chân nhân mặc một thân hồng sa đang ngồi uống rượu, dựa vào ghế dài, da trắng nõn nà, buồn bã nói: “Nếu không phải thiếp thân không cẩn thận mà đụng phải, nào biết Tôn đạo hữu nổi danh khô tu, lại còn có sở thích này.”

Chu Dịch không hề thi triển Hóa Hình quyết ở phường thị, mà là thuật pháp biến hóa bình thường, cũng chỉ có thể lừa được tu sĩ Luyện Khí kỳ, không thể qua mắt được thần thức.

“Tu hành chi đạo, phải mềm rắn có chừng!”

“Ha ha ha.”

Hoa Nguyệt che miệng cười khẽ, chậm rãi đứng dậy, nhìn từ trên xuống dưới, nói: “Từ khi thiếp thân kinh doanh Phượng Minh lâu đến nay, lần đầu tiên gặp phải đạo hữu thú vị như vậy, chi bằng ngồi xuống luận đạo?”

Thần thức Chu Dịch rất nhạy bén, cảm nhận được dao động pháp thuật rất nhỏ, hơi rũ mắt xuống.

“Già quá rồi! Bản đạo thích người trẻ tuổi”

“Cái gì?”

Mày liễu của Hoa Nguyệt dựng ngược, phụ nữ đã hơn trăm năm tuổi, tâm cảnh cao thâm như thế nào, cũng không thể nghe lọt tai chữ ‘già’.

“Cáo từ.”

Chu Dịch cũng không phải thật sự ghét bỏ Hoa Nguyệt lớn tuổi, nếu như ở phạm tục, thì nàng tuyệt đối là họa thủy khuynh thành, mà là hắn không dám chơi trò chơi thử miễn phí, phí nộp thêm ở sau mới thật sự là cái động không đáy.

Lời còn chưa dứt, đã hóa thành độn quang rời khỏi đó.

“Từ khi bần đạo tu hành đến nay, số lần chạy trốn cũng chỉ đến được trên đầu ngón tay, trong đó có hai lần là ở Phượng Minh lâu!”

Vẻ mặt phần nộ của Hoa Nguyệt nhanh chóng biến mất, thân hình nhoáng lên hóa thành màn sương đỏ tan biến đi.

Trên tầng ba Phượng Minh lâu, trong một căn phòng tối bao phủ bởi cảm chế.

Sáu vị Trúc Cơ chân nhân tập trung ở đây, bao gồm cả tâm phúc của Huyền Trụ là Hoàng Húc, nhắm mắt chờ đợi.

Một đám sương mù màu đỏ nhạt bay tới, ngưng tụ thành hình hóa thành Hoa Nguyệt, lạnh lùng nói: “Lôi kéo thất bại, họ Tôn không dao động.”

“Liệu hắc có bẩm báo Huyền Trụ không?”

Hoàng Húc lo lắng nói: “Huyền Trụ trời sinh tính đa nghi, thủ đoạn tàn nhẫn, một khi hoài nghi chúng ta, có lẽ sẽ không ra tay đánh nhau, tất nhiên là sẽ lén lút bắt lấy một người để sưu hồn.”

Hoa Nguyệt nói: “Huyền Trụ biết được ta chủ tu Hợp Hoan quyết, song tu cùng hắc vài lần, hắc là sẽ không hoài nghi đâu.”

Ánh mắt Hoàng Húc hiện lên một tia ghen tị, nói: “Thứ không biết điều, có muốn tiêu diệt hắc ta trước không?”

Mạc Khúc nhíu mày, nói: “Thằng cha kia giống như con rùa vậy, không rời khỏi phòng thị nửa bước, khi song tu thì lại thay đổi dáng vẻ. Nếu không phải Hoa Nguyệt đạo hữu cướp được Phượng Minh lâu, trùng hợp phát hiện, thì cũng chẳng thể nào biết được nhược điểm này của hắc!”

Đạo nhân bên cạnh nói: “Có thêm hắc thì cũng không quan trọng, đến lúc đó ta cùng với La đạo hữu hợp lực, tiêu diệt hắc là được.”

Chương 160: Ma đầu Hắc Khô (2)

“Như thế cũng được.”

“Đã thăm dò bên Đan Đỉnh Tông, hắc chỉ mới đột phá Trúc Cơ được bốn năm năm, đến ngay cả pháp khí thượng phẩm cũng không có.”

“Lôi pháp tinh diệu thì đã làm sao, hợp sức đánh lén, hắc không chết cũng bị trọng thương!”

Bảy người cẩn thận bàn bạc chi tiết, thi triển thuật pháp biến hình, thu liễm khí tức lẫn vào trong khu giao dịch rồi đi.

Hôm sau.

Huyền Trụ triệu tập tất cả tu sĩ Trúc Cơ, đến động phủ số 1 nghị sự.

“Mấy ngày trước nhận được một tin tức, yêu nhân của Thiên Ma Cung trốn trong hoàng cung, dự tính huyết tể bá tánh kinh thành, luyện chế ma bảo!”

Chu Dịch nhú mày, liếc mắt nhìn Hoa Nguyệt.

Mặt Hoa Nguyệt lộ vẻ hoảng sợ, nói: “Sư huynh, hành vi tàn bạo kiêu này, cần phải trình báo cầu viện. Quyết không thể để cho yêu ma đạt được mục đích. Nếu không thì mặt mũi tông môn sẽ bị tổn thất, tán tu, phạm tục đều sẽ hoảng loạn.”

“Đã báo về bản bộ, nhưng mà khi biết được tin tức thì đã quá muộn, không kịp chi viện!”

Huyền Trụ lắc đầu nói: “Kinh thành Quốc khánh có đến trăm vạn dân, chúng ta là tu sĩ chính đạo, há có thể trơ mắt nhìn ma đầu tác quái sao?”

Chân nhân trong điện đưa mắt nhìn nhau, cúi đầu nhìn chén rượu, hoặc ngẩng đầu nhìn xà nhà, không một người hưởng ứng.

Đây là một âm mưu rõ ràng rành, phường thị Đại Trạch không đến chi viện, Đan Đỉnh Tông sẽ bị mất thể diện, đi chi viện thì tương đương với việc sa vào bẫy, đóng trận pháp cấm chế lại rồi đóng cửa đánh chó.

Chu Dịch buông mắt xuống, hắc tuyệt đối sẽ không đi mạo hiểm, thà rằng bỏ trốn trên đường, vứt bỏ Tiểu Tiệt Thiên Thuật.

Huyền Trụ nói: “Chư vị đạo hữu, ta đã xin chỉ thị của tông môn, lần này đi giải cứu kinh thành, treo thưởng công huân đủ để đổi lấy vị trí chân truyền!”

Chu Dịch nhíu mày, treo thưởng như vậy có thể nói là rộng rãi, đệ tử chân truyền không chỉ có thể tu hành truyền thừa trấn tông, mà con nối dõi ba đời đều có thể bá nhập Đan Đỉnh Tông tu hành, là thứ tiền bối để lại cho đời sau.

Tuổi tác của Hoàng Húc đã lớn, nghe vậy thì động tâm nói: “Nguyện cùng sư huynh nhất đạo trừ ma.”

Huyền Trụ hơi gật đầu, vừa lòng gật đầu với Hoàng Húc.

Sau khi có người đầu tiên gật đầu đồng ý, thì những người còn lại bao gồm Chu Dịch ở bên trong, lần lượt gật đầu đồng ý.

“Tốt! Việc này không nên chậm trễ, hiện tại chúng ta sẽ đi kinh thành trừ ma.” Huyền Trụ nói xong liền hóa thành độn quang, bay về phía Bắc.

Đám người Hoa Nguyệt, Mạc Khúc lén lút liếc mắt, dưới đáy mắt hiện lên vẻ vui mừng, hóa thành độn quang đuổi theo Huyền Trụ.

Chu Dịch cảm thấy việc này không đơn giản, cũng may đã hạ quyết tâm rời đi, không nhanh không chậm không chế độn quang đi theo phía sau lưng mọi người.

Kinh thành Khánh quốc nằm ở hướng Bắc của phường thị.

Chín đạo độn quang băng qua vòm trời, Chu Dịch giả vờ thi triển độn pháp không vững, chậm rãi kéo giãn khoảng cách ra trăm trượng với người phía trước.

Bay ra khỏi phường thị hơn trăm dặm, xem chừng cũng tương đối rồi, Chu Dịch đang định đổi phương hướng đào tẩu.

Àm ăm ăm!

Từng tiếng sấm vang lên, trên bầu trời mây đen hội tụ, từng trận âm phong nổi lên.

Bảy lá cờ xuất hiện từ trong hư không, toàn thân đen nhánh, trên mặt lá cờ có thêu vô số lệ quỷ dữ tợn, cờ phiêu đảng theo gió.

“Trận pháp? Ma đạo yêu nhân chơi xấu!”

Chu Dịch thầm mắng một tiếng, há mồm phun ra một ngụm tinh huyết, cả người hóa thành huyết ảnh hư vô, trong nháy mắt độn ra khỏi ba bốn trăm trượng, mắt thấy sắp chạy thoát khỏi phạm vi của trận pháp.

“Khắc khắc... Ồ? Thật can đảm!”

Ma đầu vừa mới cười ra tiếng, bất chấp những câu nói tàn nhẫn đã chuẩn bị từ trước, tay bắt pháp quyết, khói đen cuộn cuộn bốc lên, khó khăn lắm mới chặn được đường đi của huyết ảnh.

Lá cờ biến ảo trận thế, ma khí vô biên buông xuống bao phủ khắp đất trời, ngăn cách trận pháp.

Ma đầu cười quái dị hai tiếng, hai mắt hấn được ngưng tụ thành từ hai ngọn lửa xanh biếc.

“Chỉ là một Trúc Cơ sơ kỳ, cũng muốn chạy thoát khỏi đại trận của bản tọa sao, ngoan ngoãn để ma hồn cắn nuốt, có vậy thì bớt chịu khổ!”

Khí tức của Chu Dịch giảm sút, sắc mặt tái nhợt, nhìn như thiếu hụt khí huyết, ánh mắt đảo qua mọi người trong trận. Thân hình chớp nhoáng một cái đã xuất hiện bên cạnh Huyền Trụ.

Huyền Trụ đánh giá lá cờ đen kia một lát, lạnh lùng nói:

“Huyền Âm Tụ hồn cờ! Người là yêu nhân của Quỷ Vương?”

“Cũng coi như có mắt nhìn đây!”

Hắc Khô hiện hóa thân hình từ đám mây ma, nửa người trên ngưng tụ thành hình người, nửa người dưới lại là sương đen hư vô, nói: “Bản tọa là Hắc Khô, chân truyền Quỷ Vương tông, hôm nay giết chết chân truyền Đan Đỉnh Tông, dương ma danh của ta!”

Ma khí âm sát mãnh liệt mênh mông cuộn cuộn, khí tức còn mạnh hơn Huyền Trụ rất nhiều, vậy mà là ma đầu có tu vi Giả Đan cảnh, chỉ còn cách cảnh giới chân quân một bước nữa.

“Nửa người nửa quỷ, thứ phé vật không có tương lai!”

Huyền Trụ há mồm phun ra một tòa cột vàng, kim quang từ trên đỉnh buông xuống, ngăn cản âm phong ma khí ở bên ngoài.

“Nhà ngươi gian trá狡 hoạt, bề ngoài giả vờ chui đầu vô lưới, thật ra âm thầm thông báo cho đồng môn tụ họp tại kinh thành, muốn lấy nhiều đánh ít vây sát bốn tọa sao.”

Hắc Khô cười hắc hắc quái dị, trong đôi mắt hồng hỏa hiện lên vẻ đắc ý.

“Nhưng bốn tọa lại hơn ngươi một bậc, nửa đường thiết lập trận pháp, chỉ chờ ngươi chui đầu vô lưới!”

Đám người Hoa Nguyệt nghe thấy vậy sắc mặt thay đổi, đoán được rằng mình đã bị bại lộ từ lâu rồi, hóa thành độn quang bỏ chạy tứ tán.

“Hừ! Một đám phé vật, cũng dám phản bội tông môn.”

Huyền Trụ thúc dục độn thuật nhanh hơn nữa, trong nháy mắt đã đuổi kịp Hoa Nguyệt, phát tay thi triển mười mấy cây trường thương kim quang.

“Trụ lang, tha mạng, thiếp thân cũng chỉ vì bất đắc dĩ thôi.”

Hoa Nguyệt liên tục xin tha, trên người lập loè linh quang, kích hoạt vô số pháp khí hộ thân.

Đều là Trúc Cơ chân nhân, đấu pháp không thể nào sánh bằng Huyền Trụ, nhưng nếu muốn ngăn cản trong chốc lát vẫn nắm chắc.

Huyền Trụ tay bắt pháp quyết, giọng nói lãnh khốc tàn nhẫn: “NỔ!”

Chương 161: Nhiên Huyết động pháp.

Hoa Nguyệt chỉ cảm thấy pháp lực trong cơ thể hỗn loạn, linh quang của pháp thuật, pháp khí hộ thân đột nhiên chững lại, trơ mắt nhìn kim thương xé nát thân thể mình.

Âm hồn nửa hư nửa thật chui ra từ trong cái xác kia, oán hận chất vắn, nói: “Ngươi hạ cấm chế từ bao giờ!”

“Lúc song tu!”

Huyền Trụ phát tay bắn ra một đạo kim quang, xé nát âm hồn.

“Thằng cha chẳng biết lảng mạn!”

Hắc Khô cười quái dị nói: “Một khuôn mặt xinh đẹp như vậy, đáng lý ra nên luyện nhập cò Huyền m, sau này có thể hưởng thụ bất kỳ lúc nào.”

Cò Huyền m nhẹ nhàng đóng đưa, phát ra một luồng lực hút khủng bố, âm hồn Hoa Nguyệt không còn sức phản kháng rơi vào trong lá cò, một lát sau hóa thành hình vẽ một nữ quý vũ mị diễm lệ.

Trong lúc Huyền Trụ đánh chết Hoa Nguyệt, sáu người còn lại đã chạy xa, đám người kia dừng phía dưới cây cò Huyền m.

“Sát!”

Hắc Khô không chế chủ cò, thúc giục trận pháp cấm chế, một hung hồn dữ tợn xuất hiện trên mặt cò, thực lực có thể sánh bằng Trúc Cơ hậu kỳ.

Đám người Mạc Khúc nghe được mệnh lệnh, pháp lực rót vào trong cò Huyền m, trên mặt cò ngưng tụ ra sáu hung hồn.

Huyền Trụ đối mặt với sự vây sát của bảy hung hồn Trúc Cơ hậu kỳ, thi triển tùy tiện những loại pháp luật hệ Kim, phù triện bay ra từng chồng, linh quang hộ thân lập loè không dứt.

Chỉ trong thời gian của mấy lần hô hấp, hai hung hồn đã âm âm rách nát, hóa thành từng luồng khói đen biến mất, chui vào trong những lá cò Huyền m tương ứng. Rồi một lát sau lại nhảy ra từ trong mặt cò, khôi phục sinh khí dồi dào, dừng mảnh liễu mạng xông đến.

Chu Dịch tránh trái tránh phải, tránh thoát được sự sát phạt của hung hồn trong nguy hiểm trùng trùng, một dáng vẻ như sắp hấp hối giãy giụa.

Có lẽ là bởi vì khí tức yếu ớt hoặc là do thực lực quá thấp kém, bị hung hồn tấn công vài lần là đã không thể chống đỡ được, trong vòng không chế của trận pháp, đánh về phía Huyền Trụ.

Quan sát hồi lâu, cuối cùng thì Chu Dịch cũng tìm được điểm yếu của Huyền m trận, lập tức truyền âm nói.

“Sư huynh, đừng phí sức lực nữa! Hung hồn này cũng không phải là quỷ vật, mà là được ngưng tụ thành từ trận pháp cấm chế, pháp lực của người không chế chủ trận không ngừng, thì chúng bắt tử bắt diệt. Điểm yếu của trận pháp nằm ở góc Đông Nam, chúng ta cùng nhau phá nó!”

“Sau ba lần hít thở, cùng nhau ra tay!”

Cho dù Huyền Trụ có là đệ tử chân truyền, liên tục không ngừng giết chết bốn năm mươi hung hồn Trúc Cơ, khí tức đã bộc lộ sự mỏi mệt, sau khi nghe thấy lời truyền âm thì lập tức đồng ý.

Dốc hết sức thúc giục pháp khí đỉnh cấp cửu trọng Kim Tràng, bảo tháp đón gió cao lên vài chục trượng, đâm về góc Đông Bắc của trận pháp.

“Phá!”

Cùng lúc đó.

Chu Dịch bắn ra năm viên Càn Dương Hỏa Ly Châu, đập vào góc Tây Bắc của trận pháp, Chí Dương Ly Hỏa thiêu đốt hết tất cả âm khí ma khí.

Ầm!

Những tiếng nổ lớn cơ hồ là xuất hiện cùng một lúc, Huyền m tụ hồn trận bị nứt ra hai khe nứt, Chu Dịch cùng Huyền Trụ hóa thành vệt sáng.

“Pháp khí tuyệt! Tâm cơ hay!”

Hắc Khô đã dự đoán trước được điểm này, một cái hồ lô màu đỏ đậm bay ra từ trong túi trữ vật, phun ra những mảng máu

loãng ngăn cản trước người Huyền Trụ.

Huyền Trụ khổng chế độn quang đập vào mảng máu loãng, mùi tanh hôi sền sệt như ung nhọt trong xương, mắt thấy khe nứt của trận pháp sắp khép lại, bắt đặc dĩ lại rơi vào vòng vây sát của đám hung hồn.

Chu Dịch nhân cơ hội này, chui ra khỏi Huyền m tụ hồn trận, hóa thành một vết máu đỏ biến mất ở phía cuối chân trời.

“Chỉ là một Trúc Cơ sơ kỳ, bôn tọa lại để cho người chạy thoát, chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ hay sao?”

Hắc Khô giao huyết hà hồ lô giao Mạc Khúc thi triển, phân phó: “Bôn tọa đi một lát sẽ trở lại, sau khi làm cạn pháp lực của hắn ta, chớ có quên nuốt hồn luyện phách, tăng uy lực của cờ Huyền m!”

“Tuân mệnh.”

Mạc Khúc đã chuẩn bị sẵn sàng, kích hoạt hồ lô ngăn cản Huyền Trụ bất kỳ lúc nào.

.....

Cách đó hơn mười dặm.

Sắc mặt Chu Dịch âm trầm dừng độn quang, thần thức đảo qua đan điền, từng sợi quỷ khí lượn lờ.

Lúc bình thường thì pháp lực phải tinh lọc mấy tháng liền, mới có thể gột rửa sạch quỷ khí, nhưng mà Hắc Khô theo dấu của quỷ khí đuổi giết, căn bản không có thời gian xóa bỏ dấu vết.

“Không thể trở về phường thị Đại Trạch nữa, tám chín phần mười là đã đổi chủ. Chỉ dựa vào Nhiên Huyết độn pháp, cho dù dùng Huyết Linh quả bổ sung, cũng không thể nào chạy được đến một phường thị gần nhất”

“Nếu như cứ tiếp tục trốn, tất nhiên sẽ cạn máu mà chết!”

Trong mắt Chu Dịch hiện lên vẻ tàn nhẫn, quyết định trước tiên phải để dành Huyết Linh quả, đợi đến khi một kích bất thành lại độn trở về linh địa Lạc Thủy, nhờ vào trận pháp cấm chế giữ mạng.

Tốc độ của Nhiên Huyết độn pháp khiến cho Chu Dịch có thể tùy tiện tiến lùi tự nhiên, trước khi tiêu hao hết Huyết Linh quả

thì hẳn không sợ Hắc Khô.

Lại độn thêm hơn mười dặm, độn quang màu máu bỗng nhiên dừng lại, Chu Dịch giống như điều đứt dây, lưng lay rơi xuống mặt đất.

Sau một lát.

Hắc Khô đuổi theo, khí hắc ám tụ lại giữa không trung ngưng tụ thành hình người, ánh mắt đảo qua Chu Dịch đang hấp hối.

“Vậy mà không tiếc thiêu đốt tinh huyết tuổi thọ, may là bồn tọa đã đề phòng trước, có thể tàn nhẫn với bản thân mình như vậy, càng không thể tha mạng cho ngươi!”

“Tiền bồi tha mạng, ta biết luyện đan!”

Chu Dịch lấy lọ đan dược từ trong túi trữ vật ra, bởi vì thiêu đốt quá nhiều khí huyết, cánh tay run run rẩy rẩy làm rơi lọ đan dược, năm sáu viên Trúc Cơ đan lăn ra.

Sắc mặt Hắc Khô vui vẻ, phát tay bắt lấy Trúc Cơ đan.

Lúc này.

Chu Dịch há mồm phun ra bảo kính, Huyết Linh quả hóa thành khí huyết mênh mông, thi triển Nhiên Huyết độn pháp lao về phía Hắc Khô.

“Dám giờ trò trước mặt bồn tọa, múa rìu qua.....”

Hắc Khô chế nhạo trào phúng, ra vẻ ta đã dự đoán trước rồi, đang muốn vận chuyển âm khí thi pháp.

Định hồn kính bắn ra thần quang màu trắng bạc, trong chớp mắt đóng băng hồn thể nửa người nửa quỷ ngay tại chỗ, cùng lúc đó, Chu Dịch không chế huyết độn bay đến trước mặt Hắc Khô, dùng năm viên Càn Dương Hỏa Ly Châu nhét vào trong miệng đối phương.

Ầm!

Ly hỏa bay nhảy đầy trời, giống như một vùng pháo hoa không lồ nổ tung, Hắc Khô còn chẳng kịp kêu thảm mà đã hồn phi phách tán.

Là đàn ông không bao giờ quay đầu, Chu Dịch không chế độn quang bay ra xa mấy chục trượng.

Chương 162: Tiểu Tiệt Thiên Thuật.

Nửa tháng sau.

Đan Đỉnh Tông.

Ngoại Vụ điện.

Ô sư huynh nhìn thấy Chu Dịch, hai mắt tròn tròn: “Tôn sư đệ, không phải là người đã đồng quy vu tận với Hắc Khô rồi sao?”

Chu Dịch nói: “May mắn mà giữ được cái mạng.”

Kết quả trận chiến ở Khánh quốc đã được truyền về đây từ lâu rồi, đám đệ tử mai phục ở kinh thành không đợi được gì, đệ tử chân truyền Huyền Trụ chết trận, Tôn Hành đồng quy vu tận với Hắc Khô, Quỷ Vương tông chiếm cứ phường thị Đại Trạch.

Quỷ Vương tông cài mật thám vào trong Đan Đỉnh Tông, hiển nhiên Đan Đỉnh Tông cũng cài thám tử trong Quỷ Vương tông.

“Tôn sư huynh thật sự lợi hại!”

Ô Sóc đứng dậy đưa thẻ ngọc qua, nói: “Làm phiên sư huynh ghi chép lại quá trình, sau này sẽ được chỉnh sửa thành tài liệu, nếu như đồng môn gặp phải loại này thì cũng có thể tham khảo một chút.”

Chu Dịch hơi gật đầu, bảy phần thật ba phần giả miêu tả quá trình, đổ thừa quá trình giết chết đệ tử chân truyền Hắc Khô đều là nhờ vào may mắn.

Ô Sóc nói: “Sư huynh, vì Hắc Khô giết chết đệ tử chân truyền, công phá phường thị, hiện tại điểm công huân treo thưởng đã cao hơn ba mươi ba vạn, đã đưa hết vào trong lệnh bài, bất kỳ lúc nào cũng có thể sử dụng.”

Chu Dịch hỏi: “Nhiệm vụ tọa trấn có tính là đã hoàn thành hay không?”

“Sư huynh chờ một lát, ta xin chỉ thị của chương môn sư bá.”

Ô Sóc cũng không dám vọng động tự quyết định, phường thị đã bị đánh chiếm, thì nhiệm vụ tọa trấn tất nhiên là thất bại,

nhưng mà Chu Dịch có thể giết được Hắc Khô, có lẽ sẽ được sự chiếu cố của tông môn.

Thẻ ngọc truyền tin bay đi, rất nhanh đã có thẻ ngọc bay trở về, sau khi Ô Sóc xem nội dung thì thầm nói: “Quả nhiên”.

“Chương môn sư bá khen sư huynh trí dũng, cho phép lựa chọn một môn chân truyền bí thuật.”

Chu Dịch không hề do dự nói: “Ta chọn Tiểu Tiệt Thiên Thuật.”

Lần này lọt vào trận pháp do Hắc Khô bố trí, thực sự là Chu Dịch khó mà đề phòng được, sau này tu thành Tiểu Tiệt Thiên Thuật, mỗi lần ra ngoài đều phải tính quẻ hung cát, không bao giờ rơi vào bẫy nữa.

Chu Dịch lại đi đòi công pháp, ước chừng mất ba mươi hai vạn điểm công huân, có thể chọn lựa mười mấy môn truyền thừa.

Trang chân nhân phụ trách việc này, nhắc nhở nói: “Sư huynh có thể tấn chức chân truyền trước, rồi hãy đến đây để đòi công pháp của đệ tử chính thức, sẽ được ưu đãi năm mươi phần trăm giá.”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, thần thức nhanh chóng đảo qua danh sách, đòi hết tất cả lời pháp Trúc Cơ kỳ.

Bách Hoa Cốc.

Chu Dịch liên tục thanh trừ, ấn ký quý khí rốt cuộc cũng tan biến, đệ tử của Đan Đỉnh Tông trúng phải ấn ký truy tung loại này, có thể nhờ chân quân ra tay thanh trừ, an toàn mau lẹ mà không để lại tai họa ngầm, nhưng mà nếu như dựa pháp lực nhập thể rất có khả năng phát hiện ra thân thể của Chu Dịch dị thường.

Gần bốn trăm tuổi, sức sống chẳng khác nào người mười tám tuổi cả!

Cho dù là không có linh căn, nhưng tu vi lại đạt tới Trúc Cơ kỳ!

“Chân quân có lẽ sẽ dễ dàng loại trừ ấn ký, nhưng cũng không thể mạo hiểm.”

Chu Dịch lấy ra một thẻ ngọc công pháp, bên trong ghi chép đủ loại lời pháp.

Mười loại Ngũ Hành lời pháp, ngoài ba loại Ngũ Hành ra, thì còn có bốn loại lời pháp có liên quan, ước chừng đã bỏ ra bảy mươi hai vạn điểm công huân.

“Nếu không có ma đầu Hắc Khô, chừng này truyền thừa lời pháp, không biết phải mất bao nhiêu lâu mới tích góp được. Nhưng mà tuyệt đối không thể mạo hiểm nữa, binh hung chiến nguy, không phải bất cứ lúc nào cũng có may mắn đánh trả!”

Chu Dịch tay bắt pháp quyết, một đạo quỳ thủy âm lời bỏ về phía trước, tới gần vách tường khi đột nhiên rẽ hướng, chui ra khỏi cửa phòng đánh xuống Bách Hoa Cốc.

“Sau khi luyện thành vòng thứ hai của Luyện Linh thuật, pháp lực lại vững chắc thêm một phần, đã có thể không chế đường đi của lời pháp, tiến gần hơn một bước đến ngưng hình không chế! Thiên phú giữa người với người chênh lệch thật sự lớn, Giang sư huynh lĩnh ngộ trong mười năm, bản đạo lĩnh ngộ trăm năm khó khăn lắm mới có được tiến triển!”

“May mắn, bất kỳ loại pháp thuật nào cũng không thể thắng được sự mài mòn của thời gian!”

Sáng tạo ra một môn công pháp mới, có lẽ cần có linh quang, ngộ đạo, nhưng tu luyện thì phải làm theo từng bước.

Cho dù càng về sau tiến triển càng chậm, rồi cũng sẽ có một ngày có thể đạt đến đỉnh phong, đạt tới cảnh giới thuật pháp thông thần.

“Khi đó, ta cũng có thể dùng ba năm tia lời pháp đánh chết Trúc Cơ hậu kỳ không nhỉ?”

Chu Dịch vừa lòng thu hồi thẻ ngọc lời pháp, lại lấy ra một miếng thẻ ngọc, bên trong chính là nội dung Tiểu Tiệt Thiên Thuật.

“Thiên cơ giả, ngũ vận lục khí, vạn vật chi lý..... Nhờ pháp thánh nhân mà phụng thiên, xem thời mà dùng phù, ứng cơ mà hành sự, nên chưởng sinh sát, thành đại nghiệp..... Thấy thành bại chi đạo, biết sinh tử chi cơ.....”

Trong mấy tháng này, mỗi ngày đều đọc nó, Chu Dịch đã cực kì quen thuộc với Tiểu Tiệt Thiên Thuật.

“Chế phù theo bói, biết rõ thiên đạo, lấy ra một tia sinh cơ!”

Phù không phải là chỉ là phù chú đơn thuần, mai rùa, bát quái, la bàn, quẻ thăm vv đều có thể sử dụng để bói quẻ.

Thi triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật, căn cứ vào mức độ xa gần của việc cần bói toán mà tiêu hao tuổi thọ của mình, cuối cùng nhìn thấy thiên cơ, xu cát tị hung, miễn trừ tai kiếp.

“Bốc quẻ của một ngày sau tiêu hao tuổi thọ của một năm, bốc quẻ của mười ngày sau thì tiêu hao tuổi thọ của mười năm, bốc quẻ của trăm ngày về sau thì tiêu hao tuổi thọ của trăm năm..... Chẳng trách mà người ta nói môn pháp thuật này không mang lại lợi ích gì, cho dù có tu hành thành, cũng chỉ bốc quẻ tính hung cát vào những lúc cần thiết!”

“Một loại pháp thuật làm giảm thọ như vậy, trừ phi đối diện với sống chết, còn thì cũng chẳng ai sử dụng nó được!”

“Nhìn với một góc độ khác, Tiểu Tiệt Thiên Thuật dường như cũng ngang bằng với việc hiến tế, hy sinh tuổi thọ để đổi lấy thiên cơ, xu cát tị hung kéo dài tuổi thọ.....”

“Một ăn một uống, một tăng một giảm, kết hợp với nhau cũng chẳng có lợi gì?”

Chu Dịch tặc lưỡi ngạc nhiên, không biết mục đích của người sáng tạo ra Tiểu Tiệt Thiên Thuật là gì, cũng có thể là do pháp thuật này không hoàn chỉnh, cho nên mới tiêu hao nhiều tuổi thọ như vậy.

“Thử bói một quẻ!”

Chương 163: Tiểu Tiệt Thiên Thuật (2)

Hắn lấy ống thăm từ trong túi trữ vật, được chế tạo từ gỗ Đàn bình thường, bên trong ống thăm có chín chín tám mươi một linh thăm bằng ngọc thạch.

Nhẹ nhàng rung lắc, pháp lực vận chuyển theo chỉ dẫn của Tiểu Tiệt Thiên Thuật, rót vào trong ống thăm một năm tuổi thọ.

Xoẹt xoẹt! Xoẹt xoẹt.....

Linh thăm va vào nhau, một lát sau một lá thăm rơi trên mặt đất, lặng lẽ, không có bất kỳ biến hóa gì.

“Quẻ Trung, một ngày bình an!”

Mặt Chu Dịch lộ vẻ vui mừng, hắn không cầu may mắn hưng thịnh, bình an ổn định là tốt nhất.

“Xin thử mười ngày tới xem sao.”

Tiêu tốn mười năm tuổi thọ, linh thăm rơi xuống đất vẫn không thấy có biến hóa gì.

“Quẻ bói trăm ngày.”

Chu Dịch thi pháp lần thứ ba, hình dáng thoáng lão hóa lại trở về nguyên dạng, một cây linh thăm rơi trên mặt đất, lạch cạch một tiếng vỡ thành ba khúc.

“Thăm hạ hạ? Đây là kiếp nạn huyết quang!”

Tất cả linh thăm đều để trống không có chữ, căn cứ vào biến hóa khi nó rơi xuống đất mà phán đoán hung cát, thăm thượng thì sẽ xuất hiện lên thiên cơ linh văn, thăm thượng thì mọi việc đều ổn, thăm trung thì không có biến hóa gì, thăm hạ đứt làm hai nửa, thăm hạ hạ thì đứt làm ba đoạn.

Đại hung hiện ra, huyết quang tai ương!

“Trong vòng trăm này sẽ có tử kiếp, theo kế hoạch vốn có của ta, thì sẽ bế quan tiềm tu mười mấy năm trong Đan Đỉnh Tông.....”

“Đan Đỉnh Tông có bảo vật trấn giáo, dưới quạt Thần Hỏa thì vạn vật đều bị tiêu diệt, tà ma ngoại đạo trong thời gian ngắn không thể tắt công vào trong này. Cho nên, nguy hiểm đến từ bên trong, Kim Đan chân quân? Nguyên Anh lão tổ?”

“Ta luôn cẩn thận khiêm tốn trong tông môn, không đấu pháp, không tranh công, điều duy nhất đáng chú ý chính là giết chết Hắc Khô ma đầu.”

“Có lẽ bởi vì việc này, đã làm cho chân quân chú ý, sau đó phát hiện ra sự khác thường của ta?”

“Đương nhiên, cũng có thể là trời giáng thiên thạch, san bằng Đan Đỉnh Tông.....”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, hóa thành độn quang bay về phía Ngoại Vụ điện.

Quẻ bói trong vòng mười ngày còn coi như bình an, nhưng mà Chu Dịch cũng không muốn ngồi chờ, tránh cho lại xuất hiện điều gì ngoài ý muốn nữa.

Tiểu Tiệt Thiên Thuật cũng không phải là vạn năng, vốn dĩ chỉ tính toán thiên cơ một cách mơ hồ, sẽ bị ảnh hưởng bởi sức mạnh của nơi sinh ra tai kiếp, kết quả lại càng thêm mơ hồ không rõ, thậm chí sẽ xuất hiện tình huống thiên cơ hỗn loạn, quẻ bói bị sai.

Người tu tiên vốn chính là thuận, nghịch theo thiên đạo, Nguyên Anh lão tổ tâm huyết dâng trào, trong lòng hơi dao động, là có thể thuận theo hoặc phá hư thiên cơ.

“Tu Tiên giới đúng là nguy hiểm trùng trùng, thực lực không đủ, rồi cũng sẽ có một ngày sẽ thân tử đạo tiêu!”

Chu Dịch mới tu hành được hơn ba trăm năm hơn, đã có ba lần gặp phải tử kiếp ở bên ngoài, còn âm thầm trốn tránh được không biết bao nhiêu lần, nếu như sống thêm ngàn năm, vạn năm, có thể nói là chông gai nhiều vô số, nguy cơ tứ phía.

.....

Một tháng sau.

Chương môn Đan Dương Tử của Đan Đỉnh Tông bế quan viên mãn, pháp lực lại có sự tinh tiến.

“Mấy ngày trước nghe nói là có một đệ tử Trúc Cơ sơ kỳ đánh chết Giả Đan, rất có khí phách như bần đạo năm xưa. Xem xét thủ tư chất, chỉ cần không có gì đáng ngại, thì sẽ nhận làm đệ tử thứ mười một!”

Đan Dương Tử lấy ra một tấm lụa vàng, ý niệm khẽ động.

Cái tên Tôn Hành hiện lên trên mặt tấm lụa, rồi theo sau đó là những dòng chữ viết, ghi chép kỹ càng tỉ mỉ tu vi lai lịch, thành tích trong tông môn.

“Đại kiếp nạn đến thì không hoảng, đệ tử chất vấn thì không bực, ngược lại còn để lại một quyển lời pháp tinh nghĩa, trợ giúp cho đệ tử trừ ma vệ đạo!”

“Thú vị thú vị!”

“Tâm tính như vậy, cho dù là Tứ linh căn cũng có hi vọng Kết Đan, đáng làm đệ tử của bần đạo!”

Đan Dương Tử càng thêm cảm thấy hứng thú với Tôn Hành, dưới chân đằng mây bay lên không.

Thuật phi hành của chân quân huyền diệu phi phàm, trong chốc lát đã băng qua trăm dặm, mây đáp xuống giữa Bách Hoa Cốc.

Đan Dương Tử dùng thần thức đảo qua, phát hiện trong động phủ không có một bóng người.

“Ra ngoài rồi sao?”

Đợi hơn nửa ngày, đến khi màn đêm buông xuống vẫn không thấy Tôn Hành trở về.

Đan Dương Tử nhíu mày, dùng thẻ ngọc đưa tin đến Ngoại Vụ điện, dò hỏi Ô Sóc có biết hành tung của Tôn Hành hay không.

Một lát sau.

Thẻ ngọc đưa tin trả lời: Tôn Hành nhận ngoại vụ trừ ma, đã rời khỏi đây hơn một tháng, bởi vì đệ tử Ngoại Vụ điện lười biếng, nên chưa ghi chép chuyện này vào sổ sách.

“Vậy thì đợi hần trở về, rồi nhận làm đệ tử vậy.”

Đan Dương Tử đáp mây bay rời đi, có như thế nào cũng không thể ngờ được, đến khi tuổi thọ cạn hết vẫn không gặp được

người.

.....

Còn bên kia.

Chu Dịch nhận ngoại vụ trừ ma, không chế độ quang trở lại Lạc Thủy.

Lại lần nữa thi triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật, trong vòng trăm ngày bình an, hiển nhiên đã vượt qua được huyết quang tai ương.

“Quả nhiên là xuất phát từ nội bộ Đan Đỉnh Tông.”

Chu Dịch tiến vào hang động linh địa, âm thầm quan sát tu sĩ Hạ gia mấy ngày, không có phát hiện bất kỳ điều gì khác thường.

Vân Châu của Khánh quốc đã thành địa bàn của Quỷ Vương tông, không ngừng chém giết đệ tử của Đan Đỉnh Tông, mà lực lượng đấu pháp chính đã không còn là tán tu, tu sĩ Hạ gia trốn trong linh địa không dám đi ra ngoài, sợ trở thành bia đỡ đạn của thành hai tông.

Bên trong trận pháp.

Hai ngôi nhà đá cổ xưa, bốn năm mẫu được điền, đơn giản cổ xưa.

Ở mảnh đất trống trước căn nhà đá, Quy thừa tướng đang cầu xin hai con thú Ứng, Hồ ăn thêm chút Linh Sâm trăm năm, nếu không thì không thể bồi bổ lại số tinh huyết đã tiêu hao.

“Kim gia, ngài ăn một miếng đi!”

“Hắc gia, ta đã nấu Linh Sâm với cháo thịt, ném thử đi!”

Lông chim trên mình con Ứng yêu đã biến thành màu vàng kim hơn phân nửa, lạnh mắt liếc mắt nhìn Quy thừa tướng, chỉ cảm thấy nó ồn ào vô cùng, đôi cánh quét qua đã thổi cho nó ngã trên mặt đất.

Toàn thân Hồ yêu đen nhánh không hề có màu sắc khác, nhìn thấy Quy thừa tướng nằm chổng vó, còn nghịch ngợm đẩy thêm một cái.

Mai rùa xoay nhanh như sắp bay lên, hồi lâu mới chậm rãi
dừng lại, cặp mắt như hạt đậu xanh của Quy thừa tướng vẫn
đang xoay tròn, thần chí đã sắp mơ hồ, suy nhược.

Chương 164: Rùa cật thế chủ.

P/s: Xin lỗi các đạo hữu, ở chương 160 bọn mình đăng nhầm, đã sửa lại ạ, cảm ơn đạo hữu Luân Hồi Tán Nhân đã báo cáo. Cảm phiền các đạo hữu coi lại chương 160 161 162 163 nha

—

“Nhóc con nhà ngươi đúng là vô dụng, đã được dùng Linh Sâm trăm năm từ lâu, vậy mà để cho Ưng Hồ vượt cả tu vi.”

Chu Dịch hiện hình, đá một cái giúp Quy thừa tướng lật lại mai rùa.

“Tiên trưởng ngài đã trở lại rồi, hai đứa nó.....”

Quy thừa tướng đang muốn mách lẻo, cảm ứng được vô số luồng sát khí, chuyển giọng nói: “Tư chất của ta hơi kém, nhưng mà tuổi thọ dài lâu, dễ dàng sống đến tám trăm đến một ngàn năm, sau này nhất định sẽ trở thành Yêu Vương!”

“Không tồi.”

Chu Dịch khen ngợi gật đầu, lúc trước khi thu nhận Quy thừa tướng, là vì thấy được hình bóng của mình trên người của nó.

Còn như con bò vàng, Kim Ưng, Hắc Hồ đều có huyết mạch dị chủng, huyết mạch dần dần hiện hóa lột xác, thực lực cũng sẽ tăng theo vượt xa những Yêu tộc bình thường, cũng giống như Thiên linh căn, dị linh căn của tu sĩ Nhân tộc.

Quy thừa tướng còn là một con yêu thú bình thường nhất, may mắn ăn được linh thảo mới sinh ra linh trí, tu hành gian nan chậm chạp, lúc trước bị xà yêu sai sử, hiện tại lại bị Ưng Hồ chèn ép, như là đám tán tu cỡ đại.

Chu Dịch nhìn về phía Ưng Hồ, nói: “Bồn tọa bế quan tiềm tu, tinh huyết không thể ngưng, nếu không thì sẽ hút cạn tinh huyết rồi đổi linh thú khác.”

Két! Gào!

Kim Ưng liên tục gật đầu, Hắc Hồ nằm trên mặt đất, cái đầu to như một con mèo cố gắng nặn ra một nụ cười.

Rồi sau đó.

Chu Dịch lấy tinh huyết đã được để dành trước đó, lặn sâu xuống phía dưới linh địa hơn trăm trượng, kiến tạo một thạch thất bế quan tiềm tu.

“Tán công đồng thời tu hành Ứng Biến, độn tốc lại tăng tiến hơn nữa, phối hợp với Nhiên Huyết độn pháp, Kim Đan chân quân cũng không làm gì được ta!”

Lần đầu tiên đột phá Trúc Cơ, Chu Dịch dùng đến mười hai viên Trúc Cơ đan, sau này khi đột phá Trúc Cơ thì lần lượt dùng mười viên, bảy viên và bốn viên, nguyên nhân trong đó là vì Luyện Linh quyết, Ngưng Thần quyết và kinh nghiệm tu hành, mà phần lớn là vì pháp lực biến hóa.

Pháp lực sau khi trùng tu càng thêm ngưng thật, càng dễ dàng chuyển hóa từ thể khí sang thể dịch, nên tất nhiên là dễ dàng đột phá Trúc Cơ hơn.

“Trong điện tịch có ghi lại, Thiên linh căn trước khi đạt đến cảnh giới Kết Đan thì sẽ không có bình cảnh, sau khi Luyện Khí viên mãn sẽ tự động ngưng tụ đạo cơ. Khi Kết Đan thì có nhiều hơn ba phần hy vọng so với người khác, cho nên mới được tông môn coi trọng!”

Kim Đan chân quân là trụ cột vững chắc của tông môn, Trúc Cơ chân nhân không thể sánh bằng.

Nghe đồn Đan Đình Tông có hơn mười đệ tử có Thiên linh căn, vẫn luôn tiềm tu ở Thần Hỏa Phong, được lão tổ giảng kinh giải thích những thắc mắc, cũng không tham dự tỉ thí nhỏ hay lớn.

“Kết Đan khó khăn, tự hành Trúc Cơ thì tăng thêm ba phần hi vọng, tuyệt không thể bỏ lỡ.”

Nếu như Chu Dịch không chắc chắn trăm phần trăm Kết Đan, thà rằng bị mắc lại ở Trúc Cơ kỳ còn hơn, cho nên mỗi một phần khả năng tăng thêm đều rất đáng quý trọng.

Chuyện đầu tiên khi bế quan là.

Giảm thọ trăm năm, bói cát hung trong trăm ngày, đều bình an.

.....

Hai mươi năm sau.

Đạo cơ rốt cuộc đã tự động biến mất, Chu Dịch phân tán pháp lực, trở lại linh địa tu hành Thổ Nguyên công.

.....

Chớp mắt một cái mà đã qua ba mươi năm.

Cung điện Hạ gia.

Hạ Đông từ từ già đi, đang ngồi ở ghế thái sư phẩm trà.

Trong điện có tất cả mười tu sĩ, mấy năm nay Hạ gia vô cùng may mắn, dưới phạm tục liên tục xuất hiện bảy tộc nhân có linh căn.

“Đông thúc, đã hơn bốn mươi năm rồi, vẫn còn phải tiếp tục chờ đợi nữa hay sao?” Hạ Chính đã biến thành một đại thúc trung niên, sau hơn mười năm tiềm tu, là một trong hai cao thủ Luyện Khí hậu kỳ trong tộc.

“Bây giờ mới qua bao lâu chứ? Còn chưa đến bốn mươi năm mà thôi.”

Động tác của Hạ Đông nhẹ nhàng tự nhiên, nếu như ở phạm tục thì được gọi là đại sư trà đạo, nói: “Trúc Cơ kỳ có tuổi thọ hai trăm năm, nào có dễ dàng gì tiêu hao hết được chứ, phải biết kiên nhẫn.”

“Nếu như người kia không bá nhập Đan Đỉnh Tông, hiển nhiên là tư chất bình thường, may mắn nên mới đột phá Trúc Cơ.”

Hạ Chính phân tích nói: “Cho nên ta phỏng đoán tư chất của hắn phải là có ba bốn linh căn, rồi lại xét đến dáng vẻ già nua kia nữa, cũng phải sống đến ba bốn phần tuổi thọ của tu sĩ Trúc Cơ rồi, bây giờ đã ba mươi năm không hiện thân, rất có khả năng là đã tọa hóa.”

“Chỉ là khả năng thôi! Huống hồ gì cái gọi là linh căn thấp kém, cũng chỉ là suy đoán mà thôi.”

Hạ Đông trầm giọng nói: “Đường lão cho phép chúng ta sống nhờ vào linh địa, đã là ân đức to lớn, những tán tu ở bên ngoài sống cuộc sống như thế nào, các ngươi hẳn là biết rõ?”

Đan Đỉnh Tông một mình chống lại cả Thiên Ma tông, Quỷ Vương tông, trong vòng ba mươi năm càn đánh càn hăng,

một lượng lớn Trúc Cơ chân nhân tham chiến, đệ tử Luyện Khí kỳ bước theo vết xe đổ của tán tu, trở thành bia đỡ đạn của những trận đấu pháp chém giết.

Cứ cách một thời gian thì sẽ có thêm đệ tử chân truyền ngã xuống.

Tán tu co đầu rút cổ ở phạm tục, có thu liễm khí tức đến mức nào, thì khi bị thần thức đảo qua, pháp lực, linh khí dao động cũng như ngọn đèn sáng trong đêm tối.

Ma đạo yêu nhân bắt tán tu, tế luyện bí thuật bảo vật, tu sĩ chính đạo lấy cớ nhiều loạn phạm tục, mật thám ma đạo, đấu kiếm chính thức còn chưa bắt đầu, hai bên đều ngầm hiểu với nhau là cùng diệt trừ tai hoạ ngầm.

Hạ gia có thể trong hoàn cảnh như vậy, duy trì được sự gia tăng tu sĩ trong tộc, chỉ có thể nói là do giữ kín được linh địa Lạc Thủy.

“Đông thúc dạy rất phải.”

Hạ Chính bắt đầu nói: “Hiện giờ trong tộc có nhiều tu sĩ, cần thêm nhiều linh gạo, linh dược, một mình Đường lão chiếm hơn phân nửa linh địa mà cũng dùng không hết. Chúng ta đồng ý trả địa tô, dựa theo giá cả như trong Đan Đỉnh Tông, vậy chẳng phải là hợp tác cùng có lợi hay sao?”

“Nói có lý.”

Hạ Đông trầm ngâm một lát, nói: “Người đi hỏi Quy thừa tướng, có thể thuê thêm hai mẫu linh điền hay không, nếu như không được thì thôi vậy, nhớ phải khách khí với người ta.”

Hạ Chính khom người lĩnh mệnh, hẳn cũng không phải là kẻ ngu xuẩn, cũng sẽ không dám mạo phạm Trúc Cơ chân nhân.

“Đông thúc yên tâm.”

Chương 165: Rùa cật thế chủ (2)

Bên ngoài trận pháp.

Hạ Chính truyền đi ngọc bội đưa tin, đợi ước chừng một canh giờ, gần như là sắp hết kiên nhẫn.

Quy thừa tướng mới bước ra khỏi trận pháp, mặt đen thui, nhú mảy, trên mai rùa của hắn có dọc mười ô vuông, ngang chín ô vuông, nổi giận đùng đùng hỏi.

“Chuyện gì?”

Hạ Chính cảm thấy ngạc nhiên, nhưng mà vẫn cười nói: “Vãn bối tới thương lượng cùng Quy thừa tướng, có thể thuê thêm hai mẫu linh điền không?”

“Không thể!”

Quy thừa tướng trực tiếp cự tuyệt, xoay người trở về.

Hạ Chính vội vàng ngăn cản, nói: “Hạ gia đồng ý nộp địa tô, dựa theo giá cả của Đan Đỉnh Tông, Đường lão kiếm được linh thạch miễn phí, không phải vậy sao?”

“Miễn phí?”

Quy thừa tướng liếc mắt một cái, nói: “Linh điền ở bên ngoài kia cũng là sở hữu của tiên trưởng, muốn thuê thêm thì nộp bù địa tô của mấy mẫu kia trước đi.”

“Quy tiên bối dạy rất phải.”

Hạ Chính vội vàng cười làm lành, lại không dám cản đường nữa.

.....

Trở lại cung điện.

Về mặt Hạ Chính âm trầm, bẩm báo những chuyện vừa xảy ra với Hạ Đông.

Những cũng không thêm mắm thêm muối, chỉ thuật lại từng câu từng chữ, đợi đến khi nghe đến câu “Nộp bù địa tô trước kia”, tu sĩ Hạ gia lập tức ồ lên.

“Con rùa kia đúng là không ra gì, làm sao có thể như vậy?”

“Nghe nói tu hành hơn hai trăm năm, vẫn là một tiểu yêu Luyện Khí kỳ, đổi lại là con heo thì cũng luyện thành đại yêu rồi.”

“Rùa cây thế chủ!”

“Linh điện ở bên ngoài này, chúng ta cũng đã canh tác qua hai thế hệ rồi!”

“.....”

Sau khi Quỷ Vương tông chiếm đóng phường thị Đại Trạch, thì nguồn thu hoạch linh vật của tu sĩ Hạ gia, có hơn chín phần là đến từ linh điện. Cho dù như vậy, cung cấp nuôi dưỡng mười một tu sĩ cũng rất căng thẳng, nếu còn nộp thêm địa tô thì làm sao đủ để tu hành!

Chuyện liên quan đến tương lai, từ ‘Quy tiền bối’ đã biến thành ‘con rùa kia’!

“Khụ khụ!”

Hạ Đông ho khan hai tiếng, không nhanh không chậm phẩm trà.

“Cả đám sốt ruột cái gì chứ? Đường lão ở bên ngoài không có tộc nhân, cũng không nhận đệ tử, đợi đến trăm năm sau, chẳng phải linh địa này đều là của chúng ta hay sao?”

Hạ Đông hiện giờ trăm hai mươi tuổi, có thể nói là đã nếm trải hết ngọt bùi cay đắng của cuộc đời.

Trước đây khi Hạ lão tổ còn khỏe mạnh, uy danh của Thanh Phong sơn hiển hách, hoàng thất Cảnh quốc gặp Hạ Chính đều đến cung kính xưng là tiên sư.

Đến lúc tuổi trung niên thì gia đạo sa sút, rồi sau đó tổ địa bị phá hủy, lưu lạc dị quốc dãi dầu sương gió, hiện giờ Hạ gia từ từ hưng thịnh trở lại, lợi ngược dòng trong loạn thế.

“Hồi tưởng lại hơn trăm năm qua, mới hiểu được sức mạnh to lớn của thời gian, có thể xói mòn hết tất cả những chênh lệch. Năm xưa đã từng nhìn thấy không ít thiên kiêu, lão phu không thể sánh bằng họ, hiện tại chẳng còn mấy người còn sống.”

Hạ Đông nói: “Cũng giống như động phủ này, chúng ta không thể nào chọc giận Đường lão, chỉ có thể chậm rãi chờ đợi!”

Hạ Chính nhắc nhở nói: “Đông thúc, tuổi thọ của ngài cũng không còn nhiều lắm.”

“Lão phu đã chết thì đã sao?”

Hạ Đông nói: “Thọ nguyên của chân nhân lâu dài, nhưng cũng không thể so sánh với gia tộc. Thế hệ tiếp theo còn có người, thế hệ sau nữa thì còn có bọn họ, đời đời truyền thừa không dứt, nhưng mà tuổi thọ của chân nhân thì hữu hạn, còn sợ không đợi được hay sao?”

Hạ Chính còn muốn nói nữa, Hạ Đông phát tay ngăn cản.

“Đường lão có thể từ tán tu mà đột phá đến Trúc Cơ, tất nhiên có chỗ hơn người!”

Hạ Đông nhắc nhở nói: “Ví dụ như là biết cách kéo dài tuổi thọ? Hoặc là có linh vật kéo dài tuổi thọ? Hoặc vốn dĩ không phải là đáng vẽ mà chúng ta vẫn nhìn thấy? Thay vì mạo hiểm một lần, không bằng chờ đợi hai trăm năm, mới có thể nắm chắc thắng lợi!”

Tộc nhân Hạ gia nghe vậy, sôi nổi gật đầu nói phải.

.....

Mười năm sau.

Cung điện Hạ gia.

Hạ Đông suy yếu nằm ở trên giường, tóc đã trọc hơn phân nửa, trên người phát ra tử khí nồng đậm.

Tu sĩ Hạ gia khom người đứng ở mép giường, người đứng đầu là Hạ Chính, hai bên thái dương đã có tóc bạc.

“Gọi các người đến đây, là có nói mấy câu muốn dặn dò.”

Hạ Đông hấp hối, giọng nói như ruồi muỗi, nói: “Lão phu sống một trăm ba mươi năm, còn lâu hơn so với rất nhiều chân nhân khác, đã không còn tiếc nuối gì nữa, điều duy nhất không yên lòng chính là gia tộc.....”

Tu sĩ hiểu rất rõ về thân thể của mình, Hạ Đông biết được thọ mệnh của mình sắp cạn, đây là lẽ trời, đan dược đã không còn

tác dụng nữa rồi.

“Hạ Chính tính tình nóng nảy, cả đời chưa từng vấp ngã, gặp chuyện thích tranh giành, khó lòng kể thừa trách nhiệm chèo chống gia tộc.”

Hạ Chính nghe vậy mặt lộ vẻ không cam lòng, nhưng không dám lên tiếng phản bác, Hạ Đông chấp chưởng gia tộc năm sáu mươi năm, danh vọng và công đức của hắn không ai có thể sánh bằng.

“Hạ Tư, lại đây.”

Hạ Đông gọi một người thanh niên đến bên cạnh, nói: “Sau khi lão phu chết đi, vị trí tộc trưởng truyền lại cho ngươi, nhớ phải cẩn thận, đừng chỉ vì lợi ích trước mắt.”

“Thái gia gia yên tâm, tôn nhi nhớ rồi.”

Hạ Tư đã hơn ba mươi tuổi, nhưng vì tu hành tiên đạo nên khiến hắn có vẻ trẻ trung.

“Đợi đến khi Hạ gia một lần nữa có được linh địa, nhớ thấp cho lão phu..... cây hương.....”

Giọng nói của Hạ Đông càng lúc càng suy yếu, khí tức chậm rãi tán biến, cuối cùng hít hơi thở cuối cùng.

Thời gian trôi mau, mười chín năm trôi qua nhanh như chớp.

Trong trận pháp.

Chu Dịch thi triển thổ độn, từ căn phòng tán công dưới lòng đất trở lại thạch thất bế quan trong linh địa.

Lần thứ năm tán công ước chừng mất hai mươi tám năm, nhờ vào kinh nghiệm đẩy nhanh việc tán công của trước đây, nếu không thì đạo cơ được xây dựng vững chắc, ba bốn mấy chục năm cũng chưa chắc đã làm được.

Một năm sau khi tán công, Xích Diễm quyết đã đạt tới ba tầng luyện khí, tốc độ tu hành có thể nói là nhanh như bay.

“Lần trước chỉ dùng một viên Trúc Cơ đan, lần này hắn là có thể tự hành Trúc Cơ, nhưng mà cũng phải dùng Trúc Cơ đan để bảo vệ đan điền, đề phòng xuất hiện những chuyện ngoài ý muốn.”

Chu Dịch dùng thần thức bao phủ khắp phạm vi một trăm trượng, nhìn không sót bất kỳ thứ gì ở bên ngoài.

Nhóc con Linh Sâm đang ngủ say, đã hoàn toàn khôi phục hình người cao ba thước.

Chương 166: Tự Hành trúc cơ.

Quy thừa tướng đang nấu com, một Yêu Tộc thuần túy có thuộc tính Thủy, dưới sự chèn ép của Ứng Hổ và thức ăn, đã sử dụng hỏa pháp hành thạo.

Kim Ứng xây tổ trên đỉnh hang động, đứng trên cao nhìn xuống, kiêu ngạo hơn tất cả.

Hắc Hổ thì đùa giỡn vui vẻ trong dục điền, móng vuốt của Hổ vồ trái rồi lại vồ phải, muốn cuoir lên đầu Huyết Đằng Yêu.

“Huyết Đằng Yêu càng ngày càng thông minh, có lẽ có thể sinh ra ý thức. Hắc Hổ lại càng thêm vụng về, đừng nói là so sánh với Kim Ứng, còn chẳng bằng cả một cây thực vật nữa.”

Chu Dịch suy nghĩ đến đây thì trong lòng xuất hiện sự do dự, có nên dùng Hắc Hổ để tu hành Chân Long Cửu Biến không.

Trải qua hơn sáu mươi năm khổ tu, tiêu hao vô số tinh huyết Kim Ứng, rốt cuộc cũng đã tu luyện Ứng biến đến đại thành, bước tiếp theo chính là Hổ biến.

“Theo lý thuyết thì sẽ không bị nó ảnh hưởng, nhưng ai biết đâu? Ngờ ngờ còn nguy hiểm hơn cả yếu đuối!”

Chu Dịch lại dùng thần thức đảo qua, nhìn thấy dáng vẻ Hắc Hổ đùa Huyết Đằng Yêu xuống mà cười ngây ngô, lập tức hạ quyết tâm, tạm thời không tu hành Hổ biến.

“Ngưu biến tăng lực, Ứng biến tăng tốc, Hổ biến tăng sát, ta cũng không đấu pháp với người ta, đợi thêm một thời gian nữa kiếm một con Hổ yêu thông minh hơn rồi tu hành. Điều quan trọng trước mắt là khôi phục tu vi, rồi thử nghiệm tự hành Trúc Cơ!”

Theo thói quen lấy ống thăm ra, lắc lư vài cái.

Linh thăm an ổn rơi xuống đất.

“An toàn vô ưu!”

.....

Chín năm sau.

Chu Dịch đạt tới Luyện Khí viên mãn, pháp lực trong đan điền đặc sền sệt như thể dịch.

“Cho dù không có đan dược thuộc tính Hỏa, linh địa Lạc Thủy còn là thuộc tính Thủy, gần mười năm mà đã đạt tới tầng chín Luyện Khí. Tốc độ tu hành như vậy chỉ sợ chỉ có Thiên linh căn mới có thể sánh bằng!”

“Trước sau trải qua năm lần trùng tu, tích lũy hơn một trăm năm mươi năm, mới có được như ngày hôm nay!”

Chu Dịch rũ mắt nhìn xuống, dường như lãnh ngộ được điều gì đó, thiên tư trác tuyệt gì gì đó chẳng qua là tích lũy, căn cơ mà thôi.

Lấy ra một viên Trúc Cơ đan uống vào, vào miệng là tan, được lực bao phủ đan điền sẽ làm liền những vết nứt bất kỳ lúc nào.

Pháp lực trong đan điền đặc sền sệt, được Chu Dịch dẫn đường bắt đầu ngưng tụ thành thể dịch, quá trình này đầy thuận lợi, đan điền hoàn toàn không chịu bất kỳ tổn thương nào, tự nhiên đột phá Trúc Cơ kỳ.

Chu Dịch không xuất quan, mà là chuyển sang tu Ngũ Linh Chân Kinh.

Nửa tháng sau.

Thành công chuyển đổi pháp lực, Chu Dịch thử nghiệm tu hành, phát hiện linh khí thiên địa cuồn cuộn kéo đến.

“Tốc độ tu hành như vậy còn nhanh hơn gấp hai lần trước đây!”

.....

Cùng lúc đó.

Bên ngoài trận pháp.

Quy thừa tướng đứng khoanh tay, dùng ánh mắt khinh thường nhìn đám người Hạ gia.

“Chưa được sự cho phép của tiên trưởng, bất kỳ kẻ nào cũng không được tiến vào bên trong!”

“Bần đạo sắp hết tuổi thọ rồi, trước khi lâm chung muốn từ biệt Đường lão một tiếng.”

Hạ Chính với mái tóc trắng xoá, pháp lực đã đến Luyện Khí viên mãn, còn cao hơn quy yếu một bậc, nói: “Quy tiền bối, ta nể ngươi lớn tuổi, nên mới bằng lòng gọi ngươi một tiếng tiền bối, đừng có mà không biết điều?”

“Làm sao? Muốn xông vào chắc?”

Quy thừa tướng lạnh lùng nói: “Nhà ta không chế trận pháp linh địa, dám can đảm vi phạm quy chế, nhất định sẽ khiến cho đám các ngươi hồn phi phách tán!”

Mười mấy năm qua, tu sĩ Hạ gia luôn kiếm đủ các loại lý do, ý đồ muốn cầu kiến Chu Dịch, xác nhận thử là rốt cuộc người còn sống hay đã chết rồi. Cho dù Quy thừa tướng lười dlay đưa với bọn họ, động một chút là sẽ lấy trậnbản ra uy hiếp, thì bọn họ sẽ ngoan ngoãn rút lui.

Nhưng lần này lại không giống vậy, sắc mặt của Hạ Chính rất đặc sắc, từ trên cao nhìn xuống nói.

“Quy tiền bối, ngươi có thể thử xem!”

Quy thừa tướng nhíu mày, nó cũng không nhường tu sĩ Hạ gia, lập tức thúc giục trậnbản.

Tám cây kim trụ dâng lên từ dưới lòng đất, Đại Nhật Thần Hỏa chậm rãi ngưng tụ, mắt thấy nó sắp rơi xuống, nhưng trong nháy mắt lại tan thành mây khói.

“Áy? Sao lại thế này?”

Quy thừa tướng cũng chưa phải đến mức sợ hãi, trong mắt nó thì đám người Hạ gia chỉ là những tên hề nhay nhót mà thôi.

Hạ Chính chỉ một lão giả đứng sau lưng mình, giới thiệu nói: “Vị này chính là khách khanh của Hạ gia, Chung trưởng lão, trùng hợp là người ta lại tinh thông Bát Môn Tỏa Kim trậnbản, mất hơn mười năm, cuối cùng cũng đã phá giải được trậnbản pháp.”

Chung trưởng lão nói: “Trận này là tổ truyền của bản đạo, đang muốn thỉnh giáo Đường chân nhân làm sao mà có được nó?”

Quy thừa tướng đang định chầm chọc vài tiếng, bên tai truyền đến giọng nói của Chu Dịch.

“Để cho bọn họ tiến vào!”

Một giọng nói truyền vào trong tai Quy thừa tướng, bình tĩnh, lạnh lùng, tựa hồ như không hề có bất kỳ sự giận dữ nào.

Quy thừa tướng cũng một người thú vị, nghe thấy vậy không hề mừng rỡ mà ngược lại còn giật mình, sợ hãi đưa mắt nhìn Hạ Chính một cái, xoay người chạy vào bên trong trận pháp.

Hạ Chính thấy vậy, không nhin được mà vui mừng ra mặt.

“Nhờ Chung trưởng lão phá trận, chúng ta đi bái tế Đường chân nhân!”

Hơn sáu mươi năm không thấy bóng người, Hạ Chính sớm đã cho rằng Chu Dịch đã thân tử đạo tiêu, linh địa Lạc Thủy nên thuộc về Hạ gia từ lâu rồi.

Chu Dịch cảm nhận được Bát Môn Tỏa Kim trận khởi động, lập tức kết thúc việc bế quan tu hành.

Thần thức đảo qua phía bên ngoài trận pháp, đáng vẻ hùng hổ dọa người của Hạ Chính rơi vào trong mắt hắn, lấy ống thăm ra.

“Bói một quẻ, quyết định sinh tử của ngươi!”

Linh thăm nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Thăm trung.

Chu Dịch thi triển Hóa Hình quyết, biến thành ông già tóc trắng da đồi mồi, thân hình khô gầy, hai mắt vẫn đục, phẳng phất như một giầy tiếp theo sẽ thân tử đạo tiêu.

Ước chừng một canh giờ.

Chung trưởng lão phá vỡ tầng bên trong của trận pháp, Hạ Chính dẫn theo sáu gã tu sĩ, trật tự đi vào bên trong.

Hạ Chính kinh ngạc cảm thán nói: “Linh khí nồng đậm như vậy sao?”

Chung trưởng khá là hiểu biết nói: “Đây là tác dụng của Tự Linh Trận, tập trung hơn bảy phần linh khí của linh địa về đây.”

“Hừ!”

Hạ Chính hừ lạnh một tiếng: “Đường chân nhân năm đó nói gì mà, chia một nửa linh địa cho Hạ gia, nhưng bản thân hắn lại độc chiếm bảy phần linh khí.....”

Lời còn chưa dứt, một giọng nói già nua du dương truyền đến.

“Bổn tọa nói câu đó khi nào?”

Chương 167: Biên Giới Vân Châu.

Mặt mày Hạ Chính biến sắc, ngẩng đầu nhìn về phía trước, một lão giả mặc đạo bào xanh đen đang ngồi ngay ngắn.

“Đường lão.....”

Đám người Chung trường lão hoàn hồn lại, sợ tới mức liên tục lùi lại, lại nghe thấy đằng sau lưng truyền đến một tiếng Hổ rống.

Gào!

Đỉnh tai nhức óc, Hắc Hổ chậm rãi bước ra từ chỗ tối, thần sắc lạnh băng hung tàn, liếm môi nhìn đám tu sĩ Hạ gia.

“Đại yêu..... Đường lão tha mạng.”

Hạ Chính run rẩy, bịch một tiếng quỳ xuống mặt đất, dập đầu bịch bịch: “Mấy chục năm rồi, vẫn bối không nhìn thấy Đường lão, lo sợ đã xảy ra chuyện gì, mới tự tiện đi vào thăm hỏi.”

Chu Dịch lười tức giận chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy, vẫy tay một cái hơn mười tia sấm sét giáng xuống, tất cả tu sĩ Hạ gia hóa thành tro bụi.

Chỉ còn sót lại một mình Hạ Chính, phát tay bắt lấy hắc, cường ép sử dụng sưu hồn thuật tra tìm ký ức.

“Ba mươi năm trước, hai vị Kim Đan đấu pháp bên cạnh phường thị Đại Trạch, một chính một tà, cuối cùng bất phân thắng bại.....”

“Sau này thường xuyên có Kim Đan đấu pháp, động một chút là sinh linh trong vòng trăm dặm đều bị diệt sạch.....”

“Nghe đồn, Quỷ Vương tông bị Linh Kiếm Tông Thanh Châu đánh lén, bị kẹp trong Đan Đỉnh Tông hai mặt thụ địch.....”

Ký ức của Hạ Chính đứt quãng, bởi vì không dám thường xuyên đi ra ngoài tìm hiểu tin tức, không nắm rõ thế cục ở Vân Châu. Ba tin tức này đều là do người Hạ gia nhiều lần tìm hiểu được, độ chính xác chắc là không thấp.

“Vân Châu không thể ở lại được nữa rồi!”

Chu Dịch nhìn về phía Chung trưởng lão đang run run rẩy rẩy, hỏi: “Người học được trận pháp này từ đâu?”

Chung trưởng lão vội vàng lấy ra một miếng thẻ ngọc, khẩn cầu nói: “Vãn bối là Chung Dịch, trận pháp, tinh túy gia truyền của mười mấy đời đều ở chỗ này. Xin chân nhân tha mạng, ta chỉ bị kẻ tiểu nhân che mắt mà thôi!”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, trong ngọc bội là vô số cảm ngộ về trận pháp, sau mỗi một cảm ngộ đều có ghi chép lại tên họ. Dòng đầu tiên từ dưới lên lâu đời nhất là của một tu sĩ tên là Chung Thành, đoạn giữa thì có nhiều lần lặp lại cùng một cái lên là Chung Hành, phần cuối cùng thì đều là tên của Chung Dịch.

“Không tồi không tồi!”

“Nếu như tiên bối thích thì.....”

Chung Dịch nghe thấy vậy mặt lộ vẻ vui mừng, cho rằng bản thân hẳn có thể giữ được mạng sống, chỉ thấy một đạo sấm sét giáng xuống từ trên đầu.

Chu Dịch thu hồi thẻ ngọc, từ trong túi trữ vật lấy ra một bản đồ cực lớn, là bản đồ thế giới được vẽ một cách sơ lược dựa vào ghi chép trong điển tịch sau nhiều lần hỏi thăm.

Địa hình của đại lục có hình chữ nhật, bốn phía đều giáp biển, đánh dấu thành tám châu theo vị trí địa lý, lần lượt là: Quỳnh, Thanh, U..., Vân Châu nằm chệch về phía dưới phần cực Đông trên bản đồ.

“Thập Vạn Đại Sơn cũng coi như là một châu, vừa đẹp chia thành chín châu, tông môn Nhân tộc gồm bốn chính bốn tà, đã có hơn một nửa tham chiến.”

“Chính ma đầu kiếm không thể tránh được nữa!”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, phân phó Quy thừa tướng thu dọn sạch sẽ tất cả mọi đồ vật.

“Lần đối đầu với Hắc Khô cũng coi như là một vết xe đổ, nếu phát hiện ra manh mối thì phải lập tức rời đi, an toàn hơn nhiều so với việc chạy trốn sau khi đại chiến bùng nổ!”

.....

Cực Nam Vân Châu.

Việt quốc.

Bách Tuyền thành.

Chu Dịch trôi lên từ dưới đất, phía trước chính là thành trì gần biên giới nhất thuộc Vân Châu, đi thêm về phía trước chỉ còn những thôn làng thưa thớt.

“Thăm thượng, chẳng lẽ trong thành có chuyện tốt hay sao?”

Từ Vân Châu nằm ở phía Tây Bắc của Khánh quốc một đường xuôi Nam, băng qua mấy quốc gia, chưa từng đi trên mặt đất, hoàn toàn dựa vào Ngũ Hành độn thuật di chuyển cách mặt đất trăm trượng.

Hôm nay kết quả của quẻ bói, hiếm thấy xuất hiện thăm thượng.

“Thăm thượng hay không cũng không quan trọng, sắp phải rời khỏi địa giới Nhân tộc rồi, đợi đến khi chính ma đầu kiếm kết thúc mới trở về, không biết đã là bao nhiêu năm sau..... Ăn mừng một phen rồi tiếp tục lên đường vậy!”

Chu Dịch biến hóa thành một võ giả trung niên, dáng vẻ phong trần mệt mỏi, đi về hướng Bách Tuyền thành.

Vào thành.

Mảnh đất cách triều đình rất xa, diện tích của của thành trì không lớn, nhưng lại rất náo nhiệt.

Chu Dịch chỉ cần hỏi thăm nhiều một chút thì sẽ biết hướng đi, nơi nổi tiếng nhất trong thành là Bách Mỹ các, cái tên này nghe rất quê mùa, bên trong tất nhiên lại còn quê mùa hơn nữa.

Đi đến nửa đường, ở phía trước mấy chục người đang đổ xuống đường phố vây thành vòng, đôi khi còn truyền ra tiếng kinh hô.

Chu Dịch đi vào bên trong, đám người tự nhiên nhường ra một lối đi, chỉ thấy một lão đạo mặc áo bào xám tro đang tưới nước cho cây giống. Tưới một lần cây giống lớn thêm một thước, trong chốc lát đã biến thành cây lê, nở hoa kết quả với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

“Phụ lão hương thân, nếm thử quả lê này không?”

Lão đạo hái được một quả lê từ trên cây, cười nói phân cho bá tánh nếm thử.

Chóp mũi Chu Dịch hơi động, ngửi được một mùi thơm lợn tanh tươi, pháp lực vận chuyển vào hai mắt quan sát cái quả, bên trong nào phải là trái lê gì đó, mà là những con trùng cổ lớn chừng một tấc.

“Dám dùng tà pháp hại người ngoài đường!”

Suy nghĩ vừa xuất hiện, trên bầu trời liền truyền đến những tiếng sấm đ霹雳 tại.

Ầm ầm!

Sét đánh giữa trời quang giáng xuống, cả lão đạo và cả cây lê đều bị đánh cho thành tro bụi, quả lê trong rổ hiện nguyên hình, biến thành những con trùng cổ bị cháy đen.

Ọe ọe ọe!

Bá tánh còn đang ăn lê thấy vậy, không ngừng móc cổ họng nôn mửa.

Chu Dịch lấy túi trữ vật từ trên người lão đạo đến, bên trong chai lọ vại bình đồ đồng, chỉ có một quyển sách màu lam.

“《 Trùng kinh 》, thượng cổ kỳ trùng, ngự trùng thuật.....”

Thần thức đảo qua nội dung trong quyển sách, biết được cổ trùng mà lão đạo luyện chế có tên là phệ tâm, nghe cái tên thì rất lợi hại, mà còn là cổ trùng cấp nhập môn.

Sau khi bá tánh ăn quả lê này, Phệ Tâm Cổ chui vào trong cơ thể, cắn nuốt trái tim rồi trưởng thành, răng miệng trở nên sắc nhọn, vỏ ngoài thì cứng rắn. Lão đạo sẽ thu lại cổ trùng, bảo quản nó trong túi, khi đấu pháp thì thả ra cắn người.

Lão đạo tế luyện cổ trùng, để tránh bị nó phản phệ, sẽ gieo vào người nó một loại pháp môn tương tự như huyết khế.

Hiện giờ lão đạo mới chết, cổ trùng lập tức không còn khí tức, coi như đỡ cho Chu Dịch phải mất công thi pháp trừ khử từng con cổ trùng.

Chu Dịch thu hồi Trùng kinh, bên trong không chỉ ghi chép lại cách thức nuôi trùng ngự trùng, còn có phương pháp khắc chế cổ trùng, sau này rất hữu dụng.

“Chẳng lẽ đây là chỗ tốt mà thăm thượng bói được sao? Tương tự như cơ duyên?”

Thuật bói toán, liên quan đến thiên cơ, vận mệnh, huyền ảo khó dò.

Chu Dịch muốn nghiệm chứng suy nghĩ này của mình, tạm thời không đến thăm tiểu tử tử, thần thức bao phủ trăm trượng rồi đi dạo trong thành.

Phía Đông thành.

Trong một ngôi miếu thổ địa hoang phế, một đám khát cái biết tà thuật Tạo Súc Sinh, đang biến con người thành dê.

Thành Nam.

Phụ hộ đang tụ họp, trên bầu trời nhà Trương gia âm khí bao phủ, ác quỷ đang hút dương khí. Ác đầu đà luyện quỷ giả làm cao tăng, đòi một ngàn lượng bạc trắng, nếu không thì sẽ gặp tai ương toàn gia bị diệt.

Chợ phía Tây.

Trịnh đồ tể bán thịt đã bị thay thế bằng người khác từ lâu, tà tu khoác túi da người hạ chú thuật vào trong.

Àm âm âm!

Ban ngày ban mặt, trong thành Bách Tuyên đôi lúc lại có sấm sét giáng xuống, tất cả tà ma ngoại đạo hóa thành tro bụi.

“Chỉ là một thành trì nhỏ ở biên cảnh, mà đã chướng khí mù mịt như vậy!”

Chu Dịch chẳng còn chút cảm giác muốn ăn mừng nữa, hóa thành độn quang bay lên không trung, quay đầu lại nhìn thành trì càng ngày càng nhỏ trước mắt.

“Đan Đỉnh Tông rơi vào đại chiến tông môn, cuối cùng không còn tâm trạng để quan tâm đến phạm tục nữa, tà môn ma đạo gì đó đều nhảy ra hại người. Nếu tổ mạch thật sự vỡ nát, thế gian không còn linh khí, có lẽ phạm nhân sẽ sống tốt hơn một chút?”

“Đợi đến khi ta thành Đạo... Thôi, lời thề to lớn kiểu này không thể tùy tiện thề được, cũng không thể bắt chước giống như Phật Tổ nợ không trả!”

Chương 168: Thập Đại Vạn Sơn.

Từ phía Bắc đi về phía Nam rời khỏi lãnh thổ Vân Châu.

Bình nguyên ít dần, núi non lại càng nhiều.

Cho đến khi nhìn thấy núi thẳm non cao, núi non trùng điệp, rừng sâu u cốc, cuối cùng cũng không nhìn thấy bóng người nào nữa

Mặt trời chói chang.

Kết!

Một tiếng Ưng kêu vang vọng khắp dãy núi, hai sải cánh dài bốn năm trượng, lông chim màu vàng rực được ánh nắng chiếu vào, thoáng như mạ vàng.

Móng vuốt của Ưng móc theo một con lợn rừng, xoay hai vòng trên không trung, đáp xuống hẻm núi.

Dưới đáy cốc nước sông chảy xiết, sóng gió nổi lên, trên sông là một chiếc thuyền con.

Kim Ưng ném con lợn rừng lên trên thuyền, ba bốn trăm cân đập xuống, thuyền nhỏ ổn định vững chắc không hề lay động.

Người đang chèo thuyền là một ông lão, cõng theo một cái mai rùa to lớn màu xanh đậm, nhìn thì có vẻ thấp bé gầy yếu, nhẹ nhàng chống cây sào liên tiếp để thuyền nhỏ lướt ngược dòng.

Một thiếu niên mặc áo xanh đứng trên mũi thuyền, dáng người thẳng tắp, dáng vẻ tuấn tú, nhưng mà trên lưng lại có một đôi cánh chim màu vàng. Dưới chân của thiếu niên là một con mèo đen, đang ngơ ngác nhìn chằm chằm mặt sông, nhìn thấy cá bơi thì đuổi móng vuốt xuống đùa nghịch.

“Cảnh đẹp như thế, đáng tiếc lại không biết ngâm thơ!”

Thiếu niên kia chính là Chu Dịch, sau khi tiến vào Thập Vạn Đại Sơn, thì biến thành dáng vẻ như vậy.

Nhập gia tùy tục, có thêm một đôi cánh, chẳng ai còn nhận ra Chu Dịch là Nhân tộc.

Trong phạm tục ở Vân Châu rất hiếm gặp Yêu tộc, nhưng trong Thập Vạn Đại Sơn có thể nói đầy khắp núi đồi, thật ra cũng không phải là vì nơi này thích hợp để Yêu tộc sinh trưởng.

Nguyên nhân chủ yếu là vì không có tông môn Nhân tộc, linh mạch trong núi không bị khổng chế, linh khí phân tán cuộn cuộn không dứt nuôi dưỡng Yêu tộc. Tiếp theo là Nhân tộc yếu ớt, địa vị của Yêu tộc cao quý, nên chẳng có ai trăm yêu trừ ma.

“Càng đi vào sâu trong núi, đến gần phạm vi linh mạch, linh khí càng thêm nồng đậm.”

Chu Dịch không khổng chế độn quang phi hành, mà lựa chọn ngồi thuyền đi xuyên qua dãy núi, đi theo cảm ứng về huyết khế, bây giờ chỉ còn cách Ma Vân Động ba bốn trăm dặm.

“Không bị tông môn áp bức khổng chế, trong núi sinh trưởng kỳ hoa dị thảo, chim quý thú lạ, quả thực là tu tiên bảo.....”

Lời còn chưa dứt.

Ào ào!

Một con quái ngư dài một trượng bay lên từ dưới nước, đầu to đuôi nhỏ, trong cái miệng khổng lồ mọc đầy răng nanh, cắn vào đầu Chu Dịch.

Không đợi Chu Dịch kịp hành động, con mèo dưới chân lập tức nhảy đến, đón gió lớn lên hóa thành một con Hắc Hồ dài ba bốn trượng, móng vuốt to như một cây quạt hương bồ vồ về phía đầu con quái ngư.

Hắc Hồ ngậm con quái ngư, trở lại thuyền, rung đùi đắc ý khoe công lao.

Chu Dịch đã nhìn thấy quá nhiều lần nên không thêm quan tâm, trong rừng thì lặt núi, dưới sông thì đắm thuyền, cứ đụng phải những con yêu thú ngu ngốc, nhanh chóng biến thành những món ngon mỹ vị.

“Ồ? Con cá này có chút không bình thường!”

Chỉ thấy trên đuôi của con quái ngư này có một dây xích sắt, bên trên là một tấm kim bài to chừng một bàn tay, viết hai hàng yêu văn.

Cửu Nhị yêu binh dưới quyền Duyệt Giang Long Vương.

“Con cá này là yêu binh, bói thử một quẻ!”

Chu Dịch lấy ống thăm ra lắc lư, chỉ thấy một thanh linh thăm rơi xuống đất, lóe lên ánh kim quang.

Thăm thượng!

“Chẳng lẽ là có chuyện tốt gì sao? Nếu không có nguy hiểm, thì thử gọi là Duyệt Giang Long Vương kia, có lẽ là vua một cõi rồi.”

Ở Vân Châu, Yêu Vương đều có tu vi Kim Đan cảnh, cũng có nghĩa là độ được tiểu tứ cửu thiên kiếp, có thể chân chính hóa thành hình người, thì sẽ đạt đến cảnh giới Hóa Hình kỳ.

Những đại yêu, tiểu yêu muốn Hóa Hình, thì phải nuốt kỳ hoa dị thảo, hoặc là có thiên phú huyền thuật biến hóa.

Nhưng trong Thập Vạn Đại Sơn thì lại không giống, bởi vì trong núi có nhiều yêu tinh, đại yêu chiếm núi non sông hồ, đều sẽ tự phong mình là Yêu Vương.

Cũng giống như Long Vương dưới giếng trong thoại bản, thực lực không mạnh, lãng phí một cái tên nghe thiệt kêu.

Lúc này.

Nước sông lại phát sinh biến hóa, từng vòng sóng gợn lên, một con mãng xà màu lam chui lên, miệng nói tiếng người.

“Vị đạo hữu này tu hành ở núi nào?”

Chu Dịch chấp tay nói: “Bần đạo là Kim Dịch, chỉ là tán yêu núi rừng thôi.”

Hai mắt con mãng xà hiện lên linh quang, cười nói: “Ta là Ngao Diên, Duyệt Giang Long Vương, hôm nay là tiệc mừng thọ tròn hai trăm tuổi, chi bằng Kim đạo hữu nể mặt, cùng đến góp vui được không?”

Chu Dịch cự tuyệt nói: “Bần đạo còn có chuyện quan trọng, không thể đến quấy rầy Long Vương.”

Tiểu Tiết Thiên Thuật không bói ra được nguy hiểm, thì không có nghĩa là không có, có thể sử dụng phương pháp bói toán để tránh tai kiếp, nhưng là tuyệt đối không thể ỷ lại vào nó!

Chỉ là một khả năng có thể xuất hiện “Cơ duyên”, đi tham gia yến hội của quần yêu không quen biết, trừ phi Chu Dịch bị ấm đầu.

Ngao Diên ngẩng đầu nhìn Kim Ưng đang bay lượn chung quanh, lại nhìn con Hắc Hồ trên thuyền, vô cùng biết điều nói: “Không sao không sao, đợi khi nào rảnh rồi, Kim đạo hữu có thể đến Long Cung một chuyến.”

Dứt lời, cũng không lấy lại thi hài của con yêu binh, chìm xuống sông biển mất không thấy.

“Ai nói Yêu tộc nào phăng, sống lâu rồi thì cũng biết đạo lý đối nhân xử thế.”

Chu Dịch vỗ vỗ túi ngực thú, hai con rùa và hồ chui vào trong đó, nhảy lên lưng của con chim ưng

“Giết yêu binh dưới trướng người ta, rồi lại ăn lẩu ca hát thì có chút không tốt cho lắm, vẫn nên đến gặp ngư nhi sớm một chút!”

Két!

Hai cánh con Kim Ưng rung lên, bay nhanh nhanh như tia chớp, bay về phía Ma Vân Phong.

.....

Ma Vân Phong.

Nằm ở phía Bắc của dãy Phi Vân, núi cao trong mây.

Sau giờ ngộ.

Bên ngoài Ma Vân động có hơn hai trăm người, có nam có nữ, luận võ theo sự chỉ dẫn của thôn trưởng.

Mọi người đều biết sinh tồn không dễ dàng gì, sắc mặt nghiêm túc chuyên chú, đám con nít cũng bị người lớn ảnh hưởng, cũng thu liễm lại vẻ tươi cười bướng bỉnh.

Chương 169: Bầy yêu tấn công.

Đại sảnh có diện tích tầm trăm trượng, trên vách tường được khảm đá Nhật Quang, sáng như ban ngày.

Liếc mắt một cái nhìn chung quanh.

Bốn năm chục yêu binh đứng hai bên trái phải, mỗi người mặc áo giáp, cầm binh khí, dáng người thon dài.

Đầu hổ mình người, nửa người nửa sói, có con thì có thêm một cánh tay, có con thì thiếu một cái chân, miễn cưỡng cũng coi như là nhìn giống con người. Tiểu yêu Luyện Khí có trí thông minh có hạn, có thể lĩnh ngộ được pháp thuật biến hóa thì đã khó thấy, không bắt buộc có thể biến hóa giống người hoàn toàn.

Nhìn về phía trước mặt, có một chiếc ghế đá.

Ùm bò!

Con bò vàng kêu một tiếng, mời Chu Dịch ngồi lên.

“Ngưu nhi ngoan, bày vẽ quá rồi.”

Chu Dịch cũng không cự tuyệt, thoải mái ngồi lên, bên tay phải là con bò vàng, bên tay trái là Kim Ưng.

Nhị yêu Hồ Quy bay ra từ bên trong túi ngự thú, một con thì khom người đứng bên cạnh hầu hạ Chu Dịch, một con thì hóa thành Hắc Hồ cao hai trượng nằm dưới chân.

Gừ! Két! Ùm.....

Yêu binh thấy tình cảnh như vậy, sôi nổi cao giọng hô theo, nguyện tôn Chu Dịch làm vua.

Trong Yêu tộc thì cường giả đứng đầu, khiến cho những yêu binh có chỉ số thông minh giống như học sinh tiểu học khuất phục, nhẹ nhàng hơn rất nhiều việc thu phục phàm nhân.

Chu Dịch vẫy tay, yêu binh rời khỏi đại sảnh.

“Ngưu nhi, mấy chục năm không gặp, Ma Vân Lĩnh phát triển ra sao rồi?”

Mu!

Con bò vàng liên tục kêu vài tiếng, kể lại sự thay đổi trong mấy năm gần đây.

Đầu tiên là yêu binh, là lực lượng chủ yếu đóng giữ Ma Vân Phong, những con vừa nhìn thấy đều là thủ lĩnh, dưới trướng mỗi con có hơn mười yêu thú. Tiếp theo là xây dựng thôn làng Nhân tộc, dân cư cư ngụ đã hơn một ngàn, đỉnh Phi Vân có nhiều dân cư nhất.

Mu!

Con bò vàng cọ vào người Chu Dịch, giọng nói, sắc mặt rất uể oải.

Dân cư thôn làng đã không có sự thay đổi gì trong vòng ba bốn mươi năm nay, chủ yếu có hai nguyên nhân. Thứ nhất là Yêu Vương của núi bên cạnh, bắt đầu canh phòng nghiêm ngặt với Nhân tộc dưới trướng, thứ hai chính là lương thực, lương thực thiếu thốn, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự phát triển của dân số.

“Tình hình như vậy, người cũng không thể chu toàn được.”

Chu Dịch khẽ vuốt sừng bò, nói: “Ta thấy thanh niên trai tráng trong thôn, võ đạo rèn thể rất có thành tựu, tình hình cụ thể như thế nào?”

Trong Thập Vạn Đại Sơn, số lượng Nhân tộc không ít, bao nhiêu năm qua vẫn luôn bị Yêu tộc áp bức, nguyên nhân chủ yếu chính là ngăn cấm Nhân tộc trong núi tu hành tiên đạo. Lý do là vì người tu tiên tàn sát Yêu tộc bừa bãi, huyết hải thâm thù giữa hai loài đã đến mức không đội trời chung, dám can đảm tu tiên sẽ bị chúng yêu đuổi giết.

Sau khi Chu Dịch nghe đến việc này, đã sai con bò vàng truyền thụ võ đạo rèn thể chi thuật.

Tu Tiên giới có thể tu hành, cốt lõi của nó là dùng linh khí trời luyện thân thể, làm trái với quy định mà Yêu tộc định ra.

Võ đạo rèn thể còn là rèn luyện khí huyết, thân thể, thuần túy là để cường gân kiện cốt, chẳng có liên quan gì đến chuyện có linh khí hay không, tuyệt đối không phải là tu tiên.

Mu!

Con bò vàng há mồm phun ra một miếng thẻ ngọc, Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, bên trong có ghi chép rèn thể võ đạo.

Trong đó có Ngũ Hồ Đại Lực quyền, phương thuốc bồi bổ, kinh công, đao pháp v.v, Chu Dịch tự mình nhớ lại rồi ghi chép vào bên trong, cơ hồ bao quát đủ các loại võ học.

“Không đúng, có nhiều chỗ rất khác so với bản gốc!”

“Thông qua huyết tể yêu thú, kích thích tiềm năng của cơ thể, mới có thể rèn luyện thân thể sánh bằng với yêu thú. Pháp môn thô sơ, cuồng dã như vậy, ẩn chứa ý nghĩ chống lại trời, cũng chỉ có Nhân tộc trong Thập Vạn Đại Sơn mới có thể sáng chế ra!”

Chu Dịch liên tục tán thưởng, vốn dĩ chỉ muốn gia tăng tỉ lệ sống sót của phàm nhân, gặp phải yêu thú có thể chạy nhanh hơn một chút.

Ai mà ngờ được sức sáng tạo của Nhân tộc lại đáng kinh ngạc như vậy, chỉ trong mấy chục năm ngắn ngủi đã sáng tạo ra Đạo lộ, cho dù là phương pháp huyết tể còn thô sơ, nhưng cũng đại diện cho một loại khả năng.

Hiện tại tiên đạo đã chiếm vị trí chủ yếu trong Nhân tộc, nhưng cũng không phải là chuyện của một sớm một chiều, mà phải trải qua quá trình dài hoàn thiện.

“Nếu thật sự có một ngày, võ đạo có thể sánh bằng Trúc Cơ, Kim Đan, vậy thì đúng là thú vị. Không cần có yêu cầu về linh căn thì đây có thể nói là đứng đầu, sẽ khiến cho người ta đổ xô vào nó!”

Chu Dịch thu hồi thẻ ngọc, quyết định ủng hộ việc tìm hiểu võ đạo mới, có lẽ sẽ có niềm vui bất ngờ lớn hơn nữa đang chờ đợi ở phía trước.

Lúc này.

Một giọng nói truyền đến từ bên ngoài.

“Đại đại đại vương, không xong rồi!”

Yêu binh kinh hoàng thất thố, té ngã lộn nhào kêu to: “Dưới chân núi xuất hiện không ít Yêu Vương, sắp đánh vào trong động rồi!”

“Nói chậm thôi.”

Chu Dịch lấy ra ống thẻ, lắc lắc, một cây linh thăm rơi xuống đất, vẫn là thăm thượng với linh quang lóng lánh .

Yêu binh nói: “Dẫn đầu chính là Duyệt Giang Long Vương, còn có Hắc Lang Vương phía Đông, Hồ Đại vương phía Tây, Trư Yêu Vương phía Nam Mang theo hơn một ngàn yêu binh, nói rằng muốn bắt vằm Đại vương đấy.”

“Ai bắt ai còn chưa biết đâu.”

Chu Dịch phân phó nói: “Kim Ứng đi thăm dò chi tiết, cụ thể có bao nhiêu Yêu Vương, bao nhiêu yêu binh.”

Kim Ứng vỗ hai cánh, trong giây lát biến mất không thấy đâu.

“Ngươi nhi, ngươi đi triệu hồi yêu binh, lánh vào trong Ma Vân Động.”

Chu Dịch lấy ra một đồng trận bàn, trận kỳ: “Lần này, chẳng phải là có thể giải quyết vấn đề dân cư, địa bàn cùng một lúc hay sao?”

Mu!

Con bò vàng lĩnh mệnh rời đi, nó phải xuất hiện ở bên ngoài, đưa chúng yêu vào trong trận pháp.

.....

“Giết!”

“Xông lên!”

“Gào! Rống.....”

Tiếng thét gọi âm ỉ, tiếng thú vật gầm gừ, tiếng thét chói tai ồn ào hỗn loạn.

Mấy trăm hơn một ngàn yêu binh, heo chó dê bò, sài lang hổ báo, theo chân Yêu Vương xông lên Ma Vân Phong.

“Con bò vàng kia rút lui rồi sao?”

Chương 170: Bầy yêu tấn công (2)

Ngao Diên phun lưỡi phì phì ra, nói: “Muốn trấn thủ bên trong động phủ hay sao, lợi dụng địa hình, đánh nhau với chúng ta hay sao?”

Hắc Lang Vương nói: “Bổn vương đã từng đến Ma Vân Động này một lần, quanh co khúc khuỷu, xem chút nữa thì lạc đường. Nếu như đi vào bên trong, chia năm xẻ bảy, cho dù có đánh thắng cũng phải chịu thương vong không nhỏ!”

Hổ Đại vương gật đầu nói: “Bên trong như một mê cung, cho dù có xông vào bên trong, chưa chắc có thể tìm được con bò vàng.”

“Mục đích của chúng ta là bắt con bò vàng rời khỏi Ma Vân Động, đến nơi khác mà tai họa.”

Ngao Diên nói: “Có thể giết chết được nó là tốt nhất, giết không được cũng không sao, chỉ cần đừng cướp con người của bổn vương nữa là được.”

Hắc Lang Vương và những đại yêu còn lại đều đồng ý, kể từ khi con bò vàng xây dựng Ma Vân Động, rồi sau đó tin tức ủng hộ Nhân tộc được truyền ra, Nhân tộc trong những núi khác đều nghĩ mọi cách để chạy trốn.

Những kẻ Nhân tộc kia thà phải nhảy xuống chết dưới vực, chết chìm dưới sông nước, hoặc là biến thành thức ăn của yêu thú, cũng phải dựa vào hai chân trèo đèo lội suối đi đến Ma Vân Phong.

Con người là tài sản quan trọng của đại yêu, kết quả đều trở thành sở hữu của con bò vàng, rất khó mà không nảy sinh oán hận. Hôm nay là tiệc mừng thọ của Ngao Diên, hắc mời hết tất cả Yêu Vương của những đỉnh núi phụ cận đến, cùng nhau thành lập liên minh diệt Ngưu.

Hổ Đại vương nghi hoặc nói: “Các ngươi có biết, tại sao con bò vàng kia lại gần gũi với Nhân tộc vậy không?”

Trư Yêu Vương lớn tuổi nhất nói: “Việc này thì bổn vương có biết một ít, con bò vàng kia là Yêu tộc đến từ bên ngoài, nghe

nói từ nhỏ đã được Nhân tộc nuôi dưỡng, sau khi thành Yêu thì tập tính không thay đổi, cho nên thân thiết với Nhân tộc!”

Lúc này.

Yêu binh đã đánh lên Ma Vân Động, đứng ở trước cửa động chờ đợi mệnh lệnh của chúng Yêu Vương.

Ngao Diễm lệnh cho mấy con tiểu yêu đi vào tra xét, kết quả như đá chìm xuống biển, không thấy bất kỳ ai trở lại, suy tư một lát nói.

“Chúng ta cùng nhau xông vào trong động, bất kể là mê cung gì, hủy diệt san bằng toàn bộ là được!”

“Biện pháp này rất hay!”

Hắc Lang Vương và chúng yêu liên tục gật đầu, cho dù con bò vàng quen thuộc với địa hình, cũng không có khả năng chống lại được sự liên thủ của sáu Yêu Vương.

“Tiến công.”

Ngao Diễm ra lệnh một tiếng, mang theo mấy trăm Yêu tộc dũng mãnh xông vào Ma Vân Động, vài tên Yêu Vương theo sát phía sau.

Ầm ầm ầm!

Hang động không ngừng sụp xuống, nhanh chóng san bằng tầng đầu tiên, bảy yêu tiến vào tầng thứ hai tiếp tục phá hoại.

“Con bò vàng chẳng qua cũng chỉ là.....” Ngao Diễm còn chưa nói xong, tám cây kim trụ trời lên mặt đất, bao vây lấy tất cả Yêu Vương vào bên trong.

“Trận pháp? Con bò vàng này còn hiểu trận pháp hay sao?”

Trư Yêu Vương kinh hoảng thất thố, hóa thành một con lợn rừng cao đến ba bốn trượng, lao về phía một trong số những cây kim trụ.

Tử môn!

Từng đạo thần quang quét qua, trên người Trư Yêu Vương đầy những vết máu, tuy rằng thương thế không rõ ràng, nhưng trông rất đáng sợ.

Ngao Diễm kiểm chế sự sợ hãi, liên tục nói.

“Mọi người đừng hoảng hốt, cùng nhau công kích vào một chỗ, nhất định có thể phá vỡ trận pháp!”

Trong khi nói chuyện thì Ngao Diên phô bày chân thân, một con mãng xà thân to như lu nước dài đến vài chục trượng, há mồm phun ra nọc độc màu xanh đậm đặc.

Gào!

Hổ Đại vương ngửa mặt lên trời thét dài, hóa thành một con bạch hổ to lớn.

Những Yêu Vương còn lại cũng lần lượt biến hóa, mèo đen, sói lớn lông đen cao lớn đến bốn năm trượng, báo hoa, gà rừng tinh lông đuôi bảy màu quật đuôi tạo cuồng phong.

Bên ngoài trận pháp.

“Yêu tộc không tinh thông trận pháp, cũng không có pháp khí, chẳng qua là dựa vào cơ thể và sức lực cường hãn, sáu yêu hợp lực chưa biết chừng có thể xông ra khỏi trận pháp. Nhưng mà trận pháp này của bản đạo cũng chẳng phải chỉ có một tầng.....”

Chu Dịch thúc giục trận bàn, bên trong trận pháp xuất hiện một vòng mặt trời chói chang, thần hỏa phun trào mãnh liệt.

Ở những nơi mà Yêu Vương bước đến, mặt đất xuất hiện những khe nứt khổng lồ, hoặc là đột nhiên xuất hiện những cây châm nhọn hoắt.

Gào! Két!

Hai tiếng kêu thảm thiết vọng đến, bụng của con Hắc Lang Vương nứt ra, con gà rừng tinh thì giương hai cánh bay lên không trung đụng phải Đại Nhật Thần Hỏa.

Ba con yêu tinh còn lại có hành động linh hoạt nhảy bén, gắng gượng chống cự lại công kích của Tỏa Kim trận, hung hăng xông về phía kim trụ trận kỳ. Chỉ cảm thấy như vồ vào trong không khí, kim trụ vụn vụn vài cái rồi biến mất chẳng thấy đâu, lại hiện lên ở một chỗ cách đó không xa.

Ngao Diên hiểu sâu biết rộng, hơi sợ hãi nói: “Giả? Ảo trận!”

Tứ Tượng Tu Di trận, chủ yếu là phòng ngự, mê tung, biến ảo!

Thần hỏa, đất nứt, trên trời dưới đất không chỗ dung thân, chỉ trong chốc lát mà sáu con Yêu Vương đều bị trọng thương.

Lúc này.

Một giọng nói vọng vào bên trong trận pháp: “Nhận bốn vương làm chủ, định huyết khế hôn khế, thì còn mạng!”

“Mơ tưởng!”

Hỗ Đại vương da tróc thịt bong, cái đuôi bị chặt đứt còn một nửa, tự biết chạy thoát không được ngược lại bị kích thích bộc lộ dã tính, há mồm phun ra một viên yêu đan màu vàng sáng chói.

Ầm!

Yêu đan tự bạo, uy lực nó tạo ra đã đến mức cực hạn của Trúc Cơ, Bát Môn Tỏa Kim trận xuất hiện vết nứt.

Hỗ Đại vương bỗng nhiên tự bạo, kẻ phản ứng đầu tiên là Trư Yêu Vương, vốn dĩ nó đang nằm trên mặt đất rên hừ hừ, xoay người một cái liền biến thành một con lợn rừng to lớn. Đám lông màu đen sắc nhọn như bụi gai, trong miệng phun ra hai cái răng nanh, bốn cái chân ngắn chạy như điên, lao ra như một ngọn núi nhỏ.

“Dã tính được đây! Có tâm cơ!”

Chu Dịch tán thưởng một tiếng, phát tay ngăn con bò vàng xông lên, há mồm phun ra Sơn Hà đỉnh.

Cái đỉnh đón gió phình to hơn hai mươi trượng, nhìn như một ngọn núi ngũ sắc chặn ở bên ngoài trận pháp.

Trư Yêu Vương không kịp né, đâm trực diện vào Sơn Hà đỉnh, cái đỉnh thì không chút sút mẻ, còn con heo thì kêu thảm thiết một tiếng nửa thân mình đã biến thành thịt nát.

Chương 171: Lôi pháp hung mãnh.

“Không uổng công tế luyện ba trăm năm!”

Chu Dịch phát tay triệu hồi Sơn Hà đỉnh, được ba đời người nhà Hạ gia vật vả cần cù tế luyện, cuối cùng cũng đã tấn chức pháp khí đỉnh cấp.

“Thần phục, hoặc là chết!”

Giọng nói truyền vào giữa trận pháp, vẻ mặt của bốn con yêu tinh còn lại thì khác nhau, mặt mày Ngao Diễm, gà rừng tinh lộ vẻ do dự.

“Ta thà chết!”

“Giết!”

Sói đen và báo yêu cũng bộc phát hung tính, chống chọi với sức nóng của Đại Nhật Thần Hỏa, không chế yêu phong xông về hướng phát ra giọng nói.

“Thử nghiệm pháp khí rồi, lại thử nghiệm lôi pháp.”

Chu Dịch bắn mười ngón tay, mấy chục tia sấm sét giáng xuống như mưa, tiếng gầm rú liên tục không dứt, bện thành lôi vòng bao phủ nhị yêu.

Đây chỉ mới là khởi đầu, tiếp theo còn có lôi thương, lôi kiếm, lôi đao, thậm chí cột sấm sét ngưng tụ thành đại ấn, bổ xuống liên tục không dứt trong vòng mười lăm phút mới dừng lại. Bên trong trận pháp chỉ còn lại hai bộ xương yêu tinh, toàn thân cháy đen, sự sống chấm dứt.

“Quá yếu! Bàn đạo tu hành bốn mươi năm, vậy cũng có thể coi như vô địch trong số những người cùng cấp không?”

Chu Dịch rất hài lòng với lôi pháp, lĩnh ngộ lôi pháp sắp được một trăm năm mươi năm, cuối cùng cũng có thể thao tác Ngưng Hình.

Gà rừng tinh nhìn hai bộ xương động vật, quỳ xuống đất xin tha trước tiên, nói: “Đại vương tha mạng! Tha mạng a!”

Hai phần khế ước cầm chế một màu đen một màu hồng, rơi vào trong cơ thể gà rừng tinh.

Trận pháp mở ra một khe hở, đôi cánh của gà rừng tinh liên tục run rẩy, vội vàng chạy ra ngoài.

Ngao Diễm thấy vậy cũng cúi thấp đầu rấn, nói: “Đại vương tha mạng, ta đồng ý nhận chủ.”

Khế ước gieo xong, trận pháp tan biến.

Chu Dịch cười nói: “Long Vương, không ngờ gặp lại nhau nhanh như vậy.”

“Kim đạo hữu?”

Ngao Diễm nhìn về phía con bò vàng đang khom người đứng hầu, bưng tỉnh nói: “Thì ra chủ thượng mới là chủ nhân của Ma Vân Động này.”

Đám Yêu Vương bốn chết hai hàng, những tiểu yêu còn lại thì không còn ý chí chiến đấu.

Chém giết một số ít yêu binh ngoan cố bướng bỉnh, còn lại hơn bảy trăm thì hợp nhất với nhau, số yêu binh hiện có của Ma Vân Động vượt con số một ngàn.

Đại sảnh tầng ba.

Chu Dịch ngồi trên ghế đá, thiết lập quy định mới cho Ma Vân Động.

“Dưới sự cai trị của bốn vương cấm ăn thịt người, nếu như phát hiện kẻ nào lén lút vi phạm lệnh cấm, tội pháp đánh xuống sẽ hóa thành tro bụi!”

Lời này tất nhiên là nói với đám người Xà yêu Ngao Diễm, gà rừng tinh. Hai con yêu tinh này đã sớm biết được những hành động của con bò vàng, lúc này tất nhiên cho rằng là đây là do Chu Dịch bắt buộc, vội vàng gật đầu đồng ý.

“Cẩn tuân mệnh lệnh Đại vương!”

Hồn khê, huyết khê định xuống, nó đã bị ràng buộc vào Chu Dịch, không dám làm trái ý hần.

“Những quy định khác thì có thể giữ nguyên như cũ, nhớ là lệnh cho nhiều yêu binh đi vào núi đào quặng, bốn vương sẽ tế luyện một chút binh khí pháp khí, làm tăng thực lực của yêu binh.”

Khi Chu Dịch quan sát đám yêu binh xung phong liều chết, ngoài thi triển thuật pháp thiên phú ra, thì chỉ tấn công dựa vào nanh vuốt, đấu pháp thua xa bất kỳ tu sĩ Luyện Khí cùng cấp nào khác, chỉ cần được trang bị pháp khí hạ phẩm là có thể tăng thực lực trên diện rộng.

“Tiểu xà, đa tạ Đại vương ban ân.”

Ngao Diên hỏi: “Còn có một chuyện, đại yêu của bốn núi kia đã chết rồi, chắc chắn sẽ khiến cho sứ giả của Ngọc Nha động đến thăm dò, phải ứng đối ra làm sao xin Đại vương quyết định.”

“Người biết được bao nhiêu về Ngọc Nha Yêu Vương?”

Chu Dịch đã từng nghe con bò vàng kể lại, Phi Vân Lĩnh thuộc địa bàn của Ngọc Nha Yêu Vương, về lý thì đại yêu tiểu yêu của các đỉnh núi đều thuộc sự quản lý của nó.

Ngọc Nha Yêu Vương cũng không phải là vua cỏ, mà là Yêu tộc Hóa Hình chân chính. Bởi vì con bò vàng vâng theo Chu Dịch dặn dò, hành sự khiêm tốn cẩn thận, cho nên ít có ra ngoài thăm dò, đối với Thập Vạn Đại Sơn hiểu biết giới hạn trong phụ cận Ma Vân Động.

Ngao Diên trả lời nói: “Ngọc Nha Yêu Vương bản thể là một con voi thần dị chủng, thiên tính thích ngủ, rất ít hỏi thăm đến địa bàn mà nó quản lý, nhưng mà sứ giả của nó lại là một cóc tinh, trời sinh tính tình gian trá tham lam.”

Chu Dịch không sợ người khác tham lam, chỉ sợ những kẻ tích cực chính trực, nói: “Bình thường thì phải ứng đối với sứ giả kia như thế nào?”

Ngao Diên nói: “Đại yêu của bốn núi đã chết kia, con cóc tinh kia chắc chắn sẽ đòi hỏi nhiều hơn, đòi linh dược trăm năm.”

Chu Dịch phát tay vút ra hai gốc Linh Sâm trăm năm: “Người phụ trách đuổi nó đi, gốc còn lại thưởng người.”

Mặt Ngao Diên đầy vẻ kinh hỉ, liên tục khom người, nói: “Tiểu xà làm việc, Đại vương yên tâm!”

“Ừ.”

Chu Dịch hỏi: “Nhìn dáng vẻ này của người, dường như hiểu biết rất nhiều về Thập Vạn Đại Sơn nhỉ?”

“Đại vương, tổ tiên của tiểu xà có chút huyết mạch Long tộc cũng đã từng đến Long Cung yến tiệc ở hồ Bích Ba vài lần, nghe được đám Yêu Vương kể không ít chuyện.”

Ngao Diên nói: “Thập Vạn Đại Sơn bao la rộng lớn, thiên sơn vạn thủy nhìn thì có vẻ hỗn loạn, thật ra thì mỗi một rừng mỗi một núi đều có chủ nhân. Ví dụ như đám yêu tinh ở Phi Vân Lĩnh thuộc về sự quản lý của Ngọc Nha Yêu Vương, còn đi tiếp về phía trước thì là Long Cung hồ Bích Ba.”

Hồ Bích Ba thuộc về một trong tứ đại hoàng tộc, được Long Hoàng, có tu vi Nguyên Anh kỳ tọa trấn, từng nảy sinh mấy trận đại chiến với Đan Đỉnh Tôn.

Chu Dịch hỏi: “Trong núi có bao nhiêu Yêu Vương?”

Ngao Diên trả lời nói: “Chính thức được tứ đại hoàng tộc sách phong, thì có ba mươi sáu vị, tương ứng với ba mươi sáu linh mạch lớn nhỏ. Nghe đồn còn có không ít tán tu Yêu Vương tính tình quái gở, hoặc do lười biếng, chiếm sơn tiếm tu, không thuộc về phạm trù quản lý của hoàng tộc.”

Chu Dịch hơi gật đầu, Thập Vạn Đại Sơn có diện tích xấp xỉ với Vân Châu, nhưng cường giả Kim Đan lại nhiều hơn.

Đan Đỉnh Tôn thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn thống trị Vân Châu, coi linh mạch như tài sản riêng của nhà mình, áp bức bóc lột tán tu đến tận cùng, không biết đã trì hoãn biết bao nhiêu tu sĩ có tiềm chất Kim Đan.

Chương 172: Thượng thượng đại cát.

Còn Yêu tộc thì dùng huyết mạch làm truyền thừa, không cần lo lắng phương pháp tu hành, ý vào tuổi thọ dài lâu dễ dàng tiến đến đại yêu đỉnh phong.

Linh khí, công pháp không thiếu, tất nhiên là những Yêu Vương độ kiếp thành công Hóa Hình sẽ rất nhiều.

“Cho dù phần lớn chân quân gặp phải tình cảnh bất lợi tuyệt đối, Đan Đỉnh Tông cũng vẫn có thể áp chế Thập Vạn Đại Sơn, những Yêu tộc cùng cấp có khả năng không phải là đối thủ của tu sĩ!”

Chu Dịch hơi suy tư, sự đặc ý vốn có khi chiến thắng dễ dàng bằng một địch sáu, lập tức tan biến hơn phân nửa.

Tu sĩ Nhân tộc có rất nhiều diệu pháp, lại có pháp khí, đan dược, phù triện hỗ trợ, hơn xa Yêu tộc chỉ dựa vào thân thể, thiên phú thuật pháp để chém giết.

“Những việc này cũng còn xa xôi, Ma Vân Động linh khí nồng đậm, đủ để tu hành đến Trúc Cơ đỉnh phong. Tạm thời bế quan tiềm tu, đồng thời tìm kiếm linh vật ngưng đan, cần phải chắc chắn xác suất thành công là trăm phần trăm!”

Chu Dịch suy nghĩ đến đây, phân phó sáu Yêu Vương.

“Trong lúc bốn vương bế quan tu hành, năm núi một sông chung quanh Ma Vân Động, các người chia nhau ra đóng quân, đại yêu bên ngoài đi vào thì phải thăm dò cẩn thận.”

“Tuân mệnh!”

Con bò vàng và đám yêu vương khom người lĩnh mệnh, trong đó kẻ đặc ý nhất chính là Quy thừa tướng, rốt cuộc có thể chiếm trọn một núi.

Chu Dịch liếc mắt một cái, tiếp tục nói.

“Báo Đầu phong và Lang sơn nối liền nhau, chỉ cần một người đóng giữ là được rồi, thực lực của Quy thừa tướng quá kém, ở lại trong động đợi lệnh.”

Quy thừa tướng không dám cự tuyệt, vẻ mặt đau khổ lĩnh mệnh, suy nghĩ nhanh chóng thay đổi.

“Ta là cận thần của Đại vương, ngoài việc làm sứ giả của Ma Vân Động, cả đám còn chẳng phải ngoan ngoãn mà kính trọng ta hay sao?”

Mấy tháng sau.

Quả nhiên là đúng như lời của Ngao Diên, một con cóc tinh đi vào Ma Vân Phong.

Cóc tinh biến thành hình người, nhưng mà chỉ cao một mét, còn lùn hơn một cái đầu so với Quy thừa tướng.

Mặc một đạo bào màu vàng đất, do thuật biến ảo còn thô sơ, nên tứ chi vẫn là tay chân của ếch.

Đi đường lại rất có khí thế, đi đến ngoài động, há mồm đã nói là phụng theo lệnh của Ngọc Nha Yêu Vương, hỏi nguyên nhân cái chết của bốn vị đại yêu.

Ngao Diên chờ ngày này đã lâu, tìm cái cớ nội đấu vì lãnh thổ, nhét Linh Sâm trăm năm nhét vào trong tay cóc tinh. Con cóc tinh vốn đang vênh váo hung hăng, lập tức cười híp cả mắt lại, liên tục khen ngợi Ngao Diên hiểu chuyện.

Từ đây về sau, bốn đỉnh núi chung quanh Ma Vân Động bao gồm cả sông Duyệt Giang, tất cả đều trở thành địa bàn của Chu Dịch.

Chu Dịch ở trong động dốc lòng tu hành, lĩnh ngộ trận pháp, lôi pháp, luyện chế đan dược, pháp khí.

Nhoáng một cái.

Mười năm trôi qua.

.....

Sáng sớm.

Sương sớm chưa tán.

Ma Vân Trại nằm trên sườn núi, sau vài lần mở rộng, đã có hơn một ngàn hộ dân cư.

Nhà gỗ, phòng trúc, đơn sơ lại có thể che mưa chắn gió.

Tường đá được đắp chung quanh trại, chỉ chừa lại một cổng để có thể ra vào, trên tường có thanh niên trai tráng tuần tra, phòng ngừa yêu thú nhảy vào trong thôn tác loạn.

Yêu thú có chỉ số thông minh thấp, hành động theo bản năng, căn bản sẽ không tuân theo quy định của Yêu Vương.

Hừ! Ha! Hừ! Ha.....

Những tiếng hô đồng thanh vọng ra từ trong trại, giọng hô trầm thấp hữu lực, kết hợp giữa phương pháp hô hấp vừa rèn luyện sức lực, cũng là để xua đuổi những yêu thú chung quanh trại đi.

Sau khi kết thúc việc rèn luyện thân thể vào buổi sáng.

Ngưu Dững cùng trai tráng trong thôn mang theo binh khí cung tiễn, rời trại đi vào rừng cây, bắt đầu việc săn bắn hái lượm như bình thường.

Thập Vạn Đại Sơn không chỉ không có binh nguyên, trên núi cũng toàn là đá sỏi, thức ăn của Nhân tộc trong núi vốn dĩ là rau quả dại, sau khi võ đạo rèn thể thành công, đặc biệt là trải qua quá trình dùng máu thú tẩy luyện gân cốt, thực phẩm chủ yếu biến thành dã thú, yêu thú.

Trai tráng ra ngoài săn thú, phụ nữ và trẻ em trong thôn cũng có việc, bện lưới săn mồi, mài giũa binh khí, tất cả những việc này đều là để chuẩn bị cho việc đi săn.

Cho dù rèn thể thành công, trai tráng ra ngoài săn thú, cũng thường xuyên có người chết trong miệng của yêu thú.

Con nít dưới mười tuổi thì cầm kiếm gỗ thương gỗ luyện tập với nhau, mỗi một chiêu thức đều rất ra dáng ra hình.

Chỉ có thiếu niên Kim Ngang, buổi sáng sau khi ăn xong thịt khô thì chào hỏi mẫu thân một tiếng, men theo đường núi chạy về phía đỉnh núi.

Núi cao ngàn trượng, đường núi gập ghềnh.

Kim Ngang nhảy nhót tung tăng trong núi, hoàn toàn không cảm thấy mệt, đoạn đường núi này đã đi ba năm rồi, vốn dĩ là do hắn đi từng bước từng bước mà thành đường.

Một canh giờ sau.

Rốt cuộc bước lên đỉnh Ma Vân, Kim Ngang nhìn thấy Yêu Vương cánh vàng, mặt lộ vẻ vui mừng, tiến lên khom người thi lễ.

“Bái kiến Yêu Vương đại nhân.”

“Hôm nay đến sớm mười lăm phút.”

Chu Dịch ngồi xếp bằng bên cạnh huyền nhai, phía trước là biển mây chậm trôi, một vầng mặt trời ló ra từ bên trong.

Từ năm năm trước khi nhìn thấy mặt trời mọc trong biển mây, sáng sớm mỗi ngày Chu Dịch đều sẽ đi lên đây, nghỉ ngơi một lát, thả lỏng tâm thần lĩnh ngộ Thiên Đạo.

“Đáng tiếc, cái gì cũng không ngộ được!”

Chu Dịch không có cưỡng cầu ngộ đạo, kiếp sống an ổn, nhàn hạ tu tiên bây giờ, thì hẳn cảm thấy đã cực kỳ hài lòng rồi.

Kim Ngang cung kính nói: “Đại nhân, ngày hôm qua lúc luyện công, may mắn khí huyết nhập xương, thi triển khinh công nhanh hơn vài phần.”

“Không tồi.”

Chu Dịch cười gật đầu, ba năm trước đây gặp được Kim Ngang, thì đã phát hiện ra hẳn có thiên phú dị bẩm. Người bình thường mười tuổi còn chưa luyện Bì Mô, dù sao thì đều do xương cốt chưa trưởng thành, cưỡng ép luyện võ ngược lại sẽ lưu lại tổn thương.

Nhưng Kim Ngang lại cố tình lén lút luyện tập, chỉ trong vòng mấy tháng đã bước vào cảnh giới Bì Mô, qua thêm một năm thì Thối Căn thành công, hiện giờ đã bắt đầu Rèn Cốt.

“Đây là Rèn Cốt đan, tác dụng của nó mạnh hơn thuốc bổ bình thường rất nhiều lần, mỗi ngày uống một viên, uống hết thì lại đến tìm bổn vương.”

“Đa tạ đại nhân.”

Kim Ngang khom người tiếp nhận đan dược, từ trong lòng lấy ra một cái túi da thú, trên mặt hơi có chút ngượng ngùng.

Chương 173: Thượng thượng đại cát.

“Đại nhân, đây là thịt khô mà mẹ ta phơi, cảm tạ ơn dạy dỗ của ngài.”

Chu Dịch phát tay bắt lấy túi da thú, lấy ra một miếng thịt thú đen thui, trực tiếp ném vào trong miệng nuốt.

“Có hơi mặn, lần sau nói mẹ ngươi bỏ ít muối thôi.”

“Hắc hắc, biết rồi.”

Kim Ngang lập tức tươi cười, học Chu Dịch khoanh chân ngồi bên bờ huyền nhai, kể lại những chuyện xảy ra trong thôn.

Có tốt có xấu, có sinh có tử, con người sinh tồn ở Thập Vạn Đại Sơn, tử vong trở thành một chuyện hiển nhiên, người sống sẽ không đau buồn quá nhiều, mà là xách theo đao kiếm tiếp tục chém giết.

Chu Dịch nghe rất nghiêm túc, đôi lúc lại nhận xét một vài câu.

Đã từng sống trong thời đại bùng nổ thông tin, rồi cũng đã sống qua thời kỳ quốc triều thay đổi, rồi sống hơn ba trăm năm trong Tu Tiên giới, mỗi câu mỗi chữ đều nói đúng trọng tâm câu chuyện.

Kim Ngang ghi nhớ từng câu từng chữ, trở về thôn rồi suy ngẫm thêm nhiều lần, mới có thể hiểu được hàm nghĩa trong đó.

Buổi trưa.

Trên đỉnh núi chỉ còn lại một mình Chu Dịch, sau một lúc trầm mặc, lấy ống thăm ra rút thê.

Chu Dịch sống mấy trăm năm, sao không nhìn ra được là Kim Ngang bắt phạm, có lẽ là do vận may của Nhân Tộc ở Thập Vạn Đại Sơn tích tụ lại, có thể là kém xa so với bom nguyên tử, nhưng cũng sẽ tạo nên sóng gió to lớn.

Linh thăm vững vàng rơi xuống đất, không phát sinh biến hóa.

“Thăm trung, không tồi!”

Chu Dịch vừa lòng thu hồi ống thẻ, trợ giúp nó một chút đã là cực hạn, nếu như thật sự gây ra chuyện gì thì phải lánh đi.

Trở lại Ma Vân Động.

Quy thừa tướng biết được Chu Dịch xuất quan, vội vàng báo cáo những thay đổi mấy ngày gần đây trên núi.

“Duyệt Giang xuất hiện một con yêu cá trăm đen, Ngao Diễm tuân theo sự phân phó của Đại Vương, nhường khúc hạ du lại cho nó.....”

“Kim Ưng tuần tra ngàn dặm chung quanh, mấy ngày gần đây không phát sinh những trận chém giết với quy mô lớn.....”

Thượng tằng Yêu tộc quản lý địa hạt quả lỏng lẻo, các núi dưới quyền chém giết không ngừng, có thể là vì địa bàn, hoặc là vì linh dược, thậm chí chỉ đơn giản là nhìn nhau chướng mắt.

Mấy năm trước Hùng Yêu phía Nam thấy Hắc Hồ có cùng màu lông với mình, vậy là dẫn dắt yêu binh công phạt.

Kết quả Hùng Yêu thất bại sa lưới, chưa nói đến chuyện Hắc Hồ có huyết mạch dị chủng, thực lực mạnh mẽ, yêu binh dưới trướng của hắn có trang bị pháp khí binh khí, nên khi bắt đầu đánh nhau thì trận thế đã nghiêng về một phía.

Hắc Hồ áp giải Hùng Yêu đến Ma Vân Động, xin chỉ thị xử lý như thế nào.

“Trước khi tấn chức Kim Đan, cần phải hành sự cẩn thận, dưới trướng có quá nhiều yêu tinh, tất nhiên sẽ khiến cho Ngọc Nha Yêu Vương chú ý.”

Chu Dịch chỉ muốn an ổn tiềm tu, không hề hứng thú với việc tranh giành địa bàn, cho nên mới hàm một nỗi canh gấu.

Hùng Yêu bại trận, khiến cho khắp nơi phải kinh sợ, sau này đôi khi gặp phải yêu binh va chạm với nhau, đại yêu trên núi cũng rất kiềm chế.

Quy thừa tướng lấy ra một ngọc bài có khắc mây, nói: “Đại vương, đây là thiệp mời do Ngao Diễm đưa tới, có thể tham gia tiệc mừng thọ của Long Quân đầm Bích Ba, ngài xem nên xử lý như thế nào?”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, lắc đầu nói.

“Không đi.”

“Tiểu nhân xin cáo từ.”

Quy thừa tướng đã dự tính từ trước, cho nên mới bấm báo chuyện này cuối cùng. Những Yêu tộc khác thì coi chuyện này như là một vinh dự, còn tiên trưởng nhà mình thì lại cẩn thận đến cực điểm, cho dù tiệc mừng thọ có quỳnh tương ngọc dịch cũng không đi.

Chu Dịch hóa thành độn quang, chui xuống căn hầm cách mặt đất một trăm trượng.

“Tiếp tục tiềm tu.”

.....

Trong chốc lát đã hai mươi năm trôi qua.

Chu Dịch đột phá Trúc Cơ trung kỳ, tất nhiên là dễ dàng đột phá tiểu bình cảnh.

“Theo như dự tính này, chỉ cần hơn trăm năm nữa là có thể đạt tới Trúc Cơ đỉnh phong! Năm lần tán công trùng tu, vốn dĩ nghĩ sẽ lãng phí mất hai trăm năm, bây giờ xem ra tất cả chỉ là sự chuẩn bị cho khởi đầu mà thôi, trước chậm sau mau, thời gian tiêu tốn đã được bù đắp trước lại.”

Trên đời có lẽ có người biết đến cách thức tu hành như vậy, nhưng mà chỉ có một mình Chu Dịch có thể thi triển được thôi.

“Tiếp tục tu hành.”

Hôm nay.

Chu Dịch tu luyện xong, thi triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật như thường lệ.

Hao tổn mất một năm tuổi thọ, thăm trung.

Hao tổn mất mười năm tuổi thọ, thăm trung.

Hao tổn mất trăm năm tuổi thọ, linh thăm rơi khỏi ông thăm, ánh sáng lóng lánh hiện lên hai chữ.

“Ngũ Độc”

“Thượng Thượng, thăm đại cát!”

Chu Dịch không mừng mà ngược lại giật mình, nhú mảy một lát, đưa tin gọi Quy thừa tướng đến.

“Những núi chung quanh đây, có cái nào có liên quan đến Ngũ Độc không?”

“Ngũ Độc..... Có một chỗ.”

Quy thừa tướng lấy ngọc bội ra, bên trong là tin tức tình báo do chúng yêu dưới quyền Chu Dịch thăm dò chung quanh đây trong ba mươi năm nay.

“Đại vương, một ngàn dặm phía Tây có một động Bạch Cốt, bên trong là một ổ Ngũ Độc nhện. Cầm đầu là một lão nhện mới vừa tấn chức đại yêu không lâu, nhưng mà dưới trướng có đến mấy vạn nhện con, có kịch độc, lại dũng mãnh không sợ chết, thực lực rất cường hãn!”

“Thì ra là một con trùng yêu.”

Chu Dịch suy tư một lát, linh thăm Thượng Thượng đại cát hẳn là chỉ Bạch Cốt động.

Trong Yêu tộc rất hiếm gặp Trùng tộc, dù sao thì tuổi thọ của côn trùng ngắn, chỉ số thông minh thấp.

Độ khó chơi của Trùng yêu lại đứng hàng đầu, cho dù có huyết mạch phi phạm dị chủng, cũng không dám trêu chọc vào chúng.

Thứ nhất là vì chúng có độc, thứ hai là vì số lượng của chúng.

“Bốc quẻ trăm năm, lần đầu gặp phải thăm thượng thượng đại cát, hẳn là một cơ duyên không hề nhỏ.....”

Chu Dịch trầm ngâm suy nghĩ một lát, phất tay bảo Quy thừa tướng lui ra, không thèm để ý đến việc này.

Cơ duyên và nguy hiểm cùng tồn tại, cho dù có một phần vạn nguy cơ tiềm ẩn, Chu Dịch tình nguyện lựa chọn bỏ qua.

“Việc này tạm thời cứ để đó, sau này ngưng kết Kim Đan, rồi mới đi bắt nạt Trúc Cơ đại yêu, vậy thì sẽ an toàn hơn nhiều!”

.....

Sáng sớm.

Trên Ma Vân đỉnh.

Chương 174: Huyết khí luyện khiếu.

Vì ngồi thiền hơn ba mươi năm trên đó, tảng đá xanh bên bờ huyền nhai, trở nên bóng loáng, sáng mịn.

Chu Dịch lấy bàn đá từ trong túi trữ vật ra, chuẩn bị đầu vào đáy nấu nước pha trà, mấy chục năm như một ngày đợi mặt trời mọc.

Biên mây mênh mang, một vầng mặt trời sắp sửa xuất hiện.

Lúc này.

Tiếng bước chân truyền đến, Kim Ngang dừng chân dưới đỉnh núi, khom người thi lễ.

“Bái kiến Yêu Vương đại nhân.”

“Không cần đa lễ.”

Chu Dịch ra dấu bảo Kim Ngang ngồi ở phía đối diện, nói: “Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên người lên núi trước khi mặt trời mọc.”

Kim Ngang đã gần năm mươi tuổi, nhưng vẻ ngoài thoát nhìn mới chỉ ba mươi tuổi, giọng nói có chút chua xót.

“Hôm qua đi săn một con gấu tinh Luyện Khí hậu kỳ, dùng máu trong tim của nó để gột rửa nhục thân, vẫn không nhận ra bất kỳ sự tiến triển nào của sức mạnh.”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Sức mạnh cơ thể thuần túy, săn giết được yêu thú Luyện Khí hậu kỳ, người còn muốn như thế nào?”

“Đại nhân, xin được nói một câu bất kính.”

Kim Ngang trầm giọng nói: “Ước mơ trong cuộc đời này của ta chính là đánh giết với đại yêu, chiến thắng!”

“Có chí khí.”

Chu Dịch tán thưởng một tiếng, nhắc nhở nói: “Có chí lớn là chuyện tốt, nhưng mà quá trình thực hiện cần phải có kế hoạch, nếu không thì chỉ là mơ mộng viễn vông mà thôi.”

“Cũng có chút ý tưởng mơ hồ, không biết là đúng hay sai.”

Kim Ngang đứng dậy, sức mạnh toàn thân được kéo căng ra, một luồng huyết khí màu đỏ thoát ra khỏi cơ thể, rực rỡ như ngọn lửa.

“Từ khi tẩy rửa thân thể cho đến đỉnh phong, huyết khí trong cơ thể đã hiện hóa thành hình, gia trì trên đao thì có thể đâm xuyên da của yêu thú, bao phủ ở trước ngực có thể ngăn cản được móng vuốt của yêu thú. Chỉ là huyết khí của con người hữu hạn, không đến vài lần thì triển thì sẽ cạn kiệt, chỉ có thể sử dụng nó vào những thời khắc mấu chốt.”

“Vậy ngươi có ý tưởng gì?”

Chu Dịch đã sớm biết được chuyện huyết khí hiện hóa, đã từng nghiên cứu cẩn thận, nó được hình thành từ sự kết hợp giữa huyết khí thuần túy và sức mạnh.

Số lượng của huyết khí ít thì còn chưa nói, mức độ linh hoạt, thuần khiết thì không bằng với pháp lực, chỗ tốt duy nhất chính là không cần linh khí, nhưng mà cần phải được tẩy rửa bởi yêu thú được sinh ra từ linh khí.

Kim Ngang nói: “Đại nhân đã kể cho ta nghe rất nhiều về chuyện tu tiên, ta cũng muốn làm theo tu sĩ, ngưng tụ huyết khí tích trữ trong đan điền, khi chiến đấu có thể sử dụng liên tục.”

“Đan điền là nơi hiểm yếu trên cơ thể con người, ta khuyên ngươi đừng nên tùy tiện thử nghiệm.”

Chu Dịch trầm ngâm một lát nói: “Cơ thể con người có ba trăm sáu mươi lăm khiếu huyết, trong đó có không ít huyết vị bị thương rồi nhưng có thể khôi phục, cho dù bị thương nặng cũng sẽ không trí mạng. Ngươi có thể ngưng tụ khí huyết vào trong khiếu huyết, đợi đến sau khi công pháp thôi diễn hoàn toàn, rồi tập trung nó về đan điền.”

Kim Ngang nghe đến nhập thần, sau khi cẩn thận suy tư, càng thêm cảm thấy vô cùng huyền diệu.

Một người trưởng thành hơn năm mươi tuổi, giống như một đũa con nít đứng bên bờ huyền nhai, thét lên với biển mây.

AAAA.....

Dường như đáp lại tiếng thét, mặt trời từ từ dâng lên, treo ở trên biển mây.

.....

Trong núi không có khái niệm ngày tháng.

Chớp mắt một cái đã mười ba năm trôi qua.

“Năm trăm tuổi rồi!”

Mặt Chu Dịch lộ vẻ đắc ý, Kim Đan chân quân cũng rất người ít có thể sống thọ năm trăm tuổi, hưởng hồ gì còn gặp phải chính ma đầu kiếm.

“Đại thọ như vậy, nên ăn mừng.”

Suy nghĩ đến đây thì lấy ống thăm ra, bói toán hung cát mười ngày tới.

“Không có việc gì phát sinh!”

Chu Dịch vỗ vỗ đôi cánh chim, hóa thành một luồng cầu vòng ba màu tím đỏ vàng bay về hướng Bắc.

Lôi động, Ứng biến, lại cộng thêm Nhiên Huyết động pháp, tốc độ cũng chẳng kém gì Kim Đan chân quân, Phi Vân Lĩnh nằm ở rìa phía Bắc của Thập Vạn Đại Sơn, chỉ cách Vân Châu hơn vạn dặm đường.

Nửa ngày sau.

Bên ngoài Bách Tuyên Thành.

Chu Dịch chui lên từ dưới đất, sau khi tiến vào Vân Châu thì đổi thành thổ động, đề phòng gặp phải tu sĩ.

“Năm đó đã bỏ qua Bách Mỹ các, hiện tại đại thọ nhất định phải bù đắp lại!”

Kết quả, khi đi vào thành hỏi thăm thì mới biết được là Bách Mỹ các đã không còn nữa, thay vào đó là Tiêu Tương Quán.

“Đáng tiếc, đáng tiếc, chớp mắt mà đã bỏ lỡ rất nhiều nhân duyên.”

Chu Dịch lắc đầu thở dài, biến hóa thành đại thúc trung niên, bước vào Tiêu Tương Quán.

Trong phòng bao trên lầu hai.

Trái ôm phải ấp, một người thì đút rượu một người thì đút nho.

Chu Dịch nằm dựa trên ghế dài, nhìn thì có vẻ như là đang xem ca múa dưới lầu, thật ra thần thức đang theo dõi hai công tử tuần tú.

Tầng năm Luyện Khí và tầng bốn Luyện Khí.

“Pháp lực thuần khiết, khí tức sắc bén như kiếm, hẳn là kiếm tu, bên góc áo có thêu hình trường kiếm, chẳng lẽ là đệ tử của Linh Kiếm tông hay sao?”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, đưa một lệnh bài cho một cô nương, thấp giọng phân phó vài câu.

.....

Dưới lầu.

Đinh Chí và Lục An gọi một đám cô nương bồi rượu, vô cùng tiêu sái sung sướng.

“Lục sư huynh, thấy thế nào?”

Đinh Chí đắc ý nói: “Nơi này mới là thật sự là tiêu dao thống khoái, cả ngày luyện kiếm ở trên núi, cả người cũng sắp luyện thành một thanh kiếm rồi.”

“Nếu thật sự Nhân Kiếm Hợp Nhất, sư đệ liền trở thành bảo bối, làm gì còn có cơ hội xuống núi?”

Lục An kể chuyện cười chẳng đáng cười chút nào cả, trừ phi tương lai vô vọng, ai lại thích sa vào hồng trần cơ chứ, nói: “Chẳng trách mỗi lần sư đệ đều dành việc xuống núi, đặc biệt là đi đến Vân Châu, nhìn thì một nhọc nguy hiểm, thật ra tuyệt vời đến cực điểm!”

“Hắc hắc, thế đạo như bây giờ, có nơi nào không nguy hiểm chứ?”

Đinh Chí nói: “Thay vì phải đấu pháp với những đại nhân vật, chi bằng đi thăm dò phạm tục. Dáng vẻ của nữ tử phạm tục thì cũng bình thường, nhưng hơn nhau ở chỗ ôn nhu biết nghe lời, sư tỷ trong môn đẹp thì đẹp đó, nhưng lại lạnh lùng như một cục đá.”

Hai người chỉ là những đệ tử bình thường, mà còn phải dựa vào di sản của tổ tông, đều là những tu sĩ có địa vị thấp nhất

trong tông môn.

Chương 175: Huyết khí luyện khiêu (2)

Hiện giờ vào phạm tục thực hiện nhiệm vụ, lắt mình một cái đã biến thành những tiên sư cao cao tại thượng, chỉ một câu nói có thể định đoạt sinh tử của người khác. Cho dù có đụng phải tu sĩ, chỉ cần nhìn thấy trường bào của Linh Kiếm tông, có là Trúc Cơ chân nhân cũng không dám trêu chọc bọn họ.

Kiểm tu được xưng là sát phạt hàng đầu, còn sắc bén hơn cả lời pháp, hơn nữa Linh Kiếm tông còn nổi tiếng là bệnh vực người của mình!

Trong lòng Lục An vẫn có chút lo lắng, nói: “Tông môn sai chúng ta điều tra tà tu trong Bách Tuyên thành, mỗi ngày chúng ta đều uống rượu hưởng lạc, sau khi trở về làm sao để báo cáo kết quả công việc chứ?”

“Việc này đơn giản.”

Đinh Chí đã tìm được lý do rồi, nói: “Tà tu chém giết lẫn nhau, hôm nay sống ngày mai chết, chỉ cần chờ một vài tháng nữa, yêu nhân bắt người luyện thi kia, rất có thể đã chết dưới trận đấu pháp rồi.”

Lục An hỏi: “Nếu như hắn ta không chết thì sao?”

Đinh Chí nói: “Nếu đụng phải tà tu tính tình cẩn thận, nhất định sẽ không dừng chân tại một nơi, đợi thêm một thời gian nữa, hắn sẽ đổi một chỗ khác để luyện công.”

Lục An nghe thì thấy thú vị, cười truy vấn, hỏi: “Vậy nếu tà tu kia không bỏ đi thì sao?”

“Thì cũng có cách khác, buổi tối khi luyện công cố ý vận hành sai kinh mạch, nhớ rõ là phải sử dụng đan dược hộ mạch trước.”

Đinh Chí nói: “Làm như vậy, thương thế cũng chẳng khác gì bị tà khí xâm nhập vào thân thể, chúng ta mang theo thương thế trở về rồi nói là tà tu rất lợi hại, đương nhiên là trong tông sẽ phái những người khác tới để trừ ma.”

“Hay! Thật sự là hay!”

Lục An nâng chén nói: “Khó trách sư đệ đã thực hiện hơn mười nhiệm vụ, đều có thể an ổn trở về, sư huynh kính người một ly.”

Lúc này, một người cô nương khom người thi lễ, đưa lệnh bài trong tay ra.

“Hai vị công tử, khách nhân trên lầu có lời mời.”

Đinh Chí đưa mắt nhìn Lục An, trong mắt có chút hoảng loạn, uống hoa tửu mà lại đụng phải trường bối chính đạo.

.....

Trên lầu hai.

Chu Dịch sai các cô nương rời khỏi phòng bao, phát tay buông màn xuống, nhìn hai người đầy hứng thú.

Lục An da mặt mỏng, xấu hổ đến đỏ bừng.

Đinh Chí lại là một tay già đời, thò mặt ra nói: “Bái kiến chân nhân, văn bối nghe nói Tiêu Tương Quán có yêu nhân tác loạn, hút dương khí con người để luyện công, cố ý cùng sư huynh đến trừ ma vệ đạo!”

Chu Dịch cười nói: “Tại sao bản đạo lại không phát hiện ra yêu nhân?”

Đinh Chí nịnh nọt nói: “Nhất định là do chân nhân pháp lực cao cường, uy danh hiển hách, khiến cho yêu nhân kia sợ chạy mất.”

“Thú vị thú vị!”

Chu Dịch đổi giọng hỏi: “Hiện giờ thế cục của Thanh Châu như thế nào?”

Đinh Chí nhẹ nhàng thở ra, coi như đã vượt qua được ải này, nếu chuyện này thật sự truyền về đến Linh Kiếm tông, tám chín phần mười hẳn sẽ bị trục xuất khỏi tông môn, lần sau khi nhận nhiệm vụ nên đổi một thành thị khác.

“Hồi bẩm chân nhân, thế cục không lạc quan lắm. Thiên Thi tông U Châu xuống phía Nam xâm lược, chân quân trong tông môn đã chiến đấu mấy trận, nhưng có thắng có thua!”

“Thế cục khó khăn!”

Hai mắt Chu Dịch lấp lánh linh quang, lặng yên không một tiếng động thì triển mê hồn thuật, nói: “Thái thượng của Linh Kiếm tông có ra tay không?”

“Không có.”

Đinh Chí hoảng hốt nói: “Lão tổ của hai đạo chính tà ước định, dùng chân quân để quyết định thắng thua của đấu kiếm!”

“Ồ?”

Chu Dịch nhú mày, không có tiếp tục hỏi nữa, đề phòng đệ tử đứng bên cạnh phát hiện sự khác thường, vẫy tay nói.

“Được, các người lui ra đi, bản đạo còn phải xem chỉ tay cho các cô nương.”

Hai người Đinh Chí khom người thì lễ, chạy như bay rời khỏi Tiêu Tương Quán.

“Theo như ghi chép trong điển tịch, những lần chính ma đấu kiếm trong quá khứ đều là do lão tổ quyết định thắng bại, Kim Đan chân quân ngã xuống như mưa, tại sao lần này lại thay đổi?”

Chu Dịch trầm ngâm hồi lâu, hóa thành độn quang bay trở về Thập Vạn Đại Sơn.

Thanh tu Trong núi an toàn không có nguy hiểm, đừng nói gì đến trận chính ma đấu kiếm đang hùng hực khí thế, cho dù có kết thúc rồi thì hắn cũng không muốn trở về.

Mười mấy năm sau.

Ma Vân Phong.

Đỉnh núi.

Từng tiếng nổ vọng ra, mặt đất vỡ ra, núi đá nứt toác.

Kim Ngang bay vút qua, tạo thành những hư ảnh lưu lại trong không trung, quyền cước dừng lại trên mai rùa.

Quy thừa tướng hóa thành bản thể, kéo theo cái mai dài đến bốn năm trượng, tốc độ di chuyển không hề chậm chút nào. Cứng rắn chống lại quyền cước của Kim Ngang, thừa dịp hắn không có chỗ trụ lực trong không trung, há mồm phun ra vài cột băng.

“Hãy!”

Kim Ngang trầm giọng phun khí, một tầng huyết khí đỏ rực bao vây quanh thân thể, gắng gượng chống cự lại những cột băng kia, mượn lực đáp xuống mặt đất.

Ánh mắt Quy thừa tướng lộ ra vẻ đắc ý, hai bàn tay thi triển pháp lực, đá xanh dưới chân hóa mềm biến thành vũng bùn.

Kim Ngang muốn nhảy ra, kết quả vũng bùn lại biến thành đá xanh, trói hai chân hẳn vào giữa khối đá.

Quy thừa tướng đắc thế nhưng không buông tha người, há mồm phun ra một cột nước, tưới cho Kim Ngang ướt hết từ đầu đến chân.

“Được rồi, tiểu Kim lại thua nữa rồi.

Chu Dịch phát tay ngăn Kim Ngang tiếp tục ra tay, giải thích nói: “Quy thừa tướng phun ra cột nước, nếu nó nó phun ra nọc độc, thì bây giờ ngươi đã hóa thành một cái xác rồi. ’

“Đa tạ đại nhân, đa tạ Quy thừa tướng.”

Hai chân Kim Ngang hiện lên hồng quang, đá xanh vỡ ra, bắt đầu nói: “Lực phòng ngự của Quy thừa tướng quá mạnh, huyết khí đánh vào người nó, còn chẳng lưu lại dấu nữa kia.”

“Nó là đại yêu yếu ớt nhất rồi đấy.”

Chu Dịch tàn sát đại yêu như giết gà, nhưng sẽ không thật sự cho rằng Yêu tộc yếu đuối, nếu đối lại là Hắc Hồ hoặc là Kim Ưng, chỉ cần hai ba hiệp là đã có thể xé xác Kim Ngang rồi.

Sắc mặt Kim Ngang hơi ảm đạm, cúi mình thật thấp vái chào Chu Dịch, nói: “Đại nhân, hôm nay còn có một việc nữa, đó là chào từ biệt.”

Chu Dịch nghi hoặc nói: “Ngươi vừa mới ngưng luyện một khiêu huyết, tất nhiên là đấu không lại đại yêu, tại sao lại không tiếp tục ngưng luyện nữa? Khiêu huyết trên người luyện xong, có thể sử dụng linh hoạt sức mạnh của huyết khí, muốn đánh lại đại yêu cũng không khó!”

Chương 176: Hạt sen bảy màu.

“Đại nhân, còn nhớ lần đầu tiên ta gặp ngài không?”

Kim Ngang hồi tưởng lại nói: “Hình như năm đó ta bảy tuổi, năm ấy phụ thân ta đi săn thú thì chết, ta nghĩ quần trong lòng hơn nửa đêm trèo lên trên đỉnh núi.”

Chu Dịch gật đầu nói: “Trèo suốt đêm, một thân đầy thương tích, may mắn mà ngày đó ta đến ngắm mặt trời mọc.

“Ôn cứu mạng của Đại nhân, suốt đời khó quên.”

Kim Ngang vuốt mái tóc muối tiêu của mình, nói: “Chớp mắt một cái đã ta đã hơn bảy mươi tuổi, cho dù có ngưng luyện khiếu huyết, vẫn không thể ngăn cản được khí huyết suy nhược. Ta dự định ra ngoài du lịch, truyền thụ phương pháp rèn thể cho những Nhân tộc mà ta gặp được. ’

Chu Dịch không tiếp tục giữ lại hoặc ngăn cản hẳn, ai có chí này, với thực lực của Kim Ngang chỉ cần không trêu chọc Yêu Vương, muốn giữ được mạng sống hẳn là không thành vấn đề.

“Cầm lấy mấy bình đan dược này, có thể bảo vệ được tính mệnh.”

“Đa tạ đại nhân.”

Kim Ngang không hề khách khí, mấy chục năm quen biết nhau, đã hiểu được tính tình của Chu Dịch.

“Còn thanh thần binh khí huyết này”

Chu Dịch lấy một cây trường thương huyền sắc từ trong túi trữ vật ra, nói: “Mấy năm nay luyện chế nó dựa theo đặc tính của khí huyết, đáng tiếc vẫn chưa thành công hoàn toàn, trong quá trình truyền dẫn khí huyết thì bị hao tổn hơn một nửa. Cũng may là nó sắc bén nhọn, đủ để đâm thủng đại yêu, cho người dùng làm vũ khí phòng thân.”

“Đa tạ đại nhân ban ân.”

Kim Ngang công thanh trường thương dài hai trượng trên lưng,

Ba quỳ chín lạy Chu Dịch, xoay người xuống núi rời đi. Chu Dịch nhìn biển mây mênh mang, ngẩn ngơ hồi lâu.

“Quy thừa tướng, người có cảm thấy sống lâu cũng rất mệt không?”

“Đại vương, sống lâu không tốt hay sao?”

Quy thừa tướng mới đột phá đại yêu không lâu, mấy ngày nay trong lòng tràn đầy vui mừng, đến ngay cả mùi vị Linh Sâm trăm năm cũng cảm thấy không tệ.

Chu Dịch lẩm bẩm nói: “Một đám người quen thân đều đã đi rồi, có lẽ một cái xoay người, một lần từ biệt, chính là vĩnh biệt.”

“Đại vương, nếu như suy nghĩ theo một góc độ khác thì.”

Quy thừa tướng có lẽ là đắc ý quá mức, miệng mồm không không chế được nói: “Hai kẻ Hắc Hồ, Kim Ưng kia, thường xuyên khi dễ ta, đánh cũng không lại trốn cũng không thoát, chỉ có thể dựa vào chuyện sống lâu đợi cho chúng nó chết rồi, đến khi đó nhảy múa trên mộ của chúng!”

“Được, câu này ta sẽ nói cho Kim Ưng Hắc Hồ.

Chu Dịch chỉ đa sầu đa cảm trong giây lát, dù sao thì cũng đã đưa tiễn nhiều người rồi, chỉ là vì quen biết với Kim Ngang có hơi lâu.

Từ bảy tuổi đến bảy mươi tuổi, nhanh như một cái chớp mắt!

“Đại vương tha mạng a!”

Nhật nguyệt luân chuyển.

Lại thêm năm mươi năm trôi qua.

Chu Dịch chưa từng rời khỏi Ma Vân Động nửa bước, cũng không tham gia yến hội của đám Yêu Vương, một lòng khổ tu Luyện Khí.

Tứ nghệ tu tiên được tích lũy dần theo thời gian, đã lĩnh ngộ hết những truyền thừa có được, rồi sau đó không còn nghiên cứu sâu nữa.

Linh khí dư thừa, ăn vô số gốc linh dược trăm năm, đôi khi còn ném thử hai gốc Linh Sâm ngàn năm, tốc độ tu hành

nhANH hơn nhiều so với dự tính của Chu Dịch. Chỉ dừng lại ở bình cảnh Trúc Cơ hậu kỳ ba bốn năm, rồi cũng đột phá hậu kỳ.

Đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ, vẫn cứ tiếp tục tích lũy pháp lực, tốn thêm ba mươi năm để đạt tới viên mãn.

“Pháp lực không hề tăng trưởng, bước tiếp theo chính là ngưng kết Giả Đan.”

Pháp lực bên trong đan điền của Chu Dịch đặc sền sệt, dường như đang có xu thế ngưng tụ thành thể rắn, nhưng Kết Đan quá nguy hiểm, cho dù là Giả Đan cũng cần phải cẩn thận.

“Một là không có truyền thừa, kinh nghiệm, hai là không có linh dược hộ thể, tuyệt đối không thể tùy tiện Kết Đan được!”

“Bốc được quả thăm thượng thượng, rồi lại tính tiếp!”

Mười năm sau.

Mỗi ngày ba quả, chín phần đều là thăm trung, có rất ít thăm thượng.

Trong số này đã từng có hai lần thăm hạ, Chu Dịch không chế độ quang trôn về Vân Châu, ăn mừng nửa năm mới dám trở về.

“Từ từ chờ đợi!”

Chu Dịch không hề vội vàng chút nào, vẫn rung ống thăm như thường lệ, linh thăm rơi xuống đất.

Quang mang lóng lánh, chậm rãi ngưng tụ thành hai chữ.

“Lại là Ngũ Độc?”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, thông qua huyết khế triệu hồi bảy yêu.

Bạch Cốt phong.

Núi giống như tên, xương cốt phủ trắng.

Xương người xương thú tầng tầng lớp lớp, đen nhánh, đủ màu, chắc chắn là trước khi chết trúng phải kịch độc.

Trên khe hở giữa đám xương cốt, những con nhện với đủ mọi hình dáng chui tới chui lui, có con thì to bằng đầu nắm tay, có con thì to bằng chậu rửa mặt, lông lá xù xì, hoa văn quỷ dị. Ở

giữa sườn núi có một huyết động sâu thăm thẳm, ban ngày ban mặt những đám mây xanh lục cuộn cuộn phun trào, có tên là Bạch Cốt động.

Trong động lụa trắng bao phủ, tầng tầng lớp lớp dày đến ba bốn thước, đi trên đó như dẫm lên bông.

Trên đám lụa trắng là những cái kén, có cái to hơn một trượng, có cái nhỏ thì dài ba bốn thước. Một đầu của cái kén nhọn hoắt, đầu còn lại thì có một cái lỗ, nhưng cái đầu lâu khô quắt lộ ra bên ngoài, có đầu người cũng có cái là đầu thú.

Động chủ là một con nhện tinh, sau khi luyện thành đại yêu thì tự lấy tên là Độc Lang Quân.

Hôm nay.

Độc Lang Quân vừa tu hành xong, có chút muốn ăn thịt, tám cái chân nhện bò trên lụa trắng, đi đến bên cạnh một cái kén mới.

Bên trong cái kén này chính là một con yêu thú gấu đen, mấy ngày không ăn không uống đã đói đến mức hai mắt đỏ lên, nhìn thấy Độc Lang Quân nửa người nửa nhện, điên cuồng giãy giụa cắn xé.

Nhưng vì cái kén bằng lụa trắng quá cứng, hùng yêu hao hết sức lực cũng không thể thoát ra được.

“Khắc khắc! Càng là giãy giụa, khí huyết lưu chuyển, mùi vị càng thêm tươi ngon!”

Trong miệng Độc Lang Quân há miệng đưa ra một cái răng nhọn hoắt, dễ dàng xuyên qua xương sọ của gấu tinh, chỉ trong một lát, gấu tinh đã khô quắt biến thành một cái xác khô.

Hưởng thụ xong mỹ vị, Độc Lang Quân đang muốn quay trở về, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người cao hai thước.

Trắng trẻo mập mạp, tứ chi ngắn ngủn, trên đầu mọc mấy chiếc lá cây màu xanh.

“Đây là...”

Chương 177: Hạt sen bảy màu (2)

Khuôn mặt người xấu xí của Độc Lang Quân không ngừng thay đổi, khó có thể tin nói: “Nhóc con Linh Sâm ngàn năm trong truyền thuyết!”

Nhóc con Linh Sâm liếc mắt nhìn Độc Lang Quân, xoay người chui xuống dưới đất, thi triển thuật pháp thổ độn biến mất chẳng thấy đâu.

A!

Trong động truyền đến tiếng rít gào bén nhọn đáng sợ, trên mặt Độc Lang Quân đều là vẻ hồi hận, linh vật mới xuất hiện khiến nó quá kinh ngạc, vậy mà lại không ra tay bắt lấy nó.

“Nhất định còn có cơ hội!”

Độc Lang Quân thi triển thuật pháp thiên phú, khổng chế tất cả nhện lớn nhỏ trên núi, rất nhanh đã có một con nhện đất sinh sống dưới mặt đất, phát hiện được hướng di chuyển của Linh Sâm.

“Khắc khắc khắc!”

Độc Lang Quân đi theo chỉ dẫn của con nhện đất, tám chân chạy như bay, đuổi theo phương hướng nhóc con Linh Sâm.

Cách đó trăm dặm.

Trong một sơn cốc vô danh.

Ầm ầm ầm!

Giọng nói từ bốn phương tám hướng liên tục phát ra, chỉ thấy một con nhện khổng lồ cao hai ba trượng chạy như điên, chỉ trong giây lát đã chui vào trong sơn cốc.

“Đạo hữu, đừng chạy, ngoan ngoãn để bọn vương ăn ngươi!”

Mặt mày Độc Lang Quân mừng như điên, chỉ còn cách Linh Sâm ngàn năm chưa tới mười trượng, thần thức đã rà soát chặt chẽ, hoàn toàn không phát hiện trong sơn cốc có điều gì bất thường. Chim không kêu, trùng không gáy, một mảnh tĩnh mịch.

Hai ngàn yêu binh, sáu đại yêu ẩn núp hai bên sơn cốc, cùng với Chu Dịch đang đứng trên không trung.

“Giết địch, cũng không cần phải đánh đến nhà nhỉ.”

Chu Dịch đập đôi cánh chim, nhìn Độc Lang Quân chui vào bầy, nói: “Dụ nó ra rồi giết, an toàn hơn gấp trăm lần.

Trong khi nói chuyện thì thúc giục trận bàn, trong sơn cốc trời lên tám cây cột vàng.

Độc Lang Quân từ trạng thái mừng như điên đột nhiên thức tỉnh, tám con mắt híp lại quan sát xung quanh, lạnh lùng nói: “Vị đạo hữu nào ở đây?”

Mu!

Con bò vàng lao ra đầu tiên, Hắc Hổ và chúng đại yêu theo sát phía sau, hai ngàn yêu binh nhao nhao kêu gào, múa may binh khí, xông vào trong sơn cốc.

“???”

Mặt mày Độc Lang Quân đầy vẻ nghi hoặc, đối mặt với trận thế xung phòng liều mạng như che trời lấp đất, còn chưa kịp thoát khỏi cảm giác kinh hãi, cũng đã bị đập thành thịt nát.

Nhiếp hồn!

Chu Dịch thi pháp nhiếp lấy yêu hồn, sau khi cưỡng ép sưu hồn, biết được bí mật giúp Độc Lang Quân thành Đạo.

“Bên dưới núi Bạch Cốt lại có một gốc hoa sen bảy màu!”

Hoa sen bảy màu có bảy màu, sau khi lụi tàn kết thành hạt sen có bảy màu, khi tu sĩ ngưng đan sử dụng nó thì sẽ tăng lên một phần khả năng thành công. Cũng tương tự như những loại linh dược trợ giúp Kết Đan, Đan Đỉnh Tông có ghi chép lại mười mấy loại, ví dụ như ngựa ngàn năm tuổi, Long Huyết thảo vv.

“Đây là chỗ tốt của thăm thượng thượng đại cát hay sao?”

Chu Dịch thông qua ký ức của Độc Lang Quân biết được, ba trăm năm trước nó đã từng sử dụng hạt sen, lần nở hoa kết quả tiếp theo của hoa sen còn hai trăm năm nữa.

“Thật ra thì thời gian này cũng không dài lắm, có thể chờ đợi được!”

Nửa tháng sau.

Cuối cùng thì con bò vàng và chúng yêu cũng đã dọn dẹp sạch sẽ Bạch Cốt phong, cho dù Độc Lang Quân không làm gì, vẫn có hơn ba trăm yêu binh bị trúng độc chết.

Kịch độc bên trong Bạch Cốt động rất nặng, nhưng cũng không thể san bằng ngọn núi, để tránh làm hỏng hoa sen bảy màu. Sáu đại yêu thay phiên thi triển pháp thuật, dùng gió thổi tẩy rửa nước, phải mất hơn một tháng dọn dẹp mới không còn khói độc nữa.

Bị Chu Dịch ra lệnh, chúng nó không vui vẻ, không tình nguyện tiến vào dưới đáy động thăm dò, rất nhanh đã phát hiện ra cây hoa sen bảy màu.

“Cho dù hạt sen thành thực, mới có bốn thành xác suất Kết Đan, còn cần từ từ thu góp linh vật kết đan!”

Ma Vân Động.

Cách mặt đất một trăm trượng.

Chu Dịch thi pháp tạo ra một đường hầm, dẫn nước sông Duyệt Giang chảy ngược, bố trí lại trận pháp cấm chế, tạo thành một con sông ngầm, ao ngầm nhân tạo.

Cây sen và cả rễ sen bảy màu nhỏ lên trồng vào bên trong hồ, bố trí lại những trận pháp như Tụ Linh Trận.. Việc còn lại cần phải làm chính là chờ đợi ngày khai hoa kết trái nữa thôi.

“Đáng tiếc sen bảy màu này có thuộc tính Thủy, nếu không thì có thể liên tục kích thích cho nó sinh trưởng rồi làm mứt hạt sen để ăn.”

“Hai trăm năm, vừa đủ để có thể tu Cửu Chuyển Luyện Linh quyết, Ngưng Thần quyết đến viên mãn, rồi dùng tinh huyết của hồ yêu trên núi để tu hành Hổ biến!”

Chu Dịch đã có được Luyện Linh quyết gần ba trăm năm, vừa mới tu thành vòng thứ sáu, linh khí trong cơ thể đã ngưng tụ thành thực thể hơn sáu phần so với những tu sĩ Trúc Cơ bình thường khác, cho nên mới có thể sèn sệt như mỡ.

“Luyện Linh quyết, Ngưng Thần quyết viên mãn, mỗi loại góp phần tăng một phần xác suất thành công, Chân Long Cửu Biến luyện thể và Ngũ Linh Chân Kinh Ngũ Hành gộp chung với

nhau, ít nhất cũng có thêm hai phần xác suất thành công nữa, xác suất thành công của việc Kết Đan đã được tích lũy đến tám phần!”

“Nếu như là những tu sĩ khác, chắc chắn sẽ vui vẻ mà Kết Đan. Nhưng mình lại không hề vội vàng, cũng không phải là không có biện pháp để làm tăng thêm xác suất thành công, ví dụ như tìm kiếm thêm một loại linh vật Kết Đan, và bố trí trận pháp ngăn cản thiên kiếp nữa!”

Chu Dịch cẩn thận tính toán, trước mắt còn rất nhiều chuyện cần phải làm, vì thế tiếp tục bế quan tiềm tu.

.....

Thời gian trôi nhanh, năm tháng không đợi người.

Chu Dịch dốc lòng tu hành Luyện Linh quyết, lại ra lệnh cho yêu binh thuộc hồ tộc dưới trướng, cứ cách một đoạn thời gian thì lại dâng tinh huyết lên.

Yêu binh của năm núi một sông dưới trướng ngày càng tăng trưởng, đa số là sài lang hồ báo, thay phiên hiến máu cũng không ảnh hưởng quá nhiều. Trong đó một con hồ yêu rất thông minh, nhắm chuẩn cơ hội này, mượn cơ hội hiến máu thường xuyên chạy đến động phủ để gặp Đại vương.

Nói vài câu nói dí dỏm hài hước, nịnh nọt Đại vương.

“Đại vương, ngài là người đẹp trai nhất trên trời dưới đất này!”

“Không không không, bốn vương chỉ có thể xếp thứ hai, người xếp đầu tiên chính là độc giả đây!”

Chu Dịch chẳng lẽ lại là người thích nghe mấy câu nịnh nọt hay sao chứ, mà là nể tình con hồ yêu thành thật cần cù, ban cho linh dược, pháp khí.

Có một thì có hai.

Chương 178: Công thành cử cử (thượng)

Yêu binh bình thường thì không mấy thông minh, ngược lại không biết hổ thẹn ngại ngùng, lập tức học theo cùng nhau nịnh nọt. Những con có đầu óc nhanh nhạy, biết rằng Nhân tộc thông minh, nên chạy vào trong trại thỉnh giáo làm sao để nịnh nọt tầng bậc người ta.

Những chuyện này đều là thú vui lúc nhàn hạ, chín mươi chín phần trăm thời gian đều dùng để bề quan khổ tu.

Hằng ngày ngoài việc luyện công ra, thì hắn còn có thói quen tiêu phí tuổi thọ để bói toán, kích thích cho linh dược phát triển, bố trí tầng tầng lớp lớp trận pháp, sau này dùng để đối phó với Tiểu Tứ Cử thiên kiếp.

Hai mươi năm thời gian như gió thoảng qua.

Luyện Linh quyết chưa đến vòng thứ bảy, Ngưng Thần quyết đã đại thành, phạm vi bao phủ của thần thức Chu Dịch vượt hơn hai trăm trượng.

“Đây là thần thức cực hạn của Trúc Cơ kỳ sao? Nếu là như vậy, thật ra thì có thể chặn đứng con đường thần thức vượt Kim Đan, Nguyên Anh.”

Chu Dịch cũng đã từng nghĩ, thông qua thời gian tích lũy ngàn năm vạn năm, thần thức tăng trưởng đến mức của Nguyên Anh thậm chí Hóa Thần, rồi sẽ tu hành bí thuật công kích thần hồn, đồng nghĩa với việc có được một phần chiến lực cao cấp.

Tu tiên chỉ vì hộ đạo, cho nên chiến lực và cảnh giới tăng lên cũng chẳng có gì khác cả.

Hiện tại thần thức đạt tới cảnh giới đỉnh phong trong cấp tu vi này, mấy năm nay không hề tăng lên chút nào, khiến cho Chu Dịch như ngộ ra.

“Cảnh giới tăng lên, cũng tương tự như Luyện Khí tấn chức Trúc Cơ, thứ biến đổi không chỉ có pháp lực cô đọng lại, đồng thời dưới sức ảnh hưởng của đạo cơ mới sinh ra thần thức. Cho nên không Kết Đan, thần thức chỉ có thể bao phủ hai trăm

trượng, nếu như còn tăng lên một phần nữa thì sẽ vượt quá sức chịu đựng của đạo cơ.”

“Tu sĩ giống như một cái chai được đúc từ tinh khí thần, thần thức chính là nước chứa ở bên trong, nếu muốn làm mực nước tăng lên thì phải khiến cho cái chai to ra!”

“Tiên đạo kể từ khi ra đời cho đến nay, trải qua vô số năm tiến hóa, đã hình thành một hệ thống chặt chẽ không có một khe hở nào, không phải là thứ mà sức của một người có thể phá vỡ được.”

Chu Dịch thà rằng từ từ phá vỡ bình cảnh của tiên đạo, cũng sẽ không đi thăm dò một con đường tu hành mới.

Trong điển tịch có ghi chép lại, chỉ riêng cửa ải dẫn linh khí nhập thể này, ban đầu Nhân tộc đã thử nghiệm cả ngàn vạn phương án, đã có bao nhiêu vị tiên hiền chết đi, rồi lại trải qua sự cải tiến của nhiều thế hệ tu sĩ, mới có được công pháp cơ bản như bây giờ.

Hậu nhân đứng trên vai của người xưa, có thể nhìn cao hơn trông rộng hơn, rồi lại nảy sinh một sự tự tin vô hình, đúng là không nên!

.....

Ma Vân thành.

Từ sau khi con bò vàng chiếm đóng ngọn núi cho đến nay, hơn ba trăm năm hơn không ngừng mở rộng, đã chiếm cứ hơn phân nửa dãy núi.

Bên ngoài thành trại không phải là tường đá thấp bé, trải qua sự cố gắng của ba bốn thế hệ, cuối cùng cũng đã xây dựng một bức tường thành cao hơn hai trượng.

Bên ngoài lại đào thêm chiến hào rộng hơn hai ba trượng, dưới đáy chiến hào được phủ kín chông nhọn, chỉ để lại một cây cầu gỗ nối liền với cửa thành. Yêu thú đột kích không thể vượt qua được tường thành, mà sẽ chết dưới những chiếc bẫy thú, cung tiễn, trở thành thức ăn cho Nhân tộc bên trong thành.

Mặt trời chói chang.

Những chiến sĩ đứng trên tường thành, mặc áo giáp huyền thiết, trận địa sẵn sàng đón quân địch, không dám lơ là chút

nào.

Lúc này.

Một bóng dáng từ nơi xa chậm rãi đi tới, lại là một con sói lớn lông trắng cao đến ba bốn trượng.

Chiến sĩ gào lớn báo tin, lập tức có mấy chục người tụ tập lại, lại có người đi thông báo cho phụ nữ và trẻ em trong thành cần thận đề phòng.

Đợi đến khi nó đến gần mới nhìn thấy rõ, dưới thân con sói lớn kia còn có bóng dáng của con người, thoạt nhìn thì giống một thanh niên hai mươi mấy tuổi. Tóc đen như bờm sư tử xõa rối tung, da thú khoác trên người đã rách nát không còn nhìn rõ dáng vẻ nữa, vai phải khiêng xác sói, tay trái xách theo trường thương.

Thủ lĩnh của đám chiến sĩ giương cung cài tên, mũi tên bằng huyền thiết lao đi như một luồng ánh sáng màu đen, chuẩn xác găm xuống cách người thanh niên kia ba bước chân.

“Người tới là ai?”

Có một số Yêu tộc tinh thông thuật pháp biến ảo, ví dụ như xà yêu, hoa yêu vv, sẽ biến thành hình người trộn lẫn vào trong thành hại người. Ba năm trước đây năm có một con đại yêu thuộc Hồ tộc, lẫn vào trong thành hút dương khí người, sau khi hại chết mấy người thì mới phát hiện ra sự khác thường.

Sau khi Hồ yêu xé bỏ lớp da người, tàn sát mấy chục người trong thành, thì bỏ trốn mất dạng.

Việc này khiến cho Nhân Tộc đang sống trong cảm giác hòa bình hơi chùng xuống, một lần nữa xuất hiện cảm giác nguy cơ, luôn luôn ghi nhớ rằng nơi này là Thập Vạn Đại Sơn.

“Kim Cửu.”

Thanh niên đáp lại nói: “Sư phụ ta là Kim Ngang.”

Khi nói chuyện vận chuyển khí huyết, một luồng sáng màu đỏ đậm hiện lên bên ngoài thân, dần dần biến hóa thành dáng vẻ của áo giáp hộ thân.

“Kim sư phó, phương pháp khí huyết, là Nhân tộc.”

Thủ lĩnh nhảy xuống dưới tường thành, sau khi xác nhận ở cự ly gần, mới sai người mở cửa thành ra.

“Kim huynh đệ bốn ba ngàn dặm xa xôi, tại sao lại còn công thêm một con sói chứ?”

“Con Lang yêu này cản đường của ta, chỉ có thể dùng một thương thọc chết nó!”

Kim Cửu được vị thủ lĩnh dẫn đường, đi vào bên trong thành đăng ký tên họ, rồi gọi con sói vào trong kho của thành trì, rồi sau đó rời khỏi thành đi Ma Vân Động cầu kiến Yêu Vương.

.....

Mọi chuyện trông động bình thường đều do Quy thừa tướng xử lý, nghe nói có liên quan đến Kim Ngang, lại còn liên quan đến truyền thừa võ đạo Ngưng Khiếu. Quy thừa tướng không dám xử lý bừa, mang theo Kim Cửu tiến vào tầng ba của động phủ, cầu kiến Chu Dịch đang bế quan tiềm tu.

Chu Dịch đánh giá Kim Cửu một lát, hỏi.

“Nếu tính tuổi tác, Kim Ngang cũng gần trăm năm tuổi rồi, thân thể ra sao rồi?”

“Hồi bẩm Yêu Vương đại nhân, lúc ta đi thì sư phụ đã tuổi già sức yếu, núi non trùng điệp cách trở, không thể tự mình từ biệt ngài.”

Chương 179: Công thành cử cử (trung)

Khi Kim Cửu nói chuyện thì cặp mắt ửng đỏ, từ trong lòng lấy ra một quyển sách được làm từ da thú, khom người dâng lên, nói: “Đại nhân, trong này có ghi chép lại pháp môn đột phá Ngưng Khiếu, sư phụ nói nhờ ngài đặt tên cho nó?”

“Để ta xem thử”

Sau khi Chu Dịch lật xem sách, không nhìn được mà tán thưởng nói: “Với loại thuật pháp này, chỉ riêng việc đấu pháp chém giết, có thể sánh ngang với Trúc Cơ chân nhân.”

Theo như lời kể trong quyển sách bằng da này, sau khi tích trữ khí huyết trong khiếu huyết, không ngừng tích lũy nén ép lại, cuối cùng sẽ biến thành huyết đan.

Về mặt lý thuyết thì mỗi một cái khiếu huyết, đều có thể ngưng tụ một viên huyết đan, bởi vì tuổi thọ của Kim Ngang và bị ảnh hưởng bởi phương pháp tu tiên, trước mắt chỉ ngưng tụ thành công ở đan điền.

Khi đấu pháp điều động khí huyết bên trong huyết đan, không chỉ khiến nó trở nên mạnh mẽ cứng rắn hơn, mà còn có thể rời khỏi cơ thể máy trượng, biến hóa thành hình thái bất kỳ.

“Sư phụ nói, nếu như đánh nhau với đại yêu ở khoảng cách gần thì còn được, nhưng nếu như đấu pháp với chân nhân thì chắc chắn sẽ chết bởi pháp khí, phù triện.”

Kim Cửu thở dài nói: “Đặc biệt là tuổi thọ chưa bao giờ tăng lên, sau khi ngưng tụ huyết đan chỉ có thể đạt tới tuổi thọ cực hạn của phàm nhân, tầm một trăm năm mươi tuổi.”

“Chỉ có hơn một trăm năm, một phương pháp tu hành mới bắt đầu từ con số không, có thể đạt tới mức độ không kém gì Trúc Cơ đã rất tốt. Sau này được các đời tiếp theo bổ sung hoàn thiện, tương lai chưa chắc đã không thể kéo dài tuổi thọ!”

Chu Dịch trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi nói.

“Còn về phần đặt tên cho cảnh giới..... Vậy thì gọi nó là Bảo Đan!”

“Mấy năm nay, tiểu Kim đã đi qua những đâu?”

Chu Dịch thu hồi sách bằng da thú, dò hỏi cuộc sống mấy năm nay của Kim Ngang.

“Sư phụ đi từ Bắc xuống Nam, thích nghi trong mọi hoàn cảnh, gặp được Nhân tộc thì truyền thụ phương pháp khí huyết.....”

“Trong thời gian này có nhận vài đệ tử thân truyền, ta xếp thứ chín, cho nên đặt tên là Kim Cửu. Sau khi sư phụ một trăm ba mươi tuổi, thì đã ẩn cư ở Kim Cúc Lĩnh, ở nơi đó có một thành trì mà người và yêu cùng nhau chung sống.”

Kim Cửu kể lại đại khái cuộc sống của Kim Ngang tám mươi năm qua, nói: “Rồi cũng lệnh cho ta và các sư huynh sư đệ, cũng làm như hần, truyền pháp tứ phương.”

“Không tồi.”

Chu Dịch khen ngợi gật đầu, tinh thần truyền thừa so với võ đạo quan trọng hơn.

“Người hãy truyền phương pháp Bảo Đan cho Ma Vân thành, bốn vương sẽ sai người dựng tượng của Kim Ngang, ghi khắc công tích của hần, để cho người đời sau chiêm ngưỡng.”

“Đa tạ đại nhân.”

Kim Cửu đã hiểu được, tại sao sư phụ thường hay nói, Kim Dịch Yêu Vương thật sự khác với những Yêu tộc còn lại, đối đãi với Nhân tộc bình đẳng.

.....

Chu Dịch cai quản Ma Vân Phong đã một trăm năm mươi năm, ước chừng cũng đã qua sáu bảy thế hệ, ở trong thành sớm đã được coi như thần minh.

Mỗi gia đình đều thờ phụng tượng thần, sớm tối đều thấp hương cầu nguyện, ngày tết sẽ tổ chức lễ cúng bái quy mô lớn.

Quy thừa tướng truyền ra bên ngoài chuyện Chu Dịch thích rượu ngon, người trong thành lập tức hứng thú với việc sản xuất rượu trái cây, sau trăm năm phát triển, cũng đã xuất hiện không ít loại rượu ngon có mùi vị thượng đẳng.

Hiện giờ một mệnh lệnh được ban ra, tượng đá hình Kim Ngang được điêu khắc suốt đêm cho xong, đặt ở trung tâm của thành trì.

Sau khi Kim Cửu truyền bá phương pháp khí huyết Bão Đan, trong số những võ giả trong thành bị mắc ở cảnh giới Ngung Khiếu đã rất lâu, không bao lâu sau đã có người tấn chức thành công, thực lực tiến vùn vụt.

Bão Đan cảnh xuất hiện, khiến cho Ma Vân thành xuất hiện thay đổi to lớn.

Chiến lực có thể sánh bằng chân nhân, đại yêu, bất kể là có ở đâu thì cũng xứng được gọi là cao thủ, thét khí thành sấm, mở núi chém đá, làm cho Ma Vân thành tiến vào một giai đoạn phát triển mới.

Đồng thời, cũng bắt đầu xuất hiện giai cấp.

“Dân cư bùng nổ, thực lực chênh lệch, đây là tất nhiên!”

Chu Dịch không can thiệp vào sự thay đổi của thành thị, chỉ thờ ơ lạnh nhạt, giống như đang quan sát sự hình thành của nền văn minh trong một mô hình trò chơi.

“Trường sinh giả cần phải học được cách trở thành người đứng ngoài quan sát lịch sử, nhìn xem sự biến ảo của triều đại, nhìn xem văn minh hưng tàn, nhìn xem kỷ nguyên thay đổi..... Gặp được người thú vị, thì sẽ đi cùng một đoạn đường, cuối cùng vẫn phải độc bước một mình.”

“Cho dù muốn thay đổi lịch sử, cũng không nên tham dự quá nhiều, chỉ cần gieo mầm vào thời điểm mấu chốt, những việc còn lại thì để cho thời gian!”

Chu Dịch cũng đã ngộ ra rằng, tâm trạng xao động sinh ra khi bế quan trong một thời gian dài, rồi từ từ cũng sẽ bình lặng lại.

.....

Hôm nay.

Trên Ma Vân Phong.

Tiểu Toàn Phong ngồi trên cao, lá cờ nhét vào sau đầu đón gió bay phấp phới, đang tán dóc với yêu binh dưới trướng.

“Chỗ này của ta cũng không phải là chỗ khi ho cò gáy, những Yêu Vương kia nghe nói là có được linh trí, vẫn cứ ăn lông uống máu, cũng chẳng khác gì đám dã thú kia.”

Hừ hừ!

Heo yêu kêu hai tiếng coi như đáp lời, lắc lư cái quạt làm bằng lá chuối, quạt vù vù thổi tan cơn nóng.

Trong số này có những tiểu yêu mới đến, bất kể là chúng có cảm thấy hứng thú hay không, đều a dua theo lãnh đạo gật đầu đồng ý.

“Đừng có phản đối, có biết làm sao mà ta có được vị trí thủ lĩnh tuần sơn này không?”

Tiểu Toàn Phong nói: “Hai mươi năm trước ở phía Đông có một con xà yêu dị chủng, ỷ vào vài phần thực lực, muốn bá chiếm địa bàn của ngưu gia. Lúc ấy ta đi theo thủ lĩnh tuần sơn, đụng phải hai núi đang đụng độ với nhau, ngưu gia lắc mình biến lớn như một ngọn núi, một chân dẫm cho con xà yêu kia thành thịt vụn.”

Tiểu yêu lập tức nghi ngờ, nói: “Chuyện này thì có liên quan gì đến chuyện làm thủ lĩnh chứ?”

Không đợi đến khi Tiểu Toàn Phong khoe mẽ thêm hai câu, heo yêu hừ hừ nói toạc ra: “Thằng nhóc này sợ tới mức chẳng còn biết gì, chạy loạn chui vào trận địa của địch, đúng lúc con xà yêu kia đã chết, nó thì lại có được công lao xung phong.”

“Rầm thúì!”

Tiểu Toàn Phong đang muốn giải thích, sắc trời bỗng nhiên âm u, ngẩng đầu nhìn thì mới phát hiện mây đen đã quần tụ.

“Trời chuyển nhanh quá.....”

Chương 180: Công thành cửu cửu (trung) (2)

Lời còn chưa dứt, thì đã nghe thấy tiếng sấm rền cuộn cuộn, một luồng khí tức ớn lạnh, hủy diệt đánh thẳng vào tâm thần. Một nỗi sợ hãi xuất hiện từ sâu trong huyết mạch, khiến cho Tiểu Toàn Phong hét âm lên, chui vào bên trong cục đá, chỉ còn sót lại cái đuôi đung đưa ở bên ngoài.

Đám tiêu yêu còn lại cũng như vậy, dường như xuất hiện một sự sợ hãi từ bản năng với sấm sét trên bầu trời kia.

Ầm ầm ầm!

Một đám mây đen to lớn bao phủ Ma Vân Phong, điều kỳ dị chính là nó chỉ bao phủ trong phạm vi mười dặm trên đỉnh núi, còn chung quanh thì vẫn là trời xanh tĩnh lặng.

Trong Ma Vân thành, sáu vị võ giả Bão Đan đứng trên mái nhà, nhìn sấm chớp màu đen ở đằng xa.

Sấm chớp ẩn hiện quay cuồng bên trong đám mây màu đen, nhưng nó chỉ nổ ầm ầm nhưng không giáng xuống, mấy trăm đến hơn một ngàn tia sấm sét dần dần hội tụ thành một tia duy nhất.

“Đây chẳng lẽ là.....”

“Lôi kiếp! Đương nhiên là Hóa Hình lôi kiếp như trong truyền thuyết!”

“Không biết là ai trong bảy vị đại yêu, tốt nhất là Kim thần hoặc là ngư thần, chỉ cần có Yêu Vương tọa trấn, có lẽ có thể lập quốc.”

Sau khi đạt đến cảnh giới Bão Đan, thì cũng có những người đã từng ra ngoài trải nghiệm, thậm chí đã từng đến Vân Châu du lịch, có thể nói là có hiểu biết rộng rãi.

Lúc này nhìn thấy Hóa Hình lôi kiếp, trong ánh mắt toát ra sự chờ mong, mơ ước và hâm mộ, dù sao thì thuật pháp rèn thể khi đạt đến cảnh giới Bão Đan thì cũng coi như là không còn tương lai nữa, cho dù có thiên phú dị bẩm cũng không có duyên để độ kiếp.

.....

Sâu bên trong Ngọc Nha động.

Yêu Vương đang ngủ say, một lần hít thở thì linh khí cuộn cuộn nuốt vào trong bụng, pháp lực bất tri bất giác trở nên mạnh mẽ hơn.

Một con voi trắng ngà ngọc như dị chủng thời thượng cổ, tu hành không cần dùng đến công pháp, lúc đi lại ngồi nằm đều tự động làm tăng thực lực, khi đấu pháp cũng không cần dùng đến thần thông, thân mình cao đến hai ba mươi trượng lao đến, cho dù là ngọn núi cũng phải bị san bằng.

Bỗng nhiên.

Linh mạch ở Phi Vân Lĩnh hơi hơi dao động, dường như bị một lực hút nào đó, từng luồng linh khí thuần khiết chảy về hướng Bắc.

Một sự biến hóa nhỏ bé như vậy, thì một Yêu Vương bình thường tất nhiên là không thể phát hiện ra được, nhưng mà Ngọc Nha Yêu Vương đã tiềm tu mấy trăm năm trong trung tâm của linh mạch, chỉ cần hơi có gió thổi cỏ lay, lập tức thức tỉnh sau giấc ngủ say

“Đây là..... Có đại yêu đang độ kiếp sao?”

Ngọc Nha Yêu Vương suy tư một lát, thân hình nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành một người đàn ông cao một trượng sáu, mình người đầu voi, triệu hồi đại yêu dưới trướng.

“Đi chuẩn bị một phần lễ trọng, chinh đốn yêu binh, bốn vương tự mình đi thăm đạo hữu độ kiếp.”

Đại yêu nhắc nhở nói: “Đại vương, có cần đưa tin cho Bích Ba đàm không?”

“Long Quân đâu đâu cũng có thám tử, không cần đến ba năm ngày thì cũng biết được thôi.....”

Ngọc Nha Yêu Vương đổi giọng, nói: “Vẫn nên truyền tin đi, đề phòng lại mắng nhiếc bốn vương cai quản không nghiêm.”

Rất nhanh.

Một đám đại yêu bay lên bầu trời, tập trung thành một đám mây rộng đến mười mấy mẫu, đứng ở vị trí đầu tiên là một

người khổng lồ có đầu voi, mặc áo giáp, cầm binh khí, cầm trong tay Tam Tiêm Xoa. Đứng hai bên người nó là mấy chục đại yêu, phía sau lưng là mấy ngàn yêu binh, mệnh mệnh cuộn cuộn, khí thế hùng hồn.

Lộ trình mấy trăm dặm, chỉ di chuyển trong chớp lát là đến nơi.

Từ xa xa đã trông thấy sấm sét bao phủ ngọn núi, tiếng sấm ầm ầm ầm rung động, những tia sấm sét màu tím to bằng thùng nước liên tục giáng xuống.

Trận pháp cấm chế trùng trùng điệp điệp bao phủ đỉnh núi, chỉ một tia sấm sét đã đánh tan hơn mười lớp trận pháp, rồi lại lập tức kích hoạt hơn hai mươi lớp trận pháp khác. Sấm sét đánh xuống không ngừng, nhìn thì như nguy cơ trùng trùng, thật ra thì như đá ngầm dưới đáy biển, vẫn bình yên vô sự.

Ở trung tâm của trận pháp là một con bò vàng, sừng màu vàng kim, thân cao hơn mười trượng.

Lôi kiếp đánh xuống, khí tức của con bò vàng không ngừng tăng vọt, màu da màu vàng đất dần dần lột xác biến thành màu vàng kim, cả người nó như được đúc từ vàng ròng vậy.

“Trận pháp thật tinh diệu!”

Ngọc Nha Yêu Vương đứng giữa đụn mây, trong mắt lộ vẻ hâm mộ, nhớ lại năm xưa khi hắc độ kiếp, chỉ đơn thuần là dựa vào thân thể để chống đỡ. Cho dù là dị chủng thời thượng cổ, thân thể của nó hơn xa những đại yêu cùng cấp, mà cũng xem chút nữa thì hồn phi phách tán dưới lôi kiếp.

Lôi kiếp đánh xuống liên tục hơn nửa canh giờ, mây sấm sét không ngừng thu nhỏ lại, cho đến khi tiêu hao hết tất cả sức mạnh.

Đất trời khôi phục lại vẻ sáng trong, một luồng thần quang kim sắc giáng xuống, dễ dàng xuyên qua sự ngăn cản của trận pháp, bao phủ lấy thân thể của con bò vàng.

Mu!

Con bò vàng đứng thẳng lên, cặp móng trước hóa thành hai tay của con người, cặp chân sau biến thành chân người, thân mình

cũng biến hóa thành hình người, còn cái đuôi phía sau lưng thì vẫn đóng đưa.

Hóa Hình kim quang chỉ dừng lại trong phút chốc, nơi đó chỉ còn lại một người khổng lồ đầu bò toàn thân mạ vàng, cao đến vài chục trượng.

Thân mình của con bò vàng lóe lên, thu nhỏ lại chỉ còn khoảng một trượng hai, đang chuẩn bị khoe khoang chiến tích với Chu Dịch, thì nghe thấy trên bầu trời có một giọng nói vang dội vọng đến.

“Tại hạ Ngọc Nha, chúc mừng đạo hữu Hóa Hình thành công!”

Ngọc Nha Yêu Vương đứng trên đụn mây nói chuyện, phía sau lưng nó là mấy ngàn yêu binh, từ trên cao nhìn xuống thoáng như một thành trì bằng mây đen.

Lúc này.

Sáu luồng ánh sáng bay ra từ bên trong Ma Vân Động, dừng lại bên cạnh con bò vàng.

Rồi xuất hiện mấy ngàn yêu binh tề tụ trên đỉnh núi, mỗi người đều cầm pháp khí binh khí, xếp thành hình vuông đứng phía sau lưng con bò vàng, khí thế chẳng hề thua kém ai.

Ngọc Nha Yêu Vương không kìm chế được vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, từ bao giờ mà Phi Vân Lĩnh lại có được một thế lực như vậy.

“Nhìn dáng vẻ của con ngưu yêu kia, khí tức phi phàm, tất nhiên có huyết mạch dị chủng, đấu pháp chém giết tất nhiên khó chơi. Mấy con đại yêu dưới trướng cũng không giống bình thường, đặc biệt là người thanh niên kia, lại mang lại cho bản vương một cảm giác nguy hiểm!”

Chương 181: Công thành cửu cửu (hạ)

“Có lẽ là thực lực của những yêu binh kia có chút kém, nhưng lại có tố chất để huấn luyện, mỗi người đều được trang bị đầy đủ, cũng khó đối phó.”

Nghĩ đến đây, Ngọc Nha Yêu Vương đã dập tắt hoàn toàn suy nghĩ muốn đàn áp con con bò vàng kia, phát tay sai yêu binh lui về sau mười dặm, một mình đáp lên đụn mây, mở miệng ra là một tràng tiếng cười tục tũn, làm điệu đi bầu không khí căng thẳng.

“Ha ha ha, bản đạo cố ý đến tặng quà.”

Dứt lời lấy ra một chiếc hộp ngọc, bên trong có một gốc Linh Sâm năm trăm tuổi, phẩm chất cực kỳ thượng đẳng.

Trong mắt của Yêu Vương, thì linh dược với đẳng cấp như vậy cũng là báu vật cực kỳ quý giá, vốn dĩ chỉ chuẩn bị linh dược hai trăm năm tuổi, Ngọc Nha Yêu Vương nhất thời thay đổi lễ vật.

“Đa tạ đạo hữu.”

Con bò vàng chịu đựng cơn buồn nôn, tiếp nhận Linh Sâm năm trăm năm, nghe Chu Dịch truyền âm nói: “Mượn bảo địa tiềm tu, may mắn vượt được lôi kiếp, lại quấy rầy đạo hữu.”

“Không sao không sao, Phi Vân Lĩnh này cũng không phải là của ta, thật ra mà nói thì chủ nhân của nó hẳn là Long Quân.”

Ngọc Nha Yêu Vương nhắc nhở nói: “Đạo hữu Hóa Hình thành công, chưa đến mấy ngày nữa, tất nhiên là sẽ có sứ giả của Long Cung đến đây, dò hỏi việc gia nhập vào Bích Ba đàm, đạo hữu nên cân nhắc trước.”

Con bò vàng nghi hoặc nói: “Gia nhập và không gia nhập thì có gì khác nhau?”

“Long Quân thống trị phía Bắc của Thập Vạn Đại Sơn, sau khi gia nhập Long Cung, có thể lựa chọn một linh mạch xưng vương, quản hạt một phạm vi mấy ngàn dặm, còn có không ít linh vật ban thưởng.”

Ngọc Nha Yêu Vương giải thích nói: “Lựa chọn làm Yêu Vương tán tu, chỉ có thể chiếm một góc nhỏ tiềm tu, gặp phải đại chiến giữa hai tộc thì rắc rối rồi.....”

Con bò vàng bưng tỉnh, chấp tay nói: “Tất nhiên là nguyện ý quy thuận Long Quân rồi.”

“Ha ha, sau này hai ta chính là đồng liêu, nên qua lại gần gũi hơn.”

Ngọc Nha Yêu Vương liếc mắt nhìn Chu Dịch, nói: “Vị kia thoát nhìn dáng vẻ bất phàm, không biết là gì của đạo hữu?”

Con bò vàng nói: “Bình thường bảy yêu tinh chúng ta thường xuyên tiệc tùng ăn uống, cảm thấy có cùng chí hướng với nhau thật sự là rất vui vẻ, nên đã kết bái vì huynh đệ, đây là đại ca Kim Dịch, tam đệ Kim Ung.....”

“Thì ra là thế.”

Hai mắt Ngọc Nha Yêu Vương hơi chững lại, lại coi trọng con bò vàng vài phần, nói: “Đợi đến khi đạo hữu từ Long Cung trở về, cử hành lễ mừng tấn chức Yêu Vương, bản đạo nhất định sẽ đến ăn mừng.”

“Đơn giản đơn giản.”

Con bò vàng lại hỏi thêm chút chuyện cần lưu ý khi đến Long Cung, Ngọc Nha Yêu Vương đều trả lời tất cả, cuối cùng còn lưu lại thẻ ngọc truyền tin rồi đạp mây rời đi.

“Thất muội, Linh Sâm này cho ngươi, nhớ là nên ăn nhiều chút, tương lai có lẽ có thể Hóa Hình!”

“Đa tạ ngưu ca.”

Gà rừng tinh Hồ Hỉ lộ vẻ vui mừng, nó và Ngao Điền lâm trận thì đầu hàng, đãi ngộ tất nhiên là không giống với con bò vàng và bốn yêu tinh khác, tuy là bình thường có được không ít ban thưởng, nhưng mà còn lâu lắm mới đạt đến mức độ mà Linh Sâm nhiều đến mức phun ra.

Chu Dịch liếc mắt nhìn con bò vàng kia một cái, thẳng nhãi này trông thì có vẻ hiền lành, nhưng mà lại là một kẻ có tâm cơ.

Nuôi một đám hồ ly tinh trên núi thì cũng coi như thôi, còn có quan hệ mập mờ với đám xà tinh, không biết là bắt đầu từ khi nào thông đồng với con gà rừng tinh kia nữa.

Con bò vàng hỏi: “Tiên trưởng, lần này đến Long Cung, có gì cần sai sử không? Chọn nơi nào để xưng vương đây?”

“Đi đến đó ăn uống thoải mái, được lợi ích thì cứ nhận lấy, mà cần phải đồng ý chuyện gì đó thì cứ hàm hồ suy xét. Yêu tộc không giống như tông môn, trừ phi là hai tộc đại chiến, nếu không cũng không quản lý Yêu Vương dưới trướng quá nghiêm khắc.”

Chu Dịch bấm tay một cái, pháp lực ngưng tụ thành quang sáng trên không trung, bên trên là bản đồ của Thập Vạn Đại Sơn, chỉ vào một vùng núi bên trong bản đồ.

“Địa giới xưng vương thì chọn phía Đông Bắc của Kim Cúc Lĩnh đi, tuy rằng nơi đó linh khí ít hơn một chút, nhưng lại giáp với Vân Châu, Đông Hải, dễ công thủ!”

.....

Mấy tháng sau.

Con bò vàng dự tiệc ở Long Cung trở về, mặc một thân áo giáp màu vàng kim, cầm trong tay một cây côn bằng thép màu tím.

Bích Ba Long Quân ban cho giáp trụ, tuy rằng uy lực thua kém pháp bảo, nhưng lại hơn ở chỗ cứng rắn vững chãi, phù hợp cho Yêu tộc dùng để đấu pháp chém giết.

Đồng thời còn có một con dấu, được điêu khắc từ linh ngọc thượng đẳng, trên phần trên của nó là một con Bàn Long, mặt ấn điêu khắc sáu chữ yêu văn: Kim Cúc Lĩnh Trấn Bắc Vương.

“Bắt đầu chuyển nhà được rồi.”

Chu Dịch phân phó xuống, nhân tộc bên trong Ma Vân thành không một ai phản đối, bọn họ biết rất rõ rằng không có Yêu Vương bảo vệ, căn bản không thể sinh sống ở Thập Vạn Đại Sơn.

Hướng chỉ dãy phía Bắc của Kim Cúc Lĩnh kéo dài ngàn dặm, dãy núi non trùng điệp đều là địa bàn của con bò vàng, có thể

có được tương lai phát triển tốt hơn, có lẽ có thể thành lập một đất nước mà người và yêu cùng nhau chung sống dưới sự cai trị của Yêu Vương.

.....

Phía Nam của Kim Cúc Lĩnh có Yêu Vương trấn thủ, bản thể của nó là một cây tùng ngàn năm, danh hào là Thanh Tùng Yêu Vương.

Thụ yêu tính tình ôn hòa, gần gũi với sinh linh, không thích đấu pháp chém giết, tính tình còn lười hơn cả Ngọc Nha Yêu Vương, đây cũng là lý do quan trọng vì sao mà Chu Dịch lựa chọn nơi đây.

Làm hàng xóm với người hiền, bớt đi rất nhiều chuyện tranh đấu.

Mấy năm sau.

Con bò vàng tổ chức Yêu Vương yến tiệc, Long Quân sai sứ giả đến chúc mừng, còn có hơn mười vị Yêu Vương dưới trướng Bích Ba đàm đến góp vui.

Món ngon vật lạ, linh quả linh tửu, yến tiệc tiếp đãi chúng yêu đến mấy ngày, ăn uống thỏa mãn xong rồi mới tan tiệc.

Rồi sau đó lại trở về với vẻ bình lặng vốn có của nó.

Năm mươi năm sau, cuối cùng Chu Dịch cũng tu thành Hồ biến.

Rống!

Chương 182: Người và yêu sống chung.

Thi triển toàn lực tam biến Ngưu, Ưng, Hồ, Chu Dịch hóa thân thành người khổng lồ cao đến mười hai trượng, trên đầu mọc sừng vàng, sau lưng mọc đôi cánh, bàn tay hóa thành móng vuốt sắc nhọn của hồ, suy nghĩ vừa xoay chuyển đã biến thành lưỡi dao sắc bén dài một trượng.

“Ngưu nhi, đến thử sức nào!”

Chu Dịch cảm nhận sức mạnh mệnh môn vô tận trong cơ thể, dường như có thể dời non lấp biển, không thể kìm chế được mà muốn độ sức với con bò vàng.

Một lát sau.

Trên không trung truyền đến những tiếng nổ âm vang, liên tục không dứt, những tiếng động truyền xa đến mấy chục dặm.

Ầm!

Một bóng người rơi xuống, đập sâu vào mấy chục trượng trong lòng núi mới dừng lại, toàn bộ ngọn núi sụp đổ hơn một nửa.

“Thằng nhóc con nhà người đúng là không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, đạo hữu luận bàn, thì nên làm ra vẻ dốt hết sức đánh nhau, cuối cùng may mắn nên dành được chiến thắng.”

Chu Dịch từ trong lòng núi bay lên không trung, trên mặt không thể kìm chế được nét hưng phấn, nếu chỉ xét về sức mạnh thân thể đáng lý ra thì không hề yếu hơn chân quân Nhân tộc, nhưng mà so với Yêu Vương vẫn là chênh lệch khá xa.

“Công pháp thì chỉ còn thiếu Luyện Linh quyết nữa, thì tinh khí thần sẽ đạt tới cực hạn của Trúc Cơ, trận pháp cấm chế cũng vượt qua được khảo nghiệm về Hóa Hình lôi kiếp, chờ đến khi hạt sen trưởng thành, thì ít nhất sẽ có thêm chín phần khả năng chắc chắn ngưng đan thành công!”

.....

Lại thêm ba mươi bốn năm trôi qua.

Chu Dịch ngừng bế quan, bấm đốt ngón tay tính toán, đã bảy trăm tuổi rồi.

“Hy vọng mọi chuyện đều thuận lợi, đừng đợi đến khi Nguyên Anh lão tổ chết rồi mới ngưng đan, vậy thì cũng quá mất mặt!”

.....

Hôm nay.

Tính từ khi có được cây sen bảy màu trong Bạch Cốt động cho đến nay đã tròn hai trăm năm.

Dưới hồ nước ngầm dưới Kim Cúc Lĩnh.

Trận pháp tầng tầng, cấm chế hùng mạnh.

Giữa hồ, một đóa hoa sen bảy màu chậm rãi khô héo, chỉ còn lại đài sen màu xanh lá nằm chính giữa, phát ra mùi hương như thấm vào ruột gan.

“Cuối cùng cũng trưởng thành rồi!”

“Từ sau khi Luyện Linh quyết viên mãn, ta cứ ngồi mọc rễ ở đây. Cũng đã đợi chờ năm mươi năm rồi, trên phạm tục sinh sinh tử tử cả hai đời người, với ta mà nói lại chỉ là hoa nở hoa rụng trong khoảnh khắc mà thôi!”

Chu Dịch từ từ ngộ ra rằng vì sao thần tiên lại lãnh đạm, dưới sự mài mòn của thời gian, tất cả yêu hận tình thù cũng chỉ là mây khói mà thôi.

“Bói một quẻ, cơ duyên Kết Đan, phải lấy được thắm thượng thượng!”

Dứt lời chậm rãi lắc ống thăm, một cây linh thăm rơi xuống đất, ánh sáng lóng lánh chậm rãi ngưng tụ thành hai chữ.

Cửu cửu!

Mắt Chu Dịch rũ xuống, tự hành Trúc Cơ, tinh khí thần đại viên mãn, Kết Đan linh vật vv, cũng chẳng thể nào tiến thêm được nữa.

“Một phần còn lại, rốt cuộc là còn thiếu sót ở đâu chứ.....”

“Đại đạo năm mươi, thiên địa chỉ diễn sinh bốn chín, biến số còn lại, vừa là lưu lại một đường sống, cũng là một đường không viên mãn!”

“Thiên địa còn không thể viên mãn, huống chi là Kim Đan chứ?”

Chu Dịch dường như đã lĩnh ngộ được, dù sao thì cũng đã đọc niệm kinh Phật mấy trăm năm, kinh nghĩa điển tịch tuy không thể trợ giúp tăng trưởng pháp lực, nhưng lại cất giấu sự lý giải của tiên hiền đối với thiên địa, đại đạo.

Thả hạt sen bảy màu vào trong hộp ngọc đóng nắp lại, thân hình lóe lên, Chu Dịch xuất hiện ở Ma Vân Động.

Từ sau khi con bò vàng tấn chức Yêu Vương, Ma Vân Động được xây dựng mới không còn là một hang động nữa, mà còn xây dựng quy hoạch lại cả một ngọn núi, từ xa nhìn lại có thể nhìn thấy nửa bên dưới là núi, nửa bên trên là dãy cung điện hình đầu trâu.

Trong chủ điện.

Chu Dịch vừa mới ngồi xuống vị trí trên cùng, bên cạnh đã truyền đến giọng nói của Quy thừa tướng.

“Đại vương, rốt cuộc ngài cũng xuất quan rồi!”

“Có chuyện gì quan trọng không?”

Chu Dịch liếc mắt nhìn, đến Thập Vạn Đại Sơn này đã hơn ba trăm năm, thứ duy nhất không thay đổi chính là thắng nhải này, vẫn là dáng vẻ tứ chi ngắn nhỏ cồng theo cái mai rùa to.

“Hồ Hỉ, Ngao Diên đã chết.....”

Quy thừa tướng nói năng cẩn thận, thấy sắc mặt Chu Dịch hững hờ, tiếp tục nói: “Chôn ở phía Tây Ma Vân thành, dựng bia chếp sử, hàng năm được Nhân tộc hương khói cúng phụng.”

“Đã biết.”

Chu Dịch đã biết được chuyện này từ trước, khi nhị yêu thân tử đạo tiêu, huyết khế hồn khế lần lượt tan biến.

Ánh mắt của Quy thừa tướng có chút âm đạm, lại tiếp tục báo cáo, nói: “Hiện giờ bên dưới Ma Vân Động có hai mươi ba đại yêu, một vạn ba ngàn yêu binh, trong đó ba ngàn yêu binh giỏi thuật pháp Hóa Hình đóng quân ở Ma Vân thành, còn lại thì đóng giữ những ngọn núi con sông chung quanh đây.”

Chu Dịch hỏi: “Trong thành có bao nhiêu dân cư?”

“Ngưu gia chọn lựa một nơi ven sông, sà bằng ba ngọn núi, sau khi Nhân tộc đến ở thì sinh sôi nhanh chóng, đã vượt qua năm vạn dân cư.”

Quy thừa tướng nhớ tới một chuyện, nói: “Đại vương, bởi vì Kim Cúc Lĩnh cách Vân Châu tương đối gần, lại không kỳ thị Nhân tộc. Khi Ngưu gia tuần tra trong thành, phát hiện có tu sĩ ẩn nấp, trong đó có hơn mười vị Trúc Cơ chân nhân.”

Chu Dịch nhíu mày: “Trúc Cơ kỳ cũng chạy tới ngoại vực trốn tai ương, trong Vân Châu đã xảy ra chuyện gì lớn rồi sao?”

Quy thừa tướng nói: “Nghe đồn chương môn Vân Long chân quân của Đan Đỉnh Tông rơi vào trận pháp cấm chế của Thiên Ma tông, thân tử đạo tiêu.”

Chu Dịch nghi ngờ, nói: “Chương môn của Đan Đỉnh Tông không phải là Đan Dương Tử hay sao?”

“Đó là chuyện của hai trăm năm trước rồi”

Quy thừa tướng giải thích nói: “Sau khi chương môn tiên nhiệm tọa hóa, Khô Vinh chân quân kế vị, rồi sau khi hắn tọa hóa mới đến lượt Vân Long chân quân, hiện giờ tất nhiên là lại thay đổi chương môn.”

“.....”

Chu Dịch nghe vậy trong lòng lại có xúc cảm, dường như một đoạn đại nhân quả tan thành mây khói, thở dài một tiếng nói: “Trong núi sống một ngày, trên đời đã ngàn năm. Kim Đan chân quân uy danh hiển hách, mấy trăm năm sau, cũng chỉ còn lại một nắm tro tàn!”

“Bọn họ chỉ có thể đắc ý một đời, làm sao có thể so với Đại vương được chứ!”

Quy thừa tướng lại nín bực, tiếp tục nói: “Sau khi chương môn gặp nạn, nghe nói có Nguyên Anh lão tổ giao thủ với nhau, đánh nát ngàn dặm địa mạch, sau khi được chư tông điều đình, chính ma đầu kiếm tạm thời hoãn lại.”

Chương 183: Người và yêu sống chung (2)

Chu Dịch nhú mày một chọn: “Điều đình? Tạm hoãn?”

Đấu kiếm chính là ân oán chồng chất của lưỡng đạo chính ma sau ngàn năm mà bùng nổ, dựa theo ghi chép trong điển tịch, mỗi một lần đều phải có Nguyên Anh lão tổ ngã xuống, thậm chí có tông môn bị huỷ diệt, chưa bao giờ từng có chuyện chờ chờ rồi lại đánh.

“Chỉ có những chuyện quan trọng hơn, mới có thể làm chính ma buông tha ân oán cá nhân!”

Ánh mắt của Chu Dịch hơi chững lại, phân phó nói: “Người sai người đi thăm dò..... Thôi, việc này để cho con bò vàng đi làm.”

Một lát sau.

Con bò vàng xuất hiện ở Ma Vân Động, khom người nói: “Chúc mừng Đại vương xuất quan.”

Chu Dịch hơi gật đầu, nói: “Người đi đến chỗ của những Yêu Vương khác, và đến Bích Ba đàm Long Cung hỏi thăm một phen, trong năm trăm năm gần đây, trong Nhân tộc có những ai mới tấn chức Nguyên Anh.”

Nguyên Anh lão tổ có thể nói là lực lượng mang tính quyết định, mỗi một người như họ xuất hiện đều sẽ khiến cho Cửu Châu chấn động, Yêu tộc không thể nào không để tâm đến được.

“Tuân mệnh.”

Con bò vàng lĩnh mệnh rời đi.

“Cho dù Nguyên Anh lão tổ có sử dụng đan dược kéo dài tuổi thọ, thì bí thuật tu hành kéo dài tuổi thọ, cùng lắm thì chỉ được một ngàn hai ba trăm năm tuổi thọ mà thôi, trừ đi khoảng thời gian tu hành Trúc Cơ, Kim Đan, còn lại chừng một ngàn năm tuổi thọ.”

“Nếu như năm trăm năm vừa rồi không xuất hiện Nguyên Anh, rồi năm trăm năm tới thậm chí chưa cần đến năm trăm năm, tất cả Nguyên Anh lão tổ đều chết già, vậy người đứng đầu trong đám tu sĩ sẽ trở thành Kim Đan sao?”

“Có lẽ là vậy, ta chẳng cần phải làm gì cả, cứ sống như vậy thì sẽ trở thành vô địch sao?”

Chu Dịch trầm tư hồi lâu bên trong điện, thân hình lóe lên rồi biến mất không thấy đâu.

.....

Ma Vân thành.

Một thành thị với năm vạn dân cư, có rất nhiều nơi như vậy ở Vân Châu, nhưng trong Thập Vạn Đại Sơn lại là một nơi náo nhiệt bậc nhất.

Trên đường phố cả người lẫn yêu đều rộn ràng nhộn nháo.

Võ giả mặc áo da thú, khiêng yêu thú mới săn bắt được. Con yêu quái đầu sói đang dùng dược liệu khoáng thạch để đổi lấy rượu của lão giả bán rượu.

“Thịt dê, thịt dê tươi ngon đây!” Một con yêu quái đầu dê có sừng dê mở tấm da thú ra, bên trong là thịt yêu thú phát ra linh khí.

Vừa mới khai trương đã hấp dẫn không ít võ giả nhân tộc, thuật pháp khí huyết rèn thể được truyền bá rộng rãi, máu thịt của yêu thú cung không đủ cầu.

“Đổi rượu, chỉ đổi rượu!”

Con dê yêu kia vượt rào, nói: “Đại vương nhà ta nói, một vò rượu đổi một cân thịt, đừng có mặc cả.”

Giá cả có lẽ là hơi cao, khiến cho đám đông xôn xao bàn tán, nhưng mà con dê yêu kia buôn bán không tệ, rất nhanh đã bán được mấy chục cân. Nhưng vò rượu thì có cái lớn cái nhỏ, vò đựng thì có cái mỏng cái dày, không biết sau khi trở về có bị trách phạt không nữa.

Giao dịch dùng vật đổi vật, có đôi khi không công bằng, hơn nữa tính tình Yêu tộc táo bạo, một khi nổi nóng là sẽ cướp đoạt.

Thích hóng chuyện chẳng phân biệt chủng tộc, một đám người đầu rần đầu hồ đầu trâu, nhân yêu muôn hình muôn vẻ, hi hi ha ha ồn ào vây chung quanh.

Chủ quán cũng không nóng nảy, trong nháy mắt đã xuất hiện đại yêu quản lý đường phố, bắt đám yêu quái gây chuyện đi.

“Thú vị thú vị.”

Chu Dịch biến hóa thành đạo nhân trung niên, dạo bước bên đường, tặc lưỡi ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh tượng vừa quỷ dị lại hài hòa như vậy.

“Vị đạo hữu này.....”

Một bà thím trung niên có dáng vẻ yếu điệu bỗng nhiên sấn tới, thấp giọng nói: “Có muốn song tu không?”

“Ồ? Song tu bằng cách nào?”

Ánh mắt Chu Dịch quĩ đi, thần thức đảo qua nữ tử kia, bản thể là một con hồ ly tinh lông trắng.

Hồ yêu am hiểu ảo thuật, tiểu yêu đã có thể biến hóa thành hình người, lại có thiên phú mị hoặc tâm thần, là sủng vật được rất nhiều tu sĩ cùng đại yêu ưa thích.

“Đạo hữu đi theo thiếp thân.”

Hồ ly tinh dắt Chu Dịch đi xuyên qua đường phố vào trong hẻm, đi vào một ngõ nhỏ, nói: “Ngài vào bên trong nhìn thử thì khắc biết, bên ngoài mỗi gian nhà đều có thẻ bài giá cả, chỗ ta cũng không phải là nhà thô trái phép, thuật pháp tu hành chính là Âm Dương thuật chính thống của Đạo gia!”

Chu Dịch cất bước đi vào bên trong, ngõ nhỏ chỉ liếc mắt một cái là nhìn thấy điểm cuối, ước chừng có khoảng hai mươi mấy gian nhà đá hai bên trái phải.

Gian nhà đầu tiên ở bên tay trái, cửa phòng đóng chặt, thẻ bài có viết giá cả đã bị lật úp lại, có lẽ là đang vất vả tu hành. Cửa phòng của gian phòng bên phải khép hờ, trên thẻ bài có viết: Hồ Dao Dao, tu hành Xuân Phong Vũ Lộ quyết, mười khối linh thạch.

“Cái giá này cũng đắt quá đi!”

Chu Dịch dừng bước chân, cấm chế cách âm sơ sài, căn bản là không thể ngăn cản được thần thức của hắn.

Trong phòng có một nữ tử, khuôn mặt tinh xảo quyến rũ, tấm lụa mỏng màu hồng trên người nửa che nửa hở, bộ lông xù tai của hồ ly, một cái đuôi to lớn che đậy trên người, đôi lúc lại lắc lư.

“Hoang đường! Quả thực hoang đường!”

Chu Dịch đi sâu vào bên trong ngõ nhỏ, cẩn thận ghi nhớ mỗi tấm biển hiệu nhà, sau này cần nghiêm khắc phê bình từng người một.

Ở cuối ngõ nhỏ là một tiểu viện độc lập, khác xa so với những căn nhà đá thô ráp cổ xưa trong thành, tạo hình rất tinh xảo, phong cách kiến trúc xây dựng có chút tương tự như Đại Càn.

Cộc Cộc Cộc!

Cửa viện mở ra, là một lão đạo gầy còm, khí tức Trúc Cơ sơ kỳ.

Lão đạo dùng thần thức đảo qua người Chu Dịch, xác định là Nhân tộc, thu lại pháp khí bên trong tay áo, dò hỏi.

“Vị đạo hữu này trông có vẻ lạ mặt?”

Chu Dịch nói: “Bần đạo là Đường Huyền, mới từ Vân Châu tới nơi này, xin được mạo muội quấy rầy.”

Lão đạo cười nói: “Bần đạo là Lư Lâm, cũng mới đến nơi đây được mười năm, cùng sinh sống ở dị vực thì nên quan tâm chiếu cố lẫn nhau, đạo hữu mời vào trong ngồi.”

Sân viện nhà Lư Lâm không lớn lắm, bên trong có trồng một cây bạch quả, dưới tàng cây có bàn đá ghề đá. Trên mặt bàn có khắc những ô vuông ngang dọc, trên đó là những quân cờ đen trắng đan xen nhau, rõ ràng là đang đánh cờ.

“Hôm qua cờ hạ được một nửa, Từ đạo hữu nhận được tin của đệ tử, vội vàng trở về chăm sóc đan lô, hẹn sau mấy ngày nữa lại đến chơi cờ.”

Chương 184: Kim Đan vào bụng.

Lư Lâm nói rồi tay bắt pháp quyết, thi triển pháp lực phong ấn bàn cờ lại, rồi lại trải lên trên một tấm đá, lấy linh tửu và linh quả từ trong túi trữ vật ra.

“Đừng khách sáo như vậy.”

Chu Dịch chỉ lên mái hiên nói: “Năm xưa, Bần đạo tu hành ở Tiểu Đan Sơn, rất quen thuộc với kiến trúc ở nơi đó, hơn cả trăm năm chưa trở về đó, không biết bây giờ như thế nào?”

“Đạo hữu cũng là nhân sĩ Đại Càn sao!”

Mặt Lư Lâm lộ vẻ vui mừng, tu sĩ Nhân tộc ở yêu quốc dị vực vốn đã rất hiếm, huống chi còn gặp được một người đồng hương, hắn nói: “Hiện giờ Đại Càn rất đáng gờm, phía Bắc thì thôn tính Đại Ung, phía Nam thì xác nhập với Đại Sở, trước khi lão đạo rời khỏi đó thì đang bận rộn công phạt Tấn Quốc. Thực lực quân đội hùng mạnh, chuyện Tấn Quốc bị huỷ diệt chỉ là việc sớm muộn gì mà thôi.”

Chu Dịch nhú mày: “Đan Đỉnh Tông mặc kệ không quan tâm sao?”

“Việc này tất nhiên được tông môn ngầm ngầm đồng ý, Sở quốc có lịch sử hơn ngàn năm, hoàng thất là gia tộc tu tiên hàng đầu, căn cơ của họ vững chắc sâu rộng.”

Lư Lâm tấm tắc nói: “Kết quả là khi đại quân ở tiền tuyến còn đang giao chiến, Trấn Quốc chân nhân lệnh cho hoàng thất Sở quốc đầu hàng, đồng ý trở thành vương gia khác họ ở Đại Càn!”

Chu Dịch hơi gật đầu, lại hỏi: “Tại sao Đan Đỉnh Tông lại chọn Đại Càn?”

“Nghe đồn là vì trong hoàng tộc xuất hiện một người có Thiên linh căn, sau khi đột phá tu vi Trúc Cơ ở linh địa gia tộc, bái nhập Huyền Nguyên chân quân. Hiện giờ Huyền Nguyên chân quân trở thành cường môn, thân là đệ tử thân truyền của hắn, thân phận của hắn tất nhiên là nước lên thì thuyền lên.”

Lư Lâm cực kỳ hâm mộ nói: “Vận may kiểu này của Lý gia, thật sự là không thể so sánh được, ai có thể ngờ được chỉ trong mấy trăm năm, gia tộc do vũ phu phạm tặc gây dựng, vậy mà lại có hi vọng nhất thống Vân Châu!”

Chu Dịch nghe vậy ánh mắt sáng lên, nói: “Khi bản đạo còn tu hành ở Đại Càn, nghe nói bát đại tu tiên thế gia Giang Nam, trong đó.....”

“Bản đạo chính là gia chủ của Lư gia.”

Lư Lâm rất thẳng thắn thừa nhận: “Tổ tiên cũng đã từng có chút xa lánh Lý gia, cho dù người ta mời chào cũng không dám đồng ý. Khi đó đúng lúc Vân Long chân quân chết đi, lão đạo lo sợ rằng Nguyên Anh lão tổ sẽ hỗn chiến với nhau, dứt khoát trốn đến Thập Vạn Đại Sơn tránh kiếp nạn.”

Chu Dịch nói: “Hiện giờ chính ma nghị hòa, không quay về xem thử sao?”

“Nghị hòa? Ha hả!”

Lư Lâm lắc đầu nói: “Lão đạo không hiểu lão tổ của Đan Đỉnh Tông rồi, tại sao lại có thể nhìn được cục tức này, nên nhớ rằng thù hận càng nhẫn nhịn sẽ càng sâu, chỉ sợ chỉ cần thêm một mối lửa nữa, thì toàn bộ Vân Châu đều sẽ nổ tung!”

“Chỉ sợ không chỉ là một mối lửa đâu.”

Chu Dịch bấm đốt ngón tay tính tuổi thọ của quả bom nguyên tử kia, có thể đã hơn năm trăm năm mươi tuổi, hoặc là đã chết, hoặc đã trở thành Nguyên Anh rồi.

Những chân quân khác trên đời có lẽ sẽ bị thiên địa trói buộc, cả đời mắc ở Kim Đan kỳ, còn kẻ mang trên người vận may khổng lồ kia sẽ không hành động theo lẽ thường. Mấy trăm năm không gây ra chuyện gì, có thể là đã thay tên đổi họ, hoặc có thể đang tiềm tu trong tuyệt địa, sau khi xuất thế chỉ sợ cũng sẽ là một sự kiện cực lớn.

Lời còn chưa dứt.

Một thẻ ngọc đưa tin bay tới, rơi vào trong tay Chu Dịch.

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, sắc mặt kỳ lạ, hoài nghi thứ mà bản thân tu luyện không phải Ứng biến, mà là Quạ Đen biến.

Bích Ba đàm đưa tin, Thái thượng của Thiên Ma Cung là Chân Dương Ma Tôn bị ám sát, chết dưới tay Huyền Tiêu đạo quân của Đan Đỉnh Tông, Yêu Vương các nơi cần quản lý nghiêm Yêu tộc dưới trướng, không được phát sinh xung đột với Nhân tộc.

“Ma Tôn một thời, cuối cùng cũng không thể chết già được!”

Trong lòng Chu Dịch không hề gợn sóng, tuổi thọ dần dần nhiều lên, vạn sự vạn vật dần dần trở nên phai nhạt, rồi hồi tưởng lại những việc đã qua, những người đã cũ, dường như là chuyện thật xa xôi.

Cái chết của Chân Dương khiến hiệp ước ngừng chiến của chính ma trở thành giấy vụn, tiếp theo mới là thật sự chính ma đấu kiếm.

“Nếu như tên kia thật sự là con của trời, có thể là do tính tình tính cách phải như vậy, hoặc là do thời thế thế cục phải như thế, những hành động của hắn ta nhất định là phù hợp với một sự phát triển nào đó của Thiên Đạo!”

“Nguyên Anh lão tổ có muốn ngừng chiến, nhưng ông trời lại cố tình không cho phép.....”

Thiên địa dẫn dắt, Chu Dịch bỗng thấy tâm huyết dâng trào, suy nghĩ chợt lóe lên đã lấy ông thăm ra bóc quẻ.

Nhẹ nhàng lắc lư, linh thăm rơi trên bàn đá, ánh sáng lóng lánh ngưng tụ thành văn tự.

“Thiên thời!”

Mặt Chu Dịch lộ vẻ vui mừng, chấp tay nói: “Bần đạo có chuyện quan trọng, mấy hôm nữa lại đến đây hàn huyên.”

Dứt lời hóa thành tia sáng ba màu, chỉ trong chốc lát đã biến mất không thấy đâu.

Lư Lâm cảm nhận được tốc độ cực nhanh của độn quang, không kịp được mà hoảng sợ, tốc độ như vậy còn hơn xa cả chân quân, trong lòng không nhịn được mà nói thầm.

“Chẳng lẽ là một vị tiên bối nào đó trốn vào trong núi tránh kiếp nạn sao?”

Một lát sau.

Một cổ khí tức khủng bố từ trên trời giáng xuống, mây đen cuộn cuộn hiện ra từ trong hư không, ầm ầm ầm tiếng sấm không dứt bên tai.

Lư Lâm bay lên trời, hai mắt hoảng sợ nhìn về phía Ma Vân Phong.

“Lôi kiếp!”

Cùng lúc đó.

Trong thành xuất hiện mấy chục luồng ánh sáng, có chân nhân điều khiển độn quang, hoặc là yêu ma đại yêu cười gió, bình thường tất cả đều ẩn cư trong thành tu hành, hưởng thụ, lúc này rốt cuộc không thể kìm chế được mà hiển lộ thân hình.

“Không biết là ai trong năm vị thánh yêu đây?”

Một đại yêu thuộc Hồ tộc nói: “Nếu như là Yêu Vương Hắc Hồ, ta sẽ đến đầu nhập dưới trướng hắc, làm tướng quân tuần sơn.”

Cách đó không xa, một vị Trúc Cơ chân nhân có thuật pháp tinh diệu, thi triển bí thuật quan sát lôi vân, lắc đầu nói.

“Hồ vương tu hành thuộc tính Thủy, lôi vân trên bầu trời là ngũ sắc, hắc là một vị Yêu Vương nào đó tu hành Ngũ Hành.”

Hồ yêu kinh ngạc nói: “Đạo nhân này hiểu biết rất nhiều, ngày mai ta tới cửa bái phỏng, bàn luận một phen mới được.”

Chương 185: Yên tiệc Long Cung.

Đạo nhân vẫn không cự tuyệt, ngược lại lấy ra một cái hồ lô màu tím, sau khi mở hồ lô ra thì mùi hương bay khắp nơi, khiến cho Hồ yêu thêm chảy nước miếng.

“Hồ đạo hữu không tránh đi sao?”

“Bây giờ mà có tránh đi thì cũng đã chậm, ta quen với rượu thịt, trở về sơn động lại ăn tươi nuốt sống, chịu đựng như vậy không bằng chết đi!”

Hồ yêu nhìn lồi vân trên bầu trời, lẩm bẩm nói: “Thật sự hy vọng vị kia độ kiếp thành công, trong Ma Vân Động đã có hai vị Yêu Vương, cho dù là Bích Ba đàm cũng sẽ không dám làm khó.”

“Vô Lượng Thiên Tôn”

Chúng chân nhân, đại yêu trên không trung sôi nổi gật đầu, mắt lộ ra vẻ chờ mong.

.....

Ầm ầm ầm!

Vân kiếp ngưng tụ một lát, tập trung đủ uy lực, một luồng sấm chớp có kích cỡ như thùng nước ầm ầm rơi xuống.

Trận pháp cấm chế trên Ma vân đỉnh phát sáng lóng lánh, mấy chục cây trận kỳ ngưng kết thành tổ hợp trận pháp, không ngừng triệt tiêu uy lực của lôi kiếp.

Chu Dịch khoanh chân ngồi chính giữa trận pháp, có kinh nghiệm độ kiếp của con bò vàng trước đây, cũng không lo lắng lôi kiếp sẽ phá vỡ trận pháp, một phần sức mạnh tâm thần để gia cố trận kỳ, chín phần sức mạnh tâm thần còn lại đều ngưng tụ thành pháp lực trong đan điền.

Pháp lực không ngừng đè nén, dần dần chuyển từ trạng thái thể dịch sền sệt, chậm rãi hóa thành thể rắn.

“Giả Đan cảnh!”

Chu Dịch đã dự đoán từ trước, căn cơ của bảy trăm năm tu hành, ngưng kết Giả Đan dễ như trở bàn tay.

Thần thức không chế Giả Đan tiếp tục ngưng thật, dần dần chuyển biến thành Chân Đan, trong quá trình này Giả Đan không ngừng bắn ngược bành trướng. Mỗi một lần bắn ngược, không ngừng vào đánh sâu trong thần thức, đồng thời cũng tạo ra một áp lực không lồ đối với thân thể.

Một khi thần thức mất đi sự khống chế, hoặc là thân thể không thể chịu đựng nổi, thì sẽ dẫn đến kết cục đan nổ người vong.

Sắc mặt Chu Dịch hừng hờ, thần thức dễ dàng áp chế Giả Đan tiếp tục bành trướng bắn ngược, thậm chí là còn chẳng phát run như cơ thể của Yêu Vương nữa là.

Cùng lúc đó.

Tiểu Tứ Cửu thiên kiếp không ngừng rút xuống, tiếng sấm giăng co hơn nửa canh giờ, sau khi đánh nát mấy trăm tầng trận pháp, rốt cuộc cũng bắt đầu tan biến.

Một luồng thần quang ngũ sắc xuyên qua cấm chế, bao phủ khắp người Chu Dịch bên trong.

“Thiên địa ban tặng!”

Chu Dịch không phản kháng, vốn dĩ khi giả đan ngưng thật đến mức cực điểm, được thần quang gột rửa sẽ hóa thành sắc vàng.

Thiên địa linh khí rót vào trong Kim Đan, pháp lực nhanh chóng tăng trưởng, khí tức khủng bố bao phủ toàn bộ ngọn núi.

Một hồi lâu sau đó.

Chu Dịch mới thu liễm khí tức, lại khôi phục lại hình dáng của một thanh niên với đôi cánh vàng, cảm nhận được pháp lực cuộn cuộn trong cơ thể, không nhìn được mà phát ra một tiếng thét dài đầy sảng khoái.

Phía Nam truyền đến hai giọng nói, chỉ thấy con bò vàng và Thanh Tùng đứng trên đám mây, từ xa chấp tay chúc mừng.

“Chúc mừng đạo hữu độ kiếp thành công!”

Cùng lúc đó.

Ma Vân Phong, Ma Vân thành truyền đến những tiếng hô chúc mừng vang dội.

“Chúc mừng đại thánh độ kiếp thành công!”

“Kim Thần thọ cùng trời đất!”

“Chúc mừng kim chân quân!”

“.....”

Loài người và yêu sống chung trong thành, phạm nhân tu sĩ yêu quái với ngôn ngữ bất đồng, nhưng cùng phát ra những lời chúc mừng từ nội tâm.

“Xin chào Thanh Tùng đạo hữu.”

Dưới chân Chu Dịch nổi mây bay lên trời, chấp tay nói: “Mấy năm gần đây tiếm tu, không thể đến nhà để chia buồn, mong Yêu Vương lượng thứ.”

“Không sao không sao.”

Dáng vẻ của Thanh Tùng Yêu Vương không khác gì con người, chỉ có làn da là trắng mịn như ngọc: “Bần đạo tính tình biếng nhác, chưa bao giờ quan tâm đến Kim Cốc Lĩnh, để mặt cho thuộc hạ quây cho chương khí mù mịt. Đạo hữu tới đây, xây dựng thành trì lập ra quy tắc, ngược lại thì an ổn hơn rất nhiều.”

“Mời đạo hữu đến phủ bàn luận.”

Chu Dịch không hề thăm dò lời nói của Thanh Tùng là chân thành hay chỉ là giả dối, cười nói: “Vừa đúng lúc bần đạo có ừ linh tửu, đã được ba trăm năm tuổi, cùng nhau phẩm rượu.”

“Tốt quá!”

Thanh Tùng Yêu Vương cũng đáp xuống đụn mây, nói: “Nhắc đến đây không sợ đạo hữu chê cười, bần đạo cũng đã vài lần che dấu thân phận, đến Ma Vân thành uống rượu, đến khi say mềm mới quay trở về.”

Lòng Chu Dịch khẽ dao động, hiểu ra rằng Thanh Tùng Yêu Vương đang bày tỏ thiện chí, nhân tiện hỏi.

“Khi bần đạo và bò vàng còn chưa thành yêu, đều được nhân tộc cứu vớt nuôi dưỡng, cho nên mới xây dựng nên tòa thành trì này, đạo hữu nghĩ như thế nào?”

“Trước ngày hôm nay, Bích Ba đàm có ý kiến, nhiều lần phái bản đạo tới đây giám sát.”

Thanh Tùng Yêu Vương thắng thắng thừa nhận, nói: “Sau ngày hôm nay thì có thể là sẽ mặc kệ, thậm chí sẽ ngấm ngấm đồng ý, đề phòng chọc phải Nguyên Anh lão tổ.”

Nhân đạo Cửu Châu hưng thịnh, Yêu tộc chỉ cư ngụ ở một góc nhỏ trong tứ hải, vẫn ở vào thế yếu trong đại chiến giữa hai tộc.

Bình thường Nhân tộc bận rộn nội đấu chính ma, thế lực ngang bằng với Yêu tộc, một khi đấu kiếm quyết định được thắng bại, chính đạo hoặc ma đạo sẽ do Nhân tộc thống trị. Người thắng sẽ kiếm một lý do, dẫn theo tông môn tám châu mở ra trận chiến giữa hai tộc, đối mặt với đám tu sĩ nhiều như mây, có thể nói đây là kiếp nạn của Yêu tộc.

“Việc này bản đạo sẽ bẩm báo cho Long Quân”

Mất của Chu Dịch phát sáng, đấu kiếm lại trở thành cơ hội của Ma Vân thành, mối liên hệ giữa Yêu tộc, Nhân tộc sau mấy trăm năm tập trung vào việc phát triển sẽ trở nên sâu xa, cả hai bên, nếu ai muốn công phạt đều sẽ là ném chuột sợ vỡ đồ.

Làm như vậy, cũng không phải là vì Chu Dịch muốn tạo lập thế lực, tranh bá thiên hạ gì đó.

Điều này không hợp với tính cách và lợi ích của Chu Dịch, tạo nhân quả quá sâu rộng với thế lực, sau này chắc chắn sẽ bị phản phê. Ví dụ như bị thuộc hạ cản trở gây ảnh hưởng đến quyết định, lúc cần giữ thì lại không giữ lại, rất có thể sẽ tan thành mây khói cùng với thế lực của mình.

Đã có bao nhiêu Nguyên Anh lão tổ không thể sống thọ đến già, chính là vì rơi vào tranh đấu giữa các thế lực, nên lấy đó làm gương!

Ước nguyện ban đầu khi Chu Dịch xây dựng Ma Vân thành, chỉ là vì để bảo vệ cho Nhân tộc bên trong thành, chứ không hề có mục đích nào khác nữa.

Chương 186: Yến tiệc Long Cung (2)

Nếu một ngày nào đó Nhân tộc trong thành trêu chọc Yêu Hoàng hoặc là Đạo Quân, khi người ta đánh đến tận nơi, thì Chu Dịch không chút do dự mà thay đổi một nơi khác để tu hành.

Làm việc ơn nghĩa dựa vào lòng đồng cảm và năng lực của mình, không cầu báo đáp, tự nhiên sẽ không vương bận!

Chu Dịch suy nghĩ đến đây cũng không kìm chế được mà cảm thấy may mắn, cũng đã hơn bảy trăm sáu mươi năm kể từ khi xuyên không đến đây, tính cách của hắn không bị thay đổi bởi sự mài mòn của thời gian.

Đi vào bên trong Ma Vân điện.

Thị nữ hồ yêu bưng linh quả đến, người hầu đầu Hồ mang vò rượu đến, đủ loại thức ăn trân quý mỹ vị, nhiều không kể hết.

Lại có thêm Kim Ưng Hắc Hồ Quy thừa tướng cùng nhau tiếp đón, yến tiệc kéo dài, bàn luận hồi lâu.

Thanh Tùng Yêu Vương đứng dậy xin cáo từ, nói: “Đợi đến khi tổ chức đại yến chúc mừng đạo hữu, bản đạo sẽ đến cửa quấy rầy. Trong số những Yêu Vương dưới trướng Long Quân, chỉ có hai vị là thân thiết với nhau, lại có thêm ba vị huynh đệ có thiên phú dị bẩm, đến lúc đó tất nhiên là Yêu Vương của các động khác sẽ đến chúc mừng!”

Lúc này.

Tiểu Toàn Phong chạy vào bẩm báo: “Đại vương, Ngọc Nha Yêu Vương tới.”

“Mau mau mời vào.”

Chu Dịch đang định đứng dậy, thì đã nghe thấy tiếng cười tục tằng quen thuộc.

“Ha ha ha, bản đạo không mời mà đến, nào còn có thể để đạo hữu ra nghênh đón được chứ.”

Cái mũi dài của Ngọc Nha Yêu Vương động dậy, cười nói: “Chẳng trách Thanh Tùng nhà ngươi lại năng đến đây như

vậy, rượu ngon ở Ma Vân Động nổi tiếng khắp các dãy núi, quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Những Yêu Vương dưới trướng Bích Ba đàm chưa đến mức có quan hệ rất tốt với nhau, ít nhất cũng là đã từng gặp nhau, từng cùng nhau uống rượu ở yến tiệc của Long Quân.

Thanh Tùng Yêu Vương dứt khoát ngồi xuống lại, lại là một trận yến tiệc, mấy ngày sau thì sứ giả của Long Quân đến đây, đến lúc này thì mọi người mới lưu luyến chia tay tan tiệc.

Sứ giả là một con cá yêu có vảy xanh, cung kính đưa thiệp mời, mời Chu Dịch đến Long Cung dự tiệc.

Năm đó con bò vàng nhận được thiệp mời của tứ đại hoàng tộc, có lẽ là bởi vì mối quan hệ huynh đệ với nhau, cho nên tam đại hoàng tộc còn lại không đến đưa thiệp mời, cũng coi như là một loại bày tỏ thiện chí.

Chu Dịch mở thiệp mời ra, những hàng chữ bằng vàng được khảm lên mặt ngọc bội.

Ngày chín tháng chín (tết Trùng Dương), kính mời Kim đạo hữu đến Bích Ba đàm dự tiệc.

Người chấp bút là: Ngao Thương.

Chu Dịch thuận tay ban thưởng một gốc Linh Sâm trăm năm: “Làm phiền sứ giả gởi lời với Long Quân, bốn vương nhất định sẽ đến dự tiệc đúng giờ.”

“Đa tạ Yêu Vương ban ân.”

Sứ giả cá yêu vội vàng nhét Linh Sâm vào trong lòng ngực, hai tròng mắt chuyển động xoay tròn, nói: “Khi ta đến đây có nghe thấy một chuyện, dường như Long Quân dự tính mở bảo khố của Bích Ba, để làm hạ lễ cho đại vương lựa chọn.”

Trong lòng Chu Dịch suy nghĩ, khi con bò vàng đến dự tiệc chỉ ban cho khôi giáp thần binh, vẫn chưa được phép vào trong bảo khố, thuận tay đưa thêm cho nó hai gốc Linh Sâm trăm năm.

“Bảo khố Bích Ba ra làm sao?”

“Bảo khố này là do Long Quân đời đầu tiên xây dựng nên, trong đó có rất nhiều thần binh bảo vật, cùng với những vật

báu mà các đời Long Quân sưu tầm được.”

Sứ giả cá yêu là một kẻ lấy tiền làm việc, nói hết những gì mà nó biết ra: “Trong đó hơn chín phần là những linh vật hiếm gặp và vô dụng, đại vương nên chuẩn bị trước. Tiểu nhân nghe tướng quân quản kho khoắc lác, bên trong có nghịch lân của Long Quân đời thứ bảy, xác lột của Long Quân đời thứ mười hai

“Đa tạ sứ giả chỉ điểm!”

Chu Dịch nghe xong thì hiểu được, cái gọi là bảo khố chính là kho để chứa đồ cổ, bên trong tuy rằng có nhiều linh vật hiếm lạ, những phần nhiều đều là những thứ không có tác dụng gì.

Trong đó cũng có nghịch lân, xác lột của Long Quân, những thứ này mới là bảo vật chân chính, có thể sử dụng làm nguyên liệu luyện chế pháp bảo.

Ý đồ lôi kéo của Long Quân Ngao Thương đã rất rõ ràng, cho nên không ban cho giáp trụ binh khí như bình thường, mà là để cho Chu Dịch tự chọn lựa báu vật, nếu như lựa chọn được linh vật, thì Chu Dịch sẽ tự động mà kết thân với Bích Ba đàm, nếu như không may mắn lựa phải thứ vô dụng, Ngao Thương nhân dịp này lại ban thưởng một phen.

Tiền sứ giả Long Cung rời đi, Chu Dịch bắt đầu bế quan điều chỉnh pháp lực.

“Kim Đan chân quân cũng chưa phải là được an ổn, vẫn nên thận trọng cẩn thận!”

Niệm thầm Thanh Tâm kinh hơn trăm lần, sự đặc ý mãi nguyện khi ngưng kết Kim Đan chậm rãi tan biến, tâm trạng khôi phục lại vẻ tĩnh lặng như giếng cổ không gợn sóng.

“Chuyện gấp gáp trước mắt đó là công pháp hậu Kim Đan, Yêu tộc có huyết mạch truyền thừa, việc này không thể đòi hỏi Long Quân. Tiếp theo chính là pháp bảo, Định Hồn kính đã khôi phục hoàn toàn uy năng, còn cần luyện chế ba pháp bảo là phi độn, hộ thân, sát phạt.”

“Sơn Hà đỉnh cũng không thể ngừng tế luyện, pháp bảo bản mạng có thể tùy ý kích hoạt, uy lực sẽ càng lớn hơn nữa!”

Phương pháp luyện chế pháp bảo còn quý giá gấp trăm lần so với phương pháp luyện chế pháp khí, đặc biệt là loại pháp bảo mang đặc trưng, ví dụ như quạt Thần Hỏa của Đan Đỉnh Tông, Phân kiếm quang của Linh Kiếm tông, uy lực của chúng còn mạnh hơn nhiều so với pháp bảo bình thường.

Những linh vật, thủ pháp luyện chế cùng với cấm chế minh khắc của nó, thuộc về tuyệt mật của các đại tông môn .

“Thuật pháp thật ra thì cũng không cần gấp, lời pháp thì tiếp tục lĩnh ngộ Thần Thông cảnh, cận chiến thì đã có Chân Long Cửu Biến.”

“Ngũ Hành độn thuật có chút thụt lùi, thuật pháp liên quan đến sự sống chết, cần phải nhanh chóng tìm kiếm độn pháp cao cấp hơn mới được!”

Chu Dịch nhanh chóng đặt ra mục tiêu tiếp theo. Suu tầm công pháp, pháp bảo, độn pháp Kim Đan kỳ, tiếp theo là bắt đầu củng cố pháp lực trong đan điền, còn hai tháng nữa mới đến tết Trùng Dương, hiển nhiên Long Quân cũng đã suy xét đến chuyện này.

Chương 187: Đạo quân cuối cùng.

Thời gian trôi nhanh.

Sáng sớm.

Chu Dịch củng cố triệt để cảnh giới, bấm đốt ngón tay thời gian đúng là tết Trùng Dương, lấy ống thăm ra bói quẻ.

Tuổi thọ hao tổn nghiêm trọng, màu tóc muối tiêu khôi phục lại như bình thường chỉ trong chớp mắt.

“Truyền thừa của đại giáo phái thời thượng cổ quả nhiên huyền diệu, năm trăm năm tuổi thọ rót vào trong Tiểu Tiệt Thiên Thuật, mà vẫn không thấy cạn kiệt hay là mất sức.”

Linh thăm rơi xuống đất.

Thăm trung.

Bình thường không gì khác lạ, mọi việc an ổn.

Chu Dịch lập tức vừa lòng gật đầu, sống càng lâu càng biết được sự quý giá của bình an.

“Như thế rất tốt, nếu thật sự trong bảo khố có cất giấu báu vật nào đó, chọn trúng nó là gieo nhân quả, nếu không chọn trúng thì tiếc nuối vô ích!”

Chu Dịch gọi Quy thừa tướng đến, chuẩn bị kỹ càng cho yến tiệc Yêu Vương.

Dưới chân sinh mây, bay về hướng Bích Ba đàm, đứng trên đám mây, nhìn xuống Thập Vạn Đại Sơn phía dưới.

“Sau khi ngưng kết Kim Đan, cũng được coi như là một cao nhân có tên tuổi trong Tu Tiên giới, nếu không thì theo như tính cách vốn có của mình, chắc là đã thổ độ đi đường!”

Tới gần buổi trưa.

Từ xa xa đã nhìn thấy nơi ba con sông đổ về một nơi, đầm Bích Ba mênh mông.

Chu Dịch vừa tiến vào trong phạm vi mười dặm quanh đầm, trong hồ đã xuất hiện một tia sáng, hóa thành tướng quân áo giáp chinh tề.

Giữa trán là một chiếc sừng, mặt mày đen nhánh như mực, phía dưới chóp mũi là cặp râu cá dài ba thước đung đưa theo gió, khi nói chuyện thì cái mồm há ra to như một chậu máu, đúng là khiến cho người ta sợ hãi.

“Người là Kim đạo hữu phải không?”

“Đúng là bản đạo, tham kiến Ô tướng quân.”

Chu Dịch đã từng nghe con bò vàng kể lại, trong sổ chư vị chư vị đại tướng của Bích Ba đàm, thì Ô tướng quân trước mặt này, bản thể của nó là một con cá nheo tinh nửa rồng.

“Long Quân đã chuẩn bị tiệc rượu để tiếp đón, xin mời!”

Ô tướng quân dùng tay bắt pháp quyết, hồ Bích Ba từ từ tách ra, lộ ra một lối đi bằng ngọc thạch xuyên vào lòng hồ. Phía cuối của lòng hồ là một mặt nước lưu chuyển, trông giống như một cái chén khổng lồ úp ngược, mông lưng không thể nhìn thấy rõ ràng chi tiết bên trong.

Chu Dịch đi theo sau lưng Ô tướng quân, xuyên qua màn nước thủy mặc, không gian trước mắt rộng mở thông suốt.

Cung điện lầu các trải dài liên miên, hùng vĩ tráng lệ, kim bích huy hoàng, nhìn khái quát thì nó cũng phải đến mấy trăm dặm, hiển nhiên là đã bố trí trận pháp cấm chế nạp lớn thành nhỏ.

Ô tướng quân kiêu ngạo nói: “Long Cung trong Bích Ba đàm này, tính từ đời Long Quân đầu tiên đến nay đã có lịch sử hơn ba vạn năm.”

Chu Dịch hơi gật đầu, không ngạc nhiên chút nào.

Thứ nhất là bởi vì tuổi thọ của Yêu tộc lâu dài, Long tộc lại là một trong những loài ưu việt nhất, ba vạn năm còn chẳng bằng sự thay đổi trong một vạn năm của Nhân tộc. Tiếp theo Yêu tộc đặt huyết mạch lên hàng đầu, Long Cung nhìn thì có vẻ không hề quản lý chúng yêu dưới trướng, thật ra thì phân chia giai cấp lại vô cùng chặt chẽ.

Một đường bay về phía trung tâm của Long Cung.

Nhìn thấy từng tốp binh tôm tướng cua đang đi tuần tra, dẫn đầu đội ngũ đều là đại yêu, nhìn khí tức và bộ váy giáp dường như đều có huyết thống Long tộc.

Ô tướng quân rất có tiếng tăm ở dưới Long Cung, thủy yêu nhìn thấy nó sôi nổi hành lễ, xưng nó là: “Tuần Hà đại tướng”.

Một lát sau.

Chu Dịch dừng lại trước một cung điện, phía trên bức bảng hiệu có viết, Bích Ba cung.

Bước lên bậc thang.

Cửa cung tự động mở ra, đi theo Ô tướng quân tiến vào trong chính điện, trên hai hàng cột trụ bằng ngọc là hình ảnh giao long uốn lượn, gương nanh múa vuốt, sinh động như thật.

Đưa mắt nhìn về phía trước, áo rồng màu tím ánh kim, Ngao Thương với đầu rồng thân người đang ngồi nghiêm chỉnh.

“Bái kiến Long Quân.”

Ô tướng quân bậm báo nói: “Vị này là Yêu Vương mới tấn chức, Kim Dịch.”

Chu Dịch chấp tay thi lễ: “Bái kiến Long Quân.”

“Không cần đa lễ, bốn vương chẳng qua cũng chỉ được kế thừa di trạch của tổ tiên, may mắn trở thành Long Quân mà thôi.”

Ngao Thương với khuôn mặt ôn hòa, cười nói: “Đã là yến tiệc, thì người và ta cứ xưng hô như đạo hữu đi.”

“Đa tạ Long Quân.”

Ánh mắt Chu Dịch đảo qua hai bên trái phải, hai bên trái phải là bốn bộ bàn ghế bằng ngọc thạch, chỉ có vị trí chính giữa là chưa ai ngồi.

Ô tướng quân ngồi xuống phía bên tay trái, Chu Dịch thấy Ngao Thương ra hiệu, liền ngồi xuống bên phải.

Quy yêu đứng hầu trong điện, gân cổ lên hô.

“Bày yến!”

Tiếng đàn sáo vang lên, mỹ nhân ngư, trai nữ kiêu mỹ vũ mị, chỉ dùng vỏ sò che đậy những nơi cần thiết, bụng linh tửu món ngon bày lên bàn cho chúng Yêu Vương.

Ngao Thương giới thiệu với Chu Dịch chúng yêu bên trong điện, phía bên phải ba vị là Long Cung điện hạ, không thể

không nói huyết mạch Long tộc cường hãn, đã độ kiếp Hóa Hình.

Chu Dịch không dám lơ là, chấp tay thi lễ với từng người.

Tương lai sau khi Ngao Thương thoái vị, Long Quân kế nhiệm tiếp theo có thể là một trong ba vị điện hạ này. Bởi vì tuổi thọ của Long tộc lâu dài, rất nhiều vị điện hạ đã làm Thái Tử đến mấy trăm năm, cho đến lúc chết già cũng không thể đăng cơ.

Nhưng lại không thể nào phản kháng, chống trả lại sự ghen ghét, bắt đắ dĩ này, hoàng tử phạm tặc không thể nào có được những trải nghiệm như vậy.

Bốn vị đại yêu ngồi phía bên phải bao gồm cả Ô tướng quân, thuộc về hậu duệ huyết mạch của Long tộc, có quan hệ gần với huyết mạch Long tộc, sau khi độ kiếp sẽ bằng lòng ở lại Long Cung làm việc.

Tiệc rượu vui vậy, chén tới chén lui.

Yêu Vương ít nhất cũng đã sống được mấy trăm năm, linh trí không hề thua kém Nhân tộc, có lẽ cũng có dị nghị khi nhìn thấy Chu Dịch ngồi ở vị trí hàng đầu, nhưng cũng đều nhận ra được ý tứ muốn lôi kéo của Long Quân, cho dù có thể nào cũng sẽ không gây khó dễ với hắn ngay lúc này.

Sau mấy chén linh tửu vào bụng, tán gẫu chuyện trên trời dưới đất, không khí dần dần náo nhiệt hẳn lên.

Khi nói chuyện thì có nhắc tới Chân Dương Ma Tôn, lập tức trở thành vấn đề nóng hổi trong Tu Tiên giới, phạm là yến tiệc hội họp đều không tránh khỏi nhắc đến chuyện này.

Nguyên Anh lão tổ, cho dù là Long Quân Ngao Thương có đụng phải, cho dù có là chính hay ma, cũng đều phải khom người thi lễ.

Chương 188: Đạo quân cuối cùng (2)

Đại diện hạ thờ dài nói: “Năm đó từng đến Ký Châu, đã được nghe đến danh tiếng của Ma Tôn, thật sự là ai nghe thấy cũng phải run sợ, kinh hãi. Nghe đồn có không ít tu sĩ, nhìn thấy Ma Tôn xuất hiện, thì đang sống sờ sờ bỗng sợ tới mức hồn phi phách tán.”

“Tu sĩ Ma đạo có mấy người được chết già chứ?”

Giọng nói của Tam điện hạ lạnh lùng, nói: “Chân Dương Ma Tôn giết người như ngóe, kẻ thù của hắn đâu chỉ có một vạn, tử kiếp là chuyện tất nhiên.”

Chu Dịch kinh ngạc liếc mắt nhìn Tam điện hạ, làm ra vẻ như lòng mang oán hận với ma đạo, hiếu kỳ nói: “Vị Huyền Tiêu đạo quân mới tấn chức kia, tại sao lại mạo hiểm ám sát Ma Tôn chứ?”

Chúng yêu trong điện nhìn về phía Ngao Thương, bí mật này có rất ít người biết được, đến ngay cả lời đồn bóng gió cũng chẳng hề nghe thấy.

Dám đồn đãi về Nguyên Anh lão tổ, không cần hắn phải phái người đi bắt, những người nghe thấy đều sẽ nghĩ đến việc đi trình báo.

“Việc này nói ra thì rất dài, Huyền Tiêu đạo quân đã kết thù với Chân Dương Ma Tôn từ rất lâu, chuyện này phải nói về mấy trăm năm trước.....”

Ngao Thương chậm rãi nói: “Năm đó Ma Tôn vì thiên tình thạch, mà phá hoại linh mạch ở Tiểu Đan Sơn, thuận tay chôn luôn mấy ngàn tán tu, trong đó có cả ân nhân của Huyền Tiêu. Huyền Tiêu vì báo thù cho ân nhân, giết đệ tử cuối cùng, huyết mạch duy nhất của Ma Tôn.”

“Đây cũng là lý do vì sao Thiên Ma Cung xâm lược phương Nam, sau này Chân Dương Ma Tôn nhiều lần không tìm được Huyền Tiêu, nên mới lập mưu phục sát chương môn Đan Đỉnh Tông.”

“Vị Vân Long chân quân kia là tiểu sư đệ của Huyền Tiêu, nghe đồn là thay thầy nhận làm đồ đệ ân cần dạy bảo, có thể

nói là quen rất thân với nhau. Thù hận của hai bên bắt đầu từ Tiểu Đan Sơn, càng ngày càng nghiêm trọng, đã đến mức độ không chết không ngừng!”

Ô tướng quân kinh ngạc nói: “Nguyên nhân ban đầu chỉ là vì một tán tu Luyện Khí kỳ sao? Nhân quả dây dưa thật sự khủng bố!”

Cua tướng quân sợ hãi nói: “Lòng báo thù của Nhân tộc mạnh mẽ đến như vậy sao? Về sau cần phải quản thúc chặt chẽ, đề phòng sau này đột nhiên có người tới trả thù!”

Ngao Thương cũng khẽ gật đầu, quay đầu nhìn về phía Chu Dịch, nói: “Ma Vân thành mà đạo hữu xây dựng rất tốt, người và yêu đều được đối xử bình đẳng, dần dần sẽ phồn vinh hưng thịnh.”

“Long Quân quá khen, bản đạo đã từng được Nhân tộc nuôi dưỡng, nên chỉ muốn báo ân.”

Chu Dịch nói rõ mục đích của bản thân mình là báo ân, bất kể là Yêu Vương nào cũng khó lòng mở miệng nói một chữ ‘không được’, huống chi chuyện Huyền Tiêu đạo quân báo ân còn đang sờ sờ ngay trước mắt, đề tài câu chuyện được thay đổi.

“Bản đạo nghe nói, đã năm trăm năm rồi trong Nhân tộc không xuất hiện Nguyên Anh?”

“Đâu chỉ có năm trăm năm, Cửu Châu Tứ Hải đã sáu trăm năm mươi năm, không hề có Nguyên Anh hoặc Yêu Hoàng tấn chức. Mấy trăm năm gần đây, số lượng Yêu tộc độ kiếp Hóa Hình cũng thấp hơn nhiều so với trước kia.”

Ngao Thương thở dài nói: “Nguyên nhân của chuyện này, lão tổ chưa từng nói rõ, có lẽ có liên quan đến biến hóa của thiên địa.”

Lão tổ của Bích Ba đàm là một Long Hoàng tài năng hiếm có còn sót lại, cũng đúng là do có Nguyên Anh Yêu Hoàng tọa trấn, mới có thể ngồi cùng chiếu với tam đại hoàng tộc còn lại.

Không cần đợi Chu Dịch tiếp tục thăm dò, Đại điện hạ đã nói: “Tại sao Huyền Tiêu đạo quân có thể đột phá cảnh giới chứ?”

Ngao Thương nói: “Vận may của Huyền Tiêu tiền bối rất khủng bố, nghe nói là rơi vào di chỉ của Bồ Thiên giáo, có được Thượng Cổ thần đan, mới phá đan thành anh được. Cơ duyên như vậy, làm sao mà một người bình thường có thể gặp được chứ?”

“Cứ như thế này, chư tông lão tổ tất nhiên là không thể sống thọ bằng Huyền Tiêu, đợi đến khi già chết đi, trên đời này chỉ còn sót lại một vị đạo quân.....”

Giọng nói Chu Dịch nghiêm nghị, khuôn mặt có chút bi thương.

“Nếu như thống nhất chính ma của Nhân tộc, trên đời này làm sao còn chỗ cho Yêu tộc sinh tồn chứ?”

Chúng yêu nghe thấy vậy cẩn thận suy nghĩ, dường như đúng là có khả năng như vậy, âm thanh nghị luận ầm ầm vang lên.

“Đã bẩm báo chuyện này với lão tổ rồi, chúng ta cũng không cần lo lắng.”

Ngao Thương nói: “Tông môn của Nhân tộc có căn cơ sâu xa, rất có khả năng còn có Hóa Thần, lại có thêm linh bảo trấn tông bảo vệ. Đan Đỉnh Tông có thể được xưng là đệ nhất tông môn, nhưng nếu muốn nhất thống Nhân tộc, lại là ngàn khó vạn hiểm.”

“Thiên Quân còn sống sao?”

Chu Dịch và chúng yêu đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ hoảng sợ, một nhân vật tầm cỡ như vậy chỉ tồn tại trong ghi chép của điển tịch mà thôi.

“Có lẽ là vẫn còn sống cũng có thể là đã chết, nhưng mà cũng không cần lo lắng đến nhân vật như vậy, có thể là tự phong ấn không dám xuất thế, cũng có thể là kéo dài tuổi thọ bằng tà môn, trừ phi tông môn gặp phải đại kiếp nạn hủy diệt nếu không thì sẽ không xuất thế.”

Ngao Thương nói: “Những tông môn khác thì không biết được, nhưng Hóa Thần của Đan Đỉnh Tông tất nhiên là đã chết rồi, nếu không thì Ma Tôn cũng không dám ngang nhiên hủy diệt Tiểu Đan Sơn.”

Chu Dịch hiểu kỳ nói: “Xin hỏi Long Quân, Yêu tộc chúng ta có Yêu Thần còn sống không?”

Ngao Thương lắc đầu, ảm đạm nói: “Yêu tộc suy tàn, bắt đầu từ khi Yêu Thần tọa hóa, Thập Vạn Đại Sơn đã là căn cơ cuối cùng rồi, nếu như phải rút lui nữa thì cũng chỉ có thể rời khỏi Cửu Châu, đi đến tứ hải tìm linh mạch để tu hành!”

Lời vừa nói ra, chúng yêu trong điện oán giận phát ra tiếng, quát mắng tu sĩ Nhân tộc.

Từ khi thiên địa bắt đầu xuất hiện linh khí, trên đời này đã có Yêu tộc, còn bắt đầu tu hành sớm hơn Nhân tộc vô số năm. Trong một điển tịch cổ xưa nào đó còn ghi lại, Tiên hiền của Nhân tộc dẫn linh khí nhập thể, luyện thành pháp lực, đều là do bắt chước theo phương pháp tu hành của Yêu tộc.

Hiện giờ Nhân tộc lớn mạnh, ngược lại không ngừng xâm chiếm địa giới tu hành của Yêu tộc.

Ánh mắt Chu Dịch lấp lánh, suy nghĩ thay đổi nhanh chóng, Ngao Thương dường như đang cố ý dẫn dắt đến kẻ thù không đội trời chung giữa các cuộc tranh đấu liên tục giữa các tộc đàn và cuộc đấu tranh giành không gian sinh tồn.

Chương 189: Mai rùa Thượng Cổ.

“Long tộc có tuổi thọ dài lâu, Kim Đan có thể sống đến gần ngàn năm, Long Hoàng thì lại có tuổi thọ gấp đôi, ít nhất thì cũng sống được hơn hai ngàn năm, chưa chắc đã không sống thọ bằng Huyền Tiêu, cho nên Ngao Thương đang trù bị cái gì.....”

Sau một lúc xôn xao, Ngao Thương ra dấu cho chúng yêu bình tĩnh lại.

“Đừng nhắc đến những chuyện không vui đó nữa, yên tiệc ngày hôm nay là để chúc mừng Kim đạo hữu độ kiếp thành công.”

Tiệc rượu quá nửa, cuối cùng cũng đã đi vào vấn đề chính, Ngao Thương cười nói: “Đạo hữu có đồng ý gia nhập Bích Ba đàm không, nếu sau này thực sự xuất hiện đại kiếp nạn, chúng ta cùng nhau đồng tâm hiệp lực mới có thể vượt qua được!”

“Mong được như vậy.”

Chu Dịch đứng lên khom người thi lễ, nghiêm nghị nói: “Nguyện nghe Long Quân sai phái, tọa trấn Thập Vạn Đại Sơn, bảo vệ địa giới tu hành của Yêu tộc. Bản đạo xuất thân từ Uẩn tộc bình thường, thiên phú huyết mạch thấp kém, nên càng hiểu được những khó khăn của Yêu tộc, tuyệt đối không cho phép Nhân tộc xâm chiếm!”

Không thềm nói những lời đao to búa lớn, Chu Dịch dùng tinh huyết vẽ lên hư không, chỉ tay lên trời thề thốt.

“Nếu ta vi phạm lời thề, sẽ tổn thọ năm trăm năm!”

Lời nói hùng hồn có khí phách như vậy, khiến cho bảy yêu trợn mắt há hốc mồm, tất cả mọi người chỉ hòa theo Long Quân mắng mỏ mấy câu, sao lại làm thật rồi!

“Tốt tốt tốt!”

Ngao Thương liên tục tán thưởng: “Đạo hữu quả thật là trụ cột của Yêu tộc, nếu như mỗi một Yêu tộc đều được như đạo hữu, lo gì không thể phục hưng chứ?”

Chu Dịch liên tục xua tay nói: “Long Quân quá khen, bản đạo chỉ dốc chút sức hèn, chỉ có thể nghe lệnh Long Cung đi theo Long Quân, mới có đất để dụng võ mà thôi.”

“Ha ha ha! Chư quân cạn nào”

Ngao Thương nâng chén nói: “Bổn vương đã từng đến Thang Cốc, Thanh Khâu, Bạch Hồ lĩnh, biết được rằng tuổi thọ của bốn vị lão tổ đều hơn một ngàn tuổi, chỉ cần chờ đến khi tất cả Nguyên Anh của Nhân tộc đều tọa hóa. Dùng bốn chọi một, chúng ta chiếm ưu thế!”

“Uống nào!”

Chúng yêu lập tức tỉnh ngộ, chẳng trách Chu Dịch lập lời thề son sắt, thì ra đã đoán được âm mưu của Long Quân.

Đây cũng không phải là mưu cao kế hiểm, mà là một kế hoạch đang hoàng chính đáng, không tranh không đấu, chỉ dựa vào tuổi thọ lâu dài để đợi cho Nguyên Anh của Nhân tộc chết đi.

Cho dù Nhân tộc có biết được chuyện này, cũng không thể ngăn cản được thế cục, Yêu Hoàng luôn ẩn nấp lẫn trốn, Nguyên Anh lão tổ cũng không thể làm gì được.

“Thêm một chén nữa!”

“Uống uống uống!”

“Ngày Yêu tộc phục hưng sắp đến rồi.”

“Năm sáu trăm năm mà thôi, bản đạo cũng có thể chờ được.”

“.....”

Chén tới chén lui, tiếng cạn chén vang dội, khiến cho đám mỹ nhân ngư, trai nữ liên tục đổi bốn năm lượt bàn tiệc.

Tới gần lúc tan tiệc.

Ngao Thương nói: “Đạo hữu đã gia nhập Bích Ba đàm, nên có nơi dừng chân. Bổn vương biết là huynh đệ các người tình thâm, dứt khoát giao phần phía Nam còn lại của Kim Cực Lĩnh Nam cho người, Thanh Tùng Yêu Vương dời đến một nơi khác.”

“Không cần như thế. Thanh Tùng đạo hữu tuổi thọ dài lâu, sau này chắc chắn sẽ trở thành trụ cột của Yêu tộc, Long Quân cần

phải thân cận hơn nữa!”

Chu Dịch nói năng chân thành, nói: “Bần đạo bằng lòng cùng bò vàng cai trị phía Bắc Kim Cúc Lĩnh, theo dõi hướng đi của Nhân tộc, huấn luyện yêu binh dưới trướng, đợi thời cơ Yêu tộc phục hưng!”

“Tốt tốt tốt!”

Ngao Thương chỉ cảm thấy trên người Chu Dịch phát ra luồng thánh quang không biết sợ hãi là gì, nói: “Đã là ăn mừng, há có thể không có hạ lễ. Bồn vương mở bảo khố của Long Cung, đạo hữu cứ chọn một..... Hai món, để chúc mừng cho Yêu tộc!”

Chu Dịch cảm động đến rơi nước mắt, nói : “Đa tạ Long Quân.”

“Chư quân tiếp tục ăn uống, đạo hữu đi theo ta.”

Ngao Thương nói rồi dưới chân nổi mây, mang theo Chu Dịch bay vào sâu trong Long Cung.

Sau một lát.

Dừng lại bên ngoài một cung điện, cổng ngoài đóng chặt, trên bức hoành phi có viết: Tụ Bảo Các.

Ngao Thương há mồm phun long châu, đóng đưa trước cổng, cấm chế phát ra ánh sáng, cổng lớn tự động mở ra.

Chu Dịch đi theo vào bên trong Tụ Bảo Các, nhìn thấy những giá để vật dụng không nhìn thấy điểm cuối, trên đó là vô số loại đồ vật.

“Những báu vật mà các đời Long Quân có được, đều ở chỗ này, đạo hữu có thể lựa chọn hai đồ vật bất kỳ.”

Ngao Thương cười nói: “Các đời Long Quân yêu thích những thứ khác nhau, có người thì thích những thứ lấp lánh, trong suốt, có người thì thích những thứ có lịch sử lâu đời, cho nên có rất nhiều những thứ vô dụng, cũng là để thử thách mắt quan sát của đạo hữu.”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, nhìn thấy những vật bài trí trên kệ đều có đánh dấu bằng chữ viết, phân loại dựa theo thuộc tính.

Khoáng thạch hệ Kim, hài cốt yêu thú, kỳ vật thuộc tính Mộc, linh vật lôi kích.....

“Long Quân, bản đạo cũng thích những linh vật có lịch sử lâu đời, không biết chúng nằm ở khu vực nào?”

Ngao Thương chỉ tay, nói: “Phía Tây Nam.”

Diện tích Tụ Bảo Các rộng lớn, diện tích bên trong ít nhất cũng phải đến mười mẫu, Chu Dịch thi triển độn pháp dừng lại ở khu vực đồ cổ, xem xét từng linh vật đặt trên giá.

“Răng của hồ yêu Thượng Cổ, cổ ngọc, cổ khí bị hư hại, quan tài cổ mộ

Sở thích của đời Long Quân nào đó đúng là kỳ lạ, vậy mà lại phong ấn một cái quan tài bằng đá rồi cất nó vào trong hộp trữ vật, cũng không biết là do chính hắn đi đào quan tài, hay là do Yêu Vương dưới trướng tiên công nữa.

Chu Dịch cũng không trông cậy vào đám đồ cổ này có bí mật gì đó, sau bao nhiêu đời Long Quân sàng lọc, phạm là những thứ có chút kỳ lạ không thể đoán định được, cũng đã bị lấy khỏi Tụ Bảo Các từ lâu rồi.

Mai rùa bát quái, đến từ một di tích Thượng Cổ.

Mai rùa cũ kĩ màu xám nhạt, to chừng một bàn tay của người trưởng thành, trên lưng là hoa văn bát quái được hình thành một cách tự nhiên.

Mặt Chu Dịch lộ vẻ vui mừng, cầm mai rùa trong tay thưởng thức một lát.

“Vật này có duyên với ta, dùng nó để thi triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật, nhất định có thể bói ra thêm tin tức!”

Chương 190: Xác Huyền Vũ.

Rồi sau đó lại dạo thêm một lát, chọn một cổ bảo sắt mẽ, có tên là Thúy Phong Ấn. Hình dạng tổng thể nhìn như một ngọn núi nhỏ, được đúc bằng ngọc, nhưng bị chém mất một nửa, sau khi dùng pháp lực kích hoạt thì có thể nặng ngàn cân.

Vật này đã nằm trong Tụ Bảo Các rất lâu rồi, bên cạnh có ghi chú của vài vị Long Quân, theo như nghiệm chứng thì là một bộ phận của báu vật Thượng Cổ.

Chu Dịch lựa chọn xong đồ vật, chấp tay nói: “Đa tạ Long Quân ban ân.”

Ngao Thương chấp chuông Tụ Bảo Các, bất cứ đồ vật nào rời khỏi chỗ vốn có của nó, đều ghi chú vào trong cấm chế, nhìn thấy hai vật vô dụng trong tay Chu Dịch, cười lắc đầu nói.

“Lòng trung thành của đạo hữu rất đáng khen, nhưng lại có chút sĩ diện, tuy là hai thứ đồ cổ này có chút huyền bí, nhưng chỉ phù hợp để nghiên cứu lúc nhàn hạ!”

Ngao Thương gọi quy yêu hầu hạ đến, sai nó đến kho binh khí lấy thần binh giáp trụ, rồi sau đó lại ban thưởng một phen.

“Đa tạ Long Quân.”

Chu Dịch mặc áo giáp vào, binh khí là Kháng Long Giáp có thể chém kim tinh, nặng chừng mấy ngàn cân.

Yêu tộc rất hiếm khi luyện chế pháp bảo, mà là không ngừng tế luyện thân thể, cho đến mức có thể khiến cho thân thể kiên cố như pháp bảo. Thần binh cũng tương tự như báu vật của tu sĩ Nhân tộc, cộng thêm sức lực mạnh mẽ của Yêu tộc, chỉ cần va chạm là núi sụp đất nứt, Kim Đan chân quân cũng không dám đối đầu.

Yến tiệc dưới Long Cung không chỉ có một ngày.

Sau khi xác nhận rằng Chu Dịch đầu nhập vào Bích Ba đàm, Long Quân đưa tin Yêu Vương dưới trướng, tất cả mọi người đều đến để làm quen.

Uống rượu hưởng lạc, thời gian trôi nhanh.

Chớp mắt một cái đã là hai tháng sau.

Chu Dịch khổng chế độn quang đáp xuống Ma Vân Động, sau khi bố trí trận pháp bao phủ chặt chẽ, lấy ống thăm ra bói hung cát.

Linh thăm an ổn rơi xuống đất.

Thăm trung.

“Tại sao lại bình thường an ổn được chứ?”

Chu Dịch nhíu mày, lấy mai rùa Thượng Cổ từ trong túi trữ vật ra.

Sau khi lấy được hai vật từ trong Tụ Bảo Các, đã nghiên cứu một thời gian dưới Long Cung.

Bên trong Thúy Phong Ấn có đến một hai dòng hoa văn cấm chế, sau này cần phải nghiên cứu trong thời gian dài, có lẽ có thể có được phương pháp luyện bảo còn thiếu.

Khi sử dụng mai rùa Thượng Cổ để bói thiên cơ thì đã xuất hiện bất ngờ, số tuổi thọ rót vào bên trong Tiểu Tịch Thiên Thuật đều bị mai rùa cắn nuốt, cuối cùng cũng chẳng thể bói ra được hung cát của một ngày nữa là.

Sau khi cắn nuốt tuổi thọ, hoa văn bát quái trên mai rùa lại hiện rõ hơn một chút.

Chu Dịch phát hiện ra biến hóa khác thường trên mai rùa, không dám tiếp tục nghiên cứu ở Long Cung, cho mãi đến khi trở về Ma Vân Động.

“Bần đạo lại muốn xem thử thứ này có thể cắn nuốt bao nhiêu tuổi thọ!”

Chu Dịch tiếp tục sử dụng mai rùa bói quẻ, để mặc cho nó cắn nuốt tuổi thọ.

Hai môn bí thuật hao tổn tuổi thọ còn lại, một là Ngọc Lộ quyết cần phải dung nạp một lượng lớn pháp lực, hai là Nhiên Huyết độn pháp cần tiêu hao một lượng lớn khí huyết.

Chỉ có Tiểu Tịch Thiên Thuật là dựa vào việc hiển tế tuổi thọ để nhìn thấu thiên cơ, nhưng lại tiêu hao ít pháp lực.

“Cũng là do bản đạo đã ngưng kết Kim Đan, lá gan lớn hơn một chút, nếu như là lúc còn làm việc trong thiên lao, thì có dành đi nhà xí cũng phải bói trước một quẻ!”

Liên tục thi triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật, Chu Dịch chỉ cảm thấy trên đầu mình đang nhảy số.

-500.

-500.

-500.....

Hoa văn bát quái trên mai rùa càng thêm rõ ràng, nhưng ngoài cái này ra, thì chẳng còn biến hóa gì nữa.

Chu Dịch lại hoài nghi, mai rùa này chính là một cái bẫy, có lẽ một vị Long Quân nào đó đã bị hao tổn không ít tuổi thọ, kết quả là không hề phát hiện ra điều gì, mới ném nó vào trong Tụ Bảo Các.

“May mắn, tuổi thọ bản đạo còn chẳng đáng giá bằng linh thạch, để không đó thì cũng vậy.....”

Một năm sau.

Quy thừa tướng đưa tin, tiệc chúc mừng Yêu Vương đã chuẩn bị xong xuôi.

Chu Dịch ngừng lĩnh ngộ loi pháp, cẩn thận xem xét mai rùa Thượng Cổ, vốn dĩ có màu xám xịt giống như một khúc xương hoá thạch, sau khi được cắn nuốt vô số năm tuổi thọ đã biến thành màu xanh biếc.

“Chắc là không phải một con dị thú Thượng Cổ hồi sinh đâu nhỉ?”

Cứ xác nhận rằng trong mai rùa không xuất hiện khí tức sinh mệnh, Chu Dịch vẫn cảm thấy không yên tâm, sau này khi thi triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật thì cũng đồng thời dùng phương pháp huyết tế, tế luyện nhận chủ lặp đi lặp lại nhiều lần.

“Cần phải lên kế hoạch cho công pháp Kết Đan kỳ rồi, chỉ dựa vào Ngũ Linh Chân Kinh trong Trúc Cơ kỳ, nội trong một năm, pháp lực về cơ bản là không có bất kỳ biến hóa nào.”

Những mục tiêu mà Chu Dịch có thể lựa chọn cũng không nhiều lắm, tông môn ma đạo cần loại trừ đầu tiên, Phật môn

tạm thời không cần suy xét, chỉ có ba sự lựa chọn là Đan Đỉnh Tông ở Vân Châu, Linh Kiếm tông ở Thanh Châu, Nhất Khí Tông ở Vũ Châu.

Lựa chọn hàng đầu vẫn là Đan Đỉnh Tông, lạ không bằng quen, mấy trăm năm trôi qua rồi, những người quen biết năm xưa sớm đã thân tử đạo tiêu cả rồi.

Nhất Khí Tông là lựa chọn thứ hai, nghe đồn tông môn này coi trọng pháp lực coi nhẹ pháp khí, nghe đồn là một nhánh của Thái Huyền giáo thời Thượng Cổ, pháp lực hùng mạnh đến cực điểm, được xưng nhất khí phá vạn pháp.

Linh Kiếm tông là lựa chọn cuối cùng, nổi tiếng về chỉ dẫn kiếm tu sử dụng thuật pháp công phạt, động một chút là người và kiếm hợp nhất dừng cảm tiến tới không lùi bước, thà gãy lìa chứ không chịu luồn cúi, hoàn toàn không phù hợp với tính tình không đổi đầu trực diện của Chu Dịch.

“Cũng không biết nếu như Linh Kiếm tông đụng độ Nhất Khí Tông, rốt cuộc thì bên nào sẽ thắng?”

Chu Dịch hóa thành độn quang, đáp xuống Ma Vân Động, nơi đây đã giăng đèn kết hoa, món ngon vật lạ đã được bày biện sẵn sàng.

“Đại ca, đã có mười sáu vị Yêu Vương đến đây, trong đó.....”
Con bò vàng vội vàng báo cáo những khách khứa quan trọng.

Chương 191: Xác Huyền Vũ (2)

Mười vị Yêu Vương dưới trướng Long Quân, Đại Thái Tử Ngao Tĩnh của Long Cung, Ô tướng quân, cùng với bốn vị Yêu Vương tán tu, đúng là khách quý đến chạt nhà. Lần trước con bò vàng tổ chức yến tiệc Yêu Vương, cũng chỉ có năm người đến đây, đủ để thấy sự khác biệt giữa hai bên.

Biểu hiện của Chu Dịch trong yến tiệc ở Long Cung, đã truyền đến tai của chư Yêu Vương từ lâu, nên họ cần phải nể mặt Long Quân.

“Vị Yêu Vương nào còn chưa tới?”

Hồ Bích Ba quản lý hơn mười một linh mạch lớn nhỏ, mỗi một nơi đều có Yêu Vương trấn thủ, hôm nay chỉ có mười người đến đây, cũng không phải là Chu Dịch thù dai, mà là suy nghĩ có sơ suất hay không.

Con bò vàng truyền âm nói: “Nghe đồn Phi Hùng Yêu Vương thích ăn thịt người, rất oán hận Nhân tộc, mấy năm trước, nhiều lần đề nghị với Long Quân phá hủy Ma Vân thành.....”

“Thì ra là thế.”

Chu Dịch hơi gật đầu, cho Phi Hùng Yêu Vương vào danh sách đen.

Một lát sau.

Khách khứa lần lượt ngồi vào vị trí, liên tục tiếp chuyện với Chu Dịch, rồi nói những câu chúc mừng khách sáo.

Yến tiệc bắt đầu, đàn sáo nhộn nhịp, từng nhóm hồ yêu tiến vào hiến vũ.

Hồ yêu vốn là hồ ly tinh, lựa mông hờ che phủ thân thể mềm mại, nhẹ nhàng đong đưa mê hoặc tâm trí.

Chư Yêu Vương đã quá chán với việc uống rượu ăn thịt, cũng đã từng chiêm ngưỡng không ít yêu tinh mỹ diệu, nhưng chưa từng bị mê hoặc như hôm nay. Yêu binh phụ trách rót rượu trong điện, từng người đưa mắt ngo ngác nhìn chăm chú, rượu đỏ cũng không phát hiện.

Một vũ khúc kết thúc, Yêu Vương, tiểu yêu cùng nhau hoan hô, bầu không khí nóng lên rất nhanh.

“Không tồi không tồi.”

Chu Dịch liên tục tán thưởng, vũ đạo này rất quen mắt, khiến cho hắn nhớ lại rất nhiều chuyện xưa năm cũ.

Quy thừa tướng nịnh nọt nói: “Thường xuyên nghe Đại vương nhắc tới, Xuân Phong Lâu có một vũ đạo có thưởng thức cả trăm lần cũng không chán, cố ý thỉnh giáo Lư chân nhân. Hắn năm đó đã từng nghiên cứu pháp thuật song tu pháp, lẫn lộn trong Xuân Phong Lâu hơn hai mươi năm, tự xưng có thể xếp thứ hai!”

“Thật là một người kỳ diệu.”

Chu Dịch làm ra vẻ vô ý, nói: “Nghe nói hắn sống trong Ma Vân thành, truyền thụ không ít công pháp song tu nữ yêu, kiếm được không ít linh thạch?”

Quy thừa tướng gật đầu nói: “Đúng là có việc này.”

Chư Yêu Vương dựng lỗ tai nghe, thầm mắng tu sĩ kia đúng là chẳng cần mặt mũi nữa, lại sử dụng những thủ đoạn hạ lưu để kiếm linh thạch, lúc nhàn hạ phải chỉ trích cho ra trò mới được.

Chu Dịch cười nói: “Người đi nói với Lư chân nhân, chọn mấy người có tư chất thượng đẳng, cần phải tinh thông các loại phương pháp song tu, tặng cho chư vị đạo hữu mang về động phủ.”

“Tuân mệnh.”

Quy thừa tướng lập tức hiểu ý, kẻ khó phòng bị nhất chính là người nằm bên gối, không cần phải cố ý dận dò, số tin tức vô tình nghe được cũng sẽ không ít.

“Kim đạo hữu hào phóng quá.”

“Lần đầu tiên nghe nói Yêu tộc cũng có thể tu hành pháp thuật của Nhân tộc.”

“Có lẽ là thuật pháp song tu bất đồng, hoặc là do đạo nhân kia chuyên nghiên cứu đạo pháp này!”

“Hắc hắc, động phủ của ta có chuyện quan trọng, phải trở về sớm.”

“Nhóc con nhà ngươi sốt ruột quá rồi đó!”

“.....”

Chư Yêu Vương nghe vậy, bầu không khí lập tức trở nên náo nhiệt.

Chu Dịch nhìn thoáng qua sắc mặt của Đại Thái Tử Ngao Tĩnh vẫn tĩnh lặng, chậm rãi uống rượu, cũng không bàn luận chuyện song tu huyền diệu với những Yêu Vương khác, nên đã âm thầm truyền âm nói.

“Ta đã cố ý dặn dò, chọn riêng người có diện mạo hàng đầu cho điện hạ, bất kỳ lúc nào có thể mang đi.”

Đại Thái Tử ho nhẹ hai tiếng, vẫn cứ không nhanh không chậm, nhưng rất nhanh đã hồi âm lại.

“Bốn vương không tiện lộ diện, trực tiếp đưa đến Kim Lân điện, chỗ đó đang cần hai thị nữ vậy nước quét nhà.”

“.....”

Chu Dịch nhớ đến ba người con của Long Quân, tu vi không chênh lệch nhau là mấy, nhưng tính tình lại khác biệt.

Yêu Hoàng không xuất hiện, Long Quân thống lĩnh bảy yêu, quyền cao chức trọng, tương lai chắc chắn sẽ có chuyện hay để xem.

Sự tranh giành quyền lực không chỉ có ở phàm tục, tiên ma thần phật còn tranh dành thể diện, Nguyên Anh lão tổ cũng không phải là kẻ thanh tâm quả dục, hướng chi là Yêu tộc lại còn là bộ tộc không tu dưỡng đức hạnh mà lại tôn sùng cường giả.

Yến tiệc kéo dài mấy ngày liên tiếp, chúng yêu lần lượt từ biệt, sôi nổi mời Chu Dịch đến động phủ làm khách.

Chu Dịch đều đồng ý, sau này nhất định sẽ đến nhà bái phỏng.

Sau mấy năm.

Được tưới tắm bởi tuổi thọ vô cùng vô tận, mai rùa Thượng Cổ càng ngày càng xanh ngắt, khi vuốt ve thì có cảm giác ẩm

uớt, phảng phất như mới lấy từ trên người quý yêu xuống không lâu.

Lúc nhàn rồi thì Chu Dịch đến thăm viếng động phủ của chúng Yêu Vương, uống rượu hưởng lạc, yến tiệc ăn mừng.

Thường xuyên giao thiệp, nên đã thân thiết hơn với chúng yêu.

Hôm nay.

Chu Dịch lĩnh ngộ xong lời pháp, lại nghiên cứu Thuyết Phong Ấn mấy canh giờ, rồi tiếp tục thi triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật.

-500.

-500.....

Trừ liên tiếp hơn hai mươi lần, đang chuẩn bị dừng lại, mai rùa bỗng nhiên ngừng cắn nuốt tuổi thọ, hoa văn bát quái trên mai rùa xuất hiện thần quang loá mắt.

“Đây là..... Rốt cuộc cũng ăn no rồi sao?”

Mặt Chu Dịch lộ vẻ vui mừng, trong khi chờ đợi mai rùa biến hóa, lấy ống thăm ra bói hung cát.

Linh thăm vững vàng rơi xuống đất.

Thăm trung.

“Hoặc là mai rùa vô dụng, hoặc là đẳng cấp của nó quá cao, vượt qua phạm trù thuật pháp.....”

Chu Dịch yên tĩnh chờ đợi thêm một lát, mai rùa lớn chừng một bàn tay nhanh chóng lớn lên, cho đến khi lớn chừng một cái cối xay thì dừng lại.

Hoa văn bát quái vặn vẹo biến hóa, cuối cùng hình thành một tấm bản đồ.

Bản đồ là một hình tam giác lộn ngược, bắt đầu từ góc trên cùng là lối vào, một đường thẳng nghiêng lệch vặn vẹo tiến vào trung tâm, hai bên còn lại thì mơ hồ mờ lung, dường như bị thiếu hụt không còn nguyên vẹn.

Một luồng tin tức truyền vào đầu, Chu Dịch lập tức biết được lai lịch mai rùa.

“Xác của thần thú Huyền Vũ!”

“Chìa khóa của Thánh Điện Tứ Linh, cần phải huyết tể trăm
vạn sinh linh mới có thể mở được nó.....”

Chương 192: Thánh Điện hiện thế.

Sâu bên trong Thập Vạn Đại Sơn.

Phong Lôi phong.

Thường xuyên xuất hiện gió lốc, sấm sét giáng xuống, sinh linh biến mất, nên mới có cái tên này.

Hoàng hôn mênh mông.

Một con đại yêu Lôi Ưng bay lượn quanh đỉnh núi, nhắm thẳng vào một khối Lôi Kích thạch trên núi, bay nhanh xuống nuốt nó vào trong bụng.

Yêu khí nghiền nát Lôi Kích thạch, bên ngoài thân thể của nó xuất hiện lôi điện xẹt xẹt, thân thể của nó lại trở nên cường hãn thêm vài phần.

Kết!

Lôi Ưng lại tìm được một khối Lôi Kích thạch, phát ra tiếng hét vui sướng, kết quả nó mới lao xuống được nửa chừng, mặt đất ầm ầm nứt ra một khe nứt.

Ban đầu chỉ là khe nứt rộng mấy trượng, nhanh chóng lan ra khắp Phong Lôi phong, rồi lại tiếp tục lan rộng đến mười mấy ngọn núi chung quanh.

Bên trong khe nứt xuất hiện một cung điện hùng vĩ, cung điện được đắp bởi ngọc thạch màu xanh bích, Lôi Ưng từ trên cao nhìn xuống phía dưới, cung điện trông giống như một con rùa khổng lồ có kích thước hơn một trăm dặm nằm trên mặt đất.

“Di tích? Truyền thừa!”

Lôi Ưng cũng chẳng thèm suy nghĩ, lao về phía cung điện hình con rùa khổng lồ kia.

Khi còn cách gần trăm trượng, từ trong hư không hiện lên một tầng thủy mạc, ngăn cản Lôi Ưng ở bên ngoài.

Cơ duyên ngay trước mặt, Lôi Ưng há lại buông tha, hai cánh vỗ xuống, mây chục tia sấm sét giáng xuống, kết quả tám màn nước kia còn chẳng xuất hiện chút gợn sóng nào.

Lúc này.

Lại có thêm các loại Cầm yêu bay tới, chúng thi pháp tấn công lớp thủy mặc, hoặc lại quay đầu bay về tổ, báo cho Yêu Vương để thỉnh thưởng.

Lôi Ưng nhìn thấy cảnh tượng này, bất đắc dĩ thở dài, hóa thành lôi quang bay về phía khe Đoạn Không.

Mới chỉ nửa canh giờ.

Rống!

Một tiếng Hổ gầm khiến tứ phương khiếp sợ, cuồng phong nổi lên, cuốn những Yêu tộc vẫn không cam lòng mà còn công kích màn thủy mặc kia, quật ngã trên mặt đất.

Khí tức khủng bố phủ xuống, đại yêu tiểu yêu phủ phục trên mặt đất, run bần bật.

“Ha ha ha! Tiểu lão hổ, vẫn cứ thích ra vẻ uy phong như thế nhỉ.” Một tiếng cười thanh thúy truyền đến, mưa thuận gió hoà triệt tiêu uy thế của con hổ kia, trên không trung hiện hóa một bóng dáng kiều mị, cung trang trắng tinh, khoác một tầng sa mỏng màu hồng.

Lời còn chưa dứt, một người đàn ông đầu hổ mình người từ nơi xa bay tới, trên lưng là đôi cánh với hoa văn trắng đen, mắt Hổ hung ác liếc nhìn nữ tử kia.

“Hừ! Cáo già, tại sao ngươi lại đến địa giới của Bạch Hồ lĩnh?”

“Thiếp thân mới đến Ma Vân thành mua rượu trở về, đúng lúc nghe nói có di tích hiện thế, nên mới đến đây nhìn xem thử.” Hồ Cửu Chỉ nói rồi lấy ra một cái hồ lô lớn màu tím, uống nhanh mấy hớp, để mặc cho rượu đổ thấm ướt quần áo, da thịt nõn nà ẩn hiện.

Hổ Hùng liếc mắt rồi vội vàng thu lại tâm trí, con hồ yêu này ăn thịt người không nhả xương, không trêu chọc được nó đâu.

“Hồ đạo hữu, chi bằng ngươi và ta liên thủ, thử xem có thể mở được cấm chế hay không? Vào sớm một bước, cũng có thể chiếm được tiên cơ.”

“Chớ vọng tưởng!”

Hồ Cửu Chỉ nói: “Tiểu lão hồ, bình thường hiếm khi đến Ma Vân thành song tu, đọc điển tịch của Yêu tộc nhiều vào đi, người có biết lai lịch của di tích này là gì không?”

Hồ Hùng cẩn thận đánh giá hình dáng con rùa khổng lồ, trầm ngâm một lát nói: “Hình dạng như vậy, chỉ có thể là Huyền Vũ trong truyền thuyết!”

“Cũng có chút mắt nhìn đây.”

Hồ Cửu Chỉ thu hồi sắc mặt thờ ơ, nghiêm nghị nói: “Nếu như ta đoán không sai, đây là Thánh Điện Tứ Linh trong truyền thuyết, được tứ đại Yêu Thánh Thượng Cổ hợp lực kiến tạo, là nơi để lưu giữ huyết mạch truyền thừa của Yêu tộc!”

“Yêu Thánh!”

Hai mắt Hồ Hùng trừng to, trong mắt nó có nét tham lam và cũng có nét sợ hãi, truyền thừa tâm cỡ này cho dù chết cũng muốn tranh đoạt.

Chớ nói chi đến những lão tổ trong tộc, mà ngay cả khi phải đối mặt với cha ruột của nó, Hồ Hùng cũng phải liều mạng một phen.

Hồ Cửu Chỉ nói: “Di tích Yêu Thánh, không phải là nơi mà chúng ta có thể phá giải được đâu, vẫn nên chờ lão tổ trong tộc tới, rồi thương nghị cách tìm lối đi vào.”

Trong khi nói chuyện.

Lại có thêm hai bóng người bay tới, đều là hồ có cánh.

Nhị yêu chào hỏi Hồ Cửu Chỉ rồi, lại nghe Hồ Hùng nói về lai lịch của di tích, thì đứng đợi trên không trung.

.....

Ma Vân Động.

“Cho nên, một mình bản đạo đã hiến tế tuổi thọ của trăm vạn sinh linh?”

Chu Dịch vội vàng thăm dò Trường Sinh Đạo Quả, phát hiện không hề có chút biến hóa gì, giống như giếng cổ không gợn sóng, tuyên cổ bất biến.

“Chỉ một Huyền Vũ, chẳng qua cũng chỉ là như thế!”

Tâm trạng lập tức bình ổn lại, Chu Dịch xoay quanh mai rùa Huyền Vũ hai vòng, cảm thấy huyết mạch tương liên, có lẽ là tác dụng sinh ra do huyết tể từ vật chết trở thành vật sống.

“Thử lực phòng ngự của nó trước xem sao!”

Lấy Kháng Long Giảm loãng loãng loãng loãng loãng loãng đập xuống mấy chục lần, mai rùa không có bất kỳ sự biến hóa nào, rồi lại bắt đầu thi triển đủ loại lôi pháp, dùng nước dìm lửa đốt đủ các loại thủ đoạn, vẫn không hề lưu lại bất kỳ dấu vết nào cả.

“Quả thật là một báu vật tốt, nếu luyện thành pháp bảo phòng ngự, chẳng phải là bất khả chiến bại rồi sao?”

Chu Dịch chỉ vào mai rùa nói: “Nhỏ, nhỏ, nhỏ.....”

Mai rùa Huyền Vũ có kích cỡ bằng cái cối xay, nhanh chóng thu nhỏ lại cỡ ba thước, giống như một cái nồi úp ngược màu xanh đậm.

Thân hình Chu Dịch biến hóa, chui vào bên trong mai rùa, vừa vặn người hẳn.

Lúc này.

Quy thừa tướng vội vã tiến vào, đang muốn nói chuyện, thấy Chu Dịch đội một cái mai rùa.

“Đại vương, tại sao lại biến thành dáng vẻ như ta vậy?”

“Không thông báo mà tự tiện xông vào, muốn ăn Linh Sâm nữa phải không?”

Chu Dịch thu mai rùa Huyền Vũ vào trong túi trữ vật, dáng vẻ không hề dễ coi chút nào, để bảo vệ tính mạng thì không có gì là khó coi cả, đợi đến khi tìm được một môn luyện chế pháp bảo hộ thân rồi, thì có thể luyện thành báu vật hộ thân kích hoạt bằng suy nghĩ.

Quy thừa tướng vội vàng giải thích: “Đại vương, vừa mới nhận được tin tức của Long Cung, chúng Yêu Vương cần phải đến Bích Ba đàm trong hôm nay.”

Chương 193: Thánh Điện hiện thế (2)

“Nhanh như vậy đã phát hiện ra rồi, xem ra Thánh Điện Tứ Linh nằm trong Thập Vạn Đại Sơn rồi!”

Chu Dịch đã biết được chuyện Thánh Điện xuất thế rồi, nhưng hắn không biết được vị trí cụ thể nằm ở nơi nào, bất kỳ nơi nào trong Cửu Châu Tứ Hải đều có khả năng.

Hành động mạo hiểm thăm dò linh bảo vv, từ xưa đến nay Chu Dịch đều không có hứng thú, cho nên cũng không hề để ý đến Thánh Điện Tứ Linh, huống hồ gì nó còn là truyền thừa của Yêu tộc.

“Người giao vật này cho Kim Ung, Hắc Hồ, sau khi nhớ kỹ rồi thì tiêu hủy, ta cùng con bò vàng đến Long Cung một chuyến.”

Chu Dịch giao bản đồ Thánh Điện cho Quy thừa tướng, cùng con bò vàng hóa thành độn quang, bay về hướng Bích Ba đàm.

.....

Bích Ba đàm.

Mặt hồ từ từ rẽ làm đôi, đôi lúc lại xuất hiện một luồng độn quang rơi xuống, sau khi tiến vào trong Long Cung thì lao thẳng đến Bích Ba cung.

Trong điện đã có mười bóng dáng, nhưng vị trí trên cùng thì chưa có ai, Long Quân Ngao Thương vẫn chưa đến.

Chúng Yêu Vương châu đầu ghé tai, nghị luận sôi nổi, suy đoán lý do truyền tin.

Chu Dịch và con bò vàng đáp xuống điện, tìm hai vị trí gần nhau ở phía bên trái ngồi xuống, ngồi kế bên chính là Ngọc Nha Yêu Vương.

“Ngọc Nha đạo hữu, có biết tại sao Long Quân triệu hồi chúng ta không?” Chu Dịch không đợi đối phương hỏi thăm, đã dò hỏi trước.

“Không biết, cũng không nghe thấy mấy ngày gần đây có chuyện gì quan trọng.”

Ngọc Nha Yêu Vương cuốn cái mũi, bắt lấy linh quả trên bàn ném vào trong miệng, nhai nuốt nói: “Đại khái thì chắc là có liên quan đến Nhân tộc hoặc là di tích, hiện tại chính ma đầu kiếm đang hùng hực khí thế, vậy thì chỉ có thể là đã phát hiện nơi nào đó xuất hiện truyền thừa.”

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Chẳng lẽ thường xuyên phát hiện được truyền thừa di tích hay sao?”

“Thường xuyên phát hiện thì đã làm sao chứ, tám chín phần mười là không liên quan gì đến chúng ta.”

Ngọc Nha Yêu Vương gọi trai nữ rót rượu, nói: “Ta cũng đã từng nghiên cứu kỹ càng, di tích cũng không phải động thiên trong truyền thuyết, xét đến cùng thì chúng bị trận pháp che lấp. Bởi vì đã quá lâu, trận pháp cấm chế bị mất đi hiệu lực, tất nhiên là sẽ bị lộ ra vị trí.”

“Kim đạo hữu cẩn thận suy nghĩ lại mà xem, cho dù là trận pháp cấm chế đều bị triệt tiêu hết, thì linh vật linh dược bên trong cũng đã trở thành đồng phế thải từ lâu rồi!”

“Thì ra là thế.”

Chu Dịch kinh ngạc nhìn Ngọc Nha, thẳng nhãi này tứ chi thô to, khuôn mặt phúc hậu, tham ngủ lười biếng, thật ra lại là người có tính tình thận trọng.

“Ha ha ha! lần này Ngọc Nha đoán sai rồi!”

Ngao Thương từ ngoài điện đi vào, phía sau lưng hắn là ba vị điện hạ, cười nói: “Thứ hiện thế lần này cũng không phải là di tích, mà là truyền thừa chân chính, tên của nó là Thượng Cổ Yêu Thánh.....”

Hai chữ ‘Yêu Thánh’, trong nháy mắt khiến cho tất cả mọi người trong điện yên tĩnh không một tiếng động.

Ngao Thương ngồi ở trên ghế rồng, tiếp tục nói.

“Phía Đông Bắc của Bạch Hồ lĩnh có một nơi gọi là Lôi Kích phong, không lâu trước đây đất đá nứt ra, Thánh Điện Tứ Linh trong truyền thuyết xuất hiện từ bên trong. Bốn vị lão tổ đã bàn bạc với nhau, sẽ không nhúng tay vào truyền thừa này, để cho chúng ta tự thăm dò!”

Tứ Linh thánh thú có uy danh hiển hách trong Yêu tộc, không ai mà không biết.

Con cháu đời sau của chúng trải rộng khắp nơi, ví dụ như trong Long Cung ở Bích Ba đàm, hồ có cánh trong Bạch Hồ linh, tổ tiên của chúng có huyết mạch của Thanh Long, Bạch Hồ.

Có lẽ là hồ có cánh chẳng qua tự nhận vợ vào mình mà thôi, nhưng Long Cung thì đúng là rất có khả năng này, dù sao thì gia phả mấy đời của Long tộc cũng tương đối rộng lớn.

“Yêu Thánh Thượng Cổ thần thông huyền diệu, bên ngoài thánh điện có trận pháp cấm chế khó phá được, bốn vị lão tổ hợp lực cũng chỉ có thể mở được một cái khe mà thôi.”

Ngao Thương tiếp tục nói: “Cho nên số linh vật mà lấy được bên trong đó, lão tổ sẽ chọn lấy trước một món, chừ vị nghĩ như thế nào?”

“Lẽ ra nên như vậy.”

Chúng yêu âm âm đồng ý, thứ đáng giá nhất bên trong thánh điện chính là truyền thừa Tứ Linh huyết mạch, giá trị của linh vật ngược lại chỉ đứng hàng thứ hai.

Chu Dịch nghe vậy nhú mày, Yêu Hoàng có thể kìm chế được sự cám dỗ từ truyền thừa Tứ Linh, nguy hiểm ở bên trong chỉ là một trong số những lý do, rất có thể là biết rõ khó có thể đột phá Yêu Thần, thứ duy nhất hữu dụng chính là linh vật kéo dài tuổi thọ.

Yêu Thần cũng tương đương với Hóa Thần cảnh, chỉ cần Chu Dịch có thể bình an sống sót, rồi cũng sẽ có một ngày phải đối mặt với bình cảnh này.

“Còn một chuyện nữa, chẳng ai biết được bên trong thánh điện có những mối nguy hiểm nào, và khi đi vào trong đó phải mất bao lâu mới có thể luyện hóa cấm chế ra vào.”

Ngao Thương nói: “Vì đề phòng Nhân tộc này nhân cơ hội xâm lấn Thập Vạn Đại Sơn, sau khi bốn vị lão tổ bàn bạc, cần phải lưu lại một nửa Yêu Vương đóng giữ linh mạch. Mười năm sau nếu vẫn không có yêu tộc nào kế thừa thánh điện, lão tổ sẽ hợp lực mở trận pháp ra một lần nữa, Yêu Vương ở bên trong và ở bên ngoài sẽ thay đổi vị trí cho nhau.”

Chúng yêu lập tức im lặng, nếu như thánh điện là nơi truyền thừa huyết mạch tiên hiền, cho dù có nguy hiểm cũng là đề khảo nghiệm tư chất, ngộ tính, tuyệt đối không thể cố tình gây khó dễ cho hậu bối.

Nếu như là vậy, Yêu Vương đi vào trước sẽ dành được lợi ích, kẻ ở bên ngoài đóng giữ chỉ có thể nhìn chăm chăm mà thôi.

Ánh mắt Ngao Thương đảo qua, nhìn thấy sắc mặt của chúng yêu khó hiểu, tiếp tục nói: “Bồn vương cũng biết được sự khác biệt trong chuyện này, nhưng mà chuyện này có liên quan đến sự bình an của Yêu tộc, tuyệt đối không thể sơ sót. Nếu không phải đúng vào lúc chính ma đấu kiếm, Nhân tộc không thể ra tay, thì ngay đến cả một nửa quân số cũng không được phép đi vào bên trong!”

“Bần đạo ủng hộ quyết định của lão tổ, bần đạo nguyện trấn thủ linh mạch, ngày đêm giám sát hướng đi của Nhân tộc.”

Chu Dịch bày tỏ thái độ trước tiên, trực tiếp đứng dậy cao giọng nói: “Long Quân vì sự phục hưng của Yêu tộc mà dốc hết sức, thánh điện Tứ Linh là cơ hội tốt trời ban, nếu nhất định phải có yêu tộc hy sinh ích lợi, vậy thì sẽ bắt đầu từ bần đạo!”

“.....”

Chương 194: Đua nhau tranh dành.

Ngọc Nha Yêu Vương trợn tròn hai mắt, không thể tưởng tượng được nhìn về phía Chu Dịch.

Thằng nhãi này bình thường gian xảo như quỷ, ấy vậy mà có thể nói ra những câu hùng hồn như vậy, khiến cho Ngọc Nha Yêu Vương lười biếng mấy trăm năm, cũng có chút nhiệt huyết.

Dương nhiên, từ bỏ cơ hội là tuyệt đối không thể nào!

“Người hiểu ta, chỉ có Kim Dịch!”

Ngao Thương như gặp được tri âm, nói: “Yêu tộc sẽ không bạc đãi công thần, phạm là người lựa chọn đóng giữ linh mạch, có thể sai bảo đại yêu dưới trướng tiến vào thánh điện thăm dò.”

Khái niệm tông tộc trong Yêu tộc rất mờ nhạt, nhưng cũng không phải là không có hậu duệ có cùng huyết mạch, ví dụ như dưới trướng Ngọc Nha Yêu Vương có mười mấy con voi yêu cùng tộc, chỉ là huyết mạch thần tượng dị chủng của chúng vẫn chưa thức tỉnh mà thôi.

Lời vừa thốt ra, lại có thêm hai Yêu Vương đồng ý ở lại đóng giữ, trong tộc của chúng cũng có những đại yêu đứng đầu, có lẽ có thể nhờ vào thánh điện mà có thể độ kiếp Hóa Hình.

Con bò vàng và mười vị Yêu Vương còn lại đều ngồi ngay ngắn, yên lặng chờ Ngao Thương phân chia nhiệm vụ, trong suy nghĩ của chúng nó thì truyền thừa Tứ Linh quan trọng hơn trăm ngàn lần so với đại nghĩa, huyết mạch thân tình của Yêu tộc. Huống hồ đại yêu tiến vào trong thánh điện, nào có bản lĩnh tranh đoạt linh vật truyền thừa, có thể còn sống mà rời khỏi đó đã là may mắn lắm rồi.

Ngao Thương đã sớm dự đoán được như vậy, lấy ra một pháp khí là một chiếc bình bằng vàng, bên trong có mười cây thăm bằng ngọc.

“Vậy thì để vận mệnh quyết định vậy, vị nào trước đây?”

Chúng Yêu Vương dùng thần thức đảo qua, âm thầm thi triển pháp thuật tiên đoán, bất kể là như thế nào cũng không thể nhìn xuyên qua cái bình vàng kia, chỉ có thể thay phiên nhau tiến lên rút linh thăm.

Linh thăm của con bò vàng có một đầu là màu vàng kim, vui vẻ nói: “Đại ca, hay là nhường cơ hội này cho huynh đi?”

“Để cho người trước thăm dò tìm đường, mười năm sau bản đạo đi vào cũng không sao.”

Chu Dịch đã sớm dự đoán được như thế, dẫn dò nói: “Tam đệ Tứ đệ Ngũ đệ sẽ đi chung với người, nhớ lấy an toàn là trên hết, tiếp theo mới đến truyền thừa, chớ có gượng ép tranh đoạt linh vật.”

Những lời này đương nhiên là lý do của nó, con bò vàng và những yêu tinh đã có được bản đồ chỉ dẫn, tất nhiên đi đến khu vực trung tâm của thánh điện với tốc độ nhanh nhất, lấy được truyền thừa Tứ Linh.

Mười năm sau Chu Dịch cũng sẽ không đi vào trong Tứ Linh điện, nếu như không tìm được lý do thích hợp, thì thà giả chết để thay đổi một thân phận khác. Chưa nói đến chuyện trong thánh điện có thể bài xích Nhân tộc, đi vào trong đó tìm kiếm linh vật của Yêu tộc, tất nhiên sẽ phải đấu pháp chém giết.

Linh vật, sẽ là của kẻ nào có sức mạnh!

Ngao Thương nghe được lời nói quan tâm của Chu Dịch, vừa lòng gật đầu, một thuộc hạ trọng tình trọng nghĩa như vậy tuyệt đối sẽ không tệ, sau này nên trọng dụng.

Rồi tiếp theo nhìn về phía ba vị long tử, trầm ngâm một lát nói.

“Lão đại, lão tam tạm thời đóng giữ trong cung, bốn vương và Ô tướng quân, Kim tướng quân đi vào bên trong thăm dò tìm đường!”

“Mọi chuyện đều nghe theo phụ vương phân phó.”

Đại Thái Tử và Tam Thái Tử không dám có bất kỳ ý kiến nào, cho dù đều là Hóa Hình Yêu Vương, về đại nghĩa thì Long Quân là quân, là cha, phạm là kẻ nào có bất kỳ tư tưởng phản đối, sau này đừng nghĩ đến việc kế thừa ngôi vị.

Quân phụ còn chẳng tôn kính, thì sao lão tổ có thể yên tâm giao Long Cung cho người được chứ?

Nhìn thấy cảnh tượng này, Chu Dịch rũ mắt cười nhạt.

Trước kia nhìn thấy vẻ siêu phàm thoát tục của chân quân, lão tổ, dường như có chút cảm giác giống như thần tiên tiêu dao, hiện giờ thánh điện Tứ Linh vừa mới hiện thế, thì đã lộ ra dáng vẻ của phàm nhân.

“Chung quy cũng không phải là tiên!”

.....

Mấy ngày sau.

Bên cạnh Tứ Linh thánh điện.

Ba vùng yêu vân màu xanh trắng đen xuất hiện trên vòm trời, đối mặt với nhau, không ai nhường ai, sát ý lạnh thấu xương không hề che giấu.

Khi đối phó với bên ngoài thì Yêu tộc Thập Vạn Đại Sơn là một đội ngũ một lòng, nhưng nội bộ với nhau thì cũng tranh đấu gay gắt, dù sao thì không giống Nhân tộc cùng tông cùng tổ tiên, mối quan hệ giữa rất nhiều Yêu tộc với nhau vẫn là quan hệ giữa người đi săn và con mồi.

Nếu như cha mẹ của dê bị sói giết chết, thì sau khi trở thành Yêu Vương cũng sẽ hồi tưởng lại quá khứ, làm sao mà không xuất hiện khoảng cách cho được chứ.

May mắn Yêu tộc cũng chẳng coi trọng huyết mạch trong tông tộc cho lắm, nếu không có Nhân tộc xâm lấn, thì nội bộ với nhau đã giải quyết sinh tử trước rồi.

Bình thường chúng e sợ lão tổ trấn áp, có mâu thuẫn gì với nhau cũng chỉ có thể nhịn mà thôi, hiện giờ có có hội đối mặt, vào bên trong trận pháp thì sẽ chấm dứt ân oán.

Ở đằng xa, rất nhiều bóng dáng đang ẩn nấp ở trong núi, Yêu Vương tán tu bình thường không màng đến thế sự, cũng không thể kìm chế được mà nhìn trộm thánh điện Tứ Linh.

“Lão trường trùng sao còn chưa tới nữa?” Hổ vương đứng sừng sững giữa đụn mây, lạnh mắt đảo qua đám hồ ly tinh trên đám yêu vân màu xanh lá, thậm chí ban ngày ban mặt mà

không biết xấu hổ vậy mà đứng trước thánh điện chơi đùa với trai lơ nam sủng.

“Thằng cha kia từ trước đến nay đều rắc rối, chí lớn nhưng tài mọn!”

Người đang nói chuyện chính là Ô Thiên Túc, chủ nhân của Thang Cốc, trên cổ là một cái đầu quạ đen, tay chân đều là móng vuốt của chim, sau lưng hắn là đôi cánh màu đen nhánh.

Lúc này.

Một trận tiếng cười sang sảng truyền đến.

“Ha ha ha, xử lý chút chuyện quan trọng trong tộc, đã để cho ba vị hiền đệ đợi lâu.”

Ngao Thương cười chiến xa giao long, hai bên là mười mấy Yêu Vương điều khiển yêu vân, theo phía đằng sau là trăm đại yêu cầm cờ xí, lọng che...

“Đừng có bày vẽ làm màu làm gì, nhanh mở cấm chế thánh điện ra đi!”

Ô Thiên Túc lạnh giọng thúc giục, kim ô coi rỗng như thức ăn, trời sinh là hai thuộc tính thủy hỏa đối nghịch với nhau, từ xưa đến nay thù oán giữa hai tộc đã chất chứa cao như núi.

“Cùng hành động.”

Chương 195: Dưới lòng Thần Điện.

Ngao Thương khắng khái gật đầu, há mồm phun ra một thanh ngọc Như Ý, không cần thi pháp kích hoạt, ngọc Như Ý tự động bay lên không trung, thấp thoáng xuất hiện bóng dáng con rồng uốn lượn bên trong ngọc Như Ý.

Hồ Cửu Hạm chủ nhân của Thanh Khâu lấy ra một viên bảo châu hai màu đỏ và xanh, Hồ vương thì triệu hồi đại ấn huyền sắc, trong tay Ô Thiên Túc bay ra một chiếc chuông vàng.

Bốn kiện pháp bảo bắn ra thần quang chói mắt, khí tức khủng bố mệnh mông bát ngát, tất cả mọi giọng nói trong đất trời đều im lặng, khiến cho chúng yêu cũng phải điều khiển mây thấp xuống ngược nhìn lên.

Thần quang giao hòa chiếu sáng, chậm rãi ngưng kết thành một luồng sáng như sao trời rơi xuống đập vào trận pháp thủy mạc kia.

Ong!

Một tiếng động lớn vang lên, cỏ cây núi đá trong phạm vi mấy chục dặm hóa thành đồng đỏ nát, lớp màn thủy mạc nổi lên từng gợn sóng, cuối cùng nứt ra một lối vào rộng chừng ba bốn thước.

“Đến lúc rồi!”

Ngao Thương dẫn đầu hóa thành độn quang, chui vào trong trận pháp qua khe nứt kia, Hồ Vương cùng Ô Thiên Túc theo sát phía sau.

Chỉ có Hồ Cửu Hạm là đứng trên đụn mây, đám yêu tộc dưới trướng, Yêu Vương không dám chậm trễ, trước khi trận pháp khép lại đã lách mình tiến vào trong thánh điện Tứ Linh.

Bốn kiện chí bảo hoàn thành nhiệm vụ, tự động bay về phía chân trời biến mất không thấy đâu.

Uy lực dần dần tan biến, Chu Dịch lập tức thở phào nhẹ nhõm, lần đầu tiên cảm nhận được hành động của Nguyên Anh lão tổ ở một cự ly gần đến vậy.

“Khó trách chưa bao giờ nghe thấy Kim Đan dám đối nghịch với Nguyên Anh, đến ngay cả Tiêu Thiết Trụ cũng phải đợi đến sau khi kết anh, mới dám giết Chân Dương Ma Tôn. Cảnh giới Tiên đạo, khoảng cách giữa mỗi một bước như trời và đất, sự chênh lệch giữa các bước không thể nào đo đếm được bằng khoảng cách!”

Linh quang lóng lánh.

Hư không tách ra một khe nứt, từ bên trong xuất hiện một người đàn ông với cái đầu trâu.

“Đây là.....”

Con bò vàng bay lên trời, nhìn địa hình bốn phía chung quanh, rừng rậm mênh mông vô bờ, ở đằng xa có năm ngọn núi nối liền nhau giống như một bàn tay.

Nhớ lại bản đồ Huyền Vũ, sau khi đối chiếu với nó thì lập tức đã xác định được phương hướng, con đường dẫn đến khu vực trung tâm nằm ở hướng Đông.

“Sau khi tiến vào thánh điện, phải thử sử dụng thổ độn, di chuyển dưới lòng đất vừa nhanh vừa ít nguy hiểm!”

Con bò vàng dựa theo lời dẫn dò của Chu Dịch, đáp xuống mặt đất nơi rừng rậm thử thi triển thổ độn, kết quả cấm chế linh quang sáng lên, ngăn cản hành động của nó.

“Bước đầu tiên thất bại, tiếp theo phải thu nhỏ hình thể, thu liễm khí tức. Rồi biến hóa thành hồ yêu Thanh Khâu, những thứ xinh đẹp, mỹ lệ có thể hạ thấp mức độ cảnh giác.....”

Con bò vàng không hề biết ngưng ngưng là gì, trực tiếp thi triển thuật pháp biến hóa, thân hình cường tráng cao hai trượng nhanh chóng thu nhỏ lại, chớp mắt một cái đã biến thành hồ yêu Thanh Khâu quỳn rũ mềm mại.

Bước đi từng bước lớn như theo thói quen, bước đi mạnh mẽ, đuôi cáo ở sau mông không ngừng lắc lư.

“Theo như tiên trưởng thì không đi thăm dò bất kỳ linh vật nào cả, trực tiếp đến khu vực trung tâm.”

“Nếu tất cả mọi thứ đều thuận lợi, sau khi lấy được truyền thừa thì nhanh chóng chạy trốn, không tranh không đoạt chờ mười năm kết thúc. Nếu linh vật có ký hiệu để truy lùng, trực

tiếp vút bỏ, chỉ cần ghi nhớ điển tịch. Nếu truyền thừa có hạn chế về mặt huyết mạch, thì ưu tiên đưa cho Long Cung, rồi mới đến Thang Cốc.....”

“Nếu cần phải giết chóc để huyết tể, trực tiếp công khai truyền thừa.....”

“Nếu có thú bảo hộ, thì yên lặng chờ người khác chạy đến khiêu chiến rồi sẽ đánh lén.....”

“Nếu.....”

Con bò vàng lẩm bẩm tự nói, ghi nhớ những lời mà Chu Dịch dặn dò.

Gần như là tất cả những tình huống có khả năng xuất hiện, đều có sự lựa chọn tương ứng, hoàn toàn không cần động não suy nghĩ.

Gào!

Một tiếng thú gầm truyền đến, từ trong rừng chạy ra một con hồ yêu, khí tức còn mạnh hơn đại yêu bình thường rất nhiều, vậy mà nó chẳng có chút sợ hãi nào nhào về phía con bò vàng.

Con bò vàng chỉ vung đại một quyền, trực tiếp đánh nát đầu con hồ yêu kia, phát hiện trong cơ thể nó lại không ngưng kết yêu đan.

“Yêu thú Luyện Khí đều có yêu đan, con hồ yêu này có chút huyền bí!”

Suy ngẫm lại những lời Chu Dịch dặn dò, chớ có coi thường bất kỳ sự vật nào trong thánh điện, phát hiện ra điều gì dị thường thì phải cất nó vào trong túi trữ vật. Môi trường bên trong thánh điện khác xa với hiện thực,

Có khi đám cây cối cỏ dại tầm thường kia, lại ẩn chứa sự huyền bí của tu sĩ Thượng Cổ.

Con bò vàng cất thi thể của con hồ yêu vào bên trong túi trữ vật, cũng không đi nhìn thử linh dược mà nó bảo vệ, không chút do dự mà chạy như điên về phía Đông.

“Tiên trưởng luôn dặn dò, chớ nên cho rằng có được tuyến đường chính xác, là có thể có được truyền thừa bên trong thánh điện. Trên đời này luôn có những trường hợp đặc biệt,

vận may của chúng còn kinh khủng hơn cả việc bặt hack, kiểu như người tính không bằng trời tính!”

“Bặt hack? Có nghĩa là gì!”

Con bò vàng di chuyển liên tục không ngừng nghỉ, đại yêu chặn đường thì tiện tay đánh chết, gặp phải dị thú có thể địch lại Yêu Vương thì thi triển đòn pháp trốn tránh.

Yêu tộc bên trong thánh điện dường như có lãnh địa riêng của chúng, dị thú đuổi giết một hồi sẽ trở lại sào huyệt của chúng, tiếp tục bảo hộ linh vật linh dược.

Trong quá trình di chuyển có nghe thấy tiếng đánh nhau, tiếng động kinh thiên động địa, dường như là hai Yêu Vương đang chém giết lẫn nhau.

Ước chừng nửa ngày sau.

Con bò vàng nhanh chóng tìm được ký hiệu của tuyến đường chính xác, một cây cổ thụ cao chọc trời khó có thể phán đoán được tuổi tác, bẻ một nhánh cây, chạy như bay theo con đường chỉ dẫn hướng về sâu trong thánh điện.

“Quả nhiên là tuyến đường chính xác, hoàn hảo tránh được tất cả lãnh địa của yêu thú lãnh địa, trong đó có mấy nơi có khí tức mạnh mẽ đến cực điểm, đã vượt xa cảnh giới Yêu Vương, một khi xông vào thì còn khó có thể chạy thoát được!”

Từ bên ngoài nhìn vào, thánh điện chỉ giống như những ngọn núi liên tiếp nhau, liếc mắt một cái có thể nhìn thấy điểm cuối, thật ra diện tích của nó vô cùng rộng lớn, trải dài mấy ngàn dặm.

Chương 196: Dưới lòng Thần Điện (2)

Bởi vì không dám để lộ khí tức pháp lực, đề phòng bị dị thú phát hiện, con bò vàng di chuyển dựa vào hai chân, đi đường ngả nghiêng xiêu vẹo thậm chí còn có khi quay đầu chuyển hướng đi, cho đến gần nửa tháng sau mới tiến vào vùng trung tâm.

Ngon núi bình thường, không hề nổi bậc, chỉ cao tầm trăm trượng, nếu chỉ nhìn từ bên ngoài thì không hề phát hiện ra bất kỳ điều gì khác thường.

Con bò vàng cố gắng hết sức để che dấu khí tức, không dám đi chệch khỏi lộ tuyến, dị thú quanh quần hai bên sườn núi, khí tức sâu đến mức không thể xác định được.

“Khủng bố như vậy, thực lực của chúng còn mạnh hơn vị lão tổ mở trận pháp ra rất nhiều. Đến Yêu Hoàng bất khả chiến bại, nhưng không thể nào Hóa Hình được, vẫn phải kiếm ăn như dã thú!”

“Nghe đồn vào thời Thượng Cổ, Yêu tộc không có phương pháp Hóa Hình, nên xưng là hung thú, có lẽ chính là như vậy!”

Con bò vàng cẩn thận đi vào chân núi, quan sát hồi lâu chưa phát hiện ra điều gì bất thường, nhìn thoáng qua thì nó trông như là một ngọn núi vô danh bình thường nhất.

Thử thi triển pháp thuật thổ động, còn chưa đi vào bên trong lòng ngọn núi, cảnh tượng trước mắt đã thay đổi rõ rệt.

Một tòa Thần Điện to lớn, được xếp thành từ cự thạch, tạo hình cổ xưa đơn giản, không điêu khắc bất kỳ hoa văn nào.

Con bò vàng bước lên bậc thang đẩy cửa đá ra, nhìn thấy bên trong thờ phụng bốn thần thú, lần lượt là Long Hồ Quy Tước được sắp đặt dựa theo vị thứ.

Thần thú điêu khắc cao tới mấy chục trượng, cúi đầu nhìn xuống phía dưới, dưới chân từng con có một bàn thờ, trên đó bày biện các loại tế bái cống phẩm. Chính giữa Thần Điện có bốn hồ nước chùng một trượng vuông, bên trong chứa đầy tinh huyết đặc sệt.

Hồ máu không biết đã tồn tại được bao nhiêu năm, vẫn cứ đỏ tươi như lúc ban đầu, thoáng như vừa mới được lấy ra từ trong cơ thể thần thú.

“Đây là truyền thừa Tứ Linh, dễ dàng hơn nhiều so với dự tính của tiên trưởng.”

Con bò vàng tìm tòi một hồi bên trong thánh điện, không phát hiện bất kỳ linh vật nào cả, vì thế bắt đầu xem xét từng cái bàn thờ.

“Linh vật dùng để thờ phụng Yêu Thánh, tất nhiên là sẽ quý giá đến cực điểm!”

Bàn thờ phía trước tượng thần Huyền Vũ đặt mấy hạt châu, con bò vàng dùng tay một chạm vào thì nó biến thành đá vụn. Bàn thờ phía trước tượng thần Chu Tước đặt một con di thú, dáng vẻ dữ tợn khủng bố, kết quả cầm lên thì hóa thành tro bụi.

Bàn thờ phía trước tượng thần Bạch Hổ là một thanh kiếm bằng sắt tạo hình kỳ dị, con bò vàng bắt lấy chuôi kiếm, nó trực tiếp vỡ thành mấy khúc.

“Tiên trưởng thường nói, dưới sức mạnh to lớn của thời gian, bất kỳ cường giả, linh vật nào đều sẽ trở thành cát bụi!”

Con bò vàng đi vào phía trước bàn thờ tượng thần Thanh Long, bên trên có bày loại linh dược, cầm vào tay thì cũng chẳng khác gì gỗ mục cả, chỉ cần bóp nhẹ nhàng thì đã vỡ thành vụn gỗ.

Cuối cùng chỉ còn lại có một cái rễ cây, dài nửa thước, lột lớp vỏ bên ngoài ra thì bên trong lại là màu xanh.

“Ồ?”

Mặt mày con bò vàng lộ vẻ vui mừng, vội vàng cẩn thận cảm nhận, quả nhiên rễ cây còn có linh khí mỏng manh.

“Cuối cùng cũng không phải trắng tay ra về.”

Bỏ rễ cây vào bên trong hộp ngọc, rải lên không ít mảnh nhỏ linh thạch, con bò vàng vẫn không yên tâm, sợ rằng rễ cây không thể sống quá mười năm.

Đi đến gần hồ máu Thanh Long tương ứng, con bò vàng mức nửa gáo máu đựng đầy hộp ngọc, đem rễ cây ngâm vào bên trong.

Con bò vàng cất hộp ngọc, đi vòng quanh bốn hồ máu mấy vòng, cân nhắc làm sao để đem nó ra khỏi thánh điện Tứ Linh.

Lúc này.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, rồi sau đó nhìn thấy nhị thái tử Ngao Khâm với đầu rồng thân người, tiến vào trong Thần Điện.

“Nguru đạo hữu?”

Ngao Khâm nhíu mày, ánh mắt đảo qua bốn huyết trì vẫn còn hoàn chỉnh nguyên vẹn, đôi chân mày nhanh chóng giãn ra, cười nói: “Đạo hữu trước tới một bước, có phát hiện ra linh vật nào không?”

“Không, tất cả đều là đồ bỏ đi.”

Con bò vàng chỉ đám bụi trên mặt đất, còn nói thêm: “Thời gian quá lâu, cũng chỉ có những huyết trì truyền thừa này, là còn hoàn hảo.”

Ngao Khâm cẩn thận kiểm tra đám tế phẩm kia, lặng lẽ đi đến trước huyết trì Thanh Long, nói: “Bản đạo là hậu duệ của Thanh Long Yêu Thánh, tam linh còn lại cũng không thua kém gì, đạo hữu hãy nhường lại cho ta !” Con bò vàng hơi gật đầu, lui ra phía sau vài bước, nói: “Điện hạ xin cứ tự nhiên.”

Ngao Khâm bố trí xong trận pháp cấm chế chung quanh huyết trì, không chút do dự nhảy vào trong đó, nhìn thì như một hồ nước cạn thê nhưng lại có thể lút cả đầu người.

Sau đó thần quang xanh biếc chói lóa lập lòe, huyết trì biến mất chẳng thấy đâu, biến thành một phiến đá giống như những nơi khác trên mặt đất.

Con bò vàng dùng sức dầm dẫm, cấm chế linh quang lóng lánh, phiến đá kia thì chẳng hề hấn gì.

“Đây là sự bảo hộ của thánh điện đối với người thừa kế sao?”

Con bò vàng sử dụng tất cả các loại phương thức thăm dò, hoàn toàn không tìm được tung tích của Ngao Khâm .

“Quả nhiên là giống như phỏng đoán, thánh điện tập trung vào truyền thừa, sẽ không làm khó dễ hậu bối Yêu tộc.”

“Được bảo hộ như vậy, lão ngu cũng an tâm rồi!”

Con bò vàng hóa thành độn quang rời khỏi Thần Điện, sau khi rời khỏi lòng đất, đi lên đỉnh của ngọn núi.

Thu liễm khí tức, chậm rãi chờ đợi.

Mấy ngày sau.

Một đại yêu hồ tộc gặp phải dị thú đuổi giết, hoảng hốt không phân biệt được đường chạy trốn, đánh bậy đánh bạ đi vào trong ngọn núi vô danh.

“Nguy hiểm thật!”

Hồ yêu lấy ra đan dược nuốt vào, nhanh chóng khôi phục pháp lực, cảm ứng được bốn phía có khí thế khủng bố như có như không.

“Bốn phương tám hướng đều là dị thú đáng sợ, phải làm gì bây giờ?”

“Vất vả lắm mới dành được cơ hội, chẳng lẽ phải chờ mười năm ở chỗ này sao?”

Suy tư một lát, trong lòng hồ yêu chợt động, vội vàng dùng tay bất pháp quyết, tính toán thi triển thổ độn thuật rời khỏi nơi đây.

Ánh sáng màu vàng lập loè.

Hồ yêu rơi xuống dưới nền đất, trợn mắt nhìn thấy Thần Điện cổ xưa to lớn, cuối cùng cũng che giấu được vẻ vui mừng ngạc nhiên.

Chương 197: Truyền thừa Tứ Linh.

“Chẳng lẽ đây là truyền thừa tứ.....”

Lời còn chưa dứt, một khí tức khủng bố đánh úp từ trong góc, pháp lực hùng hậu cố định hồ yêu ngay tại chỗ.

Ầm!

Xác yêu thú bay tứ tung ra ngoài, dính trên vách đá, nội tạng xương cốt nát bươm.

Hồ yêu vẫn có một tia sinh cơ, trợn mắt nhìn thấy con bò vàng đi tới, kinh hãi nói: “Yêu Vương.....”

“Chập chập, tiên trưởng nói không tởi, cảnh giới đấu pháp áp đảo đúng là sáng khoái!”

Con bò vàng làm theo lời Chu Dịch giao phó, khi đấu pháp ưu tiên đánh lén, đối phó với đại yêu có huyết mạch của bốn hoàng tộc, chỉ cần đánh cho chúng sống dở chết dở là được, tránh lưu lại ấn ký báo thù.

Phất tay phong ấn hồ yêu, con bò vàng xách theo nó rời khỏi mặt đất, phất tay ném nó ra xa vài dặm.

Hồ yêu còn chưa rơi xuống đất, một con cự thú cao mấy chục trượng đã nhảy lên, nuốt nó vào trong bụng.

Nửa tháng sau.

Con bò vàng đã có chút lo lắng, trong thời gian này đã dụ một Yêu Vương rời đi, nếu như đôi phương lại quay trở lại xem xét tất sinh nghi ngờ.

“Tại sao Tam đệ Tứ đệ Ngũ đệ còn chưa tới?”

Tới gần buổi trưa.

Ba bóng dáng đi theo tuyến đường an toàn, khắp khiêng đi vào trước ngọn núi, Hắc Hồ thiếu mất một cái lỗ tai, Kim Ưng bị mất một cánh, Quy thừa tướng thì thảm nhất.

Mai rùa bị vỡ ra làm bốn mảnh, nếu như lực công kích mạnh thêm vài phần, thì thân thể nó đã chia năm xẻ bảy rồi.

“Cuối cùng cũng đa tới rồi! Đợi lấy được truyền thừa Tứ Linh, nhất định sẽ hầm thịt con gấu bay kia!”

Quy thừa tướng hùng hùng hổ hổ, nó dựa theo lời Chu Dịch giao phó cẩn thận di chuyển, vốn dĩ đã đến mục đích từ lâu rồi, kết quả trên đường gặp phải Phi Hùng Yêu Vương.

Phi Hùng Yêu Vương đã có thành kiến với Ma Vân Thành từ lâu rồi, ở bên ngoài thì không dám trêu chọc Chu Dịch, con bò vàng, hiện giờ gặp được Quy thừa tướng lạc quẻ một mình, lập tức ra đòn sát thủ.

May mắn Kim Ứng, Hắc Hồ đi ngang qua, tam yêu ỷ vào việc biết rõ địa thế nên quần nhau với Phi Hùng, cuối cùng dẫn nó đến một nơi có linh dược, thừa dịp Phi Hùng đánh nhau với dị thú, mới thành công bảo vệ được tánh mạng.

Con bò vàng nghe thấy động tĩnh, không chế động quang đáp xuống từ trên đỉnh núi, thúc giục nói: “Mối thù với Phi Hùng thì sau này sẽ báo, nhanh chóng nhận lấy truyền thừa Tứ Linh.”

“Ngu gia, ngài lấy được truyền thừa rồi sao?”

Quy thừa tướng nghi ngờ nói: “Không thấy khí tức thay đổi, chẳng lẽ tiên trưởng đã đoán sai, không phải huyết mạch lột xác sao?”

Con bò vàng lắc đầu nói: “Có thằng nhãi rỗng con may mắn nghịch thiên, hiện giờ truyền thừa chỉ còn lại ba phần, vừa đủ cho ba người các ngươi.”

Gào! Két!

Hắc Hồ cùng Kim Ứng liên tục lắc đầu, cự tuyệt đề nghị của con bò vàng.

Quy thừa tướng nói: “Ba người chúng ta có huyết mạch tâm thường, thành tựu trong tương lai hữu hạn, từ khi ngu gia dùng một tấm thân phạm trần tấn chức cho đến nay, sau khi tiếp thu truyền thừa có lẽ có thể thành Yêu Hoàng.”

“Chớ có dài dòng, bất kỳ lúc nào cũng sẽ có những Yêu tộc khác chạy đến đây, đến lúc đó lại phải tranh đấu một trận.”

Con bò vàng phát tay cổ định tam yêu, dùng pháp lực trói lấy chúng rồi đi vào trong lòng đất, sau khi đi vào bên trong Thần

Điện rồi ném từng người một vào bên trong huyết trì.

“Đã gọi ta là Nhị ca, theo lý thì nên quan tâm đến các người!”

“Huống hồ gì tiên trưởng đã từng nói, trên đời này ngoại trừ là người có vận may nghịch thiên, ra thì khó có thể xuất hiện thêm đạo quân, Yêu Hoàng nữa.”

Con bò vàng tận mắt nhìn thấy tam yêu dần dần chìm vào bên trong huyết trì, cười nói: “Ta chỉ là một con bò già cày ruộng, nếu không được tiên trưởng cứu vớt, thì đã trở thành đồ ăn trên mâm từ lâu rồi, nào có vận may gì mà đáng nói!”

Linh quang lóng lánh, ba huyết trì hóa thành mặt đá, rồi không còn nhìn thấy bất kỳ dấu vết truyền thừa nào nữa.

“Thay đổi căn cơ huyết mạch, không biết phải mất bao lâu.....”

Con bò vàng lẩm bẩm nói: “Nếu như mười năm hoặc trăm năm, huynh đệ chúng ta còn có thể uống rượu với nhau, đến lúc đó tên tuổi của Ma Vân Thành có thể truyền khắp Cửu Châu. Nếu như là phải đợi ngàn năm vạn năm, lão ngưu ta đây chỉ có thể ở trên trời nhìn xuống, các ngươi đoàn tụ với tiên trưởng mà thôi!”

Dứt lời, hóa thành độn quang rời đi.

.....

Bên ngoài thánh điện.

Bầy yêu hội tụ, không muốn rời đi.

Đối với Yêu tộc mà nói, mười năm chỉ là một cái búng tay một cái chớp mắt mà thôi, thà ngồi tại chỗ chờ đợi.

Vạn nhất thánh điện mở ra, để mặc cho Yêu tộc ra vào, lại phải từ động phủ chạy lại đây, chẳng phải là bỏ lỡ cơ duyên.

Nếu nhưng Yêu tộc khác không rời đi, Chu Dịch cũng không muốn khác biệt, tìm một ngọn núi vô danh xây dựng động phủ chờ đợi.

Mỗi ngày bói hung cát.

Linh thăm bình thường không có gì khác lạ, du cho một đại thánh điện như vậy đặt ở trước mắt.

“Tiểu Tiệt Thiên Thuật cũng không phải thật sự vô địch, bói về Kim Đan kỳ thì tương đối chuẩn, đến Nguyên Anh kỳ thì mơ mơ hồ hồ, còn liên quan đến Yêu Thần, Yêu Thánh thì ngay cả thiên cơ cũng chẳng bói được.”

Chu Dịch bất đắc dĩ lắc đầu, biết được chuyện này có liên quan đến tu vi của hắn.

Sau này tấn chức Nguyên Anh đạo quân, Tiểu Tiệt Thiên Thuật có khả năng bói được thiên cơ, tương tự sẽ cao cấp hơn nhiều.

Thời gian trôi như nước.

Một năm trôi qua.

Thánh điện Tứ Linh không hề có động tĩnh, chúng yêu cũng rất kiên nhẫn, có kẻ thì tu hành, hoặc là đem rượu ngon đến mở yến tiệc, thậm chí gọi kiều thê mỹ thiếp trong động phủ đến đây, ngày đêm vui vẻ.

Chu Dịch cảm nhận được huyết khí rung lên, không rõ nguyên do, nhưng biết được con bò vàng đã có được bảo vật bất phàm.

“Nếu như là loại linh vật kéo dài tuổi thọ, thì sẽ đưa cho Yêu Hoàng, còn là những linh vật hiếm có khác, thì tùy tình hình vậy. Nhưng mà với tính tình thận trọng của con bò vàng, chắc có lẽ là di vật Thượng Cổ nào đó, lẽ đâu khiến cho Yêu Hoàng tranh đoạt.....”

Chu Dịch trầm ngâm hồi lâu, trở về Ma Vân thành mang trận pháp cấm chế đến.

Chương 198: Tinh huyết Yêu Thánh.

Bố trí trùng trùng điệp điệp, mấy trăm trọng trận pháp đan xen bên ngoài trận pháp, ít nhất có thể ngăn cản một đòn tấn công phá vỡ cấm chế ngày hôm đó.

“Bên ngoài có trận pháp cấm chế, bên trong thì có Huyền Vũ thần giáp, Ứng biến, lôi độn, Nhiên Huyết độn pháp tam trọng gộp lại, Nguyên Anh lão tổ cũng chỉ có thể đứng nhìn. Cho dù xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì sẽ ném linh vật đi để mặc cho chúng tranh dành, sau này lại tìm lại là được!”

Chu Dịch nhanh chóng định ra sách lược, quan trọng nhất vẫn là bảo vệ tánh mạng, linh vật gì đó lấy không được thì vứt đi.

Rồi sau đó mỗi ngày đều lĩnh ngộ lôi pháp, uẩn dưỡng Sơn Hà đỉnh, Định Hồn kính, từng ngày trôi qua nhanh.

.....

Kỳ hạn mười năm đã đến.

Hôm nay.

Chu Dịch cảm ứng được bốn khí tức mật mờ, treo trên vòm trời phía trên.

“Yêu Hoàng!”

“Lần trước chỉ đứng từ xa mở trận pháp ra, bây giờ đã đến ngày hái quả, cho nên không nhìn được mà bay đến đây sao?”

Thần thức của Chu Dịch mạnh mẽ vượt xa những người cùng cấp, nên mới phát hiện ra khí tức vừa nãy, những Yêu Vương còn lại không chế yêu vân, chờ bên ngoài thánh điện Tứ Linh.

“Cái gọi là ai có phần nấy, không biết có mấy phần uy tín đây?”

Buổi trưa.

Canh giờ đã đến.

Bốn bóng dáng hiện hóa giữa hư không, Yêu Hoàng với khí thế âm âm đáp xuống, chúng yêu đang chờ đợi bỗng rơi lộp độp xuống đất như mưa.

Người đi đầu chính là một lão giả mặc áo tím, giữa trán có một miếng vải rực rỡ lấp lánh, đứng bên cạnh hắn là một người đàn ông có da hổ, một nữ tử mặc cung trang, một thanh niên tóc đen, dáng vẻ chẳng khác gì Nhân tộc,

Chu Dịch đáp xuống trên mặt đất, bắt chước dáng vẻ của chúng yêu, thi lễ với những người trên không trung kia.

“Bái kiến lão tổ!”

“Không cần đa lễ. Ba vị đạo hữu, bắt đầu đi.”

Giọng nói của Long Hoàng già nua uy nghiêm, phát tay bắn ra thần quang màu tím.

Ba vị Yêu Hoàng bên cạnh đồng thời ra tay, bốn đạo thần quang ngưng tụ thành một thể, đập thật mạnh vào trận pháp thủy mạc kia.

Thủy mạc xuất hiện một cái khe nứt, nhiều bóng dáng bay ra từ bên trong.

Người đi đầu chính là Long Quân Ngao Thương, bộ áo giáp trên người đã bị rách nát hơn phân nửa, trên ngực máu chảy đầm đìa, có vài vết cào, thoạt nhìn thì bị thương không nhẹ, trên mặt lại là nụ cười rực rỡ.

“Bái kiến lão tổ!”

Ngao Thương chào hỏi rồi âm thầm truyền âm, báo cho Long Hoàng thu hoạch lần này.

“Không tồi.”

Long Hoàng khen ngợi một tiếng, phát tay ra hiệu cho Ngao Thương đi chữa thương, ánh mắt nhìn về phía chúng yêu còn lại.

Trên người chúng yêu hoặc nhiều hoặc ít đều có thương thế, dựa theo thể lực riêng của từng nhóm, những đám Yêu Vương như Thanh Tùng, Ngọc Nha tiến lên bái kiến Long Hoàng.

Chu Dịch và Yêu tộc vây chung quanh bọn họ như hình một cái quạt, duỗi cổ xem bên trong thánh điện có những báu vật gì.

Ô tướng quân lấy ra túi trữ vật ra đầu tiên, ào ào đổ hết tất cả linh vật ra, linh quang lóng lánh, được hương bay khắp bốn

phía.

“Tử linh tinh, Huyền Châu thảo ngàn năm, Xích Diễm thiết, ngó sen ngọc ngàn năm.....”

Mười mấy loại linh quặng thượng đẳng để luyện chế pháp bảo, đâu đâu cũng là dược linh linh dược ngàn năm, cho dù Long Hoàng đã biết được hết thông qua sự trình báo của Ngao Thương, tận mắt nhìn thấy vẫn không nhận được mà kinh ngạc cảm thán.

Ánh mắt Long Hoàng đảo qua, không phát hiện linh dược kéo dài tuổi thọ, bắt lấy một khối linh quặng, quan tâm nói.

“Ô tướng quân vất vả rồi.”

“Đa tạ lão tổ.”

Mặt Ô tướng quân lộ vẻ vui mừng, tuy rằng viên Hàn Phách châu kia quý giá, nhưng giá trị của nó không thể nào so sánh được với những thứ linh dược làm tăng tu vi còn lại, hiển nhiên là Long Hoàng đã thủ hạ lưu tình.

Chúng yêu lần lượt trình ra thu hoạch bên trong thánh điện, Long Hoàng xem xét từng cái một, phát hiện có hai cây linh dược kéo dài tuổi thọ thì rất là vui sướng, phát tay lại ban cho hai gã Yêu Vương kia linh vật.

Đến phiên con bò vàng, chỉ thấy nó đồ túi trữ vật ra, một đồng lớn đồ vật lung tung lộn xộn rơi ra.

Vài gốc Linh Sâm năm trăm tuổi, một hộp ngọc chứa đầy máu tươi, cùng với xác yêu thú, các loại cỏ dại, nhánh cây, rễ cây, núi đá, đất đai.....

Con bò vàng xấu hổ nói: “Thẹn với lão tổ, vẫn bồi thực lực thấp kém, không dám chém giết với dị thú, chỉ lấy được chừng này linh vật.”

Chúng yêu vây xem ầm ầm cười to, nhìn thấy tâm trạng của Long Hoàng đang tốt đẹp, nên lên tiếng dò hỏi hắc muốn bẻ nhánh cây đào rễ cây làm cái gì.

Con bò vàng hàm hậu gãi gãi đầu: “Đại ca của ta nói, thánh điện là truyền thừa thời Thượng Cổ, khi đó hoàn cảnh thiên địa không giống như hiện tại, có lẽ yêu thú cỏ cây sinh trưởng

cũng khác biệt, nên dặn dò ta lấy nhiều một chút để về nghiên cứu, tìm hiểu.”

Chu Dịch cười gật đầu, cố ý vô tình tiến lên vài bước, bất kỳ lúc nào cũng có thể bỏ con bò vàng vào trong túi trữ vật.

Ánh mắt của Long Hoàng đảo qua, khi nhìn thấy máu tươi thì ánh mắt hơi co lại, phát tay bắn linh quang ra thu hộp ngọc về, sắc mặt lãnh đạm nói: “Tính cách thích tìm tòi nghiên cứu tất cả mọi thứ, chẳng trách trở thành đại sư trận pháp, lấy được bao nhiêu linh vật không sao cả, sau này.....”

Lời còn chưa dứt, một giọng nói kiêu mị truyền đến.

“Ngao đạo hữu chớ có khinh thường vẫn bồi không có mắt nhìn, hộp ngọc có chứa tinh huyết Yêu Thánh Thanh Long này, theo thiếp thân thấy thì còn quý giá hơn tất cả linh vật còn lại.”

Khi Hồ Hoàng nói chuyện, pháp lực hóa thành bàn tay, ngang nhiên chụp vào hộp ngọc.

“Tiểu hồ ly đừng quá đáng!”

Trong lòng Long Hoàng bức bối, báu vật tâm cỡ này mà cũng không phong ấn nó lại, để lộ ra thì không tránh được phải tranh chấp, phát tay chưởng ra một chưởng chống lại Hồ Thanh.

Một đòn công kích bừa bãi của Nguyên Anh lão tổ, pháp lực mệnh môn cuộn cuộn, càng quét khắp bốn phương tám hướng.

Mu!

Con bò vàng hiện hóa thành bản thể là một con bò khổng lồ màu vàng kim, há mồm nuốt hết tất cả những thứ khác vào bụng trừ hộp ngọc ra, lúc này dư lực của trận đấu pháp đã lan đến, thổi quét con bò vàng bay xa mấy trăm trượng.

Chương 199: Tinh huyết Yêu Thánh (2)

Đôi chân trước vặn vẹo, cong vòng, không biết là đã gãy thành mấy khúc rồi, cặp sừng trên đầu chỉ còn lại có một chiếc.

Hộp ngọc nằm ở trung tâm của trận đấu pháp, ngược lại được hai vị lão tổ quan tâm đặc biệt, không hề bị hư hao chút nào.

Hồ Hoàng, Ô Hoàng nghe thấy tinh huyết của Yêu Thánh, không hề do dự mà tham dự vào trận đấu pháp, xoay chung quanh hộp ngọc thi triển thủ đoạn. Từng luồng dư lực của trận đấu pháp đập xuống mặt đất, tạo thành những khe nứt kéo dài vài dặm, rất nhiều đại yêu không kịp trốn tránh đã bị hồn phi phách tán.

Bọn chúng may mắn chạy thoát khỏi miệng dị thú bên trong thánh điện, kết quả chết dưới tay lão tổ nhà mình, số mệnh như vậy, có khóc cũng không làm gì được!

Khi Chu Dịch nhìn thấy con bò vàng bị trọng thương, đã chạy đến vác nó lên vai, hai cánh vỗ hóa thành vệt sáng chạy trốn.

Những Yêu Vương còn lại phản ứng cũng không chậm, vào thời điểm khi Hồ Hoàng ra tay đã nhận thấy nguy hiểm, không hề có tham vọng gì với Yêu Thánh tinh huyết gì đó, chỉ muốn trốn càng xa càng tốt.

Chỉ trong phút chốc mà đã chạy xa mấy chục dặm.

Chu Dịch mới dừng lại, quay đầu lại nhìn về phía phương xa.

Khắp không trung đều biến thành bốn loại màu sắc, dây dưa, quấn lấy nhau, không ai nhường ai.

Bốn vị Nguyên Anh lão tổ chỉ vì một hộp tinh huyết, bất chấp thể diện đấu pháp chém giết, tiếng gầm rú liên miên không dứt, khi thì mây đen che trời, khi thì lửa cháy ngút trời, cách một quãng như vậy, mà tiếng hô gầm vẫn cứ làm người ta giật mình.

“Ngu nhi a, chẳng phải ta đã nói rồi sao, một củ khoai lang phỏng tay cỡ này trực tiếp nuốt luôn khi còn ở bên trong thánh điện đi.”

Chu Dịch nghi hoặc hỏi: “Còn đám Quy thừa tướng đâu rồi?”

“Trở về Ma Vân Động.”

Khí tức của con bò vàng hỗn loạn, trực tiếp nhận một đòn của lão tổ, cho dù chỉ là dư lực nhưng thương thế cũng không phải nhẹ nhàng gì.

Chu Dịch nghe vậy ánh mắt hơi chững lại, cũng không tiếp tục gắng hỏi, lập tức hóa thành độn quang chạy như bay.

.....

Kim Cúc Lĩnh.

Ma Vân Phong.

Mười năm không quay lại, gần như là không có gì thay đổi.

Dưới chân núi Ma Vân thành lại thay đổi rất nhanh, hiện giờ đã có gần mười vạn dân cư, càng thêm phần vinh hưng thịnh.

Độn quang tiến vào bên trong ngọn núi, trận pháp trùng trùng điệp điệp bao phủ, giữa một hồ nước là hoa sen bảy màu.

Nhóc con Linh Sâm phát hiện động tĩnh, từ trong hồ nước chui cái đầu nhỏ lên, nhìn thấy người đến là Chu Dịch, vui sướng chạy lại tiếp đón.

Linh Sâm năm ngàn năm được linh, bên trong thánh điện Tứ Linh cũng chẳng có được, lúc này nhóc con Linh Sâm đã gần giống như là một đứa con nít của Nhân tộc, trắng trẻo mập mạp, tay chân đầy đủ, mặc một cái yếm hình hoa sen xanh biếc.

Chỉ có chiếc lá xanh trên đỉnh đầu bay phất phới theo gió, thể hiện ra nhóc con Linh Sâm là yêu chứ không phải là con người.

“Người ta hay nói: Nuôi sâm ngàn năm, dùng sâm một ngày!”

Chu Dịch nói: “Ngươi nhi bị trọng thương, hiện tại ngươi nên bỏ chút sức, để cho thương thế của nó sớm ngày bình phục.”

Mặt nhóc con Linh Sâm lộ vẻ chua xót, nhưng không dám cãi lại mệnh lệnh của Chu Dịch, phồng má lên thổi ra một chất lỏng màu xanh ngọc, rơi vào trán của con bò vàng hóa thành sinh cơ cuộn cuộn.

Chân trước bị gãy thành mấy khúc, liền lại với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, nội tạng bị lòi ra bên ngoài nhanh chóng khép lại, chiếc sừng còn thiếu lại chỉ mọc ra nửa tấc.

Con bò vàng nôn rở cây trong bụng ra, giải thích nói: “Lúc ấy dùng toàn bộ yêu khí để bảo vệ thứ này, chỉ dựa vào sức mạnh thân thể để chống chọi lại pháp lực của lão tổ, sừng kim giác kia là một loại thần thông dùng để bảo vệ tánh mạng, trong thời gian ngắn không thể mọc dài ra được đâu.”

“Sau này chớ có liều mạng vì những thứ vớ vẩn đó!”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, đây đều là những loại nhánh cây rễ cây bình thường, nói: “Tuy rằng yêu thú cỏ cây thời Thượng Cổ hiếm thấy, nhưng tác dụng cũng không lớn, huống hồ bên trong thánh điện còn có không ít.....”

Con bò vàng cười hắc hắc, từ trong đám nhánh cây cỏ dại lấy ra một nhánh cây, truyền âm giải thích lai lịch của nó.

“Dựa theo sự chỉ điểm của tiên trưởng, sau khi tiến vào thánh điện truyền thừa.....”

“Ngưu nhi làm rất tốt, ta không bằng ngươi!!”

Chu Dịch nghe xong tiền căn hậu quả, thốt ra lời khen ngợi từ nội tâm.

Một hộp Yêu Thánh tinh huyết khiến cho bốn vị lão tổ đầu pháp chém giết, vậy mà con bò vàng có thể buông tha cho truyền thừa Yêu Thánh, nhường lại cho đám Quy thừa tướng. Chu Dịch tự hỏi lòng mình, nếu như không có Trường Sinh Đạo Quả, thì tuyệt đối sẽ không nhường huyết mạch truyền thừa cho bất kỳ kẻ nào.

“Ta cảm thấy thực lực vẫn còn ổn, lưu lại bên người tiên trưởng còn có chút tác dụng.”

Con bò vàng hàm hậu nói: “Ba đứa chúng nó thực lực quá kém, sau khi tiếp nhận truyền thừa thì ít nhất cũng có thể ngưng kết Kim Đan, tương lai cũng có thể giúp ích cho tiên trưởng.”

Chu Dịch hơi gật đầu, cẩn thận xem xét rễ cây, đã héo rũ chín mươi chín phần trăm rồi.

“Trải qua bao nhiêu năm tháng bào mòn, đến ngay cả khoáng thạch, pháp bảo cũng hóa thành tro bụi, một đoạn rễ cây lại có thể lưu giữ được một tia sự sống, tất nhiên có lai lịch khó lường.”

“Thử dùng Ngọc Lộ quyết xem sao, Tào Hóa Ngọc Lộ có tác dụng nhưng là thuộc tính Mộc, nếu như không có hiệu quả thì chỉ có thể từ từ nuôi dưỡng thôi!”

Chu Dịch thi triển Ngọc Lộ quyết, sinh cơ và pháp lực hội tụ trên đầu ngón tay, ngưng tụ thành chất lỏng sền sệt.

Lúc đầu là màu xanh biếc trong suốt, tuổi thọ dần dần tiêu hao thì nó hóa thành màu xanh sẫm.

Dùng năm trăm năm tuổi thọ rót vào trong trong đó, Tào Hóa Ngọc Lộ từ Mộc sinh Kim, từng sợi như tơ vàng lẫn lộn bên trong chất lỏng kia.

Tào Hóa Ngọc Lộ nhỏ lên rễ cây, chỉ thấy chỗ còn xanh non bên trong lõi cây hơi rung động, trong nháy mắt đã hấp thụ hết chất lỏng kia.

“Hữu hiệu!”

Mặt Chu Dịch lộ vẻ vui mừng, dùng đan dược khôi phục pháp lực, thần thức đảo qua rễ cây tra xét cụ thể sự khác nhau trước và sau.

Sau khi rễ cây hấp thụ Tào Hóa Ngọc Lộ, không có bất kỳ sự phát triển sinh trưởng nào cả, chỉ mới xuất hiện một chút dấu hiệu của sự sống, vùng màu xanh lá vốn có lại lan rộng ra một chút.

“Chỉ cần có thay đổi là tốt rồi, tuổi thọ bản đạo còn rất nhiều.”

Chu Dịch phân phó nói: “Ngươi nhi, ta muốn bế quan nuôi dưỡng thứ này, ngươi ra bên ngoài canh chừng, nhớ luôn để mắt đến kết quả đầu pháp của đám lão tổ kia.”

Chương 200: Huyết quang tai ương.

Con bò vàng khom người lĩnh mệnh, thân hình chột lóc biến mất không thấy đâu.

Nhóc con Linh Sâm xoay chung quanh rễ cây kia hai vòng, trên mặt hiện lên vẻ tham lam, chịu đựng một lúc lâu rốt cuộc không thể nhìn được nữa, há miệng nhào về phía rễ cây.

Chu Dịch túm đám lá xanh trên đỉnh đầu của nhóc con Linh Sâm lại, nói: “Thằng nhóc con nhà ngươi còn dám ăn bậy nữa, bốn tọa sẽ hàm thịt ngươi để ăn!”

“Tiên trưởng tha mạng, tiên trưởng tha mạng!”

Nhóc con Linh Sâm khẩn cầu nói: “Rễ cây kia làm yêu pháp, không ngừng dụ dỗ tiểu nhân ăn nó, nó nhất định là tà ma ngoại vật nào đó.....”

Chu Dịch phát tay ném nhóc con Linh Sâm vào trong hồ, thằng nhãi này không biết đã bị thứ gì ảnh hưởng, bản lĩnh căn ngược của nó cũng coi như thật sự lưu loát.

Sau khi khôi phục pháp lực, tiếp tục thi triển Ngọc Lộ quyết.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Nửa tháng sau.

Rễ cây càng thêm có sức sống, mảng màu xanh ở chính giữa đã sinh sôi gấp mấy lần, từ một tia hóa thành một mảng.

Hôm nay.

Con bò vàng đi xuống dưới hang động, báo lại kết quả trận đấu pháp giữa các lão tổ.

“Tiên trưởng, bốn vị lão tổ đấu pháp với nhau mười mấy ngày, cuối cùng chẳng phân thắng bại, chia hộp Thanh Long tinh huyết thành bốn phần mới dừng tay. Nghe đồn Long Hoàng cùng Hồ Hoàng đánh nhau rất ác liệt, bọn họ chia nhau ra mà chém giết, thương thế không hề nhẹ!”

“Đã sớm đoán được như vậy.”

Chu Dịch nói: “Yêu Thánh tinh huyết chỉ là báu vật kéo dài tuổi thọ với ba người còn lại, nhưng đối với Long Hoàng mà nói, nó có thể giúp thực lực tăng lên trên diện rộng. Có lẽ cũng chính vì nguyên nhân này, ba người còn lại mới không nhường bộ, tránh cho Long tộc lên mặt.”

Con bò vàng nói: “Long Cung đưa tin cho chúng Yêu Vương, thương lượng lại chuyện ở thánh điện.”

“Lần này đến Long Cung, ta phải tìm một lý do hợp lý, từ chối chuyện đi vào bên trong.....”

Chu Dịch hơi gật đầu, tập thành thói quen lấy ống thăm ra, thi triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật bói hung cát.

Thăm ngọc rơi xuống đất.

Lạch cạch.

Vỡ thành ba đoạn!

Nửa câu nói tiếp theo của Chu Dịch trực tiếp ngưng lại, sắc mặt hoảng sợ, hôm qua khi bói quẻ hung cát vẫn còn bình thường an ổn.

“Bói lại một lần nữa!”

Ông thăm lay động.

Linh thăm rơi xuống đất vỡ thành ba đoạn, là thăm hạ hạ, có huyết quang tai ương!

“Ngưu nhi, thu dọn hết những linh vật quan trọng, nơi quái quỷ này không thể ở lại được nữa.”

Trước tiên, Chu Dịch kiểm tra túi trữ vật bên hông, trong đó chứa đầy Huyết Linh quả, có thể tùy ý thi triển Nhiên Huyết độn pháp.

Con bò vàng cũng nhận ra được tính nghiêm trọng của vấn đề, há mồm nuốt nhóc con Linh Sâm, sen bảy màu, Huyết Đăng Yêu vào trong bụng, rồi nhổ sạch linh dược bên trong hang động.

“Tiên trưởng, bên trong kho ở Ma Vân thành có không ít linh quặng linh dược.”

Từ khi Ma Vân Động thành lập cho đến nay đã hơn năm trăm năm, đặc biệt là từ sau khi con bò vàng tấn chức Kim Đan, tích góp không ít của cải.

“Bỏ đi, đi thôi!”

Chu Dịch đã lấy đi linh vật thượng đẳng từ trước, lúc nào cũng mang theo bên người, là để có thể trốn chạy bất kỳ lúc nào.

Hai đạo độn quang bay lên trời, chạy về hướng Đông Hải.

Một người một yêu chưa chạy được một trăm dặm, thần thức bàng bạc mênh mông cuộn cuộn đảo qua, theo sát phía sau chính là giọng nói già nua uy nghiêm của Long Hoàng.

“Đạo hữu, xin dừng bước!”

“Lão tổ mời về cho, hôm nay a muốn đi hải ngoại thăm người thân, không tiện tiếp đãi.”

Khi Chu Dịch nói chuyện thì phát tay ném phù triện bay đầy trời, mấy trăm lá linh phù theo sự khống chế của thần thức, kết thành Tứ Tượng Tu Di trận, huyền hóa ra mấy chục bóng người trên không trung.

“Thú vị thú vị! Những phù trận này, cho dù có được tu vi Hóa Hình viên mãn, cũng chỉ có thể ngăn cản được một lát mà thôi.”

Bóng dáng Long Hoàng từ bên ngoài tầm mắt bỗng xuất hiện trong mười dặm chung quanh đây, chỉ mới mấy lượt hô hấp, căn bản không thể phân biệt ra ảo trận là thật hay giả, há mồm phun ra thần quang màu tím tiêu hủy trận pháp.

Ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Một luồng độn quang ba màu tím vàng đỏ từ hướng Đông chuyển sang hướng Bắc, trong nháy mắt đã biến mất ở phía chân trời.

“Quyết đoán thiêu đốt tuổi thọ như vậy sao? Xem ra thằng nhóc kia thật sự đã có được đại cơ duyên!”

Long Hoàng vốn dĩ không hề để tâm, đột nhiên sắc mặt trở nên nghiêm nghị, há mồm phun ra ngọc Như Ý, có thêm pháp bảo nên tốc độ của hắn không hề chậm hơn Chu Dịch chút nào.

Sau khi kết thúc đấu pháp với ba vị lão tổ, Long Hoàng trở lại Long Cung dự tính luyện hóa huyết tinh của Yêu Thánh, trước khi uống vào thì đột nhiên tâm huyết dâng trào, hồi tưởng lại dáng vẻ thật thà của con bò vàng. Đường đường là Hóa Hình Yêu Vương, chỉ vì một đồng nhánh cây rễ cây, vậy mà lại chống cự lại dư lực của trận đấu pháp.

Thà rằng liều mạng bị trọng thương, cũng muốn bảo vệ những thứ vô dụng kia, Long Hoàng lập tức phát hiện ra con bò vàng có điều gì đó khác thường, nên mới chạy đến Ma Vân Động tra xét.

Long Hoàng không chế pháp bảo đuổi theo không dừng, lạnh lùng nói.

“Bồn tọa muốn nhìn thử coi, ngươi có thể thiêu đốt bao nhiêu tuổi thọ!”

Chu Dịch thu con bò vàng vào trong túi ngự thú, thi triển lôi độn với tốc độ nhanh nhất, Ứng biến hai cánh tăng tốc, cộng thêm việc thiêu đốt khí huyết tuổi thọ, khó khăn lắm mới có được tốc độ sánh bằng với Nguyên Anh lão tổ.

Quay đầu nhìn lại, Long Hoàng con đang bám theo gắt gao sau người.

“Lão tổ, vẫn bồi đưa cơ duyên lại cho ngươi, xin tha mạng.”

Chu Dịch ném ra một nhánh rễ cây xanh vàng, độn pháp không hề ngừng lại, tiếp tục chạy trốn theo hướng Bắc.

“Coi như ngươi biết điều.”

Long Hoàng phát tay bắt lấy rễ cây, thần thức đảo qua không phát hiện bất kỳ dị thường nào, lập tức lửa giận dâng lên.

“Thằng nhãi con, đợi bồn tọa bắt được ngươi, tất nhiên sẽ rút hần hồn ra rồi tra tấn một ngàn năm!”

Mất thời gian tra xét rễ cây, khoảng cách đã được kéo giãn thêm vài dặm.

“Lão tổ, khi nãy lấy nhầm, lần này tất nhiên là thật.”

Chương 201: Linh mạch tùy thân.

Chu Dịch nói rồi lấy túi trữ vật ra, quay lại sau lưng mở ra, đủ các loại linh vật lung tung rối loạn bay ra như mưa bay đầy trời.

Long Hoàng độn quang thoáng dừng lại, cũng không thèm nhìn mà tiếp tục đuổi giết.

“Bồn tọa thà vút bỏ cơ duyên, cũng phải lột da rút gân của ngươi!”

Những nơi mà linh vật trong túi trữ vật rơi xuống, Long Hoàng đã đưa tin cho Long Cung, phái yêu binh phong tỏa tra xét, chỉ cần có cơ duyên tuyệt đối sẽ không bỏ sót.

Chu Dịch nhìn thấy không thể lừa được nữa, tiếp tục nuốt Huyết Linh quả bỏ chạy.

Một đuổi một chạy, từ Thập Vạn Đại Sơn một đường chạy về hướng Bắc, băng qua mấy ngàn dặm, đi vào dãy núi vùng giáp ranh.

Long Hoàng nhìn độn quang phía trước, nhíu mày.

“Đến ngay cả bồn tọa, muốn thiêu đốt khí huyết tuổi thọ cũng khó có thể duy trì được như vậy, chẳng lẽ là một loại dị chủng thời Thượng Cổ nào đó sao?”

Suy nghĩ đến đây, sát ý trong mắt Long Hoàng càng tăng lên, mắt thấy sắp tiến vào địa giới Vân Châu, há mồm phun ra tinh huyết nhuộm đỏ pháp bảo ngọc Như Ý.

“Bồn tọa cũng biết thuật pháp thiêu đốt máu huyết.”

“Lão rồng già kia đúng là liều mạng!”

Chu Dịch cảm thấy khí tức khủng bố càng ngày càng gần hơn, không cần đoán cũng biết được là Long Hoàng dùng cấm thuật, từ trong túi trữ vật lấy ra xác Huyền Vũ tròng lên trên người, xác của thánh thú hơn xa bất kỳ loại pháp bảo phòng ngự nào.

Long Hoàng thiêu đốt nhiều ngụm tinh huyết, khi còn cách Chu Dịch hơn mười dặm, phát tay bắn ra thần quang màu tím.

Chu Dịch cảm nhận được bị pháp lực đột kích, đột nhiên thay đổi phương hướng, rẽ vào hướng Tây Bắc, dễ dàng né được đòn công kích, lại kéo dài khoảng cách với Long Hoàng ra thành mấy dặm.

“Đáng chết!”

Mặt Long Hoàng lộ vẻ do dự, rồi sau đó cắn răng một cái, lại phun ra mấy ngụm tinh huyết thêm vào đòn pháp.

“Bồn tọa có ngàn năm tuổi thọ, có tổn hao ba năm mười năm, cũng phải bầm thây người thành vạn đoạn!”

Sau khi thiêu đốt tinh huyết, tốc độ đòn quang của Long Hoàng tăng nhanh, sau khi đuổi đến gần sát thì há mồm phun ra mấy chục tia sấm sét.

Chu Dịch ỷ vào ưu thế chạy phía trước, nhìn thấy lôi đình đánh úp lại, lập tức thay đổi phương hướng né tránh.

Long Hoàng liên tục thất thủ hai ba lượt, dứt khoát không thi triển pháp thuật, lại lần nữa nhấn tâm thiêu đốt tinh huyết tuổi thọ, cho đến khi đuổi theo đến khoảng cách gần, há mồm phun ra thần quang bao phủ khắp trời, khiến cho Chu Dịch đòn quang không thể nào né tránh được.

Ầm!

Theo tiếng động, Chu Dịch đập xuống dưới lòng đất, cách mặt đất mười trượng, Long Hoàng đứng trên không, dùng thần thức đảo qua tra xét thân thể.

“Khiến bồn tọa tổn thất hơn trăm năm tuổi thọ, chết như vậy thì quá dễ dàng cho.....”

Lời còn chưa dứt, mắt thấy đòn quang ba màu bay lên trời, biến mất ở phía chân trời.

Trong cơn giận dữ, Long Hoàng lại đuổi theo mấy trăm dặm, lúc này đã đi vào bên trong địa giới của Vân Châu, thần thức cảm ứng được không ít tu sĩ nhân tộc, cuối cùng cũng không nỡ tiếp tục thiêu đốt tinh huyết, quay người trở về Thập Vạn Đại Sơn.

“Mối nhục ngày hôm nay, bồn tọa nhất định sẽ hoàn trả lại gấp mười lần!”

“Cuối cùng cũng thoát khỏi lão rồng già kia!”

Chu Dịch cảm ứng được khí cơ tiêu tán, thở phào nhẹ nhõm một hơi từ tận đáy lòng.

Thần thức đảo qua toàn thân trên dưới, tứ chi võ vụn, nội tạng tổn hại, máu tươi ướm sũng đạo bào.

May mắn mà nhờ vào xác Huyền Vũ ngăn cản một phần lớn sức mạnh, nếu không thì có may mắn sống sót, cũng lại khó thi triển độn pháp. Chu Dịch cẩn thận xem xét mỗi một chỗ trên thân thể, phát hiện hai nơi có ấn ký bí ẩn, một ẩn một hiện nằm ở Đan Điền cùng phần lưng.

“Quả nhiên chưa từ bỏ ý định, cũng không biết là vì cơ duyên, hay là xuất phát ý định muốn trả thù.”

Chu Dịch lại độn đi hơn ngàn dặm, sau khi xác định là mình đã an toàn nên trốn xuống dưới nền đất, che dấu khí tức bay về hướng Đan Đỉnh Tông

Mấy ngày sau.

Cách Đan Đỉnh Tông mấy trăm dặm về phía Bắc, bên trong một hang động của một ngọn núi vô danh.

Chu Dịch thả con bò vàng ra để nó canh gác gần đó, rồi lại bố trí mấy trăm tầng trận pháp cấm chế, thi triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật bói toán.

Thăm trung.

Bình bình an an.

“Cũng không thể hoàn toàn tin tưởng vào phương pháp bốc quẻ này được, Nguyên Anh lão tổ tâm huyết dâng trào, suy nghĩ thoáng thay đổi, hay là vì một lý do nào đó, đều sẽ khiến cho thiên cơ biến hóa.”

“Chung quy là vì nảy sinh lòng tham, cơ duyên và nguy hiểm cùng tồn tại song hành, tạo ra nhân quả lẫn nhau. Trên đời này kẻ có thể có được lợi, mà không phải đánh đổi, có lẽ là chỉ có người có vận may mà thôi.”

Chu Dịch suy nghĩ đến đây, lấy rễ cây ra quan sát.

“Cho dù có đưa thứ này cho Long Hoàng, nó cũng không tin đây chính là cơ duyên, vút trên mặt đất thì chẳng khác nào

những loại rễ cây bình thường khác!”

Theo thường lệ thi triển Ngọc Lộ quyết kích thích sinh trưởng, rồi bắt đầu xóa đi ấn ký của Long Hoàng.

Ấn ký ở phần lưng bí ẩn nhưng rất dễ nhìn thấy, mất mấy tháng thì có thể tẩy rửa sạch sẽ, nhưng ấn ký rỗng bên trong Đan Điền, sau khi dùng pháp lực tẩy rửa liên tục nó vẫn không biến mất.

“Từ trước đến nay, bản đạo đều dĩ hòa vi quý, dựa vào nhân phẩm và danh dự đã được công nhận, có được rất nhiều sự tin tưởng mà gởi gắm lúc lâm chung của rất nhiều đạo hữu. Tính toán một cách đơn giản thì cũng đã tu hành hơn bảy trăm năm, chưa từng kết thù không chết không thôi với bất kỳ đồng đạo nào, Long Hoàng chính là kẻ đầu tiên!”

Sau khi Chu Dịch suy nghĩ cặn kẽ, đặt cho mình một mục tiêu mà không phải là mục tiêu, mục đích chủ yếu là để giảm bớt sự nhầm chán của việc sống lâu, báo thù chỉ là thứ yếu mà thôi.

“Trong vòng ngàn năm, chuyển từ cảnh giới Kết Đan sơ kỳ đến Nguyên Anh, chắc là có thể chứ nhỉ?”

“Nếu thật sự khó có thể đột phá, thì đợi sau khi Long Hoàng chết đi, sẽ trả thù long tử long tôn của hắn.....”

.....

Thời gian trôi đi từng ngày.

Ấn ký bên trong Đan Điền của Chu Dịch càng ngày càng mờ nhạt, cho dù có là pháp chú bí thuật của Nguyên Anh lão tổ, không được pháp lực duy trì, cũng khó có thể cưỡng lại được chuyện suy yếu.

Chương 202: Linh mạch tùy thân (2)

Trong thời gian này, đôi khi sẽ có đệ tử Đan Đỉnh Tông bay qua trên đỉnh núi, hùng hổ một đường bay về hướng Bắc, thậm chí có khi còn cảm ứng được độn quang của chân quân.

Chưa bao giờ có người phát hiện, khi băng qua ngọn núi vô danh kia, bên trong có hai vị Kim Đan đang ẩn núp.

Một ngày ba năm sau.

Ấn ký bên trong Đan Điền hoàn toàn phai mờ, không hề lưu lại bất kỳ vết tích nào.

“Lão rông kia dù sao cũng chẳng có can đảm, nhắm vào khi Đấu Kiếm Chính Ma để sờ vào râu hổ của Đan Đỉnh Tông!”

Mặt Chu Dịch lộ vẻ vui mừng, rồi nhìn về phía rễ cây đang trồng dưới đất.

Sau khi được Tạo Hóa Ngọc Lộ tưới tắm liên tục không ngừng nghỉ, phần lõi của rễ cây xuất hiện một vùng màu xanh to bằng đầu ngón tay, sức sống dần dần khôi phục, cuối cùng cũng đã lộ ra điều huyền dị.

Từng sợi linh khí mỏng manh đến cực điểm, phát ra từ rễ cây, nếu không phải Chu Dịch có thần thức nhạy bén, gần như là không phát hiện ra.

“Tất cả những linh vật trên đời này, bất kể là linh dược hay là linh quặng, hoặc là yêu ma quỷ quái, đều được hấp thu linh khí rồi mới dần dần hình thành. Cho nên nơi có linh khí loãng, quỷ quái không tồn tại, tiên ma tuyệt tích.”

“Theo như ghi chép trong bút ký chân quân, thứ duy nhất có thể sinh ra linh khí chỉ có linh mạch, cũng là nền móng của tiên đạo!”

“Chưa từng nghe nói đến những sự vật nào ngoài linh mạch ra còn có thể sinh ra linh khí, đáng tiếc những điển tịch liên quan đến thời Thượng Cổ lại quá ít, đa số đều đã bị sửa đổi, ghi chép lại, khác xa so với nội dung nguyên bản của nó.”

“Tìm tòi nghiên cứu lai lịch của rễ cây này không quan trọng, quan trọng là thực nghiệm, nó tự nhiên sinh ra linh khí hay là

chuyển hóa một sự vật nào đó!”

Ánh mắt Chu Dịch sáng lên, nếu rễ cây có thể tự nhiên sinh ra linh khí, theo tốc độ kích thích sinh trưởng, phát triển này thì, linh khí mà nó tỏa ra sẽ càng ngày càng nhiều, tương tự như một linh mạch di động.

Bất kể thiên địa có biến hóa như thế nào đi nữa, đều có thể bảo đảm rằng hắn sẽ luôn có pháp lực hộ thân.

“Kích thích rễ cây sinh trưởng là một chuyện lâu dài liên tục không ngừng, nhưng bây giờ có hai việc cấp bách trước mắt, thứ nhất là công pháp Kim Đan, thứ hai là bản đồ luyện chế pháp bảo hộ thân.”

Tầm quan trọng của công pháp tất nhiên là không cần phải nói, bây giờ chỉ có thể đội lên xác Huyền Vũ thô sơ, khó có thể phát huy được một hai phần lực phòng ngự của nó.

“Luyện chế pháp bảo bình thường, thì quá lãng phí xác Huyền Vũ, cần tìm một phương pháp luyện chế hộ thân chí bảo. Cho dù không thể so sánh với trấn tông chí bảo như quạt Thần Hỏa, Phân Quang Kiếm, thì dựa vào bản chất xác Huyền Vũ, cũng đủ để ngăn cản đòn tấn công của Nguyên Anh lão tổ!”

Chu Dịch suy tư một lúc lâu, trước tiên là phải thăm dò rõ ràng, tình hình cụ thể của Đấu Kiếm Chính Ma bây giờ.

Thu hồi trận bàn, xóa bỏ sạch sẽ tất cả mọi dấu vết, gọi con bò vàng đến, một đường chạy về phía Tây Nam.

.....

Hành thành.

Thủ phủ Từ Châu.

Vào thời đại mà tiên ma hiện thế, bởi vì nó ở gần với phường thị Tiểu Đan Sơn, nên rất phồn hoa náo nhiệt.

Quay về chôn cũ, con đường vẫn cũ, Chu Dịch đến Bách Hoa Lâu ăn mừng nửa năm.

“Từ khi sáu trăm tuổi, cảnh đời biến ảo, đến ngay cả Kim Đan chân quân cũng đã chết, nhưng mà Bách Hoa Lâu vẫn còn tồn tại..... Không hổ là một trong những ngành nghề cổ xưa nhất, truyền thừa ngàn năm vạn năm, tồn tại mãi mãi!”

Chu Dịch trà trộn vào trong chốn đông người, hỏi thăm cụ thể về tình hình thay đổi của Vân Châu ở phạm tục.

Theo như lời bá tánh, vận mệnh quốc gia Đại Càn hưng thịnh, có “Tiên nhân” hạ phạm tương trợ.

Hiện tại đại quân triều đình còn đang chinh chiến tứ phương, Đan Đỉnh Tông cai trị hai mươi mấy quốc gia, Đại Càn đã thôn tóm hơn phân nửa số đó, những nước còn lại chẳng qua chỉ dựa vào địa thế hiểm yếu chống đỡ, thống nhất Vân Châu đã là chuyện đương nhiên.

“Phạm tục là tấm gương phản ánh Tu Tiên giới, dựa theo tình hình này, rất có thể Đan Đỉnh Tông đang chiếm thế thượng phong!”

Chu Dịch thư giản xong thẻ xác và tinh thần, bắt đầu làm chính sự, trong lúc ăn mừng trong thành phát hiện mười mấy tu sĩ Luyện Khí kỳ, còn có một khí tức vô cùng mạnh mẽ.

Thi triển Hóa Hình quyết, biến thành một người đàn ông cường tráng, không chế độn quang bay về hướng Đông Nam trong thành.

Bạch Hạc quan.

Một đạo quan nhỏ không hề có danh tiếng, gần như là không hề có hương khói, trong quan chỉ có một lão đạo đầu bạc tiều tu.

Lúc này lão đạo đang luyện công, bỗng nhiên thần hồn chấn động, vừa mở mắt thì đã nhìn thấy một người đàn ông xa lạ đứng trước người, pháp lực hùng hậu chèn ép đến mức mà hắn khó có thể nhúc nhích được.

“Tiền bối, văn bối là Linh Trần đệ tử của Đan Đỉnh Tông, không biết có gì chỉ giáo?”

Chu Dịch nói: “Bần đạo ở hải ngoại tu hành nhiều năm, lần đầu đến Cửu Châu vân du, có một số việc muốn hỏi người.”

Linh Trần lập tức thở phào nhẹ nhõm, cung kính nói: “Tiền bối cứ việc hỏi, văn bối biết gì sẽ nói hết.”

Chu Dịch hỏi: “Hiện tại Đấu Kiếm Chính Ma như thế nào rồi?”

“Hồi bẩm tiên bối, hai mươi bảy năm trước sau khi Huyền Tiêu lão tổ chém chết Chân Dương, rồi liên tiếp đánh bại vài tên Ma Tôn. Hiện giờ chính đạo đang dành ưu thế, không chỉ có đoạt lại những phường thị đã bị chiếm đóng, lại bắt đầu đánh xuống hướng Bắc, Đông tiến chinh phạt Ký Châu.”

Linh Trần dừng một chút, tiếp tục nói: “Tông môn chiêu mộ tán tu cao nhân khắp nơi, hứa hẹn sau khi công phá được phường thị của Thiên Ma tông, linh mạch sẽ phân chia cho tán tu dựng tông lập phái.”

“Tiền bối có tu vi thông thiên, nếu có thể giúp đỡ chính đạo diệt ma, tương lai chưa chắc không thể trở thành nhất phái lão tổ.”

Sắc mặt Linh Trần nóng bỏng chân thành, thật sự là vì chiêu mộ được một vị Kim Đan chân quân cho tông môn, sẽ nhận được một lượng lớn điểm thưởng công huân, sau này có lẽ có thể đổi được một linh vật để Kết Đan.

Chu Dịch nghe vậy ánh mắt hơi chững lại, trong lịch sử Đấu Kiếm Chính Ma, từ trước đến nay đều là vì mục tiêu giết chóc, thắng bại.

Chương 203: Thống nhất Vân Châu.

Cách làm bây giờ của Đan Đỉnh Tông, hiển nhiên là thay đổi sách lược, muốn hoàn toàn chặt đứt đường lui của ma đạo .

Từng bước đánh tan như tầm ăn lá, Ký Châu, Quỳnh Châu chia thành mười mấy môn phái nhỏ, bọn họ vì không muốn bị ma đạo thâm tóm, tất nhiên phải dựa vào trợ giúp của Đan Đỉnh Tông. Đợi đến khi ma đạo suy tàn, cho dù môn phái nhỏ liên thủ với nhau thoát khỏi sự khống chế của Đan Đỉnh Tông, cũng khó xuất hiện một tông môn khổng lồ.

Một khi chính đạo công thành, ma đạo chưa chắc đã bị huỷ diệt, ít nhất cũng sẽ suy thoái ngàn năm.

Thiên địa biến hóa ngày càng rõ ràng, làm gì còn một ngàn năm thời gian để chờ ma đạo khôi phục, rất có thể là nó sẽ biến mất trong dòng chảy của lịch sử.

Chu Dịch trầm ngâm một lát, tiếp tục dò hỏi.

“Vớ tu vi của ngươi, tại sao lại ẩn nấp ở phạm tục?”

“Yêu nhân Ma đạo thủ đoạn tàn bạo, nhiều lần huyết tề phạm nhân, nhiều loạn hậu phương của tông môn.”

Linh Trần nói: “Bản đạo vốn xuất thân Từ Châu, nhiều ít gì cũng có chút tình quê hương, nên nhận nhiệm vụ đóng giữ, bảo vệ cho phạm nhân Hành thành tránh bị ma đầu giết chóc.”

Chu Dịch khen ngợi gật đầu, lại hỏi: “Tất cả thành trì đều có tu sĩ của tông môn trấn giữ hay sao?”

“Tiền bối hẳn đã biết, nếu như tu sĩ ở phạm tục quá lâu, tu vi không tiến mà còn thụt lùi, cho nên ít có người đồng ý nhận nhiệm vụ này.”

Linh Trần giải thích nói: “Châu phủ thành trì lớn thì do tông môn phái chân nhân đi, phát cho một lượng lớn linh thạch, Tự Linh trận pháp vv, thành trì nhỏ thì giao cho tán tu đóng giữ. Những chân nhân, chân quân ma đạo có tên có tuổi, rất ít người có thể tới Vân Châu tác loạn, những kẻ xâm lược phần lớn là những tiểu ma đầu tầm thường.”

“Nếu thật sự là chiến tranh toàn diện rồi thì.....”

Mắt Chu Dịch rũ xuống, hiện giờ thật sự là một cơ hội tốt để lấy truyền thừa.

Chính đạo muốn tấn công dứt điểm, tiêu diệt ma đạo hoàn toàn, tất nhiên là có thể chịu chi mà treo thưởng để chiêu mộ tán tu.

Sau khi ma đạo suy tàn, đồng nghĩa với việc sẽ thất thoát ra bên ngoài một lượng lớn truyền thừa, trở thành căn cơ mới để thành lập tiểu tông môn.

“Nhưng mà ma đạo truyền thừa vô số năm, há là dễ dàng bị huỷ diệt như vậy, phản kháng trước khi chết tất nhiên là sẽ rất hung mãnh, nói không chừng Hóa Thần Thiên Quân trong truyền thuyết cũng sẽ ra tay. Nguyên Anh lão tổ có thể huỷ diệt trong phạm vi ngàn dặm, nếu như gặp phải Thiên Quân đấu pháp, phỏng chừng cũng khó lòng chạy trốn được!”

Chu Dịch cẩn thận suy tư, kiểm chế suy nghĩ tham dự vào Đấu Kiếm Chính Ma.

Sớm muộn gì cũng sẽ lấy được truyền thừa, nhưng tánh mạng thì chỉ có một, kiếp nạn tự tìm đến thì không thể trốn tránh được, làm sao lại vội vàng chủ động lao vào nguy hiểm chứ?

Tư tưởng cẩn thận luôn luôn bền chắc không thể lay chuyển được, thay vì lao tới Ký Châu chém giết ma đạo, không bằng đứng từ xa quan sát chờ đợi.

Chờ cho đến khi Đấu Kiếm Chính Ma kết thúc!

Chờ cho đến khi căn cơ của ma đạo tiêu hao hết, hoàn toàn suy tàn!

Chờ cho đến khi Tu Tiên giới khôi phục an ổn trở lại!

Khi đó lại xuất quan, gia nhập vào môn phái mới thành lập môn phái làm một lão tổ, có thể bình an mà có được truyền thừa.

“Trong một môn phái nhỏ thì Kim Đan xếp hàng đầu, từ từ đợi cho đến khi đám người khai tông lập phái chết đi, chẳng phải mình sẽ lên nắm quyền hay sao? Cơ nghiệp do bọn họ cực khổ, chết đi sống lại mới xây dựng được, đến lúc đó truyền thừa do bọn họ lấy được, sẽ dễ dàng rơi vào tay của bản đạo!”

Suy nghĩ của Chu Dịch thay đổi thật nhanh, kế hoạch cho tương lai lại càng thêm rõ ràng, thời gian chung quy vẫn đứng về phía hắn.

Linh Trần nhìn thấy tiền bối trầm mặc không nói, đánh bạo hỏi: “Tiền bối suy nghĩ như thế nào? Mấy năm gần đây không ít chân quân tán tu ở hải ngoại đi đến Cửu Châu diệt ma, có lẽ có những đạo hữu mà ngài quen biết.”

“Không sai, bản đạo đúng là được đạo hữu mời đến.”

Chu Dịch thuận miệng ứng phó, trong lòng lại xuất hiện ý tưởng, kế hoạch vừa rồi chỉ thiếu một nơi để tiềm tu mà thôi.

Thập Vạn Đại Sơn tạm thời không dám trở về, Cửu Châu chiến hỏa tán loạn, hải ngoại đã trở thành sự lựa chọn duy nhất.

Theo như ghi chép bên trong điển tịch, ở hải ngoại có rất ít linh mạch, cho nên các loại linh quặng, linh dược không phong phú như ở Cửu Châu, nhưng mà cũng đã có người tán chức chân quân, đã nói lên ít nhất cũng có linh mạch đủ để duy trì tu vi Kim Đan kỳ.

“Tâm nhìn trước kia quá hạn hẹp rồi, rõ ràng có thể đợi đến khi lão tổ của các môn phái tông môn chết đi, thuận lợi tiếp nhận tất cả mọi thứ bên trong tông môn!”

“Thứ mà hải ngoại thiếu thốn chính là linh vật dùng để tu hành, chứ không phải là công pháp truyền thừa.”

Chu Dịch suy nghĩ đến đây, phát tay lưu lại một lọ linh đan, hóa thành độn quang rời đi.

Linh Trần nhìn linh đan trong tay, không rõ lý do, trên đời này lại có chân quân lịch sự đến vậy.

.....

Càn kinh.

Lãnh thổ Đại Càn càng ngày càng được mở rộng, kinh thành cũng trở nên to lớn hơn.

Hoàng tộc Lý thị được xưng là gia tộc tu tiên đứng đầu Vân Châu, có hàng trăm tán tu dưới trướng, thông qua pháp thuật hệ Thổ chỉ trong một đêm đã san bằng tường thành vốn có, rồi

lại dựng lên một bức tường thành mới cao chín trượng bên ngoài năm mươi dặm.

Tu sĩ tinh thông pháp thuật Ngũ Hành, vút bỏ thể diện tiến hành xây dựng, tốc độ còn nhanh hơn nhiều so với máy móc cỡ lớn nữa.

Thí dụ như sử dụng Địa Liệt thuật phá nát những ngọn núi chặn đường, hóa bùn thành đá tiết kiệm công sức xây dựng nền móng, lại thi triển Thổ Tường thuật dựng thành vách tường, rồi lại hóa bùn thành đá thì đã hình thành nên một bức tường thành được đắp hoàn toàn bằng đá xanh.

Thủ đoạn như vậy khiến cho bá tánh kinh ngạc, thán phục, sau này đã xuất hiện truyền thuyết tiên nhân hạ phàm, giúp đỡ cho Đại Càn.

Hôm nay vào lúc sáng sớm, sương mù mênh mông.

Quân sĩ canh gác ở cổng Tây, đang kiểm tra bá tánh đi vào thành, nhìn thấy một đạo nhân trẻ tuổi, cưỡi con bò vàng bị cột sừng xếp hàng ở phía sau.

Chương 204: Thống nhất Vân Châu (2)

Quân sĩ vội vàng xua đuổi những bá tánh khác để nhường đường, đi đến bên cạnh Chu Dịch, khom người nói.

“Đạo gia, mời ngài đi trước!”

“Ồ? Tại sao ta lại không cần xếp hàng?”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, xác định binh lính này không phải là tu sĩ, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Binh lính nghe vậy lưng lại cúi càng thấp, giải thích nói: “Đạo gia, ngài ở lâu trong núi, không biết đến thế tục, Đạo giáo đã trở thành quốc giáo từ lâu rồi, được vạn dân kính ngưỡng. Bệ hạ nhiều lần hạ chỉ, phải đối xử tử tế với tất cả đạo nhân, tiểu nhân cũng không dám để cho ngài xếp hàng.”

“Thì ra là thế.”

Chu Dịch hơi gật đầu, vỗ sừng trâu, con bò vàng không nhanh không chậm đi vào trong thành.

Sáng sớm tinh mơ.

Trên đường phố rộng hơn mười trượng, đánh xe đi bộ gánh hàng, người đi lại đông đúc, như nước chảy. Hai bên đường phố cửa hàng san sát, trong những trà lâu tửu quán tấp nập ba khách hàng ra vào, giao tiếp bằng những thứ giọng miền rõ ràng không giống nhau, bàn tán về những chuyện thú vị gần đây.

Chu Dịch từ tốn hành tẩu trên đường phố, nhìn người đi đường hai bên đường tới lui bận rộn, phảng phất như ngược dòng thời gian về đến mấy trăm năm trước.

Đi ngang qua một gánh bán hàng rong mở bán sớm, Chu Dịch một mua chén đậu hủ và bánh quẩy, cưỡi trên lưng bò vừa đi vừa ăn.

“So với khổ tu trong núi, phàm trần thế tục lại càng náo nhiệt hơn!”

Vì đã có kinh nghiệm khi đi vào trong thành, Chu Dịch thì triển pháp thuật che giấu, bá tánh chung quanh dường như là

không nhìn thấy đạo sĩ trẻ tuổi.

Trộn lẫn giữa hồng trần, nhưng lại đứng ngoài thế tục.

Tới gần buổi trưa.

Cuối cùng cũng đã đi đến mục tiêu, đình viện trước đây ở Thần kinh, thế mà lại không bị dỡ bỏ. Bên cạnh đó không còn là khu ổ chuột, mà là những ngôi nhà phú quý tường đỏ ngói xanh, chỉ còn sót lại một tiểu viện rách nát, mấy trăm năm trôi qua, cánh cửa gỗ mục nát đến nỗi lung lay sắp đổ.

“Càn kinh đã mở rộng ra vài lần, chỗ này của ta cũng trở thành khu vực trung tâm của nội thành rồi, tăng giá rồi!”

Chu Dịch thu hồi suy nghĩ khác biệt, nhẹ nhàng đẩy cửa, kéo kẹt một tiếng, cổng chính bị gãy thành hai nửa.

Rít rít! Chít chít!

Tiếng động đã làm khách khứa trong viện sợ hãi, một đen một trắng, hai cái bóng nhảy lên khỏi tường viện, mười mấy con chim tước bay lên không trung bay đi.

Chu Dịch lấy linh mộc từ trong túi trữ vật ra, tạo thành cổng chính lấp vào, thi triển pháp thuật tu sửa tường viện chỉnh tề, phát tay quét dọn đám lá rụng trong viện. Gia cụ trong phòng đã trở thành một đồng gỗ mục, đứt khoát không cần phải ngủ nữa, chỉ thu dọn sạch sẽ bụi đất mạng nhện vv.

Chỉ trong một lát, tiểu viện đã rực rỡ hẳn lên.

Lấy ra bàn đá ghế đá thường dùng ở Tu Tiên giới, đặt ở dưới giàn nho, nấu nước pha một ấm linh trà.

“Trong Càn kinh này, người có thể nhận ra được bản đạo, có lẽ chỉ có hai vị.”

Hai mắt Chu Dịch lấp lánh linh quang, nhìn về phía cây táo và giàn nho, năm sáu trăm năm trôi qua vẫn còn mấy nhánh cây còn sống sót.

Gió nhẹ thổi qua, cành cây lay động, dường như đang đáp lời.

Lúc này.

Trên đầu tường thò ra một cái đầu nhỏ, đỉnh đầu có một búi tóc, dường như ngửi được mùi thơm của linh trà, không nhìn

được mà phát ra tiếng nuốt nước miếng.

Chu Dịch cười nâng chén, nói: “Lại đây, mời người uống.”

Tâm tư của trẻ nhỏ trong sáng, cảm nhận được Chu Dịch không phải là người xấu, bò lên đầu tường bắt lấy một nhánh cây táo, bò theo thân cây sau đó đu xuống viện.

Bởi vì vóc dáng nhỏ nhắn, chỉ có thể bò lên trên ghế đá, vội vàng uống một ngụm linh trà, rồi mới hỏi.

“Người là ai? Từ đâu tới đây?”

“Từ một nơi rất xa đến đây.....”

“Rất xa là bao xa?”

Hai mắt đứa nhỏ tỏa sáng, tràn ngập lòng hiếu kỳ với thế giới bên ngoài.

Chu Dịch hỏi ngược lại: “Nơi xa nhất mà người từng đến là nơi nào?”

Nhóc con suy nghĩ hồi lâu, mới nói: “Đến nhà ông ngoại của ta, xe ngựa phải đi hơn mười ngày.”

“ Chỗ ta đến xa gấp mười lần như vậy.”

Lần này Chu Dịch trở về Càn kinh, không hề cố ý để lộ tung tích, cũng không lén lút.

Kim Đan chân quân đủ để tung hoành ở Cửu Châu, huống chi động tác có thể sánh bằng Nguyên Anh lão tổ, đủ để cho Chu Dịch về nhà một cách chính đại quang minh.

Đương nhiên, trước khi về đây đã bói một quẻ!

Thăm thượng.

Chuyến này có ngạc nhiên thú vị.

Chu Dịch không thêm quan tâm đến sự bất ngờ này, dự tính dừng chân ở Càn kinh một thời gian, rồi sẽ khởi hành đi Đông Hải tìm kiếm tông môn.

Khuôn mặt nhỏ của thằng nhóc nhăn nhó, bẻ ngón tay tính toán gấp mười lần là bao xa.

Trên đầu tường lại có động tĩnh, một tiểu cô nương lấp ló, thất hai bím tóc, sau khi nhìn thấy thằng nhóc thì rõ ràng thở phào

nhẹ nhõm. Rồi lại nhìn thấy sự thay đổi bên trong viện, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, cộc cộc cộc bước xuống khỏi cây thang.

Chu Dịch nhú mày, rồi sau đó lại nhẹ nhàng lắc đầu.

Một lát sau.

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của một người trung niên:

“Trần Tĩnh bái kiến đạo trưởng.”

“Vào đi.”

Chu Dịch vẫy tay, cửa viện tự động mở ra.

Sắc mặt Trần Tĩnh nghiêm túc, chỉnh đốn quần áo, sau lưng hắn là tiểu cô nương vừa rồi, sau khi tiến vào trong viện thì chấp tay nói.

“Khuyển tử trẻ người non dạ, nếu có va chạm đạo trưởng, xin thứ tội.”

“Không sao.”

Chu Dịch cười nói: “Bé quan lâu ngày, nhìn thấy một đứa bé con trẻ, yêu mến trẻ con, Trần cư sĩ chớ trách.”

Trần Tĩnh nói: “Đây là vinh hạnh của khuyển tử.”

Thằng nhóc con nhìn thấy phụ thân tới, đầu tiên là mặt lộ vẻ sợ sệt, rồi sau đó nhìn thấy dáng vẻ cung kính của phụ thân, không biết làm sao bỗng nhiên lên mặt, tay nhỏ bụng chén trà nhấp một ngụm, bắt chước giọng điệu của Chu Dịch nói.

“Không sao không sao.”

“Ha ha ha!”

Chu Dịch nghe vậy phát ra tiếng cười sang sảng, nói: “Thiên tư thông tuệ như vậy, bình thường đừng quở trách nặng nề quá, bản đạo thấy tướng mạo của nó.....”

Sắc mặt Trần Tĩnh căng thẳng, vốn hy vọng nhi tử có tiền đồ, lại sợ đạo nhân nói ra những lời kinh hãi.

“Bình thường an ổn, đời này đã định là không có thành tựu gì, chỉ bằng ít giao bài tập cho nó, vô ưu vô lự, phú quý yên vui.”

Chương 205: Sử sách ghi chép.

Thằng nhóc con nghe thấy vậy cao hứng vỗ tay, nhìn đạo nhân cảm thấy càng thêm thân thiết, hận không thể đổi với cha ruột của mình.

“Đa tạ đạo trưởng.”

Trong giọng nói Trần Tĩnh khó tránh mang theo chua xót, bất kể ai nói nhĩ tử nhà mình không tiền đồ, cũng đều có đáng về như vậy.

Ngược lại tiểu cô nương bên cạnh, rất không phục nói: “Nếu chỉ dựa vào tướng mạo của một người, mà quyết định thành tựu của một đời người, thì cần gì phải đọc sách tham gia khoa cử, cứ đi xem bói là được rồi!”

“Nói có lý.”

Chu Dịch khen ngợi gật đầu, tiểu cô nương mười mấy tuổi mà có thể có được suy luận như vậy, đã là cực kỳ khó lường.

Tiểu cô nương vốn tưởng rằng đạo nhân sẽ phản bác, giảng giải một chút điển tịch của đạo môn để chứng minh tướng mạo, không ngờ rằng lại gật đầu tán đồng, trong lúc nhất thời khí thế giảm mất một nửa.

Trần Tĩnh lại hoảng sợ, những cao nhân thần tiên như vậy, đều rắc một lũ mặt ngoài thiện lương ôn hòa, thật ra thì tàn nhẫn độc ác, vội vàng khom người xin lỗi.

“Tiểu nữ không biết quy củ, vạn mong đạo trưởng khoan thứ.”

“Nàng vốn dĩ nói có lý, cần gì phải xin lỗi.”

Chu Dịch cười nói: “Trần cư sĩ, nếu sau này gặp chuyện khó lựa chọn, có thể nghe thử chủ ý của nữ nhi..... Mắt rồng cô phượng, tướng mạo quý không chỉ bằng.”

Nửa câu sau không nói thành lời, mà là truyền âm nhập mật, chỉ vang lên bên tai của Trần Tĩnh.

Trần Tĩnh nghe vậy nửa vui nửa buồn, nhất thời không biết nên nói như thế nào: “Đạo trưởng có điều không biết.....”

Chu Dịch thoáng suy tư, nói: “Huyết mạch của tổ tiên phi phạm, vì vậy, tướng mạo như vậy lại là tai họa.”

“Đạo trưởng đúng là thần tiên!”

Trần Tĩnh bất đắc dĩ nói: “Tổ tiên của Trần gia có từ thời kỳ khai quốc, theo gia phả ghi lại, vì tộc nhân của Thánh Hậu đều chết bởi chiến tranh, vì thế Thánh Hoàng đã sửa tên ba người con trai họ Lý của mình thành họ Trần kể kéo dài hương hỏa.”

“Lại có nguyên cớ như vậy sao!”

Chu Dịch thở dài một tiếng, chẳng trách trông tiểu cô nương kia có chút quen thuộc, trầm ngâm một lát phát tay bắn linh quang ra.

Linh quang rơi vào trong cơ thể tiểu cô nương, dáng vẻ nhu nhược động lòng người vốn có nhanh chóng thu liễm lại, khí chất sắc bén, thông tuệ tan biến, biến thành dáng vẻ của một thiếu nữ bình thường.

Trần Tĩnh phát hiện ra sự biến hóa trên người nữ nhi, khom người thật sâu bái tạ: “Ân đức của đạo trưởng, Trần mỗ vô cùng cảm kích.”

Cho dù mấy trăm năm đã trôi qua, dòng họ Trần gia dựa vào ơn huệ của tổ tiên, bất kể là ai trở thành hoàng đế, cũng sẽ quan tâm đến họ, vinh hoa phú quý không thiếu. Nếu so sánh với cái này, năm đó những kẻ cảm thấy Tam điện hạ xui xẻo, thì gia tộc của bọn chúng sớm đã sớm suy tàn trong cuộc tranh đấu qua nhiều thế hệ.

Chu Dịch nói: “Làm phiền Trần cư sĩ tìm cho ta một ít sách sử mang tới đây, từ Thánh Hoàng..... Từ những năm cuối cùng của Phượng Dương cho đến ngày nay, ghi lại càng kỹ càng tỉ mỉ càng tốt.”

Trần Tĩnh liên tục đồng ý, Tàng Thư Các Trần gia có không ít chính sử, rồi lại sai người đi đến những gia tộc có quen biết mượn những quyển sách quý.

Rồi nói chuyện thêm một lúc, mới vừa rồi cáo từ rời đi.

Ban đêm.

Chu Dịch không đả tọa luyện công, cũng không lĩnh ngộ lời pháp, sau khi bố trí xong trận pháp cảnh giới, nằm trên giường

mặc nguyên áo mà ngủ.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời lên cao.

“Phù:-”

“Thật là thoải mái, thân thể dường như nhẹ nhõm hơn vài phần.”

“Bao nhiêu năm chưa từng được ngủ một giấc ngủ trọn vẹn như vậy rồi nhỉ? Một trăm năm, ba trăm năm, hay là năm trăm năm nhỉ?”

Chu Dịch thở hắt ra, duỗi thân thể tứ chi, sau khi rời giường thì mức nước rửa mặt, giống như phàm nhân bình thường không hề thi triển bất kỳ pháp thuật nào.

Mở cửa viện ra.

Bên ngoài đã có không ít người, bung bê, cống trên lưng, hoặc là gánh, đầu đầu cũng là từng chồng sách.

Trần Tĩnh đứng ngoài cửa chờ đợi một hồi lâu, thấy cửa mở mới lên tiếng nói: “Đạo trưởng, hôm qua bận rộn một ngày, tìm được mấy trăm quyển sách sử. Trong đó phần lớn là chính sử, cũng có không ít dã sử, thú vị hơn chính sử nhiều.”

“Vất vả rồi.”

Chu Dịch vẫy tay, thu tất cả sách sử vào túi trữ vật, nói: “Vừa mới nấu xong nồi cháo, cư sĩ có muốn uống một chén không?”

“Vinh hạnh quá.”

Trần Tĩnh phân phó quản gia, chớ để cho hạ nhân đồn đại bất kỳ điều gì, thật cẩn thận cất bước vào trong sân.

“Cư sĩ không cần phải làm như vậy, bản đạo chỉ là một tu sĩ bình thường mà thôi.”

Chu Dịch múc hai chén cháo, lại lấy ra dưa muối được muối từ linh sâm mấy trăm năm trước, cười nói: “Trong Càn kinh này có không ít người tu hành, đặc biệt là trong hoàng cung kia, khí tức không hề thu liễm chút nào, Trần cư sĩ hẳn là đã từng nghe thấy nhìn thấy không ít nhỉ.”

“Không dối gì đạo trưởng, Trần gia còn có Quy Nguyên công tổ truyền.”

Trần Tĩnh bưng lên cháo lên ăn hai miếng, nói: “Đáng tiếc này tộc nhân hai thế hệ này không biết cố gắng, không có linh căn.....”

Còn chưa có nói xong, hai hàng máu tươi chảy xuống từ trong mũi, dùng Linh Sâm năm trăm năm ninh thành linh cháo, chỉ cần một ngụm đủ cho Trần Tĩnh bồi bổ tràn đầy khí huyết.

Trần Tĩnh vội vàng buông chén, vận chuyển nội công làm dịu khí huyết, mỗi lần vận chuyển thì nội khí lại tăng lên một phần.

Chu Dịch cười lắc đầu, năm đó khi nhắc đến tiên đạo thì giống như là một điều tuyệt mật.

Một vài tán tu tìm kiếm mấy chục năm nhưng cũng khó mà bước vào con đường này, mấy trăm năm trôi qua thế đạo biến đổi. Tu sĩ, linh căn đã không còn là bí mật trong giới huân quý, bá tánh bình thường đều có thể bàn tán đến những tin đồn có liên quan đến tiên nhân.

Lấy ra một cuốn sách sử bất kỳ bên trong túi trữ vật, có tên là 《Thánh Hoàng bí lục》, nghe tên thì đã biết đây là dã sử.

Lật vài tờ, quả nhiên là như thế.

Nội dung trong sách ghi lại lịch sử cuộc đời của thánh hoàng Lý Diệp, từ khi lưu đày đến Bắc cương cho đến khi đăng cơ xưng đế, miêu tả kỹ càng tỉ mỉ đến cực điểm, thậm chí ghi chép rất nhiều cuộc đối thoại, dường như tác giả viết cuốn sách này đứng một bên nhìn thấy tận mắt vậy.

Chương 206: Hậu nhân Bạch gia.

Sách sử mà lại viết như là tiểu thuyết, quy kết toàn bộ nguyên nhân vì sao thánh hoàng Lý Hồng có thể đăng cơ xưng đế đều đổ cho “Sơn Hà đỉnh”.

Tác giả đã đưa một trong ba tam bảo của Phụng Dương là Sơn Hà đỉnh, thêm vào trong rất nhiều yếu tố thần thoại xuyên suốt cả quyển sách sử này, xem nó như là bàn tay vàng của Thánh Hoàng.

Trong sách liên tục lặp lại một câu “Đỉnh rơi xuống Bắc Cương, chính là thiên mệnh”, dùng nó làm bằng chứng, để chứng minh rằng sách này viết rất chân thật không hề hư cấu, ngược lại phê phán những quyển sách chính sử che giấu lịch sử.

Chu Dịch cảm thấy thích thú, bản thân là người đã từng trải qua, đọc lại những chuyện năm đó mà người đời sau viết, lại có cảm giác vui vẻ không thể giải thích được.

“Thú vị thú vị!”

Trần Tĩnh luyện công xong, nhìn thấy Chu Dịch Độc say mê đọc sách, cũng không dám quấy rầy.

Bụng chén cháo đi được hai bước, lại quay đầu bỏ đĩa dưa muối vào trong cổ tay áo, cung kính khom người rời khỏi đình viện.

Sáng sớm đến chạng vạng, đêm đen đến bình minh.

Chu Dịch vẫn ngồi trong viện xem sách sử, tìm hiểu nhiều lần đoạn lịch sử từ cuối triều Phụng Dương đến đầu triều Đại Càn, rồi khi đọc thấy những cái tên quen thuộc, trong nháy mắt các loại cảm xúc dâng lên.

Khi thì hoài niệm, khi thì cười vui, lại có khi bỗng nhiên thờ dài.

Cho đến khi đọc đến một cuốn sách dã sử, ghi chép lại những hoa khôi trong kinh, ước chừng có hơn trăm người .

Đa số đều là những đoạn tình cảm oanh oanh liệt liệt, có người thì lưu lại thơ từ, có người từng giao thiệp với danh nhân nào

đó, những người nổi tiếng nhất một thời ngược lại không hề để lại bất kỳ dấu vết nào.

Chu Dịch đọc một cách say mê, cho đến trang cuối cùng, nhìn thấy lời kết trong sách không nhìn được mà hai mắt tròn tròn.

Tác giả họ Chu tên Dịch, là sai nha trong thiên lao, lưu luyến Xuân Phong Lâu hơn ba mươi năm, được xưng là khách phong trần đệ nhất quốc triều.....

“Bần đạo cẩn thận khiếm tốn mấy trăm năm, bên ngoài cũng không dám dùng tên thật, Nguyên Anh lão tổ cũng chẳng thể tìm được tung tích, kết quả bị một kẻ bán sách bán bỏ thân phận!”

Chu Dịch cất sách đi, thân hình chợt lóe lên biến mất không thấy đâu.

Xuân Phong Lâu.

Càn kinh hưng thịnh, nó cũng trở nên náo nhiệt hơn cả ngày xưa.

Chu Dịch hóa thành một công tử trẻ tuổi, tiêu tiền như nước, tiêu dao sung sướng, cho mãi đến cuối năm, nghênh đón một hoạt động được duy trì mấy trăm năm.

Tuyển chọn hoa khôi!

“Thêm mấy trăm năm nữa, Xuân Phong Lâu sẽ có được một truyền thừa ngàn năm, có khi hậu nhân nghiên cứu lịch sử, sẽ coi chuyện tuyển hoa khôi như là một truyền thống văn hóa cần phát huy.”

Ánh mắt Chu Dịch đảo qua hơn mười cô nương đang phô diễn tài nghệ, chọn một người vừa mắt nhất dự tính bình chọn làm hoa khôi, năm đó cẩn thận dè dặt không dám gây chú ý, bây giờ đường đường là Kim Đan chân quân chẳng lẽ không thể chơi trội được sao!

“Chẳng lẽ đây là chấp niệm của bần đạo sao?”

Chu Dịch cũng không suy nghĩ, hành động này có gây tổn hại đến thể diện của chân quân hay không, tương lai tấn chức Nguyên Anh, Hóa Thần cũng sẽ là như thế.

Sức mạnh vĩnh viễn là phương tiện để hộ đạo, nhưng không thể thay đổi bất kỳ suy nghĩ nào của Chu Dịch!

Lấy ra một xấp lớn ngân phiếu từ trong túi trữ vật vung vẩy, đóng rất chặt vai công tử ăn chơi trác táng, dù sao thì ngày xưa cũng đã từng nhìn thấy nhiều, dễ dàng bắt chước giống như đúc.

Bỗng nhiên.

Chu Dịch nhú mày, thân hình biến mất khỏi Xuân Phong Lâu.

Cô nương đang trái ôm phải ấp, khách nhân đang náo nhiệt bên cạnh, đều mờ mịt ngơ ngác, chẳng hề nhớ là đã từng nhìn thấy một vị công tử.

Trên mái nhà.

Gió lạnh gào thét, đạo bào bị thổi bay phần phật.

“Tâm huyết sôi trào, đã có chuyện quan trọng xảy ra.”

Chu Dịch lấy ống thăm ra, nhẹ nhàng lắc lắc, thi triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật bói quẻ.

Linh thăm rơi xuống đất.

Một luồng tin tức xuất hiện trong đầu của Chu Dịch, là một miếng ngọc bội bình thường, ấn ký màu đỏ như máu ở chính giữa vô cùng bắt mắt.

“Ngọc bội Tinh huyết, hậu nhân của lão Bạch gặp nạn!”

“Bản đạo vừa rồi còn suy đoán, trên phạm tục có cơ duyên nào mà có thể đáng để chân quân đi một chuyến, thì ra là nó!”

Chu Dịch cẩn thận cảm nhận, hướng Nam thành có bóng dáng tâm huyết ẩn hiện, chợt hóa thành độn quang biến mất không thấy đâu.

.....

“Giết!”

“Chém chết bọn họ!”

“Nơi này là địa bàn của Ô Lang bang!”

“Thằng nhãi Mãnh Hồ bang kia!”

Tiếng giết vang lên từng trận, mấy chục bóng người đang giao chiến trong đêm đen, đao quang kiếm ảnh, hai bên đều là người có võ đạo.

“A!”

Hét thảm một tiếng, Bạch Nham của Mãnh Hồ bang bị đâm một đao vào bụng, kinh khí xông vào ngũ tạng, sức sống dần dần biến mất.

Máu tươi nhuộm đỏ ngọc bội trên cổ, dường như hiện hóa linh quang, bảo vệ tâm mạch.

Ầm ầm ầm!

Lôi quang lộng lẫy giáng xuống, tất cả những người đang giao phong hóa thành tro bụi, độn quang bọc lấy Bạch Nham biến mất không thấy đâu.

Sau một lát.

Năm sáu tu sĩ trẻ tuổi và lớn tuổi, đến đó để tra xét, kết quả chỉ nghe thấy tiếng sấm, không tìm thấy bất kỳ dấu vết tấn công nào.

Một lão đạo trong số đó, lấy ra một pháp khí la bàn, sau một hồi tra xét nói: “Khí tức pháp lực tuyệt đối không thể nhầm lẫn được, có tu sĩ thi triển lôi pháp!”

Một lão giả mặt trắng không có râu nhận được một miếng thẻ ngọc đưa tin, nói: “Nội Thị Ty vừa mới điều tra rõ ràng, nơi này là vùng giáp ranh giữa hai bang Mãnh Hồ, Ô Lang trong kinh thành, hai bên ước định đêm nay sống mái với nhau.”

“Chắc chắn là một tán tu ẩn nấp nào đó, thi triển lôi pháp giết người.”

Người đang nói chuyện chính là một hán tử mặc áo giáp, vừa giống võ tướng vừa giống tu sĩ, lạnh lùng nói: “Dựa theo quy định của tông môn, tán tu vô cớ giết người, phải đến Tiên Bồng Ty một chuyến!”

Lão đạo lắc đầu nói: “Lôi pháp kia khí thế không hề nhỏ, trong nháy mắt đã giết chết mấy chục người, nhưng trên mặt đất lại chẳng hề lưu lại bất kỳ dấu vết nào, thủ đoạn như thế..... Trước khi Ngụy tướng quân muốn bắt người, tốt nhất là nên xin chỉ thị của hộ quốc chân nhân!”

Chương 207: Hậu nhân Bạch gia (2)

Ngụy tướng quân hừ lạnh một tiếng, rồi cũng không nhắc lại chuyện điều tra đến cùng nữa.

Thực lực quốc gia Đại Càn như hổ thêm cánh, lại có sự ủng hộ của Đan Đỉnh Tông, có được năng lực xử trí Luyện Khí tán tu, nhưng không thể trêu chọc Trúc Cơ chân nhân.

Rồi sau đó điều tra một hồi lâu không phát hiện dấu vết nào hữu dụng, sau khi biết được những chết chính là người trong giang hồ, dứt khoát không thêm quan tâm nữa.

.....

Đình viện.

Bạch Nham từ từ tỉnh lại, theo quán tính sờ lên bụng, nhưng chẳng có vết thương nào cả.

Bên tai truyền đến một giọng nói: “Người họ gì?”

“Bạch.”

Bạch Nham trả lời theo quán tính, nhìn theo hướng giọng nói, nhìn thấy một lão đạo đầu bạc ngồi cách đó không xa, vệt vàng đứng dậy thì lễ.

“Tham kiến đạo gia, là ngài đã cứu vãn bối sao?”

“Là nó đã cứu ngươi.”

Chu Dịch chỉ trên bàn, ngọc bội đã xuất hiện một vết nứt, nói: “Sư môn của bản đạo là bạn cũ của tổ tiên nhà ngươi, nên dùng miếng ngọc bội này làm tín vật, năm đó Bạch gia cũng coi như là danh môn vọng tộc, tại sao lại suy bại đến mức bị giang hồ chém giết?”

“Tình hình cụ thể thì vãn bối cũng không hiểu được, theo như ghi chép trong gia phả, đại khái là hơn trăm năm trước, Bạch gia có người làm thống lĩnh cấm quân. Quyền cao chức trọng, hưng thịnh một thời, kết quả bị nghi ngờ có liên quan đến án mưu phản của Thái Tử.”

Mặt Bạch Nham lộ vẻ chua xót, nói: “Triều đình phán quyết lưu đày cả tộc, vãn bối có thể sống sót trở về từ Bắc cương, đã

là nhờ ơn ông trời.”

Chu Dịch hơi gật đầu, không thở dài hoặc cảm thấy bất đắc dĩ.

Bạch gia truyền thừa mấy trăm năm phú quý, bây giờ có thể còn có hậu duệ còn sống, đã hơn rất nhiều người khác rồi.

Chu Dịch khẽ vuốt miếng ngọc bội, trong giây lát nó khôi phục lại dáng vẻ như lúc ban đầu, rồi lại khắc thêm vài đạo trận văn hộ thân bên trong, lưu lại một tia khí tức của chân quân.

“Người theo bản đạo tu hành ba tháng, sau này đừng lang bạt giang hồ nữa, lo mà cưới vợ sinh con, phú quý cả đời không phải lo.”

Bịch một cái, Bạch Nham quỳ rạp xuống đất, liên tục dập đầu.

“Đa tạ đạo gia!”

.....

Hôm sau.

Chu Dịch nấu xong cháo Linh Sâm thịt thú, mang cho Bạch Nham một chén.

“Vừa ăn vừa luyện công.”

Bạch Nham ăn một ngụm, linh khí, huyết khí luân chuyển trong ngũ tạng lục phủ, vội vàng thi triển công pháp rèn thể.

Sau nửa canh giờ.

Bạch Nham vùng quyền, sức mạnh thân thể đã tăng lên rất nhiều, khom người nói: “Ân nghĩa của đạo gia, vĩnh viễn không quên!”

Chu Dịch nói: “Đừng dài dòng, tiếp tục ăn, khi nào có thể ăn hết chén cháo trong một lần, bản đạo sẽ truyền cho người võ đạo chân chính.”

Bạch Nham lập tức hiểu ra tính tình của Chu Dịch, bùng chén lên ăn, tiếp tục rèn thể.

Ngoài cửa.

Trần Tĩnh bùng chén đĩa quay lại, gõ cửa, đợi hồi lâu không thấy có người trả lời.

Nửa năm trước khi nói chuyện với nhau, Trần Tĩnh biết được Chu Dịch không câu nệ tiểu tiết, cho nên mới trộm chén lấy đĩa, đáng lý ra sẽ không bị trách tội, ngược lại còn lộ ra vẻ ngây thơ.

Thật vất vả chờ đến khi đạo nhân trở về, vội vàng chạy đến để trả cái chén, nào ngờ đụng phải vách tường.

Trần Tĩnh thở dài một tiếng, không dám quấy rầy, khom người rời đi.

“Tiền bối là cao nhân, tính tình là thật khó có thể hiểu được!”

.....

Hai tháng sau.

Mỗi ngày Bạch Nham đều luyện võ, niệm kinh, tính cách giang hồ vô lại đã tan biến, trên mặt tràn đầy năng lượng phấn chấn.

Buổi sáng cung kính nhận lấy bát cháo thịt, sau khi ăn liên tục hơn nửa chén, gắng hết sức mình áp chế linh khí, huyết khí mãnh liệt trong cơ thể, gắng gượng nuốt nốt nửa chén còn lại vào trong bụng.

Ngũ tạng lục phủ bị huyết khí đã kích, xuất hiện dấu hiệu nứt vỡ, đến ngay cả da thịt cũng bị giãn nở phình lên, gân xanh xuất hiện.

Bạch Nham chịu đựng đau đớn của thân thể giãn nở, không ngừng thi triển phương pháp rèn thể, cho đến gần nửa ngày mới điều hòa được huyết khí, máu tươi tràn ra bên ngoài, cả người đều bị nhuộm đỏ tươi, phảng phất như vừa mới ngâm mình trong bồn máu.

Từ đầu đến cuối, Chu Dịch chỉ lạnh lùng ngồi xem sách sử, cho dù có vài lần Bạch Nham xem chút nữa chịu đựng không nổi, cũng không ra tay giúp đỡ.

Bạch Nham khôi phục khí lực, khom người nói: “Đạo gia, vẫn bối đã hoàn thành khảo nghiệm.”

“Đây không phải khảo nghiệm.”

Chu Dịch khép sách lại nói: “Bản đạo đã tính toán rồi, người chỉ cần luyện võ theo thường lệ, ước chừng ba tháng, thì có

thể đạt tới yêu cầu.”

Bạch Nham cung kính nói: “Vãn bối không biết này cháo thịt này là vật gì, nhưng có thể đoán được, là báu vật mà cả đời này cũng không thể cầu được. Học được võ đạo chân chính sớm ngày nào, thì có thể dựa vào cháo thịt này để tu hành, tránh cho sau này lại hối hận.”

“Người có thể suy nghĩ được như vậy, thật sự khiến cho bản đạo cảm thấy bất ngờ.”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, nói.

“Hôm nay sẽ truyền thụ cho người phương pháp huyết tế thú huyết, huyết khí ngưng khiêu, sau khi tu thành không thua gì tu sĩ Luyện Khí.....”

Thói quen suy nghĩ theo quán tính của Chu Dịch được hình thành qua mấy trăm năm, từ lâu đã không còn khái niệm tranh thủ từng phút từng giây nữa rồi.

Vững chắc qua từng năm, trải qua bao nhiêu năm tháng dài rộng, những thứ mà mình muốn có tự nhiên sẽ có được thôi.

Cho nên mới căn cứ vào tư chất võ đạo của Bạch Nham, định ra kỳ hạn ba tháng, làm theo từng bước là có thể đạt tới giai đoạn huyết tế thú huyết.

Hiện tại Bạch Nham gượng ép nuốt cháo thịt, chịu đựng sự đau đớn của cơ thể, mặc kệ nguy hiểm của sinh mệnh, đã đạt đến kỳ hạn trước một tháng, trên thực tế đã làm đảo lộn sự sắp xếp của Chu Dịch.

“Chuyện này thật cũng không phải là chuyện xấu, ngược lại có thể cho hắn một cơ hội.”

Sau khi Chu Dịch giảng giải về phương pháp huyết tế, ngưng khiêu, vẫy tay một cái trên mặt đất xuất hiện một lu nước, bên trong đựng đầy máu tươi của yêu thú.

“Phương pháp này rất thô sơ, trong quá trình này không thể tránh được đau đớn, người cứ tu luyện thử xem.”

“Đa tạ đạo gia.”

Bạch Nham khom người thi lễ, cởi áo ngoài nhảy vào trong lu, dựa theo phương pháp huyết tế mà rèn luyện thân thể.

Chương 208: Tán tu hải ngoại.

Từng luồng máu tươi chảy xuôi trong cơ bắp, gân cốt, tẩy tinh phạt tủy đau đớn như kim đâm vào, cắt da thịt, Bạch Nham chỉ có thể nhẫn nại một lát, cuối cùng phát ra tiếng kêu thảm thiết như bị chọc tiết.

Chu Dịch nói: “Phương pháp này xuất phát từ ngoại vực, nghe nói khi bọn họ bảy tám tuổi đã bắt đầu huyết tể, cũng chưa từng có ai kêu to đến như vậy.”

Bạch Nham ghen đến mức mặt đỏ bừng, làm sao cũng không muốn thua kém một đứa con nít, chỉ có thể gắng gượng chịu đựng không hét ra tiếng.

“Như vậy mới đúng chứ.”

Chu Dịch hơi gật đầu, Bạch Nham nào biết rằng khi người khác huyết tể thì dùng máu thú đã pha loãng, nếu như đã muốn tranh thủ thời gian, vậy thì phải chịu đựng thêm chút đau đớn vậy.

Có Kim Đan chân quân bên cạnh bảo hộ, linh hồn xuất khiếu cũng có thể ấn ngược lại vào trong người, có lẫn lộn như thế nào cũng không chết được đâu.

Mấy ngày sau, máu tươi bên trong lu nước loãng như nước.

Cơ bắp của Bạch Nham giãn nở nhanh chóng, khi dùng toàn lực thi triển, ngoài mặt da thịt xuất hiện huyết khí cuộn cuộn.

“Không tồi, tiếp tục.”

Chu Dịch phát tay mang đến một lu tinh huyết, trong đó có ba phần máu tươi của đại yêu, mùi vị của cái này càng sáng khoái hơn nhiều.

Bạch Nham chỉ có thiên phú võ đạo bình thường, vốn sẽ không đạt được thành tựu to lớn gì, nắm bắt cơ hội, không để nước chảy bèo trôi, cũng có chút mệnh nhân định thắng thiên.

“Cố gắng của bản thân vẫn hữu dụng!”

Chu Dịch khen ngợi gật đầu, sau đó tiếp tục không thèm quan tâm đến.

Một tháng trôi qua nhanh, Bạch Nham thay đổi với tốc mà mắt thường có thể nhìn thấy được, cơ bắp trở thành màu đồng đỏ, gân cốt càng ngày càng vững chắc, thân cao hơn tám thước, đứng trên mặt đất cũng có vài phần khí thế dã man, hung hãn.

Chu Dịch thu lại tất cả vậy dụng trong viện, dặn dò nói: “Nhớ kỹ lời bản đạo nói, cố gắng cưới vợ sinh con.”

“Nhớ kỹ, chúng ta đã hứa là phải sinh mấy chục người con, kéo dài hương hỏa Bạch gia.”

Bạch Nham biết thứ duy nhất có giá trị trên người mình chính là huyết mạch, nói: “Đạo gia phải đi rồi sao? Không biết đời này, còn có cơ hội hiếu kính ngài nữa không.”

“Duyên hợp duyên tan, quen rồi sẽ tốt thôi!”

Chu Dịch thở dài một tiếng, mấy ngày này đọc sách sử, mắt nhìn thấy tên tuổi của một đám người thân quen, khó tránh khỏi sinh ra cảm khái.

Dứt lời, hóa thành độn quang rời đi.

Bạch Nham quỳ rạp xuống đất, đập đầu bịch bịch về phía Nam, cầu nguyện cho đạo gia không biết tên tuổi kia phúc thọ vạn năm.

Mở cửa viện ra, còn chưa kịp khóa cửa lại, thì đã có một lão giả mặc hồng bào thò đầu vào bắt chuyện.

“Nhà ta nghe nói chủ nhân của viện này đã trở lại?”

Mặt trắng không râu, giọng nói the thé, rồi quan sát hình thức hoa văn trên quan bào, chắc chắn là thái giám của Nội Thị Tư.

Bạch Nham dựa theo lời Chu Dịch dặn dò, móc ra khối ngọc bội tổ truyền, nói: “Đạo gia là con cháu bằng hữu của tổ tiên nhà Bạch gia, đi ngang qua Càn kinh, đến viện này nghỉ chân nhân tiện cũng bái tổ tiên.”

Nội thị thi triển pháp lực, thoáng chạm vào ngọc bội, phát hiện một luồng khí tức to lớn khủng bố, sợ tới mức chân nhũn ra quỳ rạp xuống đất.

Cố gắng bình tĩnh lại, nội thị run run rẩy rẩy đứng lên, hỏi: “Tiểu huynh đệ họ gì, vị tổ tiên nào, có quan hệ gì với..... Vị tiên bối kia?”

“Tiểu nhân họ Bạch, cụ thể là người nào trong tổ tiên của ta thì cũng không biết rõ lắm.”

Bạch Nham suy nghĩ một lát nói: “Gia phả chỉ ghi lại tên họ bối phận, rất nhiều ghi chép lịch sử, kể từ sau đời tổ tiên Bạch Quang Hách đã bị thất lạc mất rồi.”

“Bạch Quang Hách, Bạch tướng quân?”

Nội thị thuộc lòng sách sử quốc triều, lập tức nhớ lại lai lịch của người này, lúc này bên tai truyền đến vài giọng nói dồn dập, lập tức đổi giọng, cung kính chấp tay nói: “Là phụ tộc của Thánh Hậu, thật kính thật kính!”

Động phủ.

Theo thường lệ, Chu Dịch bốc quẻ, dùng Ngọc Lộ quyết nuôi dưỡng rễ cây, lĩnh ngộ lời pháp.

Linh điện có nhóc con Linh Sâm chăm sóc, trận pháp cấm chế có con bò vàng gia cố, rồi thì chẳng có công pháp Kim Đan, nên bỗng chốc trở nên nhàn rỗi.

“Kim Đan chân quân lạ mặt xuất hiện ở Đông Hải, nhưng không che giấu hành tung, đã hơn hai tháng rồi, tin tức có lẽ đã truyền khắp những môn phái chung quanh rồi. Kết quả ngoài Vạn Bảo lão nhân có tới một chuyến, không nhận được bất kỳ báo thiệp nào cả, dường như là người vô hình vậy!”

“Chung quy là vì lai lịch không rõ ràng, nếu là tu sĩ Trúc Cơ của Đông Hải đột phá Kim Đan, biết tận ngọn ngành gốc rễ, thì e rằng các loại thiệp mời yến tiệc chiêu đãi sẽ đến liên tục không ngớt.”

Chu Dịch có thể hiểu được nỗi lòng của môn phái, nếu như đó là một tu sĩ Ma đạo hoặc là kẻ có mưu đồ gây rối, một khi trở thành lão tổ nắm giữ những bí mật quan trọng nhất, thì rất dễ dàng tạo nên nguy cơ hủy diệt môn phái.

“Cho nên, chỉ ngồi không trong động phủ mà chờ đợi thì quá chậm, cần phải chủ động phơi bày giá trị!”

“Kiếm được hay không kiếm được linh thạch cũng không sao cả, từ từ gây dựng danh tiếng, tự nhiên sẽ có người tới cửa kết giao.”

.....

Mấy ngày sau.

Phường thị Vạn Bảo xuất hiện thêm một cửa hàng mới, có tên là Tứ Nghệ đường.

Cửa hàng giống như tên gọi của nó, bán linh đan pháp khí trận bàn phù triện, tuy rằng phẩm cấp không cao, nhưng lại là tinh phẩm khó cầu, giá cả cũng mắc hơn những thứ cùng loại ba bốn phần.

Tán tu cực kỳ mẫn cảm với giá cả, hận không thể biến một viên linh thạch thành hai khúc, không ít người đến hỏi giá, nhưng hàng hóa thì chẳng bán ra được cái nào cả.

Chu Dịch cũng chẳng thèm quan tâm đến cái này, vui vẻ thoải mái ngồi đọc thoại bản phía sau quầy.

Từ sau khi tu thành Ngọc Lộ quyết, thì chưa từng thiếu thôn linh thạch, mọi người đều dùng tánh mạng để đổi lấy linh thạch, hắn thì chỉ cần tiêu tốn chút tuổi thọ mà thôi.

“Thoại bản ở Đông Hải cũng chẳng khác gì Cửu Châu là mấy, đấu pháp thì thay vì trên đất liền nay lại đổi thành trên biển, phát hiện di tích Thượng Cổ thì viết thành tiên phủ trên biển, Đại sư tỷ tiểu sư muội biến thành long nữ, người cá..... À, điểm cuối cùng này viết không tệ chút nào!”

Chương 209: Lại mở cửa hàng.

Chu Dịch đang xem say mê, thì bỗng nghe được một giọng nói quen thuộc.

“Đạo hữu mở cửa hàng cũng không thông báo một tiếng, bản đạo chắc chắn sẽ sắp xếp cho nơi tốt nhất.”

Vạn Bảo vừa nói vừa bước vào trong tiệm, ánh mắt đảo qua khu vực bày biện trận bàn, linh phù.

Linh văn cấm chế của hai món hàng này bày ngay trước mắt, không cần cần trên tay cũng có thể phân biệt rõ ưu khuyết, kết quả càng nhìn càng cảm thấy kinh hãi, chỉ cảm thấy huyền diệu phi phàm, nhiều một nét tất thừa, bớt một đạo tất thiếu.

“Tuyệt!”

Vạn Bảo liên tục tán thưởng: “Đạo hữu vậy mà lại có trình độ tứ nghệ tu tiên cao thâm như vậy, thật sự là thiên phú phi phàm!”

Chu Dịch cười nói: “Chỉ là chút truyền thừa cấp thấp mà thôi, thời gian dài thì tự nhiên tinh thông, chẳng thể nào sánh bằng phương pháp luyện bảo của đạo hữu, nổi tiếng khắp Đông Hải.”

Sau một thời gian thăm dò, Chu Dịch cũng có chút hiểu biết về Vạn Bảo, nghe đồn khi hắn còn trẻ, đã đi lạc vào thủy phủ, có được rất nhiều truyền thừa Luyện Khí. Sau khi tu hành thành công thì luyện chế ra rất nhiều pháp bảo, khi đấu pháp thì ra tay dứt khoát mà thô bạo, phát tay bắn ra mười mấy loại bảo vật.

Chân quân bình thường chỉ có hai ba loại pháp bảo, còn những chân quân tinh tu thuật pháp thần thông thì lại càng thực dụng tiết kiệm, lúc đấu pháp đối mặt với ánh sáng của pháp bảo che trời lấp đất, khí thể yếu đi ba phần.

Dần dà đã hình thành nên danh tiếng của Vạn Bảo, ngược lại thì đạo hào vốn có của hắn lại không có người biết.

“Luyện Khí thời gian lâu rồi, càng cảm thấy rất nhiều khuyết điểm! Những pháp bảo được xây đắp từ linh vật, cấm chế bố

trí vô cùng sơ sài, quả thực là vũ nhục Luyện Khí chi đạo.”

Vạn Bảo nhìn mấy thứ pháp khí bên trong tủ trưng bày, trong lòng cảm thấy ngứa ngáy khó nhịn nói: “Bần đạo có thể mua vài món, trở về cẩn thận nghiên cứu được không?”

Cái gọi là nghiên cứu chính là tháo rời pháp khí ra, xem xét cấm chế bố trí, phỏng đoán thủ pháp luyện chế, hoàn thiện thêm truyền thừa Luyện Khí của chính mình. Thông thường mà nói, làm như vậy phạm vào điều kiêng kỵ, ít nhất thì không nên nói trực tiếp như vậy.

“Đương nhiên có thể.”

Chu Dịch chọn ra hai thanh phi kiếm và một tấm thuẫn huyền thiết, nói: “Cấm chế minh khắc của ba pháp khí này khiến ta hài lòng nhất, uy lực của pháp khí hạ phẩm nhưng không kém gì trung phẩm, đạo hữu cần lấy mà nghiên cứu.”

“Đa tạ đa tạ!”

Mặt mày Vạn Bảo hớn hở, nói: “Nếu như so sánh với mấy thứ này, thì hạ lễ của bần đạo có chút không xứng để cảm ra, ngày mai sẽ bù vào.”

“Đạo hữu khách khí rồi.”

Chu Dịch chấp tay nói: “Lần đầu đến Đông Hải, có thể có được một động phủ tu hành, thì đã coi như đã có được rất nhiều lợi ích rồi.”

“Việc nhỏ mà.....”

Vạn Bảo cứ đứng trong cửa hàng nói chuyện, thảo luận Luyện Khí chi đạo, không hề thu liễm khí tức của mình.

Những tán tu bước vào trong tiệm sau hắn, đầu tiên là hoảng sợ, rồi sau đó là làm bộ làm tịch xem xét vật phẩm thương phẩm, nghe được vài câu luận đạo của chân quân, gáp gáp rồi khỏi đó đi tìm đạo hữu tán dóc.

Kim Đan chân quân mở cửa hàng!

Tin tức ngoài lề truyền đi nhanh nhất, mới chỉ qua nửa canh giờ, toàn bộ phường thị đều đang bàn tán.

Từ trước đến nay trong Tu Tiên giới đều tôn sùng thực lực, Kim Đan chân quân cũng tương đương với minh tinh hạng

nhất, nhất cử nhất động đều có thể lên hot search, đến nỗi mà Nguyên Anh lão tổ còn trở thành nhân vật trong truyền thuyết nữa là.

Bên ngoài Tứ Nghệ đường có rất nhiều tán tu đi qua đi lại, cố ý vô tình liếc mắt nhìn vào trong tiệm, trong số đó có những người lớn gan giả làm khách hàng, vào trong cửa hàng mua một xấp phù triện.

Chu Dịch cười nói: “Giá ưu đãi mười lăm khối linh thạch.”

“A? Ủ ừ ừ, được!”

Tên tán tu kia có lẽ là không nghe rõ giá cả, lấy ra một đồng linh thạch từ trong túi trữ vật, đặt lên trên quầy rồi quay đầu bỏ đi.

“Đạo hữu, thừa rồi.”

Chu Dịch đếm ra mười lăm khối linh thạch, vẫy tay gọi khách hàng trở lại, không ngờ tới đối phương bước càng nhanh hơn, đảo mắt đã chẳng thấy bóng người đâu cả.

Bên ngoài tu sĩ đi qua đi lại, thấy có người bước vào, lập tức bắt chước đi vào tiệm. Bất kể giá cả đắt hay rẻ, bỏ ra mấy khối linh thạch là có thể trò chuyện với chân quân vài câu, còn nghe được một câu “Cảm ơn đã ủng hộ”.

Rồi sau đó khi tán dóc với đạo hữu, thì đã biến thành từng luận đạo cùng chân quân!

Vạn Bảo đứng một bên xem trò vui, từ sau khi tán chúc Kim Đan, không biết đã bao nhiêu năm rồi chưa quan sát đám tán tu.

Lúc này thấy Chu Dịch mỉm cười giới thiệu pháp khí, không nhanh không chậm cò kè mặc cả, từng khối linh thạch, từ Kim Đan chân quân thực sự biến thành chướng quầy của một cửa hàng, không nhịn được mà phải khen ngợi.

“Có thể buông bỏ phong thái của chân quân, đối xử với tán tu Luyện Khí bằng vẻ mặt ôn hoà, bình đẳng, thì tính tình cũng sẽ không quá tệ!”

Vạn Bảo nhìn thấy Chu Dịch vội vàng tính sổ sách, cũng không đến quấy rầy, hóa thành vệt sáng biến mất không thấy đâu.

Mấy tháng trôi qua.

Chuyện buôn bán của Tứ Nghệ đường càng thêm nhộn nhịp phát đạt, ban đầu nhờ vào Vạn Bảo nhiệt tình tuyên truyền, cùng với tên tuổi của Kim Đan chân quân “Đường Huyền”, sau này thì dựa vào chất lượng của thương phẩm.

Giá cả mắc hơn ba bốn phần, uy lực cũng tăng lên tương ứng ba bốn phần, nếu như tính ra thì đã lời to.

Ví dụ như đều là pháp khí hạ phẩm, uy lực tăng lên một phần, giá cả sẽ tăng theo cấp số nhân, mà không phải chỉ đơn giản là cộng thêm vào.

Xích Hà đảo là phường thị có tiếng ở Đông Hải, danh tiếng của Tứ Nghệ đường được lan truyền rất nhanh, một số đệ tử của các môn phái cũng ngưỡng mộ danh tiếng của nó mà đến mua sắm pháp khí.

Chu Dịch lại lần nữa lọt vào tầm nhắm của môn phái, không cần nói cũng biết tầm quan trọng của chân quân tinh thông tứ nghệ tu tiên đối với môn phái.

Chương 210: Truyền thừa tông môn.

Vạn Bảo giao du rộng rãi, thường xuyên có chân quân đến nhà cầu luyện bảo, nhân tiện sẽ ghé thăm Tứ Nghệ đường. Bắt chuyện với Chu Dịch rồi lân la làm quen, mang đi một đồng pháp khí đan dược, tông phái ít khi mua sắm phù triện trận bàn.

Phù triện là vì nó đơn giản dễ nhập môn, trong môn phái có rất nhiều truyền thừa.

Trận bàn thì lại lo lắng người luyện chế ra nó để lại lỗ hổng, không chỉ là lỗ hổng trong trận pháp, còn có một số lỗ hổng khác như theo dõi, nghe trộm, phản chế vv.

Chu Dịch mượn cơ hội này làm quen với không ít đồng đạo, chưa bàn đến chuyện mức độ quen biết sâu đậm đến mức nào, ít nhất thì khi gặp mặt cũng sẽ gật đầu chào hỏi.

Khi tu vi đạt đến cảnh giới Kim Đan, trên đời ít có những vật phẩm có thể khiến cho họ nổi lòng tham, cho nên chỉ cần không bị nghi ngờ có liên quan đến chính ma, kẻ thù truyền kiếp, thì việc giao tiếp với bên ngoài giữa mọi người với nhau cũng sẽ rất thân thiện.

Hai năm sau.

Hôm nay.

Chu Dịch vừa mới mở cửa hàng, đám tu sĩ Trúc Cơ đang chờ bên ngoài liền tiến vào, khom người đưa lên một tấm thiệp mời màu vàng kim.

“Đường chân quân, lão tổ trong tông môn mời ngài tham gia tiệc mừng thọ.”

Chu Dịch tiếp nhận thiệp mời, mở ra xem thử, gật đầu đồng ý, nói: “Chuyển lời với Phùng đạo hữu, bản đạo sẽ đến đúng giờ.”

Tu sĩ khom người rời khỏi cửa hàng, hóa thành độn quang rời đi.

“Cuối cùng cũng đã tới, nhanh hơn nhiều so với dự tính.”

Thiệp mời trong tay của Chu Dịch đến từ Phùng Dương, thái thượng trưởng lão của Địa Hỏa cung, sắp đến đại thọ lần thứ bốn trăm của mình, nên mời bạn bè tứ phương đến dự tiệc.

Phùng Dương từng mấy lần đến Tứ Nghệ đường, thảo luận Luyện Khí chi pháp cùng Chu Dịch, bàn luận rất vui vẻ.

Địa Hỏa cung chính là một trong những môn phái đã được Chu Dịch đề mắt đến, môn phái này am hiểu việc sử dụng lửa địa mạch để tinh luyện linh quặng, pháp khí luyện chế ra thường sắc nhọn, kiên cố, nổi tiếng nhất là pháp bảo Địa Nguyên giáp.

Pháp bảo này được luyện chế bằng cách sử dụng bí thuật tôi luyện sức mạnh từ trường nguyên thủy trong địa mạch, vừa có thể khắc chế pháp thuật Ngũ Hành, lại có thể mượn dùng từ trường của trái đất để tăng tốc độ thổ động trên diện rộng, có thể được gọi là pháp bảo hộ thân, chạy trốn hàng đầu.

“Phùng đạo hữu đã bốn trăm tuổi rồi, bản đạo bao nhiêu tuổi rồi nhỉ.....”

Chu Dịch cẩn thận bấm đốt ngón tay tính toán, sáu năm nữa thì tròn tám trăm tuổi.

.....

Quần đảo Địa Hỏa .

Chu Dịch cười cùng một đám mây với Vạn Bảo, mặt biển phía dưới là mấy chục hòn đảo nhỏ nối liền với nhau, vây chung quanh một hòn đảo ở chính giữa, với núi lửa đang phun trào.

Địa hỏa phun trào thiêu đỏ vòm trời, sát khí từ bên trong bốc lên trời tạo thành một cột khói khổng lồ, cách mấy chục dặm đều có thể nhìn thấy được.

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, cảm ứng được áp lực nứt toạc ra của địa mạch, không nhìn được mà thở dài nói.

“Đám tu sĩ chúng ta tranh mệnh với trời, nhưng đứng trước thiên địa, thật ra thì chỉ giống như một con kiến mà thôi!”

“Tất nhiên là như thế.”

Vạn Bảo gật đầu nói: “Ngàn năm trước nơi đây có tên là Sơn Hải tông, nhưng vì địa mạch nứt ra sát khí bốc lên khắp bốn

phía, không thể không di dời tông môn. Nghe đồn từng mời Nguyên Anh lão tổ đến để phong ấn địa mạch. Kết quả chỉ có thể phong ấn được mười mấy năm, địa hỏa đã phá tan phong ấn.”

Chu Dịch nhìn về phía những hòn đảo nhỏ bao chung quanh nói: “Thật ra thì Địa Hỏa cung đã chiếm được một món hời, nơi này khắp nơi đều có địa hỏa, hợp với truyền thừa của nó.”

Vạn Bảo lắc đầu nói: “Có được tất có mất, chỉ một trận pháp ở hòn đảo trung tâm kia là có thể ổn định địa mạch, làm dịu đi sát khí, hàng năm tiêu tốn một lượng lớn linh thạch, cho nên Địa Hỏa cung rõ ràng là nổi tiếng khắp Đông Hải về Luyện Khí, nhưng tài nguyên tu hành lại rất thiếu thốn.”

Khi nói chuyện, hai người đáp xuống dưới đất.

Địa Hỏa cung không tọa lạc ở hòn đảo trung ương, mà là nằm ở một quần đảo gần đó, một dải cung điện được xây đắp từ nham thạch đỏ rực, từ xa nhìn vào thì rất đồ sộ.

Ngay tại công ra vào, những tiếng hô tên tuổi liên miên không dứt, bên trong chính điện đã có không ít khách khứa, tốp năm tốp ba ngồi bên nhau nói chuyện phiếm.

Chu Dịch cũng không hề nổi tiếng ở Đông Hải, nhưng Vạn Bảo đi vào bên trong điện lại tạo nên một trận xôn xao, khách khứa sôi nổi khom người thi lễ.

Trúc Cơ chân nhân phụ trách đón tiếp khách khứa, vội vàng chạy đến nghênh đón, nói: “Tiền bối mời vào bên trong, lão tổ trong hậu điện đã đợi được một lúc lâu rồi, cứ nhắc đi nhắc lại mãi, nói muốn nhân cơ hội này giao lưu Luyện Khí chi đạo.”

Người bên trong hậu điện rất ít, chỉ có sáu vị Kim Đan chân quân, hơn mười Trúc Cơ chân nhân phụ trách tiếp đón.

Phùng Dương ngồi ở vị trí trung tâm, đang trò chuyện với một vị chân quân ngồi ở phía bên trái, nhìn thấy hai người Chu Dịch đi vào bên trong điện, mỉm cười tiếp đón.

“Vạn Bảo, Đường đạo hữu, mời ngồi, hôm nay là tiệc mừng thọ của lão đạo, nhất định phải không say không về!”

“Chúc mừng chúc mừng.”

Chu Dịch đem hạ lễ đã chuẩn bị sẵn, giao cho một vị chân nhân đang tiếp đón, một gốc Linh Sâm năm trăm năm tuổi.

Ngồi chưa được lâu, lại có thêm hai chân quân đến, nghe Vạn Bảo giới thiệu là lão tổ của Thủy Vân tông và Tử Dương phái.

Đông Hải có đến hai ba mươi môn phái, tài nguyên tu hành lại thiếu thốn, nên không tránh khỏi chuyện tranh đấu với nhau.

Hiện giờ đại khái thì chia thành ba phe phái, những người hôm nay tới đây dự tiệc mừng thọ ngoài Chu Dịch ra, tất cả đều là tông môn cùng phe với Địa Hỏa cung.

Khách khứa đến đông đủ, tiệc mừng thọ bắt đầu.

Đàn sáo ca múa, linh tửu, món ngon đương nhiên là không cần phải nói nhiều, đợi sau khi rượu quá ba vòng đồ ăn lên hơn năm món, thọ tinh Phùng Dương bỗng nhiên thở dài một tiếng.

“Lão hủ hiện giờ đã bốn trăm tuổi, mắt thấy chẳng còn sống được bao lâu nữa, nhưng Địa Hỏa cung lại không có người kế thừa!”

Cái thở dài này đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, trong đó có lão tổ Tử Dương phái, tuổi tác của hắn còn lớn hơn cả Phùng Dương, lên tiếng an ủi nói.

Chương 211: Truyền thừa tông môn (2)

“Phùng đạo hữu chớ thương cảm, nghe đồn đệ tử mới thu nhận có hỏa linh thể, trong vòng trăm năm nhất định có thể Kết Đan.”

“Khó khó khó!”

Phùng Dương nói: “Bần đạo không thể đặt hết cơ nghiệp của tổ tông lên người của một đứa bé được, nếu như sau này nó thất bại, thì ta cũng chẳng có mặt mũi nào mà đối mặt với liệt tổ liệt tông.”

Mọi người trong điện trầm mặc lắc đầu, vấn đề này không chỉ là rắc rối riêng của một mình Địa Hỏa cung, mà những tông môn khác cũng đã từng gặp phải.

Tông môn trong Đông Hải không bị được với Vân Châu trong lịch sử không thiếu những truyền nhân có tư chất kinh diễm, hiếm có như truyền nhân có Thiên linh căn mà trong Hỏa Thần phong cũng đã có hơn mười người, còn lại những truyền nhân có dị linh căn, linh thể thì có đến hàng trăm người.

Như thế mới có thể bảo đảm được cho Đan Đỉnh Tông sừng sững không suy tàn suốt mấy ngàn năm, mà tông môn trong Đông Hải rất hiếm được truyền thừa đến hai ngàn năm, là bởi vì khó có thể bảo đảm rằng đời đời có chân quân tọa trấn.

Một khi chân quân đời trước tọa hóa, thì sẽ không còn được người kế nhiệm bảo vệ, chưa nói đến chuyện hỗn loạn nội bộ, riêng đám sai lang hồ báo bên ngoài sẽ châu vào xâu xé.

Ví dụ như mười vị chân quân đang ngồi trong điện này, trong đó hai vị lão tổ của Thủy Vân tông, Thanh Dương phái chính là người sáng lập ra tông môn, khai tông lập phái mới chỉ được một trăm năm, tài nguyên dùng để ngưng kết Kim Đan đến từ việc cướp bóc của Vân Dương phái khi nó đang trong giai đoạn không người thừa kế.

Sau khi Phùng Dương chết đi, nếu như Địa Hỏa cung không có Kim Đan chân nhân tọa trấn, tất nhiên sẽ dẫn theo vết xe đổ của Vân Dương phái, mà kẻ động thủ có lẽ là một trong số những chân quân bên trong điện này.

Chu Dịch phát hiện từng ánh nhìn quan sát, chợt nhận ra rằng lời mời lần này có ý muốn lôi kéo, nhưng mà hắn vẫn giả bộ không hiểu ra, vẫn cứ từ tốn nhăm nháp linh tửu.

Hương vị của linh tửu Đông Hải khác với Cửu Châu, thiếu đi vị cay nồng, nhưng lại tinh tế nhẹ dịu hơn.

Ánh mắt tha thiết của Phùng Dương coi như vút cho kẻ mù, không thể không chủ động nói: “Đường đạo hữu mới đến Đông Hải, phong cảnh khác biệt với Cửu Châu, đã thấy quen chưa?”

“Đa tạ Phùng đạo hữu chiêu đãi, Xích Hà đảo thực sự không tồi.”

Chu Dịch buông chén rượu, nói: “Chỉ mong Đấu Kiếm Chính Ma nhanh chóng kết thúc, có thể sớm ngày trở về cố hương tu hành, đến lúc đó bản đạo sẽ thường xuyên đến Đông Hải thăm chư vị.”

Phùng Dương ghen trong lòng, thấy đối phương cự tuyệt lời mời chào, chỉ phải bắt đầu dĩ chuyển hướng câu chuyện sang chuyện Đấu Kiếm Chính Ma.

Tin tức ở Đông Hải không được nhạy bén cho lắm, nhưng mà đã nhiều năm trôi qua, tin tức chính đạo hứa hẹn dùng linh mạch để khai tông lập phái, cũng đã truyền tới đây. Trong số những chân quân ở đây có không ít người đã dao động, thay vì cứ ở mãi trong Đông Hải căn cứ này rồi từ từ diệt vong, không bằng di dời tông môn vào Cửu Châu.

Ví dụ như Phùng Dương quốc nằm gần linh mạch Tiểu Đan Sơn, dân cư còn nhiều hơn cả Đông Hải, đệ tử có linh căn thượng đẳng cũng nhiều không thể kể hết được.

Truyền thừa tông môn phụ thuộc vào người chứ không phải là nơi chốn, chỉ cần có đủ đệ tử ưu tú, số linh mạch, tài nguyên mất đi sớm muộn gì cũng có thể cướp lại được!

Chư chân quân bàn tán về việc này, lập tức trở nên hứng thú, thậm chí có người đề nghị kết thành liên minh, có lẽ có thể bá chiếm được một phần năm lục địa, tương lai tất nhiên có thể cung cấp nuôi dưỡng được Nguyên Anh lão tổ gì gì đó.

Lão tổ của Tử Dương phái đã dao động, nhìn về phía Chu Dịch hỏi: “Đường đạo hữu, người đến từ Cửu Châu, có thể nói

một chút về Đấu Kiếm Chính Ma, hiện tại rốt cuộc tình hình như thế nào rồi không?”

Chu Dịch nói: “Sở dĩ Bản đạo trốn tới Đông Hải, là vì nghe nói có Nguyên Anh đạo quân ra tay, chỉ một đòn của hắn như là đánh rụng mặt trời, sang bằng hộ sơn đại trận và cả linh mạch, núi non thành bình địa!”

“.....”

Trong điện lập tức im lặng, chúng chân quân đưa mắt nhìn nhau

Chu Dịch tiếp tục nói: “Một nhân vật khủng bố như vậy, mà lại ngã xuống trong Đấu Kiếm Chính Ma, chân quân Kim Đan cảnh nhảy vào, chỉ có thể liên tục cầu nguyện đừng để cho Ma Tôn chú ý đến, nếu không thì khó mà trốn thoát được!”

Phùng Dương thấy bầu không khí trong điện nặng nề, cười ha ha nói.

“Phàm nhân có câu tục ngữ nói rất đúng, con cháu có phúc của con cháu, đừng quá cưỡng cầu truyền thừa, chúng ta vẫn nên giao lưu Luyện Khí chi đạo.....”

Chu Dịch nghe mọi người trong điện nói chuyện, chỉ cảm thấy thú vị.

Ngoài miệng thì nói là tính toán vì truyền thừa của tông môn, nghe thấy nguy hiểm của Đấu Kiếm Chính Ma, thì lại không muốn liều mạng vì tông môn.

Liệt tổ liệt tông có lẽ cũng chẳng đáng giá bằng tánh mạng của bản thân!

“Chân nhân sống đến hai trăm tuổi đã chẳng quan tâm đến dòng họ, chân quân sống đến năm trăm năm tuổi đã thờ ơ với tông môn. Nguyên Anh lão tổ sống đến ngàn năm thì sớm đã không cố kỵ bất cứ điều gì, đấu pháp chém giết động một chút là huỷ diệt ngàn dặm, mấy ngàn mấy vạn người chết bởi tai họa bất ngờ, giống như phàm nhân dẫm nát ổ kiến vậy!”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, niệm thầm Thanh Tâm kinh, nén những suy nghĩ hỗn loạn xuống.

Sau này dù cho có vô địch khắp thiên hạ này, cũng phải biết kính sợ, nếu không rồi sẽ có một ngày chết vì sự lãnh đạm.

Tiệc mừng thọ kéo dài ba ngày, Chu Dịch cùng chư vị đồng đạo khi thì nói chuyện trời đất, khi thì giao lưu tứ nghệ tu tiên, xem như là bước đầu tiên vào Tu Tiên giới ở Đông Hải.

Lúc rời khỏi Địa Hỏa cung, Phùng Dương lấy cuốn Luyện Khí tinh nghĩa, mượn danh nghĩa giao lưu tặng cho Chu Dịch.

“Đường đạo hữu đã si mê Luyện Khí chi đạo, sau này cứ thường xuyên đến Địa Hỏa Cung để giao lưu.”

“Vốn mong là như vậy!”

Chu Dịch cũng không chối từ, tiếp nhận kinh nghĩa cũng coi như là đồng ý lời mời chào.

Rồi sau đó cùng Vạn Bảo cỡi mây bay rời đi, cho đến khi rời xa Xích Hà đảo.

Chương 212: Làm giá.

Vạn Bảo cuối cùng vẫn không kìm chế được mà hỏi: “Đạo hữu có lòng, Phùng đạo hữu có tâm, tại sao lại còn cự tuyệt?”

Chu Dịch trả lời nói: “Phàm nhân có câu nói là ba lần bốn lượt, bản đạo vội vã gia nhập vào Địa Hỏa cung, chẳng phải là có mưu đồ gì sao?”

“Làm giá!”

Vạn Bảo thở dài một tiếng: “Bản đạo cũng từng có suy nghĩ, mời đạo hữu gia nhập Xích Hà đảo, sau này cũng có thể giúp đỡ đồ tử đồ tôn.”

Chu Dịch nhíu mày, hỏi: “Chẳng lẽ đạo hữu dự định nhúng tay vào Đấu Kiếm Chính Ma sao?”

“Bản đạo đột phá tu vi Kim Đan viên mãn đã hơn năm mươi năm, đến nay vẫn không nhìn thấy hi vọng phá đan thành anh, cứ tiếp tục như vậy thì hoàn toàn không còn cơ hội nữa.”

Vạn Bảo nói: “Bản đạo vẫn luôn chú ý đến tin tức ở Cửu Châu, không lâu trước đây tông môn chính đạo đã hứa hẹn với tán tu chân quân, đồng ý chia sẻ diễm tịch về Nguyên Anh trong tông môn, chỉ cần giết được một Kim Đan ma đạo là có thể lấy được!”

“Thì ra là thế.”

Sắc mặt Chu Dịch bất biến, thật ra thì trong lòng thở dài, theo như lời của Long Quân thì, những kẻ không có vận may khổng lồ thì không còn hi vọng đến tu vi Nguyên Anh.

Diễm tịch phá đan thành anh mà Vạn Bảo lấy được, cũng tung tự như việc chỉ dạy Nguyên Anh làm sao để Hóa Thần, không thể nói đó là đồng giấy vụn được, nhưng nó cũng chẳng có tác dụng gì.

Lời này đương nhiên là không thể nói cho Vạn Bảo, nói nó vô dụng, ngược lại thành ra vô duyên vô cớ rước lấy oán hận.

.....

Sóng gió ở Đông Hải có thay đổi như thế nào, cũng chẳng có liên quan gì đến Chu Dịch cả.

Buổi tối thì lĩnh ngộ lời pháp, ban ngày kinh doanh Tứ Nghê đường, ngày tháng trôi nhanh.

Ba năm sau.

Phùng Dương mời Chu Dịch đến quan sát việc luyện bảo, truyền thụ không ít bí quyết luyện chế pháp bảo.

Chu Dịch có qua có lại, lấy Thúy Phong Ân ra, cùng nghiên cứu với Phùng Dương, thủ pháp luyện chế bảo vật Thượng Cổ với đẳng cấp như thế này tuy rằng có chút thô ráp, nhưng lại mang lại không ít linh cảm.

Hai bên kẻ một câu người một lời, giao lưu bàn luận nhiệt tình!

Lại ba năm nữa trôi qua.

Chu Dịch đại thọ tám trăm tuổi, lén lút trở về Vân Châu, ăn mừng mấy tháng rồi mới trở về.

Đồng thời thăm dò tin tức về Đấu Kiếm Chính Ma, vì chính đạo đã chiếm được thế thượng phong, ban bố ưu đãi ngập trời, khiến cho tán tu tứ hải sôi nổi gia nhập, ma đạo liên tục thất bại.

Lại năm năm nữa trôi qua.

Buôn bán được mười hai năm, Chu Dịch đã cắm rễ ở Đông Hải.

Bình thường đẳng vân giá vũ ngao du Đông Hải, bãi phỏng đồng đạo uống rượu hưởng lạc, cùng nhau luận đạo, hoặc là luận bàn đấu pháp, vô cùng thoải mái.

Pháp bảo Định Hồn kính của Chu Dịch rất nổi danh trong đám chân quân, Định Hồn thần quang kết hợp với lời pháp tinh diệu, có thể đánh tay ngang với Kim Đan lão làng có tiếng.

Đương nhiên, đấu pháp luận bàn thì khác xa chém giết, tất nhiên là sẽ giữ lại những thủ đoạn bí mật, còn chưa thi triển đến ba phần thực lực nữa là.

Cùng lúc đó, Tứ Nghê đường càng ngày càng nổi danh trong đám tán tu, tán tu đến mua đan dược phù triện, nhân lúc thanh

toán tiền thuận miệng thỉnh giáo một số thắc mắc trong việc tu hành, Chu Dịch cũng thuận miệng chỉ điểm hai ba câu đã hóa giải được bế tắc.

Dù sao thì Chu Dịch tu hành luyện Luyện Khí kỳ đến hai trăm bảy mươi năm, còn tu hành Trúc Cơ kỳ thì tầm năm trăm năm, có thể gọi là độc nhất vô nhị trong lịch sử, sớm đã nghiên ngấm thông thấu cả hai cảnh giới này, còn nhuần nhuyễn hơn cả Nguyên Anh lão tổ nữa là.

Hôm nay.

Chu Dịch đang nói chuyện với tán tu Lý Ngọc, thảo luận cốt truyện thoại bản, như đang nói chuyện phiếm cùng Thanh Tinh chân quân năm xưa.

Lý Ngọc viết thoại bản rất hay, lại họa tranh mỹ nữ rất đẹp, phường thị lưu truyền không ít tác phẩm xuất sắc của hắn. Nghe nói chân quân thích xem thoại bản, nên thường xuyên tới giao lưu, nếu có thể viết ra cốt truyện khiến Chu Dịch vừa lòng, thì có thể kiếm được một lọ đan dược nếm thử.

Lúc này hai người đang tranh luận, nhân vật nữ thứ hai mươi hai làm sao để đấu với nữ chính, tiến vào hậu cung.

Lý Ngọc phản bác nói: “Đường tiên bối, nếu viết như người nói, tính cách nhân vật đột.....”

Chu Dịch tranh cãi không lại, lấy ra một lọ Thanh Dương đan từ túi trữ vật để lên trên quầy.

Lý Ngọc nhảy đến cầm đan dược nhét vào trong lòng ngực, thề son sắt nói: “..... Đột nhiên thì liền tốt hơn rồi! Ta sẽ về sửa lại cốt truyện, rồi lại tặng thêm hai mươi bức tranh minh họa nhân vật, nhất định sẽ khiến tiên bối vừa lòng.”

“Chập chập! Người đọc sách ở Tu Tiên giới cũng chẳng có khí chất!”

Chu Dịch nhắc nhở nói: “Tranh minh họa phải vẽ cho đẹp vào, bồn tọa xem mà thấy thích thì sẽ ban thưởng thêm.”

Mặt mày Lý Ngọc hớn hở, cười hắc hắc quái dị, ra vẻ là mình đã hiểu ý rồi.

Lúc này.

Một đạo độn quang đáp xuống bê trong cửa hàng, sau khi hiện hóa thân hình thì là chương môn của Địa Hỏa cung, Viên Kỳ chân nhân.

“Bái kiến Đường tiên bối, lão tổ mời ngài đến tông môn một chuyện, có chuyện quan trọng cần thương lượng!”

“Chờ một lát.”

Chu Dịch lấy ống thăm ra, thi triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật bốc quẻ, linh thăm rơi xuống đất phát ra ánh sáng lóng lánh.

Thăm thượng!

Chu Dịch nhíu mày, từ dưới đáy lòng đã đoán được mục đích của chuyến đi này, hỏi: “Địa Hỏa cung xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Lý Ngọc nhìn thấy Viên Kỳ nhìn tới nhìn lui, rất biết xem xét tình hình, tìm có từ biệt.

Viên Kỳ phát tay bố trí trận pháp cách âm, sắc mặt đột nhiên trở nên bi thương, nói: “Su tôn nghe nói ở Hãm Không hải vực xuất hiện Âm Dương linh châu, mạo hiểm đi tìm, gặp phải gió lốc lớn chưa từng có, may mắn giữ mạng sống, nhưng lại thân bị trọng thương!”

Hãm Không hải vực là vùng đất kỳ lạ ở Đông Hải, quanh năm được bao phủ bởi gió lốc Cửu Thiên, Âm Dương linh châu lại là linh vật hỗ trợ ngưng đan, hiểm gặp trên đời.

“Đi xem thử xem”

Chu Dịch chỉ cảm thấy mọi chuyện không phải chỉ đơn giản như vậy, dùng pháp lực cuốn lấy Viên Kỳ, hóa thành độn quang bay về phía chân trời.

.....

Chương 213: Trưởng lão nhất phái.

Địa Hỏa cung.

Trên đảo trung tâm.

Phùng Dương ngồi khoanh chân trong trận pháp, địa hỏa mãnh liệt không ngừng tôi luyện thân thể, từng sợi khói đen bay ra từ trong cơ thể.

Độn quang đáp xuống hóa thành Chu Dịch, thần thức đảo qua đám khói đen kia, chau mày.

“Phùng đạo hữu, người đụng phải Yêu Nhân của Quỷ Vương tông phải không?”

Chu Dịch từng nhìn thấy loại khói đen này trên người của Hắc Khô, trong sinh cơ có lẫn quỷ khí, âm sát, theo như lời của Huyền Trụ thì là nửa người nửa quỷ.

Phùng Dương lắc đầu nói: “Bản đạo không biết Yêu Nhân này thuộc tông môn nào, dường như đã biết trước được hướng đi của bản đạo, nửa đường giăng bẫy mai phục, may mắn là bản đạo mang theo một lượng lớn Địa Hỏa châu, cường ngạnh làm nổ tung trận pháp.”

Chu Dịch hỏi: “Trong Địa Hỏa cung có bao nhiêu người biết chuyện đạo hữu đi Hãm Không hải vực?”

Phùng Dương nói: “Trước khi đi thì có nói với chưong môn và các chấp sự, sai bọn họ đề phòng cẩn thận, đề phòng kẻ địch bên ngoài xâm lấn.”

Chu Dịch tiếp tục hỏi: “Vậy thì có những ai biết được phương hướng, tuyến đường cụ thể?”

Phùng Dương trầm mặc một lúc lâu, không trả lời.

Chu Dịch nói: “Người này tất nhiên là có quyền lực không nhỏ tại Địa Hỏa cung, nếu đã phản bội tông môn, tại sao đạo hữu còn che chở cho hắn?”

Chưong môn Viên Kỳ đứng bên cạnh nôn nóng nói: “Su tôn đã biết được kẻ tình nghi, gọi hắn tới thi triển Ván Tâm thuật, cũng sẽ không hại đến tánh mạng hắn!”

Phùng Dương thở dài một tiếng, nói: “Đi gọi tiểu sư đệ của người tới đây”

“Tiểu sư đệ!”

Viên Kỳ hoảng sợ, rồi sau đó là phần nộ.

Môn phái coi tiểu sư đệ như là tia hi vọng, đem hết tài nguyên bồi dưỡng giúp hắn ngưng kết Kim Đan, nào ngờ mới đột phá tu vi Trúc Cơ không lâu, thì đã bán cả lão tổ của tông môn thế này!

Viên Kỳ đi nhanh mà trở về cũng rất nhanh, sắc mặt càng thêm khó coi.

“Sư tôn, không bao lâu sau khi ngài trở lại, tiểu sư đệ đã rời khỏi tông môn, trước khi bỏ đi còn lừa người khác mở bảo khố của tông môn, cần quét sạch trơn!”

“Phốc!”

Phùng Dương nghe vậy phần nộ công tâm, trong lúc nhất thời không kịp áp chế quỷ khí, há mồm phun ra máu đen, mái tóc đen dần dần trở nên bạc trắng nhanh với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được.

“Sư tôn, phải bảo trọng thân thể!” Viên Kỳ sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, liên tục khuyên bảo trấn an.

“Ha ha! Khi xưa lão phu chẳng qua cũng chỉ là một ngư dân, may mắn được sư tôn coi trọng, nhận làm đệ tử. Từ Luyện Khí đến Trúc Cơ, rồi lại đến Kim Đan, trong vòng bốn trăm năm trải qua biết bao nhiêu trận chém giết, xông qua bao nhiêu mưa gió.”

Giọng của Phùng Dương lạnh như băng, nói: “Không ngờ lại mắc phải sai lầm không đáng có này, mất hết danh tiếng của cả đời!”

Viên Kỳ sợ tới mức run bần bật, chỉ cảm thấy sư tôn có khuynh hướng nhập ma, trước đây sư tôn rất yêu thương tiểu sư đệ, tiểu sư đệ hiếu thuận biết là bao nhiêu, hiện tại tất cả đều hóa thành thù hận.

“Đường đạo hữu, vốn dự tính đợi thêm mấy năm nữa, sẽ mời đạo hữu gia nhập vào môn.”

Phùng Dương nói: “Hiện giờ bản đạo gặp biến cố, tuổi thọ ít nhất cũng đã mất đi mấy phần, bất kỳ lúc nào đều có khả năng tọa hóa. Trong thời điểm bất ổn như thế này, bản đạo cũng không muốn quanh co nữa, không biết Đường đạo hữu nghĩ như thế nào?”

Chu Dịch nhú mày, mặt lộ vẻ do dự.

Có lẽ là Quỷ Vương tông đã tính trước đường lui, có lẽ là trả thù chuyện tu sĩ hải ngoại nhúng tay Cứu Châu, dù sao Đông Hải cũng không còn an bình nữa.

“Lần Đầu Kiếm Chính Ma này, quy mô có thể nói là trước nay chưa từng có, thiên hạ nào có nơi nào an ổn?”

Phùng Dương dường như nhìn thấu tâm tư của Chu Dịch, khuyên bảo: “May mà Tứ Hải thuộc về vùng giáp ranh, Nguyên Anh lão tổ chứng mất nơi này, với tu vi của đạo hữu thì đủ để bảo toàn tính mạng!”

Chu Dịch không trực tiếp đồng ý, ngược lại hỏi: “Đạo hữu có biết, từ Đông Hải đi tiếp về hướng Đông, có điểm cuối không?”

“???”

Vẻ mặt Phùng Dương nghi ngờ không hiểu, đến ngay cả Viên Kỳ đứng bên cạnh cũng lộ vẻ kinh ngạc, trên đời này lại có một Kim Đan chân quân nhất gan như vậy!

“Bản đạo cũng không biết điểm cuối của Đông Hải, nhưng mà căn cứ vào ghi chép trong điển tịch, từng có Nguyên Anh lão tổ đi vào Đông Hải. Càng đi về hướng Đông thì đất liền càng ít đi, linh khí càng thêm loãng, mãi cho đến nơi hoàn toàn tuyệt linh!”

“Thì ra là thế.”

Chu Dịch biết tránh cũng không thể tránh được, lập tức thay đổi thành sắc mặt hưng phấn kích động, đồng ý nói: “Đạo hữu đã thật lòng đề nghị, bản đạo há có thể chối từ, nguyện ý gia nhập Địa Hỏa cung!”

Trên đời lại có người lật mặt nhanh như vậy sao!

Phùng Dương trong lúc nhất thời không biết là đúng hay sai, nhưng vì không còn sự lựa chọn nào khác, phân phó cho Viên

Kỳ.

“Dẫn Đường trưởng lão đến Linh Hỏa điện, chuẩn bị tiệc mừng trong tông môn, phát thiệp mời khắp nơi thông báo cho toàn bộ Đông Hải!”

Viên Kỳ khom người lĩnh mệnh, mang theo Chu Dịch rời khỏi cấm địa.

Không lâu sau.

Viên Kỳ trở lại đảo trung ương, trình báo với Phùng Dương.

“Đường trưởng lão rất vừa lòng với Linh Hỏa điện, còn hỏi xem có thể tra cứu điển tịch của tông môn hay không, đặc biệt là công pháp Kim Đan kỳ.”

“Bản đạo đã nhận ra từ trước, Đường trưởng lão vừa mới Kết Đan không lâu, còn chưa thay đổi công pháp Kim Đan. Từ những điểm này suy ra hẳn chắc chắn là tán tu Kết Đan, không chính không tà, mới phù hợp với Địa Hỏa cung.”

Phùng Dương phân phó nói: “Đã muốn người ta bảo hộ tông môn, vậy thì đừng hà tiện truyền thừa. Tất cả các đặc quyền của thái thượng trưởng lão đều có hiệu lực, đừng nói gì đến công pháp Kim Đan, mà ngay đến cả Địa Hỏa Tội bảo quyết, Địa Nguyên Thuần cũng được phép xem xét.”

“Thay vì bây giờ giấu diếm, chờ đến sau khi bản đạo chết đi để người ta tự mình lấy được, tự nhiên lại tạo nên oán khí, sự ngăn cách, chi bằng thoải mái hào phóng đưa cho Đường trưởng lão!”

Viên Kỳ nghe thấy vậy, lo lắng nói: “Sur tôn, với tính tình của Đường trưởng lão, một khi xảy ra chuyện thì có lẽ sẽ chuồn mất.”

Chương 214: Trưởng lão nhất phái (2)

“Sao mà bản đạo không nhận ra được chứ, Đường trưởng lão là một người có tình tình như rùa rụt đầu.”

Phùng Dương thở dài nói: “Chỉ vì Hoắc Viêm phản bội tông môn, bản đạo thân mạng trọng thương, nào còn có những sự lựa chọn khác. Thay vì dẫn sói vào nhà, chi bằng mời một con rùa đen đến tọa trấn cho rồi, bồi dưỡng tốt đệ tử đời sau.”

Viên Kỳ còn nói thêm: “Đệ tử dù sao cũng chỉ mới là một Trúc Cơ, tương lai sau khi sư tôn tọa hóa, khó mà chống đối được Đường trưởng lão, đến lúc đó có lẽ sẽ không còn thực quyền.....”

“Đợi đến khi bản đạo tọa hóa, người trực tiếp đầu nung nhờ vào Đường trưởng lão, với thân phận đích truyền và chương môn của tông môn tất nhiên sẽ được trọng dụng.”

Phùng Dương nói: “Để cho Đường trưởng lão chấp chương quyền hạn, điều này không phải là chuyện xấu, ngược lại sẽ trói chặt hẳn vào tông môn, khi gặp phải nguy hiểm cũng sẽ ra tay giải quyết. Người phải nhớ rằng giúp Địa Hỏa cung duy trì truyền thừa, còn quan trọng hơn là nắm giữ quyền lực nhiều lắm!”

Viên Kỳ khom người nói: “Đệ tử xin nghe theo lời dạy bảo.”

“Đường trưởng lão đã gần hai trăm tuổi, có thể bảo hộ cho Địa Hỏa cung ba trăm năm nữa, nếu như trong lúc tại vị bồi dưỡng ra một vị chân quân, thì có thể duy trì thêm được mấy trăm năm.”

Phùng Dương nói: “Đợi đến khi hãn tọa hóa, tất cả những gì mà hãn có được lúc sinh thời, bất kể là truyền thừa hay là quyền thế, thậm chí là những truyền thừa mang đến từ Cửu Châu, đều sẽ để lại hết cho Địa Hỏa cung!”

Viên Kỳ suy nghĩ cân nhắc theo hướng này, mới hiểu được cái gì gọi là âm mưu, cho dù Đường trưởng lão có nhận ra được, cũng không nỡ bỏ quyền thế trong tông môn.

“Sư tôn cao minh!”

.....

Hôm sau.

Chu Dịch nhận được chức vụ thái thượng trưởng lão, luận về địa vị thì chỉ xếp sau Phùng Dương, đến ngay cả chương môn Viên Kỳ mà cũng có thể tùy ý sai sử.

“Vì để trói chặt bản đạo, đúng là sẵn lòng dốc hết cả vốn liếng!”

“Đáng tiếc, cho dù có cho bản đạo cả một Tiên Khí, lúc nào nên chuồn thì sẽ không hề do dự!”

Có quyền mà không lấy, đợi hết hạn rồi thì trở thành phế phẩm!

Chu Dịch lập tức chạy đến Tàng Kinh Các, chọn lựa công pháp chủ tu, vẫn cứ theo phương hướng là chậm mà chắc, lựa chọn Thiên Tiên Thuần Dương kinh.

Loại công pháp này là chính đạo chính thống, chú trọng đến căn cơ nội tình, tu hành vừa thông thả lại ít có bình cảnh, hơn nữa pháp lực thuần dương có tác dụng khắc chế không nhỏ đối với tà ma ngoại đạo.

Địa Hỏa Tội báo quyết, Địa Nguyên Thuần hai loại công pháp khai tông lập phái của Địa Hỏa cung, cùng với một loại công pháp có tên là Huyền Nguyên Không Hỏa Quyết bí thuật, toàn bộ ghi vào trong ngọc bội mang về Linh Hỏa điện lĩnh ngộ.

Linh Hỏa điện nằm ở khu vực trung tâm của Địa Hỏa cung, chiếm diện tích hơn mười mẫu, trồng đầy kỳ hoa dị thảo, gạch lát nền đều được đúc bằng linh quặng, hành lang, đình đài khắc Tụ Linh Trận văn, kiến trúc ở đây không thể nói không xa hoa.

Cách nơi này hơn mười dặm chính là Huyền Hỏa điện, nơi Phùng Dương cư trú, hai điện một Đông một Tây chẳng phân cao thấp, tạo thành hai góc bảo hộ tông môn.

Mấy năm nay Chu Dịch đã tìm hiểu thăm dò Địa Hỏa cung kỹ càng tỉ mỉ, trên hòn đảo trung tâm nơi có địa mạch nứt toạc kia khó có thể dùng để tu hành, xây dựng cung điện trên đảo nhỏ để làm nơi tu hành cho thái thượng trưởng lão, đệ tử chân

truyền, đệ tử bình thường thì tu hành trên mấy chục đảo nhỏ chung quanh.

Trên đảo nhỏ không chỉ có đệ tử trong tông môn, còn có những gia tộc phàm nhân sống nương nhờ, tổng dân số hơn mười vạn.

Hải vực chung quanh cách nơi này ba ngàn dặm, đều thuộc về phạm vi thế lực của Địa Hỏa cung, hằng năm đều có đệ tử tuần tra cai quản những đảo nhỏ, kiểm tra rà soát tư chất linh căn của những trẻ sơ sinh.

“Tổng số nhân khẩu mà Địa Hỏa cung cai quản cũng chừng một trăm vạn người, đừng nói đến việc so sánh với Vân Châu, mà còn chẳng thể nào so sánh được với Càn kinh, chẳng trách Đông Hải tông môn cứ động một chút là xuất hiện nguy cơ đoạn tuyệt truyền thừa!”

Chu Dịch nhẹ nhàng lắc đầu, không suy nghĩ đến chuyện này nữa, bế quan tiềm tu Thuần Dương kinh.

.....

Mấy tháng sau.

Phùng Dương đã triệt tiêu hoàn toàn quỷ khí, nhưng số tuổi thọ bị tổn hao thì không có cách nào chữa trị, chỉ có thể dùng thêm nhiều đan dược kéo dài tuổi thọ mà thôi.

Cùng lúc đó, đại lễ nhập tông cũng được tổ chức.

Đáng tiếc chỉ mời được năm vị chân quân đến dự, cũng không phải là vì người ta bất mãn với Chu Dịch, mà là đám chân quân như Vạn Bảo đều lao tới Cửu Châu diệt ma hết rồi. Sự ưu đãi mà chính đạo tông môn hứa hẹn càng ngày càng cao, từ linh mạch cho đến điển tịch đến tu vi Kết Đan, thậm chí là có cả linh vật ngưng anh!

Chu Dịch đứng ở trên đài cao, lần lượt nhận lễ của đám đệ tử chân truyền, nhận lễ của đám đệ tử bình thường.

“Bái kiến thái thượng trưởng lão!”

“Chúc Đường trưởng lão vạn phúc, đường tu Đạo luôn sáng tỏ!”

Đổi mặt với những tiếng chúc mừng với khí thế như dờn non lấp bể, trở thành hi vọng của hơn ba ngàn tu sĩ, Chu Dịch bỗng nhiên xuất hiện cảm giác sứ mệnh và trách nhiệm, vội vàng niệm Thanh Tâm pháp quyết kiềm chế sự rung động.

“Vô Lượng Thiên Tôn!”

“Bần đạo chỉ là khách qua đường, không gây nghiệp chướng, không kết nhân quả!”

Linh Hỏa điện.

Phòng luyện khí.

Địa Hỏa hùng hực cuộn cuộn, đun chảy thiên thạch vũ trụ thành trạng thái dịch.

Chu Dịch thi triển Huyền Nguyên Không Hỏa quyết, liên tục nung chảy thiên thạch, từng điểm tạp chất hóa thành tro bụi.

Nửa canh giờ sau, thiên thạch vũ trụ nặng trăm cân biến thành tinh hoa của sao trời có kích cỡ tầm ngón tay, rực rỡ lấp lánh.

“Địa Hỏa Tôi Bảo quyết thật sự huyền diệu, tu sĩ bình thường thi triển hỏa pháp tôi luyện thiên thạch, chưa kể đến chuyện hao phí pháp lực, thời gian, mà còn thua xa lửa của địa mạch tôi luyện tinh thuần.”

“Theo ghi chép trong điển tịch Thượng Cổ, trên đời này có ngọn lửa huyền dị được thiên địa sinh dưỡng, sau khi đan sư khí sư luyện hóa nó, có thể dùng nó để luyện linh dược, linh quặng, hiệu quả vừa nhanh vừa tốt. Đến ngay cả Địa Hỏa cũng không thể nào sánh bằng loại kỳ trân dị bảo này, kết hợp với Tôi Bảo quyết cũng có hiệu quả huyền diệu như nhau!”

Chương 215: Đệ tử nương tựa.

Chu Dịch thu hồi tinh túy của sao trời, lại lấy khối vẫn thạch vũ trụ nặng trăm cân ra, tiếp tục sử dụng Địa Hỏa tôi luyện.

Đây là chỗ tốt của việc gia nhập tông môn!

Thân là thái thượng trưởng lão, luyện bảo cần loại linh quặng nào, trực tiếp đến bảo khố của tông môn lấy đi là được.

Nếu như bảo khố không có thì có thể gửi thông báo nhiệm vụ cho tông môn, dựa theo giá trị điểm công huân treo thưởng, đương nhiên là sẽ có đệ tử tấp nập đi đào quặng sưu tầm.

Ví dụ như tinh túy của sao trời, linh vật hiếm thấy, không được sinh ra từ bất kỳ mỏ quặng nào, chỉ có thể sử dụng thiên thạch rơi xuống từ trên bầu trời để tôi luyện thành.

Nếu như cho thêm tinh túy của sao trời vào trong bất kỳ loại pháp khí, pháp bảo nào, thì chúng đều có thể trở nên cực kỳ kiên cố, vừa có thể chứa đựng tinh lực huyền diệu, không thuộc về Ngũ Hành.

Cũng chính vì nguyên nhân nó không thuộc về năm thuộc tính trong Ngũ Hành, nên nó mới có thể trở thành chất liệu chủ yếu của Địa Nguyên Thuẫn, chỉ khi tôi luyện được tinh túy của sao trời vào bên trong vỏ Huyền Vũ, biến nó thành cấm chế pháp bảo, mới có thể mang theo sức mạnh từ trường nguyên thủy của địa mạch.

“Đáng tiếc là không còn mạch khoáng của Tiểu Đan Sơn, nếu không thì dùng Thiên Tinh Thạch để luyện chế Địa Nguyên Thuẫn, thì sức mạnh từ trường sẽ tăng lên gấp mấy lần!”

Thiên Tinh Thạch là lõi của sao trời rơi xuống địa mạch, trải qua thời gian dài, biến thành linh quặng hiếm có trên đời, đẳng cấp của nó còn cao hơn vẫn thạch vũ trụ mấy bậc.

Chu Dịch cũng không quan tâm quá đến chuyện này, với đặc điểm của vỏ Huyền Vũ, sức mạnh từ trường cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm.

Yêu Thánh tương đương với cảnh giới Phản Hư của Nhân tộc, hiện giờ trên đời chỉ còn mấy kẻ Hóa Thần kéo dài hơi tàn,

làm sao có thể đánh vỡ được vỏ Huyền Vũ phòng ngự có tiếng khắp thế gian chứ.

Sau mấy canh giờ.

Đã nung chảy tất cả vắn thạch vũ trụ, Chu Dịch không vội vã luyện chế pháp bảo, mà cẩn thận tìm hiểu Địa Nguyên Thuần, hơn nữa sử dụng linh quặng bình thường để mô phỏng luyện chế theo.

Những khoáng thạch trong Ngũ Hành khó có thể chứa đựng được nguyên tử của địa mạch, cho nên chỉ tiến hành thao tác những bước đầu tiên, dần dần lên tay, còn về phần linh quặng bán thành phẩm lãng phí, đối với thái thượng trưởng lão mà nói chỉ là chuyện của một câu nói mà thôi.

Chu Dịch lại chế tạo hồng mười mấy tấm Địa Nguyên Thuần, rồi sau đó bắt đầu tu hành Thuần Dương kinh, thúc đẩy rễ cây sinh trưởng, và lĩnh ngộ trận pháp đan phương mới có được như thường lệ.

Địa Hỏa cung nổi tiếng Đông Hải nhờ vào thuật luyện khí, nhưng cũng không phải không có những loại truyền thừa tứ nghệ khác nữa, khai tông lập phái đã hơn bảy trăm năm, trong giai đoạn này còn thu tóm một tông môn có tên là Thiên Dương phái, lấy được không ít truyền thừa điển tịch.

Tiên Thiên Thuần Dương kinh chính là công pháp trấn tông của Thiên Dương phái, hành động thu tóm lẫn nhau ở Đông Hải là một chuyện rất bình thường.

Chu Dịch đã tiềm tu ở Linh Hỏa điện hơn nửa năm, pháp lực Ngũ Hành trong cơ thể hóa thành pháp lực Thuần Dương, đồng thời phát hiện ra tác dụng kỳ diệu của Thuần Dương kinh.

“Dương khí sung túc, không tồi không tồi!”

.....

Sáng sớm hôm sau.

Trong phòng tu hành.

Chu Dịch sử dụng lệnh bài của trưởng lão, thúc giục chấp sự của Ngoại Vụ điện.

“Điểm công huân treo thưởng cho nhiệm vụ tìm kiếm thiên thạch vũ trụ tăng lên gấp đôi, ngoài ra bốn trưởng lão còn sẽ trợ cấp đan dược, nếu có người giao nộp một ngàn cân thiên thạch, thì sẽ ban thưởng Trúc Cơ đan!”

Trúc Cơ đan cực kỳ quý giá ở Cửu Châu, mà ở hải ngoại thì giá trị của nó lại tăng lên gấp nhiều lần, nhưng thứ mà Chu Dịch có nhiều nhất chính là Linh Sâm ngàn năm. Dùng Trúc Cơ đan để kích lệ đệ tử trong tông môn, tìm kiếm thiên thạch vũ trụ nhanh hơn, cũng có thể sớm ngày luyện thành pháp bảo.

Chấp sự Ngoại Vụ điện lên tiếng đáp lời, thề rằng nội trong hai năm sẽ tìm đủ thiên thạch vũ trụ, không dám chậm trễ chuyện luyện bảo của Đường trưởng lão.

“Chẳng trách người nào cũng thích quyền lực, cảm giác thật tuyệt!”

Chu Dịch đang định thử nghiệm luyện chế Địa Nguyên Thuần, bỗng nhiên cảm nhận được trận pháp bên ngoài dao động, một miếng ngọc bội truyền tin đang bay ở bên ngoài.

“Mở.”

Lời vừa thốt ra, trận pháp xuất hiện một lỗ nhỏ, thẻ ngọc truyền tin rơi vào tay Chu Dịch.

Thần thức đảo qua lập tức biết được nội dung bên trong, cũng không phải là người quen đến bái phỏng, mà là đệ tử Thạch Tân cầu kiến, đang chờ ở ngoài điện.

“Đệ tử bình thường ngoài đảo sao.....”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, thân hình lóe lên xuất hiện trong phòng khách, truyền âm gọi Thạch Tân tiến vào.

Một lát sau.

Thạch Tân tiến vào phòng khách, khom người thi lễ: “Đệ tử bái kiến thái thượng trưởng lão.”

“Không cần đa lễ.”

Chu Dịch đã đoán được mục đích Thạch Tân đến đây, nói thẳng: “Bốn trưởng lão dạo gần đây công việc bận rộn, có chuyện gì thì nói thẳng.”

“Đệ tử nghe nói Đường trưởng lão cần gấp thiên thạch vũ trụ, đúng lúc trong tộc có không ít, lập tức mang tới để trưởng lão luyện bảo.”

Thạch Tân khom người dâng lên túi trữ vật và thẻ ngọc, nói:

“Đây là luyện khí tinh nghĩa mà gia tổ lưu lại, Đường trưởng lão cần luyện chế Địa Nguyên Thuẫn, tất nhiên là sẽ có ích.”

Chu Dịch bắt lấy túi trữ vật, thần thức dò vào bên trong, ít nhất cũng có đến hai ngàn cân, rồi lại cẩn thận xem xét thẻ ngọc.

Trong miếng thẻ ngọc có nửa phần đầu là luyện khí tinh nghĩa, chỉ đọc sơ qua, thì đã biết đây là do đại sư luyện khí của một thế hệ lưu lại. Nửa phần sau ghi chép lại bí quyết để luyện chế Địa Nguyên Thuẫn, nội dung cực kỳ tinh tế, có thể giúp Chu Dịch tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Thu hồi túi trữ vật và thẻ ngọc, Chu Dịch cẩn thận đánh giá Thạch Tân, hỏi.

“Phương pháp luyện chế Địa Nguyên Thuẫn được ghi chép kỹ càng tỉ mỉ như vậy, chỉ có thể là của những lão tổ đời trước, không biết là họ có quan hệ gì với ngươi?”

“Hồi bẩm Đường trưởng lão, gia tổ từng là đại đệ tử của lão tổ sáng lập ra môn phái.....”

Chương 216: Huyền Vũ thần giáp.

Vẻ mặt Thạch Tân kỳ lạ, thở dài nói: “Chuyện xảy ra năm đó, hậu bối cũng không tiện bình luận, chỉ có thể nói là gia tổ không thể tranh dành được linh vật kết đan, cuối cùng chết dưới lời kiếp. Ngoại Thiên Thạch này là do gia tổ lưu lại lúc sinh thời, thể ngọc là khai tông lão tổ đặc biệt ban cho, kỳ thác kỳ vọng vào gia tổ.”

“Thì ra là thế.”

Chu Dịch hơi gật đầu, lại hỏi: “Một vật tổ truyền như vậy, tại sao lại giao cho bốn trưởng lão?”

Thạch Tân bịch một cái, quỳ xuống đất, khẩn cầu nói: “Chỉ vì tổ tiên Thạch gia đã từng tranh chấp với Phùng trưởng lão, bị xa lánh kỳ thị trong tông môn, hiện giờ còn chẳng thể có được chân truyền. Đệ tử thỉnh cầu Đường trưởng lão ra tay giúp đỡ, thu nhận đệ tử, sau này Thạch gia bằng lòng trung thành với người!”

“Bần đạo chưa bao giờ thu nhận đệ tử.”

Chu Dịch cũng sẽ không vì thiên thạch vũ trụ mà vượt rào, nhưng lại đổi giọng, nói: “Nếu người có thể mang đến năm ngàn cân thiên thạch vũ trụ trong vòng nửa năm, bốn trưởng đồng ý với người sẽ che chở cho Thạch gia.”

Ba ngàn cân thiên thạch vũ trụ trong bảo khố của tông môn đã bị dùng hết sạch, cộng thêm hai ngàn cân còn lại trong túi trữ vật, thì chỉ còn thiếu năm ngàn cân nữa là có thể luyện chế được pháp bảo.

Tại sao Kim Đan chân quân chỉ luyện chế được hai ba loại pháp bảo, cũng không phải là không muốn bắt chước Vạn Bảo, mà là vì luyện chế pháp bảo quá tốn kém, linh vật thượng đẳng động một chút là tính bằng đơn vị vạn cân.

Thạch Tân chân chờ một lát, bịch bịch bịch đập đầu ba cái, vẻ mặt kiên nghị nói.

“Đệ tử nhất định không phụ sự kỳ vọng của Đường trưởng lão!”

“Rất tốt, đi làm việc đi.”

Chu Dịch không thèm quan tâm Thạch Tân là thật lòng hay là giả vờ, hoặc là do Phùng Dương cố ý đưa tới, chỉ cần làm việc nhanh nhẹn thì cứ thế mà chấp nhận, cho dù có là mật thám của Ma môn cũng chẳng quan tâm.

Từ sau ngày đó.

Thạch Tân đôi lúc lại mang đến mấy trăm cân thiên thạch vũ trụ, thỉnh giáo một số thắc mắc trong tu hành cùng Chu Dịch, thoạt nhìn trông có vẻ rất thân cận.

Rất nhanh bên trong Địa Hỏa cung đã xuất hiện lời đồn đãi, Thạch gia bám vào đuôi của Đường trưởng lão, bởi vì chuyện đặc thù của tổ tiên hắn, nên đệ tử trong tông môn cảm nhận được có chút tế nhị.

Nửa năm trôi qua nhanh như chớp.

Thạch Tân chấp vá lung tung, dùng hết mọi biện pháp thủ đoạn, chỉ còn thiếu nước cầm cố luôn người trong tộc, rốt cuộc cũng gom góp đủ số lượng thiên thạch vũ trụ.

Chu Dịch làm việc từ trước đến nay đều rất tỉ mỉ, cùng ngày liền gọi chương môn Viên Kỳ đến.

“Bôn trưởng lão thấy Thạch Tân cũng rất được, trung thành và tận tâm với tông môn, tổ tiên có công huân lớn lao, rất phù hợp với chức vụ chấp sự ngoại vụ này!”

“Cần tuân ý chỉ của Đường trưởng lão.”

Mặt Viên Kỳ lộ vẻ bất đắc dĩ, nhớ lại lời sư tôn dặn dò, đành phải gật đầu đồng ý.

Chấp sự ngoại vụ phụ trách phân phát nhiệm vụ trong tông môn, chưa nói đến chuyện cắt xén, ăn bớt gì gì đó, mà chuyện biết trước được tin tức về nhiệm vụ và mức treo thưởng, thì đã đủ để chúng đệ tử săn đón.

Thạch Tân đi nhậm chức, trở thành chấp sự đầu tiên không phải là chân truyền, cũng không có tu vi Trúc Cơ kể từ khi Địa Hỏa cung thành lập cho tới nay!

Không xứng với vị trí này, không tránh được chuyện bị chúng đồng môn nghị luận, trong đó có những kẻ tự xưng là thông

minh, bắt đầu lý giải một cách chi tiết chuyện Thạch Tân thăng chức.

“Đường trưởng lão đang nhúng tay vào quyền lực ở Địa Hỏa cung!”

“Thái thượng cũ và mới thay thế nhau, sóng gió nổi lên rồi!”

“Tham dự, hay là bàng quan, đây là một vấn đề.....”

Loại tin tức như thế này rất phổ biến trong tông môn, nhưng lại không dám đồn đãi ra bên ngoài, nhưng trong những cuộc tụ họp lén lút thì lại bàn tán rất náo nhiệt.

Đương sự của chuyện này là Chu Dịch.

Từ sau khi gom góp đủ một vạn cân thiên thạch vũ trụ, liền tuyên bố bế quan luyện bảo, nhân tiện lại công bố treo thưởng cho nhiệm vụ mới của tông môn.

Hỗ trợ Sơn Hà đỉnh luyện ngũ kim tinh khí, dựa theo số lượng luyện được mà đổi lấy điểm công huân, không giới hạn số lượng!

Đỉnh Hồn kính uẩn dưỡng mấy trăm năm, rốt cuộc cũng đã khôi phục được uy lực của pháp bảo này. Đối với chân quân mà nói, uy lực của một pháp khí đỉnh cấp như Sơn Hà đỉnh vẫn chưa đủ dùng.

“Làm như vậy có khi nào lại khiến cho điểm công huân vượt quá số lượng dự tính không nhỉ? Dù sao thì cũng chỉ là một con số mà thôi, cùng lắm thì đổi thành hiện vật Linh Sâm vậy.....”

.....

Mười lăm năm sau.

Bên trong phòng luyện khí thuộc Huyền Hỏa điện.

Phùng Dương phát tay không chế Địa Hỏa, luyện hóa mấy ngàn cân quặng huyền thiết, rút lấy những sợi kim khí.

Sau một lát.

Quặng Huyền thiết biến đổi từ màu đen nhánh hóa thành màu xám, linh khí mất hết, rơi xuống mặt đất vỡ nát thành đồng phế thải.

Rồi lại lấy ra mấy ngàn cân khoáng thạch đồng đỏ, sau khi luyện hóa tiếp tục rút kim khí ra, cứ lặp đi lặp lại như thế, cho đến khi dùng hết số linh quặng trong túi trữ vật.

Linh khí kim tinh nén thành một khối, được pháp lực của chân quân nén lại, cơ hồ như ngưng tụ thành thực chất.

Phùng Dương vẫn không hề ngừng nghỉ, lại đổi một cái túi trữ vật khác, lấy khoáng thạch ra, tiếp tục thi triển Tội Bảo quyết luyện hóa rồi chất lọc.

Lúc này.

Lệnh bài Trương lão hơi rung lên, một tin tức truyền đến, đệ tử Viên Kỳ cầu kiến sư tôn.

“Tiến vào.”

Phùng Dương phát tay mở rận pháp, một tay thi triển Huyền Nguyên Khống Hỏa quyết, vẫn thuần thục không nhìn thấy bất kỳ sai sót nào.

Viên Kỳ tiến vào sau, thấy sư tôn bận rộn, cũng không khách sáo mà trực tiếp bẩm báo.

“Sư tôn, bên Xích Hà đảo truyền tin về, Vạn Bảo và năm vị chân quân liên thủ, chiếm được một linh mạch huyền cấp ở Ký Châu, thành lập Ngũ Linh tông. Hiện giờ một nửa số đệ tử trong tông môn đã đi đến đó, rồi lại mang không ít tài nguyên của cải từ Cửu Châu đem về Đông Hải tu hành!”

“Nguyên Anh không xuất hiện, thì Vạn Bảo không có địch thủ.”

Mặt Phùng Dương lộ vẻ hâm mộ, nói: “Cộng thêm linh mạch Huyền cấp, lại có được thêm điển tịch Nguyên Anh, chưa biết chừng lão Vạn Bảo kia có thể trở thành đạo quân.”

Chương 217: Huyền Vũ thần giáp (2)

Viên Kỳ lo lắng nói: “Như thế có khi nào lại ảnh hưởng đến thế cục của Đông Hải không?”

“Hừ, chờ đến khi bọn họ chống chọi được sự trả thù của Thiên Ma tông, có thể sống sót rồi mới có thể tính toán được.”

Phùng Dương không hề hi vọng vào tương lai của Ngũ Linh tông, hỏi: “Đường trưởng lão gần đây làm những chuyện gì?”

Viên Kỳ trả lời nói: “Đường trưởng lão từ khi tuyên bố bế quan, đã mười lăm năm chưa rời khỏi Linh Hỏa điện, thời gian vừa rồi có ánh sáng chiếu rọi lên trời, hẳn là đã luyện thành pháp bảo.”

Phùng Dương lại hỏi: “Đến ngay cả Thạch Tân mà cũng không quan tâm hay sao?”

“Sau khi Đường trưởng lão đưa Thạch Tân vào chức vụ chấp sự ngoại vụ, thì không còn chủ động liên hệ với hắn nữa.”

Viên Kỳ nói: “Thạch Tân nhiều lần đưa tin, thì nhận được hồi âm là đang bế quan chớ quấy rầy, hiển nhiên không muốn để quan tâm tới hắn. Sư tôn, có nên dừng thăm dò lại không, đề phòng Đường trưởng lão sinh hoài nghi?”

“Hãy, bản đạo không phải chỉ muốn thăm dò.....”

Phùng Dương lẩm bẩm nói: “Năm đó đại sư huynh nhường linh vật kết đan cho bản đạo, thì lương tâm ta vẫn luôn cắn rứt, đáng tiếc tư chất linh căn của hậu nhân Thạch gia quá kém. Hiện giờ đúng lúc mượn sức Đường trưởng lão, để gượng ép giúp Thạch gia thượng vị, nhờ vào chuyện này mà trả lại ân đức!”

Viên Kỳ bất đắc dĩ nói: “Chỉ là xem dáng vẻ của Đường trưởng lão, thật sự là một lòng khổ tu, không hề quan tâm đến quyền thế trong tông môn.”

“Nếu như quan tâm một chút thì tốt rồi, vừa hay có thể trở thành sự ràng buộc.”

Phùng Dương nói: “Ngươi tiếp tục sắp xếp đệ tử nương nhờ vào Đường trưởng lão, chọn nhiều người hiểu chuyện linh

hoạt chút, cần phải có người dưới trướng của hắn. Như thế, sau này bản đạo tọa hóa, Đường trưởng lão có thể che mưa chắn gió cho Địa Hỏa cung!”

“Đệ tử hiểu rõ.”

Viên Kỳ khom người lĩnh mệnh, nhìn thấy trong khi Phùng Dương nói chuyện vẫn luôn không ngừng rút kim khí, nghĩ hoặc nói: “Chuyện Đường trưởng lão lợi dụng đệ tử, để luyện chế bảo đỉnh kia, tại sao sư tôn lại quan tâm đến vậy?”

“Đường trưởng lão đưa cho bản đạo một quyển Linh Bảo quyết, sau khi cẩn thận lĩnh ngộ, mới biết được sự huyền diệu trong truyền thừa của Cửu Châu.”

Phùng Dương cười nói: “Bảo đỉnh kia không giống bình thường, nhìn thì như một pháp khí đỉnh cấp, sau khi dung nhập một lượng lớn ngũ kim tinh khí, sau này nó có thể trở thành pháp bảo, thậm chí là trở thành linh bảo trong truyền thuyết!”

“Linh bảo?”

Mặt Viên Kỳ lộ vẻ kinh hãi, linh bảo nghe tên là biết ý nghĩ của nó, pháp bảo sinh ra linh trí.

Linh bảo không giống như pháp bảo, cần phải có tu sĩ thúc giục, mà nó có linh tính, có thể tự động hấp thu linh khí, phát ra uy lực cực lớn.

“Cho dù linh bảo thấp kém nhất, uy lực của nó cũng có thể sánh bằng Kim Đan chân quân. Giống như bảo vật trấn tông của Đan Đỉnh Tông, Thiên Ma tông, một khi kích hoạt thì Nguyên Anh lão tổ cũng phải né xa ba thước, đây cũng là căn cơ khiến cho bọn họ có thể tồn tại mấy ngàn năm!”

Phùng Dương càng nói càng hưng phấn: “Địa Hỏa cung chỉ cần tế luyện bảo đỉnh này thành linh bảo, cho dù có thể hệ nào đó không có chân quân trấn áp, cũng sẽ không gặp phải họa diệt môn!”

“Cho nên càng phải giữ chân Đường trưởng lão lại trong tông môn, bất kể hắn có làm gì đi nữa, cùng lắm thì cũng chỉ sống được ba bốn trăm năm mà thôi!”

“Đợi sau khi Đường trưởng lão tọa hóa, bảo đỉnh linh khí sẽ luôn bảo hộ cho Địa Hỏa cung!”

Viên Kỳ chợt bừng tỉnh, khom người thi lễ.

“Sư tôn cao kiến!”

.....

Linh Hỏa điện.

Phòng luyện khí.

Chu Dịch tất nhiên là không biết âm mưu của Phùng Dương, cho dù có biết được thì cũng sẽ vỗ tay khen ngợi.

Giờ phút này hắn đang thử nghiệm bảo vật hộ thân, tạm thời đặt tên cho nó là Huyền Vũ thần giáp, toàn thân màu xanh sẫm, ánh lên từng tia thần quang sao trời.

“Tật!”

Suy nghĩ vừa chuyển, thần giáp đã phủ lên trên người, giống như một chiếc áo choàng màu xanh.

Chu Dịch cúi đầu quan sát, nhíu mày, tay bắt pháp quyết:
“Biến!”

Thần giáp nhanh chóng thay đổi hình dạng, khi thì biến thành đạo bào, khi thì biến thành áo chèn, thậm chí biến thành áo sơ mi kẻ sọc như trong ký ức xa xăm.

“Màu sắc có chút vấn đề, không thể thay đổi được màu xanh đậm cơ bản Bỏ đi, thử lực phòng ngự trước đã!”

Pháp lực của Chu Dịch vận chuyển, mấy trăm tia sấm sét giáng xuống từ trên đỉnh đầu, tất cả các thuộc tính Âm Dương Ngũ Hành đầy đủ, mỗi một tia sấm sét dài hơn mười trượng và to chừng thùng nước.

Ầm ầm ầm!

Tiếng sấm liên miên không dứt, khi còn cách đỉnh đầu cỡ ba thước, một tấm lá chắn hình mai rùa đột nhiên hiện lên, ngăn cản tất cả các tia sấm sét ở bên ngoài.

Bất kể Chu Dịch có thi triển pháp thuật như thế nào đi nữa, tấm lá chắn hình mai rùa vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu, còn chẳng có lấy chút rung lắc nào.

“Không tồi không tồi!”

Chu Dịch há mồm phun Định Hồn kính ra, một tia định hồn thần quang bắn xuống từ trên đỉnh đầu, sắp sửa xuyên qua tám lá chắn hình mai rùa đánh thẳng vào thần hồn.

Kết quả hình vẽ mai rùa phát ra thứ ánh sáng mờ ảo, trừ khử đi tất cả các tia định hồn thần quang, Định Hồn kính liên tục bắn ra các loại thần quang, thần hồn của Chu Dịch cũng không hề cảm nhận được bất kỳ sự khác thường nào.

“Lực phòng ngự như vậy, đủ để giành thế bất bại trong những trận đấu pháp!”

Chu Dịch lại thi triển thêm rất nhiều loại thuật pháp, ví dụ như nguyên rửa yểm tinh, tập kích bằng mũi tên, rơi vào trong cạm bẫy vv.

Bất kể là tấn công nhằm vào thần hồn hay là thân thể, hoặc là bàng môn tà đạo giết người từ xa, Huyền Vũ thần giáp đều có thể sinh ra cảm ứng, tự động hiện lên hộ thân.

“Gặp lại lão rồng kia, có thể nào thì bản đạo cũng phải giăng co tiêu hao của hắn mấy trăm năm tuổi thọ mới được!”

Chu Dịch thu Huyền Vũ thần giáp vào trong Đan Điền, ban đầu uy lực của pháp bảo bị ảnh hưởng bởi chất liệu chế tạo, cấm chế. Sau đó được pháp lực uẩn dưỡng uy lực không ngừng tăng trưởng, lúc thi triển cũng càng thêm thuận tay.

Chương 218: Giữ mạng là trên hết.

“Huyền Vũ là giáp hộ thân, Định Hồn kính để không chế, còn thiếu một pháp bảo để công kích, bế quan mười lăm năm, cũng không biết Sơn Hà đỉnh có thăng cấp không nữa!”

Suy nghĩ đến đây, Chu Dịch hóa thành độn quang bay khỏi Linh Hỏa điện.

Trên quảng trường Ngoại Vụ điện.

Ở khu trung tâm.

Một chiếc đại đỉnh ngũ sắc cao sáu trượng sừng sững chính giữa, quanh thân đỉnh có khắc núi non sông ngòi, khi bảo quang phát sáng, thấp thoáng có thể nhìn thấy nước sông chảy xuôi.

Phía trước Sơn Hà đỉnh có mấy chục người đang sắp hàng. Đợi đến khi quan sát kỹ càng thì nhìn thấy người đệ tử đứng đầu tiên lấy ngũ kim tinh khí ra, ấn theo pháp quyết tông môn truyền xuống, luyện vào trong bảo đỉnh giữa.

Chu Dịch sử dụng thuật biến hóa, hóa thành một thiếu niên mười mấy tuổi, xếp vào cuối hàng. Nhìn đám người xếp phía trước đang ra sức làm việc cho mình và Sơn Hà đỉnh sắp hóa thành pháp bảo, chỉ cảm thấy có một đám đệ tử hầu hạ cũng không tồi.

Đệ tử đứng phía trước phát hiện ra Chu Dịch, xếp hàng nhàn rồi buồn chán, chủ động đến gần nói.

“Bản đạo là Dư Thọ, vị sư đệ này trông lạ mặt?”

“Mấy ngày trước mới bái nhập tông môn.”

Chu Dịch cũng đã từng thay đổi đến mấy chục thân phận giả, thuận miệng bịa đặt lí lịch, nói: “Khi còn nhỏ cha mẹ đau lòng, sợ ta một mình ở bên ngoài không chịu khổ được, nên đã năn nỉ sư tôn cho ta đến tông môn muộn hơn một chút, cho nên tuổi tác có chút lớn.”

Mỗi năm Địa Hỏa cung đều sẽ phái chân nhân tuần tra những vùng biển đảo quản lý một chuyến, phạm là người có Tứ linh cản trở lên đều mang về, tuổi tác chỉ mới hai ba tuổi, trong tông môn có bà vú phạm nhân chuyên trách, tôi tớ chiều cố.

Phạm nhân ở Đông Hải sinh sống chủ yếu bằng nghề đánh cá và săn bắt, những đứa bé không có linh căn, cứ ba đứa thì chỉ có một đứa trưởng thành lớn lên.

Bái nhập tiên tông thì sẽ được đảm bảo về tính mạng, có bệnh tật thì đều được chữa khỏi dễ dàng, cho nên cho dù trong lòng cha mẹ có không đành lòng như thế nào đi nữa, thì vì tánh mạng của con cái, cũng chỉ có thể để mặc cho tiên nhân ôm đi.

“Thì ra là thế, tuy rằng sư đệ tu hành hơi trễ, nhưng cũng chớ trách cha mẹ.”

Khi Dư Thọ nói đến cha mẹ, hai mắt hơi đỏ lên: “Bản đạo gia nhập tông môn khi mới ba tuổi, ấn tượng về cha mẹ đã nhạt phai, cho đến khi hai mươi tuổi tu hành có chút thành tựu. Về nhà thăm người thân, cha mẹ rụt rè không dám nhận người thân, cứ gọi ta là tiên sư.”

“Bản đạo ở nhà được năm ba ngày, chỉ cảm thấy không hợp lắm, thi pháp chữa khỏi bệnh tật cho cha mẹ đệ đệ, để lại chút vàng bạc rồi trở về tông môn.”

“Hiện giờ cũng đã qua hơn mười năm, hình ảnh của cha mẹ đã mơ hồ, mỗi khi đêm về còn một mình, cảm thán hồ thẹn vì là con cái của người ta. Linh căn trời sinh cũng không phải là không tốt, năm đó nếu có thể ở nhà thêm mấy năm nữa, có thể được an ủi rất nhiều!”

Chu Dịch gật đầu nói: “Nếu như sư huynh nhớ cha mẹ, nên thường xuyên về nhà thăm hỏi, tránh sau này âm dương cách biệt, ngày đêm suy tư lại sinh ra tâm ma!”

“Chập chập, lời này của sư đệ, giống hết giọng điệu của tiên bối trong tông môn.”

Dư Thọ thu hồi tâm tình, cười nói: “Dựa vào tu vi, tư chất này của ta, tâm ma có lẽ còn chẳng thêm đến, chỉ cầu tương lai có thể may mắn đột phá Trúc Cơ, đón tộc nhân đến đảo của tông môn, an hưởng tuổi già.”

Chu Dịch nói: “Vậy thì phải vất vả lắm đấy, Trúc Cơ đan cần mười vạn điểm công huân, không biết phải tích góp bao nhiêu năm.”

Sản lượng Trúc Cơ đan trong Địa Hỏa cung rất thấp, đệ tử có nhị linh căn trở lên có thể lãnh được một viên miễn phí, những

đệ tử khác thì phải dùng công huân để đổi, không còn con đường nào khác nữa.

Như vậy vừa có vẻ công chính, lại có thể bảo đảm truyền thừa tông môn có hiệu quả.

“Ta không giỏi đấu pháp, vận may chỉ bình thường, vốn dĩ là không có cơ hội. May mắn Đường trưởng lão tới đây, chỉ cần bỏ thời gian tế luyện bảo đỉnh, bốn năm chục năm thì có thể tích góp đủ số điểm công huân.”

Trong giọng nói của Dur Thọ có chút lo lắng và chờ mong, nói: “Chỉ hy vọng nhiệm vụ tế luyện bảo đỉnh, có thể kéo dài vài thập niên đến cả trăm năm!”

“Ta biết được tin tức nội bộ, bảo đỉnh này rất quan trọng, cần phải tế luyện mấy trăm năm mới có thể đại thành!”

Chu Dịch nhìn đệ tử xếp thành hàng dài, ngày đêm không ngừng tế luyện, năm sáu trăm năm tuyệt đối có thể tấn chức linh bảo, lại hỏi: “Những gia tộc ở ngoài đảo, tích lũy mấy trăm năm, hẳn là có người gom góp đủ số công huân chứ?”

Ngũ kim tinh khí có ở khắp nơi, theo lý thì trong khoáng thạch đồng thiết ở phạm tục cũng có thể chất lọc được, mà bên trong linh quặng thì lại có sản lượng phong phú hơn, nó thuộc loại nguyên liệu luyện khí cực kỳ cơ bản.

Tổ tiên hoặc là thế hệ hiện nay của những gia tộc ngoài đảo có Trúc Cơ chân nhân, mấy trăm năm Địa Hỏa cung chưa từng xuất hiện phong ba, nên cũng tích lũy được một lượng linh quặng không nhỏ.

Dur Thọ gật đầu nói: “Nghe nói đã có mấy gia tộc, đã đổi được mười vạn điểm công huân, cụ thể có lấy được Trúc Cơ đan hay không, thì không phải chuyện mà người ngoài có thể biết được.”

Trúc Cơ đan quá quý giá, đệ tử cùng một tông môn cũng khó mà tin tưởng nhau hoàn toàn.

“Sư huynh cứ xếp hàng đi, sư đệ nhớ ra là chưa đóng Địa Hỏa cấm chế của động phủ.”

Thân hình Chu Dịch lóe lên, biến mất không thấy đâu, tìm một nơi vắng vẻ, hóa thành dáng vẻ của Đường trưởng lão, bay vào

tầng hai của Ngoại Vụ điện.

.....

Tầng một của Ngoại Vụ điện phụ trách phân phát nhiệm vụ, ghi chép công huân, tầng hai là nơi của chấp sự và quản lý.

Thạch Tân đang ở vui vẻ thoải mái phẩm trà, một khe nứt gần địa mạch có cây trà Hỏa Linh sinh trưởng, một lá trà có thể bán được mấy chục linh thạch, Trúc Cơ chân nhân cũng chỉ dùng nó để tiếp đãi khách nhân.

Không ít đệ tử trong tông môn khao khát, lén lút nói Thạch Tân là đồ tay sai, không hề e sợ hấn có quyền cao chức trọng.

Một đạo độn quang rơi xuống, Chu Dịch cười nói.

“Sống cũng được đấy nhỉ.”

“Bái kiến Đường trưởng lão!”

Chương 219: Giữ mạng là trên hết (2)

Thạch Tân phản ứng rất nhanh, có lẽ đã luyện tập rất nhiều lần, thân mình cúi thấp sát đất, sau khi mời Chu Dịch ngồi lên ghế, lấy tinh phẩm Hỏa Linh trà đã chuẩn bị sẵn sàng, thao tác pha trà chuyên nghiệp sau đó cung kính rót vào chén.

“Trưởng lão, đây là trà mới năm nay, ngài nếm thử.”

“Không tồi không tồi!”

Chu Dịch phẩm trà, từng luồng hỏa linh khí tinh thuần chảy xuôi trong kinh mạch, một phần thì tôi rèn thân thể một phần thì hóa thành pháp lực.

Sự khác biệt về tài nguyên trong Tu Tiên giới, có thể nói là như trên trời dưới đất, phàm nhân có được sự giúp đỡ hết lòng của Nguyên Anh lão tổ, cũng có thể đạt tới Trúc Cơ đỉnh phong. Ngưng kết Kim Đan thì lại có chút khó, lớn mạnh như Đan Đỉnh Tông, cũng khó gom đủ mười loại linh vật kết đan.

“Bần đạo vừa mới xuất quan, nghe nói có không ít người dựa vào chuyện tế luyện bảo đỉnh, kiếm được mười vạn điểm công huân?”

“Đúng là việc này, số lượng Trúc Cơ đan trong tông môn đã phân phát ra hơn phân nửa, còn phải giữ lại một phần, để phát cho đệ tử có thượng đẳng linh căn.”

Thạch Tân gật đầu trả lời nói: “Mấy ngày nay đệ tử đang suy nghĩ, tạm thời ngưng chuyện đổi Trúc Cơ đan, đồng thời giảm điểm công huân treo thưởng cho bảo đỉnh, tránh cho điểm công huân quá nhiều!”

“Bảo đỉnh có liên quan đến căn cơ của tông môn, không thể nào cắt giảm!”

Chu Dịch phát tay, hơn hai mươi lọ đan dược rơi xuống, nói: “Không những không thể hạ điểm treo thưởng, còn phải tăng lên năm phần, cầm lấy tất cả số Trúc Cơ đan này, dùng hết thì lại đến tìm bốn trưởng lão. Người tự lấy một viên đi, là bốn trưởng lão khen thưởng cho ngươi, sau này chăm chỉ làm việc!”

Sau khi luyện thành Huyền Vũ bảo giáp, trên đời này hiếm có kẻ nào có thể động được vào Chu Dịch, hành sự có thể buông lỏng một chút, chỉ là Trúc Cơ đan mà thôi, cũng chẳng thể khiến cho Nguyên Anh lão tổ thềm muốn.

Thạch Tân dứt khoát không khom lưng, trực tiếp ba quỳ chín lạy, nói: “Bái tạ Đường trưởng lão, đệ tử vào nơi nước sôi lửa bỏng, chết cũng không từ!”

“Còn về phần điểm công huân quá nhiều cũng không cần lo lắng, có thể dùng Linh Sâm để trao đổi.....”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, từ trong túi trữ vật đồ ra từng bó Linh Sâm, còn non thì là trăm năm dược linh, già một chút thì đến năm trăm năm dược linh, mùi hương dược liệu nồng đậm lan tỏa, toàn bộ chấp sự điện đều có thể ngửi thấy mùi này.

Linh Sâm là loại linh dược cực kỳ thông dụng, trong thành phần của phần lớn đan dược trợ giúp tăng trưởng công lực, đều sẽ bỏ thêm thành phần này để làm gia tăng dược hiệu.

Thạch Tân nhìn đến mức hai tròng mắt sắp lòi ra, nhiều Linh Sâm như vậy, mỗi ngày dùng nó để làm thức ăn, thì một con heo cũng có thể có đủ tích lũy để đột phá Trúc Cơ.

“Với tấm lòng chân thành của Đường trưởng lão, đệ tử vui mừng thay cho Đạo đồ của đồng môn, cho sự trường tồn của tông môn!”

“Bớt nịnh nọt lại đi, cố gắng tu hành.”

Chu Dịch cảm thấy rất thoải mái, hơn nữa Thạch Tân làm việc rất chăm chỉ, nói: “Từ sau khi bản đạo gia nhập tông môn, luôn bận rộn bế quan luyện bảo, chưa từng làm tròn nghĩa vụ của một trưởng lão. Người đi thông báo với chúng đệ tử, sau này mỗi cuối tháng, ta sẽ tổ chức giảng đạo giải đáp ở Giảng Pháp Điện nguyên một ngày.”

Truyền đạo giải đáp là một hoạt động không thể thiếu trong truyền thừa của tông môn, những vấn đề mà rất nhiều tán tu suy ngẫm từ vài năm cho đến mười mấy năm, nhưng với vài câu của tiên bối trong tông môn thì đã có thể giải đáp được vấn đề rồi.

Không cần phải đi đường vòng, tiết kiệm được thời gian, mới có thể khiến tu vi tăng lên, gia tăng xác suất đột phá Trúc Cơ,

Ngưng Đan!

Thạch Tân hỏi: “Xin hỏi trưởng lão muốn đến tham dự giảng pháp, cần phải có tu vi như thế nào, có bao nhiêu điểm công huân mới có thể có được tư cách tham dự?”

“Không cần bất kỳ điều kiện nào cả, chỉ cần đến đó là được.”

Chu Dịch chẳng có bao nhiêu tình cảm với Địa Hỏa cung, nhưng không ngần ngại báo đáp lại một vài thứ tốt, hướng hồ gì nâng cao tu vi của những người làm công, mới có thể khiến cho họ làm việc chăm chỉ hơn để phục vụ cho mình.

Đôi bên cùng có lợi chứ không phải là bóc lột!!

Mặt Thạch Tân lộ vẻ cảm động, chỉ cảm thấy Đường trưởng lão trở nên vĩ đại uy vũ, đang muốn tiếp tục tăng bốc, ngẩng đầu lên mới phát hiện người ta đã biến mất không thấy đâu.

“Đường trưởng lão thật là người có lòng, mọi người đều cho rằng Trúc Cơ đan chỉ là lời nói suông mà thôi!”

Trầm ngâm một lát, truyền tin báo cáo tất cả những gì mà Đường trưởng lão đã nói và đã làm cho Phùng Dương, rất nhanh đã có ngọc bội truyền tin quay lại.

“Dốc hết sức mình, đừng liên hệ nữa!”

.....

Mười ngày sau.

Là cuối tháng.

Giảng Pháp điện.

Nửa đêm canh ba đã có đệ tử lén lút chạy đến, muốn bá chiếm vị trí đầu tiên, không quan tâm đến chuyện mình có nghe hiểu hay không, Kim Đan chân quân giảng pháp thì phải chiếm ngưỡng ở cự ly gần.

Kết quả vừa vào bên trong điện đã nhìn thấy, phát hiện trên tất cả những tám đệm Hương Bò đều đã có người ngồi đầy, những góc khuất thì đều đã đầy nhóc đệ tử.

“Áy! Đư đạo hữu đến đây từ lúc nào?”

“Ngày hôm qua, sau khi giờ giảng đạo của Dịch chân nhân kết thúc, bản đạo không hề rời khỏi đây, mới chờ có một đêm mà

thôi!”

Tên đệ tử kia quan sát hai bên trái phải, trên mỗi viên gạch lót sàn đều có người ngồi, không ít đồng môn đều tự mang đệm Hương Bồ đến, hết cách rồi nên có thể đi ra phía bên ngoài, chiếm vị trí tốt nhất ngoài cửa ra vào.

“Lần sau Đường trưởng lão giảng pháp, bản đạo phải đến đây dành chỗ trước hai ngày!”

Thời gian dần dần trôi đi, tên đệ tử này càng thêm đắc ý, dù sao thì cảm giác ưu thế đến từ việc so sánh.

Trên quảng trường đối diện với Giảng Pháp điện, trời còn chưa sáng thì chúng đệ tử đã ngồi đầy, một số kẻ lăm tiền còn dùng linh thạch để đổi lấy vị trí tốt hơn. Xa hơn một chút thì đã là những cung điện khác, các đệ tử ngồi trên nóc nhà, đợi chờ Đường trưởng lão giá lâm.

Tới gần buổi trưa.

Chương 220: Giữ mạng là trên hết (3)

Tối gần buổi trưa.

Bảy phần đệ tử của Địa Hỏa cung đều đã có mặt, ba phần còn lại thì có thể là đang bế quan, hoặc là có nhiệm vụ trong người, có người thì không có mặt trong tông môn.

Một đạo độn quang đáp xuống, Chu Dịch ngồi xếp bằng ở giảng pháp đài.

Giới luật chân nhân dẫn đầu đứng dậy, khom người thi lễ: “Bái kiến Đường trưởng lão!”

“Bái kiến Đường trưởng lão!”

Hơn hai ngàn đệ tử đồng loạt lên tiếng hành lễ, tiếng hô như dờn non lấp bễ, hiển nhiên là vô cùng khâm phục tôn sùng Đường trưởng lão về chuyện giảng pháp vô tư.

“Bần đạo giảng pháp, bắt đầu từ tầng một Luyện Khí.....”

Chu Dịch cũng đã từng giảng pháp mấy năm ở Đan Đỉnh Tông, lúc ấy những điều giảng giải đều là Lôi Pháp tinh nghĩa, rất được đệ tử hoan nghênh, nhưng mà Địa Hỏa cung lại không giống vậy, trình độ chênh lệch của đệ tử còn khác biệt hơn cả học sinh giỏi và học sinh kém nữa.

Nếu như tiếp tục giảng giải về Lôi Pháp tinh nghĩa, phỏng chừng tám chín phần mười đệ tử, nghe như lạc trong mây mù, đứt khoát bắt đầu giảng giải từ những điều cơ bản nhất.

Điều này cũng chứng minh sự chu đáo của Chu Dịch, lâu cao vạn trượng cũng bắt đầu xây từ móng, đệ tử Luyện Khí nghe xong có thể củng cố được căn cơ, Trúc Cơ chân nhân nghe một chút cũng sẽ có chút thu hoạch.

“Lấy ví dụ như công pháp Ngũ Hành, pháp lực luân chuyển trong kinh mạch, cần phải chú ý mấy điểm quan trọng sau đây..... Pháp lực nhập Đan Điền, thì lại có thêm những điều chú ý, tu hành nhất định phải tránh”

“Những điều này chỉ là cơ sở, có thể giảm thấp nhất mức độ hao tổn linh khí, lại có thể tránh được bị pháp lực sôi trào, ngừng trệ làm tổn hại kinh mạch Đan Điền.....”

Chu Dịch vừa mới mở miệng giảng về tầng một Luyện Khí, đại đa số đệ tử đều lộ vẻ thất vọng, nhưng mà thời gian từ từ trôi qua, một đám người nhìn không chớp mắt, hết sức chăm chú, không dám bỏ lỡ bất kỳ chữ nào.

Trong đó có những đệ tử có ngộ tính cao, theo nhịp giảng pháp của Chu Dịch, bắt đầu điều chỉnh quỹ đạo tu hành công pháp, hiệu quả luyện hóa linh khí được nâng cao không chỉ một phần.

Chớ có xem thường một phần này, tính toán mốc thời gian, Luyện Khí một trăm năm thì sẽ tiết kiệm mười năm, huống chi một bước nhanh thì những bước sau cũng nhanh, xác suất đột phá Trúc Cơ thành công khi trăm tuổi không bằng khi mới tám chín mươi tuổi.

Những điều mà Chu Dịch giảng giải cũng chẳng hiếm lạ gì trong Đan Đỉnh Tông, đệ tử tìm đọc nhiều điển tịch của tiền bối, thì có thể lĩnh ngộ bí quyết tu hành pháp lực, nhưng mà ở một nơi có tài nguyên ít ỏi, cứ động một chút là huỷ diệt rồi gây dựng lại tông môn như ở Đông Hải này, thì những điều này lại là truyền thừa chưa bao giờ có.

Đây đều là căn cơ của những đại tông môn, từ những điều không thu hút nhỏ bé này thì có thể biết được đại tông môn hơn xa những môn phái nhỏ!

Cùng lúc đó.

Huyền Hỏa điện.

Phùng Dương thi triển Viên Quang thuật, cảnh tượng bên trong chính là Giảng Pháp điện, đang phát ra tiếng của Chu Dịch giảng giải về những bí quyết nhỏ để đột phá từ tầng một Luyện Khí lên đến hai tầng.

“Đường trưởng lão có căn cơ như vậy, chắc chắn không phải xuất thân từ tán tu, rất có thể là chân truyền của một đại tông môn nào đó, sợ hãi Đấu Kiếm Chính Ma mới trốn tới Đông Hải!”

“A, dạ, dạ!”

Chương môn Viên Kỳ khom người đứng hầu, đáp lời sư tôn một cách vô ý thức, thật ra thì hơn phân nửa đầu óc đang nghe giảng pháp say mê.

Phùng Dương khẽ lắc đầu, không thềm răn dạy đệ tử, thi pháp ghi lại tất cả những gì Chu Dịch giảng giải vào thẻ ngọc, để làm truyền thừa cho Địa Hỏa cung sau này.

“Đường trưởng lão đúng là phúc phận của Địa Hỏa cung, năm đó thằng cha Vạn Bảo kia quá thể diện, nếu như hắn biết được chuyện hôm nay, chắc chắn là tiếc đến đứt ruột. Đan Đỉnh Tông sẽ cho hắn Nguyên Anh bí điển, nhưng mà những truyền thừa liên quan đến việc phát triển đệ tử, cũng sẽ không dễ dàng để lộ ra!”

Bên trong viên Quang Thuật tiếp tục truyền đến lời của Chu Dịch

“..... Tu hành Luyện khí tăng một đến tầng hai, hôm nay chỉ giảng giải đến đây, các người từ từ suy ngẫm.”

“Tiếp theo, bản đạo sẽ giảng giải đến Kinh Thân thuật và Thân Hình phù, kết hợp Kinh Công của phạm nhân, phù hợp cho đệ tử Luyện Khí sơ kỳ sử dụng khi đấu pháp không địch lại, dùng để chạy trốn. Chỉ cần đối thủ không phải là Trúc Cơ chân nhân, cho dù có gặp phải tu sĩ Luyện Khí viên mãn, cũng có năm sáu phần khả năng chạy trốn thành công!”

Chu Dịch sống đến tám trăm năm, thứ lãnh ngộ nhiều nhất không phải là Lôi Pháp, mà là các loại pháp thuật dùng để chạy thoát thân.

Tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ trung kỳ có pháp lực yếu ớt, tốc độ ngự khí phi hành thua xa tốc độ chạy hết sức trên mặt đất, ngược lại ở Đông Hải thì lại càng phù hợp, dán một tờ Trị Thủy phù lên còn có thể giảm bớt uy lực pháp thuật của kẻ đuổi giết mình.

“Tiên đạo quý sinh, có nghĩa là chỉ khi còn tồn tại mới có thể tu luyện thành tiên!”

“Cho nên theo như bản đạo thấy, chạy trốn quan trọng hơn nhiều so với sát phạt nhau, thành thực một loại pháp thuật chạy trốn thượng đẳng, đồng nghĩa với bắt được một cây cầu nối thẳng đến tiên đạo.....”

Chu Dịch đỉnh đạc nói, nhồi vào đầu của đệ tử Địa Hỏa cung tư tưởng chạy trốn, bảo vệ tánh mạng lên hàng đầu, hoàn toàn

khác với tư tưởng trung thành, hy sinh mà trước đây tông môn vốn thường tuyên truyền.

Rất nhiều đệ tử nghe mà mặt đỏ bừng, vừa cảm thấy Đường trưởng lão quá nhất gan, lại cảm thấy rất có lý!

Phùng Dương ngạc nhiên, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

“Để Đường trưởng lão gia nhập tông môn, cũng không biết là họa hay là phúc!”

Tới chạng vạng.

Rốt cuộc Chu Dịch cũng giảng xong bốn cách vẽ Thần Hành phù, chín bí quyết của Kinh Thân thuật và mười tám môn khinh công hàng đầu nhân gian.

“Hôm nay giảng pháp kết thúc tại đây, lần sau sẽ giảng đến tầng hai Luyện Khí cùng với phương pháp tuần phát Kim Quang thuật: pháp quyết phòng ngự cấp thấp! ”

Nói xong, hóa thành độn quang rời đi.

Trong điện chỉ có một số ít đệ tử rời đi, đa số đều ngồi xếp bằng tại chỗ suy ngẫm, hoặc là giao lưu với những đồng môn quen biết.

Chương 221: Tiên Thiên linh căn.

Những đệ tử ở bên ngoài dự thính nhìn thấy bên trong có chỗ trống, thân hình chợt lóe lập tức ngồi vào đệm Hương Bồ, khoanh chân ngồi xuống lấy ra thẻ ngọc ghi chép, cẩn thận lĩnh ngộ nội dung giảng pháp hôm nay.

Dur Thọ ngồi bên cạnh đang định đứng dậy rời đi, nhìn thấy cảnh tượng này không nhìn được mà lộ vẻ nghi hoặc.

“Vị sư đệ này, giảng pháp đã kết thúc, tại sao không đi về mà còn ngồi lại đây?”

“Sau này Giảng Pháp điện chính là động phủ của ta, cho đến khi Đường trưởng lão giảng giải xong Luyện Khí kỳ, thì ta sẽ rời khỏi để bề quan tiềm tu!”

“Thì ra là thế.”

Dur Thọ nói rồi trực tiếp ngồi lại tại chỗ, khiến cho chúng đồng môn đứng bên ngoài háo hức rất thất vọng, chấp tay nói: “Đa tạ sư đệ nhắc nhở, đợi đến khi nội dung giảng pháp của Đường trưởng lão được truyền ra bên ngoài, lần sau tất nhiên sẽ có nhiều người đến đây nữa, chưa biết chừng bản đạo còn phải ngồi trên bờ tường mà nghe giảng ấy chứ.”

“Bí quyết Luyện Khí mà Đường trưởng lão giảng giải, khiến cho ta sinh lòng tin rằng tương lai có thể đạt đến Luyện Khí viên mãn, nên không thể bỏ lỡ buổi giảng pháp được!”

“Sư đệ có tư chất thượng đẳng, tương lai có hi vọng đột phá tu vi Trúc Cơ, trước tiên xin chúc mừng. Ngược lại, bản đạo lại cảm thấy phương pháp trốn chạy kia lại vô cùng huyền diệu, Đường trưởng lão nói rất đúng, chỉ có giữ được tánh mạng mới có thể bàn đến chuyện Đạo đồ!”

“Rất đúng rất đúng! Đợi đến khi sự học có thành tựu, thì sẽ đổi tất cả linh thạch mà ta có thành ngũ kim tinh khí, luyện bảo đỉnh!”

“Sư đệ nói đúng lắm, làm cùng nhau đi!”

Hàn huyền xong, Dur Thọ lại cùng sư đệ trao đổi cảm ngộ, sau này còn nghe giảng cùng một chỗ với nhau một thời gian nữa,

lập tức cảm thấy thân thiết hơn rất nhiều.

Loại hành vi bất chấp thể diện như vậy, khiến cho chúng đệ tử đang chờ đợi ở bên ngoài rất không thoải mái, việc nghe giảng pháp liên quan đến Đạo lộ, há có thể nhường nhịn, những đệ tử có tính tình ôn hòa thì còn nói năng dàng hoàng, có những đệ tử có tính tình táo bạo đã kêu gào dùng đầu pháp để quyết định chỗ ngồi!

Keng!

“Yên lặng!”

Chân nhân luật pháp gõ Khánh ngọc, uy thế của tu sĩ Trúc Cơ phơi bày ra, ngăn cản trận ẩu đả.

Rồi sau đó nhắm mắt trầm tư, nghiền ngẫm tinh nghĩa mà Đường trưởng lão giảng giải, một vài chi tiết nhỏ rất có ích trong quá trình vận chuyển pháp lực Trúc Cơ kỳ.

Nội dung giảng pháp của Chu Dịch dần dần được truyền bá, đã tạo ra một sự chấn động không nhỏ cho Địa Hỏa cung, tầm quan trọng của bí quyết Luyện Khí không cần phải nói thì cũng biết, rồi lời phát ngôn “Tiên đạo quý sinh” tạo nên sóng gió không nhỏ.

Phần lớn đệ tử của những gia tộc không ủng hộ tư tưởng này, tổ tông của bọn họ sinh sống ở Địa Hỏa cung, đời đời kiếp kiếp đều dốc sức cho tông môn, làm sao có thể gặp chuyện là chạy trốn được chứ?

Đương nhiên, chuyện này không hề cản trở chuyện bọn họ học tập thuật pháp chạy trốn, dù sao thì tánh mạng thật sự rất quan trọng!

Đệ tử bình thường tất nhiên sẽ giơ hai tay ủng hộ, cũng không phải là bọn họ không trung thành với tông môn, mà là do không dễ dàng gì sinh tồn trong Tu Tiên giới, tài nguyên kiếm được dùng cho việc tu hành còn chưa đủ, làm gì còn linh thạch mà tìm mua pháp khí phù triệu quý giá chứ.

Lúc đầu pháp dán một tấm Hành phù tự mình vẽ, không cần phải tiêu tốn bất kỳ linh thạch nào cả, chỉ cần mình còn sống thì không có nghĩa là đã thua!

Mắt thấy cuộc tranh luận càng ngày càng nghiêm trọng, Phùng Dương đã lên tiếng.

“Đấu pháp chém giết không phải là mục đích của tiên đạo, học được thêm một vài thuật pháp bảo vệ tính mệnh, rất có ích cho việc tu hành!”

Một lời định đoạt.

Phùng Dương đã tọa trấn Địa Hỏa cung gần hai trăm năm, uy tín của hắn hơn xa Chu Dịch, thế cho nên trên quảng trường bên ngoài Giảng Pháp điện đều ngồi đầy người.

Nhìn từ không trung, đệ tử Địa Hỏa cung đang dốc lòng lĩnh ngộ, hoặc đang trao đổi kinh nghiệm, cả môn phái sục sôi ý chí hướng về phía trước.

“Cho đến nay bản đạo vẫn còn nhớ rõ, năm đó khi sư tôn còn chưa tọa hóa, cảnh tượng vạn vật sinh sôi, sức sống bừng bừng ở Địa Hỏa cung, hiện tại lại giống hệt như vậy!”

“Sư tôn, lời này nghe có vẻ không may mắn cho lắm.”

Chương môn Viên Kỳ đứng trên không, đứng ngay phía sau lưng Phùng Dương, nghe thấy câu nói này cảm thấy ớn lạnh cả người.

.....

Sau khi kết thúc việc giảng pháp.

Ánh mắt của đệ tử Địa Hỏa cung nhìn vào Chu Dịch, lại càng tôn trọng sùng kính, khi đi ngang qua Linh Hỏa điện đều sẽ khom người thi lễ.

Liên tục không ngừng xuất hiện những chủ nhân của gia tộc ngoài đảo, đến cửa bái phỏng, bằng lòng gia nhập góp sức.

“Thời đến trời đất cũng giúp ta, chẳng lẽ bản đạo thực sự có khí chất Vương Bá hay sao, đệ tử trong tông môn vừa gặp mặt đã cúi đầu hành lễ?”

Chu Dịch không cự tuyệt bất kỳ ai, làm việc chăm chỉ thì sẽ thưởng, nhìn thì có vẻ như đã chấp nhận nhưng lại không thật sự chấp nhận, đây hoàn toàn chỉ là giao dịch công bằng.

Thái độ như vậy ngược lại khiến cho Thạch Tân sinh ra cảm giác nguy cơ, tự mình đến Xích Hà đảo cẩn thận thăm dò, biết

được năm đó Đường trưởng lão đã từng kinh doanh Tứ Nghê đường, nhạy bén phát hiện được cơ hội. Cần thận tìm không ít thoại bản kèm theo tranh minh hoạ, rồi tìm thêm hơn mười vị nữ tu mỹ mạo, vũ mị quyền rũ thuần khiết thanh cao mỗi người mỗi vẻ.

“Đường trưởng lão giảng pháp vất vả, việc ăn uống ngủ nghỉ ngày thường sẽ do các nàng hầu hạ.”

“Ngươi đúng là không tệ chút nào, thoại bản thì để lại, nữ đệ tử..... Trở về mà tu hành cho tốt đi!”

Chu Dịch vô cùng khó khăn để cự tuyệt, nhưng phải giữ vững uy nghiêm của trưởng lão, huống chi tỏ khôn không ăn cỏ gân hang.

Tám trăm năm qua đã quen sống một mình, thật sự có những mỹ nữ mập ốm cao thấp xuất hiện ở Linh Hỏa điện, Chu Dịch không những không cảm thấy thoải mái vui sướng, ngược lại phải đề phòng cẩn thận mọi chuyện.

Nhóm nữ đệ tử nghe thấy vậy vô cùng đau lòng, các nàng có linh căn tư chất thấp kém, hầu hạ Kim Đan chân quân là cơ duyên đột phá Trúc Cơ khó mà có được!

Chương 222: Tiên Thiên linh căn (2)

Thạch Tân không thể đoán ra được sở thích kỳ lạ của Đường trưởng lão, tranh minh họa trong thoại bản thể mà lại có sức hấp dẫn hơn cả nữ tu xinh đẹp hay sao, trong chuyện này tất nhiên có điều gì đó kỳ lạ, có lẽ là nó có lợi cho việc tu hành pháp lực, đợi khi trở về sẽ lật xem từng trang để lĩnh ngộ.

Ngày từng ngày trôi qua.

Đấu Kiếm Chính Ma ở Cửu Châu càng thêm khốc liệt, Đông Hải thì không có chiến sự.

Chu Dịch dốc lòng tu hành, mỗi tháng đều giảng pháp, dần dần quen với thân phận thái thượng trưởng lão của tông môn.

Hơn hai mươi viên Trúc Cơ đan dần dần phân phát hết, Địa Hỏa cung lại xuất hiện thêm ba vị chân nhân mới tấn chức, bởi vì đan dược là do Chu Dịch cung cấp, cho nên có quan hệ thân thiết với hắn.

Chớp mắt một cái đã ba năm trôi qua, Chu Dịch đã thực sự quản lý Địa Hỏa cung, Phùng Dương đã chuẩn bị rút lui.

Thời gian mới là thế cục chân chính đường hoàng, nếu biên cả đang chảy xuôi, thì không một ai có thể ngăn cản nó.

Hôm nay.

Bên trong nơi bế quan.

Chu Dịch vừa nghĩ, Huyền Vũ thân giáp hóa thành một cái mai rùa to lớn nửa hư nửa thật, bao phủ toàn bộ nơi đây, ngăn cách bất kỳ loại pháp thuật, thần thức nào muốn thăm dò.

Tay bắt pháp quyết, trên mặt đất cắm chế phát ra ánh sáng lóng lánh, làm lộ ra hơn phân nửa rễ cây đang chôn dưới lòng đất.

Rễ cây xanh biếc mượt mà nhìn như vật còn sống, trên phần thân của nó là một chồi cây cao chừng nửa tấc, phát ra sinh cơ mãnh liệt cuộn cuộn.

Nhóc con Linh Sâm ngửi thấy mùi ngon lập tức thi triển độn pháp, chui vào nơi bế quan hít lấy từng ngụm từng ngụm, khòe

miệng không thể khổng chế được mà chảy nước miếng.

Chu Dịch liếc mắt nhìn thẳng nhãi này một cái, hừ lạnh nói:
“Lại để cho bản đạo phát hiện, dám ngấp nghé Tiên Thiên linh căn, không chỉ băm nửa người của người ra để nấu cháo, mà trực tiếp đưa cho ngu nhi ăn luôn người!”

“Tiên trưởng tha mạng!”

Nhóc con Linh Sâm lấy hai tay ôm đầu, quỳ xuống đất xin tha, vẫn không quên hấp thu khí tức mà linh căn phát ra.

Sau hơn ba mươi năm được Chu Dịch liên tục không ngừng kích thích sinh trưởng, hao tổn không biết bao nhiêu năm tuổi thọ, rốt cuộc rễ cây cũng khôi phục được sức sống xanh biếc, cũng mọc ra chồi non.

Mấy ngày trước khi chồi non mọc ra, thì một tin tức truyền vào trong đầu của Chu Dịch, rốt cuộc đã biết được lai lịch của rễ cây này.

Tiên Thiên linh căn, Kiến Mộc!

Chu Dịch cũng đã lăn lộn hơn tám trăm năm trong Tu Tiên giới, chưa bao giờ nhìn thấy ghi chép có liên quan đến Kiến Mộc, ngược lại dường như đã từng nghe nói đến nó trong kiếp trước.

“Thời Thượng Cổ có một loại cây, lá xanh thân tím, hoa màu đen quả màu vàng, tên là Kiến Mộc! Truyền thuyết kể lại Kiến Mộc là cây cầu nối liền Thiên Địa Nhân Thần, chúng thần có thể đi theo Kiến Mộc vào nhân gian, phàm nhân có thể leo lên Kiến Mộc đi đến Thiên Đình.....”

“Một báu vật vô thượng như vậy, cho dù là yêu thánh Thanh Long cũng khó mà sánh bằng nó, cũng không biết tại sao nó lại lưu lạc vào Thần Điện Tứ Linh nữa.”

“Chờ đến khi Kiến Mộc lớn lên trở thành thần mộc thông thiên như trong truyền thuyết, dần dần khôi phục lại những hình ảnh, ký ức đã từng ghi dấu trên cây, có lẽ có thể nhận biết được nhiều tin tức hơn, dựa vào nó có thể được biết Thượng Cổ huyền bí thậm chí còn cả công pháp thần thông!”

Chu Dịch thi triển Ngọc Lộ quyết, ngưng tụ thành Tạo Hóa Ngọc Lộ tưới lên chồi non.

Kiến Mộc tỏa ra ánh sáng lóng lánh mỏng manh, tỏa ra từng sợi linh khí thuần khiết, còn nhiều hơn gấp mấy chục lần so với linh khí tự động phân tán từ từ.

“Kiến Mộc hóa tuổi thọ thành linh khí, đúng là quá khéo.....”

Chu Dịch nhìn Kiến Mộc trước mắt, năm trăm năm tuổi thọ chuyển hóa thành Tạo Hóa Ngọc Lộ, mắt thấy chồi non không xuất hiện bất kỳ sự thay đổi nào.

Thần thức đảo qua, chỉ có một xú chút sự sinh trưởng.

Với năng xuất trưởng thành như thế này của thông thiên thần mộc, có lẽ phải cống hiến hết số tuổi thọ của dân cư Cửu Châu, chỉ có Trường Sinh Đạo Quả mới có thể chống đỡ được thôi.

“Cứ có cảm giác như ông trời đang lừa mình nhỉ!”

Lúc Chu Dịch đang còn suy tư, sắc mặt khẽ động, lấy ra lệnh bài trưởng lão từ trong túi trữ vật, Phùng Dương gọi tin đến.

Tin là: Đường sư đệ, nhanh chóng đến chính điện, Ngũ Linh tông từ Cửu Châu trở về, cho mời tất cả chân quân Đông Hải cùng nhau thương lượng đại sự!

“Ngũ Linh tông!”

Chu Dịch nhíu mày, tông môn có phái đệ tử ngoại vụ, quan sát nhất cử nhất động của Cửu Châu Đầu Kiếm Chính Ma.

Mấy năm gần đây có thể nói Ngũ Linh tông rất nổi bật, sau khi chiếm cứ linh mạch Huyền cấp, không ngừng khuếch trương, liên thủ với chân quân Bắc Hải đuổi giết chân quân Ma đạo, nghe nói chiếm cứ thêm mấy linh mạch nữa.

Nói một cách tương đối, thì Đông Hải cần cỗi, khó khiến cho Ngũ Linh tông để mắt đến.

Chu Dịch xem xong tin tức, lập tức hóa thành độn quang bay về phía chính điện Địa Hỏa cung, nhìn thấy Phùng Dương và chư chân nhân trong tông môn đều ở đây.

“Bái kiến Đường trưởng lão!”

Chưởng môn Viên Kỳ cùng chúng chân nhân vội vàng đứng dậy, khom người thi lễ, trên mặt là vẻ sùng kính không hề che giấu.

Mỗi tháng Chu Dịch đều giảng pháp, giảng từ tầng một Luyện Khí đến Trúc Cơ hậu kỳ, trong quá trình giảng đạo, đề cập rất nhiều đến những bí quyết tu hành, pháp thuật, sau khi chân nhân trong tông môn nghiên ngẫm lĩnh ngộ, thì rất tin tưởng tốc độ độn pháp của mình đã vượt xa những tu sĩ cùng cấp khác.

“Không cần đa lễ. Phùng sư huynh, Ngũ Linh tông đột nhiên trở về Đông Hải, mục đích là gì?”

“Cụ thể thì vẫn chưa rõ ràng lắm, những người mà bọn họ lưu lại ở Đông Hải chỉ là những đệ tử bình thường, khó có thể tiếp cận đến trung tâm của tông môn.”

Phùng Dương lo lắng nói: “Với uy thế hiện giờ của Ngũ Linh tông, không hề coi trọng tài nguyên tu hành của Đông Hải, thứ duy nhất có thể để mắt đến có lẽ chính là Kim Đan chân quân.”

Chu Dịch hơi gật đầu, nói: “Cho nên Ngũ Linh tông dự tính lôi kéo các tông môn Đông Hải vào chiến trận hay sao?”

Chương 223: Vừa đe dọa vừa dụ dỗ.

Với sự hùng mạnh của Đan Đỉnh Tông, mấy chục năm mới có thể xuất hiện được một chân quân, mà căn cơ của Ngũ Linh tông lại không sâu, những đệ tử có Thiên linh căn, dị linh căn mới được thu nhận gần đây, muốn độ kiếp đột phá Kim Đan thì phải chờ đến hơn trăm năm sau.

“Có lẽ là như vậy.”

Phùng Dương hỏi: “Su đệ nghĩ như thế nào?”

Chu Dịch lắc đầu nói: “Ma đạo chỉ yếu thế hơn mà thôi, vẫn còn có Nguyên Anh lão tổ, căn cơ chưa bị tổn hại, bây giờ lao vào chính là chịu chết!”

Phùng Dương gật đầu nói: “Bản đạo cũng cho rằng như vậy, nhưng mà Ngũ Linh tông cường thế, lỡ đâu vừa đe dọa vừa dụ dỗ thì phải làm sao bây giờ?”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, nói.

“Su huynh đề cập tuổi tác với bọn họ, chắc chắn không có ai dám cưỡng ép, đợi thêm mấy năm nữa, Ma đạo hoàn toàn suy tàn, rồi lại nhúng tay vào chuyện ở Cửu Châu cũng không muộn.”

“Bộ xương già này của bản đạo, đúng thật là còn chút tác dụng!”

Phùng Dương lập tức hiểu ra, hai gã chân quân của Địa Hỏa cung không đáng sợ, nhưng mà một chân quân sắp chết mới thực đáng sợ!

Viên Kỳ và đám chân nhân nghe thấy vậy, mặt lộ vẻ lo lắng, Phùng Dương sắp chết chính xác là không ai dám trêu chọc, nhưng mà đợi mấy chục năm sau khi hắn tọa hóa thân tử đạo tiêu, Ngũ Linh tông tất nhiên sẽ thử thâm tóm Địa Hỏa cung.

.....

Một tháng sau.

Xích Hà đảo.

Từng luồng linh quang lóng lánh, khí tức ít nhất cũng ở mức Trúc Cơ chân nhân.

Ngũ Linh tông không chỉ mời chân quân trong tông môn, mà Trúc Cơ tán tu cũng nhận được thiệp mời, mục đích của chúng đã rõ như ban ngày.

Yến hội chia thành những bàn lớn nhỏ, Trúc Cơ chân nhân ngồi ở những bàn nhỏ ở bên ngoài điện, trên bàn bày biện những linh quả linh tửu mà bình thường rất ít khi được nếm thử, nhưng mà tất cả mọi người đều chẳng chú tâm đến, chỉ đứng lơ tai nghe chân quân bên trong điện nói chuyện.

Nội điện.

Chu Dịch cùng Phùng Dương tới muộn nhất, độn quang vừa đáp xuống đã chấp tay chào hỏi Vạn Bảo, tìm chỗ trống ngồi xuống.

Vạn Bảo đầu đội mũ Thông Thiên, mặc pháp y màu tím, bên trên có thêu hình vẽ âm dương Ngũ Hành, ngồi ngay ngắn ở vị trí cao nhất trong điện, khí thế mạnh mẽ hơn năm đó rất nhiều.

“Đường đạo hữu, chớp mắt mà đã hơn hai mươi năm, đã lâu không gặp.”

Chu Dịch gật đầu nói: “Đông Hải vẫn an bình, cho nên cũng không tệ.”

“Bản đạo sống ở Cửu Châu lâu rồi, mới biết được Tu Tiên giới là như thế nào, thứ mà Đông Hải thiếu thốn không chỉ là tài nguyên.”

Vạn Bảo cười nói: “Hiện giờ đạo hữu là Thái Thượng trưởng lão trong tông môn, tương lai sau này Ma đạo huỷ diệt, không biết có trở về tông môn cũ không, Địa Hỏa cung còn có thể truyền thừa nữa hay không?”

Sắc mặt Phùng Dương khẽ biến, trước kia hắn cũng đã suy nghĩ tới vấn đề này, nhưng vì không thể lựa chọn cho nên vẫn luôn tránh né không dám nói đến, dù sao thì sau khi Chu Dịch gia nhập Địa Hỏa cung, những công hiến mà hắn mang lại rõ như ban ngày.

Chu Dịch hỏi ngược lại: “Không biết Ngũ Linh tông chủ có cao kiến gì không?”

“Cao kiến thì cũng chưa phải, nhưng lại có một vài ý tưởng.....”

Ánh mắt Vạn Bảo đảo qua hơn hai mươi vị chân quân trong điện, gần như bao trùm toàn bộ thế lực của Đông Hải, nói: “Tu Tiên giới ở Đông Hải từ thời Thượng Cổ cho đến nay, truyền thừa lúc xưa không thua kém gì Cửu Châu, tại sao đến nay lại chênh lệch như trời với đất?”

Mặt mày chúng chân quân xụ xuống, mọi người đều là người thông minh, tất nhiên là đoán được mục đích của Vạn Bảo.

Tạ chân quân lão tổ của Bạch Hồng phái, chủ động nói: “Từ xưa đến nay Đông Hải tranh đấu không ngừng, các tông môn lớn nhỏ chia năm xẻ bảy, hôm nay lập tông ngày mai diệt môn, tất nhiên là không bì được với những tông môn có mấy ngàn năm căn cơ ở Cửu Châu rồi!”

“Tạ đạo hữu nói rất đúng, đúng là như vậy nên mới không thể sánh bằng Cửu Châu.”

Về mặt Vạn Bảo đột nhiên trở nên nghiêm túc, nói: “Hiện giờ Ngũ Linh tông có tám vị chân quân, chiếm đóng bốn linh mạch ở Cửu Châu, cai trị một phần ba địa giới của Ký Châu. Có được một đồng tài nguyên như thế, vốn dĩ có hay không có Đông Hải cũng vậy, nhưng mà dù sao cũng là quê hương của bản đạo!”

“Ngũ Linh tông bằng lòng lấy ra tất cả tài nguyên tu hành, bao gồm cả điển tịch phá đan thành Anh, bằng lòng chia sẻ với chư vị đang ngồi ở đây, chỉ cầu Tu Tiên giới ở Đông Hải có thể hợp thành một thể thống nhất, mới có thể kéo dài truyền thừa!”

Lí lẽ như vậy, chư chân quân nghe được thì trợn mắt há hốc mồm, vừa đe dọa vừa dụ dỗ muốn thôn tóm các tông môn, vậy mà có thể nói một cách đường hoàng như vậy.

Tạ chân quân hưởng ứng đầu tiên, nói: “Tám lòng chân thành của tông chủ, bản đạo há có thể không ủng hộ được chứ, Bạch Hồng phái đồng ý gia nhập vào Ngũ Linh tông.”

“Vô Lượng Thiên Tôn, nghĩa cử đại nghĩa của Tạ đạo hữu, đúng thật là tấm gương sáng của Đông Hải!”

Vạn Bảo nói rồi nhìn về phía Chu Dịch, cười như không cười: “Nếu như Địa Hỏa cung có thể gia nhập Ngũ Linh tông, tương lai sau này Phùng đạo hữu tọa hóa, Đường đạo hữu cũng không cần phải lo lắng vì tài nguyên mà rời đi, chẳng phải là đẹp cả đôi đường sao?”

Sắc mặt Phùng Dương âm trầm, không nói một lời nhảm nhí linh tửu, tâm trí của người sắp chết khó ổn định nhất.

Chu Dịch nhún vai, lại đến lúc phải chỉ trời mà thề nguyên rồi, nói: “Sau này nếu như bản đạo phản bội Địa Hỏa cung, sẽ tồn thọ năm trăm năm, có thiên địa chứng giám!”

“Sư đệ!”

Phùng Dương nghe vậy đột nhiên ngẩng đầu lên, giọng nói hơi run rẩy, nói: “Cần gì phải vậy?”

“Bản đạo sống rất tốt ở Địa Hỏa cung, nắm quyền của thái thượng trưởng lão, có thể nói là sống thoải mái hơn nhiều hơn khi còn bị người ta quản chế ở Cửu Châu.”

Chu Dịch cũng không nói những lý do cảm ơn này nọ, trực tiếp nói rõ ràng ích lợi, mới có thể khiến cho Phùng Dương càng thêm tín nhiệm hẳn, lại quay đầu nhìn về phía Vạn Bảo cười tủm tỉm, chậm rãi nói.

“Vạn Bảo đạo hữu đã có thành Anh bí điển, đáng lý nên tìm nơi để tiềm tu, tại sao lại đảm nhiệm chức vụ tông chủ của Ngũ Linh tông, tông môn mới thành lập thì có muôn vàn sự vụ, e rằng bận rộn đến nỗi không có thời gian tu luyện ấy chứ!”

Chương 224: Huyết Nguyệt ma quân.

Chư chân quân trong điện sôi nổi gật đầu, nhìn về phía Vạn Bảo chờ hắn giải thích, tuổi thọ còn lại của Vạn Bảo cùng lắm thì chỉ hơn Phùng Dương vài thập niên mà thôi.

Trong mắt Vạn Bảo hiện lên vẻ âm trầm, gắng gượng cười nói: “Bản đạo đã chuẩn bị xong linh vật thành Anh, đợi đến khi Đấu Kiếm Chính Ma kết thúc, nhờ vào khí vận Chính đạo thống nhất Cửu Châu, thử lại phá đan thành Anh!”

Một lý do như vậy, miễn cưỡng có thể lừa gạt được chư chân quân, người tu tiên đều rất tán đồng khi nhắc đến khí vận.

Chu Dịch lúc này có thể xác định rằng, Vạn Bảo đã biết được xu thế biến hóa của thiên địa, dù sao thì chuyện này cũng không phải là bí mật gì trong giai cấp thống trị ở Cửu Châu, dứt khoát là trực tiếp nói toạc ra.

“Khi xưa bản đạo cũng tu hành trong tông môn, nghe trưởng bối nói, từ sáu trăm năm trước cho đến nay, Cửu Châu chỉ xuất hiện một vị Huyền Tiêu đạo quân. Mặc dù những chân quân khác có kinh tài tuyệt diệu đến đâu, cũng khó có thể phá đan thành Anh, Vạn Bảo đạo hữu đúng là có thiên phú kinh tài tuyệt diệu.”

“Có lẽ có thể nghịch thiên, sánh cùng Huyền Tiêu lão tổ chăng?”

Ồ!

Trong điện ồ lên, mọi người châu đầu ghé tai nghị luận sôi nổi, cũng có người muốn Vạn Bảo xác nhận.

Cho dù da mặt của Vạn Bảo có dày đến như thế nào đi nữa, cũng không thể nói những câu nói dối dễ dàng bị vạch trần như vậy, chỉ phải miễn cưỡng cười nói.

“Tu tiên vốn chính là nghịch thiên, nếu Huyền Tiêu lão tổ có thể trở thành Nguyên Anh, vậy chứng minh thiên địa còn chưa lại một đường, chưa chắc chúng ta đã không có cơ hội!”

Mọi người sôi nổi lắc đầu, sự hứng thú đối với Cửu Châu giảm xuống.

Vốn dĩ sự mong đợi lớn nhất của Kim Đan chân quân đối với Cửu Châu, chính là đợi chờ Ma đạo sụp đổ, vơ vét một lượng lớn truyền thừa, tài nguyên, nhân cơ hội này có lẽ có thể đột phá Nguyên Anh, kéo dài tuổi thọ.

Hiện giờ biết được sự thay đổi của thiên địa, điển tịch thành Anh trở thành đồng giấy lộn, ai lại muốn liều mạng với Ma đạo nữa chứ.

Vạn Bảo chau mày, mắt lạnh nhìn về phía Chu Dịch, nói: “Ngũ Linh tông hiện giờ nằm trong liên minh Chính đạo của Cửu Châu, lý do thoái thác này của đạo hữu, hiển nhiên là không dự định ra tay diệt ma, có phải dự tính dựa vào tà ma ngoại đạo không?”

“Đủ rồi!”

Phùng Dương trực tiếp lật bàn lên, linh quả linh tử rơi đầy đất, ánh mắt sâu kín nhìn chằm chằm Vạn Bảo, nói: “Lão phu chẳng còn sống được mấy năm nữa, đạo hữu hãy suy nghĩ cho rõ ràng rồi nói.”

Linh quang trên người Vạn Bảo tỏa ra lóng lánh, khí tức mạnh mẽ hơn xa Phùng Dương, nhưng mà nhìn đầu tóc muối tiêu của đối phương, thật sự không dám nói ra những câu tàn nhẫn.

Chu Dịch đứng dậy chấp tay nói: “Đạo bất đồng bất tương vi mưu, bản đạo và sư huynh xin cáo lui.”

Dứt lời cùng Phùng Dương hóa thành độn quang, rời khỏi Xích Hà đảo.

Một lát sau, lại có mười mấy luồng độn quang rời đi, trong điện chỉ còn lại một vài vị chân quân đã gia nhập vào Ngũ Linh tông.

Chân nhân ở bên ngoài nhìn thấy tình hình như vậy, ăn uống xong thì đồng loạt cáo từ.

Một bữa yến tiệc tốt lành của Ngũ Linh tông, đừng nói tới chuyện đạt tới mục đích, đến ngay cả khí thế ban đầu cũng bị mất đi hơn phân nửa.

.....

Địa Hỏa cung.

Huyền Hỏa điện.

Phùng Dương mời Chu Dịch ngồi xuống, rồi lại khom người thi lễ xin lỗi.

“Hôm nay bản đạo chỉ vì một vài lời khích bác, mà hoài nghi sư đệ, đúng là già rồi nên hồ đồ!”

“Sư huynh không cần phải như thế.”

Chu Dịch nói: “Đây là bản chất con người, sư huynh một lòng vì truyền thừa của tông môn, có gì sai chứ?”

Phùng Dương thở dài một tiếng, nói: “Sư đệ hôm nay không nên xung đột với Vạn Bảo, Ngũ Linh tông rõ ràng muốn thống nhất tông môn, sau này tiến được mà lùi cũng được. Bản đạo dùng tánh mạng uy hiếp nên hấn tạm thời lui bước, đợi sau này ta tọa hóa rồi, tất nhiên là sẽ ép đến tận nơi!”

Đông Hải rộng lớn vô ngần, vô số đảo nhỏ, trốn bừa vào một nơi là có thể tránh được sự đuổi giết của Ma đạo.

Chu Dịch nói: “Ngăn cản Ngũ Linh tông không khó, bọn họ không có Nguyên Anh lão tổ tọa trấn, làm việc không dám quá kiêu ngạo, Tứ tông Ma đạo mới là mối uy hiếp lớn nhất với Địa Hỏa cung!”

Phùng Dương nghi hoặc nói: “Đường đường là tứ đại Ma tông, tại sao lại chọn trúng Địa Hỏa cung nho nhỏ này chứ?”

Chu Dịch nói: “Hiện giờ tình hình ở Cửu Châu, ai nấy đều nhìn ra được là Ma đạo tất bại, những ma đầu kia cũng tự biết, chỉ là chuyện sớm muộn gì mà thôi, sư huynh cảm thấy bọn họ sẽ làm gì?”

“Liều chết đánh một trận và tìm kiếm đường lui, bảo đảm truyền thừa của Ma đạo!”

Phùng Dương bưng tỉnh đại ngộ nói: “Tứ hải rộng lớn vô biên, tu sĩ Ma đạo chạy đến đây tìm nơi trốn tránh, thậm chí trốn xuống dưới đáy biển sáng lập thủy phủ, Chính đạo khó có thể diệt trừ tận gốc được.”

Chu Dịch gật đầu nói: “Cho nên Ma đạo chắc chắn phải thâm nhập vào tông môn ở Đông Hải, dùng nó để làm đường rút lui.”

Ánh mắt Phùng Dương nặng nề, nếu như so sánh với tứ tông Ma đạo, thì Ngũ Linh tông chỉ một con kiến nhảy nhót làm trò mà thôi, dạn dò nói: “Sư đệ, sau này nếu như gặp phải Ma đạo xâm lược, thì mang theo truyền thừa và những đệ tử tinh anh của Địa Hỏa cung rời đi, tìm một nơi khác để xây dựng tông môn.”

Chu Dịch gật đầu đồng ý, cười nói.

“Sư huynh yên tâm, bản đạo am hiểu nhất là chuyện nghe có động là chuồn!”

Trở lại Linh Hỏa điện.

Chu Dịch thu lại nụ cười, mặt lộ vẻ lo lắng.

Ngũ Linh tông đúng thật là không đáng quan tâm, nhưng mà tứ tông Ma đạo có Nguyên Anh lão tổ, trấn tông chí bảo, thậm chí Thiên Quân trong truyền thuyết, một khi xâm lấn Đông Hải thì không thể nào ngăn cản được.

“Mới tu hành ổn định được ba mươi năm, chẳng lẽ lại phải chuyển đi nơi khác sao?”

Chu Dịch lấy ống thăm ra, nhẹ nhàng lung lay, thi triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật.

Linh thăm rơi xuống đất.

Thần quang lóng lánh ngưng tụ thành hai chữ: Huyết Nguyệt.

“Thượng thượng đại cát!”

Chu Dịch cẩn thận suy ngẫm, rốt cuộc thì hai chữ “Huyết Nguyệt” có ý nghĩa gì.

Chương 225: Huyết Nguyệt ma quân (2)

“Nghe thì giống như một hiện tượng tự nhiên nào đó, hay là sắp xuất hiện dị tượng mặt trăng máu nhỉ?”

.....

Cùng lúc đó.

Một hòn đảo nhỏ bên ngoài Địa Hỏa cung, có tên là Hỏa Trúc đảo.

Bởi vì trên đảo mọc đầy những rừng trúc Hỏa Hồng, là một loại tài nguyên mang thuộc tính Hỏa cấp thấp, nên đảo mới có cái tên này.

Màn đêm buông xuống.

Tu sĩ phụ trách đóng giữ đảo này, lặng lẽ mở hộ đảo trận pháp, hai luồng độn quang đen nhánh men theo khe hở tiến vào, đáp xuống mặt đất hóa thành hai người thanh niên.

“Bái kiến Hoắc chân nhân.”

Tu sĩ khom người thi lễ, nghi ngờ nhìn về phía người thanh niên đứng bên cạnh.

Hoắc Viêm cung kính giới thiệu nói: “Vị này chính là Huyết Nguyệt ma quân của Quỷ Vương tông, chuyện lần này người làm rất tốt, tương lai tất nhiên sẽ được ban bí thuật, dễ dàng đột phá Trúc Cơ.”

Mặt tu sĩ kia lộ vẻ vui mừng, vội vàng bái kiến ma quân, dẫn hai người vào bên trong rừng trúc Hỏa Hồng ẩn nấp.

Nửa tháng sau.

Trong rừng trúc Hỏa Hồng xuất hiện một tế đàn màu đen nhánh, vẽ những hình vẽ cấm chế phức tạp, trên tế đàn thờ phụng tượng quỷ thần bốn mặt với tám cánh tay.

Tế đàn phát ra quỷ khí nồng đậm, bao trùm phạm vi mấy chục trượng chung quanh, tất cả những linh trúc mang thuộc tính Hỏa đều khô héo, sương mù ma quái bao trùm như màn đêm.

Huyết Nguyệt ma quân tay bắt pháp quyết, ảo trận bố trí từ trước đã được kích hoạt, từ bên ngoài nhìn vào thì cảnh tượng ở đây chẳng khác nào rừng trúc chung quanh.

“Chú thuật đã thành, lấy vật phẩm có chứa khí tức của Phùng Dương ra, cung phụng quỷ thần!”

Hoắc Viêm vội vàng lấy mấy miếng vải ra, thật cẩn thận lên tế đàn. Quỷ thần như lập tức hồi sinh, tám cánh tay xé nát miếng vải, bố khuôn mặt dữ tợn bắt đầu gào rống, hút khí tức trên miếng vải vào trong bụng.

Huyết Nguyệt ma quân ngồi xếp bằng trước tế đàn, dùng âm điệu cổ xưa quỷ dị tụng niệm chú ngữ, từng sợi sinh cơ từ trong cơ thể bay ra dung nhập vào tượng quỷ thần.

Sau một lát.

Huyết Nguyệt ma quân dùng thi pháp, lạnh lùng nói: “Hôm nay đã cắt giảm mười năm tuổi thọ của Phùng Dương, vốn dĩ hắn còn sống được sáu bảy chục năm nữa, năm đó bị bốn tọa phục kích nên đã hao tổn không ít tuổi thọ, chỉ cần ba năm ngày nữa sẽ cạn tuổi thọ mà chết.”

Hoắc Viêm nín thở nói: “Ma quân diệu pháp vô song, vậy có thể vô thanh vô tức trừ chết chân quân!”

“Cũng chỉ có thể bắt nạt được đám tu sĩ Đông Hải, truyền thừa ít ỏi, còn Hắc Vu chú thuật này thì đã chẳng còn tác dụng gì ở Cửu Châu nữa rồi.”

Huyết Nguyệt ma quân lạnh lùng nói: “Nếu không phải lão tổ yêu cầu không gây ra sóng gió gì, vô thanh vô tức từ từ diệt dần Đông Hải, đề phòng khiến cho chính đạo tông môn chú ý, thì bốn tọa đã đầu pháp chém giết trực diện rồi, dễ dàng giết chết được Phùng Dương.”

Hoắc Viêm lo lắng nói: “Phùng Dương còn dễ dàng, nhưng mà Đường Huyền kia dường như còn không ít tuổi thọ, ma quân cũng muốn dùng tuổi đời thọ sao?”

Hắc Vu chú thuật triệt tiêu tuổi thọ của Phùng Dương, Huyết Nguyệt ma quân cũng không phải là không trả giá cho chuyện này, từng luồng sinh cơ hiến tế cho quỷ thần, thì hắn cũng mất đi số tuổi thọ tương ứng.

“Năm xưa, bốn tọa đã dùng thân thể hóa thành lệ quý, may mắn sống sót dưới Tiểu Tứ Cửu thiên kiếp, cũng là vì khao khát quý tu kéo dài tuổi thọ.”

Huyết Nguyệt ma quân đặc ý nói: “Quý tu độ kiếp khó khăn hơn gấp mười lần so với tu sĩ Nhân tộc, nhưng mà một khi vượt qua thiên kiếp, tuổi thọ có thể sánh bằng Yêu Vương. Trừ chết một Đường Huyền nho nhỏ, hao tổn hai ba trăm tuổi thọ, dễ như trở bàn tay!”

“Ma quân thân uy cái thế, văn bồi nguyện làm trâu làm ngựa!”

Mặt Hoắc Viêm lộ vẻ vui mừng, đợi đến khi hai người Phùng, Đường chết đi, hắn sẽ xuất hiện để tiếp nhận Địa Hỏa cung.

Theo như thỏa thuận ngầm giữa tứ đại Ma tông, Đông Hải sẽ do Quý Vương tông từ từ thôn tóm, sau lưng có một chỗ dựa vững chắc như vậy, tương lai nhất định có thể thống nhất được Đông Hải!

Ba ngày sau.

Keng! Keng! Keng!.....

Chiếc chuông vàng trong tông môn điểm chín hồi liên tiếp, các đệ tử giật mình.

Bất kể là đang luyện công tu pháp, hay là luyện đan luyện khí, tất cả đều xuất quan bay về phía chính điện Địa Hỏa cung.

Về mặt của chúng đệ tử Luyện Khí kỳ nghiêm nghị, Trúc Cơ chân nhân tiến vào trong điện, nhìn thấy Đường trưởng lão đang ngồi ngay ngắn trên cao.

“Bái kiến Đường trưởng lão!”

Chu Dịch vẫy tay, ánh mắt đảo qua tám vị Trúc Cơ trong điện, chậm rãi nói: “Vừa mới nãy, Phùng sư huynh đã tọa hóa.”

Chúng chân nhân nghe thấy vậy đột nhiên đứng dậy, vẻ mặt lo lắng trầm trọng, khom người hành lễ về hướng Huyền Hỏa điện.

“Cung tiễn Phùng trưởng lão!”

“Mấy năm gần đây Phùng sư huynh tu tâm dưỡng tính, chưa bao giờ tức giận đấu pháp, đáng lý ra phải sống được thêm ba bốn mươi năm nữa.”

Chu Dịch cũng không thềm nghiêng ngả suy nghĩ trong lòng của bọn họ, đơn giản là hoài nghi chuyện Phùng Dương chết một cách vô thanh vô tức, rất có khả năng là cho rằng có người đã động thủ, đơn giản nói: “Cùng đi tìm hiểu nguyên nhân cái chết, nếu như có điều gì khác thường, cần phải báo thù cho sư huynh!”

Đoàn người thi triển độn quang, đi vào nơi bế quan trong Huyền Hỏa điện.

Mái đầu Phùng Dương trắng xoá, hai mắt hơi kíp, an tĩnh ngồi xếp bằng trên đệm Hương Bồ, nếu không có tử khí lượn lờ, thì chẳng khác nào người còn sống cả.

Kim Đan chân quân tu hành mấy trăm năm, cho dù không tu hành công pháp luyện thể, thân thể được pháp lực uẩn dưỡng, đã vững chắc như tinh kim, sau khi chôn cất thì trăm năm bất hủ.

Chương môn Viên Kỳ quỳ gối ở một bên, nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn về phía người tới, nói: “Bái kiến Đường trưởng lão.”

“Nén bi thương.”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua cấm chế nơi bế quan, không phát hiện ra bất kỳ dấu vết tranh chấp ngoại lực tác động nào, rồi cẩn thận xem xét thân thể của Phùng Dương, chính xác là dáng vẻ thọ tấn đạo tiêu

Chương 226: Vu thuật Thượng Cổ.

“Không có vấn đề gì mới là có vấn đề! Nếu như Phùng sư huynh chết già như bình thường, tất nhiên trước khi chết sẽ thông báo cho bản đạo cùng chư vị, dẫn dò chuyện hậu sự trong tông môn, mà không phải lặng yên không một tiếng động tọa hóa!”

“Đường trưởng lão nói có lý.”

Vài vị Trúc Cơ chân nhân nghe được lời này, lập tức thở phào nhẹ nhõm, thi triển pháp thuật điều tra.

Kết quả tất nhiên là không có bất kỳ manh mối nào, đối chiếu với ghi chép trong điển tịch của tông môn, tư trạng của Phùng Dương giống hệt như trưởng lão đời trước.

Chu Dịch hỏi: “Mấy ngày gần đây, có phát hiện chứng môn có gì khác thường không?”

Viên Kỳ cẩn thận nhớ lại nói: “Hồi bẩm trưởng lão, hôm qua khi bản đạo thỉnh an sư tôn, dường như tóc của người bạc đi không ít.”

Trong lòng Chu Dịch cũng đã có phán đoán, bằng môn tả đạo trong Tu Tiên giới nhiều vô cùng, có mấy loại chú thuật làm hao tổn tuổi thọ cũng chẳng có gì lạ.

“Phùng sư huynh chắc chắn là bị tà pháp ám hại, nhưng mà việc này chỉ được lặng lẽ điều tra, chớ nên để lộ ra, đề phòng tông môn hỗn loạn, khiến Yêu Nhân xâm chiến!”

“Tuân mệnh Thái thượng!”

Địa Hỏa cung chỉ còn lại có một thái thượng trưởng lão mà thôi, nếu như đã quyết định phương hướng xử lý, chư chân nhân cũng tuân mệnh.

Rồi sau đó Viên Kỳ báo tang ra bên ngoài, đệ tử trong tông môn đều cảm thấy bi thương, từ khi sinh ra họ đã được Phùng Dương bảo vệ, mới có thể an ổn tu hành đến nay, nghe tin dữ này như thể trời nghiêng đất ngã.

Đông Hải rung chuyển, tang sự vô cùng đơn giản, chỉ mời vài vị bằng hữu lúc sinh thời.

.....

Trong rừng trúc.

Sương mù quỳ dị quay cuồng, âm phong từng trận.

Huyết Nguyệt ma quân không ngừng dùng đan dược luyện hóa, cố gắng hết sức để hạn chế sự phản phệ của chú thuật.

Vẻ mặt Hoắc Viêm kích động, đang suy tư chuyện sau khi hắc không chế được tông môn, làm sao để bồi dưỡng bên trong, phát triển đối ngoại, tương lai sau khi thống nhất Đông Hải có cần đổi tên hay không, vẫn luôn cảm thấy cái tên Địa Hỏa cung có chút không được phóng khoáng cho lắm.

“Nếu bốn tọa nhớ không lầm, Phùng Dương là sư tôn của ngươi phải không.”

Huyết Nguyệt ma quân chậm rãi thu công, buồn bã nói: “Năm đó Phùng Dương vì để chuẩn bị linh vật kết đan cho ngươi, rơi vào trong trận pháp giảm thọ mấy chục năm, hiện giờ lại gián tiếp chết dưới tay của ngươi, ngươi thật sự không có cảm giác gì sao?”

Hoắc Viêm nghe vậy thì lạnh cả người, từ trước đến nay, tu sĩ Ma đạo đều nhân nhượng với mình, nghiêm khắc với người, hai tròng mắt xoay chuyển, vẻ mặt cực kỳ bi ai nói:

“Vãn bối tất nhiên là cực kỳ bi thương, nhưng mà chí nguyện lúc sinh thời của sư tôn rất vĩ đại, đó là Địa Hỏa cung phồn vinh cường thịnh. Hiện giờ có được sự ủng hộ của Quỷ Vương tông, mắt thấy là có thể thống nhất Đông Hải, sư tôn nhất định có thể mỉm cười nơi chín suối!”

“Vật phẩm có chứa khí tức của Đường Huyền, đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Trong mắt Huyết Nguyệt ma quân hiện lên sát khí, đợi đến khi Hoắc Viêm trở thành chưong môn của Địa Hỏa cung, thì sẽ luyện hắc thành con rối, đề phòng tương lai đến lượt chính mình mỉm cười nơi chín suối.

Hoắc Viêm lấy ra một cái đệm Hương Bồ từ trong túi trữ vật, nói: “Đây là đệm Hương Bồ ở Giảng Pháp điện, sau khi Đường Huyền kết thúc giờ giảng pháp, vãn bối đã sai người trộm về.”

“Không tòi.”

Huyết Nguyệt ma quân bắt lấy đệm Hương Bồ, đặt vào tế đàn, thi triển Hắc Vu chú thuật.

Quý thần hấp thu đệm Hương Bồ, rồi tiếp nhận hiến tế tuổi thọ, chú thuật quỷ dị lần theo khí tức bay về phía Linh Hỏa điện.

.....

Linh Hỏa điện.

Nơi tu hành.

Dao động quỷ dị chui qua trận pháp cấm chế, muốn chui vào trong cơ thể Chu Dịch, Huyền Vũ thần giáp bỗng nhiên bắn ra từ trong Đan Điện, hóa thành mai rùa bảo vệ quanh thân.

“Ồ? Có người muốn hại ta!”

Chu Dịch lập tức ngừng tu hành Thuần Dương kinh, tay bắt pháp quyết kích hoạt tầng tầng lớp lớp trận pháp, mấy chục đến cả trăm lá phù triện trên lớp đạo bào trên người lấp lánh tỏa sáng.

Sau khi xác nhận nhiều lần không có nguy hiểm, mới kìm chế được suy nghĩ muốn hóa thành độn quang, thần thức đảo qua, phát hiện bên ngoài thần giáp xuất hiện một luồng khí đen nhỏ đến không thể phát hiện đang bay lượn.

“Chú thuật, hay ma công? Có người thi pháp hại bản đạo!”

Chu Dịch phát tay rải Lôi Pháp, dễ dàng bỏ cho tia khí đen kia tan tành, chỉ còn sót lại chút hơi tàn.

Bàn tay bao phủ bởi sấm sét màu tím, thử bắt lấy hắc khí còn sót lại, kết quả vừa mới đụng vào thì nó đã tan biến không thấy đâu.

“Ồ! tuổi thọ giảm đi..... Chừng mười năm nhỉ?”

Trong khoảnh khắc khí đen tan biến, Chu Dịch cảm nhận được Trường Sinh Đạo Quả hơi rung động, bởi vì bình thường rất nhiều lần tiêu hao và khôi phục tuổi thọ, cho nên đặc biệt miễn cảm với sự tăng giảm tuổi thọ.

“Loại chú pháp này rất là quý dị, vậy mà lại có thể xuyên qua trận pháp cấm chế triệt tiêu tuổi thọ, chỉ là uy lực..... Quá kém.”

Dứt lời, Chu Dịch thi triển Ngọc Lộ quyết, hao tổn năm trăm năm tuổi thọ tưới cho Kiến Mộc.

.....

Trong rừng trúc

Tượng quỷ thần hiện lên nụ cười dữ tợn, tám con mắt bắn ra ma quang, cánh tay múa may dường như là đang mừng vì đã cắn nuốt được tuổi thọ.

“Thành!”

Huyết Nguyệt ma quân nhìn thấy cảnh tượng này, cười nhạo nói: “Thằng cha kia khoác lát là chính đạo chân truyền gì đó, chắc chắn là một đệ tử chẳng ra gì trong tông môn, nếu không thì sao lại dễ dàng trúng chú thuật như vậy.”

Mặt Hoắc Viêm lộ vẻ vui mừng, lại tiến thêm một bước đến gần với việc không chế được Địa Hỏa cung.

“Tiền bối, Quý Vương tông có được pháp thuật kỳ diệu này, vì sao không thi pháp trừ chết Kim Đan chân quân của chính đạo? Rồi trốn ở Đông Hải chờ tất cả Nguyên Anh lão tổ thân tử đạo tiêu, Quý Vương tông chẳng những có thể trở về Cửu Châu, còn có thể đem đuổi tận giết tuyệt tu sĩ chính đạo nữa!”

“Lai lịch của chú pháp này rất cổ xưa, là vu thuật Thượng Cổ trong truyền thuyết.”

Huyết Nguyệt ma quân nói: “Năm đó lần đầu khi nó hiện thế cũng được lưu hành rất lâu, quý tu bốn tông nhân cơ hội này mà nổi dậy, hù dọa cho chân quân chính đạo sợ tới mức không dám ra ngoài. Nhưng mà trên đời không có chú pháp nào là không thể phá giải, hiện giờ đã có quá nhiều thủ đoạn phản chế, cũng chỉ có thể sử dụng nó để bắt nạt đám tu sĩ Đông Hải thiếu thốn tri thức này mà thôi.”

Chương 227: Ta không cam lòng.

Hoắc Viêm bừng tỉnh nói: “Chẳng trách mỗi lần thi pháp, tiên bối chỉ tiêu hao rất ít tuổi thọ.”

Huyết Nguyệt ma quân gật đầu nói: “Một khi dụng thuật pháp phản phệ, quỷ thần sẽ lấy đi số tuổi thọ sinh cơ tương ứng từ trong cơ thể của người thi triển thuật pháp, cần thăm dò cẩn thận!”

Hoắc Viêm nói: “Hiện giờ đã thi pháp thành công, Đường Huyền kia không thể phản chế chú pháp, có phải là sẽ nhanh chóng khiến hắn chết đi hay không?”

“Bồn tọa có thể kết đan ở Ma tông, thì đều nhờ vào việc cẩn thận, không thể chỉ vì cái trước mắt!”

Huyết Nguyệt ma quân ngẩng đầu nhìn về phía Địa Hỏa cung, lạnh giọng nói.

“Lỡ đâu kia Đường Huyền kia cố ý trùng thuật, thật ra đã chuẩn bị sẵn sàng cách phản chế, chỉ chờ đợi bồn tọa mắc câu thì sao? Cũng có khi tuổi thọ Đường Huyền kia không còn bao nhiêu, bồn tọa lại tổn hao trăm năm tuổi thọ, chẳng phải là lãng phí vô ích hay sao?”

Ngày hôm sau.

Trong phòng luyện khí.

Chu Dịch thi triển Không Hỏa Quyết, đang luyện chế pháp bảo phi kiếm, Địa Hỏa cung nổi danh ở Đông Hải nhờ vào Địa Nguyên Thuần, nhưng cũng có những bí phương của các pháp bảo khác, Thuần Dương kiếm chính là một trong số đó.

Kiểm này, sau khi luyện thành thì uy lực của nó bình thường, cũng không có Thần Thông đặc biệt, nhưng mà khi kết hợp cùng Thuần Dương kinh, có tác dụng khắc chế tà ma ngoại đạo.

Bỗng nhiên.

Huyền Vũ thần giáp tự động xuất hiện hộ thể, ngăn chặn từng sợi khí màu đen quỷ dị ở bên ngoài.

Chu Dịch trầm ngâm một lát, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào, sau khi tuổi thọ bị tiêu hao thì khí màu đen tự động tan biến.

“Cũng không biết là cái giá phải trả của việc thi pháp có lớn hay không!”

.....

Ba ngày sau.

Lúc chạng vạng.

Chu Dịch đang lĩnh ngộ Lôi Pháp, đột nhiên có cảm ứng, còn cách cảnh giới Thần Thông không bao xa nữa.

“Năm đó Giang sư huynh mất mười năm để đạt đến cảnh giới Thần Thông, bản đạo ước chừng phải mất đến năm sáu trăm năm, tại sao sự chênh lệch giữa người với người lại lớn đến như vậy?”

Cùng lúc đó, khí màu đen của chú pháp đột nhiên xuất hiện, bào mòn đi mười năm tuổi thọ.

.....

Nửa tháng sau.

Trăng sáng sao thưa.

Chu Dịch lấy một vò linh tửu năm trăm năm tuổi, ngồi trên nóc cung điện ngắm trăng uống rượu, lật lại ký ức tám trăm năm qua.

“Cô độc, tịch liêu!”

Khí màu đen chú pháp đến ngay lúc này, cắt ngang dòng cảm xúc của Chu Dịch.

“Lại tới nữa rồi!”

.....

Rừng Hỏa Trúc.

Số lần thi pháp hiển tế tăng dần, quỷ khí gần như ngưng tụ thành thực thể.

Huyết Nguyệt ma quân lại gia cố trận pháp cấm chế, mới không bị bại lộ, nhìn thấy nụ cười quỷ dị của quỷ thần sau khi cắt nuốt tuổi thọ, trong mắt bùng lên lửa giận hùng hục.

“Ba mươi ngày, suốt ba mươi ngày!”

“Mỗi một lần thi pháp đều thành công, ước chừng đã ăn mồn ba trăm năm tuổi thọ, tại sao Đường Huyền kia vẫn còn chưa chết?”

Ma uy mệnh mông cuồn cuộn đè xuống, Hoắc Viêm quỳ rạp xuống đất không đứng dậy nổi, mắt thấy Huyết Nguyệt ma quân sắp nổi điên, e rằng người đầu tiên bị giết là chính hắn, suy nghĩ thay đổi thật nhanh tìm kiếm đường sống.

“Tiền bối, Đường Huyền kia chính xác là chân quân, hơn nữa mới ngưng kết Kim Đan không lâu, có lẽ hắn còn chưa được một trăm tuổi nữa?”

“Chưa được một trăm tuổi!”

Đồng tử của Huyết Nguyệt ma quân hơi co lại, hoảng sợ nói: “Thằng cha kia chưa đầy một trăm tuổi mà đã ngưng kết Kim Đan, có thể nói là thiên tài tu tiên tuyệt thế trong mấy ngàn năm, tu hành chính đạo công pháp, quyết không thể lưu!”

Hoắc Viêm liên tục gật đầu, nói: “Một khi để hắn trưởng thành, chắc chắn sẽ trở thành mối họa mới của Ma đạo.”

“Thiên kiêu, đáng giết!”

Huyết Nguyệt ma quân tay bắt pháp quyết, từng sợi sinh cơ bay ra từ trong cơ thể, hiến tế cho quỷ thần để thi triển chú thuật.

Hoắc Viêm nhẹ nhàng thở ra, sát khí lạnh thấu xương đã tan biến, biết được bản thân hắn đã thoát được tử kiếp.

.....

Lại thêm mười ngày trôi qua.

Huyết Nguyệt ma quân khẽ vuốt mái tóc dài quá vai của mình, từ màu đen nhánh chuyển thành sắc hoa sâm, chỉ hơn một tháng.

Khi đến Đông Hải thì đã hơn ba trăm tuổi, trừ chết Phùng Dương hao tổn hơn ba mươi năm tuổi thọ, hiện giờ lại mất đi bốn mươi năm tuổi.

“Tại sao Đường Huyền vẫn còn chưa có chết?”

“Ma quân đại nhân, ngài có điều không biết.”

Hoắc Viêm đã sớm nghĩ ra lý do, nói: “Đường Huyền kia tinh thông tứ nghệ tu tiên, hẳn giỏi nhất là Đan đạo, chắc chắn là luyện chế sử dụng đan dược kéo dài tuổi thọ.”

“Am hiểu luyện đan, chẳng lẽ là đệ tử của Đan Đỉnh Tông?”

Huyết Nguyệt ma quân có chút do dự, cắn răng nói: “Đan Đỉnh Tông đã có Huyền Tiêu, tuyệt đối không thể xuất hiện thêm một Đường Huyền nữa, cho dù bản đạo có thọ tấn đạo tiêu, cũng phải kéo theo nhất đại thiên kiêu chôn cùng, cũng không hối tiếc kiếp này!”

“Ma quân khí phách phi phàm!”

Hoắc Viêm liên tục nịnh hót, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy sự thương hại, trào phúng.

Người ngoài cuộc tỉnh táo, lúc này Huyết Nguyệt ma quân giống như là con bạc thua đỏ mắt, đã rối loạn tâm trí.

.....

Lại thêm mấy ngày nữa trôi đi.

Huyết Nguyệt ma quân hấp hối, quỷ khu đã hóa thành trạng thái bán trong suốt, tóc bạc đầy đầu theo gió tung bay.

Sử dụng liên tiếp một đồng lớn đan dược ngưng tụ quỷ thể, dùng Huyền Âm Bảo Châu trói chặt thần hồn, phát tay thu hồi tế đàn quỷ thần.

“Bồn tọa sẽ hồi bẩm với tông môn, Đông Hải Địa Hỏa cung có dị thường, nhờ lão tổ trong tông môn ra tay. Chỉ là một Kim Đan chân quân, cho dù có tinh thông thiên phú dị bẩm như thế nào đi chăng nữa, lão tổ chỉ cần một tay là có thể đập chết hắn!”

Hoắc Viêm lo lắng nói: “Với trạng thái hiện tại của ngài, khó có thể che dấu khí tức, rất có khả năng không phải là đối thủ của Đường Huyền đâu?”

“Hô hô hô..... Chú thuật của bồn tọa đột nhiên thất bại, không dự tính che dấu khí tức của mình nữa, vừa vận dùng độn pháp để lấy lại thể diện!”

Chương 228: Ta không cam lòng (2)

Huyết Nguyệt ma quân kịch liệt thở dốc, phun ra mấy ngụm quỷ khí, nói: “Bồn tọa cùng Huyền Âm Bảo Châu giao tu tánh mạng, quỷ thể có thể nhập vào bên trong pháp bảo, tốc độ độn pháp hiểm thấy trên đời, cho dù thằng nhóc Đường Huyền có phát hiện ra thì đã làm sao?”

“Ma quân diệu pháp vô song!”

Mặt Hoắc Viêm lộ vẻ vui mừng, chờ đến khi Huyết Nguyệt ma quân dẫn dụ Đường Huyền rời đi, thì bản thân hắn có thể bình yên mà rời đi.

Sau nửa canh giờ.

Trận pháp cấm chế Trong rừng trúc biến mất, quỷ khí như một cột khói tín hiệu bắn lên cao, một luồng độn quang đen nhánh bay về phía Cửu Châu.

“Nhóc con Đường Huyền, bồn tọa sẽ còn quay lại!”

Độn quang bay với tốc độ cực nhanh, trong giây lát đã biến mất khỏi tầm mắt, chỉ để lại một vết màu đen vắt ngang qua vòm trời, hiển nhiên là đang cố tình kiêu ngạo khiêu khích.

Lời còn chưa dứt.

Bên trong Linh Hỏa điện xuất hiện một luồng độn quang ba màu, đuổi giết theo dấu vết để lại, tốc độ còn nhanh hơn mấy lần so với Huyết Nguyệt ma quân.

“A! Sao hắn còn dám thiêu đốt tuổi thọ nữa sao?”

Sắc mặt Huyết Nguyệt ma quân thay đổi, trong lòng sinh ra sự hồi hận cùng tuyệt vọng, sớm biết như thế thì nên lưu lại chút tuổi thọ.

Tuyệt vọng kiệt sức, trong mắt Huyết Nguyệt ma quân hiện lên vẻ điên cuồng, chỉ đợi đến khi độn quang phía sau đuổi đến gần thì sẽ lập tức xoay người, thi triển bí thuật liêu mạng, một đòn quyết định sinh tử!

Độn quang của Chu Dịch tiếp cận gần thêm, thần thức đảo qua Huyền Âm Bảo Châu, phát hiện Huyết Nguyệt ma quân đang

hấp hối. Không những không tiếp tục đuổi giết. Ngược lại giảm tốc độ độn quang, không nhanh không chậm bám theo ở phía sau, thi triển Lôi Pháp oanh kích.

Ầm ầm ầm.....

Tiếng sấm thanh liên miên không dứt, mấy trăm tia sấm sét đan thành võng, bủa vây lấy Huyền Âm Bảo Châu.

“Đáng chết! Thằng nhãi này đúng là giáo hoạt gian trá!”

Huyết Nguyệt ma quân nhìn bóng người cách xa vài dặm, cho dù bản thân hẳn có liều mạng đánh một kích, thì với độn tốc của đối phương cũng có thể dễ dàng tránh né được.

“Vị đạo hữu Quý tu này, xuất thân từ Quý Vương tông phải không?”

Chu Dịch cao giọng hỏi: “Thời gian trước, sư huynh của bản đạo đột nhiên già đi rồi bỏ mình, là do đạo hữu thi pháp ám hại có phải không?”

“Phải thì làm sao?”

Huyết Nguyệt ma quân uy hiếp nói: “Bồn tọa có thuật pháp ẩn ký được tông môn lưu lại, ngươi nếu dám giết ta, thì cứ chờ mà bị Nguyên Anh lão tổ đuổi giết cả đời đi, đến chết mới thôi!”

“Lại sử dụng thủ đoạn bỉ ổi như vậy để cầu sinh, xem ra đạo hữu đúng là đã dầu hết đèn tắt.”

Lôi Pháp trên tay Chu Dịch không dừng lại, không ngừng oanh kích Huyền Âm Bảo Châu, thần hồn của Huyết Nguyệt ma quân nằm trong đó sắp sửa tan biến.

Trong mắt Huyết Nguyệt ma quân hiện lên lệ khí, phun ra mấy ngụm quỷ khí căn nguyên, Huyền Âm Bảo Châu bắn ra U Minh thần quang mãnh liệt, hóa thành Ma Vân lớn hơn mười mẫu bay đến chỗ Chu Dịch.

Vụt!

Độn quang ba màu hiện hóa, trong phút chốc, Chu Dịch đã xuất hiện ở nơi cách đó mấy chục dặm, cho dù Ma Vân cuộn cuộn có đột kích thì cũng không hề ảnh hưởng gì đến hắn.

“Ta không cam lòng!”

Huyết Nguyệt ma quân vốn dĩ sắp cạn tuổi thọ, lại liên tiếp tổn thất nguyên khí, thân quỹ tự động tan rã.

Một luồng quỹ khí bay ra từ trong Huyền Âm Bảo Châu, đập vào trên Huyền Vũ thần giáp, hóa thành ấn ký mặt quỹ màu đồng đỏ.

“Không hổ là xác của loài yêu thánh, vậy mà có thể ngăn cản được cả pháp chú truy tung của Nguyên Anh lão tổ.”

Chu Dịch thi triển pháp lực tẩy xóa vài lần, chỉ thấy ấn ký mặt quỹ nhanh chóng mờ nhạt, dễ dàng tẩy xóa hơn so với ấn ký nằm ở trong cơ thể. Phất tay thi triển Thuần Dương Linh Hỏa, nung chảy tới luyện Huyền Âm Bảo Châu một hồi lâu, cho đến không còn sót lại bất kỳ tia quỹ khí nào.

Thần thức đảo qua Huyền Âm Bảo Châu, nhìn thấy bên trong có linh thạch linh vật chất chồng như núi, mấy trăm miếng ngọc bội, cùng với các loại pháp khí đan dược.

“Tu sĩ Ma đạo cũng không hẳn là người xấu, nếu như lại có thêm mấy chân quân tự chạy đến nộp mạng nữa, có lẽ sẽ dứt khoát tích góp đủ tài nguyên dùng để tấn chức Nguyên Anh, còn lo gì đến chuyện Đạo đồ không thuận chứ?”

Địa Hỏa cung.

Chính điện.

Chu Dịch đáp độn quang xuống, nhìn thấy đám người Viên Kỳ đang đợi ở bên trong, cùng với một tu sĩ Luyện Khí đang quỹ trên mặt đất.

Viên Kỳ khom người nói: “Bẩm báo Đường trưởng lão, đây là Lưu Ngự đóng giữ trên Hỏa Trúc đảo, sau khi tà ma xuất hiện thì y đã muốn chạy trốn, bị Dịch chân nhân bắt về.”

“Thái thượng tha mạng!”

Lưu Ngự khóc lóc thảm thiết cầu xin nói: “Ma đầu kia dùng người nhà của đệ tử.....”

Lời còn chưa dứt, thân thể mất khống chế bay lên, đầu hấn rơi vào giữa bàn tay Chu Dịch.

Sưu hồn!

Tu Tiên giới chưa bao giờ nghiêm hình tra tấn, Chu Dịch trực tiếp lật xem ký ức, sau khi biết được tên tuổi của ma đầu kia thì nhú mày.

“Thăm thương thương, ấy vậy mà ứng ở nơi này!”

Phất tay ném Lưu Ngự qua một bên, dựa theo quy định của tông môn, cùng tà ma ngoại đạo mưu hại bề trên, trực tiếp ném vào Địa Hỏa để hồn phi phách tán.

“Bản đạo đã giết chết Huyết Nguyệt ma quân, báo thù cho Phùng sư huynh.”

Chu Dịch nói: “Nhưng phản đồ Hoắc Viêm đã chạy thoát, đợi hần báo cho Quỷ Vương tông, sau này không tránh được rắc rối rồi.”

Viên Kỳ trước mừng sau hoảng, hoảng sợ nói: “Vậy thì phải làm gì bây giờ?”

Đối mặt với Quỷ Vương tông, Địa Hỏa cung chẳng qua cũng chỉ là một con kiến nhỏ bé mà thôi, Nguyên Anh lão tổ trong tông môn đến Đông Hải đi một chuyến, đủ có thể nghiền nát tông môn.

“Chính đạo sắp hủy diệt hoàn toàn Ma đạo, chắc chắn là sẽ nhìn chăm chăm vào Ma Tôn. Cho dù Quỷ Vương tông có muốn trả thù, thì có lẽ là cũng phải Kim Đan chân quân đến, bản đạo.....”

Chu Dịch nói tới đây, trầm ngâm một lát: “Chương môn tạm thời sắp xếp cho những đệ tử tinh anh ra ngoài lánh nạn, đề phòng phát sinh những chuyện không lường trước được!”

Mỗi một vị Kim Đan chân quân vượt qua thiên kiếp, thực lực đều không thể khinh thường được, lỡ đâu mang theo pháp bảo sát phạt, hoặc là tu thành loại đại thần thông nào đó, Chu Dịch rất khó bảo đảm bản thân hẳn sẽ không tổn tránh khỏi đối đầu trực diện.

Chương 229: Trù chết Yêu Vương.

Viên Kỳ đã đoán trước được tính cách của Đường trưởng lão, nói: “Trưởng lão yên tâm, bản đạo sẽ đi sắp xếp liền, họ sẽ được Dịch chân nhân che chở, tạm lánh xuống linh địa dưới đáy biển tu hành một đoạn thời gian.”

Thỏ khôn còn ba hang, Địa Hỏa cung thăm dò được mấy linh địa bí mật, sau khi bố trí trận pháp che lấp, cất giữ nhiều linh thạch, chuẩn bị cho khi tông môn gặp phải đại họa diệt môn, tinh anh trong tông môn có thể tiếp tục tồn tại.

Chu Dịch lại dặn dò thêm những việc cần chú ý, như là chân nhân tuần tra, chỉ cho phép vào chứ không cho phép ra.

Trở lại Linh Hỏa điện.

Mở mấy chục lớp trận pháp ra, lại khởi động Huyền Vũ thần giáp hộ thể, Chu Dịch lấy Huyền Âm Bảo Châu ra, xem xét từng món linh vật ở bên trong.

Linh vật của tu sĩ Ma đạo có nhiều thuộc tính âm u huyết sát, phân loại rồi để vào bên trong túi trữ vật, sau này có lẽ sẽ dùng đến.

“Trên đời không có linh vật tà ma, chỉ có tu sĩ tà ma!”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, ước chừng có đến mấy chục vạn khối linh thạch, cũng coi như là giàu có trong đám chân quân rồi.

Pháp khí bên trong bảo châu phần lớn là Hắc Huyết Đinh, Kháp Huyết Nhận, Hồn Cờ vv, pháp bảo thì ngoài Huyền Âm Bảo Châu ra còn có một đài sen màu đen nhánh, còn tác dụng cụ thể của nó là gì thì không biết.

Pháp bảo không giống như pháp khí, cấm chế của pháp khí đơn giản, nếu đoạt được thì có thể dễ dàng luyện hóa, pháp bảo là do chân quân dùng pháp lực thần hồn ôn dưỡng, cần có pháp quyết ngự bảo đặc thù, nếu đoạt được nó thì trong thời gian ngắn cũng khó có thể thi triển.

Ánh mắt Chu Dịch nhìn về phía thẻ ngọc nằm bên trong bảo châu, trong mắt hiện lên chờ mong.

“Ma công tà pháp làm giảm nhiều tuổi thọ, rất phù hợp với Trường Sinh Đạo Quả, đường đường là chân quân Quỷ Vương tông, hy vọng có thể có chút thu hoạch!”

Lấy bừa một miếng thẻ ngọc ra, bên trong ghi chép về Quỷ tu tinh nghĩa, Chu Dịch xem say mê, bên trong có ghi chép không ít bí quyết thần hồn tu hành tu hành thần hồn.

Chính đạo Ma đạo Quỷ tu Yêu tu, tất cả là tu tiên chi đạo, tìm hiểu sâu rộng, tiếp thu mọi thứ, mới có thể nhìn thấu trường sinh!

“Đạo lý này không sai, dường như có điều gì đó không ổn?”

Chu Dịch xem qua kinh nghĩa Quỷ tu, lại lấy ra thêm một thẻ ngọc khác, cái này có nội dung về đài sen đen nhánh kia.

Đài sen Huyền Âm, trợ giúp tu hành các loại pháp bảo, có tác dụng diệu kỳ trong việc định thần hồn, trấn tâm ma, lại có thể gom góp ma khí âm sát để cho ma tu luyện hóa.

“Đáng tiếc không có pháp quyết ngự bảo tương ứng, nhưng mà đợi đến khi Quỷ Vương tông suy tàn thậm chí là bị huỷ diệt, thì tất nhiên là những truyền thừa có liên quan sẽ bị truyền ra ngoài. Chỉ cần nhuộm đài sen này thành màu vàng kim, sửa đổi một chút cấm chế, vậy là đã biến thành cao tăng Phật môn rồi!”

Chu Dịch tiếp tục xem xét thẻ ngọc, bởi vì Huyết Nguyệt ma quân đã sống rất lâu, nên những gì học được rất đa dạng.

Tu sĩ phân thành Chính Ma, tuy rằng tứ nghệ tu tiên rất phổ biến, nhưng rất nhiều bí quyết luyện đan và cảm ngộ luyện khí đủ khiến cho Chu Dịch trầm mê trong đó.

“Kim Đan chân quân đã như vậy rồi, thì căn cơ của Nguyên Anh lão tổ phải dày dặn đến mức nào chứ? Quỷ Vương tông có bao nhiêu truyền thừa? Toàn bộ Tu Tiên giới.....”

Chu Dịch thâm niệm Vô Lượng Thiên Tôn, đề tham niệm trong lòng xuống, lại móc thêm một miếng thẻ ngọc

Thần thức đảo qua nội dung, lập tức lộ vẻ vui mừng, đúng là thuật pháp sát phạt không gây tổn hại mà lại có thể thao tác từ xa, đây là thứ Chu Dịch còn thiếu!

U Minh chú!

“Dùng tuổi thọ hiến tế cho U Minh quỷ thần, làm giảm tuổi thọ của đối phương, quả nhiên là thuật pháp Ma đạo phù hợp với bản đạo hơn!”

“Vu thuật, U Minh, quỷ thần.....”

“Thời đại Thượng Cổ không chỉ có Tiên đạo, còn có Thần đạo, Vu thuật vv, cũng không biết tại sao tất cả lại bị mai một.”

Chu Dịch cẩn thận xem xét thẻ ngọc, bên trong không chỉ ghi chép về chú thuật, còn có chú thích kỹ càng tỉ mỉ của Huyết Nguyệt ma quân, cùng với phương pháp để nhanh chóng cải thiện sự suy yếu do tuổi thọ bị suy giảm.

Cuối cùng còn ghi lại nhược điểm của U Minh chú, ví dụ như những phương pháp phản chế mà tu sĩ chính đạo hay tu luyện, một khi thi pháp thất bại, quỷ thần sẽ phản phệ rút đi số tuổi thọ tương ứng.

“Bản đạo không sợ bị phản phệ về mặt tuổi thọ, bình thường dùng nó để hù dọa kẻ thù một vô, để cho chúng cảnh giác. Bình thường có lẽ còn có thể phòng bị, nếu như đang trong thời điểm đấu pháp chém giết sống chết, thì làm sao có thể phân tâm thi pháp phản chế được chứ!”

“Thi pháp cần phải có khí tức của đối tượng, đây là một chuyện phiền toái, nhưng cũng nhắc nhở bản đạo, sau này phải luôn sử dụng pháp lực hộ thể, không nên lưu lại bất kỳ khí tức nào!”

Chu Dịch tìm hiểu U Minh chú một hồi lâu, lấy ra tế đàn mà Huyết Nguyệt ma quân luyện chế, lại lấy ra vài sợi tóc để vào trong đó.

Sợi tóc lấy ra từ một chiếc bình ngọc, bên ngoài có ghi tên họ của “Hoắc Viêm”, còn có không ít những chai lọ vại bình như vậy, hiển nhiên là Huyết Nguyệt ma quân đã có trù bị sẵn.

Tay bắt pháp quyết thi triển chú pháp, từng sợi sinh cơ hiến tế quỷ thần.

Chu Dịch tiêu hao liên tục hai trăm năm tuổi thọ, tám con mắt của tượng quỷ thần phát ra tứ ánh sáng đỏ rực, thoáng như vừa mới bò ra từ U Minh.

Một lát sau.

Tượng quỷ thần phát ra tiếng cười dữ tợn khắc khắc khắc, tám bàn tay khép lại trước người, kết thành dấu tay quỷ dị.

“Thành công!”

Mặt Chu Dịch lộ vẻ vui mừng, dù sao thì phản đồ Hoắc Viêm cũng là một tai họa ngầm cho Địa Hỏa cung, có thể trừ chết hẳn một cách vô thanh vô tức, thì bớt được rất nhiều phiền toái.

“Chỉ là một Trúc Cơ chân nhân thì không thể nào thể nghiệm hết được sự huyền diệu của chú thuật, ít nhất thì phải là Kim Đan tu sĩ, chọn một kẻ may mắn, thử so kè tuổi thọ với bản đạo nào.....”

Suy tư hồi lâu, trong lòng Chu Dịch đã có kế hoạch, kích hoạt huyết khế gọi con bò vàng đến.

Chương 230: Trù chết Yêu Vương (2)

“Ngưu nhi, người lạng lẽ trở về Ma Vân thành một chuyến, thăm dò thử Yêu Vương nào hung hăng ngang ngược nhất, lấy vài sợi lông tóc của nó về đây.”

“Tuân mệnh.”

Con bò vàng khom người lĩnh mệnh, hóa thành độn quang bay về hướng Tây Nam.

Ma Vân thành nằm ở Thập Vạn Đại Sơn thuộc Vân Châu, giáp giới với Đông Hải, chỉ cách Địa Hỏa cung hơn ba vạn dặm, chỉ cần di chuyển ba đến năm ngày là đến.

Mười ngày sau.

Con bò vàng trở lại Địa Hỏa cung, trình báo với Chu Dịch những chuyện mà nó nhìn thấy nghe thấy trong chuyến đi lần này.

“Tiên trưởng, Long hoàng cũng không quan tâm đến Ma Vân thành, nhưng mà sau khi chúng ta đào tẩu, Phi Hùng Yêu Vương mượn cơ Đấu Kiếm Chính Ma, chủ động xin trấn thủ Kinh Cực lĩnh. Sau đó lại giết chóc ngược đãi bừa bãi, nếu không có Thanh Tùng Yêu Vương bảo vệ, có lẽ Ma Vân thành đã bị huỷ diệt!”

“Rất tốt!”

Sắc mặt Chu Dịch không vui không buồn, tiếp nhận nhúm lông đen của Phi Hùng Yêu Vương, ném vào trong tế đàn.

Thi triển U Minh chú thuật, tiêu tốn hai trăm tuổi thọ, một lát sau quỷ thần lại xuất hiện nụ cười dữ tợn, hiển nhiên thi pháp thành công.

“Phùng sư huynh chưa từng nghe đến loại chú thuật này, thì Yêu tộc lại càng không thể biết được phương pháp phản chế, nhưng mà tuổi thọ của Yêu tộc rất dài, vượt xa tuổi thọ của những tu sĩ Nhân tộc cùng cấp, dùng mạng đổi mạng ngược lại lời to rồi!”

.....

Ma Vân động.

Yêu Vương điện.

Ồn ào náo nhiệt, giọng của những đại yêu tiểu yêu hô quát không dứt bên tai.

Phi Hùng Yêu Vương thân cao trượng sáu, cả người mọc đầy lông đen, tay chân thì như con người mà mặt mày thì giống như con gấu, xách theo bình rượu tu ừng ực ừng ực.

“Ma Vân thành này đúng là cũng không phải toàn vô dụng, ừ rượu là nhất tuyệt!”

“Nhân tộc và Yêu tộc vốn dĩ là có huyết hải thâm thù, là kẻ thù của nhau, nào cần phải mua bán bình đẳng, nhìn trúng thứ gì thì trực tiếp đoạt lấy là được!”

Từ sau khi đến Kinh Cức lĩnh đóng giữ, chuyện đầu tiên mà Phi Hùng Yêu Vương làm chính là huỷ bỏ quy định Nhân Yêu bình đẳng, hạ lệnh biến Nhân tộc trở thành nô lệ thuộc về Yêu tộc, là hàng hóa, thức ăn giống như linh dược linh quặng.

Tài sản mà Nhân tộc Ma Vân thành tích góp mấy trăm năm, đã tan thành mây khói chỉ trong chốc lát, tất cả đều trở thành tài sản riêng Phi Hùng Yêu Vương.

Bất kỳ kẻ nào dám phản kháng, Phi Hùng Yêu Vương sẽ mượn cớ làm khó dễ, tàn sát bừa bãi Nhân tộc trong thành, cho đến khi tất cả mọi người quỳ xuống đất xin tha mới bỏ qua.

Hơn ba mươi năm trôi qua, Ma Vân thành đã không còn dáng vẻ hưng thịnh phồn hoa, dân cư chỉ còn lại một nửa so với năm đó.

“Vài ngày nữa lại đến trong thành xem thử, cướp đi mấy mỹ nhân.....”

Phi Hùng Yêu Vương đang nghĩ đến chuyện xuống núi đánh cướp, bỗng nhiên cảm thấy ngực đau nhức như bị ai bóp, màu lông đen nhánh trên người nó trở nên ảm đạm đi rất nhiều, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại như lúc ban đầu.

“Sao lại thế này?”

Thần thức đảo qua, Phi Hùng Yêu Vương lập tức phát hiện, tuổi thọ của nó đột nhiên giảm đi một lượng lớn.

Tuổi thọ của Kim Đan Yêu Vương dài ngắn không đồng nhất, con có tuổi thọ ngắn thì giống như Trùng yêu, gần bằng với số tuổi thọ của chân quân Nhân tộc, còn con có tuổi thọ dài thì giống như là Quy yêu, có thể sống lâu đến mức mà chờ được Nguyên Anh lão tổ chết đi. Phi Hùng chính là huyết mạch di chủng Thượng Cổ, sau lưng có hai cánh, tuổi thọ của nó khi đạt đến Kim Đan kỳ thì gần một ngàn tuổi.

Cho dù tuổi thọ lâu dài, hai trăm tuổi đột nhiên biến mất, cũng là một sự tổn thất rất lớn.

“Đương nhiên là tà pháp làm giảm tuổi thọ, rốt cuộc là kẻ nào đang hãm hại bốn vương?”

Lời còn chưa dứt, tim đau như cắt, lại đột kích hấn một lần nữa, lông tóc của hắn từ màu ngăm đen hóa thành màu than chì, lại mất đi hai trăm tuổi thọ.

Rống!

Phi Hùng Yêu Vương hét dài một tiếng, bất chấp lời khuyên nhủ của chúng yêu trong điện, hai cánh vỗ mạnh bay về phía Bích Ba đàm. Kết quả vừa mới bay ra khỏi Ma Vân phong, tuổi thọ lại bị giảm đi một lần nữa, trước sau ước chừng đã mất sáu trăm năm tuổi thọ.

Lông tóc màu than chì đột nhiên xám đi, hai mắt ảm đạm không còn sáng trong nữa, yêu đan trong cơ thể lượn lờ tử khí.

“Rốt cuộc là ai?”

Sức sống của Phi Hùng Yêu Vương tan hết, độn quang chợt dừng lại, yêu thân từ không trung rơi xuống.

Dường như trong chỗ u minh có nhân quả báo ứng, vừa khéo rơi xuống quảng trường bên trong Ma Vân thành, âm âm rúng động, đập xuống tạo thành một cái hố to.

Nhân tộc trong thành đầu tiên là hoảng sợ, phát hiện Phi Hùng Yêu Vương đã chết, lại sôi nổi chen lấn vây quanh lấy nó, cũng không biết là ai động thủ trước, chỉ trong một thời gian ngắn cũng chỉ còn sót lại bộ xương máu chảy đầm đìa!

.....

Linh Hỏa điện.

Sương mù quỳ dị dày đặc, âm khí lượn lờ.

Chu Dịch dừng thi triển chú pháp, cẩn thận quan sát tế đàn quỷ thần, không có bất kỳ sự biến hóa nào, mới yên tâm thu thu hồi nó.

“Ngươi nhi, lại làm phiền người đi thêm một chuyến, lan truyền nguyên nhân cái chết Phi Hùng Yêu Vương ra ngoài, đồn rằng nó tàn sát Nhân tộc bừa bãi nên bị trời phạt!”

Con bò vàng nhắc nhở nói: “Tiên trưởng, e rằng chẳng có Yêu Vương nào tin tưởng lý do này đâu.”

“Không sao, chúng nó không tin nhưng cứ thử xem.”

Chu Dịch đã thử nghiệm U Minh chú, rất là vừa lòng với uy lực của nó.

“Bần đạo chỉ cần trừ chết thêm ba năm Yêu Vương nữa, thì bất kể chúng nó có tin hay không, cũng không dám tùy tiện ức hiếp Nhân tộc nữa!”

Xích Hà đảo.

Phân bộ Ngũ Linh tông .

Vạn Bảo xuất trận thất bại, bởi vì lừa gạt nên bị các tông môn ở Đông Hải trong tối ngoài sáng kỳ thị xa lánh, vì tình hình chiến sự chính ma đang căng thẳng, vốn dự tính trở về Cửu Châu trước.

“Đợi đến khi Ma đạo bị huỷ diệt, các tông môn của Đông Hải chỉ có thể thần phục, hoặc là diệt vong!”

Rồi tin tức Phùng Dương đã chết được báo về, Vạn Bảo lại ở lại.

Từ sau khi biết được không còn hi vọng tấn chức Nguyên Anh, Vạn Bảo đặt hết tất cả tinh lực của mình vào việc điều hành tông môn, tương lai Ngũ Linh tông sẽ có được truyền thừa mấy ngàn năm, danh tiếng của sư tổ gây dựng tông môn cũng sẽ được lan truyền đến đời sau.

Chương 231: Phong thư, Trâm ngọc.

Gọi chư vị chân nhân ở phân bộ của Ngũ Linh tông đến đây, phân phó Ngũ Linh tông nhắm vào Địa Hỏa cung, bao gồm cả việc tranh đoạt đệ tử, tài nguyên không giới hạn.

“Trước tiên tìm cơ khơi mào mâu thuẫn nhỏ, đợi đến khi oán hận tích tụ sâu rồi, tìm một cơ hội để cho đối phương đả thương đánh chết đệ tử của phái chúng ta, thì sẽ có lý do chính đáng dẫn binh đánh Địa Hỏa cung báo thù!”

Vạn Bảo biết rõ tầm quan trọng của đại nghĩa, đặc biệt là Ngũ Linh tông không có thực lực tuyệt đối để có thể thống trị Đông Hải, cần phải dùng cả uy lực lẫn ân nghĩa.

Có chân nhân lo lắng nói: “Tông chủ, hiện giờ chúng ta bị đồng đạo ở Đông Hải xa lánh, đừng nói đến yến tiệc luận đạo, ra ngoài mà có gặp nhau thì họ cũng lạnh nhạt, bây giờ lại nhắm vào Địa Hỏa cung, có khi nào chúng ta sẽ bị công kích tập thể không?”

“Không sao! Bọn họ cũng sẽ không quan tâm đến Địa Hỏa cung, hận không thể chờ đến sau khi Đường Huyền chết đi, để chia chát ấy chứ.”

Vạn Bảo vẫy vẫy tay, lạnh giọng nói.

“Chỉ cần nuốt được cục xương cứng Địa Hỏa cung này, thì những tông môn còn lại tự nhiên sẽ lấy đó mà làm gương, người trong tu tiên giới..... Hừ hừ, am hiểu nhất là tránh nặng tìm nhẹ!”

Tu hành mấy trăm năm, Vạn Bảo đã nhìn thấu bản tính của người tu hành rồi.

Ai cũng nói mình là “Người”, thật ra đã tự xem mình là “Tiên” từ lâu rồi, ích kỷ, sợ hãi tiếc mạng sống, tham lam vô độ vv, toàn là bẽ lũ xu nịnh cao cao tại thượng mà thôi!

.....

Mấy tháng sau.

Chu Dịch đang bế quan, nhận được tin tức Viên Kỳ cầu kiến, phát tay mở trận pháp cấm chế.

“Tiến vào.”

“Bái kiến Đường trưởng lão.”

Viên Kỳ khom người thi lễ, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Hôm qua Vệ chân nhân đi tuần tra đảo, phát hiện có tu sĩ huyết tể bá tánh tu hành tà pháp, sau khi điều tra phát hiện dấu vết quỷ khí, hẳn là mật thám của Quỷ Vương tông.”

“Cuối cùng cũng đã tới!”

Chu Dịch nhú mày, đã sớm đoán được trừ chết Hoắc Viêm, cũng chỉ là kéo dài chút thời gian.

Huyết Nguyệt ma quân chết dưới tay Địa Hỏa cung, không thể gạt được Nguyên Anh lão tổ của Quỷ Vương tông, bất kể là vì xâm lấn hay là trả thù, tất nhiên đều sẽ phái người đến Đông Hải.

“Trưởng lão, không chỉ có Quỷ Vương tông. “

Viên Kỳ hội báo nói: “Mấy tháng gần đây, Ngũ Linh tông thường xuyên có hành động ở hải vực phụ cận, cố ý nhằm vào đệ tử trong tông môn, đã xảy ra không ít xung đột. Đối phương phớt lờ lời cảnh cáo, thăm dò những biển đảo thuộc quyền chúng ta, bắt đi không ít trẻ em có linh căn.”

Quỷ Vương tông trả thù đột kích, Ngũ Linh tông hùng hổ dọa người, Viên Kỳ chỉ cảm thấy tông môn sóng to gió lớn, sắp bị diệt tới nơi.

Chu Dịch hỏi: “Đệ tử trong tông môn có thương vong không?”

Mặt mày Viên Kỳ co rút, ngữ khí rất là quỷ dị: “Các đệ tử đều tinh thông thuật pháp bỏ chạy, ẩn nấp, chưa có thương vong. Ngược lại Ngũ Linh tông đệ tử, có mấy kẻ rơi vào cạm bẫy, đợi trưởng lão quyết định là nhốt lại hay thả đi?”

“Nhốt chúng một thời gian rồi lại bàn.”

Trong mắt Chu Dịch, Ngũ Linh tông chỉ là con ký sinh trùng mà thôi, hiện giờ có U Minh chú trong tay, Vạn Bảo chỉ còn tám mươi năm tuổi thọ, chỉ cần một lần thi pháp thì sẽ tiến hẳn đi tọa hóa!

“Làm sao để giải quyết triệt để Quỷ Vương tông?”

“Quý Vương tông còn lâu đời hơn cả Đan Đỉnh Tông, có pháp bảo trấn tông là Địa Ngục Đồ, lại có Thiên Quân như trong truyền thuyết. Đừng nói gì là một Kim Đan nho nhỏ như là bản đạo, cho dù Nguyên Anh lão tổ, cũng chỉ có thể né xa ba thước!”

“Tông môn với căn cơ lâu đời, chỉ con cưng của trời mới có thể đối chọi được.....”

Chu Dịch suy nghĩ đến đây trong lòng khẽ dao động, từ trong túi trữ vật lấy ra một phong thơ, một cây ngọc trâm.

“Trên đời này lại có một vị đạo hữu, mệnh cứng, vừa có thể gây chuyện, lại được mệnh trời bảo hộ!”

“Đã đến lúc mời Tiêu đạo quân đến Quý Vương tông một chuyến rồi, với tư chất trời cho đến nơi nào thì nơi đó nổ tung, cho dù không thể huỷ diệt triệt để, cũng có thể dày vò tinh lực của Quý Vương tông, khiến cho chúng không còn sức mà nhúng tay vào Đông Hải nữa.”

Trong lòng Chu Dịch đã có kế hoạch, phân phó Viên Kỳ nói.

“Bản đạo phải đến Cửu Châu một chuyến tìm bằng hữu, cứ nói với bên ngoài là ta đang bế quan tiêm tu!”

“Tuân mệnh.”

Viên Kỳ lập tức nhẹ nhàng thở ra, Đường trưởng lão xuất thân từ đại tông môn, nhất định có thể mời được đạo hữu chống chọi với Ngũ Linh tông.

.....

Vân Châu.

Đại Càn.

Phủ thành Thanh Vân.

Mấy chục năm trước từng là hoàng thành Sở quốc, năm đó hoàng thất quy hàng, được Đại Càn sách phong làm Sở Vương.

Những quận huyện chung quanh Thanh Vân phủ đều là đất phong của Sở Vương, chớp mắt mà đã một trăm năm mươi năm trôi qua, sự thống trị của Đại Càn ngày càng vững chắc,

triều đình nhiều lần cắt giảm quyền thế của vương hầu địa phương.

Sở Vương khiếp sợ hoàng tộc Đại Càn và Đan Đỉnh Tông, dần dần trở nên suy tàn trở thành gia tộc tu tiên bình thường, không còn bất kỳ khả năng phục quốc nào nữa.

Chu Dịch bước ra khỏi Túy Hương Lâu, nhìn đám người rộn ràng nhốn nháo ở đầu đường, đã chẳng còn nghe thấy được ngôn ngữ quê hương của Sở quốc nữa rồi, tất cả đều đang nói tiếng phổ thông Đại Càn.

“Thay đổi bất ngờ, thăng trầm luân phiên, ai có thể ngờ được một gia tộc bị lưu đày năm đó, lại có thể hoàn thành sứ mạng thống nhất Vân Châu chứ!”

“Ăn uống xong rồi, đã đến lúc làm chuyện chính rồi.”

Sau đó không lâu.

Ở một hiệu sách tên là Trạng Nguyên Đường, Chu Dịch trả giá cao để mua hai quyển sách cổ có niên đại sáu trăm bảy mươi năm, rồi hóa thành độn quang bay đến những thành trì khác.

Hơn một tháng, hắn đã dạo khắp các thành trì lớn nhỏ trong Vân Châu, mua mấy trăm cuốn sách cổ.

Độn quang dừng lại ở một ngọn núi hoang gần Đan Đỉnh Tông, xây dựng động phủ bố trí trận pháp, mở ra phong thư mà năm đó Tiêu Thiết Trụ lưu lại.

Ân công, ta mắc mưu ở phường thị.....

Chu Dịch chọn bừa một quyển sách cổ, thần thức đảo qua, từ trong trang thứ chín phát hiện một chữ “Ân”, pháp lực thẩm thấu vào trang giấy, sau đó di dời chữ viết bên trong qua một tờ giấy trắng có cùng niên đại đó.

Chương 232: Cổ Truyền Tổng Trộn.

“Đừng nói là chỉ dùng mắt thường để quan sát, cho dù có nhà khảo cổ đòi trước xác định niên đại, thì đây cũng là bức thư của sáu trăm năm trước!”

Chu Dịch tìm kiếm từng chữ viết, tạo ra một phong tư có nội dung tương tự, rồi bỏ ngọc trầm vào trong phong thư: “Khác với chữ của Tiêu đạo hữu cũng không sao, chữ viết đến từ khắp nơi trong Vân Châu, chỉ cần triệt tiêu khí tức, thì có là tiên nhân hạ phàm cũng không thể nào đoán ra được là ai làm.”

Bởi vì bức thư gốc đã mang theo bên người mấy trăm năm, sợ rằng nếu như có bí thuật truy tìm nguồn gốc nhân quả gì đó, thì sau này cũng chỉ có thể trốn dưới đáy biển Đông Hải mà thôi.

“Tiếp theo là yên lặng mà chờ thiên thời thôi!”

Nói rồi lấy ống thăm ra, thi triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật bói toán.

Thăm trung!

Hôm sau cũng là thăm trung.

Ngày thứ ba vẫn cứ là thăm trung.

Chu Dịch từ từ chờ đợi, một thanh niên hơn tám trăm tuổi, cảm xúc đã lãnh đạm đến cực điểm từ lâu rồi.

.....

Đan Đỉnh Tông.

Thần Hỏa Phong.

Huyền Tiêu đạo cung.

Tiêu Thiết Trụ chau mày, đang suy tư phương pháp phá giải cục diện.

Tứ đại tông môn chính đạo diệt ma với khí thế cuồn cuộn, hai bên đấu pháp chém giết đã hơn trăm năm, tứ đại Ma tông nhìn

thì có vẻ tổn thất thảm trọng, thật ra chỉ là bị mất đi những linh mạch bên ngoài bản bộ mà thôi.

Hiện giờ tứ đại Ma tông co đầu rút cổ bên trong bản bộ, dựa vào căn cơ tích lũy trong mấy ngàn đến cả vạn năm mà cố thủ, liên quân chính đạo đã công kích mấy chục năm mà vẫn không thành công.

Ngược lại thường xuyên có lão tổ Ma đạo lén lút chạy ra ngoài, tìm cơ hội đánh lén chân quân Chính đạo, sau khi bị bại lộ thân phận thì lại lập tức trốn trở về.

Ma đạo tính toán rất đơn giản, chờ mấy trăm năm sau Nguyên Anh trên đời này chết hết, tứ đại Ma tông có pháp bảo trấn tông, tất nhiên là không còn sợ Chính đạo nữa.

“Tiếng trống đầu thì thêm dũng khí, tiếng trống thứ hai tinh thần suy sút, tiếng trống thứ ba dũng khí khô kiệt!”

Tiêu Thiết Trụ thở dài nói: “Cứ kéo dài như vậy, không cần Ma đạo phản công, nội bộ liên minh Chính đạo sẽ chia năm xẻ bảy, bắt đầu tan rã rồi chia chát lợi ích rồi.”

Chỉ vì trận pháp trong bản bộ của Ma tông rất mạnh, do Nguyên Anh lão tổ đích thân khống chế, lại có pháp bảo trấn tông với uy năng mạnh mẽ, gần như là không có khả năng công phá từ phía bên ngoài. Chính đạo cũng thử cảm hóa, chiêu hàng chân quân Ma đạo, nhưng mà những lão ma đầu làm chuyện ác chông chất, thù chết cũng không tin tu sĩ Chính đạo!

Đương nhiên, suy nghĩ của Chính đạo đúng thật là lợi dụng xong rồi sẽ kiếm có diệt trừ.

Những ma đầu nho nhỏ nhìn thấy Ma đạo suy thoái, thật ra thì đã muốn làm phản đồ, chỉ là tu vi quá thấp quyền lực quá nhỏ, Chính đạo lại chướng mắt.

Tiêu Thiết Trụ trái lo phải nghĩ, tìm không được biện pháp phá giải cục diện bế tắc hiện nay.

“Chẳng lẽ số mệnh Ma đạo chưa đến đường cùng hay sao!”

Đúng lúc này, một miếng thẻ ngọc truyền tin bay tới, đệ tử Lý Long có chuyện quan trọng cầu kiến.

“Tiến vào.”

Sắc mặt Tiêu Thiết Trụ khôi phục lại vẻ thờ ơ, bất kể là trong lòng có sầu lo như thế nào đi nữa, thì bên ngoài vẫn phải giữ vững niềm tin rằng Ma đạo tất diệt vong.

“Bái kiến sư tôn.”

Lý Long khom người thi lễ, hai tay dâng lên phong thư, nói: “Đệ tử vừa mới chấp hành ngoại vụ trở về, gặp được một chân quân xa lạ, sau khi tự xưng là hậu nhân của cố nhân của sư tôn, lệnh cho đệ tử hoàn trả vật này.”

“Hậu nhân của cố nhân?”

Tiêu Thiết Trụ dùng thần thức đảo qua, ‘ồ’ nhẹ một tiếng, phát tay bắt lấy phong thư, mở ra.

Nội dung trong bức thư gợi lên những ký ức rất lâu trước kia, hình dáng của trâm ngọc rất bình thường, nhưng bên trong truyền đến tin tức về một nữ tử.

“Thiên Quỷ, Hoàng Ngọc Nương..... Chẳng lẽ là chương môn mới nhận chức của Quỷ Vương tông, Hoàng Ngọc ma quân hay sao?”

Tiêu Thiết Trụ trầm ngâm một lát, phát tay bảo đệ tử rời đi, thân hình lóe lên xuất hiện trong nơi bế quan.

Há mồm phun ra một cây quạt ba tiêu màu đỏ đậm, nó xoay tròn chuyển động đón gió lớn lên, hóa thành một cây quạt dài sáu trượng bay trên đỉnh đầu, nhẹ nhàng quạt lửa thần xuống để bảo hộ quanh thân.

Đúng là pháp bảo trấn tông của Đan Đỉnh Tông, quạt Thần Hỏa.

Năm đó Tiêu Thiết Trụ bị phạt trong Hắc Phong động, cảm nhận thấy có sự tồn tại của đại cơ duyên, sau khi thăm dò thì phát hiện di hài của Thiên Quân tọa hóa, lấy được truyền thừa Hóa Thần đồng thời cũng được quạt Thần Hỏa nhận chủ.

Tiêu Thiết Trụ có thể chém giết Chân Dương Ma Tôn, quạt Thần Hỏa đóng một vai trò rất quan trọng trong chuyện này.

“Đã là hậu nhân của ân công

Trầm ngâm một lát, thi pháp bóp nát phong thư kia, Tiêu Thiết Trụ tay bắt pháp quyết tế luyện trâm ngọc.

Từng đạo cấm chế rơi vào trâm ngọc, dò theo nhân quả u minh, dao động của ý thức như có như không truyền đến, tiếp tục tế luyện thì ý thức càng thêm rõ ràng.

Một giọng nữ mông lung từ trong trâm ngọc truyền đến:
“Người là ai?”

Tiêu Thiết Trụ hỏi ngược lại: “Người là Hoàng Ngọc Nương?”

Nữ tử đáp lại nói: “Đúng”

“Bần đạo Huyền Tiêu.”

Tiêu Thiết Trụ nghe vậy mặt lộ vẻ vui mừng, trực tiếp nói thẳng thân phận, với tuổi thọ của Hoàng Ngọc Nương suy đoán, tất nhiên là đã tấn chức Kim Đan cảnh giới.

Trong mấy trăm năm này, bên trong Quỷ Vương tông, trong số những kẻ mới tấn chức Kim Đan mà có thân thể Thiên Quỷ chỉ có duy nhất một người, đó chính là Hoàng Ngọc ma quân.

Hoàng Ngọc Nương nói: “Thì ra là Huyền Tiêu Đạo Quân, nghe danh đã lâu, không biết tìm thiếp thân có chuyện gì?”

Tiêu Thiết Trụ hỏi: “Đạo hữu còn nhớ lời thề năm xưa không?”

Hoàng Ngọc Nương trả lời: “Tự nhiên nhớ rõ, sau khi thiếp thân bái nhập Quỷ Vương tông, rồi dốc lòng tu hành dưới trướng Cực Âm lão tổ, chưa bao giờ ra ngoài làm chuyện ác.”

“Bần đạo tất nhiên là tin tưởng.”

Chương 233: Cổ Truyền Tổng Trận (2)

Tiêu Thiết Trụ nói: “Đệ tử Quỷ Vương tông tàn sát bừa bãi ở Quỳnh Châu, động một chút là tàn sát huyết tể, cứ thế bá tánh ở đó không bằng một phần mười của Vân Châu. Thế cục hiện tại đúng là cơ hội để huỷ diệt Ma đạo, chỉ cần đạo hữu ra tay tương trợ!”

Hoàng Ngọc Nương trầm mặc hồi lâu, hỏi: “Đạo Quân không sợ thiếp thân đặt bẫy sao?”

“Đạo hữu vào nhằm động ma, tâm hướng Chính đạo, nếu không tại sao lại giữ gìn bản tâm mấy trăm năm chứ!”

Tiêu Thiết Trụ liên tục khen ngợi, tất nhiên là sẽ không nói là do thiên phú cảm ứng cơ duyên, báo hiệu lần này đến Quỷ Vương tông, tất nhiên sẽ hoàn toàn thắng lợi.

Hoàng Ngọc Nương hỏi: “Thiếp thân nên làm như thế nào?”

Tiêu Thiết Trụ đã chuẩn bị sẵn, nói: “Bản đạo lấy được một quyển phương pháp bố trí Truyền Tổng Trận Thượng Cổ trong di tích của Bồ Thiên giáo, chỉ cần đạo hữu bố trí nó bên trong trung tâm của Quỷ Vương tông là được.”

Hoàng Ngọc Nương thở dài một tiếng, đưa tin đồng ý.

“Truyền Tổng Trận cần một lượng lớn Hư Không thạch, dựa theo cảm chế.....”

Tiêu Thiết Trụ giảng giải chi tiết về Truyền Tổng Trận Thượng Cổ, chưa nói đến chuyện cách bố trí phức tạp, mà số tài nguyên cần sử dụng để bố trí, thì một chân quân bình thường cũng khó có thể xoay sở được, nhưng mà Hoàng Ngọc Nương là trưởng môn mới nhận chức của Quỷ Vương tông, có thể dễ dàng lấy linh vật từ trong bảo khố của tông môn.

Hoàng Ngọc Nương yên lặng tính toán thời gian cần thiết, nói: “Một tháng thời gian là đủ.”

“Đạo hữu nhớ cẩn thận, tỉ mỉ, thà rằng chậm một chút muộn một chút, cũng phải bảo đảm an nguy của bản thân.”

Tiêu Thiết Trụ dặn dò vài câu, rồi lại bàn bạc thêm rất nhiều chi tiết, mới ngừng truyền tin.

Rồi sau đó Đan Đỉnh Tông đưa tin cho Nhất Khí tông, Linh Kiếm tông, Vạn Phật Tự, tề tụ ở Vân Châu cùng nhau thương nghị chuyện diệt ma.

Tiêu Thiết Trụ đột phá Nguyên Anh muện nhất, nhưng mà có chiến tích giết chết Ma Tôn, tu vi lại đi sau nhưng về trước, tất nhiên là người xếp hàng đầu trong Chính đạo hiện nay.

Mấy ngày sau.

Trương Thanh Vân Đạo Quân, Thiên Kiếm Đạo Quân, Pháp Minh thần tăng lần lượt tiến vào Đan Đỉnh Tông, độn quang đáp xuống Huyền Tiêu đạo cung, trong hơn trăm năm liên thủ diệt ma, cho nên cũng đã rất thân thuộc với nhau, sau khi chào hỏi thì ngồi khoanh chân đối diện nhau.

Tiêu Thiết Trụ mở trận pháp cấm chế ra, lại kích hoạt quạt Thần Hỏa che chắn, đề phòng Ma Tôn cảm ứng tâm huyết.

Trương Vân Thanh nói: “Đạo hữu bày trận như vậy, thật sự là đã tìm được phương pháp phá cục rồi sao?”

Thiên Kiếm, Pháp Minh nghe thấy vậy, trong mắt xuất hiện vẻ kỳ lạ, vừa vui vừa buồn, Ma đạo sử dụng đại trận tông môn kết hợp với pháp bảo trấn tông tại thành thế bất bại, đây chính là căn cơ truyền thừa của tông môn Chính đạo.

Hôm nay Đan Đỉnh Tông có thể phá đại trận hộ tông Ma đạo, sau này mọi người ngồi ở đây tọa hóa hết, Huyền Tiêu cũng có thể đánh phá Chính đạo tông môn!

“Bản đạo cũng không có được bản lĩnh như vậy.”

Tiêu Thiết Trụ tiêm trước một liều thuốc an thần cho các đồng mình, nói: “Mấy ngày trước, bạn cũ bản đạo tới chơi, mới biết được một bí mật, tông chủ hiện giờ của Quỷ Vương tông lại là Thiên Quỷ nhận hấn làm chủ nhân năm xưa!”

Thiên Kiếm nghi ngờ nói: “Lại có chuyện như vậy sao, mà lão bất tử Cực Âm kia không phát hiện ra sao?”

Danh tiếng của Cực Âm Ma Tôn còn hơn xa Chân Dương Ma Tôn, nếu như tính về mặt tuổi tác thì chỉ còn sống được một vài trăm năm nữa thôi, là người già nhất trong đám Nguyên Anh lão tổ.

“Trước mắt thì vẫn chưa phát hiện.”

Lời nói của Tiêu Thiết Trụ nói nửa thật nửa giả, vừa muốn che giấu giúp hậu nhân của ân công, lại muốn giấu giếm thiên phú về cảm ứng của mình, nói: “Bần đạo đã liên hệ được với Hoàng Ngọc ma quân, thương lượng cùng nàng bố trí Truyền Tống Trận, có thể nổi thẳng tới trung tâm của Ma tông!”

Pháp Minh nhắc nhở nói: “Tuy rằng kế ước chủ tớ có thể quyết định sinh tử, nhưng mà chưa biết chừng đến một lúc nào đó con quỷ kia một lòng một dạ quy thuận Quỷ Vương tông, lỡ đâu bố trí cạm bẫy chờ chúng ta nhảy vào thì sao.”

“Cho nên mới truyền tin mời chư vị tiến đến, không chỉ là tứ tông cùng hợp lực, mà còn phải mang theo pháp bảo trấn tông!”

Tiêu Thiết Trụ lạnh lùng nói: “Bất kể có phải là cạm bẫy hay không, chỉ cần Truyền Tống Trận có thể sử dụng, đợi đến khi chúng ta tiến vào Quỷ Vương tông, Ma đạo sẽ không thể co đầu rút cổ tránh chiến tranh được nữa.”

“Pháp bảo trấn tông.....”

Ba người Trương Vân Thanh lộ vẻ do dự, cách làm này, tương đương với việc được ăn cả ngã về không.

Pháp bảo trấn tông đã có linh tính, tuổi thọ của nó dài lâu gần như vô tận, lại cộng thêm uy năng của nó có thể sánh bằng Nguyên Anh hậu kỳ, tương lai sau này tất cả Nguyên Anh lão tổ thọ cận tọa hóa, đây là nền tảng để tứ tông thống trị Cửu Châu!

Giống như Phân Kiếm Quang của Linh Kiếm tông, từ sau khi tấn chức pháp bảo, số lần nó rời khỏi tông môn chỉ đến được trên năm đầu ngón tay.

“Chư vị không cần lo lắng, bần đạo đã có một kế sách vẹn toàn.”

Tiêu Thiết Trụ biết bọn họ lo lắng, tuy là chuyện diệt ma là đại nghĩa của Chính đạo, nhưng không thể nào quan trọng bằng truyền thừa của tông môn.

“Đầu tiên chúng ta hãy để cho Ma đạo tấn công mãnh liệt, sau khi xác định được rằng mấy lão già của Thiên Ma tông, Huyết Thần Giáo, Thiên Thi Tông kia vẫn cứ cố thủ trong tông môn

nhà mình, đến lúc đó mới dùng Truyền Tống Trận đồng loạt đánh vào Thiên Quỷ Tông!”

“Thiên Quỷ Tông chỉ có ba lão già là Cực Âm, Thiên Sát, Thường U, chúng ta đương nhiên là nắm chắc thắng lợi!”

Trương Vân Thanh cùng Pháp Minh vô cùng dao động, tứ tông Chính đạo có đến mười bốn vị Nguyên Anh lão tổ, bất kể là Quỷ Vương tông có bố trí cạm bẫy gì, cũng là tổn công vô ích mà thôi.

Thiên Kiếm nhắc nhở nói: “Quỷ Vương tông có lẽ còn có một quỷ thần sống giờ chết giờ, nếu thật sự liều mạng thì nói không chừng lời theo hai ba Nguyên Anh chết cùng ấy chứ.”

Tiêu Thiết Trụ lấy ra một viên bảo châu, vừa mới xuất hiện đã bắn ra thần quang loá mắt, tự tin nói.

“Mấy năm trước bản đạo du lịch Ký Châu, đi vào lạc vào trong di tích Thượng Cổ, có được viên Đại Nhật bảo châu này. Nếu như lão quỷ kia đã tọa hóa thì cũng coi như thôi, nếu như còn sống, trực tiếp khiến cho hắn nổ tung hồn phi phách tán, không thể vào vòng luân hồi!”

Chương 234: Quỷ Vương bị huỷ diệt.

Quỷ Vương tông.

Sau lưng núi Phong Đô.

Ở phía Đông Nam có một hồ nước, hàng năm cực âm cực hàn, lại nuôi dưỡng vô số âm hồn quỷ vật, có tên là đầm Phệ Hồn.

Chưởng môn Quỷ Vương tông có thân xác là Thiên Quỷ, vừa vặn có thể dựa vào đầm Phệ Hồn để tu hành, phong tỏa mấy chục dặm chung quanh đây tạo thành cấm địa của tông môn.

Hôm nay.

Dưới đáy đầm Phệ Hồn phát ra ánh sáng lóng lánh, bên trong Truyền Tống Trận xuất hiện mười mấy đạo bóng người.

Còn chưa nhìn thấy rõ dáng vẻ của tu sĩ, bốn loại pháp bảo trấn tông là quạt Thần Hỏa, Phân Kiếm Quang, Thái Thanh Thần Phù, Bồ Đề Bảo Luân sắp hàng chung quanh, kết thành trận thể huyền diệu, ngăn cản những đòn công kích mạnh mẽ có khả năng xuất hiện.

Giọng nói của một nữ tử truyền đến: “Thiếp thân bái kiến chư vị lão tổ.”

Từng đạo thần thức mạnh mẽ đảo qua bốn phương tám hướng, sau khi xác định không có bất kỳ mối nguy hiểm tiềm ẩn nào, mới lần lượt thu hồi pháp bảo.

Tiêu Thiết Trụ cười nói: “Bần đạo đã sớm đoán được, đạo hữu lòng hướng Chính đạo, sao lại có thể cấu kết với tà ma chứ!”

Hoàng Ngọc Nương lắc đầu nói: “Không thể nói là thiếp thân có lòng hướng về Chính đạo, chỉ có thể miễn cưỡng nói là không làm được chuyện giết chóc, bình thường cũng làm không ít chuyện diệt trừ những đồng môn có bụng dạ khó lường.”

“A di đà phật!”

Pháp Minh thốt ra một câu phật hiệu, nói: “Thí chủ thân ma tâm Phật, sau này nếu không có chỗ để đi, có thể đến Vạn Phật Tự thanh tu.”

Hoàng Ngọc Nương chấp tay trước ngực, nói : “Bái tạ thiên sư.”

Tiêu Thiết Trụ thở dài nói: “Lần này liên thủ huỷ diệt Quỷ Vương tông, tất trăm Cực Âm Ma Tôn, đã làm khó đạo hữu rồi.”

“Trong Ma đạo nào có cái gọi là ân nghĩa sư đồ chứ, Cực Âm cũng chỉ là nhìn trúng tư chất tốt của thiếp thân mà thôi, coi thiếp thân như là công cụ để thống trị Quỷ Vương tông.”

Hoàng Ngọc Nương nói: “Có lẽ sau này khi tuổi thọ của sư tôn không còn bao nhiêu nữa, vừa vặn có thể dùng để thi triển bí thuật chuyển sinh Thiên Quỷ, mượn dùng tuổi thọ của thiếp thân sống thêm được ba năm mười năm nữa!”

Chính đạo tông môn có thể có một số áp bức đối với tán tu, Ma đạo lại thiên về chọn lọc tự nhiên, kẻ mạnh thì sống, phàm là những ma đầu có tên tuổi, thì đều đi lên bằng việc dẫm lên vô số máu thịt chồng chất, trong số này không tránh được có cha mẹ thân tộc, sư trưởng đồng môn.

Rất nhiều ma đầu có thể quần tụ với nhau, cũng là vì linh mạch, truyền thừa, cùng nhau liên thủ chống lại Chính đạo, nếu không thì đã phân tán như bầy ong vỡ tổ rồi.

“Ma đạo thô bạo, nên huỷ diệt!”

Tiêu Thiết Trụ nhìn về phía chín vị lão tổ đứng chung quanh, nói: “Dựa theo kế hoạch đã bàn, bản đạo đi tìm lão đầu quỷ kia, ba vị thần tăng hợp lực thi triển Vạn Phật thần quang, còn những đạo hữu còn lại thì đối phó với đám ba vị Ma tôn Cực Âm kia. Cần phải chắc chắn rằng tất cả ma tu trong Quỷ Vương tông đều phải bị tiêu diệt!”

“Đại thiện!”

Mười luồng độn quang tách nhau ra, chỉ lưu lại mỗi Hoàng Ngọc Nương ở lại.

“Cũng không biết, kết quả của ta là sống hay chết.”

Hoàng Ngọc Nương không hề có cảm tình với Ma đạo, nhưng cũng sẽ không ngây thơ mà cho rằng, lão tổ Chính đạo sẽ nhân từ nương tay.

Nếu như không kể đến chuyện tàn sát phạm nhân, chỉ bàn về chuyện sát phạt quyết đoán, Đạo Quân chẳng hề kém gì Ma Tôn cả.

Lúc này.

Một giọng nói vang lên bên tai, nói: “Đạo hữu có thể truyền tống rời đi trước, đề phòng bị đầu pháp ảnh hưởng, phía Đan Đỉnh Tông đã sắp xếp xong đệ tử tiếp ứng, cũng có thể đến Đại Càn tiềm tu tạm lánh kiếp nạn.”

Hoàng Ngọc Nương trong lòng nao nao, chỉ cảm thấy Huyền Tiêu Đạo Quân này rất là thú vị, không vô tình giống như những lão tổ khác.

“Đại Càn..... Một cái tên thật xa xăm, cũng không biết mộ của phụ thân có còn ở đó không.”

Truyền Tông Trần mở ra, bóng dáng của Hoàng Ngọc Nương dần dần trở nên mơ hồ, trước khi biến mất dường như có nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa, cùng với tiếng kêu la thảm thiết, rống giận.....

.....

Đại Càn năm sáu trăm mười tám.

Huyền Tiêu Đạo Quân của Đan Đỉnh Tông dẫn theo chín vị Nguyên Anh lão tổ, lên vào trong nội bộ Quỷ Vương tông, chém chết hai vị Ma Tôn là Cực Âm, Thiên Sát.

Thường U Ma Tôn dựa vào pháp bảo Địa Ngục Đồ lấy một địch hai, sau khi bị thua thì mở đại trận tông môn ra rồi chạy trốn, lại rơi vào vòng vây công mai phục của ba vị Nguyên Anh lão tổ, cuối cùng thân tử đạo tiêu.

Liên quân tứ tông Tứ Hải Chính đạo, đến cả gần một vạn tu sĩ bao vây lấy Quỷ Vương tông, trận pháp cấm chế phong tỏa khắp ngàn dặm, ước chừng giết chóc non nửa năm mới tàn sát sạch sẽ.

Huyền Tiêu Đạo Quân liên thủ với chư vị Nguyên Anh lão tổ, kích hoạt pháp bảo trấn tông oanh kích, đánh nát linh mạch chung quanh núi Phong Đô.

Sau khi huỷ diệt Quỷ Vương tông, rất nhiều Nguyên Anh lão tổ tuyên bố với bên ngoài là đã tìm được pháp môn phá giải hộ

tông đại trận.

Liên quân Chính đạo khí thế lớn mạnh!

Thiên Ma tông, Huyết Thần Giáo, Thiên Thi Tông, một ngày ba lần chấn kinh!

.....

Đông Hải.

Tin tức Quỷ Vương tông bị huỷ diệt, nhanh chóng truyền đến Địa Hỏa cung, Viên Kỳ đến trình báo đầu tiên.

“Không hổ là Tiêu bom đạn, không đúng, bây giờ đã biến thành bom hạt nhân rồi!”

Chu Dịch đã đoán trước được rằng Quỷ Vương tông sẽ gặp rắc rối, nhưng lại không thể ngờ được một tông môn lâu đời như vậy mà lại bị huỷ trong một sớm một chiều, không nhìn được mà giật mình trước sức phá hoại của đứa con của Thần May mắn.

“Nếu như Quỷ Vương tông đã không còn, thì hủy bỏ lệnh cấm trong tông môn, đệ tử được ra vào tự do.”

“Trưởng lão, trước mắt cũng không an bình, còn có Ngũ Linh tông như hổ rình mồi.”

Viên Kỳ nói: “Nghe đồn chuyến này Ngũ Linh tông lại có được lợi ích vô cùng lớn, lại chiếm được thêm linh mạch mới, chỉ một trận mà đã trở thành tông môn xếp thứ năm trong Chính đạo!”

“Không sao, Ngũ Linh tông đang đứng trước bờ vực của sinh tử tồn vong, nào còn có tâm trạng mà quan tâm đến chuyện Đông Hải nữa chứ.”

Chương 235: Quỷ Vương bị huỷ diệt (2)

Chu Dịch phân phó nói: “Bản bộ của Quỷ Vương tông đã bị huỷ diệt, còn lại không ít đệ tử ẩn núp trong những nơi bí mật, bọn họ không thể tiếp tục sống ở Cửu Châu được nữa, chỉ có thể trốn đến các tông môn ở Đông Hải. Mười năm tới, Địa Hỏa cung không chiêu nạp thêm đệ tử mới, đề phòng bị Ma đạo lợi dụng thời cơ!”

Sau khi Quỷ Vương tông bị huỷ diệt, ba tông môn Ma đạo còn lại tất nhiên là sẽ báo thù vô cùng kinh khủng, không làm gì được Đan Đỉnh Tông, chẳng lẽ lại không làm gì được Ngũ Linh tông!

Viên Kỳ cũng hiểu rõ đạo lý này, hỏi: “Những đứa bé sơ sinh cũng không thu nhận sao?”

Chu Dịch gật đầu nói: “Công pháp Quỷ đạo vô cùng quý dị khó dò, nói không chừng còn có cả bí pháp đoạt xá chuyển thế, đề phòng bất trắc thôi.”

Trên thực tế số đệ tử của Quỷ Vương tông còn sống sót có trà trộn vào cũng không đáng ngại, cho dù có lên lút bái nhập Địa Hỏa cung để tu hành, tuổi thọ của chúng cũng không bằng Chu Dịch. Chỉ là sẽ phát sinh đủ các loại phiền toái, ví dụ như lên móc nối với nhau giết hại dần đồng môn, ám sát sư trưởng v.v, khó tránh khỏi khiến cho Chu Dịch chịu đựng không nổi sự rối rắm này.

“Cần tuân mệnh lệnh của trưởng lão.”

Viên Kỳ khom người lĩnh mệnh, không dám có bất kỳ ý kiến nào.

Hiện tại Địa Hỏa cung chỉ còn sót lại một vị thái thượng trưởng lão, lại được đệ tử trong tông môn sùng kính, Chu Dịch nắm quyền, bất kể chuyện gì đều không nói hai lời.

Chớp mắt một cái đã mấy tháng trôi qua.

Ngũ Linh tông giống như những gì Chu Dịch suy đoán, toàn lực co đầu rút cổ phòng thủ bản bộ, lại bỏ ra một cái giá khổng lồ để bố trí mấy chục loại hộ tông đại trận, được xưng là có thể ngăn cản Nguyên Anh lão tổ.

Đông Hải không bị Ngũ Linh tông quấy lên phong ba, khôi phục lại vẻ an tĩnh vốn có, mấy ngàn năm trôi qua vẫn luôn là như vậy.

Chương môn Viên Kỳ của Địa Hỏa cung sai đệ tử âm thầm điều tra, thu thập tin tức về những đệ tử mới mà các tông môn trong Đông Hải thu nhận, rồi lại đối chiếu thêm ghi chép trong điển tịch mấy trăm năm qua về số lượng những tu sĩ thiên tài trong Đông Hải, không nhìn được mà tán thưởng nói.

“Số lượng đệ tử thiên tài đã tăng lên gấp vài lần, các tông hoặc nhiều hoặc ít đều có thu nhận, thậm chí có ba tu sĩ Thiên linh căn xuất hiện ở Đông Hải!”

“Kim Đan chân quân, mỗi người đều có kinh nghiệm sương gió, có lẽ có thể đoán được lai lịch quý dị của đệ tử, hoặc là ôm hi vọng có thể cảm hóa được chúng, hoặc là tham lam số truyền thừa mà đệ tử kia mang trên người..... Nuôi rắn trong nhà như vậy, trăm năm sau Đông Hải tất sẽ có phong ba lớn!”

Nhưng mà.

Thế sự biến ảo khó nhìn thấu nhất, ai có thể ngờ được một cái đập cánh của con bướm có thể dẫn đến một cơn lốc xoáy.

Chu Dịch sống hơn tám trăm tuổi, có thể làm được chuyện tránh nạn tìm lợi, đã rất là rất khó lường.

Lúc này.

Dưới lòng đất trong Thiên Ma Cung.

Trên tế đàn vẽ đầy khắc văn cấm chế, một đạo nhân mặc đào bào màu đen ngồi xếp bằng.

Mái tóc bạc thả rơi tung sau lưng, khuôn mặt khô gầy giống như một bộ xương khô, bỗng nhiên mở hai mắt, bên trong hốc mắt lại là ngọn lửa màu tím đen đang bốc cháy.

Một tấm gương đồng bay ra từ cổ tay áo, ma quang lóng lánh, bên trong xuất hiện hai gương mặt ở hai bên trái phải.

Mặt bên trái là một khuôn mặt với tóc tai màu máu và đồng tử đỏ rực, trên mặt là máu tươi chảy xuống, dường như mới được vớt ra từ dưới hồ máu. Mặt phải là một khuôn mặt với màu da đen như than chì, một đôi mắt trắng dã như cá chết, tròng đen

ít mà trông trắng lại nhiều, âm khí nặng nề người sống mà lại giống như người đã chết.

Đạo nhân buồn bã nói: “Huyết đạo hữu, Kim đạo hữu, tìm lão phu có chuyện gì?”

“Lão mù kia, biết rõ mà còn cố hỏi.”

Giọng của Huyết Ma Tử âm lãnh như băng, nói: “Cứ tiếp tục kéo dài như vậy, không còn bao lâu nữa Chính đạo sẽ phá vỡ trận pháp, Thiên Ma tông tất nhiên là chó gà cũng chẳng chạy thoát được!”

Đạo nhân mù kia lắc đầu nói: “Thiên Ma đại trận huyền diệu kiên cố hơn nhiều so với của Quỷ Vương tông, đã non nửa năm trôi qua, cũng chẳng thấy Chính đạo đột kích vào đây.”

“Lão mù kia, ngươi sắp chết rồi nên đầu óc lú lẫn rồi hả, hay là không tin tưởng bọn tọa cùng Huyết đạo hữu?”

Kim đạo nhân há mồm để lộ ra hai chiếc răng nanh bén nhọn, giọng nói sắc lạnh như kim loại, nói: “Mấy lão già Chính đạo kia cố ý kéo dài, là vì đang chờ Ma đạo phục thù, mượn tay chúng ta diệt trừ những tông phái nhỏ, sau đó thu thập tàn cục nhất thống Cửu Châu!”

Sau khi Quỷ Vương tông bị huỷ diệt, cho dù phương pháp phá trận mà Chính đạo công bố là thật hay là giả, Chính Ma mạnh yếu hoàn toàn mất cân bằng, Ma đạo huỷ diệt chẳng qua cũng chỉ là chuyện sớm muộn gì mà thôi.

“Bần đạo có biết thì đã làm sao chứ?”

Ngọn lửa màu tím trong hai mắt đạo nhân mù lóng lánh, nói: “Huyền Tiêu kia vốn dĩ là may mắn bẩm sinh, được thiên địa phù trợ, lũ chúng ta chẳng qua cũng chỉ là một đồng xương tàn, cho dù có liều mạng dùng hết tuổi thọ đuổi giết tiểu bối, thì chẳng khác nào tự tìm đường chết!”

Chu Dịch có thể nhìn ra sự khác thường của Tiêu Thiết Trụ, thì những đầu sỏ của hai phái Chính Ma làm sao có thể không nhận ra được chứ, cho nên mới có thể để cho văn bối dẫn dắt tông môn Chính đạo.

Đợi đến khi Ma đạo phát hiện ra, thì đôi cánh của Tiêu Thiết Trụ đã cứng cáp rồi, đã không thể này xoay chuyển được thế

cục.

Huyết Ma Tử lạnh lùng nói: “Thằng nhóc kia đã được thiên địa trợ lực, thì hủy diệt trời đất này đi, không còn vận may thì chỉ là một Nguyên Anh mà thôi!”

Đạo nhân mù trầm mặc một lúc lâu, nói: “Thiên Quân chẳng qua cũng chỉ có thêm một chữ ‘thiên’, miễn cưỡng không chế sức mạnh của thiên địa, nhưng mà nếu so sánh với sự bao la bất tận của thiên địa, thì chẳng qua cũng chỉ là một con kiến mạnh mẽ mà thôi, làm sao mà có thể nói đến chuyện hủy thiên diệt địa chứ?”

Chương 236: Chương 236: Quỷ Vương bị hủy diệt (3)

“Tất nhiên là không thể hủy diệt được toàn bộ đất trời, chúng ta chỉ hủy diệt một vài chỗ quan trọng, thì có thể khiến cho đất trời này thay đổi.”

Kim đạo nhân nói: “Ví dụ như tổ mạch!”

Đạo nhân mù thở dài một tiếng: “Bản đạo đã sớm đoán được mục đích khi nhị vị đến đây, chỉ là tổ mạch là căn nguyên của linh khí, một khi phá hư, linh mạch Cửu Châu Tứ Hải cạn kiệt, chẳng phải là chặt đứt căn cơ của Tu Tiên giới hay sao?”

“Hừ hừ! Lão mù ngươi chớ giả vờ thiện tâm, Tu Tiên giới có bị hủy diệt hay không, thì có liên quan quái gì đến ngươi chứ.”

Huyết Ma Tử nói: “Huống hồ tổ mạch là quy tắc Thiên Đạo, thời gian từ từ trôi qua sẽ ngưng tụ lại, đến lúc đó Tu Tiên giới tự nhiên sẽ khôi phục lại sự hưng thịnh.”

Đạo nhân mù nói: “Muốn cho tổ mạch hồi sinh thì cần mấy ngàn năm cho đến mấy vạn năm cũng khó mà nói được, bản đạo có thể chiếm được lợi ích gì chứ? Có làm gì thì tông môn cũng bị hủy diệt, nếu như tổ mạch không bị hủy thì Thiên Ma tông còn có thể trốn đến Tứ Hải chờ đợi thời cơ.”

“Khắc khắc khắc!”

Kim đạo nhân cười quái dị nói: “Huyết đạo hữu có bí pháp Thượng Cổ, có thể tự phong ấn tuổi thọ, ngàn năm trôi qua chỉ như một cái chớp mắt. Tương lai chúng ta nhân cơ hội linh mạch hồi sinh như cũ, cho dù không thể trẻ ra, cũng có thể sống thọ một đời!”

Trong tám đại tông môn Chính Ma thì chỉ có Huyết Thần Giáo ở Xích Châu, là đại giáo phái chân chính truyền thừa từ Thượng Cổ, trong tông môn còn có rất nhiều Thần Thông bí thuật.

“Phương pháp này phải đánh đổi bằng một cái giá không hề!”

Huyết Ma Tử nói: “Lão mù kia, ngươi tự quyết định đi, hoặc là phá tông diệt môn, thân tử đạo tiêu, hoặc là liều mạng một

lần, chống lại thiên thời.”

“Đánh đổi những gì?”

Đạo nhân mù nhú mày: “Cần phải tàn sát ngàn vạn sinh linh? Hay là trực tiếp huyết tể sinh linh cả một Châu ? Hiện giờ Chính đạo hưng thịnh, nếu như cách thứ hai thì có chút phiền phức, nhưng mà cũng có thể thử một lần.”

“.....”

“.....”

Huyết Ma Tử và Kim đạo nhân bỗng cạn lời, chẳng trách năm đó có thể được xưng là ‘Thiên Ma tại thế, ma uy bao phủ Cửu Châu Tứ Hải’.

Đạo nhân mù nhún nhún vai nói: “Chớ có làm ra vẻ ngạc nhiên, đời này bản đạo không có bất kỳ dã tâm nào, chẳng qua chỉ là muốn kéo dài tuổi thọ thôi.”

Huyết Ma Tử nói: “Không cần phải đánh đổi quá lớn, chỉ cần huyết tể đệ tử tông môn, trộn linh vật linh quặng hóa thành phong ấn cấm chế, số lượng tu sĩ huyết tể càng nhiều, thì thời gian phong ấn càng dài.”

“Cái này mà cũng gọi là cái giá khổng lồ? Đám nhãi nhép ở bên ngoài, vốn dĩ phải chết trong Đấu Kiếm Chính Ma, chết sớm hay chết muộn thì đều giống nhau!”

Đạo nhân mù nhú mày, nhắc nhở nói: “Huyết đạo hữu chớ có lừa bản đạo, hai mắt Thiên Ma có thể nhìn thấu thiên cơ, nếu là phát hiện bất kỳ điều gì khác thường, chắc chắn nó sẽ đến huyết trì để kiểm ngươi luận bàn đấy.”

“Tổ mạch hồi sinh rất chậm, phải mất đến mấy ngàn năm thậm chí là cả vạn năm.”

Huyết Ma Tử nói: “Cho dù dùng cách này để phong ấn, dù là vậy thì mười người chưa chắc đã có được một người chân chính có thể vượt qua ải này, cho nên bản đạo cũng không cần phải lừa gạt. Tương lai ai còn sống sót vượt qua đại kiếp nạn, thì xin hay giúp đỡ, lập truyền thừa giúp hai tông môn còn lại!”

Dứt lời Huyết Ma Tử đã giảng giải cụ thể phương pháp phong ấn tuổi thọ cho đạo nhân mù cùng Kim đạo nhân.

Đây là một cấm chế thời Thượng Cổ, có thể phong ấn hoàn toàn tinh khí thần thành đá, tốc độ tiêu hao tuổi thọ thấp hơn bên ngoài gấp mấy trăm lần.

Thiên Đạo công bằng, thực tế thì mức độ tiêu hao tuổi thọ tương ứng cũng không ít hơn, mà là sử dụng phương pháp hiến tế, đổi lại bằng tinh khí thần của những tu sĩ khác. Tu sĩ bình thường sẽ giúp Thiên Quân tiêu hao tuổi thọ, mức độ chênh lệch gấp cả trăm ngàn lần, cho nên hiến tế tu sĩ càng nhiều thì thời gian phong ấn càng dài.

“Không hô là đại giáo phái thời Thượng Cổ, lại có được phương pháp huyền diệu như vậy.”

Đạo nhân mù liên tục tán thưởng, đôi giọng nói: “Nghe đồn hai giáo phái lớn mạnh nhất thời Thượng Cổ là Tiệt Thiên, Bỏ Thiên. Hiện giờ Chính Ma giảng co, nếu so với thời đó thì Huyết Thần Giáo chẳng qua cũng chỉ là bàng môn tả đạo mà thôi. Một đại giáo phái như vậy, há lại không có phương pháp phong ấn, khó nói bây giờ còn có truyền nhân sống đến bây giờ?”

“Có lẽ có, có lẽ không có, hoàn toàn chẳng có liên quan gì đến chúng ta cả.”

Huyết Ma Tử nói: “Hiện giờ đã không còn những lựa chọn nào khác, hoặc là chờ Huyền Tiêu đánh tới cửa, trở thành uy danh cho hậu bối, hoặc là trực tiếp lật ngược luôn thế trận này!”

Kim đạo nhân nói: “Bản đạo chưa bao giờ làm theo những gì ông trời sắp xếp, làm việc thích nhất là lật bàn, lão mù kia nghĩ sao?”

Đạo nhân mù gật đầu nói: “Làm sao để hủy diệt tổ mạch, còn phải nhờ Huyết đạo hữu chỉ điểm một chút.”

“Việc này đơn giản, ba vị Thiên Quân chúng ta liên thủ với nhau, kích nổ pháp bảo trấn tông trong vùng trung tâm của linh mạch, uy lực tất nhiên không kém gì một kích Phản Hư. Hiện giờ tổ mạch đã suy yếu đến cực điểm, nếu không thì linh khí đã không ngày càng càng yếu đi, một kích Phản Hư tất nhiên có thể hủy diệt!”

Huyết Ma Tử nói: “Đề phòng Chính đạo sinh lòng nghi ngờ, còn cần phải phân phó đám nhãi nhép dưới trướng đi tập kích những tiểu tông môn.”

Kim đạo nhân lạnh lùng nói: “Bần đạo đã chướng mắt Ngũ Linh tông từ lâu rồi, đúng lúc để cho đám nhãi nhép đó bắt hết bọn chúng về đây, dùng để hiến tế cũng có thể tăng thêm được chút tuổi thọ nữa.”

“Như thế rất tốt!”

Ánh lửa trong mắt đạo nhân mù nhảy lên, đột nhiên hỏi: “Nhất Khí tông có nguồn gốc từ Thái Huyền giáo thời Thượng Cổ, có lẽ trong tông môn có phương pháp phong ấn, sau này tổ mạch hồi sinh, có khi nào gặp lại người quen hay không?”

“Nếu thật sự là như thế, đến khi đó có thể gọi một tiếng đạo hữu.”

Huyết Ma Tử vừa nói chuyện vừa cười khắc khắc quái dị, dường như nhớ đến chuyện gì đó rất thú vị.

“Thiên Đạo không thể nghịch, phương pháp tự phong ấn thì cần hiến tế nhiều tu sĩ, bọn họ phạm phải huyết án như vậy, còn mặt mũi nào mà tự xưng là Chính đạo nữa chứ?”

Chương 237: Tổ mạch đứt gãy.

Địa Hỏa cung.

Độn quang bay lên trời, Chu Dịch quan sát khắp mọi nơi.

Một màu xanh thẳm, mênh mông vô bờ.

“Kinh hoàng đến từ đâu, Tiểu Tiệt Thiên Thuật cũng không thể đoán ra được, chẳng lẽ lại có một Thiên Quân nào đang nhòm ngó bản đạo sao?”

Chu Dịch chau mày, tuần tra một chuyến chung quanh Địa Hỏa cung, không phát hiện bất kỳ điều gì khác thường.

Khống chế độn quang đáp xuống chính điện, chương môn Viên Kỳ đang cùng vài vị chân nhân nghị luận về thể cục biến hóa ở Đông Hải, tương lai phải ứng đối như thế nào, nhìn thấy Chu Dịch đi vào cửa vôi vàng thì lễ.

“Bái kiến trưởng lão.”

“Không cần đa lễ.”

Chu Dịch hỏi: “Mấy ngày nay, Ma đạo có động tĩnh gì không?”

“Nguyên Anh lão tổ của ba tông môn trong Ma đạo giết chóc tàn sát khắp nơi, mục tiêu chủ yếu là những tông môn mới thành lập.”

Viên Kỳ nói: “Đoạn thời gian trước đã có tin tức truyền về, ba vị Ma Tôn xông vào Ngũ Linh tông, ngang nhiên đánh bại hộ tông đại trận, bắt đi hơn phân nửa đệ tử. Bao gồm cả Vạn Bảo, có sáu vị chân quân ngã xuống ngay tại chỗ, còn mấy vị chân quân còn lại thì lại bỏ chạy tán loạn.”

“Vạn Bảo đã chết rồi?”

Chu Dịch nao nao, mấy chục năm trước khi mới đến Đông Hải, nhờ có Vạn Bảo chiêu đãi mới có chỗ đặt chân.

Bản tính của Vạn Bảo cũng không tà ác, năm đó vì muốn có cơ duyên kết Anh mà gia nhập vào đội ngũ diệt Ma ở Cửu Châu, cũng coi như là tích góp công đức. Nhưng vì thiên địa biến hóa, cắt đứt con đường đột phá Nguyên Anh của Vạn

Bảo, lại do tuổi thọ không còn bao nhiêu, mới dẫn đến chuyện dốc hết tất cả tinh lực vào việc điều hành tông môn.

Ngũ Linh tông hiển hách xếp thứ năm trong Chính đạo, từ khi thành lập đến lúc có được sự hưng thịnh, chỉ mất đến vài thập niên, hưng thịnh suy tàn chỉ trong sớm tối.

“Trưởng lão, Vạn Bảo đã chết, Xích Hà đảo không có chân quân bảo vệ.”

Viên Kỳ hỏi: “Các tông môn ở Đông Hải chỉ còn chờ đến khi Ngũ Linh tông bị tiêu diệt hoàn toàn, thì sẽ chia chát Xích Hà đảo, thứ quan trọng nhất chính là truyền thừa Luyện Khí, trưởng lão có muốn tranh đoạt không?”

“Không tranh!”

Chu Dịch quyết đoán cự tuyệt, phương pháp luyện bảo ngự bảo của Vạn Bảo có huyền diệu đến đâu, cũng không thể sánh bằng tánh mạng của bản thân được.

“Đông Hải còn có chuyện gì dị thường nữa không, chuyện nào cũng được?”

Viên Kỳ nói: “Thiên linh căn chân truyền của Tử Dương phái ra ngoài du lịch, bất ngờ tìm được linh vật kết đan, việc này rất là không bình thường.”

“Hừ hừ! Tử Dương lão nhân sắp hết tuổi thọ, sắp chết nên làm bừa, sớm muộn gì cũng sẽ làm lụn bại gia nghiệp tổ tông.”

Chu Dịch lắc đầu nói: “Thằng nhóc con của Quỷ Vương tông mới đến không bao lâu, còn chẳng thể đột phá được Trúc Cơ, thì chẳng thể gây ra được sóng to gió lớn đâu.”

Viên Kỳ còn nói thêm: “Nghe đồn, Lạc chân quân của Thiên Khung tông mấy ngày trước có mời đồng đạo đến, ngoài mặt thì là ăn mừng luyện thành Duyên Thọ Đan, thật ra là âm thầm kết thành liên minh, khống chế hải vực phía Tây Bắc Đông Hải.”

Khi Ngũ Linh tông còn tồn tại, các tông môn ở Đông Hải liên thủ chống lại sự xâm lấn, hiện giờ lại có dấu hiệu chia rẽ rồi.

Chu Dịch cười nhạo nói: “Một đồng xương tàn mà thôi, tám mươi một trăm năm nữa đủ để bọn họ chết sạch, tự sụp đổ!”

Viên Kỳ nghe vậy cảm thấy rất bất đắc dĩ, chân quân nhà người khác uy phong lẫm lẫm, luôn nói đến chuyện pháp bảo bí thuật uy lực mạnh mẽ, Thái thượng nhà mình thì động một cái là đợi người này chết đợi người kia chết.

“Còn lại đều là những chuyện nhỏ nhặt, không đáng để trưởng lão quan tâm.”

“Không nhất thiết là về chuyện tu sĩ, cũng có thể là những chuyện khác cũng được”

Chu Dịch hỏi: “Ví dụ như mấy nơi cấm địa ở Đông Hải có xảy ra biến cố gì không? Hay là nơi nào đó xuất hiện dị tượng gì đó?”

Viên Kỳ cẩn thận suy tư, lắc đầu nói: “Trong tông môn có đệ tử chuyện phụ trách thu thập tin đồn, trước mắt thì không nhận được những tin đồn như vậy, trưởng lão dò hỏi như vậy, phải chăng đã xảy ra chuyện gì lớn rồi?”

“Không nói rõ được.”

Dù sao thì Chu Dịch cũng không thể nói bản thân mình sợ hãi vô cớ, lấy ống thăm từ trong túi trữ vật ra, lại thi triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật.

Linh thăm vững vàng rơi xuống đất.

Thăm trung.

“Rốt cuộc thì sao lại thế này?”

Chu Dịch phiên muộn rời khỏi chính điện, dự định trở về Linh Hỏa điện thu dọn hết linh vật, đến dưới đáy Đông Hải tránh tạm một đoạn thời gian.

Bỗng nhiên.

Ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, mặt trời vốn đang chói chang trên cao, đột ngột xuất hiện sao trời, rồi một mặt trăng mọc lên từ phí Đông.

“Nhật Nguyệt trên cao, ban ngày có sao trời?”

Chu Dịch chỉ cảm thấy sát khí từ vô tận buông xuống từ trên trời, thần hồn chấn động, trước mắt xuất hiện ảo giác, lập tức ngồi khoanh chân đả tọa niệm tụng Thanh Tâm pháp chú.

“Trưởng lão!”

Sắc mặt đám người Viên Kỳ biến đổi, một khi Đường trưởng lão xảy ra chuyện, Địa Hỏa cung sẽ bị diệt vòng. Vội vàng bước ra khỏi cung điện trần thủ chung quanh Chu Dịch, đồng thời cũng nhìn thấy sự biến hóa trên bầu trời, chỉ một cái liếc mắt mà pháp lực đảo nghịch miệng phun máu tươi.

“Thiên biến!”

“Trong sách cổ có ghi lại, thiên phát sát khí, vật đổi sao dời!”

“Đây là điềm báo gì?”

“Tất nhiên là đại sự liên quan đến toàn bộ Tu Tiên giới.....”

Trong khi nói chuyện, trong thiên địa vang lên những tiếng ù ù, thanh âm đánh thẳng vào thần hồn.

Ong.

Tiếng chuông ngân lên, như tiếng than khóc kêu rên thảm thiết, khiến cho đám tu sĩ đột nhiên buồn bã, hai mắt ảm đạm rơi lệ.

Từng cảnh tượng hiện lên trước mắt, dường như thiên địa đang thuật lại.

Từ sâu dưới lòng đất, ba bóng người với khí tức khủng bố đứng sừng sững, như Thần Ma trên đời, rồi sau đó bảo quang màu xám đen đỏ chói mắt bắn ra.....

Tổ mạch vỡ vụn!

Tin tức trực tiếp truyền vào thần hồn tu sĩ, đa số người không biết tổ mạch là vật gì, người biết được thì mặt lộ vẻ sợ hãi, tuyệt vọng, thậm chí có người trực tiếp tẩu hỏa nhập ma thân tử đạo tiêu.

“Lão tổ Ma đạo thật sự là điên cuồng, dám làm một chuyện nghịch thiên như vậy!”

Sắc mặt Chu Dịch tái nhợt, dừng vận chuyển pháp lực, chuyện cắt đứt tổ mạch này, bản thân mình chỉ dám suy nghĩ một chút, người ta thì trực tiếp bày ra hành động.

Chương 238: Tổ mạch đứt gãy (2)

Viên Kỳ đứng một bên kinh hãi nói: “Trưởng lão, tổ mạch chẳng lẽ là cội nguồn của linh mạch sao?”

“Ừ.”

Chu Dịch thở dài nói: “Tất cả linh mạch trong thiên hạ đều là nhánh phụ của tổ mạch, các ngươi có thể xem thử linh mạch tông môn có biến hóa hay không.”

Viên Kỳ lập tức hóa thành độn quang, bay đến đảo trung ương xem xét, một lát sau bay trở về, sau khi đáp xuống đất thì hai chân nhũn ra không đứng thẳng được.

“Trưởng lão, linh mạch không hề sinh ra linh khí..... Đã bắt đầu khô kiệt!”

“Từ nay về sau, linh khí giữa trời đất này sẽ càng ngày càng ít đi. Đừng nói đến chuyện đột phá Kim Đan Nguyên Anh, cho dù có muốn củng cố tu vi hiện tại, cũng là chuyện cực kỳ xa xỉ.”

Chu Dịch âm thầm khen ngợi con bò vàng, may mắn có được Kiến Mộc Tiên Thiên linh căn, nếu không thì sau này khó khăn rồi.

.....

Thập Vạn Đại Sơn.

Bích Ba đàm.

Long Cung.

Long quân Ngao Thương dùng lý do nạp tiêu thiếp thứ bốn trăm năm mươi, mở tiệc chiêu đãi Yêu Vương dưới trướng, thật ra thì là ăn mừng nội loạn trong tu sĩ Nhân tộc.

“Ăn ăn ăn!”

“Uống uống uống!”

“Sảng khoái!”

Mười mấy đàn linh tửu vào bụng, bầy yêu có chút men say trong người, nói chuyện cũng trở nên kiêu ngạo.

“Nghe nói trong trận Chính Ma đấu pháp, đã có mấy vị Nguyên Anh chết đi, thật là thoải mái!”

“Đợi thêm mấy trăm năm nữa, tất cả Nguyên Anh của Nhân tộc đều tọa hóa, Cửu Châu tất sẽ do Yêu tộc thống trị.”

“Hắc hắc, đến lúc đó bốn vương chiếm đóng một quốc gia, cũng thử ngồi ngôi vị hoàng đế.”

“Long quân thân mang vận may, lấy được linh dược vạn năm trong Tứ Linh điện, tương lai tất nhiên có thể tấn chức lão tổ.”

“Đáng tiếc Thánh Điện chỉ hiện thế bốn mươi năm thì đã biến mất không thấy đâu, với Thần Thông pháp lực của bốn vị lão tổ, vậy mà không tìm được tung tích của Thánh Điện, thật sự huyền diệu phi phàm.”

“Pháp lực của Yêu Thánh thông thiên, không phải là thứ mà chúng ta có thể vọng ngôn được!”

Ngao Thương ngồi ngay ngắn trên long y phẩm rượu, nghe bày yêu nịnh hót tâng bốc, không nhin được mà mặt lộ vẻ đắc ý, bắt đầu mặc sức tưởng tượng đến chuyện sau khi thống nhất Cửu Châu, trở thành hoàng đế nổi danh muôn đời.

“Cảnh giới của bản đạo không phải là Yêu Hoàng chân chính, nhưng lại là chúa tể của Cửu Châu Tứ Hải, vua của vạn tộc.....”

Bỗng nhiên.

Thiên địa vang lên những tiếng ù ù, cảm giác đau buồn đột nhiên dâng trào, trước mắt hiện nhiều cảnh tượng.

Hai mắt Ngao Thương tròn tròn, vẻ mặt hoảng sợ, chỉ cảm thấy pháp lực đảo nghịch, phun ra máu tươi màu tím.

“Tổ mạch đứt lìa! Sao có thể?”

Tất cả mọi âm mưu kế hoạch, tất cả đều được thiết lập dựa trên linh khí của thiên địa, nếu như không có linh khí, thì Yêu tộc sớm muộn gì cũng sẽ thoái hóa thành dã thú, trở thành thức ăn trong miệng của phàm nhân, còn dựa vào cái gì mà trở thành vua của vạn tộc chứ?

Đối mặt với cục diện thiên địa biến đổi, bất kỳ mộng tưởng nào cũng chỉ là con số không mà thôi, chỉ còn lại mạng sống

mà giãy giụa!

Chúng yêu trong điện cũng biết được tầm quan trọng của tổ mạch, nhao nhao đâm ngực dậm chân, ngửa mặt lên trời tuyệt vọng kêu rên!

Một lát sau.

Thân ảnh Long hoàng xuất hiện, ánh mắt đảo qua chúng yêu trong điện, lạnh giọng mệnh lệnh nói.

“Cho các ngươi một tháng, cướp đoạt tất cả linh vật trong Thập Vạn Đại Sơn, đưa hết tới Bích Ba đàm.”

“Nếu dám cãi lời, giết không tha!”

Nhất Khí tông ở Vũ Châu.

Sau núi.

Sau khi thiên địa thay đổi, uy thế khủng bố bao phủ cả ngàn dặm, tất cả các đệ tử đều quỳ sát đất lễ bái, an tĩnh chờ cơn giận dữ của Thiên Quân tiêu tan.

“Đạo nhân mù! Huyết Ma Tử! Kim Thi..... Các ngươi đáng chết!”

Thất sắc độn quang bay lên trời, xác nhận phương hướng của Thái Thanh Thần Phù, bay về hướng Tây Nam của Kỳ Châu.

Hóa Thần Thiên Quân đã có thể khống chế được sức mạnh của thiên địa, độn quang bay xẹt qua vòm trời, hư không vạn vạo, dịch chuyển tức thời biến mất ở phía chân trời.

Sau mấy canh giờ.

Độn quang xuất hiện ở bên ngoài Thiên Ma tông, hộ tông đại trận vốn dĩ bao phủ linh mạch, bây giờ đã vỡ nát.

Liên quân Chính đạo công phá được Thiên Ma tông lại không hề cảm thấy vui sướng, có kẻ khống chế pháp khí, có người thì đứng trên mặt đất, hai mắt vô thần mờ mịt quan sát chung quanh.

Bên trong Thiên Ma tông trống rỗng, địa giới trong phạm vi hơn một ngàn dặm yên tĩnh không một tiếng động, đến ngay cả tiếng kêu của côn trùng cũng chẳng thấy đâu. Chỉ có một đồng xương trắng chất chồng trên mặt đất, khi dẫm lên thì

phát ra tiếng xương cốt vỡ vụn cách cách, chứng minh nơi đây là một ma quật.

Thiên Ma Cung Mang tính biểu tượng ở trung tâm, đã không còn bất kỳ trận pháp cấm chế nào, có thể nói là trận văn không còn được linh thạch duy trì, khó có thể phát huy được hiệu lực.

Thiên Quân dùng thần thức đảo qua toàn bộ Thiên Ma tông, cũng không phát hiện bất kỳ sinh vật sống nào cả.

“A di đà phật!”

Một câu phật hiệu truyền đến, một tăng nhân mặc áo vàng xuất hiện từ trong hư không, tay lần tràng hạt trên tay, chân trần đứng trên mặt đất.

“Nguyên Linh đạo hữu trước tới một bước, có phát hiện ra manh mối nào không? Ba lão già kia, tại sao lại đột nhiên nổi điên, liên thủ phá hư tổ mạch vậy chứ?”

“Bần đạo không biết.”

Trong mắt Nguyên Linh Thiên Quân lại đột nhiên hiện lên một suy nghĩ điên cuồng, dựa theo ghi chép trong bí điển của tông môn, ba lão ma kia tất nhiên là đã huyết tế môn nhân tự phong ấn tuổi thọ.

Nhất Khí tông cũng có loại bí thuật như vậy, chỉ là quá đậm máu và xác suất sống sót rất thấp, cho đến nay chưa từng có người sử dụng nó.

“Bần đạo như vậy làm, cũng là vì muốn kéo dài truyền thừa của tổ tông, tương lai sau này tổ mạch hồi sinh, Nhất Khí tông sẽ đứng đầu Chính đạo!”

Một lát sau.

Kiểm quang phá không bay đến, hóa thành đạo nhân mặc áo bào trắng, thần thức đảo qua Thiên Ma tông rồi chau mày.

“Nguyên Linh đạo hữu, Diệu Thiện thiền sư, bần đạo đã đến Huyết Thần Giáo, Thiên Thi Tông rồi, tình hình bên kia giống nhau như đúc. Ba lão quỷ tàn nhẫn độc ác, tất nhiên là huyết tế đệ tử trong tông môn, không biết mưu đồ chuyện gì?”

Nguyên Linh Thiên Quân khẽ lắc đầu, chấp tay nói.

Chương 239: Thiên địa kịch biến.

“Tổ mạch đã bị đứt đoạn, sau này mỗi một tia mỗi một sợi linh khí đều vô cùng trân quý, bản đạo bây giờ phải trở về triệu hồi đệ tử phong tỏa sơn môn, chỉ mong tương lai tông môn có thể kéo dài truyền thừa được!”

Đứt lời, hóa thành độn quang rời đi.

.....

Càn Kinh.

Uy Vũ Hầu phủ.

Hậu hoa viên.

Hai nô bộc đang đào hố dưới tàng cây, bên cạnh là xác của một tỷ nữ đang nằm, nhìn dáng vẻ thì như vừa mới chết không lâu.

“Thế tử càng ngày càng biến thái, đây là người thứ mấy trong tháng này rồi?”

“Thứ tư hay là thứ năm? Người quan tâm nhiều như vậy làm cái gì, chúng đều bị bán bằng tờ khế vào trong phủ, đánh chết cũng không phạm pháp.”

“Đường đường là thế tử thế nhưng lại bị yếu sinh lý, chấp chấp!”

“Thế tử phi càng khó lường, nghe nói có người buổi tối nhìn thấy, cùng mã phu ở trên xe ngựa”

Hai người thấp giọng nói chuyện, bỗng nhiên cảm thấy gió lạnh thổi qua, cổ lạnh căm căm.

Lúc này.

Cái xác vốn dĩ nằm trên mặt đất, hai chiếc răng nanh thò ra từ trong miệng, mười ngón tay mọc ra móng vuốt màu đen dài nửa thước, toàn thân mọc ra một lớp lông trắng như nhung, đột nhiên mở hai mắt, Cương Thi nhảy dựng dậy, đôi tay bắt lấy cổ nô bộc, cả đầu và cột sống đều bị rút ra.

Hề hề hề.....

Rồi sau đó cả mặt nó ghé vào cổ của nô bộc, hút lấy máu tươi theo bản năng, lông tóc trắng phao trên người dần dần hóa thành màu đỏ đậm.

Một lát sau.

Trên mặt đất còn sót lại hai bộ xương khô, mũi Cương Thi hít hà, bắt đầu lần theo mùi của người sống đi quanh kiếm ăn trong hầu phủ.

Dân cư trong Càn Kinh có đến ba bốn trăm vạn người, cho dù hoàng đế hiện tại là Quảng Minh để cần chính yêu dân, quan lại vô cùng chính trực, cũng khó có thể xóa bỏ hết các loại âm u đen tối.

Cương Thi trong Uy Vũ Hầu không phải chỉ là trường hợp điển hình, trong giếng cạn của một đại trạch viện nào đó, xuất hiện đầu lâu, cứ hễ gặp người liền cắn, lại có thủy quỷ xuất hiện trong một hồ nước thải nào đó, người đi ngang qua tránh không kịp thì đã bị kéo xuống hồ nước gặm cắn.

Trong hoàng cung cũng không bình an, trong lãnh cung xuất hiện oan hồn, dưới giếng nước xuất hiện lệ quỷ.

May mắn mà có Tiên Sư đóng giữ, thi triển Lôi Pháp huỷ diệt quỷ vật, hoàng tộc Lý thị tránh được một kiếp.

Linh khí của trời đất thoát ra từ tổ mạch quá nồng đậm, tạo thành không ít hung hồn lệ quỷ, tu sĩ hoàng tộc căn bản là không thể nào quan tâm đến dân chúng bình dân, chỉ có thể liên tục đưa tin cầu viện.

Lúc này.

Một đạo thần thức khủng bố quét ngang Càn Kinh, rồi sau đó vô số tia âm lôi giáng xuống, đánh cho những oan hồn lệ quỷ tác loạn thành tro bụi.

.....

Đông Hải.

Địa Hỏa cung.

Chu Dịch ngồi trên cao, nhìn sắc mặt đau khổ của đám Trúc Cơ chân nhân phía dưới, trấn an nói.

“Trước kia khi giết chết Huyết Nguyệt ma quân, thu được một lượng lớn linh thạch, hẳn là tài nguyên mà Quỷ Vương tông cướp được từ Đông Hải. Cho dù không có tổ mạch, chỉ cần sử dụng tiết kiệm linh thạch, ít nhất..... Cũng có thể sống đến lúc chư vị hết tuổi thọ!”

Vẻ mặt Viên Kỳ đau khổ nói: “Bần đạo chẳng còn bao nhiêu thọ mệnh nữa, cũng không cần linh thạch, sau này cũng không đả tọa Luyện Khí.”

Vài vị chân nhân có tuổi tác lớn gật đầu đồng ý, bọn họ vốn dĩ không có khả năng ngưng kết Kim Đan, chỉ cần duy trì tu vi Trúc Cơ, tuổi thọ không giảm, thì cũng chẳng khác gì so với trước đây.

Ba vị chân nhân mới tấn chức, cũng bày tỏ ý định cắt giảm phần linh thạch được hưởng, thắt lưng buộc bụng, sống khan khổ.

Chu Dịch trầm ngâm một lát nói: “Tổ mạch đã đứt đoạn, tất nhiên sẽ có linh khí cuộn cuộn thoát ra ngoài, từ điểm trung tâm là Cửu Châu, càng hướng ra phía ngoài thì càng mờ nhạt đi. Di dời tông môn vào bên trong Cửu Châu, dựa vào Tụ Linh Trận chống đỡ, tông môn có thể trụ được thêm một thời gian.”

Viên Kỳ lo lắng nói: “Cửu Châu thuộc quyền cai trị của tông môn Chính Ma, nếu ta làm như vậy có khi nào khiến họ nổi cơn thịnh nộ hay không.....”

“Với tốc độ hao mòn như hiện tại của linh mạch, nhiều nhất thì chỉ đến ba đến năm tháng nữa, trên đời này sẽ chẳng còn linh mạch nữa.”

Chu Dịch giải thích nói: “Trung tâm của dẫn linh đại trận cũng chẳng còn nữa, chỉ dựa vào mỗi bố trí Tụ Linh Trận, phạm vi ảnh hưởng rộng nhất chỉ đến vài trăm dặm. Địa Hỏa cung tìm một nơi hoang sơn, hội tụ linh khí khai tông lập phái, hai bên chính ma nào có sức mà quan tâm đến chúng ta?”

“Địch chấp sự phải vất vả đến Vân Châu một chuyến, tìm một dãy núi phù hợp, đợi đến sau khi linh mạch khô kiệt thì chúng ta sẽ dọn đến đó.”

“Tuân mệnh.”

Địch chân nhân hóa thành độn quang, bay về hướng Vân Châu.

Đúng lúc này, linh khí nồng đậm từ Cửu Châu lan tràn đến Đông Hải, còn đậm đặc hơn linh mạch vốn có của Địa Hỏa vài phần.

Sắc mặt đám người Viên Kỳ vẫn cứ sầu khổ, linh khí có nồng đậm hơn thì cũng tan biến qua từng ngày, cũng không thể duy trì được bao lâu nữa, tương lai sau này vẫn phải dựa vào linh thạch, linh vật chống đỡ cho tông môn.

Chu Dịch tiếp tục dẫn dò thêm nhiều chuyện, ví dụ như mọi người dốc hết sức luyện chế Tụ Linh Trận Bàn, khai thác cạn mạch khoáng linh vật trong những nơi tông môn cai trị, và biến linh thạch thành vật tư chiến lược, không thể dùng công huân để trao đổi vv.

Viên Kỳ hỏi: “Trưởng lão, hay là khai trừ một số đệ tử có tư chất kém?”

Chu Dịch trầm ngâm hồi lâu, khẽ lắc đầu.

“Cùng nhau đến Cửu Châu đi, nếu Tu Tiên giới đã định trước là sẽ suy tàn, thì đừng khiến cho đệ tử tông môn phải thất vọng!”

.....

Linh Hỏa điện.

Trong nơi bế quan.

Chu Dịch mở trận pháp cấm chế trong vô thức, nhưng chợt nhớ đến là trận pháp cầu tiêu hao linh thạch, chỉ mở pháp trận che phủ mà thôi.

“Cần phải làm quen với những ngày sống cực khổ, ngày tháng sau này càng khổ cực hơn nữa!”

Lấy Tiên Thiên linh căn Kiến Mộc từ trong túi trữ vật, vẫn cứ là một màn non, chỉ lớn hơn một chút so với dĩ vãng.

“Kiến Mộc à Kiến Mộc, sau này linh khí trong thiên địa cạn sạch, bản đạo chỉ có thể dựa vào người. Hai ta hỗ trợ lẫn nhau, bản đạo cho người tuổi thọ, người cho bản đạo linh khí!”

Chương 240: Gom góp linh vật.

Chu Dịch thi triển Ngọc Lộ quyết, ngưng tụ Tạo Hóa Ngọc Lộ tưới lên Kiến Mộc, cẩn thận cảm ứng linh khí lan tỏa ra.

“Linh khí không hề giảm xuống, thậm chí vì chồi non lớn lên, nên linh khí chuyển hóa được lại càng nhiều hơn một chút.”

“Bần đạo cần phải kích thích cho Kiến Mộc phát triển thành cây con trước khi linh khí hoàn toàn biến mất, hẳn là có thể duy trì được tu vi cảnh giới Kim Đan!”

Tu Tiên giới không có chuyện gì mới mẻ, tin tức về tổ mạch không thể giấu diếm được.

Không cần phải thăm dò lai lịch và quá khứ của tổ mạch, chỉ cần nghe đến bốn chữ ‘cội nguồn linh khí’, thì đã khiến cho vô số tu sĩ tuyệt vọng đến mức sinh ra tâm ma.

Tương lai chấm dứt, trường sinh vô vọng!

Các tông môn ở Đông Hải vốn nghĩ rằng tạm thời chuyện này còn là bí mật, thừa dịp tin tức chưa lan tràn ra, dùng truyền thừa, điển tịch vv trong tông môn đổi thành linh thạch, hung hăng vớt của tán tu một trận.

Mất thấy tin tức đã lan tràn ra, giá trị linh thạch tăng gấp bội, đơn giản trực tiếp cướp đoạt!

Kim Đan chân quân nhà mình vứt bỏ thể diện, giết chóc cướp bóc tán tu Luyện Khí, Trúc Cơ khắp nơi, chỉ cầu tích góp đủ số linh vật sống đến lúc chết.

Bất kể là Tu Tiên giới xảy ra kiếp nạn gì, kẻ xui xẻo đầu tiên chính là tán tu, dù sao thì bắt nạt mười kẻ yếu cũng an toàn hơn so với việc đấu pháp với người cùng cấp.

Chu Dịch không hề có ý kiến gì với chuyện này, cũng không thể bình luận, chỉ phân phó Viên Kỳ thông báo quy định của môn.

“Đạo tâm không vững, trực xuất sư môn!”

Lúc này không có tông môn bảo vệ, thì chẳng khác nào thả dê vào miệng cọp, những đệ tử vốn dĩ có tư tưởng dao động, bị

quy định bó buộc, bắt đầu tự cứu lấy mình một cách rõ ràng minh bạch.

Trong tâm là tích lũy linh vật, phạm là linh quặng linh được linh tài có chứa linh khí, tất cả đều phong ấn bên trong bảo khối của tông môn.

Linh quặng được linh mạch uân dưỡng mà sinh, sinh ra các loại thuộc tính huyền dị, bản chất tương tự như linh thạch, cũng có thể rút lấy linh khí bên trong để tu hành. Trước đây nếu sử dụng chúng để luyện khí luyện đan, thì giá trị có thể tăng lên gấp vài lần, cho nên ít người dùng nó để tu hành!

Hiện tại tất cả đều bị khai thác hết, trở thành linh thạch dự trữ.

Tiếp theo là luyện chế nhiều Tự Linh Trận Bàn, sau khi tổ mạch bị đứt gãy linh khí phun trào ra ngoài, cứ tích hợp được thêm một sợi linh khí thì có thể tiết kiệm một khối linh thạch.

Hôm nay.

Linh Hỏa điện.

Chu Dịch đang ngồi khoanh chân đả tọa khôi phục pháp lực, nửa tháng trước bắt đầu từ khi khi tổ mạch đứt gãy, thì chưa tu hành Thuận Dương kinh.

Mỗi ngày đều sử dụng Tiệt Thiên thuật bốc sáu lần quẻ, thời gian còn lại thì không ăn không uống không ngủ, tất cả thời gian dùng để thi triển Ngọc Lộ quyết và khôi phục pháp lực, dốc hết sức để nuôi dưỡng Kiến Mộc.

Thịch thịch thịch!

Tiếng đập cửa truyền đến.

“Tiến vào.”

Chu Dịch muốn làm gương cho mọi người, nên đã mở hết trận pháp cấm chế trong cung điện ra, cũng không sử dụng thẻ ngọc truyền tin.

Dùng đủ mọi cách để tiết kiệm linh thạch, phương thức sinh hoạt giống như từ Tu Tiên giới ngã xuống phạm trần, nhưng mà hiệu quả rất tốt, chân nhân, đệ tử trong tông môn rất dễ dàng chấp nhận quy định mới của tông môn, không hề oán hận.

Cải cách từ trên xuống dưới đều ôn hòa, thuận lợi.

“Bái kiến trưởng lão, đệ tử trên Nam Khê đảo bị đánh lén, chết ba đệ tử Luyện Khí.”

Viên Kỳ đẩy cửa tiến vào, mặt mang vẻ ưu sầu, nói: “Theo như lời những đệ tử chạy trốn trở về nói, kẻ ra tay chính là đệ tử Tinh Thần tông, mở khoánh mạch Hỏa Đồng đã rơi vào tay đối phương.”

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Lý lão quái của Tinh Thần tông không phải đang vội vàng đuổi giết tán tu khắp nơi hay sao?”

“Trưởng lão, Đông Hải đã không còn tán tu nữa rồi.”

Sắc mặt Viên Kỳ đau khổ, nói: “Nghe đồn Lý chân quân đã là Kim Đan hậu kỳ, thực lực xếp trong năm người đứng đầu ở Đông Hải, hiện giờ đang theo dõi Địa Hỏa cung, chúng ta có nên rút bỏ mạch khoánh dọn đến Cửu Châu sớm hơn một chút không?”

“Lý lão quái đầu pháp chém giết khắp nơi, người đi kiếm một số đồ vật có khí tức của hắn về đây.”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, phân phó nói: “Rời thông bao cho đệ tử trong tông môn chuẩn bị sẵn sàng, sau khi thu tóm Tinh Thần tông, trực tiếp rời khỏi!”

“Tuân mệnh.”

Viên Kỳ khom người lĩnh mệnh, hóa thành độn quang rời đi.

“Cửu Châu, cũng không an ổn!”

Chu Dịch nhíu mày, về lý thì hiện tại bên dưới Đông Hải mới là nơi an toàn nhất, vốn dĩ nó không hề có chút linh khí nào, tổ mạch đứt vỡ cũng không lan tràn đến đó.

Trốn tránh tầm ba năm trăm năm chờ đến khi Tiêu Thiết Trụ tọa hóa, trên đời này sẽ không còn Nguyên Anh Đạo Quân nữa.

Có lẽ sẽ còn sót lại vài Kim Đan chân quân, Chu Dịch cũng không e ngại, khi đó Cửu Châu mới là nơi an toàn nhất.

“Nhưng mà ở Cửu Châu, pháp lực khôi phục nhanh chóng, sớm làm cho Kiến Mộc trưởng thành, mới có thể giữ vững được tu vi Kim Đan không bị rớt xuống, trước khi linh khí

hoàn toàn cạn kiệt. Nhưng giữa cảnh giới rớt xuống và mạo hiểm kích thích Kiến Mộc, chuyện đầu tiên hình như ổn hơn một chút?”

“Tạm thời quan sát tình hình Cửu Châu, một khi phát hiện những lão quái vật kia nổi điên, lập tức chạy xuống dưới đáy Đông Hải lánh nạn!”

“Huyền Vũ thần giáp hộ thân, cho dù gặp phải Nguyên Anh lão tổ, cũng có thể giữ được tánh mạng.”

Chu Dịch liên tục bốc quẻ cho những chuyện cần làm sau này, cần phải bình an vượt qua khoảng thời gian này, đợi chờ tương lai linh khí lại xuất hiện. Có lẽ mấy ngàn năm, có lẽ mấy vạn năm, khi đó trên đời cô độc chỉ còn một mình ta.

“Tiên đạo cô tịch, lẻ loi độc hành!”

Lúc này.

Một luồng độn quang đáp xuống điện, hóa thành một người đàn ông đầu bò thân người, trong tay cầm mười sợi lông.

Con bò vàng nói: “Tiên trưởng, đây là lông của Yêu Vương lấy từ Thập Vạn Đại Sơn, những kẻ dưới trướng tứ đại hoàng tộc đều đủ cả, cố ý lựa chọn những Yêu Vương sở hữu linh thạch phong phú.”

“Bần đạo không thể nào vứt bỏ thể diện để đi cướp bóc tu sĩ Nhân tộc, đám yêu quái ăn thịt người kia, giết thì giết thôi!”

Chương 241: Gom góp linh vật.

Chu Dịch bắt lấy lông tóc kia, sắp xếp theo thứ tự dựa theo khí tức, phân phó nói.

“Dựa theo thứ tự này sẽ ám chết từng kẻ một, ngưu nhi vào núi đọi, cứ mỗi lần bản đạo kích hoạt huyết khế, chính là ám sát thành công, lập tức cướp sạch sẽ động phủ của Yêu Vương đó.”

Đối mặt với đại kiếp nạn, Chu Dịch không làm điều ác, nhưng cũng không cứng nhắc.

Bây giờ tích góp được thêm một phần linh vật, sàu này có thể chống đỡ được càng lâu!

“Tuân mệnh.”

Con bò vàng đang muốn hóa thành độn quang rời đi, lại nghe Chu Dịch hỏi.

“Ngưu nhi, Thánh Điện Tứ Linh ẩn thế, ba đứa Quy thừa tướng có lẽ có thể tránh được đại kiếp nạn. Rõ ràng là người phát hiện ra Thần Điện đầu tiên, nhưng mấy trăm năm sau lại bắt đắ dĩ thọ tấn đạo tiêu, bản đạo hổ thẹn với lòng!”

“Tiên trưởng có thể nói như vậy, ta đã vô cùng cảm kích.”

Vẻ mặt con bò vàng nghiêm nghị, khom người nói: “Năm đó nếu không được tiên trưởng cứu giúp, bò già như ta sớm đã biến thành đồ ăn trên mâm rồi, có thể sống thêm được mấy trăm năm đã là quá hời rồi, cho dù thân tử đạo tiêu cũng khó đền đáp được đại ân của tiên trưởng!”

“Đi thôi.”

Chu Dịch vẫy vẫy tay, cúi đầu nhìn về phía Kiến Mộc.

Chồi non xanh biếc không ngừng phát ra linh khí thuần khiết, ngày càng lớn mạnh, hoàn toàn không phù hợp với cảnh tượng hoang vu suy tàn của thiên địa.

Mấy ngày sau.

Chu Dịch dự đoán con bò vàng đã đến Thập Vạn Đại Sơn, lấy quỷ thần tế đàn ra, lựa chọn đầu tiên chính là Hỏa Sư Yêu

Vương dưới trướng Thanh Khâu.

“Hỏa Sư đạo hữu hãy an giấc ngàn thu, linh vật sống không mang đến, chết cũng không mang đi được, tặng cho bản đạo còn có thể tích được chút âm đức.”

“Bản đạo nhớ kỹ lòng tốt của ngươi, sẽ hóa vàng mã trước mộ ngươi!”

Chu Dịch nói xong ném lông tóc vào trên tế đàn, bắt đầu thi triển U Minh chú, lần đầu tiên thành công triệt tiêu hai trăm năm tuổi thọ.

Thi pháp ba lần liên tục, hai mắt tượng quỷ thần biến thành đỏ đậm, tám cánh tay kết ấn, biểu thị Hỏa Sư Yêu Vương đã chết.

Kích hoạt huyết khế thông báo cho con bò vàng, cướp bóc linh vật mà Yêu Vương lưu lại.

Sau nửa canh giờ.

Chu Dịch lại lần nữa thi pháp ám sát Yêu Vương, cứ lặp đi lặp lại như vậy, cho đến khi tất cả mười Yêu Vương đều thân tử đạo tiêu.

“Yêu Vương không giàu có bằng chân quân, nhưng mà số lượng Yêu Vương cũng đủ nhiều, mười Yêu Vương cũng đủ gom về một đồng lớn linh vật. Bí pháp Ma đạo thật sự rất hợp với bản đạo, không cần phải đấu pháp chém giết, chỉ cần tiêu tốn bảy tám ngàn năm tuổi thọ mà thôi!”

Lại mấy ngày nữa trôi qua.

Con bò vàng trở về từ Thập Vạn Đại Sơn, sau khi đáp xuống Linh Hỏa điện, há mồm phun ra hơn trăm cái túi trữ vật.

Chu Dịch bắt lấy một cái bất kỳ, thần thức đảo qua bên trong tràn đầy linh thạch linh quặng linh dược, thắc mắc nói: “Yêu Vương nào mà lại giàu có đến vậy?”

“Tiên trưởng, ta đã hỏi thăm rõ ràng.”

Con bò vàng trình bày nói: “Sau khi tổ mạch đứt gãy, tứ đại Yêu Hoàng lệnh cho tất cả Yêu Vương, cướp đoạt tất cả linh vật trong núi, cho nên mới tích lũy được nhiều như vậy.”

“Yêu tộc không giống với Nhân tộc, dựa vào truyền thừa huyết mạch, nên biết được rất nhiều bí thuật Thượng Cổ.”

Chu Dịch suy đoán nói: “Có lẽ tứ đại Yêu Hoàng có phương pháp tránh được kiếp nạn, cần phải có một lượng lớn linh vật để thi triển, cho nên mới có chuyện này. Bần đạo bất ngờ lấy một mà được ba, tất nhiên sẽ chọc giận tứ hoàng, bói trước một quẻ!”

Lấy ông thăm ra rung lên, linh thăm vững vàng rơi xuống đất.

Thăm trung.

“Cách xa mấy vạn dặm ám sát bằng tuổi thọ, Yêu Hoàng cũng không dễ gì tra xét được tung tích, nhưng mà để đề phòng bất trắc, trốn đến Cửu Châu sớm một chút.”

Chu Dịch suy nghĩ đến đây đang muốn sai người gọi Viên Kỳ trở lại, ngoài điện truyền đến tiếng đập cửa, phát tay thu con bò vàng vào túi ngực thú.

Viên Kỳ đẩy cửa tiến vào, lấy ra một miếng đệm Hương Bồ từ trong túi trữ vật.

“Trưởng lão, đây là đệm Hương Bồ mà Lý chân quân dùng để tĩnh tu, bần đạo phải mất năm trăm khối linh thạch, mua lại nó từ trong tay cháu của hắn, tất nhiên là có khí tức của hắn!”

— — — — — chuyện ngoài lề — — — — —

Thống nhất trả lời thắc mắc chương trước:

- 1, Ba Hóa Thần liên thủ với nhau, kích nổ pháp bảo tương đương với một đòn Phản Hư, mới đánh nát tổ mạch
- 2, bản thân tổ mạch đã suy yếu đến cực điểm, đã suy yếu đến mức chỉ có thể uẩn dưỡng ra Kim Đan tu sĩ
- 3, Hóa Thần lão tổ núp trong cấm địa của tông môn kéo dài hơi tàn, sẽ không liều mạng mà bảo hộ tổ mạch, Chính Ma đưng mặt trong tổ mạch, đầu một hồi mọi người đều chết hết.
- 4, Chặn đứt tổ mạch tương đương với việc trực tiếp tự sát, còn hủy đi truyền thừa của tông môn. Phương pháp tự phong ấn chỉ có Huyết Ma Tử cùng Nguyên Linh đạo biết được, cho nên không ai ngờ được chuyện Ma đạo sẽ lật cả bàn.

Mấy ngày sau.

Lý lão quái bỗng dưng chết bất đắc kỳ tử.

Địa Hỏa cung cướp sạch sẽ Tinh Thần tông, nghênh ngang mà ra.

.....

Đại Càn.

Cách kinh thành bảy trăm dặm về phía Đông Nam, một dãy núi kéo dài liên miên.

Núi cao đến mấy trăm trượng, sườn núi có mây khói vờn quanh, có tên là Bạch Vân Phong.

Hôm nay.

Trên đỉnh núi linh quang lập loè, từ dưới mặt đất xuất hiện hơn một ngàn bóng người, người dẫn đầu đúng là Chu Dịch.

Hơn ba ngàn đệ tử của Địa Hỏa cung, phần lớn đều vì vướng bận gia đình hoặc là luyến tiếc tổ địa, không muốn dời đến Cửu Châu, tông môn cũng không ép, ngược lại để lại một phần linh vật giúp họ tu hành.

“Đại kiếp nạn giáng xuống, càng thử thách tâm tính của chúng tu sĩ, tử tế với người, thảo nhiên đối mặt!”

Chu Dịch không chỉ nói cho vui miệng, mà là tự thân trải nghiệm, có như thế mới có thể thật sự trấn an được đệ tử dưới trướng.

Viên Kỳ cảm ứng thiên địa linh khí, nồng đậm hơn rất nhiều so Đông Hải, hỏi: “Trưởng lão, khai tông lập phái trên núi này hay sao?”

“Không!”

Chu Dịch chỉ phía dưới mặt đất: “Cách mặt đất ba trăm trượng, xây dựng bản địa của tông môn, trên mặt đất chỉ xây dựng một đạo quan nhỏ, để lại một vị chân nhân giả làm tán tu.”

Chương 242: Khai tông lập phái.

Viên Kỳ yên lặng thu lại kế hoạch đại lễ khai tông lại, thắc mắc nói: “Vì sao lại cách mặt đất ba trăm trượng, đào sâu như thế, có lẽ sẽ ảnh hưởng đến độ đậm đặc của linh khí.”

Chu Dịch giải thích nói: “Bổn trưởng lão từng xem trong điển tịch, Nguyên Anh lão tổ tùy tiện đánh ra một kích, có thể đánh xuyên qua hai trăm trượng dưới địa mạch. Ba trăm trượng kết hợp trận pháp hộ tông, đủ để chống đỡ bất kỳ kẻ địch bên ngoài nào, có cũng đủ thời gian để bỏ chạy!”

“Tuân mệnh.”

Viên Kỳ quay đầu phân phó đệ tử, dựa theo bản vẽ tông môn mà bắt đầu đào xuống nền đất.

Các đệ tử nhận được mệnh lệnh cũng cảm thấy kinh ngạc, từ trước đến nay chỉ nghe nói khai tông lập phái tổ chức yến hội, mời đạo hữu tứ phương, lần đầu tiên biết đến chuyện đào dưới lòng đất xây dựng tông môn.

Nói làm liền làm.

Tu sĩ thi pháp đào động với tốc độ cực nhanh, gần mười ngày đã ra dáng ra hình của một tông môn, kiến trúc giống như đúc ở Đông Hải, dường như là dọn Địa Hỏa cung vào trong lòng đất.

Sau khi Địa Hỏa cung xây dựng xong, lễ mừng khai tông không mời bất kỳ người ngoài nào.

Ở quảng trường trước điện.

Bày ra hơn trăm cái bàn tròn, bên trên bày biện linh tửu linh hào, cùng với chút ít linh quả.

Chu Dịch cùng tám vị Trúc Cơ chân nhân ngồi một bàn, rót đầy linh tửu, nâng chén cất cao giọng nói.

“Từ lúc bản đạo bắt đầu tu hành đến nay đã hai trăm năm, may mắn ngưng kết Kim Đan, cũng đã từng mộng tưởng đột phá Nguyên Anh, trở thành lão tổ sống ngàn năm. Nhưng vì gặp phải thiên địa kịch biến, tương lai đoạn tuyệt, về sau chỉ có thể

sống dưới lòng đất này, lặng lẽ chờ đến khi tuổi thọ hết tọa hóa.”

“Chư vị đã nguyện ý đi theo tông môn, vượt trùng dương tới Cửu Châu, bản đạo cũng sẽ cam đoan rằng.”

Chu Dịch thở dài nói: “Tương lai sẽ tiễn đưa từng người một chư vị lên đường, cho đến khi tông môn chỉ còn lại một mình bản đạo, trước khi chết sẽ dâng hương hoá vàng mã cũng tế trước mộ của tất cả mọi người!”

Trong Địa Hỏa cung mới xây dựng còn cố ý xây thêm nghĩa trang, bên trong đã dựng hơn một ngàn tấm bia đá, do mỗi đệ tử tự mình khắc di ngôn.

Sau khi thọ tận tọa hóa, sẽ có người chôn cất bọn họ bên trong.

Chu Dịch một hơi uống cạn sạch linh tửu, nói: “Chư quân, cạn chén!”

“Cạn chén!”

Hơn một ngàn người âm âm đồng thanh, lòng sùng kính đối với Chu Dịch có thể sánh bằng với khai sơn lão tổ.

An Hồn tụy vào bụng, làm dịu thần hồn, làm dậy lên những suy nghĩ phiền muộn, một số đệ tử có tuổi tác hơn lớn không nhịn được mà ô ô khóc nức nở.

Chu Dịch thở dài một tiếng nhưng cũng không ngăn cản, thiên địa kịch biến, những tu sĩ còn nhỏ tuổi, thiên phú tốt lại càng khổ hơn.

Tu sĩ lớn tuổi thì dù sao cũng có thể sống mà đợi đến lúc chết, vốn dĩ đã không thể nào tấn chức, chỉ là ngày tháng sau này có hơn khổ hơn mà thôi. Còn những đệ tử có thiên phú thượng đẳng, vừa mới bước chân vào Tiên đạo, lại trở mặt nhìn tương lại bị đoạn tuyệt!

Bỗng nhiên có một đệ tử lớn tiếng kêu: “Đường trưởng lão, đợi đến khi ta chết, có thể được tưới một bình linh tửu không!”

“Đương nhiên có thể.”

Chu Dịch cười rót đầy rượu, nâng chén nói: “Trước tiên hãy uống một chén cùng bản đạo, rồi bầu rượu này sẽ được phong

ấn cấm chế, sau này đến trước mộ người, ta ở bên ngoài người ở bên trong chúng ta chia nhau uống nó.”

Đệ tử nao nao, không ngờ còn nhận được lời hứa hẹn của trưởng lão, gật đầu thật mạnh.

“Đa tạ trưởng lão!”

Lại có đệ tử đánh bạo hỏi: “Ta muốn được đốt thêm chút tiền giấy, sau này xuống địa phủ, trong người cũng có thêm chút tiền.”

Chu Dịch nâng chén nói: “Một vạn giấy tiền có đủ hay không?”

“Đủ rồi đủ rồi, vậy chúng ta hứa chắc rồi nhé.”

“Hứa chắc rồi!”

“Có lòng!”

“Ha ha ha.....”

Đám đệ tử nói chuyện vui vẻ cùng Chu Dịch, lập tức xua tan sầu bi.

Ba năm ly linh tửu vào bụng, thần hồn hơi say, bầu không khí liền khôi phục lại vẻ náo nhiệt.

Trong hơn một tháng này, tông môn đã cắt giảm tất cả các chi phí, linh tửu linh hào đã sớm không còn được cung ứng, chỉ có thể dựa vào linh mẽ để no bụng.

Hôm nay là yến hội khai tông lập phái, tông môn cung cấp linh tửu không giới hạn số lượng, trong vài thập niên tới sẽ không còn chuyện tốt như vậy nữa, nên ăn một trận cho ra trò mới được!

“Sư huynh, người nói thử coi chúng ta là Địa Hỏa cung, tại sao bây giờ lại biến thành Địa cung thể này?”

“Nhìn đèn đại bằng đá xanh, dạ minh châu này..... Bỗng nhiên xuất hiện cảm giác tối tăm âm trầm.”

“Nghe nói bây giờ trong Cửu Châu yêu ma hoành hành, chỗ chúng ta âm khí nặng nề, sẽ không xuất hiện quỷ quái gì chứ?”

“Quỷ quái tới mới tốt, tặng miễn phí hồn châu, tương lai sau dùng hết linh vật, có thể dùng nó để tu hành công pháp quỷ

đạo.”

“Nói có lý, có cần bố trí tụ âm trận pháp hay không?”

“.....”

Tiệc rượu kéo dài một ngày một đêm, sau khi các đệ tử luyện hóa linh tửu, bắt đầu bố trí hộ tông đại trận.

Thái thượng trưởng lão lặp đi lặp lại nhấn mạnh nhiều lần, Cửu Châu không cần cỗi như ở Đông Hải, Kim Đan chân quân không đủ sức để trấn áp tông môn, cho nên hộ tông trận pháp chủ yếu là dùng để phòng ngự, ẩn nấp.

Bình thường khí tức không lọt ra bên ngoài, thì chẳng ai có thể biết được ở gần Càn Kinh có Kim Đan tông môn, cho dù có Nguyên Anh lão tổ có đột kích, cũng có thể chống đỡ được một lúc nửa khắc, đủ thời gian cho đám đệ tử chạy trốn.

Cùng lúc đó.

Trên Bạch Vân Phong dựng lên một đạo quan nhỏ, đặt tên là Bạch Vân Quan, do Địch chân nhân tọa trấn.

Bên trong đạo quan có hơn mười đệ tử, già trẻ đều có, từ Luyện Khí sơ kỳ đến hậu kỳ, thật sự là giống y hệt với tán tu Trúc Cơ.

Đây là trạm canh gác do thám ngoài sáng của Địa Hỏa cung, phụ trách kết giao với những tu sĩ lân cận Càn Kinh, thám thính tin tức Tu Tiên giới.

Địch chân nhân đã hơn một trăm tám mươi tuổi, chỉ còn lại mười mấy hai mươi năm tuổi thọ nữa thôi, hơn nữa tu vi Trúc Cơ trung kỳ coi như là không cao không thấp, bất kỳ ai cũng sẽ không đặc biệt đề phòng một lão đạo sĩ sắp chết.

Chương 243: Trăm yêu trừ ma.

Đồng thời tuân theo lời Chu Dịch dặn dò, những pháp khí thượng phẩm hay sử dụng, cố ý làm cho chúng trở nên sút mẻ toí tả một chút, nhìn trông có vẻ như một kẻ nghèo kiết xác không đáng để cướp bóc.

Đề vào bên trong túi trữ vật một bộ pháp khí cực phẩm hộ thân, công kích đầy đủ, còn có Địa Hỏa châu, linh phù mà Chu Dịch ban cho, cho dù có phải đụng phải tu sĩ Giả Đan, cũng có thể đấu một trận.

.....

Linh Hỏa điện.

Chu Dịch lấy túi trữ vật ra, sắp xếp lại di vật của Lý lão quái.

“Hơn một trăm vạn linh thạch, lão già này đã giết bao nhiêu tán tu, mới cướp bóc được đồng của cải nhiều như vậy chứ?”

“Mấy trăm miếng thẻ ngọc truyền thừa, đúng là lực sĩ đại vàng trong làng giết người phóng hỏa.”

“Tinh Thần bí lục, tập trung sức mạnh của sao trời để luyện hóa thành pháp lực đặc thù, sau khi công pháp đại thành có thể ngưng tụ thành Tinh Thần pháp thể!”

Pháp thể thuộc về Kim Đan kỳ có Thần Thông đặc thù, tương tự như Trúc Cơ có thể ngưng tụ thần thức, nhưng cũng không phải là mỗi một chân quân đều có tu thành.

Pháp thể nổi tiếng nhất ở Cửu Châu chính là Huyết Thần pháp thể, sau khi luyện thành, thân thể hóa thành Huyết Thần Tử, hư hư thật thật điều khiển tùy tâm. Lúc đấu pháp chém giết chỉ cần nhắm chuẩn xác, là có thể cắn nuốt sạch sẽ đối thủ, lúc trốn chạy thì thân thể hóa thành muôn vạn mảnh nhỏ, chỉ cần một giọt máu là có thể tụ lại thành thân thể.

“Tinh Thần bí lục có thể ngưng tụ pháp thể, là công pháp hàng đầu thuộc cảnh giới Kim Đan, cấp bậc của nó vượt xa Thuần Dương kinh, sau này sẽ từ từ chuyển đổi pháp lực!”

Chu Dịch cẩn thận ghi nhớ Tinh Thần bí lục, tiếp tục kiểm tra những thẻ ngọc khác.

“Địa Sát Luyện Bảo quyết, bên trong còn có ghi chú của Vạn Bảo chân quân, Lý lão quái còn nhúng tay vào vây công Xích Hà đảo nữa sao?”

Sau khi tổ mạch bị đứt đoạn, Xích Hà đảo còn thê thảm hơn cả tán tu, không có Kim Đan chân quân bảo vệ, lại còn kế thừa một phần di sản của Ngũ Linh tông, đúng là một miếng thịt mỡ trong mắt các tông môn ở Đông Hải.

Chu Dịch cẩn thận tìm hiểu, phát hiện nội dung của Địa Sát Luyện Bảo quyết không giống với Tu Tiên giới, không phải là dựa theo bản vẽ pháp bảo luyện hóa dung hợp rất nhiều linh vật và cấm chế, mà là tìm kiếm một linh vật chủ chốt, rồi liên tục không ngừng minh khắc Địa Sát cấm chế.

“Nguyên liệu của linh vật phải chứa đựng được nhiều Địa Sát cấm chế bất đồng, minh khắc chín chín tám mươi một tầng cấm chế, thì pháp bảo có thể luyện thành.”

“Trong thẻ ngọc có hơn một trăm tám mươi loại Địa Sát cấm chế, chúng chia thành những loại có tác dụng bất đồng, sau khi tổ hợp lại thì luyện chế ra những pháp bảo hộ thân, công phạt vv.”

Chu Dịch lập tức hiểu ra nguồn gốc của sổ pháp bảo trên người Vạn Bảo, hẳn không cần sưu tầm các loại bản vẽ pháp bảo, chỉ cần tìm kiếm linh vật hàng đầu là được.

“Sau này từ từ tìm hiểu, phát tay cho nỗ lực mấy loại pháp bảo, Nguyên Anh lão tổ cũng phải né xa ba thước!”

Giảng kinh điện.

“Đạo sinh ra từ hư vô, thần khí ngưng tụ trong hư không, nhất âm nhất dương, nuôi dưỡng vạn vật.”

“Người tu đạo, được trời phú cho ngũ hành, lấy đó mà chuyên hoá, sinh sôi không ngừng.....”

Chu Dịch đầu đội thông thiên ngọc quan, mặc đạo bào màu tím, ngồi ngay ngắn, tay cầm cuốn kinh ngâm nga.

Sau khi đọc qua một lần Tiên Hiền Đạo Kinh, bắt đầu giảng giải từng câu từng chữ.

Bây giờ, Chu Dịch đã tám trăm hai mươi sáu tuổi, phần công pháp đầu tiên học được trong thiên lao chính là võ công Đạo

gia, sau này lẫn lộn khắp nơi như Tiểu Đan Sơn, vực Chính Dương, tu hành hơn tám trăm năm, chưa bao giờ gián đoạn đọc lĩnh ngộ những tác phẩm Tiên Hiền.

Bây giờ đã đạt đến mức độ nói có sách, mách có chứng, miệng lưỡi lưu loát, kết hợp với những tác phẩm Đạo kinh khác, khai thác rộng tác dụng kỳ diệu của thuật pháp Tiên đạo.

Ngôn ngữ tinh tế ý nghĩa sâu xa, trực tiếp nhấn mạnh vào bản chất của việc tu hành.

Nhưng mà hơn một ngàn đệ tử đang ngồi nghe phía dưới, ít có người có thể chăm chú chuyên tâm, có người thì tâm tư hỗn loạn, hoặc là như rơi vào trong cõi thần tiên, thậm chí mơ màng sắp ngủ.

Giảng xong một quyển 《Phục ba chân nhân thích nghi chỉ mê luận》, pháp lực của Chu Dịch khôi phục gần như hoàn toàn, đang định kết thúc lớp học, tiếp tục nuôi dưỡng Kiến Mộc, trong hàng những đệ tử bên dưới có người đứng dậy thi lễ.

Dư Thọ khom người nói: “Trưởng lão, đệ tử có thắc mắc.”

“Nói.”

Chu Dịch đáp độn quang xuống, pháp lực vẫn không ngừng vận chuyển, không có bất kỳ lúc nào mà không ngừng thu lấy linh khí.

Linh khí ở Cửu Châu phong phú hơn nhiều so với Đông Hải, không cần phải sử dụng linh thạch hoặc dùng đan dược, mỗi ngày có thể khôi phục được bốn năm lần pháp lực.

Dư Thọ nghe thấy giọng nói của trưởng lão ôn hòa, xưa nay luôn hòa ái, đánh bạo hỏi: “Đệ tử không rõ, hiện giờ thiên địa linh khí ngày càng loãng, tương lai đoạn tuyệt, vì sao trưởng lão còn cần mãi giảng kinh như vậy?”

Đám đệ tử đi vào cõi thần tiên dựng lên lỗ tai, đám đệ tử đang buồn ngủ bỗng tỉnh như sáo.

Chu Dịch cười nói: “Bần đạo còn nhớ người, thường xuyên nhớ nhung cha mẹ thân nhân, không ngờ lại đi theo tông môn đến Cửu Châu.”

“Cảm tạ trưởng lão còn nhớ.”

Hai mắt Dư Thọ ửng đỏ, đập đầu ba cái trên mặt đất, nói: “Khi tổ mạch bị đứt gãy, đệ tử rời khỏi tông môn về nhà, cha mẹ đã mất, cúng bái trước mộ một phen, chẳng còn vương bận gì ở Đông Hải nữa.”

Chu Dịch hỏi: “Bình thường người nghe giảng kinh rất nghiêm túc, nói thử xem hiện tại bản đạo giảng kinh, có khác gì với trước kia không?”

Dư Thọ cẩn thận nhớ lại, nói: “Trước kia, trưởng lão giảng kinh thì rất thiết thực, giảng nhiều về Luyện Khí, độn pháp, một năm trở lại đây thì lại thiên về lĩnh ngộ, giảng giải về đại đạo, về trường sinh, về thành tiên!”

“Rất tốt.”

Ánh mắt Chu Dịch đảo qua chúng đệ tử, nói: “Bỏn trưởng lão và chư chân nhân trong tông môn, tất nhiên là biết được lý do vì sao các người lại tâm tư phiền muộn, rõ ràng là tương lai vô vọng, nhưng lại bị nhốt trong Địa cung không được tự do.”

“Địa cung yên tĩnh, nào được phồn hoa, vinh hoa phú quý, thoải mái như ở phạm tục?”

Chương 244: Trăm yêu trừ ma (2)

Chúng đệ tử nghe vậy mặt lộ vẻ hồ thẹn, tu sĩ đạo môn niệm tụng kinh văn thời gian dài, từ nhỏ đã được tiếp thu hun đúc và huấn đạo, tu hành cần phải thanh tịnh tự nhiên, không mơ ước phú quý phạm trần.

Kết quả tiềm tu một năm dưới Địa cung, rất nhiều đệ tử lên lút nghị luận, tràn đầy oán niệm với quy định cấm rời khỏi Địa cung của tông môn.

“Phú quý dễ dàng có được như vậy sao? Bây giờ các ngươi đi ra ngoài, dựa vào tu vi pháp thuật, chính xác là có thể sống phú quý thoải mái.”

Chu Dịch tiếp tục hỏi: “Nhưng linh khí thiên địa bây giờ đã rất loãng, sau này tu sĩ sẽ trở nên thưa thớt cho đến khi họ hoàn toàn biến mất, không có pháp thuật thì làm được gì bây giờ?”

Dur Thọ trầm ngâm một lát, nói: “Ý của trưởng lão là có thể dùng tác phẩm Tiên Hiền để đổi lấy phú quý sao?”

“Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Chu Dịch gật đầu nói: “Trên đời này không hề thiếu những người muốn tu tiên, hoặc là có thể nói không hề thiếu những người muốn trường sinh, nhưng loại người này lại nắm giữ phú quý quyền thế. Các ngươi chỉ cần am hiểu kinh văn trường sinh, cho dù không thi pháp luyện đan, cũng có thể kiếm được tiền tài!”

Đệ tử trong điện bừng tỉnh, lời Kim Đan chân quân nói đương nhiên sẽ không sai, oán niệm trong lòng lập tức tan biến.

Dur Thọ hỏi: “Không biết phải chờ tới khi nào?”

Chu Dịch làm bộ làm tịch bấm đốt ngón tay, trả lời nói.

“Tĩnh tâm chờ đợi, thiên thời giáng xuống!”

.....

Càn Kinh.

Xuân Phong Lâu.

Mấy chục năm nay, chuyện làm ăn vẫn cứ thịnh vượng.

Chu Dịch thi triển Hóa Hình quyết biến thành công tử trẻ tuổi, tu vi chỉ phô ra là tầng ba Luyện Khí, nghênh ngang đi vào.

Sau khi Đại Càn nhất thống Vân Châu, Càn Kinh vốn có không ít tán tu, hiện giờ tổ mạch đã bị đứt gãy, càng có không ít tu sĩ hội tụ tại đây, hưởng thụ vinh hoa phú quý phàm tục.

Vừa mới bước vào cửa, đã ngửi thấy mùi sơn phấn quen thuộc.

Tú bà còn chưa chạy đến nghênh đón, thì đã có một lão đạo thò mặt ra, khuôn mặt dài thượt và hai dùm râu và hai hàng lông mày, nhướng lên.

“Đạo hữu, có cần diễn tịch không?”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, lão đạo này có tu vi tầng bảy Luyện Khí, hỏi: “Diễn tịch gì chứ?”

Lão đạo thấy Chu Dịch có hứng mua, lập tức vui mừng ra mặt, lôi kéo hẳn lên phòng bao xa hoa trên tầng hai, đuổi hết hơn mười vị cô nương ở bên trong ra ngoài, lấy ra bốn miếng ngọc bội từ trong túi trữ vật.

“Lão đạo Hư Linh, tứ nghệ tu tiên không cái nào là không có, hơn nữa đều có lai lịch phi phàm, tuyệt đối hơn xa những lão đạo sĩ lang thang bên ngoài kia!”

Chu Dịch cầm bừa một miếng ngọc bội, thần thức đảo qua, bên trong ghi lại hơn mười môn trận pháp.

Một trong số đó có tên là Vi Trần trận, huyền diệu phi phàm, được xưng là có thể thu nhỏ hàng ngàn dặm địa giới thành một hạt bụi, trong hộ sơn đại trận của hai giới Chính Ma ở Cửu Châu, đều có dung nhập trận pháp này.

“Quả nhiên không giống bình thường, chẳng hay nó có lai lịch như thế nào? Nếu là đồ trộm cắp, bản đạo cũng không dám mua.”

“Đạo hữu cứ yên tâm, lão đạo vốn là đệ tử của Ngũ Linh tông.”

Hư Linh vất vả lắm tìm được một kẻ coi tiền như rác, vội vàng nói: “Năm đó lão đạo đi theo Nguyên Anh lão tổ, cùng phá vỡ

lôi vào Quỷ Vương tông, giết mấy ma đầu nhãi nhép, cái này là truyền thừa lấy được từ trên người của bọn họ.”

“Thì ra là thế.”

Chu Dịch cũng không quan tâm thật giả, hỏi: “Không biết giá cả như thế nào?”

“Năm.....”

Lão đạo cố ý kéo dài câu nói, phát hiện Chu Dịch nhíu mày, lập tức sửa miệng: “... Mười khối linh thạch.”

Một truyền thừa đã từng là tuyệt mật trong tông môn, khó có thể dùng linh thạch mà mua được, hiện giờ sa sút đến nỗi chỉ cần nhìn thấy người ta thì rao bán, chỉ với năm mười khối linh thạch là có thể mua được.

Mức độ tiêu hao linh thạch của hộ tông đại trận có thể nói là rất lớn, lại không còn linh mạch để gánh đỡ, các tông môn lại thu nhỏ phạm vi trận pháp, để cắt giảm sự hao phí. Rồi sẽ có một ngày, trận pháp cấm chế trở nên vô dụng, Tiên đạo cũng sẽ bị mai một theo.

Cho nên loại truyền thừa như Vi Trần trận này, chớp mắt đã biến thành đồng giấy lộn, gần như là không đáng một xu.

Có lẽ khi bán ra phần đầu tiên thì còn mắc được một chút, dù sao cũng là truyền thừa hiếm có trong tông môn, lão đạo trước mắt này không biết đã bán trao tay cho bao nhiêu người rồi, Chu Dịch không tin hẳn có thể giết được đệ tử của Quỷ Vương tông.

“Mười khối linh thạch.”

Chu Dịch lấy linh thạch từ trong túi trữ vật ra, nói: “Sau này còn có truyền thừa tương tự như vậy, bất kể là công pháp hay là tứ nghệ tu tiên, bốn chân nhân đều muốn mua.”

Khi nói chuyện hơi để lộ khí tức Trúc Cơ, dọa cho Hư Linh sợ đến mức đầu đầy mồ hôi, liên tục gật đầu.

“Chân nhân yên tâm, văn bối quen biết không ít đệ tử của Ngũ Linh tông, chắc chắn sẽ mua hết toàn bộ truyền thừa của bọn họ.”

Chu Dịch hơi hơi gật đầu, hóa thành độn quang rời đi, ngày khác lại đến ăn mừng.

.....

Linh Hỏa điện.

Chu Dịch đang lĩnh ngộ Vi Trần trận, thử dung nhập ảo trận, Tụ Linh Trận.

Theo như kế hoạch trong tương lai khi linh khí hoàn toàn biến mất, thu nhỏ ba năm mẫu đất thành kích cỡ bằng hạt bụi, rồi trồng Kiến Mộc vào đó lánh đời tiềm tu.

Địch chân nhân gõ cửa tiến vào, khom người thi lễ bẩm báo nói.

“Trưởng lão, hôm nay bản đạo tham gia hội họp tu sĩ, trong yến tiệc đấu pháp đánh bại chân nhân trấn thủ hoàng thất.”

Bạch Vân Quan đã tọa lạc ở gần Càn Kinh được gần một năm, vẫn chưa che giấu thân phận Trúc Cơ chân nhân, cố tình kết giao và rất nhanh chóng hòa mình vào vòng giao thiệp của tu sĩ. Đôi lúc cũng tham gia yến hội, vì có Lôi Pháp huyền diệu, nên nhanh chóng nổi danh ở Càn Kinh.

“Hiện giờ ở Vân Châu, yêu ma nổi lên bốn phía, triều đình lại xây dựng thêm Tiên Bồng Ty, chiêu mộ tu sĩ khắp nơi, trăm yêu trừ ma. Người đánh bại chân nhân trấn thủ hoàng thất, đương kim hoàng đế quan tâm đến việc nước, tất nhiên sẽ muốn lôi kéo.”

Chương 245: Trảm yêu trừ ma (3)

Chu Dịch nói: “Bằng thực lực của ngươi rất dễ để không chế Tiên Bổng Ty, rồi chiêu mộ đệ tử trong tông môn gia nhập vào đó, sóng lớn không thể cản được, truyền thừa của Địa Hỏa cung có lẽ sẽ tiếp tục ở nơi này!”

Địch chân nhân thắc mắc nói: “Trưởng lão, vậy chẳng phải là tông môn sẽ phụ thuộc vào triều đình hay sao, hoàng tộc Lý thị kia.....”

“Thời thế đổi thay! Trước kia triều đình ở phạm trôn tất nhiên là không thể lọt vào mắt của tông môn, nhưng mà linh khí ngày càng loãng, Địa Hỏa cung muốn tiếp tục truyền thừa, thì phải nhận được sắc phong và sự công nhận của triều đình.”

Chu Dịch nói: “Hiện tại giúp đỡ Đại Càn trấn áp yêu ma quỷ quái các nơi, tương lai khi linh khí hoàn toàn biến mất, yêu ma không thể tiếp tục tồn tại trên đời, đó là lúc Đại Càn phải báo đáp Địa Hỏa cung!”

Địch chân nhân bừng tỉnh nói: “Trưởng lão nói có lý.”

“Tông môn muốn tiếp tục truyền thừa cũng không phải là nhất thiết phải tu tiên, như tác giả Tiên Hiên kinh điển kia, sớm đã thân tử đạo tiêu, nhưng tinh thần, tên tuổi của hắn vẫn được truyền lưu hậu thế, ngược lại những Nguyên Anh lão tổ uy chấn nhất thời sau khi chết thì lại yên lặng vô danh.”

Chu Dịch nói: “Địa Hỏa cung..... Không đúng, là Bạch Vân Quan, tương lai nếu có được sự ủng hộ của triều đình Đại Càn, có lẽ có thể trở thành người đứng đầu Đạo môn, trong mắt hậu nhân thì ngươi chính là một nhân vật như Tiên Hiên.”

“Tê! Người đứng đầu Đạo môn! Tiên Hiên!”

Hai mắt Địch chân nhân phát sáng, hoảng sợ với suy nghĩ của Đường trưởng lão, thấp giọng nói.

“Trưởng lão, có muốn không chế hoàng tộc Lý thị không, sau đó thay mặt đời đời nắm giữ quyền bính Đại Càn?”

“Lý thị không đơn giản, đừng quên sau lưng người ta còn có chỗ dựa.”

Chu Dịch nhắc nhở nói: “Đan Đỉnh Tông chỉ là phong ấn sơn môn, Thiên linh căn chân nhân của Lý gia tiềm tu bên trong, với thân phận đệ tử chân truyền của chương môn, chưa chắc không thể diệt sạch những chân quân Kim Đan đã tấn chức trước kia!”

“Trưởng lão suy nghĩ chu toàn.”

Địch chân nhân chỉ cảm thấy bộ xương già của hắn lại được tiếp thêm động lực, tâm tâm niệm niệm trở thành Tiên Hiên đạo môn, đã bắt đầu suy nghĩ đến việc phải đổi một cái đạo hào mới thật uy phong lẫm liệt

Lúc này.

Chương môn Viên Kỳ gõ cửa tiến vào, trong tay cầm một tấm thiệp mời bằng ngọc thạch.

“Trưởng lão, Đại Càn cử Lễ Bộ thượng thư đến, buổi trưa ngày mai Quảng Minh để tới Bạch Vân Quan thỉnh giáo đạo pháp.”

Chu Dịch lấy ống thăm ra, thi triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật bốc quẻ, linh thăm rơi xuống đất.

Thăm thượng.

“Thiên thời đã đến!”

.....

Hôm sau.

Quảng Minh để cưỡi pháp khí Xe Ngọc, đáp xuống Bạch Vân Quan.

Địch chân nhân dẫn đầu đám đệ tử xếp hàng hoan nghênh, sau khi nhập quan luận Đạo liên tục mấy canh giờ, phương pháp dưỡng sinh kéo dài tuổi thọ khiến cho Quảng Minh đề tán thưởng không thôi.

Nửa tháng sau.

Triều đình hạ chỉ sách phong Địch Khang thành Thông Linh Hiên Hữu Chân Nhân, nhận chức chấp sự ở Tiên Bồng Ty, phụ trách trấn áp yêu ma quỷ quái của ba mươi sáu phủ.

Địch Khang không làm triều đình thất vọng, mời đồng đạo bằng hữu tứ phương, như ẩn sĩ Viên Kỳ của Túc Vô sơn, như động chủ Ngụy chân nhân của Khuyết Sĩ sơn động, cùng với rất nhiều tu sĩ Luyện Khí kỳ khắp nơi.

Tổ mạch bị đứt gãy mới được một năm, Trúc Cơ chân nhân vẫn chưa bỏ xuống thái độ cao cao tại thượng của mình, vẫn là nhân vật hiếm gặp ở trần thế.

Liên tiếp chiêu mộ ba vị chân nhân gia nhập, Tiên Bồng Ty lập tức bình hùng tướng mạnh, phái tu sĩ chém giết yêu ma quỷ quái được nuôi dưỡng bởi linh khí khắp mọi nơi.

Yêu ma mới ra đời không lâu, thực lực còn yếu ớt, cho dù là hung hồn lệ quỷ được ngưng tụ thành từ oán sát khí, cũng cầu có thời gian trưởng thành, tu sĩ tông môn thi pháp dễ dàng đánh chúng tan thành mây khói.

Đệ tử Địa Hỏa cung giả làm tán tu cố tình tuyên truyền ra ngoài, thanh danh Bạch Vân Quan truyền khắp Vân Châu, trong mắt bá tánh họ đã trở thành tiên nhân giáng thế cứu khổ cứu nạn.

.....

Linh Hỏa điện.

Chu Dịch khắc từng đạo trận văn lên trên trận bàn.

Hoa văn dày đặc ngưng tụ thành cấm chế, sau khi khảm nạm linh thạch thì dùng pháp lực thúc giục, trận pháp lập lòe linh quang, cung điện lớn hơn mười trượng bỗng nhiên cung điện biến mất không thấy.

“Một viên linh thạch, có thể thu nhỏ phạm vi mười trượng, duy trì được tầm ba đến năm ngày.”

Lúc này Chu Dịch đang ngồi bên trong cung điện thu nhỏ lại bằng hạt bụi, thần thức đảo qua bên ngoài, hơi phát hiện cảm giác hư không vẩn vèo.

“Hộ sơn đại trận Đan Đỉnh Tông thu nhỏ ngàn dặm vào trong Vi Trần, lại có thêm mấy trăm đến hơn một ngàn loại trận pháp khác chồng chất lên rồi bổ trợ, cho nên từ bên ngoài nhìn vào mới không phát hiện ra chút gì khác thường. Nếu làm như vậy thì tiêu hao quá lớn, linh khí mà Kiến Mộc phát ra khó có

thể chống đỡ được, nhiều nhất thì bố trí thêm được một tầng ảo trận.”

“Ảnh hưởng thật ra cũng không lớn, ngàn năm sau, trên đời này còn ai hiểu được trận pháp nữa chứ!”

Chu Dịch cần phải chính xác tính toán, ba loại hoạt động hao tổn linh khí là duy trì tu vi, trận pháp, linh điền, cộng lại với nhau vừa đủ với số lượng linh khí mà Kiến Mộc phát ra.

Trường Sinh Đạo Quả vì động cơ vĩnh viễn cốt lõi, bất kể mấy trăm, mấy ngàn hay mấy vạn năm trôi qua, Chu Dịch vẫn có thể duy trì tu vi hiện tại, ngược lại Kiến Mộc dần dần trưởng thành, linh khí phát ra càng ngày càng nhiều, phạm vi bao phủ của trận pháp cũng lại càng lớn.

“Địa Hỏa cung đã sắp xếp xong việc truyền thừa, bản đạo cũng coi như là chấm dứt nhân quả.”

“Nghe nói đã có đệ tử gia nhập Tiên Bồng Ty, trấn thủ cả một vùng bình an, đã kết hôn cùng nữ tử phạm tục, tương lai trở thành gia tộc địa phương, cũng không biết có còn nhớ chuyện muốn chôn cất ở Địa cung không nữa.”

Sống lâu rồi, thứ được chứng kiến nhiều nhất chính là lòng người thay đổi, Chu Dịch đã không còn cưỡng cầu từ lâu rồi.

Không bắt buộc thì không có phiền não!

Chu Dịch thúc đẩy Địa Hỏa cung gia nhập Tiên Bồng Ty, cũng không chỉ là vì kết thúc nhân quả, cũng là vì mượn sức đệ tử tông môn diệt trừ yêu ma quỷ quái.

Chương 246: Vạn cuốn Đạo Tạng.

Dù sao thì chuyện tổ mạch nứt vỡ cũng có liên quan gián tiếp với Chu Dịch, bất ngờ gặp phải đại họa ngập trời như thế, khiến cho yêu ma hoành hành hậu thế, cũng nên giải cứu trần thế trong khả năng năng lực cho phép.

Đây cũng là một trong những lý do mà Chu Dịch trở về Cửu Châu.

“Tất cả mọi việc đã thoả đáng rồi, cũng đã đến lúc bế quan tiêm tu, đề phòng đụng phải lão quái nào đó nổi điên lạm sát, trở thành quỷ chết oan!”

“Còn một vị cố nhân, trước khi bế quan nên gặp mặt một lần, đợi đến khi xuất quan đã thương hải tang điền.....”

Chu Dịch suy nghĩ đến đây thì triển Hóa Hình quyết biến thành lão đạo đầu bạc, không chế độ quang bay về phía Đông Nam Càn Kinh.

.....

Vạn Thọ sơn.

Mộ phần Sùng Minh đế.

Đại Càn đã có hơn sáu trăm năm lịch sử, đã trở thành vương triều chính thống, hoàng lăng tiền triều cỏ mọc um tùm, đôi lúc lại có văn nhân mặc khách viếng thăm cảm thán một phen.

Độn quang đáp xuống, Chu Dịch dùng thần thức đảo qua lăng mộ, không hề che giấu khí tức Kim Đan.

Hoàng Ngọc Nương bay ra từ trong mộ, nhú mày nói: “Đạo hữu vô cớ tới cửa, không biết là vì chuyện gì?”

Kim Đan Quỷ Vương, hồn thể đã ngưng tụ thành thực thể.

Chu Dịch nhìn nữ tử trước mắt, giống hệt dáng vẻ của mấy trăm năm trước, có chút xúc động.

“Bần đạo cố ý đến đây để xin lỗi, tự ý giao tánh mạng của đạo hữu cho Huyền Tiêu Đạo Quân, không ngờ gặp phải di thiên đại họa!”

“Thì ra là hậu nhân của ân công”

Mặt mày Hoàng Ngọc Nương giãn ra cười nói: “Không cần phải như thế, hành động của đạo hữu ngược lại lại cứu được tánh mạng của thiếp thân, với thủ đoạn của Huyền Tiêu tiên bối, hủy diệt Quỷ Vương tông chỉ là chuyện sớm hay muộn gì mà thôi.”

Chu Dịch hơi gật đầu, rất tán thành cách nói của Hoàng Ngọc Nương.

Vận may của Tiêu Thiết Trụ nhiều đến mức cực điểm, có lẽ sẽ có được truyền thừa trận pháp Thượng Cổ, có lẽ sẽ trực tiếp có được pháp bảo phá trận, đến lúc đó trong số tứ đại tông môn Ma đạo tất sẽ có một cái bị hủy diệt.

“Bản đạo chỉ còn sống được ba năm mười năm nữa thôi, dưới trướng cũng không có đệ tử, lần này đến đây, cũng là vì tiếp nối nhân quả của mấy trăm năm.”

“Trong tay Thiếp thân có bí pháp của Quỷ Vương tông”

Hoàng Ngọc Nương cảm ứng được tử khí trên người Chu Dịch, biết được hắn không hề nói dối, nói: “Đạo hữu có thể chuyển tu quỷ đạo, tương lai cho dù linh khí đoạn tuyệt, cũng có thể dựa vào sát khí, âm khí kéo dài tuổi thọ.”

“Kéo dài hơi tàn, có tác dụng gì?”

“Tu sĩ chúng ta nghịch thiên đoạt mệnh, há là phùng tham sống sợ chết, đại kiếp nạn đến thì tự nên thân nhiên mà đổi mặt!”

Chu Dịch chấp tay từ biệt, hóa thành độn quang biến mất ở phía cuối chân trời.

Sau khi từ biệt Hoàng Ngọc Nương, Chu Dịch trở lại Địa Hỏa cung bế quan.

Tiếp tục đào sâu xuống thêm ba trăm trượng nữa, cảm giác an toàn tăng lên nhiều, một đòn nghiêm chỉnh của Nguyên Anh lão tổ cũng khó mà hủy diệt được.

Chu Dịch lấy trận bàn, bố trí xong ba tầng trận pháp là Vi Trận, Tụ Linh, Ân Nặc, một trăm trượng chung quanh biến thành diện tích nhỏ bằng lòng bàn tay.

“Bần đạo tuyệt đối không phải tham sống sợ chết, đơn giản là vì muốn lưu lại truyền thừa cho Tu Tiên giới!”

Từ trong túi trữ vật lấy ra một quyển sách ngọc, được chế tạo từ mười sáu miếng thẻ ngọc liên kết với nhau bằng những sợi tơ vàng đan xen với nhau, tương tự như trúc thư mà người phàm dùng để ghi chép chữ viết thời Thượng Cổ.

Bên ngoài mỗi một miếng thẻ ngọc có khắc chữ chìm, ở góc bên phải là chữ “Bồi Nguyên Đan”.

Trong ngọc bội có ghi chép kỹ càng tỉ mỉ hơn mười loại phối phương Bồi Nguyên Đan, có nguồn gốc từ những tông môn, tán tu khác nhau, đồng thời ghi chép kỹ thuật luyện chế, thủ pháp bí quyết, được Chu Dịch chắc lọc từ rất nhiều truyền thừa điển tịch.

Ví dụ như bên trong có một đoạn trích lục, ghi chép phương pháp cải tiến Bồi Nguyên Đan, cả cuốn hơn ba trăm bảy mươi chữ.

Cuối cùng còn có ý ghi chú rõ lai lịch: Tôn Thạch chân nhân, Thanh Vân phủ, Đại Càn.

Cuốn sách ngọc này ghi chép mười sáu loại đan phương, toàn bộ đều phù hợp cho tu sĩ tiền Luyện Khí sử dụng, trích lục lĩnh ngộ của mấy trăm vị tu sĩ. Trước khi linh khí biến mất, đan phương có thể nói là có giá trị liên thành, còn bây giờ thì ba đến năm khối linh thạch là có thể mua được.

Từ sau khi đại tông môn bắt đầu bán tháo truyền thừa, những điển tịch mà môn phái nhỏ, gia tộc coi là tuyệt mật, trong phút chốc bỗng biến thành đồng giấy lộn.

Khi tu sĩ tụ họp giao dịch, nếu như người dùng truyền thừa để đổi lấy tiền, không cố hết sức thổi phồng hư cấu lai lịch cộng thêm mấy câu chuyện xưa cảm động, thì chẳng bán được giá mười khối linh thạch.

Chu Dịch vốn dĩ tưởng rằng mình là kẻ vớt được giá thấp nhất, chỉ trong vòng nửa năm ngắn ngủn, trận pháp điển tịch lại trượt giá vài lần.

Truyền thừa Tiên đạo bỗng nhiên không còn đáng tiền nữa!

“Ngàn năm sau, có lẽ chỉ có tòa Tàng Thư Các này của bản đạo là còn nhắc nhở rằng trên đời này đã từng có một nhóm người thăm dò Tiên đạo, theo đuổi trường sinh.”

Chu Dịch phát tay thi pháp biến bùn đất thành đá, hóa thành những kệ sách cao hai trượng, sắp xếp những quyển sách ngọc có ghi chép đan phương lên trên kệ.

Rồi sau đó lại lấy ra những quyển ngọc bội khác, ghi chép những loại đan dược phù hợp với tu sĩ Luyện Khí trung kỳ, bắt đầu trích lục, tổng hợp từ vô số điển tịch trong truyền thừa mà hắn có được. Đây là một công trình đồ sộ, khổng lồ, cho dù có được sự trợ giúp của thần thức, cũng cần một khoảng thời gian rất lâu.

Mấy ngàn đến cả hơn vạn miếng ngọc bội rơi trên mặt đất, công pháp bí thuật liên quan đến tứ nghệ tu tiên vv, cần phải xem xét từng cái một rồi phân loại phân chia ghi chép.

Cứ cách mấy ngày sau đó, Viên Kỳ sẽ đưa tới những loại truyền thừa khác, cho dù không hiểu được suy nghĩ của thái thượng trưởng lão, nhưng hắn cũng sẽ không phản bác.

Viên Kỳ chợt nhận ra một điều, năm đó sư tôn mời được Đường trưởng lão gia nhập tông môn, đúng là một vinh hạnh của Địa Hỏa cung!

Chương 247: Vạn cuốn Đạo Tạng (2)

Cho dù hiện tại có đổi tên thành Bạch Vân Quan, mất thấy truyền thừa được tiếp nối, trở nên thịnh vượng hơn, thậm chí rất khả năng trở thành đạo môn chính thống khi không còn pháp thuật, lãng phí một chút linh thạch cũng chẳng sao cả.

Giá cả của truyền thừa điên tịch mỗi ngày rớt giá ba lần, bất kể hôm nay thu mua với giá nào, ngày mai sẽ lại càng thấp hơn.

Lòng người hỗn loạn, Tu Tiên giới đã sắp sụp đổ.

Mỗi lần Viên Kỳ tới đưa thẻ ngọc truyền thừa, đều sẽ báo với Chu Dịch tình hình bên ngoài, đại khái là càng ngày càng nhiều tu sĩ tẩu hỏa nhập ma.

Đan Đỉnh Tông và tam đại tông môn Chính đạo vẫn muốn giữ thể diện, tăng cường quản giáo môn hạ đệ tử, phạm có kẻ tẩu hỏa nhập ma, cũng có thể ra tay thanh trừ tàn nhẫn.

Chỉ duy nhất đệ tử của Nhất Khí tông là không thấy bóng dáng, dường như biến mất khỏi phạm trôn này vậy, Vũ Châu đã rối loạn thành một núi, gia tộc tu tiên cai quản và tán tu tàn sát bừa bãi người phạm, thủ đoạn cũng chẳng thua gì tứ tông Ma đạo trước kia.

Còn về phần các nơi như Ký Châu, Quỳnh Châu, vốn bị Ma đạo thống trị vô số năm, những tu sĩ vốn dĩ quy thuận liên quân Chính đạo, xoay người biến thành tà ma ngoại đạo.

Ma đạo vốn là không phải do bởi công pháp, mà là tâm!

Tâm ma bất diệt, Ma đạo bất diệt.

Đương nhiên, bên ngoài thay đổi bất ngờ, chẳng có liên quan gì đến Chu Dịch đang bế quan dưới lòng đất cả.

Sau khi tạm dừng tu hành công pháp, thì hoạt động mỗi ngày chính là tưới tiêu Kiến Mộc, khôi phục pháp lực cứ lặp đi lặp lại đều đặn như vậy, trong thời gian này vẫn biên soạn lại sách ngọc.

Không biết ngày đêm, không biết năm tháng, không phân xuân thu.....

Nước chảy hoa rơi xuân tàn, ba mươi năm chợt qua.

Sách ngọc đã lấp đầy từng kệ sách một, sắp hàng ngăn nắp theo từng kệ một, truyền thừa Tiên đạo được gom vào phạm vi một trăm trượng.

Trong lúc Chu Dịch biên soạn lại truyền thừa, thường xuyên bắt gặp những loại truyền thừa của những tu sĩ mà đã từng quen biết, ví dụ như trận pháp sư của Tiểu Đan Sơn, bí quyết ủ rượu của Hồ đạo nhân, phương pháp thụ thể tu mỹ nhan của Chu Ngọc v.v, nhiều vô số, không tránh được mà khiến cho lòng người cảm thấy thương nhớ u sầu.

“Thời gian càng dài, ký ức càng nhiều.”

“Bây giờ chỉ mới tám trăm năm mà thôi, đợi đến khi được tám ngàn hay năm tám vạn năm tuổi, phải chăng là đi đến nơi nào đều có dấu vết của cố nhân không?”

“Người không thể sống trong hoài niệm mãi được, cho nên..... Nên ăn mừng!”

Trước mặt Chu Dịch là từng đồng thể ngọc chất chồng, không những không giảm đi, ngược lại càng biên soạn lại càng nhiều.

Ba mươi năm trôi qua, năm đó khi tổ mạch phun trào đợt linh khí cuối cùng, sau khi được tất cả tu sĩ luyện hóa đã cạn sạch hầu như không còn lại gì, có lẽ là ở một góc xó xỉnh nào đó còn được vài sợi.

Hiện tại thứ dùng để duy trì pháp lực của tu sĩ chỉ còn lại có linh vật, thế cho nên đã bắt đầu dùng truyền thừa điển tịch đổi lấy vàng bạc, những phú hộ người phàm đều có thể mua ba năm cuốn công pháp tu tiên.

Bạch Vân Quan nổi danh ở Vân Châu, gần như là đồng nghĩa với tiên nhân, đệ tử khắp nơi thu được truyền thừa nhiều như lông trâu.

“Điển tịch Tu tiên mệnh mệnh vô tận, đừng nói là ba mươi năm, có thêm ba trăm năm nữa cũng chưa chắc có thể biên soạn xong!”

Chu Dịch cũng không nóng vội, biên soạn lại điển tịch cũng là một loại tu hành, biến đổi một cách vô tri vô giác, càng thêm lĩnh ngộ được Tiên đạo.

Trong điển tịch thời Thượng Cổ có ghi lại, một Nguyên Anh Đạo Quân an hưởng tuổi già của mình trong Tàng Thư Các của một đại giáo phái, biên soạn kinh văn mấy trăm năm, một sớm ngộ đạo tu thành NguyênThần!

“Thứ quan trọng nhất hiện tại vẫn là Kiến Mộc.”

Chu Dịch nhìn về phía Tiên Thiên linh căn Kiến Mộc, được chăm bón ngày đêm không ngủ không nghỉ, ba mươi năm đã biến thành một cây con lớn cỡ lòng bàn tay. Rễ cây chôn dưới đất, mầm cây vươn lên trên mặt đất, gió nhẹ thổi qua, tản mát ra từng sợi linh khí thuần khiết.

“Cây non phát ra linh khí, miễn cưỡng đủ cung cấp cho ba tầng trận pháp, tu vi của bản thân mình còn phải dựa vào linh thạch để duy trì.”

“Số linh vật của mười đại Yêu Vương, Lý lão quái và thành quả tích lũy mấy năm nay, hẳn là có thể duy trì được ba bốn trăm năm, cũng không biết Kiến Mộc có thể phát triển đến mức độ nào.....”

Chu Dịch nhíu mày, Trúc Cơ và Kim Đan hoàn toàn là hai cảnh giới khác nhau, Kim Đan đã là cảnh giới mà sức người không thể làm gì được, cho dù một ngày nào đó một quả bom cỡ lớn rơi xuống đỉnh đầu, thi triển độn pháp cũng có thể dễ dàng tránh được.

“Trúc Cơ kỳ thì tiềm tu có chút không an toàn, cần phải tính toán tỉ mỉ, duy trì được cảnh giới Kim Đan!”

Đúng lúc này.

Giọng của Dịch Khang vọng đến từ bên ngoài, có chuyện quan trọng cần cầu kiến.

Chu Dịch bấm đốt ngón tay tính toán, còn chưa đến hạn gặp mặt cố định cuối tháng, thần thức đảo qua chỉ nhìn thấy một mình Dịch Khang.

Trước tiên phong ấn che giấu Kiến Mộc, phất tay mở trận pháp.

“Bái kiến trưởng lão.”

Dịch Khang tiến vào không gian Vi Trần, cảm nhận được linh khí nồng đậm, không kìm được mà hít thở mấy hơi thật sâu,

điều hòa thân thể già nua tiêu tụy của mình.

Linh khí bên ngoài hoàn toàn cạn khô, cho dù có linh thạch duy trì tu vi, cũng không thể tránh được chuyện tu vi không tiến mà còn lùi. Dịch Khang được Bạch Vân Quan và triều đình cung cấp phụng dưỡng, vẫn từ Trúc Cơ hậu kỳ rớt xuống sơ kỳ, với tuổi thọ của hắn thì chỉ cần rơi xuống tu vi Luyện Khí thì sẽ lập tức thân tử đạo tiêu.

“Bẩm trưởng lão, trước đây không lâu Đan Đỉnh Tông đã mở cửa sơn môn, đại bộ phận đệ tử tiến vào trần thế, Bạch Vân Quan phải ứng phó như thế nào?”

“Thế sự suy sụp đến như vậy sao, đến ngay cả Huyền Tiêu Đạo Quân cũng không trấn áp được!”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, phân phó nói.

“Người đi gặp Quảng Minh đế, thưa rằng Bạch Vân Quan hoan nghênh đệ tử Đan Đỉnh Tông gia nhập, chân nhân được phong làm phủ chủ, chân quân được phong làm tổ sư!”

Chương 248: Phương pháp huyết tể.

“Nghe đồn số lượng tu sĩ xuống núi, gồm có ba vị chân quân, mấy chục chân nhân, đến cả ngàn đệ tử Luyện Khí kỳ.”

Địch Khang không hề có ý kiến gì về chuyện tu sĩ Đan Đỉnh Tông đảm nhiệm chức vị tổ sư, trong Tu Tiên giới, kẻ mạnh luôn đứng đầu, hướng chi đối phương không phải chỉ hơi mạnh hơn một chút thôi đâu.

“Trưởng lão, chỉ sợ đối phương sẽ tự lập môn hộ, chiếm lấy vị trí của Bạch Vân Quan!”

“Thời thế đã thay đổi! Người sáng suốt đều có thể nhận ra được, Tiên đạo chỉ là ánh chiều tà hoàng hôn, tương lai tất nhiên là do triều đình thống trị Vân Châu rồi.”

Chu Dịch nói: “Cho nên Quảng Minh đế, bất kể là vì quyền lực, hay là vì muốn duy trì hoàng tộc, tất nhiên sẽ nghĩ cách hạn chế tu sĩ Đan Đỉnh Tông, Bạch Vân Quan đúng là một quân cờ có ích.”

Địch Khang lo lắng nói: “Hiện giờ trong quan chỉ cung phụng một vị Kim Đan, mà còn là chân quân Quỷ đạo, cũng không phải là đối thủ của đám tu sĩ Đan Đỉnh Tông!”

Mười lăm năm trước Bạch Vân Quan đã cung phụng Hoàng Ngọc Nương như là một lão tổ, triều đình cũng không thêm hỏi đó là quỷ hay là người, lập tức sách phong làm Huyền Minh Diệu Viễn Hiện Hữu Nguyên Quân, cống hiến cho Tiên Bổng Ty, tuyên bố khắp nơi rằng chân quân giáng xuống Lôi Pháp bảo hộ Càn Kinh. Bạch Vân Quan ở khắp nơi đều thờ phụng tượng thần, sau nhiều lần Hoàng Ngọc Nương ra tay huỷ diệt yêu ma quỷ quái, cứu tế trị nạn, bá tánh Đại Càn đã gọi một cách thân thuộc là Hoàng nương nương.

“Chỉ cần thái độ của người nhường nhịn một chút, tất nhiên là không thể lật đổ được.”

Chu Dịch chỉ trời, nói: “Huyền Tiêu Đạo Quân còn ở đó, trấn áp thế cục Vân Châu, tu sĩ không dám gây loạn dưới phạm tục. Huống hồ Đại Càn là triều đại chính thống do Đan Đỉnh Tông

thành lập, có đại nghĩa này, ai có thể không chế quốc triều để tư lợi chứ?”

Bạch Vân Quan có thanh danh, Đan Đỉnh Tông có thực lực, hai hợp làm một, đạo môn chính thống Vân Châu sẽ lập tức được an ổn.

Còn về phần sau này Bạch Vân Quan sẽ thuộc về Đan Đỉnh Tông hay là Địa Hỏa cung, Chu Dịch cũng không thể nói trước được, đối mặt với đại kiếp nạn, có thể bảo đảm truyền thừa không bị gián đoạn đã là quá may mắn rồi.

“Đa tạ trưởng lão chỉ điểm.”

Địch Khang lấy ra một miếng thẻ ngọc từ trong lòng, nói: “Mấy năm nay chấp chương Tiên Bồng Ty, trăm yêu trừ ma khắp nơi, đã ghi chép lại tất cả những gì trải nghiệm bên ngoài vào bên trong này. Trưởng lão xưa nay vẫn thích thoại bản, sau này khi thấy nhàm chán, có thể xem để giải buồn.”

Chu Dịch tiếp nhận thẻ ngọc, không lật ra xem xét ngay, mà là hỏi.

“Người còn sống được bao lâu nữa?”

“Nhiều nhất là một tháng.”

Địch Khang khom người thật sâu bái biệt, ngữ khí bình tĩnh nói: “Tiên Bồng Ty công việc bề bộn, cần phải cẩn thận công bằng, đúng lúc Đan Đỉnh Tông mở sơn môn, cũng cần phải sắp xếp chức vị cho thỏa đáng. Lúc lâm chung, có lẽ không kịp từ biệt cùng trưởng lão, xin hãy lượng thứ!”

“Biết rồi, hậu nhân sẽ ghi nhớ công tích của ngươi.”

Chu Dịch thở dài một tiếng, phát tay tiễn Địch Khang ra khỏi trận pháp cấm chế, trầm mặc một lúc lâu mới nhìn về phía thẻ ngọc.

Cho dù đã trải qua ngàn vạn lần ly biệt, mỗi một lần đều khó có thể tránh được thương cảm!

Thần thức đảo qua thẻ ngọc, ghi chép những chuyện trải qua sau khi Địch Khang gia nhập Tiên Bồng Ty, lao tới các nơi trăm yêu trừ ma.

Ghi chép tự sự dưới góc nhìn của Dịch Khang, lời lẽ cũng không tinh tế động lòng người, quý ở chỗ chân thật, mỗi lần ra ngoài hàng yêu trừ ma đều là một chương hồi, trước sau gần bốn trăm trang.

“Ta nhận chức ở Tiên Bồng Ty trăm yêu trừ ma ba mươi năm, thoát nhìn không tệ, rất thích hợp để giết thời gian!”

.....

Sau khi Dịch Khang bá biệt, dường như đã kích hoạt một chuỗi phản ứng dây chuyền.

Ba năm sau Viên Kỳ thọ tấn đạo tiêu, triều đình nể tình công lao lúc sinh thời của hắn, sách phong tấn chức Phục Ma chân quân.

Bảy năm sau Ngụy chân nhân tọa hóa, được chôn trong mộ phần dưới Địa Cung, khắc lên chiến tích cả đời lên tấm bia đá.

Sau đó liên tục có đệ tử của Địa Hỏa cung chết đi, có người muốn chôn trong huyết mộ của tông môn cũng có người đã thành gia lập nghiệp, sau khi chết thì chôn trong từ đường.

Lúc này Bạch Vân Quan đã trở thành đạo quan duy nhất ở Vân Châu, hòa bình an ổn hơn khi Dịch Khang còn tại, người mới nhậm chức quan chủ vốn là chân quân giới luật của Đan Đỉnh Tông, coi những đạo quan khác là bàng môn tả đạo.

Trong mười năm gần gũi đã càn quét tất cả, lại biên soạn 《Chính Thống Đạo Tạng》 tổng hợp những điển tịch của Tiên Hiền, trở thành kinh văn cơ bản của Bạch Vân Quan.

Năm mươi năm trôi qua.

Dưới Địa Hỏa cung trống rỗng không một bóng người.

Dải cung điện không l vẳng về không một tiếng động, những viên gạch đá xanh sau khi được nén ép và gia cố bằng pháp thuật hệ Thổ, điêu tàn, vỡ vụn cực chậm, có thể bảo tồn ngàn năm vạn năm.

Hôm nay.

Chu Dịch đến Càn Kinh ăn mừng trở về, chui xuống dưới lòng đất đi ngang qua cung điện, phát hiện bên trong cung điện đã bị bao phủ bởi một lớp bụi.

“Thế tục phồn hoa mờ mắt người, có mấy đệ tử còn nhớ rõ tông môn chứ?”

“Những người khác có thể không để ý tới, nhưng cái tên đã hứa chắc với bần đạo kia, đợi sau khi hắn chết đi, cho dù có phải đào mồ quật mả, cũng phải chôn thẳng nhóc đó dưới này!”

.....

Kiểm Trung.

Đã từng là cấm địa của Linh Kiếm tông, đã hoàn toàn lộ ra bên ngoài, thoát nhìn thì chẳng khác gì những sườn núi bình thường.

Một luồng độn quang rơi xuống, chui vào giữa núi.

Linh khí đột nhiên trở nên nồng đậm đến cực điểm, chỉ thấy bên trong lòng núi đã bị khoét rỗng, linh thạch linh quặng chất đống, xếp chồng bên trong, sử dụng trận pháp cấm chế rút linh khí ra, rồi tập trung trong phạm vi trăm trượng chung quanh.

Một đạo nhân mặc đạo bào màu trắng ngồi xếp bằng bên trong, trong lúc hô hấp hít lấy linh khí nồng đậm, luyện hóa thành pháp lực tự thân.

Độn quang rơi xuống đất hóa thành lão đạo mặc thanh bào, khí tức rõ ràng là của một vị Nguyên Anh Đạo Quân, lại khom người dâng lên một miếng thẻ ngọc.

Chương 249: Đạo Quân trấn thế.

“Sư tôn, trước mấy ngày nay ở hướng Đông Nam Thanh Châu, có hiện tượng linh khí hao hết tự động hiện hóa trong di tích Thượng Cổ. Sau khi đệ tử thăm dò, đã lấy được một quyển bí thuật, dường như có liên quan đến sự biến mất của Ma đạo và Nhất Khí tông.”

“Ồ?”

Kiểm Huyền nhíu mày, phát tay bắt lấy thẻ ngọc.

Năm mươi năm trước Chính đạo công phá Ma đạo, phát hiện đệ tử ba môn phái biến mất không thấy đâu, vu khống đồn đại ra bên ngoài rằng lão ma huyết tề đồng môn. Sau này khi Nguyên Linh Thiên Quân tuyên bố phong bế sơn môn, mười năm trước Kiểm Huyền đã vô cùng hoài nghi, cưỡng ép phá cửa xông vào chỉ thấy được Nhất Khí tông trống không!

Thần thức đảo qua ngọc bội, mặt Kiểm Huyền lập tức trở nên dữ tợn, khí tức khủng bố dâng lên ngút trời.

“Phương pháp huyết tề, thảo nào, thảo nào mà.....”

“Hô hô hô, bốn tọa làm bằng hữu với Nguyên Linh kia gần hai ngàn năm, nhưng lại chẳng sánh bằng một bí pháp tránh kiếp!”

Kiểm Huyền vẫy tay, pháp bảo trấn tông Phân Kiếm Quang chậm rãi chui lên khỏi mặt đất, hỏi: “Linh Kiếm tông còn bao nhiêu đệ tử?”

Lão đạo đã xem qua nội dung trong miếng thẻ ngọc, đương nhiên biết lão tổ đang muốn làm gì, bất đắc dĩ nói.

“Linh Kiếm tông đã tứ tán chia lìa từ lâu, chỉ còn lại có hai người là sư tôn và đệ tử, còn lại thì đều tự tìm đường mưu sinh rồi. Hiện giờ trong lãnh thổ Thanh Châu chư quốc chiếm đóng, những kẻ đứng đằng sau thâm tóm phần lớn đều là đồng môn của chúng ta, có cần công bố kiếm lệnh triệu hồi bọn họ không?”

Kiểm Huyền khẽ vuốt mũi kiếm, giọng nói rét lạnh như băng.

“Như thế cũng tốt, cũng đỡ cho bốn tọa phải bôn ba khắp nơi.”

Mấy ngày sau.

Kiểm lệnh truyền khắp chư quốc Thanh Châu, những tu sĩ của Linh Kiếm tông còn sống sót, nghe nói lão tổ phân chia di sản của tông môn, bán tín bán nghi đi đến Kiếm Trùng.

Kết quả không cần nói cũng biết, toàn bộ đều chết trong trận pháp.

Tinh Khí Thần Hồn ngưng tụ thành cấm chế hoa văn nửa hư nửa thật, rơi vào giữa trán Kiếm Huyền, nhìn như một vết bóp màu đỏ tươi.

“Còn thiếu quá nhiều!”

Kiếm Huyền cảm nhận sức mạnh của cấm chế, vẫn chưa đủ để vượt qua đại kiếp nạn, sẽ chết đi trong vô thanh vô tức trong trạng thái ngủ say mà thôi, ánh mắt nhìn về phía lão đạo đang phía khom người đứng hầu.

“Đệ tử, bái biệt sư tôn!”

Lão đạo quỳ rạp trên mặt đất ba quỳ chín lạy, tự bạo Nguyên Anh hóa thành thần hồn tinh khí mệnh môn, tự nguyện dung nhập vào vết bóp trên trán của Kiếm Huyền.

“Vẫn còn chưa đủ.....”

Kiếm Huyền lẩm bẩm tự nói, mái tóc bạc trắng hóa thành màu đỏ như máu tươi, khí tức từ Chính đạo đường hoàng hóa thành âm u quỷ quyết.

“Phàm nhân trước sau gì cũng phải chết, chi bằng chết xứng đáng một chút!”

“Linh Kiếm tông bảo vệ Thanh Châu gần vạn năm, cũng đã đến lúc phải đòi chút tiền lãi rồi, đợi đến khi bản đạo tránh kiếp quay lại, rồi sẽ lại để cho Linh Kiếm tông bảo vệ cho Thanh Châu!”

Dứt lời bay lên trời, từ phía Nam bay về phía lãnh thổ Thanh Châu nằm ở phía Bắc.

Khi băng qua thành trì thôn xóm thì sẽ dừng lại, há mồm hút lấy, tinh khí thần hồn của mấy ngàn mấy vạn phàm nhân sẽ bị cắt nuốt sạch sẽ.

Nguyên thành.

Một tiểu huyện thành nằm ở phía Đông Thanh Châu.

Sáng sớm.

Sương mù mờ ảo.

Trên băng ghế dài trước quầy hàng buổi sáng, có không ít bá tánh đang ngồi.

Uống sữa đậu nành chấm bánh quẩy, kể một vài tin đồn thú vị mấy ngày gần đây với những người quen, mấy đứa nhỏ chạy đuổi nhau vòng quanh cái bàn, phát ra những tiếng cười trong trẻo.

Huyện lệnh lão gia cũng không quá thanh liêm, nhưng cũng không đến mức vợ vét sạch trơn, cuộc sống của bá tánh trong thành không tệ lắm.

Bỗng nhiên.

Trên bầu trời, những đám mây đen không bờ bến ùn ùn kéo đến, sắc trời còn chưa sáng hẳn, lại trở nên tối tăm âm u.

“Trời chuyển nhanh dữ vậy ta?”

Người đang nói chuyện là một hán tử, vội vàng hét lớn mấy câu, uống cạn chén sữa đậu nành, lấy một đồng tiền từ trong xâu tiền, giơ tay đang muốn gọi bà chủ tính tiền.

Vù.

Một trận gió lạnh thổi qua, không khí ẩm áp ngày xuân lập tức tan biến, khí tức âm trầm quét ngang toàn bộ huyện thành.

Hán tử đang muốn trả tiền chỉ cảm thấy nửa người dưới cứng đờ, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy băng tuyết lan từ chân lên nửa người trên, còn chưa kịp kêu đau, cả người đã bị đóng băng rồi.

Từng sợi sinh cơ, khí huyết, thần hồn bay ra, bay về phía bầu trời u ám kia.

Người đang sống sờ sờ bỗng chốc hóa thành một bộ xương khô, vẫn giữ tư thế lúc đưa tiền, tất cả mọi người chung quanh đều giống như thế, đám trẻ thơ ngây thơ hồn nhiên chơi đùa, thân dưới hóa thành xương khô khó chống đỡ được trọng lượng của nửa người trên, đổ sập xuống mặt đất nát bươm.

Đám mây đen không bờ bến, sau khi cắn nuốt sinh linh khắp thành trì, tiếp tục bay về phía trước.

Lúc này.

Một đốm lửa bay đến từ phía Đông, còn cách đám mây u ám hơn mười dặm thì dừng lại, hiện hóa ra dáng vẻ của Tiêu Thiết Trụ.

“Kiếm Huyền tiền bối, ngươi nhập ma rồi!”

“Là ngươi?”

Giọng nói của Kiếm Huyền vọng ra từ trong đám mây đen u ám, mênh mông cuộn cuộn, phảng phất như vô số người đồng thanh nói: “Tiểu bối một giới, không được khí vận của thiên địa bảo hộ, cũng dám nhúng tay vào chuyện của bọn tọa sao?”

“Cho nên, tiền bối vẫn chấp mê bất ngộ?”

Quạt Thần Hỏa trong tay Tiêu Thiết Trụ đón gió lớn lên, biến lớn thành hai trượng, thần hỏa hùng hực thiêu đốt sạch sẽ hàn khí âm u.

“Tiểu bối, nếu không phải do ngươi khơi mào đại chiến Chính Ma, thì sao bọn tọa lại phải đến nông nổi này chứ? Vốn dĩ muốn tha mạng cho ngươi, nếu đã dâng đến trước mặt, đúng lúc để bọn tọa dùng để huyết tể!”

Trong lúc đối thoại, Kiếm Trần điều khiển mây đen đầy trời xông về phía đối diện.

Sương mù quái quỷ bao trùm phạm vi mấy trăm dặm, phóng tầm mắt nhìn ra thì chỉ thấy mênh mông vô bờ, đối mặt với cảnh tượng này, Tiêu Thiết Trụ chỉ giống như một con kiến.

“Tà ma, đáng giết!”

Vẻ mặt Tiêu Thiết Trụ trầm trọng, quạt Thần Hỏa vung lên liên tục, mấy trăm con hỏa long gầm gừ lao thẳng vào trong đám mây đen.

Kiếm quang trong suốt xuất hiện sau lưng Tiêu Thiết Trụ, vô thanh vô tức đâm xuyên qua lưng hắn, sau khi cắt nát ngũ tạng lục phủ, thì lưu lại một lỗ thủng lớn cỡ đầu người.

Chương 250: Đạo Quân trấn thế. (2)

Khí tức nhanh chóng tan biến, Tiêu Thiết Trụ không dám tin mà nhìn lỗ thủng trước ngực, từ không trung ngã xuống.

“Khắc khắc khắc! Thế nhân chỉ biết đến uy danh của Phân Kiếm Quang, là pháp bảo trấn tông của Linh Kiếm tông, nhưng lại không biết thứ mà bọn tọa tu luyện là Vô Hình Kiếm Thượng Cổ!”

Kiểm Huyền đứng trên đám mây đen, phát tay bắt lấy thân xác của Tiêu Thiết Trụ, nói: “Chỉ là một Nguyên Anh mà cũng dám khiêu khích bọn tọa, lúc trước nếu không nhờ vào vận may, nào đến lượt ngươi thống lĩnh Chính đạo, Đan Đỉnh Tông đã sớm tan thành mây khói rồi.”

“Đáng tiếc, Nguyên Anh chết rồi, Khí Huyết Thần hồn hao hụt hơn phân nửa!”

Nói rồi, ấn ký trên cái trán bắn ra thần quang, bao phủ cả người Tiêu Thiết Trụ, muốn luyện hóa thi hài của hắn.

Bỗng nhiên, Tiêu Thiết Trụ mở to hai mắt, khí tức hồi sinh, há mồm phun ra một viên Diệt Ma bảo châu, đập lên đầu Kiếm Huyền với cự ly gần.

Ầm!

Đầu óc của Kiếm Huyền bỗng nổ tung, uy lực mạnh mẽ của Diệt Ma bảo châu, đã khiến cho Tiêu Thiết Trụ bắn ngược ra ngoài vài dặm.

“A!”

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, nguyên thần cao ba thước độn ra từ trong cơ thể của Kiếm Huyền, bất chấp nỗi oán hận đối với Tiêu Thiết Trụ, trực tiếp bỏ chạy thật xa.

“Đạo hữu, xin dừng bước!”

Trên người Tiêu Thiết Trụ huyết quang lóng lánh, trực tiếp thiêu đốt tinh huyết tuổi thọ, hóa thành độn quang đỏ đậm đuổi theo nguyên thần.

Kiểm Huyền vốn chỉ kéo dài chút hơi tàn, nào dám thiêu đốt tuổi thọ, mắt thấy độn quang phía sau đuổi theo, vậy mà vút bỏ thể diện, xin tha nói: “Tiêu đạo hữu tha mạng, người ta vốn không có thâm cừu đại hận, bản đạo nguyện ý truyền cho người bí thuật tránh kiếp.”

“Chỉ là tà pháp huyết tể kéo dài tuổi thọ mà thôi!”

Tiêu Thiết Trụ cười nhạo nói: “Trong tay bản đạo có ba dạng pháp thuật như vậy, trong số này còn có bí truyền của Tiệt Thiên giáo, cần gì phải dùng đến thứ của người?”

Trong lúc nói chuyện phất tay đánh ra vài đạo lôi đình, nguyên thần liên tiếp bị công kích, càng trở nên hư ảo.

Kiểm Huyền kinh thanh thét to: “Tiêu đạo hữu, ông trời chỉ muốn lợi dụng người để chặt đứt tổ mạch, hiện giờ khí vận của người đã tan biến, sắp dừng bước ở tu vi Nguyên Anh, hà tất gì phải liều mạng như vậy?”

“Bản đạo không quan tâm đến khí vận tan biến, cũng sẽ không oán trời hận đất.....”

Tốc độ của Tiêu Thiết Trụ lại nhanh hơn vài phần, nói: “Chỉ nghĩ rằng, yêu ma làm bậy, đáng giết!”

Mặt Quạt Thần Hỏa quạt về hướng Kiểm Huyền, lửa cháy hừng hực bao phủ lấy nguyên thần, không ngừng đốt cháy, tiếng kêu thảm thiết giăng co hồi lâu mới hoàn toàn biến mất.

Phốc!

Cuối cùng Tiêu Thiết Trụ cũng không kìm chế được nữa, há mồm phun tinh huyết, sắc mặt tái nhợt như sương khói, khí tức yếu ớt nhợt nhạt.

“May sao thằng cha kia thêm muốn thân xác của bản đạo, nếu hắn ta thật sự thi pháp hủy thi diệt tích, vậy thì lá bùa Thế Thân này cũng không thể cứu chữa được, cho nên nói, ông trời vẫn còn quan tâm đến ta!”

Xoa xoa máu tươi trên khóe miệng, hóa thành độn quang bay về hướng Vân Châu.

.....

Hơn trăm thành trì ở Thanh Châu đã hóa thành quỷ vực, một chuyện đáng sợ như thế, căn bản là không thể nào giấu diếm được.

Lại được Đan Đỉnh Tông quạt gió thêm củi, chân tướng mọi chuyện nhanh chóng truyền khắp Cửu Châu.

Hóa Thân Thiên Quân Kiếm Huyền của Linh Kiếm tông nhập ma, huyết tể Nhân tộc Thanh Châu muốn kéo dài tuổi thọ, cuối cùng chết dưới quạt Thần Hỏa của Huyền Tiêu Đạo Quân.

Đồng thời, Đan Đỉnh Tông còn truyền lời của Huyền Tiêu Đạo Quân đến khắp nơi trong Tu Tiên giới, hắn sẽ không quan tâm đến chuyện tu sĩ chém giết đấu pháp, cho dù huyết tể diệt môn cũng không thêm để ý, nhưng nếu kẻ nào tàn sát bừa bãi ở phạm tục, giết không tha!

Nguyên Anh lão tổ nào đó có tâm ma, bỗng chốc trở nên an tĩnh không tiếng động.

So sánh thực lực khác biệt với Thiên Quân, rồi lại suy nghĩ đến chuyện chênh lệch tuổi thọ so với Huyền Tiêu, bỗng chốc lòng như tro tàn.

Nghệ Châu, Vạn Phật Tự.

Âm thanh tụng kinh, gõ mõ thanh vang vọng, Phật quang chói lòa, cách vài dặm cũng có thể nhìn thấy.

Sau núi.

Bên trong một ngôi miếu nhỏ ngói xám tường xanh vô cùng bình thường.

“Thiền sư, Huyền Tiêu kia chém giết Thiên Quân, tất nhiên là đã bị trọng thương, đúng là thời cơ tốt của Phật môn!”

Vẻ mặt Pháp Minh nghiêm túc, giọng nói trầm thấp: “Ma đạo, Nhất Khí tông sử dụng bí pháp tự phong ấn, tương lai nếu như vượt qua được đại kiếp nạn, tạo dựng lại truyền thừa, thì làm gì còn chỗ cho Phật môn dừng chân chứ?”

“A di đà Phật!”

Diệu Thiện niệm Phật, chấp tay trước ngực, vẻ mặt từ bi, nói: “Ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục! Tra xét rõ ràng, cần phải xác định chính xác chuyện Huyền Tiêu bị trọng thương,

bần tăng sẽ cùng ngàn vạn Phật tu cùng đến Tây Thiên cực lạc!”

Từ sau khi linh khí biến mất cho đến nay, Tu Tiên giới đã không còn hưng thịnh như ngày xưa nữa, chỉ dựa vào tu sĩ Phật môn thì không thể gom góp đủ số lượng huyết tể.

Chớp mắt lại ba mươi năm trôi qua.

Đan Đỉnh Tông nhiều lần truyền ra tin dữ, Huyền Tiêu bị trọng thương sắp chết, dựa vào đan dược miễn cưỡng kéo dài tuổi thọ.

Cho đến khi Pháp Văn thân tăng sắp chết, viện có năm đó cùng nhau liên thủ chinh phạt Ma đạo, đến cửa bái kiến từ biệt, cuối cùng cũng tận mắt nhìn thấy Huyền Tiêu Đạo Quân hấp hối.

Mấy năm sau.

Phật môn tổ chức đại hội rầm rộ, mời hàng ngàn vạn tín đồ đến Vạn Phật Tự.

Pháp hội còn chưa khai mạc, ánh lửa ngút trời, Phật quang bao phủ Vạn Phật Tự, song phương đấu pháp kéo dài đến mấy chục ngày, Diệu Thiện thiền sư ngã xuống.

.....

Địa Hỏa cung.

Cô tịch, lạnh lẽo, phẳng phất như bị thế gian bỏ rơi.

Những thay đổi bất ngờ ở bên ngoài không có liên quan gì đến Chu Dịch, một lòng nuôi dưỡng Kiến Mộc, biên soạn lại sách kinh, Kiến Mộc đã cao đến ba thước, một cái cây màu tím mọc thẳng đứng không phân nhánh, trên thân cây lại mọc ra một vài chồi non.

Chu Dịch hao tổn tuổi thọ ngưng tụ Tạo Hóa Ngọc Lộ, tưới cho Kiến Mộc, một vùng linh khí mãnh liệt mệnh môn lan tràn ra, một phần nhỏ linh khí dùng để duy trì trận pháp cấm chế, còn phần lớn thì dùng để luyện hóa thành pháp lực.

Chương 251: Ba lần gặp gỡ Huyền Tiêu.

“Linh vật trong túi trữ vật còn hơn phân nửa, ít nhất có thể vun trồng cho Kiến Mộc cao đến chín thước, sau này muốn duy trì tu vi Kim Đan không hề khó!”

Mặt Chu Dịch lộ vẻ vui mừng, ước chừng đã bế quan một mình cô độc gần chín mươi năm, rốt cuộc thì cuộc sống lánh đời cũng sắp đến hồi cuối rồi.

Cầm lấy ống thẻ từ bên cạnh, thi triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật.

Linh thả rơi xuống đất.

Ánh sáng lóng lánh ngưng tụ thành văn tự, hiện ra mấy chữ “thượng thượng đại cát”!

Huyền Tiêu!

“Thăm Thượng Thượng lại là tên của Thiết Trụ.”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, há mồm nuốt Kiến Mộc vào trong bụng, phải mang theo nó bên mình.

Trên đời không thiếu những kẻ có vận số nghịch thiên, lỡ đâu thừa dịp Chu Dịch ra ngoài, vô tình chui xuống sáu trăm trượng dưới lòng đất, sau khi vào trong trận pháp cấm chế thì cướp sạch không còn lại gì.

“Bần đạo tiêu tốn mấy ngàn vạn năm tuổi thọ, nuôi dưỡng Tiên Thiên linh căn Kiến Mộc, há chẳng phải sẽ trở thành chuyện nực cười nhất trên đời này sao!”

Chu Dịch nhìn về phía được điền ở phía xa, vẫy vẫy tay gọi nói: “Ngưu nhi, nhốt mình dưới lòng đất mấy chục năm rồi, chúng ta đi ra ngoài giải khuây đi.”

Con bò vàng nghe vậy lăn một vòng ngay tại chỗ, hiện hóa thân hình biến thành bò một sừng.

Nhóc con Linh Sâm ngừng cuộc vườn, hì hà hì hục bò lên trên đầu con bò vàng, trông giống như một phiến lá xanh che trên đầu, nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nói: “Tiên trưởng, Huyết Đăng Yêu sắp chết héo rồi, cho nó mấy khối linh thạch đi.”

Huyết Đăng Yêu càng ngày càng ngẩn lại, hiện tại chỉ còn lại có ba trượng, trên lớp vỏ cây màu đỏ đậm xuất hiện những điểm lấm tấm ó màu.

Nghe thấy tiếng nói chuyện của nhóc con Linh Sâm, cũng không biết là gốc hay là ngọn của nó liên tục lay động, phát ra những tiếng khản cầu, khao khát.

“Trong điển tịch chưa bao giờ có ghi chép lại chuyện Huyết Đăng Yêu sinh linh trí, nuôi dưỡng người năm sáu trăm năm, cũng chỉ thông tuệ hơn một chút so với bản năng thiên tính mà thôi, không biết còn bao lâu nữa mới đến lúc hóa hình.”

Chu Dịch thở dài lắc đầu, từ túi trữ vật lấy ra mười viên, dẫn đo do dự lại bốt lại năm khối, rồi ném vào trong được điện.

Huyết Đăng Yêu cảm ứng được linh khí, uốn lượn như còn rần trườn qua, khi đến gần linh thạch thì ngừng lại, rắc rắc một tiếng bẻ gãy hơn phân nửa thân mình vút đến một chỗ xa, chỉ còn lại ba thước, rồi bò lên quần quanh linh thạch, hấp thu luyện hóa.

“Vạn loài tranh trường sinh trong giá rét!”

“Cho dù là một dây leo chỉ có bản năng, cũng có khí phách bẻ đuôi cầu sinh, tu sĩ chúng ta há có thể có sợ hãi?”

Chu Dịch vỗ tay tán thưởng, lại lấy ra mười khối linh thạch, đặt bên cạnh Huyết Đăng Yêu.

Nhảy lên lưng con bò vàng, hóa thành độn quang bay về hướng Tây Bắc.

.....

Càn Kinh.

Thanh Hóa phường.

Nằm cạnh hoàng cung,

Vốn dĩ là một nơi có nhiều gia tộc huân quý của triều đình cư trú.

Sau khi Tiên Bổng Ty, Bạch Vân Quan không ngừng mở rộng, quy hoạch lại phường thị, cho dù có là thân vương hầu gia cũng phải ngoan ngoãn nhường phủ đệ.

Đứng vào giờ học buổi sáng, đệ tử trong quan đầy chăm chú, đồng thanh niệm tụng Đạo kinh.

Sương khói lượn lờ, hương khói cường thịnh.

Đạo môn là quốc giáo của Đại Càn, Bạch Vân Quan lại còn đứng đầu trong đạo môn, có sức ảnh hưởng khổng lồ trong triều đình, thế gian.

Tiếng tụng kinh ẩn chứa chú pháp, hương khói nhẹ nhàng có pha lẫn một chút linh khí, ngưng tụ thành pháp quang mỏng manh. Tín đồ từ sáng tinh mơ đi vào dâng hương bái thần, được pháp quang uẩn dưỡng, thần thanh khí爽, thân mình nhẹ nhõm khỏe mạnh.

Sau khi linh khí trên thế gian biến mất, yêu ma quỷ quái cũng tuyệt tích theo, đôi khi tại những vùng núi hẻo lánh tích tụ âm sát, ngưng tụ thành quỷ vật.

Những tu sĩ nghe thấy tin tức này, cả trông mắt đều đỏ lên, chạy như điên đuổi bắt quỷ vật, sau khi giết chết nó thì ngưng tụ thành hồn châu, có thể dùng để tu hành pháp lực thần hồn.

Truyền thừa của các đại tông môn dần dần thất lạc, trong đó có không ít những phương pháp Quỷ tu, vốn dĩ chúng có khuyết điểm là sợ lôi kiếp, hiện tại khuyết điểm đã không còn tồn tại nữa, chỉ còn lại lợi ích là trường thọ.

Phàm là tu sĩ có điều kiện đều chuyển thành Quỷ tu, gắng gượng kéo dài hơi tàn, cho dù chuyển đổi không thành công, cũng chuyển sang tu luyện mấy môn chú thuật âm sát, mượn hồn châu thi pháp có thể giảm bớt sự tiêu hao linh khí.

Kể từ đó, quyền lực đỉnh cao của Tiên Bổng Ty nhanh chóng hạ thấp xuống, danh tiếng của Bạch Vân Quan cũng không tránh khỏi chuyện bị ảnh hưởng.

Bá tánh rất dễ quên, huông chi đã qua ba bốn thế hệ, hình tượng đệ tử Bạch Vân Quan trăm yêu trừ ma cứu thế, phần lớn chỉ còn tồn tại trong thoại bản mà thôi. Thậm chí có những người trẻ tuổi chưa bao giờ nhìn thấy yêu ma, chỉ cảm thấy tổ tiên của mình bị lừa gạt, đám đạo sĩ lừa dối chỉ biết lừa gạt người già!

Tín ngưỡng là căn cơ truyền thừa của đạo quan!

Bạch Vân Quan chỉ còn lại vài vị chân nhân, sau khi suy nghĩ cẩn kẽ, chấm dứt việc sử dụng linh thạch để cung ứng cho tu luyện.

Cường Thân thuật, An Hồn thuật được bổ sung vào trong kinh văn, khi niệm tụng thúc giục linh thạch, sau khi nó hòa lẫn vào hương khói sẽ hình thành linh quang có tác dụng tâm bổ cho thân thể tín đồ.

Lúc tín đồ tế bái nhận được lợi ích, cảm nhận được sự huyền diệu của Bạch Vân Quan, tất nhiên càng thêm thành kính tín ngưỡng!

“Tiên đạo dần dần biến mất, Đạo giáo ngược lại lại càng thêm hưng thịnh, trong Bạch Vân Quan có cao nhân a!”

“Trước tiên tìm người hỏi thăm tình hình Tu Tiên giới đã, mấy trăm năm không nhìn thấy Tiêu đạo hữu, cũng có vài phần nhớ nhung.”

Chu Dịch bế quan mấy chục năm, đã bị thế gian quên lãng, có lẽ còn có mấy đệ tử Địa Hỏa cung còn sống sót, sớm đã vút vị thái thượng trưởng lão này ra khỏi đầu rồi.

Những chân quân, Đạo Quân thân tử đạo tiêu, hoặc là vì cảnh giới bị rớt xuống mà chết đi trong vài thập niên này, có chút nhiều, thế cho nên sự tôn trọng cùng sợ hãi của tu sĩ dành cho Kim Đan Nguyên Anh sớm không còn được như năm xưa nữa.

Chương 252: Ba lần gặp gỡ Huyền Tiêu (2)

Thần thức đảo qua Bạch Vân Quan , phát hiện một khí tức Trúc Cơ duy nhất, Chu Dịch dừng độn quang, đáp xuống nhà thờ tổ sư trong đạo quan.

Trước mắt Huyền Nhân chân nhân lập loè linh quang, nhìn qua thì thấy có bóng người hiện hóa, để tay vào trường kiếm bên hông theo bản năng, chỉ cảm thấy pháp lực khủng bố phủ xuống, thân thể bị đóng băng ngay tại chỗ không thể nhúc nhích.

Chu Dịch đánh giá đáng vẻ của đạo sĩ, mặt mày như ngọc, tuổi tác nhiều nhất cũng chưa đến năm mươi.

“Bản đạo Đường Huyền, bế quan lâu ngày đến đây hỏi thăm chút chuyện, cũng không có ác ý gì.”

“Đường Huyền.....”

Huyền Nhân cảm nhận được áp lực biến mất, nhớ lại điển tịch của Bạch Vân Quan, hoảng sợ nói: “Tiền bối là Thái thượng của Địa Hỏa cung, Đường trưởng lão!”

Chu Dịch hơi gật đầu, cười nói: “Đạo hữu đã từng nghe đến tên của bản đạo sao?”

“Bái kiến Đường trưởng lão.”

Huyền Nhân đứng lên khom người thi lễ, giải thích nói:

“Trong những cuốn kinh mà tiền bối lưu lại ở đạo quan, có nhắc đến tên của ngài, văn bối cũng từng phái người đến Địa Hỏa cung bái phỏng, nhưng vài lần không tìm được tung tích, nên cho rằng Đường trưởng lão đã tọa hóa.”

“Thì ra là thế.”

Chu Dịch cũng không quan tâm đến chuyện này, cả ngàn đệ tử Địa Hỏa cung gia nhập Bạch Vân Quan, không tránh chuyện tiết lộ thân phận của mình ra bên ngoài, lại hỏi: “Trông đạo hữu vẫn còn trẻ, chẳng lẽ là đột phá chân nhân sau đại kiếp nạn?”

“Không dám giầu Đường trưởng lão.”

Mặt Huyền Nhân lộ vẻ chua xót: “Vãn bối không chỉ có Hỏa linh căn thuộc tính Thủy, còn là thân thể thuần dương trời sinh, may mắn bái nhập Bạch Vân Quan, có được sự bồi dưỡng của tông môn mới có thể đột phá Trúc Cơ!”

“Đáng tiếc, đáng tiếc.”

Chu Dịch lắc đầu thở dài, vào thời điểm trước khi đại kiếp nạn xảy ra, tư chất như vậy cũng hiếm có trên đời, gần như là chắc chắn có thể trở thành Kim Đan chân quân, hiện giờ lại chỉ có thể miễn cưỡng duy trì tu vi Trúc Cơ.

“Tình hình hiện tại của Tu Tiên giới ra sao?”

“Từ sau khi Huyền Tiêu lão tổ giết chết hai Thiên Quân nhập ma là Kiếm Huyền, Diệu Thiện, Tu Tiên giới không còn sóng gió gì nữa.”

Huyền Nhân biết được Đường trưởng lão bể quan lâu ngày, chiếu theo những tin tức phổ biến lưu truyền hiện tại, giảng giải tỉ mỉ kỹ càng quá trình phát sinh, trong đó không tránh được biểu đạt sự sùng kính dành cho Huyền Tiêu Đạo Quân.

“Nghịch phạt Thiên Quân, mà còn đến hai người!”

Chu Dịch đã cố gắng đánh giá cao Tiêu Thiết Trụ, nhưng có thể nào cũng không thể tưởng tượng được, trên đời này lại có một người cương liệt như vậy.

Ở Địa Cung biên soạn lại vạn cuốn đạo tạng, trong đó đọc không ít những điển tịch có nội dung xem bói, bói toán, bốc quẻ v.v, lĩnh ngộ đối với Tiểu Tiệt Thiên Thuật càng thêm sâu sắc, đồng thời cũng có chút hiểu biết đối với thiên mệnh, khí vận.

Tổ mạch đã suy yếu đến mức cực hạn, linh khí đoạn tuyệt vốn chính là xu thế tất yếu, Tiêu Thiết Trụ chính là một quân cờ thúc đẩy tiến trình này.

Ba lão ma liên thủ làm nổ tung tổ mạch, tự nhận là đã hành xử nghịch thiên, thật ra là thuận theo ý trời.

Cho nên sau khi tổ mạch đứt vỡ, khí vận của Tiêu Thiết Trụ tự nhiên sẽ tan biến, đã rơi vào tình trạng như vậy còn dám cùng

đấu pháp đánh nhau với Thiên Quân, có thể xúng với câu hào kiệt thấy chết không sờn!

“May mà có Tiêu đạo hữu, nếu như để Kiếm Huyền, Diệu Thiện thành công, những Nguyên Anh sống lay lắt kia tất nhiên không muốn chờ đợi cái chết, đó mới thật sự là tai kiếp của Nhân tộc!”

Chu Dịch vốn dĩ không dự tính đến gặp Tiêu Thiết Trụ, dù sao thì hẳn cũng là Nguyên Anh lão tổ, trên người lại có truyền thừa Thượng Cổ, cũng chưa biết chừng còn có thủ đoạn đánh vỡ Huyền Vũ thần giáp.

Hiện giờ nghe kể đến hành động liều mình vĩ đại kia, theo lý đưa tiền một đoạn trước khi chết.

.....

Xuân Phong Lâu.

Chưa đến buổi tối, không ít khách hàng ra ra vào vào.

Oanh ca yến hát, hoan thanh tiểu ngữ.

Hoa khôi mới được bầu chọn đang đánh đàn, tay ngọc múa trên huyền cầm, thanh âm uyển chuyển du dương, tựa như tiếng trời.

“Hoa khôi năm nay, tại sao lại ăn mặc kín kẽ như vậy?”

Chu Dịch khoanh tay đứng phía dưới sân khấu, đánh giá hoa khôi vài lần rồi khẽ lắc đầu, đúng là không thể nào hiểu được sở thích của kẻ có tiền, cố tình thích đến những nơi trăng hoa như thế này để tìm những nữ tử ngây thơ.

Sau khi rời khỏi Bạch Vân Quan, dắt bò đi đến Xuân Phong Lâu.

Ăn mừng Huyền Tiêu Đạo Quân chấn thế, nhân gian thái bình mỹ mãn, nhân tiện tổ chức bù sinh nhật lần thứ chín trăm.

“Chập chập, tổ mạch đoạn tuyệt không chỉ khiến Tiên đạo xa sút, phạm tục không còn linh khí uẩn dưỡng, chất lượng của những cô nương ở đây cũng giảm đi không ít.”

Chu Dịch dạo tới dạo lui đi lên lầu hai, đang định gọi tú bà tới, để đặt một phòng bao uống rượu ngủ nghỉ, nhìn thoáng qua

một người thanh niên có sắc mặt tái nhợt ở cách đó không xa, trái ôm phải ấp nhìn hoa khôi dưới lầu nháy múa.

Thanh niên kia có khuôn mặt hàm hậu, màu da ngăm, một thân tơ lụa cầm y cũng không che lấp được vẻ quê mùa.

Tiêu Thiết Trụ?

Chu Dịch so sánh hắn với dáng vẻ có trong tiềm thức, có tám chín phần tương tự, nhưng mà người thanh niên như đang hấp hối, đôi lúc lại ho khan kịch liệt vài tiếng, dường như không còn sống được bao lâu nữa.

Người thanh niên kia dường như cảm nhận được, quay đầu nhìn đến, vẫy tay ra dấu cho các cô nương lui ra, cười chào hỏi.

“Vị đạo hữu này trông rất lạ mặt, không biết từ đâu tới đây?”

Thần thức Chu Dịch có rà xét như thế nào, cũng không thể phát hiện được tu vi của thanh niên kia, nghe được câu nói này thì đã khẳng định chắc chắn, tiến lên khom người thì lễ nói.

“Bần đạo Đường Huyền, nghe danh Huyền Tiêu Đạo Quân đã lâu, hôm nay rốt cuộc đã gặp được rồi!”

“Ngươi là tu sĩ Kim Đan nào của Địa Hỏa cung?”

Tiêu Thiết Trụ ra hiệu bảo Chu Dịch ngồi bên cạnh, nói: “Đạo hữu có khí tức thanh tịnh, pháp lực vững vàng, xem ra đã tích lũy được không ít linh vật trước khi đại kiếp nạn đến.”

“Bần đạo là tu sĩ Kim Đan sơ kỳ nhỏ nhoi, vậy mà lại có thể được Đạo Quân nhớ đến, đúng là có phúc ba đời!”

Chương 253: Truyền thuyết về Thần.

Chu Dịch âm thầm kích hoạt Huyền Vũ thần giáp, nhìn bên ngoài thì Tiêu Thiết Trụ giống như đang hấp hối, ai mà biết có phải là biểu hiện giả dối hay không, đường đường là Hóa Thần Thiên Quân không giống như yếu ớt như vậy.

“Bản đạo cũng không quản lý sự vụ, nhưng cũng không đến nỗi có mắt như mù, năm đó Địa Hỏa cung nổi tiếng ở phạm trôn, không thể không chú ý đến.”

Tiêu Thiết Trụ bội phục nói: “Đạo hữu dạy bảo, dẫn dắt đệ tử rất lợi hại, nếu là như tông môn trong thiên hạ này đều gia nhập Địa Hỏa cung, trăm yêu trừ ma trừ ác dương thiện, bản đạo cũng không đến nỗi nổi này!”

Ánh mắt Chu Dịch hơi chững lại, lại lần nữa sửa đổi lại ấn tượng về một người hàm hậu năm xưa, thật ra thì là một kẻ đại trí giả ngu.

Chẳng trách năm đó Địa Hỏa cung chấp chương Tiên Bổng Ty, rồi lại sát nhập với đám tu sĩ Đan Đỉnh Tông rời núi, tất cả mọi chuyện đều thuận lợi quá mức, thì ra là phía sau còn có Tiêu Thiết Trụ trấn áp.

“Bản đạo từ Đông Hải tới Cửu Châu, thấy yêu ma làm hại, không đành lòng, nên mới sai đệ tử mượn danh nghĩa Bạch Vân Quan tiến vào phạm tục.”

Chu Dịch chấp tay nói: “Hiện giờ đã biết được trí tuệ phong thái của Đạo Quân, cũng coi như mình đã làm chuyện thừa thải rồi, cho dù không có Địa Hỏa cung, Vân Châu cũng không loạn lạc được!”

“Khó nói, khó nói! Chỉ riêng việc răn dạy đệ tử, bản đạo thua xa người.”

“Năm đó sau khi tổ mạch đứt đoạn, không ít đệ tử Đan Đỉnh Tông tẩu hỏa nhập ma, lén xuống núi tác loạn. Bản đạo gặp kẻ nào giết kẻ đó, đến ngay cả chân quân nhập ma cũng không nương tay, thủ đoạn tàn khốc như thế cũng chỉ miễn cưỡng không gây họa mà thôi!”

Tiêu Thiết Trụ tán thưởng nói: “Đạo hữu hành động theo thời thế, hóa giải họa, thành tích đức, đám đệ tử vừa có được vinh hoa phú quý lại được ghi danh sử sách, có thể nói thu được cả danh lợi. Bần đạo ở trên núi quan sát rất nhiều năm, cho đến khi Bạch Vân Quan đứng vững, mới vừa cho phép đệ tử Đan Đỉnh Tông xuống núi.”

Chu Dịch nói: “Đan Đỉnh Tông khổng lồ, Đạo Quân có thể khiến cho nó không thành thảm họa, đã là rất khó rồi.”

Bốn chữ: “Không thành thảm họa” nghe thì thấy đơn giản, nhưng mà làm mới khó, đặc biệt là tu sĩ có được sức mạnh nghiền áp phạm nhân!

Ví dụ như đệ tử Linh Kiếm tông Thanh Châu, không còn bị quản chế bởi quy định của tông môn, dựa vào pháp thuật tàn sát bừa bãi ở phạm tục. Không chỉ đơn giản chỉ thi pháp hại người, hoặc có người đứng sau màn không chế triều đình, hoặc là có kẻ trực tiếp đăng cơ xưng đế, chỉ huy quân đội xâm chiếm khắp nơi.

Dùng giết chóc, chiến tranh, máu và lửa, để thỏa mãn dục vọng không chế tất cả, dục vọng cao cao tại thượng!

Đạo tâm vỡ nát, chẳng khác gì tà ma!

“Chúng ta đừng tăng bốc lẫn nhau nữa!”

Tiêu Thiết Trụ cười lắc đầu, rồi sau đó thở dài một tiếng.

“Địa Hỏa cung chỉ còn lại có cái vỏ rỗng, Đan Đỉnh Tông cũng chỉ còn sót lại mình bần đạo, cùng trở thành người cô đơn cũng coi như là duyên phận.”

Chu Dịch thắc mắc nói: “Đan Đỉnh Tông có số tài nguyên tích lũy được vô cùng nhiều, hẳn là vẫn còn những lão tổ, chân quân khác chứ?”

Đan Đỉnh Tông thống trị Vân Châu, mỗi năm đều có một lượng lớn linh thạch chảy vào bảo khố tông môn, của để dành mấy ngàn năm, thì cho dù có tiêu xài như thế nào đi nữa, cũng đủ tiêu trong hai ba trăm năm.

“Những chuyện bần đạo làm không nhận được sự đồng tình, rất khó để không bị đồng môn chán ghét, đến ngay cả sư huynh đệ cũng có oán khí.”

Tiêu Thiết Trụ nhún vai nói: “Dứt khoát phân chia tài sản, giải tán Đan Đình Tông, để mặc cho bọn hắc xuống núi muốn làm gì thì làm, Tiên cũng được, mà Ma cũng thế, chỉ cần không gây họa cho phạm tục là được.”

Chu Dịch im lặng một lúc lâu, Tiêu Thiết Trụ trấn áp Cửu Châu Tu Tiên giới, tất nhiên là không nghĩ cho tu sĩ rồi. Rõ ràng có phương pháp tránh kiếp vậy mà lại không cho dùng, cho dù ngàn vạn hoặc là hàng tỉ tánh mạng của phạm nhân cũng không thể sánh bằng Đạo đồ của Nguyên Anh lão tổ!

“Những kẻ dư thừa chỉ là bụi bặm mà thôi, một ngàn năm vạn năm nữa trôi qua, danh tiếng của Đạo Quân chắc chắn sẽ lưu truyền đời sau!”

“E rằng cũng không phải là danh tiếng gì tốt lành cho cam.”

Tiêu Thiết Trụ cười nói: “Mấy ngày nay tuần du Phật môn Nghệ Châu, bất ngờ thu được một cuốn kinh Phật, nội dung rất là thú vị. Nội dung kể về một kẻ thù của Phật môn, được xưng Mạt Thế Thiên Ma, là hóa thân của Ma Chủ, từng chém giết Phật hiện thế.”

Chu Dịch nhíu mày: “Phật môn bồi nhọ người ta như vậy, Đạo Quân không trừng trị một trận sao?”

“Người ta chỉ nói là kẻ thù của nhà Phật, chưa từng đề cập đến tên tuổi, chẳng lẽ còn có thể giết sạch tín đồ Phật môn hay sao?”

Tiêu Thiết Trụ hừ lạnh một tiếng: “Trên đời này còn sót lại được mấy lão bất tử chứ, nhưng mà chỉ cần bản đạo còn sống, cho dù chỉ còn sót lại một hơi thở, thì bọn họ cũng chỉ dám giở mấy thủ đoạn bỉ ổi đấy mà thôi!”

Đấu pháp đánh không lại, tuổi thọ không sánh bằng, chỉ có thể nghẹn khuất đến cực điểm chờ đến khi chết, những lão bất tử kia có thể gọi là oán khí tận trời.

Chu Dịch nhắc nhở nói: “Đạo Quân không sợ ép họ đến bước đường cùng, bọn họ sẽ lén lút liên thủ với nhau sao?”

“Mấy Nguyên Anh mà thôi, sao có thể lợi hại được bằng Kiếm Huyền, Diệu Thiện cơ chứ.”

Tiêu Thiết Trụ nói: “Bần đạo đầu pháp dám liều mạng, trong đám bọn chúng kẻ nào dám? Kẻ nào không sợ chết chứ?”

“Đạo Quân thần uy!”

Chu Dịch chấp tay tán thưởng, người thanh niên trước mắt này nhìn thì có vẻ đang trò chuyện ôn hòa, thật ra là một kẻ vô cùng hung hãn, đã chém giết Chân Dương Ma Tôn, và ba vị Hóa Thần là Quỷ Thần, Kiếm Huyền, Diệu Thiện.

So sánh như vậy, Chân Dương Ma Tôn bỗng trở nên vĩ đại cao thượng!

“Nhà ngươi cũng quá nhất gan, liên tục nịnh nọt, chẳng lẽ là sợ bần đạo trở mặt sao?”

Tiêu Thiết Trụ nói: “Bần đạo còn chịu đựng được cả Phật môn, thì cứ làm sao lại động thủ với một tiểu bối như ngươi chứ!”

Sắc mặt Chu Dịch thoáng lộ vẻ xấu hổ, nhưng mà không thu hồi Huyền Vũ thần giáp, vội vàng lái sang chuyện khác nói: “Dù có thế nào thì ta cũng không ngờ được rằng, với thân phận Đạo Quân, vậy mà cũng đến Câu Lan viện nghe hí khúc.”

Chương 254: Truyền thuyết về Thần (2)

“Ta tu Đạo hơn bảy trăm năm rồi, không thể hưởng thụ một chút được sao?”

Mặt Tiêu Thiết Trụ lộ vẻ đắc ý, dường như chuyện này còn đáng để khoe khoang hơn chuyện giết Hóa Thần Thiên Quân, nói: “Nửa năm trước bầu chọn hoa khôi, bản đạo cũng đã bỏ ra chừng mười vạn lượng, mới có thể để Thanh Thanh cô nương đạt được vị trí hoa khôi đây!”

“Luận về mặt tu vi thì chúng ta không sánh bằng Đạo Quân, nhưng mà ánh mắt nhìn nữ nhân thì, ngài còn hơi kém.....”

Chu Dịch tùy tiện bình luận vài câu, từ một vài chi tiết là có thể phát hiện ra được, Thanh Thanh cô nương nhìn thì có vẻ đơn thuần, thật ra là lão làng, thuần túy là do câu lan viện đào tạo ra để lừa đám người coi tiền như rác.

Tiêu Thiết Trụ ngạc nhiên nói: “Người lại hiểu biết nhiều chiêu trò như vậy, chẳng lẽ là khách hàng quen ở Xuân Phong Lâu sao?”

Chu Dịch nhún nhún vai: “Cũng không nhiều lắm, cũng mới lần lộn ba năm mười năm mà thôi.”

“Bản đạo sở dĩ chọn cô nương này, là bởi vì dáng vẻ của nàng, có chút tương tự với vị sư tỷ năm đó của bản đạo.”

Tiêu Thiết Trụ hồi ức nói: “Khi đó bản đạo đi Vọng Nguyệt phong báo cáo kết quả nhiệm vụ, đứng vào dịp trăng tròn, cảnh đẹp mỹ nhân đến nay vẫn khó có thể quên!”

Chu Dịch tấm tắc nói: “Đạo Quân lúc con trẻ, vậy mà lại nhìn lên sư tỷ tắm rửa, chuyện này phải ghi chép lại, lưu truyền cho đời sau!”

Sắc mặt Tiêu Thiết Trụ ửng đỏ, nâng rượu lên uống để giấu diếm, kinh ngạc nói: “Tại sao nhà người lại đoán được?”

“Bản đạo biên soạn lại đạo tạng, đã đọc rất nhiều điển tịch.”

Chu Dịch cười nói: “Trong đó có những ghi chép về địa lý của Đan Đỉnh Tông, ghi lại cảnh đẹp khắp nơi trong tông môn,

làm sao có thể thiếu được Nguyệt Hoa Thiên Trì ở Vọng Nguyệt phong chứ?”

“Đúng vậy, Nguyệt Hoa Thiên Trì, đáng tiếc là bây giờ đã cạn khô.”

Tiêu Thiết Trụ buồn bã hồi lâu, lấy ra một miếng thẻ ngọc từ trong cổ tay áo, nói: “Trong này có ghi chép những điển tịch quan trọng của Đan Đỉnh Tông, làm phiên đạo hữu biên soạn ghi chép vào trong đạo tàng, tương lai nếu có hậu nhân khai quật được, cũng coi như là lưu lại truyền thừa cho đan Đỉnh Tông.”

Chu Dịch tiếp nhận thẻ ngọc, thần thức đảo qua, nhìn thấy bên trong ghi chép không ít công pháp bí thuật có liên quan đến Nguyên Anh, Hóa Thần.

Cho dù linh khí thiên địa cạn kiệt, loại điển tịch này đã trở thành giấy vụn, nhưng lại hiếm có người đem nó đi bán, một là vì giá trị của nó chẳng đáng giá bao nhiêu linh thạch, hai là để lưu lại kỷ niệm về tổ tiên đã từng sống.

“Truyền thừa này quá quý giá, bản đạo.....”

“Không có gì, một đồng giấy lộn mà thôi.”

Tiêu Thiết Trụ không thềm để ý nói: “Bên trong cũng có một phần truyền thừa của Bồ Thiên giáo, nhưng mà đã xóa bỏ đi phương thức huyết tế, nhưng loại tà thuật này vốn dĩ không nên lưu lại cho hậu thế, chấm dứt truyền thừa cũng tốt.”

Sau khi tổ mạch nứt vỡ, Tiêu Thiết Trụ cũng không thể cảm ứng được cơ duyên, an nguy, nhưng mà mấy trăm năm không ngừng sử dụng khí vận thiên phú, dường như đã sinh ra bản năng kỳ lạ.

Từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Đường Huyền, Tiêu Thiết Trụ đã cảm thấy quen thuộc thân thiết, rồi sau khi biết được lai lịch vai vế của hắn, mới bằng lòng làm thân, trao truyền thừa của Đan Đỉnh Tông và Bồ Thiên giáo cho hắn.

Sau khi liều mạng giết chết Kiếm Huyền, Diệu Thiện, Tiêu Thiết Trụ đã bị trọng thương, hành động này cũng coi như là nhờ vào cảm ứng thiên phú phó thác hậu sự.

Chu Dịch đã được người ta gửi gắm quá nhiều lần, làm sao có thể không biết ngụ ý trong này, nghiêm nghị nói.

“Nhất định không phụ lòng tin của Đạo Quân.”

“Ha ha, nhà ngươi đúng là thú vị.”

Tiêu Thiết Trụ đắc ý nói: “Bần đạo còn có thể sống được hai ba trăm năm nữa, khi đó ngươi đã thân tử đạo tiêu từ lâu rồi, hôm nay tương phùng đã là hữu duyên, sau này đi ngang qua mộ phần của ngươi, tất nhiên là sẽ đốt nhiều giấy tiền cho ngươi rồi!”

“.....”

Chu Dịch không có cách nào để giải thích được, chỉ có thể ghi sổ lại chuyện này, tương lai đến trước mộ của thằng nhóc này giải bày một phen.

“Bần đạo tinh thông âm luật, mấy ngày nay ta có soạn một khúc nhạc, hôm nay vừa hay hoa khôi giỏi âm luật, chi bằng mời Đạo Quân bình phẩm và thưởng thức một phen?”

“Nghe thử xem.”

Tiêu Thiết Trụ hơi gạt đầu, phân phó tú bà gọi hoa khôi kia đến đây.

Ước chừng sau nửa canh giờ.

Tiếng tấu nhạc vang lên, hoa khôi bắt đầu hát.

“Hoa nở hoa rụng hoa nở hoa rụng, năm tháng như sông dài dằng dặc.....”

“..... Chỉ lưu lại truyền thuyết về Thần, phóng khoáng của Thần!”

Tiêu Thiết Trụ đầu tiên là cảm thấy âm luật quái dị, câu cú cũng có chút khó hiểu, nhưng mà nghe được nội dung mà ca khúc miêu tả, trước mắt hiện lên từng cảnh tượng.

Trảm Trúc Cơ, trảm Kim Đan, trảm Nguyên Anh, trảm Hóa Thần!

Uy áp thiên hạ, Thần Ma lặng tiếng!

Tung hoành Cửu Châu Tứ Hải không có đối thủ, rốt cuộc cũng chỉ là một đóa bọt sóng, một hạt lệ trong dòng thời gian mà

thôi!

Tiêu Thiết Trụ chỉ cảm thấy ca khúc huyền diệu, quá giống với những gì mà hắn đã trải qua, phát tay rơi xuống một chồng ngân phiếu.

“Thưởng!”

.....

Mấy năm sau.

Chu Dịch trở lại lòng đất, hai chân có chút phát run.

“Không hổ là Nguyên Anh Đạo Quân, ăn chơi liên tiếp mấy năm nay, mà mặt không đổi sắc!”

Buổi sáng hôm nay Tiêu Thiết Trụ nhận được thiệp mời, vị thần tăng cuối cùng của Phật môn viên tịch, mời hắn đến dự tang, hai người mới chia tay nhau rời khỏi Xuân Phong Lâu.

“Ngưu nhi, thu dọn đồ đạc, phải chuyển nhà rồi.”

Trong lúc nói chuyện thì đã thu dọn sạch sẽ tất cả kệ sách đạo tạng vào trong túi trữ vật, rồi thu lại trận pháp cấm chế. Nơi đây đã bị bại lộ, Tiêu Thiết Trụ đã biết được, nếu như hai trăm năm sau hắn tới bái tế, phát hiện Chu Dịch vẫn còn sống vậy thì không ổn rồi.

Con bò vàng há mồm nuốt nhóc con Linh Sâm, Huyết Đằng Yêu, hoa sen bảy màu vào trong bụng, lại thu hoạch hết những dược liệu quý giá bên trong linh điền, hỏi.

“Tiên trưởng, lần này chạy đi đâu?”

“Vân Châu ở phía Nam của Cửu Châu, chúng ta đến Bắc Hải ở phía Bắc!”

Chu Dịch thu con bò vàng vào trong túi ngự thú, bên trong cất giữ một lượng lớn linh thạch, cũng đủ cho nó tu hành.

Chương 255: Truyền thuyết về Thần (3)

Xóa sạch hết tất cả các dấu vết, rồi sau đó đến từng ngôi mộ trong nghĩa trang của tông môn hoá vàng mã, rồi lại làm giả một ngôi mộ, chôn kèm di vật.

Thi triển Thổ độn pháp, một đường đi về hướng Bắc!

Mấy ngày sau rời khỏi Vân Châu tiến vào Ký Châu, Chu Dịch chui lên từ dưới mặt đất, không hề có kỳ bất kỳ điều gì, tung đôi cánh lên hóa thành sấm sét phi độn.

Nửa tháng sau.

Chu Dịch đến gần Bắc Hải, mua mấy bức hải đồ ở thành trì gần đó, bay tiếp mấy chục vạn dặm.

“Thực sự là mệnh mông vô tận, đợi sau này có đầy đủ linh vật, nhất định phải thăm dò điểm cuối của vùng biển này!”

Thi triển Thủy độn đáp xuống đáy biển, rồi lại thi triển Thổ độn chui xuống mấy trăm trượng dưới lòng đất, bố trí sắp xếp xong trận pháp cấm chế, thả con bò vàng ra khỏi túi ngự thú.

“Ngưu nhi, hai ba trăm năm sau này....., chúng ta chỉ có thể nấp ở chỗ này thôi!”

Đám Nguyên Anh lão quái còn sống sót ở Cửu Châu, tất nhiên sẽ đánh một trận với Tiêu Thiết Trụ, chính diện đấu pháp chém giết lẫn nhau cũng thế, mà âm mưu quỷ kế bầy rập cũng vậy, đòn phản công lúc giây chết là nguy hiểm và điên cuồng nhất.

Nói không chừng có khi còn có chú thuật Thượng Cổ huyết tể sinh linh của cả một châu, Chu Dịch trốn trong Vân Châu, thực sự có chút không an toàn!

Con bò vàng hóa thành hình người, sắp xếp kệ sách đạo tạng chỉnh tề, thật thà gãi gãi đầu: “Tiên trưởng sưu tập nhiều đạo pháp như vậy, bế quan lĩnh ngộ, hai ba trăm năm sẽ trôi qua rất nhanh thôi.”

“Quả nhiên ngưu nhi hiểu ta nhất!”

Chu Dịch phun Kiến Mộc ra, trồng trong trung tâm của trận pháp, thi pháp tươi Tạo Hóa Ngọc Lộ.

Kiến Mộc phát ra linh khí thuần khiết mênh mông, nhóc con Linh Sâm ngửi thấy mùi ngon, vụt một phát, bay qua há mồm hít thở.

Chu Dịch xoa xoa đám lá cây màu xanh trên đỉnh đầu nhóc con Linh Sâm, nói: “Cố gắng chăm sóc được điện, tương lai Kiến Mộc trưởng thành, thưởng cho ngươi một nhánh cây.”

“Ân ân ân!”

Mặt mày nhóc con Linh Sâm hơn hở, vội vàng múa may cái cuộc khai khẩn linh điện.

Sau khi linh khí cạn khô, đám hạt giống linh dược mất nhiều thời gian để trưởng thành, lập tức thành một đồng phế vật. Chu Dịch chỉ cần tốn chút ít linh thạch, thì đã có thể thu mua được rất nhiều hạt giống hiếm có, mỗi một loại hạt giống cây này đều cần đến ngàn năm thậm chí vạn năm mới có thể trưởng thành, vô cùng phù hợp để trồng trọt trong lúc tránh kiếp.

Từ đó về sau.

Chu Dịch bắt đầu bế quan tiêm tu, nuôi dưỡng Kiến Mộc, lĩnh ngộ đạo tạng.

Bởi vì không có những nguyên liệu để luyện Khí, luyện Đan để luyện tập, tứ nghệ tu tiên tiến cảnh cực kỳ chậm chạp, nhưng mà trao dồi theo thời gian, cũng có không ít lĩnh ngộ tâm đắc.

Sống dưới lòng đất buồn tẻ, đôi khi Chu Dịch sẽ lên mặt biển hóng gió, câu cá, làm dịu nỗi lòng.

Vật đổi sao dời, thời gian thấm thoát trôi qua.

Hơn trăm năm trôi qua.

Hôm nay.

Con bò vàng nằm yên lặng trên mặt đất, trên người phát ra tử khí nồng đậm, giọng nói trầm thấp suy yếu.

Yêu Vương bình thường chỉ sống thọ đến tám chín trăm năm, từ sinh ra đến nay, con bò vàng đã hơn chín trăm tuổi rồi, cuối cùng cũng đã đến lúc thân tử đạo tiêu.

“Ngưu nhi, ngươi nên cân nhắc kỹ.”

Chu Dịch khẽ vuốt sừng trâu, nói: “Phương pháp chuyển sinh của Quỷ Vương tông, chưa bao giờ từng có Yêu hồn chuyển sinh Mộc linh, cho dù có thuật pháp dung nhập khí linh, xác suất thành công cũng là cực thấp, một khi thất bại thì sẽ bị hồn phi phách tán, còn không vào được luân hồi nữa!”

“Tiên trưởng yên tâm, ta nhất định có thể giữ được bản ngã linh trí bất diệt.”

Con bò vàng nói: “Huống hồ cách nói về luân hồi quá vô căn cứ, cho dù luân hồi chuyển sinh quay lại, cũng không phải là ta nữa. Dứt khoát liều một phen, cho dù có thất bại, cũng có thể giúp tiên trưởng luyện hóa Kiến Mộc!”

“Ngưu nhi bảo trọng.”

Chu Dịch cũng không phải là người có tính tình dong dài, phát tay rút hồn phách của con bò vàng ra, đánh vào trong Tiên Thiên linh căn Kiến Mộc.

Kiến Mộc đã cao đến chín thước, bắn ra một tầng linh quang xanh biếc, bài xích thần hồn con bò vàng tiến vào.

Chu Dịch sớm đã đoán được, thi triển Ngọc Lộ quyết tiêu hao tuổi thọ và pháp lực, ngưng tụ thành Tạo Hóa Ngọc Lộ bao vây lấy hồn phách của con bò vàng.

Kiến Mộc cảm ứng được khí tức quen thuộc, chậm rãi thu lại linh quang ngăn cản, hồn phách con bò vàng thuận lợi tiến vào bên trong Kiến Mộc, rồi sau đó đi theo Ngọc Lộ chảy vào một nơi có một đám khí màu xanh, dường như có dao động mỏng manh của linh trí.

Con bò vàng thi triển thuật pháp thần hồn chuyển sinh, hồn phách biến thành vô số mảnh nhỏ, dung nhập vào bên trong đám khí kia.

Trong đó Quỷ Vương tông nổi tiếng với Quỷ tu, nghiên cứu về thần hồn chi đạo hơn xa những tông môn khác.

Chuyển sinh chi thuật là điển tịch tuyệt mật của Quỷ Vương tông, nếu không phải tông môn bị huỷ diệt, thời mạt pháp sắp xuất hiện, người ngoài gần như không có khả năng biết được nó.

Loại pháp thuật này là tìm đường sống từ trong chỗ chết, dùng bí pháp phân chia thần hồn thành mảnh nhỏ, lại có thể bảo đảm rằng không đánh mất bản ngã, cưỡng ép dung nhập vào hồn phách của những đứa trẻ mới sinh hoặc chưa ra đời, dựa vào ký ức khổng lồ, chiếm đoạt hồn lực, lột xác biến thành một hồn phách mới.

“Trong này có đề cập đến luân hồi chi đạo, nhưng mà thần hồn quá huyền ảo, cho dù có một trăm Nguyên Anh lão tổ cũng chưa chắc đã có một người thành công.”

Chu Dịch nhắm mắt cẩn thận cảm nhận, Kiến Mộc dường như có kết nối mơ hồ với mình, thậm chí có thể cảm nhận được một chút ý thức, ví dụ như đang khao khát Tạo Hóa Ngọc Lộ.

Nơi phát ra sự liên kết chính là từ hồn khế, khi con bò vàng xé nhỏ thần hồn của chính mình, cố ý giữ cho hồn khế được nguyên vẹn, sau khi cưỡng ép đập vào trong Kiến Mộc mới sinh ý thức, năm rộng tháng dài thì sẽ hòa thành một thể không thể tách rời được.

Từ sau khi cảm ứng được Kiến Mộc sinh ra linh trí, Chu Dịch vẫn luôn suy tư, làm sao để hoàn toàn khống chế được Kiến Mộc.

Tiên Thiên linh căn hóa hình, không chỉ có tu vi thông thiên, còn mang theo khí vận khổng lồ, cho dù thực lực có mạnh mẽ đến đâu cũng không thể ảnh hưởng được.

Chương 256: Tiên ma tịch diệt.

Mãi cho đến khi có được truyền thừa của Bồ Thiên giáo từ tay của Tiêu Thiết Trụ, trong đó có một môn luyện khí pháp môn Thượng Cổ, sử dụng thần hồn của linh thú luyện nhập vào trong pháp khí, trở thành Ngụy Linh Khí mang linh trí.

Chu Dịch đã dùng hơn trăm năm, lĩnh ngộ bí thuật chuyên sinh và phương pháp Linh Khí, rốt cuộc có thể thi triển kết hợp.

Pháp lực vận chuyển ngưng tụ thành từng luồng cảm chế huyền diệu, phát tay đánh vào Kiến Mộc, đây là phương pháp để Linh Khí nhận chủ, hơn nữa có thể uẩn dưỡng liên kết với ý thức của con bò vàng.

Cứ như vậy, xác suất giữ được bản ngã của con bò vàng sẽ tăng lên rất nhiều, hơn nữa có thể khống chế Kiến Mộc gấp đôi.

Mấy năm sau.

Chu Dịch rốt cuộc cũng tế luyện Linh Khí xong, tìm được quyển sách viết về khế ước trong vụn cuốn đạo tạng, bên trong có ghi chép mấy trăm loại phương pháp nhận chủ, đề cập đến tinh khí huyết mạch thần hồn thậm chí là nhân quả trong truyền thuyết.

Thi triển liên tục từng phương pháp nhận chủ, Kiến Mộc phát ra linh quang lóng lánh, từ rễ cây đến thân cây đều xuất hiện cảm chế khắc vắn.

“Bất kể Kiến Mộc có xuất xứ như thế nào, bản đạo đã tổn hao vô số tuổi thọ để nuôi dưỡng nó, nếu như đã nhận chủ rồi, thì không ai có thể cướp được, cho dù có là ông trời cũng không được!”

.....

Nhoáng cái trăm năm trôi qua.

Kiến Mộc đã cao đến sáu trượng, thân cây rắn chắc như cánh tay người, đứng sừng sững ở trung tâm trận pháp.

Nhóc con Linh Sâm khiêng cái cuốc, dạo vòng quanh Kiến Mộc vài vòng, mặt lộ vẻ thắc mắc, nói: “Tiên trưởng, tại sao Kiến Mộc vẫn chưa mọc nhánh nhỉ?”

“Bần đạo cũng không hiểu được.”

Chu Dịch thi triển Ngọc Lộ quyết tưới cây, cười nói: “Có thể là vẫn chưa trưởng thành? Dù sao thì người còn sống lâu lắm, từ từ mà chờ đi là được.”

Trong điền tịch chưa bao giờ có ghi chép về tuổi thọ của Linh Sâm, nhưng có người phát hiện ra Linh Sâm ngàn vạn năm tuổi trong di tích Thượng Cổ.

Kiến Mộc cảm ứng được khí tức quen thuộc, rũ xuống một luồng thần quang màu huyền hoàng, giống như đầu lưỡi cuộn lấy Tạo Hóa Ngọc Lộ.

Rồi sau đó lại phun trào ra linh khí mãnh liệt mênh mông, lấp đầy phạm vi trăm trượng không gian dưới lòng đất, ngưng tụ thành từng tia linh sương, sau khi bốc lên cao thì lại hóa thành linh vũ tí tách rơi xuống.

“Cho dù không có Tạo Hóa Ngọc Lộ, linh khí hằng ngày nó phát ra cũng đủ duy trì tu vi.”

“Mỗi lần linh khí phun trào, sau khi luyện hóa đều có thể tăng trưởng một chút pháp lực, cho dù số lượng cực nhỏ, hơn một ngàn năm trôi qua cũng có thể đột phá tu vi Kim Đan trung kỳ!”

Chu Dịch tích góp tất cả linh vật, ngoài hạt giống linh dược và một số linh quặng hiếm thấy ra, thì tất cả những thứ còn lại đều đổ hết vào trong Kiến Mộc, hiện giờ có thể nói nghèo đến mức không một xu dính túi.

May mắn Kiến Mộc không phụ kỳ vọng, không ngừng trưởng thành, số lượng linh khí phát ra ngày càng tăng.

Chiều cao của nhóc con Linh Sâm đã cố định là một thước, mấy trăm năm qua đi cũng không thấy nó cao lên, tứ chi trắng trẻo mập mạp, ngũ quan tinh xảo như búp bê sứ, ngơ ngác nhìn chăm chăm Kiến Mộc, trong miệng không nhin được mà chảy nước dãi.

“Không vội, ta không nóng vội”

“Còn không mau đi làm việc, hôm nay khai khẩn thêm hai mẫu linh điền!”

Chu Dịch dùng một chân đá bay nhóc con Linh Sâm, trở lại thạch thất bế quan, rút bừa ra một cuốn đạo tạng để lĩnh ngộ.

“Phương pháp luyện chế Độc đan, dùng thi độc vạn năm kết hợp với khí ô uế, bên ngoài thì bọc một lớp linh đan Càn Nguyên, có thể độc chết chân quân..... Chập chập, vị thiên tài quỷ tu đan đạo này, rất đúng ý bản đạo!”

.....

Hôm nay.

Chu Dịch lấy ống thăm ra, nhẹ nhàng lay động, thi triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật.

Linh thăm rơi xuống đất, mọi việc an ổn.

“Ba trăm năm trôi qua, cõi đời này hẳn là không còn tồn tại tu sĩ mà bản đạo khó có thể bói toán được Có lẽ, chẳng còn lấy một tu sĩ nữa là.”

Chu Dịch rời khỏi thạch thất bế quan, thu hồi kệ sách đạo tạng, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Địa giới kéo dài hơn trăm trượng, toàn bộ đều được khai khẩn thành linh điền, nhóc con Linh Sâm đang hì hà hì hục mùa may cái cuốc. Huyết Đằng Yêu thì đi theo phía sau, không ngừng rung đùi đắc ý, dường như đang cổ vũ nó cố lên.

Bên trong linh điền trồng đầy kỳ hoa dị thảo, đa số mới chỉ mọc ra mầm non một tấc, một số ít linh được ngàn năm tuổi thì đã mọc cao đến một thước..

“Đến lúc lên bờ rồi!”

Chu Dịch đi đến trước phần mộ của con bò vàng, lấy ra mấy cây Linh Sâm cúng bái, rồi lại đốt thêm mấy chồng giấy tiền.

Hiện giờ trong túi trữ vật, thứ mà tích góp nhiều nhất chính là giấy tiền, dù sao thì càng ngày càng nhiều mồ mã cần tế bái.

Rồi sau đó Chu Dịch tay bắt pháp quyết thu bảo, Kiến Mộc cao hai trượng bật gốc, nhanh chóng thu nhỏ lại còn một tấc, há mồm nuốt vào trong bụng uẩn dưỡng.

Nhóc con Linh Sâm khiêng cái cuốc lại đây, dò hỏi: “Tiên trưởng, tại sao Kiến Mộc còn chưa mọc nhánh chứ?”

Chu Dịch xoa đám lá xanh, dỗ con nít nói.

“Ngoan, Kiến Mộc còn không chưa trưởng thành, thu hết linh được lại trước đi!”

.....

Xích Châu.

Nằm bên cạnh Bắc Hải.

Chu Dịch đứng trên không, trông về phía xa nhìn thấy sa mạc vô biên.

Phóng tầm mắt nhìn ra, không một bóng người.

Cuồng phong thổi qua, cát vàng như sóng đào, tạo thành cảnh tượng vừa quý dị lại trắng lệt với Bắc Hải kế bên.

Mặt trời chói chang, một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng toát ra ngoài.

Chu Dịch quay trở về dựa vào hải đồ lúc xưa, chỉ mới ba trăm năm ngắn ngủn mà thôi, năm đó thành trì phồn hoa vùng duyên hải, tất cả đều hóa thành hoang mạc.

“Mấy lão bất tử kia sắp chết còn liều mạng chiến một trận, chẳng lẽ là huyết tể Xích Châu?”

Khổng chế độ quang bay lướt qua ngàn dặm trên sa mạc, trên mặt đất chỉ có cồn cát, cho đến khi nhìn thấy một tòa thành hoang phế.

Cát vàng vùi lấp hơn phân nửa thành trì, chỉ có vài đoạn tường thành lộ ra bên ngoài, đình đài lầu các nằm rải rác, chứng minh nơi này đã từng có một thời phồn hoa.

Chu Dịch dừng lại trên tường thành cổ, thần thức đảo qua bốn phương tám hướng, phát hiện không ít vàng bạc ngọc khí bị vùi lấp bên dưới.

Chương 257: Tiên ma tịch diệt (2)

“Mỗi hộ đều có thi hài, tiền tài, hiển nhiên là không kịp chạy thoát, trong nháy mắt chết trong trận thiên tai không thể ngăn cản!”

Phất tay bắt lấy một cái xác khô còn được coi như hoàn chỉnh từ dưới đồng đất đá, cẩn thận điều tra nguyên nhân chết, cực kỳ giống với phương pháp huyết tể được ghi chép trong đạo tạng, đáng tiếc đã quá lâu, đã không bắt kỳ dấu tích pháp thuật nào nữa.

Thở dài một tiếng, tiếp tục bay về phía Nam..

Mấy ngày sau.

Bay qua ngàn dặm núi non liên tiếp, cảnh tượng dưới mặt đất từ màu vàng đất biến thành màu xanh đậm, rốt cuộc cũng nhìn thấy dân cư.

Chu Dịch không dừng độn quang, tiếp tục bay về phía Nam mãi cho đến Vân Châu, sau hai ngày sau mới trông thấy thành trì quen thuộc trên mặt đất.

Càn Kinh.

Sùng Nhân phường.

Phần lớn những hiệu sách của kinh thành đều tập trung ở đây.

Đúng vào dịp đại khảo thí, trên đường người đọc sách lui tới, mua sắm giấy và bút mực.

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua toàn bộ kinh thành, không có phát hiện bất kỳ khí tức của tu sĩ nào, biến thành thư sinh trẻ tuổi tiến vào cửa hàng.

“Chương quây, sách lịch sử ở đâu?”

“Kia.”

Chương quây chỉ bên phải góc, vô cùng nhiệt tình giới thiệu, nói: “Chỗ ta có chú giải và chú thích Ngũ kinh của Dương Minh tiên sinh, là quan chủ khảo của năm nay, chỉ cần hai mươi lượng, công tử có muốn mua một quyển không?”

Chu Dịch lắc đầu, đi thẳng đến trước kệ sách lịch sử, thần thức đảo qua kệ sách.

“Từ hai trăm năm trước, thế nước Đại Càn từ từ suy tàn, các nơi quân phiệt hỗn chiến, khói lửa nổi lên bốn phía.....”

“Trải qua mười mấy đời hoàng đế, có người chăm lo việc nước, cũng có người ngu ngốc vô năng, lãnh thổ quốc gia chỉ còn lại một phần mười so với khi hưng thịnh, biên cương chiến loạn, đôi lúc lại bị người ta chiếm đóng châu phủ!”

Chu Dịch cũng chẳng hề ngạc nhiên về việc này, đã không còn tu sĩ giúp đỡ, quân đội phàm nhân căn bản khó có thể thống trị được một châu.

Vận mệnh quốc gia Đại Càn có thể kéo dài đến ngày nay, hoàn toàn là dựa vào vốn liếng ban đầu của tổ tiên, dù sao thì cũng đã lập quốc hơn một ngàn năm, hoàng tộc Lý thị sớm đã ăn sâu vào lòng người.

“Tất cả các sách sử cũng không thấy có ghi chép về Bạch Vân Quan, bản đạo nhớ rõ là cuốn 《Càn Bản Ký》 đã được viết thành sách cách đây ba trăm năm trước, trong nguyên tác có khẳng định công tích của Bạch Vân Quan, ca tụng vài vị chân nhân là trụ cột của nước nhà!”

“Hiện tại, đã bị xóa bỏ hết.....”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, thân hình hóa thành hư vô tan biến không thấy.

Khi xuất hiện thì đã ở tại Thanh Hóa phường, Bạch Vân Quan được xây dựng trên bốn năm mẫu đất, chung quanh là phủ đệ của những nhà quyền quý trong triều đình.

Tàng Kinh Các.

Lão đạo sĩ phụ trách quét tước, bỗng nhiên cảm thấy thân hồn nặng nề, dựa kệ sách ngủ say.

Chu Dịch xuất hiện, thần thức đảo qua tất cả các sách trên kệ sách, rất nhanh đã tìm được cuốn 《Truyền kỳ Huyền Nhân chân nhân》, lật xem nội dung quả nhiên có ghi chép liên quan đến Tu Tiên giới.

“Đại Càn năm chín trăm ba mươi hai, Huyền Tiêu Đạo Quân đầu pháp mười ngày mười đêm ở Xích Châu, diệt sạch sinh linh của cả một châu.....”

Bầm đốt ngón tay tính toán, ước chừng là chuyện của hai trăm năm trước, phần sau thì viết nhiều việc vụn vặt trong đạo quan.

Chu Dịch lưu lại trong Tàng Kinh Các nguyên một ngày một đêm, lật xem toàn bộ sách trong Tàng Kinh Các, sắc mặt khó coi rời đi.

Rồi lại tìm đến một ngôi chùa miếu, năm đó Đại Càn thờ phụng Đạo môn như là quốc giáo, kinh đô đột nhiên xuất hiện thêm một Vạn Phật Tự chiến diện tích đến mười mẫu, tín đồ ra vào liên tục không dứt, hương khói rất hưng thịnh!

Chu Dịch đã đọc kinh Phật bên trong chùa, sắc mặt càng thêm âm trầm.

“Tiêu đạo hữu trấn áp Cửu Châu Tứ Hải ba trăm năm, mãi cho đến khi thế gian không còn tu sĩ mới tọa hóa, có thể nói là có công lao hiển hách với Nhân tộc!”

“Hiện giờ danh tiếng lại thổi nát, kẻ thù nhà Phật, đại ma vv. Bần đạo đã đoán trước được, những con lừa đầu trọc kia ngay lúc Tiêu đạo hữu còn sống thì đã bôi nhọ hấn, hiện tại đến ngay cả đạo môn cũng được gọi là ngoại đạo!”

“Bần đạo không thể cứu được tánh mạng của Tiêu đạo hữu, nhưng không thể đứng nhìn thanh danh của hấn bị người đời bôi nhọ!”

Trong số điển tịch của tám tông môn Chính Ma, thì của Quỷ Vương tông và Đan Đỉnh Tông là hoàn thiện nhất.

Phật môn bôi nhọ Tiêu Thiết Trụ, nguyên nhân rất đơn giản.

Năm đó Diệu Thiện thiên sư muốn huyết tể tránh kiếp, kết quả đầu pháp bại trận, thân tử đạo tiêu, đồng nghĩa với việc chấm dứt truyền thừa Phật pháp.

Lúc mới bắt đầu là do tu sĩ Phật môn viết sách bôi nhọ, sau này tăng nhân phạm tục không biết câu chuyện cụ thể, nên khi chú thích kinh văn thì lại thêm vào sự lý giải của chính mình, đã thật sự tin tưởng Tiêu Thiết Trụ chính là kẻ thù nhà Phật.

Từ khi Tiêu Thiết Trụ chết cho đến nay đã được hai trăm năm.

Phạm tục đã qua mười thế hệ, dưới sự ảnh hưởng của những tác phẩm Phật môn, vô số tín đồ cho rằng hắc chính là Diệt Thế Ma Vương.

Đạo môn cũng coi như còn chút thể diện, chỉ khiến cho Tiêu Thiết Trụ trở thành ngoại đạo, không ghi vào danh sách Tiên Hiền, căn nguyên cội nguồn là vì năm đó đã gây trở ngại cho quá nhiều tu sĩ.

Khi hắc còn sống thì không dám bàn luận, đợi khi người ta chết rồi thì bôi nhọ người ta!

“Làm sao để xác định lại danh tiếng cho Tiêu đạo hữu đây?”

“Giết sạch Phật môn?”

Chu Dịch lập tức phủ định suy nghĩ này, hiện giờ đệ tử Phật môn đều là phạm nhân, tùy tiện giết chóc thì chẳng khác gì tà ma.

Thích giết chóc là điều tối kỵ của việc tu hành!

“Chi bằng hiển lộ pháp thuật Thần Thông trở thành quốc sư, mượn cơ hội này cải biên lại sách sử đạo môn, để cho Tiêu đạo hữu là tổ sư?”

“Biện pháp này dường như cũng không tồi, chỉ là quá rườm rà, mất mấy chục năm chưa chắc đã có hiệu quả. Sự ảnh hưởng hai trăm năm của Phật đạo, hàng tỉ tín đồ đều công nhận, đây tuyệt đối không phải là chuyện một sớm một chiều có thể thay đổi được!”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, đã thoáng có ý tưởng.

Hai giáo Phật Đạo mất hai trăm năm bôi nhọ, hoàn toàn có thể dùng hai ngàn năm để tẩy sạch, hơn nữa không cần tự mình động thủ.

Chương 258: Núi không nhất thiết phải cao.

“Thời gian nằm trong tay ta!”

“Trên bước đường tu hành, chỉ cần chỉ điểm cho ba năm người có duyên, mượn sức bọn họ thì có thể sửa đổi danh tiếng cho Tiêu đạo hữu.”

Chu Dịch suy nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng tan biến hơn phân nửa.

Bể quan dưới đáy biển hơn ba trăm năm, năm rộng thảng dài không có ai giao lưu, bên cạnh chỉ có một mình nhóc con Linh Sâm với đầu óc không phát triển, Chu Dịch đã sớm phiền uất sắp chết rồi.

Sau khi rời khỏi Vạn Phật Tự, đi dạo dọc theo đường phố, giống như Mỹ Hầu Vương mới đến thế gian này, nhìn thấy bất kỳ sự vật nào đều cảm thấy thú vị.

Các loại thức ăn, đồ chơi, Chu Dịch nhìn thấy thì bỏ tiền ra mua, bất kể là có ăn nhiều hay ít thì khi vào trong bụng đều luyện thành hư vô, vừa ăn vừa đi dạo qua bốn năm con phố mới có một chút cảm giác chắc bụng.

“Làm âm tâm.....”

Chu Dịch quen cửa quen ngõ đi vào chỗ cũ, kết quả Xuân Phong Lâu đã biến thành quây cầm đồ, sau khi hỏi thì biết được nó đã dọn đi đến Nghi Nhân phường.

“Sau hai ngàn hai trăm năm, cũng coi như là đã có biến hóa, nếu không thì bản đạo cũng phải hoài nghi, nó là do một lão quái vật nào đứng đằng sau thâm tóm!”

Nghi Nhân phường nằm bên cạnh chợ phía Tây, Chu Dịch đi đến nơi mới phát hiện ra là cả một dãy phố Câu Lan viện, từ đằng xa đã nghe thấy mùi son phấn nồng đậm, nghe thấy tiếng kêu trong trẻo của các cô nương.

“Đại gia, đến chơi nào!”

Oanh ca yến vũ dải lụa bay, muôn tía nghìn hồng luôn là Xuân.

Chu Dịch dạo hai vòng trên phố, lập tức vứt bỏ chỗ cũ, lựa chọn một Câu Lan viện có tên là Quần Phương viện.

Đất đỏ bình thường sẽ không quá tệ.

“Không phải bản đạo không niệm tình cũ, mà là yêu cầu có chút cao!”

Ăn mừng nửa tháng, chìm đắm trong hồng trần mênh mông.

Chu Dịch bế quan lâu ngày mang theo khí chất thanh lãnh, cô tịch, được các cô nương nhiệt tình chiêu đãi, đã từ tiên trở về phàm, có thêm chút khí tức con người.

Rời khỏi Câu Lan viện, một đường trở lại chốn cũ ở Càn Kinh.

Đình viện ngăn nắp sạch sẽ, không thấy lá rụng tro bụi, hiển nhiên là có người thường xuyên đến quét tước.

Trong viện có hai cây cổ thụ ngàn năm tuổi, xanh ngắt một màu, đang giữa ngày nắng hè chói chang, từng chùm đỏ tím tỏa ra mùi thơm.

“Vậy mà vẫn còn sống?”

Mặt Chu Dịch lộ vẻ kinh ngạc, sau khi xem xét cẩn thận, phát hiện hai cây cổ thụ từng có dấu hiệu hóa yêu.

Cây cối sau khi hóa yêu thì tuổi thọ sẽ tăng lên rất nhiều, nhưng là cũng sẽ không sinh ra linh trí, còn cần phải được linh khí uần dưỡng trong một thời gian dài, mới có thể trở thành Thụ yêu chân chính.

Cây táo cùng dây nho vì có Chu Dịch chăm sóc, tuổi thọ của chúng cũng đã rất lâu, sau khi bị ảnh hưởng bởi một lượng lớn linh khí phát ra, sau khi tổ mạch bị nứt vỡ, bắt đầu có xu hướng hóa thành Yêu tộc.

Nhưng chỉ vì thời gian quá ngắn ngủi, còn chưa kịp sinh linh trí, linh khí đã cạn khô.

“Từ khi bản đạo đến thế giới này, đã bầu bạn cùng hai người các ngươi, ngàn năm trôi qua vẫn là như thế, có thể gọi là duyên phận sâu nặng!”

Chu Dịch dùng tay bắt pháp quyết, thu cây táo và giàn nho ngàn năm vào trong túi trữ vật, rồi lại đi vào trong phòng xem xét, không có bất kỳ vật nào đáng để lưu luyến nữa, liền hóa thành độn quang rời đi.

Mộ phần dòng họ Bạch thị.

Chu Dịch dừng lại trước mộ của lão Bạch, vừa hoá vàng mã cúng bái, vừa lải nhải nói chuyện.

“Lão Bạch, tuổi thọ dài đúng là rất tốt, ta trốn Đông trốn Tây hơn cả ngàn năm, cứ sống như thế này thì rồi sẽ trở thành thiên hạ vô địch!”

“Cũng không đúng, trên đời còn có mấy cái lão bất tử, thi triển tà pháp muốn vượt đại kiếp nạn. Bản đạo nhất định phải lôi từng người một ra ngoài, để cho bọn họ phơi nắng, hồn phi phách tán ngay trong giấc mơ!”

“Ngoài ra thì cũng không có việc gì, cũng chỉ là những chuyện vụn vặt, cũng đã từng tiếp xúc với tám mươi đến cả trăm hoa khôi.....”

“Đi đây, sau này rảnh rồi, lại đến khoe khoang với người!”

Chu Dịch hóa thành độn quang, bay về phía Bạch Vân Phong ở phía Tây Nam Càn Kinh.

Đạo quan trên đỉnh Bạch Vân Phong chỉ còn lại dấu vết của gạch ngói, ngược lại, Địa cung cách mặt đất ba trăm trượng thì lại hoàn chỉnh không hư hao, chính điện, Linh Hỏa điện, điện giảng kinh đều đạo quanh một vòng, hoài niệm quá khứ.

Rồi sau đó đến trước từng mộ phần hoá vàng mã, tưới linh tửu, bái tế một phen.

Trở lại đỉnh núi.

Chu Dịch bố trí trận pháp cấm chế, thu nhỏ địa giới hai trăm trượng vào hạt bụi nhỏ, phun ra Kiến Mộc trồng ở chính giữa.

Từng sợi linh khí phát ra, nhóc con Linh Sâm không thể chờ đợi được mà nhảy ra, há to mồm hít thở bổ sung pháp lực đã tan biến. Bởi vì linh thạch linh vật đã dùng hết từ lâu, bên trong ngực thú túi trống không, cảm giác sống ở bên trong không hề dễ chịu.

“Núi không nhất thiết phải cao, có Tiên ở là sẽ nổi danh!”

“Cái tên Bạch Vân Phong này nghe quá bình thường, nên đổi một cái tên nghe thật kêu.....”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, cho rằng bản thân mình có thể kiêu ngạo một chút.

“Huống hồ gì chỉ đổi một tên, cũng có thể che giấu vị trí thật sự, đề phòng có người tới quấy rầy bản đạo tu hành.”

Kiêu ngạo cũng không gây trở ngại đến bản tính cẩn thận của mình!

Xây dựng đạo quan, khai khẩn linh điền, rồi bói toán mỗi ngày, nuôi dưỡng Kiến Mộc, lĩnh ngộ đạo tạng.....

Trong núi sống một ngày, thế gian đã qua mười năm.

Kiến Mộc đã cao đến hai trượng, cho dù không được tưới tiêu bằng Tạo Hóa Ngọc Lộ, linh khí tự bản thân nó phát ra cũng có thể đủ cung cấp cho Chu Dịch tu hành, tốc độ tu hành đã nhanh hơn.

Hôm nay.

Chu Dịch đả tọa tu hành bí lục Tinh Thần, dẫn dắt từng tia ánh sáng sao trời nhập thể, sau khi dung nhập linh khí thì luyện thành pháp lực, cuối cùng rót vào trong Kim Đan.

Rầm rầm!

Những tiếng đập cửa vọng đến từ bên ngoài, rồi sau đó là những tiếng kêu thảm thiết liên tục.

“Cuối cùng cũng đã có người tới?”

Chu Dịch nhíu mày, đứng dậy đi ra bên ngoài đạo quan, nhìn thấy một thiếu niên mặc cẩm y đang bay lượn trên không trung.

Chương 259: Có Tiên ở là sẽ nổi danh.

Nhóc con Linh Sâm múa may cái cuốc thi pháp, một đám dây mây màu đỏ đậm cuốn lấy người thiếu niên kia, lúc thì đưa lên cao lúc lại hạ xuống thấp, lúc thì qua bên trái lúc thì dạt sang phải, khiến hắn sợ tới mức kêu to.

“Làm càn!”

Chu Dịch quả mắng: “Ỗ mạnh hiệp yếu, xem ra đã giao cho người quá ít chuyện để làm rồi.”

Nhóc con Linh Sâm vội vàng thả thiếu niên ra, khiêng cái cuốc, kéo Huyết Đăng Yêu chạy trốn, chui xuống dưới đất không dám thò đầu ra.

Thiếu niên có khuôn mặt tuấn lãng, cảm y trên người bị thủng vài chỗ, còn đang tươm máu, cố gắng kiềm chế sự sợ hãi trong lòng, khom người thi lễ nói.

“Bái kiến tiên nhân!”

“Bần đạo không xứng với chữ tiên nhân.”

Chu Dịch hơi gật đầu nói: “Người là người phương nào, làm sao lại đi lạc vào nơi bần đạo tu hành?”

“Ta là hoàng tử Tần Chính của Khánh quốc, trên đường đi sứ Đại Càn trở về, gặp phải thích khách chặn giết, lúc chạy trốn vô tình tiến vào chỗ của tiên nhân.”

Tần Chính khom người lại bái: “Quấy nhiễu tiên nhân, xin thứ cho tội!”

“Thì ra là thế.”

Chu Dịch rất tán thưởng với sự trấn định của Tần Chính, nói: “Núi Côn Luân này, người bên ngoài rất khó có thể tiến vào, nhưng đi ra ngoài thì rất đơn giản, cứ chờ đủ một năm là được.”

“Côn Luân sơn!”

Tần Chính kinh hãi nói: “Nơi này không phải là gần Bạch Vân Phong của Càn Kinh sao?”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, giải thích nói.

“Côn Luân sơn nằm ở chỗ giáp ranh giữa ba giới Thiên Địa Nhân, vừa ở nơi này lại ở nơi khác, có lẽ có một lối vào xuất hiện ở Bạch Vân Phong theo như lời của người.”

Thế gian duy ta độc pháp, Chu Dịch có nói bừa như thế nào, cũng không còn tu sĩ vạch trần hắn!

Tần Chính chưa từng nghe qua tên tuổi Côn Luân, trong lòng vẫn có thắc mắc, nhưng mà không tiếp tục dò hỏi.

Tiên duyên khó cầu, mỗi một lời nói mỗi một hành động đều phải cân nhắc kỹ.

Phật đạo đều nói rằng trên đời có phương pháp tu tiên, có đạo trường sinh, nhưng chưa từng để lộ ra bất kỳ bản lĩnh huyền bí nào, gặp phải kẻ vũ phu ngang ngược vô lý, cũng bị đánh cho chạy vất giò lên cổ.

Hiện giờ gặp được chân tiên, hiển nhiên là duyên kiếp trời cho, suy nghĩ của Tần Chính không kìm được mà gấp gáp.

“Vậy thì ta đành quấy rầy tiên nhân một năm vậy, sau này chắc chắn sẽ thờ phụng sớm tối, để đền đáp ơn cứu mạng.”

“Không sao.”

Chu Dịch bấm đốt ngón tay, thuật pháp linh quang đáp xuống.

Tần Chính mới vào một địa giới xa lạ, cho dù là khi đối mặt với tiên nhân cũng phải đề phòng, khí huyết vận chuyển đến hai chân, sắp thi triển khinh công.

Tốc độ của linh quang còn nhanh hơn, dừng lại trên thân thể của Tần Chính, trong nháy mắt miệng vết thương đã khỏi hẳn như lúc ban đầu, những di chứng bệnh tật khi tu hành võ đạo cũng đã biến mất.

Tần Chính chỉ cảm thấy thân thể nhẹ nhàng khỏe mạnh, sáng khoái hơn bao giờ hết, vội vàng khom người bái tạ.

“Đa tạ tiên nhân.”

“Bần đạo cũng chỉ là một tu sĩ, còn cách Tiên đạo một khoảng xa xôi không thể với tới, đừng mãi gọi tiên nhân này tiên nhân nọ nữa.”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, nói: “Bần đạo họ Chu, đạo hào Huyền Dịch, người có thể gọi thẳng đạo hào, hoặc gọi Chu chân nhân.”

“Dạ, Chu chân nhân.”

Tần Chính nghe được hai chữ tu sĩ, nhin không được hỏi: “Ta đã từng nhìn thấy hai chữ tu sĩ trong bí điển của Phật đạo, phải chăng chính là người tu tiên vấn đạo?”

“Đúng vậy.”

Chu Dịch chỉ đình hóng gió cách đó không xa, nói: “Ngồi xuống nói chuyện đi.”

Đình hóng gió xây bên cạnh đạo quan, được dựng thành từ mấy khối đá xanh, dây nho xanh tốt bò đầy trên nóc, che nắng chắn mưa một cách tự nhiên.

Tần Chính chỉ ngồi nửa cái mông trên ghế đá, ánh mắt nhìn về phía cây táo bên cạnh đình hóng gió, cành cây có hình thù kỳ quái, nửa bên thân cây khô héo, mục nát, nửa bên còn lại thì lại xanh tươi như mới, vừa đầy phong cách cổ xưa lại có chút quái dị.

Địa giới tiên nhân, không giống bình thường mới là bình thường!

Chu Dịch phân phó nói: “Đồng nhi, đem vài lá trà lại đây.”

Nhóc con Linh Sâm chui lên từ dưới mặt đất, đem cái cốc cất vào túi trữ vật đang treo trên người, rồi lấy một hộp ngọc từ bên trong đó ra, cố sức bò lên cây linh trà hái chín lá mầm.

Tần Chính nhìn thấy dáng vẻ quái dị của Linh Sâm, nhớ đến những gì vừa mới trải qua, sắc mặt hơi trắng bệch.

Chu Dịch nói: “Đồng nhi này, đầu óc ngu si, quấy nhiễu cư sĩ, bần đạo nhất định sẽ giáo huấn nó.”

“Không sao không sao, chỉ tại ta tùy tiện xâm nhập.”

Tần Chính tò mò hỏi: “Vị này..... Tiểu đạo trưởng, có dáng vẻ như vậy, chẳng lẽ là Yêu tộc trong truyền thuyết sao?”

“Có thể nói như vậy.”

Chu Dịch cười giải thích: “Vốn dĩ nó chỉ là Linh Sâm trồng bên trong được điện, nhưng vì nuôi trồng quá lâu, dần dần sinh ra linh trí. Bần đạo có đức hiếu sinh, cho nên mới thu nhận nó, cho làm đạo đồng sai sử.”

Tần Chính cho rằng Linh Sâm chính là Nhân Sâm núi trăm năm tuổi, nói: “Không biết là nhân sâm trồng bao lâu mới có thể sinh ra linh trí?”

Chu Dịch bậm đốt ngón tay, nói: “Tuổi của Đồng nhi cũng hơn chín ngàn năm rồi.”

Chín ngàn năm!

Trong lòng Tần Chính nổi sóng, cố gắng suy đoán người đạo nhân có dáng vẻ trẻ trung trước mắt, rốt cuộc là đã sống bao nhiêu năm rồi, đồng tử dưới trướng cũng đã hơn chín ngàn năm tuổi, ít nhất cũng đã tu hành được ngàn vạn năm

Nhóc con Linh Sâm bay trên không trung, đặt hộp ngọc lên trên đỉnh đầu, ánh mắt lấy lòng xin tha.

“Tần cư sĩ đã nói không sao, lần này bỏ qua cho ngươi, còn dám phạm sai lầm, thì sẽ bắt ngươi lao dịch ít nhất cũng trăm năm.”

Từ trước đến nay, Chu Dịch thường đối xử rất rộng lượng với linh sủng dưới trướng, rất ít khi nói đến chuyện tôn ti trên dưới, nhưng mà ý mạnh hiếp yếu thì tuyệt đối không thể tha thứ, lỡ đâu trêu chọc phải loại sát tinh như Tiêu đạo hữu, chỉ vì năm đầu gạo mà dẫn đến mặt pháp đại kiếp nạn.

Gây ra nhân quả, nhất quyết không thể được!

Câu nói này rơi vào tai của Tần Chính, thì giống như lời của thánh hiền.

Chương 260: Có Tiên ở là sẽ nổi danh (2)

phân chia thần tiên thành những cấp bậc cao thấp khác nhau, theo như suy nghĩ của Tần Chính thì thuần túy chỉ là vì muốn thống trị tín đồ, giống như hoàng đế thống trị bá tánh.

Hiện giờ gặp được tiên nhân, lời lẽ ôn hòa bình dị gần gũi, coi cấp bậc quý củ như hư vô, mới thật sự cảm thấy vui sướng thoải mái!

Chu Dịch lấy trà cụ ra, phát tay lấy linh hỏa linh thủy, trà nghệ được phát huy đến cực điểm.

“Ném thử linh trà này của bản đạo.”

“Đa tạ chân nhân.”

Tần Chính cẩn thận nâng chung trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, Hỏa linh khí nồng đậm từ miệng chảy vào trong bụng, phân tán khắp ngũ tạng lục phủ cả người. Vận chuyển nội khí công pháp bí truyền của hoàng tộc, muốn luyện hóa linh khí trong cơ thể, kết quả mắt thấy nó sắp sửa tán loạn, lúc này.

Một giọng nói vang lên bên tai, truyền thẳng vào thần hồn.

“Trời và đất, sinh âm dương, hóa vạn vật.....”

Tần Chính thay đổi tu hành luyện thể quyết, nội khí trong Đan Điền nhanh chóng tan rã, linh khí theo kinh mạch vận chuyển hóa thành từng sợi pháp lực.

Chu Dịch chậm rãi phẩm trà, cho mãi đến khi lần tu hành đầu tiên của Tần Chính kết thúc.

“Ngộ tính không tồi.”

Tần Chính đứng dậy quỳ một gối xuống đất, bái tạ nói: “Ân đức của tiên trưởng, suốt kiếp khó quên!”

“Người có thể đến được nơi này, cũng là vận khí của chính mình.”

Chu Dịch nhẹ nhàng phát tay, đỡ Tần Chính dậy, nói: “Mỗi ngày bản đạo đều bận rộn tu hành, nếu như người cảm thấy quanh quẽ, có thể đến Tàng Thư Các đọc sách.”

Đôi mắt Tần Chính sáng ngời, tràn ngập sự chờ mong với chuyện này.

Rồi từ từ phẩm trà nói chuyện, Chu Dịch chỉ điểm bí quyết tu hành luyện thể quyết, rồi lại sắp xếp sương phòng cho hắn nghỉ ngơi.

Hôm sau.

Sáng sớm ánh sáng mặt trời còn chưa chiếu sáng.

Chu Dịch khoanh chân ngồi trên đỉnh đạo quan, hướng người về phương Đông vận chuyển Tử Dương kinh, từng sợi mây tía luyện nhập vào trong cơ thể.

Tử Dương kinh là công pháp luyện thể mà Bồ Thiên giáo lưu lại, thu hút ánh sáng mặt trời tử vân uẩn dưỡng thân thể, sau khi đại thành có thể đạt tới cảnh giới “Tiên Thiên chân nhân” như trong sách miêu tả. Vào thời Thượng Cổ, sự phân chia ở Tu Tiên giới không giống như bây giờ, cụ thể tương đương với Kim Đan hay là Nguyên Anh, Chu Dịch cũng không rõ ràng lắm.

Luyện thể chi đạo, quan trọng ở chỗ chuyên tâm và chăm chỉ, ngày đêm tích lũy rèn luyện công phu, rất phù hợp với Chu Dịch.

Tối hôm qua, Tần Chính hưng phấn ngủ không yên, mãi cho đến hừng đông, nhìn thấy Chu Dịch đã tọa luyện công, đứng ở cửa đứng chậm rãi chờ.

“Cư sĩ, chào buổi sáng.”

Chu Dịch chậm rãi thu công, chào hỏi, bắt đầu nhóm lửa nấu cơm.

Vò gạo, thêm nước, nhóm lửa.....

Tần Chính kinh ngạc nói: “Trong truyền thuyết, tiên nhân chỉ ăn sương uống gió, chân nhân mà cũng ăn cơm sao.”

“Ăn cơm cũng là một loại tu hành.”

Chu Dịch cũng không quá tán đồng với khái niệm này, mãi cho đến khi biên soạn lại vạn cuốn đạo tạng, mấy trăm năm đọc rất nhiều tác phẩm Tiên Hiên kinh điển, hiểu được một chút sự huyền diệu bên trong.

Một tia một sợi, một cháo một com, cũng ẩn chứa đạo lý tự nhiên.

Trong điển tịch truyền thừa của Đan Đỉnh Tông, về cảnh giới Hóa Thần trong truyền thuyết, nhiều lần miêu tả việc lĩnh ngộ được thiên địa, tự nhiên mới có thể ngưng kết nguyên thần.

Chu Dịch tự biết bản thân mình tư chất bình thường, ưu thế duy nhất chính là trường sinh, cho nên bắt đầu lĩnh ngộ từ những việc đi lại ăn nằm hằng ngày, đợi sau này Nguyên Anh viên mãn, tích lũy đầy đủ rồi sẽ lĩnh ngộ nguyên thần chi đạo.

Mọi việc đều chuẩn bị chu đáo, đừng đợi đến khi nước đến chân mới nhảy.

“Tạ chân nhân chỉ điểm.”

Tần Chính không rõ nguyên do, chỉ cảm thấy làm theo lời tiên nhân sẽ không sai, vì thế liên tiếp ăn ba chén lớn linh mễ.

“Mùi vị com gạo lại thơm ngọt đến lạ!”

Linh khí lưu chuyển trong cơ thể, Tần Chính vội vàng vận chuyển luyện thể quyết, không ngừng rèn luyện thân thể.

Chu Dịch nhắc nhở nói: “Đợi đến khi ngưng ròi khỏi nơi này, bên ngoài không có linh khí uẩn dưỡng, luyện thể quyết sẽ không có bất kỳ tiến cảnh nào nữa, cho nên chớ quên tu hành võ đạo.”

Tần Chính nghe vậy sắc mặt kịch biến, vội không ngừng hỏi: “Ý của chân nhân là ở bên ngoài không thể nào tu tiên được sao?”

“Đại khái là như vậy.”

Chu Dịch gật đầu nói: “Thế gian này ngoài Côn Luân sơn ra, thì không còn tu sĩ.”

Tần Chính trầm mặc hồi lâu thở dài một tiếng, tu hành xong luyện thể quyết, rồi bắt đầu rèn luyện khí huyết. Luyện thể quyết thuộc về công pháp luyện thể Tiên đạo, sử dụng linh khí rèn luyện thân thể, huyết khí hồn hậu vượt xa người phàm.

Rồi lại tu hành khí huyết võ đạo, làm ít hưởng nhiều!

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, phát hiện sức mạnh khí huyết võ đạo của Tần Chính yếu đi rất nhiều, chỗ tốt chính là

phương pháp tu hành nhàn nhã hơn rất nhiều.

Điều này phù hợp với đặc tính lột xác của công pháp, từ thô sơ đến tinh diệu, điều quan trọng nhất chính là tài nguyên phải được cung cấp liên tục, chỉ có thể chăm chỉ từng chút một.

Sau hôm đó, Chu Dịch không còn quan tâm đến Tần Chính nữa.

Ngẫu nhiên chỉ điểm hai ba câu phương pháp tu hành, cuộn cuộn như thác đổ, Tần Chính cần phải suy tư mấy ngày mới có thể lĩnh ngộ được.

Chỉ trong mấy ngày.

Tần Chính đã quen với cuộc sống ở Tiên giới, thời gian ăn ngủ nghỉ không khác gì với trần thế, nhưng có rất nhiều sự vật huyền bí, ví dụ như nhóc con Linh Sâm chăm chỉ làm ruộng, Huyết Đăng Yêu giống như một đứa con nít.

Cùng với một cây thần thụ mọc thẳng tắp, cao chọc trời đứng sừng sững ở trung tâm.

Từ khi trở thành con người đến đây, nhóc con Linh Sâm chưa bao giờ tiếp xúc với người ngoài, rất nhanh đã kết bạn với Tần Chính.

“Lớn lớn lớn!”

Cây cuốc dài một thước đón gió lớn lên, hóa thành một cây cuốc với độ dài bảy tám thước, rất phù hợp cho Tần Chính sử dụng.

Nhóc con Linh Sâm lại lấy ra một cây cuốc bằng ngọc thạch, một lớn một nhỏ một người một yêu, hì hà hì hục xới đất cho linh dược.

Tần Chính nhìn linh dược bên trong dược điền, khiêm tốn thỉnh giáo nói: “Sâm chân nhân, những loại kỳ hoa dị thảo kia có tác dụng gì?”

Nhóc con Linh Sâm được người ta làm cu li miễn phí cho, lại hiếm khi được người ta nịnh nọt, rất hào phóng giới thiệu.

Chương 261: Đổi trắng thay đen.

“Đây là Huyền Châu thảo, ngàn năm kết bảo châu, dùng để luyện đan, luyện khí.”

“Âm dương Huyền quả, hội tụ hai khí âm dương ngưng tụ thành linh quả, dùng có thể tăng trưởng xác suất Ngưng Đan.”

“Đây là ngũ sắc thụý vân chi.....”

Đám linh dược này không loại nào mà không hiếm thấy, chỉ ở hai giới Chính Ma mới gieo trồng, những tông môn nhỏ ở Đông Hải cũng không thể gieo trồng được, dù sao thì loại nào cũng là ngàn năm vạn năm tuổi, còn chưa kịp trưởng thành thì tông môn đã biến mất hết rồi.

Tần Chính cẩn thận lắng nghe, ghi nhớ kỹ hình dạng tên của chúng, tương lai sau khi rời khỏi nơi đây viết thành một cuốn sách.

Cho dù có phải lật cả thiên hạ lên, cũng phải tìm được một gốc cây!

“Linh dược này rất thú vị, có tên là vạn thọ trúc, cứ trăm tuổi lại lột xác một lần, sau trăm lần thì không cần tế luyện cũng có thể sánh bằng với pháp bảo.”

Nhóc con Linh Sâm vậy tay gọi Tần Chính lại đây, nói: “Còn ba đến năm tháng nữa là đến lần lột xác tiếp theo, ngươi cố gắng chăm sóc nó, đến lúc đó chia cho ngươi một nửa vỏ trúc lột xuống.”

Tần Chính kiềm chế sự vui mừng từ dưới đáy lòng, nói: “Chuyện này có chọc giận chân nhân không?”

“Tiên trưởng có đẳng cấp gì chứ, sao lại để ý mấy cái này.”

Nhóc con Linh Sâm nói: “Vỏ trúc trước đây lột xuống, ta đều thu hết lại rồi cung cấp cho Kiến Mộc.”

Tần Chính giống như một đứa con nít hiếu kỳ, muốn hỏi thăm tất cả những chuyện có liên quan đến tiên nhân, nói: “Kiến Mộc là cái gì? Tại sao Sâm chân nhân phải nuôi dưỡng nó?”

“Đó chính là Kiến Mộc, lai lịch phi phàm!”

Nhóc con Linh Sâm đắc ý nói: “Bình thường chăm sóc nó nhiều một chút, sớm ngày mọc thêm nhánh cây, tiên trưởng sẽ chiết một nhánh ban cho ta, tương lai có thể thành tiên đấy!”

Thành tiên!

Tần Chính yên lặng nhớ kỹ Kiến Mộc, thành tiên, chuyện này là tuyệt mật, ngay đến cả trong bí điển Phật đạo cũng không ghi lại.

Mất nửa ngày chăm bón linh điền, buổi chiều Tần Chính đến Tàng Thư Các.

Bởi vì không có thần thức cho nên không thể sử dụng thẻ ngọc, chỉ có thể lật xem những quyển sách giấy, giống như vào kho báu mà trắng tay ra về vậy!

Tần Chính trả lại những quyển sách về chỗ cũ, ánh mắt xẹt qua một bìa sách, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở một quyển sách trong số đó.

《 Ghi chép cuộc đời của Huyền Tiêu Đạo Quân 》 .

“Huyền Tiêu, cái tên này sao lại giống như kẻ thù của nhà Phật vậy?”

Sau khi lật xem vài tờ ,Tần Chính chau mày, những gì mà Huyền Tiêu đã từng trải qua giống như cuộc đời của kẻ thù nhà Phật, chỉ là thân phận vị trí điên đảo.

Phật nhập Ma đạo, Huyền Tiêu Đạo Quân trừ ma vệ đạo!

Chạng vạng.

Vào lúc Tần Chính ăn cơm, nhin không được dò hỏi.

“Chân nhân, Huyền Tiêu Đạo Quân rốt cuộc là Ma Vương hay là đáng cứu thế?”

“Ma Vương?”

Chu Dịch nhíu mày, làm bộ không biết gì, hừ lạnh một tiếng.

“Bần đạo đã sớm đoán được, hai giáo Phật Đạo không cam lòng, chắc chắn sẽ bôi nhọ sư đệ.”

Tần Chính nghe vậy cảm thấy nao nao, nói: “Sư đệ?”

“Huyền Tiêu Đạo Quân, đúng là sư đệ của bần đạo.”

Chu Dịch tuyệt đối không có ý lợi dụng Tiêu Thiết Trụ, luận tuổi tác thì đủ làm bề trên của hắn rồi, dư sức làm sư huynh của hắn.

Nếu như thực sự có ý kiến, thì hãy để hắn đứng dậy phát biểu!

Tần Chính bỗng nhiên có chút hối hận vì đã dò hỏi, việc này đề cập đến chuyện xấu của tiên nhân, cho dù có ôn hòa thân cận đến mức nào, cũng phải luôn giữ lòng kính sợ.

Sự khác biệt giữa tiên phạm còn rành rọt hơn cả phụ tử, quân thần.

Nhưng mà việc đã đến nước này, Tần Chính chỉ phải căng da đầu tiếp tục hỏi: “Cho nên những gì ghi trong sách về chân nhân đều là thật sự?”

“Năm đó bản đạo khuyên hắn chớ có xuống núi, thế gian này nhiều kiếp nạn như vậy, đâu chỉ có ngàn vạn người chết vì lũ lụt và hạn hán trong các triều đại trước đây.”

Chu Dịch thở dài nói: “Nhưng sư đệ lại nói thiên tai không giống như nhân họa, liền từ bỏ con đường trường sinh, liều chết đấu pháp với những lão tổ Phật đạo, kết quả thân tử đạo tiêu, lại bị bôi nhọ thanh danh.”

“Đạo Quân quên mình vì người, đáng lý nên được hậu thế cung phụng kính ngưỡng.”

Tần Chính nghiêm nghị nói: “Sau khi ta trở về, nhất định sẽ giúp Đạo Quân khẳng định thanh danh, đốt hết những kinh cuốn giả mạo kia của Phật đạo!”

“Thật thật giả giả có tác dụng gì, người chết cũng không thể sống lại.”

Chu Dịch nhắc nhở nói: “Người cũng chớ có cho rằng Phật đạo dễ bị bắt nạt như vậy, một giáo phái truyền thừa từ Thượng Cổ đến nay, há có thể không có được chút căn cơ nào?”

“Ý của chân nhân là Phật đạo còn có linh dược sao?”

Trong lòng Tần Chính dao động, không những không sợ hãi, ngược lại sinh ra một chút tham lam.

Mấy ngày nay giao lưu với nhóc con Linh Sâm, biết được thế giới bên ngoài đã bị thiên địa vây khốn, đã không còn chút linh khí nào. Sau khi biết được việc này, Tần Chính có chút chán ngán thất vọng, cũng không kỳ vọng vào chuyện có thể tìm được linh dược, hiện tại lại dấy lên lòng tin.

“Có lẽ là có”

Chu Dịch cũng không phải là phỏng đoán bồi nhọ vô căn cứ, ít nhất thì mấy loại như pháp bảo trấn tông, chỉ mới ba trăm năm qua đi sẽ không suy yếu đến mức trở thành phàm vật.

“Ta nhất nhất định sẽ khẳng định danh tiếng của Đạo Quân!”

Tần Chính chỉ lên trời thề thốt, trong lòng vẫn có thắc mắc, hỏi: “Dựa theo những ghi chép bên trong sách, Đạo Quân chỉ mới tọa hóa hơn hai trăm năm, Phật đạo lại có thể đổi trắng thay đen hoàn toàn như vậy sao?”

“Phàm nhân không thể nào biết được chuyện ở Tu Tiên giới, bọn họ chỉ thấy người chết đầy các thành trì, cả một châu hóa thành vùng đất chết, đến ngay cả hung thủ thật sự là ai cũng chẳng biết rõ.”

Chu Dịch giải thích nói: “Sau khi sư đệ tọa hóa, đám tu sĩ còn kéo dài chút hơi tàn, đã trở thành cao nhân của hai giáo Phật Đạo, chân tướng sự thật đều là do bọn họ viết sách biên soạn bồi nhọ.....”

Năm đó Tiêu Thiết Trụ trấn áp Cửu Châu Tứ Hải, không chỉ hai giáo Phật Đạo nảy sinh lòng oán hận, đến ngay cả đồng môn trong Đan Đỉnh Tông mà cũng âm ỉ đến mức phải phân chia gia sản.

Chương 262: Đổi trắng thay đen (2)

Bạch Vân Quan bị hai giới Phật Đạo công trích không ngừng, cũng khó có thể tự bảo vệ được mình, chỉ có thể bài xích Huyền Tiêu thành ngoại đạo.

Huống hồ gì tu sĩ ở Bạch Vân Quan chưa chắc đã không có thành kiến, năm đó chân quân chấp chương đạo quan, về lý thì có thể thay thế được hoàng quyền, thậm chí trực tiếp sử dụng đạo quan thay thế cho triều đình, biến Đại Càn thành một Phật quốc giống như ở Nghệ Châu.

Kết quả bị Tiêu Thiết Trụ trấn áp, đành phải phục tùng triều đình Đại Càn, đợi đến khi tất cả chân quân, chân nhân trong quan tọa hóa, rốt cuộc cũng không còn sức để chống đối với triều đình nữa.

Triều đình Đại Càn làm suy yếu danh tiếng của Bạch Vân Quan, cho phép Vạn Phật Tự thành lập chùa miếu ở Càn Kinh, để cân bằng hai giáo Phật Đạo.

Thời gian dần dần thay đổi, sách vở biên soạn của đám tu sĩ còn sống sót cuối cùng, trở thành những tác phẩm Tiên Hiền kinh điển.

Đệ tử của hai giáo Phật Đạo coi đó như là truyền thừa điển tịch, từ đáy lòng đã cho rằng Tiêu Thiết Trụ là Diệt Thế Ma Vương, có lẽ có một vài đạo quan chùa chiền biết được chân tướng lịch sử, nhưng mà nói ra cũng không ai sẽ tin.

Còn về phần những tín đồ bình thường thì đến ngay cả Tu Tiên giới còn chẳng biết, huống chi là phân rõ thật giả, thứ duy nhất mà bọn họ có thể tiếp xúc chính là kinh Phật, Đạo kinh.

Tùy tiện bôi nhọ lịch sử, Chính Tà Tiên Ma điên đảo!

Tần Chính nghe Chu Dịch giảng giải, vẻ mặt càng thêm nghiêm nghị, sau một lúc trầm mặc, chấp tay nói.

“Đa tạ chân nhân chỉ điểm, coi chuyện này như là một bài học! Người thượng vị cần phải có những nguồn tin tức riêng không phụ thuộc vào thần tử, ví dụ như người làm vua, cần phải thành lập Cẩm Y Vệ hoặc là Nội Thị Tự, tuyệt đối không thể nào để cho đại thần triều đình đổi trắng thay đen!”

“Hai chuyện này đúng là có chút tương tự.”

Chu Dịch không nhin được mà tán thưởng từ dưới đáy lòng, làm hoàng đế hoặc là người cầm quyền, là một loại thiên phú sinh ra đã có sẵn.

Người bình thường nghe được bí văn, thì cùng lắm là kinh ngạc vài tiếng, mắng vài câu Phật đạo không biết liêm sỉ, Tần Chính lại suy một ra ba, suy diễn đến chuyện quân thần.

Cùng là những hoàng đế trẻ tuổi, có kẻ không chế triều chính dễ như trở bàn tay, có kẻ lại mơ mơ màng màng chôn vùi cả một triều đại.

“Chăm chỉ luyện võ đi, muốn đấu với Phật Đạo cần phải làm mình mạnh lên, nếu không chỉ cần một chú thuật là có thể thay đổi cả triều đại.”

“Chú thuật!”

Đầu óc của Tần Chính thông minh sắc sảo, trời sinh có thể nắm bắt được điểm mấu chốt trong mỗi một tin tức, biết được pháp thuật chú sát của Phật Đạo, lập tức nổi lên lòng đề phòng và sát ý.

.....

Mặt trời mọc rồi lặn.

Làm ruộng, ăn cơm, luyện võ, đơn giản có thể so sánh với sinh hoạt của một lão nông, khiến cho Tần Chính gần như là quên mất nơi đây là địa giới tiên nhân.

“Đường như được quay lại lúc còn niên thiếu, làm ruộng cùng ông ngoại, khi mới bắt tay vào làm thường xuyên cuộc đứt mạ non, thường xuyên ăn roi.”

Tần Chính cày ruộng trở về, dựng cuộc bên cạnh đình hóng gió, quen tay mở vung xới cơm.

Chu Dịch thắc mắc nói: “Đường đường là một hoàng tử mà cũng phải làm ruộng sao?”

“Không dám giấu chân nhân, khi còn nhỏ cũng không biết phụ thân là ai, theo họ Kim của mẫu thân.”

Về mặt Tần Chính âm đạm nói: “Tổ phụ là đại trưởng lão của Ma Vân thành, mỗi ngày làm ruộng, luyện võ, cho đến sau khi

phụ thân đang cơ mới đón ta về Khánh quốc, khi đó..... Mẫu thân đã qua đời được mười năm!”

“Hóa ra là như vậy.”

Chu Dịch không ngờ còn có duyên phận như thế này, lấy ra hũ dưa muối từ trong túi trữ vật.

“Hôm nay thêm đồ ăn!”

Bởi vì không nuôi dưỡng linh thú, lúc ăn cơm cũng chỉ có cơm, mùi vị của rau dưa bình thường kém xa so với linh gạo, nếu như phải đến tửu lầu nơi trần thế dùng bữa uống rượu, cũng chỉ là để nếm thử chút mùi vị của thế gian

Tần Chính gấp một sợi Linh Sâm, cẩn thận nhai nuốt rồi nói: “Mùi vị này có chút lạ lẫm.”

Chu Dịch nói: “Có thể là do muối quá lâu rồi.”

Tần Chính hơi dừng dưa lại, hỏi : “Đã muối được bao nhiêu năm rồi?”

Chu Dịch bấm đốt ngón tay: “Cũng không quá dài, hơn một ngàn năm thôi.”

Sắc mặt Tần Chính hơi trắng bệch, nhưng lại không nỡ bỏ Linh Sâm tràn đầy linh khí kia, cuối cùng nhắm mắt tiếp tục gấp ăn.

Oe!

“Yên tâm, cho dù có trúng độc, bản đạo cũng có thể cứu được!”

Chu Dịch không tiếp tục dò hỏi thân thể của Tần Chính, từ chuyện hắn đi sứ Đại Càn gặp phải sát kiếp mà xem, hiển nhiên không được hoàng tộc hoặc là hoàng đế sủng ái.

Khí huyết võ đạo mà Tần Chính tu hành có nguồn gốc từ Ma Vân thành, chuyện này nằm ngoài dự đoán của Chu Dịch, năm đó Kim Ngang truyền bá võ đạo, đệ tử của hắn lại nghe theo di nguyện của hắn, có thể nói phương pháp khí huyết tu hành cũng không phải là chuyện gì huyền bí.

Kể từ đó, Vân Châu với dân cư càng nhiều tài nguyên càng phong phú, theo lý thì càng dễ dàng khiến cho khí huyết võ

đạo trở nên ưu việt hơn, phù hợp để tu hành vào thời đại mạt pháp.

Loại công pháp được tinh lọc, mọi người vì để giữ ưu thế nên giữ kín không nói ra, sau đó từ từ đã hình thành trường phái.

Kết quả nghe nói Tần Chính là hoàng tử của Khánh quốc, thế nhưng vẫn tu hành công pháp mà ông ngoại truyền lại, hiển nhiên Ma Vân thành có ưu thế rõ ràng về mặt khí huyết rèn thể.

“Có lẽ, phương pháp rèn luyện khí huyết vốn dĩ thích hợp với Thập Vạn Đại Sơn tranh mệnh với đời.”

Chu Dịch không cần cố ý dò hỏi, thần thức đảo qua đã nhìn thấu công pháp của Tần Chính, dù sao thì hắn cũng tận mắt nhìn thấy quá trình hình thành và phát triển của võ đạo khí huyết, cũng miễn cưỡng được gọi là một trong những khởi nguồn của khí huyết võ đạo.

Chương 263: Mộng du tiên cảnh.

Khi người ta chuyên tâm, thì thời gian trôi nhanh như bay.

Tần Chính rất giỏi nắm chắc cơ hội, hướng chỉ là tiên duyên trong truyền thuyết, một phút một giây đều không muốn lãng phí.

Ban ngày làm ruộng luyện võ, ban đêm đọc sách ngộ đạo.

Bên trong Tàng Thư Các có chín phần là thẻ ngọc, nhưng mà một phần sách giấy còn lại cũng coi như là vô cùng rộng lớn, hướng chỉ bất kỳ cuốn nào cũng là sách cổ của mấy trăm năm trước, hiện giờ phần lớn đều là những bản đọc nhất vô nhị còn lại, đọc đến mức khiến cho Tần Chính được mở rộng tầm mắt.

Chạng vạng hôm nay.

Tần Chính đọc xong cuốn 《Hoàng Xương Trung Hưng》, đang tìm kiếm quyển sách tiếp theo, bỗng nhiên nhìn thấy một cuốn có tên là 《Tam Anh truyện》.

“Chẳng lẽ là viết về cuộc đời của ba vị anh hùng sao?”

Nhìn không được mở sách ra, vậy mà lại là thoại bản tu tiên, không giống như những gì phàm nhân phán đoán, nội dung miêu tả cực kỳ chân thật.

Bái sư, được pháp bảo, đấu pháp, trừ ma.....

Tần Chính trực tiếp sa vào thế giới huyền bí, không kìm chế được mà đọc suốt đêm, đọc một lèo hết cả quyển sách.

“Lão ma đáng giết! Sảng khoái!”

Tán thưởng một tiếng, rồi cất thoại bản đi, rồi cẩn thận ngẫm nghĩ lại thì cảm thấy có chút ấu trĩ vô vị, đêm nay vốn nên đọc sách sử, đặc biệt là xem xét sau khi Hoàng Xương phục hưng, vì sao chỉ trong vòng năm mươi năm ngắn ngủn mà đã thay đổi triều đại.

Chuyện này đã cách nay ngàn năm, tình hình cụ thể trong nội bộ triều đình Đại Càn được giữ kín như bưng, chỉ công bố rằng Thánh Hoàng mang thiên mệnh.

“Đi chăm bón linh điền trước đã, đêm nay lại đến đọc sách sử.”

Võ đạo của Tần Chính càng ngày càng cường đại, cho dù không ngủ cũng có tinh thần sáng láng, khiêng cái cuộc đi ninh nọt nhóc con Linh Sâm.

So với Chu chân nhân sâu không lường được, hỉ nộ vô thường, thì Tần Chính lại thích giao lưu với nhóc con Linh Sâm có tính tình hồn nhiên, cũng không phải là hấn muốn hỏi thăm chuyện gì, mà chỉ những câu nói thuận miệng của nó thôi cũng đã là những bí văn Tiên đạo.

Đương nhiên, điều quan trọng hơn nữa là linh trúc trong lời hứa của nó!

Làm ruộng luyện võ đến chạng vạng, Tần Chính lại đi vào Tàng Thư Các, cầm lấy 《Vĩnh Hưng Bản Ký》 mới lật vài tờ, trong lòng ngứa ngáy.

“Hay là xem hết quyển hạ của Tam Anh truyện nhỉ?”

Mãi cho đến hừng đông.

Tần Chính vẫn chưa đã thèm, đặt thoại bản về chỗ cũ, nói: “Tần Chính à Tần Chính, tại sao ngươi lại có thể sa đoạ đến vậy! Quên lý tưởng mình đã từng lập rồi sao?”

Hôm sau.

Tần Chính xem thoại bản nguyên đêm.

Một tháng sau.

Cho dù khí huyết của Tần Chính có thâm hậu, nhưng không ai có thể chịu đựng được nguyên một tháng không ngủ, đang đọc 《Ba Ngàn Đạo Lữ Phi Thăng Ký》 thì lại ngủ ngục trong Tàng Thư Các.

Sáng sớm Tần Chính từ từ tỉnh dậy, không ngừng kiểm điểm tự trách chính mình.

“Không thể cứ tiếp tục như vậy được, đêm nay cần phải đọc sách, ngày mai mà còn xem thoại bản thì sẽ bị mù hai mắt!”

Lại một tuần nữa trôi qua.

Tần Chính phát hiện bên trong Tàng Thư Các có rất nhiều thoại bản hay, chưa nói đến chuyện số lượng nhiều, hơn nữa đầy đủ các thể loại.

Sau khi nhắc nhở kiểm điểm bản thân, Tần Chính đúng thật là đã có thay đổi.

Không còn thức suốt đêm xem thoại bản, chỉ coi đến giờ Dần thì đã tọa luyện công, để giữ được tinh thần minh mẫn.

Ngày tháng trôi đi.

Một năm thời gian trôi qua, đối với Chu Dịch mà nói thì chỉ là vài lần bế quan luyện công.

Sáng sớm.

Chu Dịch cố ý lấy ra một bầu linh tửu, đưa tiễn Tần Chính.

“Hôm nay từ biệt, rất có thể khó gặp lại nhau, dùng rượu để tiễn đưa!”

“Bái tạ ơn dạy dỗ của chân nhân.”

Tần Chính khom người thi lễ: “May mắn mà đã đi vào trong Côn Luân sơn, suốt đời này khó quên!”

Ngửa đầu uống cạn ly linh tửu, chỉ cảm thấy thần hồn thoải mái thanh minh, hiển nhiên là rượu tiên cực kỳ đáng quý.

Đang muốn cảm tạ một lần nữa, chỉ nghe Chu Dịch nhắc nhở nói.

“Rời khỏi Côn Luân sơn, thì không còn được ăn linh mễ nữa rồi.”

Tần Chính nghe vậy, lập tức cúi đầu ăn cơm, cả một nồi to đều vào trong bụng, hai mắt ửng đỏ.

“Ăn nghĩa của chân nhân như ơn tái tạo, ta nhất định sẽ thành kính thờ phụng, con cháu đời sau cũng là thế!”

“Không cần phải phiền phức như vậy.”

Chu Dịch lấy ra một quyển sách da thú từ trong túi trữ vật, nói: “Quyển sách này có nguồn gốc từ Ma Vân thành, người cất kỹ nó, sau này giúp bản đạo trả nó về chốn cũ.”

Tần Chính tiếp nhận sách da thú, sau khi lật xem vài tờ thì hai mắt tròn xoe, trực tiếp xem tên họ của tác giả ở trang cuối.

Kim Ngang.

“Võ Tổ Nguyên Bản!”

Tần Chính kinh hãi nói: “Chân nhân, tại sao cuốn sách này lại ở trong tay ngài?”

Chu Dịch đã sớm nghĩ ra lý do, nói: “Tầm sáu bảy trăm năm trước, có một người đi lạc vào Côn Luân sơn, hắn tự xưng là đến từ Ma Vân thành, khi rời đi thì để lại quyển sách này.”

“Chân nhân, vật này vô cùng quan trọng đối với ta, vậy sẽ không chối từ.”

Tần Chính xé xuống một đoạn cảm y, cẩn thận bọc cuốn sách lại, mặt lộ vẻ hồ thẹn, nói: “Sâm chân nhân tặng ta một đoạn linh trúc, lòng ta sinh tham niệm, chưa nói với chân nhân việc này.”

“Không sao.”

Chu Dịch vẫy tay, một đoạn linh trúc dài ba bốn thước bay tới.

Trong tay phun trào linh hỏa tinh thần, hòa tan linh trúc thành chất lỏng màu thanh ngọc bích, được Chu Dịch tôi luyện dần dần ngưng tụ thành hình của một thanh kiếm, phát tay đánh vào ba tầng cấm chế Địa Sát là sắc nhọn, trầm trọng, kiên cố.

Linh trúc hóa thành bảo kiếm, dài ba thước, toàn thân xanh biếc như ngọc thạch.

“Kiếm này đúng dịp tặng cho người để phòng thân.”

“Bái tạ chân nhân!”

Tần Chính nâng kiếm, hai đầu gối quỳ xuống đất dập đầu ba lần, nói: “Ta nhất định sẽ dùng cả đời để hoàn thành lời hứa!”

Nhóc con Linh Sâm đứng ở bên cạnh, trong mắt nó có chút hơi luyến tiếc, do dự rồi rầm hồi lâu, lại phun ra một ngụm khí xanh biếc vào người Tần Chính.

Sinh cơ cuộn cuộn rót vào trong cơ thể, bình cảnh vây khốn Tần Chính bao lâu nay âm âm tan vỡ, tự nhiên ngưng kết khiếu huyết trong Đan Điền, nhưng như vậy vẫn chưa kết thúc, lại tiếp tục ngưng kết sáu khiếu huyết mới kết thúc.

“Sâm chân nhân.....”

Chương 264: Linh Kiểm phân quang.

Tần Chính tiếp cận nhóc con Linh Sâm là vì cảm thấy nó ngây thơ, cũng đã lấy được rất nhiều bí văn Tiên đạo, lúc này lại nhận được đại lễ, cảm giác hồ thẹn không lời nào có thể diễn tả được.

“Vạn phúc kim an!”

Cầm chế phát ra linh quang lóng lánh, Tần Chính cảm ứng được một cảm giác bài xích không thể chống đỡ được, rồi sau đó bạch quang hiện lên biến mất tại chỗ.

Nhóc con Linh Sâm buồn bã một lát, rồi lại trở về với vẻ nhanh nhẩu của nó, nhảy lên vai của Chu Dịch, thắc mắc hỏi.

“Tiên trưởng, tại sao phải kể với Tần Chính về những linh dược kia, đến ngay cả Kiến Mộc cũng không giấu diếm?”

“Không bỏ chút môi câu, thì làm sao có cá cắn câu chứ.”

Chu Dịch đặc ý nói: “Huống hồ, bản đạo là thiên hạ đệ nhất!”

Thiên hạ đệ nhất đương nhiên chỉ là nói đùa, Kiến Mộc đã nhận chủ, cùng lắm thì nuốt vào trong bụng chạy đến điểm cuối của biển cả tròn mấy ngàn năm, sau khi có được linh mạch di động và đạo tàng, Chu Dịch không cần lại rón ra rón rén sợ đầu sợ đuôi.

Nhóc con Linh Sâm nói: “Nếu như hấn kể cho người khác thì sao?”

Chu Dịch xoa đám lá xanh trên đầu nó, lẩm bẩm nói.

“Thế nhân không bao giờ tin vào sự thật, sẽ coi hấn như là một kẻ điên mộng du tiên cảnh, vọng tưởng trường sinh mà thôi!”

.....

Càn Kinh.

Tần Chính nhìn bức tường thành vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, bá tánh náo nhiệt ồn ào, xác định là mình đã quay lại thế gian.

Một năm trôi qua, tựa như ảo mộng.

“Đúng là một mộng cảnh chân thật nhất!”

Tần Chính cảm ứng khí huyết mệnh môn trong cơ thể, lại nhìn về phía tiên kiếm chém sắt như chém bùn treo ở bên hông, ánh mắt kiên nghị nói: “Đợi đến khi ta nắm quyền Kháng quốc, nhất định phải thăm dò khắp thiên hạ, tìm kiếm lối vào Côn Luân sơn.”

Rồi sau đó hắn đi vào Hồng Lư Tự của Đại Càn, liên lạc với quan viên Lễ Bộ của Kháng quốc.

Quan viên vui mừng nói: “Điện hạ, ngài vẫn còn sống!”

“Bỏn vương không cẩn thận rơi xuống vách núi, may mắn đi lạc vào trong động phủ tiên nhân, tiềm tu đến nay mới xuất quan.”

Tần Chính cẩn thận dò hỏi tình hình cụ thể vụ ám sát năm trước, biết được kết quả do Đại Càn điều tra chính là sơn phi cướp bóc, hiện tại đã phái đại quân đi tiêu diệt.

Còn vì sao sơn phi lại có vũ khí trang bị đầy đủ, có thể đánh bại cấm quân của Kháng quốc, vậy thì không được biết rồi.

Sắc mặt quan viên Kháng quốc sợ hãi, ai cũng biết trong chuyện này có điều khác thường, rất có thể bị nghi ngờ có liên quan đến chuyện hoàng tử đoạt quyền trong triều, lo sợ rằng Tần Chính sẽ tiếp tục truy vấn.

“Có cơm không?”

“Cái gì?”

“Bỏn vương đói bụng, muốn ăn cơm!”

Tần Chính lặp lại lần nữa, vừa mới rời khỏi Côn Luân sơn không bao lâu, mà đã bắt đầu hoài niệm mùi vị thơm ngon của linh mễ rồi.

Sau khi Tần Chính rời đi, linh địa lại chỉ còn lại Chu Dịch và nhóc con Linh Sâm.

Ngày qua ngày ngộ đạo, Luyện Khí, khổ tu, thời gian dần trôi, dần dần cũng quen với lối sinh hoạt này.

Trong vạn cuốn đạo tạng ẩn chứa vô tận truyền thừa của Tu Tiên giới, mỗi khi đọc đều có lĩnh ngộ mới, giống như đang nghiên cứu khoa học vô tận không bờ bến, càng tiếp cận với chân lý của thế giới, thì không còn cảm thấy buồn tẻ vô vị nữa.

Tu tiên hòa hợp với Thiên Đạo, mỗi một lĩnh ngộ đều khiến cho người ta cảm thấy vui sướng, cảm giác này phát ra từ nội tâm, đánh thẳng vào thần hồn.

Ví dụ cụ thể là nó còn sung sướng hơn cả ăn mừng nữa!

“Chẳng trách mỗi lần tiên nhân bế quan, mỗi lần như vậy là ngàn năm vạn năm, luôn tu tiên luôn sung sướng.”

Khi Chu Dịch nhàn rỗi cũng lĩnh ngộ khí huyết võ đạo của Tàn Chính, vứt bỏ quá trình huyết tẩy gân cốt vốn có, kết hợp với phương pháp sử dụng thuốc bồi bổ cơ thể của võ đạo rèn thể, không còn bị ràng buộc bởi tinh huyết của yêu thú.

Bất kể là phương pháp sử dụng thuốc bồi bổ cơ thể hay là ăn sống nhân sâm linh chi, đều có thể khiến cho nội tạng khỏe mạnh tăng trưởng khí huyết, bao gồm cả việc ăn thịt ăn cơm, có thể nói hoàn toàn thoát khỏi sự ràng buộc của linh khí.

Tàn Chính dựa vào việc mỗi ngày ăn linh gạo, cùng với dưa muối từ Linh Sâm ngàn năm, chỉ mất một năm rốt cuộc cũng ngưng khiếu.

Nhược điểm chính là uy lực không thể sánh bằng công pháp vốn có, sau khi ngưng khiếu thì khí tức tương đương với Tiên Thiên sơ kỳ, vĩnh viễn không thể sánh bằng cảnh giới chiến đấu với đại yêu.

“Nhưng mà nếu so với rèn thể võ đạo nguyên bản, thì ưu thế của khí huyết võ đạo quá lớn.”

“Không cần phải trải qua các loại bình cảnh như Tôi Càn, Rèn Cốt vv, chỉ cần liên tục rèn luyện tích lũy khí huyết cho đến khi ngưng khiếu, tương đương với cảnh giới Tiên Thiên!”

Bởi vì Chu Dịch không có linh căn, nên mới đi theo đường lối dùng võ nhập đạo, so sánh hai bên với nhau thì sẽ biết được khuyết điểm của khí huyết võ đạo.

Tài nguyên!

Trong chốn giang hồ của phàm trần bỏ ra mấy trăm lượng bạc, thì có thể học được phương pháp rèn thể từ võ quán, mà số lượng tài nguyên cần có để ngưng tụ tia khí huyết đầu tiên hơn gấp mười lần như vậy, tiếp theo liên tục tích lũy khí huyết thì cần phải tiêu tốn càng nhiều hơn.

“Người chơi bình thường dùng phiên bản cũ, người chơi nạp tiền thì thắng cấp nhanh hơn sao?”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, bỏ ra thêm mười mấy năm, bắt đầu ưu việt hóa khí huyết võ đạo một lần nữa.

Đọc vạn cuốn đạo tạng trong mấy trăm năm, phạm là công pháp tu hành Tiên đạo, không có cái nào là không nhắc đến Đan Điền, cho nên sự hiểu biết của Chu Dịch đối với Đan Điền có thể nói là vô cùng rộng lớn.

Nhà cao xây từ móng, khí huyết võ đạo đã được đổi mới, sẽ khiến quá trình đột phá ngưng khiêu dễ dàng hơn, khí huyết cần thiết dùng để đột phá càng ít, uy lực của công pháp giảm đi một tầng, tương ứng số lượng tài nguyên cần dùng cũng ít hơn.

“Uy lực của công pháp Thượng Cổ mạnh mẽ, nhưng linh khí dần dần suy yếu, tài nguyên khô kiệt, dần dần biến thành công pháp như hiện giờ sao?”

Chu Dịch rũ mắt xuống, lại có được lĩnh ngộ mới về công pháp tu tiên, ví dụ như Tinh Thần bí lục nguyên thủy, có thể thử sử dụng một lượng lớn tinh quang để tẩy rửa thân thể, thì sẽ tu thành pháp thể Tinh Thần nhanh hơn.

Chương 265: Linh Kiểm phân quang (2)

“Gần một ngàn ba trăm năm lĩnh ngộ đạo pháp, rốt cuộc bản đạo cũng có thể ưu hoá công pháp!”

“Có gặp nguy hiểm hay không?”

“Ví dụ như kinh mạch đứt gãy, Đan Điền vỡ nát, hoặc là căn cơ pháp thể không ổn.....”

Chu Dịch trái lo phải nghĩ, dự tính đi theo bước chân của Tiên Hiền, tu hành từng bước một, chênh lệnh chỉ ba bốn trăm năm mà thôi, còn chẳng hao tổn bằng việc bốc quẻ mỗi sáng nữa là, hà tất gì phải bất chấp nguy hiểm.

Suy nghĩ đến đây lấy ống thăm ra nhẹ nhàng lắc lư, tiêu hao năm trăm năm tuổi thọ thì triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật.

Linh thăm an ổn rơi xuống đất.

Thăm trung.

Mọi việc an ổn.

.....

Nhoáng một cái năm mươi năm trôi qua, đối với Chu Dịch mà nói, chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt mà thôi.

Phàm trần thế tục đã qua hai đời người.

Hai mươi năm trước, Vân Châu đã biến đổi, triều đình Đại Càn có lịch sử một ngàn một trăm ba mươi hai năm, cuối cùng cũng sụp đổ.

Tần Chính là Thái Thủy đế mới đăng cơ của Khánh quốc, tự mình dẫn đại quân mã sang bằng Càn Kinh, rồi lại thêm ba mươi năm Nam chinh Bắc chiến, thành lập hoàng triều đầu tiên của Vân Châu.

Cho đến khi mười hai nước còn lại thừa nhận Khánh quốc làm tông chủ, thì cuộc chiến tranh chinh phạt mới dừng lại!

.....

Sáng sớm.

Chu Dịch thu lấy ánh mặt trời tử khí như thường lệ, sau khi tu hành thì lấy ông thăm ra bói quẻ.

Mỗi ngày sáu quẻ, đã thành thói quen, cho dù trở thành thiên hạ đệ nhất, cũng không hề lười biếng.

Linh thăm rơi xuống đất.

Bắn ra thứ ánh sáng chói lòa, chậm rãi ngưng tụ thành hai chữ.

Phân quang!

“Lần gần nhất là cách nay bốn trăm năm, lại xuất hiện thăm Thượng Thượng. Bần đạo có vạn cuốn đạo tạng, nếu như đã không phải là công pháp bí thuật, thứ duy nhất có dính dáng đến hai chữ này..... Chính là pháp bảo Phân Kiếm Quang của Linh Kiếm tông!”

Mặt Chu Dịch lộ vẻ vui mừng, càng uẩn dưỡng Sơn Hà đỉnh, càng biết được đẳng cấp của pháp bảo trấn tông.

Hai giới Chính Ma thống trị Cửu Châu đến cả vạn năm, ngoài sáng thì mỗi tông môn chỉ có một loại pháp bảo, đủ để biết được sự quý giá của nó.

“Bần đạo đợi ngày này đã lâu, cuối cùng cũng đã đợi được ngày hôm nay, truyền thừa điển tịch mặc sức xem, pháp bảo trấn tông thích thì nhặt, rồi lại chờ thêm mấy trăm năm nữa mô mã mặc sức đào.....”

Chu Dịch há mồm phun ra Huyền Vũ thần giáp, hóa thành dáng vẻ của mai rùa bình thường, rồi lại thi triển một loại bí pháp bói toán khác, có tên là Tiểu Diễn Thần Số.

Bí pháp này có nguồn gốc từ Đan Đỉnh Tông, dùng pháp khí mai rùa đoán thiên cơ, hiệu quả kém xa Tiểu Tiệt Thiên Thuật, nhưng mà hiệu quả của nó tăng lên nhờ vào uy lực phẩm cấp của pháp khí.

Vỏ Huyền Vũ có thể gọi là mai rùa xếp hàng đầu trên đời!

Chu Dịch tay bắt pháp quyết, từng đạo linh quang dừng lại trên mai rùa, khi pháp lực sắp hao hết thì thần hồn hơi rung động, đột nhiên xuất hiện một vài tin tức.

“Thanh Châu, Chú Kiếm đường!”

“Đồng nhi hành động nào, thu dọn tài sản, đổi nơi ở.”

.....

Thanh Châu.

Mấy trăm năm trôi qua, kiếp nạn khi Kiếm Huyền tàn sát mấy chục thành trì đã bị thời gian mai một.

Chu Dịch biến thành đạo sĩ tha phương, giờ lá cờ bói toán đoán mệnh, rất nhanh đã nghe ngóng được vị trí của Chú Kiếm đường.

Linh Kiếm thành.

Uy danh hiển hách, truyền thừa gần ba trăm năm, thế lực giang hồ đứng đầu Thanh Châu. Châu phủ của các nước đều có phân bộ của nó, được xưng là ‘môn hạ mười vạn kiếm khách trăm vạn đệ tử’, địa vị của tông chủ chẳng kém gì hoàng đế của các quốc gia.

“Hơn hai trăm năm, đúng là một mốc thời gian thú vị.”

Chu Dịch bắt pháp quyết ẩn thân, đứng trên không, nhìn về phía thành trì phía dưới.

Phồn hoa náo nhiệt, trên đường người đi lại không ai là không mang theo bội kiếm, hiển nhiên đều là người trong giang hồ có cả tu sĩ, có cả võ đạo.

Vô số cột khói đen bay lên từ trong thành, những tiếng leng keng leng keng vang lên không dứt bên tai, tất cả các cửa hàng trong thành đều hành nghề đúc kiếm, không trung tràn ngập mùi lửa nung nóng sắc người.

Thần thức qua lại đảo qua thành trì, cuối cùng phát hiện ra một luồng dao động pháp lực gần như sắp tắt lịm ở một cửa hàng góc Đông Nam thành.

“Tìm được rồi.”

Chu Dịch điều khiển độn quang dừng lại trước cửa hàng, đang muốn cất bước đi vào, bỗng nhiên có một thiếu niên vội vã chạy tới.

“Lý đại thúc, ta đã dành đủ tiền rồi.”

Khi nói chuyện thì chạy vào cửa hàng đồ rèn Lý thị, sau khi thanh toán năm trăm văn tiền, lấy ra một thanh kiếm bằng sắt rỉ sét loang lổ từ bên trong đóng sắt vụn.

“Hắc hắc.”

Mặt thiếu niên lộ vẻ vui mừng, dùng vải bố bọc mấy vòng quanh thanh kiếm, chạy như điên biến mất khỏi đám người.

Mặc cho thiếu niên có vòng tới vòng lui như thế nào đi nữa, dường như cũng có chút thủ đoạn cắt đuôi người theo dõi, nhưng không thể nào cắt được cái đuôi Chu Dịch đang theo ở phía sau.

Cho đến khi đi vào một tiểu viện độc lập.

Thiếu niên đẩy cửa đi vào, vui mừng chào hỏi A Tỷ, lủi nhanh vào trong phòng của mình.

Từ trong lòng lấy cây kiếm sắt ra, còn chưa kịp xem xét, bên tai đã truyền đến một giọng nói.

“Đạo hữu, vật này có duyên với ta, có thể nhường cho bản đạo được không?”

Thiếu niên quay đầu lại nhìn theo hướng của giọng nói, nhìn thấy một đạo sĩ mặt như quan ngọc, đột nhiên hiện lên ở trước mắt.

“Quý a!”

Hô to một tiếng, rồi thi triển khinh công chạy trốn ra bên ngoài, kết quả đụng phải một bức tường vô hình, bắn ngược trở lại, ngã ngựa ra sau.

Chu Dịch phát tay bắt lắt kiếm, pháp lực rót vào trong đó, rỉ sét màu nâu đỏ rơi xuống, đảo mắt hóa thành một thanh kiếm dài ba thước mới tinh.

“Cũng còn có chút linh tính, nếu như muện tám mươi hay một trăm năm nữa, thì sẽ hoàn toàn trở thành một pháp bảo bình thường!”

“Pháp bảo uy chấn Cửu Châu năm đó, dễ dàng rơi vào tay bản đạo như vậy sao?”

Chương 266: Nhất kiếm trăm núi.

Phân Kiếm Quang, chí bảo của Linh Kiếm Tông.

Theo như ghi chép trong điển tịch, một khi thúc giục kiếm hóa muôn ngàn, uy chấn Cửu Châu Tứ Hải.

Từ khi Chu Dịch còn ở nhân gian đã bắt đầu luyện hóa Sơn Hà đỉnh, sau này còn được gia tộc, tông môn hợp lực uẩn dưỡng, đến nay đã hơn một ngàn hai trăm năm, khó khăn lắm mới tấn chức thành pháp bảo bản mạng, đủ để thấy được sự quý giá của linh bảo!

“Phân Kiếm Quang này lại là linh bảo hàng đầu, sau khi khôi phục lại uy lực vốn có, sức mạnh của kiếm linh có thể sánh bằng Nguyên Anh lão tổ!”

“Cho dù chỉ còn là tàn kiếm, nhưng mà nhân quả này kết cũng có chút lớn rồi.....”

Chu Dịch trầm ngâm hồi lâu, liếc mắt nhìn người thiếu niên ngồi xổm trên mặt đất, trưng ra một nụ cười hòa ái dễ gần, phát tay một cái, mười mấy bảo vật phát ra ánh sáng lấp lánh trên không trung.

“Nhóc con, những công pháp Thần Thông, linh đan diệu dược này, ngươi có thể chọn bất kỳ cái nào, bản đạo đổi lấy thanh kiếm rỉ sắt này với ngươi, được không?”

Thiếu niên cảm nhận được Chu Dịch không phải là yêu ma quỷ quái, đánh bạo hỏi.

“Ngươi là tiên nhân sao?”

“Tại sao lại thích hỏi câu này vậy chứ?”

Chu Dịch cười nói: “Bản đạo không phải tiên nhân, là Tôn Hành, Luyện Khí sĩ ở Côn Luân sơn.”

Thiếu niên nghe thấy vậy thì yên lòng, đứng dậy nói: “Thanh kiếm này có thể lĩnh ngộ kiếm thuật, nếu ngươi có thể dạy ta, vậy thì ta sẽ đổi với ngươi!”

“Còn có loại sự tình này?”

Chu Dịch cẩn thận cảm ứng Phân Kiếm Quang, linh tính còn sót lại không đủ để truyền lại thần thức, nếu không cũng sẽ không bị ném trong đồng sắt vụn.

“Bản đạo có một vạn tám ngàn môn kiếm thuật, tùy ngươi lựa chọn, nhóc con kể rõ nghe nào.”

Tiêu Thiết Trụ chém giết Kiếm Huyền, lấy được một phần truyền thừa của Linh Kiếm tông, mà trong vạn cuốn đạo tạng lại sưu tập vô số kiếm pháp phạm tục, kiếm quyết của tu sĩ, cũng đủ cho thiếu niên tu hành mấy đời.

“Ta tên là Lâm Phàm, không phải nhóc con.”

Lâm Phàm nói: “Nửa tháng trước ta đến cửa hàng của Lý đại thúc, nhìn hắn đang đúc kiếm, không cẩn thận cắt phải ngón tay, máu nhỏ lên chuôi kiếm, đột nhiên lại biết được một chiêu kiếm pháp kỳ lạ.”

“Để mua thanh kiếm này, ta đã phải đi nhặt xỉ quặng nửa tháng, còn phải mượn của bạn bè một trăm văn, vất vả lắm mới gom góp đủ tiền!”

“Thú vị! Thú vị!”

Chu Dịch liên tục tán thưởng,

Pháp lực thăm dò cơ thể của Lâm Phàm trong cơ thể, quả nhiên là một kiếm thể hiếm thấy đến cực điểm.

Gần như đã đoán được rõ ràng tiền căn hậu quả, vào thời điểm sắp lui tàn, Phân Kiếm Quang đã nhận Lâm Phàm làm chủ, liều mạng tiêu hao linh tính truyền thụ kiếm pháp, chỉ là vì không muốn bị chôn vùi mà chẳng ai biết.

Sau này đến khi kiếm linh sắp sụp đổ, rất có khả năng sẽ dung nhập tất cả linh tính vào trong cơ thể Lâm Phàm, dành lấy Tiên Thiên căn cơ cho hắn.

“Vốn dĩ ta vẫn còn nghi ngờ, có phải vào thời khắc hấp hối, kiếm linh đã thi triển pháp thuật dụ bản đạo đến đây. Hiện tại xem ra đúng thật là ngoài ý muốn, nhưng mà bản đạo đã đến đây, chuyện này sẽ đẹp cả đôi bên!”

Chu Dịch thu Phân Kiếm Quang vào trong Đan Điền, dùng pháp lực liên tục uân dưỡng, cười hời.

“Người muốn học loại kiếm thuật nào?”

Lâm Phàm nhíu mày suy tư hồi lâu, khổ khuôn mặt nhỏ lắc đầu nói: “Ta cũng không biết.”

“Vậy thì cứ theo sự truyền thụ của bản đạo.”

Thân hình Chu Dịch nhoáng lên, từ một thanh niên trai tráng biến hóa thành lão đạo đầu bạc, lá cờ đoán mệnh trên tay biến thành bảo kiếm màu xanh lục, khế vuốt râu dài, nói: “Dáng vẻ như vậy, mới phù hợp với người dạy kiếm thuật.”

Lâm Phàm nhìn đến mức trợn mắt há hốc mồm, ấp úng nói: “Tiên nhân!”

“Đừng có ngần ra đó nữa, A Tỷ của ngươi đang gọi kìa.”

Chu Dịch phát tay hủy cấm chế, tiếng gọi âm ỉ bên ngoài lập tức truyền vào trong phòng, gọi Lâm Phàm ăn cơm.

“Đến đây.”

Dù sao cũng chỉ là thằng nhóc mười mấy tuổi đầu, Lâm Phàm vô cùng lo lắng chạy thẳng ra ngoài, ra cửa trước quay đầu lại hỏi.

“Tiên nhân có ăn cơm không?”

“Có rượu không?”

“A tỷ có ủ rượu gạo, ngon vô cùng!”

“Đi trước dẫn đường.”

Chu Dịch cũng không khách khí, đi theo vào nhà chính.

Lâm Phàm lăm nhăm lăm nhăm giới thiệu người với a tỷ, nói Tôn đạo trưởng là kiếm khách tuyệt đỉnh thiên hạ, thấy hắn có thiên phú dị bẩm, nên mới đuổi theo đến nhà truyền thụ kiếm thuật. Dường như hắn biết được không thể gạt được Chu Dịch, thường thường làm mặt quỷ, cầu xin đừng vạch trần lời nói dối của hắn.

A tỷ tên là Lâm Ngọc, đánh giá thấy Chu Dịch có khí độ bất phàm, cho dù trong lòng có nghi ngờ cũng không dám hỏi trực tiếp.

“Đa tạ đạo trưởng, ngồi xuống ăn cơm đã.”

Bốn món ăn một canh, rượu gạo nhà nông, kém xa linh mễ một ngàn lần, nhưng Chu Dịch lại ăn ngon lành.

Ăn cơm xong.

Trong đình viện.

Chu Dịch nằm trên ghế thái sư, nhận lấy chén trà lớn mà Lâm Ngọc đưa cho, thích ý uống một ngụm.

“Cô nương có muốn học cùng không?”

“Không cần, ta phải đến kiếm phòng để làm việc.”

Lâm Ngọc do dự một lúc lâu, thấp giọng nói: “Đạo trưởng, trong nhà cha mẹ chết dưới trận đấu kiếm giang hồ, từ trước đến nay ta không cho phép tiểu Phàm học kiếm, chính là sợ.....”

Chu Dịch khẽ vuốt râu dài nói: “Yên tâm, bản đạo không giống những môn phái khác, môn hạ đệ tử đều sống rất thọ, dù sao thì không còn mạng thì làm sao có thể đạt đến đỉnh cao của kiếm thuật chứ!”

Lâm Ngọc nói: “Tiểu phàm bái đạo trưởng làm thầy sao? Có cần chuẩn bị lễ vật bái sư không?”

“Không cần phiền toái.”

Chu Dịch nói: “Bản đạo chưa bao giờ thu nhận đệ tử, hôm nay có được lợi ích từ tiểu cư sĩ, nên mới truyền thụ kiếm thuật tạ ơn.”

Lâm Ngọc thấy đệ đệ của mình đang hưng phấn đẽo kiếm gỗ, cũng không thềm nói gì nữa, con đường tương lai phải tự mình bước đi, ép buộc quản thúc nó chưa chắc đã là chuyện tốt.

“Tiểu Phàm nhờ cậy đạo trưởng vậy.”

Một lát sau.

Lâm Phàm đẽo xong kiếm gỗ, khua kiếm, khom mình hành lễ.

“Xin tiên nhân nhận kiếm!”

“Theo bản đạo thì tất cả kiếm thuật đơn giản chính là sức mạnh cùng tốc độ.”

Chương 267: Nhất kiếm trăm núi (2)

Chu Dịch chậm rãi nói: “Sức mạnh quá mạnh sẽ phá hết kỹ xảo, tốc độ nhanh thì tiến lùi theo suy nghĩ, ban ngày bản đạo truyền cho người pháp môn tăng trưởng sức mạnh, buổi chiều dạy người cách đào tẩu..... Khinh thân pháp.”

Lâm Phàm thấy cũng có lý, nhưng lại cảm thấy quái dị, dường như có chút khác so với dự đoán.

Linh Kiếm thành nổi tiếng khắp thế gian nhờ vào “Kiếm”, bao gồm các việc đúc kiếm, kiếm pháp v.v, cho nên sự hiểu biết đối với kiếm, đứa con nít mười tuổi cũng đã được nghe không ít, chỉ là chưa bao giờ được nghe những đạo lý như vậy.

“Sức mạnh càng lớn, chạy càng mau.....”

Lâm Phàm có thắc mắc, nhưng mà người đang nói chuyện chính là tiên nhân, cũng chỉ có thể học theo mà thôi.

“Công pháp mà bản đạo sáng tạo ra, rốt cuộc cũng không uổng phí!”

Mặt Chu Dịch lộ vẻ vui mừng, truyền thụ cho Lâm Phàm từng câu từng chữ của khí huyết võ đạo đã được ưu hóa.

Khi ngưng tụ khí huyết cần phải dùng đến linh mễ, buổi tối lúc nấu cơm, mùi thơm của gạo thấm vào ruột gan, nếu Chu Dịch không dùng pháp lực che lấp, phỏng chừng hàng xóm cũng ngửi thấy mùi thơm mà chạy đến xin cơm.

Lâm Ngọc ăn cơm được nấu bằng linh mễ, lập tức biết được Chu Dịch là kỳ nhân thực sự, tất cả những lo âu trong lòng đều tan biến.

Đảo mắt đã qua mấy tháng.

Buổi chiều.

Ánh mặt trời chiếu vào tiểu viện âm áp.

Chu Dịch nằm trên ghế bập bênh, vừa uống trà, vừa bắn ra những viên sỏi.

Vút vút vút.....

Những tiếng vang liên miên không dứt bay đến từ các hướng trái phải trước sau, Lâm Phàm với vẻ mặt nghiêm túc, thi triển kinh công di chuyển xê dịch.

Bịch!

Lâm Phàm chỉ cảm thấy phía sau lưng đau nhức, bước chân chệch một nhịp, lại bị mười mấy luồng khí đánh trúng.

“Người lại chết nữa rồi.”

Chu Dịch chậm rãi nói: “Mới có mười người cùng thi triển ám khí, luyện nửa tháng mà vẫn chưa thể né được.”

“Nó quá khó đi!”

Lâm Phàm đã từng là một thiếu niên kiêu ngạo, sau khi bị Chu Dịch đả kích nhiều lần, thì thiếu niên kiêu ngạo ấy đã biến mất vô tung vô ảnh.

Tiên kiếm nhận chủ gì gì đấy, ngộ đạo kiếm pháp gì đó, chẳng phải mỗi ngày cũng chết mười lần tám lần đấy sao, theo như lời đạo trưởng nói, bản thân bước vào giang hồ chưa được mấy ngày thì đã chết bởi âm mưu, bẫy rập, đánh lén, độc sát mất rồi.....

“Dùng toàn bộ thời gian người tán dóc với bằng hữu để luyện công, thì còn khó nữa không?”

Chu Dịch ngoài miệng thì trách móc nặng nề, thật ra từ dưới đáy lòng lại vô cùng vừa lòng, bất kể là thiên phú, hay là ngộ tính của Lâm Phàm đều là tuyệt đỉnh, đáng tiếc sinh nhầm thời đại.

“Hắc hắc, chuyện gì cũng không thể gạt được tiên nhân.”

Lâm Phàm cung kính châm trà, hỏi: “Ta phải luyện tới khi nào, mới có thể đi ra ngoài phiêu bạt giang hồ?”

“Linh Kiếm thành chỉ là nơi hẻo lánh, chỉ giống như là một con kiến trong mắt bần đạo mà thôi, kẻ mạnh ở Cửu Châu Tứ Hải vô cùng nhiều, muốn tiêu sái vui vẻ hành tẩu thiên hạ.....”

Chu Dịch suy nghĩ, rồi nói: “Khi nào một kiếm trăm núi, thì có thể đi ra ngoài.”

“Một kiếm trăm núi, thiên hạ có cường giả như vậy sao!”

Lâm Phàm chưa bao giờ đi khỏi Linh Kiếm thành, thậm chí rất ít khi đến những phường thị lân cận, bị ảnh hưởng bởi cha mẹ và những người chung quanh, vô cùng hiếu kỳ với giang hồ, kiếm khách, nhưng mà lại không có khái niệm mạnh yếu cụ thể đối với kiếm khách giang hồ.

Lời của tiên nhân nói, tất nhiên là không sai!

“Ta sẽ cố gắng!”

Lâm Phàm nắm chặt nắm tay, vẻ mặt nghiêm nghị, tiếp tục rèn luyện khinh công trong viện.

“Trẻ nhỏ dễ dạy ha.”

Chu Dịch hơi gật đầu, cái gọi là nhất kiếm trăm núi tất nhiên là không có khả năng, vốn dĩ là muốn Lâm Phàm kiên trì tu hành.

Điểm yếu lớn nhất của thiên tài chính là có được quá dễ dàng, dễ kiêu ngạo!

Hiện tại lập nên một mục tiêu xa xôi không thể với tới, trong lòng có sự kính sợ, bất kỳ lúc nào cũng cẩn thận, thì không thể nào xấu được. Còn về phần cuối cùng phát hiện trong giang hồ đều là tép riu, biểu cảm của Lâm Phàm đặc sắc ra sao, trong lòng Chu Dịch cũng có chút chờ mong.

Trong tay đột nhiên xuất hiện một quyển sách, nội dung bên trong ghi chép về lịch sử hình thành của Linh Kiếm thành, lấy từ cảm địa trong Tàng Thư Các của Chú Kiếm đường.

Linh Kiếm thành nghe tên thì biết nghĩa, có chút liên quan đến Linh Kiếm tông.

Dựa theo ghi chép trong sách, năm đó Thanh Châu xuất hiện đại ma, tu hành ma công cắn nuốt vô số tánh mạng con người. Lão tổ Linh Kiếm tông bất chấp tằm thân tàn, liều mạng chém giết với đại ma, cuối cùng đồng quy vu tận.

Chú Kiếm đường là do đệ tử của Linh Kiếm tông xây dựng, đề tưởng niệm công huân của tổ tiên, nên mới đặt tên cho nó là Linh Kiếm thành!

“Chó má!”

Chu Dịch bóp nát vụn cuốn sách, trong mắt hiện lên tia lạnh, năm xưa lão tổ đầu tiên nhập ma chính là Kiếm Huyền.

Lâm Phàm dừng bộ pháp lại, thắc mắc nói: “Tiên trưởng, ai chọc ngài tức giận vậy?”

“Là vì.....”

Chu Dịch nói nửa chừng thì ngừng lại, không muốn kết thêm nhân quả qua sâu với Lâm Phàm, trầm mặt nói: “Sống lâu quá nên phát hiện đi đến bất kỳ nơi nào, đều là những chuyện phiền lòng!”

Lâm Phàm hiểu kỳ nói: “Tiên trưởng, Côn Luân sơn ở nơi nào?”

“Côn Luân sơn là một địa giới nơi nào cũng có, mà lại không có ở nơi nào.”

Chu Dịch ngẩng đầu nhìn về phía Đông Nam, nói: “Mấy năm trước thì nó ở Vân Châu, cách nơi này mấy vạn dặm xa.”

“Mấy vạn dặm!”

Lâm Phàm kinh ngạc cảm thán một tiếng: “Tiên nhân đi xa như vậy để làm gì?”

Chu Dịch thở dài nói: “Bên kia có một kẻ rất phiền phức, bản đạo lười gặp hắn.”

Mấy năm nay Bạch Vân Phong sắp bị binh lính đào xuyên qua rồi, cho dù không ảnh hưởng đến Vi Trần trận, nhưng mà mỗi ngày tiếng leng keng leng keng cũng đủ khiến cho người ta phiền lòng.

“Ồ.”

Lâm Phàm thấy đạo trưởng không muốn nhiều lời, rất biết điều lái sang chuyện khác, nói: “Tiên nhân, ta luyện lâu như vậy, tại sao ngài còn chưa truyền cho ta kiếm chiêu?”

Chu Dịch liếc Lâm Phàm mắt nhìn một cái, khẽ vuốt râu dài nói.

“Nếu có thể nhất kiếm trăm núi, thì còn cần gì kỹ xảo?”

.....

Chương 268: Tìm kiếm khắp thiên hạ.

Tiên kinh.

Vốn dĩ là kinh đô Đại Càn, sau khi Khánh quốc chiếm đóng nên sửa lại thành tên này.

Thái Thủy đế tự xưng là gặp được tiên duyên, tiềm tu ở Côn Luân sơn, nên đổi tên nó thành tiên.

Những quan sử của Khánh quốc tra tìm tàng thư ngàn năm của Đại Càn, nhưng chưa từng tìm thấy hai chữ “Côn Luân”, nhưng lại e sợ uy nghiêm của bộ hạ, chỉ có thể giải thích một cách cứng nhắc nguồn gốc của nó từ trong sách cổ.

Những quan lại biết được nội tình thì chỉ cười không nói lời nào, còn phần lớn những quan lại không hiểu được nội tình thì chỉ cho rằng trên đời này thật sự có Côn Luân sơn.

Hoàng cung.

Thượng Dương cung.

Ánh mắt Thái Thủy đế Tần Chính đảo qua thần tử trong điện, ánh mắt lạnh lùng, khí tức Tiên Thiên cùng uy nghiêm của hoàng đế đè nặng xuống, vạn thần có thân thể yếu ớt nhìn không được hai chân run rẩy.

“Trương tướng quân, dạo gần đây có tin tức của Côn Luân chưa?”

“Hồi bẩm bộ hạ.”

Trương tướng quân khom người bước ra khỏi hàng, nói: “Thần đã phái mười vạn thiết kỵ, từ Đông Hải chia quân làm hai hướng, hành quân dọc hai bờ Nam Bắc, gặp phải núi non sông ngòi thì phải cẩn thận thăm dò. Hiện giờ đã đã rà soát năm phần lãnh thổ của Vân Châu, vẫn chưa tìm được Côn Luân sơn!”

Thái Thủy đế hạ lệnh nói: “Quá chậm, phái thêm mười vạn đại quân, kết hợp với binh lính ở các châu phủ, trong vòng mười năm phải rà soát hết Vân Châu!”

“Tuân chỉ.”

Trương tướng quân khom người lĩnh mệnh, Thái Thủy đế đánh hạ hơn phân nửa lãnh thổ Khánh quốc, uy vọng của hắn ở trong quân không ai có thể sánh bằng.

Đừng nói đến chuyện thăm dò một Côn Luân sơn hư vô mờ mịt, cho dù có phải đối mặt với tiên nhân, Thái Thủy đế chỉ cần ra lệnh một tiếng thì thiết kỵ Đại Khánh cũng phải xông lên!

“Xin bệ hạ suy xét!”

Thủ phụ Đường triều bước ra khỏi hàng, mặt lộ vẻ khó xử, nói: “Quốc triều mới lập, căn cơ chưa vững chắc, cần được nghỉ ngơi lấy lại sức. Điều động binh lính với quy mô lớn như vậy, không chỉ khiến quốc khố khó khăn, mà bá tánh cũng sẽ phải cống trên lưng một lượng lớn lao dịch.”

“Bệ hạ, hôm qua nhận được tin báo khẩn tám trăm dặm.”

Hộ Bộ thượng thư bước ra khỏi hàng nói: “Ninh An phủ, Minh phủ, Dương Sơn phủ... phát sinh nạn hạn hán, ba tháng rồi không có một giọt mây, xin hãy chuẩn bị lương thực cứu tế, đề phòng xảy ra dân biến.”

Lại có đại thần bước ra khỏi hàng, khuyên: “Tiên nhân, trường sinh chi đạo từ xưa đã vô căn cứ, bệ hạ trẻ trung khoẻ mạnh, chớ sa vào nó, chậm trễ quốc triều.”

“Thần tán thành!”

“Bệ hạ suy xét”

Liên tiếp hơn mười vị đại thần bước ra khỏi hàng, thỉnh cầu Thái Thủy đế thu hồi quân lệnh.

“Đủ rồi! Bây giờ Trẫm rất minh mẫn, trong lòng đã có tính toán.”

Thái Thủy đế quát lớn ngăn cản chúng quần thần, ánh mắt nhìn về phía chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ, hỏi: “Chuyện kinh văn giả tạo của Phật Đạo, đã điều tra ra sao rồi?”

“Hồi bệ hạ, nửa tháng nay đã kê biên tài sản mười ba chùa miếu đạo quan có kinh văn giả tạo, đưa hết vào trong quân làm lao dịch.”

Lưu Cẩm khom người nói: “Thần dám lập Quân Lệnh trạng, trong vòng một năm kinh văn giả tạo của triều đại sẽ biến mất, trong vòng ba năm, chư quốc Vân Châu không còn ai dám tụng niệm ngục kinh!”

“Rất tốt!”

Thái Thủy đế khen nói: “Lưu ái khanh cứ làm thẳng tay, bất kể kẻ nào bôi nhọ Huyền Tiêu Đạo Tổ, chính là kẻ thù của trẫm, xếp vào tội mưu nghịch, tru di cửu tộc!”

Thái Thủy đế biết rằng Lưu Cẩm là kẻ gian nịnh tiểu nhân, nhưng nên xét về chuyện chèn ép Phật Đạo, cũng chỉ có nịnh thần tàn nhẫn độc ác mới có thể dùng được. Dựa vào căn cơ của hai giáo Phật Đạo, nếu như đổi lại là bất kỳ ai đi làm, chỉ có thể trị ngọn không trị được gốc!

Huống hồ, Phật Đạo bôi nhọ Tiên Hiền, dùng kinh văn giả tạo lừa gạt thế nhân, dùng kẻ gian nịnh đàn áp là báo ứng thích hợp!

Thái Thủy đế biết được dựa vào quân tốt tìm kiếm Côn Luân sơn là hy vọng xa vời, cho nên đồng thời cũng khẳng định danh tiếng của Huyền Tiêu Đạo Quân, tôn xưng làm một trong hai vị thánh của đạo môn, chỉ vì muốn Huyền Dịch chân nhân để mắt đến.

“Thần, tuân chỉ!”

Mặt Lưu Cẩm lộ vẻ vui mừng, có được những câu này của bệ hạ, ai dám phản đối Cẩm Y Vệ thì sẽ ném vào nhà hấn mấy quyền ngục kinh.

Sau khi bãi triều.

Vào giờ cơm trưa.

Thái Thủy đế ăn liên tục mười mấy chén cơm, đều là những hạt gạo cống phẩm được chọn lựa kỹ càng, nhưng hắn vẫn cảm thấy nhạt nhẽo vô vị.

“Truyền Từ chân nhân!”

Một lát sau.

Từ chân nhân, chủ nhân hiện tại của Bạch Vân Quan yết kiến, ba quỳ chín lạy, hô to bệ hạ vạn tuế.

Thái Thủy đế rất vừa lòng, hồi tưởng lại ba mươi lăm năm trước, làm chủ Tiên kinh, hai giáo Phật Đạo gặp vua không quỳ, tự xưng là người cõi tiên.

Hiện giờ sau ba mươi năm, liên tiếp có đến bảy quan chủ chết đi, đạo sĩ rốt cuộc cũng đã tỉnh ra, cung cung kính kính ba quỳ chín lạy, dù sao thì hòa thượng trong Vạn Phật Tự đều chết sạch rồi, còn chẳng có cơ hội xin tha nữa là.

“Duyên thọ Kim Đan luyện ra sao rồi?”

“Bệ hạ, luyện đan thuật đã thất truyền từ lâu, bản đạo đã nghiên cứu mấy chục năm nhưng cũng không tinh thông lắm.”

Từ chân nhân lấy ra một hộp ngọc từ trong lòng, hai tay dâng lên, nói: “Đã bị hư liên tục mấy lò, hao phí không ít linh dược, nhưng chỉ luyện thành mấy viên tàn đan này mà thôi.”

Bạch Vân Quan truyền thừa từ Đan Đỉnh Tông, cho dù trải qua rất nhiều biến cố, truyền thừa điển tịch đã được sửa đổi rất nhiều lần, vẫn lưu truyền đến ngày nay không ít đan phương. Từ chân nhân chuyên nghiên cứu luyện đan thuật, dựa vào ba phần bản lĩnh bảy phần trung thành, dành được sự ủng hộ và tín nhiệm của Thái Thủy đế.

Nội thị trình hộp ngọc lên, thật cẩn thận mở ra.

Bên trong có ba viên đan to cỡ ngón cái, là một màu đỏ đậm, có những đường vân văn màu vàng, tỏa ra một mùi dược hương mê người.

Trong mắt Thái Thủy đế hiện lên vẻ mừng rỡ, năm đó đã từng nghe Sâm chân nhân kể rất nhiều về linh đan, Duyên Thọ Đan trong lời kể giống như đúc những viên này, phát tay ngăn cản nội thị thử dược, trực tiếp cầm lên một viên nuốt xuống.

Chương 269: Tài sản Phật môn.

Vào miệng là tan, linh khí nồng đậm lan tràn khắp ngũ tạng lục phủ.

Đã ba mươi sáu năm qua đi, rốt cuộc cũng đã cảm nhận được mùi vị của linh khí, giống như nắng hạn gặp mưa rào.

“Ha ha ha!”

Thái Thủy đế ngửa mặt lên trời cười to, trước mắt hiện lên những cảnh tượng vừa quen thuộc lại xa lạ, điên cuồng nói năng lảm nhảm.

“Trầm cầm kiếm Thái A, ngôi long xa, đấng côn luân.....”

“Có cây táo tàu nghìn năm xanh ngắt, cây mây vạn năm vẫn xanh, huyền châu thảo, tử đàn sâm.....”

“Âm dương ngưng thành tiên quả, ngũ khí hội tụ thành linh chi.....”

“Lại ở giữa côn luân, có kiến mộc, ngàn trượng không nhánh, lá xanh thân tím, trên thông cửu tiêu, dưới chống cửu u, duyên tiên thân ở trên...”

Mỗi một lời nói mỗi một hành động của Thái Thủy đế, đều được sử quan trong điện viết lại từng câu từng chữ, soạt soạt ghi chép lại!

Trên đời này chuyện tàn nhẫn nhất không phải là không biết mà là biết quá nhiều, nhưng lại không có cách nào để có được.

Cầu mà không được, trở nên điên cuồng, mới xuất hiện ảo giác!

Tất cả mọi người trong điện đều cho rằng Thái Thủy đế dùng đan dược nên mới nổi điên, chỉ có hắn biết rằng chính mình không điên, tất cả những gì mà hắn nói điên nói sáng, đều là những điều đã tận mắt nhìn thấy.

Cây táo ngàn năm, Huyết Đăng Yêu, Huyền Châu thảo, Âm Dương quả, Ngũ Sắc Thụy Vân Chi, Kiến Mộc.....

Một lúc lâu sau đó.

Những cảnh tượng trước mắt Thái Thủy đế bỗng dung tan biến, những tiếng lẩm bẩm tắt lịm, khoan chân ngồi trên đệm Hương Bồ.

Ánh mắt lạnh lùng đảo qua đám người bên trong điện, tất cả đều có dáng vẻ khom người cúi đầu mặt không cảm xúc, há có thể đoán không ra suy nghĩ của đám người phía dưới sao, chắc có lẽ là chúng đang cho rằng mình nói năng bậy bạ.

“Từ chân nhân, tại sao còn không đứng dậy?”

“Thần vô cùng phấn khích, chúc mừng bệ hạ!”

Từ chân nhân quỳ trên mặt đất run bần bật, linh dược chính xác là có thật, đến từ số tài sản tồn phong của hai giáo Phật Đạo, nhưng mà luyện đan thì còn cần phải có đan lô, pháp thuật, Linh Hỏa, hiện giờ chỉ có thể dùng lửa phàm đỉnh đồng để thay thế.

Kết quả là liên tục luyện hồng ba lò, lãng phí số linh dược vốn dĩ đã rất ít ỏi.

May mắn là mấy ngày trước có lật xem sách cổ trong đạo quan, tìm được phương pháp thủy ngân nội đan, kết hợp hai phương thức với nhau đã luyện ra linh đan.

Dáng vẻ thì tương tự như mô tả trong điển tịch, còn về phần dược hiệu như thế nào, dù sao Từ chân nhân cũng không dám ăn.

Từ chân nhân cho rằng bản thân không có nhiều kinh nghiệm phán đoán trong việc luyện đan, dùng đan dược này còn chẳng hữu hiệu bằng việc ăn sống linh dược, nhưng đây chỉ là suy nghĩ trong lòng, trăm triệu lần không dám nói ra, một khi để cho bệ hạ biết được thì chắc chắn sẽ thay đổi quan chủ.

“Truyền chỉ, Từ chân nhân luyện đan có công, phong Hoài Huyền Tế Diệu Quang Tổ chân quân, ban tử bào, thưởng vạn lượng hoàng kim, lệnh Bạch Vân Quan khắc tượng cung phụng hương khói!”

Thái Thủy đế chậm rãi nói: “Chân nhân tiếp tục luyện đan, trăm sẽ phái cấm quân đến đưa linh dược, ít nhất mỗi tháng phải luyện thành công một lò!”

Khí huyết võ đạo tu đến Ngưng Khiếu, một bữa cơm ăn hết nửa con bò mới có thể chắc bụng, nhưng mà từ sau khi rời khỏi Côn Luân sơn, cho dù có ăn nhiều thế nào đi nữa thì chỉ có thể làm căng cái bụng, nhưng vẫn có cảm giác đói khát phát ra từ linh hồn.

Khi còn trẻ thì có thể nhẫn nhịn, lấy niềm vui thỏa thuê từ việc dẫn quân chinh phạt thiên hạ, miễn cưỡng xua tan sự thèm khát trong lòng.

Hiện giờ Thái Thủy đế đã gần tám mươi tuổi, nắm giữ quyền lực Khánh quốc, uy hiếp chư quốc Vân Châu, cũng coi như là đạt đến đỉnh cao của người phàm, trên đời này ngoài tu tiên, trường sinh ra, thì không còn bất cứ thứ gì có thể khiến cho hắn đề tâm đến!

Hôm nay sau khi dùng đan dược, mùi vị của linh khí xâm nhập vào xương tủy!

“Trẫm, có dùng hết cả đời này, nhất định phải tìm cho được Côn Luân sơn!”

Thái Thủy đế rút thanh kiếm từ bên hông ra, toàn thân nó là màu xanh bích như ngọc, chỉ lên vòm trời.

“Nếu không có được trường sinh, trẫm có được quyền thế ngập trời vinh hoa phú quý, trăm năm sau cũng chỉ còn lại một nắm đất mà thôi!”

Lời này nói ra, khiến cho chúng thần tử, nội thị trong điện sợ tới mức lập tức quỳ xuống, ba quỳ chín lạy hô to.

“Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

.....

Sau thiên biến.

Tu sĩ Phật môn vì muốn đề phòng vương quyền thế tục phản công, cướp đi vị trí thống trị của Phật môn.

Cho nên trước khi linh khí hoàn toàn tan biến, đã mời vương thất các nước ở Nghê Châu cùng nhau đi đến miền cực lạc, cũng đổi tên thành Phật Châu.

Phật Châu chia thành mười hai Phật thổ, được mười hai ngôi chùa miếu thượng viện thống trị, châu phủ dưới trướng thì

được phân chia giống như triều đình, do trung viện, hạ viện quản lý.

Bởi vì tăng nhân cần tụng kinh tu hành Phật pháp, không có quá nhiều thời gian để quản lý địa phương, nên mới phải đệ tử tục gia làm quan lại, cũng được coi như là giai cấp thứ hai. Giai cấp thứ nhất tất nhiên là tăng nhân, giai cấp thứ ba là nông công thương, giai cấp thứ tư là tội phạm, nô lệ v.v.

Phân chia nhân loại thành bốn giai cấp, cố định chức vụ, cấp bậc để dễ bề thống trị, từ trên xuống thấp giống như kim tự tháp.

Rồi lại phổ cập những tác phẩm kinh điển của Phật môn như nhân quả báo ứng, sinh tử luân hồi v.v, mê hoặc bá tánh dưới trướng phải nhẫn khổ chịu khổ, kiếp sau sẽ có thể đầu thai làm tăng nhân, giam cầm một cách chặt chẽ cả thân thể lẫn thần hồn.

Mấy trăm năm này, không những không xuất hiện những trận phản loạn có quy mô lớn, mà ngược lại sự thống trị của Phật môn càng ngày càng vững chắc như bàn thạch.

Còn về phần tất cả những điển tịch ngoài Phật pháp ra, ví dụ như tứ thư ngũ kinh sách sử truyện ký v.v, phạm là có những lời lẽ xúc phạm Phật pháp thì quy vào trọng tội, cả nhà đều bị quy vào giai cấp thứ tư, ngâm đắng nuốt cay ba đời thì mới được giải thoát.

Những điều này mới chỉ là những điều cơ bản, Phật môn từ việc ăn, mặc, ở, đi lại đều có quy định về cấp bậc.

Chương 270: Tài sản Phật môn (2)

Di chuyển bên trong thành trì của Phật môn, có thể căn cứ vào chất liệu màu sắc quần áo mà bá tánh ăn mặc, phương tiện giao thông, những thứ đồ ăn, quy định về phòng ốc, mà phân chia ra thành bốn tầng lớp đẳng cấp khác nhau.

Bồ đề Phật thổ.

Vạn Phật Tự.

Truyền thuyết Phật môn bắt nguồn tại đây, có thể gọi là Vạn Phật chi tông, kẻ thực sự thống trị Phật Châu.

Đại Hùng Bảo Điện.

Tượng Phật bằng vàng ròng cao mấy trượng, gương mặt hiền từ, mặt mang nụ cười nhìn tín đồ phía dưới.

Đứng chính giữa là một lão tăng có lông mày rất dài, thân thể cao lớn, toàn thân như được đúc từ vàng ròng, đứng hai bên trái phải là hơn mười tăng nhân, có già có trẻ, ánh mắt sâu thẳm, mỗi người đều làm ra vẻ trách trời thương dân.

Người duy nhất đang nói chuyện trong điện chính là một tăng nhân quần áo tả tơi, vết thương chồng chất, đang kể về những gì mà tăng nhân Phật môn gặp phải ở Vân Châu.

“..... Thái Thủy để hủy diệt Vạn Phật Tự Càn Kinh, phá núi hủy miếu, đốt hết tất cả kinh Phật. Phái binh lính, Cẩm Y Vệ cùng với Nội Thị Tư lũng bắt tăng nhân, ai dám can đảm phản kháng thì sẽ giết chết không cần định tội, đến ngay cả con cháu của họ cũng bị bắt bỏ tù.”

“Bản tăng cùng mấy trăm võ tăng một đường đi về hướng Tây, băng qua mấy vạn dặm Ký Châu, đến được Phật Châu thì chỉ còn sót lại một mình đệ tử!”

Kể đến đây, tăng nhân để lộ vết thương trên ngực, một mũi tên bắn xuyên qua, chỉ cần sâu thêm một chút nữa thì đã bỏ mạng ngay lập tức, tiếp tục nói: “Đến được biên giới Phật Châu, bản tăng được chúng giáo đồ cứu trị, may mắn giữ được tánh mạng, mới có thể kể lại những chuyện ở Vân Châu.”

“A di đà phật!”

Lão tăng phân phó nói: “Những giáo đồ kia có đại công đức, cho phép con cái của họ được quy y làm tăng, hưởng Phật pháp cực lạc.”

Tăng nhân đứng bên trái đứng dậy lĩnh mệnh, nói: “Cần tuân thiên sư pháp chỉ!”

Lão tăng dò hỏi mọi người, nói: “Chuyện ở Vân Châu, mọi người thấy sao?”

Một tăng nhân nói: “Thái Thủy đề đề tôn sùng kẻ thù của Phật môn là Huyền Tiêu, lại ra tay hủy diệt Phật môn, đáng giết”

Lại có một tăng nhân nói: “Thiên sư, bản tăng nguyện thống lĩnh mười vạn tăng binh, đến Vân Châu truyền bá Phật pháp, lật đổ chính sách tàn bạo của Ngụy Đế Khánh quốc!”

“Bản tăng cũng nguyện lòng!”

“.....”

“A di đà phật!”

Lão tăng niệm phật, nói: “Thực lực của Ngụy Đế đã đạt đến Tiên Thiên, đã vô địch thế gian, người này không chết thì Phật pháp khó độ.”

Chúng tăng nhân gật đầu, bên ngoài thì khinh thường không thèm để ý đến Thái Thủy đế, thật ra một kẻ mạnh có thể thống trị Vân Châu, không phải là người mà tăng binh bình thường có thể đối phó được.

“Thiên sư nghĩ như thế nào?”

“Chờ!”

Lão tăng nói: “Ngụy Đế si mê Tiên đạo đã gần đến mức điên cuồng, chờ hắn bị mọi người xa lánh, lòng dân điêu tàn. Chúng ta sẽ dùng Phật bảo giết hắn, có thể uy hiếp chư quốc Vân Châu, thu phục bá tánh.”

Có tăng nhân thắc mắc nói: “Thiên sư, Vân Châu cách đây mấy vạn dặm, có đáng để dùng Phật bảo không?”

Sau khi Huyền Tiêu chém chết Diệu Thiện, vẫn chưa lấy đi pháp bảo trấn tông Phật môn, sau khi hao tổn linh vật phong ấn cho đến nay, đã bị giảm giá trị xuống thành pháp bảo. Kích hoạt Phật bảo cần hao tổn một lượng lớn linh khí, đồng nghĩa

với việc hao tổn tài sản của Phật môn, làm căn cơ thống trị lung lay.

“Phật môn chúng ta thống trị Phật Châu đã hơn ba trăm năm, bá tánh an cư lạc nghiệp, cơm no áo ấm, yên vui hơn gấp trăm lần so với bị vương triều thống trị.”

Lão tăng nhân chậm rãi nói: “Ngụy Đế vì cầu Tiên đạo, lao dịch áp bức, tàn nhẫn bạo ngược, cứ để dân chúng lầm than. Phù hợp với xu thế hướng Đông của Phật pháp, Phật quang chiếu muôn vạn, thuận theo ý trời lòng dân!”

“Hàng tỉ vạn lê dân bá tánh Cửu Châu sẽ được đắm mình trong Phật ân, hưởng cực lạc Phật môn!”

.....

Phải kể đến một nơi khác.

Linh Kiếm thành.

Chu Dịch sống ở Thanh Châu mười năm, chiếc ghế bập bênh mỗi ngày đều nằm, được mài nhiều đến mức sáng bóng.

“Tiêu Lâm Tử, người đã học được Ngũ Hành tốc biến chi thuật, bản đạo rốt cuộc cũng chẳng còn gì có thể dạy được nữa rồi.”

Thuật pháp tốc biến là bí thuật do Chu Dịch kết hợp Ngũ Hành độn pháp với khinh công, rồi sáng tạo ra, biến đổi pháp lực cần sử dụng thành khí huyết, sau khi thi triển thì tốc độ tăng đột biến, trong nháy mắt có thể bay xa hơn mười trượng, lại có thể băng xuyên qua những vật có tính chất thuộc Ngũ Hành.

Bí pháp này là không còn là võ đạo thuần túy, sự huyền diệu của nó tương đồng với pháp thuật, chỉ là mức độ khí huyết cần tiêu hao quá lớn, chỉ có thể sử dụng nó trong lúc mấu chốt mà thôi!

“Tiên nhân, ngài phải đi rồi sao?”

Khí huyết của Lâm Phàm xuất ra khỏi cơ thể, thân hình lóe lên xuất hiện bên cạnh Chu Dịch, mặt lộ vẻ tiếc nuối, nói: “Chi bằng tiên trưởng ở lại thế gian, ta nhất định sẽ cố gắng kiếm tiền, nuôi ngài đến khi chết.”

“Hừ hừ, lần trước có kẻ nói như vậy với bản đạo, bản đạo đã đến viếng mộ hắn ba lần rồi!”

Thân hình Chu Dịch biến hóa thành sáng vẻ thanh niên, thờ dài nói: “Duyên cạn tại đây, đừng lưu luyến, bản đạo cũng phải về Côn Luân sơn tu hành đây.”

“Vậy sau này ta có thể lang bạt giang hồ được không?”

Vẻ mặt Lâm Phàm vừa do dự lại chờ mong, sau mười năm tiềm tu rốt cuộc khí huyết cũng đã Ngưng Khiếu, tiếp theo chính là tích lũy từng ngày, hóa khiếu huyết thành huyết đan, nhưng còn cách cảnh giới nhất kiếm trăm núi cực xa.

Dựa vào tốc độ nhanh như chớp, dốc hết sức dùng một kiếm đâm xuống, nhưng chỉ có thể phá được một tảng đá cao chừng ba bốn trượng mà thôi.

“Đương nhiên có thể.”

Vẻ mặt Chu Dịch hơi có chút quỷ dị, cố gắng kiềm chế tâm trạng vui vẻ khi đứng đằng xa xem trò vui, nghiêm nghị nói: “Võ giả cảnh giới Ngưng Khiếu bản đạo chỉ cần một tay là chụp chết ba bốn ngàn người, đi ra ngoài lang bạt giang hồ, nhớ lấy phải cẩn thận!”

Khí huyết võ đạo Ngưng Khiếu tương đương với Tiên Thiên tông sư, cũng chính là Luyện Khí sơ kỳ trong tu tiên giới.

Chương 271: Tài sản Phật môn (3)

Cửu Châu có bao nhiêu võ giả Tiên Thiên, Chu Dịch cũng không biết rõ lắm, nhưng chắc chắn cũng không vượt quá ba con số.

Tu hành Võ đạo trông có vẻ không phụ thuộc vào linh khí, nhưng mà không có đan dược Tiên đạo cung cấp nuôi dưỡng, số lượng Tiên Thiên tông sư kém xa trước khi linh khí biến mất, còn tính luôn cả những lão bất tử của hai giáo Phật Đạo.

“Đi đây.”

Chu Dịch vẫy tay từ biệt, rời đi một cách khẳng khái, sống chung với Lâm Phàm mười năm vô cùng ấm áp, nhưng đó không phải là lý do để bản thân hần lưu lại.

Trên đời này thứ duy nhất có thể đồng hành cùng Chu Dịch, chỉ có thời gian!

Lâm Phàm nhìn thấy không thể giữ được người, bịch một phát quỳ trên mặt đất ba quỳ chín lạy, nói: “Tiên nhân, mười năm nay vẫn luôn thắc mắc, có thể giải đáp thắc mắc cho ta được không?”

“Hỏi đi.”

Chu Dịch nhíu mày, dường như có thể đoán được suy nghĩ của Lâm Phàm.

“Năm đó ta may mắn được tiên kiếm nhận chủ, nhưng cũng chỉ là một đứa con nít không biết võ đạo, với thực lực của một tiên nhân như ngài, hoàn toàn có thể mang tiên kiếm đi một cách vô thanh vô tức mà.”

Lâm Phàm nói: “Hoặc là dùng kiếm pháp trao đổi, hoặc là ban cho linh đan, hoàn toàn không cần phải phí công phí sức dạy dỗ mười năm!”

“Thứ nhất, bản đạo không phí công phí sức, đối với ta mà nói mười năm chỉ là một cái chớp mắt mà thôi.”

Chu Dịch giải thích nói: “Thứ hai, bản đạo đem Phân Kiếm Quang đi, tất nhiên là sẽ bồi thường một thứ có giá trị tương ứng, há có thể chỉ vì một bảo vật mà làm chuyện lừa gạt? Hôm

nay lừa tiên kiếm của ngươi, ngày mai gặt đi truyền thừa của ngươi, cứ như vậy sẽ đánh mất bản thân mình!”

“Bần đạo sống lâu, cũng đủ cường đại, nhưng một khi đánh mất chính mình, sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào vực sâu!”

“Một ngày nào đó dùng năm đấu linh gạo đi gặt người theo thói quen, chọc phải một thằng nhóc khó lường nữa thì, vết xe đổ a.....”

Chu Dịch cũng không quan tâm đến chuyện Lâm Phàm có nghe hiểu hay không, lời này cũng là nói cho chính mình nghe: “Tiên kiếm kia có lai lịch bất phàm, nhưng chỉ là một thứ sát mẻ, có độc hết sức của nó thì cũng có thể đẩy ngươi lên đến Tiên Thiên tông sư mà thôi.”

“Hiện giờ bần đạo có được bảo vật, tiên kiếm bảo vệ linh thức, ngươi trở thành Tiên Thiên, vẹn cả ba đường, không ai nợ ai!”

“Thì ra là thế.”

Lâm Phàm dường như đã lĩnh ngộ được, trong lòng khó tránh khỏi có chút mất mát, ấp úng nói: “Đó có phải sau này hành tẩu giang hồ, không thể dùng tiên tuổi của tiên nhân, ngày nào đó ta gặp phải khó khăn, tiên nhân cũng sẽ không tới cứu?”

“Trẻ nhỏ dễ dạy đấy!”

Chu Dịch tin vào nhân quả, nhưng lại không bị phụ thuộc vào nhân quả, nếu như phải bỏ ra quá nhiều, thì dứt khoát vứt bỏ Phân Kiếm Quang.

Có được thì là may mắn, mất đi cũng không cưỡng cầu.

Không chấp niệm, sẽ không có tai kiếp!

“Hành tẩu giang hồ nhớ cẩn thận, đừng chết ở ngoài đường, lỡ đâu sau này bần đạo nhớ tới ngươi, thì cả chỗ đến để cúng bái hoá vàng cũng chẳng có.....”

Dư âm mù mịt, chẳng còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.

Lâm Phàm đập đầu bịch bịch mấy cái, cho dù đây chỉ là một giao dịch công bằng, nhưng công lao dạy dỗ mười năm thì không phải là giả.

“Tiên nhân yên tâm, ta định sẽ không bôi nhọ thanh danh Côn Luân!”

Tiên nhân không cho hắn sử dụng tên tuổi của ngài hành tẩu, vậy thì trực tiếp dùng tên của núi vậy, sau này hành tẩu giang hồ sẽ tự xưng là đệ tử của Côn Luân.

“Cứ như vậy đi!”

Lâm Phàm đứng dậy, buộc thanh sắt dùng để luyện kiếm lên ngang lưng, dự tính đi đến nhà tử phụ bá biệt a tỷ.

Mới ra khỏi cửa.

Thì đã nhìn thấy một công tử tuần tú mặc bạch y, ngồi trên cỗ kiệu chung quanh là lựa mỏng do bốn gã lực sĩ nâng, hai bên trái phải là tám kiếm hầu mỹ mạo.

Người đi trên đường sôi nổi dạt ra, thấp giọng nghị luận khen ngợi vị công tử kia, thì ra là thiếu chủ Ngô Khôn của Chú Kiếm đường, nghe đồn là có phong thái của Võ Đế!

“Võ Đế! đế vương Võ đạo, thật là một cái biệt danh bá đạo.”

Lâm Phàm cẩn thận cảm nhận, nhưng không thể phát hiện ra được thực lực của Ngô Khôn như thế nào, một thân công lực sợ là đã đạt đến hóa cảnh, mặt hưng phấn tiến lên thỉnh giáo, nói: “Võ đạo rèn luyện để tiến bộ, thỉnh giáo.....”

Nào biết còn chưa tới gần ba trọng, kiếm hầu bên người đã nhúu mày, nhảy ra khỏi hàng, rút kiếm và đâm thẳng!

Lâm Phàm tiềm tu mười năm, chưa bao giờ thực sự chém giết với người ta, bất kể là khí huyết tăng trưởng được bao nhiêu, có dốc hết sức cũng chỉ có thể sống sót thêm được một chút dưới sự huấn luyện của tiên nhân.

Lúc này thấy lợi kiếm đâm tới, Lâm Phàm dựa vào bản năng, rút thanh sắt bên hông ra chém xuống.

Khí huyết xuất ra khỏi cơ thể, hét lớn để làm tăng dũng khí.

“Phá thạch!”

Ầm!

Kiếm khí cuộn cuộn chém xuống, thị nữ kia ngay lập tức hóa thành mưa máu bay đầy trời, từ từ rơi xuống nhuộm đỏ cả con đường thành màu máu.

“.....”

Ngô Khôn lau mặt, chỉ thấy trên bàn tay là màu đỏ tươi, sợ tới mức thất kinh thét chói tai: “Cứu mạng! Có thích khách!”

Làm sao mà Lâm Phàm không biết là mình đã gây ra họa lớn được cơ chứ, thi triển pháp thuật xuyên qua hàng dãy phòng ốc, thân hình nhảy lên biến mất không thấy dấu.

Lúc này.

Chu Dịch biến hóa thành thành một dáng vẻ khác, vừa đứng bước ra từ cửa hàng giấy tiền vàng mã, nhìn thấy tình cảnh hỗn loạn trên đường.

“Bần đạo dạy dỗ thằng nhãi này mười năm, cũng coi như đã tích được bao nhiêu công đức rồi!”

Dứt lời, hóa thành độn quang bay về hướng Vân Châu.

.....

Bạch Vân Phong.

Chu Dịch đứng trên không, nhìn ngọn núi phía dưới đã mất đi hơn phân nửa, vô cùng bất đắc dĩ lắc đầu.

“Sớm hay muộn gì thì cũng sẽ bị người ta san bằng, phải dời đến núi khác thôi!”

May mắn là Địa Hỏa cung nằm cách mặt đất ba trăm trượng, cho dù Thái Thủy để có biết được chuyện này từ trong điển tịch của Bạch Vân Quan, cũng khó có thể đào sâu xuống cả ngàn mét dưới lòng đất.

Đốt chút giấy vàng trước tất cả các mộ phần, bao gồm cả mộ chôn di vật của chính mình.

Chương 272: Biến thành đồ đẳng.

Rồi sau đó Chu Dịch lại đến trước mộ lão Bạch nói chuyện, đã hơn một ngàn năm trôi qua, chắc có lẽ là đã luân hồi chuyển thế rồi.

“Nghe đồn bí pháp niết bàn luân hồi của Phật môn, dùng để tìm kiếm thân thể chuyển thế của cao tăng, đáng tiếc Vạn Phật Tự cũng đã đi trốn đại kiếp nạn, nếu không bản đạo nhất định sẽ hoàn thành lời hứa với người.”

“Bản đạo cũng không vội vàng, ta có rất nhiều thời gian để chờ đợi, chờ cho đến khi căn cơ của Phật môn tiêu tan hết, có thể xem xét hết tất cả các điển tịch đã được cất giấu.”

Sau khi bái tế, Chu Dịch hóa thành độn quang bay về phía Nam, cho đến Thập Vạn Đại Sơn.

Kinh Cức lĩnh.

Ma Vân thành.

Chu Dịch đứng trên không, nhìn thành trì phía dưới đã mở rộng thêm gấp mấy lần, vô cùng náo nhiệt phồn hoa.

“Từ nay trở đi sẽ tìm một ngọn núi ở gần đây, tiếp tục tu luyện đạo!”

“Đi ăn mừng, bế quan mà không có tiệc ăn mừng thì không hoàn chỉnh!”

Chu Dịch đáp độn quang xuống Ma Vân thành, thân hình lóe lên hóa thành một công tử tuấn tú, gặp người liền hỏi thăm.

“Câu lan viện nào có thể đến nghe hát?”

Người đi đường chỉ hướng Đông Nam đằng xa, nói: “Hợp Hoan Uyển!”

“Tên này, dường như rất có lai lịch!”

Số lượng những chốn ăn chơi mà Chu Dịch đã đến trong nghìn năm, chưa đến một trăm thì cũng được tám mươi nhà, đều có những cái tên như là Xuân Phong, Tiêu Tương, Di Hồng, Mãn Nguyệt, đây đều là những cái tên được đặt bởi những người đọc sách, được trích từ trong tứ thư ngũ kinh.

Dù sao thì người đến câu lan nghe khúc thì có thể là văn nhân, hoặc là những kẻ đóng giả văn nhân, người bình thường còn tiếc mấy lượng bạc đi uống trà nữa là.

Một cái tên trắng trợn như Hợp Hoan Uyên này, đúng thật là lần đầu tiên được nghe đến.

“Nên đến để mở mang tầm mắt.”

Độn quang đáp xuống thành bắc, Chu Dịch cũng không vội vàng, chấp tay chậm rãi đi bộ đến đó.

Năm tháng trôi đi, phong cảnh biến ảo.

Cảnh tượng ở Ma Vân thành đã không còn giống năm xưa nữa, bởi vì Thập Vạn Đại Sơn có thể sinh sản ra được một lượng lớn thảo dược quý hiếm như nhân sâm núi, thu hút rất nhiều phú thương người giàu có khắp các nước trong Vân Châu, những giọng nói với những khẩu âm vùng miền khác nhau vang lên ồn ào náo nhiệt.

Người qua lại trên đường không ăn mặc áo gai da thú, cũng không có những yêu quái đầu trâu đầu hổ đầu sói, mà là những bộ quần áo với nhiều màu sắc và chất liệu khác nhau.

Tiếng người ồn ào, thật là náo nhiệt.

Chu Dịch vừa đi vừa dừng lại, đôi lúc lại ghé vào trong cửa hàng nhìn xem, hoặc là đi dạo trước những quầy hàng.

Nghe bá tánh nói chuyện phiếm với nhau nên biết được, phủ thành chủ dựa vào việc thu phí giao dịch của những phú thương, mà duy trì hoạt động của Ma Vân thành, chỉ cần bảo được ở Thập Vạn Đại Sơn vẫn còn thì số thuế thu được cao hơn rất nhiều lần so với thuế nông nghiệp.

Dù sao thì Ma Vân thành nằm ở vùng trũng của khe núi, cho dù khai khẩn liên tục mấy trăm năm, cũng chỉ có chút bình nguyên đồng ruộng chung quanh thành trì mà thôi, còn chẳng đủ cung cấp lương thực cho người dân trong thành nữa là.

Còn có một nguyên nhân khác chính là, bá tánh trong thành đều tu hành khí huyết võ đạo, căn bản là không thể nào thu được thuế nông nghiệp!

“Cảnh tượng giàu có yên vui, âu cũng giống một chốn thế ngoại đào nguyên.”

Chu Dịch cang đi gần về phía trung tâm thành trì, phát hiện những cửa hàng hai bên đường dần dần xuất hiện càng nhiều tiệm rượu, mùi rượu thơm nồng đậm bay xa.

Nhìn về phía trước mặt, cả con phố đều là những cửa hàng buôn bán rượu.

Trên những băng ghế dài bên ngoài tiệm rượu, khách uống rượu ăn mặc đủ màu đủ sắc, có công tử cầm y, có những người ăn mặc xuề xòa, người ôn trọng văn nhã một chút thì có dáng ngồi thẳng tắp, còn người xuề xòa thì thoải mái ngồi bắt chéo chân.

Chơi đoán số, phạt rượu, tiếng nói cười vang lên không dứt, đôi lúc lại vọng đến những tiếng trầm trồ khen ngợi, chắc chắn là có vị nào đó uống một hơi hết cả vò rượu!

Chu Dịch cũng không phân biệt người ta quý tiện sang hèn, nhưng mà sống lâu rồi, khó tránh khỏi bị ảnh hưởng bởi những nguyên tắc của kiếp này, nhìn thấy cảnh tượng như vậy lập tức nảy sinh hứng thú.

Tìm một vị trí trống ngồi xuống, gọi tiểu nhị mang rượu đến, thưởng cho một miếng bạc vụn hỏi thăm.

“Tiểu nhị, chỗ chúng ta đều uống rượu như vậy sao?”

“Khách quan, ngài chắc chắn mới đến Ma Vân thành lần đầu tiên, không biết phong tục nơi này của chúng ta.”

Tiểu nhị quen tay thu lấy bạc vụn, cười giải thích nói: “Chỗ chúng ta không chú trọng chuyện lớn nhỏ trong lúc uống rượu, ở những trường hợp khác thì có phân biệt tôn ti, nhưng chỉ cần ngồi vào bàn rượu thì đều như nhau. Truyền thống này đã lưu truyền mấy trăm năm, cho dù là đại trưởng lão cũng không được đối xử khác biệt.”

Chu Dịch nghe thú vị, hỏi: “Truyền thống này có lai lịch ra sao?”

“Đương nhiên là có, truyền thuyết kể rằng năm trăm năm năm trước trong núi đều là yêu quái ăn thịt người, Kim Thần sinh lòng thương hại, xây dựng Ma Vân thành để bảo vệ bá tánh.”

Tiểu nhị đã giải thích nhiều lần với người khác, nên nói tóm tắt: “Bởi vì Kim Thần thích rượu ngon, thường xuyên biến

thành phàm nhân đi thưởng thức rượu ở khắp nơi, cho nên phủ thành chủ hạ lệnh, tiệm rượu không thể phân biệt đối xử với bất kỳ ai, tránh thất lễ với thần minh.”

“Quy định này được lưu truyền qua mấy trăm năm, nên trở thành phong tục của nơi này, giống như người Vân Châu đốt pháo mừng năm mới vậy.”

“Thú vị thú vị!”

Chu Dịch cười gật đầu, mở vò rượu gửi một cái, mùi vị còn thuần khiết hơn cả mấy trăm năm trước.

Ừng ực ừng ực, uống cạn nguyên một vò rượu, rồi mua thêm hai vò cất vào trong túi trữ vật, rồi tiếp tục đi dạo dừng lại ở những tiệm rượu khác, nếm thử mùi vị nếu cảm thấy ngon thì lại mua thêm hai vò.

Mãi cho đến trung tâm của thành trì.

Chương 273: Biến thành đồ đẳng (2)

Từ đằng xa đã nhìn thấy một bức tượng bằng đồng cao ba bốn trượng, với tư thế nửa ngồi, đang ngồi không phải là trên ghế dựa hoặc là đài sen, mà là trên người một con bò vàng to lớn, hai cái sừng được quét một lớp bột vàng kim, ánh sáng chiếu vào phát ra ánh sáng rực rỡ lấp lánh.

Hắc hổ nằm dưới chân, Quy thừa tướng đứng hầu một bên, kim ung đứng trên vai, đôi cánh sau lưng như sắp bay lên.

Hai cây cột phía trước thần tượng khắc đầy hoa văn huyền dị, cẩn thận quan sát thì phát hiện ra đó là những chữ viết không theo hàng theo lối, tụng niệm theo một quy luật huyền ảo nào đó, âm điệu dâng trào ngân vang, tựa như nỉ non tựa như tiếng tụng kinh.

Lúc này.

Đang có một nam một nữ được tế tự chỉ dẫn, ba quý chín lạy với thần tượng, sau khi hành lễ thì dâng hương cho thần tượng.

Tế tự tuyên bố nam nữ đã kết làm vợ chồng trước sự chứng kiến của Kim Thần, sau này vĩnh kết đồng tâm.

Tộc nhân hai bên đứng bên cạnh xem lễ cao giọng hoan hô, liên tục chúc phúc cho tân lang tân nương, còn có cả mẫu thân của tân lang dâng hương khói, nhờ tế tự báo cho Kim Thần, cầu cho tân nương có thể sinh hạ con nối dõi khỏe mạnh.

“Kim Thần nguyện phù hộ thể nhân, chúng ta không thể tham lam vô độ!”

Tế tự hỏi: “Người muốn một đứa bé khỏe mạnh như bò, dũng mãnh hổ, tự do như ung, hay trường thọ như rùa?”

Mẫu thân là tín đồ thành kính của Kim Thần, khom người nói với tế tự, nói: “Kim Thần tại thượng, lão bà tử không cầu cháu trai phải nổi danh, chỉ cần bình an, trường thọ như rùa là được.”

Tế tự khẽ gật đầu, lại bắt đầu niệm tụng một tràng dài chú ngữ, cuối cùng biểu đạt như Kim Thần đã nhận được cầu nguyện.

“Ừ, bản đạo đúng thật là đã nghe được.”

Chu Dịch đứng cách đó không xa đã nghe thấy, bấm tay, linh quang rơi vào trong cơ thể hai vợ chồng, tất cả những bệnh tật trong cơ thể họ đều tan biến, thân cường thể tráng.

Sau khi tân lang tân nương rời đi, tế tự lại tiếp tục tiếp đón vài tín đồ đến cầu nguyện, đa số mọi người đều cầu nguyện Kim Thần phù hộ bình an, cũng có người cầu nguyện vào núi tìm được bảo dược, thậm chí trực tiếp cầu phát tài phát lộc nhanh.

Trong mắt bá tánh Ma Vân thành, Kim Thần là thần minh cai quản hết tất cả mọi thứ, bất kể chuyện gì đều đến để cầu xin.

Chu Dịch xếp hàng non nửa canh giờ, rốt cuộc đã đến phiên mình, đem nhang đèn đã chuẩn bị sẵn cắm vào trong đại đỉnh trước tượng thần.

Tế tự quan sát trang phục của Chu Dịch, nói: “Ngươi là người xứ khác?”

Chu Dịch bái lạy thần tượng rồi chấp tay nói: “Bần đạo đến từ Thanh Châu, vân du tứ phương, lần đầu tiên nghe nói truyền thuyết về Kim Thần, tâm sinh kính ngưỡng nên đến để tế bái.”

“Kính ngưỡng.....”

Ánh mắt tế tự hơi chững lại, nói: “Như thế xem ra, đạo hữu được truyền thừa lâu đời, biết được chuyện của mấy trăm năm trước sao?”

Chu Dịch gật đầu nói: “Cũng có nghe thấy, Yêu tộc có thể bảo hộ cho Nhân tộc, đúng là hiếm thấy!”

“Lời này chớ có nói với người khác, nếu không sẽ bị đánh còn bị trục xuất ra khỏi thành.”

Hiển tế nói: “Kim Thần sớm đã không phải là Yêu tộc, mà là Đồ Đẳng của Ma Vân thành, giống như Đạo môn cung phụng tiên thần, Phật môn lễ bái Bồ Tát vậy.”

Chu Dịch lại hỏi: “Xin hỏi tại sao họ của thần linh lại là Kim?”

Hiển tế nói: “Kim là họ của thần linh, tên của thần là Dịch, là nguồn cội của tất cả mọi thứ trong Ma Vân thành.”

“Đa tạ đã chỉ giáo!”

Chu Dịch cũng không muốn thăm dò thêm, phía sau còn có không ít người đang xếp hàng chờ tế bái.

Rời khỏi trung tâm thành trì.

Quay đầu nhìn bức tượng thần sừng sững bằng đồng thau, những dấu vết do gió sương mưa tuyết lưu lại càng khiến cho nó có vẻ cổ xưa và thẳng thớm hơn, Chu Dịch không nhìn được mà cảm khái.

“Bần đạo vậy mà còn có thể trở thành Đồ Đằng, được vạn dân cầu nguyện cung phụng!”

“Nên ăn mừng!”

Đi đến Hợp Hoan Uyển.

Chu Dịch đến nơi, quan sát một lát, xác định mình đã từng đến nơi này.

Năm đó sau khi đại chiến Chính Ma nổ ra, không ít tu sĩ tới Ma Vân thành tị nạn, trong đó có Lư chân nhân nổi tiếng, đã truyền thụ phương pháp song tu cho hồ yêu xà yêu, đôi bên cùng có lợi kiếm được không ít linh thạch.

Mấy trăm năm trôi qua, Lư chân nhân đã thân tử đạo tiêu, nhưng phần truyền thừa này lại không bị đoạn tuyệt.

Sau nhiều lần Ma Vân thành mở rộng, nó đã không còn dáng vẻ ngày xưa nữa rồi, lúc đầu, Chu Dịch còn chưa phát hiện, bây giờ đã nhìn thấy một số dấu vết quen thuộc, sao lại không thể biết được lai lịch của Hợp Hoan Uyển chứ.

“Sống lâu rồi, đâu đâu cũng là đời sau của cô nhân!”

Tú bà thấy Chu Dịch đứng ở đầu hẻm chân chừ không đi vào, cứ tưởng là công tử xấu hổ, lắc mông đi lại đây.

“Khách quan, mời vào trong!”

Tú bà thuận thực ôm lấy cánh tay Chu Dịch, bộ ngực to lớn, mềm mại nói: “Công tử mới đến Ma Vân thành lần đầu phải không? Chỗ chúng ta không phải là những cô nương bình thường đâu, mỗi người đều tinh thông phương pháp song tu, không những không làm hư hao thân thể, mà còn có thể cường thân kiện thể.”

Chu Dịch nói: “Có phải là bí thuật của Đạo gia không?”

“Công tử cũng không phải là người thường nhỉ, kiến thức rộng rãi.”

Tú bà đắc ý nói: “Chỗ này của ta có truyền thừa năm sáu trăm năm rồi, vừa là câu lan viện, vừa là môn phái võ đạo Hợp Hoan Tông. Công tử chỉ cần có đủ bạc, ở lại đây một hai năm, bảo đảm nội công tăng tiến.”

“Vậy thì ở lại hai năm.”

Chu Dịch chỉ cảm thấy chuyện đời kỳ diệu, năm đó phương pháp song tu mà Lư lão đạo truyền lại, ấy vậy mà lại trở thành môn phái võ đạo.

.....

Trên đời này có rất nhiều chuyện mà Chu Dịch thấy chướng mắt thì sẽ quản, có cái cũng sẽ không quản, nhưng mà kẻ được xưng là kẻ thù thì chỉ có một.

Long hoàng.

“Bần đạo thù rất dai!”

Chu Dịch chọn lựa nơi bế quan của mình ở ngọn núi phía Bắc thuộc Bích Ba đàm, vốn dĩ nó không có tên, hiện tại đã trở thành Côn Luân sơn.

Sau khi tổ mạch bị đoạn tuyệt, Long hoàng huyết tể Yêu tộc dưới trướng, muốn né tránh đại kiếp nạn Mạt Pháp.

Chương 274: Biến thành đồ đẳng (3)

Truyền thừa của Nhân tộc dựa vào điển tịch sách vở, Yêu tộc thì dựa vào huyết mạch, chỉ cần nguồn gốc của huyết mạch cũng lâu đời, truyền thừa của Thượng Cổ yêu thần tự động sẽ hiện lên.

Huyết mạch của Long hoàng và tứ đại Yêu Hoàng thuần túy cổ xưa, biết rất nhiều chuyện ở thời Thượng Cổ, sau khi thiên địa biến hóa thì đã lệnh cho chúng yêu gom góp tài nguyên, sau khi tập trung về Bích Ba đàm thì giết chết hết rồi huyết tể tự phong ấn.

Lần này Chu Dịch lựa chọn Thập Vạn Đại Sơn tiềm tu, chính là có ý định đào mồ quật mã, đào lão rồng ra khỏi chỗ phong ấn.

Từ chỗ của Tiêu Thiết Trụ biết được rằng, sau khi tự phong ấn, thì cắt đứt mọi cảm ứng với thế giới bên ngoài cũng như bên trong, tư duy ý thức cũng không tồn tại, vô cảm giống như một cục đá. Cho nên không thể nào làm thuật pháp dừng lại, chỉ có thể đợi cho năng lượng cạn kiệt sẽ tự động kết thúc, cụ thể là phải mất bao nhiêu năm, đến ngay cả người thi pháp cũng không biết chính xác.

Tiêu Thiết Trụ đã từng sử dụng bí pháp để dò tìm những lão quái tự phong ấn, đáng tiếc là không thể tìm thấy tung tích của họ, không biết đã núp ở chỗ nào tham sống sợ chết.

Chu Dịch dựa vào kết cấu ở Bạch Vân Phong, bố trí xong cấm chế trận pháp, há mồm phun Kiến Mộc ra trồng ở trung tâm, linh khí nồng đậm lan tràn, bắt đầu uẩn dưỡng thổ địa tạo thành linh điền.

“Sắp chết ngộp rồi.”

Nhóc con Linh Sâm nhảy ra từ trong túi ngực thú, nhìn đồi núi gập ghềnh, miệng chẹp một tiếng, nói: “Lại phải tiếp tục khai hoang!”

“Đi trồng linh dược nhanh đi, có muốn thành tiên nữa không?”

Chu Dịch dựng lại đạo quan, đình hóng gió, phân phó nhóc con Linh Sâm chăm chỉ làm việc, hóa thành độn quang bay về

phía Bích Ba đàm.

Lão rồng già sống hơn một ngàn năm, với tâm tư lòng dạ của hắc, chắc chắn sẽ không ẩn nấp ở Bích Ba đàm, đề phòng thằng cha đó chơi chiêu nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, Chu Dịch dự tính trà soát Long Cung trước kia.

Cho dù không có tìm được tung tích của lão rồng, cũng có thể tìm được mấy thứ đồ có liên quan đến lão rồng, rồi sử dụng phương pháp bói toán để suy đoán.

Lặn xuống đáy hồ.

Chu Dịch đã từng đã tới Long Cung, men theo lối cũ rất nhanh nhìn thấy di tích Long Cung.

Sau mấy trăm năm ngâm dưới nước hồ, cung điện huy hoàng chỉ còn lại có mấy cây cột trụ, phòng ốc sụp đổ, rong rêu bám đầy, cá tôm bơi tới bơi lui trong các khe nứt.

Đạo bước dưới đáy hồ, nhìn những vách tường, cột đá, cung điện còn sót lại.

Cảnh tượng tiệt tùng ở Long Cung vẫn còn hiện ra trước mắt, chớp mắt mà thời thế thay đổi thương hải tang điền, Long Cung nổi tiếng Cửu Châu, bây giờ chỉ còn sót lại đồng đồ nát.

“Sinh thời hùng mạnh ra sao, không trường sinh, cuối cùng cũng chỉ còn lại một nắm đất vàng!”

Chu Dịch tận mắt chứng kiến Long Cung biến thành di tích, ấn tượng vô cùng sâu sắc, không ngừng cảnh tỉnh chính mình phải cẩn thận.

Thần thức bao phủ phạm vi hơn mười dặm, đảo qua Long Cung mấy lượt, không phát hiện được bất kỳ đồ vật khác thường nào cả. Đào được không ít ngọc ngà châu báu từ trong di tích, nhưng đều là những đồ trang trí trong cung điện, khó có thể dùng nó để tiên đoán về Long hoàng.

Phương pháp bói toán bị ảnh hưởng bởi thực lực, Chu Dịch dùng Kim Đan tìm kiếm Nguyên Anh, cần phải có một vật tùy thân của người ta thì mới được.

“Bần đạo có rất nhiều thời gian, một trăm năm một ngàn năm, rồi cũng có thể tìm được nơi lão rồng ẩn náu!”

Rồi sau đó bắt đầu bế quan.

Mỗi ngày tụng kinh ngộ đạo.

Xô bồ hơn mười năm hơn, Chu Dịch khôi phục lại vẻ tĩnh lặng.

Tu hành cần vừa cứng vừa mềm, tự mình không chế cương nhu, có thể tránh được sự buồn chán và lười biếng.

Chu Dịch có đôi khi rất là hâm mộ nhóc con Linh Sâm, trời sinh tính tình đơn thuần, chưa từng có khái niệm ưu sầu, có thể nói là một tâm hồn kiên định thượng đẳng nhất để tu đạo.

Nhóc con Linh Sâm đang đi quanh Kiến Mộc, miệng lẩm bẩm, phía sau lưng nó là một cái đuôi màu đỏ đậm.

Kiến Mộc đã cao đến ba trượng, nhóc con Linh Sâm ngửa đầu lên cũng không nhìn thấy đỉnh đầu của nó, đáng tiếc nó chỉ có một thân cây thẳng tắp, không có bất kỳ dấu hiệu mọc nhánh.

“Linh khí còn nồng đậm hơn vài phần so với trước kia, như vậy xem ra, chưa đến ngàn năm là có thể đột phá trung kỳ.”

Mấy năm trôi qua.

Hôm nay.

Trời sáng khí trong.

Chu Dịch kết thúc tu hành, trong lòng có chút phiền muộn, nên không lĩnh ngộ đạo tạng, hóa thành độn quang bay đến bên hồ Bích Ba.

Lấy ra cần câu từ trong túi trữ vật, chậm rãi bắt đầu thả câu.

Sắc trời trong núi vô thường, mới đó mà mây đen giăng kín, một trận gió thổi qua, mưa phùn lất phất rơi xuống.

Chu Dịch ngồi bên hồ, nhìn ngắm khói sóng mênh mông.

Gió và nước, vốn chính là cảnh tượng kỳ diệu!

Lúc này.

“Giương buồm lên..... Treo lên..... Xuôi gió xuôi nước.....”

Một tiếng ca hào sảng truyền đến, trong màn mưa gió mông lung xuất hiện một bóng người, chèo thuyền từ xa tới gần.

Giọng hát cao vút tầng mây, khí tức hùng hậu hữu lực.

Chu Dịch bắt đắ dĩ nhìn đám cá bị dọa bơi đi mất, hai mắt linh quang lập loè, nhìn về phía bóng người trên thuyền, là một người đàn ông đầu bạc, mưa gió mà chỉ ăn mặc đơn sơ, da thịt màu đỏ đồng, tay chân cường tráng.

Lão giả đến gần bờ hồ, sào chống dưới mặt nước, cả người bay lên trời, vững vàng đáp xuống bên cạnh Chu Dịch.

“Lão nhân Kim Kinh, bá kiến đạo hữu.”

Chu Dịch mặc đạo bào màu xanh lá, là kiểu dáng của mấy trăm năm trước đây, như rơi vào trong mắt người khác chính là phong cách cổ xưa, mặc cho gió táp mưa sa nhưng không hề bị ướt, tất nhiên là đạo môn cao nhân nội công đại thành.

“Bần đạo Chu Cương, tạm thời ở nhờ chỗ này, mong Kim trưởng lão chấp thuận.”

Chu Dịch sớm nghe nói đến danh tính của Kim Kinh, đại trưởng lão đương đại của Ma Vân thành, Khánh quốc sách phong là Trần Nam Vương.

Kim họ là tộc họ lớn nhất trong Ma Vân thành, đời đời kiếp kiếp nắm giữ quyền thế, không ngờ đường đường là một đại trưởng lão, lại là một kẻ giả làm ngư dân nghèo khổ.

Chương 275: Côn Luân trần gian.

“Thập Vạn Đại Sơn này không thuộc về bất kỳ ai, đạo trưởng không cần phải xin phép lão nhân.”

Kim Kinh ngồi xổm bên bờ, nhìn về phía cần câu thẳng tắp bên bờ hồ, trên đầu cần câu có móc một hạt gạo, cười nói: “Ta đời cá đánh cả, chưa bao giờ nhìn thấy cần câu thẳng như vậy, lẽ nào đạo trưởng lại học theo vị Tiên Hiền nào sao?”

“Bần đạo đang kết thiện duyên, chờ cá tới báo ân.”

Khi Chu Dịch nói chuyện, đám cá vừa rồi bị Kim Kinh dọa chạy mất, lại không kiềm chế được sức hút của linh mễ mà bơi lại đây.

Há mồm nuốt linh mễ vào trong bụng, đuôi cá đong đưa, vụt một cái không thấy bóng dáng đâu.

Chu Dịch bầm tay bắn ra, lại móc linh mễ lên đầu cần câu, đợi một lát lại có cá bơi tới, sau khi nuốt mồi thì biến mất không thấy đâu.

Kim Kinh nhìn thấy thú vị, nên đã ngồi xuống bên bờ hồ xem câu cá, thuận miệng hỏi: “Đạo trưởng, tại sao lại đến nơi hoang sơn dã lĩnh này tu hành?”

Chu Dịch nói: “Bần đạo thích cô vật, tìm hiểu trong điển tịch biết được rằng nơi đây đã từng có Long Cung, nên mới đến tìm kiếm tung tích của chân long.”

Kim Kinh nhíu mày, hừ nói: “Chân long thì không thấy, yêu ma quỷ quái thì lại rất nhiều.”

Nhân tộc trong Ma Vân thành bị Yêu tộc áp bách, trong điển tịch của tiên nhân có ghi lại rất nhiều, cũng không hề có bất kỳ hảo cảm nào với Long tộc trong Bích Ba đàm.

Chu Dịch hỏi ngược lại: “Kim trưởng lão, tạo sao lại đến nơi hoang sơn dã lĩnh này đánh cá?”

“Có gì kỳ lạ chứ, từ nhỏ lão nhân đã học làm việc này.”

Kim Kinh bất đắc dĩ nói: “Từ sau khi biểu huynh lên ngôi, Ma Vân thành càng ngày càng phồn hoa, mọi người học nhận biết

tơ lụa, học cách chơi cờ, học cách phẩm trà, học tứ thư ngũ kinh. Lão hán chỉ thích làm ruộng săn thú, nhưng lại không có lý do nào để từ chối, dứt khoát trốn vào trong núi.”

Chu Dịch hỏi: “Kim trưởng lão cho rằng đây là chuyện xấu sao?”

“Không tốt cũng không xấu, nhưng không thể cưỡng ép để mọi người phải chịu khổ.”

Kim Kinh thở dài nói: “Chỉ là Ma Vân thành có thể độc lập với đời, là vì toàn dân tu hành võ đạo, một khi sa vào vinh hoa phú quý, nào còn có tâm tư mài giũa khí huyết!”

Chu Dịch hơi gật đầu, chẳng trách lão nhân này có thể khí huyết Ngưng Khiếu, thiên phú dị bẩm chỉ là thứ yếu. Thiên tính của Kim Kinh không sa đọa hồng trần thế tục, ăn khớp với tu hành huyền diệu, cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng.

“Khánh quốc uy chấn Vân Châu, có được mối quan hệ như vậy với Thái Thủy đế, không ai dám trêu chọc Ma Vân thành.”

“Lão nhân không học kinh thư, không hiểu những chuyện loanh quanh lòng vòng, bình thường nghe tiên sinh giảng sách kể chuyện lịch sử, chỉ cảm thấy nhờ người chẳng bằng tự nhờ mình.”

Kim Kinh bất đắc dĩ nói: “Huống hồ biểu huynh kia của ta, mấy năm gần đây thần chí có chút..... Không tỉnh táo!”

Chu Dịch gật đầu, bỏ thêm linh mẽ lên cần câu.

“Đúng vậy, không tỉnh táo.”

Tiên Kinh.

Thượng Dương cung.

Giờ lâm triều.

Sau ba lần hô vạn tuế.

Hai mắt Thái Thủy đế đỏ đậm, ánh mắt đảo qua đám quần thần trong điện, khí tức như núi lửa phun trào.

“Hơn ba mươi năm trôi qua, vẫn chưa tìm được Côn Luân sơn, trăm cần các người có tác dụng gì?”

“Chúng thần tội đáng chết!”

Quần thần quỳ xuống đất không đứng dậy nổi, chỉ cảm thấy áp lực như núi đè lên trên người, không kìm được mà run bần bật.

Thái Thủy đế lục soát hết linh vật của Phật Đạo luyện thành tiên đan để dùng, ngự thiện thường ngày đều dùng nhân sâm trăm năm, hà thủ ô hầm thành canh, có thể nói hội tụ tinh túy của Vân Châu, trong vòng mười năm gần gũi đã ngưng tụ thành huyết đan.

Nhấc tay tạo gió, tiếng hô như sấm.

“Làm lỡ trường sinh đạo lộ của trẫm, chết một vạn lần cũng không đủ!” .

Ánh mắt Thái Thủy đế nhìn về phía một người trong đó, sắc mặt hơi nguôi giận, nói: “Lưu ái khanh, thoại bản tu tiên biên soạn ra sao rồi?”

“Thần tập hợp tất cả đồng liêu trong Hàn Lâm Viện, thức đêm viết ra mười hai cuốn thoại bản mới, đều là cực phẩm, tan triều sẽ đưa đến Côn Luân cung.”

Lưu hàn lâm ninh nọt nói: “Thoại bản này là tác phẩm tâm huyết, thần lấy đầu mình để bảo đảm, bệ hạ chắc chắn sẽ vừa lòng!”

“Rất tốt.”

Thái Thủy đế nghe vậy, lửa giận hùng hực trong lòng chợt tắt lịm, nói: “Chúng ái khanh hãy bình thân.”

Bách quan văn võ vừa mới đứng dậy, lập tức có ngự sử bước ra khỏi hàng nói.

“Bệ hạ, thần xin dâng tấu, Lưu Dực Hàn Lâm Viện mượn chuyện biên soạn thoại bản, tham ô bỏ túi tiền riêng, tham ô mười ba vạn bảy ngàn lượng bạc trắng, đã có chứng cứ xác thực!”

Sắc mặt Lưu Dực tái nhợt, căn cơ của hắn nông cạn, dựa vào việc biết viết thoại bản mà được bệ hạ cất nhắc, hắn đang cân nhắc nên giải thích như thế nào.

“Có chuyện như vậy sao, nhưng mà trẫm không thể nghe lời nói từ một phía, để Nội Thị Tư tra rõ án này.”

Thái Thủy đế chỉ dùng một câu nói đã ngăn việc này lại, phát tay ngăn cản ngự sử tiếp tục trình tấu, ánh mắt nhìn về phía Từ chân nhân, nói: “Chân nhân, đạo gần đây có luyện đan không?”

“Bẩm bệ hạ, linh dược đã cạn kiệt mấy tháng rồi, không bột đồ gột nên hồ!”

Từ chân nhân còn chưa có nói xong, chỉ cảm thấy sát ý lạnh băng lượn lờ, vội vàng nói ra những lời đã nghĩ sẵn trong đầu: “Thần hận không thể luyện đan giúp bệ hạ, lòng nóng như lửa đốt, tra tìm điển tịch, rốt cuộc cũng có manh mối.”

Thái Thủy đế hơi hơi gật đầu: “Nói.”

“Thần tìm hiểu biết được từ trong điển tịch, trên biển có tiên đảo.”

Từ chân nhân nói: “Thần nguyện dẫn theo thủy binh, đến Đông Hải. Trên Đông Hải có vô số tiên đảo, thần nhất định có thể tìm được linh dược, luyện thành linh đan kéo dài tuổi thọ!”

“Chuẩn.”

Thái Thủy đế cũng không tin tưởng Từ chân nhân, nhưng mà hắn cũng tìm hiểu được thông qua Tàng Thư Các của Côn Luân sơn, Địa Hỏa cung là tiếm thân của Bạch Vân Quan, có nguồn gốc từ Đông Hải, phân phó nói: “Lệnh thủy binh chế tạo trăm chiếc thuyền lớn, binh chia làm ba đường, đến Đông Hải tìm linh dược!”

Hộ Bộ Thượng Thư bước ra khỏi hàng khuyển, nói: “Chuyện này hao tài tốn của, xin bệ hạ cân nhắc!”

“Trầm trần trọc, suy nghĩ trăm bề, cần gì phải cân nhắc?”

Chương 276: Côn Luân trần gian (2)

Thái Thủy đế buồn bã nói: “Trên đời này thật sự có Côn Luân, trăm là đệ tử Côn Luân, trăm muốn tu tiên, trăm muốn trường sinh!”

Vào thời điểm rời khỏi Côn Luân sơn, Thái Thủy đế không hề do dự chút nào, tự cho rằng bá nghiệp hoàng quyền hấp dẫn hơn nhiều, nhưng mà tuổi tác dần nhiều lên, càng tiến gần đến cái chết, tất cả mọi thứ trên đời đều không thể sánh bằng Tiên đạo trường sinh.

Quần thần trong điện nghe thấy vậy, sắc mặt trở nên khác biệt.

Lưu Dục, Từ chân nhân vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết, vội vàng phụ họa nói: “Bệ hạ là người có đại khí vận, nhất định có thể trường sinh bất tử!”

Còn những thần tử trung thành thì quỳ sát đất khuyên can: “Bệ hạ, trường sinh chỉ là lời nói vô căn cứ, chớ nên nghe lời kẻ gian nịnh!”

Hoàng tử thì đứng nhìn cúi đầu không dám nói lời nào, muốn khuyên bảo nhưng lại không dám, trong lòng chỉ có một ý niệm.

Cha ta điên rồi!

Đây cũng là suy nghĩ của tất cả mọi người, bất kể trung thần hay là gian nịnh, đều cho rằng Thái Thủy đế si mê trường sinh, đã tới mức độ điên khùng. Trên đời nào có Côn Luân sơn gì đó, nào có tu tiên trường sinh gì chứ, tất cả đều là suy nghĩ điên loạn của bệ hạ!

Lúc này.

Ngoài điện truyền đến tiếng bước chân, Lưu Cẩm kích động té ngã lộn nhào, tiến vào cũng không thấy hấn hành lễ trực tiếp hô to.

“Bệ hạ, có người tự xưng là đệ tử của Côn Luân kiếm tông, đánh hạ cao thủ trong kinh, thần tận mắt nhìn thấy, kiếm khách kia còn biết bay!”

Thái Thủy đề từ trên long ỷ đứng lên, không thềm truy cứu chuyện Lưu Cẩm thất nghi, quát hỏi nói.

“Kiếm khách kia hiện giờ ở nơi nào?”

“Bệ hạ, thần phái hơn một ngàn Cẩm Y Vệ vây bắt, nào biết kiếm khách kia vì một cái biến mất không thấy đâu, nhìn lại thì thấy hắn đã bay lên trên tường thành.”

Lưu Cẩm kể chuyện sinh động như thật: “Thần nhìn thấy tình hình này, làm sao còn không nhận ra rằng kiếm khách có bản lĩnh thật sự, vội vàng cao giọng nói bệ hạ cũng là đệ tử Côn Luân, nên mới giữ chân được kiếm khách kia, lúc này đang ở ngoài cung chờ bệ hạ triệu kiến!”

“Mau tuyên.”

Thái Thủy đề ngồi xuống rồi lại đứng dậy, nói: “Đi Côn Luân cung!”

Côn Luân cung

Nằm ở phía Tây Nam của hoàng cung, san bằng hơn mười tòa cung điện vốn có, để tạo ra một nơi trông chừng ba trăm trượng.

Thái Thủy đề vẽ lại tiên cảnh Côn Luân dựa theo ký ức, để họa sư vẽ thành bức họa, không tiếc sức người sức của tạo dựng một nơi giống y hệt.

Chính giữa Côn Luân cung là một cây cột màu tím cao mấy trượng, bên trên được khảm lá cây bằng ngọc bích, phía trước là những mảnh linh điện, linh dược bên trong đều được chế tạo từ vàng bạc ngọc thạch, sau lưng còn có cây cổ thụ, đạo quan, đình hóng gió.

Từ ngày xây dựng xong, hắn thường ở trong Côn Luân cung.

Thái Thủy đề đi qua đi lại trước đạo quan, thúc giục mấy lần, rốt cuộc cũng đã được nhìn thấy kiếm khách.

“Đệ tử Côn Luân kiếm tông, Lâm Phàm, bái kiến Khánh quốc hoàng đế.”

Lâm Phàm hơi khom người xem như thi lễ, Chú Kiếm thành nơi hắn sinh ra và lớn lên không có hoàng đế hoặc là hoàng

tộc, ngoài nô lệ bán mình ra, thì chưa từng nhìn thấy lễ quỳ lạy.

Thái Thủy đế cẩn thận đánh giá Lâm Phàm, dường như cảm nhận được khí tức tương đồng, cười nói: “Ngồi xuống nói chuyện.”

Hai người ngồi dưới giàn nho, lập tức có nội thị bưng cơm tới, hạt nào hạt nấy trắng mịn trong suốt như châu ngọc, mùi thơm đập vào mặt.

“Linh mễ?”

Lâm Phàm vừa vui mừng lại ngạc nhiên, nhưng khi cẩn thận cảm ứng lại thì mặt lộ vẻ thất vọng, cơm trong chén không có linh khí dao động, chỉ có dáng vẻ và mùi vị tương tự mà thôi.

“Ha ha, Lâm đạo hữu quả nhiên xuất thân từ Côn Luân sơn.”

Thái Thủy đế vui mừng ra mặt, bao nhiêu năm nay dùng tất cả mọi cách cầu mà không được, không ngờ lại có người đưa tới tận cửa, chỉ vào cảnh vật chung quanh nói: “Đạo hữu có nhận ra cảnh tượng này không?”

Lâm Phàm quan sát khắp nơi, lắc đầu nói: “Chưa bao giờ nhìn thấy.”

Thái Thủy đế nhíu mày: “Đã tu hành ở Côn Luân, tại sao lại chưa từng nhìn thấy cảnh tượng ở Côn Luân chứ?”

Lâm Phàm nói: “Ta không đến Côn Luân sơn, mà tiên nhân truyền thụ kiếm thuật cho ta là Luyện Khí sĩ ở Côn Luân, không thể tiết lộ tên tuổi của tiên nhân, sau khi được dạy dỗ mười năm thì người đã rời khỏi đó.”

“Thì ra là thế.”

Thái Thủy đế sinh lòng hâm mộ, lại có chút thất vọng, muốn dựa vào Lâm Phàm tìm kiếm tung tích Côn Luân mà mình không thể tìm thấy.

Lâm Phàm không biết xấu hổ nói: “Thiên phú bình thường, chỉ là đệ tử ký danh mà thôi.”

“Chẳng trách Lâm đạo hữu không thể vào Côn Luân sơn tu hành, năm đó trăm bá sư làm chân truyền, theo nguyên tắc thì người phải gọi là sư huynh.”

Thái Thủy để há có thể tự nhận mình kém một bậc, giấu diếm sự hâm mộ trong lòng, tự đặt thân phận cho mình.

Lâm Phàm đang rất vui vẻ, lúc trước không thể bái nhập Côn Luân sơn, hiện giờ nhận đệ tử chân truyền làm sư huynh, cũng tương đương như là đã có thân phận, lập tức chấp tay nói.

“Bái kiến sư huynh!”

“Tốt tốt tốt, hôm nay hai ta không say không về!”

Thái Thủy để sai người bày ngự thiện, rồi sau đó kể lại những gì mình đã trải qua ở Côn Luân sơn với Lâm Phàm, ngoài chuyện bái sư ra thì toàn bộ đều là thật, lại thêm thắt rất nhiều cảnh trong mơ, càng khiến nó có vẻ cao xa mệnh mông tiên khí phiêu diêu.

“Thì ra Côn Luân sơn lại là một tiên cảnh như vậy.”

Mặt Lâm Phàm lộ vẻ cực kỳ hâm mộ, đáng tiếc không thể được tận mắt nhìn thấy, nên kể về tính cách và sở thích của tiên nhân cho Thái Thủy để nghe.

Trùng hợp đây là những chuyện mà Thái Thủy để không biết, năm đó Chu Dịch cao cao tại thượng, cho dù thân là hoàng tử cũng phải cẩn thận, không dám vượt quá khuôn phép.

Hai người nói chuyện vô cùng hợp ý, sau khi đối chiếu với nhau, có được những hiểu biết về Côn Luân sơn, tiên nhân.

Cho đến khi Thái Thủy để nói đến Tàng Thư Các trong Côn Luân sơn, đọc được tiểu sử của Huyền Tiêu, biết được hai giáo Phật Đạo bôi nhọ Đạo Quân.

Chương 277: Côn Luân trần gian (3)

“Trẫm đã hứa với tiên nhân, nhất định phải giải oan cho Đạo Quân, hiện giờ Vân Châu không còn nguy kinh. chỉ cần Khánh quốc hưng thịnh thêm ba năm trăm năm, thì có thể rửa được oan khuất cho Đạo Quân, trở thành Tiên Hiền Đạo môn!”

“Huyền Tiêu Đạo Quân, vậy mà lại bị ma đầu bôi nhọ.....”

Lúc này Lâm Phàm đã không còn là một con ma mới trong giang hồ, sau khi xuất sơn trêu chọc vào Chú Kiếm, để tránh cho cả nhà a tỷ bị khinh nhục, một người một kiếm đánh bại tất cả cao thủ trong Linh Kiếm thành.

Lúc này mới biết được, đường chủ Chú Kiếm uy chấn Thanh Châu, cũng chỉ mới đạt cảnh giới Ngưng Khiếu mà thôi.

Cảnh giới Ngưng Khiếu bình thường thì làm sao có thể so sánh được với Lâm Phàm chứ, trời sinh là kiếm thể, được linh mễ nuôi dưỡng nên khí huyết hồn hậu, lại tu có kiếm quyết Tiên đạo, chỉ cần ba kiếm đã đánh bại được hắn.

Sau này hiểu lầm được hóa giải, Lâm Phàm trở thành Kiếm Thánh của Linh Kiếm thành, khi đọc điển tịch của Chú Kiếm đường đương nhiên là biết được chuyện của Huyền Tiêu.

“Sư huynh, ta biết sau này nên làm gì rồi!”

“Hả?”

Thái Thủy đế trong lòng hiểu rõ, nói: “Có cần trẫm hỗ trợ, đất nước nhỏ bé ở Thanh Châu, mười vạn thiết kỵ binh của Khánh quốc đủ tiêu diệt tất cả!”

Lâm Phàm lắc đầu nói: “Như vậy thì sát nghiệp quá nặng, Thanh Châu sùng kiếm đạo, ta sẽ dùng kiếm đánh bại mọi người, rồi sẽ vạch trần chân tướng năm đó.”

Thái Thủy đế trầm ngâm một lát, chân thành dặn dò nói.

“Sư đệ, sau này tiên nhân có tìm đến ngươi, hãy giúp sư huynh nói lời hay ý đẹp. Sau này sư huynh trở về Côn Luân, bước vào trường sinh Tiên đạo, nhất định sẽ không quên đại ân!”

Lâm Phàm chau mày, từ sau khi đến Khánh quốc, không ngừng nghe thấy bá tánh nghị luận rằng hoàng đế điên rồi.

“Sur đệ, trẫm không điên!”

Thái Thủy để cần một một đồng loại, có thể hiểu được mình, nghiêm nghị nói: “Sur đệ nên biết rằng, trên đời thật sự có Côn Luân sơn!”

Lâm Phàm bắt đắc dĩ, gật đầu đồng ý nói.

“Nếu là có duyên gặp được tiên nhân, nhất định sẽ truyền lời giúp sư huynh.”

.....

Thập Vạn Đại Sơn.

Bích Ba đàm.

Chu Dịch cần Đạo kinh, nhân nhĩ thả câu bên hồ.

Bồng nhiên.

Lão nhân Kim Kinh đáp xuống bên cạnh, hai người quen biết hơn nửa năm, quan hệ không tệ.

Một người thì đánh cá làm ruộng, một người thì câu cá tụng kinh.

“Mấy ngày nữa là sinh thần của Kim Thần, Ma Vân thành tổ chức lễ hiến tế đồ đẳng, lão nhân cần trở về chủ trì lễ, Chu đạo trưởng có hứng thú xem lễ không.”

Kim Kinh rất kính trọng Chu Cương, hấn tự xưng là cường giả võ đạo nhất lưu thiên hạ, vài lần tìm cơ hội thử, đối phương vẫn có thể dễ dàng hóa giải, không thể đoán được sâu cạn hư thật.

“Sinh thần của Kim Thần sao?”

Chu Dịch nao nao, hấn gần như là quên mất sinh nhật của chính mình, bấm đốt ngón tay tính toán nguyên do của chuyện này, có lẽ là mốc thời gian ban đầu đến Ma Vân động.

“Nhàn rồi không có việc gì, không tìm được tung tích của chân long, vậy thì đi xem nào nhiệt vậy.”

“Thứ cổ xưa mà ngươi tìm kiếm kia, không biết phải đến ngày tháng năm nào.”

Kim Kinh cười nói: “Con cá kia cũng không phải là ngư yêu trong truyền thuyết, linh trí ngây thơ không hiểu biết, thì làm sao chúng biết báo ân chứ?”

“Cũng chưa biết chừng.”

Cả buổi sáng Chu Dịch bói ra thăm thượng, chúng tỏ vận may không tồi, nên mới đến bên hồ ngồi canh.

Lời còn chưa dứt.

Mặt hồ ọc ọc nổi bọt khí, chỉ thấy một con cá trắm đen chừng năm sáu thước, trồi nửa thân mình lên khỏi mặt nước, phun một thứ màu đen hình tròn về phía Chu Dịch.

Chu Dịch phát tay bắt lấy, là một viên trân châu đen to như trứng bồ câu, mượt mà không tì vết, trong mắt những người bình thường thì đáng giá ngàn vàng.

Kim Kinh nhìn thấy thì trợn mắt há hốc mồm, vò đầu bứt tai như ông cụ non, muốn dò hỏi đây là phương pháp thuận thú huyền diệu kiểu gì, chỉ dựa vào một hạt gạo mà khiến cho cá trắm đen phun châu báo ân.

“Đáng tiếc a đáng tiếc, thứ mà bản đạo muốn không phải là cái này.”

Chu Dịch dùng pháp lực tra xét rõ ràng, trân châu cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào của trận pháp, không có liên quan gì đến Long Cung ngày xưa.

“Cũng chưa đến một năm, cũng không gấp!”

Tham dự lễ truy điệu của chính mình, có cảm giác như thế nào?

Chu Dịch chỉ cảm thấy rất huyền diệu.

Hắn là cao nhân Đạo môn được thành chủ mời đến , tất nhiên là ngồi ở hàng ghế dành cho khách quý, nhìn tượng thần tượng của chính mình được vạn dân sùng bái.

Quảng trường trong thành, trước tượng Kim Thần.

Đại trưởng lão Kim Kinh mặc trường bào da thú, vẻ mặt nghiêm túc dâng hương, hiến tế vật phẩm, quỳ lạy cầu nguyện, đọc tế văn.....

Sau lưng hắn là mấy ngàn bá tánh Ma Vân thành quỳ lạy, đều mặc áo da, trên đầu cắm lông chim, giống như những người rừng trong núi chưa được khai hoá.

Kim Kinh đọc xong tế văn, vận chuyển khí huyết trong Đan Điền, giọng nói vang vọng truyền xa vài dặm.

“Kim Thần phù hộ!”

“Kim Thần phù hộ:-”

“Kim Thần phù hộ:-”

Tiếng hô như sấm rền xông thẳng tận trời, đồng loạt ba quỳ chín lạy.

Bốn phương tám hướng truyền đến tiếng trống da thú, không cần tiết tấu, chỉ đơn thuần là dùng sức gõ, đinh tai nhức óc. Dùi trống được mài giữa từ xương của loài thú nào đó, bởi vì đã truyền qua nhiều đời, đã được mài đến mức bóng loáng như ngọc.

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, nhận ra dùi trống mặt trống đều được chế tác từ Lôi yêu, cho dù linh khí đã mất hết, nhưng vẫn còn sót lại vài phần uy thế.

Những người tế bái trên quảng trường tản ra bốn phía, hơn mười người mang mặt nạ hổ báo sài lang, múa may binh khí phát ra những tiếng kêu điên cuồng.

Tiếng trống càng thêm kịch liệt, bỗng nhiên một tiếng tù và chói tai vang lên.

Kim Kinh đã thay đổi quần áo, sau lưng mang một đôi cánh chim vàng óng, giáng xuống từ trên trời, phát tay đánh ra vài đạo chưởng phong đánh bay đám người giả làm yêu quái.

Lại xuất hiện thêm mấy chục bóng hình yêu quái, bao vây lấy Kim Kinh, mắt thấy tình thế nguy cấp, con bò vàng, Quy thừa tướng, kim ung, hắc hổ từ tứ phía bay tới, liên thủ cùng Kim Thần đánh tan yêu ma.

Chương 278: Vảy ngược của rồng.

Màn đánh nhau nhẹ nhàng vui vẻ tinh diệu, tiếng chiêng trống kinh tâm động phách, bầu không khí náo nhiệt của ngày hội, bất kể là bá tánh Ma Vân thành hay là người đến từ nơi khác đều hoan hô.

“Ta đang biến thành lịch sử, và cũng sáng tạo lịch sử!”

Chu Dịch lẩm bẩm tự nói, bỗng nhiên cảm nhận được sự thâm trầm cô độc, lạc lõng giữa dòng đời hối hả và nhộn nhịp, tách biệt khỏi thế giới.

Khi Tu Tiên giới chưa biến mất, cô độc chỉ là cô độc, hiện tại là lẻ loi độc hành tịch liêu.

“Vô địch thì tịch mịch, còn khủng khiếp hơn cả khổ tu! Trên đời này làm gì có ai có thể nói chuyện với ngươi nữa, như ông nói gà bà nói vịt, đàn gảy tai trâu, dần dần trở nên im lặng không muốn nói chuyện nữa..”

Lúc này.

Kim Kinh đã nhảy xong vũ đạo, thay trường bào da thú đi vào trong bữa tiệc, bung chén rượu lại đây.

“Chu đạo trưởng, lão hán cần chủ trì lễ mừng, có chút không chu đáo.”

“Không sao.”

Chu Dịch nâng chén nói: “Rượu này ít nhất cũng đã mấy trăm năm tuổi, giá trị ngàn vàng, lại là bản đạo được hời rồi.”

“Rượu này không đơn giản, năm đó Kim Thần thường xuống trần thế, mỗi hộ mỗi nhà đều dốc hết lòng mà ủ rượu.”

Kim Kinh cười nói: “Phủ thành chủ mỗi năm tổ chức một lần đại hội bình phẩm rượu, chọn ra trăm vò rượu ngon thượng đẳng nhất chôn dưới nền đất mãi đến nay, chỉ đến dịp lễ mừng mới lấy ra mấy đàn để mời khách quý nhấm nháp.”

“Chẳng trách.....”

Chu Dịch hơi hơi gật đầu: “Có mùi vị quen thuộc.”

Kim Kinh nghe vậy cũng không suy nghĩ nhiều, cho rằng với thân phận của Chu Cương, cũng chẳng xa lạ gì với rượu ngon mấy trăm năm tuổi, không đến nỗi không được uống.

Hai người lại nói chuyện, hẹn nhau mấy ngày sau đến câu cá, Kim Kinh lại đi chiêu đãi những khách quý khác. Trong số đó người quan trọng nhất chính là sứ giả của Khánh quốc, người dẫn đầu chính là Tam hoàng tử, cung kính gọi Kim Kinh là Thất thúc.

Đại trưởng lão đời trước là ông ngoại của Tần Chính, cũng là ông nội của Kim Kinh, huyết thống hai nhà chưa quá ba đời, quan hệ thân mật.

Buổi lễ hiến tế kết thúc, yến hội bắt đầu.

Sô bàn cho khách quý không nhiều lắm, Chu Dịch là đạo sĩ trẻ tuổi, rất thu hút ánh mắt người khác. nhưng mà khách quý ở đây đều không phải là người thường, có võ giả tâm trí kiên nghị, hoặc là quan lại lòng dạ thâm sâu, trong đáy lòng đầy hoài nghi nhưng trên mặt vẫn cười tươi.

Ngồi hai bên trái phải Chu Dịch là hai người đàn ông mặc da thú, theo như lời Kim Kinh giới thiệu thì là hai vị trại chủ, được Ma Vân thành bảo hộ.

Sau khi linh khí cạn kiệt Yêu tộc biến mất, Nhân tộc tu hành khí huyết võ đạo, dã thú trong Thập Vạn Đại Sơn cũng không phải là đối thủ của họ, nên sau đó dần dần xuất hiện không ít sơn trại.

Không biết có phải sắp đặt một cách có chủ ý hay không, ngồi gần Chu Dịch và hai vị trại chủ lại không phải là người thô lỗ chỉ biết võ đạo, mà lại là người đọc sách đầy mùi bút mực, có thể tán gẫu cùng Chu Dịch vài câu Đạo kinh.

Ba năm vò rượu vào bụng, khách và chủ đều vui vẻ, bầu không khí nóng dần lên.

Hoàng tử Tần Tiêu đi tới, nâng chén nói: “Tham kiến Chu đạo trưởng, văn bối Tần Tiêu, nghe Thất thúc nói ngài biết thuật thuần thú huyền bí, cố ý tới thỉnh giáo.”

Chu Dịch cười nói: “Nào có gì mà huyền bí, chỉ là pháp quyết cổ thuần thú, biên soạn sửa đổi lại miễn cưỡng có thể dùng cho nội khí.”

Hiện giờ người tu hành võ đạo, bình thường hay gọi công pháp tu tiên Luyện Khí là cổ pháp, có cổ pháp không còn phù hợp với thời đại nên đã bị đào thải, có loại sau khi được cải biên dung nhập vào trong võ học, như là pháp quyết song tu của Hợp Hoan Tông.

Ánh mắt Tần Tiêu hơi chững lại, rất nhiều người biết cổ pháp huyền diệu, nhưng mà có thể đổi cũ thành mới thì lại không được mấy người.

“Không biết đạo trưởng tu hành ở đạo quan nào? Vãn bối thường xuyên nghe Huyền Tổ chân nhân của Bạch Vân Quan giảng kinh, cũng có nhiều lĩnh ngộ với những tác phẩm Đạo giáo kinh điển.”

Chu Dịch nói: “Bản đạo không phải là nhân sĩ Cửu Châu, pháp quyết trong tông môn có nguồn gốc từ Đông Hải, ngưỡng mộ danh tiếng Bạch Vân Quan đã lâu, ngày sau nhất định tới cửa luận đạo.”

“Đông Hải!”

Mặt Tần Tiêu lộ vẻ kinh hỉ, nói: “Phụ hoàng năm ngoái lệnh cho thủy binh chế tạo trăm chiếc thuyền lớn, do Từ chân nhân thống lĩnh, tìm kiếm thăm dò tiên đảo trên Đông Hải, không biết đạo trưởng có hải đồ không?”

“Đến Đông Hải?”

Lần đầu tiên Chu Dịch nghe đến tin tức, bỗng nhiên nhớ tới Tần Chính, nghe đồn đã trở thành một bạo quân điên loạn, trong lòng không nhin được mà thở dài.

“Bản đạo chỉ đẩy nhẹ một cái, đã tạo ra sóng gió ngập trời trong dòng lịch sử! Sau này hành sự, cần cẩn thận, không thể hành động theo cảm tính nữa.....”

Bất kỳ chuyện gì vòng đi vòng lại, đều có thể vòng đến chỗ cẩn thận, đây chính là thói quen hình thành qua trăm ngàn năm, sau này cũng nên tiếp tục duy trì.

Chu Dịch hỏi ngược lại: “Theo như ghi chép của tổ tiên bản đạo, Bạch Vân Quan vốn đến từ Đông Hải, trong truyền thừa điển tịch của nó không có hải đồ sao?”

“Đạo trưởng có thể biết được việc này, quả nhiên truyền thừa sâu xa.”

Tần Tiêu giải thích nói: “Bạch Vân Quan và Phật môn kết bè, biên soạn nguy kinh, phủ nhận thân phận tổ sư của Huyền Tiêu Đạo Quân. Phụ hoàng mộng du Côn Luân tiên cảnh biết được việc này, tiêu hủy tất cả nguy kinh, cũng thiêu đốt luôn không ít truyền thừa điển tịch, hải đồ cũng bị tiêu hủy luôn.”

“Thì ra là thế.”

Chu Dịch lấy ra một tấm da thú từ trong cổ tay áo, nói: “Tổ sư bản đạo rất kính ngưỡng Huyền Tiêu Đạo Quân, bệ hạ sửa đổi tận gốc, cầm lấy tấm hải đồ này đi.”

“Văn bối nhất định sẽ bẩm báo với phụ hoàng, tranh công giúp đạo trưởng.”

Tần Tiêu khom người tiếp nhận da thú, cũng không mở ra xem, mà là trực tiếp giao cho nội thị bên cạnh.

Chu Dịch trầm ngâm một lát, nhắc nhở nói: “Đông Hải vốn cần cỗi, lúc này nào còn có linh dược.”

Trong mắt Tần Tiêu hiện lên vẻ thất vọng âm u, khẽ lắc đầu, không nói gì về chuyện này. Thái Thủy đế đã đánh chiếm được phần lớn lãnh thổ Khánh quốc, vũ lực và danh vọng của cá nhân cao như núi sâu như vực thẳm, cho dù mấy năm gần đây không được lòng dân, cũng không phải là điều mà hoàng tử có thể vọng nghị!

Chương 279: Vảy ngược của rồng (2)

Yến hội kết thúc, đã là chạng vạng.

Khách khứa rời đi gần hết, Chu Dịch đứng dậy cáo từ, không ngờ rằng Kim Kinh lên tiếng giữ lại.

“Đạo trưởng thường nói thích đồ cổ, chi bằng ở tạm một đêm. Ngày mai đến bảo khổ của Kim tộc xem thử, nếu nhìn trúng đồ vật nào, thì sẽ tặng cho đạo trưởng.”

“Ồ?”

Chu Dịch thoáng suy tư, lập tức đã hiểu rõ tiền căn hậu quả, chắc là vì tấm hải đồ kia. Rồi lại suy nghĩ sâu thêm, Tần Tiêu dâng hải đồ cho Thái Thủy đế, tất nhiên sẽ được ngợi khen.

“Ngươi, lão nhân này, bình thường hay nói với bản đạo là phiền chán những chuyện phạm tục, tại sao lại tham dự vào chuyện này?”

“Đạo trưởng tâm tư thông thấu, quả nhiên không thể gạt được.”

Kim Kinh bất đắc dĩ nói: “Cho dù lão nhân có phiền chán như thế nào đi nữa, thì cũng không thể gạt bỏ huyết thống, nếu đã mang họ Kim thì không thể tránh được, lựa chọn duy nhất chính là thân cận với người nào hơn một chút.”

Chu Dịch cũng đã nhìn nhiều thấy nhiều những chuyện như vậy, nhắc nhở nói: “Kim gia đã là vua khác họ, đã không thể tiếp cận, đáng lý ra nên phân rõ quan hệ.”

“Chuyện này cũng không phải do ta định đoạt, biểu huynh đã không còn thân phận như năm nào, không cần phải nhờ cậy vào Ma Vân thành.”

Kim Kinh thở dài nói: “Mặc dù thống trị quốc gia hàng đầu trong Vân Châu, biểu huynh cũng không thỏa mãn, thời gian trước có gởi thư đến, muốn Ma Vân thành xác nhập vào Khánh quốc, dùng nó để thống trị Thập Vạn Đại Sơn.”

Chu Dịch không tiếp tục truy vấn vì sao lại ủng hộ Tần Tiêu, tất nhiên là lén lút giao dịch, thắc mắc hỏi.

“Bản đạo nghe nói có được sự ủng hộ hết mình của Ma Vân thành, bệ hạ mới bước lên được vị trí Thái Tử, có nguyên do gì trong chuyện này sao?”

“Há chỉ là dốc hết sức? Ông nội của ta luận võ cùng lão bất tử Khánh quốc kia, đánh nhau ba ngày ba đêm, hai bên đều kiệt sức mà chết!”

Kim Kinh nói: “Biểu huynh năm đó vô tình có được bản gốc võ tổ, nội dung bên trong ghi chép căn nguyên khởi nguồn của khí huyết võ đạo, cộng thêm ghi chép khi Kim Thần chỉ điểm võ tổ lúc mới hạ phạm, là vô thượng chí bảo của Ma Vân thành!”

Mấy trăm năm trôi qua, Kim Thần đã trở thành tín ngưỡng truyền thừa của Ma Vân thành, võ tổ nguyên bản đồng nghĩa với di vật của thần lưu lại nhân gian.

“Thì ra là thế.”

Chu Dịch hơi xấu hổ, năm đó cũng không biết tín ngưỡng Kim Thần, chỉ nghĩ mượn tay Tần Chính trả nó về với chốn cũ mà thôi.

.....

Hôm sau.

Trong bảo khố ở tổ trạch của Kim gia.

Đại điện được xây dựng bằng đá xanh, trải qua mấy trăm năm mưa gió, nhìn có chút tang thương.

Kim Kinh đẩy cửa ra, sau khi tiến vào nhìn thấy từng hàng những giá để vật dụng, còn có nhiều rương sắt chất thành đống.

“Vàng bạc thế gian thì đạo trường chương mất, luận về truyền thừa thì lão nhân cũng không sánh bằng, cũng chỉ có thể dùng những đồ cổ này để báo đáp.”

Kim Kinh nói: “Ma Vân thành không có lịch sử gì, những đồ vật này đều là tộc nhân nhặt được trong Thập Vạn Đại Sơn, có cái có dáng vẻ huyền bí hoặc là cổ xưa, đều cất hết ở đây.”

“Vậy bản đạo sẽ không khách khí.”

Chu Dịch xem xét từng cái giá gỗ, thật ra thì thần thức đảo qua đại điện, hình ảnh của tất cả món đồ cổ đều hiện lên trong đầu.

Có bình sứ với hoa văn kỳ dị, ngọc thạch lấp lánh ánh sáng, xương thú không biết lai lịch, đồ đồng có hình dạng cổ xưa..... Đúng thật đều là đồ cổ, nhưng mà chín mươi chín phần trăm đều không có giá trị, Chu Dịch nhanh chóng bỏ qua.

Cho đến khi một mảnh vảy to chừng cỡ bàn tay xám xịt, đập vào trong đầu.

Trên mặt vảy có vân văn, chỉnh tề đối xứng, phẳng phát như được hậu nhân điêu khắc.

“Chẳng lẽ là.....”

Chu Dịch nhìn thì có vẻ di chuyển tùy tiện, một lát sau đi vào góc để giá đựng đồ, cầm vảy lên cẩn thận quan sát, nhớ lại rồi so sánh với vảy ngược năm xưa nhìn thấy trong bảo khố của Long Cung.

Hình dạng kích cỡ giống nhau như đúc, chỉ là không có long uy.

Chu Dịch dùng ngón tay niết nhẹ, vảy không có bất kỳ sự biến hóa nào, cứng còn hơn kim thiết.

“Hẳn là vảy ngược của rồng, vậy mà lại có được thu hoạch ngoài ý muốn như vậy! Tất cả Long tộc ở Thập Vạn Đại Sơn đều có nguồn gốc từ Bích Ba đàm, cho dù mảnh vảy ngược này không phải là của Long hoàng, nhưng giữa chúng cũng có huyết mạch tương quan.”

“Ma đạo có không ít chú thuật huyết mạch, Chính đạo cũng có thuật pháp dùng huyết mạch để tìm người, tiên đoán, cội nguồn của huyết mạch không kém gì vật có mang theo khí tức.”

“Bản đạo đã bước một bước lớn đến gần với việc báo thù rửa hận!”

Chu Dịch thu hồi vảy ngược, thần thức đảo qua bảo khố, không nhìn thấy đồ vật nào hữu dụng nữa, đi đến cửa nói với Kim Kinh.

“Vật này có duyên với bản đạo, có được món hời này từ Kim đạo hữu, chỉ bằng một tấm hải đồ thì không thể so sánh được.”

Nói rồi sờ soạng cổ tay áo một phen, trong tay Chu Dịch xuất hiện mấy hạt gạo, trắng tinh như ngọc hai đầu nhón nhọn, lớn chừng nửa tắc.

“Bần đạo bình thường làm ruộng, phát hiện có vài hạt gạo phát sinh dị biến, giống của nó khác với hạt giống bình thường. Kim đạo hữu cũng thích làm ruộng, hạt giống này coi như đề đáp tạ, có thể trồng trọt ở trên núi!”

Chu Dịch đã trồng linh mễ hơn một ngàn năm, từ khi mới đến Tu Tiên giới cho đến nay, chưa bao giờ ngừng nghỉ.

Số lượng nhiều thời gian dài, đôi lúc cũng có cây linh mễ xuất hiện dị biến, đa số đều dị biến theo chiều hướng tốt, còn lại rất ít trở nên suy tàn.

Chuyện này cũng chẳng phải là chuyện gì kỳ lạ ở Tu Tiên giới khi xưa, như là trong quá trình gieo trồng linh dược, thuần dưỡng dị thú cũng thường xuyên xuất hiện dị biến, theo như suy nghĩ của tu sĩ thì linh khí đầy đủ, dược hiệu càng mạnh chính là chuyện tốt, nếu ngược lại thì chính là một vụ làm ăn thua lỗ.

Ví dụ như linh mễ trong tay Chu Dịch chính là loại suy tàn điển hình, sau khi trưởng thành không chứa linh khí, chính là lãng phí linh điền và pháp lực.

Những tu sĩ bình thường tất nhiên là sẽ coi nó như cây cỏ mà nhổ bỏ, Chu Dịch bị ảnh hưởng bởi kiếp trước, vô cùng quan tâm đến linh mễ biến dị.

Chương 280: Sinh không đúng thời.

Sau khi sàng lọc lựa chọn, phát hiện loại linh mễ biến dị không chứa linh khí, cho nên quá trình sinh trưởng của nó cũng không cần đến linh khí, đồng thời lại lưu giữ được ưu thế của giống loài linh mễ, ví dụ như là không kén chọn địa hình, sức sống mạnh mẽ vv.

Khuyết điểm của nó chính là sản lượng thấp, sản lượng của một mẫu chỉ tầm một thạch.

“Một thạch!”

Kim Kinh nghe Chu Dịch giới thiệu, không nhìn được mà cao giọng, nói: “Loại gạo này thực sự có thể trồng ở trên núi, một mẫu thu được một thạch gạo sao?”

“Loại gạo này có sức sống mãnh liệt hơn cả cỏ dại, rải dưới khe đá cũng có thể sinh trưởng”

Chu Dịch gật đầu nói: “Sản lượng cụ thể phụ thuộc vào vùng núi, nếu như đá sỏi quá nhiều thì tất nhiên sản lượng không được một thạch, khi bản đạo vân du Vân Châu, sản lượng của nó còn nhiều hơn ba bốn thạch mỗi mẫu đất.”

“Chỗ này của ta núi non hiểm trở, nào dám so với ruộng tốt ở đồng bằng chứ.”

Kim Kinh thở dài nói: “Rộng đồng chung quanh Ma Vân thành phải tốn rất nhiều công sức khai khẩn, bỏ ra không biết bao nhiêu ngày đêm cẩn thận chăm non, sản lượng một mẫu cũng chỉ nhiều hơn một thạch một chút. Loại gạo này của đạo trưởng, ta thấy liền thèm, cho dù có bán lão nhân ta đi cũng không đổi được nó!”

“Theo bản đạo thấy thì giá trị của cái vảy này còn cao hơn.”

Chu Dịch đưa hạt giống gạo cho Kim Kinh, nói: “Hôm qua, bản đạo xem lễ mừng Kim Thần, hiểu được sự vất vả của Nhân tộc ở Thập Vạn Đại Sơn, Tiên Hiên gian khổ kiến tạo mới có được sự hưng thịnh như hôm nay. Cứ đặt tên cho loại gạo này là gạo Dịch, một là biểu đạt ý nghĩa dễ gieo trồng, hai là cũng để cho người ngoài biết rằng loại gạo này được thần Kim Dịch ban cho!”

“Vậy chẳng phải thiết thòi cho đạo trưởng rồi sao?”

Kim Kinh nắm chặt nắm thóc, nói: “Đạo trưởng đại nghĩa như vậy, chẳng lẽ là sợ bị người ghen ghét? Yên tâm, ai dám đối đầu với đạo trưởng thì chính là kẻ tử thù của Ma Vân thành!”

Ma Vân thành thoát nhìn thì chỉ gồm một thành trì, nhưng mà bá tánh trong thành đều tập võ, có thể nói là mỗi người đều là binh sĩ.

Những sơn trại Nhân tộc trên Thập Vạn Đại Sơn đều phục tùng Ma Vân thành, dân cư của họ có đến mấy chục vạn người. Chỉ cần một lời hiệu lệnh, thì có thể tập hợp đủ mười vạn tinh binh, uy thế không kém gì một nước nhỏ ở Vân Châu, vũ lực thì lại có thừa.

“Tất cả đều là hư danh, bản đạo một lòng thanh tu, không muốn bị người ta quấy rầy.”

Chu Dịch chấp tay nói: “Đừng khách sáo thêm nữa, đa tạ đạo hữu đã khoản đãi, cáo từ.”

Kim Kinh khom người cảm tạ, nói: “Lão nhân không tiễn bước nữa, sau này ta sẽ cố gắng chăm chỉ trồng trọt gạo Dịch, một thời gian ngắn nữa không thể đến Bích Ba đàm câu cá rồi.”

“Vậy đợi mấy năm nữa rồi lại hẹn sau.”

Chu Dịch không để ý xua xua tay, dưới chân nổi gió, bỗng nhiên biến mất không thấy đâu.

.....

Sáng sớm.

Núi non thức giấc, mây tan đi.

Gió thổi qua rừng rậm, sương mù từ từ tan biến, trên núi đột nhiên vọng đến từng trận tiếng ca, phá vỡ sự yên tĩnh của thiên nhiên.

Một gia đình nhà nông trên núi nhìn theo hướng tiếng động, chỉ thấy một đạo nhân trung niên từ trên núi đi tới.

Trên đầu đạo nhân chỉ cài bùa một cây mộc trầm, khuôn mặt gầy guộc, trên vai là cần câu làm bằng trúc, bước chân nhìn thì

chậm nhưng lại rất nhanh, nhẹ nhàng giã lên đầu ngọn cỏ bay lên trời, dường như đang bay trên bầu trời.

Gia đình kia nhìn thấy đạo nhân đến gần, quen thuộc đánh tiếng hỏi: “Đạo trưởng lại xuống núi đút ăn cho cá à?”

“Tụng kinh phiên muộn, ra ngoài giải sầu một chút.”

Chu Dịch cười đáp lại, khi nói chuyện đã đi được mấy chục trượng, chỉ một lát đã đến dưới chân núi.

Phía trước là một hồ nước trong xanh, nắng xuân phản chiếu sóng xanh dập dềnh, hai bên bờ là những cánh đồng màu mỡ chình tề, những người nông dân đang nhổ cỏ, tưới tiêu, họ liên tục chào hỏi Chu Dịch một cách kính cẩn.

“Đạo trưởng, đây là hòn đá có hình thù kỳ quái mà ta tìm được trong núi.”

“Đa tạ phương thuốc mà đạo trưởng cho, thằng nhỏ nhà ta đã khỏi bệnh rồi.”

“Thuyền của nhà ta đậu bên bờ, đạo trưởng đừng lên thuyền của Ngưu Nhị Gia, chiếc thuyền nát nhà hắn bị thủng rồi.”

“.....”

Chu Dịch chấp tay trả lời từng người một, vô cùng thân thuộc với thôn dân, không giống như thần tiên cao cao tại thượng, thật sự giống như một đạo sĩ ẩn cư trong núi.

Năm đó giao linh mẽ dị biến cho Kim Kinh, Chu Dịch cũng không ngờ lại có thay đổi lớn đến như vậy, dân cư ở Thập Vạn Đại Sơn gần như là bùng nổ vậy, chỉ ba mươi năm ngắn ngủn mà chung quanh Bích Ba đàm đã hình thành mấy thôn xóm.

Gạo Dịch dễ trồng trọt lại không kém đất, nếu như tưới tiêu nhiều hơn thì còn có thể tăng sản lượng, cho nên chung quanh những sông ngoài ao hồ trong núi trở thành nhiều thôn xóm.

Bích Ba đàm là hồ lớn nhất trong Thập Vạn Đại Sơn, mênh mông giống như một đại dương lớn trên đất liền, lại nằm ở phía Bắc của dải núi, tất nhiên sẽ trở thành sự lựa chọn tối ưu nhất.

“Dãy núi rộng lớn, sản lượng lương thực thấp, nhưng không có sưu cao thuế nặng quan lại bóc lột, cho nên thu hoạch được

nhiều hơn bá tánh ở Vân Châu. Nghe nói không ít bá tánh Khánh quốc không thể sinh tồn trong nước, nên đã chạy đến dải núi này cầu sinh.”

Mấy năm nay Chu Dịch không bế quan hãm, đôi lúc lại xuống núi thả câu, nhân tiện chữa bệnh cho dân chúng, cho nên cũng biết được không ít tin tức bên ngoài.

Chỉ là có điều là nơi đây lạc hậu, dù sao thì khoảng cách quá xa xôi, tin tức trong núi không nhanh nhạy cho mấy, những tin tức nghe được đã là chuyện của hai ba năm trước.

Khoanh chân ngồi bên hồ, ném cần câu vào trong nước.

Vừa mới buông câu đã có cá bơi đến, vội vàng bơi vòng quanh cần câu, muốn nuốt linh mễ nuốt vào trong bụng, nhưng mà chiếc cần câu như không có thực, mặc cho chúng nó có đớp như thế nào thì cũng không nuốt được vào bụng.

“Cả đám lười biếng, còn muốn gặt ăn gặt uống của đạo gia này à!”

Chương 281: Sinh không đúng thời (2)

Chu Dịch nhận ra đám cá trắm đen kia, cả đám đều có tính tình gian xảo lười biếng, ăn linh mễ rồi nhưng không muốn tìm vật báo ân, chỉ chờ chực ở chỗ này để tiếp tục ăn.

Một thiếu niên mặc áo gai ôm vò rượu chạy tới, ngồi xổm xuống bên cạnh Chu Dịch, mở chiếc bát sứ dày dầy kín miệng lọ, rót đầy một chén trắng rượu gạo trong suốt như ngọc.

“Đạo gia, đây là rượu mẹ ta mới ủ, để cho ngài nếm thử mùi vị.”

Chu Dịch đón lấy chiếc chén sứ to kia, ngửa đầu uống cạn, gật đầu nói.

“Mùi vị không tồi, trở về nói với mẹ của ngươi, gạo Dịch có lai lịch bất phàm, vốn chính là nguyên liệu ủ rượu cực thượng đẳng, bỏ thêm những thảo dược khác ngược lại làm giảm đi mùi vị.”

Tuy rằng gạo Dịch là sản phẩm thứ cấp suy thoái của linh mễ, nhưng lại là nguyên liệu cơ bản nhất dùng để sản xuất linh tửu, mùi vị vốn có của nó hơn xa những nguyên liệu ở phàm tục.

“Biết rồi, trở về sẽ nói lại với mẹ.”

Thiếu niên lấy ra sách Đạo kinh từ trong lòng, hai tay dâng lên, nói: “Đạo gia, ta đã đọc xong cuốn kinh văn này, cũng lĩnh ngộ được một chút, đáng tiếc bất kể có tu hành như thế nào, cũng không thể cảm nhận được linh khí của thiên địa.”

“Tiểu Diệp Tử, tu tiên đều là giả, ngươi phải tin vào võ đạo!”

Lúc này hồ nước kêu ục ục, một con cá trắm đen dài ba thước, há mồm phun ra một viên ngọc thạch trong suốt lóe sáng, rơi vào tay của Chu Dịch.

“Ông cố của ta nói rồi, đạo gia chính là tiên nhân.”

Tiểu Diệp Tử cũng không thấy ngạc nhiên với cảnh tượng trước mắt, từ nhỏ đã ngồi xổm bên cạnh Chu Dịch nghe kinh, không hiếm lạ gì những chuyện huyền bí như vậy.

Bá tánh trong thôn phần lớn cũng đã nhìn thấy, một đồn mười mười đồn trăm, đều cho rằng cá trong Bích Ba đàm có linh tính, nếu như bắt giết chúng sẽ gặp báo ứng.

Chu Dịch thu hồi ngọc thạch, bấm tay bắn ra một hạt linh mễ để khen thưởng cho con cá trăm đen kia, nói: “Nếu như bản đạo là tiên nhân, tại sao lại già đi chứ?”

Mặt mày Kim Diệp lộ vẻ buồn rầu, nói: “Nếu không có tiên nhân, vậy thì chuyện mắt ta nhìn thấy những dị tượng là như thế nào? Vào lúc cha ta chết, ta còn nhìn thấy quỷ hồn, làm ta sợ tới mức mấy ngày liền ngủ không yên.”

“Mỗi người đều có khí, sinh khí, tử khí, khí vận vv, người có linh đồng bẩm sinh nên có thể nhìn thấy.”

Chu Dịch giải thích bừa nói: “Linh hồn là do ý niệm ngưng kết mà thành, người chết như đèn tắt, ý niệm mất đồng nghĩa với hồn phi phách tán.”

Kim Diệp cũng không nghi ngờ lời của Chu Dịch, nhưng không thể giải thích được cảm giác bản thân hắn đã bỏ lỡ cái gì đó, đặc biệt là khi đọc Đạo kinh, cảm giác mát mát lại càng thêm mãnh liệt, thân thể luôn luôn có cảm giác trống rỗng.

Chu Dịch khẽ lắc đầu, không giúp Kim Diệp giải đáp thắc mắc.

Thiên linh căn, linh đồng trời sinh, đều là thiên phú tu tiên hiếm thấy trên thế gian, sinh ra vào thời đại này chính là một điều đáng tiếc.

Lúc này.

Một con cá chuối lớn bơi lại đây, thân hình ước chừng dài đến năm sáu thước, dọa cho đám cá lười nhác chực ăn ở bên cạnh sợ tới bờ chạy tứ tán.

Cá chuối trôi lên mặt nước, cặp râu bên khóe miệng dài như cánh tay, ngậm một hạt thạch châu tròn vo.

Chu Dịch không đợi cá chuối hát lên, phất tay bắt lấy thạch châu vào tay, dùng thần thức cẩn thận cảm ứng, mặt lộ vẻ vui mừng, nói: “Bản đạo đã đợi hơn ba mươi năm, rốt cuộc cũng đã có thu hoạch, long châu cộng thêm vậy ngược vậy là đủ rồi!”

“Long Hoàng, lần này bản đạo sẽ cho ngươi biết, cái gì gọi là kinh hi!”

Ba mươi năm trước có được một mảnh vẩy ngược, Chu Dịch hao hết tâm huyết bói quẻ, chỉ có thể đoán được rằng Long Hoàng không có ở Thập Vạn Đại Sơn.

Bây giờ đã có long châu, nhất định có thể bói được tin tức chính xác hơn, rồi sau này chậm rãi tìm kiếm thăm dò, cho dù hắc có ở trăm ngàn trượng dưới mặt đất thì cũng phải moi hắc lên cho bằng được!

Kim Diệp thấy Chu Dịch cười vui vẻ, nghi ngờ nói: “Đạo gia, đây là bảo vật gì vậy?”

“Long châu, nó có thể thực hiện mong ước của người ta!”

Chu Dịch thu hồi long châu, từ cổ tay áo sờ soạng một lát, tung ra một hạt sen màu xanh lá, nói: “Bản đạo cũng không nợ ân tình của người, cũng như của cá, hạt sen bảy màu này cho ngươi ăn.”

Cá chuối há mồm nuốt hạt sen vào trong bụng, đuôi cá nhanh chóng lặn, biến mất trong làn nước.

“Công đức viên mãn.”

Chu Dịch nói: “Tiểu Diệp Tử, bản đạo đã sống rất lâu trong núi này rồi, dự định ra ngoài du lịch một phen, tương phùng tức là có duyên, cho ngươi cuốn Tiểu Diễn Thần Số này, sau này từ từ nghiên cứu.”

Linh đồng trời sinh có thể nhìn thấy khí tức của người, vận khí, suy khí, tử khí vv, kết hợp với một số pháp môn trong Tiểu Diễn Thần Số là có thể đo lường tính toán tiền đồ.

“Đạo gia phải đi rồi sao?”

Kim Diệp tiếp nhận Đạo kinh, mặt lộ vẻ không nỡ, nói: “Mẹ ta còn đang chờ người đây, nói là chờ đạo gia chơi chán rồi, gả cho người làm cha của ta.”

“Tiểu hài tử nói bậy bạ gì đó, bản đạo thanh bạch trong sáng, đã không còn đến Hợp Hoan Uyển từ lâu rồi!”

Chu Dịch trừng mắt nhìn Kim Diệp một cái, cô nương trong núi quá nhiệt tình, hơn nữa mặt như ngọc, khí chất tiên phong

đạo cốt, mấy năm gần đây được không ít cô nương thổ lộ cầu hôn, mẫu thân của Kim Diệp là người đầu tiên.

Xét về thân phận thì ông cố của Kim Diệp là đại trưởng lão của Ma Vân thành, xét về dung mạo thì mẫu thân Kim Diệp là đại mỹ nhân nổi tiếng, đáng tiếc Chu Dịch đã hơn một ngàn ba trăm tuổi rồi, mà còn bàn chuyện yêu đương thì có chút muộn màng.

Huống chi, tự dung lại trở nên thấp hơn Kim Kinh một bậc, ông cụ non kia không hất lỗ mũi lên tận trời mới lạ!

“Đi nhé, chớ có nhớ mong bản đạo.”

Chu Dịch thu hồi cần câu, bước chân nhanh như bay trở về núi, tâm tình sáng khoái cao giọng hát vang.

“Không phụ tam quang không phụ người, không khinh thần tiên không khinh bản. Có người hỏi ta tu hành pháp.....”

Chương 282: Sinh không đúng thời (3)

Cho dù sống đến ngàn năm, đã tinh thông cầm kỳ thư họa phẩm rượu giám trà, nhưng lại chẳng có chút tiến bộ nào về mặt thơ từ ca phú, Chu Dịch cũng không gò bó, dứt khoát ca hát những bài hát nghe được ở kiếp trước.

Trong số này hẳn đặc biệt yêu thích thơ từ của Lã Động Tâm.

Chu Dịch hành sự cẩn thận tỉ mỉ, như đi trên băng mỏng, nhưng cũng hâm mộ khí phách hăng hái của kiếm tiên!

Trên đỉnh núi.

Một ngôi đạo quan gạch xanh mái xanh đứng sừng sững, một tiêu đạo mặc thanh y đang ngồi xỏm ở cửa mở miệng ngáp, nghe thấy tiếng hát mở mắt ra.

“Tiên trưởng, hôm nay sao lại về sớm như vậy?”

“Tất nhiên là có chuyện vui.”

Chu Dịch đẩy cửa đi vào, cảm chế linh quang lấp lánh, phảng phất như xuyên qua một tấm màn nước, tiến vào một thế giới khác.

Linh điền với diện tích hơn trăm trượng, trồng trọt ngăn nắp, linh khí nồng đậm tự động ngưng kết thành mưa, dưới sự tác động của trận pháp cấm chế, phân chia ra thành linh vũ ngũ hành tưới tiêu cho những linh dược có thuộc tính tương ứng.

“Kiến Mộc không ngừng trưởng thành, nơi tiềm tu của bản đạo rốt cuộc có vài phần động thiên huyền diệu!”

Với điều kiện là không làm trì hoãn đến việc tu hành của mình, Chu Dịch đã bố trí thêm hơn mười lớp trận pháp cấm chế, chúng đều có diệu dụng riêng, ví dụ như trận pháp tự động tưới tiêu, không còn nghèo nàn thô sơ bản cùng như năm đó nữa rồi.

Đạo đồng mặc thanh y đi theo tiến vào, lặn một vòng ngay tại chỗ biến thành nhóc con Linh Sâm, bên hông nó có buộc một dải lụa đỏ.

“Tiên trưởng, có phải chúng ta lại sắp chuyển nhà rồi không?”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Tại sao ngươi lại đoán được?”

Nhóc con Linh Sâm đắc ý nói: “Mỗi lần ngài xuống núi thả câu, ít nhất thì cũng mất cả ngày, ta có thể nằm ở trong nhà đánh một giấc thật ngon. Hôm nay chưa gì mà đã trở lại, còn nói có chuyện vui, nhất định là phát hiện được tung tích của báu vật!”

“Thì ra là vậy.”

Chu Dịch không biết nên nói nhóc con Linh Sâm thông minh hay là ngu ngốc nữa, cỏ cây tinh quái thiên tính như trẻ con, đã cho nó một cái, nói:

“Bần đạo sơ sẩy không để ý đến ngươi, thì nhóc con nhà ngươi đã lười biếng trốn đi ngủ, còn không nhanh đi làm việc!”

Nhóc con Linh Sâm che lại mộng đầu hô, mới nhận ra mình đã nói lỡ lời, nhanh như chớp trốn mất dép.

Chu Dịch đi vào đạo quan, tĩnh tâm ngưng thần, điều chỉnh khí tức đến mức tốt nhất.

Lấy ống thăm ra, nhẹ nhàng lắc lư.

Linh thăm rơi xuống đất.

Ánh sáng lóng lánh ngưng tụ thành hai chữ: Bò Đê.

“Thượng Thượng đại cát! Lão rồng kia núp ở Phật môn Nghệ Châu sao?”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, cho rằng chuyện này rất có khả năng.

Trong tứ đại tông môn Chính đạo chỉ duy nhất có Phật môn là có thái độ không gay gắt với Yêu tộc lắm, nhưng lại có thâm cừu đại hận với Huyền Tiêu đạo quân. Sau khi Long Hoàng tự phong ấn thì trốn trong Nghệ Châu, cho dù không cẩn thận bị Phật môn phát hiện, cũng sẽ lặng lẽ giấu diếm giúp hắn.

Sau khi linh khí hồi sinh, Long Hoàng sẽ nợ ân tình của bọn họ, theo lý thì sẽ dùng hộ pháp thiên long bảo hộ cho Phật môn.

Tiểu Tiệt Thiên Thuật bói ra quẻ đại cát, chuyến đi Nghệ Châu chắc chắn sẽ thành công, tiếp theo lấy võ Huyền Vũ ra thi triển Tiểu Diễn Thần Số.

Chu Dịch lấy vẩy ngược, long châu đặt lên vỏ Huyền Vũ, thi triển thuật bói toán, tìm kiếm tung tích của Long Hoàng, một lát sau một luồng tin tức đột nhiên hiện lên trong đầu.

Vạn Phật Tự!

.....

Phật Châu.

Đại lục nằm ở nơi cực Tây, bên cạnh Tây Hải.

Vạn Phật Tự nằm giữa đất Phật Bồ Đề, dựa vào núi chiếm diện tích hơn vạn mẫu, đỉnh đài lầu các nối liền không dứt, phần trên của núi Bồ Đề điêu khắc hình trăm tượng Phật cao lớn, đứng cách xa mấy chục dặm cũng có thể nhìn thấy rõ, bên ngoài tượng Phật được mạ một lớp bột vàng kim, từ xa nhìn lại toàn bộ ngọn núi đều ánh vàng rực rỡ thần quang.

“Nghe nói tượng Phật này được xây dựng sau thời kỳ Mạt Pháp, phải đánh đổi bằng mấy trăm vạn người, nếu như đổi lại thành một triều đình xây dựng thì đã trực tiếp diệt quốc luôn rồi!”

Chu Dịch đứng trên không quan sát một lát, trên mặt đất có vô số bá tánh mặc áo gai, cầm y, quỳ xuống đất vừa quỳ vừa lết về phía Vạn Phật Tự, cũng có tăng nhân mặc áo bào màu tro, màu trắng đi bộ.

Đáp độn quang xuống.

Biến thành tăng nhân mặc áo choàng màu vàng, đầu đội Ngũ Phật quan, thân khoác áo cà sa cầm lan.

Một tay cầm Tích Trượng Cửu Hoàn, một tay cầm Bình Bát tử kim.

“A di đà phật!”

Chu Dịch cao giọng hô, ánh mắt từ bi, pháp tướng trang nghiêm.

Tham Phật ngộ đạo kinh văn ngàn năm, nếu như chỉ luận về tinh thông Phật pháp thì trên đời này chẳng ai có thể sánh bằng, chớ nói chi đến chuyện giả làm đệ tử Phật môn, cho dù là chủ trì của Vạn Phật Tự cũng có thể làm được.

Vạn Phật Tự.

Cấm địa sau núi .

Được hơn một vạn võ tăng canh phòng nghiêm ngặt, bất kỳ người ngoài nào tới gần thì sẽ mang tội báng bổ Phật.

Trong luật pháp của Phật Châu, tội nặng nhất chính là báng bổ Phật, kẻ phạm tội sẽ bị lửa nóng thiêu đốt cho hồn phi phách tán, còn họ hàng của hắn sẽ bị cách chức thành tội nhân, ba thế hệ không được xá tội.

Địa vị xã hội của tội nhân ở Phật Châu chẳng khác nào heo chó dê bò, không được luật pháp bảo hộ, người ở những giai cấp khác có thể mặc sức khinh nhục, mạng sống của họ còn chẳng đáng giá bằng đôi giày của tăng lữ, giống như một cái xác sống sống trong địa ngục.

Chưa đợi hết ba thế hệ, tội nhân sẽ chết trong đau khổ cực độ, còn khốc liệt hơn cả tru di cửu tộc!

Dưới sự áp bức khủng bố như vậy, ở Phật Châu ai dám không tôn sùng Phật.

Vạn Phật Tự chính là thế giới cực lạc ở trần gian, tín đồ đến gần đều phải quỳ mà tiến đến, còn có ai dám đánh vào trong cấm địa chứ.

Võ tăng canh phòng cũng không phải là người bình thường, mà là tăng nhân của những vùng đất Phật khác, bởi vì bên trong cấm địa phong ấn báu vật của Phật môn, là Bồ Đề Bảo Luân. Nếu thật dễ những chùa miếu khác lấy mất, Vạn Phật Tự mất đi căn cơ trấn áp mọi thứ, thì khó mà còn có thể thống trị Phật Châu nữa!

Chương 283: Vinh đẳng cực lạc.

Dù sao thì nội bộ Phật môn cũng không phải là một thể thống nhất, chia ra thành nhiều phái như Thiên tông, Luật tông, Mật Tông vv.

Trước thời Mật Pháp còn có lão tổ trấn áp, những phe phái còn lại tất nhiên là nghe lệnh thuận theo, hiện giờ mọi người đều là phạm nhân, dựa vào cái gì mà Vạn Phật Tự lại là cao nhân đứng đầu chứ?

Mấy ngày trước.

Trong chùa xuất hiện rất nhiều cao tăng, còn chưa bàn đến chuyện chính, đã tổ chức mấy trận biện kinh.

Phật môn biện kinh chia thành văn biện và võ biện, nói chung thì là đấu võ mồm không lại nhau, thì đã động thủ đánh nhau một hồi, kẻ nào mạnh thì kẻ đó có lý!

Vạn Phật Tự quản lý tài sản của Phật môn, cho dù tăng nhân các chùa chiền khác âm thầm liên thủ với nhau để vây công, thì cũng chỉ thắng được một nước mà thôi.

“Trăm năm trước Vạn Phật Tự trấn áp quần hùng, năm mươi năm trước chiếm vị trí đứng đầu, hiện tại miễn cưỡng cũng coi như là xếp thứ nhất!”

Sắc mặt của lão tăng mày dài đau khổ, càng tiến gần đến cái chết, ngày càng mất đi chí khí của khi còn trẻ đạo pháp tỏa sáng muôn phương, trong lòng chỉ nghĩ đến chuyện vị thế của Vạn Phật Tự được vững chắc.

“Phật Châu đã vững chắc như bàn thạch, đề phòng các chùa chiền trong Phật môn rơi vào lục đục nội bộ, chỉ có thể truyền bá quang huy của Phật ra ngoài.....”

Biên giới ngăn cách Cửu Châu cũng không phải là vô duyên vô cớ mà có, mà là giữa hai châu bị chia cắt bởi một dải núi, cho dù Quỳnh Châu cách nơi này gần nhất, cũng không dễ gì gây chiến tranh với quy mô lớn, ngược lại nếu như dùng cách phái tăng binh hộ vệ, cao tăng truyền pháp thì lại dễ dàng biến nó thành Phật quốc.

“Từ sau khi Mạt Pháp, Quỳnh Châu mưa gió thất thường, trở nên khó khăn, khô cằn, không thích hợp cho người cư ngụ.”

“Nếu như so sánh với nó, Vân Châu đã có căn cơ của Phật pháp, dân cư hưng thịnh, nên để Phật quang chiếu rọi!”

Sáng sớm hôm nay .

Lão tăng mày dài mang theo rất nhiều cao tăng, đi vào cấm địa sau núi, đi qua vô số trạm canh gác ngoài sáng, trạm gác ngầm mới đến được động Bồ Đề.

Động Bồ Đề nằm trên sườn núi, ngay cửa động có một tòa miếu nhỏ đơn độc bằng gạch xanh ngói nâu, dải nắng dầm mưa nhiều lần tu sửa, mấy trăm năm trước từng là nơi Diệu Thiện thiền sư tu.

Hiện tại trở thành chỗ ở của tăng nhân trấn thủ động Bồ Đề, gương mặt nhìn lão tăng mày dài, không nhìn thấy mở miệng nói chuyện nhưng trong bụng lại phát ra thanh âm.

“Bồn Không, tại sao lại muốn dùng pháp bảo của Phật môn?”

“Hồi bẩm sư thúc, Vân Châu bị bạo quân tàn sát bừa bãi, bá tánh khổ không nói nổi.”

Pháp hiệu của lão tăng mày dài là Bồn Không, chắp tay trước ngực khom người thi lễ nói: “Đệ tử muốn dùng bảo đánh chết bạo quân, cứu vớt vạn dân khỏi nước sôi lửa bỏng, đây là cơ hội để Phật quang của chúng ta chiếu soi Cửu Châu.”

Lão tăng mặc tăng y màu vàng sáng, cánh tay buông thõng như vượn tay dài, sau một lúc trầm mặc thì bắt lấy xích sắt bên cạnh.

Vòng xích sắt lớn như cánh tay người bị kéo căng, đầu còn lại nối liền với cửa sắt động Bồ Đề, cánh cửa bằng sắt dày hai ba thước từ từ mở ra.

Ầm ầm ầm!

Mặt đất hơi hơi chấn động, một cánh cửa động đen xì chậm rãi mở ra, khí lạnh rét buốt phun trào ra, không giống như thánh địa phong ấn Phật bảo, ngược lại lại giống như ác ma đang há một cái mồm thật to ra.

Lão tăng nhắc nhở nói: “Cho dù có biện pháp để uẩn dưỡng nó, nhưng cho đến bây giờ, pháp bảo chỉ còn sử dụng được vài lần nữa thôi!”

“Đa tạ sư thúc nhắc nhở, đệ tử nhất định không phụ di trạch của Tiên Hiền.”

Sắc mặt Bồn Không đau khổ, mang theo cao tăng các chùa bước vào động Bồ Đề, men theo bậc thang bằng đá xanh một đường đi xuống phía dưới.

Trong động ngoài động hoàn toàn là hai vùng trời khác biệt, giống như giữa ngày hè nắng chói chang đi vào trong hầm băng, gió lạnh chui vào giữa tầng y, đến ngay cả một võ đạo tông sư như Bồn Không, cũng không nhịn được mà rung mình một cái.

Hàn khí xông thẳng vào xương tủy, lạnh lẽo ăn mòn thần hồn.

Dọc hai bên đường là đèn Trường Minh được thắp sáng bằng mỡ cá kinh, nương theo ánh nến có thể nhìn thấy rêu xanh ẩm ướt mọc trên vách đá, sương ngưng tụ trên đỉnh động nhỏ vào trong cổ áo, làm sờn cả tóc gáy, tựa như có rắn độc đang uốn lượn bò vào da thịt.

“A di đà phật!”

Cao tăng Luật Tông chau mày, giọng nói mang theo ý chất vấn, nói: “Nơi để pháp bảo của Phật môn, tại sao lại âm u ô trọc đến vậy, Vạn Phật Tự không người quét dọn hay sao?”

Bồn Không buồn bã nói: “Hay là đệ đệ tử của Phổ Tịch đại sư đến quét dọn nhỉ?”

Phổ Tịch bĩu môi, đổi giọng, nói: “Có thể sai những kẻ hạ đẳng đến chăm nom, trực tiếp phong kín luôn ở trong động, ít nhất cũng phải sắp xếp bên ngoài cho ngăn nắp. Nếu như thật sự để cho người phát hiện thấy cảnh tượng như vậy, chẳng phải là sẽ sinh lòng nghi ngờ Phật môn chúng ta hay sao?”

“Dù so thì nghi ngờ còn tốt hơn nhiều so với xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Bồn Không nói: “Linh trí của chí bảo chỉ được chừng ba đến năm tuổi, nếu như để đám người hạ đẳng lòng mang oán hận

kia lừa gạt nhận làm chủ nhân, trực tiếp hóa thân thành đại ma, thì bây giờ cũng chẳng còn đạo quân để trấn áp nữa đâu!”

Chúng tăng nghe vậy sôi nổi tán thành, ánh mắt Phở Tịch rũ xuống, cũng chỉ gật đầu hòa theo.

Đi mãi cho đến đáy động, thì nhìn thấy một tòa tế đàn.

Tế đàn cao trượng sáu, bên ngoài có khắc hoa văn huyền diệu, trên đỉnh thì như một đóa hoa sen đang nở.

Pháp bảo Phật môn là Bồ Đề Bảo Luân, nằm yên lặng chính giữa tế đàn, không hiện liên bất kỳ khí tức huyền diệu nào.

Vách đá chung quanh được điêu thành những tượng Phật với những hình thái khác nhau, mỗi người đều hai mắt tròn tròn, nhìn chăm chăm vào giữa tế đàn, đến sơ sơ thì cũng có đến mấy ngàn đến cả vạn tượng phật.

Chương 284: Vinh đẳng cực lạc (2)

Đây là cội nguồn của Vạn Phật Tự, hộ tông trận pháp là Vạn Phật Triều Tông, hiện giờ mặc dù không còn linh khí cung cấp nuôi dưỡng cấm chế, chỉ với khí tức của trên vạn bức tượng Phật hội tụ, cũng có thể sinh ra cảm giác uy nghiêm, trấn áp!

Bồ Đề Bảo Luân cảm ứng được đám người Bồn Không đến đây, hơi hiển lộ khí tức, phát ra linh quang hai màu đen đỏ lóng lánh, truyền ra từng tia dục vọng, khát vọng, tham lam, khát máu.

“A di đà phật!”

Bồn Không chấp tay trước ngực, cao giọng hô, khoanh chân ngồi xuống bắt đầu đọc Vạn Kinh Phật.

Những cao tăng còn lại cũng làm như vậy, giọng đọc đồng điệu, lạnh lạnh hữu lực, kinh văn các tông Phật môn hội tụ dung nhập vào trong Bồ Đề Bảo Luân.

Ánh sáng đỏ đen yếu dị dần dần tắt đi, hóa thành phật quang màu vàng kim, ngưng tụ thành tượng Phật cao một trượng sáu nửa hư nửa thật.

Tượng Phật hiện từ đoan trang, dáng người trang nghiêm, hai tròng mắt từ bi nhìn về phía thế nhân.

Không cần phải đặc biệt đọc kinh niệm phật, chỉ cần ánh mắt nhìn về hướng tượng Phật, bên tai sẽ vang lên tiếng tụng kinh trống chiều chuông sớm, khiến cho người ta rơi vào Phật pháp cực lạc và tịch diệt, hận không thể hóa thân thành Phật.

Bồn Không ngẩng đầu nhìn lên, từng sợi tinh khí thần bay ra từ trong cơ thể, dung nhập vào trong tượng thần, vội vàng cúi đầu.

“Mấy ngày sau là lễ Phật đản, thỉnh Phật bảo hiện thế, có thể nhờ vào sinh cơ của tín đồ uân dưỡng để pháp bảo có đủ một kích!”

Thời đại Mạt Pháp, với một đòn công kích của Kim Đan chân quân, sức người tuyệt đối không thể ngăn cản được, cho dù võ

đạo có ngưng tụ thành huyết đan, thì đối diện với sức mạnh to lớn này chỉ là một con kiến hôi mà thôi.

“Ngã phật từ bi!”

Chúng tăng mặt lộ vẻ vui mừng, Phật bảo kinh sợ Vân Châu, có thể nhân cơ hội này để Phật pháp độ về hướng Đông.

Rời khỏi động Bồ Đề .

Sau khi cánh cửa sắt ầm ầm ầm đóng lại, lập tức ngăn cách sát khí rét lạnh, lại lần nữa cảm nhận được sự ấm áp của ánh nắng mặt trời, dường như vừa mới đi xuống địa ngục một chuyến vậy.

Bồn Không nói: “Vất vả cho sư thúc trấn thủ rồi.”

“Đây là chức trách của bản tăng ở đây.”

Lão tăng với cánh tay dài, giọng nói phát ra từ bụng nghe như sấm, nói: “Phật bảo bị huyết tể nhiều lần, đã có tướng hóa thành oán linh, người phải sử dụng cẩn thận, tránh sinh ra nhiều loạn.”

“Sư thúc yên tâm, đây là lần cuối cùng. Năm đó Vân Châu được trời ưu ái, đại kiếp nạn ập đến còn được đạo quân phù hộ, hiện giờ vô cùng phồn thịnh, có thể nói là đứng đầu Cửu Châu. Phật môn chúng ta chỉ cần có thể độ hóa bá tánh ở đó, bảy châu còn lại chỉ là chuyện của thời gian mà thôi.”

Bồn Không nói: “Lần này thỉnh Phật bảo, là vì muốn Phật pháp nhất thống Cửu Châu, đặt nền tảng cho việc trở thành Phật quốc tối cao!”

“Như vậy thì tốt.”

Lão tăng với cánh tay dài hơi gật đầu, chỉ cần sau này không huyết tể Phật bảo nữa, thời gian dần dần sẽ mài mòn, linh trí, oán khí tự nhiên sẽ tan biến.

Phật quang vẫn soi sáng như cũ!

.....

Chùa Tiểu Đàn.

Các châu phủ quận huyện ở Phật Châu đều được đặt tên theo chùa chiền, sau mấy thế hệ kế thừa, đến bây giờ đã không còn

nhớ rõ tên vốn có của nó nữa rồi.

Tiệm rượu Trương gia .

Sáng sớm đã tràn ngập niềm vui, hàng xóm tặng lễ đến, khách hàng đến uống rượu đều được giảm nửa giá, đến ngay cả khát cái đi ngang qua cũng được phát hai cái màn thầu trắng tinh.

Còn vì sao ở Phật quốc lại có tiệm rượu và khát cái, chưa từng có ai nghi ngờ, cũng không ai dám nghi ngờ.

Phật gia ăn uống rượu thịt trôi qua ruột, câu lan nghe khúc lĩnh ngộ Hoan Hỉ Phật, giết người phóng hỏa là trăm nghiệp trăm nhân quả!

Chuyện vui của Trương gia chính là ngày hôm qua tăng nhân chùa Tiểu Đàn đã đưa thiệp mời dự pháp hội Phật đản, báo rằng con trai cả của Trương Thuận có duyên cùng Phật, có thể đến Vạn Phật Tự xem lễ, thành kính hướng Phật là có thể vinh đăng cực lạc!

Tin tức truyền ra ngoài, khiến cho mọi người hâm mộ, rồi sau đó lại về trách móc con cái nhà mình, không được lựa chọn, tất nhiên là bình thường không chăm chỉ chuyên tâm niệm kinh.

Trương Thuận tiễn khách khứa về, đi vào hậu viện nhà mình, nhìn thấy con trai mặc áo tăng màu xám.

Tăng bào này là do tăng nhân hôm qua đưa đến, nó tượng trưng cho thân phận ở Phật Châu, nếu như tự ý may mặc thì sẽ phạm vào trọng tội báng bổ Phật, mặc vào người thì đồng nghĩa với việc bước chân vào tầng lớp cao nhất, thân phận địa vị còn cao hơn cả quan lại.

“Lúc Lập nhi ra đời, bên ngoài truyền đến tiếng tụng kinh, ta đã nói mà chắc chắn là có cao tăng chuyển thế.”

Trương Thuận đặc ý nói: “Hiện giờ đã hiển linh rồi, pháp hội Phật đản ở Vạn Phật Tự, là nơi mà người mà người thường có thể đến tham dự được sao? Ta còn đặc biệt hỏi thăm đại sư, năm nay pháp hội Phật đản lớn hơn mọi năm, những người được mời đến có thể được nhìn thấy Phật thật sự!”

Thê tử Trương Lý thị giúp con trai sửa sang lại tăng y, cẩn thận vuốt phẳng những nếp nhăn, nghĩ đến sau này khó có dịp gặp lại nữa, hai mắt không nhịn được mà ửng đỏ.

“Lập nhi chưa bao giờ rời khỏi nhà, cũng không biết có chịu nổi không, đi ra ngoài cần chuẩn bị nhiều lộ phí một chút.”

“Đàn bà con gái thì biết cái gì, bộ quần áo này của Lập nhi, bất kể là có đi đến nơi nào cũng có thể tùy tiện ăn uống. Nếu như thật sự gặp phải chuyện gì, bất kỳ ai cũng phải chạy đến mà trợ giúp, nếu không chính là bất kính với Phật môn chúng ta.”

Trương Thuận quát lớn thê tử một tiếng, xoay mặt nhìn nọt nói: “Lập nhi, đến lễ Phật đản nhất định phải thành kính, đừng nhớ nhung chuyện trong nhà, trở về với vòng tay của Phật Tổ mới là đại sự!”

Trương Lập bản tính nghịch ngợm thích gây sự, lúc này mặc tăng y vào, bỗng nhiên lại trở nên uy nghiêm, khi nói chuyện lại cố ý gằn giọng.

“A di đà phật! Bàn tăng nhất định có thể vượt qua trăm cay ngàn đắng, vinh đăng Tây phương cực lạc, lúc đó, nhất định sẽ giáng phật quang xuống phù hộ cho mọi người!”

Chương 285: Vinh đăng cực lạc (3)

Trương Thuận nao nao, dường như không còn nhận ra con ruột của mình nữa, nhưng mà chuyện quan trọng nhất trước mắt chính là tham dự lễ Phật đản, chấp tay trước ngực đáp lễ.

“Ngã phật từ bi, mong rằng đại sư vinh đăng cực lạc!”

Trương Lý thị đang sửa sang lại quần áo, tay rút lại, vội vàng đứng sau lưng trượng phu, rồi cũng thi lễ.

Trương Lập đã nhập Phật môn, nên phải cắt đứt thất tình lục dục, từ nay về sau không cần quỳ lạy cha mẹ, cho dù có gặp mặt nhau thì cũng chỉ chấp tay hành lễ mà thôi.

Trương Thuận cũng không quan tâm đến chuyện này, ở Phật Châu này từ lâu đã có truyền thống “Một người xuất gia, cứu tộc thăng thiên”, hiện giờ Trương Lập có thể vinh đăng cực lạc, bất kể là cha mẹ hay là dòng tộc đều có thể hưởng thụ ơn trạch của Phật môn.

Xuất gia làm tăng, đó là thiện căn và phúc đức của đời này qua đời khác!

Lúc này.

Một tiểu cô nương bốn tuổi đi ra từ trong phòng, còn buồn ngủ, nhìn thấy ca ca mặc tăng y, cười khanh khách chạy lại đòi ôm một cái.

“Chớ có hồ nháo!”

Trương Thuận ngăn nữ nhi lại, xụ mặt giáo huấn nói: “Từ nay về sau, hấn không còn là ca ca của ngươi nữa, mà là thượng sư.”

Tiểu cô nương nghe không hiểu gì, chẹp miệng nói: “Vậy sau này ca ca không chơi với con nữa sao?”

“Tất nhiên là không thể.”

Trương Thuận biết là Phật môn có nhiều quy củ, cần phải dạy dỗ nhi nữ từ nhỏ, đề phòng sau này xúc phạm phải thượng sư, cả nhà lại bị biến thành người hạ đẳng.

“Thượng sư vinh đăng cực lạc, đã đoạn tuyệt thế tục, không phải là con của ta, cũng không phải là huynh của ngươi, gặp mặt thì phải kính cẩn hành lễ!”

Tiểu cô nương nghi ngờ nói: “Thượng sư có khác gì với ca ca ạ?”

“Nhà chúng ta được thượng sư bảo hộ, sau này ăn uống không lo, có thể mặc cẩm y tơ lụa, hưởng vinh hoa phú quý.”

Trương Thuận thấy dáng vẻ mê mang của nữ nhi, đổi một cách khác để giải thích, nói: “Con thích ăn kẹo, về sau muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, còn có thể ăn bánh, đó là món ngon mà chỉ có quý nhân mới có tư cách được ăn.”

Tiểu cô nương vẫn cứ có cái hiểu cái không, nhưng mà nghe hiểu có thể ăn kẹo, lập tức cười tươi như hoa, chấp tay trước ngực thành kính quỳ lạy.

“Bái kiến thượng sư ca ca!”

“A di đà phật!”

Trương Lập ghì cảm giác muốn ôm muội muội chơi đùa xuống, tay đặt lên trán con bé, nghiêm nghị nói: “Ngã phật từ bi, ban cho ngươi bình an hỉ lạc!”

“Bình an hỉ lạc hay.”

Mặt mày Trương Thuận hớn hở, một chút cảm giác lo lắng trong lòng hóa thành hư vô.

Trên phố có không ít lời đồn, nói cao tăng nào đó sau khi xuất gia, thì không quan tâm đến bất kỳ chuyện thế tục phàm trần nào cả, tộc họ cũng chẳng có được lợi ích gì. Nhìn thấy thượng sư vẫn có tình cảm với Trương gia, sau này có làm chuyện gì cũng sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, sự khó chịu trong lòng cũng đã giảm bớt đi.

“Họ Hồ kia dựa vào cái chức vụ kia, thường xuyên tới cửa hàng nhà chúng ta ăn chùa uống chùa, hiện giờ được thượng sư bảo hộ.....”

Khi Trương Thuận nói chuyện trộm nhìn vào mắt nhi tử, thấy sắc mặt của hắn bất biến, mới tiếp tục nói: “Nhất định phải khiến cho hắn phải trả lại gấp mười lần, nếu không thì sẽ đến

chùa Tiểu Đàn tổ khổ, cho cả nhà hấn xuống mười tám tầng địa ngục!”

Trương Lý thị lo lắng nói: “Dù sao thì Hồ nha dịch kia cũng là quan sai, quản rất nhiều chuyện, chỉ cần đòi lại tiền hấn thiếu là được.”

“Đàn bà con gái như ngươi thì biết cái gì, ta đã tìm người hỏi thăm rõ ràng.”

Trương Thuận nói: “Dựa theo luật pháp của Phật môn chúng ta, họ Hồ kia dĩ hạ phạm thượng, mà còn liên can đến người thân của thượng sư, tất nhiên là vô cùng nghiêm trọng.”

Luật pháp Phật Châu cũng chia thành bốn giai cấp, tăng lữ trên cả pháp luật, những giai cấp còn lại thì mỗi giai cấp khác nhau lại tuân thủ những pháp luật khác nhau. Cho dù là tăng nhân làm chuyện ác thì địa vị cũng cao hơn bá tánh thường dân, không bị luật pháp trừng trị, mà là bề quan tụng kinh để tiêu trừ nghiệp chướng!

Khi đang chuyện trò.

Bên ngoài có một nha dịch đội mũ đen, trên tay xách theo một hộp quà, khom người đứng bên ngoài cửa nói.

“Bái kiến thượng sư!”

“Trương đại ca, hôm nay trong nha môn phát bổng lộc, cũng nên đến để trả tiền rượu ta nợ rồi.”

“Cứ thiếu nợ lâu như vậy, làm ảnh hưởng đến vốn liếng của Trương đại ca, vô cùng xin lỗi. Sau này cửa hàng nhà mình có chuyện gì, chỉ cần báo một tiếng, ta nhất định sẽ làm ngay!”

.....

Hôm sau.

Sáng sớm.

Mấy chục người trong tộc và cả nhà Trương Thuận đến cửa thành tiễn đưa thượng sư.

Trương Lập bước lên xe ngựa đi đến đất Phật Bồ Đề, càng lúc càng xa, quay đầu nhìn lại bóng dáng mơ hồ của cha mẹ người nhân, bỗng nhiên có chút hối hận.

“A di đà phật!”

Chấp tay trước ngực niệm phật, trong lòng niệm kinh văn, gương ép nuốt nước mắt vào trong, ánh mắt dần dần trở nên cô quạnh!

Ngày lễ Phật đản.

Những tín đồ được lựa chọn ngẫu nhiên, tập trung tại Vạn Phật Tự tham gia pháp hội.

Trước Đại Hùng Bảo Điện người đông như kiến, liếc mắt một cái nhìn lại toàn là tăng nhân áo xám, sắp hàng chỉnh tề trầm mặc không lên tiếng.

Bốn phía đều là những lá cờ dài đủ màu, bên trên được tô vẽ những họa tiết hoa văn quý dị, ngoằn ngoèo, được kết hợp từ văn tự trong kinh Phật và cấm chế trận văn.

Dưới những lá cờ dài là những cao tăng Phật môn ngồi ngay ngắn, cùng nhau niệm tụng kinh văn, những tiếng ong ong như ma âm rót vào lỗ tai.

Những thanh niên tham gia pháp hội Phật đản, làm sao có thể chịu đựng được áp lực như vậy, cho rằng đây là thử thách tu hành của Phật môn, rồi nghĩ đến chuyện có thể được thấy Phật Tổ vinh đăng cực lạc, cha mẹ người nhân có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, cả một đám người cắn răng chịu đựng.

Từ sáng sớm đến trưa, mặt trời chói chang, tra tấn đến mức hai mắt mơ hồ.

Bên tai vẫn truyền đến những tiếng ong ong tụng niệm “A di đà phật” “Ngã phật từ bi”, trước mắt xuất hiện các loại ảo giác, nhìn thấy bầu trời hỗn loạn, mặt đất mọc sen vàng, như lọt vào trong thế giới cực lạc.

Trong điện.

Chương 286: Pháp bảo Phật môn.

Bồn Không khẽ vuốt mày dài, mặt lộ vẻ từ bi, ánh mắt đảo qua trên cả vạn tín đồ ngoài điện, tất cả đều thần chí hoảng loạn.

“Châm linh hương, thỉnh Phật bảo!”

Lập tức có tăng nhân đốt linh hương, linh khí loãng bay khắp mọi nơi, tám gã võ tăng cường tráng nâng tể đàn đi ra ngoài điện, bên trên thờ phụng pháp bảo Phật môn: Bồ Đề Bảo Luân.

Khí linh cảm ứng được linh khí thiên địa, như một người sắp chết khát phát hiện ra nguồn nước, lập tức hiện hóa thành kim Phật cao một trượng sáu, cổ sức hấp thu lấy.

Linh khí quá loãng khó có thể thỏa mãn sự thèm khát của Phật bảo, chỉ trong thời gian của một lần hô hấp, cũng đã căn nuốt luôn cả tinh khí thần của những tín đồ.

Linh vật trên theo thế gian càng ngày càng trở nên hiếm hoi, Phật môn cao tăng lĩnh ngộ được thần thông tự phong ấn mà Diệu Thiện thiên sư lưu lại, sau nhiều lần thay đổi thêm bớt, hay đổi thành dùng việc hiến tế tinh khí hồn phách phạm nhân, để thay thế cho linh khí cung cấp nuôi dưỡng Phật bảo.

Khuyết điểm chính là Phật bảo bị nhiễm bởi oán khí, khí linh đã có dấu hiệu nhập ma.

Những tín đồ ở ngoài điện mỗi một đến cực điểm, hốt hoảng nhìn thấy kim Phật giáng thế, chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng nhẹ, lơ lửng như sắp phi thăng thành tiên.

“A di đà phật!”

Mặt Bồn Không lộ vẻ không đành lòng, niệm kinh Phật một trăm ba mươi năm, suốt ngày nói chuyện từ bi hỷ xả, thế nhưng lại trở thành đao phủ tàn sát tín đồ Phật môn.

“Bọn họ chết vì sự hưng thịnh của Phật môn, nhớ rõ thăng cấp cho người thân của họ thành giai cấp thứ hai, trong vòng ba đời có thể vào chùa miếu tu hành.”

Những tăng nhân còn lại hơi gật đầu, khen ngợi Bồn Không thần tăng đại từ đại bi, chỉ chết mất một đứa con nối dõi mà lại có được vinh dự như vậy, đã là được Phật môn phù trợ rồi.

Lúc này.

Pháp hội đã tiến đến hồi cao trào, được Phật bảo phù trợ, tiếng tụng kinh từ Vạn Phật Tự vọng xuống dưới chân núi.

Từ xa nhìn lại kim quang loá mắt, hình Phật khổng lồ được điêu khắc trên ngọn núi, được Phật quang chiếu rọi như hồi sinh, cầm hoa mỉm cười!

Tăng nhân, bá tánh tự động tiến lên phía trước bái lạy, nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ như vậy, quỳ trên mặt đất thành kính tụng kinh, vừa hâm mộ vừa đổ kỵ với những tăng nhân tham gia pháp hội, hận không thể thay thế bọn họ.

Chu Dịch biến thành tăng nhân mặc hoàng bào, pháp lực vận chuyển đến hai mắt, trên núi làm gì có Phật quang chiếu soi, rõ ràng là oán sát khí ngưng tụ thành mây đen.

“Mặt Phật tuyệt thế, ngưng tụ thành oán khí như vậy, ít nhất cũng phải huyết tể hơn mười vạn người!”

Trong đám mây đen kia có vô số oan hồn đang du đãng bay xuống, muốn lao xuống làm hại sinh linh, nhưng lại bị Phật bảo giam cầm áp chế, chỉ có thể phát ra tiếng kêu thống khổ.

“Thế gian còn có linh vật uy lực như vậy, chỉ có thể là pháp bảo kia của Phật môn mà thôi. Năm đó vị Tiên Hiền luyện chế ra pháp bảo này, nếu như biết được hậu nhân huyết tể nó thành ma vật, không biết có khi nào nhảy ra khỏi quan tài hay không!”

Suy nghĩ đến đây, dưới chân Chu Dịch xuất hiện Phật quang, hiện hóa ra bảo tọa sen vàng.

Pháp bảo năm xưa lấy được từ chỗ của Huyết Nguyệt Ma Tôn, bố trí hai tầng ảo thuật trận pháp, rơi vào trong mắt phàm nhân chính là Phật quang lóng lánh.

Trên núi là Chân Ma, Chu Dịch là Phật giả!

Tăng nhân bá tánh bên cạnh đang tụng kinh quỳ lạy, thấy bảo tọa kim liên bay lên trời, đầu tiên là kinh hải rồi sau đó hóa thành vẽ si cuồng, hô to Phật giáng thế, bất chấp tội trạng báng bổ Phật, điên cuồng lao nhanh về phía Vạn Phật Tự.

Sen vàng bay đến trên vùng trời Đại Hùng Bảo Điện, Chu Dịch cúi đầu nhìn về phía phía dưới, nhìn thấy pháp bảo Phật

môn đang nuốt tinh khí con người.

“Yêu nghiệt Lớn mật, bần tăng liếc mắt một cái là đã phát hiện người chính là ma đầu, còn không hiện nguyên hình cho ta!”

Được bí pháp bổ trợ, giọng nói phần nộ to lớn như sấm sét, mệnh môn cuộn cuộn vang khắp mấy chục dặm.

Tín đồ đang đắm chìm trong ảo cảnh, trong nháy mắt tỉnh táo lại, phát hiện tứ chi bủn rủn vô lực, như ăn chơi liên tục ăn mừng mười ngày nửa tháng, bịch bịch bịch té ngã trên mặt đất.

Cùng lúc đó.

Ngẩng đầu nhìn thấy bàn tay khổng lồ màu vàng che trời, từ trên trời giáng xuống, đập nát tượng Phật cao một trượng sáu.

Gù!

Phật bảo phát ra tiếng gào như thú, không thể giữ được dáng vẻ Phật quang giả dối nữa.

Âm sát khí hai sắc đỏ đen ràng buộc với nhau bùng nổ, trộn lẫn với vô số oan hồn ma quỷ, chấp vá lại thành một bộ mặt hung dữ và đáng sợ, cố gắng chống lại bàn tay khổng lồ màu vàng.

“Chút tài mọn, dám múa rìu qua mắt thợ, đại uy thiên long.....”

Chu Dịch cảm ứng được uy lực bùng nổ của Phật bảo, lập tức thở phào nhẹ nhõm, miễn cưỡng cũng coi như tương đương với một kích bất kỳ của Kim Đan chân quân, còn chẳng phá được thuật pháp hộ thân của mình.

Chưởng lực màu vàng bắt pháp quyết, biến hóa thành kim long trăm trượng, há mồm nuốt khuôn mặt quỷ đáng sợ kia vào trong bụng.

Không đại chiến kinh thể bùng nổ, mọi người thở phào nhẹ nhõm, nếu như uy thế của Phật ma ngang nhau, thì tất cả những dư lực phát ra đều sẽ tự động tiêu tán.

Gió núi thổi qua, sát khí tiêu tan, nếu không có kim long uốn lượn trên bầu trời, thì cảnh tượng vừa mới chứng kiến chỉ như là một cảnh trong mơ!

“Bái kiến ngã Phật!”

“Ngã phật từ bi!”

“.....”

Không biết ai đã bắt đầu, tín đồ sôi nổi quỳ xuống đất bái lạy, khẩn cầu có được sự bảo hộ của Phật thật.

Duy nhất chỉ có bên trong Đại Hùng Bảo Điện là yên tĩnh không tiếng động, những cao tăng ngày thường thành kính nhất với Phật môn, cả một đám trọn mắt há hốc mồm, kinh hãi gần chết.

Trên đời này làm sao còn có Kim Đan chân quân!

Quyền thế của chúng cao tăng trong chùa có thể so với hoàng đế, hưởng hết vinh hoa phú quý trên thế gian, đã sớm không còn tin trên đời này còn có Phật, lại càng không tin có nhân quả báo ứng, đó chẳng qua chỉ là thủ đoạn nô dịch bá tánh mà thôi.

Chương 287: Cái chết của Long Hoàng.

Chu Dịch đáp độn quang xuống, bộ bộ sinh liên, tiến vào Đại Hùng Bảo Điện, lạnh lùng nói.

“Tất cả các người đã hoàn toàn hóa thành ma đầu, mượn pháp hội huyết tế đệ tử Phật môn, Phật Tổ biết được việc này, sai bần tăng hạ phàm đánh các ngươi xuống mười tám tầng địa ngục!”

“Ngươi mới là ma, ngươi là hóa thân của ma quỷ, nhiễu loạn Phật môn!”

Khí huyết trong Đan Điền của Bồn Không bùng nổ, cơ bắp xương cốt toàn thân nổ bùm bùm như pháo trúc nổ vang, thân hình khô gầy phồng lên bành trướng biến thành một người đàn ông to lớn cao hai trượng.

“Báng bỏ Phật, đáng diệt!”

Chu Dịch rũ mắt xuống, miệng tụng thiên hiền, khí thể kinh người, toàn thân Bồn Không bốc cháy, đến ngay cả một tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra đã biến thành một đồng tro tàn.

Một tàn hồn rơi vào bàn tay Chu Dịch, lập tức thi triển thuật pháp sưu hồn, hẳn đã biết được tất cả bí mật của Vạn Phật Tự.

Phổ Tịch sợ tới mức trán đầy mồ hôi, nào còn dám nghi ngờ ai là Phật giả Phật thật nữa, quỳ trên mặt đất dập đầu bịch bịch.

“Bái kiến Phật tổ.”

Những cao tăng còn lại lập tức tỉnh ngộ, vội vàng quỳ lạy sát đất, thề đi theo Chu Dịch.

Một kẻ cường đạo như vậy mà trở thành chỗ chống lưng, Phật môn tất nhiên sẽ trở thành chủ nhân của Cửu Châu, còn về phần rốt cuộc là Phật hay là ma căn bản không quan trọng.

Trên đời này từ xưa đến nay đều là cường giả vi tôn!

“Các ngươi báng bỏ Phật môn, đáng diệt!”

Chu Dịch thông qua tàn hồn biết được, tất cả tăng nhân trong điện đều ủng hộ việc huyết tế, thậm chí đã từng chủ trì pháp

hội huyết tể.

“Tiền bối, người cần chúng ta để không chế.....”

Phổ Tịch còn chưa nói xong, linh hỏa bùng lên từ trong tim, thiêu đốt ngũ tạng lục phủ trước, rồi thiêu đốt gân cốt da dẻ, một thân tội ác cũng đã hóa thành tro bụi.

Chu Dịch không hề có suy nghĩ gì với quyền thế ở Phật Châu, bắt lấy từng sợi tàn hồn, sau khi sưu hồn thì biết được bí ẩn trong các chùa, cùng với những tăng nhân có liên quan đến chuyện huyết tể.

“Hay cho cao tăng Phật môn, chẳng có ai trong sạch cả!”

Đại Hùng Bảo Điện không còn một bóng người, chỉ còn tượng Phật mặt mang vẻ từ bi.

Chu Dịch đã sớm đoán trước chuyện này, cao tăng chấp chương Phật môn nhập ma, thì những cao tăng còn lại sẽ phản bội tín ngưỡng, hoặc là vinh đăng cực lạc.

Xét về sự tàn nhẫn của phe cánh, quan lại thua xa tôn giáo, dù sao thì những kẻ dị đoan còn đáng ghét hơn cả kẻ dị giáo.

“Như vậy cũng tiện hơn, đúng lúc một lưới tóm gọn truyền thừa Phật môn!”

Chu Dịch vận chuyển pháp lực bắt pháp quyết ảo thuật, tạo ra một bức tượng Phật Thích Ca cao hơn mười trượng, kim quang lóng lánh, thần uy mệnh mông cuộn cuộn.

“A di đà phật!”

Tượng phật niệm phật, ánh mắt từ bi nhìn về phía tín đồ ngoài điện, nói: “Phật nói, chúng sinh bình đẳng, Phật cứu vớt chúng sinh! Các tăng nhân ở Vạn Phật Tự, Kim Cương tự, Đại Phật Tự.. Đã bị Thiên Ma vực ngoại bám vào người, tự tiện phân chia tín đồ Phật Tổ thành bốn giai cấp!”

“Bản tăng nhận lệnh của Phật Tổ, chém hết tà ma, trả lại sự thanh tịnh cho Phật môn!”

Từ khi ra đời cho đến nay, tín đồ ngoài điện đã bị ảnh hưởng bởi gia đình và Phật môn, theo bản năng đều cho rằng con người nên phân chia làm bốn giai cấp.

Và sau khi gia nhập Phật môn, bọn họ thuộc về giai cấp cao nhất được hưởng ích lợi, đột nhiên nghe nói chúng sinh bình đẳng, từ đánh đáy lòng liền sinh ra cảm giác bài xích.

May mắn Chu Dịch giả danh Phật thật, nắm giữ quyền giải thích kinh Phật, nếu không thì chúng tín đồ tất nhiên là sẽ liều mạng xông lên. Tín đồ tôn giáo cuồng tín không sợ chết mà coi đó là sự giải thoát, trở về cực lạc, trở về trong vòng tay của Đức Phật.

“A di đà phật!”

Ánh mắt Chu Dịch lạnh thấu xương, giọng nói như sấm sét: “Các ngươi cũng là loại tà ma bị Thiên Ma bám vào người sao?”

“Bái kiến Phật!”

“Phật Tổ từ bi, chúng sinh bình đẳng!”

“.....”

Tín đồ vội vàng quỳ lạy, tất cả những câu Phật hiệu nói ra đều không giống nhau, không ai dám nghi ngờ Phật giảng thế. Tất cả những tăng nhân bên trong Vạn Phật Tự biết đến Tu Tiên giới, tất cả đã tan thành mây khói, còn lại phần lớn đều là tín đồ Phật môn chân chính.

Cao tăng biết được “Phật” là tu tiên mà thành, nên rất khó kính sợ!

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, dễ dàng phân rõ suy nghĩ thật giả trong đám người, đa số tín đồ đều do dự, một số ít tín đồ cuồng tín thì đều tán đồng lời của Phật.

“Phật môn thống trị mấy trăm năm, sự phân chia giai cấp đã ăn sâu vào lòng người, tuyệt đối không phải là chuyện có thể thay đổi trong một sớm một chiều. Cho dù có giết hết tăng nhân, để cho triều đình đến quản lý, chẳng phải cũng có giai cấp giống như vậy sao?”

Suy nghĩ đến đây, chợt cảm thấy chán nản.

“Chưa đến lúc để thay đổi giai cấp, nhưng có thể lợi dụng cơ hội này để vinh danh cho Huyền Tiêu!”

Chu Dịch bộ bộ sinh liên, bay lên trời, dùng tay thay cho bút viết vào hư không.

Đồng thời.

Tượng Phật trên ngọn núi âm âm âm rung động, vị trí trước ngực hiện lên chữ viết, đầu tiên là tám chữ “Chúng sinh bình đẳng, Phật cứu chúng sinh”.

Sau đó là mượn lời của Phật Tổ, giảng giải chân tướng chuyện năm đó Huyền Tiêu giết Diệu Thiện.

“Lãnh đạo Phật môn đã chết hết rồi, cho dù khó có thể đạt được chúng sinh bình đẳng, những kẻ nắm chính quyền muốn cho căn cơ ổn định, tất nhiên phải tuyên dương lời của Phật thật. Một là có thể sử dụng điều này để loại trừ những người bất đồng chính kiến, hai là để chứng tỏ tính hợp pháp của việc thống trị!”

Chu Dịch sống hơn ngàn năm, cho dù không muốn âm mưu tính kế, nhưng chứng kiến nhiều tự nhiên sẽ biết được thôi.

Những tín đồ trong ngoài Vạn Phật Tự đọc từng câu từng chữ di ngôn của Phật, bị khái niệm chúng sinh bình đẳng đả kích, rồi lại đọc thấy chuyện Huyền Tiêu không phải là đại ma đầu, từ dưới đáy lòng không hề xuất hiện bất kỳ sự xáo trộn nào.

Huyền Tiêu có là chính hay là tà cũng không sao cả, chỉ là chuyện sửa đổi kinh văn mà thôi, cũng không ảnh hưởng đến lợi ích thực tế.

Đây là muốn có thứ tốt thì phải mưu cầu cao hơn!

Chương 288: Cái chết của Long Hoàng (2)

Mỗi một chữ mà Chu Dịch khắc lên đều to chừng một trượng, khắc sâu vài thước vào trong nham thạch, trừ phi phá hủy tượng Phật này, nếu không thì khó có thể xóa bỏ được.

Nét bút cuối cùng hạ xuống, bảo tọa kim liên bay về phía vòm trời biến mất không thấy đâu.

Hồi lâu sau.

Tín đồ mới hoàn hồn lại sau những đòn đả kích liên tục, mờ mịt nhìn hai bên, bởi vì cao tăng trong chùa đã chết hết, nhất thời không biết nên làm cái gì.

Trương Lập đứng dậy, chỉ cảm thấy thân hình cường tráng hữu lực, tinh khí bị tà ma cắn nuốt, được ánh sáng của Phật chiếu rọi, mọi thứ đã khôi phục như thường.

“Phật nói, chúng sinh bình đẳng!”

.....

Lúc này.

Vị Phật kia cũng không rời đi, mà là biến thành tăng nhân mặc áo xám, đi về phía bảo khố của Vạn Phật Tự.

Từ trong ký ức của Bồn Không biết được, phàm là bảo vật được tín đồ dâng lên, đều cất tại nơi đây, có lẽ có đồ vật tự phong ấn của Long Hoàng.

Chu Dịch vui mừng, đi đường nghênh ngang, rất là đắc ý.

“Một ngàn ba trăm năm rồi, rốt cuộc cũng đã trang bức một lần!”

Bên tai tựa hồ vang lên tiếng ca: “Ngàn năm chờ một lần.....”

“Chập chập, không thể không nói, cảm giác hiển thánh trước mặt người khác thật sự không tệ!”

Khi nói chuyện thì đi vào bảo khố của Vạn Phật Tự, là một tòa bảo tháp cao chín tầng, riêng tầng một đã có diện tích một trăm trượng, đứng sừng sững.

“Ày! Tại sao cửa lại mở thế này?”

Chu Dịch cất bước đi vào, nhìn thấy một tảng nhân mập mạp, đang cầm một cái bao lớn bỏ đồ vào trong.

Hòa thượng béo nghe được tiếng bước chân quay đầu nhìn qua, nhưng tay chân vẫn không dừng lại, chỉ lựa chọn những châu báu vàng bạc có giá trị, nói: “Ngươi là đệ tử của điện nào, bảo khổ trọng địa, há có thể tùy tiện đi vào?”

“Chẳng phải là Đại sư cũng vào rồi đó sao?”

Chu Dịch cảm thấy thú vị, lấy ra một cái túi da thú từ trong cổ tay áo, lớn chừng một thước.

“Bàn tăng canh giữ ở bảo khố, đang kiểm tra bảo vật có bị thất thoát không!”

Hòa thượng béo sờ sờ cái bụng béo của mình, thấy Chu Dịch lấy túi ra, cũng không làm bộ làm tịch, cười hắc hắc nói:

“Thằng nhóc nhà ngươi cũng thông minh đấy, chỉ là quá thể diện, cái túi nhỏ như vậy thì đựng được bao nhiêu đồ chứ?”

“Đựng đầy thì thôi.”

Chu Dịch vận chuyển pháp lực, túi da thú bay lên, vù vù vù phát ra tiếng gió.

Tất cả những đồ vật trong bảo khố đều bị nó hút lấy, đến ngay cả những giá đỡ vật dụng cũng bay lên, tất cả rơi vào trong túi da thú.

“Này này này.....”

Hòa thượng béo sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, bao tải trong tay rơi xuống đất, châu báu vàng bạc leng keng rơi đầy ra đất, trong đó có một viên bảo châu trong suốt óng ánh.

Bảo châu màu đỏ tươi, như tinh thể được ngưng tụ từ máu tươi.

Chu Dịch phát tay bắt lấy huyết tinh, thần thức liên tục rà xét, chẳng khác gì những viên đá quý bình thường, đem nó soi dưới ánh nắng, loáng thoáng có hình con rồng bên trong.

Bàn tay chậm rãi dùng sức, huyết tinh không hề biến hóa, cho dù dùng hết sức để bóp, thì nó vẫn cứ như thế.

“Bần tăng lại đến muộn một bước, đã lỡ hẹn với cổ nhân rồi.”

Luyện thể chi đạo của Chu Dịch đã đến đến đỉnh phong, dốc hết sức thi triển có thể bóp nát pháp bảo, hiển nhiên huyết tinh là do Long Hoàng lưu lại sau khi tự phong ấn.

Túi da thú túi đạo một vòng quanh chín tầng bảo tháp, hút hết tất cả những vật có giá trị của Vạn Phật Tự vào bên trong, khi nó rơi xuống tay của Chu Dịch, thì đã căng phồng như là đã được lấp đầy.

Chu Dịch liếc mắt nhìn hòa thượng béo, hóa thành độn quang bay về phía Tàng Kinh Các, dự định mang hết tất cả những gì đáng giá nhất của Vạn Phật Tự đi.

“Hù chết hòa thượng rồi.”

Hòa thượng béo lau mồ hôi, khiêng nửa bao tải châu báu vàng bạc trên vai, vận chuyển khí huyết chạy như điên rời khỏi chùa.

Những tăng nhân làm như hẩn không ít, Phật cũng đã nói Vạn Phật Tự là ma quật, vậy thì nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của thì chính là hành động chính nghĩa!

.....

Một tháng sau.

Đất Phật Di Lặc.

Bên bờ Tây Hải, được thống trị bởi Kim Cương tự.

Hôm nay.

Đức Phật hạ phàm, giáng sấm sét phẫn nộ xuống, thiêu đốt ma đầu trong chùa thành tro bụi.

Cũng khắc Phật ngôn trên vách Vạn Phật, tuyên cáo cho tín đồ Phật môn.

“Đây là ngôi chùa lớn cuối cùng rồi.”

Chu Dịch dùng độn quang tung hoành Phật Châu, phàm là nhìn thấy chùa miếu thống trị một vùng đất Phật, thì sẽ hóa thân thành đức Phật giáng xuống, sau khi chém giết ma đầu sẽ cướp sạch điển tịch bảo vật.

Những ghi chép trong truyền thừa điển tịch kia đều là bí mật thuộc về Tu Tiên giới, đều là những ghi chép ngược dòng thời gian về mấy ngàn năm trước, trong đó tất nhiên là có bí pháp Phật môn.

Mạt Pháp tuyệt thế, truyền thừa bị thiếu hụt cũng chẳng tạo ra bao nhiêu ảnh hưởng, nhưng mà đợi đến khi linh khí hồi sinh, Phật môn đã không còn điển tịch tu tiên thì mới thật sự là tai họa ngập đầu.

“Gieo ác nhân, gặt ác quả! Chớ trách bản đạo!”

Ánh mắt Chu Dịch đảo qua Kim Cương tự hỗn loạn, đáy lòng chợt cảm thấy xúc động, tàn sát bừa bãi phạm nhân là biểu hiện của sự coi thường sinh mệnh, cho dù mọi chuyện đều có nguyên nhân, cũng cần đề phòng mọi chuyện trước khi nó xảy ra.

Coi thường sinh mệnh không chỉ là làm trái với ý nguyện ban đầu, mà cũng sẽ rước tới những nguy cơ mới họa, trong dòng đời lâu dài sẽ khiến cho những nguy cơ nhỏ bé trở thành điều tất nhiên!

“Đúng lúc có được kinh Phật, trở về tụng niệm!”

.....

Chỗ sâu trong Tây Hải.

Chu Dịch khổng chế độn quang bay qua trăm vạn dặm, tìm một hòn đảo nhỏ vô danh đáp xuống.

Bố trí tầng tầng lớp lớp trận pháp, chưa dám xưng là có thể vây chết Nguyên Anh lão tổ, ít nhất thì Kim Đan chân quân cũng không chạy thoát được.

Rồi sau đó ném huyết tinh lên trên đảo, bắt đầu thi triển các loại thuật pháp thần thông, muốn đập nát nó, kéo Long Hoàng phong ấn bên trong ra ngoài.

Mấy tháng sau.

Huyết tinh dường như chẳng hề sút mẻ gì, không hề bị hư hại.

“Chẳng trách mấy lão già kia lại yên tâm tự phong ấn, phòng ngự kiên cố như thế, trên đời này có được mấy thủ đoạn có thể

phá được nó, chỉ có thể chờ thời gian trôi qua tự động hóa giải
phong ấn.”

Chương 289: Cái chết của Long Hoàng (3)

“Trong bút ký của Huyền Tiêu đạo hữu, có ghi lại phương thức xử lý những vật tự phong ấn, chính là ném nó vào sâu trong Tứ Hải. Nơi đó chưa từng có linh khí, tổ mạch có hồi sinh cũng không thể gây ảnh hưởng đến nơi này, tất nhiên là sẽ chết ngay trong giấc ngủ say!”

Chu Dịch cũng không hề ngạc nhiên về điều này, dù sao đây cũng là huyết tinh do Long Hoàng hiến tế vô số Yêu tộc, cô đọng một lượng lớn linh vật hóa thành, bản chất của nó đã không hề bình thường.

“Nếu là như vậy, chẳng phải bản đạo không thể báo thù được sao?”

“Có lẽ có thể giữ huyết tinh bên người, chậm rãi chờ nó xuất hiện..... Không thoải mái!”

Chu Dịch chau mày, lấy túi trữ vật ra tìm kiếm tất cả bảo vật, nghiền ngẫm thử loại nào có thể sử dụng để trả thù Long Hoàng, cho đến nhìn thấy tế đàn Quỷ Thần.

“U Minh chú! Lúc sinh thời thực lực của lão rồng vô cùng mạnh mẽ, có thể dễ dàng phá vỡ chú pháp, hiện tại thần thức tự phong ấn rồi thì chẳng khác nào chết rồi cả, hoàn toàn không có cảm ứng với thế bên ngoài, chẳng phải là có thể cắt giảm tuổi thọ của hắn hay sao?”

“Thử coi hiệu quả thế nào.”

Chu Dịch không hề biết tiếc tuổi thọ của mình, trực tiếp đặt huyết tinh của Long Hoàng lên trên tế đàn, tay bắt pháp quyết thi triển chú thuật.

Rót vào đó năm trăm năm tuổi thọ.

Tượng Quỷ Thần phát tiếng cười khắc khắc quái dị, sau khi hấp thu khí tức, há mồm phun ra một đám sương đen bao phủ huyết tinh.

Trong giây lát.

Hiệu quả của chú thuật đã hoàn tất, tám cánh tay của tượng Quỷ Thần kết pháp ấn.

Chu Dịch dùng thần thức khóa chặt huyết tinh, không muốn bỏ lỡ bất kỳ sự biến hóa nào, sau khi tuổi thọ bị rút đi năm trăm năm, màu sắc đỏ đậm của huyết tinh dường như phai nhạt đi một chút.

“Quả nhiên hữu hiệu!”

“Chỉ là dường như hiệu quả không lớn, không biết phải thi pháp bao nhiêu lần, mới có thể tiêu tan phong ấn của huyết tinh. Nếu như đổi một lão tổ Hóa Thần thì cũng bó tay chẳng có cách nào, nhưng lão rồng lại trêu vào bản đạo.”

Tu hành cho đến nay, Chu Dịch cũng chẳng thể tính toán được là mình đã tiêu hao hết bao nhiêu tuổi thọ, ít nhất cũng phải đến hàng trăm triệu!

Cuối cùng cũng đã tìm được thủ đoạn báo thù, phát tay ném huyết tinh vào bên trong trận pháp, lại bố trí thêm hơn trăm tầng cấm chế, bảo đảm rằng sau khi Long Hoàng tỉnh lại sẽ bị một kích giết chết.

Từ đó về sau.

Chu Dịch định cư ở đảo nhỏ sâu trong Tây Hải, bói toán, tụng kinh, chăm cây, nguyên rửa, mỗi ngày đều tiêu tốn mấy ngàn năm tuổi thọ.

Màu sắc của huyết tinh càng ngày càng loãng, ngược lại hình dáng con rồng bên trong càng thêm rõ ràng.

Chớp mắt một cái mười sáu năm trôi qua.

Hôm nay.

Bầu trời trong xanh.

Chu Dịch đặt huyết tinh trên hoang đảo, lúc này đã không còn được gọi là huyết tinh nữa, mà gần như đã biến thành trạng thái trong suốt, chỉ có vài tia tơ máu phiêu đảng chung quanh con rồng.

“Lão rồng a, bản đạo vì báo thù mà đã phải bỏ ra bao nhiêu tuổi thọ như vậy, cái chết của người có ý nghĩa đấy!”

Dứt lời gọi nhóc con Linh Sâm thu dọn hết đồ đạc, cả hòn đảo nhỏ chỉ để lại trận pháp cấm chế, thu dọn hết tất cả đồ vật còn lại.

Cách đó một ngàn dặm.

Chu Dịch tay bắt pháp quyết, trước mặt hiện lên nhiều quang sáng, hình ảnh hiện ra chính là huyết tinh của Long Hoàng.

Lấy tế đàn Quỷ Thần ra khỏi túi trữ vật, càng ngày càng hao tổn nhiều tuổi thọ, tế đàn từ màu đen nhánh hóa thành màu đỏ đậm, rồi lại biến thành màu tím đậm, nhìn vào thì như chìm vào đáy vực sâu.

Quỷ Thần cũng đã xảy ra biến hóa, bốn khuôn mặt và tám cánh tay hiện rõ, thần thức đảo qua thậm chí có thể nhìn thấy rõ lớp lông tơ bên ngoài da thịt.

May mắn mà nó vẫn là một vật chết, không có bất kỳ dấu hiệu hồi sinh nào, ngược lại uy lực của U Minh chủ càng ngày càng mạnh, nếu không Chu Dịch đã sớm chém nát tế đàn nhóm lửa luyện đan rồi.

“Không ngừng hiến tế tuổi thọ, dường như tế đàn này sắp biến thành pháp bảo rồi?”

Vu thuật Thượng Cổ sớm đã thất truyền, nó là hoàn toàn bất đồng với phương pháp tu hành tiên đạo, Chu Dịch cũng không rõ ràng lắm.

Tay bắt pháp quyết, hiến tế tuổi thọ.

.....

Hoang đảo.

Vài sợi tia máu cuối cùng tan biến, không còn cấm chế ràng buộc con rồng kia nữa.

Dần dần hóa hư thành thật, long ảnh biến thành kim long dài hơn một tấc, bơi trong khối thủy tinh trong suốt.

Vì Chu Dịch vừa mới dọn nhà đi không lâu, bên trong trận pháp cấm chế vẫn còn lưu lại chút linh khí, lại có ảo trận biến hóa hoang đảo thành núi non rừng rậm.

“Thiên địa linh khí! Tổ mạch đã nối liền lại rồi sao?”

Long Hoàng cảm ứng được sự tồn tại của linh khí, mặt lộ vẻ kinh hãi, sau khi xác nhận nhiều lần thì lập tức chui ra khỏi tinh thể.

“Bốn hoàng đã vượt qua đại kiếp nạn Mạt Pháp, sống lại kiếp này!”

“Đầu tiên phải tìm một thân thể đoạt xá trùng tu, rồi tìm kiếm linh vật thiên tiên được sinh ra nhờ tổ mạch, hồi sinh nhờ vào thiên địa linh khí, tương lai tất nhiên có thể trở thành Yêu Thần, thậm chí còn có thể trở thành Yêu Thánh!”

“Ha ha ha!”

Long Hoàng suy nghĩ đến đây, không tìm chế được mà ngửa mặt lên trời thét dài, kết quả trọn mắt nhìn vô số ánh sét giáng xuống.

“Thiên lôi? Không đúng, là lôi pháp!”

“Chẳng lẽ lại là lão quái vật nào thức tỉnh trước, rồi lại tìm được huyết tinh của bốn hoàng sao?”

Đầu óc của Long Hoàng xoay chuyển thật nhanh, chưa từng nhận ra rằng từ khi tổ mạch đứt gãy cho đến nay, chỉ mới hơn năm trăm năm mà thôi, dù sao thì huyết tinh tự phong ấn kiên cố không phá vỡ nổi, chỉ có thể bị năm tháng mài mòn rồi tự giải phong ấn mà thôi.

Những thuật pháp nguyên rủa đúng là có chút hiệu quả, có thể làm cho huyết tinh suy yếu đi, thì uy lực của chúng chẳng còn lại một phần vạn lúc trước.

Những pháp thuật cần hiến tế giống như vậy, cho dù là ở thời Mạt Pháp, linh vật, tu sĩ đều không còn tồn tại, cho nên trên đời không còn ai có thể phá vỡ huyết tinh!

Phụt!

Chương 290: Tàn Chính nhờ vả.

Long Hoàng há mồm phun nguyên khí, hóa thành hộ thuẫn ngăn cản sấm sét, đồng thời nói: “Đạo hữu, tiểu long bằng lòng nhận ngươi làm chủ nhân, làm vật cưỡi, kéo xe không gì không làm được, chỉ cầu tha mạng cho ta!”

Hô hoán hồi lâu không thấy có người đáp lại, ngược lại trận pháp lại ngưng tụ thành cuồng phong lửa đỏ, không ngừng ăn mòn nguyên khí của Long Hoàng.

Khi tự phong ấn, vì muốn giảm bớt tiêu hao tinh lực nên Long Hoàng đã dùng bí pháp bỏ đi thân thể cùng hơn phân nửa Nguyên Anh, thực lực chẳng còn lại một phần của một trăm, rồi lại bị U Minh chú liên tục tàn phá, lúc này có thể nói đã suy yếu đến cực điểm.

Lôi hỏa thay phiên oanh tạc hơn một canh giờ, Nguyên Anh của Long Hoàng chỉ còn lại có ba phần, chỉ to bằng con ruồi mà thôi.

“Đáng chết! Rốt cuộc là kẻ nào, có thể để bản hoàng chết một cách minh bạch không hả?”

.....

Cách đó ngàn dặm.

“Không thể!”

Chu Dịch nhìn cảnh tượng bên trong quảng sáng, biết được Long Hoàng chắc chắn là sẽ chết không thể nghi ngờ, vẫn lựa chọn không lộ mặt.

“Mức độ suy yếu khi xuất quan sau khi tự phong ấn, còn nghiêm trọng hơn dự đoán của bản đạo nữa, Long Hoàng chỉ xuất quan sau năm trăm năm phong ấn, thực lực chỉ tương đương với Kim Đan bình thường. Những lão quái kia sau mấy ngàn năm nữa, cho dù may mắn còn sống sót thì cũng chỉ còn sót lại tàn hồn mà thôi!”

Lại thêm nửa canh giờ trôi qua, Long Hoàng bị ngọn lửa sấm sét thiêu đốt, hoàn toàn hóa thành hư vô.

Chu Dịch vẫn còn không yên tâm, lấy ống thăm ra thi triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật, bói quẻ hung cát.

Linh thăm rơi xuống đất lập loè linh quang.

Thăm Thượng.

“Đại thù đã báo, nên ăn mừng!”

Chu Dịch chỉ cảm thấy vô cùng sảng khoái, có chút vô cùng đắc ý.

“Trong Tu Tiên giới, cảnh giới khác nhau, thì sự chênh lệch về thực lực là như trời với đất, chưa bao giờ có tiền lệ Kim Đan giết ngược lại Nguyên Anh, bản đạo chỉ dựa vào Kim Đan sơ kỳ mà đã giết chết được Long Hoàng, oai phong tuyệt thế, đáng được ghi lại trong sử sách!”

Chọn nơi nào để ăn mừng đây, đương nhiên là chỗ cũ.

Xuân Phong Lâu.

Tình càng già càng nồng!

Các cô nương hơi xấu cũng chẳng sao cả, quan trọng là tưởng niệm quá khứ, nhớ lại không khí của ngày xưa.

“Lão rồng vừa chết, trên đời này không còn kẻ thù, không còn người thân nữa, cô độc tịch liêu, lẻ loi độc hành, từ xưa đến nay chỉ có một câu lan viện làm bạn với bản đạo mà thôi!”

Chu Dịch hơi thở ra, chớp mắt mà đã hơn sáu mươi năm chưa trở về Khánh quốc, người phạm đã sống cả một đời rồi.

Sau khi sư hồn đám cao tăng biết được rằng Thái Thủy đế tuổi già sức yếu, lại càng si mê cầu tiên vẫn đạo, tu sửa Côn Luân cung nhưng vẫn chưa hài lòng, lại xây dựng rầm rộ chiếu theo miêu tả trong Đạo kinh, dựa theo miêu tả của quy cách ba mươi sáu trọng thiên.

Tham quan hoành hành, lưu dân nổi dậy bốn phía.

Những điều này không ảnh hưởng đến sự náo nhiệt ở Xuân Phong Lâu, vốn dĩ nó không phải là nơi bá tánh thường đến, màn đêm chưa buông xuống đã đầy ngập khách.

Phòng bao trên lầu hai.

Chu Dịch trái ôm phải ấp, trên mặt trên cổ đã xuất hiện mấy dấu môi đỏ chót, đạo bào trên người phát ra mùi son phấn nồng đậm.

Từ sau khi Thái Thủy đế tiêu diệt Phật môn, thì vị thế của đạo sĩ ở các nước trong Vân Châu trở nên cao hơn, bởi vì không cấm nữ sắc nên họ có thể uống rượu lấy vợ, cho nên không ít người đọc sách nhiều lần thi cử không đỗ đạt, đã bỏ tiền để mua cái danh đạo sĩ.

Mặc đạo bào vào người, viết mấy trang giấy tu tiên luyện đan, nếu như được lọt vào mắt bệ hạ, thì có thể một bước lên mây!

Cô nương ngồi bên trái có tên là Âm Âm, khuôn mặt trái xoan, ngực lớn đầy đà, giọng nói mềm nhẹ mị hoặc.

“Đạo gia, ngài đã ở đây nửa tháng rồi, coi Xuân Phong Lâu như là nhà mình, thì làm sao mà niệm kinh ngộ đạo nữa chứ?”

“Bần đạo đang tu đạo đây chứ.”

Chu Dịch nói: “Ăn mừng nhiều chút, giữ gìn nhân tính!”

Cô nương ngồi bên phải nhấp miệng cười khẽ, đút cho Chu Dịch một quả nho, cười nói: “Vậy đạo gia cứ ở đây thêm mấy năm nữa, chăm chỉ âm dương song tu, nói không chừng còn có thể thành tiên đấy.”

“Viên Viên khá đấy, ấy vậy mà còn biết song tu.”

Chu Dịch bầm đốt ngón tay, lắc đầu nói: “Người bần đạo chờ đã sắp đến rồi, đêm nay phải đến gặp một lần.”

Dứt lời vẫy tay gọi tú bà lại đây.

“Đạo gia, ngài cần sai bảo gì sao?” Tú bà lắc mông đi lại đây, cười híp cả mắt, vị đạo gia này ra tay cực kỳ hào phóng, trong vòng nửa tháng ngắn ngủn đã ném ra mấy vạn lượng bạc.

Những cô nương đứng đầu đều thay phiên nhau chăm sóc, bảo đảm cho hắn cảm thấy hài lòng.

“Hôm nay đổi khúc nhạc khác.....”

Chu Dịch phân phó nói: “Có ai biết xướng 《Truyền thuyết thần》 không?”

Mặt Tú bà lộ vẻ nghi ngờ, năm xưa nàng cũng đã từng là hoa khôi, tinh thông đàn hát, nhưng đây là lần đầu tiên nghe đến tên của khúc nhạc này.

“Đạo gia, chỗ của ta.....”

Chu Dịch lấy ra một xấp ngân phiếu từ trong cổ tay áo, nhét vào trong lòng ngực tú bà.

“Hôm nay tất cả bàn ở đây, bàn đạo bao tất!”

“Biết, chắc chắn là biết.”

Tú bà sờ sờ độ dày của xấp ngân phiếu, tính toán ít nhất thì cũng đến hai ba vạn lượng, liên tục gật đầu đồng ý, nói: “Cho dù cô nương ở chỗ ta không biết, chúng ta cũng sẽ rút bỏ thể diện, mà ra ngoài mời người về xướng khúc đó!”

Ước chừng nửa canh giờ.

Người trên sân khấu đã thay đổi, không phải là một cô nương có dáng người nhu mỹ, mà là một lão nhạc sư râu tóc bạc trắng.

Lão nhạc sư ngồi xếp bằng dưới sàn nhà, đem Cầm đặt trên đùi.

Tích tịch tịch!

“..... Một giọt rượu khổ chính là một quyển sách sử!”

Giọng của người nhạc sư thô ráp, kéo dài thê lương, không hề ăn nhập với nơi hồng trần khói lửa nhân gian, trực tiếp vọng vào trong tai khách nhân, khiến họ liên tục quay đầu nhìn về phía đài cao.

Tú bà thấy Chu Dịch lộ vẻ vừa lòng, vội vàng chạy đến kê công, nói: “Đạo gia, ta sai người đi khắp mười mấy phường thị, rốt cuộc cũng tìm được người biết xướng khúc này đây.”

Chương 291: Tần Chính nhờ vả (2)

Chu Dịch hơi gật đầu, hỏi: “Nội công thâm hậu như vậy, vậy mà lại có thể vứt bỏ để đi xướng khúc, có biết lai lịch của người kia không?”

Bà chủ cung kính nói: “Nghe nói là người trong giang hồ, tên là Tiên Âm môn gì gì đó, nổi tiếng nhờ vào âm luật!”

“Tiên Âm, tên hay!”

Chu Dịch lấy ra một chồng ngân phiếu, rồi lại thu lại, đổi thành một lọ đan dược.

“Thưởng!”

.....

Nửa đêm.

Chu Dịch rời khỏi Xuân Phong Lâu, bên ngoài mưa tuyết đang rơi, mặt đất được bao phủ bởi một lớp tuyết dày ba bốn tấc.

Xạo xạo xạo

Bước chân đạp trên nền tuyết, hai hàng dấu chân kéo dài về phía Hoàng Thành.

“Cứu mạng.....”

Một giọng nói suy yếu vang lên từ một góc đường âm u, tiếng bước chân dừng một chút, phát tay linh quang đáp xuống, giúp hắn khôi phục lại thân thể khỏe mạnh.

Xuyên qua phố phường ngõ hẻm, cứ đi một đoạn thì sẽ nghe thấy những tiếng cầu cứu, có khi nhìn thấy những xác người đã tắt thở.

Chu Dịch rũ mắt xuống, lúc đầu còn chạy đến quan tâm hỏi han vài tiếng, rồi lúc sau nhìn thấy quá nhiều chỉ phát tay cứu vớt mà thôi.

Giờ Dần.

Cửa cung hoàng thành đóng chặt, quân lính canh gác khoác hắc giáp, đứng thẳng tắp giữa gió tuyết.

Thái Thủy để dùng quân công lập quốc, đã từng lãnh binh tung hoành vô địch thiên hạ, biết rõ nền tảng của sự thống trị là quân đội, cho nên sau khi thống trị Vân Châu mấy chục năm, vẫn không quên tăng cường quân sự triều đình.

Chu Dịch chậm bước đến trước cửa cung, quân lính canh gác dường như không nhìn thấy hắn, trực tiếp đi xuyên qua đại môn đi về phía Côn Luân cung.

Đêm khuya tĩnh lặng.

Trong hoàng cung đèn đuốc sáng trưng, lò mờ có bóng người chiếu lên trên khung cửa sổ giấy, như đang thì thầm, như đang âm mưu bí kế.

“Lần trước đến hoàng cung là lúc nào nhỉ? Ồ, bản đạo chưa từng đến đây!”

Chu Dịch vẫn luôn e ngại hoàng cung, theo như nội dung trong thoại bản thì rất có thể có lão quái vật ẩn nấp ở bên trong.

Hiện giờ đã là năm trăm năm bắt đầu từ khi Mạt Pháp, Chu Dịch đã trở thành lão quái vật già nhất, lần đầu tiên tới hoàng cung khó tránh khỏi tò mò, khoan tay đi dạo khắp các cung điện, so sánh với những phong cảnh mà kiếp trước đã từng đến tham quan.

Trong lúc đi vào Thượng Dương cung, cố ý ngồi trên long ỷ, đáng tiếc không có máy ảnh để chụp lại.

Vòng đi vòng lại, vòng đến Côn Luân cung.

Từng bóng người với khí huyết mạnh mẽ ẩn nấp trong tối ngoài sáng, phòng thủ chặt như nê-mô cối.

Chu Dịch bắt pháp quyết ẩn thân, bước chân cách mặt đất nửa thước, ngênh ngang đi vào bên trong, thứ đập vào mắt đầu tiên chính là linh điện được tạo thành từ vàng ngọc.

“Trí nhớ của Tần Chính không tồi, đáng tiếc phong cảnh như cũ, người đã thay đổi!”

Băng qua linh điện, đình hóng gió, tiến vào đạo quan, trong phòng truyền đến âm thanh già nua, suy yếu của Tần Chính.

“Trẫm lại nằm mơ!”

Thái Thủy để mặc đạo bào màu tím, chần nệm có hình bát quái âm dương, nằm trên giường đúc bằng ngọc thạch, lầm bầm nói: “Mơ thấy Côn Luân sơn, tiên nhân, linh sâm, Kiến Mộc.....”

Tần Tiêu quỳ gối giường trước, quan tâm nói: “Nhi thần nghe nói phía Tây có thật Phật giáng thế, đã sai người đi tìm kiếm, phụ hoàng cố gắng bảo trọng thân thể, đan dược đạo môn khó có thể trường sinh, có lẽ Phật môn có thể?”

“Khụ khụ khụ!”

Thái Thủy để ho khan vài tiếng, khi hít thở trên mặt như được nhuộm vàng, dưới ánh nến chiếu soi phát sáng lấp lánh.

“Trên đời nào có Phật thật chứ, nhất định là quỷ kế của Phật môn! Nhưng mà người đi lại với Phật môn cũng được, đợi sau này khi đăng cơ, chuyện đầu tiên cần làm chính là nâng Phật diệt Đạo, hiện giờ Bạch Vân Quan đã ở vào thế quá cồng kềnh rồi.”

“Cẩn tuân lời dạy của phụ hoàng.”

Tần Tiêu trầm ngâm một lát, lo lắng nói: “Vài vị chân nhân được sách phong của Bạch Vân Quan kia, thế lực của chúng đã ăn sâu bén rễ trong triều đình, dân gian, nhi thần muốn chấp chương lục bộ, nhiều lần âm thầm ngáng chân, phụ hoàng có thể hạ lệnh.....”

Thái Thủy để lên tiếng ngăn cản, nói: “Chuyện này không cần nhắc lại nữa, khi trẫm còn ở Côn Luân sơn, đã từng đồng ý với tiên nhân rằng sẽ phát huy Đạo môn!”

Mặt Tần Tiêu lộ vẻ chua xót, quả thực đúng như thái phó nói, phụ hoàng đã điên rồi, hoàn toàn lâm vào ma chướng.

“Tất cả mọi người trên đời này đều cho rằng trẫm điên rồi!”

Thái Thủy để sống một trăm hai mươi năm, đấu tranh với hoàng tử, đấu tranh với phụ hoàng, lại tranh đấu Đại Càn, Phật môn, có thể nói hơn một nửa cuộc đời của hắn đều sống trong đấu tranh, chỉ cần nhìn vẻ mặt của nhi tử liền biết suy nghĩ trong lòng hắn.

“Thật ra thì chỉ có một mình trẫm tỉnh táo, trên đời thật sự có Côn Luân, thật sự có tiên nhân!”

Giọng nói của Thái Thủy đế càng yếu ớt, muốn vận chuyển khí huyết trong đan điền kích phát sinh cơ tiềm tàng, nhưng thứ sinh ra lại là hỗn hợp kịch độc vàng bạc chì thủy ngân, chỉ một thoáng mà đã hấp hối sắp chết.

“Nhi thần tin mà, phụ hoàng bảo trọng thân thể!”

Tần Tiêu nhìn thấy tình cảnh như vậy, sợ tới mức liên tục đồng ý.

“Sau khi nhi thần thượng vị, sẽ không từ bỏ chuyện tìm kiếm Côn Luân đến đời con đời cháu sau này, cho đến khi tìm được chân tiên mới thôi!”

“Tốt.”

Thái Thủy đế không để bụng lời của nhi tử có mấy phần thật lòng, với tình trạng bây giờ của hắn, cũng không thể nào quản được chuyện về sau, tác dụng duy nhất của hắn bây giờ chính là trấn áp triều đình, tranh thủ thời gian để giúp Tần Tiêu chấp chương quyền lực.

Cho dù chỉ còn lại một hơi thở, chỉ cần hắn còn sống, triều đình Khánh quốc sẽ không loạn.

Khí huyết dần dần bình phục, huyết đan ngưng tụ trấn áp kịch độc trong ngũ tạng lục phủ, không hề ăn mòn sinh cơ của Thái Thủy đế.

“Lui xuống đi, trăm muốn nghỉ ngơi!”

“Nhi thần cáo lui.”

Tần Tiêu rời khỏi phòng, phân phó nội thị canh gác, luôn đề mắt đến tình trạng sức khỏe của bệ hạ, nếu thật sự xảy ra chuyện cũng đừng để lộ ra ngoài, cần phải phải cầm quân phong tỏa hoàng cung trước khi đưa tin phát tang.

Trong phòng.

Thái Thủy đế khép hờ hai mắt, trước mắt hiện những ký ức, đều là những cảnh tượng tu hành ở Côn Luân sơn khi xưa.

Chương 292: Tàn Chính nhờ vả (3)

Dáng vẻ của Chu chân nhân trong đó lại vô cùng rõ ràng, dường như đang đứng trước mắt hắn, cho dù tuổi già sức yếu kịch độc quần thân, thì bản năng võ đạo cường đại trong nháy mắt đã khiến cho Thái Thủy đề tỉnh lại.

“Ai?”

Chu Dịch nhìn Tàn Chính gần đất xa trời, không thi pháp cứu trị, chậm rãi nói.

“Mới chỉ một trăm năm không gặp, Tàn cư sĩ đã quên bản đạo rồi sao?”

“Chân nhân!”

Rốt cuộc thì Thái Thủy đề đã nhìn thấy rõ ràng, người đứng trước giường rõ ràng là Chu chân nhân, cố gắng muốn đứng dậy để hành lễ, nhưng chân tay yếu ớt, chỉ cần cử động nhẹ là sẽ tắt thở.

Chu Dịch nói: “Tuổi thọ của cư sĩ chẳng còn được bao nhiêu, đừng phí sức nữa.”

Thái Thủy đề nghe vậy không hề nhúc nhích, nhìn dáng vẻ của Chu chân nhân vẫn không hề có chút thay đổi, trong mắt hiện lên một chút mong chờ, nói: “Chân nhân đến để đón đệ tử đi Côn Luân sơn tu hành sao?”

“Không phải!”

Chu Dịch lắc đầu nói: “Bản đạo vốn dĩ đã quên ngươi rồi, nhưng vì mới xuất quan, nghe nói đến những hành động của ngươi, lòng sinh áy náy nên đến gặp một lần.”

Thái Thủy đề âm thầm nói: “Tại sao chân nhân lại thấy áy náy?”

“Năm đó ngươi đi nhằm vào Côn Luân, không nên truyền võ đạo cho ngươi.”

Chu Dịch thở dài nói: “Bản đạo chỉ vì muốn tranh thủ, nên muốn mượn tay của ngươi để lấy lại danh tiếng cho sư đệ,

không ngờ khiến cho người si mê tiên đạo, không ngại độc hại thương sinh.”

“Chân nhân nói đúng, đến ngay cả ta cũng không khống chế được.”

Thái Thủy đế nói: “Hai chữ ‘Trường Sinh’ như là tâm ma, khống chế thân thể thần hồn của ta. Mỗi lúc đêm khuya, ta lại cảm thấy hối hận về những chuyện ác mà mình đã gây ra, ban ngày lại không tự chủ được lại làm điều sai trái!”

Chu Dịch hơi gật đầu, nói: “Sau ngày hôm nay, tâm ma tự biến mất.”

“Ta sắp phải chết rồi sao?”

Thái Thủy đế ho dữ dội vài tiếng, hỏi: “Đệ tử đã làm hết những chuyện ác, sau khi chết sẽ phải xuống mười tám tầng địa ngục mà chịu hình phạt, trước lúc lâm chung, có thể thỉnh cầu chân nhân một chuyện được không?”

Chu Dịch nhíu mày, nói: “Nói.”

“Ta biết rõ tội lỗi của ta, nên sẽ truyền ngôi cho con trai thứ ba là Tần Tiêu, nhưng hắn trời sinh tính tình ôn hòa, chắc chắn sẽ là một vị vua tốt.”

Thái Thủy đế nói: “Nhưng mà trong triều có quá nhiều gian thần, cấu kết với yêu đạo bóc lột bá tánh, sau khi ta chết chắc chắn sẽ sinh nhiều loạn. Tần Tiêu hành sự quá ngay thẳng, khó địch lại mưu ma chước quỷ, xin chân nhân bảo hộ nó.”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, không trực tiếp đồng ý.

“Bần đạo sẽ âm thầm quan sát một thời gian.”

“Đa tạ chân nhân.”

Mặt Thái Thủy đế lộ vẻ vui mừng, thả lỏng trong lòng, huyết đan không trấn áp được kịch độc, độc theo khí huyết lan tràn khắp toàn thân.

“Trẫm cảm niệm Thái A, ngự long xa, đăng Côn Luân.....”

Sau mấy lần hô hấp thì khí tuyệt mà chết.

Chu Dịch khẽ vuốt mắt cho Tần chính, giúp hắn khép hai mắt lại.

“Bần đạo cần phải lấy chuyện này làm gương, thực lực vượt trên thiên hạ, khi hành sự lại càng cần cẩn thận, chỉ cần tùy hứng một chút thì thế gian sẽ khổ nạn trăm năm!”

.....

Năm Thái Thủy chín mươi bảy.

Hoàng đế băng hà ở Côn Luân cung, Thái Tử Tàn Tiêu thượng vị.

Trong thời điểm quốc tang, trên bầu trời Tiên Kinh xuất hiện dị tượng huyết vân, rồi lại xuất hiện động đất, hơn một ngàn bá tánh mất mạng.

Sau khi chân nhân của Bạch Vân Quan bóc quỷ tuyên bố với dân gian rằng đây là trời cao cảnh báo Khánh quốc, Thái Tử Tàn Tiêu là nghiệt long chuyển thế, xung đột với vận mệnh quốc gia!

Bách quan trong triều lấy chuyện này làm lý do, bức Tàn Tiêu thoái vị nhường ngôi, lập con út của tiên hoàng làm vua, mới có thể kéo dài được vận mệnh quốc gia.

Một tháng sau.

Hơn một ngàn binh lính xông vào trong tử cấm thành, nội ứng ngoại hợp đánh vào Thượng Dương cung, gặp phải trời giáng sấm sét tất cả đều tan thành mây khói.

Hôm sau.

Tất cả chân nhân ở Bạch Vân Quan đều mọc cánh thành tiên, trước khi đi còn mang theo đồng minh trong triều phi thăng, phái đối nghịch như rắn mất đầu, khó bức được Tàn Tiêu thoái vị.

Năm mới đến, đổi tên nước thành Gia Định.

.....

Bắc Cương.

Xà Bàn sơn.

Chu Dịch đáp độn quang xuống, chọn bừa một ngọn núi vô danh, bố trí trận pháp cấm chế rồi tiềm tu tại đó.

Nhóc con Linh Sâm khiêng cái cuốc, chép miệng nói: “Tiên trưởng, chúng ta đừng chuyển nhà mãi như vậy được không?”

Mỗi lần đổi địa giới tu hành, đều phải khai khẩn linh điền một lần nữa, nhờ trồng linh dược, tay chân của nhóc con Linh Sâm ít nhất cũng phải bận rộn hai ba năm.

“Tạm thời thì không chuyển nữa.”

Chu Dịch đồng ý nói: “Chỗ này hoang tàn vắng vẻ, cách thành trì gần nhất ít nhất cũng phải đến ngàn dặm, không có ai quấy rầy chúng ta thanh tu. Về sau bần đạo cũng ít đi ăn mừng, năm mươi, không, hai mươi..... Năm năm mới đi một lần!”

“Ha ha.”

Đôi mắt nhỏ của nhóc con Linh Sâm tròn tròn, hiển nhiên là không tin.

Chu Dịch có chút chột dạ, mạnh miệng quát lớn nói: “Thằng nhãi này, lá gan càng ngày càng to nhỉ, còn không mau đi làm ruộng!”

Đuổi nhóc con Linh Sâm đi rồi, Chu Dịch đi vòng quanh Kiến Mộc vài vòng, thần thức thâm nhập vào trong thân cây. Một tia ý thức mơ hồ bị kích thích, phản hồi lại bằng cảm xúc vui sướng, vừa có chút quen thuộc lại vừa có chút xa lạ.

“Ngu nhi yên tâm, bần đạo sẽ nhanh chóng nuôi dưỡng Kiến Mộc trưởng thành, để cho ngươi có được ý thức hoàn chỉnh.”

Kiến Mộc trưởng thành cực kỳ chậm, bây giờ vẫn chưa cao đến bốn trượng, tương đương với trạng thái chồi non, căn bản không đủ để uẩn dưỡng ra linh trí.

Thần hồn của con bò vàng bị nó ảnh hưởng, cho nên chỉ còn giữ lại được một tia ý thức mỏng manh.

Đây cũng chính là cơ hội của con bò vàng, tàn hồn dung nhập vào linh thức mỏng manh của Kiến Mộc, nó sẽ hồi sinh theo quá trình Kiến Mộc trưởng thành. Nếu như Kiến Mộc ở vào thời kỳ trưởng thành, đừng nói đến thần hồn Kim Đan của con bò vàng, mà đến ngay cả Yêu Thánh cũng khó có thể đoạt xá!

“Cũng không biết đám Quy thừa tướng sao rồi nữa.”

Chương 293: Không gian bảo châu (1)

Khi Chu Dịch tiềm tu ở gần Bích Ba đàm, không ít lần đi ra ngoài thăm dò tung tích của Thánh Điện Tứ Linh, kết quả không hề có bất kỳ thu hoạch nào.

Một di tích Thượng Cổ to lớn như vậy, biến mất vô tung vô ảnh, dường như không thuộc về cùng một không gian với Cửu Châu.

“Như thế cũng là chuyện tốt, nhờ vào truyền thừa của Thánh Điện, né được thời kỳ Mạt Pháp. Khởi phải bị nhốt trong một tắc vuông Côn Luân sơn này, mấy trăm năm khó có thể đột phá cảnh giới, chỉ có thể mở mắt chờ đợi cái chết!”

Thánh Điện Tứ Linh biến mất, Chu Dịch rất khó không nảy sinh sự nghi ngờ.

“Nghe đồn Thánh Điện Tứ Linh là do Yêu Thánh tạo nên, cảnh giới tương đương với Phản Hư của Nhân tộc, dựa vào phán đoán này, chẳng lẽ trên đời này thật sự có lão quái vật Nhân tộc tự phong ẩn trong một di tích nào đó hay sao?”

“Xem ra sau này khi đi ra ngoài cần hết sức cẩn thận, bớt thi triển pháp thuật quy mô lớn, hiển linh trước mặt người khác, khí tức quá nổi bật!”

.....

Đạo quan.

Trong chỗ bế quan.

Chu Dịch ngồi khoanh chân, lấy ra di vật của Long Hoàng từ trong túi trữ vật, một viên bảo châu trong suốt.

Sau khi giết chết Long Hoàng ở chỗ sâu trong Tây Hải, cố ý lưu lại một tấm bia đá ở trên hoang đảo, trên đó có viết:

“Huyền Dịch chân quân trăm long tại đây”, cũng chôn một quyển công pháp tu tiên hàng đầu bên dưới tấm bia đá.

Sau này linh khí hồi sinh, nếu có tu sĩ đi ngang qua hoang đảo, thì có thể lấy được công pháp truyền thừa.

“Khi đó nó nhất định sẽ là một cơ duyên mới, có lẽ sẽ gọi Tu Tiên giới là Thượng Cổ, vậy thứ mà bản đạo lưu lại cũng là công pháp Thượng Cổ!”

Chu Dịch hài lòng với thú vui quái đản của mình, thần thức tra xét tỉ mỉ bảo châu, là một khối nguyên vẹn, kiên cố không thể phá vỡ nổi.

“Lĩnh ngộ cấm chế địa sát mấy trăm năm, vẫn chưa tìm được linh vật phù hợp để luyện chế pháp bảo, hạt châu này chính là dành riêng cho bản đạo!”

Hiện tại Chu Dịch có pháp bảo phòng ngự là Huyền Vũ Giáp, còn có Bồ Đề Bảo Luân phụ trợ, còn để chém giết thì có Phân Kiếm Quang.

Còn đỉnh Sơn Hà, Định Hồn kính được pháp lực uẩn dưỡng, uy lực ngày càng tăng lên, tuy rằng về số lượng thì không sánh bằng với vạn bảo chân quân, nhưng về chất lượng thì lại hơn xa.

“Bảo châu của Long Hoàng luyện thành bảo vật gì thì thích hợp nhỉ?”

Chu Dịch chỉ suy ngẫm trong chốc lát thì đã có kế hoạch, nếu như bảo châu rắn chắc đến mức không phá vỡ nổi, vậy thì luyện thành pháp bảo hộ thân.

Đã có được sự trường sinh rồi, chỉ cần chuyên tâm tạo ra nhiều lớp bảo vệ kháng phép là đủ rồi!

Lĩnh ngộ cấm chế Địa Sát hơn năm trăm năm rồi, trong quá trình này cũng dùng những linh vật bình thường để luyện tập, sớm đã thuộc lòng, như thanh kiếm trúc kia của Tần Chính, chỉ phát tay là có. Loại thuật pháp này không cần vật phụ trợ, vào thời điểm Mạt Pháp thiếu thốn những linh vật như bây giờ, thì nó hiệu quả hơn nhiều so với phối phương bảo đồ.

Quầng sáng trên đầu ngón tay Chu Dịch lấp lánh, ngưng tụ bên ngoài bảo châu, bắt đầu khắc lên vòng cấm chế Địa Sát đầu tiên.

Rắn chắc!

Hơn nửa canh giờ, tiêu hao không ít pháp lực, mà mặt ngoài của linh châu vẫn trơn bóng như cũ.

“Cứng như vậy sao?”

Chu Dịch nhíu mày, trong lòng sinh ra dự cảm không hay, há mồm phun ra Sơn Hà đỉnh.

Bên trong đỉnh có ba loại pháp khí được uẩn dưỡng là kiếm, luân, kính, bảo quang lóng lánh giao hòa chiếu sáng.

Phân Kiếm Quang bị hư hao nghiêm trọng nhất, nhưng mà bản chất của nó thì vẫn còn, chỉ cần uẩn dưỡng một thời gian dài là có thể khôi phục lại như cũ. Bồ Đề Bảo Luân lại là một sự cố bất ngờ, khí linh bị ảnh hưởng bởi oán khí của huyết tể, đã hóa thành tà ma, một khi kích hoạt thì nó sẽ cắn nuốt khí huyết thần hồn của sinh linh.

Bây giờ không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng pháp lực từ từ thanh trừ, cho đến khi oán sát khí hoàn toàn biến mất.

May mắn khí linh không giống như thần hồn của tu sĩ, sau khi được thanh trừ không những không bị hao tổn, ngược lại càng dễ dàng luyện hóa nhận chủ.

Chu Dịch cầm trong tay Phân Kiếm Quang, muốn khắc cấm chế Địa Sát lên trên bảo châu, kết quả cũng giống như khi nãy, rồi sau đó lại thay đổi liên tục mấy chục loại pháp thuật pháp khí, đều không thể để lại chút dấu vết nào.

“Chẳng lẽ thứ này chỉ có thể là một quả cầu pha lê rắn chắc thôi sao?”

“Một vật được luyện thành từ việc hiến tế vô số tinh khí thần hồn của Yêu tộc, hao tổn cả vạn năm tích lũy của Bích Ba đàm, hiếm có trên đời, chỉ để làm một món đồ chơi thì thật đúng là quá lãng phí!”

“Sau khi cấm chế bên trong huyết tinh tan biến, lão rồng khôi phục lại thần trí, bơi lượn một lúc lâu trong bảo châu.....” suy nghĩ đến đây.

Chu Dịch lại rà xét bên trong bảo châu thêm nhiều lần nữa, thoát nhìn thì nó rất rắn chắc, là một khối thống nhất, sau khi suy ngẫm một lát thì hắn thi triển bí thuật phân hồn, bóc tách ra một sợi thần thức ngưng tụ thành bóng người hư ảo.

Khi còn ở Luyện Khí kỳ, Chu Dịch đã tu hành Dưỡng Thần quyết, khi đến Trúc Cơ kỳ thì chuyển sang tu luyện Cửu

Chuyển Luyện Thần quyết, bây giờ lại chuyển sang tu luyện bí điển của Phật môn là Niết Bàn kinh.

Thần hồn và luyện thể chi đạo không bị linh căn ràng buộc, quá trình tăng trưởng chậm rãi, tích lũy qua ngày tháng, hiện giờ thần hồn của Chu Dịch gần như đã ngưng tụ thành thực chất.

Loại bí thuật phân hồn này là truyền thừa của Quỷ Vương tông, sau khi tu thành có thể phân hồn trú ngụ trong cơ thể người khác, thay đổi suy nghĩ, hành vi của tu sĩ một cách vô tri vô giác, theo như miêu tả bên trong điển tịch thì nó được sáng tạo ra bởi một vị Tiên Hiền mô phỏng theo tâm ma.

Dưới sự điều khiển của Chu Dịch, phân hồn thi triển độn pháp, nhảy vào bên trong bảo châu.

Chương 294: Không gian bảo châu (2)

P/s: Chương trước mình có đăng thiếu 1 chương, các đh đọc lại chương cũ nha, rất xin lỗi ạ

Như đi xuyên qua một lớp màn nước, vừa giống như lướt qua một bức tường ngăn cách, phân hồn đáp xuống một không gian mà bên trong là một màu trắng xóa.

Thần thức của phân hồn đảo khắp bốn phương tám hướng, không gian nơi này chỉ chừng ba trăm trượng, hình dạng tổng thể của nó là hình cầu. Chu Dịch điều khiển phân hồn phiêu đảng ở không gian bên trong, khi chạm tới vách tường của quả cầu thủy tinh trong suốt, thì thử khắc lên đó cấm chế Địa Sát.

Bảo châu với vỏ bên ngoài kiên cố không phá vỡ nổi, nhưng bên trong lại mềm mại như nước, phân hồn chỉ có sức mạnh mỏng manh cũng có thể lưu lại dấu vết.

“Thú vị! Thật sự là một báu vật tốt!”

Chu Dịch liên tục tán thưởng, tác dụng của không gian bên trong bảo châu không giống như bình thường.

Suy nghĩ đầu tiên của hắn chính là luyện chế nó thành pháp bảo hộ thân, một khi gặp phải tử kiếp trời giáng, trực tiếp chui vào bên trong lánh nạn, cho dù có bị Hóa Thần Thiên Quân công kích cũng có thể chống đỡ được.

Tiếp theo chính là có thể luyện chế nó thành pháp bảo động thiên, dọn nơi bế quan vào bên trong, sau này có chuyển nhà nữa thì sẽ tiện hơn rất nhiều.

Tương lai động thiên dần dần mở rộng, đạt đến diện tích trăm dặm ngàn dặm vạn dặm, có thể khai tông lập phái bên trong, thậm chí kiến tạo nó thành một thế giới riêng biệt.

Suy nghĩ của Chu Dịch bay xa, đang mơ tưởng trở thành chủ nhân của một thế giới, kết quả phân hồn bên trong bảo châu từ từ vận vẹo rồi phân tán, một lát sau hồn phi phách tán hóa thành hư vô.

“Bên trong bảo châu không thể chứa đựng vật sống, hay là vì có lý do nào khác?”

“Bản đạo cứ ngỡ là đơn giản, nếu như chuyện sáng lập động thiên dễ dàng như vậy, vậy thì thuật pháp hiển tế nên đổi tên thành thuật pháp khai thiên! Nhưng cũng không phải là không có cách giải quyết, ví dụ như túi ngự thú không giống như túi trữ vật, túi ngự thú còn có lối đi thông với thế giới bên ngoài.”

“Có lẽ nếu như phá vỡ vách ngăn của bảo châu, hòa thành một thể thống nhất với thế giới bên ngoài, thì có thể chứa đựng được những vật còn sống chẳng?”

Chu Dịch nghĩ là làm liền, thi triển bí thuật phân hồn thêm một lần nữa, phân hồn thi triển độn pháp mang theo Phân Kiếm Quang, kết quả bị ngăn cản ngay bên ngoài bảo châu.

“Vậy là chỉ có thần hồn mới tiến vào được!”

Phân hồn chui vào bên trong bảo châu, bay đến vị trí vừa rồi mới khắc cấm chế, biến thành hình dáng của máy khoan điện bắt đầu xoay tròn khoét lỗ.

Chu Dịch ước lượng thời gian, trước khi phân hồn tan biến, thi triển độn thuật bay ra khỏi không gian của bảo châu, một lần nữa dung nhập vào trong thần hồn, lập tức nhận thấy được một sự mệt mỏi vô cùng nhỏ bé.

“Tốc độ khoan thủng vách ngăn có chút chậm, nhưng mà thứ mà bản đạo dư thừa nhất chính là thời gian!”

Sau khi bảo châu bị sứt mẻ, có thể hay không mất đi Tịch Diệt thuộc tính kiên cố không phá vỡ nổi, Chu Dịch cũng không quan tâm lắm, nếu thật sự không thể luyện thành pháp bảo thì nó cũng chỉ là một quả cầu pha lê mà thôi.

.....

Ngon núi này vốn dĩ không có tên, bắt đầu từ hôm nay nó đã có tên là Côn Luân.

Chu Dịch khôi phục lại nếp sống tu hành hằng ngày, ngoài việc tiêu tốn pháp lực, tuổi thọ như thường lệ ra, thì còn thêm cả hồn lực.

“Nghĩ tới nghĩ lui, bản đạo có nhìn thế nào thì cũng thấy giống như một cái bình máu bình mana vậy?”

Trên con đường tu hành đọc nhiều tác phẩm Phật Đạo, lĩnh ngộ kinh nghĩa Tiên Hiền, những truyền thừa điển tịch lấy

được từ Phật môn năm xưa, khi sống ở Tây Hải mười sáu năm thì đã sửa sang rồi ghi chép tất cả vào đạo tạng.

“Mạt Pháp đã được hơn năm trăm năm, cho dù đám cao tăng đã cố hết sức để lưu trữ, sau nhiều đời thì cũng đã thất lạc rồi mất tích, rất nhiều bí pháp Phật môn đã không còn nguyên vẹn, may mắn mà mấy môn công pháp trấn tông vẫn còn hoàn chỉnh.”

Trong số này có một môn công pháp có tên là Niết Bàn kinh!

Phật môn chuyên về thần hồn chi đạo, khác với Quỷ Vương tông tinh thông quỷ tu, phân hồn, Phật môn đặc biệt am hiểu ngưng luyện hồn phách, đạt tới cực hạn chính là dùng hư hóa thật luyện thành hạt xá lợi.

Niết Bàn kinh chính là công pháp ngưng hồn tuyệt đỉnh của Phật môn, hiệu quả của nó không những hơn xa truyền thừa luyện đan của Đan Đỉnh Tông, mà khi tu đến đại thành thì sẽ đạt được hai loại bí thuật diệu dụng, đó là:

Tịch Diệt, Niết Bàn.

Khi thi triển bí thuật Tịch Diệt, thần hồn sẽ tịch mịch như chết rồi, cho dù Nguyên Anh lão tổ có đứng đối diện cũng không thể phát hiện ra.

Bí thuật Niết Bàn thì lại liên quan đến luân hồi chi đạo, thông qua di vật của tiền nhân, thi pháp tìm kiếm thân thể sau khi chuyển thế đầu thai.

“Trên đời này chẳng lẽ thực sự có luân hồi hay sao? Trong tất cả kinh Phật đều có nhắc đến, có lẽ chuyện này không phải là tin đồn vô căn cứ! Luân hồi là chuyện lớn, không cần phải vội vã thăm dò, đợi đến khi bản đạo tu hành Niết Bàn kinh đến đại thành, thử tìm kiếm cố nhân thì sẽ biết chuyện này là thật hay giả.”

Chu Dịch luyện Bí Lục Tinh Thần bên trong cơ thể, còn bên ngoài thì tu luyện Tử Dương kinh Thượng Cổ, thần hồn chi đạo lại là bí truyền của Phật môn .

“Tinh, khí, thần đều tu hành công pháp tinh khí thần đứng đầu của hai giáo Phật Đạo, rồi còn có được pháp bảo trấn tông, thời đại Mạt Pháp này đúng là đại cơ duyên của bản đạo!”

Thời gian trôi mau.

Ngày đêm luân phiên, xuân thu luân chuyển.

Bể quan qua nhiều năm tháng, mới đó mà đã trăm năm.

Hôm nay.

Chung quanh Xà Bàn sơn trời giáng dị tượng, ban ngày ban mặt xuất hiện sao sáng đầy trời, vô số tinh quang giáng xuống.

Đạo quan trên Côn Luân sơn.

Sức mạnh của sao trời liên tục tôi luyện thân hình Chu Dịch, ngũ tạng lục phủ kinh mạch cơ bắp đều phát ra ánh sáng sao lấp lánh, cuối cùng ngưng tụ thành ấn ký hình thoi giữa trán.

Tu hành hơn năm trăm năm, rốt cuộc cũng đã luyện thành pháp thể tinh thần.

“Uy lực của pháp thuật tăng lên về diện rộng, trong quá trình đấu pháp có thể ngưng tụ thành pháp y tinh quang hộ thể, lại có thể lôi kéo sức mạnh của sao trời để khôi phục pháp lực..... Đáng tiếc, trên đời này còn có ai có thể đấu pháp cùng bản đạo một trận nữa chứ?”

Ánh mắt Chu Dịch lạnh lùng, không buồn không vui.

Chương 295: Những năm cuối vương triều(1)

Trăm năm đọc rồi lĩnh ngộ điển tịch Phật môn, tâm hồn càng thêm tĩnh lặng không gợn sóng, còn chẳng đi ăn mừng thêm lần nào nữa.

Tâm cảnh như vậy mới thích hợp để tu hành Niết Bàn kinh, thần hồn tăng lên không chỉ năm phần, tương ứng, tốc độ phá vỡ vách ngăn của bảo châu tăng lên đáng kể.

“Tám mươi đến một trăm năm nữa, bản đạo có thể luyện thành động phủ di động, không cần phải nhốt mình ở nơi hoang vu sơn dã nữa rồi!”

“Không biết nhà ở kinh thành có còn đó hay không nữa, đến lúc đó có thể dọn về đó ở.....”

Đông đi xuân lại tới.

Trên Xà Bàn sơn tuyết trắng xóa, chưa có dấu hiệu tan chảy.

Mấy ngàn trai tráng bị binh lính thúc dục, tìm kiếm từng ngọn núi, xem thử có dấu hiệu của điềm lành hay không.

Chu Khang mang giày rơm, bước thấp bước cao đạp lên trên nền tuyết, cầm cái gậy gỗ quét tới quét lui nghiêm túc tìm kiếm.

Nếu như không thể tìm được điềm lành để trình báo, chắc có lẽ là sẽ bị chết vì lạnh ở trong núi, Chu gia có thể sẽ tuyệt hậu.

“Đồng ruộng trong nhà đã bị Tôn lão gia chiếm đoạt, đời này của chúng ta chưa tuyệt hậu, thì đời sau cũng sẽ tuyệt hậu! Có làm thế nào thì đều là tuyệt hậu, hà tất gì phải chịu cái tội tình này chứ, chi bằng dứt khoát dành lấy con đường sống.....”

Đây chỉ là suy nghĩ trong lòng hắn mà thôi, Chu Khang liếc mắt nhìn binh lính dưới chân núi, và đám trai tráng mưu toan chạy trốn bị giết chết kia, chỉ có thể lặng lẽ mắng một câu từ trong lòng.

“Cầu hoàng đế!”

Gió lạnh gào thét, quần áo đơn bạc.

Chu Khang lạnh đến mức sắc mặt chuyển thành màu tím, chống cây gậy gỗ thở hổn hển, bốc hai nắm tuyết ăn cho đỡ đói, tiếp tục bước đi một cách máy móc.

Có lẽ là do đói bụng lâu ngày, trước mắt xuất hiện ánh sáng mơ hồ, rồi sau đó trời đất quay cuồng như rơi vào trong mộng, dường như dẫm phải một thứ đồ mềm mại như bông.

“A nha!”

Một tiếng kêu đau của con nít vang lên, Chu Khang rồi cảm thấy bản thân hẫng như đang bay lên, đầu chốc xuống dưới chân dốc ngược lên trời.

Chu Khang dùng sức lắc đầu, xua tan cảm giác choáng váng khôi phục lại thần trí, mở mắt nhìn thấy một cây củ cải trắng cao đến ba thước.

Trên mặt của cây củ cải trắng có một dấu chân bằng bùn đất, đang nhẹ nhàng trợn mắt, tức giận rào rạt giờ cái cái cuộc múa may.

“Đồng nhi, chớ có hồ nháo.”

Một giọng nói ôn hòa như gió xuân vang lên, xích huyết đằng đang trôi hai chân rơi lỏng ra, hẫng đột nhiên rơi xuống đất.

Chu Khang nhìn theo hướng phát ra âm thanh, phát hiện cách đó không xa, dưới một đình hóng gió, có một đạo nhân mặc thanh bào đang ngồi, tay cầm cuốn Đạo kinh cười rạng rỡ tiếp đón.

“Bần đạo Huyền Dịch, cư sĩ là người phương nào?”

“Ta đến từ dưới núi, tên là Chu Khang.”

Chu Khang hoàn hồn lại sau cơn mơ hồ, nhìn thấy dáng vẻ của nhóc con Linh Sâm, cho rằng gặp phải yêu quái, dứt khoát nói: “Ta đứng thứ tám trong tộc, trong nhà không có tiền không có đất, cũng không có vợ.”

“Bình thường ăn cơm thừa canh cặn, ở trong chuồng bò, cả người thối hoắc không thể ăn.....”

“Bần đạo cũng không muốn ăn thịt người.”

Chu Dịch bắm tay một chút, pháp lực đảo qua thân thể Chu Khang, những vết thương bệnh tật trên người hẫng khỏi hẫng.

“Nơi này là Côn Luân sơn, rất ít khi có người ngoài tới đây, người có thể ở lại đây một thời gian, cũng có thể lựa chọn rời đi ngay lập tức.”

Tần Chính đã tu hành một năm ở Côn Luân sơn, vừa ra ngoài thì đã khiến cho trời long đất lở, vì để hoàn thành lời hứa vinh danh Huyền Tiêu mà đã cũng tạo thành nghiệp chướng không nhỏ, cho nên Chu Dịch không hề có hứng thú với chuyện điểm hóa phạm nhân.

“Côn Luân?”

Chu Khang ngẩn ngơ, lẩm bẩm nói: “Trên đời thật sự có Côn Luân sơn sao, không phải là chuyện mà tiên sinh kể chuyện tự bịa đặt ra sao?”

Chu Dịch tiếp đón Chu Khang ngồi xuống, cười nói: “Cư sĩ có thể kể thử một chút, bọn họ đã nói về Côn Luân như thế nào không?”

“Tiên sinh kể chuyện nói.....”

Chu Khang đang muốn nói chuyện, bụng sôi ục ục, thanh như sấm rền.

“Lại là bản đạo không đúng rồi, vừa ăn vừa kể vậy.”

Chu Dịch vẫy vẫy tay, trên bàn đá xuất hiện đầy thức ăn, đều là mỹ vị khó kiếm trên đời.

“Đa tạ đạo trưởng, đa tạ tiên nhân!”

Chu Khang sớm đã bụng đói kêu vang, bất chấp sự kính sợ tiên nhân, vui đầu ăn uống một phen lấp đầy dạ dày, nói:

“Những gì mà tiên sinh kể chuyện kể đều là những chuyện xưa, phần lớn đều là học nghệ từ Côn Luân sơn.....”

Bởi vì trong nhà không có đồng ruộng, vào thời điểm ngày mùa, Chu Khang có thể ăn được bữa cơm no, còn lúc nông nhàn thì đến đi huyện thành làm công....

Vào những lúc không tìm được việc, thì ngồi xổm bên ngoài khách điểm tửu lầu xin cơm, nghe được không ít thoại bản chuyện xưa.

“Côn Luân sơn lại trở thành nơi bắt đầu của nhân vật chính trong thoại bản sao.”

Chu Dịch nghe thấy thú vị, lại hỏi: “Bần đạo bế quan lâu ngày, không biết bây giờ là niên đại nào rồi?”

“Hiện tại là năm Vĩnh Duyên thứ mười hai.”

Chu Khang buông bát cơm xuống, bịch một cái quỳ trên mặt đất, khẩn cầu nói: “Tiên nhân, ta có thể trú ngụ ở đây được không, bùng trà đổ nước cày ruộng trồng trọt đều có thể làm, chỉ cần có miếng cơm ăn là được!”

“Người chỉ có thể ở lại đây nhiều nhất là một năm.”

Chu Dịch nói: “Sau khi rời khỏi đây bần đạo sẽ cho người chút vàng bạc, đi ra ngoài không cần lo lắng chuyện ăn uống.”

Chu Khang lắc đầu nói: “Ta nào dám lấy, người ở thôn bên cạnh đào được vàng dưới đất, ngày hôm sau đã bị sơn tặc giết cả nhà!”

Chu Dịch nhíu mày: “Bây giờ bên ngoài rất loạn sao?”

“Triều đình nói thiên hạ an thái bình, nhưng mà ta nghe nói có rất nhiều địa phương binh biến, cuộc sống ở nơi nào đều không dễ dàng gì.”

Chu Khang là bá tánh tầng chót chân chính, không biết nửa chữ bẻ đôi, suy nghĩ, đánh giá về triều đình hoặc là hoàng đế chỉ là cuộc sống tốt lành hoặc là cực khổ mà thôi.

Còn cụ thể thì hoàng đế hoặc là triều đình đã gây ra những chuyện xấu gì thì cũng không biết rõ lắm, người duy nhất có thể tiếp xúc được chính là đám tham quan ô lại.

Chương 296: Những năm cuối vương triều(2)

Chu Dịch không tiếp tục truy vấn, bàn tay ấn lên trán Chu Khang, trực tiếp rà soát thần hồn của hắn.

Từ trong phần ký ức mà đến ngay cả Chu Khang cũng không nhớ nổi, nhìn loáng thoáng thấy thực khách đang bàn tán với nhau, đại khái chấp nối tin tức với nhau thì trong một trăm năm gần đây Khánh quốc đã phát sinh thay đổi.

Gia Định đế siêng năng chấp chính, nhưng vì Thái Thủy đế sống quá lâu, hậu quả gây ra đã quá nghiêm trọng, chưa kịp chấn hưng đất nước thì đã băng hà.

Rồi sau đó liên tiếp có hai vị hoàng đế với tư chất bình thường lên nối ngôi, rồi bây giờ đến đời của Vĩnh Duyên đế thì giống như tổ tiên của hắn, đáng tiếc không học được võ đạo, chấn hưng quân đội, mà một lòng tìm tiên cầu trường sinh, sách phong bảy tám vị cao nhân hai giáo Phật, Đạo làm quốc sư.

“Từ khi Khánh quốc lập nước cho đến nay đã qua hai trăm năm, tai họa ngầm do Tàn Chính tạo thành cuối cùng cũng không thể không chế được nữa, hiện giờ đã là những năm cuối của vương triều rồi!”

Chu Dịch hơi thở dài, cũng đã có chút quen với việc này, từ Phượng Dương quốc đến ngày nay trải qua ba đời, hắn sớm đã nhìn thấu sự tồn vong của một triều đại rồi

Kết thúc sưu hồn thuật, lưu lại vài tia hồn lực trong thần hồn của Chu Khang.

Chu Khang chỉ cảm thấy thần hồn nhạy bén, linh hoạt, tất cả những gì mà hắn đã trải qua trong hai mươi năm, đều trở nên rất rõ ràng, có thể nhìn thấy được, những chữ cái đã được học rồi quên lãng, hiện giờ chỉ cần nhớ đến là đã khắc sâu trong tâm khảm.

“Cảm tạ tiên nhân!”

“Một năm này, ngươi cứ đi theo Đồng nhi chăm sóc linh điền, rảnh rồi thì có thể đến Tàng Thư Các đọc sách.”

Chu Dịch trầm ngâm một lát nói: “Bản đạo không thể giữ người được lâu, cũng không thể truyền cho người tiên pháp, nhưng có thể truyền cho người một bản lĩnh để kiếm cơm, đợi đến sau khi người đi ra ngoài, cũng không đến mức phải đói chết.”

Chu Khang nghe vậy liên tục bái tạ, nói: “Ôn chỉ điểm của tiên nhân, đời đời kiếp kiếp Chu gia nhất định sẽ thờ phụng.”

Chu Dịch hơi gật đầu, chỉ Tàng Thư Các nói.

“Phương pháp kia nằm trong quyển sách số mười, tầng ba, kệ sách số bảy, đây cũng chỉ là suy đoán của bản đạo, cụ thể phải làm như thế nào thì người phải tự mình lĩnh ngộ.”

“Đệ tử nhất định không phụ sự kỳ vọng của tiên nhân!”

Chu Khang cũng không biết mình sẽ học được cái gì, dựa theo sự phát triển của cốt truyện trong thoại bản, hẳn là một bí phương của tiên nhân thất truyền đã lâu, sau khi rời núi thì có thể dựa vào bí phương này mà làm giàu.

Ăn uống no đủ, về phòng ngủ.

Hôm sau.

Ban ngày Chu Khang làm ruộng, biết được củ cải trắng kia là linh sâm ngàn năm thành tinh, rồi lại đập đầu mấy cái với hắn.

Sau giờ Ngọ đi Tàng Thư Các, dựa theo lời của tiên nhân lấy được một quyển sách trên kệ sách, trên bìa sách không có chữ viết mà chỉ có tranh vẽ kỳ lạ.

“Nhìn hình dáng thì trông giống như guồng quay tơ? Có chút khác với cái nhìn thấy bên trong nhà xưởng.”

Khi Chu Khang làm công ở huyện thành, nơi nào thiếu người thì hắn sẽ đến đó, cũng đã từng nhìn thấy đủ loại guồng quay tơ.

Mở ra sách, trên mỗi một tờ đều có tranh vẽ, bên cạnh còn có ghi chú chú thích bằng chữ viết, bởi vì ngày hôm qua được tiên nhân điểm hóa thần hồn, nên hắn có thể nhận biết được phần lớn chữ trên trang giấy.

“Tiên nhân để mình làm ra vật này, chắc chắn là có thâm ý!”

Ước chừng hai tháng sau.

Chu Khang phát hiện trí nhớ của mình vô cùng kinh khủng bất thường, lại rất có thiên phú chế tạo, nhanh chóng làm ra guồng quay tơ với kiểu dáng mới.

Sau nhiều lần thử nghiệm, năng suất tăng lên hơn mười lần.

Chu Dịch vừa lòng gật đầu, nói: “Kẻ hữu duyên có thể vào Côn Luân, quả nhiên có chỗ bất phàm.”

Chu Khang lại được tiên nhân chỉ điểm thêm một lần nữa, đến Tàng Thư Các lấy một quyển thư tịch vô danh, tranh vẽ trong thư tịch lại càng kỳ lạ hơn.

Một ấm trà lớn đang nung sôi!

Chương 297: Động thiên Côn Luân (1)

Một năm sau.

Chu Khang ba quỳ chín lạy, linh quang lấp lánh đưa hắn ra khỏi trận pháp.

“Tiên trưởng, tại sao lại không truyền cho hắn võ đạo, sử sách?”

Mặt nhóc con Linh Sâm lộ vẻ nghi ngờ, nói: “Ta thấy hắn trời sinh bất phàm, lại là người mang theo đại khí vận, cho dù không đến Côn Luân sơn, chắc chắn cũng sẽ gây nên một trận phong ba lớn.”

“Truyền cho hắn võ đạo thì sao chứ, mấy trăm năm sau vẫn là những năm cuối cùng của vương triều, hưng thịnh thì bá tánh khổ, bại vong bá tánh cũng khổ!”

Chu Dịch nói: “Huống chi trên đời này lòng người biến hóa khó tin tưởng nhất, bây giờ thì tính tình của Chu Khang cũng coi như không tồi, ai biết sau này khi lên nắm quyền, có khi lại biến thành một Tàn Chính tiếp theo nữa hay không?”

Nếu như thật sự truy ngược về căn nguyên của mọi chuyện, thì việc Tàn Chính tạo nghiệt, tất nhiên có một phần nhân quả do Chu Dịch gây ra.

Nhưng mà tìm hiểu điển tịch Phật Đạo gần ngàn năm, sớm đã nhìn thấu cái gọi là nhân quả rồi, Chu Dịch chỉ sử dụng nó để giữ được điểm giới hạn cho đạo đức của mình, mà không có sự ràng buộc mang tính thực tế.

Không dính đến nhân quả, nói một cách chính xác là giữ nhân tính, không làm điều ác!

Chu Dịch liếc nhìn nhóc con Linh Sâm một cái, nói: “Nhóc con nhà ngươi, lúc nào thì biết xem tướng vậy?”

“Ta sinh ra đã có thần thông Thổ độn bẩm sinh, trên đời này rất ít trận pháp cấm chế có thể vây nhốt được ta, dựa theo kinh nghiệm bảo vệ tánh mạng của tiên trưởng, thì thiếu một thuật bói toán để dự đoán trước nguy hiểm.”

Nhóc con Linh Sâm cười hắc hắc nói: “Những lúc làm ruộng rảnh rỗi, sẽ đến Tàng Thư Các đọc kinh, lâu dần tự nhiên cũng sẽ biết một chút.”

“Không tồi, không phụ sự dạy dỗ của bản đạo.”

Chu Dịch vừa lòng gật đầu, giải thích nói: “Nguyên nhân là vì Chu Khang bắt phạm, khí vận, nếu như truyền thụ võ đạo thì chỉ là dẹt hoa trên gấm, hơn nữa thúc đẩy nhanh vận mệnh của hắn cũng chưa chắc là chuyện tốt!”

Khi nói chuyện, một người một sâm trở lại đạo quan.

Trong viện xuất hiện một con quái vật khổng lồ, hình thù đen sì, bánh xe được đúc bằng sắt thép, pít-tông, ổ trục, cố định thành hình dạng bởi đinh ốc.

Nhóc con Linh Sâm nghe theo lời chỉ dẫn của Chu Dịch, mang mũ sắt, cái cuốc trong tay biến thành xẻng sắt, bỏ những viên than đá vào trong lò lửa.

Chu Dịch bầm tay bắn ra, linh hỏa đốt cháy than đá, nước trong nồi hơi bắt đầu sôi trào.

Hơi nước sinh ra một lực nén lớn cho pít-tông, bắt đầu làm cho bánh xe chuyển động, cùng lúc đó, ống khói trên đỉnh cỗ máy phun ra khói đen.

“Mùi vị quen thuộc!”

Chu Dịch khép hai mắt lại, hít một hơi thật sâu, than đá chưa cháy hết tạo thành khói đen, gay mũi.

“Khụ khụ khụ khụ.....”

Nhóc con Linh Sâm đứng quá gần ống khói, bị hun một mặt đen thui, ấn tượng đối với cỗ máy bằng sắt lập tức hạ xuống mức âm.

“Tiên trưởng, cái thứ này có tác dụng gì?”

“Đối với bản đạo mà nói, thì vật này đúng là không có gì tốt, thậm chí có lẽ còn có chút tác hại, dù sao thì trí tuệ của tập thể Nhân tộc quá mạnh mẽ. Thời đại Mạt Pháp có lẽ sau một ngàn năm nữa là đã có thể chế tạo ra, những loại binh khí mà có uy lực có thể sánh bằng chân quân!”

Chu Dịch phát tay đập tắt than đá, rồi khắc trận văn lên trên lò lửa, thi pháp hội tụ linh khí ngưng tụ thành tinh thạch, đặt vào trung tâm trận pháp.

Linh tinh kích hoạt trận pháp cấm chế sinh ra lửa, đốt nóng nồi hơi sôi trào, động lực lớn hơn gấp mười lần, hơn nữa không hề có khói đen bốc lên.

“Trận pháp hoa văn hoàn toàn có thể không cần đến vỏ máy móc, trực tiếp khắc nó lên trục bánh xe, tiêu hao linh khí là có thể sinh ra động năng, nếu làm như vậy thì trong quá trình này không có bất kỳ sự hao mòn nào.

“Sự hiểu rõ của cấm chế Tiên đạo về thiên địa đã đạt tới đỉnh cao!”

Chu Dịch không tiếp tục cải tạo, dựa vào năng lực về trận đạo, luyện khí của hắn, có thể dễ dàng chế tạo ra người máy hoạt động bằng linh khí, sau khi kết hợp với hồn thú thì có thể có được một phần trí tuệ, để chúng làm những chuyện vặt vãnh hằng ngày.

Cái này cũng không phải là sáng kiến riêng của Chu Dịch, vào thời Thượng Cổ, Bồ Thiên giáo đã sáng tạo ra loại truyền thừa này.

Tiên đạo mênh mông, hướng thẳng đại đạo!

Nhóc con Linh Sâm lau khói đen trên mặt, nhìn như một diễn viên trong Kinh kịch, vác xẻng nghi ngờ nói.

“Nếu đã không có chỗ nào tốt, tại sao tiên trưởng lại còn truyền nó ra bên ngoài?”

“Bần đạo vốn là một kẻ không có chí lớn, từ trước đến nay đều gặp sao yên vậy, vốn dĩ không nên quản chuyện phàm trần thế tục.”

Chu Dịch thở dài nói: “Ngàn năm nay tận mắt chứng kiến triều đại thay đổi, thành quách cờ vương tựa quỷ thần, bá tánh hết đời này đến đời khác thì đều như cỏ dại, hưng vong gì cũng khô, chưa bao giờ thay đổi.”

“Ta đã sớm phát hiện, tiên trưởng là một người từ bi, không lãnh đạm như những tiên nhân khác.”

Nhóc con Linh Sâm ngẩng đầu nhìn ống khói đen ngòm, nói:
“Thứ này thật sự có thể thay đổi thế giới sao?”

“Có lẽ có thể, có lẽ không thể, từ trước đến nay bản đạo đều không cưỡng cầu.”

Chu Dịch khẽ vuốt ổ trục, bánh răng, cảm nhận cảm xúc vừa quen thuộc lại xa lạ, nói: “Thời gian mới là nhà cải cách vĩ đại nhất trên đời, thứ duy nhất bản đạo có thể làm đó chính là thúc đẩy, chắc chắn là khó làm được chuyện ngăn cản.....”

Thời đại Mạt Pháp kéo dài đằng đằng, cho dù không phải là Chu Dịch truyền bá, thì trăm ngàn năm sau vật này cũng sẽ xuất hiện.

Khát vọng của Nhân tộc đối với sức mạnh, tiền tài vĩnh viễn không có điểm dừng.

Khí huyết hoặc là nội khí võ đạo, dù sao thì đó cũng là sức mạnh của một số ít người. Ngược lại, bọn họ sẽ củng cố các rào cản giai cấp, và tương ứng các cường giả võ thuật sẽ căm ghét máy móc!

Nhóc con Linh Sâm trầm ngâm suy nghĩ cả ngày trời, hai mắt trở nên mơ hồ, vẫn không thể lý giải được tác dụng của cục sắt kia.

“Tiên trưởng, vậy tác hại của nó là gì?”

“Tác hại chính là Xuân Phong Lâu có thể sẽ biến mất, rốt cuộc bản đạo cũng không thể nào đi ăn mừng được nữa rồi!”

Chương 298: Động Thiên Côn Luân (2)

Hôm nay.

Phân hồn chui vào trong bảo châu, rốt cuộc cũng đã khoan qua lớp vách ngăn cuối cùng, trực tiếp chui ra ngoài từ chỗ đó.

Thần thức Chu Dịch khóa chặt, trong khoảnh khắc khi phân hồn chui ra khỏi bảo châu, ở nơi bị khoan đó xuất hiện sự vặn vẹo của không gian.

Không gian trắng xóa bên trong bảo châu bắt đầu cuộn cuộn, xao động, xảy ra sự biến hóa huyền diệu khó giải thích được, phân hồn lại chui vào bên trong, ở bên trong đợi một lúc lâu vẫn không thấy bị tan biến.

“Thử lại độ cứng.”

Chu Dịch há mồm phun ra Phân Kiếm Quang, sau bốn trăm năm uẩn dưỡng, đã khôi phục lại thành dáng vẻ của một pháp bảo.

Kiểm khí chém lên mặt ngoài của bảo châu, vẫn cứ không lưu lại bất kỳ dấu vết nào, nhưng mà Phân Kiếm Quang đi xuyên qua lỗ khoan, phá hoại từ bên trong, năng suất nhanh hơn rất nhiều so với phân hồn.

“Lỗ khoan nhỏ đến nỗi gần như không thể phát hiện được, bố trí trận pháp phòng ngự ở bên trong, cũng coi như là một loại pháp bảo hộ thân. Huống hồ tác dụng lớn nhất của vật này là di dời Côn Luân sơn vào bên trong đó, bản đạo sẽ có động phủ mang theo bên người!”

Chu Dịch khắc vài đạo cấm chế bên trong bảo châu, tạm thời luyện nó thành một pháp khí tương tự như túi trữ vật, hóa thành độn quang rời khỏi đó bay chung quanh tìm một ngọn núi hoang.

Nhắm chuẩn lối vào của bảo châu với ngọn núi vô danh kia, vận chuyển pháp lực thi triển pháp quyết hút vào, đất đai núi non lập tức bay vào bên trong.

Sau một lát.

Hút vào liên tục hai ngọn núi, mới chỉ lấp đầy một nửa diện tích trong bảo châu.

Trở lại đạo quan.

Chu Dịch suy nghĩ một lát, gọi nhóc con Linh Sâm đến, tươi cười nói.

“Bản đạo tốn mất hai trăm năm, rốt cuộc cũng luyện thành động thiên Côn Luân, giờ nhờ ngươi vào bên trong ở mấy ngày được không?”

“Không có nguy hiểm gì chứ?”

Sau khi nhóc con Linh Sâm nhiều lần xác nhận mức độ an toàn, mới hóa thành độn quang màu xanh lá chui vào trong bảo châu, đứng trên mặt đất vùng chân múa tay hét lên.

Trên bầu trời trong suốt xuất hiện một đôi mắt rất lớn, nhìn như thần minh đang quan sát thế gian, chính là Chu Dịch đang quan sát từ bên ngoài, cẩn thận quan sát mới có thể nhìn thấy nhóc con Linh Sâm nhỏ như hạt cát.

Quan sát nửa tháng.

Nhóc con Linh Sâm làm việc cực khổ bên trong bảo châu, thi pháp san bằng đất đai, rồi phân chia đất đai khai khẩn linh điền.

Chu Dịch cảm thấy không gian bên trong bảo châu cũng đủ lớn, nên hút nước sông bên ngoài vào trong, tạo thành một hồ nước rộng chừng ba mươi trượng.

“Trông có vẻ có thể trú ngụ, tu luyện đều không có vấn đề gì?”

Một tháng sau.

Đạo quan, cổ thụ, linh dược đều được di dời vào bên trong bảo châu, bên ngoài chỉ còn sót lại Chu Dịch cùng Kiến Mộc, bắt đầu quan sát sự phát triển của linh dược ở bên trong.

Mấy năm sau.

Linh dược phát triển bình thường, Chu Dịch nuốt Kiến Mộc vào đan điền, hóa thành độn quang chui vào không gian bảo châu.

Đây là lần đầu tiên Chu Dịch đi vào bên trong, nhưng phân hồn đã ở bên trong hơn hai trăm năm, cho nên không cảm thấy xa lạ chút nào. Trông Kiến Mộc vào trung tâm của không gian, tiêu tốn tuổi thọ thi triển Ngọc Lộ Quyết tưới tiêu cho Kiến Mộc, linh khí nồng đậm mệnh môn phân tán ra.

“Từ đây về sau, bản đạo sẽ tu hành trong Côn Luân động thiên này!”

Côn Luân động thiên.

Chu Dịch lấy ra trận bàn từ trong túi trữ vật, ảo trận vây trận phòng ngự công kích, gom góp lại với nhau cũng phải đến cả ngàn trận pháp.

Một nửa bố trí ngay lối vào, trước tiên phải bảo đảm sự an toàn của không gian này, số còn lại bố trí ở trên trời dưới đất, trong đó có không ít trận pháp ngăn cản sự rà soát của thần hồn, bắt đầu từ lúc này, đến ngay cả phân hồn cũng khó có thể trốn vào bên trong bảo châu.

Sau khi kích hoạt ảo trận, bầu trời xuất hiện mặt trời và mây xanh, ở phương xa biến thành đường chân trời mệnh môn.

Nhìn như vậy, trông giống như một thế giới thật sự.

Chu Dịch lấy ra những linh vật cất giấu kỹ, thi triển một thân truyền thừa luyện khí, luyện chế động thiên thành pháp bảo hộ thân.

“Đây mới chỉ là bắt đầu, tiếp theo phải liên tục không ngừng gia cố, cho đến trở thành một thế giới động thiên kiên cố không gì có thể phá vỡ nổi, cho dù trời sập đất nứt cũng có thể bảo đảm được sự an toàn của bản thân, ngao du thiên ngoại hỗn độn.....”

Tu vi tăng lên, trên đời càng ngày càng có ít người có thể mang lại uy hiếp với Chu Dịch, mấy ngàn năm sau, trên đời này thứ cuối cùng có thể giết chết hắn chỉ có thể là trời sụp đất lở.

Mà khả năng trời đất sụp đổ lại cực kỳ nhỏ bé, nhưng mà đối mặt với thời gian vô cùng vô tận, thì cho dù khả năng nhỏ nhất cũng có thể trở thành sự thật.

Chu Dịch không muốn chờ đến khi trời đất sụp đổ, không còn nơi trốn tránh, sớm đã có kế hoạch xây dựng một chỗ lánh nạn rồi, vừa hay gặp được bảo châu của Long Hoàng!

Lại tốn mất năm mươi năm.

Rốt cuộc thì cũng đã luyện thành bước đầu Côn Luân động thiên.

Chu Dịch ngồi xếp bằng bên hồ câu cá, tuy rằng trong hồ nước cũng không có cá.

Nhóc con Linh Sâm ngồi xồm bên cạnh, nhìn đám mây huyền ảo trên bầu trời, hỏi: “Tiên trưởng, khi nào thì Kiến Mộc mới mọc nhánh chứ?”

Chu Dịch gấp cuốn Đạo kinh lại, trả lời một cách nghiêm túc nói: “Đợi đến khi Côn Luân động thiên hóa thành một thế giới, chín tầng trời mây, đất đai rộng lớn, Kiến Mộc tự nhiên sẽ mọc cành.”

Nhóc con Linh Sâm nhìn đầu ngón tay của nó rồi tính toán thật lâu, cũng không có thể tính rõ ràng được, lại hỏi: “Làm sao để động thiên trở nên to lớn hơn?”

“Cụ thể thì bản đạo cũng không rõ lắm, nhưng mà khả năng lớn nhất chính là luyện nhập bảo châu của Long Hoàng vào với những linh vật cùng loại.”

Chu Dịch dự tính bố trí Vi Trần trận pháp, thu nhỏ đất đai bên ngoài rồi mang vào bên trong động thiên, kết quả hoàn toàn không thể nào mang vào được, cắt đứt ý tưởng một cái hộp với nhiều lớp chồng lên nhau vô hạn.

Thu nhỏ thiên sơn vào trong Vi Trần, thật ra thì thiên sơn vẫn còn ở đó.

Nhóc con Linh Sâm hóng chuyện không sợ phiền phức, hai mắt tỏa ánh sáng nói: “Tiên trưởng dự tính lôi mấy lão quái vật kia lên sao?”

“Nào có dễ dàng như vậy.”

Chương 299: Thái Tổ Đại Chu.

Chu Dịch nói: “Nhân quả giữa Bàn đạo và Long Hoàng quá sâu nặng, tốn nhiều công sức như vậy, may mắn mới tìm được huyết tinh. Còn những lão quái vật tự phong ấn còn lại thì hoàn toàn không có tung tích, vật dùng để tự phong ấn có thể là một cục đá hoặc là cảnh khô, nếu có nhìn thấy ngay trước mắt cũng khó phát hiện ra!”

Nhóc con Linh Sâm nghe xong, nằm trên mặt đất lăn qua lăn lại mấy vòng, đuổi thẳng tứ chi, không còn ôm hy vọng thành tiên nữa.

“Bàn đạo không tìm được, không có nghĩa là trên đời này không có người tìm được.”

Chu Dịch nói: “Mấy lão quái vật của Ma đạo kia, mỗi một người đều giết chóc vô nhân tính, có lẽ không thể ngờ rằng sẽ có một ngày, sẽ bị phạm nhân moi ra từ trong xó xỉnh nào đó, bị coi như là một bí mật chưa được khám phá mà nghiên cứu.”

Nhóc con Linh Sâm nghe không hiểu lắm, chỉ cảm thấy lại có hi vọng thành tiên, lập tức khôi phục lại vẻ hoạt bát.

Chu Dịch không tiếp tục giải thích, thu cần câu nói.

“Bàn đạo bế quan đã hơn hai trăm sáu mươi năm, động phủ tùy thân đã thành, đã đến lúc ném trái hồng trần thế gian.”

.....

Bắc Cương.

Long Bàn sơn.

Là nơi Thái Tổ thành lập nên Đại Chu, đổi tên Xà Bàn sơn thành Long Bàn sơn, nhiều lần tổ chức nghi lễ cúng bái tại đây.

Chu Thái Tổ lên núi không tể trời xanh đất đai, mà là bái tế Côn Luân tiên sơn trong truyền thuyết, trình báo với tiên nhân công tích của chính mình, chứng minh rằng mình đã không phụ sứ mệnh.

Sử sách đời sau coi hành động tế bái của Chu Thái Tổ trên Long Bàn sơn, là mượn danh tiếng của Côn Luân tiên sơn để đả kích phái bảo thủ trong triều đình, đồng thời củng cố đường lối chính trị của chính mình.

Sau này lại phát hiện ra một lượng lớn than đá ở Long Bàn sơn, thành trì gần quê hương của Thái Tổ lại càng thêm thịnh vượng phát đạt, dần dần trở thành một nơi trọng yếu ở Bắc Cương.

Hôm nay.

Trời đông giá rét, gió bắc lạnh thấu xương.

Tuyết rơi lả tả đã ba ngày, núi non thành trì đều là một mảnh trắng xóa.

Chu Dịch mặc đạo bào màu xanh đen, thi triển khinh công bay lượn, nhìn bầu trời đen sì, sương mù mênh mông, thần sắc có chút quái dị.

Mãi đến cửa thành, không nhìn thấy binh lính canh gác, ngựa xe người đi đường tùy ý ra vào.

“Xe ngựa có ổ trục, vải dệt mịn màng, tinh tế, xem ra thế gian đã xuất hiện rất nhiều biến hóa.”

Chu Dịch tiến vào trong thành, phồn hoa náo nhiệt không thua kém gì kinh thành.

Theo thói quen tìm đến một hiệu sách, lật một cuốn sách có tựa là 《 Chu Thái Tổ bản kỷ 》, phát hiện trang giấy, nét mực đều được trình bày một cách có quy tắc, chữ viết đồng nhất, cỡ chữ cũng đồng đều, có chút cảm giác thiếu đi tính nghệ thuật.

“Chu Khang đã làm được rồi!”

Mặt Chu Dịch ộ vẻ kinh ngạc, thật ra thì năm đó truyền thụ cho Chu Khang về máy móc, cũng không ôm nhiều hy vọng.

Muốn phổ biến máy móc thì không chỉ cần đến kỹ thuật, mà còn phải có sự giải phóng về mặt tư tưởng và sự tích lũy về căn cơ, ở Vân Châu gần như là không có hai thứ này.

Tu Tiên giới đã tồn tại vô số năm, nếu như ngược dòng lịch sử thì có thể kể đến thời Thượng Cổ, từ Thượng Cổ đến nay, Vân Châu không hề xuất hiện thay đổi nào to lớn cả. Tu sĩ có thể

chế tạo ra máy móc một cách dễ dàng, nhưng là hoàn toàn không cần phải làm như vậy, giá trị sự tồn tại của phàm nhân chính là cung cấp hậu duệ linh căn!

Vương triều thay đổi, chiến loạn ôn dịch, thiên tai nhân họa vv, bất kể là thế gian đã có bao nhiêu người chết đi, cũng sẽ không gây tổn hại đến Tu Tiên giới.

Trong giai đoạn này có lẽ sẽ xuất hiện một số mầm mống, nhưng mà trong mắt tu sĩ thì chỉ là những phần tử phản nghịch không ổn định, phát tay là đủ để bẹp chúng rồi, phàm nhân chỉ có thể tiếp tục sinh tồn dựa theo chế độ cổ xưa .

Chu Dịch truyền thụ cho Chu Khang máy móc kỹ thuật, là dự tính gieo một hạt giống, cũng không trông cậy nó thật sự có thể mọc rễ nảy mầm.

Thần thức đảo qua nhanh chóng xem xong quyển sách, đại khái biết được những gì mà Chu Khang trải qua sau khi rời khỏi Côn Luân, đương nhiên bên trong sách sử không đề cập đến Côn Luân, mà là ghi lại Thái Tổ Đại Chu được dị nhân truyền thụ bí thuật Mặc gia.

Chu Khang dựa vào guồng quay tở, nhanh chóng tích lũy một lượng lớn tài sản, kết giao tạo mối quan hệ, thành lập hiệu buôn Côn Luân.

Vải vóc của hiệu buôn Côn Luân giá rẻ lại chất lượng, được phổ biến khắp các nước trong Vân Châu, khiến cho đám quan lại Khánh quốc nổi lòng tham.

Lúc mới bắt đầu Chu Khang chỉ muốn kiếm bạc, sau nhiều lần hối lộ quan lại triều đình, càng ngày bọn chúng càng tham lam, bắt đắ dĩ bị ép vào đường tào phản xung đố.

Nam chinh bắc chiến, lập nước Đại Chu.

Lãnh thổ Đại Chu không rộng lớn bằng Khánh quốc, các nước ở Vân Châu cũng nhân cơ hội này chiếm lấy một mảnh lớn lãnh thổ Khánh quốc, diện tích của đất nước cũng gần bằng với Phượng Dương quốc của ngàn năm trước.

Sau khi Chu Khang đăng cơ thì dựa vào quyền lực của hoàng đế lập nước, muốn cả nước thực thi máy móc, kết quả bị đám đại địa chủ thuộc phái bảo thủ liều chết ngăn cản, bọn họ đâm

đầu vào cột trên buổi triều để khuyên can nhưng không thành, thậm chí cấu kết với hoàng tử mưu phản!

Thái Tổ lập quốc, xông ra từ trong máu và lửa, há là phường phàm phu tục tử!

Chu Khang một mặt lấy cớ là chiến tranh ở biên giới Nam Bắc, một mặt là mời truyền nhân của trường phái Mặc gia đến, tiến hành đồng bộ cưỡng ép mở rộng thực thi máy móc.

“Mượn cớ chiến tranh, mượn danh tiếng của Mặc gia !”

Chu Dịch gật đầu, cảm giác như mình đã coi thường người trong thiên hạ , đáng tiếc lúc ấy đang một lòng luyện chế động thiên, nếu không thì sẽ xuất hiện thể hiện vài trận pháp thuật, Chu Khang có thể lấy lý do ý trời, chuyện thực thi máy móc sẽ càng thêm thuận lợi.

Sau khi Chu Khang đăng cơ, ba mươi năm đầu đều đấu tranh với phe bảo thủ.

Hoàng quyền kết hợp cùng máy móc, mấy kẻ hủ nho chỉ biết đọc tứ thư ngũ kinh làm sao mà ngăn cản được, đời sống của bá tánh càng ngày càng tốt lên, thì nội bộ của phe bảo thủ đã bắt đầu chia rẽ.

Dù sao thì lợi ích mà máy móc mang lại là quá lớn, hơn xa cả việc vất vả cày ruộng trồng trọt, sống dựa vào ông trời!

Sức sản xuất tiên tiến, như sóng triều cuộn cuộn, không thể ngăn cản!

Chương 300: Thời thế đổi thay.

Từ sau khi Chu Dịch bước vào cửa, chương quầy của hiệu sách vẫn luôn quan sát hẩn cẩn thận.

Đạo bào màu xanh đen không nhìn ra chất liệu, đường may đều đặn, tinh tế, chất vải như được máy móc dệt ra, nhưng mà thoát nhìn thì rất phóng khoáng thoải mái, không cứng nhắc quy củ như được chế tạo hàng loạt.

“Tài nghệ tinh xảo như vậy, một thước vải như vậy thì có thể nào cũng đáng giá mấy lượng bạc!”

Chương quầy hiệu biết rộng rãi, khi đi cùng chủ nhân đến Tiên kinh chọn mua máy móc in ấn kiểu mới, biết được việc ăn mặc của đám con cháu thế gia, đạo môn chân nhân đều là đồ thủ công của trăm năm trước.

Người nghèo mới mặc vải dệt do máy móc tạo ra!

Rồi lại nhìn trâm ngọc trên đầu, giày vải dưới chân, từ những chi tiết rất nhỏ đã đủ biết gia thế.

Trông mắt chương quầy chuyển động, chạy lại chấp tay khom người vái chào, nói: “Đạo trưởng, có cần Đạo kinh không? Là của trăm năm trước, bản viết tay của Hoài Vân chân nhân!”

“Lấy xem thử.”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua tất cả sách sử, đại khái cũng đã biết được sự thay đổi trong một trăm sáu mươi năm qua, nhưng mà những gì được ghi chép trong sách sử chỉ là khái quát, còn cần phải trải nghiệm thực tế mới biết được.

Chương quầy lấy ra một hộp gỗ tinh xảo từ dưới quầy, là một quyển sách đóng buộc chỉ, 《Trương Hoài Vân luyện đan chú lược》.

“Luyện đan?”

Chu Dịch vô cùng ngạc nhiên, cầm lấy quyển sách lật xem, lật một trang sắc mặt lại đen thêm một phần.

Chương quầy không rõ nguyên do, thử thăm dò nói: “Đạo trưởng sách này có vấn đề gì sao?”

“Sách thì không có vấn đề gì, về phần nội dung..... Hừ hừ!”

Chu Dịch vừa cầm lên tay đã thăm dò rõ ràng, trang giấy nét mực đã được hơn trăm năm tuổi, đúng thật là đồ cổ thứ thiệt.

Thứ ghi lại trong kinh thư không phải là kinh văn Đạo gia, cũng không phải viết về luyện đan luyện khí pháp môn, thay vào đó, nó giải thích vạn vật trên đời đều được tạo thành từ âm dương ngũ hành, tương tác kết hợp với nhau thì chế tạo ra thuốc súng, thủy tinh, vôi sống, v.v..

Ở trang cuối cùng của quyển sách, được đề tên của Trương Hoài Vân chân nhân, chỉ ra đa số luyện khí luyện đan pháp môn trong Đạo kinh, đều là những suy nghĩ viển vông về trường sinh tiên đạo của Tiên Hiền đạo môn.

Rồi cảnh báo đệ tử đời sau, đừng cứng nhắc, bảo thủ không chịu thay đổi, phải biết sai lầm của mình và sửa đổi để phát triển Đạo giáo!

“Nghịch chương, thằng nhãi này vút hết mặt mũi của tổ sư rồi!”

Chu Dịch đen mặt hỏi: “Trương Hoài Vân này có địa vị như thế nào trong đạo môn?”

Chương quỳ nói: “Trương chân nhân là Tiên Hiền đạo môn duy nhất được công nhận từ khi Đại Chu lập quốc cho tới nay. Sau khi chết đi được triều đình sách phong là Hoàng Giáo Phổ Tế Khai Hoá Huyền Diệu đạo quân, được đạo môn khắp nơi hương khói cung phụng!”

Chu Dịch bắt đầu dĩ thử dài, không ngờ rằng việc phổ cập máy móc, lại gây ra ảnh hưởng như vậy.

“Sách này bán bao nhiêu tiền?”

“Sách này là vật quý của chủ nhân, vốn dĩ không bán.”

Chương quỳ cười nói: “Nếu như đạo trưởng thích, thì vật về với chủ, kinh trả Đạo môn, chỉ cần năm trăm lượng!”

Chu Dịch móc móc trong cổ tay áo, lấy ra mấy đỉnh vàng to bằng nắm tay trả tiền.

Chương quỳ trợn hai mắt, quần áo được may thủ công, đỉnh vàng nén, cùng với hành động trả tiền dứt khoát, trong lòng

không kìm được mà cảm thấy hoảng sợ, cũng không dám nói mấy câu linh tinh như cân đo đong đếm thử vàng thật giả gì đó.

Một cường nhân theo lễ nghĩa của trăm năm trước như thế này, hoàn toàn không hòa hợp với thời đại bây giờ, nhẹ thì nhìn mọi thứ không vừa mắt, nặng thì vung tay đánh nhau!

Chu Dịch cất sách, đi ra khỏi tiệm sách lại ngẩng đầu nhìn trời, nào ai ngờ được chỉ mới trăm năm mà thế gian đã thay hình đổi dạng.

Khói đen chỉ là biểu hiện bên ngoài, lòng người thay đổi mới là cốt yếu!

“May mắn mà đã luyện thành Côn Luân động thiên, có thể tu hành dưới nhân gian, nếu không thì xuất quan sau mấy trăm năm tu hành, bản đạo thực sự sẽ trở thành một cỗ nhân không biết sự đời!”

.....

Tiên kinh.

Thái Thủy đế đã dựa vào tiên cảnh Côn Luân tiên đế đặt tên cho kinh thành.

Chu Khang tự xưng là sư đệ của Thái Thủy đế, đã từng tu hành ở Côn Luân sơn, sau khi lập quốc thì vẫn tiếp tục sử dụng cái tên này.

Chu Dịch còn chưa đi vào kinh thành, mà đã nhìn thấy mấy cái ống khói to, bịch bịch bịch nhả khói đen.

Tường thành màu nâu loang lổ vẫn là bức tường thành được Đại Càn xây dựng từ mấy trăm năm trước, năm đó tu sĩ dùng thuật pháp cắt đá núi rồi gia cố, vẫn luôn được sử dụng cho đến ngày hôm nay, nó vẫn là sức mạnh phòng hộ quan trọng nhất ở kinh thành.

Những khẩu đại bác bằng sắt sẫm màu trên nòng là những mũi tên, và những binh lính mặc áo giáp sắt đứng canh gác, dao bằng thép và súng lửa đeo ngang hông.

Tiến vào cửa thành.

Đường đi rộng hơn mười trượng, những cửa hàng san sát nối tiếp nhau, ngựa xe người đi đường như nước chảy.

Thị lực của Chu Dịch tất nhiên là vô cùng tốt, từ đằng xa đã trông thấy một tháp đồng hồ quả lắc khổng lồ, đứng sừng sững ở cuối phố, ánh mặt trời chiếu vào khiến nó phản xạ ra thứ ánh sáng của sắt thép.

“Đạo trưởng, xin hãy xuất trình độ điệp.”

(độ điệp: thẻ để chứng minh thân phận người tu hành)

Người đàn ông trung niên mặc áo ngắn màu xanh đen, quần dài màu đen, đầu đội mũ đen.

“Mua nhà thì phải đến nơi nào?”

Chu Dịch đưa tay ra, trong tay trống rỗng không có bất kỳ đồ vật gì, nhưng trong mắt người đàn ông kia lại hiện lên một tấm độ điệp như trong trí nhớ của hắn.

Người đàn ông đẩy mắt kính, nhìn thấy rõ ràng con dấu của Bạch Vân Quan chân nhân, ngũ khí càng thêm cung kính, nói: “Người môi giới ở đường Côn Luân, Giáp số 12.”

Chu Dịch từ chối đề nghị dẫn đường của người đàn ông kia, hỏi rõ ràng hướng đi, không nhanh không chậm dạo bước trên phố.

Chương 301: Thời thế đổi thay (2)

Kinh thành là trung tâm của sự cải cách, tiên tiến hơn rất nhiều so với thành trì Bắc Cương, sự xuất hiện của rất nhiều ống khói khổng lồ, thêm vào đó là hơi nước phân tán trong không khí chính là minh chứng.

Ống khói, đồng hồ quả lắc, quan lại, người môi giới.....

Một sự kết hợp vừa kỳ lạ và hài hòa trong một khung cảnh.

Chu Dịch đi vào một cửa hàng giao dịch bằng tiền đồng, nhìn thấy một quầy gỗ cao nửa người, vì không có chỗ ngồi chỉ có thể đứng khom lưng, có người thì đang đổi vàng bạc thành ngân phiếu, hoặc là đổi ngược lại.

Quan sát một lát rồi rời đi, lấy một nén bạc ra xoa nhẹ một cái, đã biến thành tiền đồng tiêu chuẩn.

Mặt phải của đồng tiền có khắc hình người, nhưng đều không phải là hoàng đế, mà là đạo sĩ ngồi khoanh chân đả tọa, mặt trái thì khắc núi cao trùng điệp, mây mù lượn lờ, thiết kế tinh tế.

Đường Côn Luân.

Là tuyến đường chính nối liền kinh thành thẳng tới hoàng cung, rộng hơn hai mươi trượng, sự tiếp nối hoàn hảo của càng lớn là càng đẹp, càng nhiều là càng tốt.

Nhà Giáp số mười ba.

Người môi giới cũng chẳng khác gì ngày xưa, có thể họ vẫn tuân theo một số quy tắc cổ hủ, nhưng nghe tiếng leng keng của kim đồng hồ, cũng không biết nghề nghiệp này còn có thể truyền thừa được bao lâu nữa.

Chu Dịch mới vừa vào cửa, dáng vẻ ăn mặc đã lọt vào trong mắt của một người môi giới trung niên, lập tức giao người khách mình đang tiếp đón cho đồ đệ, đi tới cung kính dò hỏi.

“Không biết đạo trưởng muốn mua cái gì?”

Chu Dịch nói: “Một cửa hàng.”

“Đạo trưởng mời vào phòng nói chuyện.”

Người môi giới cúi gập người đi trước dẫn đường, nước Đại Chu từ thời thái tổ cho đến nay đều sùng đạo, hơn nữa rất nhiều đạo nhân giàu có, trong mắt người thường thì họ xứng đáng được kính trọng.

Trong phòng khách được trang trí với phong cách cổ xưa, bàn ghế bằng gỗ đỏ, trên tường treo những bức họa sơn thủy, mùi đàn hương lượn lờ.

Hai bên ngồi xuống, người môi giới dò hỏi: “Đạo trưởng, không biết ngài muốn mua cửa hàng bao nhiêu tiền?”

“Ở Ninh Đức phường, giá cả không thành vấn đề.”

Trong túi trữ vật của Chu Dịch có rất nhiều vàng bạc châu báu, lấy bất kỳ món nào ra cũng là đồ cổ có niên đại từ mấy trăm đến cả một ngàn năm, chỉ cần sống đủ lâu, chai lọ vại bình năm đó đáng giá mấy vạn tiền thì bây giờ cũng có giá trên trời.

Sau khi nhận lấy danh sách do người môi giới cung cấp, xem xét từng cửa hàng một, chọn một nơi gần nhà cũ một chút, định giá là hai vạn năm ngàn lượng bạc.

Một canh giờ sau.

Đến nha môn lập chứng từ, đổi tên chủ hộ, tiền bạc xong xuôi.

Chu Dịch phát hiện ra rằng thân phận của đạo sĩ ở Bạch Vân Quan, rất có công dụng ở Đại Chu, bớt đi rất nhiều rắc rối như phải xếp hàng gì gì đó.

Vì thế tự mình biến ra một cái độ điệp thật, với thân phận là theo sư tôn tu hành trong núi đã lâu, mới xuống phạm trần thế tục trải nghiệm.

Rồi lại thi pháp ảo thuật, lấy một hộ tịch từ chỗ nha môn.

Ninh Đức phường.

Đình viện.

Chu Dịch bóp nát khóa cửa đã bị gỉ sắt, đẩy cửa đi vào nhìn thấy khắp nơi đều là tro bụi lá rụng, tường thì loang lổ bóc ra, nhà chính và Đông sương phòng đã sụp đổ.

“Chốn này của bản đạo đã hơn ngàn năm tuổi, trải qua bốn triều đại, vậy mà lại không có người chiếm mất chỗ này.”

“Như thế xem ra, một số cố nhân phạm tục vẫn còn truyền thừa!”

Keng! Keng! Keng!

Tiếng chuông ngân vang quanh quẩn, đánh thức kinh thành đang ngủ say.

Lão cử nhân qua đêm ở Xuân Phong Lâu, khoác áo dài chạy ra ngoài, nếu như ngủ dậy muộn thêm mấy canh giờ nữa thì lại phải bỏ tiền, khi bước ra khỏi cửa nhìn thấy bá tánh bắt đầu bận rộn làm việc, phun một ngụm nước miếng hùng hùng hổ hổ, nói:

“Đám dân đen cực cả đời!”

Ăn không ngồi rồi đi dạo trên phố, gặp phải văn nhân quen biết, thì ghé vào cùng nhau nói chuyện phiếm.

Chí lớn khó thành, tâm sinh phần uất.

Tránh sao được mấy chuyện trách móc lòng người xấu xa, tác hại của máy móc là khôn cùng, sau đó thì lại hoài niệm thời mới lập nước, văn nhân thống trị thiên hạ, nói đến chỗ kích động thì hận không thể chạy đến đâm đầu vào cửa cung liều chết ngăn cản, liếc mắt nhìn thấy quan binh đi tuần phố đến.

Lập tức che mặt bỏ chạy, còn không quên quay đầu bắt chuyện.

“Nói chuyện với huynh thật vui, buổi tối gặp nhau ở Xuân Phong Lâu nhé!”

Cùng lúc đó.

Ninh Đức phùng.

Chu Dịch tỉnh lại sau giấc ngủ, vẫy cổ tay áo, một viên bảo châu trong suốt óng ánh lặn ra.

Thần thức đảo qua Côn Luân động thiên, nhóc con Linh Sâm đã bắt đầu chăm sóc linh dược, rất hài lòng gật đầu, trên đời này rất hiếm thấy người làm công tốt như vậy.

“Khổ tu hai trăm năm, sống ở phạm tục một đoạn thời gian, thư giãn đầu óc.”

Chu Dịch đi vào trong đình viện, ngày hôm qua đã thu dọn sạch sẽ, hai nhánh từ cây táo và giàn nho ngàn năm trồng trong viện, chưa đến mấy năm nữa thì sẽ khôi phục lại dáng vẻ của ngàn năm trước.

Nhóm lửa, nấu cơm, đọc điển tịch Phật đạo.

Lúc ra khỏi cửa nhìn đạo bào trên người, vẫy vẫy tay biến thành cảm y, ngân nga mấy ca từ mà thiếu nam thiếu nữ không được phép nghe, đi vào cửa hàng mua ngày hôm qua.

Sát đường, hai tầng, sau cửa hàng còn có một tiểu viện.

Vốn dĩ cửa hàng này là một tiền trang, sau khi hiệu buôn Côn Luân phụ trách in ấn tiền tệ, đồng thời cũng mở rộng dịch vụ đổi tiền, bắt đầu từ đó những tiền trang lớn lớn bé bé đều lần lượt đóng cửa.

Người chủ trước là người hoài cổ, những cửa hàng bên cạnh đã xây thành nhà cao ba bốn tầng, chỉ có một mình hắn không muốn sửa đổi dáng vẻ cửa hàng của trăm năm trước, hơn nữa hắn còn kiên trì giữ nghề tổ truyền trước sóng gió của thời đại, cuối cùng cũng táng gia bại sản!

Cửa hàng trống rỗng, đến cả quầy giao dịch cũng đã bán đi để trả nợ, vậy cũng đỡ tốn công sức dọn dẹp.

Chu Dịch dựa theo mô hình trong ký ức, tìm một nhà làm mộc ở trên phố, đặt làm bàn ghế.

Lầu hai vốn là phòng tiếp khách của tiền trang, dùng để tiếp đón phú thương người giàu có, mời thợ xây đến phá đi rồi xây lại, xây thành mười mấy phòng bao.

Nửa tháng sau.

Chương 302: Một tử quán.

Cách một ngàn năm, một tử quán lại được khai trương.

Lầu một có tám chiếc bàn vuông, trong cửa hàng chỉ bán rượu, nếu khách hàng muốn ăn thì tự mang theo đồ nhắm rượu.

Chu Dịch đứng đằng sau quầy, cúi đầu lật xem Đạo kinh, lĩnh ngộ đạo tạng, có khách hàng đến thì lên tiếng tiếp đón.

“Lê Hoa Bạch, một lượng bạc một bình!”

Ninh Đức phường nằm trong khu vực gần trung tâm của kinh thành, chỉ cách hoàng cung hai phường thị, bốn phía chung quanh đây đều có không ít nhà giàu có cư ngụ, nhưng mà một tiệm rượu vô danh mới khai trương, kẻ có tiền thì cũng không ai muốn coi tiền như rác.

Đến buổi trưa.

Chu Dịch mơ màng sắp ngủ, đang do dự không bán hàng nữa mà về nhà ngủ nướng, một giọng nói vang lên.

“Tiên sinh, một bình Lê Hoa Bạch.”

Nhìn về phía phát ra âm thanh, người đang nói chuyện là một lão giả mặc áo dài, đầu tóc bạc được chải vuốt rất thẳng thớm, đầu chít khăn, tay trái chống quầy trưng đầu rồng.

“Mời ngồi.”

Chu Dịch lấy bình sứ đã được đặt làm từ trước, mở lu rượu ra, hai vá rượu đã rót đầy bình, cung kính đặt trên bàn của lão giả.

Lão giả chấp tay nói: “Lão phu là Trần Thừa Nghiệp, không biết quý danh của tiên sinh họ gì?”

Chu Dịch chiếu theo triết lý của người trong giang hồ, cần phải cẩn thận, nói: “Quý danh gì chứ, họ Tôn tên Ngộ, không xứng với hai từ ‘tiên sinh’, gọi ta là Tôn chương quây là được rồi.”

“Thì ra là là Tôn chương quây.”

Trong mắt Trần Thừa Nghiệp hiện lên một chút thất vọng, cười nói: “Tôn chương quây đừng quá khiêm tốn, lão phu sống

hơn trăm năm, chưa bao giờ gặp được người có dáng vẻ như người đâu.”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Dáng vẻ như thế nào?”

“Tôn chương quây không giống một người sống, thật ra thì giống thần tiên được thờ cúng trong chùa miếu vậy.”

Trần Thừa Nghiệp nói rồi tự rót tự uống, Lê Hoa Bạch vào miệng vị thuần khiết thơm nồng, xuống bụng thì vừa giống lửa nhưng lại ôn hòa không cay nồng, dư âm lưu lại hồi lâu, tán thưởng nói.

“Rượu ngon!”

“Khách quan vừa lòng là được rồi.”

Sau khi Chu Dịch trở lại quây, cẩn thận cân nhắc lời của Trần Thừa Nghiệp, nhận ra rằng mình đã bế quan lâu ngày, khí tức xuất trần càng thêm rõ ràng.

“Đã vào phạm tục, thì nên hòa nhập với đời!”

Khí tức nhanh chóng thu liễm lại, pháp lực phong nhập đan điền, chỉ còn sót lại khí chất lãnh đạm thì còn cần phải mài giũa ở trần gian một đoạn thời gian, mới có thể tan biến.

“Cũng phải đổi sách để xem.”

Chu Dịch thu lại điển tịch Phật đạo, lấy ra một quyển thoại bản có tranh minh họa, xem say xưa.

Trần Thừa Nghiệp uống xong rượu, đi đến trước quây, nhìn thấy quyển thoại bản kia thì hai mắt phát sáng, nói: “Tôn chương quây, Trần mỗ có thể xem quyển sách này một chút được không?”

“Đương nhiên.”

Chu Dịch thu tiền, rồi đưa thoại bản ra.

Trần Thừa Nghiệp cẩn thận quan sát, xác định quyển sách này ít nhất cũng đã có một trăm năm lịch sử, có thể là đến từ những năm giữa thời kỳ Đại Càn, mà cái khó là nó còn được gìn giữ ở trạng thái vô cùng hoàn hảo, là cổ vật hiếm có trên đời.

“Tôn chương quây, quyển sách này của ngài có lai lịch như thế nào?”

“Tất nhiên là do tổ tiên truyền lại.”

Chu Dịch nói: “Nếu như khách quan yêu thích, cứ cho một cái giá thì ta sẽ bán cho người.”

Trần Thừa Nghiệp sững sờ, theo bản năng thì đoán đây là một âm mưu, rồi lại lật đi lật lại quan sát quyển sách, sau khi xác định không có vấn đề, hỏi dò.

“Năm ngàn lượng thì sao?”

“Có thể, nhưng mà phải đồng ý với ta một điều kiện.”

Chu Dịch nói: “Làm phiền khách quan mua đến đây một đồng thoại bản, không cần phải là sách quý hiếm, chỉ cần nội dung thú vị là được.”

“Đồng ý!”

Khi Trần Thừa Nghiệp vừa mới đi vào cửa hàng, cái nhìn đầu tiên đã cảm thấy Chu Dịch không giống người phàm, bây giờ xem quả nhiên đúng là như thế, sách hay còn hơn cả vàng bạc, rất có phong cách của cổ nhân.

“Lê Hoa Bạch này có thể nói cực phẩm, lần sau Trần mỗ sẽ mang bằng hữu đến thưởng thức, chỉ là có rượu mà lại không có thịt, rượu không phát huy được tác dụng, Tôn chương quây nhanh chóng mời thêm đầu bếp đi.”

Chu Dịch cười nói: “Có duyên sẽ tự tới.”

“Chương quây quả thật là diệu nhân, mời đầu bếp cũng thú vị như vậy.”

Trần Thừa Nghiệp lấy ra ngân phiếu năm ngàn lượng, rồi lại đòi của Chu Dịch một cái hộp gỗ, ôm vào trong ngực cao hứng phấn chấn rời đi.

Chu Dịch lại lấy ra một quyển thoại bản từ trong cổ tay áo, tiếp tục lật xem, những câu chuyện đọc lại sau ngàn năm, cũng có cảm giác sâu muộn khác biệt.

“Tác giả này bản đạo còn nhớ, năm đó còn dùng đan dược để hối thúc hắc, hiện tại cổ trên mộ của hắc cũng đã ba trượng rồi!”

.....

Hôm sau.

Chu Dịch rời khỏi Côn Luân động thiên, mặt trời đã lên cao, đạo phố tìm chút đồ ăn.

Mượn cơ hội này chào hỏi hàng xóm một tiếng, vài thập niên đến trăm năm về sau, có lẽ sẽ đến viếng đám tang của bọn họ cùng với con cháu của bọn họ.

Đến buổi trưa đi vào tửu quán, phát hiện bên ngoài cửa có bốn chiếc xe ngựa, bên cạnh xe ngựa là mấy lão giả mặc áo dài.

Người đứng đầu là Trần Thừa Nghiệp, những người còn lại cũng ăn mặc tương tự nhau, đầu chít khăn, áo dài cổ tròn, quai trượng. Trong số này có một lão giả mặc áo xanh, mặt lộ vẻ không kiên nhẫn, móc ra một chiếc đồng hồ quả quýt bằng vàng từ trong lòng ngực, mở ra xem giờ.

“Tôn chương quây cuối cùng cũng đến rồi.”

“Đã để mọi người đợi lâu rồi.”

Chu Dịch vội vàng mở cửa, mời mấy vị lão giả ngồi xuống.

Trần Thừa Nghiệp giới thiệu từng người một, danh tiếng vô cùng dọa người, ví dụ như viện trưởng danh dự của một thư viện nào đó, quản lý của hội thơ nào đó, người đứng đầu của hội văn nhân nào đó.

Chu Dịch đã lập tức nhận ra đám lão giả này là ai, có lẽ là những địa chủ, ông chủ không thể đuổi kịp thời đại hoặc là không muốn thay đổi, nhưng mà tổ tiên có rất nhiều của cải vàng bạc, đất đai.

Lư Bác thích cách cách đóng mở đồng hồ quả quýt bằng vàng, ngồi xuống rồi lại đứng lên, cẩn thận quan sát bàn ghế, liên tục tán thưởng nói.

“Tôn chương quây gia học sâu hiểu rộng, bàn ghế ở đây rất có phong cách cổ xưa, nếu như Lư mỗ không nhìn lầm thì đây hẳn là kiểu dáng của Đại Càn ngàn năm trước!”

Chương 303: Trên đời có tiên.

Vật họp theo loài, người phân theo nhóm.

Đám tài chủ này có thể chơi chung với nhau, tất nhiên là có sở thích giống nhau.

Trần Thừa Nghiệp thích sách cổ, Lư Bác thích nội thất cổ, còn những lão giả còn lại thì đều tương tự như nhau, đều yêu thích sưu tập đồ cổ.

Ăn nói phải theo kiểu cổ, kết giao bằng hữu cũng phải xét đến tám đời, không phải thế gia thì không thể kết giao.

Đây không chỉ là sự yêu thích, mà còn là hoài niệm!

Chu Dịch chấp tay nói: “Đều là những ghi chép mô tả được lưu lại từ tổ truyền, đáng vẻ đẹp, nên mới nhờ người làm ra.”

“Không tồi, không tồi!”

Lư Bác liên tục tán thưởng, cảm thấy gia cảnh của Chu Dịch có học thức uyên thâm, có tư cách kết bạn với mình.

Mặt Trần Thừa Nghiệp lộ vẻ hài lòng, thế đạo chó má gì như bây giờ, lòng người xấu xa, có thể tìm được một diệu nhân từ trong đám khói bụi đen thùi lùi, đúng là khoái ý.

“Tôn chương quây, bày rượu, hôm nay không say không về!”

Nói rồi vẫy tay với đám tôi tớ đang đứng bên ngoài, lập tức có người xách hộp đồ ăn chia thức ăn, dựa theo quy tắc của tổ tiên, mười sáu món ăn dành cho một lần tụ họp nhỏ, tuyệt đối không thể thiếu.

Rượu qua ba lượt.

“Thật sự là Lê Hoa Bạch được ủ theo phương pháp củ, nghe đồn nó nổi tiếng trước cả thời Đại Càn, mùi vị đậm đà như vậy, sao mà những thứ rượu hiện giờ có thể so sánh được!”

Một lão giả tên là Dương Sùng nói: “Nhưng mà một bình rượu bán hai lạng bạc, quá rẻ, đúng là có chút có lỗi với thân phận này của ta.”

Nhóm tài chủ này bị trào lưu của thời đại đả kích, cơ nghiệp tổ tiên bị tổn thất nghiêm trọng, nhưng vì gia sản của tổ tông tích góp được quá nhiều.

Tạm thời chưa nhắc đến đất đai, mà chỉ riêng đồng vàng bạc chôn dưới hầm, chỉ cần không buôn bán làm ăn, mười đời cũng xài không hết.

Đồng thời bị sự kỳ thị của những gia tộc thương nghiệp mới nổi lên, không thể gia nhập vào mà cũng coi thường những sản nghiệp mới nổi lên, cho nên điều duy nhất có thể làm trong đời này chính là duy trì truyền thừa tôn quý.

Chu Dịch cười nói: “Dương lão gia cảm thấy giá rẻ, ta có thể ủ riêng một vò cho ngài, làm riêng theo khẩu vị của ngài, người khác có muốn uống thì có bao nhiêu bạc cũng không mua nổi!”

“Còn có thể làm như vậy sao?”

Dương Sùng hơi chút suy tư, dựa vào mùi vị của Lê Hoa Bạch này, danh tiếng của tửu quán tất nhiên sẽ truyền xa, một vò rượu riêng biệt chính là vật tượng trưng cho thân phận, lập tức lấy ra ngân phiếu một ngàn lượng từ trong cổ tay áo nói.

“Làm phiền Tôn chương quây!”

Đám người Trần Thừa Nghiệp không thích rượu giống như Dương Sùng, nhưng cũng cảm thấy thú vị, lần lượt lấy ngân phiếu ra rồi cũng nhờ ủ một vò.

Mấy năm nay Chu Dịch gần như là đều bế tử quan, bị ảnh hưởng bởi kinh văn và công pháp, càng gần với tiên, càng xa với người. Lần này xuất quan chính là vì trải nghiệm hồng trần, khôi phục nhân tính, tất nhiên là phải buông bỏ tư thái thiên hạ đệ nhất.

Đã kinh doanh tửu quán, thì nên dốc hết lòng hết sức, mà không phải chỉ là làm ra vẻ cao cao tại thượng.

Ghi nhớ kỹ càng tỉ mỉ khẩu vị của từng người, ước hẹn một tháng sau là có thể uống được.

Lúc này.

Một giọng nói truyền vào trong tửu quán: “Báo đây! Báo đây! Đại sư Mặc gia chế tạo ra xe máy, không cần dùng ngựa kéo

cũng có thể đi lại được.....”

Chu Dịch nghe vậy hơi giật mình, vẫy tay kêu đứa nhỏ bán báo lại.

“Mua báo.”

Đứa nhỏ bán báo kia tầm mười mấy tuổi, xanh xao vàng vọt, quần áo cũ nát, lấy một tờ báo ra khỏi túi lớn đeo ngang người.

“Thành Huệ, năm văn.”

Chu Dịch nhìn vào tờ báo, vậy mà lại nhìn thấy một hình ảnh đen xì, lấy ra một đồng bạc, nói: “Bán hai mươi tờ.”

Đứa nhỏ bán báo vui vẻ ra mặt, liên tục khom người: “Cảm ơn chương quây, chương quây chắc chắn sẽ phát tài!”

“Thú vị.”

Chu Dịch chỉ nơi cửa, nói: “Ngày mai ta ta sẽ đặt một thùng nhận báo ở đây, mỗi ngày người mang đến đây hai mươi tờ.”

Đứa nhỏ bán báo kích động đến nỗi quỳ lạy dập đầu, Chu Dịch vội vàng đỡ lên, đưa trước tiền báo của ngày mai.

Trở lại tửu quán.

Trần Thừa Nghiệp nói: “Chương quây, cho ta một tờ, ta phải xem thử trên đời này, có loại xe không cần ngựa kéo sao!”

Chu Dịch cười không giải thích, sau này còn có máy bay trên bầu trời, xe chạy dưới lòng đất nữa đây, đưa cho hắn bốn tờ báo.

Trần Thừa Nghiệp liếc mắt một cái đã nhìn thấy tiêu đề bài báo, hình vẽ mơ hồ không rõ ràng, đối chiếu với bài viết bên dưới mới biết được đó là một cái xe dầu, không cần súc vật kéo, đốt than đá là có thể tự động di chuyển.

“Lại là máy hơi nước! Lại là đốt than đá!”

Hung hăng đập tờ báo lên trên bàn, vừa ảo não lại hối hận uống thêm hai ly rượu, mới dần xuống lửa giận trong lòng.

Tất cả mọi người đang ngồi đều biết nguyên do, năm đó Trần gia có vài mỏ than đá gần kinh thành, là loại mỏ quặng thượng đẳng dễ dàng khai thác được, kết quả bị triều đình trao đổi bằng mấy ngàn mẫu ruộng tốt!

Lư Bác cũng đã từng bị thiệt thòi như vậy, hừ lạnh nói: “Trên đời này làm gì có trường phái Mặc gia, thái tổ muốn phổ cập mấy móc, không biết đã bịa đặt cái tên đó từ đâu ra, còn mời mấy người thợ mộc đóng giả thành truyền nhân của Mặc gia!”

Trần Thừa Nghiệp không hề đồng ý, phản bác nói: “Nếu không có Mặc gia, chẳng lẽ thật sự là do tiên nhân trên Côn Luân sơn truyền pháp sao?”

“Hừ! Thái Tổ tự xưng là đệ tử của Côn Luân, sư đệ của Thái Thủy đế tiền triều, chẳng phải là vì để lấy lòng đám quan lại thuộc thời Khánh quốc đó sao.”

Lư Bác nói: “Nói đến tiên đạo vốn dĩ là chuyện vô căn cứ, Thái Thủy đế mạnh mẽ như vậy, cầu tiên vấn đạo cũng đâu thấy được trường sinh. Hiện giờ đến ngay cả hai giáo Phật Đạo đều bắt đầu sửa đổi kinh nghĩa, đề cao kinh nghĩa mà coi nhẹ tiên thần.”

Trần Thừa Nghiệp kiên trì nói: “Trên đời này có tiên nhân!”

“Lại nhắc đến chuyện tổ tông của nhà ngươi, trộm chén đĩa của tiên nhân kia sao?”

Chương 304: Tiểu nhị họ Bạch.

Lư Bác cười nhạo nói: “Gia phả của Lư gia chúng ta cũng đã được ba bốn ngàn năm, trước khi có Đại Càn đã là một thế gia, trong tộc có sách cổ của tiên bối lưu lại, còn nói gì đến chuyện Lư gia có tiên nhân đâu nào!”

“Sao lại nói là ăn trộm chứ, đó là do tiên nhân ban cho.”

Trần Thừa Nghiệp tức đến nổi lộ gân xanh, khí huyết vận chuyển, dáng vẻ cao lên cả nửa thước: “Lư gia nhà ngươi là địa chủ, móc đâu ra tiên nhân chứ!”

Lư Bác cũng không phải là người dễ sống chung, khí huyết võ đạo gia truyền đã luyện đến mức tinh thâm, vén tay áo muốn phân cái cao thấp với Trần Thừa Nghiệp.

“Hai vị khách quan bớt giận.”

Chu Dịch nhìn thấy cảnh tượng này, vội vàng tiến lên ngăn cản, nhẹ nhàng ấn lên vai hai người, nói: “Trên đời có tiên nhân hay không cũng không quan trọng, xe lửa này, tạm thời gọi nó là xe lửa, sẽ khiến cho thiên hạ thay đổi.”

Hai người Trần, Lư chỉ cảm thấy lực đạo hùng hậu, đè cho hai người không thể không ngoan ngoãn ngồi xuống, trong lòng không kim được mà cảm thấy kinh hãi.

Dương Sùng hỏi: “Tôn chương quây, đây là sao?”

Chu Dịch nói: “Xe lửa không biết mỏi mệt, chỉ cần đốt than đá là có thể do chuyển liên tục ngày đêm, sức lực của súc vật như trâu ngựa không thể sánh bằng, hướng hồ năng lực vận tải được mang lại bởi động lực mạnh mẽ của máy hơi nước cũng gấp cả trăm lần xe ngựa bình thường.....”

Trần Thừa Nghiệp quên cả khiếp sợ, hỏi: “Vậy chẳng phải là trại nuôi ngựa sẽ không còn giá trị nữa sao?”

Lợi nhuận mang lại bởi sự cải cách thời đại quá khổng lồ, đám tài chủ chỉ cần chiếm một mảnh nhỏ, cũng kiếm được không ít vàng bạc. Ví dụ như nghề nuôi ngựa tổ truyền của Trần gia, thương nghiệp phát đạt khiến cho nhu cầu vận chuyển càng ngày càng cao, đã trở thành một mối làm ăn lớn của nhà hân.

Chu Dịch lắc đầu nói: “Cũng không phải không đáng một đồng, mà là mất giá nghiêm trọng mà thôi.”

“Nói có lý!”

Trần Thừa Nghiệp đứng lên, chắp tay nói: “Đa tạ chương quầy chỉ điểm, trong nhà Trần mỡ có việc, mấy ngày sau lại đến bái phỏng.”

Đám người Lư Bác cũng đứng dậy cáo từ, tuy rằng mấy nhà bọn họ không có trại nuôi ngựa, nhưng có thể nhân cơ hội này, hung hăng cắt một miếng thịt của những gia tộc phản ứng chậm.

Chu Dịch thu dọn chén rượu chén đĩa, thừa dịp không có người thì triển Thanh Trần thuật, lập tức mọi thứ trở nên sạch sẽ như mới.

“Hiện giờ ít khách hàng, cũng có thể xoay sở được, sau này phải thuê thêm người, ngoài đầu bếp ra thì còn phải có tiểu nhị chạy vặt!”

.....

Nửa tháng trôi qua.

Lê Hoa Bạch đã có chút danh tiếng ở những vùng chung quanh, bởi vì trong cửa hàng không bán cơm canh, không ít khách hàng mua rượu đến chỗ khác ăn cơm.

Hôm nay.

Sáng sớm Chu Dịch đi đến tửu quán, lấy xấp báo từ trong hộp đựng báo, phát hiện trên đề mục lại là một cái tên quen thuộc.

Lư viện trưởng của thư viện Chiêu Văn, phát biểu công khai “Xe lửa” sẽ thay thế súc vật, trại nuôi ngựa sẽ không đáng một đồng!

“Những vị tài chủ này trông thì có vẻ cổ hủ, cứng nhắc, thật ra thì lại dễ dàng tiếp nhận những chuyện mới mẻ hơn so với người bình thường, mỗi người đều tinh ranh như khỉ, triều đình còn chưa bán xe lửa ra ngoài, mà đã mua bài quảng cáo, đánh sập các trại nuôi ngựa trước.....”

Lộc cộc!

Xe ngựa ngừng trước cửa tửu quán, người hầu quỳ trên mặt đất.

Trần Thừa Nghiệp dầm lên lưng người ta bước xuống, mặt mày hớn hở tươi cười, chào hỏi Chu Dịch đang mở hàng.

“Tôn chương quây, đã lâu không gặp!”

“Đã lâu không gặp.”

Chu Dịch cười chấp tay, múc ra một bình rượu từ trong lu rượu có dán chữ ‘Trần’, nói: “Trần tiên sinh thích vị thanh đậm, khi ủ rượu cố ý bỏ thêm hoa quế, giảm bớt vị cay nồng nhưng lại có dư vị ngọt ngào!”

Trần Thừa Nghiệp nhấm nháp một ngụm, liên tục tán thưởng, móc ra một chồng ngân phiếu từ cổ tay áo, nói:

“Vừa rồi đa tạ chương quây nhắc nhở, Trần gia không những không bị thiệt hại, còn nhân cơ hội này kiếm được một vố, một chút tạ lễ này cũng không đáng bao nhiêu!”

Chu Dịch xua tay chối từ nói: “Trần tiên sinh đừng khách khí, ngài thấy ta có thiếu bạc không?”

“Cũng đúng.”

Trần Thừa Nghiệp cười nói: “Chương quây đi đứng ăn ngủ, từ chi phí ăn mặc đã đủ thể hiện gia thế xa xa. Đặt biệt võ đạo tinh thông đến như vậy, hiếm có trên đời, đúng là khiến cho ta và lão Lư phải khiếp sợ.”

Trần gia, Lư gia có thể truyền thừa đến bây giờ, gia sản của tông tộc sâu rộng chỉ là điều kiện đầu tiên, điều quan trọng hơn là phải chăm chỉ rèn luyện tập võ đạo.

Vũ lực mới là nền tảng để bảo đảm cho sản nghiệp tổ tiên của tài chủ, nếu không thì đã bị những thế gia mới nổi lên chia chác sạch sẽ từ lâu rồi, sức sản xuất của máy móc có mạnh mẽ đến như thế nào đi nữa, cũng chẳng thể nhanh bằng việc đi cướp đoạt của người khác.

“Gia truyền võ đạo, tùy tiện luyện luyện.”

Chu Dịch nói: “Phải cảm tạ Trần tiên sinh vì đã tặng thoại bản, hơn hai ngàn đầu sách, đủ đọc cả đời.”

Trần Thừa Nghiệp hơi gật đầu, tất nhiên là hiểu ý Chu Dịch đang muốn lái sang chuyện khác, thức thời không có tiếp tục truy hỏi lai lịch võ đạo.

Hắn đã sớm thăm dò rõ ràng tất cả mọi điều liên quan đến Chu Dịch rồi, có thân phận là đạo sĩ của Bạch Vân Quan, nhưng lại không thể tra được cụ thể là ở đạo quan nào, hẳn là quyền tiền nhang đèn để mua độ điệp.

Còn có một thân phận khác tên là Tôn Ngộ, trong hộ tịch của kinh nha.

Trần Thừa Nghiệp chưa bao giờ nghe nói đến thế gia nào có họ Tôn, hẳn là một gia tộc nhỏ may mắn kế thừa di sản của tiền triều.

Tiền triều dùng võ lập quốc, Thái Thủy đế sử dụng sức mạnh của bản thân thống trị Vân Châu trăm năm, sau khi Khánh quốc diệt vong thì truyền thừa phân tán khắp nơi. Kể cả những gia tộc mới nổi hiện giờ, họ có thể phát lên nhanh chóng, cũng không phải chỉ dựa vào máy móc và Chu thái tổ mà còn có truyền thừa khí huyết võ đạo.

Đám tài chủ mở miệng thì nói nhân nghĩa đạo đức, kể chuyện xưa, nếu như một gia tộc thật sự có thể hưng thịnh nhờ vào vũ lực chém giết, tất nhiên họ cũng sẽ không nhân từ nương tay.

Chương 305: Tiểu nhị họ Bạch (2)

Trong mắt của Trần Thừa Nghiệp, thì hai thân phận này cũng chẳng là gì, Trần gia cũng có không ít chi nhánh thay tên đổi họ.

Mẫu chốt là Tôn Ngộ lại trú ngụ ở chỗ cũ của tiên nhân tại Ninh Đức phường!

Đây đúng là lý do vì sao Trần Thừa Nghiệp đến tửu quán, Trần phủ nằm ở hướng thành Đông của Vĩnh Xương phường, giữ thân phận của mình nên cũng chưa từng đến những nơi trung đẳng như nơi này. Nhưng mà nghe người hầu trong phủ báo lại, có người vào trú ngụ ở chỗ cũ của tiên nhân, cố ý đến tửu quán thăm dò.

Trần Thừa Nghiệp nhìn Tôn chương quây tiếp đón khách hàng, khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng.

“Đáng tiếc không phải họ Chu.”

Thông qua người trong tộc họ Trần gia, hẳn biết được rằng tổ tiên của hắn bắt đầu từ thời Thánh Hoàng Đại Càn, đã mấy lần ngộ tiên duyên.

Hiện giờ si mê sưu tầm sách cổ, vốn dĩ là xuất phát từ nguyên nhân sợ hãi cái chết, muốn theo đuổi trường sinh.

Mấy chục năm qua, Trần Thừa Nghiệp sưu tầm không ít điển tịch về thời Đại Càn, thông qua việc xâu chuỗi và suy đoán những manh mối, tự cho rằng hắn đã phát hiện ra chân tướng của lịch sử.

Thánh Hoàng Đại Càn lập quốc đăng cơ, đều là được sự trợ giúp của tiên nhân!

Kết luận này không hề khớp với những ghi chép trong sử sách hiện tại, không được nhà sử học công nhận, dù sao thì thứ mà Trần Thừa Nghiệp đọc là dã sử.

“Cái khổ của nhân sinh không gì hơn cầu mà không được.”

Ánh mắt Trần Thừa Nghiệp phức tạp, nói: “Có lẽ nơi tiên nhân trú ngụ kia, chẳng qua cũng chỉ là khi tổ tiên trèo tường ra

ngoài đi chơi, gặp phải một đạo nhân biết kể chuyện xưa, trên đời này làm gì có tiên nhân chứ?”

Thời đại mới âm âm kéo đến trong âm thanh phát ra của máy móc, Trần Thừa Nghiệp đã không tin vào những truyền thuyết kỳ dị, dù sao thì đến ngay cả hai giáo Phật Đạo cũng đã bắt đầu thay đổi.

Tín ngưỡng của tín đồ chính là giáo lí, chứ không phải là thần tiên!

Chu Dịch không thể đoán được nỗi lòng rối rắm của Trần Thừa Nghiệp, cũng sẽ không thi pháp thăm dò thần hồn người ta, biểu hiện như một chương quây tửu quán thật sự tiếp đón khách hàng.

“Chu tiên sinh tới, mời ngồi.”

“Hai bầu rượu mang đi? Khách quan chờ một lát!”

“Ông chủ Trương tạm thời mang theo đồ nhắm đến đây mấy ngày, rồi sẽ có đầu bếp.”

“.....”

Mùi vị của Lê Hoa Bạch có thể nói là đứng đầu trong kinh thành, rượu ngon uống một lần thì không thể nào quên được, sáng tinh mơ đã bán được hai vò.

Chu Dịch bận rộn tiếp đón khách hàng, như con quay xoay tròn không ngừng, tiên khí xa lánh phàm trần trên người trở nên nhạt nhòa, lại càng giống một phàm nhân hơn.

Công việc lu bù, thời gian trôi nhanh như bay nhanh.

Buổi tối thì trở về Côn Luân động thiên tu hành, ở nhà cũ chỉ lưu lại một ảo ảnh, còn ban ngày bận rộn chiêu đãi khách hàng, bất tri bất giác tửu quán đã buôn bán được hơn nửa năm.

Đám người Trần Thừa Nghiệp, Lư Bác là thế gia có lịch sử ngàn năm có tiếng ở Vân Châu, bởi vì thường xuyên tới tửu quán ăn cơm, dần dần cũng thu hút không ít con cháu thế gia khác đến đây, cũng vì mùi vị độc nhất vô nhị của Lê Hoa Bạch, nên cũng dần dần trở thành nơi tụ họp của đám tài chủ.

Đám tài chủ đều ăn mặc tương tự như nhau, đầu chít khăn, áo dài, quai trượng, và thói quen mở đóng nắp đồng hồ quả quýt

bằng vàng.

Chất liệu trang phục của họ đều là hàng làm thủ công thượng đẳng nhất, có hình thù kí hiệu của gia tộc trên một chỗ không dễ nhìn ra của chiếc áo dài, quả trượng trông giống như gỗ nhưng thực chất là sắt đặc ruột, được khảm ngọc lục bảo có kích thước to bằng quả trứng chim bồ câu.

Đồng hồ quả quýt bằng vàng cũng không phải là sản phẩm của máy móc, kẻ nào dùng hàng sản xuất hàng loạt sẽ bị tẩy chay và coi thường. Chúng phải được làm thủ công bởi những người thợ thủ công!

Đừng nhìn vào vàng bạc châu báu đầy trên người, những người giàu có xưa nay không bao giờ nói về tiền bạc trong các cuộc tụ họp, vì quá quê mùa, mà chỉ so đo với nhau về tổ tông, truyền thừa

Ví như hai người xa lạ giàu có gặp nhau thì trước tiên phải luận bàn về tổ tiên của nhau, tổ tiên của người là Quận Vương ba trăm năm trước, còn nhà ta là Thân Vương năm trăm năm trước, tức là nhà ta cao hơn người một bậc!

Trong những cuộc hội họp của đám tài chủ, thì đều tuân thủ nguyên tắc cũ mới không gặp nhau, những gia tộc mới phát lên cũng không tới tửu quán này.

Hai nhóm người này gặp mặt thì sẽ cười nhạo lẫn nhau, một bên thì nói bên kia là đồ đê nhũn không có văn hóa, một bên thì nói bên kia là lão bất tử bước nửa chân vào quan tài.

Cũng vì lý do này mà tửu quán còn bị người ta chiếu tướng, cũng chẳng biết là sai dịch của Ninh Đức phường đã bị ai sai bảo, hùng hổ chạy đến kiểm tra sổ sách, nói là có người trình báo nộp thiếu tiền thuế.

Chu Dịch lấy vàng nén ra, ngay trước mặt sai dịch, nhẹ nhàng nắn bóp thành đồng tiền vàng tiêu chuẩn.

Dùng đầu ngón tay dùng thay cho dao khắc, khắc lên mặt của đồng tiền vàng, một lát sau đã khắc xong hình ảnh của mình lên đó.

Từ đấy về sau.

Sai dịch của Ninh Đức phường không còn đến tử quán nữa, có đôi khi tan làm còn đến đó để uống rượu, mà đều mặc thường phục.

Chu Dịch phát hiện, tình thế giữa những gia tộc mới và cũ như nước với lửa, đạo sĩ có thể hài hòa giữa hai bên, sau khi hỏi thăm nguyên nhân từ chỗ của Trần Thừa Nghiệp, nhin không được mà chửi một tiếng.

“Đám người kia vứt hết mặt mũi của tổ tông rồi!”

Đám đạo sĩ Bạch Vân Quan kế thừa truyền thừa của Đan Đỉnh Tông, Địa Hỏa Cung, đã phát hiện ra không ít phối phương từ trong điển tịch, ví dụ như một tu sĩ rảnh rỗi nào đó trong quá trình luyện khí, phát hiện ra sau khi nghiền nát đá vôi rồi đốt lên vv.

Trong mắt người tu tiên thì những phối phương kiểu này còn chẳng quan trọng bằng bí quyết luyện chế pháp khí hạ phẩm nữa là.

Đạo sĩ dựa vào những phối phương này mà có được một lượng lớn vàng bạc tiền tài, rồi sau đó lại bắt đầu bóp méo kinh văn luyện khí luyện đan của Tiên Hiền.

Chương 306: Trưởng lão Thần quốc.

Tiên Thần mấy trăm năm rồi không hiện thế, rồi lại ném được lợi ích khổng lồ từ máy móc và thương nghiệp, đạo môn muốn dựa vào âm dương ngũ hành giải thích vạn vật trong thiên địa, giải thích sự hợp lý của máy móc, trước mắt thì có thể th hiệu quả không tồi.

Loại giải thích này khiến cho những gia tộc mới có thể có được chỗ đứng, dù sao thì tư tưởng của con người đã bị hai giáo Phật Đạo, tứ thư ngũ kinh thống trị vô số năm.

Đám tài chủ cũng chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận, Tự an ủi mình, những gì mình học được không bị thời đại vứt bỏ!

.....

Thị Tuần tư.

Một cơ quan do triều đình thành lập chưa đến năm mươi năm, phụ trách tuần tra ban ngày bên trong thành, giữ trật tự.

Một cơ quan mới hình thành, tất nhiên là vì nhu cầu cấp thiết của tình hình, nếu triều đình tự chủ trương trong việc thành lập Thị Tuần tư, thì Binh Mã tư cùng Kinh Nha cũng có thể nghiền nát nó thành tro.

Chu thái tổ đã thành công trong việc phổ cập máy móc, thương nghiệp phát triển chưa từng có, người tứ xứ càng ngày càng nhiều.

Người nhiều thì đương nhiên sẽ có nhiều tội phạm, Binh Mã tư cùng Kinh Nha bận rộn làm không hết, quá nhiều việc, nên đã giao những vụ án nhỏ như là ăn trộm ăn cắp, đánh nhau ẩu đả vv cho Thị Tuần tư xử trí.

Nhà giam Thị Tuần tư thành Đông.

Sai dịch canh gác mệt mỏi cả một ngày, ngồi trên ghế ngủ gục.

Bạch Thế Ngọc phun một cọng dây thép từ trong miệng ra, thọc thọc vào ổ khóa, lạch cạch một tiếng, cửa mở ra.

Phạm nhân ở nhà giam bên cạnh nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, chỉ khoá cửa rồi lại chỉ vào miệng mình, ra dấu ý là nếu

như không mở cửa cho hắn thì hắn sẽ kêu lên.

Bạch Thế Ngọc làm lại trò cũ, giúp phạm nhân mở cửa lao ra.

Mặt phạm nhân kia lộ vẻ vui mừng, đang muốn lợi dụng bóng đêm chạy trốn, chỉ cảm thấy sau gáy đau nhức rồi ngất đi.

“Bạch gia mà người cũng dám bắt nạt à!”

Khi nói chuyện xách theo cô áo phạm nhân, rồi đặt hắn xuống đối diện với chỗ sai dịch đang ngồi, dưới chân thì triển khinh công bỏ trốn mất dạng.

Góc phía Nam thành Tây.

Bởi vì địa thế nằm ở chỗ trũng, hàng năm đều nằm ở cuối chiều gió, bên trong thành chìm trong lớp sương khói.

Những bức tường nhuộm màu tro đen dày đặc, những con phố chật hẹp đầy nước thải, ruồi muỗi vo ve khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

Những ngôi nhà bằng gạch được xây dựng liền kề, chật chội, dày đặc và đông đúc. Lịch sử xây dựng có thể bắt nguồn từ thời Chu thái tổ. Sau khi tất cả những người giàu có trong khu vực này đều chuyển ra ngoài, thành Nam đã hoàn toàn trở thành một khu ổ chuột, chưa đến hai phần trăm diện tích ở đây là nơi sinh sống của một nửa dân số kinh thành.

Ngự sử dâng tâu muốn xây dựng lại nơi này, nhưng lãnh đạo của Hộ Bộ nhiều lần lấy lý do là quốc khố trống rỗng để cự tuyệt.

Vì sao lúc dựng nước, hai bờ Nam Bắc là hai đầu chiến tuyến, Chu thái tổ vẫn có bạc để xây dựng nhà ở cho công nhân, vậy thì không biết.

Ban đêm.

Bạch Thế Ngọc đi xuyên màn đêm, né những con ma men nằm trong góc tường, khi đi ngang qua tửu quán thì nghe thấy tiếng vung quyền ồn ào.

Đám công nhân mệt mỏi, kiệt sức, không có thú vui nào khác, được phát lương thì tụ tập với nhau uống loại rượu mạnh giá rẻ, giải tỏa sự mệt mỏi về thể chất và tinh thần, rồi tìm một chỗ đánh một giấc để đi làm vào ngày hôm sau.

“Đinh số 98.”

Bạch Thế Ngọc ba dài một ngắn, gõ ba lần cửa, từ dưới đáy lòng không kìm chế được mà cảm thấy khinh thường, cũng chỉ có đám nhân tài bảo thủ ở Thần quốc mới sử dụng loại ám hiệu cổ xưa này thôi.

Kéo kẹt!

Người mở cửa là một người đàn ông trung niên, mặc áo vải gai đen tuyền, tóc tai rối bù lồi thoi lếch thếch, chẳng khác gì đám công nhân say rượu kia cả, lạnh giọng hỏi.

“Ngươi tìm ai?”

Bạch Thế Ngọc đặt một tay lên trước ngực, giọng nói trang nghiêm nói: “Kim Thần tại thượng.”

Vẻ cảnh giác trong mắt người đàn ông kia biến mất, nhường lối cho Bạch Thế Ngọc đi vào, còn hắn thì lại đứng ở cửa canh gác.

Một sân viện rộng chừng bốn năm bộ, quần áo được phơi tứ tung ngang dọc, che kín phòng ốc bên trong.

Bạch Thế Ngọc bước vào cửa thì nhìn thấy một lão già mặc áo bào trắng, đang thành kính dâng hương quỳ lạy, trên bàn thờ là một bức tượng thần nửa người nửa chim, trên lưng là đôi hai cánh chim, vật cuội là một mảnh hổ đen nhánh.

Sau một lát.

Việc tế bái hằng ngày của lão già kết thúc, đứng dậy hỏi: “Có mang đồ đến không?”

Bạch Thế Ngọc sờ sờ cổ tay áo, lấy ra một bánh răng bằng sắt to bằng bàn tay, cũng không biết làm sao mà qua mắt được sự tra xét của đám sai dịch.

“Đây là linh kiện máy móc mới nhất của Triệu thị, để trộm được nó ta đã bỏ ra không biết bao nhiêu công sức”

“Không hổ là thánh trộm, danh bất hư truyền!”

Lão già cất bánh răng vào trong lòng ngực, rồi đưa cho hắn một túi tiền đồng vàng, nói: “Vẫn giá cũ, sau này có bao nhiêu mua bấy nhiêu.”

Bạch Thế Ngọc ước lượng trọng lượng, đang tính xoay người rời đi, chỉ nghe được lão giả âm thầm nói.

“Bạch gia có truyền thừa ngàn năm, ai ngờ được hậu nhân của họ lại là thánh trộm, nếu như để cho tổ tiên của Bạch gia biết được, có khi nào chết không nhắm mắt không?”

“Các ngươi điều tra ta sao?”

Bạch Thế Ngọc vận chuyển khí huyết trong đan điền, hai thanh chủy thủ có hoa văn kỳ dị trượt xuống từ cổ tay áo rơi vào trong tay, không hề có ý định che giấu sát ý gắt gao khóa chặt lão giả.

Đại Chu quản lý máy móc cực kỳ nghiêm ngặt, đừng nói là nguyên cả một bộ máy biến mất, mà đến ngay cả linh kiện bị hao mòn cũng phải báo với quan phủ, một khi thân phận của thánh trộm bị lộ ra ngoài, Bạch gia ắt gặp đại kiếp nạn diệt môn.

“Hợp tác sâu rộng, luôn phải biết cù thể về nhau chứ.”

Lão giả tự giới thiệu nói: “Lão phu họ Kim tên Thành, là Tam trưởng lão của Thần quốc, cũng coi như không có tu vi võ đạo phòng thân, thành ý như vậy đã đủ chưa?”

Bạch Thế Ngọc thở phào nhẹ nhõm, trước đây cũng đã giao dịch với đám người Thần quốc mấy lần, nói chung thì cũng chưa bao giờ xảy ra bất trắc, dò hỏi: “Hợp tác sâu rộng là như thế nào?”

Chương 307: Trưởng lão Thần quốc (2)

Kim Thành nói: “Hữu Gian tửu quán ở Ninh Đức phường, trong năm nay, có không ít nhân vật quan trọng của các thế gia thường đến tụ họp, người nghĩ cách trà trộn vào đó làm tiểu nhị, dần dần lấy được lòng tin của những người đó.”

Bạch Thế Ngọc nhú mày, nói: “Tại sao lại chọn ta?”

“Sao những người kia có thể nhìn trúng một người bình thường được chứ, Bạch gia đã từng là Hậu tộc tôn quý, gia thế hiển hách, đủ để lọt vào mắt bọn họ.”

Kim Thành giải thích nói: “Huống hồ gì Bạch công tử còn tinh thông võ đạo, lại còn biết nhìn đồ cổ, nhất định có thể trở thành bạn vong niên với đám tài chủ kia.”

Bạch Thế Ngọc suy tư rồi lắc đầu cự tuyệt, nói: “Việc này quá nguy hiểm, cứ coi như ta chưa từng nghe thấy.”

Nói xong thì thân hình lóe lên, biến mất trong bầu trời đêm.

Nơi góc tường âm u xuất hiện một bóng người, mặc trên người trường bào đen nhánh, đầu đội mũ choàng màu đen, khom người thì lễ nói.

“Trưởng lão, Bạch Thế Ngọc là sự lựa chọn thích hợp nhất, hoàn toàn có thể sử dụng thân phận để uy hiếp hắn.”

“Dưa hái xanh không ngọt, hơn nữa người yên tâm, hắn nhất định sẽ đến tửu quán.”

Kim Thành cười nói: “Khi tín đồ ở Giang Nam điều tra Bạch Thế Ngọc, còn bất ngờ phát hiện thân phận thứ hai mà hắn che giấu, đường chủ Xích Minh Tiên Kinh!”

Bóng đen kinh ngạc nói: “Công tử thế gia lại gia nhập Xích Minh, tại sao hắn lại làm như vậy?”

“Năm đó cơ nghiệp của Bạch gia bị tấn công bởi công nghiệp máy móc, gần như là táng gia bại sản, bất đắc dĩ phải rời khỏi kinh thành trở về đất tổ ở Giang Nam, từ thế gia ngàn năm mà lại bại trở thành phú thương địa phương.”

Kim Thành nói: “Có lẽ là xuất phát từ ý muốn trả thù máy móc, cho nên gia nhập Xích Minh.”

Bóng đen kia trầm giọng hỏi: “Trưởng lão, nếu Bạch Thế Ngọc có được bản vẽ máy móc, rồi bán nó cho chúng ta, người thật sự sẽ mang nó về Thần quốc sao?”

Kim Thành nghi hoặc nói: “Tại sao lại không chứ?”

Trong giọng nói của bóng đen kia có chứa sự lo lắng, nói: “Hai giáo Phật Đạo bị ảnh hưởng bởi máy móc, bắt đầu coi trọng kinh nghĩa, coi nhẹ tiên Phật. Máy móc xuất hiện ở Thần quốc, có thể làm lung lay tín ngưỡng của bá tánh đối với Kim Thần hay không?”

“Đương nhiên là có, bá tánh thậm chí sẽ nghi ngờ sự tồn tại của thần!”

Kim Thành thở dài nói: “Năm đó liên minh giữa các nước là cơ hội cuối cùng, kết quả Đại Chu không những không bị hủy diệt, ngược lại càng thêm hưng thịnh cường đại, người nên biết rằng không thể cấm cản được máy móc, chúng ta chỉ có thể tiếp nhận nó.”

Bóng đen nói: “Có thể phong tỏa biên cảnh Thần quốc, cấm bất kỳ máy móc sản xuất nào được nhập cảnh, rồi ghi chép máy móc vào trong giáo lí, chú thích rõ ràng đó là sự báng bổ Kim Thần!”

“Làm như vậy sẽ chỉ khiến cho Thần quốc đi vào con đường diệt vong.”

Kim Thành nghiêm nghị nói: “Người phải luôn nhớ rằng, Thần quốc muốn tồn tại lâu dài, nhất định phải làm cho cuộc sống của tín đồ trở nên tốt đẹp hơn. Nếu làm được như vậy, thì cho dù tín đồ biết rằng Kim Thần không tồn tại, cũng sẽ tin tưởng từ đáy lòng!”

“Xét đến cùng thì vẫn là ích lợi vĩnh hằng, tổ tiên của Thần quốc lựa chọn thờ phụng Kim Thần, là vì sự an toàn mà không phải là vì giáo lí!”

Bóng đen kia trầm mặc một lúc lâu, khom người thì lễ.

“Thuộc hạ sẽ dùng thanh kiếm trong tay, lấy được bản vẽ máy móc cho Thần quốc!”

.....

Mấy ngày sau.

Buổi trưa.

Mặt trời chói chang, ngày hè nóng bức khó chịu.

Bên trong tửu quán có đặt một khối băng, không khí trở nên mát mẻ thoải mái.

Rất nhiều khách hàng bình thường tiếc tiền không dám tới, thì nay cũng mua một bầu rượu từ từ nhấm nháp.

Đứa nhỏ bán báo tên Dương Lực kia cũng đã quen thuộc với Chu Dịch, sau khi nhận được sự cho phép thì mang một mâm đậu phộng rang, tránh xa những khách hàng mang đồng hồ quả quýt, khom người thi lễ với những khách hàng bình thường.

“Tiên sinh, mua đậu phộng không? Đậu phộng mới rang, ba văn tiền một cân.”

Tửu quán cũng có chưa đến mười cái bàn, đi vòng một đã bán được hơn nửa mâm, đứa nhỏ phát báo lấy ra năm văn tiền từ đồng tiền kiếm được đặt lên trên quầy.

Chu Dịch cũng không khách khí, nhận lấy số tiền rồi nói: “Người nên bán mười văn tiền.”

Dương Lực lắc đầu nói: “Như vậy lời quá nhiều.”

“Thú vị.”

Chu Dịch nhắc nhở nói: “Nhớ rõ mỗi ngày trước khi quán đóng cửa, ừ, quy định vào giờ Tuất, đến đây để quét dọn vỏ đậu phộng.”

Dương Lực liên tục gật đầu, biết Chu Dịch không thích người ta quỳ xuống, khom người nói: “Chưởng quầy yên tâm, ta nhất định sẽ quét tước sạch sẽ!”

Lúc này.

Một giọng nói truyền đến.

“Chưởng quầy không có tiểu nhị quét dọn sao? Ngài xem ta có được không?”

Chu Dịch quay đầu lại nhìn, là một người thanh niên mặt như quan ngọc, dáng vẻ tuấn tú.

Cho dù trên mặt có bôi đầy than đen, rồi một thân quần áo vải gai, cố gắng khom lưng cúi đầu, cũng không giấu diếm được khí chất của một công tử.

“Ngươi họ gì?”

“Họ Bạch, chữ Bạch trong từ Lê Hoa Bạch!”

Bạch Thế Ngọc đã mất nhiều ngày để xây dựng một thân phận giả, lời nói đến bên miệng, không biết tại sao lại thay đổi.

“Trên đời này, lại có người giống nhau đến vậy sao!”

Chu Dịch ngẩn ngơ hồi lâu, theo bản năng thi triển Niết Bàn bí thuật, rồi lại lắc đầu xua tan pháp lực.

Thế đạo hiện giờ vô cùng hỗn loạn.

Lão quái vật còn sót lại của Tu Tiên giới đến đây mở tửu quán, Tầng lớp quý tộc cũ của thời đại trước hoài niệm quá khứ, lang băm trên phố nhảy nhót múa may để chữa bệnh, thầy lang thì ra sức quảng bá tân dược, tiếng bánh xe bằng sắt thép chuyển động phát ra tiếng leng keng, xe lửa phát ra những âm thanh chói tai.

Bất kể là luân hồi chuyển thế, hay là người giống người.

Khi được gặp nhau trong một thế giới kỳ lạ như vậy, thì cũng không tệ!

Cổ nhân đã lâu không gặp, khi trở về vẫn là một thiếu niên.

Chu Dịch bấm tay tính toán, lão Bạch đã qua đời một ngàn sáu trăm ba mươi năm, đến ngay cả mộ phần cũng không còn ở kinh thành nữa.

“Vậy thì ngươi đến làm tiểu nhị đi!”

“Ây, đa tạ chưởng quầy đã thu nhận.”

Chương 308: Nên ăn mừng.

Bạch Thế Ngọc căng thẳng hết cả người đồng ý, vẫn cứ cảm thấy bản thân mình bị người ta nhìn thấu rồi, trong đáy lòng chột dạ xoa tay dậm chân.

Hai mắt Dương Lực tròn tròn, ánh mắt nhìn Bạch Thế Ngọc dường như có chút thù hận, như thiếu nó rất nhiều tiền không bằng.

Bạch Thế Ngọc né tránh ánh mắt kỳ lạ của Chu Dịch, nói: “Nhóc con kia, ta giúp người làm việc có gì không đúng hả?”

“Rõ ràng là ta trước tới!”

Trong tiếng nói chuyện của Dương Lực mang theo tiếng nức nở, vừa mới nghe thấy có thể tới tửu quán mỗi ngày, mừng đến nỗi sắp hoan hô nhảy nhót, một đứa con nít bán báo ở ngoài lại có thêm một công việc ổn định, sau này có thể bán đậu phộng để phụ thêm tiền cho gia đình.

Ngành dệt máy ngày càng phát triển, nhu cầu về bông, vải lanh và len ngày càng tăng chắc chắn khiến vô số người dân mất đất.

Để có cái ăn, những người nông dân bơ vơ phải làm việc trong các xưởng thủ công trong thành, nếu không họ không chỉ chết đói mà còn vi phạm luật lệ của triều đình.

Triều đình ổn định địa phương và cung ứng đủ sức lao động trong công xưởng, áp đặt quy định trong pháp luật, lưu dân là người có tội, nếu họ không có việc làm ổn định trong một tháng, họ sẽ bị sai dịch bắt đưa đến mỏ để đào than.

Thu nhập ở công xưởng rất thấp và tỷ lệ thất nghiệp cực cao khiến mọi công việc có thể kiếm được đồng tiền đều trở nên vô cùng quý giá!

Bạch Thế Ngọc bừng tỉnh, trong mắt hiện lên sự đồng tình và cảm giác có lỗi, nói: “Yên tâm, ta chỉ là tiểu nhị, không phải là tạp dịch, đồng vô đậu phộng kia thì đều phải nhờ người dọn dẹp sạch sẽ.”

“Thật sao?”

Dương Lực kinh ngạc hô ra tiếng, vỗ ngực bảo đảm nói: “Ta chắc chắn sẽ dọn dẹp sạch sẽ, mấy năm trước lau dọn máy móc ở xưởng vải của Vương thị, ta làm việc rất cần mẫn, sạch sẽ.”

Bạch Thế Ngọc cười nói: “Mùi vị của đậu phộng nướng thì đều tương tự như nhau, ta dạy cho người bí quyết làm đậu thì là.”

“Cảm ơn Bạch đại ca!”

Dương Lực không ngừng khom người cảm tạ, nghe thấy có người muốn mua đậu phộng, vội vàng bụng mâm lớn chạy đến.

Bạch Thế Ngọc chà xát hai tay, kiểm soát chuyện, nói: “Chương quây, sau này ta sẽ làm tiểu nhị ở đây, không biết tiền công và ăn ở thì tính như thế nào?”

“Hậu viện có mấy gian nhà, ngoài phòng ngủ chính ra thì tùy người chọn.”

Chu Dịch nói: “Còn về phần tiền công, bây giờ thì mỗi tháng hai lượng bạc, làm tốt thì tăng tiền lương, cuối năm có tiền thưởng.”

Nếu như Bạch Thế Ngọc đã giả làm người nghèo chạy đến đây, Chu Dịch sẽ không cố ý bóc lột ngực trắng của hắn ra, thay vào đó sẽ khiến cho hắn làm việc chăm chỉ.

Trước khi đến đây, Bạch Thế Ngọc đã có sự chuẩn bị, bắt chước cách nói chuyện của tiểu nhị, nói: “Chương quây yên tâm, ta nhất định sẽ khiến cho khách quan vừa lòng, vậy bây giờ ta sẽ đi làm việc nhé?”

Chu Dịch hơi gật đầu, còn nói thêm.

“Đi thay một bộ đồ sạch sẽ trước đi!”

.....

Ban đêm.

Nhóm khách hàng cuối cùng rời khỏi đó.

Dương Lực quét rác, Bạch Thế Ngọc sắp xếp bàn ghế, Chu Dịch nhàn nhã xem thoại bản.

“Chưởng quầy, Bạch đại ca, ngày mai gặp.”

Dương Lực làm xong công việc, vui vẻ phát tay từ biệt, đầy sức sống như thể không có bất kỳ sự mệt mỏi nào.

Có lẽ mấy trăm năm sau, Dương Lực sẽ trở thành một ví dụ sống của lịch sử, được dùng để minh chứng chuyện công xường bóc lột dân chúng hết mức, tất nhiên sự thật chính là như vậy. Nhưng bây giờ Dương Lực không có được nhận thức này, chỉ có thể chịu đựng khi đối mặt với áp bức, mỗi ngày sẽ vui vẻ vì kiếm thêm được vài đồng tiền!

Bạch Thế Ngọc thu dọn xong bàn ghế, đóng cửa sổ, nói:

“Chưởng quầy, mệt mỏi cả một ngày rồi, ta đi ngủ trước đây.”

Võ đạo tu hành đến mức độ tinh thâm, chỉ làm công việc của một tiểu nhị thì chắc chắn là không mệt nhọc, nhưng mà hắn luôn cảm thấy Tôn chưởng quầy đang lặng lẽ quan sát hắn, hai vai run run, sau lưng lạnh buốt.

Chu Dịch khép thoại bản lại, cười nói: “Hôm nay là ngày tốt, chi bằng cùng đến câu lan viện nghe khúc?”

Bạch Thế Ngọc nghi ngờ nói: “Hôm nay là ngày gì?”

“Sinh nhật hai mươi tuổi .”

Năm nay Chu Dịch vừa đúng một ngàn bảy trăm tuổi, lại được gặp lại cố nhân, nên phải ăn mừng một phen.

Sắc mặt Bạch Thế Ngọc ửng đỏ, nói: “Ta chưa từng đến câu lan viện.....”

Chu Dịch thuận miệng hỏi: “Thanh Thanh cô nương, hoa khôi của Mãn Nguyệt Cát có đẹp không?”

“Quá gầy, không thể sánh được với Diệu Ngọc của Xuân Phong Lâu..... Khụ khụ.”

Bạch Thế Ngọc ho khan vài tiếng che giấu sự xấu hổ, vội vàng giải thích nói: “Đều chỉ là lời đồn, tin vĩa hè mà thôi!”

Chu Dịch cũng không vạch trần, cười nói.

“Vậy thì phải đến xem thử, coi thử lời đồn là thật hay giả!”

Ước chừng nửa canh giờ sau.

Xuân Phong Lâu.

Chu Dịch đứng ngay cửa tặc lưỡi ngạc nhiên, gần hai trăm năm không đến đây, ấy vậy mà lại có thay đổi lớn như vậy.

Các cô nương ăn mặc phục sức kỳ lạ, hình dáng rất mới mẻ độc đáo, có món làm bằng lụa, da, có thêm đôi tai mèo, còn có cả đuôi hồ ly, ông ọ tạo dáng với những khách qua đường, hoàn toàn không ăn nhập với trang phục kín đáo bên ngoài.

“Này thật đúng là.....”

Chu Dịch chưa bao giờ nghĩ rằng, chỉ cần nhẹ nhàng đẩy bánh xe lịch sử một cái, thì một cảnh tượng hỗn loạn và hỗn tạp như vậy lại xuất hiện.

Bạch Thế Ngọc nói: “Nghe nói những loại trang phục này, xuất phát từ bàn tay của đám văn nhân, cứ cách một thời gian thì Xuân Phong Lâu còn có hoạt động bầu chọn kiểu trang phục mới, đó mới đúng là..... Chập chập!”

“Người đọc sách mà đã bỏ công bỏ sức ra, thì người bình thường không thể bì được đâu!”

Chu Dịch xuất quan một năm, cũng đã nghe được không ít lời đồn từ tửu quán.

Sự thay đổi của thời đại đang diễn ra một cách mạnh mẽ, và những học giả cổ hủ vẫn luôn tôn sùng Tứ Thư Ngũ Kinh, cảm nhận rõ ràng rằng những gì họ học được đều vô ích và đang bị thời đại bỏ rơi.

Không thể tìm được câu trả lời từ trong sách vở khuôn mẫu của Tiên Hiền, những người này chỉ có thể tự động thay đổi, thăm dò trong mộng lung, trong số này không thể thiếu được phái cấp tiến, một số tư tưởng của họ thậm chí còn dữ dội hơn so với những gia tộc mới nổi lên.

Chương 309: Không bàn quốc sự.

Tang phục khác biệt chỉ là một trong số đó.

Một số người đọc sách cảm thấy tuyệt vọng, rồi bắt đầu đốt sách bên đường, cắt tóc cạo đầu, thề phải làm một thánh hiền kiểu mới!

“Cái khác thì không cần nhắc, nhưng những trang phục kiểu mới này khiến người ta ngứa ngáy.”

Chu Dịch nhắc chân đi vào cửa, vì đến muộn, nên phòng bao trên lầu hai đã đầy khách, chỉ có thể ngồi ở đại sảnh.

Thật ra thì bày trí bên trong Xuân Phong Lâu cũng không thay đổi quá lớn, nhìn kỹ những chi tiết, với mục đích là làm nổi bật ý nghĩa và truyền thừa cổ xưa, vẫn còn treo tranh chữ của người có tiếng tăm trong lịch sử.

Ánh mắt Chu Dịch đảo qua chữ ký, phát hiện có không ít chữ của những người quen, thậm chí còn có chữ của những cố nhân đã từng luận bàn vui vẻ với nhau năm xưa.

Dù sao thì cũng là khách hàng quen thuộc ở Xuân Phong Lâu mấy trăm năm, đến đây cũng không thể nào ăn mừng liên tục không ngừng nghỉ được, có là Kim Đan chân quân cũng không chịu nổi, gặp phải người thú vị thì bàn luận những thứ tâm đắc với nhau một hồi.

“Bọn người kia đều là tay ăn chơi, dựa vào vài nét bút đậm nhạt, vậy mà lại có tư cách treo trên tường kia!”

Chữ của người nổi tiếng chứng tỏ Xuân Phong Lâu có truyền thừa ngàn năm, căn cơ sâu rộng, đám tài chủ kia thích nhất là mấy thứ như thế này, thế cho nên trong sự đan xen giữa thời đại mới và cũ, không những không để cho những người cùng ngành vượt qua họ, ngược lại còn tồn tại mãi mãi.

Bạch Thế Ngọc khi mới đi vào còn ngượng ngùng xoắn xít, sau hai ba chén rượu xuống bụng, thì đã hiện nguyên hình, động tác quen thuộc chạm vào các cô nương.

Chu Dịch gọi tú bà tới, cho mấy tờ ngân phiếu, sai người trên đài đổi một khúc khác.

Đàn cầm và đàn sắt hòa vang, âm thanh du dương.

Chu Dịch đột nhiên hỏi: “Tiểu bạch, người thấy khúc này thế nào?”

“Dáng điệu quá xấu, giọng hát quá xoàng, tạm chấp nhận được, nhưng mà khúc này có chút lâu đời rồi.”

Bạch Thế Ngọc nhận xét vô cùng chuyên nghiệp, hiển nhiên là khách quen ở câu lan viện, nói: “Hoa khôi kỳ này hơi kém, nghe nói là được hiệu buôn Triệu gia rút tiền mới lên được như vậy, để quảng bá vài dệt kiểu mới, hữu danh vô thực.”

“Ừ, không tồi.”

Chu Dịch hơi gật đầu, trong lòng thoáng thả lỏng, bất giác thay đổi đề tài.

Năm đó lão Bạch thích nhất là khúc này, mỗi lần đến nghe hát thì chắc chắn sẽ chọn bài này, còn nói cho dù hắc có luân hồi trăm ngàn lần cũng không thể quên được.

“Như thế xem ra, có lẽ chỉ là người giống người mà thôi, chuyện luân hồi vẫn là vô căn cứ. Như vậy cũng không tồi, đã gặp được cố nhân mà lại không gặp phải nguy hiểm gì, nếu không thì bản đạo phải suy nghĩ tìm cách chạy trốn rồi.....”

Luân hồi là một mệnh đề bí ẩn và đáng sợ.

Chu Dịch lĩnh ngộ kinh văn Phật Đạo trăm ngàn năm, rồi còn một công đôi việc tu hành luôn công pháp thân hồn, chỉ một trăm năm đã tu Niết Bàn kinh đến đại thành.

Càng hiểu biết sâu về kinh Phật, công pháp, thì sự nhận thức về Niết Bàn chuyển sinh bí thuật càng rõ ràng hơn, còn thấu hiểu hơn cả cao tăng Phật môn, cái gọi là Niết Bàn, chuyển thế nói một cách chuẩn xác hơn thì chính là độ hóa.

Dùng bí pháp tìm được một đóa hoa tương tự, dùng tàn niệm của cao tăng, độ hóa linh đồng!

Trên đời chỉ có linh đồng, có thể là bởi vì thân hồn của trẻ con yếu ớt, dễ dàng độ hóa hơn.

Sau khi linh đồng được nhồi nhét tàn niệm của cao tăng, cho dù không thể hoàn toàn khôi phục lại ký ức của kiếp trước,

nhưng tự nhiên có hiểu biết về Phật pháp, và việc tu hành tự nhiên tiến triển cực nhanh.

“Bí thuật như thế thì gần như là ma đạo!”

Chu Dịch thường đọc rất nhiều lần những tác phẩm kinh điển của Nho giáo, Phật giáo và Đạo giáo, mặc dù bình thường tự xưng mình là bản đạo, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện phá Phật, diệt Phật.

Nhìn thấy những chuyện không vừa mắt, đúng lúc lại có năng lực, nên muốn nhúng tay vào.

Như là truyền dạy cho Chu Khang về máy móc, nguyên nhân chân chính là vì thời đại Mạt Pháp, hắn đã trở thành thiên hạ vô địch, nếu không thì cho dù lê dân bá tánh có cực khổ như thế nào đi nữa, Chu Dịch cũng sẽ không quan tâm, lại càng không dám quan tâm đến.

“Sống lâu như vậy, ta vẫn là dân thường của ngày xưa!”

“Câu này nghe mà trái lương tâm, trên đời này làm gì có một thường dân như ngài chứ?”

Bạch Thế Ngọc nửa say nửa tỉnh, ôm cô nương nói: “Chương quây đã đến công xưởng chưa, mấy năm trước ta đã đến xưởng dệt mới thành lập của nhà họ Hoàng, một ngày phải làm việc đủ tám canh giờ, làm không đủ giờ thì sẽ bị trừ tiền, mười người làm công thì ba năm đã chết mất một nửa!”

Chu Dịch nhíu mày, hỏi: “Nghe nói công xưởng của hoàng thất cũng coi như là nhẹ nhàng?”

“Nếu như so với những công xưởng khác thì đúng thật là như thế, nghe đồn Thái Tổ có lưu lại di huấn, phải đối xử tốt với công nhân.”

Bạch Thế Ngọc thở dài nói: “Đáng tiếc Thái Tổ dốc hết sức lực, nhưng tuổi thọ quá ngắn, nếu thật sự có thể sống thọ như Võ Đế của tiền triều, sống đến một trăm hai ba mươi tuổi có lẽ là sẽ có một cục diện hoàn toàn khác!”

Chu Dịch đang muốn hỏi thêm, cô nương ngồi trong lòng ngực cắn cắn môi, nhắc nhở nói.

“Không bàn quốc sự!”

“Ồ, chúng ta bàn chút chuyện nội bộ nào.”

Chu Dịch cười nói sang chuyện khác, tránh rước thêm rắc rối cho cô nương nhà người ta, triều đình rất ủng hộ chuyện máy móc và phân xưởng, phàm là những người có tư tưởng phản đối hoặc là ăn nói bậy bạ đều bị bắt đến Vạn Thọ Sơn khai thác than đá.

Dù sao thì ở đâu có áp bách, ở đó sẽ có phản kháng!

Bá tánh thường dân không phải là máy móc không có cảm tình, họ có suy nghĩ, biết đau khổ, tất nhiên sẽ sinh ra hận thù với máy móc, công xưởng.

Chu Dịch mở tửu quán được chừng một năm, những tài chủ đến đây hội họp, nhiều lần bàn tán chuyện ngày hôm nay công xưởng nhà ai bị cháy, ngày mai thì máy móc của nhà ai bị đập nát.

Đám tài chủ vui sướng khi người khác gặp họa, ít nhiều gì cũng có chút hâm mộ ghen ghét, nếu thật sự để cho bọn họ quản lý phân xưởng, có lẽ bóc lột còn ác liệt hơn, dù sao thì cũng có cái gen nô dịch người khác được di truyền từ tổ tiên mà!

Chương 310: Không bàn quốc sự (2)

Bạch Thế Ngọc lẩm bẩm vài tiếng, cũng không tiếp tục nói nữa.

Từ sau khi đến Xuân Phong Lâu một chuyến, quan hệ giữa Chu Dịch cùng Bạch Thế Ngọc thân thiết hơn rất nhiều, bình thường thì gọi hắn là Tiểu Bạch.

Một chuyện luôn tâm tâm niệm niệm trong lòng, thành hiện thực rồi, được gặp mặt một lần, ngược lại sẽ hoàn toàn buông bỏ.

Thời gian trôi qua từng ngày, cảm giác bùi ngùi khi được gặp lại cố nhân dần dần tan biến, Bạch Thế Ngọc chỉ còn là Bạch Thế Ngọc, chỗ khác với những người khác có lẽ chính là vừa gặp đã quen.

Đảo mắt lại đến đầu mùa thu.

Giữa trưa.

Kinh thành vẫn còn nóng bức, gió thổi qua, trong không khí bay đầy khói bụi màu đen xám xịt.

Tửu quán đang buôn bán.

Chu Dịch đứng sau quầy, chăm chú lật xem thoại bản.

Khi còn ở Tu Tiên giới, thoại bản không thể thoát khỏi khuôn khổ của những đề tài như là cầu đạo, trường sinh, đôi khi trong nhân gian lại xuất hiện kỳ nhân dị sĩ, từ hoàng đế cho tới binh sĩ đều hâm mộ theo đuổi.

Hiện giờ thần tiên lánh đời, thời đại kịch biến, nên xuất hiện không ít những thoại bản với những nội dung khác.

Ví dụ như cuốn 《Ta thật là đại xưởng chủ》 này, là thoại bản nổi tiếng nhất dạo này, nhân vật chính là đại thiếu gia của công xưởng nhà Tiêu gia, đóng giả thành dân thường đi làm công trải nghiệm cuộc sống.....

Chu Dịch tán thưởng nói: “Đáng tiếc tác giả ẩn danh, nếu không nhất định phải kéo hắn đến đây để bàn luận cốt truyện!”

“Trần tiên sinh, Dương tiên sinh, mời vào bên trong!”

Bạch Thế Ngọc mặc áo xanh đen, bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng chào hỏi, chỉ trong vòng mấy tháng mà đã quen biết với khách hàng của tửu quán, đặc biệt là đã trở thành bạn vong niên của đám tài chủ Trần Thừa Nghiệp.

Một tiểu nhị mặt mày như ngọc, cách nói năng không tầm thường, tổ tiên lại có quan hệ với hoàng tộc Đại Càn, đã khiến cho đẳng cấp của tửu quán tăng lên rất nhanh!

“Chỗ nhỏ mà chính tông, so với những tửu lâu cổ tình bày biện đồ sứ cổ họa kia, thì tửu quán nhỏ này lại càng tuyệt vời hơn.”

Dương Sùng gọi tôi tớ mang lên một bàn đồ ăn, uống thứ rượu ngon có mùi vị độc nhất vô nhị, tán thưởng nói: “Tôn chương quây, không tồi!”

Đúng lúc này.

Lưu Ban Đầu của Thị Tuần tư thuộc Ninh Đức phường mang theo hai sai dịch, bước vào, đầu tiên là chào hỏi đám người Trần Thừa Nghiệp, đi đến trước quây nói.

“Tôn chương quây, hôm nay xin quây rầy.”

Lưu Ban Đầu cung kính nói: “Trong nha môn thông báo, phạm là tửu lâu quán trà buôn bán, cần phải treo biển trên cửa phòng, bàn khách.”

Chu Dịch hỏi: “Treo biển gì?”

“Không bàn quốc sự!”

Lưu Ban Đầu liên tục chấp tay thi lễ, vẻ mặt đau khổ nói: “Tôn chương quây, thực sự không phải muốn làm khó ngài, đây là mệnh lệnh thống nhất của triều đình.”

Chu Dịch nghi hoặc nói: “Tại sao lại đột nhiên có quy định này?”

Lưu Ban Đầu thấp giọng nói: “Mấy ngày trước, một đám loạn tặc Xích Minh đánh úp vào công xưởng của triều đình, gây ra tổn thất không nhỏ. Nghe nói nguyên nhân sâu xa là do người của Xích Minh làm việc kiệt sức mà chết, công xưởng lại không bồi thường, cãi qua cãi lại rồi gây ra rắc rối như vậy!”

Chu Dịch hơi gật đầu, đã sớm nghe được chuyện này, có thể nói là đề tài bàn tán nóng nhất mấy ngày nay, vừa rồi còn nghe thấy có khách hàng nghị luận chuyện này.

Trong đó thì phần lớn mọi người đều không cho ý kiến, một số người lại ủng hộ việc bắt giữ loạn tặc, còn một số ít người thì lại cảm thấy công xưởng phải tăng đãi ngộ.

Quan điểm của đám tài chủ về vấn đề này là chế nhạo sự nông cạn về căn cơ của những gia tộc mới nổi, đến ngay cả những thủ đoạn dùng để thuần hóa nô lệ cũng kém cỏi như vậy. Nếu như để cho bọn họ điều hành công xưởng, bọn họ không chỉ có thể trở thành đại thiện nhân khắp tám trấn mười dặm, mà còn có thể đảm bảo được sản lượng của công xưởng

Lưu Ban Đầu nói: “Vốn dĩ cũng chẳng phải chuyện gì lớn, nhưng mà lời đồn lan truyền quá rộng, khiến cho bá tánh không muốn đến làm công, nên triều đình mới hạ mệnh lệnh này!”

Chu Dịch chỉ vào đám người Trần Thừa Nghiệp nói: “Ta không phản đối mệnh lệnh của triều đình, nhưng mà không bàn quốc sự, phải hỏi bọn họ có đồng ý hay không.”

“Tôn chương quây, ngài cũng đừng khó xử tiểu nhân, ta còn phải dựa vào công việc này mà nuôi cả nhà đấy.”

Lưu Ban Đầu nào dám chọc vào đám tài chủ kia, nói không chừng đêm nay sẽ rơi xuống nước chết đuối, khẩn cầu nói: “Hay là ngài làm như vậy, nếu họ bàn chuyện quốc sự thì ngài cất biên đi, khi họ không bàn nữa thì ta lại treo lên!”

“Được”

Chu Dịch cũng chẳng muốn làm khó dễ quan lại ở tầng dưới chót, đặt mười mấy tấm biên bằng gỗ nhỏ lên quây, đồng ý với hán buổi tối đóng cửa sẽ treo lên.

Lưu Ban Đầu vô cùng cảm tạ rồi đi, thuyết phục được Hửu Gian tửu quán, thì những cửa hàng khác ở Ninh Đức phường mặc sức mà nấn bóp, nếu không làm theo thì sẽ bị chụp cho cái mũ là loạn tặc của Xích Minh.

Bạch Thê Ngọc chạy đến, liếc mắt nhìn chữ trên những tấm biên kia, giọng nói có chút âm dương quái khí.

“Triều đình muốn đề phòng miệng của dân sao? Không muốn cho công xưởng nâng cao đãi ngộ, mà lại bức bách bá tánh đến cùng, vậy thì sau này chuyện như vậy sẽ càng ngày càng nhiều!”

“Đây là tính tất yếu của giai cấp.”

Chu Dịch không giải thích cho hắn giai cấp là gì, mà đột nhiên nói.

“Mấy ngày trước đến Xuân Phong Lâu nghe khúc, nhạc sư mất mùa kia đánh đàn rất hay, hình như có quen biết với ngươi, chỉ bằng mời người ta đến tửu quán đánh đàn nhỉ?”

“Làm sao mà chương quây biết được?”

Bạch Thế Ngọc ngạc nhiên cả kinh, sợ tới mức gần như là bỏ chạy.

Từ sau khi Xích Minh đánh úp vào công xưởng của hoàng gia, thì từ một tổ chức không hợp pháp đã biến thành loạn đảng, một khi bại lộ thì cả dòng họ sẽ gặp nạn.

Từ sau khi máy móc phát triển thì triều đình rất ít khi tru di cửu tộc, mà là bắt đi đào quặng cho đến chết.

“Bí pháp đoán mệnh gia truyền .”

Chu Dịch nói: “Hai người các ngươi có nợ nhân quả lẫn nhau, hôm nay nhạc sư mùa kia có tử kiếp, xem xét nguyên cớ, còn sẽ liên lụy đến ngươi và cả người nhà của ngươi!”

“Huyền diệu như vậy sao?”

Bạch Thế Ngọc bán tín bán nghi, sau khi trò chuyện với đám người Trần Thừa Nghiệp mới biết được, võ đạo của chương quây mạnh mẽ thế gian hiếm có, ít nhất thì còn nằm trong phạm vi có thể lý giải được.

Đoán mệnh, nhân quả.....

Máy móc bùng phát, thời đại mới âm ỉ kéo đến, đến ngay cả đạo sĩ hòa thượng cũng chẳng còn tin vào chuyện này nữa mà!

Chương 311: Dư nghiệt Xích Minh.

“Như thế nào, không tin sao?”

Chu Dịch nhíu mày, bấm đốt ngón tay, trong mắt hiện lên vẻ hăm dọa ghen ghét, hừ lạnh nói: “Ví dụ như chuyện của người và vị công chúa hoàng tộc kia, có hai ba chuyện không thể không nói, còn có cái người là phó thống lĩnh của Xích Minh kia.....”

“Xin chưởng quầy đừng đoán nữa, ta tin!”

Sắc mặt Bạch Thế Ngọc đỏ bừng, lại xuất hiện cảm giác bị người ta bóc trần, thấp giọng nói: “Người mù chuyên đến tửu quán, có xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa không? Hay là để hắn đến nơi khác, ở kinh thành chúng ta còn có không ít nơi ẩn nấp!”

“Sau đêm nay, chẳng còn cứ điếm nữa đâu.”

Chu Dịch nhắc nhở nói: “Trước kia là do triều đình chẳng thèm để mắt đến các người, chứ không phải là không biết các người núp ở đâu, đêm nay sẽ lục soát toàn thành, chạy không thoát đâu.”

Bạch Thế Ngọc lo lắng nói: “Chưởng quầy, phải làm sao bây giờ?”

“Tất nhiên là chỗ của ta sẽ an toàn.”

Chu Dịch quen cửa quen nẻo móc ra một đồng tiền vàng, tay để cách quầy hàng một thước, bàn tay dè xuống thì nó đã biến thành một lá vàng, nhưng quầy hàng vẫn bình yên vô sự.

Bạch Thế Ngọc trợn mắt há hốc mồm, quan sát xem có phải là ảo thuật gạt người hay không, đúng là võ đạo mạnh mẽ đến một cảnh giới không thể tưởng tượng nổi, nhớ lại những ghi chép miêu tả trong điển tịch gia truyền, không thể tưởng tượng nói.

“Chưởng quầy chính là tông sư tiên thiên sao?”

Chân khí ly thể, nội luyện bẩm sinh!

Chu Dịch gật đầu nói: “Từ rất lâu trước kia đã là như vậy.”

Trong lòng Bạch Thế Ngọc vẫn lo lắng cho Xích Minh, lòng dạ cồn cào, vò đầu bứt tai, không tìm được mà hỏi: “Trong hoàng tộc có tồn tại võ đạo tông sư hay không, ngài có biết không?”

Võ đạo tông sư uy chấn cả một quốc gia, có thể lấy đầu của kẻ địch ngay trong vạn quân.

Từ sau khi các nước liên minh với nhau công phạt Đại Chu thất bại, thì trên đời này đã không còn xuất hiện tông sư nữa, hiện giờ đã hơn một trăm năm trôi qua, bọn họ gần như đã trở thành truyền thuyết.

“Tất nhiên là có, hơn nữa đời đời không dứt.”

Chu Dịch đã sớm dùng thần thức đảo qua kinh thành, phát hiện hai khí tức công pháp quen thuộc, thực lực mới đột phá tiên thiên cảnh giới.

“Chẳng trách hoàng thất không thèm quan tâm đến Xích Minh.....”

Vẻ mặt của Bạch Thế Ngọc có chút suy sụp, khom người cảm tạ, vội vã rời khỏi tử quán.

“Bản đạo cũng chẳng thể nào đoán ra được, một quyển Thôn Thiên Ma công lại lưu truyền đến bây giờ, dẫn dắt sự thay đổi của các triều đại từ một góc độ nào đó.....”

Chu Dịch đã đọc bút ký của Chu thái tổ, cuốn sách này tập trung ghi lại và mô tả trận quyết chiến của Chu Khánh, kết cục tất nhiên là quân đội Đại Chu đánh hạ kinh thành.

Binh lính, hỏa pháo tất nhiên là yếu tố quan trọng, trong đó còn mô tả về đại chiến giữa các tông sư, Chu thái tổ chỉ mất ba mươi năm đã mời về bốn vị tông sư trợ trận, giết chết tông sư trấn quốc của Khánh quốc với cái giá phải trả là hai người chết hai người bị thương !

Vốn dĩ cho rằng nguyên nhân của mọi chuyện là do khí vận, bây giờ xem ra, hẳn là Chu thái tổ bất ngờ có được Thôn Thiên Ma công.

“Thế sự như bàn cờ, cần khôn khó lường, nhưng mà bản đạo thì lại trường sinh bất tử, có thể cười hết tất cả anh hùng trong thiên hạ!”

Chu Dịch lấy một cuộn thẻ tre từ dưới quây ra, đầu ngón tay phát ra linh quang lấp lánh tiếp tục khắc chữ lên đó, đề từ khắc lên ba chữ 《Đại Đồng Thư》 theo kiểu chữ cổ triện, rồi sau đó lưu loát khắc lên mấy ngàn đến cả vạn chữ.

Lúc này.

Một khách hàng đi vào trong cửa, nói: “Chưởng quây, cho một bình rượu.”

“Đây.”

Chu Dịch vung tay lên, để quyền thẻ tre vào trong ống tay áo.

.....

Ban đêm.

Cách lần trước đúng bảy mươi năm, Đại Chu lại lần nữa tiến hành quân luật.

Lần trước tiến hành quân luật chính là khi Chu thái tổ băng hà, một số thế gia không cam lòng muốn tạo phản, vọng tưởng nâng đỡ Nhị hoàng tử đăng cơ, kết quả tất nhiên là máu chảy thành sông, tru di cửu tộc.

Từng đội binh lính tuần tra trên phố, tiếng của những đôi giày làm bằng da trâu đập trên mặt đất, cộp cộp cộp chấn động cả lòng người.

Tại phía Tây Nam của kinh thành ánh lửa ngút trời, tiếng chém giết liên miên không dứt, tiếng súng nổ đều như tiếng bập rang, giăng co đến gần nửa đêm mới kết thúc.

Ban ngày tất cả những bá tánh không đến làm công mà không có lý do chính đáng, hoặc là nghị luận về chuyện triều chính để cho mật thám nhớ mặt rồi, đều gặp phải tai ương lần này, binh lính phá cửa xông vào, trực tiếp bắt lên xe chở tù binh kéo đến quặng mỏ.

Công xưởng của những thế gia mới nổi và triều đình luôn luôn thiếu người làm!

.....

Tửu quán.

Ánh đèn dầu leo lắt như hạt đậu.

Chu Dịch đứng sau quầy, xem thoại bản.

Chuyện triều đình bao vây tiểu trừ Xích Minh chỉ là khởi đầu mà thôi, sau này có lẽ sẽ còn khổng chế ngôn luận, bất kỳ tư tưởng quá kích nào đều sẽ bị đàn áp, cho dù có là người đọc sách thì cũng như vậy.

Hoặc đến mả than đào than cho đến chết, hoặc đến câu lan viện sống mơ mơ màng màng.

“Sau này sẽ có rất ít những thoại bản hay như vậy nữa rồi.”

Chu Dịch cất bản vẽ của công nhân sửa chữa máy móc và của phu nhân xưởng chủ lại, lắc đầu nói: “Tư tưởng đã xuất hiện rồi, sức người sao có thể ngăn cản được chứ.”

Lúc này.

Ba bóng đen xuất hiện, sau khi tiến vào tửu quán thuận thực đóng cửa chính và cửa sổ lại.

“Đây là Trương Ly bị mù, biết đánh đàn tỳ bà. Đây là đầu bếp Lý Triều biết nấu những món bình dân.”

Trên người Bạch Thế Ngọc có hai vết dao chém, khom người nói: “Hiện giờ Xích Minh ở kinh thành gặp nạn, không còn chỗ trốn, xin chương quầy thu lưu!”

Ánh mắt Chu Dịch đảo qua, một người mù ôm cầm, một đao khách cao lớn vạm vỡ.

“Sai người đi mời nhạc sư, còn nhân tiện mang về một đầu bếp, không tôi không tôi!”

“Đa tạ chương quầy.”

Bạch Thế Ngọc khom người cảm tạ, Trương Ly và Lý Triều nhẹ nhàng thở ra, cũng làm theo khom người gọi chương quầy.

.....

Hôm sau.

Trước cửa cửu quán có treo thêm một tấm biển ‘không bàn quốc sự’.

Chương 312: Bệnh vật vãnh.

Sau chuyện tối hôm qua lòng bất toàn kinh thành, lòng người trong kinh thành hoảng sợ, cũng không ai dám bàn luận chuyện quốc sự.

Buổi sáng.

Chẳng có lấy một mống khách, lúc này chắc là mọi người đều trốn trong nhà, sợ bị binh lính, mật thám bắt đi.

Bàn phía Đông của tầng một dọn ra một cái bàn, đặt thêm mười mấy loại nhạc cụ lớn nhỏ, cầm sắt tỳ bà, huân sanh tiêu sáo, người mù tự xưng được truyền thừa từ Tiên Âm môn, trên đời này không có khúc nhạc nào mà hắn không biết tấu cả.

Chu Dịch nghi hoặc nói: “Người biết tấu khúc thì tại sao lại gia nhập Xích Minh?”

“Cháu gái đi làm công, không cẩn thận bị máy móc nghiền chết.”

Người mù kể ngắn gọn những gì mình đã trải qua, người ta hay nói là cuộc sống cứ trôi, cả nhà đều chết còn mình ta cô đơn.

Đầu bếp đang viết thực đơn lên tấm ván gỗ, hỏi: “Chương quây, giá của món ăn thì sao?”

Chu Dịch nói: “Người cảm thấy tài nấu ăn của mình đáng bao nhiêu tiền, thì cứ cho giá như vậy.”

Đầu bếp do dự nói: “Tổ tiên của nhà ta là quản sự của Ngự Thiện Phòng Khánh quốc, nếu như định theo giá đó thì có mắc quá không?”

“Bán rẻ quá thì người ta còn thấy chương mất.”

Khi Chu Dịch đang nói chuyện, bên ngoài vừa đúng xuất hiện một chiếc xe ngựa, cười nói: “Chẳng phải khách hàng đến rồi sao, nhanh treo thực đơn lên đi.”

Đầu bếp treo thực đơn lên, nhìn thực đơn thì đúng là những món ăn hằng ngày, món rẻ nhất có giá mười lượng.

Khi Trần Thừa Nghiệp bước vào cửa nhìn thấy bảng giá, vẩy tay xua nô bộc ra ngoài, nói: “Chẳng trách hôm nay chim hỉ thước kêu, đúng lúc gặp dịp tử quán treo biển giá, mỗi món cho một phần, ném thử xem tay nghề của ai mà có thể lọt được vào mắt Tôn chương quây!”

Sau nửa canh giờ.

Trần Thừa Nghiệp liên tục tán thưởng, gọi đầu bếp kia ra ra dò hỏi một phen, biết được là truyền nhân của ngự trù tiền triều.

“Một nhân vật như vậy mà Tôn chương quây cũng có thể mời đến, gia nghiệp rộng lớn, không giống bình thường!”

Đến buổi trưa.

Binh lính thu binh hồi doanh, thu hồi quân luật, trên đường lại có chút sức sống.

Lưu Ban Đầu đi đến tử quán, mở mấy bức chân dung ra, nhắc nhở nói: “Chương quây, ngài phải chú ý đến những người lạ mặt, đừng để Xích Minh dư nghiệt đến đây.”

Sắc mặt Chu Dịch bất biến, cười nói.

“Yên tâm, chỗ này của ta sẽ không chứa chấp dư nghiệt Xích Minh!”

Tiết xuân lạnh buốt

Gió thổi qua đường phố, mang theo mùi cặn than đá nồng nặc.

Người đi đường đều che kín miệng mũi bước đi vội vàng, theo như lời của ngự y trong Thái Y Viện, hít nhiều khí than sẽ gây tổn thương thân, ảnh hưởng đến đường con cái, cần phải dùng thuốc viên mà triều đình bán mới có thể chữa khỏi.

“Thế đạo chó má gì thế này, Thái Y Viện là thứ thâm hiểm độc địa!”

Ông chủ Hồ của cửa hàng lương thực Đông Thặng phun một bãi nước bọt, cầm chặt chiếc áo choàng bằng gấm dài tay mới, bịt mũi và kéo tấm rèm cửa quán rượu.

Tiếng tỳ bà du dương uyển chuyển, người mù cất tiếng ca cao vút hùng hậu, tiếng khách hàng nói chuyện rì rầm, tiếng kéo bàn ghế xào xạc, tiếng ly rượu va vào nhau, những âm thanh này trộn lẫn vào nhau truyền vào trong tai người.

Bên trong và bên ngoài cửa hàng dường như là hai thế giới khác nhau, từ yên tĩnh trầm lắng sang ồn ào náo nhiệt.

“Ông chủ Hồ, mấy hôm rồi không đến.”

Bạch Thế Ngọc khom người mời vào, cười nói: “Hôm nay quá đông khách hàng, hay là ngài ngồi chung bàn với Từ tiên sinh được không?”

Ông chủ Hồ và ông chủ Từ vốn dĩ là chỗ quen biết, chấp tay chào hỏi một cái rồi đồng ý ghép bàn, gọi một bầu rượu và hai món nhắm, cầm lấy tờ báo trên bàn đưa mắt đọc.

“Ui, triều đình lại thắng trận rồi sao?”

“Ta phải chúc mừng ông chủ Hồ trước tiên, ngài sắp kiếm được một đồng tiền rồi.”

Ông chủ Từ nói: “Triều đình phá được phòng tuyến Bắc Cương của Tuyên quốc, bắt được mười vạn tù binh, nghe nói sẽ biến chúng thành tội dân, để cung cấp cho phân xưởng.”

“Như vậy hoá ra lại tốt, ta cũng đến mua mấy người, bá tánh chỗ ta càng ngày càng không nghe lời.”

Ông chủ Hồ xem xong tờ báo, hăm mộ nói: “Chúng ta cũng chỉ hút được một miếng cháo mà thôi, về sau hàng hóa của xưởng có thể bán đến Tuyên quốc, còn không cần phải nộp thuế, nhìn người ta sắp kiếm thêm được một đồng tiền!”

Bàn bên cạnh là một tài chủ, tổ tiên tám đời đều là quan lại, nhưng đến đời hắn thì chỉ còn lại có bạc mà thôi, nghe vậy hừ lạnh một tiếng.

“Ta chóng mắt lên chờ Xích Minh gây sự, làm cho đám lang thang kia phải chịu khổ!”

“Thôi tiên sinh, cân nhắc khi bàn chuyện quốc sự!”

Bạch Thế Ngọc úp tấm thẻ gỗ trên bàn xuống, chấp tay nói: “Bây giờ tình hình đang căng thẳng, mỗi ngày triều đình đều tra xét dư nghiệt Xích Minh, xin ngài lượng thứ.”

Ông chủ Hồ cười nói: “Cả kinh thành, cũng chỉ có trong tửu quán này là có thể nói chuyện tùy ý, nếu như ở những nơi khác ta cũng không dám nghị luận.”

Hữu Gian tửu quán đã mở được ba năm ở kinh thành, đã trở thành một nơi giải trí có tiếng tăm, đủ mọi loại người có tiền đều đến đây để thưởng thức.

Rượu ngon, thức ăn ngon, khúc hay.

Điều này chỉ có thể thỏa mãn sự thèm ăn của con người, nói một cách thẳng thắn thì nó có thể khiến con người cảm thấy thoải mái từ trong ra ngoài.

Từ tiên sinh được kế thừa mấy ngàn mẫu đất, cung cấp bông vải cho xưởng dệt, mặt lộ vẻ lo lắng, nói: “Xích Minh thường xuyên gây chuyện, dư nghiệt lòng bắt mãi cũng chẳng hết, hôm nay diệt ở phía Đông, ngày mai lại xuất hiện ở phía Tây, có khi nào lại gây ra chuyện lớn hay không?”

Bạch Thế Ngọc bận rộn tiếp đón khách hàng, chân không chạm đất, nhưng dựng lỗ tai nghe khách hàng nghị luận.

Tửu quán là nơi duy nhất có thể bàn luận thẳng thắn về Xích Minh, Thị Tuần tư, Kinh Nha, Bình Mã tư, thậm chí là mật thám của triều đình cũng đã đến đây điều tra cẩn thận, chưa bao giờ phát hiện ra dư nghiệt đồng đảng.

Nếu đã là như vậy, cũng coi như nể mặt Tôn chương quây, triều đình biết rõ nhất sự bá đạo của võ đạo tông sư!

“Xích Minh chỉ là bệnh vật vãnh, các người đã nhìn thấy qua đám dân đen tạo phản thành công chưa?”

Thôi tiên sinh có gia thế sâu rộng, thuộc về một nhánh của thế gia ngàn năm, nói: “Nếu thật sự là triều đại thay đổi, bọn họ cũng chỉ là tiền thân của Vua, nắm chính quyền còn phải là chúng ta người bọc này!”

Chương 313: Bệnh vật vãnh (2)

Nếu thật sự là triều đại có thay đổi, thì bọn chúng cũng chỉ là người khởi xướng mà thôi, người nắm giang sơn phải là chúng ta đây!

Bạch Thế Ngọc đứng lúc đến châm thêm rượu, làm như vô tình thỉnh giáo nói: “Ngài chính là sử học gia, vậy ngài có biết lý do không?”

Thôi tiên sinh chỉ lên đầu, nói: “Chỗ này, không giống nhau!”
“Nói có lý.”

Bạch Thế Ngọc cười nói sang chuyện khác: “Ngài nói chuyện rất thú vị, chỉ là quân tiên phong của Đại Chu rất mạnh mẽ, kiếm chỉ thiên hạ, cũng chẳng giống những năm cuối của vương triều!”

Mấy năm gần đây Đại Chu sử dụng uy lực của đại pháo, càn quét các nước trong Vân Châu, rửa nỗi nhục năm đó bị liên quân vây công.

Ở Vân Châu, quân tiên phong hùng mạnh không có địch thủ, kết hợp với những sản phẩm rẻ như cho do máy móc tạo ra.

Triều đình và chủ xưởng lại càng giàu hơn, tương ứng đãi ngộ dành cho công nhân cũng được nâng cao, một ngày làm tám canh giờ bây giờ đổi thành một ngày làm mười canh giờ.

Bá tánh trong nước không đủ để cung ứng cho các xưởng, nên đã đến những quốc gia chung quanh cướp bóc người, bảo đảm cho máy móc được hoạt động không kể ngày đêm. Máy móc có lịch sử phát triển gần một trăm năm ở Đại Chu, nó như con thú Thao Thiết khổng lồ bị đánh thức, bắt đầu cắn nuốt tất cả mọi thứ không kiêng dè bất kỳ cái gì .

“Triều đình tất nhiên là hưng thịnh.....”

Thôi tiên sinh ngần ngại một lát, cho dù là tài chủ bị thời đại lãng quên, nhưng đối chiếu với những miêu tả trong sách cổ, cũng phải thừa nhận rằng triều đình có xu thế thôn tính cả thiên hạ.

“Thế đạo này, ta không hiểu được!”

Giọng nói của hắn mang theo chút bi thương, cả đời tự hào về chuyện học của mình, nhưng khi đối diện với thời đại mới thì lại vấp phải trắc trở ở khắp nơi.

Một nhánh của Thôi gia không có được căn cơ như dòng chính, ngàn mẫu ruộng tốt trong nhà kia, miễn cưỡng có thể duy trì thể diện của tổ tông, nếu thật sự một ngày đổ lụi bại, thì vì sinh tồn có khi cũng phải cúng máu thịt cho máy móc!

Trước quầy.

Chu Dịch tai nghe tám hướng, tất cả những lời nói của khách hàng đều nghe hết không sót một chữ nào.

Đôi khi có khách hàng bước đến chào hỏi, thì hắn sẽ để thoại bản xuống nói chuyện phiếm một lát, bất kể là khởi đầu câu chuyện với nội dung gì, cuối cùng đều sẽ chuyển sang chuyện triều đình, máy móc, Xích Minh.

Chuyện triều đình, máy móc thì là trào lưu của thời đại, bách chiến bách thắng, còn Xích Minh thì rõ ràng là càng cấm càng nở rộ.

Lúc này.

Hai bóng người tiến vào từ ngoài cửa, lão giả Kim Thành mặc áo bào trắng, thị vệ hắc y cầm kiếm đi theo phía sau.

Tất cả những âm thanh bên trong tửu quán đều chững lại, rồi sau đó là tiếng bàn tán nổ ầm lên, chỉ cần nhìn trang phục thì đã biết không phải là nhân sĩ Đại Chu, một số người có kiến thức rộng rãi trong số khách hàng nói rằng người đến từ bên ngoài Vân Châu.

Kim Thành đi đến trước quầy, tay phải đặt ở trước ngực, khom người thi lễ.

“Kim Thần tại thượng, xin hỏi còn phòng khách không?”

“Tất nhiên là có.”

Chu Dịch cười gật đầu, phân phó nói: “Tiểu bạch dẫn khách hàng lên tầng hai, hầu hạ chu đáo.”

Một lát sau.

Bạch Thế Ngọc trở lại trước quầy, nói: “Chương quầy cũng biết lai lịch của bọn họ sao?”

Chu Dịch nói: “Thập Vạn Đại Sơn, Ma Vân thành.”

“Ma Vân thành là tên cổ, hiện tại là Thần thành, nghe đồn là có quan hệ sâu xa với Tiên kinh.”

Bạch Thế Ngọc liếc mắt nhìn bốn phía, đề thấp giọng, nói: “Kim Thành kia bên ngoài thì là sứ giả của Thần quốc ở Đại Chu, thật ra là muốn chiếm đoạt máy móc, đã mua không ít linh kiện ở chỗ ta, còn muốn trộm bản vẽ máy móc nữa!”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, hỏi: “Các phân nhánh của Xích Minh rải đều khắp Đại Chu, tiếp xúc trực tiếp với máy móc, mấy năm nay cũng không nắm được gì sao?”

“Khó, chỉ biết chút da lông bên ngoài.”

Bạch Thế Ngọc lắc đầu nói: “Triều đình canh phòng máy móc nghiêm ngặt, kẻ nào dám can đảm nhìn trộm thì kết tội mưu nghịch, huống hồ chúng ta vô cùng hận máy móc, hận không thể đập nát hết chúng nó, rồi lại cấy ruộng dệt vải như ngày xưa!”

Chu Dịch hỏi: “Mấy năm gần đây, máy móc có thay đổi lớn lắm sao?”

“Nhìn có vẻ càng thêm tinh vi, được ứng dụng ngày càng rộng rãi, nhưng mà thay đổi cũng không lớn.”

Bạch Thế Ngọc cười nhạo nói: “Từ sau khi Chu thái tổ băng hà, triều đình vừa ỷ lại lại dè chừng máy móc, một lòng muốn chèn ép mồ hôi và máu của bá tánh, sự phát triển của máy móc ngược lại thua xa lúc trước.”

Chu Dịch hơi gật đầu, bản tính của con người vốn là như thế, dù sao thì cũng là giai cấp mới nổi được sinh ra từ người đứng sau điều khiển, trong hoàn cảnh không có đối thủ cạnh tranh thì rất nhanh chóng rơi vào vùng thả lỏng.

Máy móc Đại Chu có bước khởi đầu bằng kỹ thuật cao, lại có hoàng đế ủng hộ thúc đẩy, nhưng một trăm hai mươi năm trôi qua, thì mới nghiên cứu phát minh ra xe lửa.

“Cần có một con cá nheo đến khuấy động tình hình ở Vân Châu!”

Phòng dành cho khách.

Hương thơm lượn lờ, tượng Kim thần đặt trên bàn, Kim Thành thành kính tụng kinh cầu nguyện.

“Kim Thần phù hộ, quang huy của ngài soi rọi Thần quốc.....”

“Đại Chu ỷ vào lợi ích của máy móc, tàn sát bừa bãi Vân Châu, tuy rằng Thần quốc ở xa nhưng cũng không an ổn. Rồi cũng sẽ có một ngày, Đại Chu xâm lấn Thần quốc, máu thịt của con dân khó lòng ngăn cản pháo binh.....”

Kim Thành lẩm bẩm tự nói, lẩm bẩm hồi lâu giải tỏa áp lực, đang muốn dừng việc tế bái.

Tượng thần bắn ra ánh sáng loá mắt, Kim Thần hồi sinh giữa linh quang, chậm rãi thu hồi hai cánh trên lưng, hắc hổ dưới chân phát ra tiếng rít gào.

Hộ vệ đang bảo vệ sự an toàn của Kim Thành nấp trong bóng tối, bỗng nhiên xuất hiện, quỳ trên mặt đất hô to Kim Thần tại thượng.

“Lời cầu nguyện của ngươi, bản thần đã biết được, sẽ ban cho ngươi sách vàng về máy móc để hóa giải kiếp nạn!”

Kim Thần phát tay thần quang buông xuống, ngưng tụ thành một quyển sách bằng vàng, rồi sau đó ánh sáng dần dần tan biến thì tượng thần lại trở về với hình dạng bằng gỗ.

Kim Thành ngẩn ngơ hồi lâu, nếu không phải hình dáng của tượng thần thay đổi, cùng với sách vàng nằm trên mặt đất, hẳn đã cho rằng vừa rồi bị trúng ảo thuật.

Chương 314: Đám ô hợp.

Thần quốc không giống với các nước ở Vân Châu, cũng không giống với hai giáo Phật Đạo, từ xưa đến nay vẫn lưu giữ những ghi chép từ thời Thượng Cổ, không có bất kỳ sự bóp méo thay đổi nào, vẫn tin tưởng không nghi ngờ gì về Tu Tiên giới đã từng tồn tại.

Kim Thần đến từ Tu Tiên giới, đây là một trong những điều giáo lí căn bản!

Kim Thành lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ thời đại Mạt Pháp, Kim Thần vẫn không chết sao? Hoặc là do Thần quốc cung phụng, nên mới ngưng tụ thành ý chí của Kim Thần?”

Thị vệ nhắc nhở nói: “Trưởng lão, hiện tại điều mà chúng ta cần phải làm hộ tống sách vàng về Thần quốc!”

“Đúng!”

Kim Thành vội vàng bỏ sách vàng vào trong lòng ngực, trong lòng vẫn có nghi ngờ, nói: “Máy móc mới xuất hiện hơn trăm năm, tại sao Kim Thần lại biết được nguyên lý bên trong chứ?”

Thị vệ khò nảo suy đoán nói.

“Có lẽ những gì có thuộc tính Kim trên thế gian đều do Kim Thần cai quản, máy móc cũng là do kim loại chế tạo thành!”

.....

Thời gian trôi mau.

Lại một năm nữa trôi qua.

Ngày ba mươi tết, triều đình lại tuyên bố chiếu lệnh, công xưởng không được phép ngừng hoạt động, cần phải hoàn thành đơn đặt hàng!

Lợi ích mà chiến tranh và hàng hóa giá rẻ mang lại, khiến cho quan to quan nhỏ trong triều đình đỏ mắt thèm khát, hận không thể khiến cho công xưởng hoạt động liên tục mười hai canh giờ.

Cùng ngày khi chiếu lệnh được ban bố.

Công nhân dưới sự liên kết của Xích Minh, nhóm lửa khắp nơi đốt công xưởng hàng đầu của hoàng gia, ngăn cản Thị Tuần tư đến dập lửa, cứ thế hơn mười vạn tấn vải vóc bị đốt cháy thành tro.

Ban đêm.

Quân Kinh Doanh vào kinh trấn áp, tinh binh vừa mới được điều chuyển về từ Bắc Cương, dễ dàng đánh tan loạn dân.

Tất cả những người dân phản loạn đều được quy kết là dư nghiệt của Xích Minh, bắt hết tất cả xếp hàng chém đầu thị chúng ở cửa chợ, thậm chí những người mặc quần áo có màu đỏ (Xích Minh có nghĩa là ánh sáng màu đỏ) hoặc là tên họ có chứa chữ ‘Xích’, tất cả đều bị bắt về tra tấn vắn tội.

Những thành viên của Xích Minh chứng kiến cảnh tượng như vậy, rốt cuộc cũng không thể nào ẩn nấp được nữa, liên tục xuất hiện để ngăn cản binh lính triều đình hành hạ bá tánh đến chết.

Chẳng ngờ được đây là mưu kế của tướng quân Kinh Doanh.

Dụ răn ra khỏi hang!

Bốn phương tám hướng truyền đến tiếng súng không dứt, đám cao thủ mật thám âm thầm xuất hiện, dễ dàng bao vây tiêu diệt những thành viên của Xích Minh

Võ đạo khổ tu mười năm, được xưng có sức mạnh của chín trâu hai hổ, trước kia một địch cả trăm người, nhưng mà khi đối mặt với súng đạn, thì cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ nuốt hận.

“Đám người này thật là ngốc đến đáng yêu, ấy vậy mà lại chịu chết thay cho đám dân đen, bản tướng quân đúng là có chút kính nể!”

“Khắc khắc khắc, nghe nói không ít con cháu thế gia cũng gia nhập Xích Minh?”

Tướng quân mặc quân trang màu đen, đôi ủng da bò giẫm lên bàn đạp và lạnh lùng liếc nhìn những xác chết, nói: “Một đám lão bất tử bước nửa chân vào quan tài, dưới dòng chảy của máy móc chắc chắn sẽ tan xương nát thịt, bản tướng quân nhất định sẽ là người đầu tiên đạp đổ thế gia ngàn năm!”

Tửu quán.

Ánh đèn dầu leo lắt như hạt đậu.

Tiếng súng đạn trong kinh thành vang lên không dứt, Chu Dịch đứng sau quầy uống rượu, phẳng phất như không nghe thấy gì.

Thoại bản đã lặt hơn phân nửa, tâm tư phiền muộn, cũng không thể xem tiếp được nữa.

Giờ Dần canh ba.

Bạch Thế Ngọc thất tha thất thểu đi vào từ bên ngoài, trên lưng công tên đầu bếp, đau đớn rên hừ hừ ra tiếng.

Người mù thì bước khập khiễng, cây đàn đứt dây, trên đùi là một vết thương đang chảy máu.

Chu Dịch lấy ra một bầu rượu từ trong quầy, nói: “Ném thử rượu thuốc bí chế, có thêm một miếng nhân sâm ngàn năm, vết thương có nặng đến đâu cũng có thể chữa khỏi.”

“Đa tạ chưởng quầy.”

Bạch Thế Ngọc đổ rượu ra bát, cẩn thận đưa lên miệng của đầu bếp, mắt thấy một người sắp chết hơi thở thoi thóp, vậy mà lại nhanh chóng khôi phục lại sức sống.

Đôi mắt không tròng của người mù nhìn người đầu bếp, nói: “Rượu này quá quý giá, chút thương thế này của ta cũng không cần dùng đâu.”

“Chớ có chối từ, ngày mai ngươi còn phải xướng khúc, cũng không thể để khách hàng chán ghét được.”

Chu Dịch chờ thương thế của ba người ổn định, có linh tử ngàn năm chữa trị, ngày mai thì miệng vết thương sẽ khép lại, hỏi: “Hôm nay thế nào, Xích Minh có tiến triển gì không?”

Mặt Bạch Thế Ngọc mang chua xót, lắc đầu nói: “Thất bại.”

Xích Minh thiêu cháy công xưởng đứng đầu hoàng gia, lọt vào vòng trấn áp đầy máu tươi của triều đình, ngày mai bá tánh vẫn phải đến làm công như bình thường, thậm chí còn phải làm nhiều hơn để bù đắp cho tổn thất.

Đầu bếp khôi phục lại sức mạnh, vỗ mạnh lên bàn, nói: “Văn luôn thất bại, còn tiếp tục như vậy nữa, thì chí khí trong lòng cũng phải đứt đoạn!”

Người mù lắc đầu nói: “Trừ phi cả nhà ta đều chết hết, nếu không thì không thể mất chí khí.”

Bạch Thế Ngọc nhớ lại câu nói của tài chủ, luôn cảm thấy Xích Minh vẫn còn thiếu chút gì đó, cứ tiếp tục phản loạn như vậy thì hiệu quả cực nhỏ.

Chu Dịch hỏi: “Ta có thể hiểu được lý do tại sao người mù và đầu bếp thù hận máy móc, tiểu Bạch ngươi là công tử thế gia, tại sao lại cũng làm như vậy?”

“Vừa mới bắt đầu chỉ thuần túy là vì trả thù, học võ đạo gia truyền, nên muốn làm rạng danh tổ tông.”

Bạch Thế Ngọc nói: “Sau này khi đến công xưởng, thấy quá nhiều bá tánh thảm thương, rồi lại biến thành đồng tình. Sau khi gia nhập Xích Minh, đã nhiều lần bị triều đình trấn áp, bây giờ thì chỉ muốn phản kháng!”

“Ừ, sự biến hóa về tâm lý này cũng coi như bình thường.”

Chu Dịch nói: “Máy móc như dòng nước lũ, không ai có thể ngăn cản, sở dĩ hành động hiện tại của các ngươi thất bại, là bởi vì thiếu một thứ!”

Đầu bếp tính tình nóng nảy, vội vàng hỏi: “Thiếu cái gì?”

Bạch Thế Ngọc và người mù lộ vẻ mong đợi, Xích Minh dẫn dắt bá tánh lật đổ công xưởng, liên tiếp thất bại, niềm tin bị đả kích cực kỳ lớn.

Nếu không có sự áp bức tận cùng của triều đình, bá tánh không thể không phản kháng, có lẽ Xích Minh đã sớm biến mất rồi!

Chương 315: Sách tiên Côn Luân.

“Tôn chương quây” trong mắt ba người chính là một thể ngoại kỳ nhân, tâm bất biến giữa dòng đời vạn biến, hơn nữa gia thế sâu xa, truyền thừa xa xăm, có lẽ có thể chỉ ra khuyết điểm của Xích Minh!

“Cương lĩnh!”

“Các ngươi thiếu một cương lĩnh để cùng hành động, cùng phấn đấu vì nó!”

Chu Dịch nói một lời sâu sắc: “Hiện tại các ngươi chỉ xứng được gọi là một đám ô hợp, giống như nghĩa quân khởi nghĩa trước đây, chỉ biết phản kháng và phá hoại một cách mù quáng, nhưng lại không biết bản thân mình nên làm cái gì.”

Bạch Thế Ngọc chau mày, dường như đã ngộ ra điều gì đó, rồi lại không biết cương lĩnh là như thế nào.

.....

Kinh thành thực thi quân lệnh mấy ngày liên tục.

Hôm nay rốt cuộc cũng đã bỏ lệnh cấm, những nơi khác thì còn thử thăm dò buôn bán, tửu quán đã đầy ắp khách khứa.

Bị chặn hòng mấy ngày, bây giờ đã bắt đầu phát tiết, loạn xì bát nháo, Lưu Ban Đầu Thị Tuần tư có ghé qua mấy lần, dưới ánh mắt lạnh lùng của đám tài chủ Trần Thừa Nghiệp, xám xịt bước ra ngoài cửa canh gác.

Mật thám của triều đình có đến thì chạy vào thông báo trước một tiếng.

Bạch Thế Ngọc vội vàng tiếp đón khách hàng, cả ngày chân không dừng bước, cho đến gần giờ Tý mới đóng cửa.

Đóng cửa khóa cổng.

Bạch Thế Ngọc không đến hậu viện ngủ, mà là đổi một bộ y phục dạ hành đi ra ngoài, men theo chỗ tối nơi góc tường băng qua những góc ngách, cho đến phủ Phúc Ninh công chúa ở thành Đông thuộc Vĩnh Xương phường.

Trèo tường rẽ lối, vô cùng quen thuộc tìm được hậu trạch.

Gâu gâu gâu:- gâu!

Sửa ba tiếng ngắn một tiếng dài , cửa sổ kéo kẹt mở ra, Phúc Ninh công chúa mỉm cười nhìn ra bên ngoài.

Gió xuân mây mưa tương phùng một hồi.

Sau một phen hưởng lạc.

Phúc Ninh công chúa nằm trong lòng ngực của Bạch Thế Ngọc, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho tỉnh lang, kể lể sự nhớ nhung trong lòng.

Nói tới nói lui rồi cũng nói đến chuyện chung thân đại sự.

“Thế Ngọc, khi nào thì chàng cầu hôn với phụ hoàng?”

Phúc Ninh công chúa chỉ biết hần có thân phận là con vợ cả trong Bạch gia, thế gia ngàn năm, có quan hệ với Hậu tộc thời Đại Càn, cho dù xuống dốc cũng xứng với thân phận công chúa.

Đại Chu hoàng tộc gốc gác nông cạn, trước kia làm nghề nông sau lại làm kinh doanh, lai lịch chẳng có gì.

Từ sau khi lập quốc thì sử quan lục tìm điển tịch, cũng tìm không được bất kỳ đại nhân vật nào có xuất thân từ tổ tiên, bắt đầ dĩ phải dựa vào quan hệ của một vị hậu duệ bá tước cùng họ khác chi thời Đại Càn, nếu không thì thật sự là quá tầm thường quê mùa.

Có thể là xuất phát từ lý do muốn làm triều đình được vững chắc, hoặc là làm dày thêm căn cơ của hoàng tộc, mà từ đời Chu thái tổ đến nay đều có tục lệ nữ nhi gả đến nhà thế gia.

Bạch Thế Ngọc nghe thấy mà đau cả đầu, trấn an vài câu, vội vàng nói sang chuyện khác: “Dạo gần đây trong triều có đại sự gì không?”

“Đại sự của triều đình, làm sao mà nữ tử như chúng ta có thể biết được.”

Phúc Ninh công chúa ngây thơ trong sáng, cũng không muốn khiến tỉnh lang phải khó xử, nhíu mày nói: “Ngày hôm qua lúc tiến cung vẫn an mẫu hậu, thật sự có phát hiện ra, mới mấy ngày không gặp mà phụ hoàng đã già đi rất nhiều.”

Bạch Thế Ngọc nhú mày, không biết xấu hổ mà nói: “Nhạc phụ đại nhân gặp khó khăn gì rồi sao?”

Thiên Thuận đế là cháu cố của thái tổ, đang ở độ tuổi trẻ trung khỏe mạnh, mới đăng cơ chín năm đã ổn định được triều đình, lại đứng vào thời điểm quốc triều cường thịnh, chinh chiến khắp nơi, uy danh hiển hách, sau này tất nhiên sẽ được lưu danh sử sách.

Nếu như trường thọ, có lẽ có thể tạo nên một triều đại có thể sánh ngang với Đại Càn hoàng triều trong truyền thuyết, cho nên điều mà khiến cho Thiên Thuận đế phiền não chắc chắn không phải là chuyện bình thường.

“Tại sao chàng lại không biết xấu hổ như vậy chứ!”

Phúc Ninh công chúa mắt tròn trắng, thở dài nói: “Ta dò hỏi khắp nơi nhưng không ai dám nói, năn nỉ mẫu hậu mới biết được, mấy ngày trước có một đạo sĩ vào hoàng cung, luận võ với hai vị nội thị.”

“Thắng thua không rõ ràng lắm, rồi sau đó phụ hoàng nhốt mình trong Thượng Dương cung, chỉ trong một đêm mà đã tiêu tụy đi rất nhiều!”

“Uy chấn cung đình, thần nhiên rời đi, trên đời lại có cường giả như vậy sao!”

Bạch Thế Ngọc nghĩ đến Tôn chương quỳ trước tiên, kinh thành không thể nào đột nhiên xuất hiện hai cao thủ tuyệt thế, truy vấn nói: “Cụ thể là ngày nào?”

“Đêm giao thừa.”

Phúc Ninh công chúa nói: “Phụ hoàng vốn dĩ đã tổ chức tiệc tối hoàng tộc, kết quả lại đột nhiên hủy bỏ, vốn dĩ cho rằng người bận việc bao vây tiêu trừ loạn phỉ, sau này mới biết được có người xông vào hoàng cung!”

“Ngày đó a.....”

Bạch Thế Ngọc lộ vẻ thất vọng, đêm giao thừa Tôn chương quỳ vẫn luôn ở trong tửu quán, căn bản không đi ra ngoài.

“Có biết cảnh giới hay là lai lịch võ đạo của đạo nhân kia không?”

“Khí huyết ngưng đan, có thể sánh bằng Võ Đế tiền triều.”

Phúc Ninh công chúa xuất thân từ hoàng tộc, từ nhỏ cũng từng học võ đạo với tùy tùng, cho dù học nghệ không tinh, cũng biết được sự ghê gớm của khí huyết ngưng đan.

“Hai vị nội thị kia ẩn cư trong Thái Bình cung, chỗ đó sục đổ thành phế tích, nghe nói cấm quân sử dụng súng đạn kiểu mới, nhưng cũng không có tác dụng gì!”

“Cao nhân võ đạo đẳng cấp như vậy, thật sự khiến cho người ta kính ngưỡng.”

Bạch Thế Ngọc không khỏi nghĩ đến Xích Minh, nếu là có cường giả ngưng đan tọa trấn, có lẽ có thể trực tiếp ra điều kiện với triều đình, yêu cầu công xưởng nâng cao đãi ngộ cho bá tánh.

Mày liễu của Phúc Ninh công chúa dựng ngược, nói: “Chàng có ý gì? Người kia chính là kẻ thù lớn của phụ hoàng đây!”

“Ai ai ai, ta chỉ đơn thuần nhận xét dưới góc độ của một võ giả mà thôi, đạo sĩ lỗ mũi trâu kia coi thường quốc pháp, dám mạo phạm nhạc phụ đại nhân của ta.....”

Bạch Thế Ngọc vội vàng nín nọt, liên tiếp nói mấy lời ngọt ngào, rồi lại kể chút chuyện thú vị ở Hữu Gian tử quán, dụ cho Phúc Ninh công chúa vui vẻ ra mặt.

Chương 316: Sách tiên Côn Luân (2)

Lại thêm một phen cá nước thân mật.

Sáng sớm.

Bạch Thế Ngọc theo đường cũ rời khỏi phủ công chúa, lúc này sắc trời nhập nhèm, trên đường không một bóng người.

Vĩnh Xương phường nằm ở phía Đông của hoàng cung, lúc đi ngang qua tường thành, Bạch Thế Ngọc không kìm được sự ngứa ngáy trong lòng, cũng muốn học theo đạo nhân vô danh kia, xông vào hoàng cung một chuyến lưu lại tên họ.

“Võ đạo của ta thì không thể sánh bằng, nhưng khinh công lại là không thua kém ai.”

“Nếu có thể lấy đi một bảo vật trong cung thưởng thức mấy ngày, rồi lại lẳng lẽ trả lại, cũng coi như là trọn vẹn được danh tiếng của thánh trộm!”

Bạch Thế Ngọc đi hai vòng dọc theo tường cung thành, cuối cùng cũng không dám trèo lên, khinh công có nhanh đến mức nào thì cũng có nhanh được bằng súng đạn đâu, hơn trăm phát súng bắn đến, trên người lập tức xuất hiện mấy lỗ thủng.

Trận chiến đêm giao thừa kia, phần lớn thành viên của Xích Minh đều chết dưới súng đạn, ngược lại đám mật thám võ đạo có cùng đẳng cấp thì lại dễ đối phó hơn.

“Súng đạn mới xuất hiện bốn năm chục năm, mà đã lợi hại như vậy, nếu như lại thêm hai ba trăm năm nữa, thì ai còn tu hành võ đạo làm gì nữa?”

Bạch Thế Ngọc lắc đầu đang định quay về tửu quán, bỗng nhiên nhìn thấy một cuốn thẻ tre trong góc tường, được buộc lại bằng dây thừng, dáng vẻ rất cổ xưa.

Nhặt cuốn thẻ tre lên, tháo dây thừng ra.

“Sách Đại Đồng..... Giai cấp..... Tuyên ngôn.....”

Bạch Thế Ngọc am hiểu cổ vật, tất nhiên là đọc được thẻ chữ Cổ Triện, đọc từng câu từng chữ, sắc mặt không ngừng biến ảo.

“..... Đoàn kết lại!”

Sách Đại Đồng đọc đến đây là hết, những nội dung ở phía sau thì là bút tích và chữ viết đã được đổi mới, giảng giải kỹ càng tỉ mỉ về lai lịch của quyển sách này.

Bần đạo là Mã Chí, may mắn được vào Côn Luân tiên cảnh tu hành võ đạo, sau một năm khí huyết ngưng đan, cầu được sách tiên Côn Luân. Tiên nhân truyền cho đại sư huynh Tần Chính sức mạnh, truyền cho nhị sư huynh Chu Khang kỹ thuật, truyền cho bần đạo tư tưởng!

“Trên đời thật sự có Côn Luân tiên cảnh?”

Vẻ mặt Bạch Thế Ngọc hoảng sợ, sau hai triều đại tuyên truyền, hiện giờ Côn Luân là vạn sơn chi tổ.

Truyền thuyết kể rằng trên núi Côn Luân có lầu quỳnh gác ngọc, có linh sâm vạn năm, có thần mộc thông thiên, là chỗ ở của vạn tiên, phàm nhân đi vào trong đó sẽ có được tiên duyên.

Tiếp tục lật xem, là một bát quái đồ ngũ hành kỳ dị, chính giữa là một hình tròn lõm xuống.

“Tìm được vật cứng nhất trên thế gian, đặt vào trong trận này, có thể mở được cánh cửa vào Côn Luân tiên cảnh!”

Bạch Thế Ngọc đọc đến chữ cuối cùng, chau mày suy ngẫm về vật chất trên thế gian, hiện tại thì chỉ có thiên thạch và sắt là cứng nhất.

“Chưa bàn đến chuyện Côn Luân tiên cảnh là thật hay giả, nhưng nội dung ở phần đầu trong sách này chính là thứ cốt lõi mà hiện giờ Xích Minh còn thiếu, cương lĩnh của tất cả mọi hành động, tuyên truyền về sau!”

.....

Mưa thu kéo dài lê thê.

Đội vào người lạnh thấu xương.

Đường phố mờ lung, sương mù mờ mịt thoáng như tiên cảnh.

Ba mặt của kinh thành đều giáp núi, vốn dĩ là địa thế phong thủy cực tốt, dễ thủ khó công, nhưng công xương càng ngày

càng mở rộng, đã nảy sinh những vấn đề mà triều đình không thể lường trước được.

Khói bụi từ than đá bay trong không trung, gió thổi không thể tan đi, thời gian dài đã hình thành một lớp sương mù dày đặc, hăng cả mũi.

Bây giờ trời lại đổ cơn mưa, nước mưa rơi xuống mặt đất, để lại đám bụi than đen xì.

Triều đình không phải không phát hiện ra việc này, thường xuyên có ngự sử kiến nghị dời đô, nhưng mà Tiên kinh là cố đô ngàn năm, đại biểu cho Vân Châu chính thống, vô hình chung có liên quan đến sự thăng trầm của vận thế quốc gia.

Vũ khí đời mới được phổ cập, binh lính Đại Chu thế như chẻ tre, cái gọi là tinh binh của các quốc gia khác không thể địch lại nổi một kích.

Mất thấy Đại Chu có thể tái hiện lại uy danh của triều đình Đại Càn xưa, Thiên Thuận để thà rằng hít thở bầu không khí đen kịt, chứ có chết cũng phải chết ở kinh thành!

Hôm nay.

Triều đình dán bảng vàng, trước tiên là tưởng nhớ công lao của Thái Tổ và tiên hoàng, rồi lại đề cập đến chuyện triều đại đánh thắng bao nhiêu trận, mở rộng được bao nhiêu lãnh thổ.

Cuối cùng là ban bố rất nhiều luật mới, thời đại thay đổi rất nhiều luật lệ cũ đã không còn phù hợp.

Ví dụ như chuyện nuôi dưỡng nô bộc, theo như triều đình thì không nên, nên để cho bọn họ trở thành lương dân, có thể tự do đến công xưởng làm việc.

Toàn bộ thông báo dài hơn một ngàn chữ, thay đổi mười mấy loại quy định, thật ra thì nội dung chỉ chỉ gói gọn trong một câu: Thiên Thuận tạm dừng khoa cử mười năm, chế độ tuyển chọn quan lại mới, chờ thông báo của triều đình.

Chữ ít nhưng chuyện thì lớn, chế độ khoa cử đã kéo dài ngàn năm, như một truyền thống thấm vào trong máu.

Bây giờ nó là căn cứ địa cuối cùng của đám tài chủ, con đường duy nhất để có thể đối đầu với những thế gia mới, có được tiếng nói trong triều đình!

Thời kỳ Chu thái tổ trị quốc cũng chỉ thay đổi chế độ tuyển dụng quan lại, càng chú trọng đến việc đề cao tính thực dụng của những thế gia mới, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến việc bãi bỏ chế độ khoa cử, để tránh sự bất ổn của triều đình.

Hoàng băng vừa được công bố, quần chúng sôi trào.

Tửu quán.

Hôm nay đặt biệt náo nhiệt.

Chu Dịch đứng sau quầy, nghe đám tài chủ ồn ào sôi nổi tức giận mắng nhiếc, còn muốn liên kết với nhau đến bên ngoài cung can gián.

“Khoa cử, trước kia là do vị hoàng đế nào mở rộng nhỉ?”

“Hoàng Xương? Quá lâu đời rồi, không còn nhớ rõ nữa, chớp mắt một cái một ngàn năm trôi qua bây giờ lại muốn huỷ bỏ!”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, việc này có thể nói là sự kiện mang tính bước ngoặt, Dù đúng hay sai đều có ảnh hưởng sâu rộng và chắc chắn sẽ được ghi vào sử sách trong tương lai. Còn về phần đám tài chủ phần nộ, kêu gào phản kháng, kết quả cuối cùng tất nhiên là ngoan ngoãn chấp nhận sự thật.

Những thế gia mới đã nắm giữ quân đội, Với sự hỗ trợ của súng trường và đạn pháo, tất nhiên là mưu cầu quyền lên tiếng!

Chương 317: Sách tiên Côn Luân (3)

“Hành động của hoàng tộc Đại Chu rất giống phong cách của bần đạo, ấy vậy mà đã sớm nghiên cứu phát minh ra súng trường, hiển nhiên là đã giấu diếm chuyện này với bên ngoài!”

Đêm giao thừa năm ngoái Chu Dịch đã vào hoàng cung một chuyến, nhìn thấy được vũ khí đứng đầu lúc bấy giờ của triều đình.

Cấm quân bày trận, mấy trăm cây súng trường đồng loạt bắn ra, nếu như không phải là tiên thiên tông sư thì không thể chạy thoát được!

Bạch Thê Ngọc bận đến mức chân không chạm đất, nghe thấy những lời nghị luận tương đối quá trớn, ví dụ như Trần Thừa Nghiệp kêu gào liên thủ đánh vào hoàng cung, vội vàng chỉ vào tấm biển gỗ trên bàn, nhắc nhở mọi người bàn luận nhỏ tiếng.

“Xưa nay, lão phu chưa từng phải nói năng nhỏ tiếng, năm đó Thái Tổ mở tiệc chiêu đãi thế gia trong hoàng cung, ta muốn nói cái gì thì sẽ nói cái đó!”

Trần Thừa Nghiệp nện quả trượng một cái, mặt đất chấn động ầm ầm, nói: “Sống cả trăm năm, chưa bao giờ phải nhin con tặc như thế này, chờ đến khi chết thì biết phải đối mặt với tổ tông ra sao?”

Cạch cạch cạch!

Dương Sùng cứ lặp lại liên tục hành động mở ra rồi đóng lại nắp của chiếc đồng hồ quả quýt bằng vàng, gần như là làm gãy luôn cả nắp của đồng hồ, lạnh lùng nói: “Trong nửa năm này, tại sao đạo gần đây Xích Minh không có động tĩnh gì?”

Từ sau khi Xích Minh được thành lập đến giờ, ba ngày hai bữa là tổ chức đốt công xưởng, đập máy móc, cho đến đêm giao thừa năm ngoái đã lên đến đỉnh điểm, đối đầu trực diện với quân đội của triều đình.

Cho dù sau đó đã thất bại bị tàn sát hết sức ác liệt, cũng cho thấy từ một phía rằng Xích Minh đã có được thế, có thể sánh

với Bạch Liên giáo, Thái Bình đạo nhiều loạn triều đình năm xưa.

Bám tài chủ bình thường thì cười nhạo đám dân đen Xích Minh, làm sao cũng không thể mở mày mở mặt được, lúc này lại bị triều đình và những thế gia mới nổi kì thị, bỗng nhiên lại có chút nhớ nhung đến Xích Minh, dường như có suy nghĩ lén lút ủng hộ họ.

Tổ tiên của bọn họ cũng làm như vậy, Một mặt, thì rao giảng lòng trung thành với triều đình cho dân chúng, mặt khác, thông đồng với quân khởi nghĩa, cấu kết với những giáo phái bí mật.

Cứ như vậy giang sơn đổi chủ liên tục, nhưng thế gia ngàn năm vĩnh viễn không ngã.

Lư Bác nhú mày, nói: “Xích Minh đã hơn nửa năm không có động tĩnh gì, ta đã cho người âm thầm điều tra, dường như chúng đang mưu đồ đại sự gì đó? Cụ thể cũng không rõ ràng lắm.”

“Đại sự?”

Dương Sùng lắc đầu nói: “Một đám dân đen có thể có được bản lĩnh gì chứ, hẳn là lại muốn đập phá công xưởng của nhà ai đó, một đám ô hợp kiểu này, cho dù được chúng ta ủng hộ thì cũng không thể thành công được.”

Trần Thừa Nghiệp âm thầm nói: “Sau này không còn khoa cử, thế gia mới có được quyền thế, thì người và ta có gì khác đám dân đen chứ?”

Giọng điệu Dương Sùng căm hận nói: “Chẳng lẽ cứ vậy mà chấp nhận sao? Lão phu không cho rằng Tứ Thư Ngũ Kinh có thể trị quốc, nhưng cũng biết, những thứ này chính là một trong những nền tảng gia truyền của chúng ta!”

“Triều đình đã dám ban bố chiếu thư, vậy thì đã có sự chuẩn bị chu đáo.”

Trần Thừa Nghiệp nói: “Cho dù liều mạng tru di cửu tộc, xử lý bọn gian thần của hoàng đế, thật sự có thể chống lại được súng trường và pháo đạn sao?”

Bạch Thế Ngọc nghe được lời này, vội vàng chạy lại ngăn cản.

“Trần tiên sinh, cẩn thận lời nói, cẩn thận lời nói!”

“Hừ!”

Trong lòng Trần Thừa Nghiệp vừa ghen khuất lại bi thương, nói: “Chúng ta không thể để mặc triều đình khinh nhục, trở về triệu tập chín tộc, đến ngoài hoàng cung quỳ xuống. Bệ hạ một lòng muốn được lưu danh sử sách, mấy vạn người đọc sách liều mạng can gián, chuyện này còn chưa từng có trong sử sách đâu!”

“Cùng đi đi, cùng đi đi!”

Mười mấy tài chủ có mặt trong tửu quán đều cảm thấy bất lực sau khi nghe tin, tâm tư phiền muộn đến uống rượu, và tất cả sôi nổi ứng thừa lời của Trần Thừa Nghiệp.

Bạch Thế Ngọc không tiếp tục nhắc nhở, lạnh lùng nhìn đám tài chủ nháo nhào thương nghị, làm cách nào để bắt chước thượng sách của cổ nhân, làm sao vừa không chọc giận triều đình mà lại vừa có thể dành được quyền lực, trong lòng không nhin được mà thở dài.

“Một đám ô hợp!”

Đám tài chủ náo loạn, ồn ào thương nghị hồi lâu, cuối cùng cũng không đến kết quả gì, đến ngay cả chuyện để tộc họ đi liều chết can gián mà cũng bị phủ quyết.

Nếu có quyết tám liều chết can gián, thì làm sao có tâm trạng mà đến tửu quán, mà ngay sau khi chiếu thư được ban bố đã chạy đến ngoài cửa cung rồi.

Vàng bạc mà tổ tiên để lại còn đến mấy hăm, quặng mỏ vô số, ruộng tốt vạn mẫu, làm sao mà có thể vứt bỏ chúng để đi tìm cái chết chứ, đám tài chủ biết rất rõ những thế gia mới thật sự sẽ khiến cho triều đình nổi sùng!

Thay vì chết dưới đạn pháo, còn bị chụp lên đầu cái danh loạn đảng, không bằng giữ gia tài tiếp tục hưởng thụ!

“Chúng ta trung quân ái quốc, cũng không thể bôi nhọ danh tiết của tổ tông!”

“.....”

Miễn cưỡng tìm một lý do an ủi chính mình, đám tài chủ chẳng còn khí thế, chỉ cảm thấy tiền đồ ảm đạm, lúc này tuyệt thế mỹ tửu trong ly chẳng còn mùi vị gì cả.

Lúc này.

Rèm cửa của tửu quán được vén lên, một bóng người đi vào bên trong, đầu đội đầu lạp thân khoác áo tơ.

Bạch Thế Ngọc vội vàng tiến lên tiếp đón: “Vị khách quan này, nghỉ chân hay là ở trọ?”

“Có phòng chữ Thiên số 1 không?”

“Chỗ này của chúng ta buôn bán nhỏ, chỉ có phòng đơn và thượng phòng.”

“Một gian thượng phòng.”

Người đó cởi áo tơ đầu lạp xuống, duỗi tay ra ngoài cửa nhẹ nhàng lắc một cái, chỉ một lát mà tất cả hơi ẩm trên người đã biến mất.

“Mời ngài!”

Bạch Thế Ngọc khom người dẫn đường ở phía trước, đưa đến phòng góc nằm ở phía Đông tầng hai, dựa theo yêu cầu của khách hàng đi pha một bình trà Đại Hồng Bào.

Lầu một.

Dương Sùng tắc lưỡi ngạc nhiên, công phu của người kia thật tuyệt.

Trần Thừa Nghiệp gật đầu nói: “Hào khách giang hồ như vậy, áo tơ đầu lạp rất hoài cổ, sau này có cơ hội làm quen một lần, kết thiện duyên!”

“Không bình thường.”

Chương 318: Tiên môn mở ra.

Ánh mắt Lư Bác lập loè, trong lòng dường như đã có phán đoán, gần nửa năm qua truy tìm tung tích của dư nghiệt Xích Minh, dựa vào những mối quan hệ rắc rối phức tạp của thế gia ngàn năm, biết được hình như đường chủ của Thông Tuyên phủ Giang Nam có biệt danh là hiệp khách áo tơ.

Một lát sau.

Lại có khách hàng bước vào, lại là một đạo sĩ đoán mệnh, giờ cây cờ có chữ “Côn Luân truyền nhân, đoán đầu trúng đỏ”.

“Tiểu nhị, có phòng chữ Thiên số 1 không?”

Chuyện kinh doanh ở Hữu Gian tửu quán vô cùng phát đạt, tiếng người cười nói ồn ào, cũng không chú ý tới sự khác thường của khách hàng.

Chỉ có Lư Bác âm thầm cẩn thận quan sát, phát hiện hôm nay khách hàng đến ở trọ đặc biệt nhiều, có người biết võ, có kẻ hào hoa phong nhã, có người mặc áo bào rồi có người mặc áo vải gai, đủ mọi loại hình.

Lư Bác dựng lỗ tai nghe, người già thành tinh, rất nhanh đã phát hiện ra quy luật.

“Chữ Thiên số 1, tất nhiên là ám hiệu, rất có thể là dư nghiệt Xích Minh tụ họp ở đây!”

“Triều đình truy nã dư nghiệt Xích Minh, treo thưởng vô cùng hậu hĩnh. Nếu có thể mượn cơ hội này lập công, tất nhiên là có thể thăng quan tiến chức, Lư gia có thể mượn cơ hội này thoát khỏi khốn cảnh, có lẽ còn có thể tiến thêm được một bước!”

Lư Bác lặng lẽ liếc mắt nhìn Tôn chương quỳ một cái, có vẻ như đang nhàn nhã đọc thoại bản, dáng vẻ không quan tâm đến sự đời.

“Vậy thì tên tiểu nhị kia tất nhiên là có liên quan đến Xích Minh, theo như suy đoán này, có lẽ Tôn chương quỳ..... Tùy tiện trêu chọc một cường giả như vậy, có phải là quá mạo hiểm rồi không?”

“Bất kể là lão phu có che giấu kỹ như thế nào đi nữa, xong việc này Lư gia chắc chắn sẽ có được lợi ích, tất nhiên sẽ bị dư nghiệt Xích Minh trả thù!”

Lư Bác do dự một lát, nhìn thời gian trên đồng hồ quả quýt bằng vàng kia, rồi nói với đám người quen là có việc tạm thời phải đi.

Ra cửa bước lên xe ngựa, hồi thúc mã phu nhanh chóng hồi phủ, Lư Bác đã hạ quyết tâm, thay vì tận mắt nhìn thấy gia tộc dần dần suy vong, chỉ bằng mạo hiểm một lần.

“Huống chi trong cung còn có tông sư tồn tại, lão phu bỏ ra chút gia sản, cũng có thể mời họ về bảo vệ một đoạn thời gian!”

Đúng lúc này.

Bên tai truyền đến một tiếng thở dài.

“Bần đạo từng giao hảo với tổ tiên nhà ngươi, đáng tiếc a đáng tiếc.....”

Tim của Lư Bác đập rộn ràng, thành thịch thành thịch giống như nước sôi trào, bịch một tiếng rồi không hề cảm nhận được chút hơi thở nào nữa.

Một lão quái cả ngàn năm tuổi, muốn giết một người thì đơn giản như ăn cơm uống nước.

Cho dù có là ai đến điều tra nguyên nhân cái chết của Lư Bác, cũng là vì vận công gặp bất trắc, khí huyết chảy ngược phá nát tâm mạch.

Trong lòng Chu Dịch không có bất kỳ chút cảm giác áy náy nào, sống lâu rồi, sau khi có càng nhiều cố nhân xuất hiện trên đời này, cho đến ngàn vạn năm sau, thì tổ tông của họ ngày xưa đều đã từng có giao tình với nhau.

Những chuyện bình thường có thể cười mà đối mặt, không cần kể đến thân phận cao thấp.

Nếu đã làm ra chuyện ác, giống như Lư Bác tính toán bán đứng Xích Minh để lập công, Chu Dịch cũng sẽ ra tay tàn nhẫn.

“Không ai có thể phản bội giai cấp của chính mình, Lư Bác cũng vậy, mà bản đạo cũng thế!”

Chu Dịch cũng không coi mình là một vị Kim Đan chân quân cao cao tại thượng, từ khi bước vào Tu Tiên giới cho đến nay, đã gần một ngàn bảy trăm năm vẫn giữ được tính cách và ý nguyện lúc ban đầu, vẫn là một người dân bình thường như năm đó.

Nếu như gặp được một người ăn mày thú vị ở trên phố, cũng có thể mời hân uống rượu trò chuyện, thái độ cũng chẳng khác gì đối xử với người tu tiên cả.

Dù sao thì cũng có Trường Sinh Đạo Quả, bất kể là khát cái hay là tu sĩ, trăm ngàn năm sau cũng chỉ còn lại một nắm đất mà thôi.

“Cuối cùng cũng giải quyết xong.”

Trở lại tử quán.

Ảo ảnh đứng sau quầy đang trò chuyện cùng khách hàng, Chu Dịch sử dụng pháp quyết ẩn thân, lặng yên không một tiếng động đi lên tầng hai.

Góc cửa phòng, hai khách hàng đang nói chuyện phiếm, ánh mắt thì lại nhìn chăm chăm vào cầu thang tầng lầu.

Chu Dịch trầm ngâm một lát, không đi vào bên trong cũng không nghe lén, mà xoay người trở lại tầng một.

“Nhân quả quá nặng, bản đạo chỉ nên bảo vệ một chút là được!”

Lấy ra Côn Luân động thiên từ trong cổ tay áo, hạt châu trong suốt bóng loáng, thần thức đảo qua xác định nhóc con Linh Sâm không có lười biếng, bắt ra một số linh khí ngưng tinh từ bên trong, bắt đầu bố trí trận pháp ở tử quán.

Hoặc Tâm trận là truyền thừa của Quỷ Vương tông, có thể làm chệch hướng sự nhận thức của thần hồn, cho dù tiên thiên tông sư vào đây điều tra, cũng không thể phát hiện ra điều khác thường.

“Hoặc Tâm trận này tiêu hao rất ít linh khí, chừng đó linh tinh cũng đủ duy trì hơn mười năm, đến khi đó Xích Minh bị huỷ diệt hoặc là lớn mạnh thì cũng chẳng cần bản đạo bảo vệ nữa!”

Chu Dịch bấm đốt ngón tay, mơ hồ có thể phát giác, thời gian mình ở phàm tục không còn nhiều nữa.

Vào đêm.

Tửu quán đóng cửa.

Bạch Thế Ngọc khóa kỹ cửa sổ, thấp giọng nói: “Chương quây, hay là đi lên xem thử?”

Chu Dịch lắc đầu, đổi giọng, vô cùng hóng hớt hỏi: “Vị khách hồng y kia là nhân tình của người phải không?”

Mặt mày Bạch Thế Ngọc đỏ lên nói: “Chuyện trong giang hồ, làm sao có thể gọi là nhân tình được chứ, đó là hồng nhan tri kỷ!”

“Thằng nhóc con nhà người có quá nhiều hồng nhan tri kỷ!”

Chu Dịch trêu đùa một tiếng, nghiêm nghị nói: “Đã phân phó cho đầu bếp chuẩn bị đồ ăn, người đưa lên đi, ta ở đây trông chừng”

Bạch Thế Ngọc lùi lại hai bước, khom người đi ra.

“Đa tạ chương quây!”

Người của Xích Minh tụ họp ở trên lầu, Chu Dịch ngồi sau quây đọc thoại bản, cả hai bên không quấy rầy lẫn nhau.

Nửa tháng trôi qua nhanh.

Chiếu thư huỷ bỏ khoa cử của triều đình đã truyền khắp thiên hạ, đám tài chủ rút cuộc cũng chẳng làm nên động tĩnh gì, ngược lại không ít người đọc sách theo trường phái cũ dám đổ máu vì Tứ Thư Ngũ Kinh.

Chương 319: Tiên môn mở ra (2)

Bên ngoài cửa cung thường xuyên có người đâm đầu vào tường liều mạng can gián, nhưng rồi chỉ thêm một cái xác mà thôi!

Hôm nay.

Trong Hữu Gian tửu quán.

Chu Dịch cười tủm tỉm tiếp đón khách hàng, nghe đám tài chủ mạnh miệng kêu gào, chỉ cảm thấy rất thú vị.

Triều đình chèn ép đám tài chủ, bọn họ không dám phản kháng. Những thế gia mới kỳ thị bọn họ, bọn họ cũng không dám phản kháng. Nghe nói bá tánh phản kháng sự bóc lột của xương chủ, mà đám tài chủ này lại đứng một bên hóng chuyện cười nhạo.

Sau này một ngày nào đó dân chúng tự mình làm chủ, thì đám tài chủ này sẽ bắt đầu dùng bản lĩnh gia truyền, viết văn chương biểu đạt sự bất mãn.

“Chuyện thú vị như này, người khác chỉ có thể tìm thấy trong sử sách, bản đạo lại có thể được chứng kiến tận mắt, nghe thấy tận tai!”

Chu Dịch cảm thấy tiếc nuối, kiếp trước học hành kém cỏi, đã quên mất nguyên lý của máy ảnh rồi, nếu không có thể chụp ảnh để lưu niệm, mấy trăm năm sau thì nó sẽ trở thành ký ức lịch sử quý giá.

Thật ra thì pháp thuật lưu lại hình ảnh cũng không khó, đáng tiếc sau này cũng sẽ không ai tin vào nó, giống như áo đen đi đêm mà thôi.

Chu Dịch đang cân nhắc, có cần phải dùng vài năm để chế tạo ra máy ảnh, hay là bỏ tiền ra để nhờ thợ thủ công nghiên cứu, thì đột nhiên trong lòng sinh cảm ứng.

“Đây là? Chẳng lẽ là vật phong ấn của đám lão quái kia sao?”

.....

Lầu hai.

Những thành viên cốt cán của Xích Minh tiến hành bàn bạc hơn một tháng, rốt cuộc cũng đã định ra phương hướng phát triển tiếp theo, sau này nên làm cái gì, mục tiêu vv đều có sự nhận thức rõ ràng.

Sau khi hội nghị kết thúc, thì tiến hành công việc cuối cùng.

Bạch Thế Ngọc lấy ra bản gốc của sách Đại Đồng từ trong lòng, từ sau khi có được sách tiên Côn Luân, đã khắc bản mấy trăm quyển sách phân phát ra ngoài.

“Ở trang cuối của sách tiên có một trận pháp cấm chế, ta đã đến Bạch Vân Quan tìm đọc những tác phẩm kinh điển của Tiên Hiền, tên của nó chính là như vậy, đem vật cứng nhất trên đời đặt vào giữa trận pháp, có thể mở được tiên môn!”

Thẻ tre mở ra, để lộ ra trận đồ nằm ở trang cuối của sách Đại Đồng.

Phần nội dung được sao chép từ trong sách Đại Đồng chỉ có phần phía trước, và đã được dịch thành ngôn ngữ hiện tại, không công bố ra bên ngoài chuyện Côn Luân tiên cảnh.

Thứ nhất đương nhiên là vẫn còn nghi vấn, nhân gian bây giờ đã không còn tin vào tiên thần, tín đồ của hai giáo Phật Đạo chỉ coi họ như là nơi để gởi gắm tâm linh.

Thứ hai là xuất phát từ sự thận trọng, Võ Đế tiền triều, Đại Chu thái tổ đều tự xưng là đệ tử của Côn Luân, nếu như Xích Minh công bố rằng mình có được truyền thừa từ Côn Luân, tất nhiên sẽ bị triều đình bao vây tiễu trừ không nhân nhượng.

“Bất kể là thật hay là giả, dù sao cũng phải thử một lần.”

Người đang nói chuyện chính là hiệp khách áo toại, minh chủ của Xích Minh, lấy ra một khối thiên thạch từ trong lòng, màu đen sì chỉ to bằng cỡ nắm tay.

“Mảnh thiên thạch này là do tổ tiên ta đánh cá vớt được, muốn rèn nó thành thần binh, kết quả là nung nóng nó bảy ngày bảy đêm cũng không thể làm nó tan chảy được!”

Nói rồi đặt mảnh thiên thạch vào chính giữa trận pháp, chờ một lát, không phát hiện bất kỳ phản ứng nào, hơi thất vọng thu hồi mảnh thiên thạch.

Côn Luân tiên cảnh, qua hai triều truyền bá, dường như đã có giả thuyết về thiên mệnh!

Rồi sau đó những người khác liên tục lấy ra những thứ đồ mà mình sưu tầm được, đủ loại kim loại quý hiếm như vàng bạc đồng thiết v.v, cũng có khoáng thạch thiên nhiên hiếm có, hoặc là một loại gỗ nào đó vô cùng rắn chắc.

Mỗi loại đều cứng rắn vô cùng, lửa đốt không hư, nước ngâm không tan.

Đáng tiếc là chẳng loại nào có thể mở được trận pháp, thế cho nên mọi người nghi ngờ, rốt cuộc thì trận pháp này có phải là một âm mưu hay không.

“Bần đạo cũng thử xem.”

Người đang nói chuyện chính là tên đạo sĩ đoán mệnh kia, từ trong lòng lấy ra một hạt châu màu xám, hình cầu xù xì, ném vào trong dòng sông thì nó sẽ trở thành một hòn đá cuội vô cùng bình thường.

“Thứ đồ này là do tổ sư chúng ta lưu lại, năm đó tổ sư được kỳ nhân truyền thụ Tiểu Diễn Thần Số, lúc còn nổi danh, có biệt danh là Thần Tiên Số!”

“Khi tổ sư chúng ta đi ngang qua Vân Châu, chỉ điểm cho một gia đình nhà nông đến Bắc Cương tránh kiếp nạn, được trả công bằng viên thạch châu kỳ dị này. Truyền thừa đến nay đã được gần ba trăm năm, mấy đời người trôi qua, chưa hề có một vết trầy xước nào.”

Đạo sĩ đoán mệnh giới thiệu một phen, rồi đặt viên thạch châu vào trung tâm của trận pháp, cũng chẳng cho rằng nó thật sự có thể mở ra tiên môn.

Ong!

Trận pháp xuất hiện linh quang, từ mỏng manh đến loá mắt, ánh lên trên vách tường, chậm rãi hóa thành một cánh cửa có ánh sáng ngũ sắc luân chuyển.

“Đây là?”

“Côn Luân tiên môn!”

“Trên đời thật sự có tiên nhân!”

“Ồ.....”

Những tiếng kinh hô vang lên, sau một hồi mới dần dần lắng xuống.

Đạo sĩ đoán mệnh nói: “Minh chủ, hay là ngài đi vào bên trong xem thử? Bần đạo vừa mới bấm đốt tính toán, có lẽ sẽ không có nguy hiểm!”

“Đằng sau cánh cửa tiên môn tất nhiên đại cơ duyên, tương lai chưa biết chừng có thể trở thành Võ Đế, Thái Tổ thứ hai .”

Hiệp khách áo tơ nói: “Nhưng mà không phải ta mở được cánh cửa này, có nghĩa là vô duyên với tiên cảnh, nếu như xông bừa vào, chọc giận tiên nhân, chẳng phải là lãng phí cơ duyên lớn hay sao?”

Những người còn lại người sôi nổi gật đầu, bọn họ có thể tụ hợp bên nhau thoát khỏi sự áp bách đầm máu của triều đình, thì đã trải qua hàng ngàn thử thách và kiếp nạn.

Hiệp khách áo tơ nói: “Đạo sĩ, người cứ đi vào trong xem thử một lần, chúng ta giúp người canh giữ ở bên ngoài. Nhớ là thỉnh giáo tiên nhân nhiều một chút, cho dù không được ban thưởng bảo vật, cũng phải học được một thân võ đạo cường hãn!”

“Được, nhất định không phụ sự kỳ vọng của minh chủ .”

Đạo sĩ đoán mệnh không hề do dự hay chối từ, lỡ đâu thời gian mở cửa tiên môn có hạn, như vậy thì sẽ lãng phí mất vật tổ truyền.

Nhấc chân rào bước đi vào tiên môn, như xuyên qua một màn nước, đột nhiên biến mất không thấy đâu.

“Tiên môn vẫn chưa đóng lại?”

Hiệp khách áo tơ kinh ngạc một tiếng, thương nghị cùng mọi người một lát, theo thứ tự từng người tiến vào bên trong.

Một lát sau.

Tiên môn chậm rãi khép lại, khôi phục lại vách tường vốn có, trong phòng không có một bóng người.

Chu Dịch hiện hình, bắt lấy viên thạch châu xám xịt vào trong tay, thần thức thăm dò nhiều lần, không phát hiện bất kỳ dấu

vết nào.

“Cũng không biết là lão quái vật nào nữa!”

Chương 320: Ảo trận Luyện Tâm.

Côn Luân động thiên.

Linh quang lấp lánh, đạo sĩ Đoán mệnh rớt xuống mặt đất.

Ngẩng đầu nhìn thấy thông thiên thần mộc, cùng với tiểu đạo đồng ngủ gà ngủ gật dưới tàng cây, đối chiếu với những gì được kể trong truyền thuyết ở thế tục.

“Đây là Kiến Mộc? Theo như truyền thuyết thì trèo lên cây Kiến Mộc là có thể tiến vào thế giới tiên thần!”

Đạo sĩ đang muốn tiến lên nhìn xem, lại nhìn thấy hơn mười luồng linh quang lấp lánh, đám người hiệp khách áo toại lần lượt tiến vào động thiên.

“Minh chủ, các người cũng vào được đây sao?”

“Tiên nhân vẫn chưa đóng cửa sao.”

Hiệp khách áo toại đánh giá Côn Luân tiên cảnh, khắp nơi đều là một trắng xoá, sương mù phun trào, khi hít thở cảm thấy khí tức huyền diệu tiến vào tạng phủ kinh mạch, khí huyết lập tức trở nên mạnh mẽ hơn một chút.

“Không hổ là tiên cảnh, hít thở mà có thể trở nên mạnh mẽ!”

Nhóc con Linh Sâm nghe thấy lời bàn tán, chậm rãi mở mắt ra, ngáp một cái nói.

“Các người tới không đúng lúc rồi, tiên trưởng đang bế quan tiềm tu, các người có thể ở chung quanh đây để tu hành, đến Tàng Thư Các lĩnh ngộ điển tịch, có chuyện gì thắc mắc thì đến hỏi bản đạo.”

Hiệp khách áo toại khom người nói: “Vị tiên trưởng này, không biết phải xưng hô như thế nào?”

“Bản đạo là linh sâm, nhưng không đảm đương nổi hai chữ ‘tiên trưởng’.”

Nhóc con Linh Sâm nghe thấy hai tiếng tiên trưởng, mặt mày vui vẻ hẳn lên đến mắt thường cũng có thể nhận ra được, nói: “Tiểu bối mày rậm mắt to này, trông có vẻ có khí vận, tương lai có thể thành đại sự!”

“Đa tạ tiên trưởng khích lệ, tiểu bối là Diệp Vân.”

Diệp Vân có thể từ một ngư dân bình thường đạt đến vị trí hiện tại, sớm đã biết được cách nhìn mặt đoán ý, cung kính nói: “Xin được thỉnh giáo Linh Sâm tiên trưởng, tiên nhân bế quan mất bao lâu?”

“Các ngươi có lẽ là không đợi được đến lúc đó đâu.”

Nhóc con Linh Sâm nói: “Tiên trưởng bế quan, ngắn thì mấy chục năm đến cả trăm năm, dài thì mấy trăm năm cho đến hơn một ngàn năm.”

Mọi người nghe vậy lộ vẻ thất vọng, nhưng mà nghĩ lại thì, được vào trong Côn Luân đã là thiên đại cơ duyên rồi.

Xích Minh có được cái thiên mệnh này, tương lai nhất định có thể xây dựng được sự nghiệp lớn!

“Các ngươi có thể ở Côn Luân sơn tu hành một năm, những sương phòng hai bên trái phải đạo quan đều có thể nghỉ chân, chớ làm ồn ào âm ỉ, còn về phần ăn uống thì tự mình nấu.”

Nhóc con Linh Sâm lấy nồi chén gạo bõn, mười mấy túi gạo và mì thịt đồ ăn từ trong cổ tay áo.

“Ăn hết thì lại kiếm bần đạo lấy thêm, đừng tiết kiệm, vốn dĩ có thể được ăn linh mễ, nhưng tại vì một thằng cha vô tích sự mà các ngươi chỉ có thể đồ ăn của người phạm.”

“Đa tạ tiên trưởng!”

Mọi người khom người thi lễ, rồi ngồi lại thương nghị với nhau một lát, những người không hứng thú với võ đạo thì phụ trách học thuộc điển tịch, còn đám người Diệp Vân, Bạch Thế Ngọc thì ngày đêm tinh tu võ đạo.

Một năm khổ tu trôi qua nhanh.

Từ trước đến nay, nhóc con Linh Sâm chưa từng được nhìn thấy nhiều người như vậy, hơn nữa không có Chu Dịch quản thúc, tính tình của nó hoạt bát hơn rất nhiều.

Hôm nay.

Sau khi mọi người kết thúc việc luyện võ gần cây Kiến Mộc, ngồi xếp bằng chung quanh nhóc con Linh Sâm, nghe nó kể những chuyện thú vị thời Thượng Cổ.

Tu Tiên giới vốn dĩ tách khỏi phạm tục, đã bị mai một hơn chín trăm năm, dưới trần gian đã qua mấy chục đời người, trong mắt những người bình thường thì đã là những chuyện đặc biệt thời Thượng Cổ.

Nhóc con Linh Sâm kể chuyện nửa thật nửa giả, kể về Côn Luân như là tổ mạch ở Cửu Châu, thêm thắc thêm rất nhiều tình tiết trong thoại bản, nghe như là chuyện cổ tích thần tiên, huyền diệu phi phạm.

Trong đó có năm thành viên Xích Minh cầm trong tay bút vờ, ghi chép lại từng câu từng chữ.

Tương lai sau này Xích Minh thành đại sự, thì những thứ này sẽ trở thành truyền thừa căn cơ!

Nhóc con Linh Sâm khoác lác nói: “Tuy rằng Đan Đỉnh Tông không bằng Côn Luân, nhưng nó cũng là đại giáo vạn năm tuổi, muốn vào tông môn thì phải vượt qua thử thách ảo cảnh. Bên trong ảo cảnh trải nghiệm đủ thứ cảm dỗ, một khi sa chân vào sẽ đánh mất tiên duyên.....”

“Tiên trưởng, hình như câu này văn bối đã từng nghe ở đâu đó.”

Bạch Thế Ngọc vò đầu bứt tai nói: “Mấy năm trước có đọc thoại bản, trong một quyển sách có tựa là 《 Tam Anh truyện 》 , nội dung bên trong cũng viết như vậy.”

“Đó là đương nhiên, người có biết tác giả của sách này là ai không?”

Mỗi lần nhóc con Linh Sâm nghe thấy hai từ ‘tiên trưởng’, đều không kìm chế được mà cảm thấy sung sướng, cười giải thích nói: “Thanh Tịnh chân quân cũng không phải là phạm nhân, mà là tu sĩ đắc đạo chân chính, người này tính tình điềm đạm, nhưng lại thích thoại bản của nhân gian, quyển sách đó là do chính tay hắn viết.”

Diệp Vân hỏi: “Tiên trưởng, cho nên trên đời này thực sự có loại trận pháp thử thách như vậy sao?”

“Đó là tất nhiên.”

Nhóc con Linh Sâm nói: “Chỉ riêng thuật Luyện Tâm, trong đạo tạng của Tàng Thư Các ghi chép lại không dưới trăm loại,

bàn đạo có thể tạo ra nó bất kỳ lúc nào.”

Diệp Vân trầm mặc một lúc lâu, khom người nói: “Văn bối thỉnh cầu tiên trưởng thi pháp Luyện Tâm!”

“Thuật Luyện Tâm không thể so với những pháp thuật bình thường, nó công kích vào sâu trong thần hồn, hiệu quả của nó phụ thuộc vào linh hồn mạnh hay yếu, đối với phàm nhân mà nói thì khó khăn gấp trăm lần tu sĩ.”

Nhóc con Linh Sâm buồn bã nói: “Năm đó có bao nhiêu tán tu với thiên phú dị bẩm, lòng thành cầu đạo vững như bàn thạch, kết quả ngã xuống bởi vì thuật Luyện Tâm. Nếu như không vượt qua được thử thách, tuy không xuất hiện những thương tổn về mặt thân thể, nhưng.....”

“Văn bối xuất thân là ngư dân, vốn dĩ muốn cầu công lý cho bá tính.”

Diệp Vân khí phách nói: “Hiện giờ có được sách tiên Côn Luân, mong ước thế gian được bình đẳng, sự khó khăn của chuyện này có thể sánh bằng thay đổi thế gian, nếu không thể vượt qua thử thách Luyện Tâm, tự nguyện từ bỏ vị trí mình chủ”

“Minh chủ!”

“Diệp đại ca!”

Mọi người nghe vậy kinh hãi, Xích Minh là do một tay Diệp Vân thành lập, có thể sánh bằng tổ sư khai tông.

“Đừng khuyên can nữa.”

Chương 321: Ảo trận Luyện Tâm (2)

Diệp Vân nói: “Xin tiên nhân thi pháp!”

“Có chí khí! Phàm nhân có thể vượt qua thử thách Luyện Tâm trận pháp, trong trăm ngàn người chưa được một người, bản đạo sẽ ban người một phần cơ duyên!”

Nhóc con Linh Sâm vỗ tay tán thưởng, lấy trận bàn từ trong cổ tay áo ra, bố trí chung quanh Diệp Vân, tay bắt pháp quyết kích hoạt trận pháp cấm chế.

Bên trong trận pháp.

Trước mắt Diệp Vân tối sầm, mở mắt ra thì đang ở trên biển, bên tai truyền đến tiếng thúc giục của phụ thân.

“Vân nhi, Hải Long Vương sắp đến rồi, nhanh lên bờ nào.”

“Dạ.”

Diệp Vân dạ một tiếng, cảm thấy hình như mình đã quên mất một thứ gì đó, nhưng có làm thế nào cũng không nghĩ ra được.

Bên ngoài.

Mọi người chỉ nhìn thấy linh quang bao phủ, Diệp Vân ngồi xếp bằng trong đó, thần sắc không ngừng biến hóa.

Nghi hoặc, kinh sợ, hồi hận, ủ rũ, đắc ý, thậm chí là tham lam.....

Ước chừng sau một canh giờ.

Ánh sáng của trận pháp dần dần tắt lịm, Diệp Vân chậm rãi mở hai mắt, các loại ký ức hiện lên, trên mặt lộ ra vẻ vui sướng.

“Đa tạ tiên trưởng chỉ giáo.”

Luyện Tâm trận nhìn thì giống như là một ảo cảnh, mê hoặc tâm thần, trải qua đủ loại thử thách, trong đó có không ít những điều cảm dỗ và khó khăn mà Xích Minh phải đối mặt sau khi trở nên lớn mạnh hơn, lúc này ngẫm nghĩ lại thì lại có nhiều tính toán hơn.

“Người lại thật sự vượt qua rồi!”

Mặt nhóc con Linh Sâm lộ vẻ kinh ngạc, nó thật sự không cho rằng người phàm có thể vượt qua thử thách Luyện Tâm, nên phun ra một ngụm khí màu xanh lá vào người Diệp Vân.

Khí tức màu xanh đi vào trong cơ thể của Diệp Vân, phát ra sinh cơ cuộn cuộn, tất cả những bệnh tật trong cơ thể đều biến mất.

Diệp Vân chỉ cảm thấy khoan khoái hơn bao giờ hết, như được trẻ ra mười mấy tuổi, khí huyết được sinh cơ thúc đẩy tập trung vào đan điền, ầm ầm ngưng tụ thành khiêu huyết.

Như vậy vẫn chưa kết thúc, sinh cơ chảy xuôi khắp người, ngưng tụ liên tiếp sáu khiêu huyết mới tan biến.

“Cảm tạ tiên trưởng!”

Nhóc con Linh Sâm gật đầu nói: “Sau này chớ phụ đoạn tiên duyên này.”

Bạch Thế Ngọc thò mặt ra nói: “Tiên trưởng, ta có thể thử thách Luyện Tâm một lần được không?”

Nhóc con Linh Sâm nói: “Những người khác thì còn chưa biết được, nhưng ngươi thì chắc chắn không thể vượt qua thử thách được.”

Bạch Thế Ngọc vẫn không muốn tin, sau khi bị hấn vút cả liên sỉ mà năn nỉ ỉ ôi, cuối cùng hắn cũng được bước vào trận pháp Luyện Tâm, kết quả sau nửa canh giờ đã thét lên một tiếng chói tai rồi bùng tỉnh.

Diệp Vân hiếu kỳ nói: “Thế Ngọc đã trải qua chuyện gì vậy?”

Sắc mặt Bạch Thế Ngọc đỏ lên, ấp úng kể lể không rõ ràng, chỉ nói là bị thất bại trong gang tấc.

Nhóc con Linh Sâm cười hắc hắc nói: “Nhóc con nhà ngươi có quá nhiều hồng nhan tri kỷ, kiếp đào hoa vận vào ngươi, rồi sẽ có một ngày bị lật thuyền, rơi xuống nước!”

“Ha ha ha!”

Mọi người nghe thấy vậy cười to, vô cùng hâm mộ Bạch Thế Ngọc, rồi lại lên tiếng khuyên bảo coi đó như là một bài học.

Nữ tử áo đỏ mày liễu dựng ngược, đề chuỗi kiếm liếc mắt nhìn vào giữa hai chân của Bạch Thế Ngọc, thở dốc vài tiếng cuối

cùng vẫn kiềm chế cơn giận, khom người nói: “Tiên trưởng, vẫn bồi cũng muốn thử Luyện Tâm một lần!”

Bạch Thế Ngọc nghe vậy sắc mặt xanh lè, muốn ngăn cản nhưng lại không thể nói ra được lý do.

Về mặt của nhóc con Linh Sâm quỷ dị, nó đã nhìn thấy được, bên trong ảo cảnh, nữ tử phần nộ chém liên tục ba bốn năm sáu bảy nhát, trực tiếp hù cho Bạch Thế Ngọc chạy khỏi Luyện Tâm trận pháp.

Nhìn trộm chuyện xấu của người ta, đúng thật là quá thú vị!

“Có thể, mọi người lên hết đi, ai cũng có thể Luyện Tâm.”

Nữ tử áo đỏ ngồi xếp bằng giữa trận pháp, chau mày, một lát sau lại giận dữ, rồi thất vọng, trải qua đủ loại ảo cảnh, ấy vậy mà có thể bình yên vượt qua thử thách.

“Thú vị, thú vị!”

Nhóc con Linh Sâm có thể là nam nhân mà cũng có thể là nữ tử, tiểu đạo đồng chỉ là hình dáng do thuật pháp biến hóa mà thành, cho nên chưa bao giờ có suy nghĩ về tình yêu gì đó, nhìn thấy những lựa chọn khác nhau trong cùng một hoàn cảnh của Bạch Thế Ngọc và nữ tử áo đỏ kia, dường như cũng đã lĩnh ngộ được gì đó.

Cỏ cây yêu tinh tu hành, cần phải trải nghiệm hồng trần mới có thể ngộ đạo.

Trong thoại bản, chuyện thư sinh nghèo và yêu quái yêu nhau cũng không phải là tin đồn vô căn cứ, đương nhiên cũng có những cách thức tu hành nhanh hơn, ví dụ như cắn nuốt linh hồn.

“Đa tạ tiên trưởng.”

Nữ tử áo đỏ cảm ứng được sinh cơ cuộn cuộn trong cơ thể, khí huyết ngưng tụ thành mấy khiếu huyết, mà điều càng khiến cho người ta vui mừng hơn chính là da thịt như ngọc, mắt ngọc mày ngài càng thêm chấn động lòng người, càng có thêm lòng tin có thể đánh bại lũ tiểu yêu tinh kia!

Rồi sau đó tất cả thành viên của Xích Minh thay phiên nhau tham gia thử thách Luyện Tâm, kết quả phần lớn đều thất bại,

cũng không phải là vì bọn họ không chịu được sự tra tấn đau đớn, ngược lại là chìm đắm trong sự cảm dỗ của thành công.

Nhóc con Linh Sâm cũng không keo kiệt, thương hết cho năm người vượt qua thử thách.

Người mù chỉ cảm thấy hai mắt đau đớn như bị kim đâm, chảy ra hai hàng huyết lệ, như có con kiến đang bò trong hốc mắt, cho dù đã vượt qua thử thách Luyện Tâm cũng không chịu đựng được mà kêu la thảm thiết thành tiếng.

Tinh thần không khuất phục trước cực hình, không đồng nghĩa với việc thân thể không cảm nhận được sự đau đớn!

Hồi lâu sau.

Người mù cảm thấy cơn đau biến mất, cả người nằm trên mặt đất, chậm rãi mở hai mắt nhìn thấy trời xanh mây trắng, dụi nhẹ hai mắt vài lần xác định không phải ảo giác, vội vàng đứng dậy bái lạy.

“Cảm tạ tiên sư!”

“Chỉ là một việc nhỏ mà thôi.”

Nhóc con Linh Sâm cũng không đối xử khác biệt, với sâm khí vạn năm trong cơ thể nó, thì chuyện hồi sinh thân xác chỉ là chuyện bình thường.

.....

Một năm sau.

Tại Hữu Gian tửu quán.

Chu Dịch cạch cạch đánh bàn tính, tính toán lợi nhuận của ngày hôm nay.

Chương 322: Ảo trận Luyện Tâm (3)

Ba năm ngắn ngủn trôi qua, cảm nhận rất rõ ràng rằng đám tài chủ càng trở nên keo kiệt, không thể so sánh được với vẻ hào hoa xa xỉ của lúc ban đầu.

Người có sự thay đổi lớn nhất chính là Lư gia, năm trước Lư Bác đột tử, mấy nhà trong tộc đấu đá với nhau lợi hại, cuối cùng thế gia ngàn năm cũng sụp đổ.

Đại phòng vẫn là tài chủ, dựa vào tài sản của tổ tông mà sống qua ngày, nhị phòng tam phòng thì đi theo những thế gia mới, còn những người khác thì tan đàn xẻ nghé, mang theo vàng bạc tài sản của tổ tiên đến những nơi khác trong Đại Chu khai chi tán diệp.

“Biện pháp như vậy, có lẽ là nội bộ Lư gia đã thương lượng với nhau rồi quyết định, tộc nhân rải rác khắp nơi, làm gì thì làm cũng có thể giữ được truyền thừa!”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, thế gia ngàn năm trải qua bao nhiêu mưa gió, trải qua bao nhiêu thời đại, sớm đã có rất nhiều thủ đoạn đối phó với sự thay đổi của triều đại.

Bây giờ nhìn những thế gia mới nổi đặc ý, cũng giống như đám huân quý năm xưa khi Đại Càn mới lập nước, đám huân quý năm xưa khi Khánh quốc mới lập nước vv, mấy trăm năm rồi một ngàn năm sau thử nhìn lại, vẫn là huyết mạch của thế gia còn được nối tiếp.

Dương Lực quét sạch mặt đất, bàn ghế xếp chỉnh tề, khom người thì lễ nói.

“Chưởng quầy, ta đi trước đây.”

“Nghỉ ngơi một lát.”

Chu Dịch tay bắt pháp quyết, cười nói: “Hôm nay vận may của ngươi đến rồi, có lẽ là một cơ duyên không nhỏ.”

Dương Lực biết được Tôn chưởng quầy là một kỳ nhân, lại là ân nhân của Dương gia, dựa vào việc bán đậu phộng và đậu thì là, nuôi sống anh chị em trong nhà, nên nghe lời hẩn đứng lại.

Chu Dịch hỏi: “Bán bao mấy năm, có biết chữ không”

Dương Lực gật đầu nói: “Cũng biết được nhiều chữ, nhưng viết chữ không được tốt lắm.”

Chu Dịch nói: “Như thế rất tốt, sau này cho dù có khó khăn hay thành đạt, đừng quên học hành.”

“Xin ghi nhớ lời chương quây dạy bảo.”

Dương Lực khom người đồng ý, nghe câu này có chút kỳ lạ, giống như lời phụ thân dặn dò lúc lâm chung vậy.

Lúc này.

Bạch Thế Ngọc, người mù và đầu bếp, từ trên lầu bước xuống, ba người khom người thi lễ, nói:

“Cảm tạ chương quây bảo vệ!”

Chu Dịch xua tay nói: “Không sao, đã mở tửu quán, thì phải có nhiệm vụ đảm bảo sự an toàn của khách hàng.”

Bạch Thế Ngọc giải thích nói: “Minh chủ vốn định tự mình đến cảm tạ, nhưng ta cản lại, nói chương quây không thích phạm trần, chớ kéo ngài vào.”

“Vẫn là người hiểu ta!”

Chu Dịch nhìn Bạch Thế Ngọc một cái thật chăm chú, nói: “Mấy ngày nay, bản đạo có chút lĩnh ngộ, dự định bế quan tiêm tu, đúng lúc các người đã quay lại, sau này tửu quán giao cho người xử lý.”

Bạch Thế Ngọc nhú mày nói: “Chương quây, nếu Xích Minh làm liên lụy đến người, chúng ta sẽ đổi nơi khác hội họp.....”

“Thật sự là phải bế quan!”

Chu Dịch nói: “Không lâu trước đây gặp lại một người bạn cũ, phải tiễn hã một đoạn đường, tạm thời không thể quay lại.”

“Vây từ chối thì bất kính.”

Bạch Thế Ngọc chấp tay nói: “Tạm thời ta sẽ trông coi tửu quán, đợi chương quây trở về, lập tức trả lại cho ngài!”

“Như vậy đi.”

Chu Dịch ẩy một miếng ngọc bội có hoa văn đám mây từ trong lòng ngực, cạch một cái bẻ làm đôi, nói: “Ngày sau lấy

cái này làm tín vật, phối phương của Lê Hoa Bạch ở trong quây, còn có cả sổ sách nữa.”

Dứt lời cũng không do dự, bước ra ngoài nhún người nhảy lên biển mất trong bóng đêm.

“Tôn chưởng quây thật sự là thể ngoại kỳ nhân!”

Bạch Thế Ngọc cẩn thận cất miếng ngọc bội đi, quay đầu nhìn về phía Dương Lực, cười hỏi.

“Bạn nhỏ Dương, có hứng thú gia nhập Xích Minh không?”

.....

Mấy tháng sau.

Mấy trăm vạn dặm sâu trong Đông Hải.

Trên một hòn đảo nhỏ không tên.

Chu Dịch lấy viên thạch châu đen thui ra, từ sau khi có được nó thì vẫn luôn nghiên cứu, mỗi đêm trở về động thiên tu hành đều thi triển hắc vu chú thuật.

“Màu sắc đã có chút nhạt đi, nhưng vẫn không nhìn thấy rõ tình hình cụ thể bên trong!”

“Vật phong ấn này hơn xa bảo châu của Long Hoàng, rất có khả năng không phải là những yêu hoàng khác, có lẽ là một lão quái vật Hóa Thần nào đó.....”

Đã đọc hết vạn cuốn đạo tạng, Chu Dịch rất am hiểu về phương pháp tự phong ấn này, thuật pháp này có nguồn gốc từ truyền thừa thời Thượng Cổ, ngoài việc tiêu hao rất lớn ra, thì không còn bất kỳ khuyết điểm nào cả, có thể nói là một diệu pháp tránh kiếp!

Như viên thạch châu đen xì này, nghiên không vỡ, đập không nát, đến ngay cả Hóa Thần lão tổ cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ có chờ đợi phong ấn tự động tan biến.

Hóa Thần lão tổ không giống như Chu Dịch, có thể có được tuổi thọ vô hạn để thi triển hắc vu chú thuật. Vì vậy cho nên nếu như có mang theo bên người từ từ chờ đợi, kết quả sau ba năm ngàn năm trôi qua thì bản thân mình đã thọ tận đạo tiêu trước rồi.

Khi Tu Tiên giới còn tồn tại, có thể cất giữ vật này trong tông môn, chờ đến khi phong ấn tan biến thì sẽ nhân cơ hội mà giết chết kẻ đó.

Nhưng trong thời kỳ Mạt Pháp này thì đến ngay cả tông môn cũng đã biến mất, vậy thì biện pháp duy nhất này cũng không thể thực hiện được!

“Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một khắc tinh như bản đạo này thôi! Đám lão quái vật kia, kẻ nào kẻ nấy đều rất khôn khéo, đáng lẽ ra phải trốn rất kỹ ở trong Cửu Châu, nhưng hết người này đến người khác rơi vào tay bản đạo, chẳng lẽ là báo ứng sao?”

Chu Dịch ngẩng đầu nhìn nhìn trời, khẽ lắc đầu, bố trí trận pháp cấm chế dày đặc, đặt thạch châu vào chính giữa.

Đến một nơi cách xa ngàn dặm.

Cũng làm như năm xưa chú sát Long Hoàng, liên tục không ngừng thi pháp nguyên rửa, tế đàn Quỷ Thần được uân dưỡng bởi tuổi thọ vô tận càng ngày càng trở nên sinh động.

Khắc khắc khắc những tiếng cười ma quái, tựa như Quỷ Thần hiện thế.

Chớp mắt một cái mà mười lăm năm trôi qua, thạch châu xám xịt biến thành trạng thái bán trong suốt, thấp thoáng có thể nhìn thấy được bóng người bên trong.

Chu Dịch cẩn thận quan sát hình dáng của đạo bào, đối chiếu với những ghi chép trong đạo tạng, dường như có thể đoán được kẻ đang tự phong kia là ai.

“Nhất Khí tông, Nguyên Linh Thiên Quân!”

Chương 323: Hai trăm năm sau.

Hóa Thần Thiên Quân!

Căn cơ cuối cùng của hai đạo Chính Ma trong Tu Tiên giới, cho dù già nua sắp chết, thì cũng hơn xa Nguyên Anh bình thường.

Năm đó khi luận bàn với Tiêu Thiết Trụ ở Xuân Phong Lâu, đã biết được Chân Dương Ma Tôn ngang nhiên đánh sập Tiêu Đan Sơn, và cũng đã xác nhận Thiên Quân của Đan Đỉnh Tông đã tọa hóa.

Vừa là thêm muốn thiên tinh thạch, lại thăm dò Đan Đỉnh Tông!

“Dựa theo ghi chép trong đạo tạng, Hóa Thần còn được gọi là nguyên thần, được hợp thành từ ba nguyên tố là tinh, khí, thần, nó giống như những sinh mệnh độc lập, có thể tùy tiện ngao du trong hư không. Sau này cũng có thể hợp nhất lại cùng thân thể, gọi là tu hành đại viên mãn, đột phá Phản Hư!”

“Điều mạnh nhất của Hóa Thần cảnh chính là có thể không chế sơ bộ sức mạnh của thiên địa, khi sử dụng pháp thuật độn quang vv sẽ không tiêu hao pháp lực trong cơ thể, mà lấy trực tiếp từ linh khí của thiên địa.....”

Suy nghĩ đến đây, Chu Dịch không nhịn được mà mỉm cười.

“Hiện giờ trời đất này, chẳng còn lấy một tia linh khí, Hóa Thần thì đã làm sao chứ?”

“Thứ duy nhất cần cẩn thận chính là Thái Thanh thần phù, pháp bảo này tất nhiên là sẽ phong ấn theo cùng với Nguyên Linh, có lẽ còn giữ được vài phần uy lực!”

Để chắc chắn rằng không có gì bất ngờ xảy ra, Chu Dịch lại lúi sâu vào trong Đông Hải một trăm vạn dặm nữa.

Biển xanh bát ngát, vô số đảo nhỏ đan xen nhau, không còn bất kỳ dấu vết nào của nhân loại nữa, hoang vu, cô quạnh.....

Tìm một hải đảo có diện tích rộng lớn, lấy ra hết tất cả những trận bản vốn có của mình, bố trí trùng trùng điệp điệp cấm chế, chỉ riêng việc bố trí đã mất hơn mười lăm năm thời gian.

Chu Dịch thi pháp thúc giục Phân Kiếm Quang, trảm vào trên trận pháp, không có bất kỳ vết sức mẻ nào.

“Thái Thanh thần phù có tác dụng phụ trợ, còn hiệu quả sát phạt thì lại thua xa Phân Kiếm Quang, trận pháp như thế này đã đủ phong ấn chặt Nguyên Linh. Huống hồ, cho dù để hắc đảo thoát được, cùng lắm thì trốn ở hải ngoại mấy trăm năm là được!”

“Thời đại Mạt Pháp, không có Thiên Tiên linh căn nuôi dưỡng linh khí, Hóa Thần chân quân cũng chỉ có thể tuyệt vọng mà chết đi!”

Đường tiến và đường lùi đều đã chuẩn bị xong, Chu Dịch lấy Quỷ Thần tế đàn ra, tiếp tục tiêu hao tuổi thọ thi triển chú thuật.

.....

Một chỗ sâu trong Đông Hải.

Biển xanh trời xanh, nếu không có cá nhảy chim hót, thật sự là một bức tranh tĩnh lặng, người bình thường sống lâu trong môi trường như vậy, chắc có lẽ là sẽ nổi điên, sẽ tuyệt vọng, nhưng mà người tu tiên thì lại không giống như vậy.

Với vạn cuốn đạo tạng trong Tàng Thư Các, đó là những điển tịch tinh hoa còn sót lại của Tu Tiên giới, chỉ riêng việc sửa sang lại thì đã mất đến hai ba trăm năm, nếu như muốn lĩnh ngộ được toàn bộ thì ít nhất cũng phải mấy ngàn năm cho đến cả vạn năm.

Mỗi ngày đọc điển tịch, là đắm chìm trong việc lĩnh ngộ Thiên Đạo.

Loại cảm giác vui sướng và tự do khi lĩnh ngộ chân lý của thế gian này, hơn xa thất tình lục dục, cho nên Tu Tiên giới mới có nhiều tu sĩ khổ tu như vậy

Chu Dịch vốn là không phải là người chịu khó, nếu đã có được sự trường sinh, nên không muốn vì theo đuổi trường sinh mà vứt bỏ đi nhân tính, khổ tu biến thành một cục đá lạnh lẽo.

“Ta chỉ là một kẻ phàm phu tục tử lưu lạc hồng trần!”

Xuân thu luân chuyển, thời gian trôi qua nhanh.

Đảo mắt đã mười năm trôi qua, viên thạch châu đen thui đã biến thành thủy tinh trong suốt, bên trong là một người đàn ông trung niên mặc đạo bào cổ xưa, trên trán có dán một phù triện huyền dị.

Đợi đến khi tia sức mạnh phong ấn cuối cùng tan biến, Nguyên Linh Thiên Quân chậm rãi mở to đôi mắt.

“Linh khí thiên địa hồi sinh rồi sao?”

Nguyên Linh cảm ứng linh khí bên ngoài, thi triển pháp lực cảm ứng thiên địa, rồi sau đó lại chau mày.

“Tại sao mới hơn chín trăm năm trôi qua chứ! Chẳng lẽ bí pháp phong ấn mất đi hiệu lực rồi sao?”

Nhất Khí tông là một nhánh của truyền thừa đạo giáo thời Thượng Cổ, chưa từng có tiền bối thử nghiệm ghi chép về bí pháp huyết tể trong tông môn, dù sao thì vì cái giá phải trả là quá lớn, xác suất thành công lại không cao, nếu không phải gặp phải kiếp nạn Mạt Pháp thì sẽ không thi triển!

Sau khi tự phong ấn thì sẽ giống như một người chết, hoàn toàn không biết khi nào sẽ tỉnh lại, nếu như linh khí vẫn chưa hồi sinh, thì thức tỉnh cũng chỉ có thể chờ chết mà thôi!

“Bất kể là bí thuật đã xảy ra sự cố gì, nhưng mà linh khí đã hồi sinh thì tốt rồi!”

Nguyên Linh vội vàng chui ra khỏi nơi phong ấn, tuổi thọ của hắn vốn dĩ chẳng còn lại bao nhiêu, chỉ còn sót lại một sợi tàn hồn, cần phải nhanh chóng tìm được một người có thiên phú dị bẩm để đoạt xá trùng tu.

Vừa mới đi ra bên ngoài, chỉ nghe được từng trận tiếng sấm.

Thiên lôi địa hỏa giáng xuống bốn phương tám hướng, khí thế ngút trời, sắp sửa đánh nát Nguyên Linh.

“Trận pháp? Bẫy rập!”

Nguyên Linh muốn dịch chuyển linh khí thiên địa, phát hiện ra mấy chục tầng trận pháp giam cầm, bầu trời vững chắc như bàn thạch không chút sụt mẻ.

Thái Thanh thần phù bùng lên linh quang, bảo vệ hồn phách của Nguyên Linh giữa lôi hỏa ngút trời.

“Đây là Thiên La trận của Đan Đỉnh Tông, có khi nào kẻ vây khốn bần đạo chính là Huyền Tiêu? Không đúng, còn có Thí Hồn trận của Quỷ Vương tông

Nguyên Linh hiểu biết rộng, cẩn thận nhận biết từng loại trận pháp cấm chế, muốn tìm phương pháp phá trận, sau khi phát hiện ra càng ngày càng có nhiều trận pháp, ngược lại càng thêm tuyệt vọng.

“Trận pháp của cả hai bên Chính Ma, vậy mà lại có thể kết hợp thành một thể thống nhất, sự linh ngộ trận pháp của người này đã đạt đã đến đến đỉnh phong!”

Cùng lúc đó.

Dưới ngàn dặm đáy biển.

Chu Dịch thi triển Viễn Quang thuật, theo dõi gắt gao hành động Nguyên Linh.

“Vốn dĩ đã là kéo dài hơi tàn, thực lực sau khi giải trừ phong ấn chẳng cao hơn Long Hoàng là bao, nhưng vì có Thái Thanh thần phù hộ thể, trong thời gian ngắn khó có thể giết chết được Nguyên Linh.”

Chương 324: Hai trăm năm sau (2)

“Không sao, thứ mà bản đạo có nhiều nhất chính là thời gian!”

Từ đó về sau.

Chu Dịch không ngủ không nghỉ điều khiển trận pháp, bổ sung linh tinh kịp thời, đề phòng Nguyên Linh có bí thuật tiên đoán nào đó, thừa thời cơ phá vỡ trận pháp chạy trốn.

Ngày qua ngày, năm này sang năm nọ.

Mấy chục năm đầu tiên, Nguyên Linh còn muốn phản kháng, phá trận, thi triển các loại bí thuật thần thông.

Chu Dịch thì lại thích thú say mê, lợi dụng quá trình này để đối chiếu với những gì mà hắn đã học, sau này có đụng phải Nguyên Anh Hóa Thân cũng nắm chắc vài phần, tăng thêm chút khả năng chiến thắng.

Năm mươi năm sau.

Thái Thanh thần phù không có được linh khí bổ sung, uy lực ngày càng giảm sút.

Vốn dĩ dễ dàng bảo vệ Nguyên Linh, hiện giờ đã rụng rơi theo gió, bị sự oanh tạc liên tục của lôi hỏa, linh quang tắt lịm.

Hôm nay.

Nguyên Linh ngồi xếp bằng trên hoang đảo, ánh mắt nhìn về phía Đông, cất cao giọng nói.

“Bản đạo đã hao hết pháp lực, dù sao cũng chẳng còn sức để phá trận, chỉ có thể ngồi chờ chết, đạo hữu có thể lộ diện gặp mặt được không?”

Chờ đợi hồi lâu không thấy tiếng đáp lời, còn nói thêm.

“Không gặp cũng thế, bản đạo cũng sắp chết rồi, nhàn rồi tự lẩm bầm một mình cũng được.”

Một lát sau.

Bên trong trận pháp hiện hóa bóng dáng của Chu Dịch, cúi đầu nhìn Nguyên Linh Thiên Quân, nói: “Hành động của đạo hữu chẳng khác gì ma đầu, có gì mà đáng nói chứ?”

“Nếu như bản đạo không làm như vậy, thì sẽ khiến cho Nhất Khí tông không thể tiếp tục truyền thừa, chết đi rồi cũng không còn mặt mũi nào mà đối diện với liệt tổ liệt tông!”

Nguyên Linh hỏi: “Đạo hữu trông rất lạ mặt, không biết có oán thù gì với bản đạo, mà lại ra tay không chết không ngừng?”

Chu Dịch lắc đầu nói: “Không thù hận gì, thay trời hành đạo mà thôi!”

Nguyên Linh nhíu mày, nói: “Trên đời này làm gì có Thiên Đạo, cho dù thật sự có, cũng không thể nào nhát gan như đạo hữu được, chỉ hiện hóa một đạo phân thân trận pháp?”

“Khụ khụ khụ, đây là cần thận!”

Chu Dịch hỏi: “Đạo hữu còn được bao nhiêu tuổi thọ?”

“Ngắn thì một vài trăm năm, dài là ba bốn trăm năm.”

Nguyên Linh nói: “Đạo hữu dường như cũng chỉ đạt đến cảnh giới Kim Đan, chưa chắc là có thể đợi được đến khi bản đạo chết, cho dù có thắng thì cũng chậm trễ chuyện tu hành. Chi bằng thương lượng với nhau, bản đạo thề với Thiên Đạo, xóa bỏ ân oán giữa hai bên có được không?”

“Lúc này, đạo hữu vừa mới nói, trên đời không có Thiên Đạo!”

Chu Dịch làm sao tin được lời của đám lão quái này chứ, trên đời này cũng không phải là không có phương pháp xóa bỏ lời thề, chỉ cần bằng lòng trả cái giá đủ đắt mà thôi.

Thân hình tan biến, tiếp tục không chế trận pháp, lôi hỏa bao phủ Nguyên Linh.

“Thứ mà bản đạo có nhiều nhất chính là tuổi thọ, ba bốn trăm năm mà thôi, còn chưa hao tổn bằng ba quẻ bói sớm chiều nữa là!”

Lại thêm năm mươi năm nữa trôi qua.

Nguyên Linh đã là hoàn toàn từ bỏ việc giãy giụa, chỉ còn sử dụng Thái Thanh thần phù, miễn cưỡng chống lại sự tấn công của trận pháp.

Cách một thời gian, lại gọi thân ảnh trận pháp của Chu Dịch ra nói chuyện phiếm, có khi là hồi tưởng lại niềm vui của việc tu hành năm xưa, có khi lại kể về vị sư tử mà hắn đã từng theo đuổi, thậm chí kể về những bí mật đen tối của Nhất Khí tông mà không hề kiêng dè.

Ví dụ như là đề mở được cửa vào của một di tích thời Thượng Cổ, mà đã bắt không ít tán tu, phạm nhân huyết tể.

“Thuật pháp huyết tể bắt nguồn từ vu thuật Thượng Cổ, có thể khắc chế bất kỳ trận pháp cấm chế tiên đạo nào.”

Nguyên Linh không hề kiêng dè nói: “Nếu như có một loại trận pháp mà thuật pháp huyết tể không thể phá vỡ được, thì chỉ có một lý do, đó là số lượng sinh linh dùng để huyết tể vẫn chưa đủ!”

Chu Dịch hỏi: “Tại sao thời đại Thượng Cổ lại biến mất?”

“Tất nhiên là vì linh khí suy yếu.”

Nguyên Linh nói: “Căn cơ của Tiên đạo chính là linh khí, mỗi một lần tổ mạch hưng thịnh và suy yếu, đều là lúc Tu Tiên giới bắt đầu và kết thúc, giống như luân hồi!”

“Cảnh giới nào có thể thoát khỏi sự ràng buộc của linh khí?”

“Có lẽ là tiên nhân trong truyền thuyết!”

Lại thêm năm mươi năm nữa trôi qua.

Chu Dịch và Nguyên Linh đã quen thân với nhau, như bạn thân giao mấy chục năm, có thể nói là không hề giấu diếm nhau bất kỳ điều gì.

Thường xuyên thỉnh giáo Nguyên Linh về tu hành chi đạo, công pháp bí thuật của hai bên Chính Ma, đều có thể nhận được sự chỉ điểm vô cùng phong phú, chỉ trong mấy chục năm ngắn ngủn, tu vi tiến bộ vượt bậc.

Chu Dịch thỉnh giáo phương pháp đề phá đan thành Anh, Nguyên Linh Thiên Quân không hề giấu diếm mà chỉ giáo.

“Nguyên Anh, ba hồn sáu phách hợp nhất cùng pháp lực của Kim Đan, có thể gọi là thai nghén nguyên thần. Sau này nếu như người cơ hội, nhớ dùng ba hồn sáu phách dung hợp hoàn

chỉnh, nếu không thì cũng chẳng có cơ hội đột phá Nguyên Anh!”

“Đa tạ Thiên Quân chỉ giáo.”

Chu Dịch khom người thi lễ, vô cùng tôn trọng Nguyên Linh.

Đương nhiên, chuyện này không ảnh hưởng đến việc trận pháp hoạt động, trong lúc hai người nói chuyện thì thiên lôi địa hỏa cũng chưa từng dừng lại.

Thời gian trôi qua.

Lại một trăm năm nữa trôi qua.

Hôm nay.

Chu Dịch không đợi đến khi Nguyên Linh gọi, tự động hiện hóa thân hình, nhìn Hóa Thần Thiên Quân đang hấp hối.

Thái Thanh thần phù đã cạn kiệt linh quang, sớm đã biến thành một tấm phù triện bằng da thú nhẵn dums đó, hiện tại Nguyên Linh dựa vào việc tiêu hao căn nguyên, mà gắng gượng chống cự trận pháp cấm chế.

“Sắp chết rồi sao?”

Nguyên Linh lẩm bẩm nói: “Bần đạo tung hoành Cửu Châu Tứ Hải hai ngàn năm, có làm sao thì cũng không ngờ được rằng, sẽ có một ngày sẽ chết dưới tay của một tiêu bối Kim Đan, có lẽ trên đời này thật sự có báo ứng?”

“Có lẽ là có.”

Chu Dịch nói: “Làm quá nhiều chuyện ác, rồi cũng sẽ có một ngày có người đến tận nơi để trả thù.”

Nguyên Linh thở dài nói: “Theo lý thì tất nhiên là như vậy, nhưng mà bần đạo đã sống lâu như vậy, chứng kiến rất nhiều yêu ma quỷ quái có thể chết già, cho nên cũng không tin vào đạo lý.”

Chương 325: Hai trăm năm sau (3)

“Kiếp sau làm người tốt!”

Chu Dịch tay bắt pháp quyết, ánh sét to bằng thùng nước ầm ầm giáng xuống, tiêu hao hết số căn nguyên còn sót lại của Nguyên Linh.

Nhất thế Thiên Quân bây giờ thì hồn phi phách tán.

Lại đợi chờ thêm mười năm, xác định không có bất kỳ bí thuật tàn hồn nào, Chu Dịch mới thu lại Thái Thanh thần phù và vật phong ấn.

Thần thức đảo qua, bên trong Thái Thanh thần phù có chứa hơn vạn cuốn điển tịch bằng da thú, đúng là tất cả truyền thừa của Nhất Khí tông.

“Lại có thêm một pháp bảo!”

“Thái Thanh thần phù, được xưng là pháp bảo phụ trợ hàng đầu Cửu Châu, những bảo vật khác thì cần có pháp lực uẩn dưỡng, nó thì ngược lại tôi rèn pháp lực. Pháp lực càng là tinh thuần, càng dễ dàng dung hợp hồn phách, đột phá cảnh giới Nguyên Anh!”

Chu Dịch há mồm nuốt Thái Thanh thần phù vào trong bụng, để nó trong Kim Đan, cùng với những pháp bảo khác như Phân Kiếm Quang, Bồ Đề Bảo Luân, Sơn Hà đỉnh.

Thu hồi trận pháp cấm chế, trở lại Côn Luân động thiên.

Kiến Mộc đã được vun trồng cao hơn tám trượng, đã xứng với cái danh thần thụ thông thiên.

Chu Dịch lấy ra vật phong ấn của Nguyên Linh, đưa một sợi phân hồn lẫn vào trong đó, bắt đầu phá vỡ nó từ bên trong

.....

Đại Chu

Thành phố Tân Hải.

Tại câu lạc bộ Di Hồng.

Má mị mặc sườn xám, cười khanh khách dẫn theo một đạo sĩ, đưa tay nói.

“Chỗ của ta làm ăn đằng hoàng, chỉ có mát xa dưỡng sinh tốt cho sức khỏe, ngài cứ yên tâm, có người đỡ đầu cho chúng ta!”

Đạo nhân liên tục gật đầu: “Đàng hoàng thì tốt, nếu không đàng hoàng thì bần đạo không vào!”

Sau nửa canh giờ.

Một tiếng vang lớn khiến cửa phòng mở tung, bảy tám tuần bộ mặc đồ màu đen vọt vào phòng, lớn tiếng quát ‘đưa tay lên đầu’.

Trong phòng Tuần Bộ.

Đạo nhân tò mò đưa mắt nhìn nơi góc tường, nơi có camera đang ghi hình cuộc thẩm vấn, có lẽ nó còn có một cái tên khác tên, nhưng có lẽ chức năng của chúng cũng tương tự như nhau.

“Tên họ?”

“Bạch Long.”

“Tuổi?”

“Mười tám!”

“Nghề nghiệp?”

“Đạo sĩ.”

“.....”

Tuần bộ thẩm vấn theo từng câu hỏi, Chu Dịch trả lời trôi chảy, bao gồm cả số chứng minh nhân dân, cũng có thể tra ra là có người này.

Chỉ là ảo thuật đơn giản, qua mắt sự quan sát và phán đoán của tuần bộ, đáng tiếc không thể tùy tiện giả tạo thân phận như năm xưa, theo như những hiểu biết về kiếp trước, thì các công cụ giống như máy tính được nối mạng trên toàn quốc.

Đạo sĩ bị nghi ngờ có liên quan đến chuyện mại dâm phi pháp, vô cùng dễ dàng trở thành một tin tức nóng hổi, phòng tuần bộ không hy vọng có loại chuyện này phát sinh, nên đã kết án một cách nhanh chóng.

Nộp năm ngàn đơn vị tiền tệ đương thời, Chu Dịch được rời khỏi phòng tuần bộ.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Vừa lúc có một chiếc phi cơ âm âm bay qua, ánh mắt đảo qua đường phố, nhà phố cao ốc, người đi đường như dệt.

Bíp bíp bíp!

Có lẽ đúng vào giờ cao điểm tan tầm, ô tô nối đuôi nhau trên đường, những tài xế nóng vội không ngừng ấn kèn xe.

Hai bên đường có người ăn mặc hở chân hở vai, có người thì mặc áo dài kiêu cổ, cũng có không ít nữ tử mặc cung trang.

“Kiểu cách ăn mặc như vậy, nếu như vào những năm trước thì sẽ phạm vào tội mạo phạm, có khi lại bị tru di cử tộc!”

Chu Dịch vừa cảm thấy xa lạ vừa quen thuộc với cảnh tượng này, trong lòng lại cảm thấy vui mừng nhiều hơn.

Thời đại này có lẽ sẽ tồn tại những vấn đề này vấn đề nọ, cũng sẽ không thiếu quan chức tham ô, cũng không thể thiếu được cảnh bóc lột áp bách, nhưng mà nó tốt hơn gấp trăm ngàn lần những triều đại như Đại Càn, Khánh quốc, Đại Chu vv.

Thứ duy nhất khiến hắn cảm thấy không vui, chắc có lẽ là sau này không thể đi ăn mừng được nữa!

Thời thế đổi thay.

Chu Dịch rất có ý thức tuân thủ pháp luật, tuân theo quy tắc của mỗi một thời đại, sống cẩn thận cũng vậy, mà hòa nhập với đời cũng thế, sẽ không ỷ vào sức mạnh của mình mà áp bức người khác.

“Thành phố này trông có vẻ không tồi, cứ sống tạm ở đây một thời gian, làm quen với thời đại này, rồi hãy đến kinh thành.”

Mấy ngày sau.

Chu Dịch bán mấy tờ báo cũ, mua một căn nhà ở Tân Hải, chuyện đầu tiên sau khi có nhà ở chính là kết nối mạng internet.

Vượt nhẹ màn hình tinh thể lỏng cỡ lớn, bàn phím máy tính gõ chữ lách cách, con chuột bàn phím chớp nháy ánh sáng màu

đỏ, cùng với máy tính cấu hình cao cấp nhất, ngón tay kích động có chút run rẩy.

“Một ngàn chín trăm hai mươi ba năm rồi!”

“Người có biết là một ngàn chín trăm năm qua ta đã sống như thế nào không?”

Nhấn nút khởi động máy tính, nhìn màn hình máy tính vừa quen thuộc lại xa lạ, Chu Dịch bắt đầu nghiên cứu chức năng của mỗi biểu tượng.

Chỉ có một số ít sự khác biệt.

Có thể nói là nhu cầu của nhân loại chắc có lẽ là tương đồng, mở trình duyệt, bắt đầu tìm kiếm lịch sử hai trăm năm nay của Vân Châu.

“Vân Châu nhất thống, hiện giờ là năm Đại Chu thứ ba trăm năm mươi một.....”

“Một trăm bốn mươi lăm năm trước, lãnh đạo của tổ chức Xích Minh phát động cách mạng.....”

“Hoàng thất tự nguyện thoái vị, cải tổ thành Nội Các, triều đình đồng ý giữ lại sản nghiệp của hoàng tộc”

Tốc độ tìm kiếm trên trang web của Chu Dịch nhanh như chớp, thần thức đảo qua đã xe hết nội dung, sau khi tìm hiểu xong về lịch sử, lại tìm kiếm tin tức của những cổ nhân năm xưa.

“Chắc chắc chắc, vậy mà có không ít người được ghi vào trong sách giáo khoa!”

“Bạch Thế Ngọc a Bạch Thế Ngọc, thằng nhóc con nhà người đúng là có chút mất mặt, kết quả tìm kiếm đều là những chuyện hái hoa bắt bướm, còn nhận được danh hiệu một trong tứ đại công tử của thời nhà Chu!”

Chu Dịch tìm kiếm lịch sử, rồi sau đó tìm kiếm giáo trình nhập môn của máy tính, rất nhanh đã học xong thao tác thành thục.

Sau khi tải về máy phần mềm chat lớn nhất, lưu trữ đám mây, lúc đăng ký tài khoản thì có do dự một lát, sử dụng số chứng minh của kiếp trước để làm tên tài khoản.

“Đây là một chút niệm tưởng còn sót lại của bản đạo.”

Kết quả vừa mới đăng ký không bao lâu.

Tít tít tít!

Huyền Linh Chân Nhân mời bạn gia nhập “Cửu Châu tu tiên đàn”

Chương 326: Bí mật chưa có lời giải.

Năm Đại Chu thứ ba trăm năm mươi một.

Mùa hè .

Tuyên An thành khô hạn, liên tục hai tháng không có mưa.

Sông Lạc Thủy khô cạn, dưới lòng sông lộ ra một tượng người bằng đá, trên bức tượng có khắc chữ viết.

Vì e dè những chữ viết trên bức tượng, nên thôn dân không dám mang nó bán, báo cho cục Văn Vật trong thành phố.

Mười mấy người gộp thành một đoàn chuyên gia, đến tận nơi để giám định niên đại của tượng đá, và xây dựng phương án bảo vệ, tuyên truyền sau này.

Tiêu Nhiên là một trong những thành viên của đội, vừa mới tốt nghiệp đại học rồi thi vào biên chế không bao lâu, là một người mới ở cục Văn Vật, phụ trách khâu vác những vật dụng linh tinh như băng ghế, lều trại ...

Khi đến địa điểm.

Tiêu Nhiên đỡ vật dụng xuống, cũng thò lại gần thăm dò tượng đá vài lần.

Cao chừng năm sáu thước, vì bị nước sông bào mòn trong thời gian dài, điều khắc trên mặt tượng đá đã biến thành phái trừu tượng, nhưng chữ được khắc trên ngực của tượng đá thì lại rất rõ ràng.

“Lạc Hà cạn, thiên hạ loạn!”

Chuyên gia Đồng nói: “Nhìn chữ viết thì dường như là đến từ trước thời Khánh quốc, ít nhất cũng đã có hai ngàn năm tuổi rồi, khi đó có ghi chép về quân khởi nghĩa, trong số này thì Hắc Cân quân là nổi danh nhất.”

“Lão Đồng nói có lý, nhưng mà phía dưới còn có một dòng chữ.....”

Chuyên gia Thạch chỉ vào chữ viết kia nói: “Đã từng đến đây, phía dưới còn có một dãy thông số liên lạc, cái này không giống với phong cách thời xưa.”

Tiêu Nhiên cũng chú ý tới, trên tượng đá có viết: Đã từng đến đây, số liên lạc 199 **.

“Chẳng lẽ là giả? Nhìn cách chữ viết, chạm khắc này, không giống đồ giả!”

Chuyên gia Đồng đi chung quanh tượng đá hai vòng, thảo luận hồi lâu cùng chuyên gia đá, vẫn không thể nào giải thích được nguyên nhân, lật tìm hết cả đồng sách cổ cũng không tìm thấy những lời nhắn tượng tự như vậy.

Người đọc sách thời cổ đại đi ngang qua đây, phần lớn đều sẽ lưu lại thơ từ, cũng có chữ viết, tranh vẽ gì đó, thường được gọi là “Đề Bích”, dùng để thể hiện tài năng văn học của mình.

Chưa bao giờ nghe thấy có người lưu lại chữ “Đã từng đến đây”, thậm chí còn cả số liên lạc, quả thực là quê mùa không thể tả nổi, không phải người mà!

Triệu cán sự thuộc bộ Tuyên Truyền cùng đồng hành với đoàn, nhìn thấy đám chuyên gia cảm thấy khó hiểu, ánh mắt sáng lên nói: “Có lẽ đây là một cơ hội tốt, cứ công bố câu hỏi này ra ngoài, để cho người yêu Văn Vật cả nước thử giải đáp nó.”

“Ý tưởng của Tiểu Triệu không tồi, đây chính là lần đầu tiên bắt gặp câu “Đã từng đến đây” trong lịch sử Văn Vật.

Chuyên gia Đồng tất nhiên là hiểu được ý nghĩa của chuyện này, hơi gật đầu: “Công tác nghiên cứu Văn Vật là một chuyện buồn tẻ rườm rà, cho dù có quảng bá như thế nào cũng khó khiến cho cư dân mạng hưởng ứng, câu “Đã từng đến đây” và dãy số liên lạc đều rất đời thường, có lẽ có thể làm dậy lên không ít cuộc tranh cãi!”

“Đúng đúng đúng, thầy Đồng nói đúng.”

Triệu cán sự cảm thấy việc này rất thực tế, hiện giờ công tác tuyên truyền còn chưa được tốt lắm cần phải vừa nghiêm túc vừa sinh động, tương tự như kiểu màu mè sắc sỡ vậy.

“Trước tiên hãy công bố tin tức chính thức về tượng đá với bên ngoài, rồi dẫn dắt tranh luận về câu đố khó giải của cổ nhân, rồi lại nhờ người tạo ra một bộ biểu tượng cảm xúc trên mạng, danh nhân trong lịch sử đều “Đã từng đến đây”.....”

Đời thường có nghĩa là gần gũi với bá tánh, nhưng mà tiền đề là người này phải có địa vị cao.

Cư dân mạng phát hiện, các đại thi nhân, đại văn hào trong lịch sử đều giống như người bình thường, “Đã từng đến đây” quê mùa khó tả, tất nhiên sẽ sinh ra cảm giác gần gũi.

Sự huyền diệu trong chuyện này là cảm giác kéo con nhà đảng hoàng xuống nước theo mình!

“Có lẽ sẽ rất thu hút, nếu có thể trở thành một thuật ngữ như từ “Thật thơm”, thì chắc chắn có thể kéo không ít khách du lịch đến với thành phố Tuyên An. Quốc triều càng thêm giàu mạnh, cũng sẽ chẳng còn nhiều người nhàn rỗi trên mạng như vậy nữa!”

Triệu cán sự rất có chí cầu tiến, bất cứ lúc nào cũng sẽ bắt lấy cơ hội thăng chức, tiếp đón các đồng nghiệp đến từ đài truyền hình, quay chụp đủ các góc độ.

Tiêu Nhiên cũng cùng trang lứa, lại là một kẻ không có chí tiến thủ trời sinh, nếu không thì cũng không chọn một đơn vị nhà nước chẳng hề béo bở gì khi còn là một thanh niên, công việc mỗi ngày chính là phẩm trà, câu cá với lãnh đạo.

Nghe hai vị chuyên gia nói vô cùng kỳ lạ, lấy di động ra chụp mấy tấm ảnh, rồi đăng lên “Cửu Châu Tu Tiên Đàn”.

Tiêu chân nhân viết: “Bí mật chưa được giải đáp mới trong giới khảo cổ, cổ nhân cũng có số liên lạc, đây là người xuyên không hay là nền văn minh thời Thượng Cổ?”

Cửu Châu Tu Tiên Đàn được thành lập bởi một nhóm người yêu thích việc tu tiên.

Tiêu Nhiên đã từng đam mê tiểu thuyết tiên hiệp, từng có mộng tưởng tu tiên trường sinh, dù sao thì người ta cũng không phải là một thiếu niên ở thời điểm bốc đồng, vì thế tìm kiếm không ít Tu Tiên Đàn trên mạng, gia nhập vào tất cả nhóm chat đó.

Chín mươi chín phần trăm các hội nhóm chat trên mạng đều rơi rụng dần bởi chính phủ, mấy năm sau, chỉ còn mỗi nhóm chat này là còn sống sót.

Nguyên nhân chủ chốt là vì thành viên trong nhóm này cũng không nhiều lắm, quản trị viên của nhóm yêu cầu mỗi một thành viên phải đọc thuộc một quyển điển tịch Đạo giáo, nếu không thì rất nhanh sẽ bị xóa khỏi nhóm.

Thiếu niên bốc đồng chỉ muốn nghịch thiên, sao có thể tĩnh tâm mà đọc sách được, cho nên trong nhóm chat cho đến bây giờ cũng chỉ có chừng một trăm thành viên!

Huyền Linh Chân Nhân là quản trị viên của nhóm, là một đạo sĩ chân chính, nghe nói khi hắn chào đời xuất hiện dị tượng mây tía tường vân, chữ đầu tiên khi cất tiếng nói chính là: Tiên!

Năm đó, Tiêu Nhiên vô cùng bốc đồng, nghe thấy chuyện này thì vô cùng kinh ngạc, tin tưởng chuyện Huyền Linh Chân Nhân chính là chân tu đắc đạo, dưới đề nghị của đối phương đã đọc không ít tác phẩm Tiên Hiên kinh điển của Đạo giáo.

Có tính tình không cầu tiến như hiện tại, chắc có lẽ là bị ảnh hưởng bởi những sách vở này, dù sao thì cảnh giới cao nhất của Đạo gia chính là không tranh giành.

Chương 327: Bí mật chưa có lời giải (2)

Huyền Linh Chân Nhân, viết: “Chuyện này là thật sao? Phát hiện ở chỗ nào?”

Sau khi gởi định vị vị trí cho hẳn.

Tiêu chân nhân, viết: “Dưới đáy sông Lạc Thủy, đang ở hiện trường.”

Huyền Linh Chân Nhân, viết: “Vị trí này cách di tích của tiên nhân chừng hơn ba trăm dặm, như thế xem ra, sông Lạc Thủy đã từng thật sự có tiên nhân tiềm tu!”

Tiêu Nhiên nhìn thấy những gì quản trị viên viết, vừa cảm thấy hồ thẹn vừa cảm thấy đây là lẽ đương nhiên, vì đối phương thực sự bị ám ảnh và tin chắc rằng tu tiên giới đã từng tồn tại.

Những thành viên khác của nhóm chat bao gồm cả Tiêu Nhiên, đại đa số đều đã qua độ tuổi bốc đồng, nhận thức rõ thực tế.

Tu tiên căn bản là không tồn tại, Đạo kinh thật sự có chút tác dụng, lúc nào tâm trạng phiền muộn thì đọc một đoạn.

Tiêu chân nhân viết: “Nếu là do tiên nhân lưu lại, hay là thử mời người này vào nhóm một lần, có lẽ thật sự có người này tồn tại?”

“Nói có lý!”

Huyền Linh Chân Nhân không cảm thấy chuyện này là một trò đùa, ngược lại cực kỳ nghiêm túc tiếp thu ý kiến, tìm kiếm thông tin về dãy số, vậy mà lại thực sự có kết quả tìm kiếm.

Bạch Long.

Tuổi: 1939.

Ký tên: Trong giày đập mây luôn có hồ nằm, trong vạt áo ngọc bích hiển nhiên là tàng long.

Nghề nghiệp: Đạo sĩ.

Mời Bạch Long gia nhập “nhóm chat Cửu Châu”.

.....

Tân Hải.

Nhà số 404, đô thị Hoa Viên.

Trong khoảnh khắc khi Chu Dịch nhận được lời mời gia nhập nhóm chat, liền triệu hồi Huyền Vũ thần giáp theo bản năng, thần thức đảo qua phạm vi hơn mười dặm, xác định không có bất kỳ khí tức pháp lực nào.

“Chẳng lẽ là nhân vật Phản Hư âm thầm thao túng Cửu Châu hay sao?”

Lấy ống thăm bói quẻ ra khỏi túi trữ vật, thi triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật, sau khi lắc nhẹ thì Linh thăm rơi xuống đất.

Bình an không có việc gì.

Chu Dịch thả lỏng, Huyền Vũ giáp hóa thành mai rùa, rồi lại thi triển Tiểu Diễn Thần Toán.

“Thì ra là thế, số thông tin liên lạc mà năm đó bản đạo tiện tay lưu lại, đã bị người ta phát hiện ra.”

Nếu như đã không phải bị cường giả theo dõi, Chu Dịch hơi suy tư, rồi nhấn nút xác nhận gia nhập group chat.

“Hoan nghênh người mới!”

“Cầu xin người, phát lì xì đi.”

“Đạo hữu tu hành ở đâu?”

“.....”

Mấy tin nhắn liên tục gửi đến, ngoài những từ như bản đạo, tu tiên ra thì cũng chẳng khác gì những group chat bình thường.

Chu Dịch đổi tên tài khoản thành Bạch chân quân, viết: “Bản đạo là thái thượng trưởng lão của Địa Hỏa cung Đông Hải!”

Nói thật từ trước đến nay chẳng ai thêm tin, nói mấy câu có vẻ ngốc nghếch như vậy, ngược lại lại thu hút không ít đạo hữu.

Xích Diễm chân quân, viết: “Oa ha ha, cuối cùng bản đạo cũng đã ngưng kết Kim Đan!”

Cực Quang thượng nhân, viết: “Kim Đan thì đã là gì, bản đạo ngày đêm tu hành, đã đến Phân Thần!”

Tôn chân nhân, viết: “Tăng ca ba ngày ba đêm liên tục, sắp vũ hóa phi thăng rồi.”

Xích Tinh, viết: “Bây giờ còn có loại công ty xấu xa như vậy sao?”

Xích Diễm chân quân, viết: “Mặt mù tăm tối, đợi bản đạo xuất quan, đến lúc đó sẽ làm một trận xx!”

Xích Diễm chân quân đã bị chặn 1 giờ!

“.....”

Chu Dịch hiểu ý cười, sau khi nhìn vào file của nhóm chat phát hiện trên đó tải lên không ít Đạo kinh, công pháp, cùng với thuật luyện đan kèm theo những nguyên liệu hiếm lạ cổ quái gần như là hài hước, còn đảm bảo rằng sau khi ăn nó thì sẽ có thể phi thăng!

“Luyện đan thuật lại có số lần download nhiều nhất!”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, mười đầu ngón tay lướt như bay viết mấy trang giấy phối phương của thuốc bổ, cắt giảm bớt những dược liệu hiếm có trong đơn thuốc, tác dụng của nó giảm đi hơn phân nửa, nhưng chi phí thì lại tăng lên gấp hơn mười lần.

Rồi tải lên file thuốc bổ, chờ đợi người có duyên thử nghiệm.

Tít tít tít!

Huyền Linh chân quân gửi lời mời kết bạn.

Chu Dịch bấm đốt ngón tay, biết được mục đích của đôi phương, sau khi đồng ý kết bạn với nhau thì gửi biểu tượng “Ôm quyền” .

Rồi sau đó hai người tiến hành giao lưu một cách sâu rộng, từ Đạo kinh đến kinh Phật rồi lại đến Nho gia, cho dù Huyền Linh Chân Nhân được xưng là đã thuộc lòng điển tịch của tam giáo, nhưng khi đối mặt với Chu Dịch thì còn chẳng đáng được gọi là văn bối nữa là.

Huyền Linh Chân Nhân, viết: “Đạo hữu quá tài năng, ta không sánh bằng!”

Bạch chân quân trở thành quản trị viên.

Hai người luận đạo non nửa canh giờ, trong nhóm chat đã lên đến chín mươi chín tin nhắn chưa đọc, lý do là vì những hình ảnh mà Tiêu Nhiên gửi vào.

Mọi người bàn luận đến rồi bàn luận lui vẫn không tìm ra được lý do. Rồi từ đó, lại bàn đến rất nhiều bí ẩn chưa được giải đáp, ví dụ như bức tường thành của Tiên kinh ngàn năm không hư hao, độ cứng vượt xa đá xanh bình thường.

Chu Dịch tìm kiếm về bức tường thành của Tiên kinh trên mạng, lập tức xuất hiện vô số cách giải thích, có thể nói đây là bí mật lớn nhất chưa có lời giải ở Vân Châu!

Rất nhiều chuyên gia giáo sư trong dân gian cho rằng Tiên kinh là do Đại Càn mượn sức người ngoài hành tinh xây dựng nên, dù sao thì với kỹ thuật, sức người, sức của của triều đình thì căn bản là không thể nào xây được một bức tường thành cứng rắn cao lớn đến như vậy!

Còn về phần người ngoài hành tinh đang ở đâu?

Tất nhiên là ở bên ngoài vùng trời này, hoặc là ở điểm cuối cùng trong Tứ Hải, đây lại là một bí mật chưa có lời giải khác!

Đám khoa học gia là có nhiều lý lẽ nhất, dù sao người cũng không thể kiểm chứng được sai lầm của hẳn!

Với trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại của Đại Chu, cùng lắm là chỉ có thể phát tín hiệu vệ tinh phóng ra đến tầng đối lưu mà thôi, mượn sức gió mà lơ lửng trên bầu trời, còn những tầng khác thì khó có thể thăm dò được.

Chu Dịch với tư cách là một người đã từng trải, đọc lại lịch sử của Tiên kinh, chỉ cảm thấy rất là thú vị.

“Mọi người đều say, chỉ mình ta là tỉnh!”

Rồi lại tìm kiếm những bí mật chưa được giải đáp, lập tức xuất hiện từ mười đến cả trăm những bí mật chưa có lời giải, đủ các phương diện như về thiên văn địa lý vv.

Chương 328: Bí mật chưa có lời giải (3)

Chu Dịch dùng thần thức nhanh chóng quét qua trang web, sàng chọn những tin tức hữu dụng bên trong.

Ví dụ như tại sao Xích Châu lại biến hóa thành hoang mạc, chữ viết trên tượng phật ở Phật Châu là do ai khắc lên, tại sao liên tục phát hiện di tích cung điện trong núi sâu rừng già, rốt cuộc thì Côn Luân tiên sơn có tồn tại hay không.....

Việc thăm dò của khoa học kỹ thuật hiện đại hơn xa cổ nhân thời trước.

Ví dụ như di tích Đan Đỉnh Tông là một trong mười bí mật lớn nhất chưa có lời giải, được xưng là quần thể cung điện lớn nhất ở Vân Châu, diện tích tổng thể của nó còn Tiên kinh, nhưng nó chỉ còn sót lại một đồng đồ nát khó có thể phán đoán được lai lịch.

Sau thời đại khoa học kỹ thuật bùng nổ, chuyện tu tiên trở thành chuyện hoàn toàn vô căn cứ.

Đa số bí mật chưa có lời giải thì đều ký thác hi vọng vào người ngoài hành tinh, thậm chí là nền văn minh trong lòng đất.

Chỉ có một số ít những kẻ có bệnh bốc đồng thời kỳ cuối, vẫn có niềm tin vững chắc là trên đời này có tiên nhân, tất cả những bí mật chưa có lời giải đều là do tiên nhân tạo ra, do quá trình đấu pháp để lại.

Rất nhanh chóng.

Chu Dịch đã đọc hết tất cả bí mật chưa có lời giải ở Cửu Châu, đợi đến khi nói chuyện phiếm với người a, có thể giả làm chuyên gia thần bí học.

“Đáng tiếc a, không phát hiện ra vật cứng rắn nhất trên đời.”

Sau quá trình tìm hiểu tỉ mỉ và suy ngẫm, Chu Dịch dự định mở một cửa hàng văn vật không chính thống, chuyên nghiên cứu những thứ đồ cổ mà khoa học kỹ thuật không giải thích được, có lẽ sẽ có được thu hoạch bất ngờ.

Vật thể dùng để phong ấn đám lão quái tất nhiên là mục tiêu hàng đầu, tiếp theo là những pháp bảo, linh vật bị biến chất, cũng có thể ném vào trong Côn Luân động thiên uẩn dưỡng.

.....

Nửa tháng sau.

Chu Dịch lấy được giấy chứng minh một cách hợp pháp.

Sau khi làm các loại thẻ, thì Huyền Vũ thần giáp biến thành áo sơ mi kẻ sọc, đứng giữa đám người không hề thu hút hút nào.

Trong khoảng thời gian này vẫn luôn vào trong nhóm chat, lên mạng, tìm tòi tin tức về các quốc gia châu lục ở Cửu Châu, và thử chơi hai mươi ván game mạng, dựa vào phản xạ của một Kim Đan chân quân chém dứa xắt rau tàn sát tứ phía.

“Vô địch thật là tịch mịch!”

Chu Dịch uống ực ực mấy ngụm coca, lên mạng đặt vé máy bay.

Tân Giang đến Tiên kinh, khoang hạng nhất.

Chu Dịch chưa bao giờ bạc đãi chính mình, năm đó khi còn làm việc ở trong thiên lao cũng đã ném vào trong Xuân Phong Lôu vạn lượng bạc, hiện giờ trong thẻ có mấy trăm triệu, tất cả đều chỉ là một con số mà thôi.

Tân Giang là một đô thị mới có lịch sử trăm năm, là đô thị cấp 1 ở Đại Chu, nhưng mà căn cơ quá mỏng, hoàn toàn không phù hợp với tính tình của đám lão quái ngàn năm kia.

Phi cơ bay lên trời.

Chu Dịch nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay, mây tụ mây tan, mây gió cuộn cuộn, một cảm giác thú vị khác xa với việc tự mình bay trên trời.

Tay bắt pháp quyết, lưu lại một ảo ảnh trên chỗ ngồi, như đang ngủ say.

Thân hình hóa thành độn quang bay khỏi máy bay, tiếp tục bay lên trời cao, cho mãi đến khi tiến vào cửu thiên cương phong, bấm đốt ngón tay bay về phía Tây.

Một lúc lâu sau đó.

Một vệ tinh bọc thép đang ở trước mặt, có thể nó còn được gọi với một cái tên khác, cũng có vài phần tương tự như kiếp trước.

Chu Dịch bay vòng quanh vệ tinh quan sát mấy lần, thần thức đi vào trong đó, ghi nhớ bản vẽ cấu tạo vào đầu, lúc rảnh rỗi sẽ luyện chế một pháp bảo tương tự, thử xem có thể tự tạo thành mạng internet hay không.

Pháp lực xuyên qua lớp vỏ bên ngoài của vệ tinh, cảm ứng chất liệu của nó.

“Hình như là..... Tinh thiết!”

Chu Dịch kinh ngạc thốt ra tiếng, vừa cảm thấy ngạc nhiên lại vừa cảm thấy hợp tình hợp lý.

Từ trên mạng đã tìm hiểu được vệ tinh sẽ bay lượn trên cương phong, Chu Dịch đã nảy sinh hứng thú, muốn tìm tòi đến cùng, muốn thông qua những phương pháp khoa học kỹ thuật thay thế những vật liệu dùng để luyện khí cơ bản.

“Quá trình luyện chế tinh thiết này rõ ràng có thủ pháp của quá trình luyện khí!”

Trong lòng Chu Dịch hơi có chút thất vọng, khoa học kỹ thuật đỉnh cao cũng không có thể thoát ly khỏi cái kén của Tiên đạo, Tu Tiên giới ảnh hưởng sâu đến các phương diện đời sống của Vân Châu.

“Khoa học kỹ thuật mới phát triển hai ba trăm năm, không bằng một phần trăm của Tiên đạo, ngay cả khi có sự trợ giúp của sức mạnh tập thể, rất khó để vượt qua trong một thời gian ngắn!”

Công pháp và tứ nghệ Tu tiên Liên quan đến sự tiến hóa di truyền, thao tác không gian và gia tốc thời gian.....

.....

Tiên kinh.

Từ Phượng Dương quốc truyền thừa đến ngày nay, đã là cổ đô có lịch sử hai ngàn năm.

Xuống máy bay, Chu Dịch ngửi thấy một thứ mùi quen thuộc, ngẩng đầu nhìn bầu trời xám xịt.

“Hay là thi pháp tinh lọc một phen? Thôi bỏ đi, quá gây sốc!”

Theo thói quen đi vào thành từ cửa phía Tây, Chu Dịch đi dạo trên đường phố kinh thành, hai bên đường đều là những cao ốc nhà cao tầng, những kiến trúc thấp lè tè năm xưa đã bị đập hết đi rồi.

Thỉnh thoảng cũng bắt gặp những kiến trúc có dáng vẻ cổ xưa, nhưng cũng chỉ là dáng vẻ bên ngoài, để hấp dẫn du khách.

Mãi cho đến khu trung tâm, cũng chính là chung quanh Ninh Đức phường, đa số đều là kiến trúc cổ, không được xây dựng quá sáu tầng.

Chu Dịch đi ngang qua thiên lao, nhìn thấy trước cửa có người mua vé, đến hỏi thăm mới biết được nó đã trở thành điểm du lịch nổi tiếng, nghe nói bên trong còn có bán những hoạt động trải nghiệm làm phạm nhân, bao gồm quần áo của tù nhân, gông xiềng vv không giới hạn.

“Ày! Đúng là không thể hiểu được sở thích của người trẻ tuổi, đều biến thành hoạt động có thu phí hết rồi sao?”

Chu Dịch không hề có hứng thú trải nghiệm, năm xưa làm việc ở đó cả trăm năm, đi men theo đường phố quen thuộc, một đường đi vào đình viện cũ, phát hiện ra trước cửa có một tấm bia đá.

Chỗ cư ngụ của Tôn Ngộ tiên sinh!

Chương 329: Hiệu cầm đồ Hữu Gian.

Trên bia đá có khắc về cuộc đời của Tôn Ngộ, ngày tháng năm sinh thì ghi chép dựa vào hộ tịch thời đó, còn ngày chết thì lại là một dấu chấm hỏi. Miêu tả ngắn gọn cuộc đời của Tôn Ngộ, đặc biệt nhấn mạnh người này là chủ quầy của Hữu Gian tửu quán, đã nhiều lần bảo vệ những thành viên đầu tiên của Xích Minh.

Lịch sử đánh giá là một nhân sĩ tiên bộ có công huân lớn lao!

Chu Dịch nhìn thấy người bảo vệ đang đứng sừng sững ở cửa, và tấm biển “Không được vào trừ khi được mời”, đành bất lực lắc đầu bỏ đi.

Hữu Gian tửu quán.

Đúng vào ngày mở cửa tham quan.

Bỏ ra hai mươi đồng mua vé vào cửa, Chu Dịch đi vào bên trong dạo một chuyến, bố trí chẳng khác nào năm xưa.

Đúng lúc gặp đám học sinh tiểu học được nghỉ phép, theo thầy cô giáo vào tham quan.

“Chiếc bàn này là một quầy hàng kiểu cũ, khi đó Lý tiên sinh cùng Trương tiên sinh bị mật thám truy lùng, họ đã trú ẩn trong tửu quán vào đêm khuya, Tôn tiên sinh đã thu nhận và bảo vệ họ.”

Cô giáo mặc sườn xám màu thiên thanh, cầm loa nói: “Có rất nhiều ghi chép về Tôn tiên sinh trong sử sách, trong đó bao gồm cả việc thích đọc sách, có bạn nào biết chuyện này không?”

“Em biết.”

“Cô ơi, để em trả lời.”

“Em em em!”

Bọn học sinh vô cùng tích cực đưa tay, cô giáo chọn một cô học trò nhỏ, để cho bé trả lời.

Bé đồng dục nói: “Tôn tiên sinh có quyển sách cổ ngàn năm truyền lại từ tổ tiên, phú thương kinh thành họ Trần muốn mua

lại với giá cao, Tôn tiên sinh không cần vàng bạc, mà dùng nó để đổi lấy nhiều sách vở khác!”

“Đúng rồi!”

Cô giáo tán dương: “Các bạn nhỏ phải học theo Tôn tiên sinh, ham đọc sách, đọc nhiều sách!”

Chu Dịch đi theo sau lưng đám học sinh, nghe thấy mà mặt già đỏ cả lên, sau này có đọc thoại bản thì phải đổi bìa ngoài sách, đồng thời yên lặng thu lại nửa miếng ngọc bội.

Chỉ là một tửu quán mà thôi, nếu như nó có chút ý nghĩa giáo dục với hậu nhân, vậy thì cứ để cho nó được tiếp tục truyền thừa vậy!

Chu Dịch khoanh tay, đi theo đám nhóc nhỏ.

Tham quan di chỉ tổ chức hội nghị đầu tiên của Xích Minh, lại tiếp nhận một phen giáo dục tư tưởng, đáng tiếc cảnh còn người mất, đầu bếp, tiểu nhị, người mù năm đó đều treo hết lên trên tường rồi.

“Rảnh rồi thì đi đốt cho bọn họ chút giấy tiền, cho dù theo như suy nghĩ của bản đạo, cách mạng chưa hoàn thành, cũng xứng với công lao thay đổi thời đại.”

Chu Dịch vô cùng kính nể bọn họ, cho nên năm đó mới mở cửa Côn Luân tiên cảnh.

Nhưng mà kẻ địch mà Xích Minh phải đối mặt không chỉ là người phàm, mà là ba thế lực lớn như hoàng thất, những gia tộc mới nổi, đám tài chủ đều có được sự bảo vệ bởi vũ lực phi phùng, có thể làm được đến mức này đã là rất không dễ dàng gì.

Trong số đó, trận đấu tranh đoàn kết đấu mạnh, thông tin trên mạng tương đối mơ hồ, có lẽ trong thời gian ngắn nó sẽ trở thành bí mật không có lời giải.

Kết cục chính là hoàng thất thoái vị nhượng quyền, chỉ để lại một danh hào, Xích Minh và đại diện của những thế gia mới nổi chiếm một nửa ghế trong Nội Các.

Sau mấy ngày lên mạng tìm kiếm, Đại Chu là bá chủ tuyệt đối ở Cửu Châu, thực lực mạnh hơn nhiều so với liên minh tín ngưỡng do Thần quốc cầm đầu, Từ sự luận bàn và tinh thần

của người dân, có thể cảm nhận được sự thịnh vượng của đất nước!

“Trên thế giới không có chính thể hoàn toàn tương đồng, tình hình như hiện giờ cũng được xem như là vô cùng tốt rồi.”

Chu Dịch rời khỏi tử quán, ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời của một ngàn chín trăm năm trước vẫn chói lóa như vậy.

“Lại là một thời đại mới!”

.....

Tiên kinh là cổ đô ngàn năm, đương nhiên không thể thiếu phố đồ cổ.

Trong số này thì nơi lớn nhất nổi tiếng nhất nằm ở hướng Bắc của Sùng Nhân phường, có tên là phố Trạng Nguyên, tên của nó xuất phát từ cửa hàng in ấn sách Trạng Nguyên đường trước đây.

Dưới sự xâm lấn của thời đại mới, Trạng Nguyên đường sớm đã đóng cửa, rồi sau đó được người ta mua lại rồi sửa thành đại tử lâu.

Rồi thời thế thay đổi, những thương nhân không ngừng bị phá sản, phía Bắc của Sùng Nhân phường là Vĩnh Xương phường và Thanh Hoa phường, những vương công quý tộc thời xưa còn bị đả kích lớn hơn nữa, không thể không lấy đồ vật tổ truyền ra bán đổi tiền.

Dù sao cũng là buôn bán di vật tổ tông, hành vi phá gia này nếu như bị truyền ra ngoài thì quá mất mặt, vì thế không hèn mà cùng nhau mang đến bên ngoài phường thị bán.

Trời tối thì bày hàng quán, rồi phủ tay che mặt rời đi.

Nếu thật sự gặp phải người quen thì cũng giả vờ không quen biết, thậm chí còn nói láo là ăn trộm đồ trong nhà đi bán.

Bởi vì tại Sùng Nhân phường thường xuất hiện những cổ vật thượng đẳng, dần dà, càng ngày càng nhiều người tụ họp ở đây, tạo nên danh tiếng của phố Trạng Nguyên.

Hôm nay.

Gió lạnh lạnh thấu xương.

Ở phía Đông của phố Trạng Nguyên, một cửa hàng treo bảng hiệu mới: Hiệu cầm đồ Hữu Gian.

Phố Trạng Nguyên rất nổi tiếng với người bên ngoài, không hề dễ để có được một gian cửa hàng ở đây, ông chủ cửa hàng trước đây bị người ta trình báo là bán hàng giả hàng kém chất lượng, chứng cứ vô cùng xác thực vì vậy cửa hàng bị sung công bán đấu giá.

Trước sau chỉ tầm nửa năm, Chu Dịch đã trở thành chủ nhân của cửa hàng.

Hợp tình hợp pháp, có chứng cứ để đòi chiếu!

Tầng một ở hiệu cầm đồ dùng để kinh doanh, tầng hai là chỗ nghỉ ngơi.

Trước cửa có bố trí trận pháp cấm chế, du khách bình thường sẽ theo bỏ qua cửa hàng này theo bản năng, ngược lại những du khách mang khí vận trên người sẽ bị trận pháp lôi kéo, đột nhiên sinh ra sự chú ý và tò mò.

Chương 330: Hiệu cảm đồ Hữu Gian (2)

Cũng chính vì nguyên nhân này.

Mà khai trương một lúc lâu vẫn cứ vắng vẻ, chỉ có hàng xóm hai bên tặng lẵng hoa.

Chu Dịch tươi cười tiếp đón, bằng cách ăn nói, tri thức được vun đắp từ hơn ngàn năm, dăm ba câu đã khiến cho những người cùng ngành nghề liên tục tán thưởng, còn về phần trong lòng họ nghĩ như thế nào thì cũng chẳng biết được.

Dù sao thì mọi người đều ngó nghiêng người cùng ngành sập tiệm!

Trong cửa hàng.

Chu Dịch mặc đạo bào cổ xưa, pháp lực phát đến chỗ di động, leng keng di động biến thành một đồng linh kiện, thần thức đảo qua cẩn thận nghiên cứu chức năng của mỗi một thứ.

“Làm sao để qua mặt được máy chủ, khi trò chuyện không bị giám sát nhỉ?”

Dao gần đây hẳn đều suy nghĩ đến vấn đề này, mỗi lần dùng internet để liên lạc, đều cảm ứng được cảm giác bị giám sát mà không thể giải thích được.

Có lẽ chuyện này không phải là cố ý, nhưng lại đủ khiến cho lòng người sinh cảnh giác.

Chu Dịch muốn thông qua trận pháp cấm chế, che giấu hết tất cả các dấu vết, biến bản thân hẳn trở thành một người tàng hình không để lại dấu vết trên internet.

“Trước mắt có hai biện pháp đơn giản, sử dụng cấm chế thay đổi điện thoại di động thành pháp khí, để cho người ta không thể nào định vị được vị trí của mình, hoặc là đến thăm quan một số công ty, tán gẫu một chút với ông chủ của công ty nhỉ.”

Đúng lúc này.

Có khách hàng bước vào trong cửa hàng.

Tuổi còn trẻ, trên lưng là túi sách, nhìn dáng vẻ trông như là một học sinh.

“Hiệu cầm đồ sao?”

Mặt Thôi Vũ lộ vẻ nghi hoặc, không biết tại sao lại tiến vào trong này, nếu như đã đi vào trong thì cũng hỏi một câu: “Ông chủ, ngài có mua đồ cổ không?”

“Đương nhiên là có.”

Chu Dịch chỉ tám biển bên cạnh, nói: “Tiệm của ta thu mua tất cả, những vật cổ càng thần bí không dễ giám định thì giá càng cao!”

Thôi Vũ không hiểu rõ ý của câu này, lấy ra một cái hộp từ trong túi xách, mở ra bên trong là một thanh đoản kiếm.

“Năm ngoái đào được từ trong công trường, không ít người giám định nói là nó là hàng mỹ nghệ hiện đại, nhưng mà ta thực sự không dám lừa gạt, lúc ấy đào được không ít đồ vật, nghe nói là có bảy tám trăm năm lịch sử!”

Luật pháp Đại Chu quy định, những ngôi mộ cổ được phát hiện trên đất tư nhân thì thuộc sở hữu của các cá nhân.

Ví dụ như đồng đồ cổ đào được từ trong công trường, Đó là tài sản riêng của chủ đất, nhưng hầu hết đều bị công nhân xây dựng chia chát với nhau.

Chu Dịch mang bao tay lên, làm bộ làm tịch quan sát một lát, thật ra thì thần thức sớm đã đảo qua, phát hiện hoa văn bên trong đoản kiếm tương tự như cấm chế, nhưng vì năm rộng tháng dài nên đã mất đi tác dụng.

Xẹt!

Nhẹ nhàng chém một nhát lên mặt bàn quỳ bằng gỗ đặc ruột, góc bàn xẹt một cái mất đi một miếng.

“Thứ này ta mua, muốn bán bao nhiêu tiền?”

“Năm mươi vạn!”

“Được.”

Chu Dịch thực dứt khoát chuyên khoản, tiền tài của thế gian làm sao có thể so sánh với một thứ đã từng là pháp bảo.

Thôi Vũ lập tức cảm thấy bản thân hẳn bị hố nặng, nhưng mà cũng không có hối hận, nhận tiền xong đang định rời đi.

Chu Dịch bấm đốt ngón tay, cười nói: “Bản đạo thấy đường số vận của ngươi chưa tận, sau này nếu có được vật gì thì cứ mang đến đây xem thử, tiền không là vấn đề!”

Thôi Vũ cười nói: “Lão bản còn biết xem tướng nữa sao?”

“Chỉ biết chút chút thôi. Cư sĩ sắp khổ nạn vì tình, cẩn thận kéo tổn hao tiền tài!”

Chu Dịch không giảng giải tỉ mỉ nữa, nếu như tin thì là cơ duyên, không tin thì là duyên không phận, nhận được một pháp bảo phi kiếm cũng coi như là khai trương đại cát.

Phi kiếm được thu vào trong Côn Luân động thiên, tiếp tục nghiên cứu di động.

Sau khi suy ngẫm, Chu Dịch tính toán tạm thời che giấu địa chỉ thật của mình, bình thường khi gọi nghe điện thoại lưu ý hơn một chút là được.

Ngón tay lấp lánh linh quang, từng đạo trận pháp cấm chế khắc vào bên trong di động, dựa theo truyền âm luyện chế, pháp khí hình chiếu, liên tục sửa đổi điện thoại. Trận pháp cấm chế càng gần với Thiên Đạo tự nhiên, có thể dễ dàng bao quát từ trên xuống dưới, từ A đến Z, và các chức năng khác thì trở nên mạnh mẽ hơn..

Mấy ngày sau.

Chu Dịch thúc giục pháp lực, tự động khởi động sử dụng điện thoại.

“Cải tạo bước đầu đã hoàn thành, sau này sẽ chẳng có ai có thể phát hiện được vị trí cụ thể của bản đạo nữa, sau này từ từ sửa đổi, dần dần biến chiếc điện thoại này thành một pháp khí thông tin triệt để!”

Tít tít tít!

Vừa mới khởi động máy thì tin tức đã nhảy ra, mấy chục tin tức liên tiếp.

.....

Tuyên An thành.

Ký túc xá đơn vị, phòng số 306.

Bên trong phòng có đặt một chiếc thùng gỗ lớn, bên trong đó hơn phân nửa là nước ấm, Tiêu Nhiên khoanh chân ngồi trong nước.

Hừ! Ha!

Khi hít thở thì ngũ tạng lục phủ rung động, dẫn dắt cho được vật thư giãn gân cốt cơ bắp.

Sau hơn nửa canh giờ, nước thuốc màu xanh biếc dần dần trở nên trong suốt, chỉ còn sót lại bã thuốc chìm nổi trong nước.

Ào!

Tiêu Nhiên rời khỏi mặt nước, cơ ngực cơ bụng nhô lên, da thịt ánh lên màu đồng, có sự thay đổi rất lớn, khác xa so với một người đàn ông không chí cầu tiến của nửa năm trước.

“Khác xa đám đạo sĩ lừa tiền kia, đây mới là võ đạo là chân chính!”

“Bạch chân quân rốt cuộc là ai? Truyền thừa quý giá như vậy, mà lại để mặc nó trên mạng cho người ta download sao?”

Tiêu Nhiên có suy nghĩ cả trăm lần cũng không đoán ra, mới luyện võ chưa được hai tháng, mà sức lực của hắn đã mạnh hơn không chỉ năm phần, được cường hóa toàn diện kể cả về mặt tốc độ, phòng ngự thậm chí là cả tứ chi.

Mặc xong quần áo, mở di động lên, vui mừng khi phát hiện Bạch chân quân đã trả lời tin nhắn.

Bạch chân quân, viết: “Tiểu Tiêu Tử tìm bản đạo có chuyện gì?”

Từ sau khi Tiêu Nhiên phát hiện được sự huyền diệu của thang thuốc bổ, đã chủ động kết bạn với Chu Dịch, năn nỉ ỉ ôi được thêm một môn pháp quyết có tên là Thôn Thiên Công, có thể khiến cho được hiệu được hấp thu nhanh hơn.

Chương 331: Hiệu cầm đồ Hữu Gian (3)

Tiêu Nhiên, viết: “Chân quân, có thể đơn giản hóa thành phần của phương thuốc bổ được không, cứ tiếp tục như vậy thì ta phải bán nhà mất.”

Bạch chân quân, viết: “Từ xưa đến nay nghèo vẫn giàu vỡ, phương thuốc đã được giản lược mà còn không mua nổi, thì còn luyện cái khí gì!”

Biểu tượng cảm xúc: Ôm quyền, quỳ cầu.

“Cầu xin chân quân chỉ điểm.”

Tiêu Nhiên thường xuyên tán gẫu cùng Bạch chân quân, mơ hồ nhận ra hình như đối phương là một lão ngoan đồng, như kỳ nhân dị sĩ mà nhân vật chính trong thoại bản gặp được, khi nói chuyện làm việc không hề rập khuôn.

Bạch chân quân, viết: “Ngành học của ngươi là khảo cổ chuyên nghiệp sao?”

Tiêu Nhiên, viết: “Khoa khảo cổ chính quy thuộc đại học Kinh Đô, chân quân cần giám định văn vật sao?”

Bạch chân quân, viết: “Vậy thì chắc chắn là ngươi biết được, không ít những cổ vật không thể nào giám định được lai lịch có thể bán cho ta với giá cao.”

Tiêu Nhiên nao nao, sớm đã coi Bạch chân quân như kỳ nhân, tất nhiên là cẩn thận nghiền ngẫm mỗi câu nói của hắn. Mơ hồ cảm thấy có lẽ trong chuyện này còn có bí mật, nhưng mà quá gấp gáp cầu Võ, vội vàng đồng ý.

“Nghe nói có rất nhiều anh chị làm nghề săn cổ vật, nhân tiện cho hỏi một câu!”

.....

Cùng lúc đó.

Chu Dịch liên tục nói chuyện cùng với Tiêu Nhiên, và cả Huyền Linh Chân Nhân si mê tu tiên.

Nửa năm trôi qua, đôi lúc lại luận đạo qua internet, sự si mê Tiên đạo của Huyền Linh không giống bình thường, có thể

cảm nhận được rõ ràng thông qua lời nói của hắn, cái thái độ khẳng định chắc chắn trên đời có tiên của hắn.

Huyền Linh Chân Nhân gởi tin nhắn, cũng là có liên quan đến phương thức bồi bổ.

Huyền Linh, viết: “Bạch đạo hữu, phương thuốc này ở đâu ra vậy?”

Bạch chân quân, viết : “Tất nhiên là tổ truyền.”

Huyền Linh trầm mặc một lát, trả lời nói: “Bản đạo đã xóa file rồi, chỉ coi như chưa có chuyện gì xảy ra, triều đình có những cơ quan tương ứng phụ trách việc này, cấm lén lút truyền bá võ đạo truyền thừa.”

Bạch chân quân, viết: “Thời đại Tiên Chu cũng không có quy định này, à bây giờ lại còn không cho người ta luyện võ sao?”

Sống ở kinh thành non nửa năm, Chu Dịch đã đi khắp một trăm lẻ tám phường thị, thưởng thức những mỹ vị nhân gian đồng thời cũng bắt gặp vài võ quán có chân truyền, bao gồm cả ba loại truyền thừa là ngoại rèn, nội luyện, khí huyết.

Hoàng cung Đại Chu đã mở cửa cho bên ngoài, hoàng tộc dời đến trú ngụ tại hành cung ở Vạn Thọ sơn, nhưng mà trong hoàng cung vẫn còn những lão quái vật ẩn nấp.

Tiên thiên tông sư!

Hiển nhiên võ đạo cũng không xuống dốc, nhưng triều đình lại cố tình hạ lệnh cấm võ lệnh!

Huyền Linh, viết: “Nguyên nhân cụ thể thì không thể giải thích được, mọi mặt quá mức phức tạp, tông sư trong truyền thuyết đều không thể thắng được hỏa lực hạng nặng, võ nhân chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời!”

“Đa tạ đạo hữu nhắc nhở.”

Chu Dịch không muốn chống đối lại triều đình, dù sao thì việc cấm truyền bá võ đạo, cũng không phải không có chỗ tốt.

Bấm đốt ngón tay, đoán được đã có mười mấy người dùng phương thuốc bồi dưỡng, bọn họ đương nhiên sẽ phát hiện được sự huyền diệu trong đó, ngoài Tiêu Nhiên ra thì còn có một người khác có khí vận bất phàm.

Rồi lại bói quẻ thăm dò sâu hơi, dường như cảm thấy người này có tính tình bướng bỉnh, có thể phá vỡ quy tắc của triều đình.

“Sức người khó chống lại số trời!”

“Tu hành Võ đạo cũng là tìm tòi về thiên địa, chính đạo đường hoàng, chỉ một triều đình nhỏ nhỏ làm sao có thể ngăn cản được, nhưng mà, phải chăng bản đạo cũng nằm trong số trời đây?”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, lấy truyền thừa của Nhất Khí tông ra đọc và lĩnh ngộ.

Nhất Khí tông có nguồn gốc từ Huyền Thiên giáo Thượng Cổ, khi Tu Tiên giới còn chưa bị hủy diệt, được xưng nơi Luyện Khí đệ nhất của hai phái Chính Ma.

Bên trong Thái Thanh thần phù có cất giấu công pháp trấn tông Thái Huyền Kinh, huyền diệu hơn nhiều so với bí điển Tinh Thần, tu đến viên mãn có thể ngưng tụ thành Thái Huyền pháp thể, hiện giờ Chu Dịch đã thay đổi thành công căn cơ công pháp.

“Pháp thể Tinh Thần không biến mất, chẳng lẽ tu sĩ có thể có được hai loại pháp thể sao?”

Chu Dịch lục tìm tất cả điển tịch đạo tạng, không tìm thấy đáp án tương ứng, tu thành chỉ một pháp thể đã rất khó khăn, chưa bao giờ có người tiêu hao mấy trăm năm tuổi thọ để tu hành một loại pháp thể khác.

“Nếu như có thể thực sự lồng vào được, vậy thì tu thành thêm mấy môn pháp thể, phải chăng là có thể đạt đến Nguyên Anh?”

Tiên đạo ảo diệu vô cùng, cho dù có vạn cuốn đạo tạng, Chu Dịch cũng phải mò mẫm bước tới!

Hoa nở hoa rụng.

Mây hợp mây tan.

Gió thu thổi hiu hiu thổi.

Hiệu cầm đồ Hửu Gian ở phố Trạng Nguyên đã kinh doanh được một năm, vẫn không hề có danh tiếng, không hề gây nên

bất kỳ sóng gió gì.

Bởi vì bị trận pháp cấm chế ảnh hưởng, rất ít khách hàng đi vào bên trong, chỉ thu được vài món đồ mà người ta giám định là đồ dỏm, có lẽ cũng chính vì nguyên nhân này, ngược lại khiến cho đám người cùng ngành ở phố Trạng Nguyên vui sướng chấp nhận nó.

Mọi người đều cho rằng đã quen biết được với một kẻ có tiền coi tiền như rác!

Ngành đồ cổ này đôi khi lại tổ chức hội họp, Chu Dịch cũng đến đúng giờ, nhiều lần công bố với bên ngoài về sở thích những vật kỳ lạ của mình.

Một năm sau, gần như cũng đã lẫn lộn đến quen mặt cả ra.

Hôm nay.

Ánh nắng chiếu soi.

Chu Dịch dựa nửa người lên quầy hàng, lật xem ngôn ngữ lập trình, xoạt xoạt tốc độ lật sách cực nhanh.

Sau khi luyện di động thành pháp khí thì phát hiện ra nó rất hữu dụng, nên thử dùng trận pháp cấm chế luyện chế vệ tinh, nguyên liệu không phải là vấn đề, thậm chí còn là loại nguyên liệu kiên cố, bền chắc, cấm chế bên trong cần phải lựa chọn nhiều ưu điểm rộng khắp.

Dù sao thì khoa học kỹ thuật cũng là một con đường khác, công nghệ cá thể thì lạc hậu thua xa Tiên đạo, nhưng ứng dụng nhóm thì lại có được nhiều ưu điểm.

Lúc này.

Ông chủ Cổ của Cổ Phương Trai gõ cửa bước vào, ôm một chiếc hộp gắm trong lòng ngực.

“Ông chủ Bạch, ta có vật này, nhờ ngài xem giúp?”

“Vậy thì xem thử.”

Chương 332: Thiên địa hồi sinh.

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua trong đáy lòng đã hiểu rõ, rồi cầm lấy kính lúp nhìn một lượt, nói: “Là bầu rượu bằng đồng thau có niên đại chừng hai ngàn năm trước, tạo hình, hoa văn đều là thượng đẳng, chỉ có điều chất liệu đồng này cũng hơn mới.”

Ông chủ Cổ gật đầu nói: “Ta sai nhân viên dùng máy để thử, ít nhất cũng có hai ngàn năm lịch sử, kỹ thuật làm giả bây giờ đúng là khó lường!”

Trong mắt Chu Dịch hiện lên vẻ lạ kỳ, cười nói: “Ông chủ Cổ tới chỗ của ta, muốn sang tay sao?”

Một lát sau.

Ông chủ Cổ nhận được hai mươi vạn, vui mừng rạo rực rời khỏi cửa hàng, bán sang tay thì lời gấp trăm lần.

Chu Dịch vuốt ve bầu rượu bằng đồng thau, sắc mặt không ngừng thay đổi, lấy ra mai rùa bói quẻ, bình an không có việc gì.

“Có dính một sợi linh khí thuần túy.....”

Trường Sinh Đạo Quả là chỗ dựa lớn nhất của Chu Dịch.

Cho dù tư chất có yếu kém như thế nào, hoàn cảnh có ác liệt đến bao nhiêu, chỉ cần sống sót thì rồi sẽ có một ngày có thể thành Tiên.

Hiện tại là giai đoạn Mạt Pháp, chỉ riêng mình có pháp thuật, đây chính là niềm tin thứ hai của Chu Dịch, nếu không cũng không dám chủ động can thiệp vào dòng chảy lịch sử, thà rằng trốn trong Côn Luân động thiên tiềm tu ngàn năm.

“Trên đời chẳng lẽ còn tồn tại linh vật sao? Không thể nào!”

“Ngàn năm đã trôi qua, ngay đến cả trận phong ấn linh vật cũng khó có thể duy trì được, tất nhiên đây là một nguồn linh khí mới.”

Chu Dịch nhíu mày, việc này cần phải điều tra rõ, liên quan đến chuyện hành động sau này.

Ban đêm.

Cổ Phương Trai.

Ông chủ Cổ nằm mơ thấy một giấc mơ kỳ quái, lại một lần nữa trải qua cảnh tượng giao dịch của mấy ngày trước.

Nhập Mộng quyết.

Thần thông đọc tâm bí truyền của Phật môn, tổn thương gây ra cho thần hồn của người phạm ít hơn rất nhiều so với Sư Hồn thuật.

Mặt Chu Dịch lộ vẻ kỳ lạ, không nghĩ tới ông chủ Cổ phúc hậu ôn hòa gặp người thì cười, lại là đầu xỏ của nhóm trộm mộ xuyên châu lục.

“Âm đồng xuất phát từ cổ mộ ở Quỳnh Châu!”

Dưới chân nổi gió, hóa thành độn quang bay về phía Tây.

Quỳnh Châu.

Là thuộc địa của Quỷ Vương tông ngàn năm trước, đã từng là phúc địa tu hành với non xanh nước biếc, hiện giờ không còn được linh khí uẩn dưỡng, hàng năm khô hạn không có mưa, đã hóa thành hoang mạc.

Sau khi quốc gia sụp đổ, dân cư sinh sống chung quanh ốc đảo, hình thành một bộ lạc.

Nền khoa học kỹ thuật ở Đại Chu bùng nổ, giá trị của mỏ quặng, than đá, dầu hỏa..tăng mạnh, khiến cho Quỳnh Châu khô phục được một chút nhân khí.

“Bộ lạc Thanh Quỷ.”

Chu Dịch đứng trên đám mây, nhìn khu dân cư với mấy nghìn người phía dưới, nằm ở phía dưới đáy cốc của một dãy núi, còn có một con sông chảy ngang qua.

Khu vực bộ lạc cư ngụ đen như mực không có ánh sáng, phi hành với thời gian hai ngày ngắn ngủn, tựa như xuyên qua thời gian, trở về với vùng nông thôn của mấy trăm năm trước đây.

Thần thức đảo qua, nhanh chóng tìm được người đã giao dịch cùng ông chủ Cổ, trưởng lão bộ lạc Thanh Quỷ.

Độn quang đáp xuống nhà trưởng lão, khác với những ngôi nhà bằng đá và cát chung quanh, được xây dựng hoàn toàn bằng đá xanh. Trong viện còn có một máy phát điện bằng dầu hỏa, đang hoạt động phát ra tiếng bịch bịch bịch, cung cấp điện cho máy điều hòa làm mát trong phòng.

Nhập mộng thuật.

Chu Dịch đọc được ký ức của trưởng lão, biết được năm ngoài khi tuyết tan làm cho núi lở, để lộ ra một ngôi cổ mộ vô danh.

Trưởng lão dẫn người đến đào sạch cổ mộ, chất hết đồ lên xe mang đến biên giới Đại Chu, bán cho ông chủ Cổ chuyên buôn bán cổ vật, trong đó bao gồm cả cái bầu rượu bằng đồng thau mà không thể giám định được thật giả.

Cái bầu kia không phải là để đựng rượu, mà là một món pháp bảo có tên là gọi âm Tứ Hải, bình thường có thể thu vào đó vô số nước, khi đấu pháp có uy lực như biển lớn!

“Đến xem cổ mộ kia trước.”

Chu Dịch bay đến chỗ ngôi cổ mộ trên sườn núi kia, phát hiện ra bên ngoài cửa động có binh lính cầm súng canh gác, sử dụng pháp quyết ẩn thân tiến vào bên trong.

Huyệt mộ đã bị đào sạch sẽ từ lâu, đến ngay cả bức họa cổ trên tường cũng bị xẻ xuống, mang lên xe, mang đến Đại Chu bán.

“Tìm được rồi!”

Thân hình Chu Dịch lóe lên, xuất hiện trong ngôi mộ chính, đi sâu xuống lòng đất hơn mười trượng, phát hiện ra có linh khí mỏng manh không ngừng phát ra.

Âm Tứ Hải đã từng là một pháp bảo, sau khi linh khí ngấm vào nó thì đã kích hoạt cấm chế bên trong nó, nên đã để lại dấu vết.

“Đây là..... Linh mạch?”

Dài chừng ba tấc, tựa như một con giun trong suốt như nước, trườn tới trườn lui trong khe đá.

Dựa theo miêu tả trong điển tịch thì phù hợp với đặc điểm của linh mạch, nhưng mà Hoàng phẩm linh mạch thấp kém nhất

cũng kéo dài cả trăm dặm, chưa bao giờ nghe nói có loại linh mạch mỏng manh nhỏ bé như vậy.

Chu Dịch khoanh chân ngồi bên cạnh linh mạch, mắt không chớp mắt nhìn chăm chăm.

Trong nháy mắt nửa năm trôi qua.

Linh mạch dường như dài thêm một tấc, lượng linh khí phát ra cũng tăng lên tương ứng.

“Với tốc độ tăng trưởng này, khi nào thì mới có thể đạt đến mức Hoàng phẩm? Huống hồ gì linh mạch cấp Hoàng phẩm mới chỉ có thể giúp người ta Ngưng Đan, còn những loại linh mạch xếp dưới nó thì tu hành đến tu vi Trúc Cơ thì coi như kết thúc!”

Chu Dịch tay bắt pháp quyết, muốn hút linh mạch vào trong tay, phát hiện hư không hơi chấn động.

Linh mạch không hề sút mẻ, nhìn thì nhỏ yếu nhưng lại tương thông với hư không, tu sĩ với cảnh giới Kim Đan không thể gượng ép dịch chuyển được nó.

“Cho nên nơi đây mấy trăm cho đến một ngàn năm sau, sẽ xuất hiện một linh mạch sao? Có lẽ không cần lâu như vậy, vì dù sao linh mạch sinh trưởng theo hướng khuếch tán khắp nơi, hình dáng càng lớn sinh trưởng càng nhanh!”

Chu Dịch nhìn chăm chăm nhìn hồi lâu, đầu ngón tay xuất hiện lói quang lấp lánh, ầm một tiếng đánh trúng linh mạch.

Ầm!

Linh mạch dài bốn tấc trong nháy mắt vỡ nát, từng sợi linh khí tinh thuần phát ra, tất cả đều bị Chu Dịch thu hết về.

Chương 333: Thiên địa hồi sinh (2)

Rồi lại nhìn về chỗ cũ, linh mạch đã biến mất không thấy đâu.

“Quá yếu ớt rồi!”

Sắc mặt Chu Dịch lúng túng, hắn đã cố gắng thu tay lại, bắt đắc dĩ lắc đầu hóa thành độn quang rời đi.

.....

Hiệu cảm đồ.

Nửa năm chưa quay lại đây.

Bên trong cửa hàng đã phủ một lớp bụi mỏng, còn có dấu chân của phường trộm cắp.

Chu Dịch vẫy vẫy tay một cái, trong nháy mắt tất cả mọi thứ đã sạch bong như mới, không thềm so đo với lũ trộm vặt, lấy ngọc bội ra bắt đầu ghi chép, phân tích thu hoạch của chuyến đi này .

“Thiên địa bắt đầu hồi sinh, nhanh thì ba bốn trăm năm, chậm thì đến hơn ngàn năm sẽ có thể xuất hiện Kim Đan chân quân. Nhưng thực sự xuất hiện thì phải chờ lâu hơn, dù sao thì công pháp đã bị mai một, không còn nguyên vẹn.....”

“Suy đoán dựa vào vị trí của huyết mộ kia, vị trí mới xuất hiện linh mạch, hẳn là phong thủy bảo địa.....”

“Còn vị trí của tổ mạch thì còn cần phải điều tra thêm!”

Từ khi Mạt Pháp bắt đầu tiềm tu cho đến nay, trăm năm trước ở Đông Hải, Chu Dịch đã đột phá Kim Đan trung kỳ.

Ngàn năm tích lũy, quá trình đột phá vô cùng thuận lợi, nhưng mà thực lực cũng chẳng có được sự biến đổi rõ ràng, thậm chí hiệu quả còn không bằng tu thành pháp thể Tinh Thần.

“Nếu như lại phá vỡ tổ mạch một lần nữa, dựa vào tốc độ tăng trưởng linh khí của Kiến Mộc, có lẽ có thể đạt tới Kim Đan viên mãn. Cho dù tổ mạch không giống với những linh mạch bình thường, dựa vào sự yếu ớt khi nó mới vừa sinh ra, bản đạo chưa chắc không thể phá hư được nó!”

Chu Dịch ngẩng đầu nhìn trời, hành động này có thể nói chính là nghịch thiên chân chính, cũng không biết có thành công hay không.

“Vô Lượng Thiên Tôn!”

“Bần đạo sống an nhàn quá lâu trong thời Mạt Pháp rồi, bây giờ lại sinh lòng lưu luyến, suy nghĩ được mất, chuyện phá vỡ tổ mạch, thành bại không thể cưỡng cầu!”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, thu hồi ngọc bội trở về Côn Luân động thiên, hít thở linh khí tu hành Thái Huyền Kinh.

Tốc độ hồi sinh của thiên địa vượt ngoài dự tính của Chu Dịch, vốn dĩ cho rằng cần phải mất đến hai ba ngàn năm, cũng đủ thời gian để hắn đạt đến tu vi Kim Đan viên mãn, rồi lại mượn những linh vật sống lại hồi sinh, để đột phá Nguyên Anh.

“Hồi sinh sớm một chút cũng không sao, bần đạo với hai ngàn năm ngộ đạo khổ tu, chẳng lẽ đánh không lại đám trẻ ranh đó sao?”

Chu Dịch bỗng nhiên nghĩ đến Huyền Tiêu có thể giết được cả Hóa Thần, về mặt không kìm được mà cứng lại, tụng niệm Thanh Tâm kinh văn, rồi đè nén cảm giác hiếu thắng trong lòng xuống.

“Thời đại thuộc về người trẻ tuổi, vĩnh hằng thuộc về bần đạo!”

.....

Hôm sau.

Hiệu cảm đồ mở cửa.

Chu Dịch chào hỏi với những người quen biết, nói rằng về quê thăm người thân, bố trí lại trận pháp ngoài cửa.

Chỉ cần trên phố xuất hiện linh khí, lập tức truyền tin.

“Phần lớn cổ mộ của đại quan quý nhân đều nằm ở phong thủy bảo địa, lẫn vào trong ngành đồ cổ để thám thính tin tức, thật sự là một lựa chọn chính xác. Nhưng mà ngành đồ cổ lại là một ngành thuộc tầng lớp bình dân, không hề nhạy cảm với

phương hướng của triều đình, còn cần một thân phận bên phía chính phủ nữa!”

Trong lòng Chu Dịch dường như đã có ý tưởng, cũng không vội vàng thực thi, linh mạch có hồi sinh nhanh đến mức nào thì cũng phải mất đến hai ba trăm năm.

Lấy di động đã một năm rồi chưa dùng từ trong túi trữ vật, rời khỏi Vân Châu mới phát hiện, vậy mà nó hoàn toàn không có tín hiệu, trở thành một cục gạch hoàn toàn vô dụng.

Đăng nhập tài khoản, những tiếng tí tí tí kéo dài liên miên không dứt.

Bạn bè trên mạng của Chu Dịch chưa đến mười người, dùng thần thức đảo qua một cái đã xem xong tin nhắn, trả lời tin nhắn báo bình an cho từng người.

Tiêu Nhiên gửi nhiều tin nhắn nhất, ban đầu là mua phải một loại đồ cổ giả từ bạn cùng trường, sau nhiều lần nhắn tin không trả lời, thì cho rằng Chu Dịch đã bẻ quan tu hành võ đạo.

Sau này thì cứ mỗi tháng liên lạc một lần, cho đến ba ngày trước thì gửi liên tục mấy chục tin nhắn.

“Chân quân, ngài tin trên đời có quỷ không?”

“Ta thật sự đã nhìn thấy, còn dùng một quyền đánh tan nó, nhưng không một ai tin tưởng!”

“Con quỷ kia cứ quanh quẩn ở tuyến tàu số 7, ta cứ nhìn thấy nó thì lại đánh tan nó!”

“Bọn họ đều cho rằng ta xuất hiện ảo giác, còn bảo ta nên đến khoa thần kinh mà khám bệnh, chết tiệt, ta không có bệnh.....”

Tiêu Nhiên gửi liên tiếp mấy chục tin nhắn chữ và tin nhắn thoại, giọng nói dồn dập kịch liệt, hiển nhiên đã bị con quỷ kia dọa cho sợ không nhẹ, thậm chí thế giới quan bắt đầu đổ vỡ, bị tất cả mọi người hoài nghi.

Kinh thành.

Tuyến tàu điện ngầm số 7.

Trạm dừng chợ rau.

Tiêu Nhiên mặc đạo bào màu tím đậm, một tay cầm kiếm gỗ đào, một tay chày hàng ma.

Trên cổ có đeo một tràng hạt Phật môn, và mặt dây chuyền hình Kim Thần ở phía Nam, bên hông còn treo chuông trấn hồn.

Nhân viên đoàn tàu nhìn trợn mắt há hốc mồm, xuất phát từ ý thức nghề nghiệp, không hỏi thăm rốt cuộc là đại sư đã thờ cúng vị thần tiên nào, sau khi cẩn thận kiểm tra thì phát hiện cũng không phải là những vật phẩm gây nguy hiểm nên cho hẳn lên tàu.

Ở Đại Chu tự do tín ngưỡng, ba tôn giáo là Phật Đạo Kim Thần tồn tại song song, Đạo môn được triều đình ủng hộ nên hưng thịnh nhất.

“Vô Lượng Thiên Tôn, hôm nay bản tăng phải trừ ma!”

Tiêu Nhiên đã ba ngày không ngủ, hai mắt đầy tơ máu, đi đường liêu xiêu trông lại càng giống ác quỷ.

Hành khách nhìn thấy dáng vẻ của hắn thì liên tục né tránh, chỉ cho rằng gặp phải một kẻ bị bệnh thần kinh tín ngưỡng hỗn loạn, Đại Chu có rất nhiều bí mật chưa có lời giải, và cả tín ngưỡng tự do, cho nên những người thờ phụng cả tôn giáo cũng không phải là ít.

Có lẽ là do chủ nghĩa thực dụng, tôn giáo nào linh nghiệm thì thờ tôn giáo đó!

Tiêu Nhiên không để ý tới người khác chỉ trỏ hắn, vào thang máy đi xuống dưới lòng đất, đi thẳng đến nhà vệ sinh nam cuối cùng ở phía Đông.

“Giờ Thìn tám khắc, hít”

Chương 334: Thi pháp từ xa.

Hít sâu một hơi, hùng dũng oai vệ cất bước đi vào, dựa theo quy luật quan sát gần ba ngày nay, mỗi lần trong một canh giờ quỷ vật sẽ hiện hình một lần.

Tiêu Nhiên tròn tròn hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm, khiến cho người đang đi nhà vệ sinh nổi cả da gà, vội vàng kéo quần lên chạy trốn.

Đứng chắn ngay cửa nhà vệ sinh.

Đình!

Giờ Ty.

Trong một góc khuất đột nhiên hiện lên một đám sương mù màu đen, chậm rãi ngưng tụ thành quỷ ảnh nửa hư nửa thật, nửa thân trên giống như người, nửa người dưới thì là sương mù quay cuồng. Vừa mới xuất hiện, đã đối mặt với Tiêu Nhiên, rồi sau đó bay lên không trung.

“Hey! Chạy đi đâu!”

Tiêu Nhiên vận chuyển khí huyết, phát tay tung ra chày hàng ma, ầm một tiếng đánh nứt bức tường.

Quỷ ảnh không hề chịu bất kỳ sự thương tổn nào, treo ngược mình trên nóc nhà, sắc mặt hoảng sợ kêu gào, những tiếng rít gào khiến hai tai của Tiêu Nhiên đau đớn.

“Đám hòa thượng trọc quả nhiên là không đáng tin cậy, sau này không thờ nữa!”

Tiêu Nhiên múa may cây kiếm gỗ đào, nhảy dựng lên chém về phía quỷ ảnh, tay cầm lục lạc trần hồn phát ra những tiếng leng keng không dứt.

Quỷ ảnh lộ vẻ khó hiểu, nó nhớ rõ cái tên mọi rợ kia, khí huyết hồn hậu có thể đánh tan quỷ thể, vì sao hôm nay lại mang đến một đống đồ không thể hiểu nổi, lực sát thương gần như bằng không.

Một người một quỷ, một đuổi một chạy, trong không gian chật hẹp của nhà vệ sinh di chuyển qua lại.

Phanh!

Cửa nhà vệ sinh bị phá, mấy tuần bộ tay cầm roi điện vọt vào, lạnh giọng quát lớn bảo Tiêu Nhiên dùng hai tay ôm lấy đầu.

Khóe mắt Tiêu Nhiên như muốn nứt ra, ngoan ngoãn chịu trói với chút lý trí còn sót lại, ngẩng đầu nhìn thấy quỷ ảnh đang cười đắc ý, dường như đang cười nhạo hắn bất lực.

Tít tít tít.

Di động truyền đến tiếng tin nhắn, sau khi nhận được sự cho phép thì Tiêu Nhiên mở nó ra.

Bạch chân quân, viết: “Trên đời đương nhiên là có quỷ, còn về phần người khác không tin, vậy thì để cho bọn họ cũng nhìn thấy quỷ.”

Tiêu Nhiên nhìn thấy tin nhắn thì mặt mày vui mừng, vội vàng hoàn hồn lại, bây giờ làm sao để cho người bình thường nhìn thấy quỷ.

Bạch chân quân, viết: “Phật Đạo đều có loại pháp chú này, nhưng mà phải là đại sư mới có thể thi triển được, có thể dùng nước mắt của bò bôi lên mắt, có thể mở được mắt âm dương trong thời gian ngắn.”

Tiêu Nhiên, viết: “Chân quân, vậy tại sao ta có thể nhìn thấy trực tiếp?”

Bạch chân quân, viết: “Trên đời có một số ít người có linh đồng trời sinh.”

Tiêu Nhiên xoa mắt, trước kia chỉ cảm thấy thị lực của hắn vượt trội hơn người khác, vậy mà lại là linh đồng trong truyền thuyết, không hổ là vai chính gặp được thể ngoại kỳ nhân.

“Cảm tạ chân quân, ta phải chứng minh cho bọn họ thấy, ta không có bệnh tâm thần!”

Bạch chân quân: “Tiểu Tiêu Tử, phần lớn nguyên nhân khiến cho quỷ vật hình thành là do chấp niệm, trong đó những thứ hình thành do oán niệm ác niệm nhiều nhất.”

Tiêu Nhiên lập tức hiểu rõ, con quỷ kia lúc còn sống chắc chắn là có oan khuất, một khi bóc trần chuyện này thì chẳng khác nào dính líu vào việc này, sau một hồi suy nghĩ thì trả lời.

“Chân quân yên tâm, chỉ bằng giá trị của nó với triều đình, tất nhiên có thể giải được oan khuất!”

Văn phòng tuần bộ của tàu điện ngầm.

Tiêu Nhiên đăng ký tên họ tuổi số chứng minh nhân dân, cẩn thận kể lại tiền căn hậu quả, tất cả tuần bộ nghe thấy đều có vẻ mặt quái dị.

“Chàng thanh niên này, ta thấy ngươi đang còn là sinh viên tài năng của đại học kinh đô, cần phải tin tưởng khoa học!”

Đội trưởng xoa xoa huyệt Thái Dương, nói: “Ta có quen một chuyên gia khoa thần kinh, có muốn ta giới thiệu cho ngươi hay không?”

“Ta có cách để chứng minh!”

Tiêu Nhiên nhìn đồng hồ, nói: “Nếu trước buổi trưa tìm được nước mắt của con bò, thì ngươi có thể tận mắt nhìn thấy quỷ vật, có lẽ sau này còn sẽ được lưu tên trong sử sách.”

Đội trưởng nghe vậy thì ngẩn ngơ, ma xui quỷ khiến phân phó thuộc hạ, đi đến chỗ chợ giết mổ tìm nước mắt bò.

Một canh giờ sau.

Tuyến tàu điện ngầm ở cửa chợ thông báo rộng rãi.

“Trạm cần bảo dưỡng, tạm thời dừng hoạt động.....”

.....

Hiệu cảm đồ.

Chu Dịch tay bắt pháp quyết, bốc quẻ tính toán an nguy của Tiêu Nhiên.

“Mấy ngày nay số vận có chút trắc trở, về lâu dài xem khí vận màu xanh tím, vận làm quan lên như điều gặp gió!”

Vừa mới thi triển Hoắc Thần thuật thông qua màn hình máy tính, thúc đẩy tiến trình của một việc mà không để lại dấu vết, triều đình phát hiện quỷ vật sớm hơn một chút, rồi nghiên cứu quỷ vật, có lẽ tương lai có thể cứu được không ít người thường.

Linh khí sống lại không phải là thiên địa sẽ biến đổi bùng nổ, mà một quá trình cực kỳ chậm rãi, dài dòng.

Theo như kinh nghiệm của Chu Dịch ở Mạt Pháp, thì khi linh khí còn yếu ớt, kẻ được lợi nhiều nhất chính là quý vật, cũng giống như năm đó thứ bị tiêu diệt cuối cùng chính là hung hồn lệ quý.

Việc Tiêu Nhiên gặp phải quý vật chắc chắn không phải là ngoại lệ, chỉ vì trùng hợp là hắn có linh đồng, thấy được quý thể hiện hóa.

Âm hồn trời sinh miễn dịch với những vật công kích thuần túy, đối với người thường mà nói khó có thể chống đỡ lại chúng, nếu không biết được nhược điểm của quý vật, thì gặp phải chúng chỉ còn con đường chết.

“Thi pháp từ xa, rất là thú vị!”

Chu Dịch lĩnh ngộ thông suốt nguyên lý hoạt động của máy tính, bước đầu dung hợp thuật pháp Tiên đạo, có thể thao tác được việc thi pháp từ xa.

Đối phương chỉ cần kết nối với mình, thuật pháp sẽ có thể theo đường truyền mạng sinh ra tác dụng, khoảng cách xa dần uy lực sẽ yếu dần theo, nhưng mà nếu chỉ dùng để đối phó với phạm nhân thì như vậy là đã đủ rồi.

“Sau này kẻ nào dám lừa gạt bản đạo, trực tiếp xả giận qua đường truyền là được!”

Một ngày an ổn.

Màn đêm buông xuống.

Chu Dịch xuất hiện ở trạm tàu điện ngầm ngay cửa chợ, dùng pháp quyết ẩn thân, nghênh ngang đi vào.

Đội thi công đã dỡ bỏ nhà vệ sinh, rồi lại dùng bê tông cốt thép để xây thành hàng rào, chỉ chừa một cái lối ra vào, hai hàng binh lính súng vác trên vai, đạn lên nòng đứng canh phòng nghiêm ngặt.

Chương 335: Thế nhân khổ đau.

Độn quang lấp lánh, trực tiếp xuyên qua bức tường.

Mười mấy lão giả mặc bạch y với vẻ mặt kích động, trên đôi mắt của mỗi một người đều được bôi nước mắt bò, nhìn chăm chăm quỹ ảnh, như đang quan sát một thứ hiếm có trên đời.

Quỹ ảnh run bần bật, người tập trung quá đông sinh khí tràn đầy, chuyện này đối với nó mà nói là một sự tra tấn đau đớn, nhưng mỗi một canh giờ thì nó đều phải hiện hình một cách bất đắc dĩ, muốn trốn cũng không trốn được.

Lão giả thay phiên nhau thẩm vấn, từ lại lịch cho đến nguyên nhân khiến quỹ ảnh tử vong, cùng với trạng thái, suy nghĩ sau khi chết, muốn phân tích rõ ràng nó từ trong ra ngoài.

Bên cạnh còn có nhân viên công vụ đang ghi chép, đây là một cuộc đối thoại giữa âm và dương, giữa sự sống và cái chết gây chấn động giới khoa học!

Chu Dịch vô cùng hứng thú lắng nghe một lát, đại khái cũng đã biết được lai lịch của quỹ ảnh này, lúc sinh thời là ông chủ của một công ty nào đó, xây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, gian khổ phấn đấu hai ba mươi năm, rốt cuộc thì giá trị con người cũng đã đạt đến con số trăm triệu.

Ba tháng trước đắc tội với một vị công tử trong kinh thành, ngắn gọn là vì đối phương mang họ Chu, kết cục chính là bị cô lập hoàn toàn rồi lại bị hạ độc thủ!

Lão giả mặc bạch y an ủi quỹ ảnh, công tử họ Chu đã đền tội, sau này chỉ cần nó ngoan ngoãn phối hợp nghiên cứu khoa học, sẽ lấy lại được tất cả những gì đã mất đi, thậm chí có thể gặp lại vợ con.

Quỹ ảnh đúng là nghe được lời này, mới chịu đựng sự tra tấn của sinh khí, mặc cho lão giả dò hỏi nghiên cứu.

Chu Dịch bầm đốt ngón tay, khẽ lắc đầu thở dài, thân hình chợt lóe lên chui xuống dưới nền đất.

Cách mặt đất một trăm trượng.

Một luồng linh mạch màu đen nhánh, chiều dài chừng năm sáu tấc, phát ra linh khí đồng thời lại hội tụ âm sát khí.

Chu Dịch quan sát hồi lâu, phỏng đoán dựa vào ghi chép trong đạo tạng.

“Tương lai sẽ trở thành linh mạch âm sát, bảo địa tu hành của ma đạo, quỷ vật sinh ra nhờ linh khí, lại bị âm sát khí giam cầm hạn chế, trong thời gian ngắn không thể rời khỏi nơi đây!”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, không đánh nát linh mạch.

Tay bắt pháp quyết giăng ra mấy trăm tầng cấm chế, trận pháp theo dõi được hình thành nhờ linh mạch, một khi có người tới gần sẽ phát ra cảnh báo.

“Trên đời này những kẻ biết đến linh mạch, thì có lẽ là có được truyền thừa từ Tu Tiên giới, hoặc là một lão quái vật nào đó đã thức tỉnh. Để tu hành, bọn họ nhất định sẽ chiếm lấy linh mạch, bản đạo cứ ôm cây đợi thỏ!”

Đồng thời, trận pháp cấm chế cũng sẽ giám sát linh mạch, bất kỳ lúc nào cũng có thể kích nổ hủy diệt linh mạch.

Sau này sẽ thường xuyên gia tăng cấm chế, trận pháp sẽ không ngừng được gia cố dựa theo sự phát triển của linh mạch, có lẽ sau này có thể luyện hóa dòng linh mạch này để làm tài sản riêng cho mình.

“Sau này còn bắt gặp linh mạch nữa, thì sẽ đều làm theo như vậy.”

“Nếu có thể khiến cho động thiên có thêm được vài nguồn linh mạch, linh khí nồng đậm có thể sánh bằng thời Thượng Cổ trong truyền thuyết, vậy thật sự sẽ biến thành tiên cảnh!”

Chu Dịch sẽ không xưng vua xưng chúa một thời, mà là đứng ngoài quan sát thế sự biến đổi, trong dòng chảy của tuổi thọ vô tận, thì sự hưng suy của mỗi một kỷ nguyên chỉ là một đoạn ngắn trong dòng đời mà thôi.

Trở về mặt đất.

Quỷ ảnh đã biến mất không thấy đâu, trốn xuống chỗ linh mạch dưới đất, hấp thu khí âm sát uẩn dưỡng theo bản năng.

Đám lão giả mặc áo blouse trắng lật xem ghi chép đối thoại, bàn luận với nhau về hình thức tồn tại của quỷ vật, thử dùng khoa học hiện đại để phân tích quỷ vật.

Khoa học không phải vật lý, không phải hóa học, mà là cách thức thủ đoạn dùng để thăm dò những điều chưa biết.

Âm hồn quỷ vật xuất hiện, tất nhiên sẽ khiến cho rất nhiều tri thức bị phá vỡ, đồng thời lại một lần nữa tạo nên chân lý mới.

Trong số này thì điều quan trọng nhất cần nghiên cứu tất nhiên chính là làm sao để khắc chế, tiêu diệt quỷ vật!

.....

Trạm tàu điện ngầm ở cửa chợ đã bị phong tỏa, dỡ bỏ hoàn toàn.

Triều đình công bố với bên ngoài là phát hiện hang động đá vôi ngầm, bất kỳ lúc nào cũng có khả năng sụp xuống, vì sự an toàn của bá tánh, nên tuyến tàu điện ngầm sẽ phải đi đường vòng.

Trên mạng thật ra có không ít tin đồn, trong đó có cả những lời đồn không giới hạn về yêu quỷ, người ngoài hành tinh, án mạng giết người vv, thật thật giả giả hỗn loạn, vài ba ngày trôi qua rốt cuộc cũng không còn ai chú ý đến chuyện này nữa.

Hai tháng sau.

Trên mặt đất thì không có thay đổi gì, nhưng dưới mặt đất đã cải tạo thành phòng thí nghiệm, trang bị các loại công cụ hàng đầu.

Người đi trên đường có làm thẻ nào cũng không thể ngờ được rằng, trên con đường mà mỗi ngày mình đi qua, dưới lòng đất của con đường này lại là một viện nghiên cứu tuyệt mật.

Bọn họ vẫn cứ vô ưu vô lự đi làm rồi tan tầm, chẳng hề hay biết gì về sự thay đổi của thế giới, cứ dồn nén theo năm tháng để rồi biến cố nổ ra, mới giật mình hoảng hốt hô lên cứu mạng.

Hôm nay.

Tiêu Nhiên đi xuống cửa 1A của trạm tàu điện ngầm, sau khi đi xuống thì nhìn thấy một cái cửa cuốn, bên ngoài thì trông có

vẻ vô cùng bình thường.

Quét thẻ, vách tường bên cạnh cửa cuốn chuyển động để lộ ra một lối vào.

Rồi sau đó phải trải qua ba lớp cửa an ninh, rốt cuộc cũng đã vào được viện nghiên cứu, mấy chục người mặc áo blouse trắng bận rộn qua lại đi lại, đôi lúc lại phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

Tiêu Nhiên chào cảnh vệ, trình văn kiện, hỏi: “Ta là trợ lý của cục điều tra được điều đến đây, xin hỏi chuyện gia Vương đang ở đâu?”

“Phòng thí nghiệm 1A.”

Cảnh vệ kiểm tra giấy chứng nhận, tự mình dẫn theo Tiêu Nhiên, đi vào nơi đã từng là nhà vệ sinh nam của trạm tàu điện ngầm.

Nhà vệ sinh đã bị dỡ bỏ hoàn toàn, được bao bọc bởi một bức tường bằng kính trong suốt, nhìn xuyên qua lớp kính có thể nhìn thấy bên trong, đang tiến hành thí nghiệm.

Chương 336: Thế nhân khổ đau (2)

Quỷ ảnh ngồi trên máy móc, bốn phương tám hướng là hồ quang điện nổ lóp bốp, khiến cho nó sợ tới mức co thành một cục run bần bật.

“Báo cáo!”

Tiêu Nhiên hành lễ nói: “Tiêu Nhiên thuộc khoa A cục điều tra, nhận lệnh nghe theo mệnh lệnh của chuyên viên.”

“Ồ.”

Chuyện gia Vương đã bốn năm chục tuổi, khuôn mặt lạnh lùng, giọng nói nghiêm nghị: “Tiêu Nhiên? Ta biết ngươi, là chàng thanh niên có linh đồng trời sinh, phát hiện ra quỷ vật, không phải ngươi đang ở cục điều tra phối hợp nghiên cứu linh đồng hay sao?”

Tiêu Nhiên trả lời nói: “Cục điều tra kiểm tra trong quân đội, lại phát hiện ra hai người có linh đồng bẩm sinh.”

Chuyện gia Vương khẽ gật đầu, lập tức hiểu được sự khác biệt trong chuyện này, triều đình đương nhiên là sẽ tín nhiệm người trong quân đội hơn, cầm lấy bộ đàm truyền lệnh.

“Bắt đầu thí nghiệm!”

Nhân viên mặc áo blouse trắng trong phòng thí nghiệm nhập vào máy tính một chuỗi mã lệnh, dòng điện phát ra từ máy móc không ngừng mạnh lên, đôi lúc lại bắn ra hồ quang điện lên người quỷ ảnh.

Quỷ ảnh phát ra những tiếng kêu gào thảm thiết, qua tám kính cách âm, chỉ có thể nhìn thấy ngũ quan dữ tợn vụn vụn, đương nhiên là đã phải chịu đựng sự đau đớn cùng cực.

Chuyện gia Vương hạ lệnh nói: “Tiếp tục!”

Hồ quang điện lại được tăng cường độ, bắn lên người quỷ ảnh, có thể nhìn thấy được bằng mắt thường.

Gào!

Tiếng rít xuyên qua tám kính, đánh thẳng vào thần hồn, người mặc áo blouse trắng trong phòng thí nghiệm dùng hai tay ôm

lấy đầu, đau đón ngã trên mặt đất.

“Yên lặng!”

Người mặc áo blouse trắng dùng bộ đàm nói: “Cố gắng làm cho xong thực nghiệm lần này, gắng gượng đến lúc kết thúc, ngày mai sẽ sắp xếp cho người đi gặp cha mẹ vợ con.”

Quý ảnh nghe vậy thì lập tức yên lặng, gắng gượng chịu đựng sự tra tấn của hồ quang điện.

Từng đợt khói đen tan biến, màu sắc của quý ảnh chuyển từ màu đen nhánh sang trạng thái màu xám tro bán trong suốt, ngũ quan đã biến thành mơ hồ, chỉ còn lại đôi đồng tử màu đỏ đậm, gắt gao nhìn chăm chăm ra phía ngoài bức tường kính.

Tiêu Nhiên run rẩy, luôn cảm thấy quý ảnh đang quan sát mình, nói: “Chuyên viên, đây đã là cực hạn mà nó có thể chịu đựng được rồi!”

Chuyên gia Vương không hề dao động, nói: “Tăng cường độ.”

Người mặc áo blouse trắng bò dậy khỏi mặt đất, lại nhập vào trong máy tính thêm một chuỗi mã lệnh, công suất của máy móc tăng đến mức mạnh nhất.

Ầm!

Hồ quang điện to bằng cánh tay người bắn ra, quý ảnh phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, trong nháy mắt đã tan thành mây khói.

Tiêu Nhiên ngẩn ngơ hồi lâu, đợi đến khi hân hoàn hồn lại, thì mới phát hiện người trong phòng thí nghiệm đang xử lý công việc tiếp theo, một đám người mặt không biến sắc sửa sang lại số liệu, thảo luận nghiên cứu chế tạo vũ khí diệt quỷ.

Dường như quý ảnh vừa mới chết chỉ là một con chuột bạch ngốc nghếch vậy!

.....

Đêm khuya.

Mây đen che trắng, trên đường thừa thớt bóng người.

Một chiếc xe ô tô màu đen dừng lại trước cửa hiệu cầm đồ, Tiêu Nhiên xoa huyệt Thái Dương, làm dịu bớt cơn đau đầu

kéo dài mấy ngày liên tục.

Từ sau khoảnh khắc khi nhìn thấy quỹ ảnh tan thành mây khói trong phòng thí nghiệm, chỉ cần chớp mắt ngủ thì sẽ mơ thấy đôi mắt quỹ màu đỏ đậm, gắt gao nhìn chăm chăm vào hắn, oán độc, thù hận, sát ý nặng nề!

Lần này Tiêu Nhiên thật sự đã đi khám bác sĩ khoa tâm thần.

“Đã x ngày rồi, khi ta không bị bệnh thì nói là thần kinh của ta bất thường, hiện tại thật sự đã bị trúng nguyên rủa, thì lại không kiểm tra ra bất kỳ bệnh tật nào!”

Tiêu Nhiên thở hắt ra, xách theo hộp gấm ở ghế phụ, xuống xe đi vào hiệu cầm đồ.

Đã hoàn toàn thất vọng đối với y học hiện đại, chỉ có thể gởi gắm hy vọng vào Bạch chân quân, nếu như cứ để cho đôi mắt quỹ tiếp tục tra tấn hắn nữa, không bao lâu nữa hắn sẽ thật sự sụp đổ rồi phát điên!

Hiệu cầm đồ vẫn là đáng vẻ như trước, lạnh lẽo.

Chiếc đèn thấp sáng duy nhất phát ra ánh sáng mờ mờ, chỉ chiếu sáng đến ngay quầy hàng, bốn phía còn lại thì mơ hồ, tối tăm.

Đứng sau quầy.

Chu Dịch đang viết viết vẽ vẽ, thử dùng trận pháp cấm chế nghiên cứu phát minh nền tảng của hệ thống, sau khi thành công có thể hoàn toàn luyện hóa điện thoại di động thành pháp bảo, sẽ không còn bất kỳ dấu vết của khoa học kỹ thuật hiện đại.

Tiêu Nhiên xoa mặt, đi qua đi nói: “Bạch chân quân đang bận gì vậy?”

“Đang chờ người tới!”

Chu Dịch nâng mí mắt, tiếp tục nghiên cứu trận pháp cấm chế, đêm khuya tới cửa tất có điều cần cầu.

Tiêu Nhiên ngồi xuống đối diện quầy theo thói quen, trước kia nhờ vào việc buôn bán bốn món đồ cổ dỏm, đã kiếm được mấy trăm vạn đồng từ chỗ của Chu Dịch, đã bỏ việc ở chỗ cục Văn Vật rồi.

Đặt hộp gắm lên trên quây, bên trong chiếc hộp là một bảo tháp chín tầng, nhìn tạo hình hoa văn thì có thể biết được đây là đồ của Phật môn.

“Tòa Phật tháp này là bảo bối của thầy ta, chưa giám định được niên đại, ta năn nỉ hỏi lâu mới mua lại được nó đây.”

“Trần yêu tháp của Phật môn, bảo bối tốt.”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua trần yêu tháp, yêu ma trấn áp bên trong sớm theo tan thành mây khói theo thời gian rồi, bản thân pháp bảo cũng đã xuống cấp trở thành một món đồ cổ dỏm tinh xảo.

Tiêu Nhiên cười nói: “Nếu chân quân thích thì gửi cho ngài vậy.”

Chu Dịch cầm bảo tháp thưởng thức một lát, lấy điện thoại di động ra chuyển khoản, nói: “Hai trăm vạn đồng, tiền trao cháo múc, những chuyện mà tiền tài có thể giải quyết được, bản đạo cũng không muốn thiếu nợ ân tình của người khác!”

Sắc mặt Tiêu Nhiên quần bách, dù sao thì cũng đã từng vào trong nha môn, vội vàng đổi đề tài nói: “Bắt đầu từ hai tháng trước khi phát hiện ra quý vật, triều đình cũng đã tra xét với quy mô lớn, lại phát hiện ra vài.....”

Khi bộ máy nhà nước hiện đại hoạt động, khả năng hành động của nó vượt xa thời cổ đại, trong khoảng thời gian ngắn đã rà soát hết cả lãnh thổ Đại Chu.

Vân Châu có diện tích rộng lớn, dân cư lên đến hàng tỉ người, tất nhiên là không hề ít những người chết có chấp niệm, bị linh khí thu hút theo bản năng, đến cư ngụ gần linh mạch rồi trở thành âm hồn.

Chương 337: Thế nhân khổ đau (3)

Chu Dịch ghi nhớ việc này, đợi khi có thời gian sẽ bố trí trận pháp cấm chế ở từng nơi một, hỏi: “Vì sao lại nói chuyện này với bản đạo?”

“Số 0, cũng chính là quỷ vật mà ta phát hiện ra, không phải là đối tượng nghiên cứu duy nhất.”

Tiêu Nhiên trầm mặc lúc lâu, chậm rãi nói: “Mấy ngày trước, cục điều tra phê chuẩn thí nghiệm hủy hoại nó, số 0 không thể nào chống cự được dòng điện cao thế, thần hồn đã vỡ nát tan thành mây khói.”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, hắn đã bói ra là kết cục của quỷ ảnh không tốt lắm, nhưng cũng không ngờ rằng lại chết một cách thê thảm như vậy.

“Cục điều tra là gì?”

“Tên đầy đủ của cục điều tra là cục điều tra tung tích Côn Luân tiên cảnh, nghe nói đã được thành lập hơn một trăm năm, mục tiêu là tìm kiếm Côn Luân tiên sơn trong truyền thuyết.”

Tiêu Nhiên giải thích nói: “Bởi vì trong trăm năm này không thu hoạch được gì, cục điều tra đã trở thành một bộ phận nha môn không còn tác dụng, gần như là sắp giải tán. Hiện tại chuyện nghiên cứu quỷ vật này, cục điều tra được phụ trách toàn quyền, bao gồm cả những sự việc liên quan phía sau!”

“Thì ra là Long Tổ trong truyền thuyết!”

Chu Dịch đang chế nhạo, đáng tiếc Tiêu Nhiên mờ mịt không hiểu nguyên do, nhún vai lại hỏi.

“Chẳng lẽ cục điều tra không tiến hành nghiên cứu người sao?”

“Đương nhiên là có, trong hai tháng nay, ta vẫn luôn ở trong viện nghiên cứu, bọn họ muốn tìm được bí mật của linh đồng.”

Tiêu Nhiên nói: “Mãi cho đến khi nhờ vào một quỷ vật sống trong núi, sàng lọc lựa chọn thí nghiệm hàng trăm vạn binh sĩ, tìm ra hai linh đồng trời sinh trong số đó, ta không cần phải đến làm thí nghiệm nữa.”

Nói tới đây Tiêu Nhiên không nhịn được mà lộ vẻ bất đắc dĩ, vốn tưởng rằng bản thân hẳn là vai chính độc nhất vô nhị trong truyện, nào ngờ chỉ được đối xử đặc biệt trong hai tháng!

“Hành động này cũng thật nhanh, đáng tiếc là chắc chắn không thể nghiên cứu được kết quả gì.”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, ngàn vạn năm qua trong Tu Tiên giới có những tu sĩ đã từng nghiên cứu linh căn, vì muốn tăng tư chất, hoặc là vì muốn dẫn dắt người thân bước vào con đường tu tiên, kết quả đều là công dã tràng.

Linh căn giống như thiên địa quy tắc, xuất hiện một cách ngẫu nhiên trên con người, chứ không phải vì có cha là Hóa Thần lão tổ thì con cái sẽ nhận được ưu tiên.

Khoa học kỹ thuật, ít nhất thì khoa học kỹ thuật hiện tại, theo như tu sĩ thì quan điểm rất thú vị!

“Cũng không phải nhanh bình thường đâu.”

Tiêu Nhiên hừ lạnh nói: “Số 0 vừa mới hồn phi phách tán, ngày hôm sau đã thả ngay người nọ ra, còn chẳng thêm che giấu gì cả, đúng là coi thường luật pháp!”

“Luật pháp có quy định liên quan đến quý vật hay sao? Làm thế nào mà những chuyện ma quỷ vô căn cứ có thể được sử dụng làm bằng chứng xử án được chứ?”

Chu Dịch âm trầm nói: “Nếu thật sự có thể xử án dựa vào lời nói của quý hồn, thì sau này sẽ trở thành tiền lệ để phán xử, những nhân vật lớn cũng chẳng thể nào ngủ ngon được, dù sao thì ngay cả người chết cũng không thể nào giữ bí mật được nữa rồi!”

Tiêu Nhiên chau mày, bưng tỉnh nói: “Ý của chân quân là cái chết của số 0 kia cũng không phải là do sơ xuất trong quá trình thí nghiệm sao?”

“Có lẽ là đúng.”

Chu Dịch nói: “Nếu số 0 không phải là kẻ duy nhất, phòng thí nghiệm có vật để thay thế, vậy thì đây là kết quả tất nhiên.”

Tiêu Nhiên nhớ lại ánh mắt tuyệt vọng của quý ảnh, cắn răng nói: “Hành vi trả thù trắng trợn táo bạo đến như vậy, chỉ vì

muốn giết chết số 0, không sợ bị bên trên truy cứu trách nhiệm sao?”

“Theo như lời người nói, cùng lắm là vì sơ sót trong quá trình thí nghiệm, tra tới tra lui rồi sa thải mấy công nhân điện là được.”

Chu Dịch nhún vai nói: “Huống hồ sau này càng ngày càng nhiều hung hồn lệ quỷ, không bắt hết được đâu, thì sao còn ai quan tâm đến số 0 nữa chứ?”

Tiêu Nhiên hoảng sợ nói: “Sau này sẽ có nhiều quỷ vật hơn nữa sao?”

Chu Dịch gật đầu nói: “Không chỉ là càng ngày càng nhiều, hơn nữa càng hung lệ bạo ngược, giết người như ma cũng là chuyện bình thường, cũng sẽ không chết một cách ghen khuất như số 0 kia đâu!”

Sau khi âm hồn trở thành hung hồn lệ quỷ, thì còn chẳng thèm quan tâm đến những quy tắc và người sống nữa, chỉ biết không ngừng giết người và cắn nuốt dương khí dựa vào bản năng cùng chấp niệm.

Tiêu Nhiên hỏi: “Cục điều tra đã phát hiện ra nhược điểm của quỷ vật là sợ lửa, sợ điện, đang thử nghiệm cứu phát minh ra vũ khí khắc chế nó, chẳng lẽ không thể tiêu diệt được tất cả lệ quỷ sao?”

“Đừng nói chỉ một cục điều tra, tiên hạ phàm cũng vô dụng thôi.”

Chu Dịch nói: “Oan hồn được tạo ra bởi kẻ ác, trên đời này kẻ ác nhiều vô số, bất tận, hung hồn lệ quỷ cũng không thể diệt sạch được.”

“Những quỷ hồn khác cũng chẳng liên quan gì đến ta, hại người cũng thế, hồn phi phách tán cũng vậy thôi.”

Tiêu Nhiên suy sụp nói: “Nhưng mà số 0 là do ta phát hiện ra, kết quả rơi vào kết cục oán khuất khó giải, ta thấy thẹn với lòng, chỉ muốn có thể làm chút chuyện gì đó cho nó!”

Chu Dịch hỏi: “Vậy người chuẩn bị báo thù cho số 0 sao?”

Tiêu Nhiên nhiều lần muốn mở miệng, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài một tiếng: “Trong nhà còn có cha mẹ, nếu như trả

thù người nọ, tất nhiên sẽ liên lụy đến người nhà.”

Chu Dịch An an ủi nói: “Thế nhân là bể khổ, chứng kiến nhiều rồi cũng sẽ không cảm thấy khó chịu nữa.”

Tiêu Nhiên nói: “Nói như vậy có phải là quá lạnh lùng rồi không?”

“Không phải là lạnh lùng, mà là bất đắc dĩ.”

Đám hung hồn lệ quỷ mà Chu Dịch đã từng giết chưa đến một vạn thì cũng chừng tám ngàn, trong đó tất nhiên có không ít ma quỷ bị oan khuất, dò hỏi từng người một xem họ có oan khuất gì không, hiển nhiên là không thực tế.

“Người có thể ghi nhớ chuyện này, đợi sau này có được thực lực, rồi hãy suy nghĩ đến việc báo thù cho số 0.”

“Người kia có dòng dõi hoàng tộc, cho dù tương lai tu thành võ đạo tông sư, cũng không thể nào chống cự lại được vũ khí hạng nặng của triều đình đâu.”

Chương 338: Chuyện ma quỷ lúc nửa đêm.

Mặt mày Tiêu Nhiên sầu khổ, nói: “Hôm nay vốn định tới đây để thỉnh giáo chân quân, làm sao để cởi bỏ nguyên rửa của số 0, còn bây giờ thì không còn muốn làm như vậy nữa rồi, ta đáng phải nhận hình phạt này!”

“Bây giờ hoàng tộc rất mạnh sao?”

Chu Dịch không nhắc nhở Tiêu Nhiên, quỷ hồn kia căn bản là không có năng lực hạ chú, thứ tra tấn Tiêu Nhiên không phải là quỷ hồn, mà là sự buồn phiền trong lòng hắn, tu sĩ Phật Đạo gọi nó là tâm ma.

Tâm ma là kiếp nạn hiển nhiên trong con đường tu hành, có khả năng xuất hiện trong bất kỳ giai đoạn tu hành nào.

Tiêu Nhiên từ một thanh niên không chí cầu tiến bình thường, bỗng nhiên có được Thôn Thiên quyết và phương thuốc bồi bổ, võ đạo tiến bộ vượt bậc, sức mạnh bùng nổ, có được sự tự tin rất lớn, đang nghĩ ngợi tới chuyện cầm kiếm lưu lạc thiên nhai, khoái ý ân cừ, trừ ác dương thiện.

Rồi dùng một cái chuyện của số 0 như một đòn thức tỉnh, đánh tan mộng tưởng của Tiêu Nhiên, hắn vẫn là anh thanh niên bất lực kia, cảm giác bất đắc dĩ và ghen ghét đối với hiện thực biến thành tâm ma.

Sau này có thể tiêu diệt được tâm ma, thì việc tu hành sẽ trở thành một con đường bằng phẳng.

“Năm xưa hoàng thất vứt bỏ quyền thế, nhưng vẫn giữ lại quyền kinh doanh, hiện giờ sản nghiệp trải rộng khắp các ngành sản xuất.”

Tiêu Nhiên giải thích nói: “Cho dù có bị giới hạn bởi luật pháp, người trong hoàng tộc không thể tham chính, nhưng tên tuổi vẫn phản ánh đúng thực tế, là gia tộc đứng đầu Cửu Châu!”

“Đứng đầu Cửu Châu gì chứ, gà đất chó sành mà thôi.”

Chu Dịch nói: “Chiếm giữ tiền tài khổng lồ, lại không có được quyền lực tương ứng, đây nhẹ một cái sẽ sụp đổ. Trước kia mọi người đều tuân thủ pháp luật, hoàng tộc có thể ngồi vững được, nhưng sau này thì không còn như vậy nữa đâu!”

Tiêu Nhiên hỏi: “Vậy sau này tuân thủ theo cái gì?”

“Năm đấm!”

Chu Dịch quơ năm tay, lấy ra một quyển sách từ dưới quây, trên bìa sách có viết ba chữ Quy Nguyên Quyết theo lối cổ triện.

“Cái trấn yêu tháp này không tồi, bản đạo cho thêm ngươi một cuốn công pháp, đợi sau khi tu thành, nhớ đòi lại công bằng cho số 0 nhé.”

Tiêu Nhiên kinh ngạc nói: “Chân quân có oán thù với hoàng tộc sao?”

Chu Dịch suy ngẫm hồi lâu, rồi mới lắc đầu nói.

“Tổ tiên của ta quả thật có chút giao hảo, nhưng mà đó là chuyện của đời trước, mấy trăm năm nay không còn qua lại nữa, đến bây giờ thì cũng chẳng còn chút liên quan gì với nhau nữa!

Tiêu Nhiên lật xem Quy Nguyên Quyết, toàn bộ quyển sách có hơn năm ngàn chữ, mỗi một câu đều có chú giải kỹ càng tỉ mỉ.

Không chỉ có một người viết chú giải, mà từ tên họ có thể đoán được rằng có Tăng nhân, có Đạo nhân và cả người phàm, có thể nói đã phân tích thấu đáo Quy Nguyên Quyết, người sáng tạo ra công pháp cũng sẽ không làm được như vậy.

Với linh đồng trời sinh, thiên phú tu hành chỉ xếp sau Thiên linh căn, Tiêu Nhiên đọc qua hai lần thì thử tu hành.

Cảm ứng được linh khí ít ỏi trong thiên địa, vận chuyển theo kinh mạch, luyện hóa thành pháp lực hội tụ trong Đan Điền.

Kết thúc một chu kỳ, ngưng việc tu hành lại, đã nửa canh giờ trôi qua.

Thử vận dụng vài luồng pháp lực trong Đan Điền, hoàn toàn không giống với khí huyết võ đạo, tâm trạng của Tiêu Nhiên quay cuồng như gặp phải sóng to gió lớn.

“Đây là tu tiên sao?”

“Không sai, đây là tu tiên.”

Chu Dịch không nhin được mà tán thưởng một tiếng, người với người thật sự không thể so sánh, chẳng trách tông môn Tiên đạo lại coi trọng tư chất đến như vậy.

Tâm tính có thể rèn luyện, ác niệm có thể độ hóa, chỉ duy nhất có thiên phú do ông trời ban cho là không có thể nào thay đổi được.

Những tu sĩ có linh căn thấp kém mà có thể lợi ngược dòng được trong Tu Tiên giới, có thể là vì có ngộ tính nghịch thiên, có thể có tâm trí như yêu, hoặc là khí vận kinh người, thì họ đều là những nhân vật hiếm có.

Tiêu Nhiên nỗ lực để khiến mình bình tĩnh lại, năm đó vào thời kỳ bốc đồng nên mới gia nhập group chat, vậy mà lại có thể bước vào hàng ngũ tiên nhân.

“Chân quân, tại sao lại truyền tiên pháp cho ta?”

“Bần đạo nhìn ngươi rất vừa mắt, cũng là bởi vì ngươi mang họ Tiêu.”

Chu Dịch hỏi: “Có biết chuyện Huyền Tiêu đạo quân hàng ma ngày xưa không?”

Tiêu Nhiên gật đầu nói: “Dựa theo ghi chép về Tiên Hiền Đạo môn, Huyền Tiêu đạo quân vì cứu thế nhân, đã liều chết giết hai diệt thế đại ma, cuối cùng được vạn dân thờ phụng vũ hóa phi thăng!”

“Huyền Tiêu cũng mang họ Tiêu, hy vọng ngươi có thể giống như đạo quân.”

Chu Dịch nói: “Bần đạo cũng chẳng phải là người tốt, nhưng lại luôn tin tưởng rằng làm việc tốt thì sẽ được đền đáp!”

Về mặt Tiêu Nhiên nghiêm nghị, khom người thi lễ nói.

“Nhất định không phụ kỳ vọng của chân quân!”

“Ngươi có thể thử liên lạc với Lý Triều, là người có tên Lý Thiên Vương trong group chat.”

Chu Dịch nhắc nhở nói: “Hắn tinh tu võ đạo, tính tình ghét cái ác như kẻ thù, thời gian trước bắt gặp phải kẻ quyền quý đùa giỡn với tiểu cô nương, đánh gãy hết cả ba chân của người ta, đang bị tuần bộ truy nã.”

Tiêu Nhiên gật đầu rồi, lại buồn bực nói: “Làm sao lại ra có sự này?”

“Chắc có lẽ là có quá nhiều chuyện tương tự xảy ra, bất kỳ ai cũng gặp phải một hai lần, phần lớn mọi người đều mắt nhắm mắt mở cho qua.”

Chu Dịch thấy Tiêu Nhiên lộ vẻ không tin, bấm đốt ngón tay một lát, thật ra thì thần thức đảo qua phạm vi mấy chục dặm chung quanh.

“Vĩnh Hưng phường ở phía Bắc, hậu hoa viên Trần phủ, có một thanh niên bắt một tiểu cô nương say rượu về nhà, bản đạo đã cắt Thận của hắn, bây giờ ngươi có thể đến đó xem thử!”

“Được.”

Tiêu Nhiên lật xem Quy Nguyên Quyết, quan sát mục lục pháp thuật ở cuối sách, chọn biến hình quyết.

Pháp lực vận chuyển, gân cốt cơ bắp nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành một người lùn cao năm thước, thân hình tung nhảy biến mất trong màn đêm.

“Ai.....”

Chương 339: Chuyện ma quỷ lúc nửa đêm (2)

Chu Dịch lắc đầu thở dài, nữ tử kia đã chết, người Trần phủ đang chôn xác người trong hậu hoa viên.

Càng là tu sĩ cao cấp trong Tu Tiên giới, thì lại càng dễ dàng đọa vào Ma đạo, thần thức là một trong những yếu tố quan trọng nhất. Chứng kiến quá nhiều điều hắc ám trong thế gian, giống như chuyện bất kỳ lúc nào cũng đang nhìn xuống vực sâu, rồi cũng sẽ có một ngày chìm vào trong đó.

“Chẳng trách đều tiếm tu ở núi sâu rừng già, không chỉ là bởi vì linh khí.”

Chu Dịch niệm thầm Thanh Tâm chú pháp, tiếp tục viết viết vẽ vẽ trên giấy, thần thức luôn khóa chặt vào người Tiêu Nhiên.

Sau nửa canh giờ.

Tiêu Nhiên đột nhập vào Trần phủ, ngang nhiên đánh chết kẻ giết người, dưới làn mưa bom bão đạn khiêng thi hài nữ tử trốn thoát.

Hôm nay kỹ thuật bắn súng của hộ vệ trong Trần phủ đều có chút xiêu vẹo, mỗi người đều bắn trượt!

.....

Đảo mắt đã đến cuối năm.

Người đi lại trên phố Trạng Nguyên tăng lên nhiều, hiệu cầm đồ ế ẩm cũng có thêm được mấy người du khách.

Trận pháp cấm chế chỉ có thể làm chệch đi một chút tầm mắt của mọi người, cũng không phải là không thể làm sai lệch nhận thức của mọi người, chỉ là cả một tuyến đường phố náo nhiệt mà chỉ duy nhất cửa hàng của người lại không có một bóng người, ngược lại sẽ trở thành điểm thu hút nhất.

Du khách đi vào trong hiệu cầm đồ dạo quanh một vòng, phát hiện chẳng có gì ngoài quầy hàng và đạo sĩ, chẳng thú vị bằng cửa hàng đồ cổ bên cạnh.

Ví dụ như chiếc đỉnh bằng đồng thau thời thượng Chu, chiếc xe đạp mà Thánh Hoàng từng cưỡi, hạt xá lợi của thần tăng Phật môn và những chiếc bình sứ với hoa văn xinh đẹp, cho dù biết đó là giả, thì đi du lịch cũng là đốt tiền để tìm niềm vui mà.

“Hôm nay có khách đến.”

Chu Dịch bấm đốt ngón tay, quyết định thuận theo lòng dân, bày một kệ hàng trang trí trước quầy.

Trên giá đa số là điển tịch Phật đạo, có đôi chỗ lại bày biện đỉnh đồng, bình sứ tự tay luyện chế, bày biện theo một quy luật huyền diệu, lập tức hiện lên hương vị cổ xưa của cửa hàng.

Ban ngày ồn ào náo động.

Màn đêm buông xuống.

Đầu ngón tay của Chu Dịch phát ra ánh lửa, dùng tinh thiết tạo thành hình của điện thoại di động, sau khi suy nghĩ một lát lại luyện thành hình một chiếc nhẫn.

“Tu sĩ không cần phải nhìn di động, hoàn toàn có thể dùng pháp lực, thần thức thay thế cho đôi mắt, giống như việc sử dụng pháp khí trữ vật, suy nghĩ vừa xuất hiện là có thể gửi tin tức đi.....”

Sau hơn nửa năm lĩnh ngộ, Chu Dịch nghiên cứu từng hệ thống của di động, cuối cùng cũng đã thay thế tất cả bằng cảm chế hoa văn, khi đang luyện chế pháp khí điện thoại di động đầu tiên.

Lúc này.

Một lão giả mặc áo dài râu bạc trắng đi vào từ ngoài cửa, hai mắt có chút mơ hồ, ngồi đối diện với quầy hàng nhìn Chu Dịch thi pháp.

“Ngươi là thần tiên?”

“Không phải.”

Chu Dịch nói: “Nhưng ngươi thì lại là quý!”

“Quý? Thì ra là ta là quý!”

Lão giả nhìn vào hai mắt Chu Dịch, giống như một xoáy nước, những cảnh tượng lúc sinh thời không ngừng hiện lên, nhìn thấy cảnh tượng phẫu thuật hai ngày hai đêm liên tục, nằm ngay góc tường chết đi ngay trong giấc ngủ, không có đau đớn, cũng không có cảm giác.

“Thì ra ta tên là Lưu Hồng, tại sao ta lại biến thành quỷ? Tại sao lại đi đến nơi này?”

“Có rất nhiều nguyên nhân để một người sau khi chết biến thành quỷ, đa số là vì chấp niệm, ví dụ như người vẫn còn suy nghĩ đến người bệnh.”

Chu Dịch giải thích nói: “Đạo gần đây, bản đạo nhìn thấy rất nhiều điều u tối, muốn tìm một người thiện lương để tâm sự, hóa giải buồn bực trong lòng, tránh sinh ra tâm ma, cho nên người mới đến được đây!”

Đây chỉ là một cái cớ, một Kim Đan tu sĩ thì còn chưa thể muốn gì được nấy, nguyên nhân chân chính vẫn là vì hắn bị thu hút bởi linh khí.

Chu Dịch tu hành tông môn bí thuật phong ấn pháp lực trong cơ thể, nhưng mà linh khí trong cơ thể Kim Đan chân quân chênh lệch quá lớn với lượng linh khí bên ngoài thời Mạt Pháp, bất kể có phong ấn như thế nào thì cũng sẽ tự nhiên phân tán ra ngoài một ít.

Nơi chân quân dừng chân tự động biến thành linh sơn phúc địa, linh khí còn nồng đậm hơn so với trung tâm của linh mạch hiện giờ.

Lưu Hồng trầm mặc một lúc lâu, nghe không hiểu lời của đạo sĩ, chỉ cho là kỳ nhân hành sự quái dị.

Lúc sinh thời có rất nhiều bác sĩ nổi tiếng trong ngành, tin tưởng vào sinh lão bệnh tử trong vài thập niên, bỗng nhiên phát hiện ra sự huyền bí của linh hồn, gần như là bị kích thích đến mức muốn tự giải phẫu bản thân.

“Cho nên ta phải tâm sự chuyện gì với ngài đây?”

“Bất kỳ chuyện gì cũng được, ví dụ như y học, bản đạo cũng rất tinh thông……”

Khi Chu Dịch đang trò chuyện, di động phát ra những âm thanh títtít, dùng tay ra hiệu ‘xin lỗi chờ một lát’, mở tin nhắn điện thoại lên, hình ảnh của một mỹ nữ đang chớp nháy.

Trò chơi, 36 C, nhiệt tình, 25, số 9: “Bạch Long ca ca, người dẫn người ta cùng leo rank đi!”

Chu Dịch nhìn xẹt qua dài dòng ghi chú, lập tức biết đối phương là ai, mặt không đổi sắc nhấn lại: “Hôm nay trong tiệm có khách hàng, ngày mai sẽ dẫn người lên làm hoàng đế.”

Số 9 gửi tin nhắn âm thanh: “Bạch Long ca ca, người ta muốn ngay bây giờ cơ.”

Hình ảnh, hình ảnh, hình ảnh.

Lưu Hồng trợn mắt há hốc mồm, hình ảnh một đạo sĩ huyền ảo, tiên khí trước mặt sụp đổ, nháy mắt đã biến thành phàm nhân thế tục, trong lòng cũng không còn sự sợ hãi, sâu xa nói.

“Dựa theo kinh nghiệm hành nghề y nhiều năm của lão phu, có thể là ảnh chụp là giả, có thể là đáng vẽ là giả!”

“Khụ khụ khụ, vui vẻ là được rồi, đừng quá nghiêm túc với bản thân.”

Sắc mặt Chu Dịch ửng đỏ, đặt điện thoại di động lên quầy, thật ra thì đang dùng thần thức nói chuyện với số 9.

“Hiểu mà, hiểu mà.”

Lưu Hồng liên tục làm mặt quỷ, chỉ cảm thấy vô cùng thú vị, nhớ lại những tin tức kỳ lạ mà hắn đã nghe được lúc sinh thời, có lẽ cũng có liên quan gì đến Đạo nhân này.

“Chúng ta cứ nói chuyện về y học đi!”

Chương 340: Bắt quỷ luyện cổ.

Rồi sau đó Chu Dịch cùng Lưu Hồng thảo luận về y học, từ hiện đại nói đến cổ đại, từ thân thể nói đến linh hồn.

Một người là lão quái thông kim bác cổ, một người là quỷ vật tinh thông y học, chỉ với bốn chữ ‘học y cứu người’ mà có thể tranh luận đến nửa đêm, bất tri bất giác sắc trời đã tối đen như mực.

Chuyện ma quỷ lúc nửa đêm.

“Lão Lưu, hay là ngươi lưu lại đây mấy ngày đi?”

Chu Dịch chưa đã thềm nói: “Bản đạo từng đọc một quyển sách cổ, có nguồn gốc từ danh y thời Đại Càn bên trong có ghi chép mười mấy loại bí phương thất truyền.”

“Nhân lúc trời còn chưa sáng thì về thăm con cái, rồi sớm vào luân hồi, có lẽ có thể gặp được người bạn đời già qua đời năm ngoái đấy.”

Lưu Hồng lắc đầu cự tuyệt, thần sắc thản nhiên, nói: “Trước khi chết..... Không đúng, sau khi chết có thể gặp được đạo trưởng, cũng coi như là một kỳ ngộ!”

Nói rồi chấp tay từ biệt, mơ hồ rời khỏi hiệu cầm đồ.

Chu Dịch tay bắt pháp quyết, thi triển bí thuật luân hồi của Phật môn, một tia linh quang huyền ảo rơi vào trong cơ thể Lưu Hồng, kiếp sau có lẽ có thể nhớ lại ký ức của kiếp trước, giữ được kiến thức bây giờ.

Bí thuật Phật môn còn quý dị hơn cả ma đạo, hiệu quả cụ thể như thế nào, Chu Dịch cũng không nói chắc được.

Dựa theo những ghi chép trong điển tịch Phật môn, những cao tăng lúc sinh thời làm nhiều việc thiện, dường như càng dễ dàng đánh thức trí tuệ, vô hình trung tương ứng với công đức thiện báo.

“Phật môn kinh văn công pháp, phần lớn đều khó hiểu, không sợ hậu nhân hiểu sai rồi đọa vào ma đạo sao!”

Chu Dịch hung hăng mắng chửi, thần thức cảm ứng linh khí gần khu vực cửa chợ, đã rất loăng găng như không thể phát hiện ra, nhưng mà không có tu sĩ luyện hóa tiêu hao, rồi cũng sẽ có một ngày bao phủ toàn thành phố.

“Lão Lưu chấp niệm không sâu, mà cũng biến thành âm hồn, chẳng còn mấy năm nữa sẽ biến thành bách quỷ dạ hành.....”

Bách quỷ dạ hành.

Linh khí hồi sinh vào thời Mạt Pháp, tất nhiên xuất hiện kiếp nạn.

Ngàn năm trước Vân Châu đã từng diễn ra một hồi, linh khí sinh ra yêu ma quỷ quái, tác loạn khắp nơi.

Chu Dịch thúc đẩy quá trình thành lập Bạch Vân Quan, rồi sau đó lại có thêm Đan Đỉnh Tông gia nhập, vô số tu sĩ liên thủ trấn áp, mới có thể hạn chế kiếp nạn đến mức nhỏ nhất.

Ngay cả như vậy, bách tính chết dưới tay bách quỷ, cũng phải đến con số trăm vạn người!

Thương vong ở những châu lục khác càng thêm thảm trọng, tu sĩ một lòng tránh né kiếp nạn Mạt Pháp, hung hồn lệ quỷ không có người chế ngự, thường xuyên xuất hiện tin đồn lệ quỷ nuốt cả thành trì, khó có thể đong đếm được những thảm kịch trong đó.

“Hiện giờ nhưng không có tu sĩ hàng yêu trừ ma, linh khí loăng như vậy cũng không thể hỗ trợ việc tu hành, hoàn toàn dựa vào phàm nhân tự chống chọi.”

“So sánh với thời Mạt Pháp, thì ưu thế duy nhất chính là khoa học kỹ thuật.”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, cũng không xem trọng việc hàng yêu trừ ma của khoa học kỹ thuật hiện tại, sử dụng khoa học kỹ thuật hiện tại để khống chế âm hồn còn được, gặp phải hung hồn lệ quỷ chân chính thì thứ này chỉ là đồ trang trí mà thôi.

Mấy ngày trước, Tiêu Nhiên đã nhận được vũ khí kiểu mới, súng sét được cục điều tra nghiên cứu phát minh nhằm vào quỷ vật.

Sau khi kích hoạt thì sẽ bắn ra dòng điện cao thế hình cung, bán kính hoạt động trong vòng hai mươi mét, dùng để đối phó

với những với quỹ vật hiện tại thì cơ bản trúng đạn là chết, có thể nói một đứa con nít cũng cầm được nó đi diệt quỷ.

“Nguyên nhân là bởi vì người nắm giữ vũ khí quá yếu.”

Hung hồn lệ quỷ cũng không phải là mãng phu ngu xuẩn, đối đầu trực diện với súng sét mà đánh nhau với người, sẽ dùng nhiều thủ đoạn, ảo thuật như độn xuống đất ẩn mình, bám vào người, còn chưa kể đến quỹ vật hùng mạnh có thể triển khai ám sát quỷ vực.

Chu Dịch chau mày, suy ngẫm cách thức phá giải sự tác loạn của quỷ vật.

“Sự lựa chọn tốt nhất đương nhiên là tu hành, thông qua võ đạo tăng trưởng khí huyết, quỷ vật không thể đến gần người. Tiếp theo là pháp bảo hộ thân, chỉ cần khắc vài đạo cấm chế Địa Sát, là có thể chống lại được sự xâm hại của lệ quỷ!”

Trái lo phải nghĩ, hai việc này có thể thực hiện cùng một lúc.

Bây giờ cũng không phải là thời cổ đại, cần phải khai tông lập phái lựa chọn đệ tử, sau khi truyền đạo thụ nghiệp rồi phái bọn họ đi trăm yêu trừ ma, một chuyến cả đi lẫn về phải mấy chục đến cả trăm năm mới có thể biết được hiệu quả.

Vất vả như vậy, mà hiệu quả mang lại cũng chỉ giới hạn trong một vùng nhỏ.

Với sự thuận tiện do khoa học kỹ thuật hiện đại mang đến, không cần phải bỏ quá nhiều công sức, chỉ tải công pháp lên internet sẽ có hàng tỉ người xem được.

Trong đó có thể có một người trong hàng trăm người tin tưởng, rồi trong số một trăm người tin tưởng ấy lại có một người tu hành thành công, tương lai khi bách quỷ hoành hành gây tai họa thương sinh, vậy thì bọn họ có thể cứu được tánh mạng của vô số người.

“Bần đạo thật sự không muốn làm đấng cứu thế, nhưng dù sao cũng không thể thờ ơ lạnh nhạt, có năng lực nhưng lại không ra tay.....”

Chu Dịch thử luyện điện thoại di động thành pháp bảo, một phần nguyên nhân cũng vì chuyện này, di động được tạo thành

từ trận pháp cấm chế, sẽ không thể để lộ bất kỳ thông tin cá nhân nào cả.

Công lao ngập trời cũng chẳng bằng an toàn, riêng tư.

Người tu hành tích lũy công đức, mục đích cuối cùng không gì khác ngoài trường sinh, đối với Chu Dịch mà nói lại là gánh nặng.

Tít tít tít!

Chu Dịch đang suy ngẫm vấn đề liên quan đến sự sinh tử của ngàn vạn nhân sinh, di động lại có tin nhắn, mở ra kiểm tra thì lại là một hình ảnh thiếu vải.

Hình ảnh.

Số 16, viết: “Bạch Long ca ca, nhiệt độ cơ thể của người ta là 39 độ, mau đến đây trừ tà giúp người ta!”

“Bần đạo đến liền đây.”

Chu Dịch đã đọc vạn cuốn đạo tạng, tinh thông nhất chính là việc này, tránh cho nữ tử bị ác quỷ làm hại, vội vàng gọi một chiếc xe chạy thẳng đến phía Nam thành.

Dọc đường đi.

Chương 341: Bắt quỷ luyện cổ (2)

Ngoài cửa sổ xe, hai bên đường phố đèn đuốc sáng bừng, người đi đường đông như dật, Tiên kinh hiện giờ là thành phố hàng đầu ở Cửu Châu, được xưng là thành phố có hơn trăm triệu dân.

“Vì sự nghiệp trừ tà, bản đạo cũng không thể đứng nhìn không quan tâm được!”

.....

Sáng sớm hôm sau.

Phố Trạng Nguyên.

Chu Dịch búi tóc, mặc đạo bào màu xanh đen, khoanh tay đi trên đường.

Nếu như đây là đường phố ở kiếp trước, chắc có lẽ sẽ thu hút không ít ánh mắt người khác, nhưng ở Đại Chu thì lại quá bình thường, đạo bào là một trong những trang phục trang trọng được ghi trong luật pháp.

Từ Đông Hải trở về Vân Châu đã ba năm, có đôi khi vẫn cứ cảm thấy quỷ dị.

Những ông già mặc áo dài thì chăm chú lướt tiktok, có đôi lúc lại gõ chữ bình luận một phen, cảm thán thói đời suy đồi, rồi lại nhin không được mà bấm nút theo dõi và lưu trữ!

Thiếu nữ mặc cung trang thì thay phượng bào phát sóng trực tiếp, bỗng nhiên mấy trăm hỏa tiễn donate thăng thiên, một đại ca đang nổi tiếng hàng đầu lại là một vị hoàng đế thoái vị.

Nội Các quần thần họp với nhau bằng ứng dụng mạng, chủ đề nóng của hôm nay là hai vị quan chức chửi bới lẫn nhau trên news feed nhà mình, cũng không biết là đã bị kẻ nào lén lút chụp lại màn hình, bán lại cho bên nhà báo với giá cao.

Muôn hình vạn trạng, tất cả mọi thứ đều hài hòa với nhau trong sự biến dạng!

“Đáng tiếc a đáng tiếc, Xuân Phong Lâu có thể chống đỡ được sự thay đổi của triều đại, vượt qua được kỷ nguyên kịch biến,

kết quả lại bị sụp đổ vào trăm năm trước!”

Chu Dịch nhìn bên này một cái, nhìn bên kia một lần, không nhanh không chậm bước trở về.

Đi ngang qua qua Cổ Phương Trai, phát hiện dán giấy niêm phong, trước cửa bị giăng dây đỏ, còn có rất nhiều tuần bộ vắc sủng thật canh gác.

Ngoài cửa có đến mấy chục người vây quanh hóng chuyện, Cổ Phương Trai truyền thừa ba đời, là một trong những cửa hàng lâu đời nhất ở phố Trạng Nguyên, dựa vào việc đầu cơ trục lợi từ những cổ vật lưu lạc từ phường thị phương Bắc, cũng có được số tài sản kếch xù.

Chu Dịch chào hỏi ông chủ của Kim Thạch các, nói: “Ông chủ Triệu, ông Cổ bị sao rồi?”

“Nghe nói là bị nghi ngờ có liên quan đến việc trộm mộ, đầu cơ trục lợi bán văn vật ra nước ngoài, số lượng không nhỏ, phải ngồi tù ít nhất hai ba mươi năm.”

Ông chủ Triệu thở dài một tiếng, nói: “Lão Cổ trông có vẻ hiền từ, của cải cả ba đời tích lũy vô số, sao có thể làm ra chuyện này?”

Chu Dịch cười nói: “Vậy thì cũng chưa chắc, có tiền thì lại càng muốn có thêm nhiều tiền!”

“Vậy thì người nói sai rồi.”

Ông chủ Triệu liếc mắt nhìn chung quanh, thấp giọng nói: “Ta nghe người ta nói, trong nhà lão Cổ gia có một bảo vật, người có vai vế ở Vĩnh Xương phường muốn mua nó nhưng lại đàm phán thất bại, trong lúc tức giận nên đã đổ tội cho hắn!”

Nói chuyện một lát, hẹn với ông chủ Triệu, mấy ngày nữa đến Kim Thạch các phẩm trà.

Trở lại hiệu cầm đồ.

Từ xa xa đã nhìn thấy một chiếc xe dừng trước cửa, Tiêu Nhiên và một người đàn ông trẻ tuổi đang đứng hai bên cửa chính, giống như ân sư.

Chu Dịch hỏi: “Tiểu Tiêu Tử, tại sao ngươi lại đến đây nữa vậy, không đến chỗ làm hay sao?”

Tiêu Nhiên nói: “Chân quân, đã hơn nửa năm kể từ lần trước viếng thăm!”

“Thời gian trôi thật nhanh.”

Khái niệm về thời gian của Chu Dịch không quá giống với người bình thường, chỉ cảm thấy vừa chớp mắt một cái thì xuân thu luân chuyển, một lần bế quan khổ tu thì đã qua mấy đời người.

Người đàn ông đứng bên cạnh khom người thi lễ, chấp tay nói: “Vãn bối Lý Triều, cảm tạ công ơn truyền đạo của chân quân!”

Ánh mắt Chu Dịch đánh giá người kia, hơi gật đầu: “Bản đạo chỉ truyền phối phương thuốc bổ, còn chẳng truyền cho người công pháp võ đạo, người có thể có được như ngày hôm nay, phần lớn đều dựa vào sự cố gắng của chính người.”

Lý Triều cao tám thước, lưng hồ eo ong, chỉ đứng tại chỗ mà đã có ba phần lệ khí.

Thời đại bây giờ đến ngay cả dao phay mà cũng phải cắt kỹ, người bình thường nào còn có dũng khí gì đó nữa, võ đạo coi trọng sát phạt, vậy thì lại càng không có đất để tu hành.

Chu Dịch đẩy cửa ra, nói: “Vào đi.”

Tiêu Nhiên vội vàng đuổi kịp, nói: “Chân quân, thời gian này người bận gì sao?”

“Ban ngày trò chuyện với người, buổi tối nói chuyện với quỷ.”

Chu Dịch ăn ngay nói thật, quỷ vật ngày càng tăng lên, thường xuyên có âm hồn bị linh khí thu hút chạy đến cửa hàng đồ cổ, nam nữ già trẻ đủ các ngành các nghề.

Hiệu cảm đồ ban ngày thì lạnh lẽo, đến buổi tối thì lại vô cùng nóng nực.

Đây là lần đầu tiên Lý Triều đến đây bái phỏng, nhưng cũng chẳng ngại ngùng, nói thẳng.

“Chân quân, ta và Tiêu Nhiên nhận công tác từ cục điều tra, tra xét vụ án dùng tà thuật hại người. Nhiều lần truy tìm tung tích nhưng không thể tìm được hung thủ, mắt thấy số người bị hại không dừng lại, nên chỉ có thể đến thỉnh giáo ngài thôi.”

Tiêu Nhiên biết tính tình của Chu Dịch, tuân thủ giao dịch công bằng hoặc là không có lợi cho mình thì không làm, lấy ra một cái nhẫn từ trong ngực, hai tay dâng lên.

“Đây là đồ vừa mới mua được, nghe nói là vật bồi táng của Sở Vương thời Đại Càn, sau khi phát hiện ra nó đã mang trên tay. Theo như lời của sư huynh thì, trong số đó có không ít vàng bạc châu báu, nhưng hẳn lại coi trọng mỗi chiếc nhẫn sắt này!”

“Sở Vương.....”

Chu Dịch nao nao, phát tay bắt lấy chiếc nhẫn sắt, là một chiếc nhẫn trữ vật cực kỳ bình thường của Tu Tiên giới.

Giá trị của chiếc nhẫn sắt này chẳng bằng một phần trăm so với pháp bảo, nhưng mà đối với Chu Dịch thì nó lại có ý nghĩa tưởng niệm đặt biệt, cố nhân ngày xưa đã từng gặp mặt một lần, hiện giờ nắp quan tài cũng đã bị người ta xóc lên.

“Nói nghe thử coi, tà pháp hại người kiểu gì?”

“Vụ án xảy ra vào một tháng trước, lúc đầu kết luận là do tự sát, nhưng Tiêu Nhiên cảm ứng được khí tức pháp lực.....”

Lý Triều kể lại kỹ càng tỉ mỉ: “Sau khi điều tra cẩn thận, người thi pháp dường như có thể điều khiển sâu bọ, ngũ tạng người chết có dấu vết gặm cắn.....”

Chu Dịch bấm đốt ngón tay một lát, vậy mà không thể tìm được tung tích của hung thủ, lập tức có một chút hứng thú.

“Không phải là điều khiển sâu bọ, mà là luyện cô!”

Chương 342: Xung đột giữa Tiên Vu.

“Cổ, ma đâu?”

Tiêu Nhiên nhíu mày, giữa sự khác biệt giữa thần tiên và ma quái, thì cổ trùng chính là tà ma ngoại đạo hại người.

“Thuật luyện cổ có nguồn gốc từ xa xưa, thuật pháp vốn dĩ không phân tốt xấu. Nhưng bởi vì người luyện cổ muốn cho cổ trùng nhanh chóng trưởng thành và trở nên hung hãn, nhiều lần thi thuật pháp huyết tể nuôi dưỡng nó, nên mới堕 vào ma đạo.”

Sau khi Chu Dịch có được truyền thừa hoàn chỉnh của Nhất Khí tông, bên trong có ghi chép không ít truyền thừa Thượng Cổ, năm đó vu thuật có thể cân sức ngang tài với Tiên đạo, là vì cùng có thể nhìn thấy phương pháp tu hành trường sinh.

Chính Ma chỉ là sự xung đột về kinh nghĩa đạo lý, mà đã đấu đến mức người chết ta sống, huống chi trận chiến giữa tiên, vu chứ.

Vu thuật suy tàn, Tiên đạo hưng thịnh.

Tiêu Nhiên nghe chân quân kể về cổ, không nhìn được mà liên tưởng đến: “Tu tiên thật sự có thể trường sinh hay sao?”

“Không thể!”

Chu Dịch không giải thích nguyên nhân, với sự phân bố của linh khí như hiện tại, còn chẳng thể nào đột phá được tu vi Trúc Cơ, thoát khỏi được sự ràng buộc của thiên địa, nói gì đến chuyện trường sinh, quay đầu nhìn về phía Lý Triều tò mò hỏi.

“Lý Triều, ngươi cũng có thể gia nhập vào cục điều tra sao?”

Lý Triều giải thích nói: “Trong quá trình chạy trốn may mắn khí là huyết ngưng khiếu, nên lệnh truy nã đã được hủy bỏ, rồi lại được sửa tội danh thành hành hiệp trượng nghĩa, với điều kiện là trở thành cố vấn của cục điều tra.”

“Ba năm ngưng khiếu, tư chất như vậy thật khiến cho người ta hâm mộ.”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, phát hiện khiêu huyết trong Đan Điền của Lý Triều rất huyền diệu, trong khí huyết pha lẫn dương sát khí.

“Người đã từng đến nơi nào kỳ lạ rồi phải không?”

“Chân quân có mắt sáng như đuốc, ở vùng giữa của Thanh Lương Sơn thuộc Bắc Cương, dưới đáy của một huyết động vô danh.”

Lý Triều lấy điện thoại di động ra gửi mấy bức ảnh, lần lượt là vị trí địa lý và cảnh sắc chung quanh, nói: “Trong động có một dòng suối nước nóng, nước nóng như lửa, ngồi trong đó tu hành võ đạo, tiến cảnh thần tốc.”

“Không tệ.”

Chu Dịch gật đầu, chỗ đó tất nhiên là một linh mạch, kèm theo dương sát thuần khiết ôn thuận, có thể dễ dàng luyện hóa nhập thể.

Trong đạo tạng có ghi chép, linh mạch hồi sinh sẽ có linh vật cộng sinh, dương sát chính là một trong số đó. Linh mạch ngày càng phát triển, dương sát cũng sẽ biến hóa theo, sau này có lẽ sẽ trở thành linh sát tiên thiên.

Những linh vật như vậy, đến ngay cả Hóa Thần lão tổ cũng vô cùng khao khát.

Chu Dịch lấy ra một cuốn sách từ dưới quây, nói: “Bản đạo không thể chiếm không của người như vậy được, cuốn điển tịch võ đạo tổ truyền này cho người mượn để lĩnh ngộ.”

“Cảm tạ chân quân ban ân!”

Lý Triều khom người tiếp nhận, lật vài tờ lập tức vô cùng hứng thú, sách này bắt đầu giảng giải từ khí huyết võ đạo, sau đó qua quá trình biến hóa vài lần, mới có được phương thức tu hành như bây giờ.

Rồi lại đọc tên họ của những người chú thích trong quyển sách, đều là võ đạo tông sư tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử, trong đó có cả Võ Đế Tàn Chính.

Danh tiếng của Tàn Chính trong sử sách không hề tốt, nào là tàn bạo, đốt sách, si mê Tiên đạo vv, trùng hợp hẳn lại là người Lý Triều sùng bái nhất.

Khí huyết ngưng đan, dùng sức mạnh của bản thân mà trấn áp Vân Châu cả một trăm năm!

Tiêu Nhiên đọc qua vài lần thì không hề có hứng thú, vũ phu mọi rợ nào được cao cấp bằng việc tu tiên chứ, trong lòng vẫn quan tâm đến vụ án, nói: “Chân quân, đã có hai mươi mấy người bị hại, làm sao để truy lùng được hung thủ?”

“Bản đạo truyền cho ngươi một môn pháp thuật, gọi là Thiên Lý Tâm Tung.”

Chu Dịch nói: “Chỉ cần hung thủ có lưu lại khí tức, thì có thể thi pháp đuổi bắt, với thực lực của ngươi, thì trong phạm vi tầm mười dặm đều có hiệu quả.”

Tiêu Nhiên đã tu đến tầng ba Luyện Khí, đã là tu vi đỉnh phong có thể đạt được với tình trạng của linh mạch hiện tại, sau này chỉ có thể không ngừng thuần hóa pháp lực, đợi đến khi linh khí tiếp tục hồi sinh mới có thể đột phá.

Thiên tài sinh ra trong thời Mạt Pháp và linh khí hồi sinh, đều là một loại bi ai.

“Đa tạ chân quân.”

Tròng mắt Tiêu Nhiên xoay tròn, nói: “Từ sau khi triều đình phát hiện ra quý vật, đã sưu tầm tất cả điển tịch của Phật Đạo, chọn ra không ít truyền thừa từ trong đó, hay là ngài cũng đến đó kiểm chức cổ vấn đi?”

Chu Dịch bấm đốt ngón tay, lắc đầu nói: “Hiện tại vẫn chưa đến lúc.”

Điển tịch Phật Đạo Cửu Châu đều đã được tổng kết hết trong đạo tạng rồi, hơn nữa đều là bản gốc bí truyền trong tông môn, hơn xa những cuốn Đạo kinh hiện tại xoá đi sửa lại mấy lần.

Chu Dịch cũng đã xem qua Đạo kinh hiện đại, cả một quyển điển tịch chỉ có chừng vài ba câu hữu dụng, còn lại đều là do hậu nhân liên tục thêm vào và thay đổi, để theo kịp triều đình và thời đại.

Khi sửa đổi bóp méo thì dễ dàng, nhưng nếu như muốn tìm hiểu lại từ đầu thì phải tiêu hao công sức gấp trăm lần.

Chu Dịch muốn gia nhập cục điều tra không phải là vì điển tịch, mà là vì những linh mạch mà triều đình phát hiện được,

phải bố trí trận pháp cấm chế ở từng nơi để luyện hóa.

Đồng thời cũng có thể chú ý đến những cường giả của thời đại, một khi trên đời xuất hiện tu sĩ hoặc võ đạo với tu vi Trúc Cơ, thì Chu Dịch cần phải đề mắt đến, cho dù hẳn có thể dễ dàng nghiền nát mấy ngàn tu sĩ Trúc Cơ.

Thứ ba là vì có thể thu được những tin tức đặc biệt mọi lúc, ví dụ như tà tu luyện cổ giết người, vậy mà lại có thể tránh được thuật bói toán, khiến cho Chu Dịch hứng thú.

Chu Dịch thâm trầm nhìn vào mắt Tiêu Nhiên, trên mặt có khí xám đen, mấy ngày gần đây sẽ gặp tử kiếp.

“Khí vận thay đổi thất thường, vẫn luôn bị Tu Tiên giới chỉ trích, nhưng là Tiêu Nhiên đã là người có tu vi mạnh nhất, cổ thuật làm sao có thể xứng làm đối thủ của tu sĩ chính thống được chứ?”

“Có thể là đã sử dụng vũ khí hạng nặng, hoặc là một lão quái vật nào đó đã hồi sinh!”

Chương 343: Xung đột giữa Tiên Vu (2)

Một tia ẩn kỹ thuật pháp rơi vào người Tiêu Nhiên, nếu thật sự là một lão quái vật nào đó hồi sinh quay lại, Chu Dịch sẽ âm thầm quan sát thực lực đối phương, rồi mới quyết định có ra tay trấn sát hay không.

.....

Rạng sáng.

Cả dãy phố Trạng Nguyên đen như mực, chỉ còn lại có hiệu cầm đồ Hửu Gian là sáng đèn.

Ngọn nến trước cửa bốc lên mùi thơm lạ lùng, người sống thì không ngủ thấy được, nhưng nó lại hấp dẫn âm hồn quỷ vật.

Một chiếc xe taxi đậu trước cửa, tí tí tí ầm còi ra hiệu là đã đến nơi, cửa xe của hàng ghế phía sau mở ra, mười mấy người cả già trẻ lớn bé chui ra khỏi xe.

Bởi vì có quá nhiều người bước ra, không cẩn thận chen lấn làm rớt mất cánh cửa xe, một tiếng két vang lên, cửa xe rơi xuống mặt đất biến thành giấy vàng mã bay lơ lửng.

Tài xế đau lòng thét to: “Cẩn thận một chút có được không, muốn sửa xe cần không ít hồn lực, phải thu thêm tiền xe hôm nay, mỗi người đưa cho ta cần thêm một ngậm!”

Chúng quỷ lười để ý đến tài xế, bay lơ lửng chui vào trong hiệu cầm đồ.

Chu Dịch nhìn một phòng đầy bóng người, khí tức thuần khiết không mang theo sự hung ác, cười nói: “Hôm nay cùng đến cả đây, là vì đã quyết định xong rồi sao?”

“Chúng ta được đạo trường truyền thụ ngưng hồn pháp, miễn cưỡng duy trì được quỷ thể, không bị chấp niệm, sát khí ăn mòn, mới không hóa thành hung hồn lệ quỷ.”

Một lão giả mặc áo dài đứng ở đầu là Lục Nguyên, lúc sinh thời là giáo sư đại học Tiên kinh, học trò trải khắp thiên hạ, khom người nói: “Mấy ngày này cũng đã từ biệt người nhà, chẳng còn bất kỳ sự lưu luyến nào với dương gian nữa.”

Chu Dịch nói: “Cần phải định hồn khế, sau này nếu như thay đổi, thì chỉ cần một suy nghĩ của bản đạo, thì các ngươi sẽ bị hồn phi phách tán.”

Đám quỷ vật này đều được lựa chọn tỉ mỉ, kỹ càng, không phải là người bị hàm oan mà hóa thành quỷ, lúc sinh thời tích lũy rất nhiều công đức, lại không muốn tan biến như bụi trần, vì thế nên mới truyền thụ cho chúng công pháp cơ bản của Thiên Quỷ Tông.

Chúng quỷ khom người nói: “Tất cả đều do đạo trưởng phân phó.”

Chu Dịch tay bắt pháp quyết, linh quang rơi vào trong cơ thể chúng quỷ, hóa thành cấm chế hồn khế.

“Vào trong thôi, sẽ có người dạy cho các ngươi tu hành!”

Giọng nói vừa phát ra, quả cầu thủy tinh đặt ở góc bàn lấp lánh linh quang, hút hết chúng quỷ vào bên trong.

Bên trong Côn Luân động thiên cũng là ban đêm, một vầng trăng đang treo trên bầu trời, sao trời tỏa sáng lấp lánh nhưng không hề di chuyển, giống như một bức tranh treo trên bầu trời.

Lục Nguyên cảm ứng được luồng linh khí nồng đậm đến cực điểm, không nhìn được mà hít sâu một hơi, quỷ thể hư ảo hiện rõ hơn.

“Kia kia kia là.....”

Âm hồn đang nói chuyện chính là tài xế taxi: Thạch Hoàng, chỉ tay vào một cây cổ thụ thông thiên trồng ở trung tâm, giọng nói đầy kinh hãi run rẩy.

Lục Nguyên lẩm bẩm nói: “Kiến Mộc, dài trăm thước không nhánh, lá xanh thân tím..... Đây là Côn Luân tiên cảnh trong truyền thuyết!”

Chúng quỷ lập tức hoàn hồn, nhìn về phía cây Kiến Mộc ở trung tâm của động thiên, xác nhận mọi thứ giống như đúc trong truyền thuyết.

Lúc này.

Bên trong đạo quan vọng ra quát mắng, nghe giọng thì dường như là một đứa con nít.

“Lên đi! Xông lên! Chiêu cuối! Support cứu ta, đồ phế vật &# ¥ @.....”

Rồi sau đó là một loạt tiếng chửi bậy thô tục bất kham, chúng quỷ nghe thấy đều tỉnh cả người, chỉ nhìn thấy một đạo đồng cao ba thước cầm di động, hùng hùng hổ hổ bước ra từ đạo quan.

Internet chính là một nơi đầy hỗn tạp, tin tức hỗn tạp khiến cho người trưởng thành sớm.

Tấm lòng son mà nhóc con Linh Sâm duy trì ngàn năm, sau khi nó có được điện thoại di động, chỉ mới hai năm mà đạo tâm vỡ nát, quên mất mộng tưởng thành tiên.

“Tu tiên làm gì vui bằng game chứ?”

Nhưng vì thiên phú game quá kém, linh trí của nó thấp hơn lão Lục một cách rõ ràng, cho dù thao tác có linh hoạt thì cũng chỉ là tay mơ mà thôi.

Nhóc con Linh Sâm không hề quan tâm đến chuyện này, nó chơi game không để bụng thắng thua, chỉ cần có thể mắng chửi cho toàn bộ đồng đội tắt mic hết, đó mới chính là thắng lợi về tinh thần.

Bởi vì chơi game không nạp tiền, đồng đội không thể chửi thắng được nhóc con Linh Sâm, nên đã bắt đầu châm chọc nó nghèo túng.

Mãi cho đến một hôm nghe thấy một đồng đội nam đại gái, vội vàng tặng cho nó skin đôi, nhóc con Linh Sâm như được mở ra một phương trời mới.

Nhóc con Linh Sâm biến thành tiểu tử ty ty xinh đẹp, mặc cung trang hoa lệ tôn quý, giọng nói, hình ảnh đầy tiên khí phiêu diêu, gọi vài tiếng tiểu ca ca đầy ngọt ngào, đám đồng đội trên mạng nghe vào một cái thì xương cốt đều nhũn ra, nhóc con Linh Sâm càng dễ dàng có được càng nhiều loại skin.

Sau khi Chu Dịch phát hiện ra việc này thì đã lạnh giọng trách cứ, chớ thấy việc ác nhỏ mà làm, cấm nó sử dụng thuật pháp lừa người!

Nhóc con Linh Sâm nhanh chóng thay đổi cách thức, download phần mềm video, rồi tải lên mấy video nhảy múa, hơn nữa còn lưu trong tài khoản của trò chơi, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủn đã vô số điểm trò chơi dùng cũng không hết.

“Phàm nhân thật sự quá ngu xuẩn, cho dù khoa học kỹ thuật có phát triển đến mức nào, thì trong lòng vẫn cứ nghĩ đến những chuyện như vậy!”

Nhóc con Linh Sâm quét mắt nhìn chúng quỷ, nói: “Tiên trưởng đã đưa các ngươi đến đây, sau này sứ mệnh vĩ đại cứu vớt nhân loại, giao cho các ngươi!”

Chúng quỷ lập tức trở nên nghiêm túc, cũng không dám thật sự đi coi thường Côn Luân tiên cảnh chỉ bởi vì di động, trò chơi.

Trong truyền thuyết, nơi tiên nhân tu hành, kẻ đứng sau màn thúc đẩy thay đổi triều đại ở Cửu Châu, thế nhân miêu tả nơi này vô cùng nghiêm túc và trang trọng, mây mù lượn lờ chỉ là suy đoán mà thôi.

Ai quy định rằng tiên nhân không thể chơi game, đây mới là thật sự không hề câu nệ thế tục, tùy tâm sở dục.

Cường giả hành sự, dù cho có quái dị ra sao, sẽ luôn có người giúp người bổ sung kiến thức, giải thích cụ thể cho người hiểu!

Chương 344: Phân thân Nguyên Linh.

“Dựa theo quy định ở Côn Luân, các người có tư cách tu hành ở đây một năm.”

Nhóc con Linh Sâm nói: “Sau khi tu hành thành công, về với Cửu Châu, tập trung những âm hồn lương thiện, rồi luyện thành âm binh tuần tra, phụ trách trấn sát những hung hồn lệ quỷ làm việc ác!”

“Cẩn tuân sự phân phó của tiên trưởng.”

Chúng quỷ rầm rầm đáp ứng, dưới phạm tục từ lâu đã có truyền thuyết về U Minh địa phủ, những hành động này có chút tương tự với chức vụ của phán quan, âm sai.

Nhóc con Linh Sâm hơi gật đầu, nghiêm nghị nói: “Trước khi tu hành, bản đạo có một chuyện cực kỳ quan trọng cần điều tra rõ ràng trước!”

Chúng quỷ nghiêng tai lắng nghe, sợ rằng sẽ mất đi cơ hội không dễ dàng gì có được.

“Các người có thứ hạng gì trong Cửu Châu vinh quang?”

“.....”

Chúng quỷ trầm mặc không nói, nhất thời không biết phải trả lời như thế nào, ví dụ như giáo sư Lục Nguyên căn bản chưa bao giờ chơi game.

Một quỷ hồn có dáng vẻ sinh viên, đưa tay trả lời nói: “Tiên trưởng, ta là hoàng giả 50 tinh.”

“Rất tốt!”

Hai mắt nhóc con Linh Sâm tỏa sáng, lấy ra pháp khí điện thoại di động từ trong cổ tay áo, trình trọng nói.

“Bản đạo có chuyện quan trọng cần người hỗ trợ!”

.....

Tất cả những gì xảy ra trong Côn Luân động thiên, tất nhiên là không thể qua mặt được thần thức của Chu Dịch.

Sau khi luyện chế thành công pháp khí di động, thiết lập trận pháp cấm chế che dấu tín hiệu điện thoại, vốn dĩ là muốn cho nhóc con Linh Sâm tiếp thu tin tức bên ngoài, có thể khiến cho linh trí của nó trưởng thành nhanh hơn.

Ai mà ngờ sai lầm!

Chu Dịch cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, cho dù tiên nhân cũng không thể không chế được sự thay đổi của nhân, huống chi chỉ là một Kim Đan.

“Cũng thôi, chí ít thì cũng hoạt bát hơn một chút.”

“Được nhóc con Linh Sâm dạy dỗ một năm, âm hồn tu hành truyền thừa của Quỷ Vương tông, một năm sau đủ để hàng phục những âm hồn bình thường. Dùng quỷ trị quỷ, phân hoá bớt âm hồn, bớt đi rất nhiều phiền toái.”

“Nhược điểm của chuyện này chính là cần một khoảng thời gian dài.”

“Cửu Châu có diện tích rộng lớn, mười tám âm hồn phân tán ra như muối bỏ biển, ban đầu khi chưa huấn luyện được âm binh, không thể tuần tra được một phạm vi lớn.”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua Tiên kinh, phát hiện những hung hồn núp trong những chỗ tối ở khắp nơi, lại thêm mười mấy kẻ mạnh và yếu.

Trong đó không ít âm hồn trên người có dính huyết sát, hiển nhiên là nuốt dương khí của người sống.

“Thiên địa linh khí loãng như vậy, mà lại hình thành nhiều âm hồn như vậy, khác xa thời Mạt Pháp.”

“Linh khí trong thời đại thiên địa hồi sinh, uyển chuyển nhẹ nhàng linh hoạt, gần gũi với sinh linh, tu hành dễ dàng hơn nhiều so với ngày xưa. Những lão quái kia có thể không tiếc mà tự phong ấn, là vì muốn mượn trào lưu hồi sinh này, đột phá cảnh giới càng cao hơn!”

“Như thế cũng cho thấy rằng bách quỷ dạ hành, còn đáng sợ hơn thời Mạt Pháp!”

“Có lẽ đối với thiên địa, Nhân tộc có bị tiêu diệt cũng không phải là chuyện gì lớn, dù sao thì sau vô số năm sau, sẽ xuất hiện một Nhân tộc mới.....”

Dù sao thì Chu Dịch cũng là Nhân tộc, tất nhiên sẽ cho rằng Nhân tộc khác với những tộc loài khác, nhưng mà thiên địa coi vạn vật như chó rom, làm sao lại phải đối xử đặc biệt với một chủng tộc nào đó chứ.

“Một nguyên nhân khác nữa là oán khí lệ khí của người hiện đại càng ngày càng nặng!”

Cổ nhân với dân trí chưa khai hóa thì ngây thơ dần dần, quen nhân nhục chịu đựng, vì vậy muốn trở thành hung hồn lệ quỷ tất nhiên là phải trải qua một hung án cực kỳ bi thảm.

Nhưng âm hồn mà Chu Dịch tiếp xúc trong một năm này, trong đó có không ít người có cái chết bình thường, nhưng lại bị ảnh hưởng bởi linh khí nên biến thành hung hồn lệ quỷ.

Hiện thực to lớn hơn mộng tưởng, dục vọng lớn hơn những gì có được, nhịp sống nhanh cộng thêm cạnh tranh khốc liệt, sự chênh lệch giữa giàu và nghèo càng lúc càng lớn, áp lực của vật chất vô hình khiến cho oán khí lệ khí nảy sinh từ trong đáy lòng.

“Biết càng nhiều thì càng đau khổ!”

Có thể nói Chu Dịch là người biết nhiều bí mật nhất trong Cửu Châu, cho dù tinh thông điển tịch Phật Đạo, nỗ lực giữ vững bản tính, có đôi khi cũng không thể tránh được mà rơi vào khó khăn, nghi ngờ.

Như chuyện năm xưa truyền thụ máy móc cho Chu Khang, chỉ mấy trăm năm đã bước vào thời hiện đại hóa, vốn là một chuyện vô cùng tốt.

Kết quả linh khí bắt đầu hồi sinh, khiến cho vô số quỷ vật sinh sôi, thêm vào đó là sự phát triển của vũ khí súng đạn hiện đại, đoạn tuyệt căn cơ võ đạo, có thể nói khiến cho số lượng võ giả ít nhất xưa nay.

Cả hai bên tác động lẫn nhau, có lẽ cũng sẽ không ít người chết.

“Mỗi lời nói, mỗi hành động, đều là định số!”

Chu Dịch niệm thầm Thanh Tâm pháp chú, đề xuống suy nghĩ lung tung của hắn, hắn cũng sẽ không áp đặt nhân quả trên người mình.

Lúc này.

Trong phạm vi thăm dò của thần thức, một giáo sư lịch sử nghỉ hưu của đại học Tiên Kinh, thọ tận mà chết đi.

Chu Dịch âm thầm quan sát người này hồi lâu, thân phận, chức vụ đều phù hợp với yêu cầu, cuối cùng cũng đã chờ được đến ngày này, lấy ra ống thăm thi triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật.

Linh thăm an ổn rơi xuống đất.

“Bản đạo nằm ngoài số trời, là thứ duy nhất ngoại lệ!”

.....

Bệnh viện Tiên Kinh.

Phòng chăm sóc đặc biệt.

Con cháu đứng thành một vòng, sắc mặt bi thương.

Học trò của giáo sư đứng bên ngoài phòng bệnh để đưa tiễn giáo sư, trong đó có cả Tiêu Nhiên.

Trên giường bệnh.

Một ông già gầy nhom ốm yếu trên đầu chẳng còn được mấy sợi tóc, an ổn nhắm hai mắt, hiển nhiên là đã chẳng gì luyện tiếu lúc sinh thời, trong tay nắm chặt một viên thạch châu kỳ dị, là thứ đồ cổ mà lần đầu tiên khảo cổ phát hiện ra được.

Bằng đá nhưng lại không giống như đá, cứng rắn như kim cương, khó có thể kết luận niên đại cụ thể.

Bỗng nhiên.

Thạch châu lấp lánh phát ra ánh sáng bảy màu, một luồng linh quang chui ra, chui vào trong cơ thể của ông già.

Con cháu nhìn chăm chăm vào giáo sư, tất nhiên là có thể phát hiện ra dị tượng, trợn mắt há hốc mồm sắp kinh hô thành tiếng.

Chương 345: Dư nghiệt Huyết Ma.

Sắc mặt lão giả từ từ động đậy, chậm rãi mở hai mắt.

Một ánh mắt sắc bén đảo qua đám người thân, khí tức khủng bố xuất hiện, khiến cho họ sợ tới mức không dám nói bất kỳ câu gì.

“Đây là đâu?”

Con trai của giáo sư run giọng trả lời nói: “Tiên Kinh.”

Lão giả nhú mày, lại hỏi: “Tiên kinh nằm ở châu nào?”

“Vân Châu!”

Lúc này thạch châu vẫn phát ra linh quang, đầu tóc bắt đầu mọc dài ra, nếp nhăn trên da thịt nhanh chóng biến mất, trong nháy mắt từ một người già sắp chết biến thành một người có dáng vẻ năm sáu mươi tuổi.

“Tại sao chỉ mới hơn một ngàn năm trôi qua chứ?”

Lão giả không màng đến con cháu đang sợ hãi, giật hết tất cả dây nhợ ống kim trên người ra, đứng lên từ trên giường bệnh nói.

“Bồn tọa, Nguyên Linh Thiên Quân!”

Mấy ngày sau.

Trong biệt thự Từ gia.

Con cháu tập trung đầy một nhà, không dám lớn tiếng hít thở.

Mấy ngày trước gia chủ “Từ Túc” chết đi sống lại, được Từ gia thông báo với bên ngoài rằng thân thể có chuyển biến tốt đẹp.

“Từ Túc” là nhà khảo cổ học rất có danh vọng ở Đại Chu, sức ảnh hưởng của hắn không chỉ giới hạn trong ngành, mà đã từng tham gia mấy đợt ghi hình trên đài truyền hình Đại Chu, dùng sự dí dỏm, uyên bác của mình để kể những chuyện cổ xưa, nên đã có rất nhiều người hâm mộ.

Sau khi tin tức được truyền ra ngoài, liên tục có người đến thăm hỏi, trong đó có cả Nội Các và hoàng thất, chúc mừng

Từ lão khỏe mạnh trở lại.

Sau khi người của Từ gia biết được tình hình thực tế, thì lại đứng ngồi không yên, hoảng sợ vô cùng!

Từ lão thật sự đã chết rồi, còn lão quái vật không biết tên còn sống kia lại tự xưng là “Nguyên Linh”!

Nguyên Linh chính là phân thân mà Chu Dịch dùng bí pháp phân hồn của thiên Quỷ Tông, luyện chế từ thân thể đã chết của Từ Túc, mượn này thân phận của Từ lão để hành sự.

Sau này dù cho có lưu lại vết tích thì cũng không thể nào điều tra được đến chỗ Chu Dịch, dù sao thì có tiếng tăm của “Nguyên Linh Thiên Quân” lừng lẫy trong đám lão quái vật, không những không bị nghi ngờ, mà còn sẽ bị cười nhạo vì quá trình tự phong ấn thất bại thức tỉnh sớm nhất.

“Được rồi, đừng có làm dáng vẻ như vậy nữa, bản đạo cũng không nuốt hồn đoạt xá của ai.”

Chu Dịch buông sách sử trong tay xuống, nói: “Bản đạo đã biết rõ những chuyện xảy ra trong ngàn năm nay. Các người có nghi ngờ gì thì trực tiếp hỏi ta là được.”

Con trai cả Từ Sách nhìn thấy người “Phụ thân” còn trẻ hơn cả mình nữa, cho dù trong đáy lòng có sợ hãi, nhưng cũng không nhịn được mà nảy sinh những suy nghĩ khác, đánh bạo hỏi.

“Thiên Quân, rốt cuộc ngài có lai lịch gì?”

Mấy ngày nay người Từ gia suy đoán đủ điều, người lớn tuổi thì nói bị quỷ nhập thân, người trẻ thì nói là bị đoạt xá, xuyên không, trọng sinh.....

“Bản đạo đến từ Tu Tiên giới ngàn năm trước, là Huyền môn chính tông, cũng không phải là yêu ma quỷ quái gì cả.”

Chu Dịch bắt đầu dãi dãi nói: “Năm đó vì tránh kiếp, tự phong ấn bản thân bên trong thạch châu, không ngờ thần thông xảy ra vấn đề. Hiện giờ đột nhiên thức tỉnh, mới biết tiên lộ đoạn tuyệt, quả thật là số trời!”

Từ Sách chỉ nghe hiểu một nửa, nhưng lại không nhịn được mà mừng vui, nói: “Phụ thân, ngài là tiên nhân trong truyền thuyết sao?”

Chu Dịch liếc mắt nhìn thẳng nhãi kia một cái, gật đầu nói: “Theo như những gì người hiểu, có thể nói là tiên nhân, nói chính xác hơn thì là người tu tiên.”

Tu tiên!

Nỗi sợ hãi của đám người Từ gia lập tức tan biến, rồi lại nhìn ngắm dáng vẻ của Từ lão, chỉ cảm thấy hòa ái dễ gần đến lạ!

Từ Sách nói: “Phụ thân, ngài có biết Côn Luân tiên cảnh hay không?”

“Côn Luân? Ha ha!”

Chu Dịch lắc đầu nói: “Bần đạo năm đó tung hoành Cửu Châu, cũng chưa từng nghe thấy cái tên này, tất nhiên là không có liên quan gì đến Tu Tiên giới, đó chỉ là sự phán đoán của hoàng đế hậu thế mà thôi.”

“Thì ra là thế.”

Từ Sách cung kính nói: “Phụ thân, ngài tu tiên cần những gì, trực tiếp sai bảo con là được.”

Chu Dịch nói: “Bần đạo đã chiếm dụng thân thể này, vậy thì cũng coi như đã có nhân quả với Từ gia, sau này tất nhiên là Từ gia sẽ có được lợi ích, phạm là người có linh căn đều có thể tu tiên!”

“Cảm tạ phụ thân đại nhân.”

“Gia gia thật tốt!”

Nghe được lời này, lập tức xuất hiện con hiền cháu hiếu.

“Thiên địa bây giờ khó mà trường sinh được, việc quan trọng nhất của bần đạo là xây dựng lại tông môn, sau khi chết đi mới có thể đối mặt với liệt tổ liệt tông!”

Chu Dịch hơi gật đầu, nói: “Nhưng mà Cửu Châu hiện giờ không giống với một ngàn năm trước, các người có cách nào nhanh chóng lôi kéo những đệ tử có tư cách thượng đẳng về với tông môn không?”

Đám người Từ gia lần lượt trầm lặng, biết được đây là một thử thách.

Mọi người ngoài miệng thì gọi “phụ thân” “tổ phụ”, nhưng đây chỉ là mối quan hệ bên ngoài mà thôi, nếu không có bất kỳ tác dụng gì, sau này tiên duyên cũng bạc bẽo.

Từ Sách làm việc trong triều đình, nói: “Hay là hợp tác với triều đình đi?”

Chu Dịch lắc đầu nói: “Sau khi bản đạo hồi sinh, nguyên thân hóa nhập âm hồn, cảnh giới sa sút, khó chống lại được triều đình. Trước khi tông môn có được căn cơ, tạm thời không hợp tác cùng triều đình!”

Triều đình lục tìm tất cả điển tịch Phật Đạo, đã biên soạn trong hai ba năm này, không thể nào không có được pháp quyết Luyện Khí cơ bản, nhưng lại không hề truyền ra bên ngoài bất kỳ tin tức nào.

Nhưng đến nay vẫn không giải trừ lệnh cấm Võ đạo, quỷ vật sinh sôi hại người khắp nơi, trái lại càng khiến cho quyền hạn của triều đình và cục điều tra nhanh chóng bành trướng!

Chu Dịch không đoán cũng biết, hậu quả khi hợp tác với triều đình sẽ chỉ là bồi dưỡng ra những gia tộc tu tiên.

Cháu trai kiến nghị nói: “Tổ phụ có thể truyền bá công pháp của tông môn thông qua internet, chọn ra những người ưu tú ghi vào danh sách, truyền thụ môn pháp tiếp theo.”

Chu Dịch giả vờ trầm ngâm một lát, gật đầu tán đồng.

“Biện pháp này rất tốt!”

.....

Nghệ thành.

Chương 346: Dư nghiệt Huyết Ma (2)

Một trong chín thành phố vệ tinh của Tiên kinh, lần lượt đều đại diện cho Cửu Châu, thể hiện cho khí thế uy áp thiên hạ của Đại Chu.

Cửu Châu rộng lớn, những nơi nằm ngoài Vân Châu, phát triển vô cùng không cân đối.

Trong đó có những vùng xa xôi, còn duy trì nền thống trị phong kiến, hoàng đế bán những mỏ khoáng sản trong lãnh thổ cho Đại Chu, đổi lấy súng ống đạn dược tiên tiến trấn áp bá tánh, duy trì củng cố sự thống trị của bản thân.

Vô số bá tánh căm thù Đại Chu, nhưng nếu thật sự phải đổi đến một đất nước khác, bọn họ lại chết sống không muốn đổi!

Lúc này.

Ở tòa nhà trung tâm thành phố.

Tiếng còi cảnh báo vang lên chói tai, tuần bộ nhanh chóng sơ tán mọi người.

Những chiếc xe cảnh sát vây quanh cao ốc, thông báo với bên ngoài rằng bên trong tòa nhà có một nhóm liên minh tín đồ cuồng tín mang theo vật phẩm nguy hiểm muốn tổ chức tập kích.

Theo suy nghĩ của bá tánh Đại Chu, thì những tín đồ cuồng tín là những kẻ còn đáng sợ hơn cả triều đình.

Liên minh tín ngưỡng được Thần quốc điều dắt, vẫn luôn đối đầu với Đại Chu, hai bên không ngừng nghiên cứu phát minh ra những vũ khí kiểu mới, đạn đạo với sức công phá mạnh, hành trình xa hơn cả máy bay ném bom.

Chiến tranh với quy mô lớn chưa bùng nổ, những những cuộc xung đột với quy mô nhỏ, và len lút phá hoại trong nội bộ lẫn nhau là chuyện thường.

Bên trong.

Tiêu Nhiên cầm trong tay miếng vải dính máu, thi triển Truy Tung pháp quyết, dựa vào khí tức cảm ứng nơi hung thủ đang

nấp

Lần trước khi cục điều tra bao vây tiểu trừ, đấu pháp với hung thủ, mảnh vải này là do đối phương đánh rơi khi bị thương. Hung thủ có pháp quyết ẩn nấp, che dấu hơi thở, cảnh khuyên bình thường khó có thể truy tìm thông qua việc đánh hơi.

“Người kia ở tầng ngầm thứ hai dưới đất.”

Tiêu Nhiên nhìn bản đồ kiến trúc của cao ốc, chỉ vào trong đó một chỗ: “Hắn là ở gần chỗ này!”

Quan chỉ huy lập tức hạ lệnh, hai đội cao thủ võ đạo của cục điều tra, được võ trang đầy đủ xông về phía hung thủ.

Hiện giờ thời đại thay đổi, võ đạo tu hành hai mươi năm không thể nào bằng một súng trọng liên hạng nặng. Nhưng mà cường giả võ đạo phối hợp với vũ khí hạng nặng, thể lực cường đại phối hợp với vũ khí hiện đại hoá, lực sát thương được tăng lên rất nhiều lần.

Ví dụ như tiểu đội biệt kích tiêu chuẩn của cục điều tra, cầm trong tay hai súng liên thanh sáu nòng, có thể bắn từ năm ngàn đến một vạn phát đạn, có thể bắn liên tục trong vòng một phút.

Năm ngoái vì để thử nghiệm hỏa lực của tiểu đội tiêu chuẩn, cục điều tra cố ý mời lão cung phụng của hoàng tộc, đường đường tiên thiên tông sư mà khi đối mặt với mưa bom bão đạn, chỉ có thể chật vật bỏ trốn mất dạng.

Thể lực và tốc độ phản ứng của cường giả Võ đạo khiến cho vũ khí biến thành trang bị cá nhân!

Tầng ngầm thứ hai.

Tiểu đội chia nhau đột kích vào từ hai cửa Đông Tây, bao vây hung thủ vào giữa, trong tai truyền đến giọng của quan chỉ huy.

“Hung thủ chưa thay đổi vị trí, vây bắt cẩn thận!”

Đã không cần quan chỉ huy nhắc nhở, thành viên tiểu đội đã phát hiện ra điều khác thường, từ xa đã nhìn thấy mục tiêu yên lặng ngồi xếp bằng tại chỗ, bốn phía chung quanh là mấy chục đến cả trăm cái xác người khô quắt.

Trên nền xi măng được khắc một hình thù phức tạp quỷ dị, máu của những cái xác người chảy theo hoa văn rồi đổ vào trong một hồ máu.

Hung thủ mặc đạo bào cổ xưa, đầu tóc đen nhánh hóa thành màu đỏ đậm, ngồi xếp bằng giữa hồ máu, hai tròng mắt hẹp dài đảo qua tiểu đội, cười quái dị nói.

“Khắc khắc khắc! Bồn tọa Huyết Vân Tử. Hôm nay vừa lúc luyện thành Huyết Ảnh thần thông, đã có người tự tìm cái chết.....”

Sắc mặt đội trưởng bất biến, không đợi hung thủ nói xong thì đã lạng lẽ ra dấu tay, biệt động và đột kích lập tức hiểu ý.

Vèo! Vèo!

Hai hỏa tiễn mang theo đuôi dài, ngang nhiên bắn về phía hung thủ, cùng lúc đó vô số viên đạn cũng bay đến.

“Người trẻ tuổi không tôn trọng Võ đức!”

Huyết Vân Tử vừa nói xong, thân hình vạn vạo biến hóa thành huyết ảnh, tựa hư tựa thật.

Hoả tiễn bay xuyên qua huyết ảnh như xuyên qua không khí, nổ trên mặt đất, lực nổ quá mạnh sinh ra lửa nóng, chuyên khắc chế âm tà quỷ vật.

Khắc khắc khắc!

Huyết ảnh phát ra tiếng cười quái dị đặc ý, đứng trên không trung vạn vạo biến ảo thành sương khói, tốc độ nhanh như tia chớp, chỉ mấy hồi biến ảo đã lao về hướng đội trưởng.

“Hộ thân!”

Đội trưởng hét lớn một tiếng vào tai nghe, những tia hồ quang điện to bằng đầu ngón tay cái phát sáng lấp lánh bên ngoài thân thể, nếu không mặc đồ bảo hộ, thì cả người đều đã hóa thành than đen rồi.

“Cùng một thủ đoạn, sao bồn tọa có thể mắc lừa lần nữa?”

Giọng nói của Huyết Vân Tử âm lãnh, sở dĩ lần trước bị thương do tấn công, Chỉ là một lúc sơ ý đã dính phải tia sét hộ thân.

Đột nhiên phân chia thành mấy chục làn khói nhẹ, chui vào trong cơ thể đội trưởng xuyên qua luồng hồ quang điện, khí huyết hồn hậu không những không thể ngăn cản, trái lại trở thành đồ bổ cho huyết ảnh thần thông.

Đội trưởng là một thanh niên cao hơn bảy thước, dần dần thu nhỏ lại với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, vào khoảnh khắc cuối cùng khi thần thức mất đi.

“Chết!”

Hiên ngang kích nổ trang bị tự nổ, đây là thủ đoạn cuối cùng để đối phó với quỷ vật, một khi bị hung hồn lệ quỷ bám vào người, khí huyết khó có thể áp chế đuổi nó ra khỏi người, để không gây thương tổn đến đồng đội, thì phải trực tiếp đồng quy vu tận cùng quỷ vật.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, sấm sét lửa nóng phun ra từ trong bộ đồ tác chiến, cả người hóa thành hai màu đỏ tím.

“Khụ khụ khụ! Đáng chết, toàn bộ đều đáng chết!”

Huyết Vân Tử kêu lên nhả ra khỏi đám lửa đang cháy, huyết ảnh đã bị mất đi hơn phân nửa, hiển nhiên là đã bị bị thương nặng.

“Công kích!”

Tai nghe truyền đến mệnh lệnh, mười mấy loại vũ khí bắn ra sấm sét ánh lửa, bay về phía huyết ảnh trên không trung.

Chương 347: Phàm nhân đấu với Ma.

“Một lũ nhãi nhép mà cũng muốn động đến bốn ma quân sao?”

Huyết Vân Tử tay bắt pháp quyết, thi triển bí thuật mê hồn, thần hồn của những phàm nhân căn bản khó có thể ngăn cản, sau khi hôn mê thì chiếm lấy thân thể và khí huyết.

Quả nhiên.

Mê hồn thuật vô hình vô dạng tan ra như sóng biển, khi chúng chạm vào những thành viên của đội thì họ chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, tứ chi mềm như bông vô lực, mắt thấy sắp ngã quy trên mặt đất.

Tai nghe lại truyền đến giọng nói, vốn xuất phát từ trạm điều khiển tác chiến từ xa, nói: “Khởi động trang bị thức tỉnh!”

Chất kích thích với liều lượng lớn được nghiên cứu phát triển đặc biệt dành cho võ giả, được tiêm vào cơ thể, và được kích thích bằng xung điện, ngay lập tức tỉnh dậy sau trạng thái buồn ngủ.

Huyết Vân Tử tức giận đến mặt già tái đi, trước mắt hắn là những phàm nhân nhỏ bé vô cùng, nhưng lại giống như những con nhím ăn không thể nuốt được, then quá thành giận gằn như là muốn vận dụng cả căn nguyên thần hồn chẳng còn sót lại bao nhiêu của hắn.

“Bốn tọa muốn thử xem, phải chăng là tất cả phàm nhân đều khó xoi như vậy!”

Căn nguyên thần hồn càng dùng thì càng hao hụt, chỉ nên dùng ở những thời khắc quan trọng để bảo vệ tánh mạng, dù sao thì ma đầu cũng chẳng quan tâm đến thể diện, ghi nhớ hết gương mặt của những người này, sau này ma công đại thành sẽ giết hết cả nhà chúng nó!

Huyết ảnh dễ dàng xuyên qua sâm sét tia lửa, chui qua nền xi-măng của tầng hầm, xuất hiện ở tầng một trong cao ốc.

Tiêu Nhiên vẫn luôn thi triển pháp thuật truy tung, phát hiện ra rằng Huyết Vân Tử đang nhanh chóng di chuyển, xuyên qua

vách tường sắp đánh đến ngay chỗ mình, vội vàng dùng pháp quyết, thi triển khinh thân thuật.

“Rút!”

“Thằng cha kia rút cuộc là có lai lịch gì, thực lực tăng trưởng quá nhanh!”

Lý Triều không tinh thông thuật pháp, chỉ dựa vào cảm ứng nhạy bén của võ giả, phát hiện ra một luồng khí tức tà ác đến cực điểm đang đánh tới.

Ban đầu khi nhận vụ án này, hung thủ chỉ là một người bình thường, hai người bằng trùng cổ, bị cục điều tra đuổi giết chỉ có thể bỏ trốn mất dạng, chỉ mới hai ba tháng mà đã là có thể chống lại toàn bộ một tiểu đội được võ trang hạng nặng!

“Khắc khắc khắc! Môn truy tung thuật này vô cùng tinh diệu, đến ngay cả bốn tọa mà cũng không trốn thoát được, không biết đây là truyền thừa của tông môn nào!”

Huyết ảnh chẳng thềm đoái hoài đến sự ngăn cản của mưa bom bão đạn, trong tiếng cười quái dị xuất hiện cách Tiêu Nhiên ba thước.

Mê hồn!

Hai mắt Tiêu Nhiên lấp lánh linh quang, linh đồng trời sinh phối hợp với đồng thuật, nếu như là những tu sĩ cùng cấp thì sẽ rơi vào ảo cảnh.

Nhưng vì Huyết Vân Tử không giống người bình thường, chỉ cần một chút sự bảo hộ căn nguyên thần hồn của chân quân là đã dễ dàng hóa giải ảo thuật, đang nhắm chuẩn để cắn nuốt luôn cả khí huyết pháp lực của Tiêu Nhiên.

Huyết ảnh thần thông là bí truyền của Huyết Thần giáo, sau khi tu thành, có thể không ngừng cắn nuốt sinh linh để tăng trưởng uy lực!

Cách đó vài dặm.

Trong trung tâm chỉ huy tác chiến, mấy chục màn hình ti vi đang phát ra hình ảnh của tầng một cao ốc, và tình hình ở tầng ngầm.

Quan chỉ huy chau mày, khẽ vuốt nút bấm màu đỏ, chưa thể hạ quyết tâm.

“Đại nhân, dựa theo phán đoán của chuyên gia hai giáo Phật Đạo, người này tất nhiên là tu hành ma công.”

Trợ thủ thấp giọng nói: “Ma công có đặc điểm là tu hành nhanh chóng, quỷ dị, một khi không thể tiêu diệt triệt để, sau này tất nhiên sẽ trở thành mối họa khổng lồ!”

Trong phòng tác chiến lặng ngắt như tờ, yên lặng chờ quan chỉ huy hạ lệnh, nếu khởi động công kích hủy diệt, thì bá tánh Nghệ thành sẽ tử thương thảm trọng.

“Đây là bên trong thành, không phải là nơi hoang sơn dã lĩnh.”

Quan chỉ huy khẽ lắc đầu, lần trước hủy diệt mục tiêu công kích, là một hồng y nữ quỷ sinh ra ở nơi thôn dã, sau khi sơ tán hết dân làng, thì phạm vi vài dặm đã hóa thành tro tàn.

“Chờ hẩn rời khỏi thành, lập tức bắt đầu khởi động công kích hủy diệt!”

“Nếu hẩn không rời khỏi thành thì sao?”

Trợ thủ nhắc nhở nói: “Những trang thiết bị theo dõi bình thường, căn bản không thể truy lùng được tung tích của hẩn, đợi đến khi ma công của hẩn đại thành, thì chưa chắc công kích hủy diệt có thể giết chết được hẩn!”

Quan chỉ huy trầm mặc một lúc lâu, không biết nên trả lời như thế nào.

Chọn về đầu thì số người chết dưới công kích hủy diệt sẽ rất nhiều, chọn về sau thì sau này số người chết dưới tay ma đầu lại càng nhiều, bất kể là đưa ra lựa chọn nào, hẩn đều phải gánh chịu áp lực từ dư luận và cấp trên.

“Ra lệnh cho tiểu đội tiêu chuẩn kéo dài thời gian, bắt đầu sơ tán mọi người, chuẩn bị công kích bất kỳ lúc nào.....”

Đúng lúc này.

Trong màn hình lại xảy ra biến hóa, mắt thấy Tiêu Nhiên sắp chết dưới tay huyết ảnh, trên người lại bắn ra linh quang hộ thân.

“Đây là?”

Huyết Vân Tử nhíu mày, hắn đã tìm hiểu về thời hiện đại, sớm đã chẳng còn truyền thừa Tiên đạo, có lẽ còn có một vài loại công pháp không còn nguyên vẹn, tuyệt đối không thể có người bố trí được cấm chế hộ thân tinh diệu như vậy.

“Chẳng lẽ là một đạo hữu nào đó thức tỉnh trước sao?”

Suy nghĩ đến đây, Huyết Vân Tử nảy sinh ý định rút lui, đáng tiếc đã muộn.

Một bóng người già nua đột nhiên xuất hiện, quát lớn nói:
“Nhãi con Huyết Thần giáo kia, dám trêu vào đệ tử của bản đạo, đáng giết!”

“Người là ai?”

Huyết Vân Tử cảm ứng được khí tức của lão giả, còn mạnh hơn rất nhiều lần hơn cả khi hắn ở thời kỳ đỉnh phong, quả thực không đúng với tình trạng của linh khí.

“Bản đạo, Nguyên Linh!”

Chu Dịch há mồm phun ra Thái Thanh thần phù, linh quang huyền diệu bắn ra, đánh vào trên huyết ảnh, chỉ nghe hét thảm một tiếng, lập tức đã bị đánh về nguyên hình của một đạo nhân tóc đỏ như máu.

“Nguyên Linh Thiên Quân?”

Huyết Vân Tử nghe vậy kinh hãi gần chết, người bình thường chưa từng nghe nói đến cái tên này, hắn là thân truyền huyết mạch của Huyết Ma tử, Hóa Thần Thiên Quân của hai phái Chính Ma, danh tiếng như sấm bên tai.

Chương 348: Công pháp kiêu mới.

Tiêu Nhiên được thoát khỏi nguy hiểm sinh tử, dần xuống sự nghi ngờ trong lòng, vội vàng tiến lên khom người thi lễ.

“Bái kiến lão sư.”

“Linh đồng trời sinh, tư chất không tồi.”

Chu Dịch làm bộ làm tịch gật đầu, không để ý tới Huyết Vân Tử quỳ xuống đất xin tha, không chế Thái Thanh thần phù đánh cho hắn hồn phi phách tán, phát tay bắt lấy vài sợi tàn hồn tra xét.

“Vậy mà lại có lai lịch như vậy!”

Năm đó trước khi tổ mạnh bị đứt vỡ, thì Huyết Ma tử cũng không huyết tể tất cả đệ tử trong tông môn, mà truyền thụ phương pháp tự phong ấn cho Huyết Vân Tử, sai hắn đến Bắc Hải tránh kiếp.

Huyết Vân Tử thi pháp đoạt xá của Vạn Cổ chân quân, lại bắt đi không ít phạm nhân tán tu ở Bắc Hải, huyết tể rồi tự mình phong ấn trong ngàn năm.

Nửa năm trước Huyết Vân Tử phá phong ấn chui ra, sau khi đoạt xá hồi sinh thì dùng cổ thuật giết người luyện công, bị cục điều tra đuổi giết, hôm nay tu thành huyết ảnh thần thông đang chuẩn bị đại sát tứ phương.

Chu Dịch biết được ngọn nguồn, không nhìn được mà tặc lưỡi ngạc nhiên .

“Ma đạo tàn nhẫn độc ác, còn biết để lại mấy nhóc con, Nguyên Linh Thiên Quân thì lại giết sạch Nhất Khí tông!”

Chu Dịch liếc mắt nhìn camera quan sát, phát tay bắt lấy Tiêu Nhiên, Thái Thanh thần phù bắn ra linh quang.

“Đi rồi!”

Tiêu Nhiên vội vàng nói: “Thầy, xin hãy mang theo Lý Triều.”

“Hạt giống hộ pháp không tệ.”

Chu Dịch hơi gật đầu, linh quang bao vây ba người, chui xuống dưới nền đất biến mất không thấy đâu.

Nói thì chậm, nhưng lại diễn ra nhanh.

Trận đấu pháp trong chớp mắt thắng bại đã định, những chiến sĩ của cục điều tra bên trong cao ốc còn chưa kịp hoàn hồn, bên tai đã truyền đến mệnh lệnh của cấp trên, ký tên vào thỏa thuận bảo mật như trong giao kèo từ trước.

Triều đình phát hiện âm hồn đã được ba năm, không tránh khỏi việc phát sinh những biến động, nhưng vẫn cứ không chế tin tức một cách gắt gao.

Bởi vì hung hồn lệ quỷ xuất hiện khắp nơi, người bị hại ngày càng nhiều, dù cho trên mạng đã ồn ào huyên náo, không thể nào xóa hết được tin đồn, thì tin tức truyền thông chính thống vẫn là vạn sự thái bình.

Thứ duy nhất thay đổi chính là chính phủ nhiều lần nhắc nhở bá tánh.

Trời tối bớt ra ngoài!

Một số người cho rằng triều đình làm như vậy cản trở đến hoạt động chạy bộ ban đêm của họ, có thể là thực sự như vậy hoặc cố tình làm vậy để thu hút người xem trên mạng, tự mình đi chứng minh hoạt động chạy đêm tốt cho sức khỏe!

Đối diện với cục diện rối ren này, triều đình cũng lười quan tâm đến những loại người này.

Dù sao thì cũng chẳng đến mấy ngày, bọn họ cũng sẽ chẳng còn cơ hội nói chuyện nữa, hung hồn lệ quỷ cũng chẳng quan tâm đến tự do, chỉ biết tác động vật lý khiến người ta câm miệng!

Trung tâm chỉ huy tác chiến.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, nếu như tiến hành hoạt động công kích hủy diệt trong thành thị, xong việc thì chẳng ai có thể thoát khỏi bị truy cứu trách nhiệm.

Đồng thời lại sinh lòng nghi ngờ, “Nguyên Linh Thiên Quân” là ai, ma đầu nghe thấy tên tuổi này lại sợ tới mức chết khiếp, tất nhiên có lai lịch khó lường.

Triều đình điều tra tin tức của một người, chỉ cần một gương mặt, thì tổ tông mười tám đời cũng có thể điều tra ra được.

Phân thân đội lột thân phận Nguyên Linh Thiên Quân mà hành động, cũng không cố tình giấu giếm, rất nhanh tin tức về thân phận của hắn đã xuất hiện trước mặt của quan chỉ huy.

“Đúng là Từ lão, chẳng trách nhìn rất quen. Danh hào là Thiên Quân, vốn xuất phát từ Đạo giáo, có nghĩa là thần minh.....”

Quan chỉ huy lật xem tư liệu một cách sơ bộ, hỏi: “Từ lão tôn thờ Đạo giáo sao?”

Đạo giáo là quốc giáo ở Đại Chu, tín đồ đạt đến con số trăm triệu người, từ xưa đến nay hoàng thất đều sẽ tiến hành nghi thức sách phong chân nhân cho mỗi đời chủ nhân mới của Bạch Vân Quan.

“Từ lão nhiều lần công khai biểu hiện rằng hắn là người không tín ngưỡng, không sợ Quỷ Thần!”

Trợ thủ chỉ vào một tin tức trong tư liệu, nói: “Mười ngày trước, vốn dĩ bệnh tình đã nguy kịch, thậm chí đã chuẩn bị sẵn linh đường, bỗng nhiên tuyên bố với bên ngoài rằng bệnh tình chuyển biến tốt đẹp.”

Quan chỉ huy phân phó nói: “Hỏi thăm bác sĩ điều trị cho hắn, điều tra rõ tình hình thực tế trong phòng bệnh.”

Trợ thủ lại lấy ra một chồng tư liệu, nói: “Đây là tư liệu của hung thủ, hắn vốn là một người bình thường, tính tình hoạt bát, là một người thiện lương. Nửa năm trước đột nhiên thay đổi tính tình, giết chết cha mẹ vợ con, tu hành ma công!”

Quan chỉ huy nhíu mày: “Ý của ngươi là?”

“Lúc ấy chuyên gia phỏng đoán, thứ nhất là vì ma công quỷ dị, người tu hành tất nhiên đã nhập ma.”

Trợ thủ nói: “Thứ hai là đoạt xá trong truyền thuyết, lúc ấy cho rằng là lệ quỷ, hiện tại xem ra rất có thể không phải.....”

Quan chỉ huy tán thưởng gật đầu, hắn cũng nghĩ đến phỏng đoán tương tự, chỉ là chuyện này mang lại hậu quả quá mức khủng bố, với thân phận của hắn không thể dễ dàng nói ra được.

“Tiếp tục nói.”

“Bình thường ta hay đọc thoại bản trên mạng, trong đó thường xuyên xuất hiện tình tiết, chính là người nào đó là tiên nhân ma đầu chuyển thế.”

Trợ thủ nói: “Có khi nào Từ lão và hung thủ kia cũng là trường hợp như vậy, trùng hợp là ma đầu lại biết được uy danh của tiên nhân, bởi vậy sinh ra sợ hãi?”

“Có lý.”

Quan chỉ huy nói: “Ghi chép lại những phỏng đoán của người thành báo cáo, kể cả tình hình tác chiến chi tiết và cụ thể ngày hôm nay, gửi về cho tổng bộ của cục điều tra.”

Trợ thủ nghe vậy thì mừng rỡ, vội vàng khom người lĩnh mệnh.

“Đa tạ đại nhân!”

.....

Tiên kinh.

Nam thành.

Trong tổng bộ cục điều tra.

Phòng họp.

Màn hình lớn trên tường đang dừng lại ở hình ảnh “Từ lão” không chế Thái Thanh thần phù.

Cục trưởng xoa xoa huyệt Thái Dương giảm bớt cơn đau đầu, cho dù khí huyết võ đạo tu đến Ngưng Kiếu, nhưng bảy ngày liên tục không được ngủ thì sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

Lãnh thổ Đại Chu quá rộng lớn, cho dù mỗi một thành thị mỗi ngày chỉ xuất hiện một vụ án lệ quý hại người, thì những báo cáo cần xử lý có thể chất đầy bàn làm việc của cục điều tra.

Chương 349: Công pháp kiêu mới (2)

Chuyện lệ quỷ hại người đang nằm trong giai đoạn bảo mật, không hề có chế tài pháp luật tương ứng, hành động của chiến sĩ thuộc cục điều tra cần phải được sự phê chuẩn của nhiều tân thuộc tổng bộ.

Nội Các không thể không tiêu diệt lệ quỷ, lại phải không chế quyền hạn của cục điều tra, đề phòng xảy ra chuyện quyền lực khuếch trương không giới hạn.

“Nói nghe thử, chuyện này nên xử lý như thế nào?”

Cục phó ngồi bên tay trái nói: “Chúng ta có nên mời Từ lão về đây đàm phán không, dù sao thì Từ lão cũng nằm trong biên chế, nhận trợ cấp đặc thù, hơn nữa người nhà cũng ở kinh thành.”

“Dựa theo suy luận của hung thủ, Từ lão có còn nhận ra người nhà hay không, rất khó mà bảo đảm được.”

Lập tức có người phản đối, nói: “Nếu như đàm phán kết thúc không vui vẻ, với thực lực mà Từ lão đã biểu hiện ra, Không ai có thể gánh chịu nổi hậu quả gây ra đâu!”

“Cũng không thể nói như vậy, Từ lão còn nhận ra đồ đệ của mình, hiển nhiên không phải ma đầu!”

“Vị đồ đệ kia lại là linh đồng trời sinh, là truyền nhân tốt nhất cho tông môn, dựa theo ghi chép trong điển tịch Phật Đạo, còn quan trọng hơn nhiều so với huyết mạch thân tình!”

“.....”

Trong phòng họp mồm năm miệng mười, nảy sinh một cuộc thảo luận sôi nổi chung quanh việc có nên liên lạc với “Từ lão” hay không.

Bang!

Một tiếng đập bàn vang lên, trên chiếc bàn bằng gỗ xuất hiện năm dấu tay, phòng họp lập tức yên tĩnh, lần lượt nhìn về phía cục trưởng.

“Ha ha! Một đám biết mà giả vờ hồ đồ?”

Cục trưởng vốn là cao thủ hàng đầu trong quân, tính tình dữ dằn, cực kỳ trung thành với triều đình, cho nên mới có được sự tín nhiệm của Nội Các, hùng hổ mắng nhiếc: “Mấu chốt của vấn đề này là có gặp Từ lão hay không sao?”

“Mấu chốt là công pháp tu tiên !”

Mọi người liên tục cúi đầu không dám nói năng gì, công pháp có can hệ quá rộng, chỉ cần dính dáng vào thì dễ dàng tan xương nát thịt.

Cục trưởng tiếp tục nói: “Từ lão có là người hay là quỷ cũng không sao cả, nhưng mà đương nhiên là hắn coi trọng truyền thừa tông môn, thà bị bại lộ thân phận cũng phải cứu đệ tử, thì tương lai nhất định hắn sẽ khai tông lập phái truyền thụ công pháp!”

Phó cục trưởng nói: “Có thể dùng danh nghĩa của triều đình, vì sự bình an của bá tánh, để khiến cho Từ lão tạm thời không truyền bá công pháp hay không?”

“Dựa theo những ghi chép trong điển tịch Phật Đạo, người tu tiên không hề quan tâm đến thế tục, hòa bình hay là chiến loạn.”

Cục trưởng lạnh lùng nói: “Cho dù lần này Từ lão có đồng ý như vậy, nếu như lại xuất hiện những tiên nhân ma đầu nào khác, các ngươi cũng phải đền thương lượng với từng người hay sao?”

Mọi người nghe vậy thì lắc đầu, hạn chế việc truyền thụ công pháp, đương nhiên là chuyện không thể lâu dài được.

Triều đình lục soát tìm kiếm điển tịch Phật Đạo, đã biên soạn ra được mấy bộ công pháp tu tiên cơ bản, thậm chí đã bắt đầu bồi dưỡng tu sĩ, nhưng vì bị ràng buộc bởi linh căn, nên hiệu quả tổng thể mang lại cực thấp.

Trong quân thật ra có không ít chiến sĩ có linh căn thượng đẳng, Nội Các lại mượn cớ công pháp chưa hoàn thiện, tạm thời không đồng ý tu hành trong quân.

Nguyên nhân căn bản là vì việc này liên quan đến chuyện phân chia lại quyền lực.

Từ xa xưa đã có lệnh cấm luyện võ!

Sức mạnh mà người tu tiên không chế lớn hơn gấp trăm lần so với người luyện võ, sau khi tu hành thành công thì đừng nói đến chuyện tuân thủ luật pháp, đến lúc đó trong triều đình, rốt cuộc ai mới là người có quyền quyết định thì còn chưa biết được.

Nếu như tất cả mọi người có thể tu tiên, trái lại triều đình sẽ không lo lắng, sức mạnh cường đại thì sẽ tự kiềm chế lẫn nhau, kết quả xấu nhất cũng là sẽ xuất hiện một giai cấp mới mà thôi.

Nhưng linh căn lại hoàn toàn là ngẫu nhiên, khiến cho triều đình không biết phải làm sao, không dám để cho công pháp được truyền bá rộng rãi.

“Ta cũng đã xem qua vài môn công pháp tiên đạo, dựa theo kết luận mà viện nghiên cứu đưa ra, chủ yếu vẫn là hấp thụ linh khí.”

Ánh mắt của cục trưởng đảo qua mọi người, giọng nói lại có chút u ám lạnh băng.

“Thời thế đổi thay, hiện tại không phải là thời cổ đại, chúng ta không cần nhất nhất phải học theo công pháp Tiên đạo. Sử dụng những biện pháp của khoa học kỹ thuật, cưỡng ép để linh khí dung nhập vào nhân thể, có lẽ có thể loại bỏ được sự hạn chế của linh căn!”

“Viện nghiên cứu đã thành công cưỡng ép dung nhập hạt linh khí vào trong cơ thể của chuột bạch, khiến sức mạnh của chuột bạch đã tăng trưởng đáng kể!”

“Hiện tại vẫn còn thiếu một số chiến sĩ đầy lòng nhân ái, đồng ý thử công pháp kiểu mới, à, phải nói là người thử thuốc mới chính xác.....”

Chiến sĩ đầy lòng nhân ái?

Vậy chẳng phải là người thay thế chuột bạch hay sao!

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cục trưởng đúng là đồ vũ phu mọi rợ, ấy vậy mà lại có thể chuyển hướng cuộc nói chuyện.

Phó cục trưởng nói: “Mới đó mà đã tiến hành thực nghiệm trên cơ thể người, có phải là có chút gấp gáp hay không?”

“Tình hình ngoài tầm kiểm soát!”

Cục trưởng lắc đầu nói: “Các người hẳn hiểu rõ nhất, những vụ án quỷ vật hại người càng ngày càng nhiều, hung hồn lệ quỷ cũng càng ngày càng khó đối phó, triều đình cần phải có đủ sức mạnh để đối chọi.”

Hung hồn lệ quỷ tương tự như ma tu, nào thềm quan tâm đến chuyện thần trí, pháp lực bị hỗn loạn, thông qua việc cắn nuốt tinh khí huyết nhục để có thể lớn mạnh một cách nhanh chóng.

Tốc độ tu hành Võ đạo và Tiên đạo hoàn toàn không thể so sánh được với quỷ vật, triều đình cũng không tin tưởng những tu sĩ và võ giả cường đại, tự do, thứ duy nhất có thể khống chế chân chính và đáng tin chính là khoa học kỹ thuật.

Phó cục trưởng nói: “Việc này có thể thương lượng với phòng tuần bộ, trong nhà giam có không ít tử tù.”

“Từ lâu đã không còn đủ dùng!”

Cục trưởng nói: “Trước mắt đã có một phần kết quả nghiên cứu, công pháp kiểu mới phù hợp với những Võ giả, hoặc có thể nói là phù hợp với những người có thân thể cường tráng, xác suất thử nghiệm thành công càng cao hơn.”

Chương 350: Loại thuốc số 0

Mọi người nghe vậy thì mắt tỏa sáng lấp lánh, cũng chẳng thêm tin tưởng vào cái gọi là xác suất thành công, một phần ngàn với một phần trăm cũng chẳng khác nhau là mấy.

Phó cục trưởng nói: “Tại sao lại chưa từng nghe nói đến thử nghiệm này?”

“Ta cũng vừa mới biết đến không lâu, hơn nữa đây còn là thông báo chính thức do Nội Các công bố!”

Cục trưởng nói: “Trong ba năm tới, quyền hạn của cục điều tra sẽ bành trướng nhanh chóng, có thể được gọi là chỉ đứng sau Nội Các mà thôi. Cùng với việc có được quyền lực thì phải thực hiện nghĩa vụ, nếu không.....”

Kẻ nào không đồng ý hỗ trợ thí nghiệm, thì sẽ bị tính sổ!

Mọi người lập tức cảm thấy bất lực, mặt sầu khổ gật đầu, bắt đầu cân nhắc phải chạy đến đâu để “Mời” được võ giả.

Triều đình chỉ cần người thử thuốc, cũng không quy định bắt buộc là ai, trên đời có không ít người điên cuồng say mê tu hành võ đạo, chỉ cần là phương thức có thể giúp tăng thực lực, thì cho dù là thập tử nhất sinh họ cũng đồng ý.

“Đừng bi quan như vậy, triều đình sao lại có thể hại người cùng phe chứ!”

Cục trưởng nói: “Tư chất của ta bình thường, ngày đêm khổ tu ba mươi năm, rồi còn được triều đình cung phụng nuôi dưỡng, mới miễn cưỡng Ngưng Khiếu. Nếu như so sánh với những thiên tài kia, thì chỉ cần ba bốn năm, dễ dàng vượt qua ta.”

“Cho nên, ta đã đệ trình xin dùng thử thuốc mới!”

“Huống hồ gì thành viên hoàng thất cũng sẽ tham gia thí nghiệm, chẳng lẽ tánh mạng của bọn họ không quý giá hay sao?”

Lời vừa nói ra, bầu không khí trong phòng họp lập tức trở nên nhẹ nhàng hơn, vừa rồi cứ nghĩ là một thí nghiệm liều mạng, hiện tại xem ra thật sự đã nghiên cứu được thành quả.

Phó cục trưởng nghi ngờ nói: “Tại sao Nội Các lại cho phép hoàng thất tham gia thí nghiệm?”

“Bởi vì thành quả của phòng thí nghiệm là sự kết hợp giữa công pháp chấp vá thời Thượng Cổ và bí truyền của hoàng thất, cho nên hoàng thất có quyền được chia sẻ thành quả.”

Cục trưởng nói: “Công pháp kiêu mới không giống với việc tu tiên, nhưng cũng có nguồn gốc từ cổ pháp, cho nên mới có thể tiến bộ vượt bậc trong thời gian ngắn, đã có không ít người sống sót sau thử nghiệm.”

Lập tức có người hỏi: “Sau khi thử nghiệm thành công, rốt cuộc mạnh đến mức nào?”

Cục trưởng trầm mặc một lúc lâu, chậm rãi nói.

“Sức mạnh của thân thể có thể so với Ngưng Kiêu, lại có thêm bí thuật đột phá đặc thù, chém giết sinh tử thì ta không phải là đối thủ!”

.....

Phòng thí nghiệm số 0.

Hôm nay có một vị khách tôn quý đến đây, đương kim hoàng đế trên danh nghĩa của Đại Chu.

Minh Tường đế, Chu Tấn.

Tuy rằng hoàng tộc Đại Chu không có thực quyền, nhưng rất có tiếng nói trong lòng dân, lại không chế một tập đoàn tài phú khổng lồ, giáo sư Hồng, người phụ trách phòng thí nghiệm tự mình đưa đi tham quan.

Chu Tấn cao lớn anh tuấn, cho dù không làm hoàng đế, cũng có thể kiếm cơm bằng nhan sắc này.

Gen di truyền của hoàng thất được cải thiện từ thế hệ này sang thế hệ khác, ít có người xấu xí, lại biết cách bồi dưỡng thân thể, tất nhiên là sẽ sinh ra quý khí.

“Giáo sư Hồng vất vả rồi!”

“Đa tạ bộ hạ quan tâm.”

Giáo sư Hồng khom người thi lễ, sau khi bỏ đi lễ quỳ bái, khom người trở thành lễ tiết tối cao.

Chu Tấn nói: “Lần này ta đến đây ngoài việc tham quan, còn có một chuyện khác nữa, tập đoàn hoàng gia sẽ hỗ trợ cho phòng thí nghiệm thêm hai mươi tỷ đồng, góp chút sức cho giáo sư Hồng thúc đẩy nhanh tiến trình nghiên cứu.”

“Đa tạ bộ hạ.”

Giáo sư Hồng lại lần nữa khom người cảm tạ, phòng thí nghiệm nhận tiền tài trợ, đây là một hoạt động thương mại bình thường ở Đại Chu.

Chu Tấn hơi gật đầu, hoàng thất không chỉ tài trợ cho phòng thí nghiệm số 0, thậm chí bỏ ra nhiều vốn thành lập viện nghiên cứu hoàng gia, mục đích chính là không để bị bỏ lại phía sau trong thời đại mới.

Hoàng tộc có rất nhiều tiền, nhưng mà sau khi linh khí hồi sinh, không có được sức mạnh to lớn, vậy sẽ trở thành một miếng thịt mỡ trong mắt người khác.

Trái lại, nếu như có được sức mạnh, thậm chí có thể đoạt lại một phần hoàng quyền!

Sau khi hàn huyên thăm hỏi theo thường lệ, rốt cuộc cũng vào vấn đề chính, tất cả những người đến tham quan đều tiến hành mười mấy lớp xác minh thân phận, bao gồm cả Minh Tường đế Chu Tấn.

Quá trình xác minh bao gồm những thủ đoạn không giới hạn trong khoa học kỹ thuật, ví dụ như một trong những lớp xác minh, sẽ do tu sĩ của triều đình bồi dưỡng thi triển Vấn Tâm thuật.

Quỷ vật, ma tu dần dần xuất hiện, thì đến ngay cả việc xác minh bằng gen cũng trở nên không chuẩn xác, dù sao thì cũng có thể đoạt xá thần hồn, sưu hồn ký ức.

Sau nửa canh giờ.

Giáo sư Hồng đi trước dẫn đường, những người đi theo ngoài nhân viên của phòng thí nghiệm, thì chỉ có ba người của hoàng tộc có tư cách tiến vào tham quan.

Cửa của khu vực trung tâm vẫn chưa được mở ra, từ bên trong đã truyền ra tiếng dã thú gào rống, khí tức hung lệ, tàn bạo bắn

thẳng vào tai người, dường như bên trong đang giam giữ một con cự thú thời viễn cổ.

Cửa mở ra.

Đập vào mắt chính là một loạt những căn phòng bằng kính trong suốt, bên trong giam giữ những hung thú có hình thù kỳ quái.

Khỉ hai đầu, tinh tinh ba cánh tay, đầu hồ mọc trên mình bò, cá mọc cánh, chuột với thân hình có thể so với hổ sói, thậm chí có cả quái thú vô danh ba đầu sáu tay.

Đi đi dừng dừng, giáo sư Hồng giới thiệu kỹ càng tỉ mỉ mỗi thể thực nghiệm, phương hướng và quá trình dị biến .

Quá trình giới thiệu không chỉ dùng ngôn ngữ khoa học kỹ thuật, còn trích dẫn những tác phẩm kinh điển, biện luận chứng minh đúng và sai thông qua điển tịch Phật Đạo, truyền thuyết chí dị.

“.....Vật thí nghiệm số 953, bản thể là heo nhà, sau khi tiêm thuốc thử vào người thì mọc móng vuốt, tiếng kêu như chó.”

Hai mắt giáo sư Hồng tỏa ánh sáng, dường như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật, nói: “Li Lực, là dị thú thời Thượng Cổ được ghi chép trong điển tịch, có ba phần tương tự với vật thí nghiệm này!”

Mặt Chu Tấn không đổi sắc, tán thưởng nói: “Tương lai sẽ có một ngày, giáo sư Hồng có lẽ có thể nghiên cứu ra chân long phượng hoàng, tái hiện thần thoại Thượng Cổ!”

Chương 351: Loại thuốc số 0 (2)

Hai người thanh niên hoàng tộc đứng sau lưng hắn, sắc mặt tái nhợt, gần như là sắp nôn mửa tới nơi rồi.

Bên trong căn phòng kính kia “Li Lực” với những cục u mọc đầy người, trong miệng không ngừng chảy nước dãi, quỳ rạp trên mặt đất còn ghê tởm hơn cả con cóc nữa!

Đi thẳng vào chỗ sâu trong phòng thí nghiệm, chứng kiến đủ các loại quái vật, dường như tiến vào một căn cứ bí mật của một kẻ cuồng sinh hóa vậy.

Vật thí nghiệm số 1895.

Là một con chó đen bình thường, lưng đen móng vàng, dáng vẻ thật sự là bình thường, nó bỗng trở nên dễ nhìn nhất giữa đám yêu ma quỷ quái.

Chó đen nằm ở trong góc, run bần bật, cảnh giác nhìn đám người bên ngoài tấm kính.

Đại hoàng tử nói: “Cuối cùng cũng được nhìn thấy một sinh vật bình thường.”

Nói xong thì dán mắt vào tấm kính, đứng gần quan sát cẩn thận, con chó đen này chẳng có gì khác những con chó bình thường cả.

Giáo sư Hồng không lên tiếng nhắc nhở, nhìn Chu Tấn một cái, phát hiện hắn lui về phía sau hai bước, không nhìn được mà kinh ngạc nói.

“Bệ hạ cảm thấy con chó này thế nào?”

“Nguy hiểm, đáng sợ!”

Chu Tấn nói: “Trong tất cả những vật thí nghiệm mà ta vừa mới nhìn thấy, chỉ có con chó này là khiến ta có cảm giác uy hiếp trí mạng.”

Giáo sư Hồng tán thưởng nói: “Thế nhân đều nói rằng bệ hạ thích văn chương sách vở, ai mà đoán được rằng tu vi Võ đạo gần như là tuyệt đỉnh!”

Chu Tấn buồn bã nói: “Lão tổ tông luận võ thua thảm hại, giang sơn cũng mất luôn, hậu nhân nào dám lời là chứ?”

Giáo sư Hồng cũng không dám tiếp tục nói về đề tài này, chuyện này thật sự sẽ nguy hiểm đến tánh mạng, quay đầu phân phó trợ lý.

“Kích hoạt vật thí nghiệm, cho bộ hạ xem đặc thù của số 1895!”

Trợ lý nhập một dòng mã lệnh vào trong chiếc máy tính bảng, trên trần nhà trong phòng kính kia xuất hiện súng ống, dùng dùng dùng bắn về phía con chó đen kia.

Viên đạn bắn vào người con chó đen kia, tạo nên những lỗ thủng đầy máu me, đau đớn khiến hung tính của nó bùng nổ, phát ra tiếng gào rống phẫn nộ.

Gào!

Thân hình của con chó đen phình lên như khinh khí cầu, cho đến khi lớp da của con chó không thể chịu đựng được nữa, ‘ầm’ một tiếng, nổ mạnh tung tóe máu me bay đầy trời.

Một bãi máu thịt vỡ vụn nhúc nhích trong phòng, tròn mắt, hàm răng, lông chó bám vào trên đồng máu thịt đó, mặc cho súng ống bắn phá, dũng mãnh không sợ chết lao về phía đám người.

“A!”

Đại hoàng tử bị dọa hét lên, bịch một cái té ngã trên mặt đất, bỏ nhào chạy trốn.

Âm thanh của súng ống không ngừng khiến cho chó đen phát điên, nhưng con hung thú khác trong phòng thì lại gào rú khàn cả giọng, sừng, móng heo ầm ầm ầm đánh vào bức tường kính.

Gào gào! Két két! Hú.....

Phòng thí nghiệm lập tức rối như nồi canh hẹ, nhưng vì vách tường bằng kính đặc chế còn kiên cố hơn cả bức tường bằng sắt thép, mặc cho hung thú công kích thì nó vẫn vững chắc như lúc ban đầu.

“Phé vật!”

Chu Tấn quát con trai trưởng, quay đầu hỏi: “Giáo sư Hồng, con dị thú này trông có vẻ rất kỳ lạ, vậy mà lại không sợ súng ống, không biết là có lai lịch như thế nào?”

“Những con hung thú khác đều sử dụng nền tảng tạo thành từ Thôn Thiên công và Man Ngưu, sau khi tiêm vào người chúng thuốc thử số 0, kích phát tiềm lực huyết mạch dã thú.”

Giáo sư Hồng đặc ý nói: “Chỉ riêng có con chó này là được thêm vào pháp môn ma công, hòa thành một thể cùng huyết nhục, gần như là không có nhược điểm trí mạng, còn có thể cắn nuốt huyết nhục để cường hóa thân thể chính nó!”

“Rất tốt, giáo sư Hồng không hổ là chuyên gia sinh hóa hàng đầu Đại Chu.”

Chu Tấn nói: “Hoàng thất sẽ tài trợ hêm ba tỉ đồng nữa, để ủng hộ nghiên cứu của giáo sư Hồng, nhanh chóng cải tiến liều thuốc số 0. Đồng thời sẽ thu thập nhiều loại công pháp, để cho phòng thí nghiệm tham khảo, nhanh chóng phá được sự hạn chế của linh căn!”

“Đa tạ bề hạ.”

Giáo sư Hồng dẫn theo mọi người tiếp tục đi vào bên trong, căn phòng bằng kính cuối cùng là một bàn thí nghiệm, vô số dụng cụ phức tạp đặt ở một chỗ, trên bàn là một người đàn ông trần truồng.

Người đàn ông yên lặng nằm trên bàn thí nghiệm, chân tay thân thể được cố định bằng loại khóa được chế tạo từ tinh cương, trên người có cả trăm ống truyền dịch, những chất lỏng với những màu sắc khác nhau được truyền từ từ vào trong cơ thể.

“Đây là số 7, vốn dĩ là một tử tù, đã từng học kỹ năng đánh nhau đơn giản.”

Giáo sư Hồng giới thiệu: “Thuốc thử số 0 sẽ cưỡng ép thay đổi huyết mạch của người, cần phải có một người có thân thể và ý chí mạnh mẽ, mới có thể sống sót sau thí nghiệm, hẳn là người thứ bảy sống sót!”

Chu Tấn hỏi: “Ta có thể cảm nhận được một tia nguy hiểm, nghe nói vật thí nghiệm có thiên phú đột phá, có thể xem được không?”

“Đột phá thiên phú sẽ tiêu hao tuổi thọ của người sử dụng, hiện tại vật thí nghiệm thành công quá quý giá, không thể để cho bọn họ dễ dàng thi triển chúng được.”

Giáo sư Hồng nhận lấy máy tính bảng từ trợ lý, bên trong đang chiếu hình ảnh từ camera, giới thiệu nói: “Đây là băng ghi hình trong sân thực nghiệm của số 7 sử dụng thuốc thử số 0 thành công.”

Trong màn hình trạng thái của số 7 rất bình thường, thực lực có thể so với cường giả võ đạo ở cảnh giới Tủy Tủy hoặc là Ngưng Khiếu.

Sau khi thí nghiệm về tốc độ, công kích, chống trả, số 7 kích hoạt sức mạnh huyết mạch, thân hình nhanh chóng phồng to lên đến hai trượng, dưới lớp quần áo rách nát lộ ra ma văn đen nhánh, hai chân biến thành chân bò.

Hai mắt đỏ đậm, lỗ mũi phun ra khí nóng, đỉnh đầu mọc ra hai chiếc sừng bò.

“U!”

Số 7 ngửa mặt lên trời thét dài, không quan tâm đến mệnh lệnh của nhân viên thí nghiệm, húc mạnh vào vách tường ầm ầm ầm.

Ước chừng sau mười lăm phút, số 7 kết thúc quá trình đột phá, khôi phục lại dáng người bình thường, mềm nhũn té ngã trên mặt đất, ngay cả sức lực để đứng dậy cũng chẳng còn.

“Rất mạnh!”

Trong mắt Chu Tấn hiện lên tinh quang, tán thưởng nói: “Sau khi đột phá không những sức mạnh tăng lên, hơn nữa còn đột nhiên hình thành kỹ xảo tấn công của dã thú, có thể sánh với chiêu thức võ đạo hàng đầu.”

Chương 352: Loại thuốc số 0 (3)

“Bệ hạ hẳn là có thể phát hiện ra được, sau khi số 7 đột phá thì dễ cáu giận, khó có thể khống chế được, hơn nữa lúc suy yếu thì chỉ có thể mặc người xâu xé.”

Giáo sư Hồng thở dài nói: “Ngoài ra còn có nhược điểm rất lớn, tu hành Tiên đạo quý trọng sinh mạng, mục tiêu cuối cùng là trường sinh bất tử trong truyền thuyết, thuốc thử số 0 không thể kéo dài tuổi được.”

“Không thể kéo dài tuổi thọ?”

Chu Tấn trầm ngâm một lát, cười nói: “Đây cũng không phải là khuyết điểm, trái lại là một chuyện tốt, quá mạnh mẽ lại sống quá lâu, không có lợi cho triều đình!”

“Nội Các cũng có ý này, cho nên phương hướng nghiên cứu sau này là nâng cao xác suất thành công và số lần dùng thuốc số 0.”

Giáo sư Hồng chỉ vào bản thí nghiệm nói: “Số 7 đang tiến hành lần thử thuốc thứ hai, theo lý thuyết thì nếu hẳn sống sót có thể mạnh mẽ hơn gấp ba đến năm lần, chỉ là xác suất thành công dự tính là chưa đến một phần trăm.”

Chu Tấn hỏi: “Xác suất thành công của lần thử thuốc đầu tiên là bao nhiêu?”

“Có liên quan đến thể chất, ý chí của mỗi cá nhân, người thường thì chưa đến một phần trăm, cường giả võ đạo có thể đạt tới mười phần trăm.”

Giáo sư Hồng nói: “Hiện tại số lượng vật thí nghiệm quá ít, chỉ có thể thực hiện thí nghiệm trên người của dã thú, muốn tăng nhanh xác suất thành công trong thời gian ngắn thì cần phải có càng nhiều mẫu thử!”

“Chuyện này đơn giản, Quỳnh Châu, Xích Châu và một số quốc gia chấp nhận việc mua bán người, tập đoàn hoàng gia sẽ mua với số lượng lớn.”

Chu Tấn gật đầu: “Hung hồn lệ quỷ càng ngày càng nhiều, lại có những lão quái tiên ma nhân cơ hội này mà tác loạn, thuốc

số 0 này có liên quan vận mệnh của nhân loại, giáo sư Hồng chớ có mềm lòng.”

“Xác suất thử nghiệm thành công trên dã thú có cao hơn nữa, đối với nhân loại mà nói cũng chẳng có tác dụng gì lớn với nhân loại!”

“Đa tạ bộ hạ ủng hộ.”

Mặt mày giáo sư Hồng lập tức hớn hở hẳn lên, phòng thí nghiệm số 0 không thiếu tiền, mà chỉ thiếu người.

Triều đình không thể nào thực hiện việc mua bán mạng người, một khi chuyện này bị phanh phui ra ngoài, thì Nội Các chỉ có thể từ chức tập thể, mà hoàng thất còn giữ lại truyền thống nô lệ cổ xưa, cho dù có bị truyền ra ngoài bá tánh cũng chỉ có thể âm mộ ghen ghét.

Giáo sư Hồng đã đạt được ước nguyện, nên cũng bằng lòng giảng giải những nội dung sâu hơn, dù sao thì số liệu của phòng thí nghiệm cũng phải chia sẻ với hoàng tộc.

“Câu này của bộ hạ sai rồi, thí nghiệm trên dã thú vẫn phải tiếp tục, sau này cũng không thể ngừng lại. Nguồn gốc của loại thuốc số 0 này không chỉ là vật tổng hợp linh khí, mà nguyên liệu quan trọng trong phương thuốc này còn là những bộ phận đột biến của hung thú!”

“Những bộ phận này thì có đặc thù gì?”

Chu Tấn nhớ lại những vật thí nghiệm vừa mới nhìn thấy, mỗi một con hung thú đều có những bộ phận đột biến, hoàn toàn không ăn nhập gì với cơ thể của dã thú.

“Nói theo cách của khoa học kỹ thuật, thì những bộ phận đột biến có gen đặc thù, thông qua linh khí có thể gượng ép dung nhập vào trong cơ thể con người, cũng chính là quá trình phát huy tác dụng của loại thuốc số 0.”

Giáo sư Hồng nói: “Nếu như giải thích theo cổ pháp, chính là cấy huyết mạch dị chủng vào cơ thể con người, biến thành bán yêu có song song hai loại huyết mạch vừa của người vừa của bò, có được linh trí của Nhân tộc và sức mạnh của Yêu tộc!”

Chu Tấn chỉ vào số 7 nói: “Hắn dung hợp với hung thú thuộc họ bò, còn có thể dung hợp với những loại khác nữa không?”

“Không thể, ít nhất thì tạm thời không thể.”

Giáo sư Hồng nói: “Dung hợp với huyết mạch của hung thú cùng loại, có thể tăng xác suất thành công, kết hợp huyết mạch của hai loại hung thú, có thể khiến cho thân thể bị phá hủy, hoặc là biến thành yêu ma không phải con người.”

Khi nói chuyện thì bấm vào màn hình máy tính bảng, tìm đoạn ghi hình của một thực nghiệm, bên trong là một quái vật đầu sói móng vuốt ưng.

Trên thân thể là màu lông vừa đen vừa xám không đồng đều, đặc điểm duy nhất còn sót lại của Nhân tộc chính là hai chân dùng để chống đỡ thân thể.

“Giáo sư Hồng, người làm tốt lắm.”

Chu Tân vỗ vỗ bả vai giáo sư Hồng, nói: “Nhanh chóng nâng cao xác suất thành công của loại thuốc số 0 này lên ba phần, bất kể là có yêu cầu gì, hoàng tộc đều sẽ dốc hết sức đáp ứng!”

“Ngày loại thuốc số 0 này thử nghiệm thành công, trăm sẽ tự mình sách phong tước vị thân vương cho giáo sư, con cháu sẽ cùng hưởng bổng lộc như hoàng tộc!”

Vương tước không có thực quyền, nhưng lại có thân phận cực kỳ tôn quý.

Đặc biệt là trong nhóm những tài chủ, cho dù người có nghèo, chỉ còn lại có mấy trăm triệu đồng trong tài khoản, thì vương tước vẫn là nhất đẳng.

Những lão làng kỳ cựu trong Nội Các, thì thời hạn nắm giữ thực quyền chỉ có năm năm, nhưng chức vị vương tước có thể bảo lưu được suốt đời, còn có thể truyền cho hậu thế.

Giáo sư Hồng vốn là chuyên gia hàng đầu ở Đại Chu, có được sự tín nhiệm của Nội Các điều hành phòng thí nghiệm số 0, đã đạt tới mức độ không còn phải bận tâm đến địa vị, tiền tài, nhưng mà hắn vẫn còn con cái, họ hàng.

“Thần tất nhiên sẽ cúc cung tận tụy, sẽ nghiên cứu ra loại thuốc số 0 đủ tiêu chuẩn trước khi quý vật bùng nổ với quy mô lớn.”

“Nghe nói cháu trai của giáo sư Hồng đang kinh doanh ngành dược phẩm, sau khi quay về trăm sẽ đích thân ra chỉ thị.”

Giọng nói của Chu Tấn ôn hòa thân thiết, nói với những thành viên khác đi cùng: “Sản nghiệp của hoàng thất trải rộng khắp mọi ngành nghề, nếu như người nhà của chư vị muốn gây dựng sự nghiệp, trực tiếp nói với trăm hoặc là hai vị hoàng nhi một tiếng là được.”

“Hoàng thất sẽ hết lòng ủng hộ, cho dù không muốn gây dựng sự nghiệp, cũng có thể đến tập đoàn nhận một chức vụ nào đó.”

“Đa tạ bộ hạ.”

Mọi người khom người cảm tạ, hoàng tộc Chu thị vốn là gia tộc hàng đầu ở Cửu Châu, thu được lợi ích lớn nhất trong những ngày đầu mở rộng máy móc, và của cải tích lũy trong ba trăm năm là vô số.

Chương 353: Dị thú sáu tai.

Kết thúc quá trình tham quan, quay về theo con đường cũ, lại nhìn thấy những hung thú với hình thù kỳ quái.

Chu Tấn cảm nhận được khí tức bạo ngược, hung tàn, dằn dò nói: “Giáo sư Hồng, nhất định phải chú ý đến sự an toàn của phòng thí nghiệm, những vật thí nghiệm này tuyệt đối không thể để chúng chạy thoát ra ngoài.”

Những dị thú được tạo ra từ loại thuốc thử số 0, thì linh trí của chúng cũng không phát triển, ngược lại vô cùng cuồng bạo, biểu hiện vô cùng thiếu năng.

Hơn nữa không có bất kỳ đặc tính lây nhiễm nào, cho dù đã thú ăn máu huyết của hung thú, cũng sẽ không sinh ra bất kỳ tác dụng gì cả, về lý thì sẽ không bùng nổ đột biến với quy mô lớn. Ngay cả như vậy, Chu Tấn vẫn cứ nghi ngờ trong lòng.

“Bệ hạ yên tâm, Nội Các đã xây dựng một trình tự chặt chẽ. Đừng nói đến hung thú còn sống, mà ngay đến cả thi thể của chúng sẽ đập nát làm thành phân bón, để bón cho cây trồng, để nuôi trồng ra linh mễ trong truyền thuyết.”

Giáo sư Hồng nói: “Đồng thời, vũ khí hủy diệt của triều đình luôn luôn sẵn sàng.”

“Rất tốt.”

Chu Tấn bỗng nhiên xuất hiện một cảm giác kỳ lạ, dường như có người đang lén lút quan sát mình, lặng lẽ quan sát mọi nơi, ngoài nhân viên trong phòng thí nghiệm và đám hung thú quái dị kia ra, không có bất kỳ nhân viên nào nữa.

“Chẳng lẽ cảm giác không đúng sao?”

Cùng lúc đó.

Trong đó một căn phòng bằng kính đang giam giữ vật thí nghiệm số 1827, nó đang cúi đầu tránh né ánh mắt thăm dò.

Cổ ý phát ra tiếng thét chói tai, hai tay đập xuống đất bịch bịch, khòe miệng chảy nước dãi, không hề khác gì những hung thú khác.

Vật thí nghiệm số 1827 vốn chỉ là một con khỉ bình thường, sau khi được tiêm vào người loại thuốc thử số 0, đột biến mọc ra sáu cái lỗ tai, đồng thời từng mảng ký ức nhỏ, từ trong huyết mạch truyền vào trong óc.

Huyết mạch truyền thừa làm cho Sáu Tai sinh ra linh trí, đồng thời còn đánh thức công pháp bí thuật của Yêu tộc.

Trong đó có cả độn pháp huyền diệu, có thể dễ dàng chạy thoát khỏi phòng thí nghiệm, nhưng mà Sáu Tai giả vờ làm hung thú tiếp tục sống trong phòng kính.

Sáu cái tai sinh ra từ sự phản tổ huyết mạch, có thể dễ dàng nghe được những tiếng động trong vòng mười mấy dặm, bao quát toàn bộ phòng thí nghiệm, tất cả lời nói của nhân viên thực nghiệm đều lọt vào tai nó một cách rõ ràng.

Mục đích mà Sáu Tai làm như vậy chính là công thức để chế tạo ra loại thuốc thử số 0 này.

“Cửu Châu bị loài người thống trị, Yêu tộc muốn quật khởi thì cần phải có loại thuốc thử số 0.....”

Trong ký ức được truyền thừa, ắt không thể thiếu những ký ức về sự tranh bá và thù hận giữa hai tộc Nhân và Yêu, một con khỉ vốn dĩ ngây thơ vô tri, đã bị ký ức truyền thừa thay đổi thành một Yêu tộc chính thống.

.....

Từ gia.

Phòng khách.

Người Từ gia tập trung lại, báo cáo tình hình khai tông lập phái với Chu Dịch.

“Phụ thân, trang web ngoại môn của Nhất Khí tông đã được xây dựng xong, thiết kế dựa theo ý tưởng của ngài.”

Từ Sách cầm máy tính bảng, nói: “Sau khi đăng nhập vào trang web, đầu tiên đăng ký tài khoản, sau đó quay video tuyên thệ, sau khi được xét duyệt thì sẽ có thể download công pháp điển tịch.”

Chu Dịch bấm vào nút chọn trên màn hình máy tính bảng, chức năng vừa đơn giản lại thô sơ, vừa lòng gật đầu.

“Từ ngày mai bắt đầu tuyên truyền website của tông môn, không chỉ giới hạn bên trong nội bộ Đại Chu, cũng tiến hành cùng lúc với tám châu lục khác nữa.”

“Phụ thân, nếu làm như vậy có làm cho người ở trên.....”

Từ Sách lo lắng nói: “Triều đình đã ban hành lệnh cấm võ vào trăm năm trước, bất kỳ võ quán nào có truyền thừa, phải được triều đình chấp thuận mới được thu nhận đồ đệ, nếu không thì sẽ trở thành việc truyền dạy trái pháp luật.”

Ánh mắt Chu Dịch nhìn về phía người bên cạnh, nói: “Về phía triều đình, hai người đi thông báo một tiếng.”

“Tuân mệnh, sư tôn!”

Tiêu Nhiên và Lý Triều khom người lĩnh mệnh, Tiêu Nhiên từ một học trò chuyển sang bá sư, Lý Triều thì không có linh căn, sau khi gia nhập Nhất Khí tông tiếp tục tu hành võ đạo.

Thiên địa mới bắt đầu hồi sinh, linh khí còn loãng, Nhất Khí tông cũng theo trào lưu thời đại, cũng không truyền thụ công pháp Tiên đạo, website công bố ra bên ngoài cũng chỉ có võ đạo mạnh mẽ mang tính phổ thông.

“Làm phiên hai vị sư huynh.”

Từ Sách mang vẻ mặt cung kính, nhưng trong đáy lòng lại thờ dãi, tính luôn cả những họ hàng thân thích của Từ gia thì chỉ có một người có Tứ linh căn, dựa vào mối quan hệ huyết mạch mà trở thành đệ tử ký danh.

Những người khác chỉ có thể tu hành võ đạo, coi như là đệ tử ngoại môn.

Trời giáng tiên duyên vào Từ gia, vốn nên trở thành cội nguồn của sự quật khởi, nhưng “Phụ thân” lại tôn trọng cổ pháp của tông môn, coi trọng linh căn mà coi nhẹ huyết mạch.

“Phụ thân, nếu như tuyên truyền cả Cửu Châu, thì số tiền cần bỏ ra quá lớn.....”

“Việc này đơn giản.”

Chu Dịch vẫy vẫy tay, phòng khách bỗng xuất hiện mười mấy quả cầu vàng lớn, đường kính của mỗi một quả đều lớn hơn ba bốn thước.

“Bần đạo thi pháp luyện hóa được một mỏ vàng, truyền bá không cần phải tiết kiệm tiền của, cần phải để cho tất cả người trên Cửu Châu này biết được Nhất Khí tông một lần nữa xây dựng lại sơn môn, để an ủi liệt tổ liệt tông!”

Hình tượng của phân thân “Nguyên Linh” là bí pháp mất đi hiệu lực, con đường trường sinh bị đoạn tuyệt, toàn tâm toàn ý truyền thừa tông môn.

Như vậy là hoàn toàn rạch rời với bản thể, sau này cũng không ai có thể nghi ngờ.

Từ Sách ngơ ngác nhìn quả cầu khổng lồ kia, tròn mắt sắp lọt ra ngoài, ích lợi của việc tu tiên thực sự đã bày ra trước mắt, khó trách trong thoại bản hay nói tiên phạm khác nhau.

“Phụ thân yên tâm, chắc chắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ, khiến cho danh tiếng của Nhất Khí tông vang vọng khắp Cửu Châu!”

Rồi sau đó phân phó người lái xe cầu đến, chở quả cầu vàng ra khỏi biệt thự, trực tiếp mang lên xe đến ngân hàng đổi tiền.

Bên trong biệt thự.

Tiêu Nhiên bấm nút gọi cho cấp trên, báo cáo với cục điều tra về phương thức khai tông lập phái độc đáo của Nhất Khí tông.

Chương 354: Trang web tu tiên.

Cục điều tra nhanh chóng trả lời, cục trưởng đích thân trao đổi với Tiêu Nhiên, đầu tiên là khẳng định Nhất Khí tông chính là Huyền môn chính tông, lại bày tỏ cục điều tra sẽ đưa ra sự ủng hộ nhất định, hy vọng đệ tử tông môn có thể công hiến cho sự ổn định của Cửu Châu!

Câu trả lời mang tính chung chung đại chúng, nghe thì có vẻ chuyện gì cũng đồng ý, thực tế thì chẳng hề đáp ứng điều gì cả.

“Sư tôn, khai tông lập phái thông qua website, có khi nào khiến cho công pháp của tông môn tràn lan ra bên ngoài?”

Tiêu Nhiên lo lắng nói: “Cho dù triều đình có e ngại sư tôn, cũng sẽ không đóng website truyền bá của chúng ta, nhưng sẽ tải công pháp về, rồi lén lút qua mặt tông môn mà tu hành.”

“Bản đạo chỉ quan tâm đến chuyện truyền thừa của tông môn không bị đứt đoạn, người của triều đình có lén lút tu hành, tất nhiên là có chút lòng tôn kính.”

Chu Dịch nói: “Huống hồ gì ngoại môn chỉ có ba tầng Luyện Khí đầu tiên, muốn có những công pháp tiếp theo thì cần phải bái sư, nếu không chỉ có thể chuyển sang tu hành những công pháp khác. Trên đời này loại công pháp có thể so sánh được với công pháp của Nhất Khí tông thì vô cùng ít, ai lại có thể tự chặt đi căn cơ của mình chứ?”

Cái này đương nhiên là lý do bên ngoài, mục đích thật sự của Chu Dịch chính là truyền bá rộng rãi công pháp tu tiên.

Bất kể là truyền bá thông qua website, hay là sau khi được triều đình download xuống, đổi tên khác lén lút truyền bá, mục đích cuối cùng đều giống nhau.

Những người có linh căn trong Cửu Châu đều có cơ hội tu hành công pháp Nhất Khí tông, sau này khi bách quỷ dạ hành, sẽ giảm bớt rất nhiều tử thương. Còn về phần người tu hành công pháp làm chuyện ác cũng chẳng liên quan gì đến Chu Dịch cả, dù sao cũng không thể chỉ vì có người cầm đao hành hung mà lại đi bắt người bán đao chứ.

“Thứ mà bản đạo bán hình như cũng không phải là đao, mà là súng chứ nhỉ?”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, súng cũng được mà đao cũng thế, đối mặt với hung hồn lệ quỷ dù sao cũng phải có được một cơ hội sống sót.

Ting!

Nhận được một tin nhắn mới.

Lý Thắng mở di động lên, xem nội dung tin nhắn.

“Muốn thay đổi cuộc đời của mình? Muốn sống một cuộc đời... tiêu dao tự tại?”

Nhấp vào đường link phía dưới, tiến vào thế giới mới, chỉ cần đăng ký sẽ nhận được lì xì mười đồng!

Lưu và chia sẻ mã QR có thể nhận được tiền!”

Tin nhắn cuối cùng là một bức hình động mỹ nữ, Vắn eo, lắc ngực, ngón tay ngoắc ngoắc, bên cạnh còn có một hàng chữ sáng lấp lánh: Sư tử sexy, song tu online!

“Lại là quảng cáo của công ty game này, rốt cuộc là bọn họ đã bỏ ra bao nhiêu tiền, tại sao lại phát quảng cáo khắp mọi nơi?”

Lý Thắng là một người bình thường, từ nhỏ đến lớn đều chỉ có thành tích bình thường, học hành, công tác, mỗi ngày đều đi làm rồi về nhà, mỗi tháng đều là phát tiền lương rồi trả lãi vay, hết năm này qua năm khác chưa bao giờ thay đổi.

Tương lai chắc có lẽ cũng sẽ không có sự thay đổi, cho đến khi tắt thở trên giường bệnh.

Trên đời có rất nhiều người có thể đột phá khỏi vỏ bọc an toàn, nhưng mà đến chín mươi chín phần trăm người bình thường đều đang sống một cuộc đời chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn thấy điểm cuối.

Đạo gần đây, bất kể Lý Thắng có mở app nào trên di động ra, đều sẽ xuất hiện quảng cáo của game tu tiên này, bằng những hình thức không thể tưởng tượng được, ví dụ như trong web drama mà ngày hôm qua theo dõi.

Trong phim đang chiếu đến cảnh phá án ngột thở, bỗng nhiên diễn viên chính móc di động ra, đăng nhập vào địa chỉ web bắt

đầu giới thiệu tu tiên là như thế nào.....

“Quảng cáo gương ép như vậy, thì phải bỏ ra bao nhiêu tiền chứ?”

Lý Thắng đang định tắt di động, Tiểu Trương ngồi bên cạnh, thò đầu qua hỏi thăm.

“Thắng Ca có đăng ký chưa? Đăng ký tên người chia sẻ mã QR là ta, kiếm được tiền chia đôi.”

“Cho tiền thật sao?”

Lý Thắng kinh ngạc, hắn đã bị lừa gạt vô số lần, ví dụ một app nào đó có hoạt động chia sẻ liên kết, kết quả nhấp liên tục đến 99.99% thì có nhấp thêm bao nhiêu lần cũng bất động.

“Đăng ký tài khoản sẽ nhận được tiền!”

Tiểu Trương đắc ý nói: “Ta đăng ký rồi, đã mời thêm bạn kiếm được một ngàn đồng, nghe nói đã xuất hiện nhiều nhóm người về nông thôn chỉ để chia sẻ liên kết, người kiếm được nhiều nhất là hơn cả trăm vạn đồng.”

“Ai, lại bỏ lỡ một cơ hội phát tài!”

Lý Thắng liên tục thở dài, trên đời không thiếu những cơ hội phát tài, chỉ là mình luôn là người biết đến cuối cùng.

Khi nói chuyện thì mở liên kết ra, vào phần có tên là đệ tử ngoại môn Nhất Khí tông, đăng ký tài khoản xét duyệt theo trình tự, điền tên Tiểu Trương vào mục người mời, tổng cộng nhận được mười lăm đồng.

“Có tiền cơm tối rồi.”

Từ xưa đến nay Lý Thắng đều rất có thiện cảm với người cho mình tiền, cho dù có là một game chẳng có gì hay ho cũng quyết định download xuống để chơi thử.

“Ồ? Không phải là trò chơi, đúng là tu tiên công pháp sao?”

File download xuống có tên là 《 Thái Huyền Kinh phần Luyện Khí 》, chỉ có ba tầng đầu, cách hành văn vô cùng khó hiểu.

“Phu thái huyền giả, hóa dục vạn vật, bảm ngũ hành vi chi dụng. Ngũ hành hổ hữu tương thắng, vạn vật các hữu thịnh

suy.....”

Với tấm lòng biết ơn người tài trợ, Lý Thắng đọc từng câu từng chữ, nếu như gặp phải những đoạn văn khó hiểu, thì mở website ngoại môn ra tìm kiếm, lập tức sẽ tìm được giải thích kỹ càng tỉ mỉ.

Phần nội dung của tầng một Luyện Khí chỉ có mấy trăm chữ, cứ đọc đi đọc lại mấy lần, cảm thấy vô cùng thuận miệng

Theo bản năng dựa vào nội dung trong kinh văn, cảm ứng ngũ hành chi khí trong thiên địa, lại thật sự phát hiện ra những đốm sáng huyền ảo sắc sỡ bảy sắc cầu vồng.

“Đây là? Linh khí!”

Phản ứng đầu tiên của Lý Thắng không phải là vui mừng, mà là sợ hãi, một sự sợ hãi đối với những điều không biết trong tương lai.

Tuy rằng thường xuyên mắng chửi cái cuộc đời thối nát này, thường xuyên khoác lát rằng nếu như thời thế hỗn loạn, thì bản thân hắn sẽ khởi nghĩa vũ trang lên làm vua.....Nhưng nếu thật sự gặp phải sự thay đổi, thì trong lòng chỉ có sự sợ hãi!

Chương 355: Trang web tu tiên (2)

Ngẩn ngơ hồi lâu, Lý Thắng dẫn linh khí nhập thể, vận chuyển luyện hóa theo hướng dẫn của Thái Huyền Kinh.

Đan Điền xuất hiện dòng pháp lực cuộn cuộn màu đỏ đậm như lửa!

“Thắng ca, thắng ca, chủ quản gọi kìa.” Tiếng gọi của Tiểu Trương đánh thức Lý Thắng khỏi quá trình tu luyện.

Lý Thắng chậm rãi mở mắt ra, khuôn mặt mập mạp đầy mỡ chỉ cách mặt hần chưa đến một thước, chủ quản đang trừng mắt đầy hung tợn.

“Ngủ trong giờ làm việc, trừ tiền lương ngày hôm nay!”

“Người.....”

Lý Thắng rất muốn vận chuyển pháp lực, chỉ một quyền có thể đánh nổ cái đầu heo của chủ quản, nhưng mà nghĩ đến cha mẹ ở quê, vợ con trong nhà, bắt đắc dĩ cúi đầu xin lỗi.

“Tôi biết rồi.”

Rồi lại qua một ngày bận rộn như thường lệ.

Lý Thắng uyển chuyển từ chối lời mời của Tiểu Trương, cắn răng gọi xe taxi về nhà, lên tiếng chào hỏi vợ đang ở nấu cơm trong nhà, chui vào thư phòng mở website của Nhất Khí tông ra.

Trang đầu, tài liệu tu hành, khu vực download, diễn đàn đệ tử.....

Lần lượt bấm vào từng nút một, đã hiểu biết về các chức năng cơ bản của website, cuối cùng nhấp vào nút tài liệu tu hành.

Trong tài liệu có ghi chép lại những kiến thức cơ bản về tu tiên, võ đạo, ví dụ như là linh căn, thể chất, nội khí, pháp lực v.v, Lý Thắng click mở nội dung về linh căn.

“Thiên linh căn, dị linh căn, nhị linh căn.....”

“Muốn giám định linh căn thì cần phải có pháp khí đặc thù, hoặc là sẽ do trưởng bối dùng pháp lực dò xét, phán đoán một

cách sơ sài dựa theo tốc độ tu hành, lần đầu tiên tiếp xúc với Thái Huyền Kinh, chỉ trong một canh giờ đã có thể tu thành pháp lực, ít nhất là dị linh căn hoặc là Thiên linh căn!”

Lý Thắng đọc đến đây, không nhìn được mà nắm chặt nắm tay, hần chỉ mất nửa canh giờ đã tu thành pháp lực.

Rồi lại đọc những tài liệu tu hành khác, đã có những kiến thức căn bản về tu tiên, sự sợ hãi trong lòng dần dần được thay thế bằng sự hưng phấn, dù sao thì dựa theo những gì mà trong website miêu tả, trong cả trăm vạn người chưa chắc đã có được một người có linh căn hàng đầu!

“Với tư chất của ta, ít ra thì chuyện kiếm tiền không thành vấn đề.”

Lý Thắng mở diễn đàn đệ tử, phát hiện đã có đến mấy vạn chủ đề, tất cả đều là những vấn đề liên quan đến Tiên đạo Võ đạo.

Đôi lúc cũng nhìn thấy có người mắng nhiếc là lừa đảo, giả, thần kinh, chớp mắt một cái đã biến mất không thấy đâu, hiển nhiên là có quản trị viên đang quản lý diễn đàn.

Nhấp mở từng chủ đề một, cẩn thận đọc kỹ từng vấn đề và câu trả lời, sau này tu hành có lẽ gặp phải.

“Đây có lẽ là luận đạo từ xa?”

Lý Thắng tám tắc nói: “Nếu ta không có linh căn, có lẽ cũng sẽ giống như bọn họ, cảm thấy trong diễn đàn này đều là những kẻ bị điên.”

Lúc này.

Vợ hần đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Lý Thắng nhìn chằm chằm vào di động cười ngây ngô, thúc giục nói: “Nhạc Nhạc tan học về rồi, ra ăn cơm.”

Lý Thắng nhìn thời gian, mới phát hiện đã xem diễn đàn nguyên một canh giờ rồi, đứng dậy ôm lấy vợ mình nói.

“Chúng ta phải làm vợ chồng một ngàn năm.”

“Bậy bạ!”

Sắc mặt người vợ ửng đỏ, đẩy Lý Thắng ra, nói: “Nhạc Nhạc đang nhìn đây.”

“Ha ha!”

Lý Thắng đang rất vui vẻ, lúc ăn cơm phát hiện, ăn liên tục năm bát cơm vẫn không thấy no.

Mấy ngày sau.

Lý Thắng nộp đơn xin từ chức, bán nhà trong thành phố, mang theo con cái về quê nhà ở vùng núi.

Không hề giấu diếm cha mẹ về việc tu tiên, dù cho pháp lực của Lý Thắng có thấp kém thì cũng có thể tu luyện từ xa, đáng tiếc là vợ hắn không có linh căn, chỉ có thể tu hành Võ đạo.

Linh khí ở vùng núi non rất nhiều, chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủn đã luyện xong tầng một luyện khí.

Dựa theo giáo trình trong website, Lý Thắng gom đủ những dược liệu của Luyện Thể đan, mua nồi áp suất có quy cách đặc biệt để luyện chế. Thất bại vài lần liên tục, cuối cùng cũng đã luyện thành thuốc viên, đen tuyền nhưng lại phát ra mùi hương mê người.

Cha mẹ con cái được đan dược hỗ trợ, võ đạo tiến cảnh thần tốc.

Rồi lại đăng bán đan dược trên diễn đàn, trong thời gian nửa năm ngắn ngủn đã kiếm được một món tiền bằng mấy chục năm tiền lương, hơn nữa chỉ dám bán cho những đệ tử đồng môn quen biết.

“Trong website của tông môn luôn nhắc đi nhắc lại, trong Tiên đạo, nhân kiếp còn nguy hiểm hơn cả thiên kiếp!”

Lý Thắng có được sự tiêu dao tự do nhờ vào tu tiên, đã hoàn toàn công nhận Nhất Khí tông, mục tiêu của cuộc đời hắn thay đổi chuyển từ việc kiếm tiền thành mục tiêu trở thành đệ tử ký danh sau khi hoàn thành tầng ba luyện khí.

“Cần phải luyện chế một loại pháp khí hộ thân!”

Nói là làm, dù sao thì sự an toàn của bản thân là quan trọng nhất.

Lý Thắng đã mua một lượng lớn sắt thép khoáng thạch, dựa theo pháp môn luyện khí sơ cấp của tông môn mà tinh luyện, thu được bách luyện tinh thiết to bằng nắm tay.

“Chỉ được chút xíu này thôi? Không đủ để luyện chế phi kiếm, tạm thời luyện chế phi châm vậy!”

Tuy phi châm không ngẫu bằng phi kiếm, nhưng trận đấu pháp giữa ngươi tu sĩ cấp thấp với nhau, cũng chỉ kết thúc sau hai ba hiệp đấu, tất nhiên là lực sát thương của phi châm bí ẩn nhanh chóng rõ ràng là mạnh hơn nhiều!

Sức mạnh của tiền tài bao phủ hết tất cả mọi ngóc ngách trong xã hội bây giờ.

Cho dù Nguyên Anh lão tổ có liều cả mạng sống để tuyên truyền, cũng khó có thể truyền bá được truyền thừa của môn phái đến bất cứ bản làng miền núi nào chỉ trong một năm.

Tiền tài là có thể làm được!

Từ Đại Chu ở phía Đông đến Phật quốc ở phía Tây, đến hoang mạc Xích Châu ở hướng Bắc, đến Thập Vạn Đại Sơn ở hướng Nam.

Phàm là nơi có người cư trú đều sẽ nhìn thấy nhân viên tiếp thị đi lôi kéo người ta, cho dù không có internet, cũng có thể nhận được tiền quảng cáo bằng cách quay và tải lên các video tụng Thái Huyền kinh.

Với nền tảng dân số khổng lồ của xã hội hiện đại, người có linh căn cũng vô cùng nhiều.

Càng ngày càng nhiều người luyện được pháp lực, đã không cần phải có người tiếp thị quảng bá nữa, bọn họ tự động bắt đầu truyền bá Tiên đạo, công pháp Võ đạo.

Chương 356: Hội nghị Nội Các.

Theo đuổi sức mạnh cường đại là bản năng của con người!

Một thời đại huy hoàng quét đến Cửu Châu, như sóng triều cuộn cuộn.

Lệnh cấm Võ đạo của Đại Chu dường như đã bị mất đi hiệu lực, Nội Các cũng không có khả năng làm trái lòng dân, ít nhất trên danh nghĩa bọn họ đã từng được ủng hộ bằng từng lá phiếu bầu của người dân.

Hôm nay.

Nội Các tổ chức đại hội toàn ủy ban, bỏ phiếu quyết định một chính sách quan trọng hàng đầu.

Dựa theo pháp luật Đại Chu, một chính sách có liên quan đến toàn thể bá tánh cần phải có sự hiện diện của hoàng đế, dù sao thì hắn cũng là chủ nhân trên danh nghĩa của Đại Chu.

Minh Tường đế Chu Tấn ngồi ở vị trí cao nhất trong phòng họp, nhìn bách quan, nghị viên phía dưới đang tranh luận, nhìn như một biểu tượng mặt mang ý cười, không có biểu hiện ra bất kỳ sự bất mãn nào cả.

Ngồi bên cạnh hắn chính là Vệ Chính: Nội thị của hoàng tộc, chức vụ trước kia là một võ đạo tông sư, cũng là dựng của Minh Tường đế.

Hai người nhìn thì có vẻ như đang nghe Nội Các họp bàn, thật ra thì âm thầm truyền âm nói chuyện.

“Cãi nhau khó coi chẳng khác gì hàng cá, sớm biết như vậy thì lúc trước nên cấm cái website kia đi. Hiện tại khắp nơi đều có đệ tử của Nhất Khí tông, thế cục đã hình thành, đến ngay cả triều đình cũng phải kiêng kị!”

Giọng nói của Minh Tường đế chứa đựng sự bất mãn rõ ràng, Nhất Khí tông làm ảnh hưởng đến kế hoạch của hoàng tộc, khiến hoàng tộc không thể có được vị trí dẫn đầu rõ ràng trong kỷ nguyên mới.

Triều đình Đại Chu giấu giếm linh khí, quý vật, chuyện này không chỉ là quyết định của Nội Các, mà cũng là do tất cả các

gia tộc liên thủ thúc đẩy.

Linh khí đã hồi sinh bốn năm, người thường còn đang làm việc một cách vô tri vô giác, những gia tộc thượng tầng đã khua chiêng gõ mõ chuẩn bị, sưu tầm cổ pháp, hoặc là nghiên cứu tân thuật.

Đợi cho đến khi tân thời đại hoàn toàn mở ra, quyền quý vẫn cứ là quyền quý.

“Bọn họ không có cách nào ngăn cản Nguyên Linh Thiên Quân, quan niệm về thiện ác của đám lão quái này khác xa với người thường.”

Vệ Chính nói: “Nếu như chọc hấn giận lên, thi triển vài đạo chú thuật Thượng Cổ, Nội Các sẽ chết sạch. Quyền lực của phạm nhân chỉ có thể áp bách được phạm nhân, không thể nào tạo ra bất kỳ tác dụng nào với tu sĩ!”

Đương nhiên là Minh Tường để hiểu được đạo lý trong chuyện này, điều chân chính khiến hấn cảm thấy bất đắc dĩ chính là chuyện này, Nội Các không ngăn cản chuyện truyền bá công pháp tu tiên, trên thực tế thì đã lựa chọn thỏa hiệp với đám tu sĩ.

“Quyền lực của hoàng tộc không bằng Nội Các, sau này phải chăng phải nghe tu sĩ sai bảo?”

“Thời Thượng Cổ, chẳng phải là như vậy sao?”

Vệ Chính nói: “Chuyện này chưa chắc đã là chuyện xấu đối với người cầm quyền, ví dụ như triều đại Đại Càn kéo dài một ngàn một trăm năm, bất kể là hôn quân hay là minh quân cũng chưa từng khiến triều đại bị diệt vong, vì sau lưng có sự hỗ trợ của tu sĩ!”

“Đây đúng thật là một phương hướng.....”

Vẻ mặt của Minh Tường để vô cùng vi diệu, có lẽ có thể mượn sức của tu sĩ xây dựng lại một Đại Chu hoàng triều như năm xưa.

Đối diện với sức mạnh cường đại của người tu tiên, thì cái gọi là tự do của phạm nhân không đáng để nhắc tới, dù sao thì khi đối mặt với nền dân chủ và cái chết thì chín mươi chín phần trăm người sẽ lựa chọn tham sống sợ chết.

“Không cần mưu tính ngăn cản những người khác quật khởi, tu tiên vẫn đạo đều được quyết định bởi thiên phú, Thiên linh căn và những linh căn khác dường như không phải là cùng một chủng loại.”

Vệ Chính nói: “Năm đó lão phu được tiên hoàng nhận làm con nuôi, là vì thiên phú dị bẩm, người khác tu luyện mười ngày, thì chỉ bằng lão phu tu luyện một canh giờ!”

Minh Tường để dường như nhận ra điều gì đó nói: “Ý của ngài là sao?”

“Hoàng tộc nhiều quý nữ như vậy, bình thường đều là cầm y ngọc thực, bây giờ đã đến lúc họ phải cống hiến rồi.”

Vệ Chính nói: “Ta tin rằng các nàng cũng sẽ không cự tuyệt, kết làm vợ chồng với một vị tu sĩ, dù sao thì sau khi thành công bước vào Tiên đạo, khí chất, nhan sắc tất nhiên sẽ siêu phàm thoát tục!”

Minh Tường để gật đầu, truyền âm nói.

“Đa tạ dượng chỉ điểm đúng đường!”

Hoàng tộc chỉ cần kết thông gia đủ nhiều với những người có linh căn đứng đầu, ít nhất trong thời đại mới thì cũng dành được cơ hội, trong tương lai có thể lập kế hoạch khôi phục lại đế chế, đồng thời có thể đảm bảo rằng Chu gia truyền thừa bất diệt.

Lúc này.

Nội Các vẫn đang cãi nhau, những nhân vật lớn chỉ vì ích lợi mà tính toán chi li, dốc hết sức mình mà đổ lỗi cho người khác, chẳng khác gì bà bán rau ngoài chợ chỉ vì mấy đồng mà cãi nhau nửa canh giờ.

Sau khi cãi nhau nửa ngày, trách nhiệm của việc để cho công pháp tràn lan đều đổ hết lên đầu cục trưởng cục điều tra.

Ai bảo những kẻ còn lại đều là do bá tánh bầu lên chứ, còn cục trưởng thì lại là người được Nội Các bổ nhiệm, nếu như ở thời cổ đại thì chức vụ này tương ứng với chỉ huy sứ của Cẩm Y Vệ, trời sinh vốn chính là chức vụ dùng để nhận trách nhiệm giúp hoàng đế.

“Ta sẵn sàng chịu trách nhiệm về vấn đề này và nộp đơn từ chức sau cuộc họp.”

Cục trưởng khom người nói: “Đồng thời, ta sẵn sàng tham gia vào phòng thí nghiệm số 0, cống hiến cho sự phát triển của loại công pháp mới!”

“Rất tốt.”

Thủ phụ gật đầu, xử phạt như vậy đã đủ công bố rộng rãi rồi, dân chúng khi nghe tin một ông lớn như Cục trưởng Cục điều tra lại tình nguyện làm chuột bạch thí nghiệm, chắc chắn họ sẽ vỗ tay khen ngợi nội các vì sự công bằng.

Nói vào microphone: “Truyền bá Công pháp đã là một kết cục đã định sẵn!”

“Bây giờ mới bắt đầu ngăn cản thì đã trễ, hơn nữa số công pháp mà triều đình sưu tầm được cũng chẳng bằng của Nhất Khí tông. Nếu thật sự ngăn cản, thì tốc độ tu hành của tám châu còn lại sẽ vượt qua Đại Chu, khó đảm bảo được vị trí dẫn đầu của Cửu Châu.....”

“Đây là hành động vô trách nhiệm với bá tánh Đại Chu.....”

Chương 357: Toàn dân tu tiên.

Sau bài phát biểu dài hàng trăm chữ, cuối cùng tuyên bố hai nghị quyết.

“Tổ chức kiểm tra đo lường linh căn rộng khắp toàn dân, phía chính phủ cần phải nắm được số lượng, thân phận của tu sĩ, cố gắng chiêu mộ tu sĩ phục vụ cho triều đình!”

Nhấc tay biểu quyết, toàn bộ thông qua.

“Nhanh chóng phát triển loại thuốc số 0, để những người dân không có linh căn cũng có thể có được sức mạnh cường đại!”

Giơ tay biểu quyết, tất cả đều đồng ý.

“Tan họp”

Thủ phụ đã sớm dự đoán được kết quả này, trước khi tổ chức hội nghị đã tiến hành họp kín bàn bạc trong nội bộ Nội Các, sau khi chia chát xong lợi ích, rồi mới tổ chức hội nghị công khai.

Sau khi hội nghị kết thúc.

Thủ phụ mời Minh Tường đến buổi tiệc tối, nói rằng có chuyện quan trọng cần thương lượng, đồng thời còn có minh chủ đương nhiệm của Xích Minh.

Theo như cách xưng hô hiện giờ thì có lẽ được gọi là lãnh đạo, tương lai có tư cách tranh cử chức vị thủ phụ.

Một bữa tiệc tối cực kỳ đơn giản, giá của rượu và thức ăn không hơn một vạn đồng, khiến cho Minh Tường để cảm thấy không được tự nhiên, trong nội bộ hoàng tộc vẫn giữ nguyên truyền thống năm đó, ví dụ như một trăm lễ tám món ăn.

Cho dù hoàng cung đã trở thành điểm du lịch công cộng, hoàng tộc bỏ ra hơn chục tỷ đồng xây dựng lại một hành cung có bố cục tương tự.

Mỗi một lời nói hành động của hoàng tộc đều có quy củ, vừa để phân biệt với dân thường vừa đảm bảo sự bí ẩn, cao quý cho riêng mình.

“Triều đình thiếu thôn đến mức độ này rồi sao?”

Minh Tường đế lau miệng, đang muốn gọi người mang nước súc miệng đến, chợt nhớ ra đây không phải là hoàng cung: “Hoàng thất có thể ủng hộ mấy trăm triệu để cải thiện vấn đề ẩm thực của Nội Các.”

“Triều đình không thiếu tiền, chẳng qua là vì đây là tiền mà người dân nộp thuế.”

Thủ phụ nhìn mình chủ Xích Minh, cười nói: “Tân đảng, Xích Minh, hoàng đế, lần cuối cùng chúng ta ngồi cùng nhau, dường như đã lâu lắm rồi.”

“Trong cuộc họp vừa nãy chúng ta vừa mới ngồi cùng nhau đây thôi!”

Minh Tường đế hừ lạnh một tiếng, đương nhiên là hẩn hiệu ý của thủ phụ rồi, năm đó cuộc cách mạng do Xích Minh tổ chức nổ ra, kẻ thù chính là bọn gia tộc trời dấy mở xưởng đàn áp công nhân.

Kết cục lại là Đại Chu do tân đảng và Xích Minh thay phiên nhau chấp chính, hoàng tộc đứng ngoài quan sát biến thành linh vật.

Thủ phụ thấy sắc mặt của Minh Tường đế không vui, lập tức nói sang chuyện khác.

Dù sao thì thời gian họ đương chức ở Nội Các có hữu hạn, mà hoàng tộc thì lại là truyền thừa cả đời, chỉ xét về mặt quyền lực thì thủ phụ không thể nào sánh bằng hoàng đế được.

“Hôm nay mời hai vị đến đây là vì tương lai của triều đình.”

Thủ phụ trầm giọng nói: “Tiên đạo có được hệ thống phương pháp tu hành hoàn chỉnh, cho dù sau khi thử nghiệm thành công loại thuốc thử số 0, thì cũng chẳng thể so sánh được, để giữ cho quyền lực của triều đình không bị suy giảm, chúng ta cần phải tìm ra một cách khác.”

Trong mắt mình chủ Xích Minh hiện lên tinh quang, trong lòng dường như đã có phán đoán.

Minh Tường đế nghi ngờ nói: “Trên đời chẳng lẽ có người có thể ngăn cản được sự phát triển của Tiên đạo hay sao?”

“Côn Luân!”

Thủ phụ âm thầm nói: “Trên đời này tu sĩ duy nhất có thể không chế được Nhất Khí tông, không can thiệp vào quyền lực ở thế tục chỉ có Côn Luân tiên cảnh!”

“Côn Luân a.....”

Minh Tường để lằm bằm tự nói, sự trỗi dậy của Chu gia có liên quan mật thiết với Côn Luân, hiện giờ thứ được thờ phụng ở vị trí cao nhất trong tông miếu vẫn chính là bức họa tiên nhân Côn Luân do Chu thái tổ đích thân vẽ.

Lúc Chu thái tổ lâm chung có lưu lại di chúc, nếu là gặp được truyền nhân mới của Côn Luân, Chu gia đều phải làm theo bất kỳ yêu cầu nào của họ, cho dù đối phương có muốn lấy ngôi vị hoàng đế đi chăng nữa!

Cũng chính vì nguyên nhân này mà năm đó Xích Minh phát động cách mạng, hoàng tộc gần như là không hề phản kháng mà đã tuyên bố thoái vị.

“Trong tay Trẫm vẫn còn giữ bức thư do chính tay Thái Tổ viết, đây là tín vật truyền thừa hàng đầu của hoàng tộc, đáng tiếc a, trên đời này chẳng còn ai có thể tìm được Côn Luân!”

“Bệ hạ nói sai rồi.”

Thủ phụ nói: “Trên đời này có người có thể tìm được Côn Luân, còn có cách để tiến vào trong tiên cảnh, Trạng minh chủ đừng giấu diếm nữa, chuyện này có liên quan đến tương lai triều đình!”

Trạng minh chủ khẽ lắc đầu, sách tiên là tuyệt mật của Xích Minh, chỉ có vài người biết được điều này.

Trăm năm trôi qua, rốt cuộc cũng có người thay lòng, dù sao thì thành viên của Xích Minh bây giờ đã không còn là những người dân đen năm xưa nữa rồi!

“Đúng thật là Xích Minh có biện pháp mở được cửa tiên, nhưng vẫn còn thiếu chìa khóa..... Là vật cứng nhất trên đời này.”

“Việc này cũng đã có chút manh mối rồi.”

Thủ phụ nói: “Còn về thứ đồ kia, với nền khoa học kỹ thuật hàng đầu hiện nay cũng khó có thể phá hư được nó!”

Minh Tường để đột nhiên hoàn hồn, thoát khỏi suy nghĩ về Côn Luân tiên cảnh, mặt lộ vẻ nghi ngờ, nói: “Việc này thì hai vị bàn bạc với nhau là được rồi, có liên quan gì đến trẫm chứ?”

“Tổ tiên của bộ hạ đã từng đi vào Côn Luân, còn có thư viết tay để lại lúc lâm chung, đến lúc đó tiến vào tiên cảnh cũng coi như là có chút lòng thành thờ phụng tôn kính.”

Thủ phụ giải thích nói: “Hơn nữa một thứ đồ như vậy cũng không dễ kiếm, được thờ trong đền thờ Kim Thần, vô số cao thủ canh giữ trong đó, không thể mang theo bất kỳ loại vũ khí nào vào trong đó, phải nhờ Vệ tiên sinh ra tay!”

Vệ Chính có thể được xưng là thiên kiêu trong tu hành võ đạo, tấn thăng thành tiên thiên tông sư vào thời Mạt Pháp, khi chuyển tu Tiên đạo thì lại có linh căn thượng đẳng, thực lực không lùi mà còn đứng vào hàng nhất đẳng trong thiên hạ.

Minh Tường để trầm ngâm một lát, dường như không hề có bất kỳ lý do nào để cự tuyệt.

“Việc này phải thương lượng lại với dượng.”

.....

Tiên Kinh.

Phổ Trạng Nguyên.

Nhộn nhịp hơn rất nhiều so với một năm trước, người đi đường đông đúc, những tiếng cò kè mặc cả vang lên không dứt bên tai.

Chương 358: Toàn dân tu tiên (2)

Nền khoa học kỹ thuật của Đại Chu là phát triển nhất, tin tức trên internet đầy đủ, chỉ cần bỏ ra một đồng tiền, là đủ khiến cho tu tiên công pháp nhanh chóng lan tràn khắp Vân Châu.

Lúc đầu, phố Trạng Nguyên còn vắng lặng, nhưng cuối cùng tất cả mọi người có thể tu tiên, kẻ có tiền thì đến mua đan dược pháp khí, biết đâu chừng sau này họ còn sống thọ hơn cả đồng đồ cổ kia nữa.

Ông chủ của các cửa hàng sót ruột đến mức phát hỏa, nhưng cũng chẳng biết làm cách nào cả.

Ngành đồ cổ cũng coi như chỉ bị ảnh hưởng tương đối nhẹ, những ngành nghề thực sự xuống dốc chính là ngành y tế như bệnh viện, dược phẩm.

Chưa nói đến người tu tiên sau khi luyện võ thì gần như là chẳng hề sinh bệnh, mà đến ngay cả những chứng bệnh phải chạy chữa khắp nơi, thì nay chỉ cần một viên Tủy Tủy đan, Rèn Thể đan vào bụng, chỉ trong chốc lát là bệnh đã khỏe lại chín phần.

Trong lúc mọi người đang vô cùng lo lắng, bắt đầu chuẩn bị bán cửa hàng, về quê tu tiên thì thời thế lại xoay chuyển.

Một đệ tử của Nhất Khí tông đi dạo qua phố Trạng Nguyên, mua được một cái lon bằng sắt ở một cửa hàng đồ cổ, đó lại là một pháp khí thời cổ đại.

Cho dù đã không còn linh tính, biến thành sắt vụn đồng nát, nhưng mà bản chất của nó vẫn còn, có thể dùng pháp lực uẩn dưỡng khôi phục lại uy lực, cũng có thể nấu chảy để tinh luyện thành nguyên liệu.

Lúc đầu khi linh khí hồi sinh, trên thế gian vẫn chưa có linh quặng, chỉ có thiết tinh, tinh đồng và những vật liệu luyện khí cấp nhập môn.

Sau khi tin tức được đồn ra, lưu lượng người đến phố Trạng Nguyên còn nhiều hơn cả trước đây.

Những kẻ buôn đồ cổ chớp thời cơ tung ra những món pháp khí giả mạo, thậm chí không cần thầy dạy cũng biết được cách làm đồ giả, ví dụ như mời tu sĩ đến thi pháp, lưu lại chút dấu vết của pháp lực cắm chế lên trên những món đồ cổ kia.

“Đây chẳng phải là hình thức ban đầu của phường thị sao?”

Chu Dịch trở về từ Bắc Cương, đi dạo vài vòng trên phố, về cơ bản đều là hàng giả.

Ngẫu nhiên cũng có một hai thứ là hàng thật, giá niêm yết cao trên trời, cho dù uẩn dưỡng phục hồi như cũ thì cũng chỉ là pháp khí, Chu Dịch cũng chẳng thêm cướp cơ duyên của đám tiểu bối.

Lần này đi Bắc Cương là vì phong ấn linh mạch, rà soát hết tất cả những nơi mà quỷ vật xuất hiện theo tin tức của cục điều tra, bỏ ra gần một năm, gần như là đã bay một vòng khắp Vân Châu.

“Theo như ghi chép trong điển tịch, linh mạch mới xuất hiện sẽ có linh vật cộng sinh, đã phong ấn hơn ba mươi linh mạch, tại sao lại không phát hiện ra bất kỳ điều gì?”

“Chẳng lẽ là vì còn quá sớm, linh mạch còn quá yếu ớt hay sao?”

Khi Chu Dịch trò chuyện cùng Nguyên Linh Thiên Quân, thông qua lời nói của đối phương đã biết được, sau khi thiên địa hồi sinh thì linh khí sục sôi và thuần khiết, hơn nữa cơ duyên xuất hiện khắp nơi, là thời kỳ mà Tu Tiên giới phát triển mạnh mẽ nhất.

Tiên thiên linh vật cộng sinh với linh mạch, diệu dụng vô cùng, thậm chí có thể dùng để tấn chức Phản Hư.

“Hiện giờ có trận pháp theo dõi, nếu như có điều gì đó bất thường xảy ra, thì ta sẽ cảm ứng được ngay. Như vậy mà còn không tìm được linh vật cộng sinh, vậy thì cứ coi như nó vô duyên với bản đạo, cùng lắm thì đợi đến kỷ nguyên sau vậy!”

Trong lúc suy tư thì đi đến hiệu cầm đồ.

Chu Dịch lấy chìa khóa mở cửa, ông chủ Từ của cửa hàng kế bên đang khom người tiễn khách hàng rời khỏi.

“Bạch chương quầy đã trở lại rồi?”

“Mới trở về thôi.”

Chu Dịch cười chỉ vào biển hiệu của Cổ Bảo Trai, nghi ngờ nói: “Tập Nhã Trai là cửa hàng trăm năm tuổi rồi, tại sao ngài lại đổi tên vậy?”

“Không đổi không được, ai rồi cũng phải đi theo trào lưu.”

Ông chủ Từ nói: “Chuyện đang được quan tâm nhất bây giờ chính là tu tiên, mà đối với ngành buôn đồ cổ chúng ta là pháp khí Thượng Cổ, những thứ thanh nhã cao quý gì đó đều đã lạc hậu rồi!”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua Cổ Bảo Trai, tất cả đều là những vật phẩm mới được sản xuất ra, vì nề tình hàng xóm nên mở miệng nhắc nhở.

“Website tu tiên ngoại môn có nhắc nhở, luật pháp không thể áp dụng cho tu sĩ, vì người ta giết người không cần phải có mặt tại hiện trường. ông chủ Từ làm ăn buôn bán, phải ý chút, chớ có trêu chọc tu sĩ!”

“Lời này của ông chủ Bạch đúng là xuất phát từ tận đáy lòng.”

Ông chủ Từ liếc mắt nhìn chung quanh, thấp giọng nói:

“Chúng ta chỉ làm ăn buôn bán với người bình thường, nếu thật sự có tu sĩ đến mua hàng, ta sẽ phục vụ tận răng, nếu như muốn mua hàng với giá gốc thì ta cũng không dám lừa gạt!”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Người bình thường mua pháp khí để làm gì?”

“Cầu tiên duyên.”

Ông chủ Từ nói: “Cũng không biết là ai đồn đại rằng bên trong pháp khí cổ đại có ấn ký của Tiên Hiền, có thể phá vỡ hạn chế của linh căn. Không quan tâm đến chuyện tin tức là thật hay giả, cũng sẽ có người tin tưởng đó là tu tiên!”

Trên đời có rất nhiều người có tiền, vì muốn kéo dài tuổi thọ mà sẵn sàng bỏ ra rất nhiều tiền, đầu tư vào những nghiên cứu khoa học không hề thực tế, chẳng khác nào những người già bỏ tiền ra để mua thực phẩm chức năng.

Có một nỗi sợ hãi không hề nhỏ về sinh tử, hi vọng kéo dài tuổi thọ, trường sinh ăn sâu vào máu của con người.

Bây giờ đã có tu tiên, thật sự có thể kéo dài tuổi thọ, tăng một Luyện Khí có được một trăm năm mười năm tuổi thọ đã có thể được gọi là sống thọ rồi, nhưng lại bị ràng buộc bởi linh căn.

Chuyện kéo dài tuổi thọ gần ngay trước mắt mà không thể thực hiện được, vô số kẻ có tiền sôi sục vì chuyện này, nên mới nảy ra đủ các loại tin đồn về chuyện phá vỡ được hạn chế của linh căn, ví dụ như truyền thừa ấn ký, cấy trồng linh căn, thần hồn đoạt xá, thay máu đổi xác vv.

Chu Dịch cũng đã nghe được rất nhiều tin tức ở bên ngoài, hiện giờ tu tiên có thể nói như là lửa đỏ thêm dầu.

Từ bà lão tám mươi tuổi cho tới những đứa con nít không ai là không nói tiên luận đạo.

Tu Tiên giới vào thời điểm hưng thịnh nhất, cũng không có chuyện toàn dân tu tiên rầm rộ!

Chương 359: Cửa tiên lại mở.

Ông chủ Từ nói một cách đĩnh đạc, hiển nhiên là vô cùng vui vẻ.

Vừa mới nhận được một đơn hàng lớn, một kẻ giàu có không biết tên tuổi đến mua rất nhiều pháp khí cổ với giá cao, biết rõ chín mươi phần trăm là giả, nhưng vẫn cứ hy vọng sẽ có một phần trăm trong đó là thật.

“Ha ha, một nhân vật lớn tầm cỡ như vậy, trước kia ta phải kính trọng họ. Hiện giờ đưa con thứ ba trong nhà trở thành đệ tử ngoại môn chính thức của Nhất Khí tông, thì ngược lại hẳn lại đến cầu cạnh ta!”

Đệ tử ngoại môn là tu sĩ có tu vi tăng một Luyện Khí hoặc là khí huyết võ đạo ngưng tụ.

Bây giờ thiên địa hồi sinh linh khí sinh sôi, càng dễ dàng luyện hóa hơn so với Tu Tiên giới của năm đó, chỉ cần là người có linh căn biết chăm chỉ tu hành, chỉ cần thời gian một năm cũng đủ luyện thành pháp lực.

Chu Dịch chấp tay nói: “Vậy thì phải chúc mừng ông chủ Từ.”

Chẳng trách ông chủ Từ đắc ý, trong nhà xuất hiện một tu sĩ, cho dù mới chỉ đạt đến tu vi tăng một Luyện Khí, thì vào thời cổ đại cũng được coi như là một gia tộc tu tiên.

Tu tiên dần dần phát triển, mọi người không hề ganh đua với nhau về tiền bạc mà là về tu tiên.

Dù sao thì cho dù trong nhà người có nhiều tiền đến đâu đi nữa, chờ đến khi tu vi của ta đủ mạnh thì tiền của người sẽ trở thành tiền của ta!

Tu tiên xuất hiện, khiến cho cái xã hội ổn định cả một trăm năm nay bắt đầu rung chuyển biến hóa.

Dân chúng đã bị triều đình cai trị quá lâu rồi, một khi có sự thay đổi nhảy vọt, những nhân vật lớn xưa nay bỗng trở thành phạm nhân, khó tránh được chuyện họ trở nên lo lắng.

Chu Dịch rất vui khi nhìn thấy cảnh tượng này, thế giới phát triển nhờ vào sự thúc đẩy của khao khát, tu tiên cũng như thế.

Còn về phần sau khi tu tiên được phổ cập rộng rãi, liệu rằng có xảy ra hỗn loạn hay không, cùng lắm chỉ là xung đột với quy mô nhỏ, về tổng thể thì vẫn do triều đình quản lý Đại Chu. Bởi vì trong vòng mấy trăm năm bị sự ràng buộc của thiên địa, nên trên thế gian khó có thể xuất hiện Kim Đan chân quân!

Có lẽ sẽ có Trúc Cơ chân nhân, nhưng nếu như có nguyên liệu để luyện khí, thì vũ khí của triều đình sẽ phát triển lớn mạnh nhanh chóng.

Kim Đan chân quân không xuất hiện, thì Đại Chu không thể loạn lạc được!

“Nếu như ngàn năm sau xuất hiện Kim Đan thì sao? Bàn đạo đánh không lại, chẳng lẽ lại sống không thọ hơn được sao?”

Công pháp thần thông của Chu Dịch hiện tại đã đạt tới đỉnh phong của tu vi Kim Đan kỳ, theo lý thuyết thì đã coi như là vô địch trong những người có cùng tu vi, độn pháp thì lại hơn xa cả Nguyên Anh lão tổ.

An toàn vô lo, còn những chuyện còn lại chỉ là việc nhỏ.

Sau khi trò chuyện cùng ông chủ Từ, Chu Dịch trở về hiệu cầm đồ, nhận nhả đọc thoại bản.

Bên ngoài sôi nổi hỗn loạn ồn ào náo động, dường như chẳng có liên quan gì đến người khơi mào tất cả mọi chuyện là hắn, dù gì thì có hỗn loạn đến mức nào đi nữa cũng sẽ được giải quyết bằng một cái tát là xong.

Ban đêm.

Chu Dịch mở một app trên di động, nhìn thấy tiểu tử tỷ nào vừa mất, thì ấn nút theo dõi.

Rồi tặng bữa cho vài hoàng cung, dễ dàng có được số liên lạc của tiểu tử tỷ, ghi chú lại diện mạo, dáng người, số thứ tự, sau này nếu như cơ hội có thể đến nhà trừ tà giúp.

Đây chính là cách thức ăn mừng mới mà Chu Dịch phát hiện ra, còn sung sướng hơn năm xưa nhiều, năm đó Xuân Phong Lâu chỉ có mấy trăm cô nương, hiện tại có thể chọn lựa từ trong số mấy ngàn mấy vạn người.

“Ngày xưa hoàng đế tuyển phi, bất quá cũng chỉ như vậy mà thôi!”

“Hôm nay đến số mấy nhỉ?”

“Số 9 nói có thể giảm giá, số 17 thì vừa mất nhất, số 32 biết được thổi kéo đàn hát..... Nghe nói số 98 tu thành pháp lực, giá tăng lên gấp trăm lần.....”

Đúng lúc này.

Hai bóng người đi vào trong, chính là Tiêu Nhiên và Lý Triều, vừa mới vào trong là đã than thở.

“Chân quân, ngài lừa chúng ta thế thảm quá mà!”

Mặt dù Chu Dịch đã đoán được nhưng giả bộ hồ đồ nói: “Bản đạo chưa bao giờ gạt người, giao dịch cũng là dựa trên sự tình nguyện, làm sao lại nói là lừa gạt?”

“Những món đồ cổ không thể giám định được thật giả, có phải là pháp khí thời Thượng Cổ không?”

Mặt mày Tiêu Nhiên đau khổ nói: “Mấy ngày này ta cũng không dám về nhà, sư huynh sư tỷ đợi trước cửa nhà, đòi lại những đồ vật kia.”

“Tiền trao cháo múc rồi.”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, kinh ngạc nói: “Làm sao đột phá được tầng bốn Luyện Khí vậy?”

Tiêu Nhiên đắc ý nói: “Mấy ngày trước có hung hồn tác loạn, ta và a Triều đi bắt chúng, phát hiện ra một gốc âm linh chi ở nơi hung hồn ẩn thân, chia nhau ăn rồi thì dễ dàng đột phá.”

Lý Triều nói: “Linh chi kia rất kỳ lạ, trông giống như một con ngựa nhỏ có bốn chân cổ dài.”

“Tiên Thiên Chi Mã.....”

Chu Dịch bất đắc dĩ thở dài, bốn ba chạy khắp ba mươi nguồn linh mạch, chưa từng gặp được linh vật cộng sinh, mà hai kẻ này đi bắt quỷ lại tự dưng gặp được.

Chi Mã ngàn năm là linh vật có thể hỗ trợ kết đan, có giá trị liên thành trong Tu Tiên giới, Chi Mã cộng sinh trong linh mạch, sau này đủ tuổi, thậm chí còn có tác dụng với việc Ngưng Anh.

“Hai người muốn đến đây khoe khoang với bản đạo sao?”

“Đương nhiên là không phải.”

Tiêu Nhiên giải thích nói: “Chúng ta lấy được một thứ ở chỗ linh mạch kia, nhờ ngài giám định thử.”

Chu Dịch nhú mày: “Vị sư tôn kia của ngươi, lai lịch không giống phàm nhân, hà tất còn tới đây tìm bản đạo?”

Tiêu Nhiên cười ha ha, nói: “Sư tôn trăm công ngàn việc, không nên quấy rầy người ta.”

Lý Triều còn bộc trực hơn nhiều, nói: “Chúng ta tin tưởng chân quân hơn!”

“Lấy ra đi.”

Chu Dịch không biết nên vui hay nên buồn, phân thân Nguyên Linh làm việc quyết đoán dứt khoát, mọi lúc mọi nơi đều phô bày khí tức pháp lực cuộn cuộn, thế cho nên đệ tử thân truyền cũng không dám tin tưởng.

Chương 360: Cửa tiên lại mở (2)

Huống hồ gì còn là lão quái ngàn năm sống lại, rất khó không khiến cho người ta đề phòng!

Thế nhưng mà lại có một ưu điểm là ai cũng sẽ không nghi ngờ chuyện Nguyên Linh là phân thân của Chu Dịch.

Tiêu Nhiên bất pháp quyết, cánh cửa của cửa hàng không gió tự đóng lại, lấy ra một chiếc quạt Hương Bồ to cỡ bàn tay từ trong lòng..

Làm bằng lá chuối, màu đỏ đậm như lửa!

Hai mắt Chu Dịch tròn tròn, phát tay bắt lấy quạt Hương Bồ, thần thức đảo qua, quả nhiên là pháp bảo năm đó.

Huyền Tiêu đạo quân thọ tấn chôn dưới Thần Hỏa Phong, mấy trăm năm sau Chu Dịch đến viếng mộ tể bái hoá vàng mã, ôm ấp suy nghĩ pháp bảo bảo hộ trấn tông không lưu lạc vào phạm trần, mà vào trong mộ để tìm kiếm.

Không thấy bóng dáng quạt Thần Hỏa đâu!

“Tìm được nó ở đâu?”

Tiêu Nhiên nói: “Cách chỗ quỷ vật ẩn thân không xa có một phần mộ vô danh, đây là vật bồi táng duy nhất trong đó.”

“Chẳng lẽ là ý trời.....”

Chu Dịch đưa mắt nhìn Tiêu Nhiên một cái thật kỹ càng, rồi trả lại quạt Thần Hỏa, nói: “Bảo vật này có tên là quạt Thần Hỏa, là pháp bảo trấn tông trong truyền thuyết, đã từng danh chấn Cửu Châu không có đối thủ, người nên cẩn thận uân dưỡng, chớ nên cô phụ!”

Tiêu Nhiên trịnh trọng đón lấy quạt Thần Hỏa, lấy ra nửa đốt linh chi từ trong lòng : “Chân quân, đây là phần mà ta và Lý Triều ăn còn sót lại, ngài đừng ghét bỏ!”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua âm chi, được ngưng tụ thành từ âm linh khí thuần khiết đến cực điểm, có bản chất khác với linh được sinh trưởng trong Côn Luân động thiên.

Mạt Pháp tuyệt thế, trên đời này từ lâu đã không còn hạt giống của âm chi, sau khi linh mạch hồi sinh thì bỗng nhiên nó lại xuất hiện, lai lịch của nó thần kỳ, tác dụng lại huyền diệu, có thể khiến cho Tiêu Nhiên phá bỏ được sự kìm hãm của thiên địa.

“Đương nhiên không chê!”

Nhanh chóng thu âm chi vào cổ tay áo, truyền âm dẫn dò nhóc con Linh Sâm chăm sóc cẩn thận, sờ soạng một lát lấy ra hai pháp khí đỉnh cấp.

Một đao một kiếm.

“Bản đạo luyện chế một vài thứ, tặng cho các người hai thứ để phòng thân.”

Tiêu Nhiên và Lý Triều tiếp nhận pháp khí, cảm ứng được sức mạnh khủng bố, vội vàng khom người thi lễ: “Cảm tạ chân quân!”

“Ồ?”

Chu Dịch bỗng nhiên trong lòng xuất hiện cảm ứng, ngẩng đầu nhìn về phía hoàng cung, thần thức quét đến, phát hiện bên trong đang tổ chức một nghi thức.

Minh Tường để mặc trang phục của bá tánh Đại Chu, tay dâng một chiếc răng nanh màu đỏ đậm bán trong suốt, bỏ vào chính giữa trận pháp sách tiên, ba quỳ chín lạy lẫm lẫm.

“Bản đạo có việc phải đi, không thể tiếp đón hai người các người được!”

.....

Hoàng cung.

Côn Luân cung.

Được xây dựng từ sáu trăm năm trước bởi Võ Đế, theo truyền thuyết thì nó được xây dựng mô phỏng theo cảnh tượng trong Côn Luân, khắp nơi đều là kỳ hoa dị thảo được chế tạo từ ngọc thạch phi thúy.

Bây giờ đã trở thành thánh địa tham quan của Đại Chu, mua vé vào tham quan hoàng cung, nhưng nếu muốn vào tham quan Côn Luân cung thì phải bỏ thêm tiền.

Lúc này.

Mười sáu người đứng sau lưng Minh Tường đế, chiếu theo ghi chép của Xích Minh ngày xưa, có tất cả mười bảy người tiến vào Côn Luân tiên cảnh.

Một tháng trước, Vệ Chính trộm được một chiếc răng nanh, chỉ vì mười bảy vị trí này mà ba phía đấu tranh gay gắt với nhau, cuối cùng Xích Minh và tân đảng mỗi bên được bảy người, hoàng thất chỉ được ba người.

Minh Tường đế hiểu rằng hoàng thất đã thất thế, cũng không gắng gượng mà tranh dành, mà dùng lý do này để đổi lấy thân phận của người chủ tể.

Xích Minh mở sách Đại Đồng ra, Minh Tường đế đặt răng nanh vào trung tâm trận pháp, lấy bức thư Chu thái tổ viết khi lâm chung ra, ba quỳ chín lạy.

“Con cháu bất hiếu của Chu gia, quỳ xuống xin được yết kiến tiên nhân!”

Giọng nói vừa kết thúc.

Răng nanh biến mất không thấy đâu, trận pháp bắn ra ánh sáng loá mắt, tạo thành một cánh cửa ngũ sắc trong không trung.

Côn Luân động thiên.

Trời trong nắng ấm.

Nhóc con Linh Sâm dựa người vào Kiến Mộc, hai mắt đỏ ngầu, bàn tay nhỏ bấm bàn phím như bay.

“Support cứu ta!”

“Đồ bỏ đi nhà người @ ¥ # % ! * &”

Hai tháng trước, đã đưa mười tám vị quý tu rời khỏi, rốt cuộc cũng không còn ai giúp nhóc con Linh Sâm chơi game nữa, từ đây đến bây giờ nó chưa thể nào gượng dậy nổi, vinh quang của kẻ thắng cuộc đã rút bằng thảm hại trong thời gian ngắn.

Dựa vào sự linh hoạt của đôi tay, chỉ cho đồng đội thoát khỏi trò chơi, mới cảm thấy vừa lòng.

“Ta mà không thắng được thì tất cả đồng đội còn lại đều phải treo máy hết!”

Nhóc con Linh Sâm đang muốn bám vào ván tiếp theo, cách đó không xa, linh quang lấp lánh, mười mấy bóng người bước ra.

Rồi sau đó chính là những câu tán thưởng, khiếp sợ như thường lệ, linh khí trong động thiên đủ để tu đến Kim Đan viên mãn, gấp cả trăm ngàn lần so với phạm tục, trong mắt của bọn họ đây chính là Tiên giới chân chính.

“Khụ khụ!”

Bên tai nhóc con Linh Sâm truyền đến giọng nói của Chu Dịch, nó trở tay cất di động, vẫy tay khiến linh khí trên người nó lượn lờ, đảo mắt một cái từ một thiếu niên nghiện internet hóa thành đạo đồng dưới trướng của tiên nhân.

“Tiên gia trọng địa, chớ có ồn ào!”

Giọng nói vọng vào tai mọi người, thoáng như sấm sét, đám người kia vội vàng khom người thi lễ bái kiến tiên trưởng.

Ánh mắt nhóc con Linh Sâm nhìn về phía Minh Tường đế, nói: “Trên người của ngươi có một khí tức quen thuộc, tổ tiên của ngươi đã từng tu hành ở Côn Luân sao?”

“Hồi bẩm tiên sư, tổ tiên của kẻ hèn chính là Chu Khang, từng học nghệ ở Côn Luân.”

Minh Tường đế trực tiếp quỳ trên mặt đất, tay dâng lên một lá thư, nói: “Trước khi tổ tiên lâm chung có để lại một phong thư, viết rằng nếu như con cháu có được tiên duyên, nhất định phải trao nó cho tiên trưởng.”

Nhóc con Linh Sâm bắt lấy bức thư, bất pháp quyết, lá thư biến mất không thấy đâu.

Chương 361: Bách quỷ dạ hành.

“Tiên trưởng đang bế quan, ta đã truyền thư đến, còn về phần có gặp các người hay không thì phải chờ một lát.”

Mặt mày bảy người Xích Minh lộ vẻ kỳ dị, bọn họ đã từng đọc bút ký do tiên bối lưu lại, khi đó tiên trưởng đã bế quan, mà bây giờ đã hơn hai trăm năm trôi qua vẫn chưa xuất quan, không hổ là tiên nhân trong truyền thuyết.

Một lát sau.

Đạo quan môn không gió tự mở, một giọng nói ôn hòa vọng ra.

“Tiến vào nói chuyện.”

Mọi người lập tức mừng vui, khom người cảm tạ, đi theo nhóc con Linh Sâm tiến vào đạo quan.

Đạo quan có dáng vẻ cổ xưa đơn giản, giống y hệt như Côn Luân cung, năm đó Võ Đế đứng là đã tu hành trong Côn Luân.

Chính điện.

Chu Dịch ngồi khoanh chân, ánh mắt dừng lại trên người Minh Tường đế, tán thưởng nói.

“Chu Khang làm rất tốt!”

“Cảm tạ tiên trưởng.”

Minh Tường đế kinh sợ, tiên nhân chỉ nói Thái Tổ không tệ, theo như lệ thường thì muốn chê phải khen trước đã, thì rất có thể câu tiếp theo sẽ là vậy.

Ánh mắt Chu Dịch nhìn về phía những thành viên của Xích Minh, nói: “Xích Minh làm cũng không tồi.”

“Cảm tạ tiên trưởng.”

Đám người Xích Minh thật sự sợ hãi, bây giờ ngẫm lại năm ấy, tiên bối chưa hoàn thành cách mạng triệt để, trăm ngàn năm, sau trong sử sách tất nhiên sẽ ghi chép là phái thỏa hiệp.

Ánh mắt Chu Dịch dừng lại ở những thành viên của tân đảng đứng cuối cùng, họ quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu,

bọn họ từng là đối thủ của đệ tử tiên nhân.

Chu Dịch lắc đầu, không tiếp tục đánh giá, cuối cùng của đấu tranh tất nhiên là thỏa hiệp.

Năm đó kẻ địch mà Xích Minh phải đối mặt là quá nhiều quá mạnh mẽ, căn cơ của chính họ lại không đủ hùng hậu, có thể thành công đã là cực kỳ khó khăn rồi.

“Bần đạo đã tiên đoán được mục đích mà các ngươi đến đây.”

Chu Dịch nói: “Tất cả các ngươi đều có linh căn, có thể tu hành trong Côn Luân một năm, đủ để duy trì sự ổn định của triều đình, nhưng mà.....”

Mọi người nghe vậy sắc mặt đột nhiên thay đổi, nín thở yên lặng nghe tiên nhân nói chuyện.

“Bần đạo cũng đã bốc quẻ biết được, trần gian sẽ gặp một kiếp nạn, có tên là bách quỷ dạ hành. Thiên địa hồi sinh đến một cảnh giới nhất định, nhị khí âm dương hiện hóa, sinh sôi ra vô số âm hồn quỷ vật, tàn hại sinh linh.”

“Trong số các ngươi phải có một người rời khỏi Côn Luân, truyền đạt chuyện này ra ngoài, để chuẩn bị sẵn sàng!”

Ánh mắt Chu Dịch đảo qua, tất cả mọi người đều né tránh, đứng trước tiên duyên, thì ai lại sẵn sàng từ bỏ chứ.

Minh Tường để trầm ngâm một lát, nói: “Tiên trưởng, ta sẵn sàng đi. Tổ tiên đã từng lưu lại di chúc, người Chu gia là nô bộc tùy tùng của tiên trưởng, có chết cũng phải phục tùng bất kể mệnh lệnh nào của người.”

“Cực thiện, ban ngươi một quyền công pháp truyền thừa!”

Chu Dịch hơi gật đầu, vẫy tay một cái Minh Tường để biến mất không thấy đâu.

“Tất cả các ngươi hãy đến Tầng Thứ Các lựa chọn công pháp, trong lúc tu hành có thắc mắc gì có thể hỏi đồng tử, một năm sau tự động rời đi.”

Dứt lời, biến mất không thấy đâu.

.....

Mấy ngày sau.

Đại Chu triệu hồi binh lính xuất ngũ, tuần tra khắp cả nước, những thành trì quan trọng thì tiến hành quân luật.

Một tháng sau.

Minh Tường để tổ chức họp báo trên TV, kể lại kỹ càng tỉ mỉ quá trình tiến vào Côn Luân tiên cảnh, chứng tỏ rằng triều đình có được sự ủng hộ của tiên nhân.

Lại cố ý vô tình tiết lộ đánh giá của tiên nhân về Chu thái tổ, khiến cho danh vọng của hoàng tộc ở Đại Chu tiến thêm một bậc.

“Tiên nhân đã nói rằng thế gian sẽ xuất hiện quỷ kiếp, trầm tha vút bỏ tiên duyên, để trở lại thế gian. Tin rằng triều đình có được sự chuẩn bị đầy đủ, nhất định có thể bảo vệ được Đại Chu bá tánh an toàn.....”

Nội dung họp báo của Minh Tường để tất nhiên là có người soạn sửa từng câu từng chữ.

Chỉ riêng về nội dung của kiếp nạn bách quỷ dạ hành, Nội Các ước chừng tranh luận gần một tháng, cuối cùng vẫn quyết định công bố.

Quả nhiên, tin tức truyền ra ngoài, tức khắc tạo nên không ít hỗn loạn.

May mắn triều đình đã sớm có chuẩn bị, coi những hỗn loạn này như là một trận diễn tập cho quỷ kiếp, phàm là kẻ nhân cơ hội này mà tác loạn trực tiếp đánh gục, đề phòng sau này bách quỷ dạ hành, bọn họ sẽ còn gây ra nhiều loạn lớn hơn nữa.

Hỗn loạn đã được trấn áp nhanh chóng, trong quá trình này, quân đội đã bắn chết không ít tu sĩ.

Có được sức mạnh một cách quá dễ dàng, địa vị tăng lên quá nhanh, khó tránh khỏi có tu sĩ tự nhận bản thân họ là thiên mệnh, mượn kiếp nạn để đối đầu với triều đình.

Kết quả là nát thây dưới mưa bom bão đạn của vũ khí hiện đại!

Bắt đầu từ Tiên Kinh, Minh Tường để đều tổ chức họp báo ở các thành thị, trấn an nỗi lo sợ trong lòng của bá tánh.

Vật lý, tâm lý hai tầng phụ trợ, bá tánh Đại Chu nhanh chóng trở nên thân nhiên khi đối mặt với kiếp nạn, được sự chỉ dẫn của triều đình, lập lời thề sẽ chiến đấu đến cùng với hung hồn lệ quỷ, đấu tranh vì sự hưng thịnh của nhân tộc!

Cùng lúc đó.

Trên website ngoại môn của Nhất Khí tông tuyên bố mệnh lệnh của tông chủ, các đệ tử chuẩn bị chiến tranh, ủng hộ triều đình bảo vệ cho Nhân tộc.

Triều đình, hoàng tộc, tông môn ba bên đoàn kết, tình hình ở Vân Châu lập tức ổn định lại, nhưng khi tin tức truyền đến những lục địa khác, lại là một phen hỗn loạn.

Hôm nay.

Ninh Đức phường đặc biệt náo nhiệt.

Chính giữa khu phố Trạng Nguyên một cỗ máy móc mới đứng sừng sững, dáng vẻ của nó giống như một cổng an ninh.

Tu sĩ của cục điều tra phụ trách khởi động điều khiển, huy động tất cả nhân lực của phòng tuần bộ, gọi cửa từng nhà theo đăng ký hộ khẩu.

Phàm là người không có mặt ở địa phương, thì cần phải ghi chú rõ ràng nơi đang tạm trú, sẽ do cục điều tra nơi đó đến nhà xác minh kiểm chứng. Nếu như phản kháng, thì sẽ xử lý theo tội chống đối lại triều đình, nhẹ thì bắt giữ nặng thì bắn chết.

Mọi người sắp hàng dài, từng người một đi qua cửa an ninh.

Chương 362: Vạn Hồn Phiên.

Phần lớn chín mươi chín phần trăm người sẽ không phản ứng gì, một số ít người khiến cho máy móc phát ra âm thanh títt títt cảnh báo.

“Tên họ? Địa chỉ? Công pháp? Tu vi.....”

Ghe chép liên tục, rồi sau đó sẽ có chuyên gia đến thương thuyết, nghe theo sự sắp xếp của triều đình đến đóng giữ các khu vực, có quyền có tiền có địa vị, điều duy nhất cần phải làm chính là bất quý.

Tu sĩ tương đối tự phụ, xin từ chối mệnh lệnh của triều đình.

Nhưng mà tu sĩ cũng có cha mẹ thân nhân, bọn họ cũng cần quyền lực địa vị, sẽ tự động trợ giúp triều đình khuyên nhủ.

Đứng cuối hàng.

Chu Dịch đang nói chuyện phiếm với những người buôn bán quen biết, một số người là nhân sĩ không có linh căn, cho dù tu tiên vẫn đạo có náo nhiệt đến đâu, cũng chẳng có liên quan gì đến bọn họ.

“Hãy! Nửa năm trước, ta còn cho rằng sau này thiên hạ là của tông môn, triều đình cũng phải ngoan ngoãn nghe lời, ai mà ngờ người ta được Côn Luân ủng hộ.”

“Cũng chỉ là nhất thời mà thôi, Côn Luân tiên nhân từ trước đến nay không hề quan tâm đến nhân gian, quý kiếp qua đi rồi thì đều phải do tông môn định đoạt!”

“Lão Tử nói có lý, bom đạn còn có thể uy hiếp tu sĩ, sau này thực lực lớn mạnh, ai còn nghe theo đám phàm nhân Nội Các khoa tay múa chân nữa chứ?”

“Nói không chừng sau này không tu tiên, không thể vào Nội Các ấy chứ.....”

Chu Dịch khoanh tay đứng bên cạnh nghe, cho dù có Cửu Châu hay là ở đâu thì người dân đều thích bàn luận chuyện quốc triều đại sự nhất, nghe đến đây thì nhin không được lên tiếng hỏi.

“Các vị cho rằng có thể vượt qua được quỷ kiếp sao?”

“Đương nhiên là có thể, trên thì có tên nhân ở Côn Luân nhìn, chăm chăm, dưới thì có lão tổ ngàn năm tọa trấn, lẽ quỷ nhỏ thì không ngóc đầu dậy được đâu!”

Chu Dịch nghe vậy, lập tức cười tươi.

“Quả nhiên, bản đạo đã không phí công vô ích!”

“Đội quỷ kiếp trôi qua, sẽ ra biển chém con hổ hai cánh kia ra, không gian mà Nguyên Linh lưu lại cũng có thể phá vỡ được rồi, hợp nhất cùng Côn Luân, có thể nói là tam hỉ lâm môn!”

“Chờ đến khi bản đạo trở về, Cửu Châu nhất định sẽ là một thế giới mà Tiên đạo hưng thịnh!”

Đại Chu tổ chức thăm dò kiểm tra linh căn, vô cùng thuận lợi.

Tất cả bá tánh trong nước đều được kiểm tra một lần, quốc triều có bao nhiêu tu sĩ, triều đình đã nắm được con số rõ ràng.

Dù sao thì linh căn cũng là do trời sinh, sẽ không đột nhiên xuất hiện hoặc biến mất!

Phàm là tu sĩ đều sẽ được sắp xếp công việc, hơn nữa không phải là những chức vụ hữu danh vô thực, mà trở thành thành viên ở địa phương thuộc cục điều tra, có quyền cực lớn trong việc xử lý những vụ án liên quan đến quỷ vật.

Trên đời này không ai có thể từ chối được quyền lực, hướng chỉ quá trình tu tiên bây giờ phát triển có chút quá nhanh.

Bởi vì tu sĩ không nghiên cứu kinh kệ Phật Đạo, sức mạnh tăng lên nhanh chóng, nhưng lại không có được tâm cảnh tương xứng, nên càng dễ dàng bị cám dỗ bởi những điều phàm tục.

Phần lớn tu sĩ chấp nhận sự quản lý của triều đình, nói một cách hay ho là cống hiến để chống lại quỷ kiếp, còn lại một phần nhỏ tu sĩ cũng khó có thể tự lập, cũng phải phục tùng gia nhập vào.

Một số ít tu sĩ không quan tâm đến phàm trần thế tục, ẩn mình trong núi không ra ngoài.

Triều đình cũng không ép buộc bọn họ, không có ai thuần phục con người chuyên nghiệp hơn là chính khách quản lý dân

chúng.

Ví dụ như đỉnh cao của đạo nghĩa cứu thế chính là thái độ lại ôn hòa dễ gần.

Tu sĩ cũng là người!

Cùng lúc đó, triều đình cũng ban bố luật mới nằm vào tương lai.

Những đứa trẻ mới ra đời phải làm kiểm tra về linh căn, nếu có linh căn thì triều đình sẽ bao nuôi, chi phí nuôi dưỡng sẽ tùy thuộc vào tư chất linh căn, những đứa trẻ có linh căn thượng đẳng thì số tiền nhận được còn cao hơn cả lương của cha mẹ.

Tin tức này vừa được công bố, trên mạng tất cả mọi người đều đang thông báo chuyện sinh con thứ hai thứ ba, hoàn toàn không cần triều đình phải khuyến nử, thúc giục.

Rồi sau đó tu sĩ ở Côn Luân động thiên xuất thế, tu vi đều xếp hàng đầu thời bấy giờ, sự thống trị của triều đình lại càng được vững chắc hơn.

Hai năm sau.

Đại Chu vẫn là Đại Chu của năm nào, Tiên Kinh thì lại có ý vị khác lạ.

Trên đường phố ở kinh thành thường xuyên bắt gặp tu sĩ phi hành, ban đầu còn thu hút sự chú ý không hề nhỏ, sau này dần dần trở nên quen thuộc.

Trên mạng không ít người dùng lời lẽ hoa mỹ tả về kinh thành, rằng đây chính là Thiên Đình chốn nhân gian trong truyền thuyết.

Sáng hôm nay.

Phố Trạng Nguyên.

Hiệu cầm đồ Hữu Gian.

Chu Dịch kết thúc việc tu hành, bước ra khỏi động thiên, tiêu tốn năm trăm năm tuổi thọ để bốc quẻ như thường lệ.

Linh thăm rơi xuống đất.

Thăm Thượng!

“Ồ?”

Chu Dịch nhíu mày: “Cuối cùng cũng đã đến lúc!”

Không ai biết được thời gian cụ thể khi bách quỷ dạ hành xuất hiện, Chu Dịch cũng không có đủ năng lực để tiên đoán về kiếp nạn ở Cửu Châu lần này được tạo ra bởi sự thay đổi của thiên địa.

Vì thế thay đổi suy nghĩ, tiên đoán về pháp bảo luyện chế riêng dành cho kiếp nạn.

Quỷ Vương tông có một loại pháp bảo đỉnh cấp, có tên là Vạn Hồn Phiên, cần có ít nhất cả vạn hung hồn lệ quỷ mới có thể luyện thành được.

Chu Dịch đã luyện xong mặt cò, mỗi ngày đều bói quẻ nhưng đều không thích hợp cho việc luyện bảo, hôm nay bỗng được Thảm Thượng chứng tỏ thiên thời đã đến, nếu dựa vào căn cứ này suy đoán thì bách quỷ dạ hành đã gần đến rồi.

Thuật bói toán này đồng nghĩa với việc nhắm vào sơ hở của ông trời.

Sức người khó địch lại số trời, khi người còn đang nhắm vào sơ hở của ông trời thì ông trời đã sắp đặt sẵn cạm bẫy dành cho người.

“Gửi tin nhắn cảnh báo trước đã.”

Chu Dịch chỉ cần hơi động thì phân thân Nguyên Linh lập tức phân phó môn hạ, đăng lời cảnh báo lên website ngoại môn của Nhất Khí tông.

Là: gần đây lệ quỷ xuất nhập, trời tối đừng ra ngoài!

Chương 363: Vạn Hồn Phiên (2)

Website ngoại môn của Nhất Khí tông có đến chục tỷ tài khoản người dùng, được gọi là nơi hội tụ đông đảo tu sĩ nhất ở Cửu Châu, cho dù trong số này có chín mươi chín phần trăm là người phạm không có linh căn.

Cho nên khi tin tức được công bố ra, không chỉ gây ảnh hưởng đến Đại Chu, mà tám châu lục còn lại cũng đã nhận được lời cảnh báo.

Chỉ trong chốc lát nó đã trở thành chủ đề nóng hổi nhất trên khắp các trang mạng, dù sao thì ngoài tiên nhân ở Côn Luân ra Nguyên Linh Thiên Quân đã là tu sĩ mạnh nhất, mỗi lần đăng video giảng đạo đều sẽ thu hút vô số người xem.

Mở bất kỳ phần mềm hoặc là trình duyệt nào ra, đều sẽ phát hiện tiêu đề nổi bật hôm nay đều giống nhau như đúc, đều là:

Xếp đầu tiên là triều đình công bố tám biện pháp trấn quỷ.

Trời tối đừng ra ngoài!

Quỷ tới!

Bách quỷ dạ hành!

Nhất Khí tông.....

“Bầu không khí đã sôi trào đến mức này, bách quỷ dạ hành không xuất hiện cũng không được!”

Chu Dịch mở website ra, trong tất cả group chat đều đang bàn tán, lại còn có người hẹn với nhau liên thủ thành lập đội diệt quỷ, bởi vì triều đình đã sớm phân phát súng điện có tính sát thương cực lớn đối với quỷ vật.

Có không ít bạn bè mời Chu Dịch cùng nhau độ kiếp, ví dụ như số 8, số 18, số 88

Trả lời cự tuyệt với tất cả, hẹn nhau sau kiếp nạn sẽ cùng nhau chúc mừng.

“Bình thường khi bản đạo trừ tà đều sẽ lưu lại vài lá phù triện, cũng chẳng có tác dụng gì lớn, nhưng ít ra thì nó có thể bảo

đảm rằng quỷ vật không dám tới gần, Trăng thanh gió mát tìm người đẹp chính là duyên phận!”

Chu Dịch cất di động, hiện hóa ra hai phân thân bằng pháp lực, tiếp tục canh giữ trong cửa hàng.

Còn bản thể thì hóa thành một lão đạo có trán rộng râu dài, cầm trong tay lá Vạn Hồn Phiến màu tím, dùng pháp lực biến ra một con bò vàng.

Bay lên trời, ẩn trong không trung an tĩnh chờ thiên thời.

Chu Dịch cúi đầu nhìn về phía kinh thành, từng đoàn binh lính với súng vác trên vai, đạn lên nòng, nện bước tuần tra.

Bá tánh đã sớm đi đến những địa điểm chỉ định của các phường thị theo như diễn tập từ trước, người đông thì dương khí nhiều, quỷ vật không dám tới gần, cầm trong tay súng điện đặc chế do triều đình phân phát, sẵn sàng đón quân địch.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Màn đêm buông xuống.

Chu Dịch bỗng nhiên mở to mắt, cẩn thận cảm ứng biến hóa của thiên địa, phát hiện dương khí giảm xuống âm khí tăng lên.

“Ngày đêm luân phiên, vốn chính là âm dương luân chuyển, nhưng mà hôm nay âm khí quá nồng đậm. Chưa kể đến những người bị chết oan mà những tàn hồn du hồn không có ý thức cũng sẽ biến hóa thành quỷ vật.....”

Tàn hồn hiếm khi nhớ được những chuyện khi còn sống, sau khi hóa thành quỷ vật sẽ hấp thu dương khí cắn nuốt khí huyết theo bản năng.

Đến rạng sáng.

Âm khí đã gần như ngưng tụ thành thực thể, sương mù mù mịt bao phủ, ngẩng đầu nhìn ánh sáng trên bầu trời, sáng soi đến mức quỷ dị.

Trong đám sương mù bỗng hiện lên từng bóng người, đang ngụp lặn chìm nổi bên trong, nhìn kỹ thì mới có thể nhận ra được đây là đủ loại âm hồn thiếu cánh tay thiếu chân, rồi hấp thụ sương mù mà không ngừng biến hóa.

Những nơi thiếu tay thiếu chân lại mọc ra móng vuốt sắc nhọn, những kẻ chết đuối thì phun ra hoàng tuyền, những kẻ bị lửa thiêu thì phun ra lửa lân tinh.....

Muôn hình vạn trạng, nhiều vô số kể.

Điểm giống nhau của chúng chính là hai mắt đỏ như máu, thân hình khô gầy, dường như đã bị bỏ đói mấy trăm năm, người được hơi thở của người sống thì miệng chảy ra thứ nước dãi màu đen.

Àm âm âm.....

Không đợi quỷ vật tiếp tục lột xác, quân đội đã bắt đầu tiêu diệt.

Thuật luyện khí của tiên đạo đã giải quyết được những vấn đề về chất liệu, có rất nhiều loại vũ khí vốn dĩ chỉ là ý tưởng, thì bây giờ cũng đã được trang bị trong quân.

Ví dụ như một chiếc xe nhìn giống như xe tăng xe thiết giáp trên đường, nòng pháo to đến mức hai người mới có thể ôm hết, thứ được bắn ra cũng không phải bom, mà là hồ quang điện sấm sét to như thùng nước.

Xưa nay lời pháp vốn dĩ chính là khắc tinh của quỷ vật!

Nòng pháo di chuyển qua trái qua phải, những nơi bị sấm sét bắn trúng, hung hồn lệ quỷ hóa thành hư vô.

“Nếu như so sánh về uy lực của lời pháp có thể sánh bằng Trúc Cơ chân nhân, khuyết điểm duy nhất chính là không đủ linh hoạt.....”

Chu Dịch còn chưa dứt lời, thì đã nghe thấy những tiếng phạch phạch âm thanh như tiếng cánh quạt quay, máy bay không người lái đông đúc như một đàn ong bay qua bầu trời kinh thành, vô hiệu tất cả ảnh hưởng do ảo thuật của quỷ vật tạo ra, tiến hành trừ quỷ bằng hình thức của một tấm lưới hồ quang điện.

“Vô Lượng Thiên Tôn!”

“Chớ có huỷ hoại vật liệu luyện khí của bản đạo chứ!”

Chu Dịch vội vàng phát lá Vạn Hồn Phiến, mây tía buông xuống đầy trời bao phủ kinh thành, căn nuốt sạch sẽ âm hồn

quỷ vật.

Rồi sau đó hóa thành độn quang, bay đến những thành trì khác, nếu như đến chậm thì đến cọng lông quỷ cũng chẳng còn đâu.

Âm khí tăng lên không ngừng sinh ra quỷ vật, số lượng của đợt đầu tiên là nhiều nhất, những đợt sau thì không còn tàn hồn du hồn lột xác, số lượng quỷ vật trở nên ít ỏi, lại càng không phải là đối thủ của quân đội.

Chu Dịch mở di động lên, phát hiện chủ đề được quan tâm nhất đã thay đổi.

Quỷ kiếp cũng chỉ có vậy!

Kỷ nguyên Cửu Châu thay đổi, sau mỗi vòng tuần hoàn hưng thịnh suy giảm của linh khí đều sẽ xuất hiện bách quỷ dạ hành, nhưng lại chưa từng có lần nào nhẹ nhàng như lần này.

May mắn là hung hồn lệ quỷ có thể tái sinh, nếu không tất nhiên sẽ có những chuyên gia giáo sư bắt đầu ngăn cản quân đội thực hiện tấn công mang tính hủy diệt!

Đương nhiên, có người chết là chuyện không thể tránh khỏi, khi số người tử vong bởi lệ quỷ vượt quá mười vạn người, thì cho dù thảm trạng về cái chết thương tâm của một số hồn ma quỷ vật được lan truyền trên mạng, cũng sẽ không có ai thương xót cho chúng nữa.

Chương 364: Hung thú vây thành.

Chu Dịch khổng chế độn quang phi hành, khi bay ngang những thành trì thì điều khiển Vạn Hồn Phiên quét sạch quỷ vật.

Đồng thời để ý tin tức trên internet, phàm là những nơi có xuất hiện quỷ vực, lập tức bay đến đó để xử lý, đề phòng xuất hiện những nhiễu loạn lớn hơn.

Mấy ngày sau.

Vạn Hồn Phiên đã được luyện hóa đến đại thành, bởi vì luyện hóa hung hồn lệ quỷ, không sử dụng sinh hồn để gom góp cho đủ số lượng, uy lực còn mạnh hơn vài phần so với ghi chép trong điển tịch.

Nhẹ nhàng phát lên, thì trăm dặm chung quanh sẽ hóa thành âm sát tuyệt địa, mấy vạn quỷ vật sẽ cắn nuốt sạch sẽ kẻ địch.

“Chẳng trách khó lòng tiêu diệt sạch ma đạo, không cần phải tìm kiếm những linh vật quý hiếm, thì cũng có thể luyện thành pháp bảo đỉnh cấp!”

Chu Dịch phát tay ném Vạn Hồn Phiên vào trong Côn Luân động thiên, cấm ở cổng đạo quan làm cờ xí, hiện giờ đã có ba loại pháp bảo trấn tông, bình thường thì cũng chẳng cần phải sử dụng đến loại pháp bảo của ma đạo này.

Lúc đầu pháp chém giết tất nhiên là trực tiếp ném những pháp bảo có uy lực lớn ra, sao lại phải dùng những loại pháp bảo yếu kém để thăm dò kẻ địch chứ?

Đã bình an vượt qua kiếp nạn bách quỷ dạ hành, sau này có lẽ khó có thể xuất hiện những đợt tấn công với quy mô mới, chuyện còn lại chính là triều đình sẽ tìm kiếm những quỷ vật còn sót lại.

Chuyện ở đây xong rồi, Chu Dịch đi ăn mừng một tháng, đóng cửa hàng, bay vào sâu trong Đông Hải

Phòng thí nghiệm số 0.

Bách quỷ ở những nơi khác, ít nhất cũng có ba phần đáng về của con người.

Những con người hoặc thú vật chết bởi thí nghiệm loại thuốc thử số 0, lúc còn sống phải chịu đựng đau đớn gấp trăm ngàn lần, chết đi trong quá trình huyết mạch dị biến, được âm khí xúc tác chắp nối thành quái vật tà ma triệt để.

Trăm tay ngàn mắt, mây đen cuộn cuộn.

May mắn mà triều đình đã có dự đoán từ trước, có trọng binh canh gác, chiến đấu hăng say mấy ngày mới giết chết được đám tà ma này.

Tà ma trông vô cùng đáng sợ, giống như tà thần trong thần thoại thời Thượng Cổ, thật ra thì chúng đều bị thiên địa kìm hãm, pháp lực cũng chỉ đạt đến tầng ba tầng bốn Luyện Khí mà thôi.

Sức mạnh của vũ khí trong thời đại khoa học kỹ thuật có thể sánh bằng lời pháp của tu sĩ có tu vi Trúc Cơ, khiến cho Đại Chu dễ dàng vượt qua được quỷ kiếp, đồng thời cũng khiến cho triều đình càng thêm tin tưởng vào khoa học kỹ thuật, dù sao thì nó cũng dễ dàng khống chế hơn là đám tu sĩ.

Tu sĩ lớn mạnh rồi sẽ có dị tâm, khoa học kỹ thuật lớn mạnh thì sẽ củng cố sự thống trị.

Vì thế, lại rót thêm vào khoa học kỹ thuật một lượng lớn nhân tài và tài chính, thậm chí có cả tu sĩ của triều đình trở thành vật thí nghiệm.

Xác suất thành công và công nghệ chế tạo ra loại thuốc thử số 0 cũng có tiến bộ vượt bậc, trên lý thuyết thì sau khi tu sĩ Luyện Khí kỳ hoặc là võ đạo tông sư sử dụng loại thuốc này, xác suất thành công có thể đạt đến năm mươi phần trăm.

Sau khi thử nghiệm thành công thì thực lực tăng lên rất nhiều, thất bại thì sẽ có kết cục thân tử đạo tiêu!

“Tiếp tục nghiêm cứu sâu về loại thuốc thử số 0, dựa trên cơ sở này để nghiên cứu phát triển loại thuốc số 1, chuẩn bị cho tương lai.....”

Được sự ủng hộ của quốc gia, kỹ thuật tiến bộ vượt bậc.

Đảo mắt đã hai mươi năm trôi qua.

Mùa đông năm Đại Chu thứ ba trăm bảy mươi lăm.

Trong phòng thí nghiệm số 0 là một cảnh tượng vui mừng.

“Cuối cùng cũng thành công!”

Giáo sư Hồng được đan dược hỗ trợ, đã hơn một trăm tuổi mà tinh thần vẫn quắc thước, kích động nhìn vật thí nghiệm bên trong phòng kính.

Một con khỉ với bộ lông màu vàng đang yên lặng ngủ say, thân hình của nó cao hơn hai trượng, cơ bắp cuộn cuộn chứa đựng sức mạnh khủng bố.

Điều kỳ dị duy nhất chính là nó có sáu cái lỗ tai.

“Vật thí nghiệm số 1827 quả nhiên là phi phạm, liên tục sử dụng chín liều thuốc thử số 0 mà vẫn không chết, lại dùng thử thành công loại thuốc thử số 1, xác suất thành công là một phần trên một triệu.....”

Chung quanh phòng thí nghiệm có rất nhiều người đang đứng quan sát, bất kỳ một ai trong số họ đều là chuyên gia sinh vật hàng đầu, trong đó còn có những tu sĩ có tu vi tầng ba Luyện Khí.

Tu sĩ không chỉ có thực lực mạnh mẽ, mà tinh khí thần còn vượt xa người bình thường, có thể dễ dàng trở thành tinh anh trong bất kỳ lĩnh vực ngành nghề nào.

Mọi người đang khen ngợi giáo sư Hồng, gọi hắn là Vương gia, Hồng lão VV, loại thuốc thử số 0 liên tục được phát triển, hắn nhận được sự coi trọng của cả Nội Các và hoàng thất, địa vị rất cao.

Chính vào lúc này.

Vật thí nghiệm đang ngủ say bỗng nhiên mở hai mắt, hai luồng thần quang bắn ra, bắn cho căn phòng bằng kính kia nổ thành hai cái lỗ to.

Phòng kính được cải tạo nhiều lần, độ cứng của nó có thể sánh bằng pháp khí, lại được khắc cấm chế, đượ xưng là có thể chống đỡ được sự công phá của đạn đạo.

Sắc mặt mọi người thay đổi, đang định phát tin cảnh báo, chỉ thấy một luồng yêu khí đen nhánh bao phủ khắp bốn phía.

Vật thí nghiệm dễ dàng bóp gãy ổ khóa, nhổ hết các loại dây ống cắm trên người nó, mở hộp kính lên rồi đứng dậy.

“Các ười..... Gọi a à Sáu Tai!”

Sáu Tai chưa bao giờ nói tiếng người, giọng nói có chút quái dị, sau khi dừng lại một chút thì nó lại lên tiếng, lần này đã phát âm chuẩn hơn rất nhiều.

“Cảm tạ các người đã đánh thức ta.”

Kích hoạt huyết mạch Yêu tộc trong cơ thể nó, từ ngây ngô không biết gì nảy sinh trí tuệ, có chút tương tự với việc nhớ lại ký ức của kiếp trước.

“Bây giờ ta chỉ có một đề nghị nho nhỏ, đó chính là mời các người đi cùng ta, đi nghiên cứu phát minh ra những loại thuốc thử mạnh hơn nữa.....”

Sáu Tai ngừng nói, quay đầu nhìn về phía một vị chuyên gia trong đám người, nhẹ răng trợn mắt nói: “Trong cơ thể người có khí tức pháp lực, hẳn là tu sĩ của Nhân tộc, trong trí nhớ của truyền thừa thì mùi vị của máu thịt là ngon nhất!”

Chương 365: Hung thú vây thành (2)

Giọng nói vừa chấm dứt, há mồm nuốt người kia vào trong miệng, nhóp nhép nhai vài cái rồi nuốt xuống bụng.

“Mùi vị quả nhiên không tệ, kẻ nào còn muốn truyền tin thì sẽ giống như hần!”

Ánh mắt Sáu Tai đảo qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người của giáo sư Hồng, nói: “Giáo sư, ta đã học tập hơn hai mươi năm trong phòng thí nghiệm, có thể được coi như là học sinh giỏi nhất của ngài đây!”

Giáo sư Hồng lạnh lùng đánh giá Sáu Tai, xuất hiện đủ các cảm xúc như kinh hãi, hối hận vv , duỗi tay ấn vào nút màu đỏ trong phòng thực nghiệm.

Nhôm nhoàm!

Sáu Tai há mồm nuốt giáo sư Hồng vào trong bụng, cười quái dị vài tiếng, nói.

“Giữa ta và giáo sư có tình thầy trò, máu mủ tình thâm, bây giờ hòa thành một thể, càng thêm thân thiết! Các người cũng được coi như là thầy của ta, còn kẻ nào muốn thân thiết với ta nữa nào?”

Mọi người trầm mặc không lên tiếng, bốn chuyên gia trong số đó tiến lên một bước, muốn nhấn nút báo động.

Sáu Tai há mồm cắn nuốt cả bốn người kia, thần hồn huyết nhục dung nhập vào trong cơ thể, trong đầu uất hiện thêm vô số ký ức, hai mắt càng thêm linh động.

“Ăn thịt người có thể làm tăng trí tuệ, đây đúng là một phát hiện vĩ đại!”

Dứt lời hóa thành yêu phong đen nhánh, cuốn theo những chuyên gia còn sót lại rồi, chui xuống dưới nền đất biến mất không thấy đâu.

Một lát sau.

Chuông cảnh báo vang lên.

.....

Hai mươi năm sau.

Quỳnh Châu.

Sau khi linh khí hồi sinh, cây cỏ trên những dãy núi bắt đầu sinh sôi lại.

Ốc đảo không ngừng mở rộng, dân cư dần dần đông đúc, chỉ duy nhất có khoa học kỹ thuật là không có bất kỳ sự tiến bộ nào.

Nơi này không giống như Đại Chu, triều đình dựa vào vũ khí trấn áp tứ phương, sau giai đoạn bách quỷ dạ hành thì tu sĩ mới là người nắm quyền trong các bộ lạc.

Tu sĩ không thích khoa học kỹ thuật và vũ khí, bởi vì tu vi Luyện Khí kỳ khó có thể ngăn cản được hỏa lực mạnh.

Điều khác biệt so với cổ đại chính là có những công nghệ dân dụng hiện đại như đèn điện, ô tô, được ứng dụng rộng rãi ở Quỳnh Châu, tu sĩ dễ dàng phá bỏ những hạn chế của khoa học kỹ thuật ở Đại Chu.

Bá tánh vô cùng hài lòng về chuyện này, kiên quyết ủng hộ tu sĩ thống trị.

Thanh Quỷ thành.

Từ nơi cư trú của một bộ lạc biến thành thành trì, có hơn hai mươi vạn dân cư, chung quanh nó còn có hơn mười thành trấn.

Năm đó vận may của bộ lạc vô cùng tốt, trong bộ lạc có xuất hiện dị linh căn, lại ở gần linh mạch, tu vi của người đó nhanh chóng đạt đến đỉnh phong đương thời, trở thành đệ tử ký danh rất có danh tiếng ở Nhất Khí tông.

Hôm nay.

Chạng vạng.

Trong thành là cảnh yên bình, giờ tan tầm bá tánh đang đi dạo trên phố.

Nhìn thấy người quen thì chào hỏi một cái, bàn tán về những tin tức thú vị, trong đó không thể không đề cập đến linh căn, con cái nhà ai kiểm tra phát hiện có linh căn, được trợ cấp cho bao nhiêu tiền.

Linh căn bây giờ đã ăn vào lòng người, chỉ cần có được nó chẳng khác nào vượt giai cấp!

Bởi vì linh căn là ngẫu nhiên, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ đặc quyền nào, ngược lại dân chúng lại không có bất kỳ ý kiến gì.

Bỗng nhiên.

Mặt đất hơi chấn động, những tiếng âm âm âm vang lên.

Một người lấy kính viễn vọng ra nhìn về phía phát ra thanh âm, chỉ thấy vô số hung thú tràn xuống từ trên núi, tụ họp thành một dòng nước lũ chảy về phía thành trì.

Có con thì bay trên bầu trời, có con thì chạy trên mặt đất, thậm chí có không ít những con cá có móng vuốt sắc nhọn.

Hung thú có tốc độ phi hành nhanh nhất, trong nháy mắt đã vọt tới gần thành trì, phát ra những tiếng kêu chói tai, ngang nhiên xông vào giữa đám người.

Việc toàn dân tu tiên đã dẫn đến việc phổ cập võ đạo, trong đám người có không ít võ giả, muốn ngăn cản hung thú, kết quả đã bị xé xác thành mảnh nhỏ, trở thành thức ăn của hung thú.

“Chạy đi!”

Đám người phát ra những tiếng gào thét sợ hãi, chạy tán loạn khắp bốn phương tám hướng.

Binh lính canh gác thành trì móc súng lục ra bắn trả hung thú, đồng thời nhanh chóng đóng cửa thành lại.

Một lát sau.

Hung thú lao đến như thủy triều, dễ dàng phá cửa thành, tàn sát bừa bãi Nhân tộc trong thành.

Đỉnh núi.

Sáu Tai mặc áo blouse trắng, quan sát cảnh tượng hung thú phá thành giết chóc, lộ ra nụ cười vừa lòng.

Sau lưng nó là một con Yêu tộc mình người đầu heo mập mạp, khác xa những con yêu thú chỉ biết phá hoại và giết chóc, sau

khi dùng loại thuốc thử số 0, thì truyền thừa trong huyết mạch của nó đã thức tỉnh.

“Đại ca, tu sĩ trong thành đã chạy thoát, tin tức hung thú tàn sát dân chúng trong thành sẽ được truyền ra ngoài, Nhân tộc đến đây bao vây tiêu trừ thì phải làm sao?”

“Những vị huynh đệ còn lại đã mang theo công thức của thuốc thử, xây dựng nhiều phòng thí nghiệm khắp nơi bồi dưỡng hung thú. Những Yêu tộc ra đời trong quá trình này, sẽ sáng lập thêm những phòng thí nghiệm mới, số lượng hung thú tăng lên rất nhiều!”

Sáu Tai xoa mắt kính trên mũi, động tác vô cùng nho nhã như một học giả.

“Cho dù Nhân tộc có tiêu diệt chúng ta, thì trong tương lai, Cửu Châu tất nhiên sẽ là thế giới của hung thú!”

Nằm sâu trong Đông Hải.

Sóng gió mênh mông cuộn cuộn vô bờ.

Trên một hòn đảo nhỏ vô danh.

Ánh sáng của trận pháp lấp lánh, vô số sấm sét lửa nóng bao phủ bên trong.

Gừ!

Tùng đột tiếng hồ gầm vang lên, một con hồ có tu vi Nguyên Anh với đôi cánh trên lưng, nhảy tới nhảy lui tránh né sấm sét.

“Tiền bối tha mạng!”

“Tiểu hồ đồng ý làm tọa kỵ, phi thiên độn địa, không gì là không làm được.”

“Vẫn bồi có huyết mạch thừa kế từ thời Thượng Cổ, biết được rất nhiều bí mật, trong đó có cả phương hướng của Yêu Thánh.....”

Hồ yêu nhìn tu sĩ mặc đạo bào cao cổ đứng phía ngoài trận pháp, đúng là “Nguyên Linh” Thiên Quân trong trí nhớ, không ngừng cầu xin tha mạng.

“Phương hướng của Yêu Thánh? Nói thử xem.”

Chương 366: năm trăm năm sau.

Ánh mắt Chu Dịch hơi chững lại, nhưng mà không hề dừng trận pháp cấm chế lại, thay vì tìm hiểu về bí mật thời Thượng Cổ, lại càng muốn khiến cho con hồ yêu kia bị hồn phi phách tán.

Dù sao cũng là Nguyên Anh lão tổ, lại còn có huyết mạch Thượng Cổ, lẽ đâu nó còn có bí thuật gì chưa lấy ra sử dụng thì sao!

Tiền tu trong Đông Hải hơn hai mươi năm, ngày thường vẫn thi triển thuật pháp nguyên rửa, phá được phong ấn của chiếc răng nanh kia, Yêu Hoàng của tộc hồ có cánh chui ra từ bên trong.

Hồ Hoàng vội vàng trả lời: “Vào thời Thượng Cổ, linh khí dần dần cạn khô, tổ tiên của Yêu Thánh vì muốn được sống sót, nên đã đi vào sâu trong Bắc Hải để tìm kiếm nơi tận cùng của trời đất, cuối cùng tìm được một đại lục ở vực ngoại.”

Chu Dịch lắc đầu nói: “Tốc độ di chuyển của Yêu Thánh có thể sánh bằng tu vi Phản Hư, cho dù bản đạo có biết được lộ trình, thì cũng khó có thể đến được nơi đó.”

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng thì lại ghi nhớ chuyện này, có được tuổi thọ vô tận và Côn Luân động thiên, chỉ cần có kiên nhẫn thì sẽ có một ngày có thể tìm được vực ngoại. Nhưng tin tức này cũng không quan trọng lắm, Chu Dịch cũng chẳng hề hứng thú gì với vực ngoại, Cửu Châu còn an toàn hơn nhiều so với những đại lục ở vực ngoại.

“Đây chỉ là điều đầu tiên.”

Hồ Hoàng nói: “Tiền bối có thể lập khế ước thần hồn với ta, sau này sẽ còn biết được rất nhiều bí mật thời Thượng Cổ nữa!”

Yêu tộc dung hòa truyền thừa vào trong huyết mạch, một khi huyết mạch thức tỉnh thì có thể có được ký ức của cổ yêu, đáng tin hơn phương thức truyền miệng hay là ghi chép bằng ngọc bội của Nhân tộc rất nhiều.

Năm đó khi tán gẫu với Nguyên Linh Thiên Quân về việc này, nghe nói vào thời Thượng Cổ, đã từng có cường giả muốn bắt chước theo Yêu tộc, để đảm bảo cho truyền thừa của Nhân tộc được kéo dài không dứt, kết quả không có bất kỳ ai đồng ý chấp nhận ấn ký truyền thừa.

Cho dù là người bình thường nhất cũng nghi ngờ cường giả kia mượn cơ hội này để đoạt xá, mưu đồ một loại trường sinh khác!

“Yêu tộc, đáng giết!”

Chu Dịch tay bắt pháp quyết, Thái Thanh thần phù bắn ra linh quang, ghim chặt Hồ Hoàng vào giữa trận pháp.

Hồ Hoàng ngửa mặt lên trời gào rú, biết rằng nếu như mình không thoát được thì sẽ bị hồn phi phách tán, những lời cầu xin tha thứ bỗng biến thành những câu quát mắng. Cường giả Tiên đạo khao khát trường sinh, không tiếc bỏ ra bất kỳ giá nào, nhưng cũng không thật sự sợ hãi cái chết.

“Lão già lắm lông, bốn hoàng chờ ngươi ở dưới kia!”

Ba năm sau.

Nguyên Anh vỡ nát, hồn phi phách tán.

Chu Dịch bắt lấy chiếc răng nanh trong suốt kia, thần thức đảo qua, bên trong là không gian rộng mấy chục trượng.

“Phương pháp tự phong của mấy lão già kia hẳn là có nguồn gốc cùng một loại thần thông. Nghe đồn đã từng có đại giáo thống trị Cửu Châu, hai tộc Nhân Yêu đều là môn đồ của giáo phái này, có lẽ là bí thuật được truyền lại vào thời đó!”

Vung tay xóa đi tất cả trận pháp cấm chế, thân hình chớp nhoáng biến mất không thấy đâu.

Côn Luân động thiên.

Linh khí nồng đậm đến cực điểm, ngưng tụ thành mây rồi rơi xuống, tưới cho linh dược bên trong linh điền.

Từ khi thời Mạt Pháp bắt đầu cho đến nay đã trải qua một ngàn năm, không ít loại linh dược quý giá đã trưởng thành, dùng chúng để luyện chế thành đan dược, tốc độ tăng trưởng tu vi của Chu Dịch nhanh hơn rất nhiều so với dự tính.

Trong số này còn có cả linh dược đầy nhanh quá trình ngưng Anh, đợi thêm mấy trăm năm nữa thì chúng cũng sẽ trưởng thành.

Chu Dịch hiện hóa thân hình, nhìn thấy nhóc con Linh Sâm ngồi ở dưới tàng cây, đang uể oải ỉu xiu ngáp ngáp dài.

Sâu trong Đông Hải không có internet, di động trở thành đồ vô dụng, chỉ có thể dùng để chơi loại trò chơi dành cho một người chơi.

Nhóc con Linh Sâm đột nhiên bị mất đi sở thích lớn nhất, từ đó đến nay đều có dáng vẻ như vậy, cả ngày uể oải ỉu xiu, dường như chẳng còn hứng thú gì với vạn vật trên thế gian này nữa.

“Đây là tâm ma, phải để chính thằng nhãi này lĩnh ngộ mới được!”

Chu Dịch chưa bao giờ ngờ được rằng chỉ một chiếc di động lại phá hỏng tiên tâm của nhóc con Linh Sâm, nhưng mà trông người lại ngẫm đến ta, nếu như trên đời này không thể ăn mừng được nữa, chắc có lẽ ta cũng sẽ cảm thấy tu tiên nhạt nhẽo vô vị.

“Nhớ phải chăm sóc linh điện, bản đạo đi bế quan đây!”

Phân phó một tiếng, Chu Dịch đi vào chỗ tu hành bên trong đạo quan.

Lấy bảo châu từ trong túi trữ vật ra, đúng là thứ mà năm đó Nguyên Linh lưu lại sau khi chết, bên trong đang có một phân hồn đang đục lỗ.

Năm xưa Nhất Khí tông thống trị Vũ Châu, tài nguyên của tông môn vượt xa Long Hoàng, cho nên diện tích không gian bên trong bảo châu rộng chừng một ngàn trượng, đồng thời bức màn ngăn cũng vững chắc hơn nhiều.

“Thần hồn của bản đạo mạnh mẽ hơn gấp mấy lần so với năm xưa, theo như tính toán của hai mươi năm qua thì sẽ mất khoảng ba trăm năm.....”

Chu Dịch lại lấy chiếc răng nanh ra, tay bắt pháp quyết lại phân ra một sợi thần hồn.

“Phân hồn thuật có thể thi triển đồng thời hai phân hồn, đúng thật là có thể tiết kiệm được không ít thời gian!”

.....

Thời gian chậm chậm trôi.

Bế quan nhiều năm.

Một năm lại một năm nữa trôi qua.

Trong quá trình bế quan này, Chu Dịch chỉ xuất quan có một lần, vào lúc sinh nhật hai ngàn tuổi của hắn, nhưng mà hắn không rời khỏi Đông Hải để đi ăn mừng, mà là một thân một mình uống linh tửu cả một đêm trên hoang đảo.

“Trường sinh bất tử quá tịch liêu!”

Rồi sau đó lại tiếp tục tiềm tu, cho đến lúc bế quan được hai trăm năm, chiếc răng nanh bị phá vỡ biến thành động thiên.

“Bước tiếp theo, đưa chiếc răng nanh vào trong Côn Luân rồi đánh nát nó ra, thử xem có thể mở rộng được diện tích của động thiên hay không.”

Chu Dịch cũng không quá chắc chắn về chuyện này, trong điển tịch đạo tạng, không có bất kỳ ghi chép nào về chuyện này, chỉ có thể làm thử theo phỏng đoán.

Chương 367: Giữa biển hung thú.

Há mồm phun Phân Kiếm Quang, Bồ Đề Bảo Luân, Sơn Hà đỉnh, Thái Thanh thần phù ra, bốn loại bảo vật đã đạt tới đỉnh phong của pháp bảo, chui vào trong chiếc răng nanh thông qua lỗ thủng, bắt đầu công kích từ bên trong.

Uy lực của Định Hồn kính đã khôi phục lại được sức mạnh, bị ảnh hưởng bởi bản chất, nên uy lực tăng trưởng cực kỳ chậm chạp.

“Nếu như biện pháp này không thành công, Côn Luân động thiên chỉ có thể liên kết với nhau theo từng tầng, sau này lại tìm cách để hợp nhất!”

Trong lòng Chu Dịch không có bất kỳ sự lo lắng hay bận tâm nào, pháp lực vận chuyển tiếp tục tu hành Thái Huyền Kinh, để có thể đột phá Kim Đan hậu kỳ vào thời điểm xuất quan.

Từ đó về sau.

Ngày lại ngày trôi qua trong việc tu hành, bói toán, nuôi dưỡng Kiến Mộc.

Mấy trăm năm trôi đi, nhóc con Linh Sâm tạm thời cai nghiện được mạng internet, sau khi đạo tâm khôi phục lại, rốt cuộc cũng đã nhớ tới chuyện năm đó Chu Dịch đã đồng ý cho nó một nhánh cây Kiến Mộc.

“Kiến Mộc đã cao hai mươi trượng, khi nào mới mọc nhánh chứ?”

“Bần đạo cũng không biết, chắc có lẽ phải đến mấy ngàn năm nữa.”

Chu Dịch hỏi: “Đồng nhi, ngươi có bị ràng buộc bởi tuổi thọ không?”

“Có lẽ là có.”

Khuôn mặt nhỏ của nhóc con linh sâm nhăn nhó, nói: “Trong ký ức được truyền thừa, thì đã từng có linh sâm sống đến mười vạn năm hóa thành thần dược, kết quả còn chưa đợi đến lúc chết già đã bị Hóa Thần Thiên Quân luyện thành đan dược!”

“Ông trời quả thực công bằng, có được tuổi thọ gần như vô tận, tu hành mười vạn năm mà còn đánh không lại Thiên Quân!”

Trong lòng Chu Dịch cảm thấy vô cùng đồng cảm, nhưng mà nghĩ lại chính mình, tư chất có lẽ còn không bằng nhóc con Linh Sâm.

“Đề phòng tương lai lại trở thành đan dược, tiếp tục khổ tu!”

Đảo mắt lại một trăm năm trôi qua.

Rốt cuộc cũng đã phá được bảo châu của Nguyên Linh, Chu Dịch không tiếp tục thử nghiệm, mà đợi chiếc răng nanh kia bị đánh nát thì mới quyết định.

Năm tháng trôi đi.

Đã năm trăm năm trôi qua kể từ ngày bắt đầu bế quan trong Đông Hải.

Cuối cùng thì chiếc răng nanh cũng không thể chịu đựng được sự công kích của pháp bảo, vỡ nát từ trong ra ngoài, vỡ thành những mảnh nhỏ trong suốt như pha lê.

Ong!

Côn Luân động thiên hơi chấn động, lớp sương mù bao quanh không gian bắt đầu khếch tán rộng ra, diện tích của động thiên tăng lên gấp đôi so với trước đây.

Chu Dịch lộ vẻ vui mừng, thi triển pháp lực gia cố để mặt đất động thiên không bị nứt vỡ, rồi lại kéo thêm mấy hải đảo nhỏ ở thế giới bên ngoài bỏ vào bên trong, động thiên đã đạt tới diện tích hơn bốn trăm trượng.

“Quả nhiên thành công rồi, không uổng công bản đạo nhân nhin kham khổ như đức Phật!”

“Năm trăm năm trôi qua rồi, không biết Cửu Châu đã biến thành dáng vẻ như thế nào, trên website của Nhất Khí tông có không ít bí thuật song tu, tu sĩ khó bị trừng phạt bởi pháp luật hiện đại, có lẽ Xuân Phong Lâu lại xuất hiện rồi cũng nên.....”

“Động thiên được mở rộng, nên ăn mừng!”

Chu Dịch gửi tin cho nhóc con Linh Sâm, ngày hôm nay lập tức trở về Cửu Châu.

Nhóc con Linh Sâm kích động đến mức sắc mặt ửng hồng, lấy ra pháp khí di động từ cổ tay áo, không nhìn được mà hỏi thăm.

“Tiên trưởng, người nói xem đã năm trăm năm trôi qua, game Cửu Châu vinh quang còn tồn tại không nhỉ?”

“Chắc là chẳng còn nữa đâu?”

Chu Dịch không nghĩ rằng một trò chơi có thể được ưa chuộng đến năm trăm năm, nhìn thấy mặt mũi nhóc con Linh Sâm ỉu xiu, xoa mấy cái lá màu xanh trên đỉnh đầu nó nói.

“Game Cửu Châu vinh quang không còn nữa, tất nhiên sẽ có những game khác. Khoa học kỹ thuật được sự hỗ trợ của Tiên đạo, tất nhiên là sẽ phát triển nhanh chóng, năm trăm năm cũng đủ để xuất hiện những game thực tế ảo rồi!”

Nhóc con Linh Sâm hiếu kỳ nói: “Game thực tế ảo là gì?”

“Là không cần phải thao tác bằng điện thoại, mà dùng ý thức trực tiếp tiến vào trò chơi.”

Sau khi Chu Dịch giải thích sơ lược, thì anh ừ ừ nói: “Người chơi game kia xếp thứ hạng thấp, phần lớn nguyên nhân là do bị sự giới hạn bởi phần cứng, với game thực tế ảo, thì Đồng nhi tất nhiên có thể chiến thắng tất cả người chơi khác!”

“Đúng đúng đúng, chắc chắn sẽ là như vậy.”

Nhóc con Linh Sâm vội vàng hồi thúc, nhanh chóng quay về Cửu Châu.

Không ngờ rằng, phản ứng có nhanh đến vậy thì cũng chẳng bằng đám chơi ăn gian, bọn họ luôn xuất hiện ở những nơi mà bạn không ngờ đến được!

Chu Dịch bay ra bên ngoài, Côn Luân động thiên rơi vào trong tay.

“Động thiên mở rộng chỉ là một bước nhỏ, nhưng là một bước lớn của mong ước!”

Sau khi kiểm chứng được cách thức mở rộng Côn Luân động thiên, rồi sẽ có một ngày có thể mở rộng ra đến vạn dặm, có lẽ

lúc ấy có thể gọi là một thế giới.

Một người không chế một thế giới, chỉ nghĩ thôi mà cũng đã có chút kích động!

Đến lúc đó, Chu Dịch sẽ có được hàng tỉ nhân công, thì mấy chuyện như là cải tiến công pháp sẽ dễ như trở bàn tay.

Trí tuệ của tập thể là vô cùng vô tận!

“Vô Lượng Thiên Tôn! Năm đó bản đạo chỉ truyền dạy một máy hơi nước, mà đã thúc đẩy sinh sôi ra vô số ứng dụng của khoa học kỹ thuật, Vân Châu tiến vào thời kỳ hiện đại hoá. Đợi sau này truyền đạo trong động thiên, chỉ với một quyển Luyện Khí thuật có lẽ có thể phát minh ra được tiên pháp!”

Mặt mày Chu Dịch đầy nét vui mừng, không chế độ quang bay về phía Cửu Châu.

Một đường bay về hướng Tây, linh khí trong thiên địa lại càng nồng đậm thêm, cho đến khi nhìn thấy một lục địa từ đằng xa, thì nồng độ linh khí đã đủ để duy trì tu vi Trúc Cơ.

“Năm trăm năm trôi qua, không biết Nhất Khí tông ra sao rồi? Trúc Cơ chân nhân đã có được thực lực tương đối rồi, tất nhiên là sẽ không muốn bị triều đình thống trị, liệu rằng có đảo khách thành chủ hay không.....”

Rì rào!

Khi hần còn đang suy nghĩ, trên mặt biển bỗng nhiên xuất hiện từng đợt sóng lớn, một con quái xà chui ra từ bên trong.

Chương 368: Giữa biển hung thú (2)

Quái xà dài hơn mười trượng, toàn thân được bao phủ bởi lớp vảy đen nhánh, khắp người nó mọc đầy những chiếc gai sắt nhọn, dưới bụng nó có tám cánh tay với móng vuốt của hổ, trên lưng là một đôi cánh chim, tốc độ nhanh như tia chớp.

“Yêu thú gì thế này?”

Mặt Chu Dịch lộ vẻ nghi ngờ, từ sau khi linh khí hồi sinh tất nhiên là sẽ có Yêu tộc xuất hiện, nhưng chưa từng nghe thấy yêu thú nào có dáng vẻ như vậy cả.

Trong vạn cuốn đạo tạng có ghi chép về Yêu tộc, gần như là đã tổng hợp hết tất cả huyết mạch yêu thú đã từng xuất hiện ở Cửu Châu, chưa từng có con nào tương tự như con quái xà này cả.

Vung tay giáng xuống vài luồng sấm sét, quái xà bị đánh cho máu thịt bung bét, vẫn không biết sợ hãi, dũng mãnh không sợ chết xông đến.

“Đại yêu, nhưng lại không có trí tuệ sao?”

Chu Dịch lập tức cảm thấy hứng thú, trong lòng suy đoán chuyện này có thể là đột biến xuất hiện bởi sự ảnh hưởng của linh khí hồi sinh, phát tay ghi chặt con quái xà tiến hành sưu hồn.

Đau đớn, hỗn loạn, giết chóc, cắn nuốt.....

Thần hồn của con quái xà này yếu ớt, còn chẳng bằng một nhân tộc bình thường nữa, căn bản là không có yêu hồn hoàn chỉnh, chỉ có những cảm xúc tiêu cực dâng trào như thủy triều, vô số mảnh ký ức vụn vẹo mơ hồ.

“Đây không phải là Yêu tộc!”

Chu Dịch nhíu mày, cho dù hai tộc có huyết hải thâm thù, cũng phải thừa nhận một điều rằng Yêu tộc cũng tu hành Tiên đạo.

Tiên đạo quý trọng sự sống, mục đích cuối cùng cũng vẫn là trường sinh, một thần hồn hỗn loạn như vậy thì coi như con đường tương lai đã vô vọng.

“Cửu Châu đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Chu Dịch nhìn về phía Tây, trong lòng dường như có chút lo lắng, lấy ống thăm ra thì triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật.

Linh thăm vững vàng rơi xuống.

Không có việc gì cả, cũng không khác gì quả bói của buổi sáng.

“Đáng ra thì sẽ không có nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng mà cẩn thận vẫn hơn.”

Chu Dịch há mồm phun ra Thái Thanh thần phù, treo trên đỉnh đầu rủa thần quang xuống, thân hình bỗng chốc biến mất ngay tại chỗ, che dấu thân mình không hề để lộ bất kỳ dấu vết của khí tức.

Tốc độ độn quang nhanh hơn vài phần, rồi càng đến gần với Cửu Châu hơn, thì lại bắt gặp đủ các loại quái thú trên biển.

Hình dạng quái gở, hung ác, gần như là không hề trùng lặp với nhau, điểm tương đồng chính là không có linh trí.

Quái thú bơi lội dưới biển, chỉ cần nhìn nhau không vừa mắt thì lao vào nhau cắn xé, kẻ thắng cuộc sau khi cắn nuốt thân xác kẻ còn lại thì khí tức trở mạnh mẽ hơn vài phần..

Một tháng sau.

Cuối cùng Chu Dịch cũng đã nhìn thấy được đất liền Cửu Châu, lúc này đã là vùng duyên hải, nhưng quái thú dưới biển vẫn rất đông đúc, chúng giết chóc nhau mọi lúc mọi nơi, máu tươi nhuộm mặt biển thành đủ loại.

“Đây vẫn còn là Cửu Châu sao?”

Dựa theo phương hướng trong trí nhớ, bay về phía thành phố hạng nhất Tân Hải của Đại Chu, ngày xưa từng mua một căn hộ ở đó.

Nửa ngày sau.

Sau khi cẩn thận xem xét phân tích, phế tích trước mắt chính là di chỉ Tân Hải.

Một thành thị hàng đầu với mấy ngàn vạn dân cư, bây giờ đã biến thành núi rừng âm u, còn sót lại một vài đồng đồ nát bị cỏ

cây che phủ, chứng minh rằng nơi này đã từng có dấu vết của nền văn minh.

Sắc mặt Chu Dịch xanh mét, dùng thần thức đảo qua Tân Hải.

Từng loại di vật bay lên từ mặt đất, những chế phẩm pha lê vỡ vụn, những linh kiện máy móc rỉ sắt, những cái xác ô tô nham nhở, cùng với vô vàng súng ống chiếm số lượng nhiều nhất.....

Gào!

Động tĩnh đã làm kinh động quái thú trong rừng, một con sư tử ba đầu, dưới chân nó là lửa cháy bay lên trời.

Sư tử nhanh chóng phát hiện ra Chu Dịch, ba cái đầu của nó phun ra những đốm lửa với màu sắc khác nhau, chúng tụ hợp lại với nhau khiến cho uy lực bỗng chốc tăng vọt lên.

“Thần thông thiên phú của Yêu tộc sao?”

Chu Dịch thổi một ngụm khí ra dập tắt ngọn lửa, phát tay bắt lấy con sư tử kia, thi triển sưu hồn thuật cùng lúc với cả ba cái đầu.

“Thần hồn mạnh mẽ hơn rất nhiều, có màu sắc đỏ gần giống với hỏa linh khí, nhưng thần trí hỗn loạn không có trật tự, vẫn chưa phải là Yêu tộc chính thống!”

Con sư tử ba đầu này chỉ là sự khởi đầu mà thôi, Tân Hải có diện tích rộng lớn, có rất nhiều quái thú sinh sống.

Chúng nó gầm gừ rống lên hết đợt này đến đợt khác, nhưng không thể tìm được tung tích của kẻ gây chuyện, dù sao thì sự phần nộ khi bị người khác quấy nhiễu cũng phải được xả ra ngoài, vì thế chúng lại bắt đầu một trận chém giết lẫn nhau.

Lúc này.

Chu Dịch dùng thần thức quét qua, phát hiện ra một lô cốt ở phía Đông của Tân Hải.

Lô-cốt nằm cách mặt đất mười trượng, được xây dựng bằng nhiều tầng bê tông, sắt thép, bên trong có khu vực sinh sống và khu vực trồng trọt hoàn thiện cùng với kho vũ khí súng đạn khổng lồ.

Đáng tiếc không hề có hơi thở của người sống, mà lại có mấy con quái thú nấp trong đó.

Chu Dịch đã có thể đoán được, nền văn minh Nhân tộc tất nhiên đã bị huỷ diệt bởi đám quái thú này, phát tay thiêu đốt tất cả thành tro bụi.

Thần thức đảo qua lô-cốt, thân hình chợt lóe lên, xuất hiện trong khu vực trung tâm, bố cục ở đây tương tự như phòng chỉ huy tác chiến.

Bên trong căn phòng này có mấy bộ xương khô, với cây súng lục chĩa vào đầu hoặc là ngực, nhìn thì như là tự sát, còn những thiết bị điện tử như máy tính, màn hình vv đều đã bị huỷ hoại.

Ánh mắt Chu Dịch dừng lại trên một cái xác khô, trong lòng ngực của hắn có một cuốn tập, dùng pháp lực bắt lấy lật xem nội dung bên trong.

Nội dung bên trong giống như là một cuốn nhật ký.

“Đại nạn hung thú xuất phát từ Quỳnh Châu?”

“Quỳnh Châu bị huỷ diệt đầu tiên, tiếp theo Phạt Châu, Thanh Châu đều bị huỷ diệt..... Nơi duy nhất còn có thể chống đỡ được sự tấn công của hung thú là Vân Châu.....”

“Đại Chu có lịch sử hơn trăm năm, trong làn sóng yêu thú dữ dội, cuối cùng cũng không thể chống đỡ được yêu thú vô cùng vô tận như thủy triều, Tân Hải là thành thị duyên hải cuối cùng!”

Chương 369: Cửu Châu bị xâm chiếm.

Chu Dịch lật xem cuốn nhật ký, đã biết được thân phận của người này, Thượng tướng Từ An trấn thủ thành thị Tân Hải thuộc Đại Chu.

Lô-cốt là do Từ An chỉ dẫn quân dân Tân Hải xây dựng nên, là thành lũy cuối cùng để ngăn cản cơn sóng dữ hung thú, trong nhật ký có ghi lại, triều đình đã từng phát lệnh triệu hồi Từ An, dự định bỏ rơi phòng tuyến Tân Hải.

Từ An đánh điện hồi âm cự tuyệt, sau khi đưa đứa con trai nhỏ của mình lên phi cơ, lựa chọn đồng sinh cộng tử cùng Tân Hải.

Trang cuối cùng trong quyển nhật ký.

【 Mùa Đông, ngày hai mươi ba tháng mười hai âm lịch, năm Đại Chu thứ năm trăm năm mươi.

Hôm nay là năm cũ, đã không còn nhớ được đã bao nhiêu năm không được ăn tết, ta hạ lệnh đem hết tất cả đồ ăn ra, phân chia cho tất cả binh lính và bá tánh còn sống sót.

Bên ngoài Lô-cốt đã bị sụp xuống, chắc có lẽ Tân Hải không thể chống cự được cho đến sang năm, trước khi chết hãy để cho mọi người có được một bữa cơm no. 】

“Tân Hải đã bị xâm lược hơn ba trăm năm, Cửu Châu và những địa phương còn lại, phải chăng đã chẳng còn nhân loại tồn tại hay không?”

Chu Dịch trầm mặc một lúc lâu, lập một ngôi mộ bên trong lô cốt.

Trường sinh bất tử đã rất cô độc, nếu Cửu Châu trở thành thế giới của hung thú, vậy thì hẳn sẽ trở nên lẻ loi độc hành.

Sử dụng Thái Thanh thần phù ẩn hình che giấu tung tích, thi triển đòn thuật bay về hướng Tiên Kinh.

Tiên Kinh đã từng là thành trì lớn nhất của Cửu Châu, chung quanh có cả trăm triệu binh lính trấn thủ, cộng thêm vô số vũ khí mang tính hủy diệt, đáng lý phải là căn cứ điểm cuối cùng của Nhân tộc.

Độn quang băng qua vạn dặm, đột nhiên dừng lại giữa không trung.

Chu Dịch nhìn xuống một cái hố bom sâu chừng hơn hai trăm trượng, liên tiếp mười mấy cái, trong phạm vi trăm dặm chung quanh không hề có một ngọn cỏ.

“Nơi này gần với Tuyên Thành, là một trong những thành lớn nằm ở phía Đông của Vân Châu!”

Thần thức đảo khắp bốn phương tám hướng, bắt lấy những di vật được chôn cách mặt đất vài chục trượng, phát hiện ra một miếng ngọc bội nằm bên trong một chiếc hộp làm bằng huyền thiết, biết được thông tin năm Đại Chu sáu trăm năm mươi, Tuyên Thành bị làn sóng quái thú công phá.

Chủ nhân của ngọc bội kể rằng mình trấn thủ ở Tuyên Thành, tu vi đạt tới tầng chín Luyện Khí.

“Trên trời dưới đất, đâu đâu cũng đều là hung thú, đầy rẫy khắp nơi đếm không hết.....”

“Lần thứ bảy mươi hai đánh đuổi hung thú, nhưng cứ cách mấy năm, chúng nó lại sẽ ngóc đầu trở lại, số lượng còn nhiều hơn lần trước.....”

“Năm sáu trăm bốn mươi lăm, dân cư trong thành bắt đầu rời đi, ta biết sẽ không giữ được Tuyên Thành, ta cũng đã hơn trăm tuổi, đã không thể nào đột phá tu vi Trúc Cơ, thay vì chết già chẳng thà chết trận.....”

“Năm sáu trăm năm mươi, Tuyên Thành bị công phá, trước lúc chết đi còn có thể nhìn thấy vũ khí mang tính hủy diệt, vô cùng rực rỡ.....”

Phần cuối của ngọc bội có ghi lại công pháp Tiên đạo, và bí quyết luyện đan mà người này lĩnh ngộ được, hy vọng trong tương lai có người kế thừa nó.

“Vũ khí hủy diệt cũng không thể ngăn cản được hung thú sao? Rốt cuộc là chúng từ đâu mà đến chứ?”

Chu Dịch chau mày, Đại Chu bình an vượt qua quỷ kiếp, đáng lý thì phải có một khoảng thời gian dài để phát triển Tiên đạo, khoa học kỹ thuật. Theo như dự đoán ban đầu thì nhân đạo đang ở vào thời kỳ thái bình thịnh vượng.

Tiếp tục bay về hướng Đông, cố ý di chuyển theo lộ trình của các thành trì như trong trong trí nhớ, phát hiện ra không ít dấu vết của chiến tranh.

Tin tức tốt lành duy nhất đó chính là thời gian các thành trì bị công phá càng ngày càng mới, khi còn cách Tiên Kinh một vạn dặm, thì xuất hiện dấu vết của chiến tranh từ mười mấy năm trước.

“Như vậy xem ra, Nhân tộc có lẽ vẫn chưa bị diệt vong!”

Chu Dịch lập tức thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Cửu Châu còn có người sống, tương lai sẽ có một ngày khôi phục lại sự phồn vinh.

.....

Vũ thành.

Bị chiếm đóng từ mười năm trước, không ít hung thú di chuyển bên trong thành.

Màn đêm buông xuống.

Thẩm Thành lặng lẽ đi vào trong thành, dựa theo chỉ dẫn trên bản đồ, nương nhờ vào sự che chắn của vách tường và bóng đêm, nhanh chóng chạy như bay về phía Đông Nam thành trì.

Bước đi uyển chuyển nhẹ nhàng như gió, khi chân chạm đất không hề phát ra bất kỳ tiếng động nào, hiển nhiên khinh công cực kỳ lợi hại.

Gừ!

Đằng sau vách tường vọng đến tiếng gầm của hung thú, Thẩm Thành sợ tới mức đứng yên tại chỗ, ngừng thở, sau một lúc lâu xác định không có nguy hiểm, mới dần dò từng bước trong bóng tối đi về phía trước.

Rạng sáng.

Thẩm Thành rút cuộc cũng đã đến điểm cuối, cửa lớn đóng chặt, bảng hiệu trên cửa đã bị vỡ nát, chỉ còn nhìn thấy hai chữ “Trung tâm” .

“Trung tâm được tể Tuyên Thành, hy vọng sẽ có thu hoạch!”

Ném mấy viên đá vào bên trong bức tường, không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào truyền ra, Thảm Thành thả người bay qua vách tường, đi vào tòa nhà của trung tâm thực nghiệm thuốc.

Tòa nhà yên tĩnh không một tiếng động, đen thui như vực sâu.

Thảm Thành nhíu mày, trong lòng đột nhiên xuất hiện cảm giác bất an, nhưng mà việc đã đến nước này, không tìm được thuốc thì không cam lòng.

“Tổ tông phù hộ, chờ đến lúc ta vào được đại học võ đạo, tất nhiên sẽ đốt nhiều vàng mã hơn cho các người.....”

Bỗng nhiên.

Bên trong tòa nhà, cạch cạch cạch đèn bật sáng, xua tan bóng đêm, ánh sáng chiếu rọi như là ban ngày.

Thảm Thành ngẩng đầu xem, nhìn thấy con yêu quái đầu chuột thân người đang ngồi trên cao kia.

Hai bên trái phải cạnh nó đều là những con hung thú có hình thù kỳ quái, mỗi một con đều cao đến ba bốn trượng, nhìn Thảm Thành một cách thèm khát, dường như không thể đợi đến cắn nuốt hẳn.

“Nhóc con, hoan nghênh ngươi đến động phủ của bốn vương!”

Chuột yêu cười tủm tỉm nói: “Ngươi tới đây để tìm được phẩm gì? Đồng ý với bốn vương một chuyện, ngươi muốn bao nhiêu thuốc đều có thể.”

Chương 370: Cửu Châu bị xâm chiếm (2)

Thẩm Thành run rẩy hỏi: “Chuyện gì?”

Chuột yêu lấy ra một nắm hạt nhỏ từ trong pháp khí trữ vật, nếu dùng kính lúp quan sát thì có thể nhìn ra được đây là mấy vạn trứng trùng.

“Đem chúng nó vào trong thành, rồi cứ rải bừa xuống mặt đất, bọn vương sẽ cho người thuốc.”

Thẩm Thành do dự một lát, gật đầu đồng ý nói: “Người phải đưa thuốc cho ta trước!”

“Có thể.”

Trong tay chuột yêu xuất hiện năm chiếc ống nghiệm bằng pha lê, bên trong là chất lỏng màu đỏ tươi, nói: “Đây là loại thuốc số 0 mới nhất mà bọn vương nghiên cứu phát minh ra, không có bất kỳ tác dụng phụ nào cả, xác suất đột phá thành công cao đến hai mươi phần trăm!”

Ống nghiệm và trứng trùng đều rơi vào tay của Thẩm Thành, từng trùng giống như một vốc bụi, vừa tiếp xúc với da đã chui vào trong người.

Sắc mặt Thẩm Thành thay đổi, trực tiếp mở năm chiếc ống nghiệm kia ra, ngửa đầu uống hết toàn bộ chất lỏng bên trong.

Linh khí, dị huyết cuộn cuộn mãnh liệt, dưới tác dụng của thuốc bắt đầu tiến vào gen và huyết mạch của Thẩm Thành, bên ngoài thân thể hiện lên ma văn màu đỏ đậm.

Ước chừng sau nửa canh giờ.

Thẩm Thành bỗng nhiên cao lên hơn bảy thước, cảm ứng được sự bùng nổ của sức mạnh, nói: “Đây là võ giả hàng đầu sao? Quả nhiên là mạnh mẽ!”

Khí huyết vận chuyển trong cơ thể, phát hiện ra đám trứng trùng đang nằm bên trong dạ dày, Thẩm Thành thở dài một tiếng trực tiếp khiến cho khí huyết nổ tung, muốn tiêu diệt hết đám trứng trùng kia.

Cha mẹ đều chết bởi nạn hung thú, thì sao hấn có thể bị yêu thú dụ dỗ được chứ?

“Lãng phí năm liều thuốc yêu ma, coi như giết được con hung thú, báo thù cho cha mẹ!”

Chuột yêu cười nhạo, lẳng lẳng nhìn Thẩm Thành, phảng phất như đã sớm dự đoán được kết quả này.

Á!

Thẩm Thành kêu lên đau đớn, dạ dày đã đập nát, nhưng trùng vẫn không hề bị sút mẻ gì, bắt đầu di chuyển theo mạch máu trong nội tạng đến khắp nơi trong.

“Nhân loại ngu xuẩn !”

Chuột yêu đắc ý nói: “Loại ma muỗi vô hình này của bốn vương, cần phải được nuôi dưỡng bởi máu huyết của võ giả, đúng lúc nhờ người ấp cho chúng nó nở ra. Khắc khắc khắc, có được sự hỗ trợ của đám hung muỗi này, bốn vương nhất định có thể công phá Lương thành!”

“Á Á Á.....”

Thẩm Thành kêu rên đau đớn, sự thù hận trong hai mắt đã nồng đậm đến cực điểm, nhìn chăm chăm chuột yêu hận không thể cắn chết được nó.

Vào lúc hấp hối, Thẩm Thành dường như nghe thấy âm thanh của sự vui mừng.

“Phúc Sinh Vô Lượng Thiên Tôn! Cuối cùng thì bản đạo cũng đã nhìn thấy người sống, còn có cả đám Yêu tộc không chính thống này nữa!”

Người đang nói chuyện chính là Chu Dịch, độn quang băng qua di tích Vũ thành, thần thức đảo qua nơi này phát hiện ra nhân khí và yêu khí, lập đáp xuống rồi đi vào thăm dò.

Về mặt con chuột yêu kia trầm trọng, nó không thể cảm ứng được thực lực của đạo nhân kia, lạnh giọng quát hỏi.

“Đạo sĩ thú ở đâu ra đây?”

“Bản đạo là Luyện Khí sĩ của Côn Luân sơn, Huyền Dịch!”

Chu Dịch phát tay bắn linh quang xuống, tẩy rửa huyết mạch của Thảm Thành một lần, đám trùng trùng tan thành mây khói.

“Côn Luân?”

Chuột yêu hoảng sợ kêu ra tiếng, cặp tai thỏ dựng thẳng, đôi cánh sau lưng vỗ mạnh bay ra phía ngoài.

Nhưng đám hung thú đứng hai bên người nó không biết sợ gì cả, nhận được mệnh lệnh của con chuột yêu kia, phun khí độc bắn ra tia lửa, ngang nhiên lao về phía Chu Dịch, con có khí tức yếu nhất trong số đó cũng có thể sánh với Trúc Cơ.

“Nghe thấy tên Côn Luân mà còn muốn trốn sao?”

Chu Dịch hừ lạnh một tiếng, Phân Kiếm Quang bay ra từ cổ tay áo, hóa thành mấy chục luồng kiếm quang bắn tới.

Chỉ nghe thấy đám hung thú thét dài từng đợt, rồi tất cả bọn chúng đều yên tĩnh không tiếng động, từng cái đầu thú rơi xuống, vẫn còn giữ nguyên biểu cảm khi còn sống.

“Tiên trưởng tha mạng!”

Chuột yêu nhìn thấy kiếm quang đánh tới, sợ tới mức ngã xuống từ trên trời, hai tay ôm đầu liên tục cầu xin.

Chu Dịch hút nó vào trong tay, trực tiếp thi triển sưu hồn thuật, mạnh mẽ chiếm lấy ký ức.

Một lát sau.

Hai mắt Chuột yêu đại ra, thần chí mơ màng hồ đồ, yêu hồn bị hư tổn đã trở thành một thứ đàn độn.

“Hung thú lại xuất phát từ phòng thí nghiệm của Nhân tộc!”

Chu Dịch ngẩn ngơ hồi lâu, từ ký ức của chuột yêu biết được, đúng là Yêu Vương Sáu Tai chạy thoát khỏi phòng thí nghiệm, phân tán loại thuốc số 0 khắp nơi.

Yêu Vương Sáu Tai không có được môi trường thực nghiệm như của Nhân tộc, dùng công nghệ thô sơ chế tạo ra loại thuốc số 0, xác suất sử dụng thành công lại càng thấp.

Sau khi đã thú uống vào, mười con thì chưa chắc đã có một con sống sót, còn những con có thể xuất hiện trí tuệ thì lại vô cùng hiếm.

Nhưng mà dã thú khác với Nhân tộc, số lượng khổng lồ mà lại còn không có trí tuệ, ví dụ như cặp chuột thì trong một năm là có thể sinh sản ra cả vạn con, còn có những loài sâu bọ, số lượng của chúng lại càng thêm khủng bố.

Phần lớn hung thú được sinh ra bởi loại thuốc số 0 đều không có trí tuệ chỉ biết phá hoại giết chóc, là nô bộc hoàn hảo nhất của Yêu tộc.

Mấy trăm năm sau, Yêu tộc dựa vào số lượng vô cùng vô tận của chúng, là đám hung thú dũng mãnh không sợ chết, tiến hành công thành chiếm đất khắp mọi nơi.

“Cửu Châu đều đã bị chiếm đóng, bây giờ nơi duy nhất mà Nhân tộc sinh sống là một thành trì gần Tiên Kinh, có diện tích hơn bốn ngàn dặm, mà diện tích này lại đang không ngừng thu nhỏ lại.....”

Chu Dịch bắt đầu dĩ thờ dài một tiếng, có thể nói nhân loại đã tự hủy diệt chính mình.

Nếu như không nghiên cứu loại thuốc thử số 0, mà phát triển võ đạo cùng Tiên đạo theo phương pháp cổ xưa, thì tốc độ tu luyện của Yêu tộc chính thống căn bản là không thể sánh được với Nhân tộc.

Nhân tộc lại có ưu thế của người đi đầu, Thái Huyền Kinh mà Chu Dịch truyền lại là pháp môn Luyện Khí đỉnh phong, Yêu tộc tuyệt đối không có cơ hội quật khởi.

Nhưng sức người không địch lại số trời!

Chương 371: Cửu Châu bị xâm chiếm (3)

Yêu tộc truyền thừa dựa vào huyết mạch, loại thuốc số 0 này lại vô cùng thích hợp với chúng.

Hiện tại Yêu tộc đã vứt bỏ cổ pháp, hoàn toàn dựa vào loại thuốc này để thúc đẩy huyết mạch, theo như quan sát của Chu Dịch thì tất cả chúng đều tu hành ma công, tiền cảnh có thể nói là thần tốc, chỉ một con chuột yêu mà đã có đến mười mấy nô bộc là hung thú có tu vi Trúc Cơ.

Chuột vương sinh ra linh trí còn chưa đến mười năm!

Tốc độ lan tràn như vậy, Thiên linh căn của Nhân tộc cũng không thể sánh kịp, đương nhiên cái giá đắt phải trả đó chính là xác của hàng trăm vạn dã thú.

“Chỉ với loại thuốc số 0 này thì Yêu tộc cũng khó có thể tấn công Vân Châu, những con hung thú không hề có trí tuệ với tu vi Luyện Khí kỳ, đối đầu với mưa bom bão đạn thì chỉ có thể hóa thành bùn lầy!”

“Thứ hai là từ loại thuốc số 0, nghiên cứu phát minh ra loại thuốc số một, cùng với loại thuốc số hai mà chuột vương nhớ mãi không quên.....”

Từ trong ký ức của chuột yêu, Chu Dịch còn biết được nó không ngừng công phá Lương thành, chính là vì muốn lấy được công thức của loại thuốc số hai, cũng giống như hành động dùng công huân để đổi lấy công pháp tu tiên năm xưa.

“Hung thú được sinh ra từ loại thuốc số 0, thực lực tương đương với cảnh giới Luyện Khí kỳ, bởi vì chúng không có linh trí, pháp khí, tuyệt không xứng làm đối thủ của tu sĩ Luyện Khí kỳ.”

“Nếu như dùng loại thuốc số một, thì thực lực của hung thú có thể sánh bằng tu sĩ Trúc Cơ.”

“Hung thú có tu vi Trúc Cơ lại dùng thêm loại thuốc số hai mà không chết đi, phải chăng chúng có thể sánh ngang với tu sĩ Kim Đan kỳ.....”

Chu Dịch nhú mày, dựa theo tình trạng của thiên địa hiện tại, theo lý thì khó có thể xuất hiện thiên kiếp ngưng kết Kim Đan, nhưng mà thứ thuốc này khiến cho thân thể mạnh mẽ hơn, hơn nữa là không hề quan tâm đến hậu quả của dị biến, chưa chắc không thể thúc đẩy ra yêu khu Kim Đan không có trí tuệ!

“Nếu xuất quan sớm hơn mấy trăm năm, bản đạo chỉ cần tốn một chút thời gian, là có thể tiêu diệt hết Yêu tộc. Hiện tại Yêu tộc đầy rẫy khắp Cửu Châu, còn có loại thuốc số ba chưa biết nữa, phải suy nghĩ kỹ hơn.....”

Trong lòng Chu Dịch không thể không có cảm giác áy náy, dù sao thì xuất phát điểm của khoa học kỹ thuật là do hấn, kết quả khiến cho Cửu Châu bị chiếm đóng.

Nếu không thúc đẩy khoa học kỹ thuật phát triển, dựa theo quá trình phát triển bình thường của lịch sử, thì bây giờ vẫn còn là xã hội phong kiến, căn bản sẽ không có chuyện nghiên cứu loại thuốc số 0.

“Ai.....”

Chu Dịch ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh mắt của hấn vô cùng phức tạp, cho dù hấn không nghĩ rằng việc phát triển khoa học kỹ thuật là sai lầm, nhưng sau này hấn sẽ không bao giờ can thiệp vào tiến trình của lịch sử nữa.

“Việc đã đến nước này, dù sao thì bản đạo cũng phải giữ cho Nhân tộc không bị diệt vong.”

“Dựa theo ký ức của con chuột yêu kia, Nhân tộc cũng dựa vào cơ sở của loại thuốc số 0, phát triển ra một hệ thống võ đạo dựa vào loại thuốc này. Hệ thống võ đạo mới dần dần được thành hình, toàn dân tu võ, tốc độ xâm lấn của Yêu tộc càng ngày càng chậm!”

“Cho dù bản đạo không can thiệp vào, Nhân tộc cũng chưa chắc sẽ bị diệt vong, khi rơi vào bước đường cùng cũng sẽ xuất hiện một vài thiên kiêu!”

“Có thể là tu cổ pháp rồi kết đan, có thể là sử dụng thành công loại thuốc số ba, chiến lược có thể sánh bằng chân quân, đủ để bảo vệ cho sự phát triển của Nhân tộc.....”

Khi Chu Dịch còn đang trầm tư, Thảm Thành nằm bên cạnh đã tỉnh lại.

Mở mắt ra nhìn thấy một lão đạo mặc đạo bào màu lam, tóc trắng xoá, nhưng da dẻ lại trắng hồng như trẻ con, vào thời điểm nhìn thấy rõ lão đạo thì trong đầu liền hiện lên câu: Tiên phong đạo cốt.

Thẩm Thành nhìn bốn phía chung quanh, khắp nơi đều là xác của hung thú, máu huyết của hung thú cấp hai có giá trị liên thành đang chảy tràn lan trên mặt đất.

“Đạo trưởng, ngài đã cứu ta sao?”

“Bần đạo là Đường Huyền, tán tu Đông Hải.”

Chu Dịch thuận miệng nói ra một cái tên, hỏi: “Lâu nay, bần đạo tu hành ở hải ngoại, không biết đến tình cảnh của Nhân tộc ở Cửu Châu, cư sĩ có thể giải thích một chút không?”

“Đạo trưởng không nên tới đây.”

Thẩm Thành thở dài nói: “Cửu Châu chỉ còn sót lại mỗi một mình Tiên Kinh, tất cả Nhân tộc đều tập trung ở đây, do Nội Các Đại Chu lãnh đạo sáng lập ra liên minh Nhân tộc Cửu Châu, để ngăn cản thú dữ.”

Mấy tin tức này thì Chu Dịch đã biết, chuột yêu chưa từng đến địa giới của Nhân tộc, nhưng nó cũng đã bắt về không ít con người để thăm dò.

Chu Dịch hỏi: “Cư sĩ có biết về đại học võ đạo không?”

“Đương nhiên, đại học Võ Đạo là hi vọng cuối cùng của Nhân tộc!”

Thẩm Thành nói: “Hiệu trưởng Tiêu, người sáng lập ra trường đại học này là đệ nhất cường giả của Nhân tộc, nghe nói đã có đủ thực lực để dùng thử loại thuốc số 3, nhưng vì xác suất thành công quá thấp, liên minh không dám để cho hiệu trưởng mạo hiểm.”

Chu Dịch hơi gật đầu, dùng thuốc để tấn chức, tốc độ nhanh hơn so với quá trình tu hành Tiên đạo, nhưng mà tỉ lệ tử vong lại cao.

“Bần đạo sẽ đến Tiên Kinh, thuận đường có thể đưa cư sĩ đến thành trì của Nhân tộc.”

“Nếu như đạo trưởng bận việc, thì cứ trở về trước đi.”

Thẩm Thành nhìn xác của những hung thú, nói: “Máu huyết của hung thú là nguyên liệu quan trọng để chế tạo thuốc, ta muốn thu gom lại rồi mới trở về, hi vọng đạo trưởng cho phép.”

“Tất nhiên có thể.”

Chu Dịch bắt pháp quyết, thi triển một môn bí thuật ma đạo, chỉ thấy tất cả xác chết hóa thành xương khô trong chốc lát.

Máu huyết hung thú ngưng tụ trên không trung thành mười mấy quả cầu thật lớn, dưới sức nén của pháp lực liên tục thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một chuỗi hạt châu có màu máu, rơi vào trong tay Thẩm Thành.

Thẩm Thành kinh hãi, loại bí pháp này có thể sánh với tiên thuật, khom người nói.

“Cảm tạ đạo trưởng.”

Chương 372: Đại học Võ Đạo.

Chu Dịch phát tay thu chuột yêu vào túi trữ vật, con yêu thú này có huyết mạch của dị thú chuột bay thời Thượng Cổ, dùng nó để nghiên cứu có lẽ sẽ có tác dụng khôn lường.

Dưới chân nổi mây, nâng hai người lên, tiếp tục bay về hướng Đông.

“Nhà của cư sĩ ở đâu?”

“Lương thành.”

Thảm Thành bay trên trời cao, nhìn ánh sao đầy trời, dường như chỉ cần giờ tay ra là có thể với tới, cảm thấy huyền diệu mới lạ.

Chu Dịch hỏi: “Lương thành sắp bị chiếm đóng rồi, phải không?”

“Dạ.”

Vẻ mặt Thảm Thành kiên nghị, nói: “Hiện tại ta cũng đã trở thành võ giả, đã chẳng cần phải rời đi trước rồi, nếu Lương thành bị xâm chiếm, thà chết cũng phải giết thêm được mấy con hung thú!”

“Yên tâm đi, sẽ không đâu.”

Khi Chu Dịch sưu hồn chuột yêu đã biết được, năm con Yêu tộc phụ trách tấn công Lương thành, thực lực yếu ớt chỉ cần phát tay là tan thành mây khói, lại hỏi thêm:

“Hiện giờ trong Nhân tộc, có còn nhiều người tu hành cổ pháp không?”

“Chỉ có một số ít người có thiên phú dị bẩm là tu hành Tiên đạo cổ pháp!”

Thảm Thành bất đắc dĩ nói: “Tốc độ tăng trưởng tu vi của cổ pháp chậm hơn nhiều so với dùng thuốc, hờ một cái là cần đến mấy chục năm cho đến cả trăm năm khổ tu, khi ở trên chiến trường, còn chẳng có ích bằng súng ống với sức công phá mạnh.”

“Ta nghe người ta nói có một số thiên tài được liên minh bao nuôi, mai danh ẩn tít chỉ phụ trách tu hành cổ pháp.”

“Nếu là tương lai Nhân tộc bị diệt vong hoàn toàn, bọn họ sẽ rời đây đi đến Tứ Hải sinh sống sinh con đẻ cái, duy trì huyết mạch cuối cùng của Nhân tộc!”

Lương thành.

Chu Dịch đứng trên đám mây, nhìn xuống phía dưới, đèn đuốc sáng lạn như ban ngày.

Toàn bộ thành thị trông như một thành trì khổng lồ, tường thành được xây dựng bằng bê tông dày mấy trượng, toàn bộ bố cục của đường phố nhà cửa đều vì mục đích chiến tranh, trên tất cả các vách tường đều có những lỗ đạn pháo kích.

Trên đường không có những người đi đường bình thường, mà là binh lính tuần tra đang nện bước, chiến xa chạy qua chạy lại âm âm âm.

Không cần phải hỏi thăm, chỉ cần nhìn một cái là có thể cảm nhận được bầu không khí nặng nề của trận mưa gió sắp đến.

“Đạo trưởng, phần phía Đông của Lương thành là chiến khu cách tiền tuyến gần nhất, đã chống trả với sự tấn công của hung thú hơn hai mươi năm.”

Thẩm Thành thở dài nói: “Hiện giờ phần lớn bá tánh trong thành đều đã rút lui, có lẽ chỉ cần tám đến mười năm nữa, sẽ phải kích nổ vũ khí hủy diệt được chôn sẵn dưới lòng đất!”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, quả nhiên phát hiện ra những hầm chứa tên lửa ngầm đã sẵn sàng kích hoạt bất kỳ lúc nào, lên đến cả ngàn cái.

Một khi tất cả đều được kích nổ, thì tất cả mọi thứ trong vòng ngàn dặm đều sẽ hóa thành phế tích.

“Uy lực của vũ khí hủy diệt có thể sánh bằng sức nổ của pháp bảo, nhưng mà căn bản không thể ảnh hưởng được đến chân quân, tốc độ quá chậm, uy lực lại phân tán, hướng chỉ khoa học kỹ thuật bình thường làm sao có thể tìm được tung tích của Kim Đan chân quân chứ!”

Năm xưa khi Chu Dịch còn ở Đại Chu, đã từng lên vào căn cứ thử nghiệm trong một sa mạc, tự mình cảm nhận cái gọi là vũ

khí hủy diệt có sức công phá lớn nhất.

Nguy cơ diệt vong của Nhân tộc đang gần ngay trước mắt, truyền thừa Tiên đạo đã được công khai từ lâu, bất kỳ ai đều có thể tìm đọc, Thẩm Thành đương nhiên là cũng biết về Kim Đan chân quân, mặt lộ vẻ chờ mong nói.

“Nếu như Nhân tộc có được Kim Đan chân quân, có lẽ là có thể đánh trả lại Yêu tộc!”

“Khó đấy!”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, chiến lược của hắn cũng được coi như đứng đầu trong hàng chân quân, mà còn có thể xưng là chỉ đứng sau Nguyên Anh thôi, kết hợp với rất nhiều pháp bảo thì có thể đấu pháp vài trận với Nguyên Anh sơ kỳ.

Nhưng vì phát hiện ra trong trí nhớ của chuột yêu, nhìn thấy vô số hung thú tuông trào như thủy triều, có hao hết pháp lực cũng không thể giết chết được hết chúng.

Nhân tộc dựa vào súng ống hạng nặng kèm theo đó là việc sử dụng vũ khí hủy diệt bất kể hậu quả ra sao, mới có thể ngăn cản diệt trừ mối họa hung thú.

Hướng hồ gì trong mắt Yêu tộc chân chính, hung thú chẳng qua là những vật tế thần trong chiến tranh mà thôi, chỉ khi tiêu diệt hết những Yêu tộc thật sự đang ẩn nấp, mới có thể trừ khử được mối họa từ hung thú.

“Nhưng mà Kim Đan có thể bảo vệ cho Nhân tộc không bị diệt vong, sau này linh khí lại càng tăng tiến thêm, chắc chắn sẽ xuất hiện thêm nhiều chân quân hơn nữa!”

Trong lúc đang trò chuyện với nhau.

Chu Dịch đáp xuống trước một tòa nhà thấp ở phía Tây thành theo lời chỉ dẫn của Thẩm Thành.

Vừa mới đáp xuống mặt đất, đã phát hiện có một luồng dao động vô hình đảo qua, giống như kiểu của thần thức, nhưng nó lại không phải là khí tức của người sống.

“Đây là?”

Chu Dịch nhờ vào Thái Thanh thần phù ẩn giấu tung tích, dao động không hề phát hiện ra hắn, trái lại bị thần thức của hắn

tra xét và phát hiện ra nơi phát ra, một cỗ máy giống như radar được lắp đặt trên nóc tòa nhà trung tâm thành.

Từng vòng dao động phát ra, theo dõi khí tức trong thành mọi lúc và mọi nơi.

Toàn bộ Lương thành đều bị thần thức của Chu Dịch bao phủ, tình cờ nhìn thấy một mối nguy hiểm ở phía Đông thành, một bầy hung thú mang hình dáng của chuột với hàm răng sắc nhọn và gai mọc ngược trên lưng, chúng vừa mới gặm nát bức tường bằng xi măng chui ra, còn chưa kịp tàn sát bừa bãi khắp nơi, thì binh lính và chiến xa ở gần đó đã nhận được tin tức chạy đến rồi.

Quân đội dàn trận bao vây kín kẽ, chặn đám hung thú kia ngay trên đường phố, những tiếng nổ liên tiếp của súng ống hạn nặng, pháo kích nổ vang, xác hung thú nát bươm tung tóe, rồi một đám nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp chạy đến thu dọn đồng xác chết kia.

Chương 373: Đại học Võ Đạo (2)

Phản ứng vô cùng nhanh nhạy, đầu vào đây, hiển nhiên đã từng tham dự quá nhiều đợt tập kích hung thú!

“Hung thú tấn công vào thành thị Nhân tộc bất kỳ lúc nào, nhưng không khủng bố như thú triều mà thôi, Lương thành cũng như thế, mà những thành thị khác cũng như thế.”

Chu Dịch dùng thần thức thân nhập thăm dò những máy móc kia, phát hiện trong số này có không ít luyện khí khắc văn, quá trình vận hành của chúng tiêu hao điện năng và linh khí, thay vì gọi chúng là máy móc, thì chúng lại giống như một tổ hợp bao gồm mười mấy loại pháp khí đặc thù.

Năm trăm năm đã qua đi, dưới áp lực của làn sóng hung thú, khoa học kỹ thuật cũng đã có một phần dung hợp với Tiên đạo.

Thẩm Thành nhập liên tiếp một chuỗi mật mã, cánh cửa sắt của tòa nhà thấp kia ầm ầm mở ra, đập vào trước mắt chính là bốn chiếc xe với súng máy hạng nặng, khi cửa mở ra thì súng ống đã lên nòng sẵn sàng.

“Thất thúc, là ta.”

Thất thúc là một lão giả đã hơn ngũ tuần, với kính râu, áo gió màu đen, quần da, cao hai trượng, trên vai là một hỏa tiễn, rồi nhìn kỹ thì phát hiện vài vết sẹo do móng vuốt cào trên mặt, giống như một kẻ ác bị cầm ra ngoài đường trong thời bình vậy.

“Tiểu Thẩm à, mấy hôm nay sao chẳng thấy bóng dáng người đâu cả?”

Về mặt Thất thúc hơi dịu lại, nhưng không hề thả hỏa tiễn xuống, sau khi đánh giá Chu Dịch lại hỏi: “Vị đạo trưởng này có chút lạ mắt, hẳn là không phải người Lương thành?”

Chu Dịch hiểu được sự cẩn thận của đám người Thất thúc, chấp tay nói: “Bần đạo là Đường Huyền, tán tu Đông Hải.”

“Thất thúc, đạo trưởng là người tốt, mấy ngày nay ta đến Vũ thành tìm thuốc.....”

Thẩm Thành kể lại ngắn gọn những gì mà hắn đã trải qua, đại khái là vì tư chất quá bình thường, vì muốn trở thành võ giả mà chạy đến di chỉ để thăm dò.

“Vậy là lại là một tu sĩ cổ pháp!”

Mặt mày Thất thúc lộ vẻ khác lạ, móc ra một cái hộp đen từ trong túi, nói: “Đạo trưởng chớ trách, trên lầu kia là vợ con chúng ta, không thể không cẩn thận cho được, xin rót pháp lực vào đây để kiểm chứng.”

Chu Dịch phát tay bắt lấy cái hộp đen, pháp lực rót vào trong đó, ánh sáng màu trắng sáng lấp lánh.

“Một món đồ chơi thú vị!”

Thần thức vừa đảo qua cấu tạo của chiếc hộp đen, đã biết được tác dụng của nó, tương tự như pháp khí dùng để thăm dò linh căn của Tu Tiên giới, nhưng lại được thêm vào khắc văn để phát hiện yêu khí, dùng hay màu ánh sáng trắng và đen để phân biệt ra người hay yêu.

Chu Dịch vận chuyển pháp lực, tiện tay gia tăng thêm hai trận văn vào trong hộp đen, một là phá huyễn, hai là tự bạo.

Phá huyễn có thể tránh được ảo thuật do Yêu tộc thi triển, biến đen thành trắng, tự bạo là khi yêu khí đạt tới Trúc Cơ kỳ, trực tiếp nổ tung khiến cho chúng biến thành tro bụi.

Thất thúc nhìn thấy ánh sáng màu trắng, lập tức trở nên nhiệt tình hơn rất nhiều.

Cổ Tu đã không còn được phổ biến ở Nhân tộc, nhưng thân phận của những tu sĩ này vẫn rất tôn quý, dù sao thì họ cũng là tiên nhân trong truyền thuyết, tứ nghệ tu tiên, pháp thuật huyền diệu cũng không phải là những thứ mà đám vũ phu mọi rợ có thể học được.

Tòa nhà thấp nhỏ này tổng cộng gồm sáu tầng, tầng một và tầng sáu phụ trách canh gác, những tầng ở giữa thì để sinh sống.

Nhà của Thẩm Thành ở tầng ba, không có thang máy chỉ có thể đi bộ.

Chu Dịch đi lên cầu thang, duỗi tay vuốt ve những dấu vết trên tường, chẳng chịt những dấu móng vuốt, vết đạn bom, hiện

nhiên đã trải qua không ít trận chiến.

Gia đình ở tầng ba nghe thấy tiếng bước chân, lần lượt nhìn xuyên qua con mắt mèo trên cửa quan sát, rồi lại hỏi thăm thông qua bộ đàm, nhìn chằm chằm đám người Chu Dịch vào nhà mới yên lòng.

Sinh tồn trong thời tận thế, nghe thấy nhiều thảm án do hung thú giết cả nhà, thần kinh luôn luôn ở vào trạng thái căng thẳng!

Bố cục trong căn hộ là hai phòng ngủ và một phòng khách, lộn xộn giống như ổ chó.

Trên bàn có bày mấy cây súng lớn nhỏ, trong góc tường là mấy trăm cân gạo bột mì, các loại dụng cụ để tập thể hình nằm la liệt trên mặt đất, trên tường dán bản vẽ về kinh mạch huyết đạo của con người và khẩu quyết võ đạo.

Chu Dịch đảo mắt nhìn sơ qua, chỉ vào hai cái lỗ to trên tường, nói: “Cái này là sao?”

“Một buổi tối của ba năm trước, ta đang ở tu hành võ đạo, một con trùng quái không biết làm sao mà chui vào được trong này.”

Thảm Thành cầm cây súng ngắn trên bàn lên, lách cách lên đạn, nói: “Bang bang hai phát, bắn chết con trùng kia, dùng xác của nó để đổi lấy thuốc cường tráng thân thể.”

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Tại sao lại không mang theo vũ khí khi đến Vũ thành chứ?”

Thảm Thành nhún vai nói: “Vốn dĩ là có mang, nhưng còn chưa đến nơi thì gặp phải một con hung thú mạnh mẽ, bắt buộc phải vứt bỏ vũ khí mà chạy trốn.”

Chu Dịch sờ sờ cổ tay áo, lấy ra một chồng linh phù.

“Thần Hành phù do bản đạo vẽ, khi gặp phải nguy hiểm thì dùng huyết kích hoạt, dùng để chạy trốn vô cùng hiệu quả.”

“Đạo trưởng phải đi rồi sao?”

Thảm Thành tiếp nhận linh phù, khom người nói: “Không biết đạo trưởng sẽ đi đâu, sau này tu hành thành công, tất báo ân cứu mạng!”

“Tạm thời đến đại học Võ Đạo ở Tiên Kinh xem thử, có lẽ sẽ làm thầy giáo, dạy dỗ sinh viên.”

Chu Dịch nhìn vào khung ảnh trên bàn, cha mẹ em gái và Thảm Thành cười rất vui vẻ, hiện tại chỉ còn lại có một mình hắn lẻ loi , vỗ bờ vai của hắn nói.

“Cố gắng sống sót, thi vào đại học Võ Đạo!”

“Dạ.”

Thảm Thành gật đầu một cái thật mạnh, nói: “Tiên trưởng, chỉ bằng nghỉ ngơi một đêm, ta đến nhà Thất thúc mua hai bình rượu, được ủ bằng cỏ pháp thuần túy, mùi vị ngon hơn ở chợ đen rất nhiều.”

Hung thú vậy thành, vì để tiết kiệm lương thực, Nhân tộc đã sớm ban bố lệnh cấm rượu.

Chương 374: Đại học Võ Đạo (4)

Chu Dịch khẽ lắc đầu, hóa thành độn quang biến mất không thấy đâu, chỉ còn lại có dư âm mù mịt.

“Bần đạo đi xử lý mấy tiểu tử kia, sau này thi vào đại học Võ Đạo, sẽ mời ngươi uống thử rượu ủ hơn ngàn năm!”

.....

Tiên Kinh.

Trung tâm của liên minh Nhân tộc, hội tụ tinh anh của Cửu Châu.

Từ sau khi đại nạn hung thú bùng nổ, triều đình không ngừng tăng cường các biện pháp phòng ngự, dựa vào bức tường thành được luyện chế từ thời Đại Càn ngàn năm trước, đắp bồi thêm vào đó đủ các loại Tiên đạo, phương thức khoa học kỹ thuật.

Năm đó trên website ngoại môn của Nhất Khí tông có đăng lên đủ loại tứ nghệ tu tiên hoàn chỉnh, nội dung của chúng có thể ứng dụng được cho những tu sĩ có tu vi dưới Kim Đan kỳ.

Tường thành được sự bảo vệ của nhiều tầng lớp trận pháp và luyện khí, kết hợp thêm nhiều tầng vũ khí hạng nặng, công bố với bên ngoài rằng đủ để có thể chống đỡ được đòn tấn công của Kim Đan chân quân!

“Thành lũy cuối cùng, cái tên này có chút không may mắn.”

Chu Dịch thúc giục Thái Thanh thân phù, độn quang đáp xuống trong thành, những vùng kiến trúc cổ vốn có đã dỡ bỏ hết, đã được đổi thành nhiều pháo đài thích hợp cho việc giao tranh trên đường phố.

Đứng trước nguy cơ diệt tộc, bất kỳ loại văn hóa truyền thừa nào, đều phải nhường chỗ cho chiến tranh.

Chỉ còn sót lại mỗi một hoàng cung, được coi như là sự tượng niệm văn hóa cuối cùng của Nhân tộc.

Người đi trên đường bước đi vội vàng, đa số đều có vẻ mặt nghiêm nghị.

Cho dù chiến hỏa còn cách xa nơi đây bốn ngàn dặm, nhưng trong Tiên Kinh thường xuyên xuất hiện những trận tập kích quấy rối với quy mô nhỏ của hung thú, kèm theo đó là tin tức liên minh ở tiền tuyến liên tục bị đánh bại rút lui, bá tánh rất khó để không lo lắng cho tương lai!

Chu Dịch đi trên đường, phát hiện ra các cửa hàng gần như đều là của nhà nước, và đang trong tình trạng kiểm soát quân sự và phân phối theo số lượng nhất định.

Nội thành Tiên Kinh được bảo vệ bởi trận pháp, nên rất ít hung thú xâm nhập trái phép tiến vào gây rối cho người dân, nhưng đồng ruộng ngoài thành thì không thể tránh được việc bị phá hoại, lương thực vẫn luôn trong trạng thái khan hiếm.

Một số ít những cửa hàng tư nhân thì bán những thứ linh tinh vật vãnh, chắc có lẽ là kiếm được hàng gì thì bán thứ đó.

Giao lưu kinh tế lại tàn sát đình trệ, hệ thống giao dịch bằng tiền giấy đã không thể tiếp tục vận hành được nữa, liên minh khôi phục lại việc giao dịch bằng tiền đồng, nhưng mà đại đa số cửa hàng đều là dùng vật đổi vật.

Chu Dịch đi trên đường, chỉ cảm thấy trong bầu không khí cũng đầy các loại cảm xúc tiêu cực.

“Suy sút, cô liêu, không thể nhìn thấy hy vọng.....”

“Bất kể con đường tu hành nào, bao gồm việc dùng thuốc đều cần có đạo tâm thẳng tiến không lùi.”

“Trước tiên phải nghĩ biện pháp, thay đổi tình hình uể oải ai oán này, khi bá tánh nhìn thấy được niềm hi vọng Nhân tộc có thể sống sót không diệt vong, sẽ nảy sinh ra ý chí chiến đấu mạnh hơn gấp trăm ngàn lần!”

Một đường đi đến khu vực trung tâm của kinh thành.

Vốn dĩ đây vốn là Nhân An phường, hiện tại đều đã thay bằng đại học Võ Đạo, diện tích dài hơn mười dặm, tọa lạc ở một nơi tắc đất tắc vàng như Tiên Kinh, đủ để thấy được sự coi trọng của liên minh đối với nó.

Công trường.

Có không ít người đang tập trung xếp hàng, vận chuyển khí huyết công kích cột trụ bằng sắt đen xỉ.

Theo như lời Thẩm Thành, đại học Võ Đạo chiêu sinh mọi lúc, chỉ cần là thiên tài võ đạo, hoàn toàn không cần quan tâm đến kỳ thi lớn mỗi năm.

Chu Dịch đứng ở bên cạnh quan sát một lát, mấy chục người đang thử sức kia, không một ai có đủ tư cách.

Cây cột bằng sắt kia là pháp khí dùng để thử nghiệm khí huyết, nếu tuổi tác dưới hai mươi, khí huyết đạt tới tiêu chuẩn của một võ giả, là có thể miễn thi nhập học ngay lập tức.

“Phá được quy định của việc thi thố, thì cần phải có điều kiện cao hơn nhiều so với cách nhập học bình thường.”

Thân hình Chu Dịch lóe lên, chui xuống dưới đất trực tiếp xuất hiện ở giữa sân trường, trận pháp cấm chế được xưng là có thể chống lại được chân quân, không phát huy được bất kỳ hiệu dụng nào.

Tất cả truyền thừa Tiên Đạo của liên minh Nhân loại có thể nói đều xuất phát từ Chu Dịch, thì làm sao có thể trói buộc được hắn chứ.

Một lát sau.

Trong phòng hiệu trưởng.

Cộc cộc cộc.

Chu Dịch nhẹ nhàng gõ cửa, sau khi được cho phép đi vào, gặp được người thành lập đại học Võ Đạo.

Cường giả đứng đầu Nhân tộc được mọi người biết đến, Tiêu Hồng.

Tiêu Hồng ngẩng đầu nhìn người đi vào, khí tức pháp lực đạt tới tu vi Trúc Cơ đỉnh phong, một nhân vật như thế đáng lý phải có được tiếng tăm lừng lẫy trong liên minh, nhưng hắn lại không có bất kỳ ấn tượng nào về người này, nghi ngờ nói.

“Đạo trưởng đến từ đâu?”

“Tán tu Đông Hải, Đường Huyền.”

Chu Dịch chấp tay nói: “Mới đến Cửu Châu, nghe nói đến danh tiếng của đại học Võ Đạo, nên đặc biệt đến đây báo phỏng.”

Tiêu Hồng nghe được chu dịch của Chu Dịch, lập tức lộ vẻ vui mừng, nói: “Đông Hải vẫn còn Nhân tộc tồn tại sao?”

“Hắn là đã không còn.”

Chu Dịch trở về từ Đông Hải, dọc đường đi cũng đã quan sát một số đảo lớn, sớm đã không còn dấu vết của Nhân tộc.

Khi đó hắn cũng không biết về đại kiếp nạn hung thú, chỉ cho rằng trong mấy trăm năm này xuất hiện sóng thần, động đất, tất cả con người trên đảo đều đã chết sạch, những chuyện này cũng không phải chuyện gì hiếm lạ ở Đông Hải.

“Đáng tiếc a đáng tiếc.”

Tiêu Hồng liên tục thở dài, chuyển giọng, nói: “Không biết đạo trưởng làm sao vào được trong thành?”

Chu Dịch thuận miệng bịa ra một lý do, nói: “Bần đạo tinh tu Độn Pháp truyền thừa, tuy rằng chưa đến mức không gì là không độn xuyên qua được, nhưng hiện tại, ở Cửu Châu còn chưa gặp phải nơi nào có thể cản bước được ta.”

Hai mắt Tiêu Hồng lóe sáng, xác định Chu Dịch đúng là Nhân tộc, cười nói.

“Đạo trưởng đến trường học để làm gì?”

“Dạy học.”

Chương 375: Tiết học đầu tiên.

Chu Dịch gợn gàng dứt khoát, nói: “Bị thiên địa trói buộc, bản đạo chắc có lẽ là vô vọng đột phá Kim Đan, không tránh khỏi chuyện truyền thừa sẽ bị đoạn tuyệt, hy vọng có thể tìm mấy truyền nhân trong trường học.”

“Thiên địa trói buộc?”

Tiêu Hồng nao nao, dường như đã lĩnh ngộ được điều gì đó, vội vàng hỏi: “Chẳng hay thiên địa trói buộc là gì?”

“Sự siêu phàm trên đời bắt nguồn từ linh khí, bất kể là cổ pháp mà bản đạo tu hành hay là tân pháp của đạo hữu. Độ đậm đặc của linh khí thiên địa hiện giờ, nhiều nhất chỉ có thể duy trì được tu vi Trúc Cơ đỉnh phong, tuyệt đối không thể dẫn động lôi kiếp đột phá tu vi Kim Đan.”

Chu Dịch lấy ra một quyển sách từ cổ tay, chính là quyển sách mà năm đó Thanh Tĩnh chân quân lưu lại, hai ngàn năm sau nó lại xuất hiện tại hậu thế.

Sau khi trải qua thời đại Tu Tiên giới cùng Mạt Pháp, rồi lại đến thời đại mới khi linh khí hồi sinh, Chu Dịch sớm đã lý giải, vì sao cường giả thích viết sách lập đạo, chắc có lẽ là hiểu ra được chuyện trường sinh khó cầu.

Bị sự mài mòn của thời gian, Thiên Quân đều sẽ thân tử đạo tiêu, chỉ có những thư tịch của bọn họ là được truyền thừa qua nhiều thế hệ.

Đây chẳng phải cũng là một loại trường sinh hay sao?

Tiêu Hồng đứng dậy, khom người tiếp nhận sách, nhanh chóng lật xem rồi biết được khái niệm về tổ mạch.

“Tổ mạch, cội nguồn của linh khí trong thiên địa..... Nếu nó bị huỷ hoại, có phải là tất cả Yêu tộc, hung thú đều sẽ thoái hóa thành dã thú bình thường?”

“Thiên địa đã không còn linh khí, những hung thú kia có lẽ sẽ trực tiếp bị hủy diệt.”

Chu Dịch đã bắt mấy con hung thú để thăm dò nghiên cứu, chúng nó hoàn toàn là sản phẩm của ma công, cũng tương tự

với mấy loại tà pháp dùng để điều khiển quỷ, luyện thi vv, đồng thời lại dung hợp huyết mạch của Yêu tộc mà tiến hóa.

Linh khí biến mất, thân thể của hung thú sẽ trực tiếp nổ tung, đến ngay cả cơ hội thoái hóa cũng không có.

“Vậy.....”

Tiêu Hồng kích động nói: “Đạo trưởng biết phải làm sao để tìm kiếm tổ mạch chứ?”

“Không biết”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, sau khi linh khí hồi sinh thì ở Cửu Châu xuất hiện vô số linh mạch, không có bất kỳ một nhánh nào là tổ mạch, có lẽ tất cả đều có thể là tổ mạch.

Tiêu Hồng thở dài một tiếng, nói: “Đạo trưởng sở học uyên bác, có thể trở thành thầy giáo trong trường học, chẳng hay muốn giảng dạy môn cổ pháp nào?”

“Tất nhiên là Độn Pháp.”

Chu Dịch cười nói: “Ra ngoài săn giết hung thú, Độn Pháp là cách đánh lén thích hợp nhất, cũng thích hợp để bảo vệ tánh mạng. Nếu như một ngày nào đó Tiên Kinh thật sự phải bị hủy diệt, thì chỉ có Độn Pháp mới có thể gìn giữ được huyết mạch cho Nhân tộc!”

“Vậy vât vậ đạo trưởng rồi.”

Tiêu Hồng lộ vẻ bất đắc dĩ, hiện giờ khí thế tổng thể của Nhân tộc đã xuống dốc, những ý tưởng như Chu Dịch thì lại chiếm đại đa số.

Nếu như không phải Yêu tộc khó có thể hoà đàm, mục đích chính là diệt sạch Nhân tộc, có lẽ đã xuất hiện không ít phe phái muốn đầu hàng!

Lớp 2 năm ba.

Trên bậc thang của hội trường đã đầy người ngồi.

Trên bảng thông báo của trường học có dán thông cáo, Đường chân nhân đến từ hải ngoại, mở môn học mới là Độn Pháp.

Đại học Võ Đạo vốn dĩ không có môn học này, Cổ Tu chỉ có công, pháp, và sáu môn tứ nghệ, nhưng Chu Dịch lại để lộ ra

tu vì Trúc Cơ đỉnh phong, nên trường học đã đồng ý mở thêm môn học mới này.

Leng leng!

Tiếng chuông vào lớp vang lên, những tiếng trao đổi nho nhỏ trong phòng học lập tức dừng lại.

Bọn học sinh lấy máy tính bảng ra, đây là thiết bị dạy học được nghiên cứu chế tạo riêng, ghi hình mọi lúc để cho sinh viên ôn tập, còn có thể tìm kiếm tất cả mọi thắc mắc và giải đáp về điển tịch Phật Đạo.

Chu Dịch đột nhiên xuất hiện ở trên bục giảng, ánh mắt đảo qua mọi người, chỉ vào người ngồi ở vị trí chính giữa của bàn đầu tiên.

“Ngươi tên là gì?”

“Cổ Thần.”

“Sau này ngươi sẽ là lớp trưởng, phụ trách gõ chuông lên lớp.”

Chu Dịch vẫy vẫy tay tắt đi tiếng chuông, trước mặt Cổ Thần xuất hiện một khay khánh ngọc gõ chuông, vẫy vẫy tay một lần nữa bàn ghế đều biến mất không thấy đâu, biến thành từng dãy đệm Hương Bò.

Tất cả sinh viên quá bất ngờ, sợ tới mức hét ra tiếng.

Ánh mắt Chu Dịch nhìn về phía Cổ Thần, đối phương tức khắc ngậm miệng, cầm lấy chùy đá gõ vang khánh ngọc.

Đinh!

Thanh âm huyền diệu vang lên, quanh quẩn trong phòng học, mọi người chỉ cảm thấy thần hồn bình tĩnh như nước, dường như có được sự lĩnh ngộ đối với những điển tịch Phật Đạo trước kia.

Chiếc khánh ngọc này có lai lịch bất phàm, theo như Chu Dịch đọc được trong đạo tạng, hẳn là pháp bảo truyền thừa năm xưa của Vạn Phật Tự.

Khi chúng tăng nghe kinh, được Kim Đan chân quân thi pháp thúc giục, thần hồn thanh tịnh có ích trong việc lĩnh ngộ thuật pháp.

Năm đó Chu Dịch mua được nó với giá rẻ mạt, không cố tình dùng pháp lực uân dưỡng, nhưng nó lại bị tác động bởi linh khí bên trong động thiên, đã khôi phục được đến cấp bậc đỉnh phong của pháp khí.

“Hôm nay, bản đạo giảng về khinh thân công pháp”

Việc giảng thuật sớm đã như ngựa quen đường cũ, chỉ trong vòng một canh giờ ngắn ngủn, từ khinh công giảng giải đến Luyện Khí kỳ Độn thuật.

Khi Chu Dịch soạn bài đã xem xét tư liệu về sinh viên, khoa Cổ Tu của đại học Võ Đạo, sinh viên có tư chất kém cỏi nhất cũng là song linh căn.

Thiên phú dị bẩm thì lại có được vô số truyền thừa, điển tịch để lĩnh ngộ, có thể sánh với đệ tử của Đan Đỉnh Tông năm đó, đáng tiếc là số lượng sinh viên quá ít ỏi.

Sinh viên nghe như si như say, chưa bao giờ cảm thấy việc học hành lại vui vẻ đến như vậy, chỉ cảm thấy chớp mắt một cái mà đã kết thúc giờ giảng đạo.

Keng!

Khánh ngọc ngân vang, mọi người bỗng tỉnh lại sau khi rơi vào trầm mê.

Chu Dịch nói: “Có thắc mắc gì về bài học ngày hôm nay không?”

Giảng pháp truyền đạo bao gồm cả truyền thụ và giảng giải, hiện giờ truyền thừa Tiên đạo đã được phổ biến rộng rãi, phàm nhân có thể lên mạng tìm kiếm đủ các loại công pháp, cho nên việc giải giảng quan trọng hơn nhiều so với việc truyền thụ.

Chương 376: Tiết học đầu tiên (2)

Phòng học yên tĩnh một lát, rồi bỗng rất nhiều cánh tay giơ lên.

Thái độ của tu sĩ hiện đại đối với tiền bối Tiên Đạo khác hẳn những đệ tử trong tông môn cổ đại, khi Chu Dịch giảng pháp ở Đan Đình Tông và Địa Hỏa cung, có rất ít người dám lên tiếng thắc mắc.

Đa số đệ tử đều rất cẩn thận, chỉ sợ một câu nói của mình khiến cho sư trưởng không vui, thà rằng tự mình trở về tự động tìm hiểu.

“Bắt đầu từ người, hỏi từng người từng người một.”

Chu Dịch chỉ vào vị trí bàn đầu tiên bên tay trái, trả lời những điều thắc mắc của những sinh viên, bao gồm những điều không giới hạn trong bài giảng ngày hôm nay.

Các bạn học nhanh chóng phát hiện ra, bất kể là vấn đề nào thì Chu Dịch đều có thể giải thích một cách rõ ràng, thâm sâu, hơn nữa còn có thể diễn giảng dẫn đến một thế giới bao la hơn, giống như một bách khoa toàn thư về Tiên đạo vậy.

Con đường phía trước rộng mở hơn, đối với tu sĩ mà nói thì đây là một đại ân!

Một canh giờ trôi qua rất nhanh, còn cả hơn một nửa sinh viên chưa kịp hỏi thì đã tới giờ cơm trưa.

Đại học Võ Đạo là tương lai của Nhân tộc, những lãnh đạo của liên minh thà chịu đói, cũng cần để dành số thực phẩm còn lại để đáp ứng nhu cầu sử dụng của tất cả các học viên.

Cổ Tu luyện hóa linh khí mà sống, trông thì có vẻ như không cần ăn cơm, nhưng lại tiêu hao số linh vật ít ỏi!

Chẳng trách liên minh lại ưa thích tân thuật hơn, cho dù người luyện võ một bữa ăn hết mười con trâu, cũng chẳng sánh bằng một viên linh đan của đám tu sĩ Cổ Tu.

Cơm trưa là cực kỳ quan trọng đối với sinh viên, nhưng chỉ nhận được số lượng linh dược ít ỏi.

“Câu hỏi cuối cùng để ông trời quyết định vậy.”

Chu Dịch lấy ra một cái la bàn, thi triển thuật bói toán, chỉ vào một sinh viên ngồi hàng phía sau, nói: “Người có thắc mắc gì?”

“Học trò là Mạnh Tuấn.”

Mạnh Tuấn đứng dậy, khom người thi lễ, thắc mắc nói: “Thầy mở khóa học Độn Pháp, tất nhiên là Độn thuật vô song, vì sao còn dùng việc bốc quẻ để quyết định mọi chuyện?”

“Theo như suy nghĩ của bản đạo thì thuật bốc quẻ có thể quy về Độn Pháp.”

Chu Dịch cười nói: “Cảnh giới cuối cùng của Độn thuật, độn khứ là “một”. Đại đạo diễn sinh năm mươi, chỉ dùng được bốn chín, không tinh thông thuật bốc quẻ, không biết số trời, thì sao người biết được phải trốn đến chỗ nào chứ?”

Mạnh Tuấn nghe vậy vừa cảm thấy có lý, lại cảm thấy quái dị, theo bản năng hỏi: “Bốc quẻ quy về độn, vậy thì đan khí phù trận có phải hay đều quy về Độn Pháp hết không?”

“Trẻ nhỏ dễ dạy!”

Chu Dịch khen ngợi một tiếng, nói: “Dùng đan dược để kéo dài quá trình tiêu hao Độn Pháp, luyện khí, bùa chú có thể tăng tốc độ Độn thuật, trận đạo có thể che giấu được phương hướng của Độn Pháp, cho nên khóa học Độn Pháp của bản đạo gần như là bao quát hết tất cả.”

“Ngày Độn Pháp đại thành, trở thành độn khứ “số một”, cũng là lúc siêu thoát vạn vật, cảnh giới bất tận!”

“Cảm tạ thầy đã chỉ dạy.”

Mạnh Tuấn khom người thi lễ, trầm ngâm một lát rồi lại hỏi câu hỏi ban đầu, nói: “Thầy, không biết bên ngoài Đông Hải như thế nào? Nơi đó có hung thú tàn sát bừa bãi không?”

“Đông Hải là đại dương mênh mông bát ngát, theo như ghi chép thì ngoài xa trăm vạn dặm vẫn là biển rộng”

Chu Dịch giảng sơ về phong cảnh ở Đông Hải, tiếp tục nói: “Đông Hải đã từng có Nhân tộc sinh sống, hiện giờ đa số đều

chết vì bị hung thú tàn sát bừa bãi, còn hay không còn người sống sót thì bản đạo cũng không biết rõ lắm.”

“Còn về phần vùng biển xa xôi thì không có hung thú, bởi vì nơi đó linh khí rất loãng gần như là không có, hung thú không thể đến đó mà cũng không dám đi!”

Sâu trong Đông Hải cũng không có dấu vết của Nhân tộc, tổ tiên của những người trên đảo nhỏ năm xưa kia, đều là người do tu sĩ mang đến đó, có thể nói, giới hạn ảnh hưởng của một tu sĩ là phạm vi hoạt động của nhân tộc.

“Linh khí, linh khí”

Mạnh Tuấn lẩm bẩm tự nói, trong phòng học yên tĩnh không tiếng động, vẻ mặt của tất cả sinh viên đều khác thường.

Bọn họ có thể nói là vừa yêu lại vừa hận linh khí, nó là căn cơ siêu phàm, cũng là ngọn nguồn của tai họa.

“Trước khi tan lớp, ta sẽ cho bài tập, tại sao các ngươi lại tu tiên?”

Chu Dịch nói: “Nhớ phải trả lời bằng chính lòng mình, ba ngày sau lớp trưởng nộp bài tập đến văn phòng, bản đạo tinh thông thuật số, ai nói dối thì chỉ cần bấm đốt ngón tay một cái thì sẽ biết rõ.”

Bầu không khí đầy oán hận trong phòng học bỗng bị quét sạch sẽ, không ít sinh viên kêu rên đầy đau khổ, đã tu tiên thì không thể nào chạy khỏi chuyện làm bài tập.

Càng tuyệt vọng chính là tu vi của giáo viên càng cao, thì không những không thể sao chép bài tập của nhau, mà còn không thể trả lời bài tập dựa trên những đáp án tiêu chuẩn!

“Trả lời tốt sẽ có khen thưởng.”

Chu Dịch phát phát tay, bên trong phòng học xuất hiện xác của một con chuột yêu, nói: “Bản đạo đi qua Lương thành, thấy con yêu vật này tác loạn thì pháp chém chết nó, bài tập của người nào được điểm cao nhất, thì sẽ được thưởng xác của con yêu vật này!”

Những sinh viên Cổ Tu tinh nghiên tứ nghệ, kiến thức của mỗi một người đều bất phàm, liếc mắt một cái là đã nhận ra đây là xác của yêu thú mà không phải là xác của hung thú.

Giá trị của xác yêu thú đáng giá gấp trăm lần so với xác của hung thú, thứ nhất là vì huyết nhục của chúng ẩn chứa linh khí, có thể dùng để luyện đan tu hành, tiếp theo Yêu tộc có huyết mạch thuần khiết, có hiệu quả cao trong việc dùng để luyện chế thuốc.

Huyết mạch hung thú thì hỗn tạp tàn bạo, thuốc luyện chế ra cũng bị ảnh hưởng bởi nguyên nhân này.

“Tiết học sau, giảng giải cách thức thêm bùa chú vào Độn Pháp.”

Chu Dịch phát tay thu hồi xác con yêu thú, thân hình chợt lóe, biến mất không thấy đâu.

Trong phòng học sôi trào bùng nổ, sôi nổi bàn bạc phải trả lời bài tập như thế nào, bài tập này rõ ràng là không có câu trả lời tiêu chuẩn, cần hải nghiền ngẫm đoán đúng tâm tư của giáo viên.

Chương 377: Tiết học đầu tiên (3)

“Tất nhiên là chống lại yêu thú, nếu không tại sao thầy lại đến Cửu Châu?”

“Nói có lý, nhưng mà thầy lại biết bói toán, ta tu tiên chính là vì để kiếm tiền.”

“Hai chuyện này cũng không mâu thuẫn với nhau, trước mắt kiếm tiền là để phục vụ cho liên minh, mục đích cuối cùng vẫn là dùng để chống trả yêu thú”

Khoa Cổ Tu của đại học Võ Đạo, trọng điểm của tất cả môn học đều là tu tiên tứ nghệ, sau khi tốt nghiệp thì đại đa số trở thành tu sĩ cố vấn của liên minh, phụ trách bày trận luyện khí luyện đan vẽ bùa chi viện cho tiền tuyến.

Trong Nhân tộc chỉ có mấy người là có Thiên linh căn là không tu hành ở đại học, danh sách, vị trí cụ thể của họ chỉ có lãnh đạo tối cao của liên minh mới biết được.

Bỗng nhiên.

Keng!

Khánh ngọc vang lên, âm thanh bàn tán thoảng chốc ngừng lại, thần hồn thanh tịnh an bình, lại có được linh ngộ về bài tập mà Chu Dịch giao cho họ.

Dường như câu trả lời của họ sẽ quyết định những gì nhận được trong tương lai!

Đợi đến khi tất cả mọi người tỉnh lại sau khi ngộ đạo, mới phát hiện Đường chân nhân vẫn chưa mang khánh ngọc rời đi, vẫn cứ để lại cho lớp trưởng Cổ Thần sử dụng.

“Lớp trưởng, có thể gõ thêm vài tiếng được không?”

“Ăn gì mà ăn, ngủ gì mà ngủ, ta muốn ngộ đạo!”

Chu Dịch rảo bước trong vườn trường, thần thức đảo qua những sinh viên mình nhìn thấy.

Chín mươi phần trăm số sinh viên đều tu hành chính là võ đạo, trong đó còn có không ít người có linh căn, có những người tiếp cận với linh khí, luyện võ cũng có được lợi ích cực lớn.

Còn gặp được một vài những đàn anh của khóa trên, đã sử dụng loại thuốc số 0 thành công, khí huyết hồn hậu như hưng thú.

“Thực lực có thể sánh bằng cảnh giới Ngưng Khiếu của võ đạo cổ đại, nhưng khí huyết hỗn tạp không thuần khiết, tính tình cũng đã bị ảnh hưởng. Huống hồ gì còn không tu thành pháp lực thần hồn, chung quy cũng sẽ không sống lâu được, ví dụ như Tiêu Hồng cũng chỉ sống đến một trăm năm mươi tuổi thôi!”

Chu Dịch bất đắc dĩ lắc đầu, tất cả mọi người đều hiểu rõ, nhưng mà đối diện với đại kiếp nạn diệt tộc, thì chẳng thể nào đắn đo được nhiều điều như vậy.

“Cổ Tu cũng không phải là không có khuyết điểm, Trúc Cơ chính là một đại bình cảnh, không có được sự trợ lực của Trúc Cơ đan thì mười người chưa chắc đã có một người có thể đột phá được. Liên minh có không ít tu sĩ tầng chín Luyện Khí, nhưng vẫn chỉ duy trì ở cảnh giới Luyện Khí như vậy mà thôi, không dám mạo hiểm đột phá!”

“Bần đạo không thể cho họ thêm tuổi thọ, nhưng lại có thể giúp cho tất cả tu sĩ đạt đến tu vi Trúc Cơ, nhưng dù sao cũng phải giải thích được nguồn gốc của đan dược”

Chu Dịch đang trầm tư, bỗng nhiên di động nhận được tin nhắn.

Hiệu trưởng Tiêu Hồng mời hắn đến phòng đào tạo, nói rằng tất cả giáo viên khoa Cổ Tu vừa mới xem xong băng ghi hình buổi lên lớp của Chu Dịch, sau khi thảo luận thì thông báo rằng có chuyện quan trọng cần phải thương lượng.

Dù sao cũng là Kim Đan chân quân, tầm nhìn kiến thức tất nhiên là hơn xa Nguyên Anh, khi giảng bài thì giảng giải cụ thể đến căn cơ của Tiên đạo căn bản.

Những sinh viên có tu vi thấp, chỉ cảm thấy bài giảng của Chu Dịch huyền diệu, nhưng đám giáo viên khoa Cổ Tu nghe xong thì lại bị chấn động.

Chu Dịch hóa thành độn quang, trong nháy mắt đã đáp xuống phòng giáo dục, nhìn thấy bảy tám tu sĩ đang tranh luận gay gắt, dường như đang trả lời một vấn đề nào đó của sinh viên.

“Khụ khụ! Không biết hiệu trưởng tìm bản đạo có chuyện gì?”

“Đường chân nhân quả thực thâm tàng bất lộ.”

Tiêu Hồng tán thưởng nói: “Khó trách ta không thể nhìn ra được tu vi của chân nhân, e rằng đã chẳng còn là tu vi Trúc Cơ đỉnh phong, đã ngưng kết giả đan rồi sao?”

Chu Dịch gật đầu nói: “Tu vi tiến không thể tiến thêm, nên mới đến Cửu Châu tìm mấy đệ tử truyền nhân.”

“Đây là vài vị giáo viên tu sĩ của trường học, từng người đều có thể mạnh về tứ nghệ riêng biệt.”

Sau khi Tiêu Hồng giới thiệu từng người một, nói: “Những giáo viên này sau khi xem bài giảng của Đường chân nhân, chấn động kinh ngạc, cho rằng nếu không bị ràng buộc bởi thiên địa, thì hẳn ngài đã ngưng kết Kim Đan.”

“Nên mới thương thảo với nhau có thể gởi bằng ghi hình bài giảng cho liên minh được hay không, nếu có thắc mắc thì còn nhờ chân nhân giải thích thắc mắc!”

“Đương nhiên là có thể.”

Chu Dịch hơi gật đầu, e rằng bài giảng đã được truyền đi rồi, giải thích thắc mắc mới là yêu cầu.

Thiên linh căn ẩn nấp ở nơi nào, Chu Dịch cũng không có hứng thú tra xét, chắc có lẽ là ở gần linh mạch, thậm chí có khả năng là ở trạm tàu điện ngầm cửa chợ kia.

Dù sao thì nơi đó cũng là linh mạch duy nhất ở Tiên Kinh!

“Vất vả rồi”

Tiêu Hồng lời còn chưa dứt, bỗng nhiên trên trán xuất hiện hoa văn đen trắng, hai mắt bùng hung quang, trợ lý đứng bên cạnh hắn lập tức lấy ống tiêm ra, trực tiếp đâm vào bả vai hắn.

Hoa văn đen trắng chậm rãi biến mất, hơi thở của Tiêu Hồng từ từ ôn hòa lại, thở hắt ra.

“Thân thể lão phu không được khỏe, cần phải nghỉ ngơi, Đường chân nhân có thể luận đạo cùng vài vị đồng liêu ở đây.”

Tiêu Hồng nói xong vội vã rời đi, phương hướng hắn đi không phải là phòng hiệu trưởng, mà là tòa nhà thí nghiệm.

Chu Dịch không có truy hỏi, chấp tay nói: “Bần đạo Đường Huyền, sau này cùng nhau giảng dạy, xin được chỉ giáo nhiều.”

“Không dám không dám, chiếu theo lễ nghĩa Cổ Tu thì ngài là tiền bối mới phải.”

Mọi người liên tục lắc đầu, khom người thi lễ: “Bái kiến Đường chân nhân!”

“Bây giờ đã là thời đại mới rồi.”

Chu Dịch cũng chẳng qua tâm đến thứ bậc, với tuổi tác của hắn thì Nguyên Anh lão tổ cũng phải gọi hắn là tổ tông, thay đổi đề tài, hỏi: “Hình như hiệu trưởng xảy ra chuyện gì rồi, chư vị có biết nguyên nhân không?”

“Chân nhân, việc này cũng không phải là bí mật gì.”

Chương 378: Tu tiên trường sinh.

Tu sĩ đang nói chuyện tên là Từ Phủ, giáo viên dạy phù chú ở khoa Cổ Tu, nói: “Thực lực của hiệu trưởng dần dần mạnh lên, thậm chí tiếp cận đến tu vi của chân quân trong truyền thuyết, thì xu hướng nhập ma càng thêm nghiêm trọng!”

Chu Dịch lộ vẻ nghi ngờ, hỏi: “Nhập ma?”

“Nhập ma này không phải là nhập ma của Tiên đạo, mà là từ người biến thành yêu ma.”

Lưu Viêm, thầy giáo phụ trách giảng dạy bộ môn luyện đan nói: “Nguyên nhân của chuyện này là do tính bất ổn của loại thuốc kia, từ sau khi sử dụng loại thuốc số 0, thì trong cơ thể con người sẽ xuất hiện huyết mạch dị chủng.”

“Theo như giải thích của viện nghiên cứu liên minh, thì loại thuốc này sẽ làm thay đổi gien cơ sở của con người, sau khi sử dụng nó thì không còn là con người nữa.”

“Theo như suy đoán của những người tu tiên chúng ta, thì huyết mạch này có nguồn gốc từ dị thú Thượng Cổ, ví dụ như hiệu trưởng đã vài lần chém giết yêu thú bên ngoài Tiên Kinh, khi dốc hết sức chiến đấu thì hóa thành Bạch Hổ có cánh!”

“Dị chủng huyết mạch không ngừng mạnh lên, tương lai không thể áp chế dị chủng huyết mạch, thì sẽ rơi vào phản phệ, thần hồn rách nát, hóa thành yêu ma nửa người nửa thú!”

“Còn có khuyết điểm kiểu này sao!”

Chu Dịch nhíu mày, cho dù Tiêu Hồng có thể áp chế được sự phản phệ, sau này nếu như còn dùng thêm loại thuốc số hai số ba, thì về cơ bản sẽ tiếp cận gần hơn với cội nguồn của huyết mạch, đến lúc đó sẽ trở thành dị thú hay vẫn còn là Nhân tộc?

“Loại thuốc kia vốn có nguồn gốc từ pháp môn ma đạo, mà thôi hóa ra thực lực, có sự phản phệ cũng là chuyện đương nhiên.”

Người đang nói chuyện là Quan Ngạn, giáo viên môn pháp thuật, trong giọng nói có một chút phản cảm với tân thuật.

Tân thuật có thể khiến cho người có được thực lực sánh bằng tu vi Trúc Cơ trong thời gian ngắn, mà cổ pháp thì lại bị giới hạn bởi tư chất, Trúc Cơ đan, phần lớn tu sĩ đều bị mắc ở Luyện Khí kỳ không dám đột phá.

Hai quần thể tu hành, lại khinh thường lẫn nhau.

Tân thuật trào phúng Cổ Tu không thuận theo trào lưu, mà vẫn tuân theo cái gọi là “Thiên phú linh căn”, hoàn toàn trái ngược với khái niệm mọi người đều bình đẳng trong thời đại mới.

Cổ pháp thì cao cao tại thượng, tự giữ cho căn cơ thâm hậu hướng thẳng đến đại đạo, cho rằng tu hành tân thuật chính là quái vật của thuốc.

Chu Dịch đến đây chưa được nửa tháng, thì phần lớn thời gian ngâm mình trong thư viện, tìm hiểu những chuyện phát sinh trong năm trăm năm gần đây, cảm nhận rõ ràng được mâu thuẫn giữa hai phái tân, cổ.

Ví dụ như người của hai phái này gần như là không giao lưu với nhau, âm thầm gọi nhau là mọi rợ, đồ cổ.

Kẻ thù hiện tại của Nhân tộc là hung thú, Yêu tộc, trước sức ép của nguy cơ diệt vong, mâu thuẫn không thể bùng nổ, tương lai Nhân tộc khôi phục lại như cũ, tất nhiên sẽ nổ ra một hồi tranh đấu kịch liệt.

Chu Dịch đã sống được hai ngàn bốn trăm năm, chỉ cần một câu nói là đã đoán được mục đích của Quan Ngạn, chắc có lẽ là muốn lôi kéo hắn để làm đại diện cho phái Cổ Tu.

Cũng chưa đến nỗi sẽ khơi mào tranh chấp, chắc có lẽ là vì thể diện, phe phái.

Từ xưa đến nay Chu Dịch đều không quan tâm đến những chuyện thế tục này, không muốn nhúng tay vào trong đó, trầm ngâm một lát hỏi: “Chư vị đạo hữu, bản đạo rất có hứng thú với loại thuốc này, có ai có cách kiếm được mấy liều thuốc số một số hai được không?”

Mọi người chau mày, loại thuốc số một đã có giá trị liên thành, huống chi chỉ nghe đến cái tên của loại thuốc số hai mà thôi.

“Đây là tuyệt mật của liên minh”

“Bản đạo có một viên Trúc Cơ đan tổ truyền.”

“Đường chân nhân, mười liều có đủ không? Nếu như muốn nhiều hơn thì cần phải gom từ từ!”

Mấy ngày sau.

Chu Dịch thành công lấy được thuốc, loại số một và loại số hai, mỗi loại năm liều.

Loại thuốc này được liên minh kiểm soát chặt chẽ, người bình thường tùy tiện sử dụng, rất có khả năng sẽ bị phá hỏng huyết mạch.

“Đường chân nhân, những loại thuốc này được luyện chế từ hung thú thuộc họ bò, cũng là loại an toàn nhất mà liên minh có được.”

Người cung cấp thuốc chính là Lưu Viêm, là một đan sư rất có danh tiếng trong liên minh, đã đạt đến tu vi Luyện Khí đại viên mãn mười mấy năm, vẫn đang thuần hóa pháp lực, không dám tùy tiện đột phá Trúc Cơ.

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Tại sao họ bò lại là an toàn nhất?”

“Chuyện này thì phải kể bắt đầu từ nguồn gốc của loại thuốc này, năm đó Đại Chu có được bản cổ pháp bị thiếu của Man Ngưu Biến, nên mới có tư cách nghiên cứu dung hợp huyết mạch.”

Lưu Viêm nói: “Cái gọi là tân pháp, chẳng qua cũng chỉ là có chút dính dáng đến cổ pháp, mà còn phải có được một phần truyền thừa của cổ pháp. Theo như suy nghĩ của ta thì sau này khi linh khí trở nên nồng đậm, rồi cũng sẽ trở thành thiên hạ của cổ pháp!”

“Cũng không nói chắc được.”

Chu Dịch có được truyền thừa từ Tu Tiên giới, sớm đã biết được Tiên đạo khác xa với thời Thượng Cổ, năm xưa Tiên đạo cũng thuộc về tân pháp.

Những cảnh giới như Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh đều là do tân Tiên đạo sáng tạo ra trên cơ sở kế thừa Tiên đạo thời Thượng Cổ, ví dụ như trong điển tịch của Nhất Khí tông có ghi chép lại, thời Thượng Cổ, thì đệ tử của Thái Huyền giáo chỉ Luyện Khí.

Hiện giờ loại thuốc của tân pháp có rất nhiều khuyết điểm, cũng giống như những cảnh giới Trúc Cơ, Kết Đan v.v của ngày xưa, sau này chúng sẽ chậm rãi lộ xác, chưa chắc không thể sánh bằng Tiên đạo.

Chu Dịch lấy Trúc Cơ đan ra, hỏi: “Liên minh không có phần còn lại của Man Ngưu Biến sao?”

Lưu Viêm tiếp nhận lọ đan dược, không thể chờ đợi mà mở ra, nhìn viên đan dược tròn vo, đỏ rực vui vô cùng.

“Liên minh lùng tìm diễm tịch của Cửu Châu, muốn tìm kiếm phần còn lại, nhưng vì là thời Mạt Pháp nên truyền thừa đã bị đoạn tuyệt, mà một loại công pháp Thượng Cổ như vậy lại chẳng hề có tung tích. Chỉ có Man Ngưu Biến, không biết nguyên nhân vì sao lại được lưu truyền rộng rãi, nên mới sinh ra loại thuốc mới của tân pháp!”

Chương 379: Tu tiên trường sinh (2)

Chu Dịch nhún nhún vai, nói: “Có khi nào người sở hữu Man Ngưu Biến, vì muốn có tài nguyên mà bán nó đi khắp nơi không?”

“Làm sao có thể, công pháp Thượng Cổ trân quý vô cùng, ai lại mang đi bán chứ?”

Lưu Viêm tâm tắc nói: “Nếu đúng là như thế, người nọ có thể coi như là công đức vô lượng, vậy mà lại trở thành ông tổ của tân thuật.”

Chu Dịch nói: “Chưa chắc, nếu như Man Ngưu Biến không được tiếp tục truyền thừa, có lẽ đã không có loại thuốc số 0, vậy thì đã không có nạn hung thú?”

“Lời này sai rồi!”

Lưu Viêm liên tục lắc đầu, nói: “Nạn hung thú không phải là do công pháp, cũng như năm xưa khi hung thú huỷ diệt cả tám châu, Vân Châu nguy cơ trùng trùng, mà lại còn có không ít người mắng chửi Côn Luân tiên cảnh, đúng là mất trí.”

Chu Dịch lập tức cảm thấy hứng thú, nói: “Côn Luân thúc đẩy khoa học kỹ thuật, chẳng lẽ không phải là cội nguồn của đại kiếp nạn hay sao?”

“Kiếp nạn hung thú xuất phát từ lòng tham của Nhân tộc, ảo tưởng chạm và lĩnh vực mà mình khó có thể khống chế được, Côn Luân chỉ xuất hiện đúng thời điểm đó mà thôi.”

Lưu Viêm nói: “Huỷ diệt Nhân tộc là do Nhân tộc tự làm, có liên quan gì đến Côn Luân và công pháp chứ, nhân tố quyết định là con người. Nếu như tu sĩ ma đạo diệt thế, phải chăng sẽ mắng chửi người sáng lập ra Tiên đạo chứ?”

“Cực đúng!”

Chu Dịch vỗ tay tán thưởng, nhìn Lưu Viêm vô cùng vừa mắt, bấm đốt ngón tay nói.

“Đạo hữu khí vận đang thịnh, chớ do dự thêm nữa, bảy ngày sau chính là thời cơ tốt nhất để đột phá cảnh giới!”

“Đa tạ chân nhân chỉ điểm.”

Mặt Lưu Viêm lộ vẻ vui mừng, Trúc Cơ chân nhân cũng coi như là lãnh đạo trong liên minh rồi, với sự trợ giúp của bí thuật, pháp khí đấu pháp chém giết còn vượt xa những người đã sử dụng loại thuốc số một nữa.

.....

Trong hội trường.

Sinh viên ngồi đầy trên những chiếc Đệm Hương Bồ, còn có không ít người đứng nghe giảng bài.

Ngoài cửa còn có những sinh viên không giành được chỗ ngồi, nên phải đứng ngoài hành lang nghe giảng, dù sao thì cũng tai thính mắt tinh không đến nỗi nghe nhầm.

Dưới sự truyền bá rộng rãi trong đại học Võ Đạo, thì băng ghi hình bài giảng của Chu Dịch đã được truyền khắp liên minh.

Tất cả những tu sĩ Cổ Tu sau khi xem băng ghi hình thì đều tán thưởng không thôi, bao gồm những Trúc Cơ chân nhân có tiếng tăm lưng lầy, lại càng cảm nhận được sự uyên bác của “Đường chân nhân”, nhưng khi xem đi xem lại nhiều lần thì cũng có được những lĩnh ngộ mới.

Đoạn ghi hình trả lời những câu hỏi của sinh viên lại càng khiến cho đám Cổ Tu kinh ngạc không thôi.

Những tu sĩ Cổ Tu đã được công nhận thân phận, liên tục lên tiếng phát biểu trên những diễn đàn trên mạng, tuyên bố rằng lĩnh ngộ về Tiên đạo của Đường chân nhân đã có thể sánh bằng chân quân!

Đây là một trong những ưu thế của tu tiên thời hiện đại!

Đến giờ học.

keng!

Cổ Thần gõ khánh ngọc một tiếng, thanh âm huyền diệu lan tỏa, trong phòng học lập tức trở nên yên tĩnh.

Vì có được chức vụ là lớp trưởng và chương quản pháp bảo khánh ngọc, Cổ Thần vẫn cứ ngồi ở vị trí chính giữa của bàn đầu tiên, đã có sinh viên lén lút gọi hắn là đại đệ tử dưới trướng của Đường chân nhân.

Chu Dịch đột nhiên xuất hiện trong phòng học, ánh mắt nhìn xuống số sinh viên gấp ba bốn lần trước kia, cười nói.

“Khóa học cổ pháp của bản đạo, hôm nay những bạn học đến nghe giảng, dường như có không ít sinh viên tu hành tân thuật nhỉ.”

Một sinh viên ngồi xếp bằng trên đệm Hương Bồ ở hàng thứ nhất bên trái, đứng lên khom người nói: “Bái kiến Đường chân nhân, văn bối nghe ngài giảng kinh công, cũng đã lĩnh ngộ được rất nhiều, mạo muội đến đây nghe giảng bài.”

Quản lý môn học của đại học Võ Đạo rất thoải mái, cũng không bắt buộc phải học môn học nào, mà sinh viên tự lựa chọn môn học dựa theo sở thích cá nhân và thiên phú.

Chu Dịch hơi gật đầu: “Võ đạo à, bản đạo vừa hay cũng có hiểu được chút ít, hôm nay sẽ giảng thêm về nguồn gốc của khí huyết vậy.”

Rồi sau đó bắt đầu giảng giảng về Động Pháp cùng Phù pháp, làm sao để dung hợp một cách hoàn hảo, phát huy được tác dụng lớn nhất giữa chúng, để giúp thúc đẩy việc chạy trốn giữ mạng!

“Sau nhiều năm thử nghiệm, bản đạo thi triển cùng lúc Khinh Thân phù, Kim Cương phù và Ngũ Khí phù, có thể gượng ép thi triển ngũ hành Động thuật.....”

“Mê Tung phù, Phân Thân phù, Loạn Thần phù phối hợp với Thổ Động thuật, khi đối mặt với Trúc Cơ chân nhân cũng có thể chạy trốn.....”

Một canh giờ trôi qua rất nhanh.

Những gì Chu Dịch giảng dạy đều là phương pháp để bảo vệ tánh mạng, không chỉ là những lĩnh ngộ của riêng mình hắn, mà đa số đều có nguồn gốc từ những ghi chép trong đạo tạng.

Những tu sĩ trong Tu Tiên giới giỏi chạy trốn, nhiều gấp trăm ngàn lần so với những tu sĩ đấu pháp vô song!

Sinh viên Cổ Tu nghe như say như dại, sinh viên tân thuật cũng bị thu hút, liên tục nhớ lại việc trước kia ra ngoài chém giết hung thú, có lẽ không nên lỗ mãng như vậy, hoàn toàn có

thể sử dụng những cách thức như hạ độc, đặt bẫy, đánh lén.....

Gặp phải những hung thú mà mình đánh không lại, cũng có cách để chạy trốn.

“Tiếp theo sẽ giảng một chút về nguồn gốc của khí huyết, có liên quan đến Yêu tộc ở Thập Vạn Đại Sơn, năm đó.....”

Chu Dịch từ từ giảng giải, tất cả những gì mà hắn nói đều là những trải nghiệm của bản thân, ý chí thần hồn của Kim Đan chân quân thoáng hiện lên, trước mắt sinh viên hiện lên một quá trình lập nghiệp đầy gian khổ của Tiên Hiền.

Hiện giờ hung thú tàn sát bừa bãi, giống như cảnh ngộ của Tiên Hiền!

Ước chừng sau nửa canh giờ, rốt cuộc cũng đã giảng xong phương pháp ngưng tụ huyết đan, trong phòng yên tĩnh một lúc lâu sau đó tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Tất cả các sinh viên đứng dậy, khom người thi lễ và hét lên.

“Xin ghi tạc lời dạy của chân nhân, chúng ta chắc chắn sẽ đánh đuổi hung thú, chấn hưng Nhân tộc!”

“.....”

Chương 380: Tu tiên trường sinh (3)

Chu Dịch nghe thấy tiếng hô, từ từ tỉnh lại khỏi dòng hồi ức, trầm mặc một lúc lâu, chậm rãi nói: “Kiểm tra bài tập!”

Cổ Thần như người bị mắc xương cá, nhưng không thể không kìm lại sự kích động, lấy ra một chồng bài tập từ trong ngăn kéo.

Đây là yêu cầu riêng của Chu Dịch, bài tập phải được viết tay, lý do là vì chữ viết chứa đựng tinh khí thần của con người.

Đồng thời yêu cầu sinh viên phải giữ gìn bài tập cẩn thận, tương lai nếu như tấn chức chân nhân, chân quân, thì lại xem lại chỉ hướng mà mình đã viết năm đó, có thể cũng cố được đạo tâm, quét sạch tâm ma.

Chu Dịch bắt đầu từ trên xuống dưới, lật bài đầu tiên.

“Vì sự tồn tại của Nhân tộc mà tu tiên!”, bấm đốt ngón tay, đúng là tâm ý của người này.

Những bài ở phía sau đa phần đều là như thế, mục đích tu tiên là đánh đuổi hung thú, hoặc là chấn hưng Nhân tộc, sinh ra trong thời đại mà hung thú tàn sát bừa bãi, đây chính là sứ mệnh của tất cả mọi người.

Xếp sau đó chính là muốn trở nên mạnh mẽ, nguyên nhân cũng là chống lại hung thú.

“Không tồi!”

Chu Dịch nhìn sinh viên, hơi gật đầu, phát tay bày ra mấy lọ đan dược ngay trên bàn của lớp trưởng, nói: “Mấy hôm nay, bản đạo luyện được mấy lò đan dược, sau khi tan học phát cho mọi người.”

Rồi lại lấy ra một tập bài tập trong số đó, bên trong viết: Tu tiên cầu trường sinh!

“Bạn Hàn Triều.”

Chu Dịch nhìn về phía một sinh viên có tướng mạo bình thường ngồi trong góc phòng học, tu sĩ đa phần đều là trai xinh

gái đẹp, dáng vẻ như hắc cũng co như là xấu xí, nói: “Tại sao lại cứ muốn trường sinh?”

“Bẩm chân nhân, đây là bản tâm của học trò.”

Hàn Triều khom người thi lễ, không dám giấu giếm bất kỳ điều gì, nói: “Nghe Thầy giảng bài, tuy không đề cập tới hai chữ ‘trường sinh’, nhưng mà lời nói hành động, thuật pháp thần thông đều là tu hành vì trường sinh!”

“Hay lắm!”

Chu Dịch vẫy vẫy tay, xác của con chuột yêu đáp xuống trước mặt Hàn Triều, nói: “Bài tập lần này, ngươi đúng đầu.”

Hàn Triều liên tục cảm tạ, có được tài nguyên này có thể khiến tu vi tăng lên nhanh chóng, sau khi Luyện Khí viên mãn thì có thể thử đột phá tu vi Trúc Cơ một lần.

“Tu tiên vẫn đạo, vốn chính là vì trường sinh.”

Chu Dịch chậm rãi nói: “Lần đầu tiên bản đạo nhìn thấy các ngươi thì đã phát hiện lệ khí quá nặng, không giống Tiên đạo mà như là ma đạo. Nếu cứ tu hành như vậy, tương lai sẽ không có hi vọng đột phá Trúc Cơ, thậm chí sẽ hóa thành ma đầu!”

Sinh viên nghe được lời răn dạy, thần sắc biến hóa, có khó chịu, có bất đắc dĩ.

“Thầy, không phải chúng ta không biết tu tâm, nhưng vì tình thế như lửa, chỉ đành phải cố tu hành thêm chút pháp lực, lúc lên chiến trường có thể giết thêm được mấy con hung thú.”

Cô Thần đứng dậy nói: “Trên chiến trường thân tử đạo tiêu, làm gì còn có cơ hội để tâu hỏa nhập ma?”

Chu Dịch tất nhiên là hiểu được đạo lý này, nhưng mà tu đạo không thể tách khỏi tu tâm, tâm hồn cường đại thì đạo tâm sẽ thuần khiết, nó sẽ hỗ trợ cho tốc độ tu hành, lúc đấu pháp, có thể khống chế pháp lực nhuần nhuyễn như cánh tay mình.

Việc này chỉ nói cho sinh viên nghe thôi thì cũng vô dụng, phải để cho bọn họ tự mình lĩnh ngộ.

“Bản đạo đã chọn ra năm mươi quyển Đạo kinh, đều là tinh hoa của những Tiên Hiền, đã gửi vào trong email của các

người. Lớp trưởng chương quản khánh ngọc, mỗi ngày phải đốc thúc mọi người, niệm kinh coi như làm bài tập buổi sáng!”

Trong quá trình hiện đại hoá tu tiên, sáng sớm đọc đạo kinh đã bị hủy bỏ từ lâu rồi, đa số đều cho rằng thời gian dùng để đọc Đạo kinh không bằng dùng để đả tọa luyện khí.

Cổ Thần khom người nói: “Cần tuân lời dạy của thầy.”

“Mọi người là tinh anh của Nhân tộc, độc nhất vô nhị, nhiệm vụ chính bây giờ chính là đốc lòng tu hành, tranh thủ ngày sau đắc chứng Kim Đan. Nếu có một người đắc chứng Kim Đan, thì còn có tác dụng lớn hơn gấp trăm lần so với chém giết trên chiến trường!”

Chu Dịch nói: “Còn về phần hung thú tàn sát bừa bãi, các người cũng chẳng thể giúp được gì, đại kiếp nạn đến thì sẽ có cao nhân chống đỡ!”

Bọn sinh viên đưa mắt nhìn nhau, không rõ nguyên do, trong đó có người nhin không được dò hỏi.

“Chân nhân, cao nhân là ai?”

“Côn Luân!”

.....

Côn Luân tiên cảnh.

Đạo quan.

Chu Dịch ngồi xếp bằng trên đệm Hương Bồ, nhìn về phía hai đạo đồng đứng đằng trước.

Một đồng tử mặc áo tím, một đồng nữ mặc áo đỏ, do dây nho và cây táo biến hóa thành, bản thể của chúng được linh khí uẩn dưỡng ngàn năm, sớm đã đạt đến tu vi Trúc Cơ viên mãn.

Khuyết điểm duy nhất chính là lời kiếp, không được thiên địa tôi luyện, khó có thể trở thành Yêu Vương.

“Bần đạo giao cho các người một nhiệm vụ, dùng thân phận của thụ yêu dê trà trộn vào tầng lớp lãnh đạo của Yêu tộc.”

Chu Dịch lấy ra hai phi kiếm từ cổ tay áo, là pháp khí đã được khôi phục đến đỉnh cấp, một xanh một tím, phù hợp với thuộc tính của hai đồng tử.

“Mục tiêu hàng đầu chính là tra xét trong Yêu tộc có Kim Đan Yêu Vương hay không, tiếp theo chính là thăm dò rõ ràng hành tung của Yêu tộc, rồi để lại dấu hiệu, bản đạo sẽ đến bãi phỏng từng kẻ một.”

“Cẩn tuân pháp chỉ của tiên trưởng.”

Đồng tử áo tím có đạo hào là Thanh Phong, khom người tiếp nhận Tử Vân kiếm, trời sinh nó vốn dĩ nghiêm túc ít nói.

Đồng nữ áo đỏ có đạo hào là Minh Nguyệt, đưa Thiên Thanh kiếm vào trong cơ thể, hỏi: “Nếu như không có Kim Đan Yêu Vương, tiên trưởng có dự tính động thủ không?”

“Vô Lượng Thiên Tôn!”

Vẻ mặt Chu Dịch đầy thương xót, nói: “Yêu tộc hiện giờ đã lạc lối, bản đạo đại khai sát giới, cũng là vì cải chính tận gốc Yêu tộc mà thôi!”

Sau khi động thủ sẽ bị bại lộ chuyện tu vi của hắn không đúng với thời đại này, có khiến cho đám lão quái nghi ngờ hay không, hoàn toàn có thể đổ hết cho Côn Luân tiên cảnh, lời nói dối bịa đặt hơn một ngàn nay đã thành thần thoại chính thống!

Sau khi đám lão quái kia hồi sinh, nghe nói đến việc này, có khi vì đề cầu trường sinh mà sẽ tìm kiếm tung tích của Côn Luân khắp nơi.

Chương 381: Tu tiên trường sinh (4)

Khi đó, Chu Dịch đã thay đổi thân phận, rồi lại hành tẩu thế gian, ai có thể ngờ được đường đường là chủ nhân của Côn Luân mà lại là một giảng viên trường đại học.

“Nếu Yêu tộc có Kim Đan Yêu Vương, bất kể là có bình thường hay không, còn cần phải suy xét kỹ hơn!”

Chu Dịch tiếp tục phân phó nói: “Năm đó mười tám quý vật đến Côn Luân tu hành, năm trăm năm đã qua đi, chúng nó đã thân tử đạo tiêu, nhưng có thể còn lưu lại thể lực Quỷ đạo, hai người đi thăm dò thử xem.”

Quý thì thân cận với Nhân tộc hơn là Yêu tộc, có thể lôi kéo làm đồng minh.

Huống hồ nguồn gốc truyền thừa của những quý vật kia là từ Côn Luân, đồng nghĩa với việc đã thiếu nợ Chu Dịch, theo lý thì nên báo đáp hoàn trả!

Trước khi đi, Chu Dịch lấy ống thăm, thi triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật bói quẻ cho hai đồng tử.

Linh thăm rơi xuống đất.

Bắn lên ánh sáng loá mắt.

Yêu Thánh!

“Thăm Thượng Thượng đại cát!”

Suy nghĩ của Chu Dịch thay đổi thật nhanh, trên đời này những chuyện có liên quan đến Yêu Thánh thì chỉ có Tứ Yêu thánh điện năm đó mà thôi.

“Nếu đúng là chuyện này, phải chăng là đám Quy thừa tướng sắp xuất hiện rồi không?”

Trước khi đám Quy thừa tướng bế quan cũng đã có tu vi Trúc Cơ, lại có được truyền thừa của Yêu Thánh, ít nhất cũng sẽ có được chiến lực của Kim Đan, nếu là có thể nhờ vào thân phận của chúng để nhất thống Yêu tộc, trở thành Yêu Hoàng của tân thời đại.

“Yêu Hoàng là linh sủng của bản đạo, vậy thì nguy cơ của Nhân tộc lập tức sẽ biến mất!”

.....

Nội dung bài giảng thứ hai của Chu Dịch nhanh chóng được truyền bá rộng rãi, kết quả lại mang đến những lời khen chê không đồng nhất.

Đặc biệt là nội dung tu tiên vì cầu trường sinh, khiến cho bá tánh bình thường cảm thấy phản cảm, cho rằng “Đường chân nhân” quá cao cao tại thượng, không đặt sự hưng suy của Nhân tộc lên hàng đầu.

“Đức hạnh như vậy, có tư cách gì mà làm giảng viên chứ?”

“Nếu như ai ai cũng đều như thế, vậy thì Nhân tộc còn cứu được nữa không?”

“Đường chân nhân nên đến tiên tuyến, xem thử cảnh tượng hung thú tàn sát bừa bãi, rồi ngẫm lại lời nói hành động của chính mình.....”

Đây mới chỉ là những lời bình luận tương đối ôn hòa, còn đám anh hùng bàn phím nóng nảy thì đã chụp cái mũ kẻ bán nước lên đầu Đường chân nhân cho rằng hắn chính là gian tế của Yêu tộc phái để hủy diệt Nhân tộc!

Còn có một số lời khen ngợi không nhiều lắm, mà đều là về nguồn gốc của khí huyết, đến ngay cả Độn Pháp và Phù pháp đều bị chửi rủa là “Chủ nghĩa chạy trốn”!

Chu Dịch chẳng quan tâm đến chuyện này, không ai có thể chi phối sự đánh giá của thiên hạ chứ đừng nói đến việc kiểm soát việc khen hay chê, mình chỉ cần làm tốt việc của bản thân là được, không cần quan tâm đến ý kiến của người khác.

Trăm ngàn năm sau, Chu Dịch vẫn cứ sống trên đời.

Những người bình luận đúng sai kia, cỏ trên mộ họ đã mọc cao quá ba trượng rồi, không biết có còn con cháu hoá vàng mã tề bái cho nữa hay không.

“Bắt Đường chân nhân thì có liên quan gì đến Chu Dịch có quan hệ gì?”

Chu Dịch đang ngâm mình trong thư viện tìm đọc những tài liệu có liên quan đến nguyên lý, công thức, quy trình bào chế thuốc, rồi bắt đầu luyện chế từ loại thuốc thử số 0, thử thăm dò tân thuật.

Mỗi một thời đại, vì những nguyên cơ này hay nguyên cơ khác mà đều sẽ sinh ra những con đường tu hành độc đáo riêng.

Ví dụ như Tiên đạo, vu thuật thời Thượng Cổ và Tu Tiên giới được xưng là Thượng Cổ ở thời hiện đại, vô số năm sau tân thuật với những loại thuốc này cũng sẽ được xưng là cổ pháp.

Chu Dịch không có thành kiến với bất kỳ pháp môn nào, sống trong dòng sông dài của lịch sử, hắc chấn phải trải qua sự thăng trầm của các phương pháp khác nhau, tất cả những gì mà ta cần làm là học hỏi và ghi chép..

“Bất kể loại pháp môn tu hành nào đều không dễ gì mà có được, phải được thử nghiệm bởi vô số người dần dần mới hoàn thiện, không đáng bị diệt vong trong quá trình thay đổi kỷ nguyên.”

“Bần đạo sống lâu, đáng lý phải gìn giữ pháp môn, tương lai truyền lại cho những người phù hợp, lại lần nữa khiến nó trở nên rực rỡ hào quang!”

“Ngàn vạn năm sau trôi qua, bần đạo sẽ nhìn lại, có lẽ Tiên đạo chỉ là một trong ba ngàn đại đạo mà thôi!”

Côn Luân tiên cảnh.

Sáng sớm.

Ánh sáng mặt trời vừa mới xuất hiện.

Chu Dịch ngồi khoanh chân, mây tía quanh quẩn, sức mạnh trong thân thể tăng lên theo từng luồng.

Tu luyện Tử Dương kinh hơn một ngàn năm, đã đạt tới cảnh giới đại thành từ lâu, luyện thành một thân thể “Tiên Thiên chân nhân” trong truyền thuyết.

Sau khi luyện thành đã từng thử nghiệm qua, không cần thi triển Chân Long Cửu Biến, chỉ riêng thân thể cũng đã có thể đỡ được pháp bảo, còn thân thể Tiên Thiên chân nhân có tính đối kháng cực mạnh đối với thuật pháp thần thông.

“Tương tự như pháp thể, nhưng lại phát triển tăng trưởng toàn diện hơn pháp thể, chẳng trách không ít điển tịch có ghi chép lại công pháp Tu Tiên giới là bản giản lược truyền thừa của đại giáo phái thời Thượng Cổ!”

Hiện giờ Chu Dịch đã tu thành Thái Huyền pháp thể, Tinh Thần pháp thể, ba tầng chồng lên nhau, đến cuối cùng thì hẳn vẫn không biết được mình mạnh mẽ đến mức độ nào.

Thêm vào đó là am hiểu vô số bí thuật tiên ma, trong lúc đấu pháp khi có thể phát hiện được lai lịch thần thông của kẻ địch, thì triển những thuật pháp khắc chế chống lại, có thể có thêm được năm phần khả năng chiến thắng.

Rồi lại dựa vào cảnh giới Kim Đan mà lần át tu vi Trúc Cơ, có thể có thêm được năm phần khả năng chiến thắng.

“Nếu là như vậy, chỉ cần Yêu tộc không có cường giả Kim Đan cảnh, thì cho dù có gặp phải khí vận chi tử, bản đạo cũng có thể chắc chắn được an toàn!”

Từ xưa đến nay Chu Dịch đều tính đến chuyện thua trước rồi mới liệu chuyện thắng.

Chương 382: Lôi kiếp xuất hiện.

Nếu như phải thi triển ra hết tất cả các thủ đoạn, vẫn không ngăn cản được kiếp nạn hung thú thì dứt khoát bắt lấy mấy trăm vạn Nhân tộc chạy vào trong Tứ Hải. Làm như vậy thì sẽ đảm bảo Nhân tộc sẽ không bị diệt vong, bề quan nhiều năm tu thành Hóa Thần, đợi đến kỷ nguyên sau sẽ về trả thù con cháu của Yêu tộc.

“Bần đạo trường sinh bất tử, sẽ không thua ván cờ này được!”

Chu Dịch kết thúc đả tọa, đi vào phòng thí nghiệm mới xây dựng bên trong động thiên, thử luyện chế loại thuốc số 0.

Những thiết bị trong phòng thí nghiệm này được lấy từ di chỉ trong các thành trì, cũng không phải là những thiết bị mới nhất, nhưng mà nguyên lý cơ bản cũng không thay đổi quá nhiều.

Sau hơn hai tháng cải tạo, bên trong phòng thí nghiệm được khắc đầy những hình khắc văn, tất cả nguồn năng lượng đều được thay thế bằng trận pháp cấm chế, có thể nói đây là phòng thí nghiệm bản Tu Tiên giới.

Theo như những ghi chép trong điển tịch, ban đầu trong phòng thí nghiệm số 0, kích cỡ của máy móc dùng để sản xuất thuốc chỉ dài hơn mười trượng.

Bắt đầu từ quá trình tập trung rồi ngưng tụ linh khí thành trạng thái dịch, rồi lại dung nhập vào trong huyết mạch hung thú, mấy chục bước thao tác liên tiếp.

Rồi sau đó liên tục thay đổi kỹ thuật, không ngừng đơn giản hoá rồi thu gọn các tiến trình xử lý, chỉ còn lại một bước là thuần hóa huyết mạch hung thú, dưới tác dụng của sự cắn nuốt đã dung hợp linh khí biến thành thuốc.

Tốc độ học hỏi của Chu Dịch rất nhanh, thứ nhất là vì thao tác của tu sĩ có cảnh giới Kim Đan đối với linh khí, phạm nhân không thể sánh bằng, thứ hai là hắn đã tu hành Man Ngưu Biển, Thôn Thiên Ma Công mấy trăm năm, đã thuộc nằm lòng rồi.

“Hôm nay thử sản xuất loại thuốc số 0, cũng là nền tảng của tân thuật!”

“Một khi tu sĩ Võ đạo sử dụng loại thuốc số 0, chẳng khác đã chắc chắn con đường tương lai của mình, không thể nào thay đổi huyết mạch được nữa. Ví dụ như đã sử dụng huyết mạch của ngư yêu, thì chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, không thể nào đổi thành của Lang yêu được!”

Chu Dịch lấy hung thú hỏa sư từ trong túi trữ vật ra, bộ phận đột biến chủ yếu của nó chính là ba cái đầu, phát tay chém đầu nó xuống ném vào máy xay.

Ret!

Đầu sư tử trong nháy mắt hóa thành bột phấn, máy móc bắt đầu tự động phân tích huyết mạch dị chủng, loại bỏ các phần khác với cấu trúc gen của sư tử bình thường.

Một lát sau.

Một thứ chất lỏng màu như lửa đỏ lớn bằng nắm tay được đưa vào phần cuối của máy móc, trận pháp cấm chế phát ra linh quang lấp lánh, bắt đầu mô phỏng quá trình thi triển Thôn Thiên Ma Công.

Ma công tập trung linh khí của thiên địa, dưới thao tác của máy móc dung nhập vào trong chất lỏng màu đỏ như lửa, màu sắc bắt đầu nhạt dần, biến thành nước thuốc tinh trong suốt màu đỏ như lửa, cuối cùng tự động chảy vào trong những ống nghiệm, biến thành từng ống thuốc số 0.

Chu Dịch dùng thần thức ghi lại từng bước của quá trình sản xuất, cho dù đã tìm hiểu qua quy trình sản xuất từ trong điển tịch, nhưng mà vẫn không nhận được tán thưởng.

“Cho dù với thực lực của bản đạo, có thể tách được huyết mạch dị chủng từ trong cơ thể của hung thú ra thì còn cần có một khoảng thời gian rất lâu. Nhưng máy móc dựa vào quá trình đối chiếu gen của dã thú bình thường, dễ dàng phát hiện ra được huyết mạch đặc thù, hiệu suất thao tác còn nhanh hơn chân quân rất nhiều”

“Lò luyện hóa trong quá trình này tương tự như đan điền, máy móc mô phỏng quá trình vận chuyển Thôn Thiên Ma Công, đưa linh khí vào trong huyết mạch dị chủng.”

“Cuối cùng tổng hợp thành thuốc, lại tương tự như giai đoạn đầu của Chân Long Cứu Biến, sau khi võ giả sử dụng thuốc thì tự động bắt đầu kích hoạt giai đoạn sau, đưa máu hung thú dung nhập vào trong gen của cơ thể người.....”

Chu Dịch lấy ra một ống thuốc thành phẩm, do dự một lát rồi cũng không sử dụng, tân thuật còn có rất nhiều khuyết điểm, đợi đến sau này so sánh với tiên đạo rồi sẽ dùng thử.

“Bắt đầu nghiên cứu loại thuốc số 1!”

Quá trình sản xuất thuốc theo tân thuật dễ hơn nhiều so với quá trình luyện đan luyện khí, quy trình sản xuất loại thuốc số 1 cũng không khác biệt lắm với quy trình sản xuất loại thuốc số 0, trọng điểm của quy trình này là tinh luyện huyết mạch của hung thú Trúc Cơ kỳ.

Hung thú có huyết mạch Trúc Cơ thì lại càng thuần chủng, tiếp cận gần hơn với nguyên thủy, chỉ có cường giả võ đạo mới có thể áp chế được hung tính của huyết mạch.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Đảo mắt lại đến kỳ đại học Võ Đạo chiêu sinh năm học mới.

Chu Dịch làm giảng viên hơn nửa năm, đã trở thành người nổi tiếng của Khoa Cổ Tu, mỗi lần giảng bài đều có thể thu hút một lượng lớn sinh viên đến nghe giảng.

Hội trường lại được mở rộng thêm, rồi sau đó là mở rộng cả một tầng lầu, trong phòng học đặt hơn ba ngàn chiếc đệm Hương Bồ, mới có thể đáp ứng được nhu cầu nghe giảng của sinh viên.

Cố Thần đang hướng dẫn đọc kinh buổi sáng, mấy tháng rồi mới nhận thấy hiệu quả bước đầu, hiệu quả của việc đả tọa luyện khí tăng lên không ít.

Khi tin này được lan truyền ra ngoài, danh tiếng của Chu Dịch lại càng lên cao.

Trên mạng có không ít người khen ngợi, tu sĩ cổ pháp lần lượt khôi phục lại quá trình đọc kinh buổi sáng, gọi Chu Dịch là lãnh tụ của “Tiên đạo phục cổ”!

Lúc này.

Đỉnh Hương Lâu.

Hôm nay món chính đều là thịt lừa, nghe nói là lừa bệnh chết từ trại chăn nuôi.

Ngày hôm qua Thẩm Thành đã thành công thi đậu vào đại học Võ Đạo, hôm nay Chu Dịch thực hiện lời hứa, mời hắn uống rượu ủ hơn ngàn năm.

Rượu Xích Hồng được ủ một ngàn năm trước, rượu đã ủ đến mức độ cô đặc tựa hồ phách, vừa mới mở phù triện phong ấn lên, mùi hương nồng đậm đến mức cực điểm, linh khí bay khắp tửu lâu.

Ông chủ nhìn chăm chăm bình rượu, thời đại bây giờ rượu là thứ rất hiếm thấy, huống chi lại là một loại linh vật như vậy.

Thẩm Thành sợ hãi nói: “Chân nhân, vật này quá quý giá!”

“Không sao.”

Chu Dịch cười nói: “Bần đạo thông thạo đào mộ quật mộ, nên kiếm ra không ít rượu này.”

Chương 383: Lôi kiếp xuất hiện (2)

Thẩm Thành cũng không phải là người có tính tình e dè, nếu không cũng sẽ không một mình xông vào sào huyệt của hung thú, rót rượu cho mình và Chu Dịch, bắt đầu kể lại những chuyện xảy ra ở Lương thành trong một năm nay.

“Không biết tại sao những con hung thú kia lại trở nên như vậy, bỗng nhiên loạn thành một đoàn.....”

Lương thành chuyển nguy thành an, tin tức truyền đến Tiên Kinh, liên minh trắng trợn thông báo khắp nơi, cho rằng đây là một cột mốc lịch sử trong tiến trình Nhân tộc chống lại hung thú.

Rượu qua mấy lượt.

Sắc mặt Thẩm Thành hơi say, không nhịn được được mắng chửi đám anh hùng bàn phím trên mạng.

“Đạo trưởng chém giết hung thú, Yêu tộc còn nhiều hơn so với bọn hắn, bọn chúng còn có mặt mũi nào mà nói chuyện chủ nghĩa chạy trốn gì đó chứ, cho bọn họ đến tiền tuyến chắc chắn là sẽ sợ tới mức khóc cha gọi mẹ!”

Cho dù Cửu Châu có bị hung thú tàn sát bừa bãi, đứng trước nguy cơ tận thế của Nhân tộc, nhưng những người chân chính có can đảm không sợ chết tác chiến, thì trong mười người chỉ được hai ba người mà thôi.

Đa số người gặp sao hay vậy, hung thú đến thì ôm đầu bỏ chạy, quân đội thất bại thì bỏ mạng trong miệng hung thú.

Phản kháng vốn dĩ cần có dũng khí cực lớn!

“Trên đời này chín mươi chín phần trăm đều là lũ ô hợp, hiểu biết của bọn họ có hạn, hôm nay kẻ này tồi, ngày mai kẻ kia tốt, chưa bao giờ có một tiêu chuẩn đánh giá cố định và toàn diện.”

Chu Dịch cười nói: “Mấy ngày nay được người ta khen ngợi, rồi mấy hôm nữa lại bị người ta chửi mắng, bản đạo lại trở thành Hán gian!”

Đường đường là một Kim Đan chân quân thì sao có thể chỉ vì mấy lời đồn đãi, mà lại tranh cãi cùng với đám phàm nhân kia chứ, mất hết thể diện.

Cho dù cuối cùng cũng chưa chắc đã ranh cãi lại người ta, bọn họ sẽ sử dụng sự ràng buộc bằng đạo đức một cách nhuần nhuyễn, bức bách người đến tiền tuyến chém giết hung thú, không hy sinh thân mình thì không thể chứng minh sự trong sạch của bản thân!

Chu Dịch ngoài miệng thì vô cùng rộng lượng, thật ra khi đọc phải những bình luận kiểu này, đều sẽ thi triển chú thuật từ xa.

Chưa đến mức phải chết người, nhẹ thì xui xẻo mười ngày nửa tháng, nặng thì té gãy tay chân vv.

Bản đạo thù dai lắm!

Chu Dịch lộ ra nụ cười, hiện giờ trên mạng những lời khen ngợi “Đường chân nhân” cuộn cuộn như nước, có lẽ là có liên quan đến chuyện này, dù sao thì cả đám anh hùng bàn phím kia đều phải vào bệnh viện hết rồi.

“Tiểu Thẩm, ta đã cố ý đăng ký cho người phòng ký túc xá số 404, sống chung với ban Cổ Tu.”

Thẩm Thành giật mình, thắc mắc nói: “Chân nhân làm như vậy, có gì cần sai bảo sao?”

“Trong phòng ký túc xá này có hai sinh viên, một là Cố Thần, hai là Hàn Triều, bình thường người nên giao tiếp với họ nhiều một chút.”

Chu Dịch nói: “Hai người bọn họ tương lai tiền đồ vô lượng.....”

Lời còn chưa dứt.

Một luồng áp lực mạnh mẽ bao phủ Tiên Kinh, sát khí khủng bố khiến cho thần hồn con người chấn động.

“Trường học đã xảy ra chuyện!”

Chu Dịch chau mày, không kịp từ biệt Thẩm Thành, thân hình lập loè biến mất không thấy đâu.

.....

Đại học Võ Đạo.

Khu dạy học.

Sát khí ngưng tụ thành thực thể, giống như một cột khói báo động xông thẳng lên tận trời.

Giảng viên trong tòa nhà thi triển thuật pháp, đánh vỡ sát khí đang phong tỏa, trực tiếp nhảy xuống từ trên lầu, quát lớn để sinh viên tránh xa.

Ầm ầm ầm!

Trên bầu trời vọng đến tiếng của những chiếc chiến cơ, bay lượn trên bầu trời trường học, bất kỳ lúc nào cũng có thể bắn cho khu trường học thành đồng đổ nát.

Chu Dịch kích hoạt Thái Thanh thần phù, ẩn giấu tung tích, thần thức quét qua lập tức đã phát hiện được nơi phát ra sát khí.

Phòng hiệu trưởng.

Tiêu Hồng biến mất không thấy đâu, chỉ còn lại có một con hổ có cánh dài hơn ba trượng, chỉ có khuôn mặt vẫn giữ được ngũ quan của con người.

“Huyết mạch phản phệ sao?”

Trong nửa năm này, Chu Dịch chỉ gặp Tiêu Hồng vài lần, mỗi lần gặp đều phát hiện hung thần trong thân thể hắn ngày càng lớn mạnh, khí tức của Nhân tộc càng ngày càng yếu đi.

Bình thường thì trợ lý của hắn sẽ tiêm thuốc ức chế vào huyết mạch của hắn, giúp Tiêu Hồng áp chế huyết mạch Hổ tộc trong cơ thể.

“Theo như phỏng đoán ban đầu, Tiêu Hồng còn có thể chịu đựng được một hai năm, khi đó bản đạo đã có thể luyện chế được loại thuốc số 2, rồi sẽ thi pháp giúp hắn luyện hóa, thì tỷ lệ tấn chức thành công sẽ tăng lên rất nhiều!”

Chu Dịch nhíu mày, Phân Kiếm Quang bắn ra từ cổ tay áo.

Đợi đến khi hồn phách con người của Tiêu Hồng tan vỡ, hoàn toàn nhập ma, thì sẽ thi pháp giết chết hắn, tránh cho trường học bị loạn lạc.

Gừ!

Tiêu Hồng ngửa mặt lên trời rít gào, sóng âm truyền ra, tất cả những tấm kính trong trường đại học đều bị vỡ nát, rồi sau đó vọng đến những tiếng người la hét từng hồi.

“Tất cả nhân viên đại học..... Sử dụng loại thuốc số 2..... vũ khí hủy diệt Lên nòng!”

Nói xong.

Tiêu Hồng dùng móng vút vỡ nát kết sắt, bên trong có chứa một lọ thuốc màu trắng bạc, phát ra dao động năng lượng mãnh liệt.

Chần chờ một lát, há mồm nuốt óng thuốc kia vào trong bụng, huyết mạch, linh khí cuộn cuộn mệnh môn chảy tán loạn trong cơ thể, xé nát tạng phủ kinh mạch, như cực hình thiên đao vạn quả.

Gào! Gào! Gào!.....

Tiếng hô gầm càng ngày càng lớn, vang vọng khắp mười dặm, nhưng mà tất cả những người hiểu chuyện này thì mặt mày lại thêm nghiêm nghị, chỉ vì tiếng hô gầm càng hung lệ tàn bạo, thì linh trí thuộc về con người trong cơ thể của Tiêu Hồng đã hoàn toàn bị huyết mạch hung thú lấn át.

“Tình trạng như vậy, cho dù có dung hợp được thuốc, thì cũng chỉ trở thành tai họa lớn hơn mà thôi!”

Chu Dịch vẫy tay, mấy chục trận bàn đáp xuống chung quanh trường học, kết thành trận thế không hình không dạng, đủ để ngăn cản sự bùng nổ sau khi nhập ma, sau đó tất nhiên sẽ là một kiếm bay đầu.

Lúc này.

Lại xảy ra biến hóa, chỉ thấy Tiêu Hồng ngửa mặt lên trời hét dài, trong miệng bay ra một pháp khí.

Dáng vẻ như một cây quạt ba tiêu, màu đỏ đậm như lửa!

Chương 384: Lôi kiếp xuất hiện (3)

Quạt Thần Hỏa vừa xuất hiện, quạt nhẹ một cái, một luồng lửa bảy màu bao bọc lấy thân thể của Tiêu Hồng, bắt đầu trợ giúp hắn tôi luyện huyết mạch.

“Thế mà lại là hậu nhân của Tiêu Nhiên, thế sự biến ảo, bản đạo cũng không tiên đoán được!”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, đã là con cháu của cô nhân, tất nhiên là không thể khoan tay đứng nhìn, lấy ra một sợi kim quang từ trong Côn Luân động thiên.

Kim quang có hình dáng như một sợi tóc, như một vật còn sống quẩn quanh lòng bàn tay.

Năm đó sau khi Hồ Hoàng hồn phi phách tán, Chu Dịch thi triển bí thuật của Quỷ Vương tông, thu lấy một sợi căn nguyên Nguyên Anh.

“Huyết mạch hồ có cánh tương động với Hồ Hoàng, quá hời cho thằng nhãi nhà ngươi rồi đấy!”

Chu Dịch vẫy tay, kim quang lặng yên không một tiếng động chui vào trong cơ thể Tiêu Hồng, dung nhập vào trong thần hồn của hắn.

Căn nguyên Nguyên Anh thuần khiết, cho dù chỉ là một sợi, thì cũng có tác dụng vô cùng lớn cho Tiêu Hồng.

Thần hồn Tiêu Hồng nhanh chóng lớn mạnh, bắt đầu khôi phục lại sự tỉnh táo sau sự hung lệ, càng huyền diệu hơn chính là bản chất thần hồn đã xảy ra biến hóa, từ thần hồn của người dần dần biến hóa thành một con hồ có cánh đầu người.

Sau khi thần hồn biến hóa, huyết mạch hung lệ bạo ngược vốn có của hồ yêu chỉ một thoáng đã trở nên nghe lời ngoan ngoãn.

“Có cao nhân âm thầm tương trợ?”

Tiêu Hồng cũng không quan tâm được đến chuyện ai đã giúp đỡ mình, dưới sức trấn áp của thần hồn, nhanh chóng dung hợp huyết mạch.

Tiếng hổ gầm hung lệ đau đớn biến mất, những tu sĩ vây xem chung quanh, tuy rằng không rõ nguyên do trong chuyện này, nhưng là có thể cảm nhận được khí tức của Tiêu Hồng trở lại bình thường.

“Tình trạng như vậy, chẳng lẽ là sắp dung hợp thành công rồi sao?”

“Yêu tộc chưa có tiền lệ thử nghiệm thành công loại thuốc số 2, Nhân tộc sắp tiến thêm một bước rồi sao”

“Vốn dĩ đã sắp thất bại rồi, bỗng nhiên thành công, vẫn cảm thấy có yếu tố bất ngờ trong chuyện này!”

“Ông trời tương trợ, đây là vinh hạnh của Nhân tộc!”

“.....”

Trong những lời bàn tán còn chưa cả cảm xúc kích động và hưng phấn.

Sử dụng thành công loại thuốc số 2, theo lý mà nói thì có thể có được thực lực tương đương với tu vi Kim Đan, đủ để bảo vệ cho sự tồn tại của Nhân tộc.

Huyết mạch dung hợp từ giữa trưa cho đến ban đêm, Tiêu Hồng rốt cuộc cũng hoàn toàn lột xác thành công, biến thành một con hổ trắng nửa người trên vẫn là người, nửa người dưới là bốn chân với rậm đen, phần lưng có thêm đôi cánh.

Gào:-

Một tiếng thét dài.

Tiêu Hồng ngẩng đầu nhìn bầu trời, chỉ thấy trên bầu trời trống không bỗng nhiên xuất hiện mây đen, tiếng sấm sét vang lên không dứt bên tai.

“Tiêu Tứ Cửu thiên kiếp? Lão phu tu hành tân thuật, vậy mà cũng cần độ kiếp hay sao!”

Tiêu Hồng cầm quạt Thần Hỏa trong tay, dưới bốn chân xuất hiện mây bay lên trời, trực tiếp bay về phía đám mây đen kia, không hề sợ hãi chút nào.

Trên một nơi khác trên bầu trời.

Chu Dịch không lo lắng Tiêu Hồng, được pháp bảo trấn tông nhận chủ, nếu còn không độ được thiên kiếp, thì đúng là quá phí phạm căn nguyên Nguyên Anh.

“Khí tức có thể sánh với Kim Đan, nhưng cách thức điều khiển linh khí, dường như có chút quen mắt.....”

“Pháp thể!”

Chu Dịch nhìn Tiêu Hồng đang bị sét đánh, giật mình bừng tỉnh, phương thức chiến đấu của đối phương tương tự như của Yêu tộc, nhưng lại có thể thông qua thiên phú, huyết mạch điều khiển linh khí, thì lại có chút tương tự với Tinh Thần pháp thể.

Hồi lâu sau đó.

Nửa người Tiêu Hồng bị đánh cho cháy đen, hữu kinh vô hiểm vượt qua được lôi kiếp, chờ đợi lễ tẩy rửa của thiên địa như ghi chép trong điển tịch.

Ong!

Thiên địa đột nhiên vang lên những thanh âm huyền diệu, giống như tiếng trống chiều chuông sớm, đập thẳng vào tâm thần mọi người.

Chu Dịch và mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ, trong thanh âm truyền đến rất nhiều tin tức, trong đó tin tức quan trọng nhất chính là, Tiêu Hồng chính là Kim Đan chân quân đầu tiên của thời đại mới!

Có lẽ không nên gọi là Kim Đan, có lẽ cũng có cùng ý nghĩa như vậy.

Thiên địa sẽ giáng xuống phúc lành đặc biệt, để khích lệ tu sĩ hậu bối, nêu theo tám gương của Tiêu Hồng, nỗ lực tu hành!

Thanh âm vừa kết thúc.

Một luồng ánh sáng bảy màu bỗng nhiên xuất hiện, ẩn chứa sự huyền diệu của âm dương ngũ hành, trực tiếp rót vào trong cơ thể Tiêu Hồng, vết thương được tạo ra bởi lôi kiếp khỏi hẳn với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, khí tức hung lệ bạo ngược chậm rãi tan biến.

Tiêu Hồng cảm giác sống lưng ngứa ngáy, hai cánh trên lưng được thần quang chiếu rọi, lại không ngừng thu nhỏ lại cho đến khi biến mất.

“Đây là..... Sự tiến hóa của Huyết mạch sao!”

Đôi cánh trên lưng đột nhiên biến mất, Tiêu Hồng hoàn toàn biến thành con người với thân hồ, cầm trong tay quạt Thần Hỏa, bốn chân đứng trên không, tất cả những người nhìn thấy dáng vẻ của hắn, từ trong đáy lòng bỗng nhiên sinh ra cảm ứng.

Bạch Hồ giáng thế!

“???”

Vẻ mặt Chu Dịch lúc này vô cùng đặc sắc, hận không thể hiện hóa thân hình, chỉ vào ông trời quát mắng vài tiếng.

“Sớm biết Kết Đan có lợi như vậy, bản đạo đã làm từ lâu rồi!”

Thập Vạn Đại Sơn.

Trong một ngọn núi hoang không tên nằm ở phía Đông Nam.

Vào thời khắc khi Tiêu Hồng độ kiếp thành công, ngọn núi nứt đôi, một cung điện có hình dáng một con rùa khổng lồ hiện ra.

Ngọn núi vỡ nát khiến cho vô số hung thú kinh sợ.

Con yêu quái gấu đen chiếm cứ nơi đây, điều khiển yêu vân dài hơn mười trượng, đứng từ xa quan sát cung điện.

“Chẳng lẽ là di tích Thượng Cổ hiện thế?”

Con yêu quái gấu đen lấy di động, chụp mấy tấm ảnh của cung điện, gửi vào trong group chat có tên là “Quần sơn chi chủ” .

Đây là group chat của Yêu tộc, địa bàn của chúng phần lớn nằm ở khu vực Đông Nam của Thập Vạn Đại Sơn, nếu như xa hơn nữa thì không nhận được tín hiệu.

“Phát hiện di tích Thượng Cổ, có vị đồng đạo nào muốn cùng đến thăm dò không?”

Chương 385: Danh tiếng Võ Thánh.

Tin tức phát đi chưa được bao lâu, đã nhận được những tiếng ting ting ting của tin nhắn hồi âm.

“Hùng ca, kéo ta vào nhóm, chia sẽ định vị vị trí đi!”

“Hiểm địa như vậy, thì sao một kẻ có tu vi Trúc Cơ có thể thăm dò được chứ?”

“Cung điện không giống như kiến trúc của Nhân tộc, hẳn là do tiền bối của Yêu tộc lưu lại, truyền thừa của nó không có nguy hiểm gì đâu!”

“.....”

“Chúng ta dựa vào thuốc mà thuần hóa huyết mạch, chưa chắc đã có thể đi vào trong di tích Thượng Cổ, mạo hiểm tổn công mà thôi.”

Câu này vừa xuất hiện, group chat lập tức trở nên an tĩnh.

Chúng yêu cẩn thận suy nghĩ, tán đồng với đạo lý này, huyết mạch gốc có được do thuốc xúc tác, thì có những ưu điểm cũng như khuyết điểm so với cổ yêu khổ tu phản tổ.

Huyết mạch có được nhờ thuốc thì không ổn định, bất kỳ lúc nào đều có thể bị phản phệ hóa thành hung thú, nhưng mà lại gần với huyết mạch tổ tiên hơn nhiều so với khổ tu, đã xuất hiện thiên phú thần thông của dị thú thời Thượng Cổ.

“Lão sư tử nói được có lý, bây giờ cũng không phải là thời Thượng Cổ.”

Gấu yêu trầm ngâm một lát, đang định điều khiển yêu vân rời đi, đột nhiên nhìn thấy cửa cung điện chậm rãi mở ra.

Một luồng kim quang bay ra từ bên trong, đáp xuống không trung hóa thành dáng vẻ của một người có đầu rồng, ánh mắt lạnh băng đảo qua chỗ của gấu yêu, uy thế khủng bố cuộn trào mãnh liệt như thủy triều.

Yêu Vương Long tộc!

Gấu yêu cảm nhận được sự áp chế từ trong huyết mạch, rõ ràng là cấp bậc huyết mạch của đối phương cao không thể

tượng tượng, còn hơn cả dị thú gấu bay của thời Thượng Cổ, trực tiếp quỳ gối trên yêu vân dập đầu.

“Tiểu hùng bá kiến Yêu Vương đại nhân!”

Rồng yêu không đáp lại lời nó, cẩn thận cảm nhận mức độ giao động, tính thuần khiết của linh khí trong thiên địa, hoàn toàn không giống với ngày xưa.

“Linh khí như vậy thì lại càng dễ dàng đột phá cảnh giới, tương tự như trong truyền thừa của yêu thánh khi tổ mạch hồi sinh, chẳng lẽ khi bốn vương tự phong ấn thì thiên địa đã xảy ra biến đổi sao?”

Suy nghĩ đến đây, phát tay bắt lấy con gấu yêu kia, ngang nhiên thi triển thuật sưu hồn.

“Thiên địa hồi sinh..... Hung thú tàn sát bừa bãi..... Yêu tộc thống trị Cửu Châu.....”

Rồng yêu nhìn thấy những mảnh ký ức nhỏ đứt quãng, không nhìn được mà thay đổi sắc mặt, sự buồn bực trong lòng tiêu tan đi không ít, tự mình lầm bầm.

“Phúc họa đi liền với nhau, truyền thừa của bốn vương không được trọn vẹn, không thể thật sự lột xác thành Thanh Long, lại xuất quan đầu tiên chiếm được tiên cơ của thời đại.”

“Hiện giờ Yêu tộc thống trị Cửu Châu, còn chẳng có cường giả cảnh giới Kim Đan nữa, bốn vương đã có được tu vi Kim Đan viên mãn, có thể dễ dàng trở thành chủ nhân của Cửu Châu!”

“Chuyện mà phụ hoàng mưu tính cả đời, bốn vương trở tay đã đạt được!”

Rồng yêu chính là Ngao Khâm, năm đó tiến vào Tứ Linh Thánh Điện, nhảy vào trong long huyết đàm tiếp nhận truyền thừa, sau một ngàn tám trăm năm uẩn dưỡng, huyết mạch giao long lột xác tiến hóa thành Thanh Long.

Huyết mạch Yêu tộc cũng tương tự như linh căn của Nhân tộc, sinh ra đã quyết định tốc độ tu hành.

Thanh Long được gọi là thần thú, thánh thú trong Yêu tộc, tư chất hơn xa giao long, năm đó chỉ vì một hộp máu Thanh Long mà Long hoàng đã vung tay đánh nhau.

Cũng chính vì thiếu mất hộp máu Thanh Long kia, mà Ngao Khâm không thể lột xác hoàn toàn trở thành thân thể của thần thú, trên trán còn sót lại một mảnh vảy bạc, không hề ăn nhập với vảy rồng màu xanh ngọc bích chung quanh thân thể.

“Năm đó con bò yêu vào trong điện kia, đã khiến cho bốn vương không thể nhận được truyền thừa hoàn hảo, đúng là đáng chết!”

Ngao Khâm cũng không nghĩ tới chuyện báo thù, dù sao thì cũng đã gần hai ngàn năm trôi qua, linh khí tan biến rồi lại hồi sinh, thì đương nhiên là con bò yêu kia đã bị hồn phi phách tán.

“Ngàn năm qua đi, trên đời này đã chẳng còn cố nhân của bốn vương nữa rồi, bất kể là Nguyên Anh Yêu Hoàng hay là Hóa Thần Thiên Quân, đối mặt với dòng chảy của thời gian thì đều đã biến thành tro bụi, bốn vương nhất định phải cùng đạo trường sinh!”

“Trong ký ức của con gấu yêu kia, hình như có một loại thuốc huyết mạch nào đó, có lẽ có thể bù được khiếm khuyết trong tia huyết mạch cuối cùng của bốn vương kia.....”

Trong lòng Ngao Khâm lên sẵn kế hoạch, đầu tiên là phải thu phục tất cả Yêu tộc, rồi sau đó diệt sạch Nhân, tộc trở thành chủ nhân của Cửu Châu.

Rồi sau đó lại sử dụng loại thuốc huyết mạch kia, lột xác trở thành Thanh Long chân chính, nhờ vào đại thể khi thiên địa hồi sinh, tiến thẳng đến Yêu Thánh!

.....

Cùng lúc đó.

Tiên Kinh.

Đại học Võ Đạo.

Tiêu Hồng đã thích nghi với sức mạnh bùng nổ, đáp xuống từ trên vòm trời, nửa thân dưới là hồ khô phục thành hình người.

Hơn mười giảng viên vây chung quanh, trong đó có cả Chu Dịch, cũng giống như những người khác, làm ra vẻ vô cùng mừng rỡ.

“Hiệu trưởng, cảm giác bây giờ như thế nào?”

“Rất tốt, tốt vô cùng!”

Tiêu Hồng cười to vài tiếng, khí tức thô bạo trong huyết mạch tan biến, không cần phải nhẫn nhịn đau đớn nữa, dường như đã thoát khỏi vây khốn.

Ánh mắt đảo qua mọi người, dừng lại một lát trên người Chu Dịch, hai mắt lấp lánh thần quang, xác định là pháp lực Trúc Cơ kỳ, khẽ lắc đầu xua tan sự nghi ngờ trong lòng.

“Vi cao nhân giúp đỡ kia có căn nguyên Nguyên Anh trong truyền thuyết, tu vi ít nhất cũng phải trên Nguyên Anh, hẳn là Côn Luân tiên nhân trong truyền thuyết.”

Tiêu Hồng dần sự nghi ngờ trong lòng xuống, phân phó mọi người trấn an sinh viên, hẳn đã nhận được lệnh triệu tập của tổng bộ liên minh.

Có một giảng viên hỏi: “Hiệu trưởng, có nên phong tỏa tin tức ngài độ kiếp hay không?”

“Không sao.”

Tiêu Hồng phất tay nói: “Hung thú đã chèn ép Nhân tộc hai ba trăm năm, lão phu đã đạt đến tu vi Kim Đan sớm hơn Yêu tộc một bước, đây là một niềm vui lớn, vừa đúng lúc chinh đồn lại khí thế của Nhân tộc!”

Nhân tộc dần dần mất đi tinh thần, chính là bởi vì không nhìn thấy được hy vọng.

Lại có giảng viên lo lắng nói: “Chuyện này có khi nào khiến cho Yêu tộc..... Tấn công hay không?”

Chương 386: Danh tiếng Võ Thánh (2)

Hiện giờ Nhân tộc co cụm vào một góc, chỉ có Yêu tộc ở Vân Châu phụ trách việc vây công mà thôi, còn những châu lục khác thì đã trở thành thiên hạ của hung thú từ lâu, và chúng đã bắt đầu sát phạt tấn công lẫn nhau.

Dù sao thì Yêu tộc không hề giống với Nhân tộc, rất nhiều tộc đàn chỉ vì đồ ăn mà trở thành thù địch với nhau, vào giai đoạn Nhân tộc hưng thịnh thì còn có thể đồng tâm hiệp lực, nhưng sắp nhất thống Cửu Châu, thì trong nội bộ lại tự sụp đổ.

Giảng viên này lo lắng tin tức Tiêu Hồng trở thành Kim Đan, sẽ khiến cho Yêu tộc lại một lần nữa đứng chung một chiến tuyến.

“Sợ hãi cũng không có tác dụng gì đâu!”

“Bất kể là lão phu có đạt đến tu vi Kim Đan hay không, thì nếu như Nhân tộc muốn quật khởi, tất nhiên sẽ phải đối mặt với tất cả Yêu tộc!”

Tiêu Hồng nói: “Nếu như đám yêu kia đến xâm lược, đúng lúc lão phu sẽ cho chúng nếm thử sức mạnh của Kim Đan chân quân!”

“Cẩn tuân mệnh lệnh hiệu trưởng!”

Mọi giảng viên khom người lĩnh mệnh, trước kia Tiêu Hồng vốn chính là cường giả hàng đầu của Nhân tộc, hiện giờ có được sự công nhận của thiên địa, danh vọng còn hơn cả liên minh nữa.

Trúc Cơ chân nhân còn có thể được coi như phàm nhân, vũ khí của khoa học kỹ thuật có thể uy hiếp đến tánh mạng của hắn.

Nhưng Kim Đan chân quân đã hoàn toàn không phải là người!

Chu Dịch nhắc nhở nói: “Hiệu trưởng, ngài tu hành Tân Thuật, vẫn tiếp tục sử dụng danh hiệu ‘Kim Đan chân quân’ sao?”

“Chuyện này đúng là một vấn đề.....”

Tiêu Hồng trầm ngâm một lát, nói: “Dùng thuốc để tấn chức, không hề giống với cổ pháp, lão phu cũng không sống thọ như

chân quân, nên đổi một danh hiệu khác, các người có ý tưởng gì không?”

Đám giảng viên nghe vậy thì đột nhiên cảm thấy hưng phấn, đặt tên cho cảnh giới của Tân Thuật, đúng là vinh quang vô thượng.

Một khi được công nhận thì sau này những người tu hành Tân Thuật, chắc chắn sẽ nhớ đến tên tuổi của họ!

“Đã sử dụng loại thuốc số 2, chỉ bằng lấy tên là ‘nhị giai’, có ý nghĩa là giai cấp, phẩm vị?”

“Nghe cũng không tồi, bắt đầu từ số 0, rồi sau đó mỗi khi đột phá một cảnh giới thì lại thêm một cấp bậc!”

“Không ổn không ổn, nghe cứ như là một trò chơi vậy, chỉ bằng sử dụng đặc điểm của huyết mạch để phân biệt, ví dụ như Ngưng Huyết, Hóa Hình, Chân Linh.....”

“.....”

Mọi người chín người mười ý, lý luận vô cùng thuyết phục.

“Trước khi sử dụng thuốc thì đã luyện võ, sau khi dung hợp thuốc, thì vẫn cần luyện võ để mạnh mẽ hơn, tôi rèn khí huyết, áp chế phản phệ lên huyết mạch, chỉ bằng cứ phát triển dựa trên cảnh giới võ đạo!”

Chu Dịch nói: “Trong sách cổ thì Tiên Thiên, Ngưng Khiếu được xưng là tông sư, tương ứng với loại thuốc số 0, còn bắt đầu từ loại thuốc số 1, số 2 thì gọi là đại tông sư rồi Võ Thánh, sau này người dùng loại thuốc số 3 thì gọi là Võ Thần.”

“Nghe cũng không tồi, không quên đi cổ pháp, lại tiếp bước truyền thống, mở đường cho tương lai!”

Tiêu Hồng là phạm thể của thể gian, không có bất kỳ loại linh căn nào, tu hành cho đến nay thì căn cơ nằm ở võ đạo.

Dùng võ để đặt tên, đúng với tâm ý của hắn!

Mọi người nghe Tiêu Hồng nói như thế, cũng gật đầu tán đồng, sôi nổi khom người thi lễ.

“Chúc mừng hiệu trưởng, trở thành Võ Thánh đầu tiên của Nhân tộc!”

“Nhân tộc hưng thịnh từ đây, con cháu muôn đời sẽ ca tụng danh tiếng của Võ Thánh!”

“.....”

Chu Dịch phát hiện những kẻ nịnh hót hay nhất, lại chính là đám vũ phu mọi rợ tu hành Tân Thuật, ngược lại đám Cổ Tu bình thường thì miệng lưỡi sắc bén, biện luận nhạy bén, thì lại không thể thốt nên những lời có cánh như vậy.

Hôm nay tu sĩ cổ pháp đã thua hai lần!

Tiêu Hồng đập trên hư không rồi đi, các giảng viên dựa theo sự sắp xếp của hắn, tuyên truyền khắp nơi.

Rất nhanh.

Đại học Võ Đạo đã biến thành một mảnh vui vẻ, tất cả các sinh viên, công nhân viên chức ngửa mặt lên trời hoan hô, cái loại vui sướng phát ra từ nội tâm, không kìm được nước mắt, chỉ có thể giải tỏa bằng cách hét lên!

Từ khi bọn họ sinh ra đã phải đối mặt với nguy cơ vong tộc diệt chủng, sống những ngày tháng lo lắng hãi hùng.

Phần lớn tất cả mọi người đều có thân nhân, bằng hữu chết trong miệng của hung thú, địa phận của Nhân tộc mỗi năm đều bị thu nhỏ lại, cái cảm giác tuyệt vọng đối tương lai, dường như đã đè nặng lên con người hai ba mươi năm nay rồi!

Tiêu Hồng giống như ánh bình minh, khiến cho mọi người nhìn thấy được một tia hy vọng.

Hiện giờ danh tiếng của Tiêu Hồng đang bùng nổ, chỉ cần hiệu triệu một tiếng, vô số Nhân tộc sẵn sàng nghe lệnh hắn, cho dù có xông vào tiền tuyến cũng không hề nghĩ ngại!

Chỉ trong nửa canh giờ ngắn ngủn.

Những từ như Lôi kiếp, Võ Thánh, Kim Đan, Tiêu Hồng, đều nằm trong bảng hot search.

Có được vô số lời nhắn, lời chúc mừng của hàng vạn người gửi đến “Tiêu Võ Thánh” đồng thời, họ lại sinh ra niềm tin tưởng khổng lồ vào sự trỗi dậy một lần nữa của Nhân tộc.

Chỉ có đa số tu sĩ Cổ Tu đều tỏ vẻ trầm mặc, cũng không phải là bất mãn với Tiêu Hồng, mà là nảy sinh hoài nghi về đạo đồ

của chính mình, có lẽ được tề Tân Thuật mới là “Chính đạo” của thời đại mới.

Cổ Tu vốn dĩ trời sinh kiêu ngạo, Tân Thuật lại sinh ra đám vũ phu mọi rợ, chỉ biết đấu pháp chém giết, không hề làm bất cứ việc gì có ích.

Trong lòng bọn họ đều cho rằng, trong tương lai linh khí trở nên nồng đậm hơn, Nhân tộc tất nhiên sẽ coi trọng tiên đạo nhất!

Nhưng Tiêu Hồng lại đi trước một bước đạt đến Võ Thánh, lại được thiên địa ban phước.....

“Bần đạo nên cho những đồng đạo này chút niềm tin, phòng hờ tiên đạo lại thất truyền, dù sao thì so với được tề không ổn định kia, thì hệ thống tiên đạo hoàn chỉnh hơn nhiều. Nhân tộc đi bằng hai chân, có hay không có linh căn đều có thể tu hành, như vậy có thể trường thịnh không suy tàn!”

Chương 387: Danh tiếng Võ Thánh (3)

Chu Dịch lấy ra rất nhiều trận bàn từ trong động thiên, cân nhắc phải bố trí trận pháp lôi kiếp như thế nào, để khiến cho người ta vừa nhìn vào thì sẽ thấy giống Tiểu Tứ Cửu thiên kiếp như đúc.

“Còn phải tìm kiếm địa điểm phù hợp nữa chứ.....”

“Bạch Vân Phong vừa đẹp, mượn sức mạnh của lôi kiếp mở địa cung năm xưa ra!”

“Địa cung do một tông môn thời Thượng Cổ để lại, bên trong có dược viên, đan dược thì sẽ rất hợp tình hợp lý nhỉ?”

.....

Khánh thành.

Nằm ở cực Nam của liên minh, chống chọi với sự xâm lấn của hung thú mười sáu năm.

Trong thành sớm đã không còn dân thường, chỉ có tinh binh bách chiến cùng quân đội vừa mới đến mà thôi.

Hôm nay.

Tiếng còi báo hiệu vang lên chói tai.

Tất cả binh lính đều xông về phía phía tường thành, nguyên nhân của tiếng báo động toàn thành chỉ có một chính là hung thú đến.

Hơn mười doanh trại quân đội ở thành Đông thành Tây cũng nhận được cảnh báo, những boong ke xây dựng từ chục năm trước nối liền thành một hàng, như những sợi xích sắt Bắc ngang sông, chờ đợi cơn sóng hung thú đến cuốn qua, có thể chống chọi được cho đến khi cơn sóng kia rút đi, hoặc là đồng quy vu tận cùng hung thú.

Trên bầu trời hung thú đã bắt đầu xuất hiện trong tầm thăm dò của radar, vô số hung thú với những hình thù kỳ quái, tụ tập trên trời giống như mây đen.

Vèo vèo vèo.....

Những chiếc chiến cơ cất cánh, đan chen với nhau tạo thành một mạng lưới hỏa lực, không ngừng bắn nát những con hung thú đang bay lượn.

Trên mặt đất hỏa tiễn đồng loạt bắn ra, bầu trời bùng lên từng đợt pháo hoa.

Máu thịt rơi xuống như mưa, nhưng nếu so sánh với vùng mây đen kia thì chỉ có thể xua tan đi vài đám mây nhỏ, còn chẳng thể nhìn xuyên qua đám mây đen kia để thấy được ánh sáng mặt trời.

Mặc cho chiến cơ, hỏa tiễn bắn phá, vẫn không thể nhìn thấy hung thú dừng tiến công, mây đen không hề nhanh chóng tiếp cận thành trì.

Trên tường thành.

Kim Lão Cửu dùng kính viễn vọng, quan sát trận chiến trên vòm trời, vẻ mặt nghiêm nghị.

“Đợt tấn công này không bình thường.”

“Cửu ca, có thể giải thích được không?”

Người đang nói chuyện là một tân binh tên Lý Hải, mới đến tiền tuyến được hai năm, bình thường chỉ thấy những đợt tấn công của hung thú với quy mô nhỏ, lúc này hấn lại kích động đến mức tay phát run.

“Số lượng, khí thế!”

Kim Lão Cửu là người ở Khánh thành, sống sót sau bốn đợt tấn công của hung thú, nói rồi móc ra một mặt dây chuyền có hình thù kỳ dị từ trong lòng ngực, nắm trong lòng bàn tay lạnh băng.

Lý Hải thắc mắc nói: “Cửu ca còn tin vào thần sao?”

Thời mạt thế, hung thú tàn sát bừa bãi, tín ngưỡng đã sụp đổ từ lâu, bây giờ người ta chỉ tin vào vũ khí, vũ lực.

“Kim thần phù hộ, vượt qua được bốn lần tử kiếp.”

Kim Lão Cửu nói: “Hôm nay ta phải trở về với vòng tay của Kim thần rồi, đợi đến khi đến được Thần quốc, sẽ trình báo những chuyện ở thế gian với Kim thần, ngài chắc chắn sẽ giáng thần ân xuống để huỷ diệt hung thú!”

“Kim thần..... Hình như là một vị thần, được tôn thờ bởi liên minh tín ngưỡng bị hung thú hủy diệt.”

Lý Hải lắc đầu nói: “Nếu là thật sự có thần, vậy thì khi liên minh tín ngưỡng kia bị hủy diệt, tại sao lại không nhìn thấy Kim thần xuất hiện?”

“Có thể là do bọn họ không đủ thành kính, hoặc là do Kim thần đang ngủ say!”

Kim Lão Cửu không phản bác hoặc là phần nộ với thắc mắc của Lý Hải, Thần quốc đã bị diệt vong hơn hai trăm năm, trên đời đã chẳng còn được mấy tín đồ nữa rồi.

Lúc này.

Từng tiếng hoan hô vọng đến từ trận địa, nghe tiếng hô nào là Võ Thánh, hiệu trưởng gì đó.

Những áp lực, tuyệt vọng ban đầu chỉ trong một thoáng đã trở thành hư không, khí thế như rồng, rất nhiều binh lính xông ra khỏi chiến hào, ôm súng máy trong tay bắn phá tạch tạch tạch lên vòm trời.

Dáng vẻ như vậy, dường như đang kích thích cho hung thú tấn công đến đây!

“Sao lại thế này?”

Kim Lão Cửu cầm kính viễn vọng, quan sát cục diện trên bầu trời, phát hiện hung thú đã bắt đầu lui lại.

“Một khi hung thú trời dậy, thì chưa bao giờ lùi bước, cho dù có chết sạch, thì trong mắt đám yêu thú kia cũng chỉ là sự hao tổn về quân số mà thôi!”

Lý Hải hưng phấn, hò hét nói: “Cửu ca, di động, mau xem di động!”

Kim Lão Cửu lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy mấy chục tin tức đang chớp nháy, nhấp vào bất kỳ cái nào thì đều hiểu được tiền căn hậu quả.

“Chúng ta có Kim Đan chân quân?”

“Võ Thánh, là Võ Thánh!”

Lý Hải hét khàn cả giọng, nói: “Nhân tộc có Võ Thánh, dám hung thú kia chỉ nghe thấy tên, đã sợ tới mức tè ra quần. Cừu ca, năm đó ta đã từng giao lưu võ đạo với Tiêu Võ Thánh đấy!”

“Ngươi sao?”

Kim Lão Cừu nhíu mày, nói một câu không dễ nghe thì phần lớn những kẻ ở tiền tuyến chiến đấu cùng hung thú đều là quân thể mạng của Nhân tộc.

Tuổi tác đã hơn ba mươi, tư chất võ đạo kém, làm sao lại có tư cách giao lưu cùng Võ Thánh chứ?

Lý Hải cười ha ha nói: “Cừu ca không tin chứ gì, mười năm trước Tiêu Võ Thánh giảng võ ở quảng trường Tiên Kinh, lúc ấy ta ở ngay dưới đài, mấy lần gật đầu tỏ vẻ tán đồng!”

“.....”

Hai mắt Kim Lão Cừu trắng dã, lười nghe thẳng nhãi này khoác lác, treo mặt dây chuyền Kim thần lên tường thành, ba quỳ chín lạy theo tục lệ tổ truyền.

“Đa tạ Kim thần phù hộ!”

Lý Hải đã coi Tiêu Võ Thánh như thần tượng cả đời của hắn, không nhìn được mà phản bác nói: “Thần quốc cũng đã bị hủy diệt hai trăm năm, Tiêu Võ Thánh có liên quan gì đến Kim thần được chứ?”

Kim Lão Cừu cẩn thận cắt mặt dây chuyền đi, vẻ mặt thành kính nói.

“Tất nhiên là do Kim thần ra tay tương trợ, Tiêu Võ Thánh mới có thể có thể tấn chức!”

Mùa hè, năm Liên Minh thứ một trăm chín mươi bảy.

Tiêu Hồng đột phá Võ Thánh, thiên địa chúc phúc.

Hôm sau.

Trăm vạn hung thú Nam Cương nghe tiếng mà lui, danh tiếng của Võ Thánh uy chấn Yêu tộc, đời sau gọi là thời cơ để Nhân tộc quật khởi.

.....

Nam Cương.

Vực Thiên Hồ.

Chương 388: Nhân tộc Cung Phụng.

“Chúc mừng đạo hữu!”

Tiêu Hồng không được tận mắt nhìn thấy lôi kiếp, nhưng không hề hoài nghi chút nào cả, hẳn là Kim Đan đầu tiên được thiên địa công nhận.

Chu Dịch thu liễm khí tức pháp lực, thần thức đảo qua bốn phía, động tĩnh to lớn như vậy khiến cho không ít tu sĩ võ giả ở những thành trì gần đó chú ý đến, cất cao giọng nói.

“Bần đạo đột phá Kim Đan, sau này sẽ giảng pháp ở đại học Võ Đạo, bất kỳ ai đều có thể đến nghe!”

Giọng nói truyền khắp mấy chục dặm, chiêu cáo tứ phương.

Tiêu Hồng lập tức tươi cười, nói: “Đạo hữu, trước tiên hãy trở về Tiên Kinh, nhất định phải chuẩn bị đại điển chân quân theo lễ cổ!”

“Không cần phải phiền phức như vậy, bây giờ còn có một chuyện khác.”

Chu Dịch chỉ vào mặt đất, âm thầm truyền âm nói: “Khi bần đạo độ kiếp, thiên lôi đánh nát Bạch Vân Phong, mới phát hiện dưới nền đất có di tích Thượng Cổ!”

Hai mắt Tiêu Hồng lấp lánh kim quang, thi triển huyết mạch thần thông, trực tiếp nhìn xuyên xuống trăm trượng dưới lòng đất.

“Quả nhiên!”

“Nên đến thăm dò thử thế nào”

Chu Dịch phát tay tung ra Phân Kiếm Quang, chui thẳng vào cửa động dưới lòng đất, hóa thành độn quang tiến vào trong đó.

Tiêu Hồng hơi chân chờ, thân thể lóe lên hiện hóa thành hình hài Bạch Hổ, rồi đi vào Địa Hỏa cung.

Địa Hỏa cung có diện tích hơn mười dặm dưới lòng đất, có hơn trăm cung điện lớn nhỏ, nhưng hai người đều có thần thông diệu pháp, chỉ trong một lát đã thăm dò xong, những nơi

khác đã trống không từ lâu, chỉ còn sót lại tàng thư các và dược viên.

Bên trong tàng thư các có rất nhiều cổ pháp, Chu Dịch cất chúng vào túi trữ vật, sau khi sắp xếp lại thì đưa vào trong thư viện của trường học.

Dược viên.

Bốn phía có dấu vết của rất nhiều trận pháp cấm chế, sau nhiều năm tháng trôi qua, đã mất đi tác dụng.

Tiêu Hồng đứng bên cạnh dược viên, mắt không ngừng xoay tròn, hai mắt lấp lánh linh quang, liên tục kiểm tra thử đây có phải là cạm bẫy bằng ảo trận không.

“Nhiều linh sâm như vậy sao?”

Chỉ thấy bên trong dược điền, có trồng mấy chục gốc linh sâm ngàn năm tuổi, như củ cải trắng dược trồng ở bên trong.

Chu Dịch chỉ vào rất nhiều cây cối khô héo, nói: “Có lẽ là những linh dược đã già đi rồi khô héo hết, nhưng còn tuổi thọ của linh sâm cực dài, lại không kén thổ nhượng, cho nên mới có thể sống đến bây giờ.”

“Thì ra là thế.”

Trong lòng Tiêu Hồng vẫn có thắc mắc, nhưng linh sâm cũng không phải là giả, vội vàng thúc giục Chu Dịch thu hoạch.

Chu Dịch thắc mắc nói: “Tiêu đạo hữu không cần sao?”

“Tân Thuật gần giống với Yêu tộc, chủ yếu là lột xác huyết mạch, cũng chẳng có nhiều yêu cầu về đan dược.”

Tiêu Hồng nói: “Đường chân quân dùng linh sâm luyện thành đan dược, có thể trợ giúp tăng pháp lực tu vi. Với tư chất của đạo hữu, sau này rất có khả năng sẽ trở thành Nguyên Anh lão tổ trong truyền thuyết, Cửu Châu lại là thiên hạ của Nhân tộc!”

Kim Đan chân quân mạnh thì có mạnh đấy, nhưng cũng sẽ có lúc sức lực cạn kiệt.

Khi Nguyên Anh lão tổ đấu pháp thi triển thuật pháp thần thông, dễ dàng phá hủy một diện tích mấy trăm dặm, đã không còn là khái niệm mà số lượng có thể địch lại!

“Bần đạo chắc chắn sẽ cố gắng tu hành.”

Chu Dịch phát tay thu hết tất cả linh sâm vào túi trữ vật, chuyển này đúng là tự cung tự cấp, nói: “ Trong truyền thừa của sư môn có phối phương của Trúc Cơ đan, linh dược chính trong phối phương này chính là linh sâm ngàn năm.....”

“Thật vậy sao!”

Mặt Tiêu Hồng lộ vẻ mừng vui, nhìn thấy Chu Dịch gật đầu xác nhận, kích động cất tiếng cười to.

“Như vậy, Cổ Tu chắc chắn sẽ trỗi dậy!”

Trong liên minh Nhân tộc có không ít tu sĩ, đã đạt đến tu vi Luyện Khí đại viên mãn từ lâu, nhưng vì tỉ lệ thành công khi tự mình đột phá tu vi Trúc Cơ quá thấp, không dám liều mạng để thử nghiệm, thiếu sót duy nhất chính là Trúc Cơ đan.

Chu Dịch nói: “Luyện chế Trúc Cơ đan không khó, cái khó chính là làm sao để phân phát nó.”

Tiêu Hồng nói: “Đạo hữu có ý tưởng gì rồi sao?”

“Nhận một viên Trúc Cơ đan, sau khi đột phá thì phải đến tiền tuyến phục dịch mười năm!”

Chu Dịch từ Đông Hải trở về Tiên Kinh, khi đi ngang qua tuyến đầu của Nhân tộc thì phát hiện, tuy rằng được bố trí trận pháp cấm chế, nhưng lại có rất ít nơi có tu sĩ đóng giữ.

Sau này đến đại học Võ Đạo dạy học, biết được nguyên nhân của chuyện này.

Bởi vì số lượng tu sĩ Cổ Tu trong liên minh quá ít, cho nên đa số đều ở lại hậu phương thi triển tứ nghệ tu tiên, luyện khí luyện đan vẽ bùa bày trận, tương ứng với võ giả thì đây là một ngành nghề kỹ thuật, nếu như chết ở tiền tuyến thì quá đáng tiếc.

Ví dụ như những công cụ dùng để rà quét hung thú, và những hộp đen để cho bá tánh phân biệt yêu khí vv, đều là do tu sĩ Cổ Tu nghiên cứu phát minh luyện chế ra.

Tiêu Hồng nhắc nhở nói: “Tu sĩ ở hậu phương, có tác dụng vô cùng lớn với tiền tuyến, chuyện chém giết giao cho võ giả là được.”

“Thiếu đi khổ tu thì không thể tu thành Kim Đan.”

Chu Dịch nói: “Đạo hữu cũng đừng quá lo lắng, tu sĩ Trúc Cơ đã có thể tu hành độn thuật, chạy khỏi chiến trường chém giết không khó, cho dù phòng tuyến có sụp đổ thì cũng có thể giữ được tánh mạng!”

“Vậy thì cứ theo lời chân quân vậy.”

Tiêu Hồng khom người nói: “Chân quân không hề tiếc những gì lấy được trong di tích, bảo hộ cho Nhân tộc đến như vậy, lão phu hổ thẹn không bằng!”

Chu Dịch nói: “Chỗ này giao cho nhân viên khảo cổ của liên minh thăm dò rõ ràng lai lịch của di tích này vậy, Nhân tộc nhận được di sản này, nên vinh danh nơi này!”

“Nên làm như thế.”

Dứt lời hai người bay lên trời, bay về hướng Tiên Kinh.

Hôm nay.

Tiên Kinh vừa lắng xuống chưa được bao lâu, lại biến thành biển niềm vui, ăn mừng Nhân tộc có thêm một vị chân quân.

Chương 389: Nhân tộc Cung Phụng (2)

Vị chân quân thứ hai lại có một ý nghĩa khác, chứng minh rằng Tiêu Vô Thánh không phải là một ngoại lệ, tương lai sẽ xuất hiện càng nhiều cường giả Nhân tộc, ngày Nhân tộc hưng thịnh đã gần ngay trước mắt.

Tiếp theo đây thì đã có được năng lực tấn công, một công một thủ, có thể đoạt lại lãnh thổ của Nhân tộc rồi.

Trong phố phường nổi lên lời đồn đãi, từ tin đồn về Tiêu Hồng chuyển thành tin đồn về Chu Dịch, đại khái là lúc chào đời thì tử khí đông lai, ngậm vàng ngậm ngọc, tiên khí lượn lờ vv, lại có thêm những tin đồn về thân phận như là nhất thể thiên kiêu, chân tiên chuyển thế vân vân.

Thú vui của bá tánh rất đơn giản, đó chính là mặc sức bình phẩm đại nhân vật!

Vừa mới trở lại Tiên Kinh, Chu Dịch đã nhận được lời mời của lãnh đạo liên minh, mời hắn đến nha môn Nội Các nằm ở phía Đông hoàng cung thương nghị chuyện quan trọng.

“Nha môn Nội Các!”

Chu Dịch hơi hơi gật đầu, vẻ mặt có chút kỳ lạ.

“Trở lại chốn cũ.....”

Sau khi bàn bạc về lễ chúc mừng và công việc giảng đạo với Tiêu Hồng, rồi hóa thành độn quang, trực tiếp đáp xuống bên ngoài cửa nha môn Nội Các.

Hai bên cửa là hai con sư tử đá cao một trượng sáu, trải qua hai ngàn năm trăm năm dài nắng dầm mưa, bên ngoài thì mịn màng như ngọc bích, trên hai mắt có bố trí cấm chế khắc văn, tỏa ra uy thế lạnh thấu xương.

Chu Dịch bắt pháp quyết, tàng hình bước vào trong cơ quan quyền lực tối cao của Nhân tộc, bên trong cửa có những trạm gác gác ngoài sáng trong tối và cấm chế rà soát, nhưng lại không hề phát ra bất kỳ tiếng còi báo động nào.

Sau khi bước vào bên trong thì thứ đầu tiên nhìn thấy là một bức tường bằng đá xanh, cao hơn hai trượng, tạo hình cổ xưa,

bên trên được điêu khắc bức tranh Vạn Mã Bôn Đằng.

“Bần đạo đã sớm đoán được, sống càng ngày càng lâu, có khi nào đi đâu cũng có thể gặp lại cố nhân hay không, bây giờ cũng gần như là vậy!”

Chu Dịch nhìn bức tường đá, chính giữa là một vết chém dài vài thước, tự mình lẫm bẫm.

“Năm đó phủ Trần Quốc Công bị người ta ám sát, bần đạo đã bí mật bảo hộ, dấu vết này chính là do một cao thủ giang hồ lưu lại.....”

Vị trí của nha môn nội các hiện tại chính là vị trí ngày xưa của phủ Trần Quốc Công, Phượng Dương quốc.

Năm đó khi hoàng tộc Đại Chu tuyên bố thoái vị, hạ chiếu đem phủ Trần Quốc Công cấp cho Nội Các, cải tạo nó thành một địa điểm làm việc.

Kinh Nha, Binh Mã Tư, Lục Bộ Nha Môn vv thì đều mở rộng cửa công khai với bên ngoài, trở thành điểm đến du lịch, hiện tại tất cả đều bị phá hủy để xây dựng pháo đài phòng không.

Mấy trăm năm trôi qua, nha môn Nội Các trải qua nhiều lần sửa chữa, những dấu vết còn lưu lại của phủ Trần Quốc Công đã không còn nhiều lắm, đình đài lầu các đều là những kiến trúc được xây dựng sau này.

Chu Dịch đi dạo một vòng bên trong viện, đi thẳng vào chính giữa đại đường, nhìn thấy vài nhân vật trong Nội Các đang nói chuyện với nhau.

Lẳng lẳng đứng nghe một lúc lâu, nói đến nói đi đều là những chuyện nên chúc mừng, quả nhiên, chẳng mấy ai lại nói thật lòng khi đối mặt với nhau cả!

“Bần đạo Đường Huyền, tham kiêm chức vị cư sĩ.”

Chu Dịch bỗng nhiên hiện hóa thân hình, thi lễ với mọi người.

Mấy người vội vàng đứng dậy, chấp tay đáp lễ, lễ nghi của đạo môn cực kỳ tiêu chuẩn, thủ phụ Nội Các nói.

“Chân quân xin mời ngồi.”

Chu Dịch cũng không khách khí, ngồi xuống vị trí đầu tiên bên trái, ngồi song song với thủ phụ.

“Nội Các mời bản đạo đến đây, có gì sai bảo?”

“Không dám không dám.”

Thủ phụ liên tục xua tay, cười nói: “Nếu như là trước kia, thì chân quân như thần tiên giữa loài người, hoàng đế cũng chẳng thể gặp được, dám phạm phu tục tử như chúng ta nào dám dùng hai chữ ‘sai bảo’ chứ.”

Thủ phụ ngồi một bên gật đầu nói: “Vốn dĩ chúng ta phải đi yết kiến chân quân, chỉ sợ sẽ rước thêm rất nhiều phiền toái, nên mới phiền chân quân di giá đến đây.....”

“Chớ nói như vậy, có việc gì cứ nói thẳng.”

Chu Dịch thà rằng đến câu lan viện nghe khúc, chứ không muốn nói chuyện với đám người trong triều đình, vòng tới vòng lui còn chẳng bằng trực tiếp sưu hồn.

Thủ phụ cười tươi, cũng không để bụng chuyện người ta ngắt ngang lời mình, tiếp tục nói: “Chân quân có tính cách như vậy, thì lão phu cũng không dong dài, đầu tiên tất nhiên là chân quân nên có được vinh dự và quyền lực.”

Lời nói vừa dứt, lập tức có thư ký đưa đến một chồng văn kiện.

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, lập tức rõ ràng nội dung bên trong văn kiện, liên minh Nhân tộc mời hấn làm Cung Phụng.

Rồi tiếp theo là mấy chục đến cả trăm điều về quyền lực của Cung Phụng, về cơ bản có thể nói gần như là có quyền lực ngang với liên minh, cho dù phạm phải trọng tội, cũng chỉ là giải trừ tư cách của một Cung Phụng mà thôi.

“Bản đạo không cần thực hiện nghĩa vụ gì sao?”

Thủ phụ nói: “Chân quân đồng ý trở thành Cung Phụng, trấn áp khí vận của Nhân tộc, còn cầu mà không được, nào dám bản đến nghĩa vụ gì nữa chứ.”

“Bản đạo cũng không có lý do gì để không ký kết.”

Chu Dịch mở đến trang cuối cùng, đầu ngón tay lấp lánh linh quang, phát tay ký vào đó tên họ Đường Huyền.

Bầu không khí trong đại điện lập tức trở nên vui vẻ, cho dù mọi người không cho rằng Chu Dịch sẽ cự tuyệt, nhưng cũng không dám tự phỏng đoán suy nghĩ của chân quân.

Liên minh vốn dĩ cũng chẳng kính sợ gì Kim Đan chân quân, nhưng những số liệu thực nghiệm của Tiêu Hồng đã rõ ràng ngay trước mắt, có gọi người ta là thần tiên trên nhân gian cũng không quá, với sức mạnh của một người là có thể điên đảo toàn bộ Nội Các.

“Còn một chuyện nữa là về Cổ Tu Thiên linh căn.”

Thủ phụ nói: “Hiện nay, liên minh có sáu vị tu sĩ Thiên linh căn, chưa được ai chỉ dạy mà đều tự mình học hỏi, phải nhờ chân quân chỉ điểm thêm cho, sau này nhất định sẽ cư xử với lễ nghĩa của đệ tử!”

Chương 390: Nhân tộc Cung Phụng (3)

Chu Dịch thoáng trầm ngâm, gật đầu nói: “Đề bản đạo đến gặp trước đã.”

Một lát sau.

Sáu luồng độn quang đáp xuống đại sảnh, bốn nam hai nữ, mỗi một người đều có khí tức hồn hậu, hiên ngang, oai hùng.

Thiên linh căn được trời ưu ái, không chỉ có tốc độ tu hành cực nhanh, mà trước khi kết đan thì gần như không gặp phải bất kỳ bình cảnh nào, không cần dùng đến Trúc Cơ đan cũng có thể đột phá được.

“Tu vi đều là Trúc Cơ đỉnh phong, đã đạt tới cực hạn của linh khí.”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, trong giây lát đã nhìn thấu hết tất cả mọi người, pháp lực kinh mạch pháp khí vv không sót một thứ gì.

Sáu người vốn đang có chút kiêu ngạo, cho rằng đối phương chỉ vì có vận khí tốt chiếm được tiên cơ, theo bản năng ngăn cản sự dò xét của thần thức, đột nhiên phát hiện người kia sâu không lường được, sự phản kháng chỉ như đá ném xuống biển.

Thần hồn chấn động, cả đám còn chẳng thể đứng thẳng được, suýt nữa té ngã.

“Đám nhóc không tệ!”

Chu Dịch hơi gật đầu, trong ngoài thuần khiết như một, không hề có âm tà sát khí, trong đan điền đều uẩn dưỡng pháp bảo Thượng Cổ.

Mấy người này có thể có được thành tựu như vậy, hiển nhiên không chỉ là do bản thân tự động khổ tu, mà còn vì liên minh đã đổ vào họ không biết bao nhiêu nhân lực vật lực.

Thủ phụ nói năng không hề kiêng dè: “Bao nhiêu năm như vậy, số lượng Thiên linh căn ra đời, tất nhiên không chỉ có sáu người, chỉ là những kẻ khác lại có dị tâm, không có thể đưa vào danh sách bồi dưỡng của liên minh được.”

“Thực lực càng mạnh, nguy hại càng lớn!”

Chu Dịch rất tán đồng ý kiến này, Tu Tiên giới lựa chọn truyền nhân, sau nhiều vòng tuyển chọn còn phải quan sát người mười mấy năm, sau này còn phải trải qua đủ loại thử thách mới trở thành đệ tử chân truyền.

Thủ phụ hỏi: “Thiên phú, tâm tính của bọn họ đều là đứng đầu, chân quân có sẵn lòng nhận họ làm đệ tử không.”

“Bần đạo bình thường cũng bận rộn giảng pháp, mấy ngày nay lại muốn thử luyện chế Trúc Cơ đan, sáu đệ tử thì có chút nhiều.....”

Chu Dịch dùng ánh mắt đảo qua, chỉ thiếu nhiên đứng phía ngoài cùng bên trái, nói: “Người tên là gì?”

Kim Cửu Tiêu khom người thi lễ: “Bẩm chân quân, văn bối là Kim Cửu Tiêu!”

“Bần đạo có duyên với người mang họ Kim.”

Chu Dịch vỗ tay cười nói: “Có đồng ý làm đệ tử ký danh của bần đạo không, sau này nếu như có thể đột phá Kim Đan, có thể coi như là đệ tử chân truyền!”

“Bái kiến sư tôn!”

.....

Quỳnh Châu.

Nơi bắt nguồn của nạn hung thú, linh địa của Yêu Hoàng Lục Nhĩ, Yêu tộc.

Hiện giờ đã là đời thứ ba của Yêu Hoàng Lục Nhĩ, có lẽ là chịu ảnh hưởng bởi sự thoái hóa của thuốc, huyết mạch Yêu tộc không đủ thuần khiết, tuổi thọ không còn được lâu dài như trong ký ức được truyền thừa.

Núi Yêu Hoàng.

Một mảnh tĩnh mịch, đã không còn tiếng thú rống như ngày xưa.

Trong phòng thí nghiệm trên đỉnh núi, bên ngoài chất đông xác của hung thú, máu tươi nhuộm đỏ cả nửa ngọn núi.

Lúc này.

Mặt đất âm âm nứt ra, từ dưới lòng đất hai con hung thú có bề ngang dài hơn mười trượng, cao hơn trăm trượng, chui lên, được tạo thành từ máu huyết đỏ tươi, giống như con giun được phóng to gấp trăm ngàn lần.

Đồng huyết nhục co giật, lao về hướng không trung.

“Yêu Vương? Không đúng, chỉ là thân xác trống không mà thôi!”

Ngao Khâm đứng trên không, tay để sau lưng, mắt lạnh lùng nhìn hai con hung thú lao đến.

Gừ!

Tiếng thú gào rống kinh thiên động địa, há mồm để lộ ra hàm răng sắc nhọn, cái miệng giống như đường hầm sâu thẳm, muốn nuốt Ngao Khâm vào trong bụng.

“Không biết tôn ti, đáng diệt!”

Ngao Khâm quát lớn một tiếng, hai mắt bắn ra thần quang xanh biếc, dễ dàng chế hung thú thành bốn khúc.

Thân thể hung thú nhúc nhích trên mặt đất, miệng vết thương nhanh chóng liền lại với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, rồi lại biến thành bốn con hung thú, nhưng thực lực có chút suy yếu.

“Sức sống rất mạnh mẽ, nên thuộc về bốn vương.”

Mặt Ngao Khâm lộ vẻ mừng vui, tay bắt pháp quyết, thần quang xanh biếc bao phủ lấy hung thú.

Sinh cơ cuộn cuộn trào ra mãnh liệt, ngưng tụ thành những đốm sáng nhỏ, dung nhập vào trong cơ thể của Ngao Khâm, khí tức của hắn càng thêm sâu không lường được.

Lúc này.

Một con khỉ sáu tai đi ra từ trong phòng thí nghiệm, mặc đạo bào màu xanh đen, hiều kỳ nói.

“Đó là yêu tu Thượng Cổ sao?”

“Bốn vương là Tam Thái Tử ở Bích Ba đàm, ừ, hiện giờ có thể gọi là Bích Ba Long Vương. Nhóc con nhà ngươi còn thủ đoạn

gì nữa thì cứ việc tung ra, đừng nói bốn vương chưa cho người cơ hội!”

Ngao Khâm dùng thần thức đảo qua, thực lực của con khỉ kia đã đạt đến tu vi Trúc Cơ, còn chẳng bằng hai con hung thú giun khi này.

“Uy nghi của Yêu Vương, làm sao vẫn bối có thể so được chứ.”

Lục Nhĩ khom người xin tha nói: “Ta sẵn sàng chấp tay nhường lại phòng thí nghiệm và vị trí Yêu Hoàng, hy vọng đạo hữu có thể tha cho tánh mạng của tộc nhân.”

“Tộc nhân?”

Ngao Khâm nhíu mày, thắc mắc nói: “Đám các người dùng tà thuật kích phát huyết mạch, là hạng không cha không mẹ, làm gì có tộc nhân, đừng có lừa gạt bốn vương!”

Sau khi xuất quan rời khỏi Tứ Linh Thánh Điện, Ngao Khâm lăn lộn ở Thập Vạn Đại Sơn một năm, chém giết vô số Yêu tộc rồi sưu hồn đoạt phách, cũng có chút hiểu biết về thuốc của Tân Thuật.

“Đó chỉ là Tân Thuật tầm thường, chỉ dùng để lột xác huyết mạch! Tứ đại Yêu Hoàng có thể truyền thừa không dứt, là bởi vì phát hiện được sự huyền bí trong kế thừa huyết mạch, dùng huyết mạch của tiền bối luyện hóa thành thuốc, dung nhập vào trong cơ thể của con khỉ phạm tặc.”

Lục Nhĩ giải thích nói: “Một con khỉ có thể sống sót như vậy, đều là thành viên của tộc Lục Nhĩ, trời sinh có được ký ức Tân Thuật của tiền bối, có sự trợ giúp khổng lồ trong việc thăm dò căn nguyên huyết mạch.”

Chương 391: Yêu tộc nội loạn.

Mặt Ngao Khâm lộ vẻ kỳ dị, trong lòng nghĩ đến rất nhiều khả năng, với huyết mạch Thanh Long của nó, liệu rằng có lột xác ra nhiều Thanh Long nữa hay không.

Những hậu bối có trong người huyết mạch Thanh Long, rồi lại bóc tách căn nguyên của chúng, sau khi ăn vào có thể bù đắp được khuyết điểm của mình không.

Suy nghĩ đến đây, phát tay bắt lấy Lục Nhĩ, trực tiếp sưu hồn dọc lấy ký ức kế thừa huyết mạch, quả nhiên đúng như lời của nó nói, Yêu Hoàng Lục Nhĩ đời thứ nhất phân hoá ra hơn mười con khỉ sáu tai.

Đến đời thứ hai, hiện giờ tộc Lục Nhĩ đã có mấy chục con hầu yêu.

Ngao Khâm ném Lục Nhĩ xuống đất, bởi vì thần hồn bị hao tổn, hai mắt ngu dại cả người run rẩy.

“Rất tốt, sau này bốn vương chính là nguồn gốc của Long tộc!”

Sau khi Ngao Khâm chiếm cứ phòng thí nghiệm, lập tức sử dụng Yêu tộc Lục Nhĩ, bắt đầu sản sinh ra hàng loạt con cháu Long tộc.

Kết quả là bước đầu tiên của thực nghiệm đã xảy ra vấn đề, bất đồng với việc thành yêu của Viên Hầu, Chân Long trong truyền thuyết được uẩn dưỡng bởi thiên địa, cho nên không thể sử dụng bất kỳ con thú nào để làm vật thí nghiệm được.

Ngao Khâm cũng mặc kệ những lý do này, lập tức nuốt luôn mấy con Lục Nhĩ hầu yêu, trong nhận thức cổ hữu của nó, những Yêu tộc khác vốn dĩ là nô bộc của Long tộc.

Huyết mạch phân biệt Yêu tộc cao quý và thấp hèn!

Dưới sức ép của sống chết, hầu yêu chỉ có thể dung nhập huyết mạch của Ngao Khâm vào trong cơ thể của cá và rắn.

Trong điển tịch có ghi lại rằng rắn hóa thành giao, cá vượt long môn hóa rồng, có lẽ tổ tiên của chúng có chút liên quan

đến Long tộc, sau khi dung hợp huyết mạch, phát hiện hiệu quả tốt bất ngờ.

Xà Long, Ngư Long hóa thành hung thú long duệ, nhưng linh trí vẫn hỗn loạn, nhưng mà trong cơ thể lại sinh ra máu huyết của Thanh Long.

Ngao Khâm nuốt sống mấy huyết duệ, tán thưởng mùi vị không tồi, lại thi triển bí pháp phản bốn quy nguyên của Yêu thánh, quả nhiên bắt đầu bù vào huyết mạch bị thiếu hụt.

“Tác dụng cực kỳ nhỏ bé, nhưng cách này không phải đi chém giết, không cần phải mạo hiểm độ kiếp, chỉ cần nuốt sống đủ số lượng hậu duệ, là có thể bình an lột xác thành Thanh Long hoàn toàn!”

“Tân Pháp của Yêu tộc phải để phục vụ cho bốn vương!”

“Các ngươi cứ tiếp tục nhân giống, một khắc cũng không thể ngừng, bốn vương cần càng nhiều máu hậu duệ.”

Ngao Khâm cảm thấy chỉ ăn mỗi Ngư long, giao long sẽ cảm thấy nhạt nhẽo, lại hạ lệnh dung nhập huyết mạch vào thân thể của những loại thú bình thường khác, kết quả là sinh sản ra Long tộc dị chủng, hiệu quả luyện hóa cắn nuốt không thua gì cá và rắn.

Rồng sinh chín con, không con nào giống con nào, quả nhiên là không sai.

Nền tảng của việc này chính là vì huyết mạch của Long tộc phi phạm, có thể đồng hóa bất kỳ loại huyết mạch nào, hướng chỉ máu huyết Thanh Long, chỉ cần dã thú bình thường tiếp xúc thì sẽ hóa thành long duệ.

Tiêm vào heo thì biến thành heo rồng, tiêm vào ngựa thì biến thành ngựa rồng, tiêm vào người chim thì biến thành chim rồng.....

Rất nhanh.

Trong phòng thí nghiệm xuất hiện các loại Long tộc có hình thù kỳ quái, số lượng nhiều, Ngao Khâm không ăn hết tất cả, mà lưu lại những long yêu có linh trí, nhận chúng làm long tử dưới trướng.

Long tử lại sinh sản ra long tôn, với tốc độ sinh sản như thế này, số lượng Long tộc vượt xa số lượng Long tộc ở Tu Tiên giới!

Bởi vì Yêu tộc cũng biết sử dụng internet và khoa học kỹ thuật, tốc độ lan truyền tin tức cực nhanh, biến cố ở núi Yêu Hoàng trong hai ba ngày đã truyền khắp thiên hạ.

Ngao Khâm vốn có thiên tính cao ngạo lạnh lùng, vốn không hề dự định giấu giếm, trực tiếp phát ngôn công khai trên các nền tảng mạng xã hội, công bố từ xưa đến nay là Long tộc vốn là hoàng tộc trong chúng yêu, tất cả những Yêu tộc còn lại chỉ là nô bộc, là đồ ăn!

Ba Yêu Hoàng còn lại một là thần phục hai là bước theo vết xe đổ của Lục Nhĩ!

Trong lúc nhất thời.

Cửu Châu dậy sóng, ba vị Yêu Hoàng còn lại tất nhiên sẽ không dễ dàng khuất phục, Yêu tộc khắp nơi lặng lẽ quan sát.

Duy nhất chỉ có Nhân tộc là trời quang mây tạnh.

Trong đại học Tiên Kinh.

Trên quảng trường cấm đầy cờ xí âm dương, ngũ sắc, mấy ngàn tu sĩ Cổ Tu mặc đạo bào cổ, ngồi khoanh chân trông ngóng.

Hôm nay là ngày mà Đường chân quân giảng pháp.

Dựa theo lễ nghi cổ đại, chân quân mới đột phá giảng pháp sẽ giảng giải về căn bản, bao gồm nội dung độc đáo về tu hành, ngưng đan lĩnh ngộ, đều rất có lợi cho tu sĩ ở bất kỳ tu vi nào.

Bục phát biểu của lãnh đạo trường trước đây đã sửa chữa thành pháp đàn giảng đạo.

Sáng sớm.

Tất cả những tấm đệm Hương Bò trên quảng trường đã ngồi đầy người, may mắn là trường học đã chuẩn bị trước, những tòa nhà giảng đường chung quanh đó đều đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Tới gần buổi trưa, những vị trí gần cửa sổ đã đầy người, trên mái nhà đều là tu sĩ.

“Thì ra trong liên minh có nhiều tu sĩ Cổ Tu đến như vậy?”

Lưu Viêm gần quan được ban lộc, ngồi ở hàng đầu tiên trên quảng trường, nhìn bốn phương tám hướng lầu trên lầu dưới đâu đâu cũng đều là đầu người, không nhìn được mà sinh lòng cảm thán.

“Đại đa số Cổ Tu đều bế quan trong núi sâu rừng già, không màng đến thế sự, không quan tâm đến sinh tử tồn vong của Nhân tộc, một lòng cầu được trường sinh đại đạo, đương nhiên là sẽ cảm thấy ít người.”

Giảng viên ngồi bên cạnh nói: “Đường chân quân là tu sĩ Kim Đan Cổ Tu đầu tiên kể từ khi thiên địa hồi sinh, có lẽ giảng pháp sẽ không giống với điển tịch của thời Thượng Cổ, nhưng ai ai cũng không thể nào bỏ qua được!”

Tu tiên giới trong ghi chép thời Thượng Cổ khác với thế đạo hiện giờ, không có hung thú tấn công, không có khoa học kỹ thuật, tất cả những phương pháp Ngưng Đan được ghi chép lại chưa chắc đã phù hợp với hiện đại.

Chương 392: Yêu tộc nội loạn (2)

“Không chỉ có như vậy.....”

Giảng viên Từ thấp giọng nói: “Có tin tức ngoài luồng cho rằng giảng pháp ngày hôm nay, Đường chân quân sẽ công bố điều kiện để thu nhận đồ đệ.”

Lưu Viêm thắc mắc nói: “Nghe đồn liên minh đã dẫn hết đám tu sĩ Thiên linh căn đến trước mặt chân quân, nhưng hẳn cũng chỉ chọn đại một người, vậy thì làm sao còn nhận những đồ đệ khác nữa chứ?”

“Suy nghĩ của chân quân, làm sao chúng ta có thể phỏng đoán được chứ.”

“.....”

Vào giữa trưa.

Trên pháp đàn đột nhiên xuất hiện một bóng người, mặc đạo bào màu tím, trên áo bào có thêu âm dương bát quái, nhật nguyệt sao trời, thần sắc trang nghiêm, hơi thở hùng hồn trầm ổn.

“Bần đạo là Đường Huyền, giảng pháp ngày hôm nay.....”

Chu Dịch cũng không dong dài, trực tiếp đi vào chủ đề chính, bắt đầu từ Luyện Khí kỳ giảng về bí quyết tu hành.

Tu hành đến nay đã được hai ngàn bốn trăm năm, đọc qua vạn cuốn đạo tạng, đã sống qua thời Tu Tiên giới, Mạt Pháp, linh khí hồi sinh, sự linh ngộ về Tiên đạo đã đạt đến đỉnh phong, giảng giải trôi chảy, lưu loát như nước chảy mây trôi.

Mười ngày trôi qua nhanh.

Chu Dịch bắt đầu giảng pháp từ tầng một luyện khí cho đến Trúc Cơ đỉnh phong, rồi lại giảng giải thêm rất nhiều thủ thuật để ngưng đan, độ kiếp, cuối cùng cũng đã kết thúc đợt giảng pháp này.

Kiến thức nhiều như thác đổ, từ cạn đến sâu, bất kỳ ai đều có thể thu hoạch được lợi ích từ bên trong.

Rất nhiều tu sĩ bị mắc lại ở cảnh giới trước mắt, sau khi nghe được bí quyết đột phá của Chu Dịch, bỗng nhiên lại ngộ đạo đột phá.

“Giảng pháp kết thúc, bản đạo có hai việc cần tuyên bố.”

Giọng nói của Chu Dịch ôn nhuận như gió, truyền vào trong tai mỗi người, đánh thức tất cả mọi người khỏi trầm mê, tiếp tục nói: “Thứ nhất, khi bản đạo độ kiếp may mắn tiến vào di tích của tông môn thời Thượng Cổ, thu được rất nhiều linh dược ngàn năm.”

“Sau này sẽ luyện chế linh dược thành Trúc Cơ đan, tu sĩ Luyện Khí đại viên mãn có thể đến gặp bản đạo để nhận!”

Ồ!

Giọng nói vừa kết thúc, những tiếng ồ vang lên.

Tầm quan trọng của Trúc Cơ đan đối với tu sĩ không thua gì thuốc của Tân Thuật.

Bình thường không ít tu sĩ Cổ Tu cười nhạo Tân Thuật, cho rằng thực lực của võ giả tăng lên đều dựa vào thuốc thang, thật ra thì tu sĩ của tông môn thời Thượng Cổ cũng cười nhạo Tiên đạo, đột phá cảnh giới phải dựa vào đan dược.

Lập tức có tu sĩ Cổ Tu với mái tóc trắng xoá, không kìm chế được kích động đứng lên, lên tiếng hỏi.

“Chân quân, không biết cần điều kiện gì để được nhận Trúc Cơ đan?”

Lão giả này rất có danh tiếng trong giới Cổ Tu, dựa vào tư chất Tam linh căn tu đến Luyện Khí đại viên mãn, tinh thông phù triện, bày trận, nhận chức quản lý của cục binh khí đặc thù của liên minh.

“Bất kỳ ai đều có thể nhận.”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, lập tức biết được tuổi tác của lão giả kia, đã hơn một trăm hai mươi tuổi rồi.

“Nhưng sau khi đột phá trở thành chân nhân, phải trấn thủ tiền tuyến mười năm, mỗi một viên Trúc Cơ đan trấn thủ mười năm!”

“Văn bối nguyện ý.”

Lão giả không chút do dự gật đầu, sợ rằng Chu Dịch sẽ hối hận, nói: “Bần đạo đã một trăm hai mươi ba tuổi rồi, sau khi đột phá Trúc Cơ chỉ còn lại hơn bảy mươi năm tuổi thọ nữa, nếu như tiêu tốn hết hơn bảy viên đan dược, sẵn lòng luyện thành kim thi sau khi chết!”

“Luyện thi thì không cần.”

Chu Dịch cười nói: “Bần đạo có bí thuật quý đạo, tuổi thọ dài lâu, không sợ trả không hết!”

Lập tức cả một mảng tiếng hít hà vang lên.

Đây thực sự là khi còn sống thiếu nợ, có chết thành quỷ cũng phải trả!

Mọi người nghe vậy không nhin được mà trong lòng lạnh rét, chân quân trước mắt này nhìn thì có vẻ thân thiện, thật ra thì trong lòng tâm ngoan thủ hắc, không thể chọc vào được!

Vốn dĩ trong lòng một số tu sĩ còn có chút bất mãn, có ý định kêu gọi chúng tu sĩ cùng nhau kháng nghị, vin vào có đại nghĩa hưng thịnh của Nhân tộc cùng nhau ép cho Chu Dịch giao ra Trúc Cơ đan, thì sau khi nghe được lời này trực tiếp mất luôn suy nghĩ này.

Kẻ mạnh không đáng sợ, điều đáng sợ chính là kẻ mạnh lại không cần sĩ diện!

Lão giả khom người đồng ý, nói: “Mọi việc đều chiếu theo lời của chân quân!”

“Sau khi giảng đạo kết thúc, tới tìm bần đạo nhận đan dược.”

Chu Dịch không thêm quan tâm đến oán niệm của đám tu sĩ Cổ Tu, nếu như thật sự thích khổ tu nơi núi rừng khổ tu, thì rất có thể sẽ đánh cược với tính mạng mà đột phá, còn nói thêm: “Chuyện thứ hai, đó là bần đạo cảm thấy truyền thừa đơn bạc, dự tính khai sơn nhận đồ đệ.”

Đám tu sĩ Cổ Tu đều là những kẻ thông minh, từ chuyện Trúc Cơ đan thì đã có thể đoán được là sẽ còn có điều kiện, nên mới yên lặng chờ đợi ở phía dưới.

Quả nhiên.

“Với điều kiện là số lượng hung thú, Yêu tộc, phải giết được là mười vạn hung thú, hoặc một trăm Yêu tộc. Những ai đủ điều kiện có thể trở thành đệ tử của bản đạo, đan dược công pháp tất nhiên là sẽ không thiếu, ngoài ra còn có Tiên dược làm tăng xác suất Ngưng Đan thành công nữa!”

Chu Dịch nói: “Bản đạo dự tính thu nhận bảy đồ đệ, hiện giờ còn sáu vị trí, đừng nghĩ đến chuyện gian lận, trừ phi người có lòng tin rằng sẽ qua mặt được thuật tiên đoán!”

Dứt lời không đợi mọi người đặt câu hỏi, hóa thành độn quang rời đi.

.....

Văn phòng hiệu phó.

Chu Dịch xem trang web mấy lượt, tất cả những hot search đều có liên quan đến hắn, bất ngờ thỏa cơn nghiện được làm người nổi tiếng.

“Sau này ta nên khiêm tốn một chút, Yêu tộc đã xuất hiện Yêu Vương.”

“Đợi đến khi Nhân tộc có thêm vài Kim Đan chân quân nữa, thì sẽ tìm một cơ hội thay tên đổi họ, đề phòng bị Yêu tộc gài bẫy vây sát!”

Chương 393: Yêu tộc nội loạn (3)

Chu Dịch lật xem báo cáo bí mật mà liên minh gửi đến, nhấn mạnh vào những biến cố và phương hướng của Yêu tộc, nhìn di thú Long tộc với hình thù kỳ quái, và hình ảnh của Long Hoàng trên mạng xã hội của Yêu tộc, sinh ra cảm giác khác thường.

“Ngao Khâm, con trai thứ ba của lão rồng kia..... Chập chập, cũng là cố nhân đã từng gặp mặt vài lần khi xưa, gặp lại nên nói gì đây?”

“Nói một câu ‘đã lâu không gặp’, có khi nào khiến thằng nhãi này bị dọa sợ không!”

Chu Dịch xem xong tin tình báo về Yêu tộc, nhìn chúng thì những tin tức này không tốt cũng không xấu đối với Nhân tộc, rồi sau đó mở app trò chuyện ra, phát hiện ra trong group chat của mấy giảng viên, đã lâu rồi không có tin tức gì mới rồi.

“Bản đạo thăng chức thành phó hiệu trưởng, thành tầng lớp quản lý rồi, mọi người nên lập group chat mới rồi!”

Lúc này.

Tiếng đập cửa vang lên.

Chu Dịch phát tay mở cửa phòng, nhìn thấy Tiêu Hồng tươi cười tiến vào.

“Tiêu đạo hữu, hôm nay có chuyện gì vui hay sao?”

“Nội bộ Yêu tộc khai chiến với nhau!”

Tiêu Hồng nói: “Lão phu vừa mới nhận được tin tức, Tam Hoàng liên thủ vây công Long Hoàng, với khẩu hiệu là đánh đuổi yêu pháp cổ, huyết mạch cổ, trả lại công bằng cho Cửu Châu, Yêu tộc bình đẳng!”

“Khụ khụ khụ.....”

Chu Dịch nghe vậy nhin không được ho khan vài tiếng, kinh ngạc nói: “Từ xưa đến nay, Yêu tộc đều chinh phạt chém giết lẫn nhau, tại sao lại còn có khẩu hiệu như thế này chứ?”

“Đường đạo hữu nói sai rồi, Yêu tộc của hiện tại có sự bất đồng rất lớn với Cổ Yêu.”

Tiêu Hồng hừ lạnh nói: “Yêu tộc mới tiếp thu văn hóa và kiến thức của Nhân tộc, đồng thời cũng bị chúng ta ảnh hưởng, hoài nghi về huyết mạch cao thấp, từ lâu đã có Yêu tộc tuyên bố thành lập yêu quốc bình đẳng.”

“Đơn giản là vì Cửu Châu quá rộng lớn, đủ để cho Yêu tộc các nơi chiếm đất xưng vương, cho nên mới không giải quyết được gì!”

“Cái tên ‘Tam Hoàng’ dường như cũng chẳng bình đẳng hơn Long Hoàng là bao nhiêu.”

Chu Dịch bất đắc dĩ nhún vai, không bày tỏ ý kiến về chuyện này, nói: “Long Hoàng đã trở thành Kim Đan, thực lực đủ để đè bẹp các Yêu Hoàng còn lại, làm sao chúng nó có được lòng tin sẽ đánh thắng được Long Hoàng?”

“Đấu pháp trực diện tất nhiên là đấu không lại, Tam Hoàng đã di dời đến địa điểm bí mật, trốn ở một nơi bí ẩn của Cửu Châu.”

Tiêu Hồng giải thích nói: “Âm thầm triệu tập, chỉ huy hung thú ở Cửu Châu, muốn vây khốn Long Hoàng sơn, cho dù Yêu Vương cũng không thể nào đánh lại được đợt tấn công của vô cùng vô tận hung thú!”

Chu Dịch hơi suy tư, cười nói: “Cho nên hung thú chung quanh lãnh địa của Nhân tộc đều đã bị điều đi nơi khác rồi sao?”

Tiêu Hồng gật đầu nói: “Điều đi hơn phân nửa, số còn lại phần lớn là để theo dõi, đề phòng hai người chúng ta đánh lên sau lưng Tam Hoàng.”

“Thì ra là thế.”

Chu Dịch nhớ đến quả bói thượng thượng đại cát, ai mà ngờ quả bói lại ứng nghiệm ở đây chứ, vốn tưởng rằng là đám người Quy thừa tướng xuất thế, nào ngờ Ngao Khâm lại chạy ra trước.

“Ngu nhi a ngu nhi, năm đó hành động vô tâm của ngươi lại là công hiến to lớn cho Nhân tộc!”

Chỉ một việc nhỏ vô tâm của người đời trước, nhưng đối với lịch sử sau này lại tạo nên sóng to gió lớn!

Con bò vàng dung nhập vào trong Kiến Mộc đã được một ngàn hai trăm năm rồi, có đôi lúc lại truyền đến khí tức thân thuộc, ấm áp, chỉ có thể xác nhận rằng ý thức của ngu nhi còn chưa tan biến, còn về phần đến khi nào mới có thể hóa hình xuất thế thì lại không biết.

Đối với tu sĩ bình thường mà nói thì sự trưởng thành của thiên tiên linh căn dài lâu như thay đổi kỷ nguyên vậy!

“Sau khi lão phu nhận được tin tức thì lập tức tới tìm đạo hữu.”

Tiêu Hồng nói: “Đây đúng là cơ hội tốt trời cho để Nhân tộc mở rộng ra bên ngoài, một khi chiến sự trong Yêu tộc kết thúc, cho dù bên nào dành được thắng lợi, đều sẽ quay đầu vây giết Nhân tộc để lập uy!”

“Đúng thật là nên mở rộng ra ngoài.”

Chu Dịch hơi gật đầu, Nhân tộc bị nhốt trong một diện tích lớn chừng bốn năm ngàn dặm, để cung cấp binh khí cho tiền tuyến, nên đã khai thác loại tài nguyên một cách không hạn chế, rồi cũng sẽ có một ngày cạn kiệt tài nguyên.

Sau khi mở rộng bờ cõi, cho dù không dịch chuyển dân cư, chỉ cần chiếm được mỏ khoáng sản, tài nguyên là có thể giảm bớt được áp lực to lớn bên trong!

“Tiêu đạo hữu có kế hoạch gì?”

“Lão phu đích thân chỉ đạo cho tiền tuyến, chém giết chúng yêu hỗ trợ cho quân đội phá vòng vây, không có Yêu tộc đứng đằng sau thao túng, hung thú không thể địch lại vũ khí hạng nặng chính quy của quân đội.”

Tiêu Hồng nói: “Nhờ đạo hữu trấn thủ Tiên Kinh, đề phòng Yêu tộc đánh lén!”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, nói: “Bản đạo tinh thông thuật tiên đoán, dễ dàng săn giết Yêu tộc, đáng lý nên đến tiền tuyến giết địch.”

“Mở rộng bờ cõi cũng phải dựa trên nền móng vững chắc!”

Tiêu Hồng lắc đầu nói: “Lão phu tu hành Tân Thuật, cho dù lột xác thành huyết mạch Bạch Hồ, thì cũng chỉ có thể sống được hai trăm năm mà thôi. Tiên đạo đặt ở sinh mạng, đạo hữu có thể bảo vệ cho Nhân tộc bốn năm trăm năm, quyết không thể có bất kỳ điều gì sơ xuất được.”

“Vạn sự đều phải cẩn thận.”

Chu Dịch há mồm phun ra Bồ Đề Bảo Luân, nói: “Đây là pháp bảo hộ thân, đạo hữu hãy mang theo bên người, Yêu Vương đánh lén cũng có thể không lo. Một khi kích phát chí bảo, bản đạo cũng có thể cảm ứng được, sẽ nghĩ cách cứu viện!”

“Đa tạ đạo hữu.”

Tiêu Hồng không hề tỏ ra khách khí, Tiên Kinh canh phòng nghiêm ngặt, trong thành đầy rẫy cấm chế khắc vắn, Yêu Vương cũng khó lòng lén vào, tiền tuyến lại tràn ngập những biến cố sống chết không rõ.

Chương 394: Yêu tộc nội loạn (4)

Giống như Ngao Khâm đi ra từ Tứ Linh Thánh Điện, Chu Dịch cũng khó phán đoán được thực lực cụ thể của hắn.

Truyền thừa của Yêu Thánh thời Thượng Cổ tất nhiên là mạnh mẽ đến cực điểm, nếu như hắn và Tam Hoàng cầu kết với nhau đánh lén vây sát Tiêu Hồng, Bồ Đề Bảo Luân cũng chưa chắc có thể giữ được tánh mạng!

Rồi sau đó Tiêu Hồng lại bàn chút chuyện với Chu Dịch, ví dụ như những chuyện quan trọng trong trường học, lai lịch bối cảnh của giảng viên, và những sinh viên có tiền đồ cần lưu ý....

Dáng vẻ như vậy, giống như đang dặn dò hậu sự.

“Tiêu đạo hữu, chuyện này nếu như không thuận lợi, bản đạo chắc chắn sẽ bảo hộ cho Tiêu gia.....”

Chu Dịch trầm giọng nói: “Sau này nếu như trong Tiêu gia xuất hiện người có linh căn, cho dù Tứ hay Ngũ linh căn cũng sẽ giúp chúng đột phá tu vi Trúc Cơ, nếu như Nhị hay Tam linh căn, chắc chắn sẽ giúp hết mình để ngưng kết Kim Đan!”

Trong Côn Luân động thiên có trồng rất nhiều loại linh vật kết đan, ví dụ như cây hoa sen bảy màu đã nở hoa kết quả mấy lần, nếu như sử dụng chúng thì có đến sáu bảy phần xác suất đột phá thành công Kim Đan.

Tích lũy qua nhiều năm tháng, Chu Dịch còn giàu có hơn Nguyên Anh lão tổ gấp cả trăm lần.

“Như thế rất tốt, lão phu cũng không lo lắng cho tương lai nữa.”

Tiêu Hồng cười nói: “Đạo hữu cũng đừng quá lo lắng, lão phu được thiên địa chúc phúc, cũng sẽ không dễ dàng ngã xuống!”

Chu Dịch nói: “Đạo hữu có khí vận thông thiên, bản đạo lại càng muốn thu nhận một đệ tử của Tiêu gia, hưởng chút phúc khí.”

Liên minh đã dốc hết vốn liếng, mang Thiên linh căn ra, thỉnh cầu Chu Dịch làm sư phụ của họ, kết quả chỉ nhận một người

trong số đó. Bây giờ ngược lại, ở chỗ Tiêu Hồng thì lại biến thành Chu Dịch nóng lòng thu nhận đệ tử.

Sự chênh lệch trong chuyện này, Tiêu Hồng tất nhiên là hiểu được, chấp tay không nhiều lời nữa bay lên trời đi mất.

Chu Dịch đứng bên cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống phía dưới, sinh viên và giảng viên bên dưới mặt mày tươi cười.

Thần thức đảo qua, bá tánh bên trong Tiên Kinh đã thanh thản và vui vẻ hơn nhiều so với mấy năm trước.

“Lại là một vòng luân hồi, mỗi khi Nhân tộc gặp đại kiếp, sẽ luôn có người xả thân...”hân.....”

Được liên minh quạt gió thêm củi, tất cả mọi người đều biết đến tin tức Yêu tộc nội đấu.

Phàm là những tin tức tiêu cực có liên quan đến Yêu tộc, thì đều là tin tức tích cực đối với Nhân tộc, nên công bố khắp nơi.

Rồi nhân đó cũng tuyên bố quyết định phong Võ Thánh Tiêu Hồng thành đại nguyên soái, thống lĩnh quân đội của liên minh quân đội ra bên ngoài, khí thế trào dâng cổ vũ lòng người, phảng phất như thời khắc Nhân tộc hưng thịnh đã gần ngay trước mắt.

Khi Ngao Khâm và Tam Hoàng nghe được tin tức này, vẫn không có ý định dừng tay.

Chiến tranh giữa song phương là lý niệm cơ bản của Yêu tộc, bài xích đối phương đến mức dị đoan, có thể nói không chết không ngừng.

Đồng thời không hề coi trọng Nhân tộc, chỉ chiếm cứ một góc nhỏ trong Cửu Châu, cho dù có mở rộng thêm vài lần cũng chẳng thể nào lật được trời, sau này Yêu tộc sẽ là người thắng, rồi sẽ tiêu diệt luôn Nhân tộc.

Đại học Võ Đạo bị lây nhiễm bởi bầu không khí này, không ít sinh viên xin thôi học, lao tới tiền tuyến.

Những đơn xin phép được Chu Dịch nhận thay cho hiệu trưởng, đều được hãn phê chuẩn, cho rằng không nên dập tắt nhiệt huyết của sinh viên, đồng thời còn ban thêm cho họ phù triện đan dược, thần binh pháp khí dùng để hộ thân.

Cùng lúc đó.

Rất nhiều Cổ Tu có tu vi Luyện Khí viên mãn, đồng ý với điều kiện của Chu Dịch, để đổi lấy Trúc Cơ đan.

Hiện giờ đúng là một thời điểm tốt, thừa dịp nội loạn Yêu tộc, Nhân tộc mở rộng bờ cõi, gia nhập quân đội liên minh chém giết hung thú, an toàn hơn nhiều so với việc trấn thủ tiền tuyến chống chọi với hung thú.

Chu Dịch không hề quan tâm đến suy nghĩ nhỏ nhất này, phàm là tu sĩ có tu vi Luyện Khí viên mãn thì sẽ cho họ Trúc Cơ đan.

Giai đoạn đầu khi thiên địa hồi sinh, linh khí huyền diệu, đột phá cảnh giới dễ dàng hơn năm xưa rất nhiều, nhiều thì sáu bảy viên, ít thì hai ba viên, là có thể thuận lợi đột phá cảnh giới Trúc Cơ.

Rồi sau đó theo quân đội lao tới tiền tuyến, những chân nhân Cổ Tu gia nhập quân đội đương nhiên là hơn xa những võ giả có cùng cấp bậc.

Quân đội liên minh có được sự trợ giúp này, càng thêm thuận lợi trong việc mở rộng bờ cõi.

Chỉ trong vòng nửa năm ngắn ngủn.

Quân đội đã mở rộng được hơn ba ngàn dặm về phía Đông, diện tích chiếm đóng được gần bằng một nửa diện tích của liên minh, mỗi ngày đều có tin chiến thắng truyền về Tiên Kinh, sau đó thông qua các loại phương tiện truyền thông được truyền đến tai của bá tánh.

Mấy ngày trước.

Đoạn ghi hình Tiêu Võ Thánh chống trả với đợt tấn công của hung thú, đã tạo nên một cơn chấn động cực lớn.

Mọi người chỉ biết được Kim Đan chân quân là như thế nào thông qua những ghi chép trong điển tịch, gần như là thần tiên ở trần gian, thật ra thì cụ thể người ta mạnh mẽ đến mức nào thì lại không biết được.

Hung thú còn là cơn ác mộng trong mấy trăm năm qua của Nhân tộc, hiện giờ lại bị một người đánh tan, lập tức khiến cho nỗi sợ hãi trong lòng tan biến.

Dân số nhiều lên, cũng sẽ có kẻ tự xưng là những kẻ sáng suốt, nói với mọi người cảm giác sợ hãi khi xem video đó, phát biểu rằng sức mạnh của thân thể con người quá mạnh gì gì đó, tương lai sau này khi Nhân tộc hưng thịnh thì những người bình thường sẽ bị đàn áp!

Những kiểu phát ngôn như vậy, một khi bị điều tra ra thì sẽ bị phái đến tiền tuyến.

Hôm nay.

Trong hội trường.

Chu Dịch vẫn giảng đạo như ngày xưa, ngữ khí nhẹ nhàng, phong khinh vân đạm.

Chương 395: Khí vận chi tử.

“..... Những bí quyết Luyện Khí đại viên mãn được vô số tiên hiền đúc kết lại, đều có thể tăng xác suất đột phá thành công cảnh giới Trúc Cơ.”

“Dựa theo thời gian sử dụng mà có thể từ khí như dịch trắng, thần niệm sung mãn..... tu thành từng mức một.”

Chu Dịch giảng bài xong, liếc mắt nhìn Cố Thần, đối phương lập tức gõ vang khánh ngọc, đánh thức đám sinh viên đang nghe giảng say xưa.

Đang định hóa thành độn quang rời đi, bỗng nhiên có một sinh viên đứng lên, khom người nói.

“Lão sư, sinh viên xin Trúc Cơ đan, tại sao đã lâu mà không nhận được hồi âm?”

Chu Dịch không cần nhìn cũng biết là ai, phàm là tu sĩ Cổ Tu đạt đến tu vi Luyện Khí viên mãn, người duy nhất bị chặn đơn xin chính là Hàn Triều, trả lời nói: “Người một lòng cầu trường sinh, thì tại sao phải đến tiền tuyển?”

Hàn Triều với vẻ mặt kiên nghị nói: “Tất nhiên là giết hung thú, trợ giúp liên minh mở rộng!”

“Luận điệu này của ngươi, đạo gần đây bản đạo đã được nghe quá nhiều, khi không có được lợi ích thì vào núi tiềm tu, có lợi thì chạy đến giúp Nhân tộc quật khởi!”

Chu Dịch hơi gật đầu, không hề tin bất kỳ chữ nào trong lời nói của hắn, Hàn Triều thuộc về tu sĩ Cổ Tu đơn thuần, thì bất kể là tính tình hay là đạo tâm đều không giống với tu sĩ hiện tại.

Hàn Triều mặt không đổi sắc nói: “Đệ tử thật lòng thật dạ!”

“Da mặt của ngươi có chút giống với bản đạo, nhưng mà có chút non nớt thôi.”

Chu Dịch liếc mắt nhìn Thẩm Thành ở khoa Tân Thuật, thấy hắn chớp mắt gật đầu, nói: “Bản đạo còn có kỳ vọng lớn hơn vào ngươi, tạm thời hãy chăm chỉ tu hành, mấy hôm nữa sẽ trả lời ngươi.”

“Đa tạ lão sư.”

Hàn Triều không hề bất mãn chút nào, thật sự là vô cùng cảm kích Chu Dịch, bình thường giao bài tập sau giờ học, chỉ cần chăm chỉ hoàn thành sẽ được khen thưởng đan dược, có thể nói ân trọng như núi.

Khoa Cổ Tu có ba sinh viên được nhận Trúc Cơ đan, đã lao tới tiền tuyến, nghe đồn còn được chân quân ban bảo!

Sau khi tan học.

Chu Dịch trở lại văn phòng, Thẩm Thành nhanh chóng gõ cửa tiến vào.

“Bái kiến chân quân.”

Chuyện Thẩm Thành quen biết với Chu Dịch cũng chưa từng nói với ai cả, cho dù giáp mặt cũng cung kính lễ phép, lễ nghĩa nên có ở sinh viên cũng không hề thiếu.

“Ngồi xuống nói chuyện.”

Chu Dịch vẫy tay linh thủy không lửa tự sôi, lấy ra vài lá linh trà để vào, rót cho Thẩm Thành một ly, hỏi: “Sống chung với Hàn Triều, có phát hiện điều gì khác thường không?”

Thẩm Thành mặt lộ vẻ khó xử, nói: “Chân quân, quan hệ giữa ta và Hàn Triều rất tốt, có thể...?”

“Yên tâm, cho dù có là thiên đại cơ duyên, bản đạo cũng sẽ không thềm muốn đâu.”

Chu Dịch nói: “Bản đạo tinh thông thuật xem tướng, phát hiện khí vận của Hàn Triều biến hóa, từ vận khí làm quan màu xanh tím bình thường hóa thành ánh vàng ngút trời, gần như ngưng tụ thành dị tượng, mới nhờ ngươi tra xét!”

Lúc mới gặp Hàn Triều, điều khác với những sinh viên khoa Cổ Tu khác chính là đạo tâm vững chắc như sắt thép.

Ý chí trường sinh rất hợp ý của Chu Dịch, nên mới chăm điểm cao nhất cho bài tập của hắn.

“Thì ra là thế.”

Trong lòng Thẩm Thành kinh ngạc cảm thán chân quân có thần thông huyền diệu, trầm ngâm một lát nói: “Cơ duyên cụ

thể, thì ta cũng không biết rõ lắm, nhưng mà hình như có liên quan đến hung thú, Yêu tộc.”

“Hàn Triều tinh thông phương pháp luyện đan, bình thường nếu không khổ tu thì là luyện đan, tất cả đan dược luyện được đều mang đến chợ đen đổi thành xác của hung thú.....”

Liên minh lấy lý do chống lại Yêu tộc, cấm tự do mua bán đan dược pháp khí, thống nhất giá cả thu mua đan dược ở những cơ quan được chỉ định, hoặc là đổi linh vật với giá trị tương đương.

Bởi vì giá cả hơi thấp, tất nhiên sẽ xuất hiện thị trường chợ đen.

Đây cũng là điều duy nhất mà Cổ Tu bất mãn với liên minh, cho rằng liên minh lấy lý do an nguy của Nhân tộc, mà tùy tiện xâm phạm quyền hạn của tu sĩ.

Chu Dịch thắc mắc, nói: “Hung thú sinh ra nhờ thuốc, khí tức hỗn loạn bất ổn, thì hài không thể sánh bằng huyết nhục của Yêu tộc, hiếm khi có thể sử dụng được đan dược cổ pháp, thì thu mua để làm gì?”

“Cụ thể không rõ ràng lắm.”

Thảm Thành nói: “Trên chợ đen, thứ nhiều nhất chính là thân xác của hung thú, ngược lại đan dược thì có giá cả ngất ngưởng cao, số lượng xác hung thú mà Hàn Triều đổi thì lại không ít, nhưng mà rất nhanh đã biến mất không thấy đâu.”

Chu Dịch hỏi: “Sau khi xác thú biến mất, Hàn Triều có biến hóa gì hay không?”

“Điều này thì không có chú ý.....”

Thảm Thành nhíu mày, cẩn thận rà soát lại tất cả ký ức của mình, so sánh trước sau nói: “Hình như có biến hóa, có thể là pháp lực tinh tiến, hoặc là thần thức trở nên mạnh hơn, thậm chí là thuật luyện đan có đột phá.”

Trong lòng Chu Dịch hiện lên rất nhiều suy đoán, nói: “Việc này dừng ở đây, sau này qua lại với Hàn Triều nhiều hơn, tất sẽ có ích cho con đường tu hành sau này.”

Thảm Thành gật đầu đáp ứng, uống ừng ực ừng liên tục mấy chén nước trà, cho đến khi linh khí trong cơ thể tràn đầy bành

trưởng, mới cáo từ trở về tu hành võ đạo.

Chu Dịch trầm tư hồi lâu, lấy máy tính bảng ra, mở ứng dụng của văn phòng khoa lên.

Đánh dấu đồng ý vào đơn của Hàn Triều.

“Hiển tế hay là thay thế? Có lẽ là hiển tế, chỉ cần không phải là tà ma gì đó, bản đạo sẽ giúp người một tay!”

.....

Hôm sau.

Hàn Triều đúng giờ đi đến văn phòng như trong thông báo nhận được từ ứng dụng của văn phòng khoa.

“Bái kiến chân quân.”

“Đây là một lọ Trúc Cơ đan, với tư chất của ngươi đủ để đột phá.”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, nhìn thấu Hàn Triều từ trong ra ngoài, thần hồn đã đạt tới cực hạn của Luyện Khí kỳ, hơn nữa pháp lực đan điền trung đã đặc sền sệt thành thể dịch, tương đồng với bản thân hắn sau mấy lần trùng tu.

Chương 396: Khí vận chi tử (2)

Ước chừng sau năm lần tán công trùng tu, mới tu thành pháp lực có dạng đặc, Thiên linh căn cũng khó tu thành được, thế mà lại xuất hiện trong cơ thể của một kẻ có nhị linh căn.

Đồng thời Hàn Triều còn có pháp thuật luyện thể, cho dù chưa đạt tới viên mãn, thân thể cũng có thể sánh bằng hung thú!

“Bản đạo chìm nổi trong Luyện Khí kỳ mấy trăm năm, mới có được cảnh giới như vậy, Hàn Triều mới hai mươi ba tuổi, có thể sánh bằng tiên nhân chuyển thể.....”

Thần thức Chu Dịch thăm dò hồi lâu, vẫn không được chỗ khác thường của Hàn Triều, có thể có được năng lực nghịch thiên như vậy, hiển nhiên Kim Đan chân quân không thể nào phát hiện ra được.

Hàn Triều mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng khom người thi lễ: “Bái tạ chân quân, học trò nhất định chiến đấu vì Nhân tộc!”

“Nhóc con nhà ngươi, đừng làm ra vẻ như vậy, cứ lựa những gì bản đạo thích mà nói thôi.”

Chu Dịch phát tay bày ra vô số tụ linh trận, lại lấy ra mấy trăm linh tinh đánh nát ra, trong văn phòng với diện tích hơn một trăm mét vuông, lập tức phủ đầy linh khí, lượn lờ như sương mù, phảng phất như tiên cảnh.

“Tinh khí thần tu đến cảnh giới như vậy, thì muốn đột phá sẽ không giống bình thường, trực tiếp đột phá ở đây đi!”

Hàn Triều không cự tuyệt trốn tránh, tu vi của bản thân khác thường không thể gạt được chân quân, lại lần nữa bái tạ rồi trực tiếp ngồi khoanh chân dùng Trúc Cơ đan.

Một canh giờ sau.

Linh khí chen chúc dừng mãnh vào Hàn Triều trong cơ thể, tinh khí thần tăng lên gấp mấy lần, tự động tiến giai Trúc Cơ.

Pháp lực bên trong đan điền của Hàn Triều, cho dù không dùng Trúc Cơ đan, cũng có năm mươi phần trăm xác xuất đột phá thành công Trúc Cơ kỳ, nhưng mà hắn lại sở hữu dị bảo

trực tiếp nhắm đến đại đạo, nhưng không dám đánh cuộc vào vận khí của mình.

Vì thế, dùng một viên Trúc Cơ đan bình an đột phá thành công.

Hàn Triều khom người nói: “Học trò không phụ kỳ vọng của chân quân, mười năm này nhất định sẽ chiến đấu cùng hung thú ở trận đầu!”

Chu Dịch không bóc trần tâm tư của Hàn Triều, thân xác của hung thú ở tiền tuyến nhiều như lông trâu, vô cùng thích hợp cho hắn sử dụng để tu hành, nói: “Người có đồng ý bái nhập môn hạ của bản đạo không?”

“Đệ tử?”

Hàn Triều nghe vậy không nhin được mà ngẩn ngơ, sau khi xác định chân quân không nói đùa, trầm tư một lát hỏi.

“Đệ tử thiên phú bình thường, không thể nào bì được với Thiên linh căn, có tài đức gì mà lọt được vào mắt của chân quân chứ?”

“Chớ có tự coi nhẹ mình, nhị linh căn đã là thiên phú thượng đẳng.”

Chu Dịch cười nói: “Những người có Thiên linh căn kia với căn cốt pháp lực đứng đầu, cũng có thể chịu được khổ tu cô quạnh, nhưng mà cường giả chưa bao giờ khổ tu được, đều thiếu vài phần khí tức sát phạt.”

Cái lý do này cũng không phải là bịa bừa ra, đại đệ tử Kim Cửu Tiêu đã lao tới tiền tuyến, một mình chém giết mười con yêu thú mới có thể trở về.

Hàn Triều thắc mắc nói: “Đệ tử nghe nói, vài vị Thiên linh căn kia cũng thường xuyên chém giết hung thú rèn luyện pháp thuật.”

“Đúng vậy, dưới sự bảo vệ trong vòng vây của quân đội, vây giết hung thú.”

Chu Dịch cũng không phản đối cách làm này, đối đầu với nguy cơ Nhân tộc bị diệt chủng, Thiên linh căn là niềm hi vọng kéo dài huyết mạch, thì nên được bảo hộ chắc chắn, chỉ cần tinh thông độn pháp là được.

“Hiện giờ thời thế đổi thay, Nhân tộc có Võ Thánh, chân quân bảo hộ, sẽ không dễ dàng bị huỷ diệt, cơ hội hưng thịnh nằm trong tay người biết vùng vẫy trong bầu trời của mình!”

“Đa tạ chân quân chỉ điểm.”

Hàn Triều cũng đã có được lĩnh ngộ, trong lòng biết không có lý do để cự tuyệt nữa, lập tức ba quỳ chín lạy nói.

“Bái kiến sư tôn!”

“Đồ nhi không cần đa lễ, sau này ngươi sẽ là nhị đệ tử của bản đạo.”

Chu Dịch lấy ra một bảo tháp chín tầng từ trong cổ tay áo, nói: “Pháp bảo này có tên là Trấn Yêu tháp, là pháp bảo của Phật môn thời Thượng Cổ, khắc chế tất cả yêu ma quỷ quái, phù hợp cho người sở dụng!”

Hàn Triều khom người tiếp nhận Trấn Yêu tháp, hơi chút luyện hóa là có thể cảm ứng được uy lực khủng bố của nó, tác dụng của nó đúng là thứ mình đang cần, chút cảm giác nghi ngờ trong lòng cuối cùng bỗng tan biến.

“Sư tôn, đại sư huynh có thể bái nhập môn hạ của mình, có phải là trời sinh sát phạt vô song không?”

Chu Dịch khẽ lắc đầu: “Bản đạo có duyên cùng người có họ Kim, chỉ thế mà thôi!”

Hàn Triều không nhịn được mà cảm khái về hành động của chân quân, đúng là tùy tâm sở dục, nhưng lại ghi tạc đáy lòng chuyện này, tương lai gặp phải người mang họ Kim, nếu như trong khả năng của hắn cho phép thì giúp một phen.

.....

Âm âm âm.....

Tiếng pháo nổ liên miên không dứt, đã giăng co một đêm.

Ngon núi phía trước, cách nơi này hơn mười dặm, đã bị san bằng cả nửa ngọn núi, vị trí của Hắc Phong động là nơi cần được canh gác nghiêm ngặt, tất cả hung thú trong động đều hóa thành huyết bùn.

Hung thú da dày thịt béo, lại có pháp lực hỗn loạn hộ thể, pháo kích tầm thường chỉ có thể làm cho chúng bị thương.

Đạn pháo mà quân đội liên minh sử dụng không giống loại bình thường, khắc bên trên là ba tầng phá giáp, xuyên thấu, chém yếu, sau khi được bắn ra không đơn giản chỉ nổ tung và lao thẳng vào, mà sẽ kích phát lôi pháp, hỏa pháp.

Mặc dù tu sĩ Cổ pháp bất mãn với liên minh, nhưng vẫn được liên minh kính trọng, chính là vì nguyên nhân này!

“Tiến công..... Tiến công.....”

“Đánh hạ Hắc Phong sơn, đêm nay ăn thịt gấu.....”

“Cửu ca, lái nhanh lên, nhấn hết ga đi!”

Sáng sớm.

Được khó lửa đạn được yểm hộ, quân đội trên mặt đất cứ ba bốn mươi người hợp thành một tổ, bắt đầu xông thẳng lên Hắc Phong sơn.

Sức mạnh khí huyết cường đại của võ giả, kết hợp với hộ giáp có khắc văn kiên cố, cùng với súng ống hạng nặng được trang bị đến tận răng, mỗi một người đều có thể được coi như một con rô bốt hình người.

Chương 397: Khí vận chi tử (3)

Cuối cùng.

Trước khi mặt trời mọc, đội quân mà Kim Lão Cửu dẫn theo dẫn đầu cầm được cờ của liên minh quân lên trên đỉnh núi Hắc Phong sơn.

Dọc theo đường đi, những hung thú chỉ còn nửa thân mình, dừng mảnh không sợ chết xông đến, dưới sức công phá của súng ống hạn nặng sáu nòng đã triệt để hóa thành những xác chết.

“Ha ha, lại lập một công!”

Kim Lão Cửu cùng đoàn đội dưới trướng đứng dưới lá cờ, điều khiển máy bay không người lái chụp ảnh, sau này già rồi có cái mà hoài niệm, rồi khi chết đi có thể dán nó lên bia mộ của mình để người đời sau được chiêm ngưỡng.

Đội quân đến sau thì cảm thấy bất đắc dĩ, chỉ hận mình đạp chân ga quá nhẹ, cũng không chụp ảnh lưu niệm, lần sau còn có cơ hội!

Tranh vị trí hàng đầu đã in sâu vào trong huyết mạch của Nhân tộc, coi nhẹ vị trí xếp sau.

Sau trận chiến kịch liệt là cảnh tượng nhóm lửa nấu cơm, không phải ăn những loại lương khô cứng ngắt của quân đội, trên núi khắp nơi đều là nguyên liệu nấu ăn.

Đầu bếp thuần thực cắt lấy thịt hung thú, chỉ lấy bộ phận tinh hoa nhất của mỗi con, còn những bộ phận còn lại sẽ vận chuyển về nơi đóng quân, trước hết là dùng để tinh luyện tinh hoa từ huyết mạch, rồi lại vận chuyển đến phòng thí nghiệm ở hậu phương để luyện chế dược tề.

Bộ phận tinh hoa trên người hung thú cũng chính là bộ phận biến dị của nó, theo lý thì đó là bộ phận có huyết mạch thuần khiết nhất, hiệu quả của nó khi dùng để luyện chế thành dược tề lớn hơn gấp trăm lần so với dùng để nấu ăn.

Nhưng mà tiền tuyến hung hiểm tàn khốc, quân sĩ thập tử nhất sinh, liên minh cho phép bọn họ tự xoay xở lương thực.

Nước trong nồi canh sôi ục ục, thịt hung thú không ngừng sôi trào, nhìn như một nồi canh thập cẩm.

Kim Lão Cửu và binh lính dưới trướng ngồi chung quanh nồi canh thành một vòng tròn, lấy mặt dây chuyền Kim thần từ trong lòng ra, chấp tay trước ngực cầu nguyện, cảm tạ Kim thần phù hộ. Quân sĩ dưới trướng cũng làm như thế, bị ảnh hưởng bởi Kim Lão Cửu, ít nhiều gì cũng tin vào Kim thần.

Thịt chín.

Đám binh lính vội vàng gấp một cái chân giò ra, hình như là của sư hổ, bên ngoài còn có vẩy.

Hì hà hì hục gặm sạch sẽ, ba bốn cân thịt thú vào trong bụng, khí tức âm áp tỏa ra từ dạ dày, uẩn dưỡng khí huyết tạng phủ, cũng thay đổi huyết mạch một cách vô tri vô giác.

Kim Lão Cửu lau miệng, lấy một tấm bản đồ từ trong lòng ra, khoanh một vòng tròn màu đỏ lên trên.

Trên bản đồ có mấy chục vòng tròn, bắt đầu từ phía Đông lãnh thổ của liên minh kéo dài, quanh co khúc khuỷu, cuối cùng mục tiêu nhắm thẳng vào Tân Hải.

Sở dĩ liên minh lựa chọn mở rộng về phía Đông, mục đích chính là mở một con đường đến Đông Hải, bất kể tương lai bên nào của Yêu tộc dành được thắng lợi, trước tiên phải bắt đầu di dời Nhân tộc đến biển khơi.

Dựa theo lời của Đường chân quân, sâu trong Đông Hải không có Yêu tộc, hung thú!

Kim Lão Cửu nhẹ nhàng vuốt ve tập bản đồ, nhớ đến hàng tỉ tộc nhân của Thần quốc chết trong miệng của hung thú, không nhin được được mà hai mắt nhòa lệ.

“Đánh trận hai năm, chỉ còn chưa đến ba ngàn dặm nữa, ta có thể nhìn thấy biển rộng rồi, cho dù chết đi cũng có mặt mũi mà gặp tiên bối!”

Vùng trung bộ Từ Châu.

Vân Sơn.

Điểm cuối tiếp giáp với Đông Hải, phía Nam chính là di chỉ Tân Hải, có thể nói là nơi hiểm yếu cuối cùng nằm ở phía

Đông Vân Châu.

Chung quanh vùng trung tâm của dãy núi nơi này có ba linh mạch mới được sinh ra, lại khai quật được một lượng lớn di tích tu tiên thời Thượng Cổ, vì thế ba con đại yêu đã chiếm đóng nơi này thành lập phòng thí nghiệm huyết mạch.

Ba con đại yêu này có quan hệ thân thiết với nhau, anh em kết bái thành huynh đệ của nhau, con cầm đầu là Tử Sư, là Yêu Vương phía Đông của Vân Châu, cai quản trên bờ dưới biển, có đến mấy chục đến cả trăm vạn hung thú dưới trướng nó.

Hôm nay.

Tử Sư nhắn tin cho Bạch Tượng, Hắc Ưng, bàn bạc chuyện ngăn cản đại quân Nhân tộc.

Trên màn hình đang chiếu bản đồ phía Đông của Vân Châu, một vùng lớn những điểm có màu đỏ bắt đầu từ lãnh địa của Nhân tộc kéo dài đến phía Đông, còn chưa đầy năm trăm dặm nữa là đến chỗ của ba con yêu này.

Bạch Tượng cuốn cái mũi nói: “Đại ca, Nhân tộc khí thế như rồng, chỉ với chúng ta thì căn bản là không ngăn cản được!”

“Nhân tộc đã công phá Hoàng Sa sơn, mười vạn hung thú của Hoàng Lang, chỉ có thể chống đỡ được nửa tháng thì đã bị tiêu diệt sạch rồi.”

Hắc Ưng bắt đắc dĩ nói: “Võ Thánh kia quá hung hãn, một kích đã đánh nát một ngọn núi, trước mỗi trận chiến thì đã chém chết Yêu tộc. Hung thú có linh trí thấp kém, không còn người chỉ huy, chỉ có thể để mặc người tàn sát!”

Tử Sư hơi gật đầu, nói: “Bốn vương cũng chưa nghĩ rằng thật sự có thể ngăn cản bọn chúng, nhưng phải giả vờ như vậy, nếu không Yêu Hoàng trách tội xuống thì khó mà gánh vác được.”

“Đại ca, chiến sự ở Quỳnh Châu như thế nào rồi?”

Bạch Tượng nghe vậy lập tức cảm thấy yên tâm, chỉ cần không phải liều mạng, đám yêu thú dưới trướng có chết bao nhiêu cũng không sao cả.

Đối với cả Cửu Châu, thì chiến sự ở Vân Châu chỉ là sự tranh chấp ở một khu vực nhỏ, điều mà Yêu tộc thực sự quan tâm

chính là Quỳnh Châu, Long Hoàng và kết cục của Tam Hoàng, phương hướng tương lai của Yêu tộc.

Tử Sư lắc đầu nói: “Long Hoàng còn cường đại hơn Yêu Vương bình thường rất nhiều, núi Long Hoàng đã trở thành một cối xay máu thịt, đến bây giờ vẫn chưa thể biết được thắng bại!”

Phần lớn Yêu tộc đều ủng hộ Tam Hoàng, không có Yêu tộc nào lại muốn trở thành nô bộc, nhưng mà cường đại đến cảnh giới như của Long Hoàng, đã có thể tự xưng là một tộc đàn, dựa vào hậu duệ long huyết chống lại hàng tỉ hung thú.

Chương 398: Thiên Thi tông chủ.

“Chúng ta ít nhất phải trấn thủ được Vân Sơn nửa năm, tỏ ra đã gắng hết sức.....”

Rồi lại bắt đầu thương lượng, làm sao để điều binh khiển tướng bố trí hung thú, cố gắng ngăn cản bước chân của quân đội Nhân tộc.

Yêu tộc mới không chỉ tinh thông khoa học kỹ thuật, mà lại còn tiếp nhận tinh hoa văn hóa của Nhân tộc, có những nghiên cứu về binh pháp .

Cùng lúc đó.

Độn quang đáp xuống bên ngoài Vân Sơn, Hàn Triều thi triển Hóa Hình quyết, lặn mình biến thành một con yêu quái đầu sư tử mình người.

“Dựa theo chi chép của Yêu tộc, hang ổ của con yêu Tử Sư nằm ở trăm dặm phía trước.....”

Sau khi Hàn Triều đột phá Trúc Cơ, tiềm tu mấy ngày để luyện tập pháp lực, rồi sau đó chạy đến tiền tuyến gia nhập quân đội quân đội liên minh.

Ở tiền tuyến, xác hung thú rải rác khắp nơi, Hàn Triều có thể nói là như cá gặp nước, chỉ trong hai năm ngắn ngủn, pháp lực đã đột phá Trúc Cơ trung kỳ, tốc độ tu hành chẳng kém gì Thiên linh căn.

Trúc Cơ chân nhân không bị quân đội quản lý, chẳng những có thể tự mình hành động, còn có thể nhận được tin tức từ liên minh.

Hàn Triều theo hướng dẫn của liên minh, tàn sát hung thú khắp nơi, gặp phải Yêu tộc cũng không buông tha, thúc giục Trần Yêu tháp, không kẻ nào có thể địch lại được.

Nửa năm trước.

Sau khi giết chết một con chuột yêu, lại phát hiện đối phương có một quyển nhật trình, ghi chép lại cẩn thận tỉ mỉ về sự phân bố của Yêu tộc ở Vân Châu, có lẽ quyển nhật trình này dùng

để mưu tính, phòng bị, còn ghi rõ nhược điểm của Yêu tộc khắp nơi.

Dựa theo cuốn nhật trình đó, tốc độ chém yêu của Hàn Triều càng nhanh hơn, đi trước đội quân của quân đội liên minh năm trăm dặm chạy đến núi Vân Sơn.

Sau khi biến thành yêu thú có đầu hồ mình người, nghênh ngang đi vào trong núi, phả ra khí tức của Yêu tộc, tất cả hung thú không dám đến gần.

Một lát sau.

Ở vùng trung tâm của ba đỉnh núi, nằm ở sườn núi phía Đông chính là phòng thí nghiệm Sư Vương.

Hàn Triều kiểm tra pháp khí, linh phù, đan dược, rồi đi chung quanh hai vòng, chôn mười mấy khối thuốc nổ hạng nặng, nếu như đánh không lại mà phải chạy trốn thì sẽ trực tiếp kích nổ nó.

Trang thiết bị trong phòng thí nghiệm rất quý giá, nếu như sư yêu không muốn tất cả bị hủy hoại, tất nhiên sẽ hành động để giảm bớt tổn thất.

Cổ Tu bài xích Tân Thuật, nhưng không bài xích vũ khí khoa học kỹ thuật hiện đại, giá thành chế tạo thấp hơn hàng trăm lần so với pháp khí dùng một lần!

“Sư tôn đã dặn đi dặn lại, tính thua trước rồi mới tính tới chuyện thắng, bất kỳ chuyện gì cũng đều phải suy xét chu toàn!”

Hàn Triều sắp xếp liên tục ba bốn đường lui, mới thi triển đòn thuật chui vào bên trong ngọn núi, đáp xuống một căn phòng trong phòng thí nghiệm.

Đúng lúc gặp phải hung thú đang tuần tra, phát tay bắn ra mười mấy lá Định Thân Phù, sau đó thuận thực thu hết chúng vào trong túi trữ vật.

Số lượng Yêu tộc được tạo ra từ Tân Thuật vô cùng ít ỏi, những công việc vất vả như tuần tra... Đều được đám hung thú thực hiện, đám này thần chí hỗn loạn khó sưu hồn được, Hàn Triều bắt buộc phải tiếp tục dò xét trong phòng thí nghiệm.

Đánh bậy đánh bạ tiến vào bàn thí nghiệm, nhìn thấy một con thỏ yêu đang tiêm loại thuốc số 0 cho dã thú.

Nó có đầu và thân của con người, ăn mặc mát mẻ, chỉ trên đầu là hai cái tai thỏ, phía sau lưng là một cái đuôi với nhúm lông tròn vo, sau khi nhìn thấy Hàn Triều thì ấn nút báo động theo bản năng.

Vù!

Hàn Triều há mồm phun ra Trần Yêu tháp, chỉ thấy phát quang bùng lên, dễ dàng nổ tung nửa người trên của con thỏ yêu.

Sru hồn!

Thi triển bí thuật của Quý Vương tông, tập trung tàn hồn của con thỏ yêu lại để tra xét, rất nhanh đã biết được tin tức tam yêu Tử Sư tụ họp với nhau.

“Tam yêu đều có mặt!”

Hàn Triều khẽ lắc đầu muốn rời khỏi đây, dự định đến phòng thí nghiệm Bạch Tượng đặt bẫy rập, ôm cây đợi thỏ rồi lại thêm bẫy đánh lén, nhất định có thể giết chết được Voi yêu.

Hú hú hú—

Những tiếng còi cảnh báo vang vọng khắp tất cả phòng thí nghiệm.

“Đài quan sát, chú ý, khu vực số 7 có kẻ xâm nhập! Chú ý, khu vực số 7”

Hàn Triều nhú mày, thần thức đảo qua bốn phía, phát hiện ra ở một nơi bí mật trong phòng thí nghiệm có mấy camera, ghi lại rõ ràng cảnh tượng bên trong phòng.

“Chạy trước đã, rồi tính sau.”

Đang muốn thi triển độn quang chui xuống đất chạy trốn, linh quang lấp lánh ngưng tụ thành cấm chế, mặt đất trong nháy mắt cứng lại như kim cương.

“Nhãi con nào dám đến địa bàn của bốn vương giương oai, hôm nay đúng lúc có nhị đệ tam đệ, bắt nó làm thịt nấu mấy món chiêu đãi mọi người!”

Âm thanh tục tằng của Tử Sư vọng đến, nhưng không thấy bóng dáng của hắn, mà sát khí mãnh liệt xông đến.

Hàn Triều dốc hết sức kích hoạt Trấn Yêu tháp, bảo tháp chín tầng bùng nổ lực hút đáng sợ, hút hết tất cả hung thú vào trong đó để trấn áp, rồi hắn đột ngột hóa thành độn quang, bỏ chạy theo con đường tiến vào lúc này.

Chiến đấu ở tiền tuyến hai năm, độn pháp đã tu đến mức tinh diệu, mấy lần chạy thoát khỏi vòng vây giết của đám yêu thú.

“Có chút thủ đoạn đây!”

Giọng nói của Tử Sư vang vọng khắp phòng thí nghiệm, khắp nơi trong phòng đều có lắp đặt hệ thống loa, nói: “Hôm nay rơi vào tay bọn vương, đương nhiên sẽ thân tử đạo tiêu, bọn vương đã từng học về trận pháp trong website của liên minh!”

Giọng nói vừa vọng ra.

Khắp nơi trong phòng thí nghiệm đều lấp lánh linh quang, ngưng kết thành trận thể huyền diệu, phá hủy hết tất cả các con đường dẫn ra ngoài.

Hàn Triều bắt đặc dĩ đáp độn quang xuống, Trấn Yêu tháp rũ xuống linh quang hộ thân, trong tay hắn xuất hiện một xấp linh phù ném vào trong trận pháp cấm chế.

Chương 399: Thiên Thi tông chủ (2)

Trận pháp chấn động, nhưng lại không bị phá vỡ, ngược lại vô số hung thú giương nanh múa vuốt đánh tới.

Tử Sư hiển nhiên biết được Hàn Triều không dễ chọc, dứt khoát bày trận vây khốn, rồi dùng một lượng lớn hung thú vây sát, Trúc Cơ kỳ cũng chẳng thể chống đỡ được ba năm ngày rồi sẽ kiệt lực mà chết.

“Lần này có chút ác liệt rồi!”

Hàn Triều chau mày, đang suy nghĩ cách phá trận, chỉ nghe được những tiếng gầm rú liên miên không dứt vọng đến.

Lúc này.

Bên ngoài phòng thí nghiệm xuất hiện vài bóng người, một đạo nhân trẻ tuổi dẫn đầu, chính là đại đệ tử Kim Cửu Tiêu của Chu Dịch.

Những người còn lại đều là Trúc Cơ chân nhân, thúc giục pháp thuật, pháp khí, hợp lực điên cuồng đánh phá phân đỉnh của phòng thí nghiệm, rất nhanh đã phá được một lỗ hổng to trong trận pháp.

Vào!

Hàn Triều bắt lấy cơ hội, hóa thành độn quang bay ra, nhìn thấy dáng vẻ của người đến, vội vàng khom người thi lễ.

“Đa tạ ân cứu mạng của đại sư huynh!”

“Sư tôn đưa tin, nói sư đệ gặp nạn, bản đạo lập tức dẫn người đến cứu viện.”

Kim Cửu Tiêu là Thiên linh căn được liên minh bồi dưỡng cất lực, chính phủ gởi gắm kỳ vọng đột phá Kim Đan kỳ trên người hắn, cho dù đã bái nhập môn hạ của chân quân, cũng phải thêm mấy vị Trúc Cơ để cho hắn sử dụng.

Chỉ có đôi đũa thành tâm, thì sau này khi đột phá Kim Đan kỳ mới có thể bảo vệ được cho liên minh!

“Thuật tiên đoán của sư tôn, đúng là liệu sự như thần!”

Hàn Triều tán thưởng một tiếng, còn nói thêm: “Tam yêu hôm nay hội tụ, đúng lúc có thể diệt trừ cả ba bọn chúng, thì Tân Hải sẽ không còn bất kỳ nơi hiểm yếu nào cần thủ hộ nữa.”

“Đúng là nên như vậy.”

Kim Cửu Tiêu nhìn phòng thí nghiệm phía dưới, tam yêu tự biết không thể địch lại, muốn cô thủ dựa vào trận pháp cấm chế.

“Trận pháp cấm chế mà đám yêu vật này học được thực sự rất tinh diệu, đáng tiếc.....”

“Thời đại thay đổi!”

Nói rồi lại lấy một khối hình trụ dài hơn mười trượng từ trong túi trữ vật ra, tích tích tích nhập một mật mã phức tạp vào trong, rồi vút bừa xuống dưới phòng thí nghiệm.

Hàn Triều thấy vậy sắc mặt biến đổi, không cần chờ đại sư huynh phân phó, dán liên tục mấy lá phù triện lên người, hóa thành độn quang chạy trốn ra xa.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, đất trời lặng im.

Mặt đất âm âm xuất hiện một đám mây hình nấm cao ngàn trượng, lực nổ khủng bố càng quét dãy núi, trận pháp cấm chế bao phủ khắp phòng thí nghiệm, chỉ trụ được trong thời gian mấy lần hít thở thì đã tan thành mây khói.

Ngon núi chia năm sẻ bảy, đám hung thú tinh nhuệ đóng giữ trong núi, trực tiếp biến mất không thấy đâu.

Cách đó mười dặm.

Hàn Triều không kịp được mà quay đầu lại nhìn xem, ở nơi xa trông giống như một mặt trời đang mọc lên, tất cả những nơi nó chiếu đến đều bị hủy diệt.

Đất trời tràn ngập bụi bặm xám xịt, sử dụng thuật Linh Mục xem xét, khiến cho hai mắt bị kích thích đến mức phải rơi nước mắt, tất cả những thảm thực vật, sinh linh trong núi đều đã biến mất, ngay tại chỗ đó chỉ còn sót lại một miệng hố khổng lồ.

Dường như có thể phát hiện ra dao động quỹ dị, ăn mòn kinh mạch thân thể, tu sĩ cũng không thể tiềm tu ở chung quanh nơi này được.

“Uy lực của nó còn hơn cả Kim Đan chân quân!”

“Chẳng trách đám người ở tiền tuyến đều nói đại sư huynh là kẻ điên, lại mang theo đầu đạn hạt nhân bên người, cũng chẳng sợ xảy ra sơ sót gì.....”

.....

Mùa Đông, năm liên minh thứ hai trăm lẻ hai.

Chiến dịch Tân Hải nổ ra.

Những hung thú trên bờ dưới biển còn lại của Yêu tộc thuộc vùng phía Đông Vân Châu là gần một trăm vạn, phát động đợt tấn công muốn bức lui quân đội liên minh.

Phát sinh xung đột kịch liệt ở Tân Hải, giằng co hơn một tháng, hai bên tử thương thảm trọng.

Đầu năm hai trăm lẻ ba, quân kỳ của liên minh cắm ở di chỉ Tân Hải, toàn bộ vùng phía Đông của Vân Châu đều thuộc về lãnh thổ của Nhân tộc.

.....

Quỳnh Châu.

Ở một ngọn núi vô danh nằm ở phía Tây Nam.

Trong núi có một con heo yêu, có chút quan hệ huyết mạch với yêu hoàng Thiên Bồng trong tam hoàng, chiếm cứ một phương, tiêu dao tự tại.

Con yêu tinh này vốn dĩ lười nhác, không hề hứng thú với cái gọi là tranh bá, mỗi ngày ăn nhậu chơi bời.

Chỉ có hứng thú với việc sưu tập những thứ kỳ dị, cũng không nhất định phải là kỳ trân dị bảo, phàm là những đồ vật hiếm thấy thì nó đều thích sưu tập.

Đám hung thú sinh ra từ trong phòng thí nghiệm không cần phải chém giết với những Yêu tộc khác, mà là đào mồ quật mộ khắp mọi nơi, để sưu tầm những vật hiếm thấy.

Mấy chục năm trôi qua, nó cũng đã tích góp được không ít kỳ vật, sửa phòng thí nghiệm trung tâm thành viện bảo tàng, thường xuyên chụp ảnh đăng lên mạng để khoe. Cho dù phần lớn Yêu tộc đều chê cười nó, nhưng nó vẫn cứ vui vẻ không thèm để ý, nếu như không có cái đầu heo, thì nó cũng chẳng khác gì Nhân tộc.

Hôm nay.

Heo yêu đi dạo trong viện bảo tàng, sờ bên này một cái, nhìn bên kia một cái, cho dù là một nhánh cây có hình thù kỳ lạ, cũng có thể làm nó vui vẻ.

Ở vị trí trung tâm có đặt một bảo vật trấn quán, một quan tài bằng đá kỳ dị trong suốt.

Quan tài đá chỉ lớn bằng một bàn tay, vật bồi táng trong một ngôi mộ cổ trên núi, bên trong quan tài đá gần như là trong suốt kia có một bóng người màu vàng đang nằm.

Heo yêu không thể nào biết được chất liệu của quan tài bằng đá này, từng muốn phá vỡ nó, kết quả là máy nén thủy lực lên tới cả vạn tấn cũng đã đem ra dùng, nhưng cũng chẳng thể làm nó hao tổn chút nào.

“Hắc hắc! Đến ngay cả khoa học kỹ thuật hiện đại cũng không thể thăm dò được quan tài đá này, có thể nói đây là một kỳ vật vô thượng, Yêu Hoàng cũng không có được mà, lão heo ta.....”

Chương 400: Thiên Thi tông chủ (3)

Khi nó còn đang thưởng thức thì heo yêu phát hiện quan tài bằng đá bỗng nhiên phát sinh biến hóa, bên ngoài xuất hiện một vết nứt rất nhỏ.

“Sao lại thế này?”

Heo yêu đang muốn đến lấy quan tài bằng đá, chỉ thấy nó bay lên trời, bay trên không trung.

Bóng người màu vàng bên trong quan tài bằng đá từ mơ hồ hiện ra rõ ràng, là một lão giả mặc đạo bào cổ xưa, sợi tóc, da thịt, đạo bào đều là có màu vàng kim.

Hai mắt Lão giả đột nhiên mở, sau khi quét khắp bốn phía, thần thức xuyên qua quan tài bằng đá cảm ứng linh khí của thiên địa.

“Loãng đến như vậy, bốn tọa thi triển Thiên Thi bí pháp, miễn cưỡng có thể tu thành Kim Đan.....”

“Hiện tại cách thời điểm tổ mạch bị vỡ nát chỉ mới hơn một ngàn năm trôi qua, bí pháp tự phong ấn của lão lại mất đi hiệu lực rồi!”

Lão giả chau mày, chợt quay đầu nhìn về phía heo yêu, lạnh lùng nói: “Tại sao Quỳnh Châu lại xuất hiện Yêu tộc? Huyết mạch dường như có chút huyền diệu, cũng có thể sử dụng làm thân xác tạm thời!”

Heo yêu còn chưa kịp phản ứng thì đã nhìn thấy lão giả ra khỏi quan tài bằng đá, trực tiếp chui vào trong óc qua cái trán.

Sưu hồn!

“Truyền thuyết Côn Luân ? Đại kiếp nạn hung thú ?”

“Tân Thuật? Cổ pháp?”

“Vô Thánh, Kim Đan, Long Hoàng?”

Sau khi lão giả rà xét ký ức của nó thì lại nảy sinh nhiều điều thắc mắc, thiên địa mới chỉ trải qua một ngàn năm, còn chưa bằng tuổi thọ năm đó của hắn, tại sao lại xảy ra thay đổi lớn như vậy, gần như là không thể nhận ra được!

Sau khi sưu hồn, lão giả cũng không có đoạt xá, mà là thi triển bí pháp Thiên Thi tông.

Lớp da của con heo yêu dần dần biến thành màu xanh tím, miệng mọc ra hai cái răng nanh, hai mắt tái nhợt vô thần, cả người lượn lờ âm sát tử khí.

“Tạm thời sống nhờ trong cơ thể thi yêu, sau này tìm được Thiên linh căn rồi lại đoạt xá.”

Lão giả lấy di động của con heo yêu ra, vụng về lên mạng tra xét, hần học hỏi rất nhanh, từng trang web vọt qua, đã có hiểu biết đại khái về những chuyện phát sinh trong ngàn năm qua.

“Khắc khắc khắc! Thăng cha Nguyên Linh kia còn xui xẻo hơn cả bốn tọa, lãng phí đám đệ tử huyết tể kia rồi!”

Lão giả nhìn thấy những ghi chép của Nhất Khí tông, không kìm được phát ra tiếng cười dữ tợn, sự phẫn nộ trong lòng lập tức giảm đi hơn phân nửa

“Năm xưa, bốn tọa chẳng ưa gì Nguyên Linh, đấu pháp chém giết cả mấy chục đến hơn trăm lần chẳng phân thắng bại, hiện tại trăm ngàn năm đã trôi qua, ông trời rút cuộc cũng đứng về phía ta!”

Lão giả chính là Kim Thi đạo nhân, là tông chủ Thiên Thi tông, một trong ba vị Thiên Quân của Ma đạo đã tự phong ấn năm đó khi tổ mạch bị nứt vỡ.

“Cái thứ gọi là internet này, đúng là rất thú vị, không cần phải tìm đọc điển tịch cũng có thể thông hiểu cổ kim. Cửu Châu lớn như vậy mà chỉ có ba Kim Đan, ngoài Long Hoàng không biết lai lịch kia ra, thì hai người còn lại của Nhân tộc chỉ là tiểu bối mà thôi!”

Kim Thi trầm ngâm một lúc lâu, trong lòng đã có kế hoạch.

“Nếu bốn tọa đã tỉnh lại đầu tiên, vậy thì phải phát triển Ma đạo, Thiên Thi tông sẽ là chủ nhân của Cửu Châu!”

“Trong ký ức của con heo yêu này, Long Hoàng sơn đã huyết chiến mấy năm, hài cốt chồng chất còn cao hơn núi, vừa đúng để cho bốn tọa dùng để luyện thi!”

Kim Thi hóa thành độn quang, bay về hướng Tây Nam.

Mấy ngày sau.

Long Hoàng sơn.

Sát khí ngút trời, hung thú vô cùng vô tận đầy khắp núi đồi, bao vây khắp bốn phương tám hướng.

Thực lực của từng kẻ trong Tam Hoàng không thể sánh bằng Long Hoàng, vì thế triệu tập hàng tỉ hung thú ở Cửu Châu, ngàn dặm chung quanh hóa thành chiến trường máu me, không tiếc trả giá lớn phải tiêu diệt hết tất cả Long tộc.

Chỉ mới mấy năm mà số lượng hung thú chết trên chiến trường đã được tính bằng con số hàng trăm triệu, chiến tranh vẫn chưa kết thúc.

Lúc này.

Góc phía Tây chiến trường, một con dị thú đầu rồng thân bò, trên người đầy vảy, cao hơn mười trượng giống như một ngọn núi nhỏ, đã giết chết mấy trăm đến cả một ngàn con hung thú, trên người vết thương chồng chất, cuối cùng là thét dài một tiếng ngã quỵ trên mặt đất.

Hung thú đông như kiến, dũng mãnh không sợ chết xông lên, trong giây lát đã xé nát con dị thú kia.

Sau khi con dị thú kia đứt hơi thở, một luồng âm sát tử khí nồng đậm chảy vào trong cơ thể, vận chuyển theo bí pháp huyền diệu, không ngừng luyện hóa thân xác nó.

Sau một lát, hai mắt vốn dĩ chỉ còn lại hai hốc mắt đen thui, lại lấp lánh hai luồng ma trơi.

Thân xác con dị thú đã chết, lại cử động được, chậm rãi chui vào đồng xác thú chồng chất, hấp thu âm sát tử khí không ngừng tăng trưởng thực lực.

“Khắc khắc khắc! Trời giúp bốn tọa, hàng tỉ thân xác yêu thú thể này đủ để càn quét Cửu Châu!”

“Cửu Châu không cần Nhân tộc còn sống, chỉ bằng tất cả đều biến thành luyện thi, sinh tử luân hồi tất cả đều do bốn tọa khống chế.....”

“Sau khi quân đội liên minh công chiếm Tân Hải, nhiều lần bị Yêu tộc phản công, thành công trú đóng được một năm!”

“Phía Đông Vân Châu trở thành lãnh địa của Nhân tộc, rồi sẽ có một ngày có thể khôi phục được huy hoàng thời Thượng Cổ!”

“Tiêu Võ Thánh lại ra tay, đánh tan đợt tấn công của hung thú trên biển!”

“Tân Hải cảng chính thức triển khai xây dựng, dự tính sẽ hoàn thành trong mười năm.....”

Những tin tức này tràn ngập trên các phương tiện truyền thông.

Sau khi chiến dịch Tân Hải thắng lợi, khí thế của quân đội liên minh tăng mạnh, bắt đầu từ Tiên Kinh đến Tân Hải, mở rộng từ Nam đến Bắc.

Tin tức thắng lợi truyền về liên tục không dứt, hôm nay công chiếm ngọn núi này, ngày mai vượt qua con sông kia, ngày một lại đánh bại Yêu Vương nào đó, dưới sự oanh tạc liên tục của những tin tức, tất cả mọi người gần như đều tin tưởng rằng Nhân tộc sắp sửa quật khởi!

Chương 401: Họa từ phía Tây.

“Phần lớn mọi người đều mơ hồ, bị thu hút bởi các bài phát biểu và xu hướng!”

Chu Dịch lẩm bẩm tự nói, ngẩng đầu nhìn bầu trời, một tia sáng màu trắng vắt ngang mặt trời.

Theo hư lý giải của khoa học kỹ thuật hiện đại, đây là một vầng hào quang bình thường, Hào quang là tên cho một loại hiện tượng quang học được tạo ra bởi ánh sáng mặt trời tương tác với các tinh thể băng lơ lửng trong bầu khí quyển

“Nếu như là ráng vàng ráng trắng thì cũng thôi, tháng trước còn xuất hiện hiện tượng thiên văn tam tinh sắp thẳng hàng, tháng trước nữa thì sao chổi va chạm mặt trăng, rồi tháng trước trước nữa thì là sao trời xuất hiện vào ban ngày..... Ông trời đã phát điên gì, diễm báo đại họa đáng sợ còn chưa đủ rõ ràng hay sao?”

Chu Dịch chau mày, tất cả những hiện tượng thiên văn đều có căn cứ khoa học, cho dù có xuất hiện một cách thường xuyên cũng chẳng có gì lạ.

“Nhưng mà, đây chính là Tu Tiên giới!”

Cửu Châu không chỉ có khoa học kỹ thuật, còn có Tiên đạo cổ xưa huyền ảo nữa.

Trong vạn cuốn đạo tạng có ghi chép rất nhiều thuật bói toán, đa số đều dùng để bói về an nguy hung cát của Đạo đồ, cũng có những thứ như thuật xem sao trời, Thiên Cơ Bí Yếu có thể tiên đoán sự biến hóa to lớn của thiên địa.

Bầu trời liên tục phát sinh dị tượng, khiến cho Chu Dịch sinh lòng cảnh giác.

Thi triển mấy loại thuật pháp tiên đoán, kết quả tiên đoán đều cho thấy rằng họa đến từ phía Tây, còn tai kiếp cụ thể như thế nào thì lại không rõ ràng lắm.

“Thi triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật bói cho bản thân, cũng không phát hiện bất kỳ nguy hiểm nào, cho nên tai kiếp lần này là nhằm vào Cửu Châu?”

“Thiên địa đại thế, mệnh mông cuộn cuộn, liên quan đến hàng tỉ sinh linh, với tu vi của bản đạo không thể nào tiên đoán được. nhưng mà cũng không phải là không có cách để biết trước được, ví dụ như cách thức lợi dụng thời cơ được ghi chép trong Thiên Cơ Bí Yếu.”

“Mượn Vận thuật!”

Chu Dịch bấm đốt ngón tay, ánh mắt nhìn về phía thành Đông.

“Thầy có việc, trò làm thay!”

Rồi sau đó mở di động lên xem danh sách liên hệ, sau khi tìm được tên của Hàn Triều thì gửi tin nhắn đi.

“Tiểu Hàn, trở về Tiên Kinh cũng không đến báo kiến vi sư?”

.....

Thành Đông.

Vốn dĩ là Vĩnh Ninh phường, hiện giờ đổi tên thành khu vực số 72.

Dưới sự uy hiếp của hung thú, khiến cho Tiên Kinh cổ xưa biến thành một thành lũy khổng lồ, tất cả những cái tên này đều là để phục vụ cho chiến tranh.

Đình viện số 1024.

Hiếm thấy một đình viện độc lập mà lại có diện tích hơn hai mươi trượng, ở một nơi tắc đất tắc vàng như Tiên Kinh, thì cũng đã được coi như là một biệt thự cao cấp bậc nhất.

Trong cả liên minh Nhân tộc thì chỉ có Tiên Kinh là nơi an toàn nhất, cấm chế trận pháp phong tỏa không trung mặt đất, hung thú yêu thú khó có thể lên vào phá hoại được, giá nhà đã tăng đến mức trên trời.

Liên minh muốn bảo vệ được nhiều bá tánh hơn, nên có quy định chặt chẽ về diện tích cư trú cá nhân, quan to Nội Các cũng phải ở trong những căn hộ nhỏ hẹp.

Chỉ có hai loại người không phải tuân theo quy định này, thứ nhất chính là Cổ Tu, cần một môi trường an tĩnh để tu hành, thứ hai chính là cường giả võ đạo, vì Nhân tộc mà liều mạng chém giết hung thú.

Hai loại người này có thể mua được nhà cửa có diện tích lớn dựa vào thực lực, cống hiến của mình.

Cách làm này của liên minh là để khích lệ bá tánh theo đuổi sức mạnh, hiệu quả của chuyện này rất rõ ràng nhưng cũng đưa tới không ít lời phê bình.

Phần lớn người bình thường không dám đánh giết hung thú, lại có thể giương cao lá cờ vì bình đẳng và tự do để phản đối đặc quyền của cường giả cùng tộc, dù sao thì tu sĩ cũng bị quản chế bởi luật pháp!

Ví dụ như chủ nhân của đình viện này, nhị đệ tử Hàn Triều của chân quân, bản dân chỉ trong mấy năm ngắn ngủn mà đã có được đãi ngộ như vậy, đã có người âm thầm bịa đặt các loại lời đồn.

Đến nỗi chuyện Hàn Triều đến tiền tuyến, chém giết hung thú mấy lần sắp mất mạng, nhưng trong mắt của một số người thì hẳn nên làm như vậy!

Người duy nhất không bị bêu xấu trên mạng chính là Đường chân quân, mỗi khi có người âm dương quái khí mà bình luận bậy bạ, chưa đến mấy ngày thì sẽ bị loét miệng, gãy chân.

Bệnh viện liên minh dùng khoa học kỹ thuật kết hợp với Tiên đạo, những bệnh thường gặp thì có thể khỏi hẳn ngay trong ngày, nhưng mà đụng phải chú thuật của chân quân, thì cho dù dùng đan dược cũng không làm nên chuyện gì, cần phải nhịn đau chịu tội chờ chú thuật tan biến.

Bởi vì Chu Dịch không hề che giấu việc thi pháp, mọi người đều biết hẳn có thể sử dụng chú thuật từ xa, ngược lại trở thành tu sĩ hoàn hảo trong miệng của mọi người.

Chân quân lòng dạ hẹp hòi, ai cũng không dám nói nói bậy!

Hàn Triều vô cùng thèm khát loại chú thuật này, Thượng Cổ căn bản là không có mạng internet, cho nên càng sẽ không có loại pháp thuật nguyên rủa người ta thông qua mạng internet, vài lần xin xỏ nhưng vẫn không thể học được.

“Sư tôn từ trước đến nay luôn hào phóng, đến ngay cả pháp bảo Phân Kiếm Quang cũng cho người ngoài mượn, tại sao lại giấu loại thủ thuật nhỏ này lại chứ?”

Đối với sư tôn là Đường chân quân, thái độ của Hàn Triều rất phức tạp, vừa biết ơn lại có chút kiêng kỵ.

Chiến đấu ở bên ngoài mấy năm, mỗi lần Hàn Triều rơi vào nguy hiểm, sắp phải mất mạng thì luôn sẽ có tu sĩ đến cứu viện, một lần hai lần cũng coi như thôi, lần nào cũng như vậy thì sẽ khiến cho người ta sinh ra nghi ngờ.

Đặc biệt trên người Hàn Triều lại có pháp bảo, không ai có thể tín nhiệm triệt để.

“Thuật tiên đoán của sư tôn có thể nói là độc nhất vô nhị, có khi nào biết được chuyện này không?”

Chương 402: Họa từ phía Tây (2)

Trong lòng Hàn Triều xuất hiện đủ các loại nghi ngờ, bình thường đặc biệt chú ý đến hành động lời nói của sư tôn, rồi đối chiếu với ghi chép trong điển tịch, phát hiện giống y hệt những tu sĩ của Tiên giới thời Thượng Cổ.

Cái loại cử chỉ vô cùng tự nhiên, thì những tu sĩ phái Cổ Tu tuyệt đối không thể nào bắt chước được, giống như người đến từ thời Thượng Cổ.

“Trên mạng có không ít lời đồn đãi, cho rằng sư tôn là tiên nhân chuyển thế thời Thượng Cổ, có lẽ chân tướng sự thật chính là như thế.....”

Hàn Triều cũng vì chuyện này, mà mấy năm không trở về Tiên Kinh, cho đến khi Trúc Cơ viên mãn ngưng kết Giả Đan, tu vi pháp lực không có tiến triển, nhưng lại không dám tùy tiện dẫn động lôi kiếp, mới trở về bế quan tiềm tu.

Từ Tân Hải bay mấy ngày, cuối cùng cũng đã trở về Tiên Kinh.

Độn quang đáp xuống đình viện.

Hàn Triều liếc mắt nhìn cắm chế trong một góc bí ẩn, cùng với chiếc lá rụng kẹt trong kẹt cửa, xác định không có ai đến đây.

Đi vào phòng bế quan, bố trí hơn mười loại trận pháp cắm chế, thủ pháp thuần thực có thể nói giống như một trận đạo đại sư.

Tứ nghệ tu tiên, Hàn Triều không gì không giỏi, nhưng không thể để cho người ta quá kinh ngạc sợ hãi, bình thường chỉ phô bày đan pháp với bên ngoài, là đại sư luyện đan tiếng tăm lừng lẫy trong liên minh.

Trận pháp cắm chế ngăn cản thăm dò, Hàn Triều lấy một chiếc đĩa ngọc từ túi trữ vật.

Lớn bằng bàn tay, chất ngọc thuần trắng, khắc vân văn tinh đồ, chỉ cần nhìn một lần là đã không kìm lòng được mà trầm mê trong đó.

“Dựa vào phương pháp hiển tế, nên bất kỳ lúc nào cũng có thể ở vào trạng thái ngộ đạo, tứ nghệ Tiên đạo tiến cảnh thần tốc.

Nhưng mà trước mặt sư tôn lại như là một đứa trẻ con, chỉ cần vài câu chỉ điểm bất kỳ thì hơn xa ngộ đạo trong mấy ngày.”

“Học thức của sư tôn uyên bác, giống như một tàng thư các sống vậy, bao quát vô cùng vô tận, không gì là không biết!”

“Đã vượt khỏi phạm trù thiên phú!”

“Nếu đúng là chân tiên chuyển thế, vậy thì có thể giải thích được tất cả nghi ngờ, truyền thừa Thượng Cổ uyên bác sâu rộng, Cổ Tu của bây giờ chỉ là một phần còn sót lại trong đó. Cho dù mình có ngộ đạo như thế nào đi nữa, nhưng bị hạn chế bởi truyền thừa, cũng khó sánh với Tiên đạo hoàn chỉnh được”

Hàn Triều khẽ vuốt đĩa ngọc, chau mày.

Tác dụng của đĩa ngọc chỉ là ngộ đạo, đạo pháp huyền diệu thực sự có thể hỗ trợ ngưng kết Kim Đan, lại thêm tinh khí thần viên mãn, tất cả kết hợp với nhau cũng chỉ có được bốn mươi năm mươi xác suất đột phá thành công.

Một tu sĩ bình thường có được căn cơ như vậy, đã sớm điều tức pháp lực, bắt đầu phá cảnh.

Hàn Triều lại không muốn đi đánh cược mạng sống mà làm liều, phải nắm chắc một trăm phần trăm Ngưng Đan, mới sẵn lòng dẫn động thiên kiếp.

“Sư tôn có linh dược thúc đẩy Kết Đan, lại có rất nhiều điển tịch Ngưng Đan thời Thượng Cổ, hay là đến cầu xin nhỉ.....”

Do dự hồi lâu thì hẳn vẫn còn lưỡng lự, dự định tạm thời tạm tu một đoạn thời gian, dù sao cũng còn đủ tuổi thọ, cho dù chờ thêm mười năm hai mươi năm cũng chẳng sao cả.

“Sư tôn thường xuyên dẫn dò tu hành Tiên đạo như đi trên băng mỏng, không nhanh không chậm, đây là lời khuyên xuất phát từ đáy lòng!”

Hàn Triều lấy xác yêu thú trong túi trữ vật ra, tay bắt pháp quyết thi triển bí thuật hiển tế, chỉ thấy đĩa ngọc bùng lên linh quang, trong giây lát đã căn nuốt sạch sẽ xác của hung thú.

Đột nhiên thiên địa đạo lý hiện lên, Hàn Triều thuận thực tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Thứ lĩnh ngộ lúc này không phải là công pháp thần thông, mà là nhớ lại nội dung những bài giảng pháp của sư tôn, mỗi lần lĩnh ngộ lại thì đều có được thu hoạch.

Mấy ngày sau.

Hàn Triều thoát khỏi trạng thái ngộ đạo, chỉ cảm thấy độn pháp lại có tinh tiến, so sánh với ghi chép về tốc độ độn của chân quân trong điển tịch thì còn vượt xa hơn.

“Ngôn ngữ tinh tế, ý nghĩa sâu xa, chẳng có gì khác ngoài ý này!”

“Lúc sư tôn giảng đạo thì không tính toán, nhiều lần cứu mạng khi gặp nạn, ta còn mặt mũi nào mà hoài nghi chứ?”

Suy nghĩ đến đây, Hàn Triều muốn liên lạc với sư tôn, hôm nay đến nhà bá kiến thỉnh giáo.

Tít tít!

Di động nhận được tin nhắn. Hàn Triều nhìn tên người liên lạc và nội dung, trong lòng càng thêm kinh ngạc cảm thán.

“Sư tôn gửi tin nhắn đến ngay lúc này, chẳng lẽ là tiên đoán được sự thay đổi tâm tư của mình? Thuật pháp tiên đoán như vậy, cũng rất hiếm gặp trong điển tịch, cho nên sư tôn tất nhiên là đại năng Thượng Cổ chuyển thế!”

Hàn Triều trầm ngâm một lát, hồi âm nói.

“Sư tôn, đệ tử sẽ đến liền.”

Rồi sau đó hóa thành độn quang, bay về hướng đại học Võ Đạo.

.....

Văn phòng.

Gian ngoài là phong cách hiện đại, nhưng gian trong lại được bố trí theo phong cách cổ xưa.

Chu Dịch ngồi xếp bằng trên chiếc giường bằng ngọc thạch, chính giữa là một chiếc bàn hình vuông được làm từ linh mộc, đang pha linh trà.

Sống qua thời gian dài dằng dặc, không cần phải đặc biệt đi tìm hiểu nghiên cứu, tự nhiên có thể sáng tạo ra diệu pháp. Ví

dụ như cách thức pha trà này đã được thay đổi, ban đầu là học kỹ năng, sau khi đại thành thì lại chuyển thành đạo lý.

Hiện giờ lại kết hợp với thuật ủ rượu, luyện đan, lá linh trà sau khi được chưng cất, một ly trà tương đương với một viên linh đan.

Chu Dịch biên soạn thuật pháp này lại thành sách, đăng tải công khai 《 luyện trà thuật 》 lên mạng, có rất nhiều người học, nhưng có rất ít người có thể ứng dụng nó.

Dù sao thì linh trà vô cùng ít ỏi, Trúc Cơ chân nhân cũng chưa chắc đã có được vài lá, đa số đều sử dụng chúng như nguyên liệu để luyện chế đan dược.

Chương 403: Họa từ phía Tây (3)

Sau này khi linh khí trong thiên địa nồng đậm hơn, linh trà càng ngày càng nhiều, thì điển tịch mà Chu Dịch lưu lại chắc chắn sẽ phát huy được tác dụng to lớn. Thuật pháp thủy luyện trong điển tịch này biết đâu chừng lại trở thành đan đạo của Tân Thuật trong tương lai.

Bên dưới giường ngọc thạch, là một dãy bảy tấm đệm Hương Bò, trong đó nằm cái đã ghi rõ tên họ.

Hàn Triều khom người thi lễ, ngồi xuống tấm đệm Hương Bò thứ hai, có nghĩa là nhị đệ tử của chân quân.

Linh trà luyện thành, Chu Dịch bắm tay bắn ra, chén trà vững vàng rơi vào trong tay của Hàn Triều, chén trà tự động được rót đầy.

“Đa tạ sư tôn.”

Sau khi Hàn Triều học được thuật luyện trà, nhờ vào đĩa ngọc hỗ trợ lĩnh ngộ nhiều lần, đã đạt tới cảnh giới đại thành rồi, nhưng mà lúc này cẩn thận ném thử, trà do sư tôn luyện chế lại có rất nhiều biến hóa huyền diệu bên trong.

Chu Dịch nói: “Hôm nay gọi ngươi tới đây, có một chuyện quan trọng cần thương lượng.”

“Sư tôn mời nói.”

Hàn Triều không hề trực tiếp đồng ý chuyện gì, tính tình sư tôn ôn hòa tùy tiện, bá sư mấy năm chưa bao giờ yêu cầu đệ tử làm cái gì, hôm nay lại dùng hai chữ ‘thương lượng’, tất nhiên không phải là những chuyện bình thường.

Chu Dịch nói: “Bần đạo quan sát thiên văn tinh tượng, phỏng đoán Cửu Châu sắp có đại kiếp nạn.”

“Đại kiếp nạn!”

Hàn Triều nghe vậy mặt lộ vẻ hoảng sợ, không dám tin tưởng nói: “Chẳng lẽ còn hung hiểm hơn cả hung thú của Yêu tộc sao?”

Hung thú tàn sát bừa bãi Cửu Châu hai trăm năm, từ khi Hàn Triều sinh ra cho đến nay, bất kỳ lúc nào cũng gặp phải hung thú tập kích, có thể nói nỗi sợ này đã in dấu trong huyết mạch của Nhân tộc.

“Thiên địa hồi sinh, Yêu tộc vốn sẽ xuất hiện, chỉ là trời xui đất khiến mà trở thành bá chủ của Cửu Châu.”

Chu Dịch bắt đầu dĩ nhún vai, vì sức người không địch lại số trời, con người cũng sẽ thay đổi cách thức khác để hủy diệt chính mình mà thôi.

“Thời Thượng Cổ, Cửu Châu cũng từng bị Yêu tộc thống trị, đối với Nhân tộc mà nói thì đây là tai kiếp, đối thiên địa mà nói thì đây là sự luân chuyển bình thường, không đến nỗi phải khiến cho thiên văn tinh tượng liên tục phát sinh dị biến, tất nhiên có nguyên nhân khác!”

Thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sô cầu, Nhân tộc Yêu tộc đã thú hung thú cũng không hề có sự phân biệt cao thấp.

Đương nhiên, nếu như câu này mà bị lan truyền trên mạng, tất nhiên sẽ bị chửi bới là kẻ bán nước!

Hàn Triều đã nhận định Chu Dịch chính là đại năng Thượng Cổ chuyển thế, nên đối với những nhận xét khác biệt như vậy, chỉ coi đó là điều hiển nhiên, hỏi: “Sur tôn có cách hóa giải đại kiếp nạn không?”

“Đến ngay cả đại kiếp nạn lần này là gì, mà bản đạo còn không thể tiên đoán được, thị sao có thể hóa giải, đến bây giờ cũng chỉ có thể bắt đầu ra tay ở hai phương diện.”

Chu Dịch nói: “Đầu tiên nhanh chóng chế tạo tàu viễn dương, di chuyển một bộ phận Nhân tộc vào sâu trong Đông Hải, bất kể Cửu Châu có ra sao, ít nhất cũng có thể giữ lại huyết mạch truyền thừa cho Nhân tộc!”

Hàn Triều nói: “Sur tôn, sâu trong Đông Hải linh khí loãng, thậm chí là có nơi không có linh khí, dù thế nào thì tu sĩ cũng chạy không thoát!”

“Người có chí với trường sinh, tất nhiên là chỉ có thể đợi ở Cửu Châu, đối diện với đại kiếp nạn, không chạy được đâu!”

“Thứ hai là cần cần tra xét ngọn nguồn của tai kiếp , cho dù không thể hóa giải, cũng có thể chuẩn bị từ sớm!”

Chu Dịch nói: “Vi sư bói được rằng ngọn nguồn của tai kiếp này đến từ phía Tây, nhưng mà ta phải đích thân luyện chế thuyền lớn để vượt biển, để đưa Nhân tộc sớm ngày di chuyển đến biển khơi, không thể phân tâm được, nên muốn nhờ người đi tra xét thử.”

Tiên đạo bắt nguồn từ linh khí, tu sĩ Cổ Tu nếu muốn đột phá cảnh giới, tất nhiên phải lưu Cửu Châu.

Còn về đám võ giả được sinh ra bởi Tân Thuật, lại càng là không thể rời đi.

Huyết mạch dị chủng dung nhập trong cơ thể, linh khí bị chặn đứng sẽ khiến cho khí huyết suy yếu, hậu quả chính là trực tiếp nổ tung tại chỗ!

“Này.....”

Lựa chọn đầu tiên trong lòng Hàn Triều tất nhiên là tránh tai tránh kiếp, với tu vi của hắn chỉ cần không phải trời sụp đất nứt, núp trong núi sâu rừng già bế quan tiếm tu, bình thường cẩn thận một chút thì sẽ không quá đáng ngại.

Ngược lại nếu như đâm đầu vào trong kiếp nạn, đối mặt với nguy cơ trùng trùng, rất có thể sẽ hồn phi phách tán.

“Với thuật pháp bói toán huyền diệu của sư tôn, mà cũng không biết được tin tức về kiếp nạn sao?”

Chu Dịch thở dài nói: “Bần đạo đã tiêu hao hơn ba trăm năm tuổi thọ, gắng hết sức gieo quẻ, cũng chỉ biết được vị trí này.”

“Ba trăm năm! Tấm lòng của sư tôn đối với Nhân tộc, đệ tử kính ngưỡng vạn phần!”

Hàn Triều lộ ra hoảng sợ, nếu tính như vậy thì chỉ còn khoảng hai trăm năm tuổi thọ thôi sao, rồi lại ngẩng đầu quan sát Chu Dịch, chỉ cảm thấy cả người hắn phát ra ánh sáng của công đức.

Chu Dịch không hề lừa gạt đệ tử, nhưng cũng không kể về việc bói toán mỗi ngày cũng sẽ tiêu hao cả ngàn năm tuổi thọ, ba trăm năm còn chưa bằng một quẻ bói buổi sáng nữa.

Một thuật pháp làm giảm thọ như vậy, cũng là để chuẩn bị cho việc tọa hóa sau này.

Đợi đến khi Nhân tộc có Kim Đan chân quân mới, Chu Dịch sẽ dùng lý do là tiên đoán cho vận mạng của Nhân tộc, giảm thọ trực tiếp tọa hóa, thật ra là thay đổi thân phận lẫn vào trong Cửu Châu, sẽ không xuất đầu lộ diện mà gặp phải nguy hiểm.

Trong lòng Hàn Triều sùng kính vạn phần, nhưng cũng không hề đồng ý theo lời của hắn.

Phía Tây của Vân Châu chính là Quỳnh Châu, Phật Châu, chính là chỗ nằm sâu trong lãnh địa của hung thú Yêu tộc, nguy hiểm trùng trùng, Hàn Triều có bảo vật trên người nên không muốn đi mạo hiểm.

Chương 404: Họa từ phía Tây (4)

Huống hồ Cửu Châu rộng lớn vô biên, cội nguồn của đại kiếp nạn có thể nằm ở một ngọn núi, một con sông vô danh nào đó, ngoài con của thần may mắn ra thì ai có thể tìm được chứ?

Hàn Triều bình thường lĩnh ngộ giảng pháp của Chu Dịch vô cùng lơ là, nhưng lại có được chân truyền Chu Dịch, hấn hạ quyết tâm cẩn thận cầu được trường sinh.

Chu Dịch biết rất rõ tâm tư của người đệ tử này, cũng không phản đối, ngược lại rất đồng ý với hấn, người mang may mắn cũng không phải là bất tử, vững vàng cẩn thận tu hành thì rất có khả năng tu thành đại đạo.

Nhưng mà hiện giờ với tình trạng của linh khí thiên địa hiện nay, mạnh nhất là Kim Đan, Chu Dịch tự tin có thể bảo vệ được sự an toàn của Hàn Triều.

Thứ cần chính là vận may nghịch thiên của Hàn Triều, nếu không thì Chu Dịch đã trực tiếp đi đến phía Tây, tự mình tra xét.

“Vi sư có mấy loại linh dược, mỗi loại đều có thể giúp tăng một phần xác suất Kết Đan thành công, nếu có thể tra xét được tin tức của tai kiếp, thì sẽ ban cho người luyện hóa!”

Trong lúc nói chuyện, trong cổ tay áo bay ra năm luồng linh quang, hóa thành dáng vẻ của dược liệu huyền như hạt sen bảy màu, ngũ sắc vân chi, ngàn năm chi mã.....

Linh quang rạng rỡ, lóa cả hai mắt.

Hàn Triều tự xưng là có kiến thức rộng rãi, nhưng chỉ có thể nhận ra dược hai loại trong số này, trong lòng xác định một trăm phần trăm sư tôn chính là tiên nhân Thượng Cổ chuyển thế, những loại linh dược này có thể chính là dược phong ấn lưu lại của kiếp trước.

“Sư tôn, đệ tử có thể đi tra xét, nhưng mà còn có một chuyện muốn nhờ!”

“Nói.”

Chu Dịch hơi gật đầu: “Chỉ cần có thể tra xét được nguồn gốc đại kiếp nạn, vì sư không tiếc chí bảo linh vật, tất cả đều có thể.”

Đại kiếp nạn khiến cho các chòm sao dịch chuyển thường xuyên, trong lòng Chu Dịch cũng không nắm chắc, mấy tháng này đã tăng thêm sáu lần bói toán, cứ mỗi ba canh giờ thì sẽ tiêu hao tuổi thọ của một ngàn năm để tiên đoán an nguy của một ngày một tháng một năm.

“Đệ tử thỉnh cầu sư tôn, mượn bồ đề bảo luân để hộ thân.”

Xuất phát từ lòng biết ơn cảm kích Chu Dịch và cơ duyên Kim Đan đang ở ngay trước mặt, cùng với lòng tự tin về độn pháp, chí bảo hộ thân, Hàn Triều mới bằng lòng đến phía Tây tra xét ngọn nguồn tai kiếp.

Dù sao thì Hàn Triều cũng không có tuổi thọ vô tận, cho dù có tiềm tu cả trăm năm, cũng chưa chắc có thể tăng xác xuất Kết Đan thành công lên một trăm phần trăm.

Chu Dịch vẫy tay, bồ đề kim luân rơi vào tay Hàn Triều, nói: “Vật này có pháp lực của bản đạo, có ba lần bộc phát hoặc hộ thân.”

“Đa tạ sư tôn.”

Lòng Hàn Triều trấn định, có bảo vật này hộ thân, cho dù đụng phải Long Hoàng cũng có thể giữ được tánh mạng.

“Sư tôn, trong lòng đệ tử vẫn có thắc mắc, ngài thường xuyên dạy bảo ta theo đuổi trường sinh. Tại sao bản thân mình lại có thể bỏ được ba trăm năm tuổi thọ mà tiên đoán về đại kiếp nạn, nếu làm như vậy, chẳng phải là chặt đứt tương lai của mình vì phạm nhân hay sao?”

Chu Dịch vẫy tay, trước mắt xuất hiện quang sáng, bên trong chính là cảnh tượng ở Tiên Kinh.

Ngón tay chỉ vào một nơi nào đó, cảnh tượng nhanh chóng phóng đại, là hai bá tánh đang nói chuyện, nói về giá cả gạo mì lại giảm xuống, cuộc sống càng ngày càng tốt v.v.

Rồi lại chỉ bừa vào một chỗ khác, ai mà ngờ lại là nam nữ đang yêu đương cuồng nhiệt, đang ở nơi bí ẩn hèn hò ôm hôn.

“Bọn họ đều là con người còn sống sờ sờ, không phải chỉ là một chuỗi con số hoặc là một bức tranh, những hỉ nộ ái ố của mỗi một người đều có thể viết thành một quyển truyện ký.”

“Bản đạo cũng coi như còn chút thực lực, dù sao cũng không thể trơ mắt nhìn tất cả mọi người chết trong tai kiếp được!”

Chu Dịch chậm rãi nói: “Người phải nhớ lấy, tương lai bất kể là cường đại ra sao, bản chất vẫn cứ là một con người, mà không phải tiên Phật thần ma!”

“Ghi nhớ lời dạy của sư tôn!”

Hàn Triều khom người thi lễ, rồi thỉnh giáo mấy kiến thức tu hành, hóa thành độn quang rời đi, bay về phía Tây.

Trong văn phòng.

Chỉ còn lại một mình Chu Dịch, ngồi xếp bằng trên giường ngọc suy tư hồi lâu.

“Người có khí vận nghịch thiên, lại có Thanh Phong Minh Nguyệt bảo hộ trong bóng tối, chuyến này cũng không có nguy hiểm đến tánh mạng. Nhưng mà Cửu Châu rộng lớn, Hàn Triều chưa chắc có thể tra xét được ngọn nguồn của đại kiếp nạn, phải chuẩn bị sẵn sàng!”

Suy nghĩ đến đây, thân hình từ từ tan biến, khi xuất hiện đã ở trong nha môn Nội Các.

Chu Dịch cũng sẽ không bắt chước theo những loại tiểu thuyết máu chó, vì đủ các loại lý do vô nghĩa mà giấu giếm kiếp nạn, giả vờ mình sâu không lường được, cố ý không nói rõ ràng, tạo ra sự hiểu lầm thật lớn, cuối cùng dựa vào đòn phản kích sau cùng mà đạt được thắng lợi.

Tai kiếp Cửu Châu liên quan đến hàng tỉ sinh linh, bốn chữ ‘phản kích sau cùng’ này không biết sẽ có thêm mấy ngàn vạn người phải chịu chết.

Huống chi, khả năng phản kích thành công là rất nhỏ, đa số thời điểm đều không thể xoay chuyển trời đất!

Đừng nghĩ đến thắng lợi trước, mà phải nghĩ đến chuyện thất bại.

Chu Dịch sống lâu rồi, cũng đã nhìn được nhiều, cũng không bài xích hai chữ ‘chạy trốn’.

Nha môn Nội Các.

Trong phòng họp.

Chu Dịch hiện thân không bao lâu, thì tất cả thủ lĩnh trong nội bộ liên minh đều đến đây.

“Bái kiến chân quân.”

Thủ phụ khom người thi lễ, lúc trước vì kính sợ bởi sức mạnh của hắn, còn bây giờ chính là sự cung kính phát ra từ nội tâm.

Khí thế của quân đội liên minh như chẻ tre, điều quan trọng nhất là những người lính không tiếc hy sinh tính mạng của họ, nhưng mà thuật tiên đoán cũng là một trợ lực cực lớn.

Chương 405: Thuyền Hỏa Chung.

Phàm là lãnh đạo cấp cao của Nhân tộc biết được việc này, đều đã xem Chu Dịch như là nhà tiên tri, hận không thể mỗi lần tổ chức chiến dịch đều chạy đến thỉnh giáo, đơn giản thì tiên đoán bước đi của địch, còn phức tạp hơn thì trực tiếp chém đầu Yêu tộc đứng phía sau chỉ huy.

Sau này nghe nói là thuật pháp tiên đoán gây tổn thọ, tướng lĩnh rong quân đội càng thêm sùng kính Chu Dịch, rồi rất hiếm khi đến nhờ vả hấn.

“Đường chân quân, có chuyện gì lớn phát sinh sao?”

Thứ phụ lộ vẻ mặt lo lắng, bình thường nếu như chân quân tiên đoán được điều gì thì truyền âm hoặc là gọi điện thoại, một chuyện quan trọng như chiến dịch Tân Hải cũng không tự mình đến đây.

“Có lẽ là có, bản đạo quan sát tinh tượng vào ban đêm.....”

Chu Dịch thuật lại kỹ càng tỉ mỉ tin tức về tai kiếp, nói: “Xu hướng chung của thiên địa là linh khí hồi sinh, chiến tranh giữa hai tộc Nhân Yêu cũng nằm bên trong xu thế này. Kiếp nạn này lại bất đồng, càng quét sinh linh Cửu Châu, mới dẫn đến dị tượng!”

Mọi người trầm tư một lúc lâu, bỗng nhiên có người nói.

“Chân quân, có phải Yêu tộc sẽ bị tổn thất nặng nề không?”

Đại kiếp nạn chưa đã đến, không có khả năng nhận thức cụ thể sự nguy hiểm và khủng khiếp của nó, ngược lại hung thú tàn sát bừa bãi Cửu Châu, là kẻ địch lớn trước mắt của hàng tỉ Nhân tộc.

“Đó là đương nhiên.”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, nói: “Chỉ sợ đến lúc đó người cũng sẽ không nghĩ như vậy nữa, ngược lại ước gì Yêu tộc bớt tổn thất đi, có thể liên thủ chống đỡ đại kiếp nạn.”

Đại kiếp nạn càn quét Cửu Châu, Nhân tộc còn có thể chạy vào trong biển Đông Hải, Yêu tộc thì chẳng thể chạy trốn

Nơi có linh khí loãng, một lần nữa thoái hóa trở thành dã thú, thì thà chết trong kiếp nạn.

Thủ phụ chau mày, cảm nhận được sự hung hiểm của đại kiếp nạn qua những lời này, nói: “Lần này chân quân đến đây là vì muốn nhanh chóng chế tạo thuyền lớn, đưa một bộ phận Nhân tộc vào sâu trong Đông Hải phải không?”

“Bần đạo sẽ tự mình ra tay, hướng dẫn tu sĩ Cổ Tu chế tạo thuyền lớn, tôi đa thì trong vòng ba năm là có thể bắt đầu rời đi.”

Chu Dịch lấy ra một quyển hải đồ, chỉ vào mấy hòn đảo bên trên, nói: “Những hòn đảo này có diện tích từ mấy trăm dặm đến cả ngàn dặm, đi sâu vào bên trong cách Đông Hải mười vạn dặm, linh khí loãng đến cực điểm, đủ để thành lập quốc gia.”

“Tấm lòng của chân quân dành cho Nhân tộc, lão hủ bái tạ!”

Thủ phụ khom người nói: “Liên minh sẽ cung cấp cho chân quan tất cả vật tư cần thiết, sớm ngày chế tạo xong thuyền lớn, lưu lại huyết mạch truyền thừa cho Nhân tộc.”

Những người khác cũng không có ý kiến, thân ở vị trí này, lại đụng phải nguy cơ diệt tộc, thì cũng ít có chuyện tư lợi.

Thương nghị hồi lâu, Nội Các tổng kết lại nội dung chính, đại khái là việc điều phối vật tư chế tạo thuyền, đặt tên là kế hoạch Hỏa Chung.

Trong đó có một vấn đề cần nhanh chóng đưa ra quyết định, để dễ bề phối hợp với liên minh tuyên truyền, đề phòng tạo ra bạo loạn với quy mô lớn, đó chính là làm sao để lựa chọn người được lên thuyền?

Chu Dịch nói: “Những nhân viên khoa học kỹ thuật quan trọng được trực tiếp lên thuyền, những người còn lại thì dựa vào việc rút thăm để quyết định, nhóm đầu tiên chỉ có thể là những người dưới bốn mươi tuổi được tham gia rút thăm!”

Nghe thì cảm thấy cực kỳ tàn khốc, nhưng mà đã là những hạt giống được giữ lại, vốn dĩ không có lựa chọn nào khác.

Xét cho cùng, di sản văn hóa được xây dựng trên sự tiếp nối huyết mạch, nếu như cả Nhân tộc đều chết sạch, thì còn nói gì

đến chuyện đạo đức nữa chứ?

Thủ phụ hỏi: “Có cần mang theo những động vật đặc biệt của Cửu Châu không?”

“Chẳng thà nhét thêm được một người còn hơn.”

.....

Mấy ngày sau.

Liên minh bắt đầu tuyên truyền rộng rãi.

Trên đảo lớn ngoài khơi có diện tích ngàn dặm, không bị hung thú uy hiếp, cũng không có tu sĩ Cổ Tu, Tân Thuật, có thể thành lập một quốc gia chỉ có riêng người phàm mà thôi.

Cửu Châu bị hung thú tàn sát bừa bãi, người bình thường suốt ngày sống trong sợ hãi và tuyệt vọng, không ai là không hy vọng được an ổn.

Tin tức lan truyền ra, vô số người muốn đến biển sâu trong Đông Hải sinh sống.

Cho dù nghe thì thấy hư vô mờ mịt, lại yêu cầu bắt đầu xây dựng lại từ đầu, thì cũng tốt hơn nhiều so với việc phải đối mặt với hung thú.

Huống chi một quốc gia chỉ có người phàm, đối với những người không có linh căn, thiên phú võ đạo thấp kém mà nói, vốn dĩ có sức cảm dỗ khổng lồ.

Thói quen của người bình thường là đổ lỗi cho sự tầm thường của mình lên thiên phú, cho rằng nếu như thay đổi thành một nơi không có linh khí, thì thân phận địa vị quyền thế tài phú của bản thân có thể vượt qua võ giả, Cổ Tu!

Đối mặt với chuyện không có đường lui, trên dưới đều một lòng chống đỡ hung thú!

Hiện tại đã có đường lui, vô số người xin xỏ, thỉnh cầu liên minh nhanh chóng chế tạo thuyền Hỏa Chung.

Chu Dịch đảm nhiệm vị trí kiến trúc sư trưởng phụ trách việc chế tạo Hỏa Chung, dùng thân phận của chân quân thân phận vừa đe dọa vừa dụ dỗ, yêu cầu tu sĩ Cổ Tu tham gia vào luyện chế. Với thực lực và danh tiếng của hắn trong giới Cổ Tu, tất

nhiên là không ai dám phản đối, tu sĩ Cổ Tu khắp nơi lao tới Tân Hải.

Tu sĩ chế tạo thuyền tất nhiên là khác hoàn toàn với khoa học kỹ thuật, hoàn toàn không cần suy xét đến những vấn đề như cấu tạo, độ bền chắc, động lực...

Cấu tạo không ổn định thì khắc cấm chế.

Chất liệu không chắc chắn, dùng linh hỏa tôi luyện.

Từ khi bắt đầu chế tạo, thì động lực của thuyền đã không phải là nhiên liệu, mà là sử dụng linh tinh thúc giục trận pháp, động lực mạnh mẽ không hề có giới hạn di chuyển.

Chương 406: Thuyền Hỏa Chung (2)

Chu Dịch hướng dẫn hơn một ngàn tu sĩ Cổ Tu chế tạo, lại có thêm mấy vạn tu sĩ Cổ Tu phụ trách luyện chế hững vật liệu như là thiết tinh, đồng tinh..., quá trình luyện chế thuyền lớn vô cùng thuận lợi.

Nửa năm trôi qua.

Phần khung thuyền Hỏa Chung đã hoàn thành sơ bộ, chiều dài tổng thể hơn năm trăm trượng, cao ba bốn mươi trượng, ngoài vẻ bên ngoài nhìn giống như một chiếc thuyền ra, thì thật ra nguyên lý hoạt động của nó không hề giống như một chiếc thuyền.

Chiếc thuyền được neo ở cảng Tân Hải, trông giống như một hòn đảo bằng sắt thép.

Chu Dịch đứng trên không, thần thức đảo qua Hỏa Chung, phát tay để linh quang rủ xuống.

Linh quang bao phủ toàn bộ thuyền lớn, lắp ghép tất cả những khớp nối thành một khối, những chỗ yếu như đầu thuyền đuôi thuyền thì đích thân bố trí trận pháp cấm chế.

“Trong vạn cuốn đạo tạng có ghi lại, Thượng Cổ đại năng luyện chế tiên đảo phi hành làm hành cung, Hỏa Chung thì ngoài việc không có linh mạch ra, đã có được ba phần công năng của tiên đảo!”

Chu Dịch vừa lòng gật đầu, Hỏa Chung thật sự có thể bay, chỉ là cần tiêu tốn một lượng lớn linh tinh.

Chỉ khi gặp phải hung thú tấn công trên biển, không tránh khỏi phải chiến đấu, mới khởi động trận pháp bay lên!

Cấu trúc ban đầu được hoàn thành, tiếp theo là lắp đặt vũ khí và xây dựng các tầng lầu, dự kiến sau khi hoàn thành sẽ có thể chở được một triệu người, tất nhiên điều kiện ăn ở sẽ không tốt lắm.

Đồ ăn.. thì không cần lo lắng, túi trữ vật và đám hung thú trên biển đủ để cung cấp cho mọi người no bữa.

Một năm sau.

Hỏa Chung được trang bị hàng ngàn loại vũ khí, nếu như sử dụng toàn bộ vũ khí, đủ để tiêu diệt một đợt tấn công của hung thú có quy mô đến mười vạn con.

Chu Dịch tự mình luyện chế pháp khí thăm dò đỉnh cấp, có thể phát hiện hành tung của hung thú cách xa hơn mười dặm, tên lửa được điều khiển thông qua máy tính có thể bắn chết nó ngay bên ngoài tầm mắt.

Lại một năm nữa trôi qua.

Chỗ ở trên thuyền đã được hoàn thành, một tòa nhà năm mươi tầng với những phòng ốc nhỏ hẹp, đông đúc giống như là tổ ong.

Lúc này liên minh đã bắt đầu công bố quy định lên thuyền, cho dù có tuyên truyền nhiều lần rằng không thể dự liệu được mọi thứ trong Đông Hải, điều kiện ăn ở trên thuyền khắc khổ, nhưng cũng không thể ngăn cản được khát vọng về một cuộc sống ổn định của con người.

Sau khi công bố lựa chọn những người dưới bốn mươi tuổi, đã gây ra sự hỗn loạn không hề nhỏ.

Bị hung thú tàn sát bừa bãi, trong liên minh vốn dĩ chỉ còn lại rất ít người lớn tuổi, hơn nữa những người cao tuổi thì cũng coi như đã chấp nhận số mệnh rồi.

Những người gây ra hỗn loạn phần lớn là vừa qua mốc tuổi cho phép, thậm chí có người vừa mới tổ chức sinh nhật lần thứ bốn mươi một không bao lâu, thì sao họ có thể cam tâm lưu lại Cửu Châu chứ.

Những người này âm thầm liên hệ với nhau, muốn tập trung tuần hành ở Tiên Kinh, tập trung càng nhiều người phản đối lại các quy định, yêu cầu một cuộc bốc thăm công bằng và bình đẳng.

Bình đẳng!

Luôn luôn là khẩu hiệu của những người phản đối, có thể áp dụng cho bất kỳ chuyện gì bất mãn.

Kết quả là tuần hành còn chưa bắt đầu, bọn họ đã bị bại lộ, toàn bộ thành viên nòng cốt đều bị bắt lại, ném đến tiền tuyến

chiến đấu với hung thú, nếu như lập được đủ chiến công thì có thể lên thuyền!

Tu sĩ Cổ Tu tự mình ra tay, thi pháp phong ấn ký ức của những nhân viên có liên quan, mấy vạn người lặng yên biến mất không một tiếng động.

Người và việc cùng nhau biến mất!

Đại học Võ Đạo.

Trong văn phòng.

Chu Dịch lẳng lặng nghe đại đệ tử trình báo, không nhanh không chậm uống cạn linh trà, gật đầu nói.

“Sau này nếu như có chuyện như vậy xảy ra, không cần xin chỉ thị của vi sư, cứ như vậy mà xử lý!”

“Cách làm này đã khiến cho không ít người bàn tán.”

Kim Cửu Tiêu thắc mắc nói: “Sư tôn, ngài có thể hao tổn tuổi thọ vì Nhân tộc, nhưng vì sao lại vô tình như thế?”

“Bản đạo từ bi, nhưng sẽ không bị bó buộc bởi đạo đức của phàm nhân.”

Chu Dịch nói: “Người phải nhớ rằng khi đại kiếp nạn bắt đầu thì phải giết kẻ đóng vai thánh mẫu trước!”

“Cần tuân lời dạy bảo của sư tôn!”

Kim Cửu Tiêu cái hiểu cái không, sau khi kiểm tra phát hiện được có Thiên linh căn, thì hắn đã được lãnh đạo trong liên minh đích thân dạy dỗ, thiện lương nhân từ, quên mình vì người là điều cực kỳ quan trọng.

Hiện giờ tu vi đã tấn chức Giả Đan, lại là đại đệ tử của chân quân, liên minh đã coi Kim Cửu Tiêu như là lãnh đạo đời sau của phái Cổ Tu.

Chu Dịch ngẩng đầu nhìn về phía Tây, trầm ngâm nói.

“Ba năm trôi qua, không biết sư đệ ngươi ra sao rồi?”

.....

Nói đến bên này.

Hàn Triều theo lệnh của thầy đi về phía Tây, băng qua vùng phía Tây Vân Châu, tiến vào Quỳnh Châu.

Trong quá trình di chuyển này tránh né khắp nơi, tránh xa lãnh địa của Yêu tộc, đề phòng bị lộ hành tung rồi lại bị chúng yêu vây sát.

Năm thứ nhất, Hàn Triều cẩn thận như đi trên băng mỏng, trong nhận thức của hắn thì Yêu tộc vô cùng hung tàn, đụng phải Nhân tộc thì sẽ không chết không ngừng.

Khi băng qua biên giới Vân Châu, đi nhầm vào sào huyệt của hồ yêu, kết quả bị đối phương đuổi giết vài trăm dặm rồi quay trở về.

Hàn Triều âm thầm quan sát hồ yêu mấy ngày, phát hiện hồ yêu cũng không tiếp đón chúng yêu, không hề có suy nghĩ vây bắt đuổi giết, ngược lại một lòng ở trong phòng thí nghiệm nghiên cứu cải tiến loại thuốc số 2.

Đề phòng kinh động đến chúng yêu, đây là lần đầu tiên mà Hàn Triều gặp yêu là giết, tiếp tục đi về phía Tây.

Năm thứ hai lại đụng phải Yêu tộc, đa số đều là đấu pháp với chúng mấy hiệp, thấy Hàn Triều khó chơi thì không thèm để ý đến hắn nữa.

Chương 407: Thuyền Hỏa Chung (3)

Đương nhiên cũng có không ít Yêu tộc tham lam, muốn nuốt chửng Hàn Triều để làm tăng linh trí, kết quả tất nhiên là chết trong Trấn Yêu tháp, thành tể phẩm của đĩa ngọc.

Hàn Triều lặn lộn trong lãnh địa của Yêu tộc hai năm, cảm giác nguy hiểm giảm đi hơn phân nửa.

“Với thực lực của ta, nếu như không đối đầu trực diện với Long hoàng, thì những Yêu tộc còn lại không có bất kỳ sức uy hiếp này. Chỉ cần không rơi vào trận pháp cấm chế, cho dù có bị chúng yêu vây sát, cũng có thể dễ dàng chạy thoát!”

Tâm trạng trấn định, đã không còn quá cẩn thận trong quá trình do thám nữa.

Hàn Triều thi triển Hóa Hình quyết biến thành ngư yêu, thử đến thăm quan nhiều phòng thí nghiệm của Yêu tộc, xác định không cần động thủ chém giết, đối phương khó có thể nhìn xuyên được thuật pháp.

Rồi sau đó thi triển thổ độn, đi thẳng đến trung tâm của Quỳnh Châu.

“Theo như lời Yêu tộc, chung quanh Long hoàng sơn, xác hùng thú trải dài ngàn dặm, tầng tầng lớp lớp chồng chất thành núi. Ta lén trộm đi một trăm tám mươi cái xác thì cũng như muối bỏ biển, sẽ không thú hút bất kỳ sự chú ý nào!”

“Sau khi ngưng kết Kim Đan, có được một số lượng xác yêu thú như vậy để dự trữ, có thể bế quan một lều tu đến viên mãn.”

“Sư tôn muốn ta tra xét phía Tây, Long Hoàng sơn nằm ở phía Tây Nam của Vân Châu, cũng không coi như làm trái lời sư tôn, một công đôi việc!”

Nửa năm sau.

Hàn Triều đã vài lần thúc giục đĩa ngọc, lĩnh ngộ Hóa Hình quyết đến viên mãn.

Thuật pháp biến hóa lại càng thêm tinh diệu, từng đến dự tiệc rồi tỉ thí với Yêu tộc, cũng chưa từng bị phát hiện, cuối cùng

cũng đến được phía Đông Nam của Long Hoàng sơn.

“Đến bây giờ cũng đã sáu bảy năm trôi qua rồi, mà Yêu tộc vẫn còn đang chém giết!”

Hàn Triều biến hóa thành hồ yêu xinh đẹp, đứng ở đỉnh núi trông về phía xa, phía trước khí tức hung thần xông lên tận trời, những tiếng gào rống vang lên liên miên không dứt.

Thì khí tử khí ngưng tụ thành mây đen che phủ bầu trời, gió thổi qua sẽ vọng về những tiếng thê lương nức nở.

Hung thú được tiến hóa từ thuốc, thần hồn yếu ớt hơn cả phàm nhân, nên cũng không thể chịu nổi âm sát tử khí quá nồng đậm, lúc nào cũng có thể nhìn thấy được âm hồn quỷ vật tụ hợp với nhau du đãng.

“Bất kể là đầu óc của Tam Hoàng hoặc là Long Hoàng có vấn đề, thì cũng chẳng có liên quan gì đến ta, ta trộm một vài xác hung thú rồi bỏ chạy!”

Hàn Triều có thể đoán được lãnh đạo của Yêu tộc đã xảy ra vấn đề, nhưng lại không hề có hứng thú tra xét, chúng nó chém giết lẫn nhau càng dữ dội thì càng có lợi cho Nhân tộc.

Rồi sau đó thì triển động thuật tiến vào dưới lòng đất, một đường đi vào khu vực gần với chiến trường, nhìn thấy tầng tầng lớp lớp xác chết hung thú, lấy túi trữ vật ra thì pháp thu lấy.

Đây chỉ là một góc nhỏ nhỏ của chiến trường trải dài ngàn dặm, cũng chẳng bằng khu vực trung bộ nữa là.

“Thật sự là phúc địa của bản đạo! ”

Hàn Triều liên tục thu lượm đầy ba túi trữ vật, đến cái thứ tư mới thu được hơn phân nửa, bỗng nhiên cảm nhận được âm sát khí ập vào trước mặt.

Ngẩng đầu xem.

Trong đồng xác chết phía trước, một cái đầu rỗng hư thối hơn phân nửa, hai mắt hóa thành ma trơi màu tím, đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mình!

“Đạo hữu, quấy rầy rồi, ta lập tức rời đi có được không?”

Hàn Triều cảm ứng thực lực của bộ xương rồng, âm sát khí có thể sánh bằng Trúc Cơ đỉnh phong, rất khó để không gây ra động tĩnh nên đã đánh chết nó.

Gào!

Xương rồng ngửa mặt lên trời thét dài, đồng tử ma trôi bùng lên, thân hình run rẩy chui ra từ đông xác chết chồng chất.

Tám cánh vỗ mạnh, vỗ bay cả đám xác chết trên mặt đất lên không trung, xương khô thi nhau rơi xuống, bộ xương rồng bay lên trời, há mồm phun ra độc hỏa màu xanh biếc vào người Hàn Triều.

“Đây là quái vật gì vậy?”

Lúc này Hàn Triều mới thấy rõ toàn thân của bộ xương rồng, đầu rồng, thân rắn, ngũ trảo, trên lưng là bốn cặp khung xương của đôi cánh.

Thân hình cao hơn mười trượng, một nửa thân mình là xương trắng lộ ra, bên còn lại là thân thể hư thối, ngực phập phồng, có thể nhìn thấy rõ ràng nội tạng khô cứng đen thui ở bên trong.

Độn quang lập loè tránh né độc hỏa, Hàn Triều không đánh nhau với cốt long, trực tiếp chạy về phía Đông.

Gào! Gào! Gào!.....

Tiếng gầm của con cốt long dường như đã kích hoạt một cấm chế nào đó, những tiếng động liên miên không dứt, vọng đến từ khắp nơi trong chiến trường.

Đủ loại xác rồng quái dị chui ra từ dưới lòng đất, bay chung quanh chiến trường.

Cùng lúc đó.

Những xác chết đã chết không biết bao lâu rồi trên mặt đất, từng cái đầu lâu đột nhiên sống dậy, hai mắt lấp lánh ma trơi màu tím, tự động ghép thành thân xác của những thi yêu quái dị từ những nanh vuốt, sừng, vảy bất kỳ tìm thấy được trên chiến trường.

Rống rống rống!

Một con thi yêu phát ra tiếng gầm rống giận, một bên của thi yêu là đầu lâu của con ngư yêu khô khốc hư thối, thân hình của nó được ghép thành từ hơn một ngàn đốt xương sườn, vung vẩy hàng tá móng vuốt sắc nhọn với nhiều chiều dài và hình dạng khác nhau.

Nửa người dưới là thân xác của một con xà yêu, bò trườn uốn lượn trên mặt đất.

Bên cạnh thi yêu đầu trâu có không hung thú còn sống, không biết có phải là chúng nó bị hù dọa cho sợ đến mức choáng váng, hay là nhận được mệnh lệnh, mỗi một con đều cuộn tròn không dám nhúc nhích, để mặc cho thi yêu bắt lại xé nát cắn nuốt.

Thân hình tái nhợt, hư thối của thi yêu lại bị nhuộm đỏ bởi máu của hung thú, giống như là hung thần ác quỷ mới vừa bỏ ra từ địa ngục!

Nơi này nằm ở gần chiến trường của Yêu tộc, số lượng xác chết có thể dùng để ghép nối thành thân xác còn ít, cho nên thi yêu đầu trâu chỉ là một trong những con vô cùng bình thường trong số vô số thi yêu.

Chương 408: Cốt long thi yêu.

Khi Hàn Triều bỏ chạy còn quay đầu lại, thi triển Linh Mục thuật nhìn về phía xa, loáng thoáng nhìn thấy có con thi yêu còn cao hơn cả ngọn núi nữa.

Cách ngọn Long Hoàng sơn không xa, lại xuất hiện một ngọn núi.

Từ vô số xác chết tàn phá tạo thành một ngọn núi bằng xương cốt, vô số móng vuốt múa may lung tung, bắt vô số hung thú nuốt vào trong cơ thể, trở thành một phần của núi xương cốt kia.

Trên thân thể to lớn mập mạp của núi xương cốt kia, trái đầy máu thịt tươi mới, hư thối, trên đỉnh núi mọc ra ba cái đầu heo chó bò, phát ra những tiếng thét gào thống khổ thê lương.

Trên đỉnh đầu của con bò yêu kia là một lão giả mặc kim bào, chính là Kim Thi đạo nhân phá phong ấn xuất thế kia.

“Khắc khắc khắc!”

Kim Thi phát ra tiếng cười quỷ dị, ngẩng đầu nhìn mây đen giăng đầy vòm trời, lạnh lùng nói: “Ngày bốn tọa thần thông đại thành, lại đặc biệt phái một thằng nhóc thú vị đến điều tra, lão tặc thiên này còn quan tâm đến sinh linh ở Cửu Châu sao?”

“Tất cả hóa thành thi yêu có gì không tốt chứ, có được sức mạnh cường đại, tuổi thọ lâu dài.....”

“Khắc khắc khắc! Chẳng ai ở Cửu Châu có thể ngăn cản được bốn tọa, chớ nói gì đám tiểu bối, ông trời cũng không được!”

Kim Thi khẽ động ý niệm, đám cốt long thi yêu ở gần chiến trường, có con thì phi hành có con thì chạy như điên, cuồn cuộn như thủy triều lao đến chỗ Hàn Triều.

Hàn Triều thấy vậy nào còn dám quan sát nữa chứ, lập tức bùng nổ tốc độ độn quang, biến mất ở phía chân trời.

“Hừ! Nhóc con chạy nhanh đấy.”

Kim Thi hừ lạnh một tiếng, trong lòng cũng không hề buồn bực, vào thời khắc quan trọng như thế lại xuất hiện tu sĩ, thì

khí vận, thực lực của tu sĩ này tất nhiên không giống người bình thường, nhưng mà chỉ là một Trúc Cơ chân nhân chạy thoát cũng không sao.

“Dưới trướng của bốn tọa có hàng tử thi yêu, cần quét Cửu Châu chỉ là chuyện bình thường!”

“Bây giờ chuyện đầu tiên là phải bắt con rồng con kia lại, mỗi ngày lấy máu bồi dưỡng long duệ, rồi sẽ có một ngày tạo thành đại quân thi long hàng tử con!”

Kim Thi vẫy tay, thi long bầu trời và thi yêu trên mặt đất trào lên như thủy triều lao về hướng Long Hoàng sơn, lao về phía hàng tử hung thú Long tộc chẳng cần phân biệt trên dưới tuổi tác, chỉ ngăn cản chúng thì sẽ lập tức nổ tung.

Điều đáng sợ hơn chính là Long tộc vừa mới chết đi, bị âm sát ma khí ăn mòn, rồi thân xác của chúng lần nữa đứng lên.

Thi long mới sinh trở thành một thành viên của đại quân thi yêu, phu ra thi độc ma trời màu xanh biếc, xông về hướng tộc đàn vừa mới kẻ vai chiến đấu, thực lực lại mạnh mẽ hơn không ít so với khi còn sống!

Một tầng một giảm, bên này giảm bên kia tăng.

Long tộc vốn dĩ đã tan tác, càng không dám chém giết đại quân thi yêu, lo sợ sau khi chết sẽ trở thành thi yêu.

Trong phòng thí nghiệm của Long Hoàng sơn .

Ngao Khâm nhìn màn hình trước mắt, bên trên chính là hình ảnh núi xác biển xương, vô số thi yêu đáng sợ lao đến như thủy triều.

Chính giữa màn hình, là hình ảnh cận cảnh dáng vẻ của lão đạo mặc kim bào.

“Kim Thi ma quân của Thiên Thi tông thời Thượng Cổ, hẳn lại còn sống đến bây giờ!”

Trán của Ngao Khâm không ngừng chảy mồ hôi, nó năm đó đã từng nghe phụ hoàng kể lại, uy danh của Thiên Quân giữa hai đạo Chính Ma.

Cho dù trên người có huyết mạch Thanh Long, hơn nữa Kim Thi đạo nhân chỉ mới có tu vi Kim Đan sơ kỳ, nhưng hẳn cũng

không dám đấu pháp trực diện với hắn.

“Ba cái đầu trên núi xương kia chính là tân Tam Hoàng của Yêu tộc, chẳng trách mấy năm nay liều mạng với bốn vương không chết không ngừng, thì ra là đã bị ma quân luyện thành thi yêu!”

Ngao Khâm đã sớm muốn chạy trốn, nhưng mà đột nhiên lại xuất hiện cảm ứng, ma quân đã hạ cấm chế truy tung huyền diệu trên người hắn.

Tỉ thí tốc độ đòn pháp với ma quân, Ngao Khâm không hề có bất kỳ phần thắng nào!

“Bốn vương chưa bao giờ rời khỏi phòng thí nghiệm, đến ngay cả một tia khí tức cũng chưa từng lưu lại bên ngoài, cho nên chú thuật của ma quân chắc chắn là phải dựa vào một vật trung gian nào đó.....”

Ngao Khâm trầm tư hồi lâu, nhìn cốt long quần thảo che trời trên không trung.

Tất cả con cháu Long tộc bây giờ đều có nguồn gốc từ Ngao Khâm, có thể nói cốt long cũng là con cháu của nó, có quan hệ huyết mạch trực hệ.

“Chú thuật truy tung của ma quân chỉ có thể hạ vào trong huyết mạch!”

Ngao Khâm cúi đầu nhìn bàn tay của chính mình, thật ra là do móng rồng biến hóa thành, bên trong chảy dòng máu của Thanh Long, là nguồn cội của Long tộc thời đại mới, nói một chút khoa trương thì hắn chính là long tổ cũng không quá đáng.

“Chỉ còn thiếu một chút nữa, đợi thêm ba bốn năm nữa, là có thể hóa thành Thanh Long thuần huyết.....”

Trong mắt hắn đều là vẻ không cam lòng, nhưng mà chung quy tánh mạng vẫn quan trọng, thoát được tử kiếp trước mắt, sau này lại có thể một lần nữa lột xác thành Thanh Long.

Tứ Linh Thánh Điện không chỉ thay đổi xác thịt của Ngao Khâm, thần hồn căn nguyên cũng hóa thành Thanh Long, có thể nói có bản chất khác xa Long tộc bình thường, cho dù chỉ

còn một sợi thần hồn cũng có thể ngưng tụ thành huyết mạch Thanh Long .

Mắt thấy hình ảnh trên màn hình không ngừng tan biến, chứng minh thi yêu đã đánh vào trong phòng thí nghiệm, phòng ngự nhiều lớp khó có thể ngăn cản.

“Kim Thi, bốn vương nhất định sẽ trở về báo thù!”

Ngao Khâm phát tay chớp đến một hậu duệ của mình, hình như là đứa con thứ ba ngàn mấy của mình, long huyết trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, tất cả đều rót vào trong cơ thể của hậu duệ kia.

Gào!

Con rồng kia ngửa mặt lên trời thét dài, âm âm hiện hóa nguyên hình, nửa rồng nửa cá, được huyết mạch Thanh Long uẩn dưỡng bắt đầu lột xác thành Long tộc hoàn chỉnh.

Chương 409: Cốt long thi yêu (2)

“Ma quân thần thông không hề tầm thường, mượn thân xác của người để trì hoãn thuật truy tung!”

Ngao Khâm dung nhập tất cả tinh huyết vào trong cơ thể của rồng con, một đạo long hồn bán trong suốt bên trong thân nó là Thanh Long Long tộc chui vào dưới lòng đất, chạy về phía Vân Châu.

Một lát sau.

Kim Thi lần theo bí pháp huyết mạch, tìm được trung tâm của phòng thí nghiệm, chỉ thấy một con long ngư bị phong ấn ngay tại chỗ.

“Lăn nhanh như cá chạch ấy!”

Phất tay bắt long ngư vào tay, cảm nhận được khí huyết Thanh Long nồng đậm trong cơ thể của nó, vừa lòng gật đầu.

“Huyết mạch có thể sánh với chân long, chưa thể nuôi dưỡng thành long duệ được, nhưng nếu kết hợp với bí thuật của Thiên Thi tông, luyện thành thi long cũng đủ càn quét Cửu Châu!”

Kim Thi phong ấn thần hồn thân thể của long ngư, rồi bắt tộc hầu yêu đến, ra lệnh cho bọn họ tiếp tục sản sinh ra hung thú long duệ.

Hung thú ra đời thì trực tiếp giết chết, sau đó lại rót vào chúng âm sát ma khí để hồi sinh, có thể gọi là một dịch vụ trọn gói từ thô hóa đến luyện chế ra một con rồng, liên tục không dứt chế tạo ra thi yêu.

Kim Thi tọa trấn trong phòng thí nghiệm, thi yêu dưới trướng không hề nghỉ ngơi, phân tán ra khắp nơi theo mệnh lệnh của hắn.

Nếu như bắt gặp những sinh linh còn sống, thì có thể nuốt chửng để tăng thực lực, hoặc là giết chết rồi đồng hóa thành thi yêu mới.

Dưới sự ảnh hưởng của âm sát ma khí, đến ngay cả thực vật cũng phát sinh dị biến, biến thành những cây cỏ quái dị khô

khôc, đen nhánh, với những nhánh cây cong vẹo gai góc như những móng vuốt sắt nhọn.

Cảm ứng được sinh linh còn sống, cành cây uốn cong bắt lấy rồi kéo về thân cây nuốt sống, có thể làm tăng linh trí của quái thú.

Chỉ trong một năm ngắn ngủn.

Cả Quỳnh Châu chẳng còn sinh linh sống nào, tất cả hóa thành tử khí cuộn cuộn, thi yêu mình đồng da sắt!

Lúc này số lượng thi yêu đã khó có thể thống kê được, lan tràn ra khắp nơi giống như thủy triều, bắt đầu xâm lấn vào những lục địa khác.

.....

Tân Hải.

Bến cảng.

Tầm mười vạn người xếp thành mười mấy hàng, đang được quân đội liên minh kiểm tra.

Nôn nóng chờ đợi, bùi ngùi từ biệt, mặt lộ vẻ chờ mong.....

Mỗi người một vẻ.

Những người đàn ông ôm con nhỏ, rơi lệ đầy mặt đập đầu với cha mẹ mình. Nam nữ yêu nhau thì ôm chặt lấy nhau, đưa tay lên trời thề thốt chung thủy với nhau.

Người giàu thì đưa vàng bạc châu báu cho con cái mang đi xa, còn lạng lẽ nhét cả đồng phù triệu được mua với giá cao vào người con.

Người bình thường cũng không phải là tay không tác sát, trang bị đủ các loại vũ khí hạng nặng như là binh sĩ tinh nhuệ.

Ai nấy đều rõ ràng, từ biệt này hôm nay đời này khó gặp lại, nhưng lại không ngừng nói với nhau chờ đợi thêm mười năm hai mươi năm.....

Tu sĩ Cổ pháp trà trộn vào giữa đám người, không ngừng thi triển Thanh Tâm Thuật, Ngưng Thần thuật, đề phòng xảy ra bạo loạn với quy mô lớn.

Trên đầu, phi cơ trực thăng được trang bị vũ khí hạng nặng không ngừng bay lượn, nếu như phát hiện có người mưu đồ gây rối, nhẹ thì thông báo cho tuần bộ bắt đi, nặng thì trực tiếp nổ súng bắn chết.

Phía trước dòng người chính là một con thuyền quái vật khổng lồ, như là một hòn đảo bằng sắt thép nổi trên mặt biển.

Chính là tàu Hỏa Chung đã luyện chế thành công!

Trên boong tàu.

Chu Dịch đứng đầu ngọn gió, đạo bào bay phất phới, nhìn dòng người lên thuyền.

“Hy vọng tất cả đều thuận lợi, cho dù đại kiếp nạn sắp đến có ra sao đi nữa, thì cũng phải lưu lại huyết mạch cho Nhân tộc.”

Sau ba năm, cuối cùng cũng đã luyện chế thành công tàu Hỏa Chung, có thể nói là tác phẩm xuất sắc của sự kết hợp giữa khoa học kỹ thuật hiện đại và Tiên đạo.

Liên minh tiêu tốn hơn nửa năm sàng lọc những nhân viên kỹ thuật ưu tú trong các ngành các nghề, còn những hành khách trẻ tuổi được bốc thăm ngẫu nhiên và binh lính hộ tống, tổng số người đạt tới một tỷ một trăm triệu người.

Trong một năm vừa qua, để có được vé tàu, mọi người đã nghĩ ra đủ các loại biện pháp.

Táng gia bại sản để tìm mua vé thì còn coi như là tuân thủ quy định, rất nhiều người vì để cướp được vé tàu, không tiếc ra đòn sát thủ với đồng bào của mình!

Đối với loại người này, còn chẳng cần đưa đến tiền tuyến để đối đầu với hung thú, tránh làm nhiễu loạn lòng quân, trực tiếp biến thành vật thí nghiệm cho loại thuốc mới.

Hôm nay.

Tàu Hỏa Chung chính thức bắt đầu lên thuyền, nhóm hành khách đầu tiên sắp đi xa, rời xa Cửu Châu dời đến chỗ sâu trong Đông Hải để sinh sống.

“Đường đạo hữu, biển sâu không thể so sánh với đất liền, lại còn có gánh nặng cả một thuyền đầy người nữa.....”

Tiêu Hồng đứng bên cạnh, trầm giọng nói: “Nếu như tình thế nguy cấp, thà cứ vứt bỏ tàu Hỏa Chung, cũng phải bảo vệ bản thân. Đối với Nhân tộc mà nói thì người và thuyền này, không thể quan trọng bằng an nguy của đạo hữu!”

Bởi vì trong biển đầy rẫy hung thú, cần phải có cường giả Nhân tộc đi theo thuyền.

Tiêu Hồng vốn dự tính sẽ tự mình ra khơi, nhưng mà võ giả không tinh thông trận pháp cấm chế, chưa bàn đến chuyện khó có thể tăng tốc tàu Hỏa Chung, nếu như trận pháp cấm chế bị hư hại cũng không có cách nào để sửa lại.

Cho nên chỉ có thể để Chu Dịch theo thuyền ra biển, bảo hộ cho trăm vạn Nhân tộc, ngăn cản hung thú dưới biển tấn công.

“Tiêu đạo hữu yên tâm, nếu như bất khả kháng thì ta sẽ không cưỡng cầu.”

Chu Dịch có thể không đành lòng mà dốc hết sức để cứu vớt đồng bào, nhưng tuyệt đối sẽ không hy sinh tánh mạng vì họ.

“Đạo hữu hiểu được là tốt rồi.”

Tiêu Hồng cũng chỉ muốn san sẻ chút lo lắng mà thôi, dù sao thì Chu Dịch cũng đến từ Đông Hải, bảo vệ bản thân chắc không thành vấn đề.

Chương 410: Cốt long thi yêu (3)

“Chuyến này đi vào khu vực nằm sâu cách Đông Hải hơn mười vạn dặm, đi đi về về cũng phải mất đến ba bốn năm, trong một số đệ tử của bản đạo có lẽ sẽ có người sẵn sàng thử Kết Đan.”

Chu Dịch lấy một túi trữ vật từ trong cổ tay áo, nói: “Trong này có mấy loại linh vật, nếu như người nào bằng lòng động lôi kiếp, đạo hữu hãy đưa cho người đó hai loại.”

Từ khi thời Mạt Pháp bắt đầu cho đến nay, linh vật Kết Đan trưởng thành rất nhiều, cho dù không có nhiều như linh sâm ngàn năm, thì cũng dư sức cung cấp cho bảy đệ tử của hắn.

Hiện giờ đánh sách đệ tử của Chu Dịch đã được lấp đầy, coi trọng tâm tính, khí vận, dự định sẽ trợ giúp bọn họ ngưng kết Kim Đan.

Kim Đan duy nhất của Nhân tộc, cái danh nghĩa này quá nặng nề, quá mệt mỏi, có được người kế nghiệp thì Chu Dịch cũng có thể tọa hóa sớm một chút.

“Đạo hữu yên tâm, lão phu nhất định sẽ dốc lòng tương trợ!”

Tiêu Hồng giết chóc vô số hung thú Yêu tộc, sát khí gần như là ngưng tụ thành thực chất, có thể nói là một hung thần nhất thế, lúc này nghe thấy lời nhắn gửi, trong lòng xúc động nhin không được hai mắt rung rung.

Trong mắt Tiêu Hồng, Chu Dịch là một thánh nhân thà rằng hy sinh tuổi thọ, cũng muốn tiên đoán con đường tương lai cho Nhân tộc!

Chuyến này đến Đông Hải nếu như gặp hung thú tấn công, tuyệt đối sẽ không trốn tránh một mình như lời hắn nói, mà sẽ dốc hết sức có chết trận cũng phải bảo hộ Nhân tộc.

“Bảy tên đệ tử không nên thân kia của bản đạo, giao cho Tiêu đạo hữu trông coi, nếu có kẻ tâm tính thay đổi phản bội Nhân tộc, cứ việc giết không tha!”

“Tiêu đạo hữu tọa trấn Cửu Châu, cũng phải cẩn thận vạn phần!”

Chu Dịch được người ta nhờ vả gởi gắm nhiều lần, từ lâu cũng đã có thể bắt chước giống như vậy, vẻ mặt nghiêm nghị như thể một đi không trở lại.

Nửa tháng sau.

Ong ong ong.....

Tiếng nổ máy của tàu Hỏa Chung truyền khắp mười dặm, chậm rãi rời khỏi cảng biển.

Tất cả những hành khách trên thuyền, đều chen chúc trên boong tàu nhìn ra xa, ghi tạc hình ảnh trước mắt vào trong đáy lòng.

Rất nhiều người mang theo đất đai của Cửu Châu, biết đâu đời này còn có thể trở về, sẽ trao nắm đất quê hương này cho các thế hệ mai sau, để luôn nhớ đến cội nguồn huyết mạch của mình.

Trời xanh một màu.

Bao la bát ngát.

Thuyền Hỏa Chung theo gió vượt sóng, chạy thẳng về hướng Đông.

Thân thuyền được làm bằng tinh thiết dày vài thước, được gia cố bởi vô số tầng trận pháp cấm chế, cho dù bất kỳ hung thú dưới biển nào tấn công, cũng sẽ không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Phòng điều khiển dưới đáy thuyền.

Chu Dịch sử dụng pháp lực cực lớn đến thúc giục trận pháp, bởi vì không quan tâm đến chuyện hao tổn linh tinh, nên tốc độ di chuyển nhanh hơn vài lần so với dự tính của liên minh.

Chỉ dựa vào những linh vật mà liên minh gom góp được, thì phải tính toán tỉ mỉ, tối ưu hóa việc sử dụng mới có thể đi được đến chỗ sâu trong Đông Hải.

“Tốc độ di chuyển nhanh, hung thú rất khó tập kết với quy mô lớn, cũng giảm bớt nguy hiểm trong hành trình!”

Linh khí bên trong Côn Luân động thiên nồng đậm, dễ dàng có thể ngưng tụ được một lượng lớn linh tinh, Chu Dịch tiêu sái

không chút do dự, đợi cho đến khi đi vào sâu trong biển còn sẽ mở ra một lối mở của động thiên.

Linh khí bao phủ toàn bộ thuyền Hỏa Chung, có thể khiến cho trận pháp cấm chế vận hành ổn định, đề phòng liên tục xảy ra sự cố mà còn phải bảo trì nữa.

Thể tích và tải trọng, cũng như những cấm chế gia cố ... Của tàu Hỏa Chung tuyệt đối không thể mất đi hiệu lực, nếu không thì thân thuyền sẽ vỡ vụn tan rã.

Đi được hơn mười ngày.

Đã đi vào sâu vạn dặm bên trong Đông Hải.

Hôm nay.

Trời yên biển lặng, trên mặt biển lặng yên không một gợn sóng.

Chu Dịch bỗng nhiên mở hai mắt, trong phạm vi thần thức bao phủ, ở bốn mươi dặm về phía trước có đến hơn mười vạn hung thú hội tụ với nhau.

“Hung thú mai phục trước? Chắc chắn là có hải yêu mật báo!”

Hải yêu rất ít khi gây chuyện với Nhân tộc, nhưng chiến tranh giữa các chủng tộc, thì chúng cũng sẽ không mặc kệ cho Hỏa Chung bình an di chuyển.

Một khoảng cách ngắn như vậy thì tránh cũng không thể tránh được, chỉ bằng nhân cơ hội này lập uy, khiến cho đám hải yêu khiếp sợ, sau này sẽ bớt đi rất nhiều phiền toái.

Suy nghĩ đến đây, thân hình Chu Dịch chớp động xuất hiện trên đỉnh thuyền, giọng nói bao phủ toàn bộ tàu Hỏa Chung.

“Bần đạo Đường Huyền, phía trước có hung thú tập kích, mọi người trở về khoang của mình! Quân sĩ trên tàu ổn định đội ngũ, trước khi đại chiến kết thúc, cấm bất kỳ kẻ nào lãng vãng bên ngoài!”

Nhắc nhở liên tục mấy lần, giọng nói còn chưa kết thúc, phía trước đã mơ hồ nhìn thấy hung thú.

Chỉ thấy phía cuối đường chân trời, hiện lên một đường cong màu xanh đen, liên tục tiến đến gần mới nhìn được rõ ràng, hung thú trên biển xấu xí quái dị, có ba đầu sáu tay, đầu thú

đuôi cá, có con thì có vỏ giáp xác, cái miệng khổng lồ với hàm răng sắc nhọn, gào thét rồi phun ra độc dược.

Đám hung thú đang nổi trên mặt nước chỉ là một phần nhỏ, số lượng hung thú dưới đáy biển còn nhiều hơn, tầng tầng lớp lớp tụ hợp với nhau thành một bóng đen khổng lồ.

Nhân tộc trên thuyền nhìn thấy đám hung thú này, không kim lòng dược mà run rẩy sợ hãi, khác với chiến đấu cùng hung thú trên đất liền, một chiếc thuyền cô độc giữa đại dương mênh mông không hề có bất kỳ đường lui nào.

“Cầu cho Đường chân quân có thể ngăn cản hung thú!”

“Đường chân quân chưa bao giờ đến tiền tuyến, mà lại thích dùng chú thuật trừng phạt phạm nhân, phải chăng thực lực kém cỏi?”

“Chúng ta là hi vọng của Nhân tộc, đáng lý nên để cho Tiêu Võ Thánh đi theo bảo vệ!”

“Nói cẩn thận nói cẩn thận!”

“.....”

Chương 411: Hải yêu đột kích.

Người quá nhiều, vô biên vô tận, trên tàu Hỏa Chung có đến hơn một tỷ người, có thể sánh với dân số của một thành thị nhỏ, suy nghĩ thì lại muôn hình vạn trạng.

Bình thường thì đủ các loại sùng bái Chu Dịch, sau khi biết được thần thức của chân quân bao phủ khắp mọi địa giới, có người thật tâm cũng có kẻ cố tình lập đền thờ thần vị, sớm tối cúng bái thăm viếng.

Bây giờ đụng phải hung thú, đối mặt với nguy hiểm của tính mạng, lại có người oán giận liên minh suy xét không chu toàn.

Đủ các loại thanh âm, tất nhiên là đều lọt vào trong tai Chu Dịch.

Từ xưa đến nay, chân quân đều thù rất dai, ghi lòng tạc dạ những kẻ nhảy nhót ăn nói lung tung kia lại, đợi sau khi đánh tan hung thú sẽ có rất nhiều thủ đoạn trừng trị.

“Đã là lập uy, thì đương nhiên phải dốc hết thực lực!”

Từ khi Mạt Pháp đến nay, Chu Dịch chưa từng có cơ hội dốc hết sức, hôm nay đối mặt với mười mấy vạn hung thú, đúng lúc thử xem thực lực đã đạt đến cảnh giới nào rồi.

Tay bắt kiếm quyết, Phân Kiếm Quang bay lên trời, phân chia thành hàng ngàn đạo kiếm quang.

Giống như thủy triều rút xuống hướng hung thú, nơi kiếm quang quét qua máu thịt tung tóe, đối mặt với uy lực của pháp bảo thời Thượng Cổ, bất kể là hung thú có tu vi Trúc Cơ hay Luyện Khí chỉ cần chạm vào là chết ngay!

Há mồm phun ra Thái Thanh thần phù, bắn ra vạn đạo thần quang, những nơi thần quang chiếu đến thì hung thú hồn phi phách tán.

Gào! Két! Rít.....

Hai loại pháp bảo vừa được thi triển ra, mấy vạn hung thú bốc hơi trong nháy mắt, thể công như rồng bỗng chốc chững lại.

Hải yêu đứng đằng sau thao tóm, lộ vẻ kinh hãi, chúng nó vốn định nhờ vào địa lợi, điều khiển đại quân hung thú vây giết chân quân Nhân tộc, biểu thị khí thế của hải tộc với Yêu tộc ở Cửu Châu.

Ai mà ngờ lại đụng phải một sát thần như vậy, chỉ hai kích đã chẻ đôi đợt tấn công.

“Phải giữ chân được hãn, triệu tập thêm nhiều hung thú!”

“Hung thú dưới đáy biển là vô tận, sức người lại có hạn, bốn vương sẽ khiến cho hãn chết vì mệt!”

“Trên thuyền có trăm vạn Nhân tộc, hãn tất nhiên sẽ tử chiến, nếu không thì khi trở lại Cửu Châu sẽ trở thành tội nhân của Nhân tộc!”

“Đây đúng là một thời cơ tốt để vây giết chân quân của Nhân tộc...”

Sau khi chúng hải yêu trao đổi với nhau, truyền tin đến cho những Yêu tộc ở những hải vực khác, để chúng nó phái hung thú dưới trướng đến đây, dùng số lượng dìm chết chân quân của Nhân tộc.

Lúc này.

Chu Dịch tách đầu óc làm ba phần, vừa thúc giục pháp bảo, nhưng tốc độ của thuyền Hỏa Chung cũng chưa từng ngừng lại.

Phân Kiếm Quang và Thái Thanh thân phù, một trái một phải, chỉ cần hung thú tiến lại gần thuyền trong phạm vi năm dặm, ngay lập tức bị chém nát bấy.

“Quá yếu! Tiên đạo tu hành, nhất cảnh nhất trọng thiên!”

“Hung thú có tu vi dưới Kim Đan, theo như bản đạo thấy thì chẳng khác gì con kiến!”

Trong lòng Chu Dịch đang có chút tiếc nuối, nhìn về phía đằng xa, lại xuất hiện mấy đàn hung thú tiến đến, cộng lại với nhau cũng được đến ba năm vạn hung thú.

“Viện quân của Hải yêu sao? Vừa đúng lúc để bản đạo thử nghiệm pháp bảo!”

Há mồm phun Sơn Hà đỉnh ra, nó xoay tròn chuyển động biến lớn chừng trăm trượng, trông giống như một ngọn núi nhỏ trôi nổi giữa không trung.

Ầm ầm ầm.....

Không cần bất kỳ kỹ năng ngự khí nào, Sơn Hà đỉnh đáp xuống chỗ của đàn hung thú đập xuống vài cái, một sức nặng khổng lồ khiến mặt biển dậy cơn sóng lớn, còn về hung thú thì đã tan xương nát thịt.

Lúc này.

Phía bên phải trước đầu tàu Hỏa Chung lại xuất hiện hung thú vây công, trông đáng vẻ khí tức hẳn là hung thú dưới trước của hải yêu từ vùng biển khác đến.

Chu Dịch phát tay thu hồi Sơn Hà đỉnh, cổ tay áo bay ra số kiện pháp bảo, bình ấn tháp nhiều hình dáng khác nhau.

Bảo quang lấp lánh, xác của đám hung thú nhuộm đỏ mặt biển.

“Bản chất thì không sánh được với linh bảo, uy lực cũng không sánh bằng pháp bảo bản mạng, chỉ có thể dùng tạm vậy!”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, phát tay thu hồi rất nhiều pháp bảo.

Không lâu lúc sau.

Hải yêu dường như vẫn chưa từ bỏ ý định, lại triệu tập tới mấy đàn hung thú.

Cổ tay áo Chu Dịch động dậy, lại lần nữa có rất nhiều pháp bảo khác nhau bay ra, bảo kính Như Ý, hồ lô, linh phiên vv, dễ dàng tàn sát đám hải thú đột kích.

Cứ tiếp tục như vậy.

Sau mấy đợt, đám hung thú vây công dần dần tan rã, bỏ trốn mất dạng.

Trên mặt nước trôi nổi vô số xác hung thú, trùng trùng điệp điệp như trong núi cốt biển xương, biển máu vỗ ầm ầm.

“Bần đạo mới chỉ xuất ra năm phần sức lực!”

Chu Dịch chỉ thi triển pháp bảo, pháp thể tu thành còn không chưa hiện hóa, rất nhiều đạo pháp thần thông với uy lực mạnh mẽ cũng chưa được thi triển, nói là năm phần sức lực cũng coi như đã rất khiêm tốn rồi.

“Những cái xác này cũng không thể lãng phí.”

Khi nói chuyện thì Vạn Hồn cò bay ra từ trong động thiên, khói đen mù mịt bay ra, mấy vạn hung hồn lệ quỷ bao phủ khắp mặt biển.

Ban ngày ban mặt, nhưng duỗi tay ra lại không thể nhìn thấy năm ngón tay, hóa thành quỷ vực âm u.

Hung hồn lệ quỷ cắn nuốt tàn hồn, thi hài, không ngừng cường hóa bản thân, làm cho uy lực của Vạn Hồn cò tăng lên.

Ước chừng nửa canh giờ.

Chu Dịch thu hồi Vạn Hồn cò, trả lại bầu trời trong lành, rồi lại nhìn vào mặt biển, chẳng còn sót lại bất kỳ xác chết nào, cảnh tượng máu nhuộm mặt biển vô cùng đáng sợ lúc này dường như chỉ là mộng ảo.

“Tiếp tục đi!”

Cảnh tượng của đợt hung thú tấn công này lan tràn ra khắp giới hải yêu, khiến cho chúng không bao giờ dám tập kích Hỏa Chung nữa.

.....

Nửa năm sau.

Hỏa Chung hào đã tiến sâu vào bên trong Đông Hải.

Chương 412: Hải yêu đột kích (2)

Trên biển đã không có dấu vết của hung thú, chỉ còn chờ tìm được đảo lớn có diện tích rộng ngàn dặm thì coi như chuyến đi này đã viên mãn.

Giữa trưa hôm nay.

Trên tầng hai của căn tin số 9.

Mọi người xếp hàng nhận cơm, cũng chỉ là cơm trắng như thường lệ kèm theo mấy thứ dưa muối.

Căn tin trên thuyền không có chỗ ngồi, chỉ có thể trở về ký túc xá hoặc là lên boong tàu ăn, hiện giờ Hỏa Chung đã cách xa khu vực có hung thú xuất hiện, rất nhiều người đã quen với việc lên boong tàu đón gió ăn cơm.

Cảnh biển rộng buồn chán, gió biển thổi phát phiền còn tốt hơn gấp trăm lần so với ký túc xá nhỏ hẹp.

Đám tám người Trương Dụ cùng ký túc xá với nhau, hôm nay đến xếp hàng sớm, lên boong tàu chiếm lấy vị trí gần mép nước nhất.

“Dụ lão đại, khi nào mới kết thúc cảnh này chứ?”

Người đàn ông đang hỏi là một người có thân hình gầy yếu, cố gắng nuốt xuống miếng cơm chưa được nấu chín kỹ, thở dài nói: “Dạo gần đây ta xích mích với Lão Lục, chẳng biết làm sao để sống được thêm ngày nữa!”

“Sắp rồi.”

Trương Dụ vẫn luôn trả lời như vậy, ăn cơm nhai kỹ nuốt chậm, cần phải hấp thu được tất cả chất dinh dưỡng trong từng hạt gạo.

Tưởng Vĩnh ở cùng ký túc xá nói: “Dụ lão đại, ngày hôm Nguu tổng đến tìm ta, muốn ta gia nhập Vân Châu hội!”

Mấy người cùng ký túc xá nghe được lời này, lập tức lộ ra vẻ hâm mộ, Vân Châu hội là một thế lực không hề nhỏ trên Hỏa Chung. Nghe nói trong hội còn có tiên thiên võ giả, bình

thường có thể đi nghênh ngang trên thuyền, khi nhận cơm cũng được phần nhiều hơn.

Chỗ nào có người thì sẽ có giang hồ!

Trên Hỏa Chung có đến cả tỷ dân cư, sớm đã xuất hiện nhiều thế lực lớn nhỏ.

Đặc biệt là sau khi thoát khỏi nguy cơ về hung thú, sắp đến với thế giới mới, một số người có đầu óc đã bắt đầu kéo bè kéo cánh.

Thế lực lớn nhất trên thuyền tất nhiên chính là quân đội đi theo thuyền, có danh tiếng và vũ khí trang bị của liên minh Nhân tộc, những thế lực còn lại thì có Cửu Châu Minh, Vân Châu hội, Tiên Kinh hội ...

Trương Dụ hỏi: “Khi nào thì người gia nhập bên kia?”

Vân Châu hội nằm ở tầng mười hai, những người trong hội sẽ ăn ngủ cùng một chỗ với nhau, nên phải đổi ký túc xá với người khác.

Ký túc xá là do liên minh sắp xếp, nhưng lại không có quy định nghiêm ngặt, đã từng có người tự động đổi ký túc xá với nhau nhưng không hề bị xử phạt, nên chỉ trong một thời gian ngắn ngủn người trong các phòng ký túc xá cũng đã đổi với nhau gần hết.

Trương Dụ tinh thông võ đạo, lại có linh phù hộ thân, miễn cưỡng có thể bảo vệ được những người cùng ký túc xá với mình không bị bắt nạt.

“Ngày mai.”

Tưởng Vĩnh chấp tay nói: “Đa tạ sự quan tâm của Dụ lão đại, sau này nếu có việc gì, cứ đến tầng mười hai gọi ta là được.”

“Mấy ngày gần đây càng có nhiều người chết trên thuyền, quân đội tuần tra nghiêm ngặt nhưng cũng chẳng có hiệu quả mấy.”

Trương Dụ nhắc nhở nói: “Người phải cẩn thận, nếu như cứ tiếp tục như vậy, tất nhiên sẽ kinh động đến vị ở trên kia đấy!”

Sắc mặt Tưởng Vĩnh trắng bệch, chần chờ nói: “Vị kia tâm tư khó lường, người bình thường không thể nào phỏng đoán

được, hay là để thêm một thời gian nữa rồi ta lại đồng ý với Nguru tổng?”

Trương Dụ nói: “Nếu người muốn nhanh chóng có được chỗ đứng trong Vân Châu hội, đây đúng là một cơ hội tốt mà.”

Tưởng Vĩnh vội vàng nói: “Xin Dụ lão đại chỉ giáo!”

“Trăm vạn dân cư, thì suy nghĩ khác nhau, xuất hiện nhiều thế lực cũng là chuyện bình thường, tiên nhân cũng khó có thể ngăn cản.”

Trương Dụ nói: “Ta đoán có lẽ phương án giải quyết sẽ là trừng phạt những kẻ phạm tội bên trong các thế lực, thống nhất quy tắc hành xử trên thuyền. Người vào Vân Châu hội, chỉ cần tiếp xúc với những người ở tầng dưới chót chớ phạm tội, an tĩnh chờ đến khi lãnh đạo bên trên không còn nữa thì có thể bò lên trên!”

Tưởng Vĩnh trầm ngâm một lát, còn nói thêm: “Nếu như Dụ lão đại có ý muốn xưng bá, thì ta sẵn lòng vào dưới trướng ngài.”

“Không có thời gian.”

Trương Dụ nhún nhún vai, ăn hết hạt cơm cuối cùng, nói: “Mấy ngày trước, cuối cùng thì giáo sư Lục cũng đã nhận ta làm đệ tử, truyền thụ kiến thức về điện năng.”

“Dụ lão đại, những vị giáo sư kia bây giờ có thể ăn ngon sống tốt, đó là vì được tiên nhân bảo hộ. Chờ đến được thế giới mới, nơi chẳng còn linh khí, tiên nhân rồi cũng sẽ quay về Cửu Châu!”

Tưởng Vĩnh nói: “Đến lúc đó, kẻ nào mạnh thì kẻ đó quyết định, những người khác chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời bị người ta sai sử.”

“Vào những hội nhóm kia, không bị người ta sai sử hay sao?”

Trương Dụ đứng dậy nói: “Thay vì liều mạng liếm máu trên đao, sống chết vô chừng, chi bằng làm một công nhân điện không có tiếng tăm.”

Tưởng Vĩnh còn muốn khuyên nhủ nữa, với năng lực mưu tính và danh tiếng mà Trương Dụ đã có được, sau khi xưng bá nhất định có thể chiếm cứ nguyên một tầng của Hỏa Chung.

Trương Dục dường như đã dự đoán được từ trước, cũng không thềm ngấm lại mà xua tay.

“Hôm qua thầy giáo khen ta đầu óc nhanh nhạy, còn xin giáo sư Lư giảng dạy về di truyền học, phải đến sớm để nghe giảng đây!”

Phòng điều khiển.

Vẻ mặt của thống lĩnh La Khâu sợ hãi, không hề có vẻ uy nghiêm như ngày thường.

Thân là lãnh đạo của binh lính trên Hỏa Chung, nắm giữ số lượng vũ khí hạng nặng lớn nhất, có thể nói chỉ dưới một người.

Sáng hôm nay.

La Khâu và cấp dưới đang thương lượng cách thức diệt trừ Cửu Châu hội, thế lực này phát triển quá nhanh, số lượng thành viên của hội này còn nhiều hơn cả binh sĩ trên thuyền.

Bỗng nhiên nhận được truyền âm của chân quân, vội vàng xuống đáy thuyền nghe lệnh.

“Bần đạo nghe nói, dạo gần đây trên thuyền đã chết không ít người?”

Chương 413: Uốn cong thành thẳng.

Giọng nói của Chu Dịch như giếng cổ không gợn sóng, nghe không ra hỉ nộ, thậm chí còn chẳng thèm nhìn La Khâu, vẫn đang thúc giục trận pháp cấm chế như cũ.

“Hồi bẩm chân quân, trên thuyền xuất hiện vài thế lực, tranh chấp lẫn nhau.”

La Khâu không hề giấu giếm bất cứ chuyện gì, tất cả mọi chuyện trên thuyền đều nằm dưới sự giám sát của chân quân, nói: “Ta đã sắp xếp binh sĩ, tăng cường tuần tra trong các tầng khoang thuyền, nghiêm cấm tụ tập ẩu đả.....”

“Sau này rời khỏi thuyền, có tranh đấu như thế nào cũng chẳng liên quan đến bản đạo, còn ở trên thuyền, vậy thì phải tuân theo pháp luật của Nhân tộc.”

Chu Dịch trực tiếp ngắt lời La Khâu, nói: “Bắn hết mấy kẻ giết người, kẻ nào phạm pháp, bắt nạt người khác, thuyền đi ngang qua đảo nhỏ nào tiếp theo thì ném hết xuống cho ta!”

“Rõ.”

La Khâu khom người lĩnh mệnh, chân quân chính là chủ nhân của Hỏa Chung, cho dù hạ lệnh cho binh sĩ đồ thuyền cũng sẽ chấp hành mà không hề do dự.

Trong số binh sĩ có không ít người vi phạm luật pháp, trong đó còn có những binh sĩ cấp dưới đặc lực, đã ra quyết định xử lý hết, nếu như không xử lý sạch sẽ lưu loát, vị trí thống lĩnh có thể bị thay thế bất cứ lúc nào.

“Chân quân, bắt nạt người khác là như thế nào?”

“Những kẻ ỷ vào trong tay có chút quyền lực, phân biệt đối xử với bá tánh, ví dụ như phụ trách phát cơm ở nhà ăn, phụ trách phân phát vật tư, quản lý tầng lầu lạm dụng chức quyền.....”

Chu Dịch chậm rãi nói: “Dứt khoát ném bọn họ lên trên một hòn đảo, cho chúng đấu đá lẫn nhau!”

La Khâu chần chờ nói: “Làm như vậy tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến phần đông mọi người, thậm chí ảnh hưởng đến hoạt động

bình thường trên thuyền, phải chăng nên cảnh cáo trước một phen, đợi thêm thời gian nữa rồi xem xét?”

Một con thuyền vận chuyển cả tỉ dân cư giống như một thành thị thu nhỏ, cần phải có những người chuyên phụ trách quản lý những công việc hằng ngày, giống như quan lại trong triều đình, tuyệt đối không thể thanh trừ toàn bộ.

Và còn vì trên thuyền thiếu thốn vật tư, phần lớn những người nắm quyền trên thuyền đều dựa vào quyền lực, mà để bản thân mình no bụng trước.

“Phải uống cong thành thẳng!”

Chu Dịch lạnh lùng nói: “Chỉ những chuyện phạm tục, bần đạo không có hứng thú dăng co với người khác, chỉ cần dứt khoát ngăn chặn một lần, một hai năm sau sẽ không xảy ra vấn đề gì nữa.”

Quyền lực nằm trong tay, lột da nhồi rom cũng khó ngăn cản lòng tham lam.

Chỉ cần giữ được trong vòng một hai năm, sau khi tìm được đảo lớn Chu Dịch sẽ rời đi, mặc cho bọn hắn tự sinh tự diệt.

“Tuân mệnh.”

La Khâu cuối mình càng thấp, thủ đoạn của chân quân trước mắt tàn khốc, không hề coi trọng cái gọi là nhân quyền.

Những kẻ đó bị đuổi khỏi thuyền, không còn được sự hỗ trợ của những máy móc và kỹ thuật trên thuyền Hỏa Chung, ít nhất cũng sẽ chết mất một nửa, nguyên nhân chỉ bởi vì chân quân lười khuyên bảo khiển trách.

“Đi thôi.”

Chu Dịch vẫy tay, cảnh cáo nói.

“Lời nói và hành động của tất cả mọi người trên thuyền đều lọt vào trong mắt của bần đạo, đừng có nghĩ đến chuyện mượn cơ hội này, vu oan diệt trừ đối thủ!”

.....

Hôm sau.

Binh sĩ dựa theo danh sách mấy chục kẻ ác đã xác định hành vi phạm tội, trực tiếp bắt ra khỏi ký túc xá, áp giải lên boong tàu hành hình bắn chết.

Nghe nói là mệnh lệnh của chân quân hạ lệnh, những thế lực có những kẻ ác kia vội vàng phui sạch quan hệ với chúng.

Rồi sau đó thêm nửa tháng điều tra và bá tánh trình báo.

Điều tra rõ ràng những hung án khác, tất cả những kẻ phạm tội đều bị xử phạt theo mức cao nhất của pháp luật, trả lại công bằng cho người chết, trong lúc nhất thời thế lực khắp nơi run bần bật.

Rồi sau đó chính là chấn chỉnh với quy mô lớn.

Đi ngang qua đảo nhỏ, ném xuống mấy nghìn người, mặc cho bọn hăn tự sinh tự diệt.

Trên tàu Hỏa Chung đột nhiên trở nên thanh bình rất nhiều, không kẻ nào dám vi phạm quy định nữa.

.....

Đảo mắt đã nửa năm trôi qua.

Hỏa Chung tiến vào sâu trong Đông Hải, bốn phía đã không còn chút linh khí nào cả, càng không có hung thú Yêu tộc.

Ngày này.

Phía trước xuất hiện một đường cong màu đen, liên tục đi đến gần, cuối cùng đã nhìn thấy núi non trùng điệp.

Chu Dịch bay lên trời, bay chung quanh hải đảo hai vòng, từ Đông sang Tây chừng bảy trăm dặm, từ Nam đến Bắc hơn cả một ngàn năm trăm dặm, phía Đông hòn đảo còn có một vùng đồng bằng với dện tích lớn.

“Thích hợp cho nhiều người sinh sống!”

Cuối cùng điều khiển Hỏa Chung đi vòng đến phía Đông của hòn đảo.

Con thuyền lớn được chế tạo bằng sắt thép, dưới sự khống chế của trận pháp không cần phải xây dựng cảng biển mà trực tiếp cập bến, trực tiếp đi vào vùng nước cạn, rồi di chuyển lên trên

đất liền hơn mười dặm rồi cuối cùng dừng lại trên bình nguyên.

“Rốt cuộc cũng tìm được đảo lớn ngàn dặm!”

“Tân thế giới, ta tới đây!”

“Một cuộc sống không cần lo lắng đề phòng!”

“Diện tích cả ngàn dặm, có thể nuôi sống ngàn vạn dân cư, phân chia thành mấy quốc gia cũng đủ!”

“.....”

Mọi người ghé người vào cửa sổ trên boong tàu, rộn ràng nhón nháo, mặc sức tưởng tượng tương lai sau này làm so để kén công lập nghiệp.

Trên đảo nhỏ trống không, không hề có bất kỳ kiến trúc nào, mọi thứ đều phải bắt đầu lại từ đầu, nói cách khác bất kể người giàu sang nghèo hèn, thì sự chênh lệch về xuất phát điểm ban đầu cũng không lớn.

Đời con cháu ăn cỏ ăn trấu, hay là phú quý đời đời, thì ảnh hưởng của tổ tiên đời đầu tiên vô cùng quan trọng.

“An tĩnh!”

Chu Dịch đứng trên không, khí tức chân quân bộc lộ, tàu Hỏa Chung lập tức yên tĩnh không một tiếng động.

tay bắt pháp quyết, hai bên khoang thuyền hạ xuống mấy chục chiếc cầu thang, binh lính duy trì trật tự, từng người từng người rời thuyền.

Chương 414: Uốn cong thành thẳng (2)

“Bần đạo chỉ phụ trách bảo hộ tàu Hỏa Chung, sau khi rời thuyền, con đường sau này, sinh tử phúc họa của các người không còn liên quan gì đến bần đạo! Diện tích của nơi này rộng lớn, khí hậu ôn hòa, sẽ không đến mức phải đói chết.”

Mấy ngày sau.

Trên tàu Hỏa Chung chỉ còn lại có binh sĩ và nhân viên kỹ thuật, chung quanh thuyền có đến trăm vạn người tập trung, dòng người đông đúc vô biên vô duyên.

Bọn họ đang chờ đợi được phân phát máy móc, cho dù mọi thứ đều phải bắt đầu lại từ đầu, cũng không đến mức phải đốt rẫy gieo hạt, trên thuyền có đủ số lượng máy móc dùng để khai hoang.

Sau khi La Khâu xin chỉ thị của Chu Dịch, phân phát máy móc theo số phòng của từng tầng lầu.

Còn sau này máy móc thuộc sở hữu của ai, thì phải dựa vào bản lĩnh của chính mình, chẳng còn liên quan gì đến Chu Dịch nữa.

Nửa tháng sau.

Tàu Hỏa Chung đứng đưa trên không, chỉ còn lại thân thuyền bằng tinh thiết.

Có lẽ xuất phát từ sự sợ hãi đối với chân quân hoặc là có những kế hoạch khác, phần lớn mọi người đều lựa chọn rời xa tàu Hỏa Chung, đi đến những nơi khác trên hòn đảo để xây dựng thôn trang.

Đám dã thú trên đảo, khi đối diện với súng đạn thì chỉ có thể trở thành thức ăn.

Chu Dịch tuần tra một vòng trên đảo, xác định Nhân tộc đã cắm rễ được ở đây, theo thời gian thôn trang sẽ biến thành thành trì.

“Ở nơi tuyệt linh, Nhân tộc dễ dàng có thể trở thành bá chủ!”

“Cần phải trở về!”

Thức giục trận pháp cấm chế, Hỏa Chung hào bay lên trời, đáp xuống mặt biển, tạo nên những đợt sóng lớn, rồi sau chạy về hướng Tây.

Trên đảo Hỏa Chung.

Những bóng người xuất hiện trên bờ biển, nhìn thuyền lớn càng lúc càng xa, vẻ mặt thay đổi một cách kỳ lạ.

“Thuyền đi rồi, cuối cùng cũng không thể quay về Cửu Châu!”

“Chân quân cũng đi rồi, rốt cuộc cũng không còn quản lý chúng ta nữa.....”

.....

Tiên Kinh.

Độn quang đáp xuống.

Hàn Triều đi thẳng đến Nội Các nha môn, lãnh đạo của liên minh và Tiêu Võ Thánh đã đợi sẵn trong phòng họp rồi..

Một tháng trước.

Sau khi từ Quỳnh Châu phi độn trở về Vân Châu, rốt cuộc cũng đã bắt được tín hiệu với Tiên Kinh, Hàn Triều không ngừng gửi tin cho sư tôn, nhưng mà vẫn không thể liên lạc được.

Vì thế đã chia sẻ hình ảnh về “Cốt long thi yêu” “Cốt sơn” cho Tiêu Võ Thánh và lãnh đạo liên minh, nói rõ chuyện này rất có thể là đại kiếp nạn như lời của sư tôn.

Rồi sau đó không ngừng phi độn.

Hôm nay rốt cuộc cũng đã trở lại Tiên Kinh, lãnh đạo liên minh đã chuẩn bị các phương án, chờ Hàn Triều mang tin tức chính xác hơn.

Trong phòng họp.

“Bái kiến Võ Thánh.”

Hàn Triều khom người thi lễ, lấy ra pháp khí lưu ảnh, pháp lực vận chuyển hiện ra hình ảnh rõ ràng hơn.

Cốt long thét dài, thi yêu rống giận!

Âm sát khí ập vào trước mặt, có thể cảm nhận được thực lực của thi yêu một cách chuẩn xác hơn cả video gửi về.

Tiêu Hồng chau mày, nhìn thi yêu che trời đầy khắp núi đồi, ít nhất cũng có đến ngàn vạn con.

“Thi yêu bình thường đã có thể sánh bằng Trúc Cơ, khí tức của cốt sơn kia mạnh mẽ đến cực điểm, lão phu cũng chẳng sánh bằng!”

“Chẳng trách Đường đạo hữu lo lắng sốt ruột!”

Tiêu Hồng xem đi xem lại lưu ảnh thuật pháp, vẻ mặt nghiêm nghị nói.

“Chiến tranh giữa người sống với người chết còn khốc liệt hơn cả trận chiến giữa hai tộc Nhân Yêu, sinh linh ở Cửu Châu không còn đường lui nào nữa!”

Bên trong đoạn hình ảnh mà Hàn Triều lưu lại, có không ít người chết sống lại, những xác chết không biết đã chết bao lâu rồi, bị tác động bởi thần thông của Ma đạo sống lại rồi hóa thành thi yêu.

Tháng trước liên minh đã nhận được tin tức, chuyên gia của tổ chức đối chiếu với những điển tịch sót lại thời Thượng Cổ, đã có phỏng đoán về lai lịch của thi yêu.

“Có lẽ là luyện thi thuật của Ma đạo Thượng Cổ, đáng tiếc là chân quân chưa trở về, với truyền thừa uyên bác của người thi nhất định có thể nhận ra lai lịch của chúng.”

Thủ Phụ bắt đầu dĩ lắc đầu, nói: “ Trong điển tịch có ghi lại, vào thời Thượng Cổ, Ma đạo gây hại cho thương sinh, chính đạo liên thủ với nhau tiêu diệt chúng. Sau này lại trải qua giai đoạn Mạt Pháp, chẳng còn sót lại bao nhiêu điển tịch của chính đạo, những ghi chép về Ma đạo lại càng ít ỏi chẳng còn bao nhiêu.”

Hàn Triều nghe vậy ánh mắt lóe lên, vẫn chưa nói ra chuyện sư tôn là đại năng chuyển thế, lai lịch của loại thi yêu này tất nhiên là có liên quan đến tu sĩ Ma đạo Thượng Cổ.

Thủ Phụ nói thêm: “Dựa theo phỏng đoán về chuyện Nguyên Linh Thiên Quân trọng sinh đoạt xá, có lẽ là một ma quân thời Thượng Cổ chuyển thế, luyện chế thi yêu làm hại Cửu Châu.”

“Nguyên Linh Thiên Quân!”

Hàn Triều thắc mắc nói: “Đó chẳng phải là phong hào của Từ lão sau khi chết hay sao?”

Những tri thức về Tiên đạo được công bố trên website của liên minh, phần lớn đều kế thừa từ website ngoại môn của Nhất Khí tông, chín mươi chín phần trăm tu sĩ đều tu luyện Thái Huyền Kinh.

Thái Huyền Kinh là truyền thừa của đại giáo phái thời Thượng Cổ, hơn xa những loại công pháp bình thường khác, bất kỳ ai cũng biết phải lựa chọn theo cách nào.

Dựa theo tin tức mà liên minh công bố, Nguyên Linh Thiên Quân vốn là một học giả lịch sử mang họ Từ, khi khảo cổ phát hiện được di tích của Nhất Khí tông, sau khi nghiên cứu có được thành tựu thì công bố truyền thừa Tiên đạo Thượng Cổ.

“Nguyên Linh Thiên Quân mới là bản tôn, chỉ mượn thân xác của Từ lão mà thôi.”

Tiêu Hồng nói: “Chuyện này liên quan đến việc hồi sinh, đoạt xá, để tránh xảy ra hỗn loạn, liên minh cố ý giấu giếm.”

Hàn Triều nhìn tất cả mọi người chung quanh phòng họp, thấy đáng vẻ tất cả bọn họ đều đã biết từ lâu, trong lòng cũng đã có phán đoán.

“Có lẽ, lãnh đạo liên minh đã sớm đoán được, sư tôn là đại năng Thượng Cổ chuyển thế chăng?”

Chương 415: Tin tức về đại kiếp nạn.

“Chẳng trách cái thân phận tán tu hải ngoại này có đến cả trăm ngàn lỗ hổng, thế nhưng lại không một ai hoài nghi!”

“Đám cáo già này, một chút tin tức cũng không tiếc lộ ra ngoài, còn tôn sư tôn thành Cung Phụng của Nhân tộc! Có lẽ, sư tôn cũng biết bọn họ đã biết chuyện này, vì thế thuận nước đẩy thuyền?”

“Hai bên đều ngầm hiểu đôi phương, còn có thể ăn ý giả bộ như không biết.....”

Hàn Triều chỉ cảm thấy thân hồn có chút hỗn loạn, vội vàng niệm thầm Thanh Tâm pháp quyết, âm thầm cảnh báo chính mình sau này không được tin tưởng hết lòng một ai cả, đặc biệt là những người sống lâu và lớn tuổi.

Hội nghị nhanh chóng kết thúc, trên thực tế trước khi Hàn Triều trở về Tiên Kinh, liên minh đã dự đoán được.

Hội nghị hôm nay chỉ để xác định thực lực của thi yêu, để quyết định liên minh nên bắt đầu phương án nào thôi.

Tiêu Hồng nhìn khí tức khủng bố của cột sơn, và ma quân Thượng Cổ đứng đằng sau khổng chế, trầm mặc một lúc lâu nói.

“Nhân tộc quá gian nan!”

“Đại kiếp nạn hung thú mới vừa chứng lại, lại nghênh đón kiếp nạn thi yêu, trực tiếp khởi động phương án cuối cùng!”

.....

Phía Đông Nam của Vân Châu.

Quân tiên phong của Nhân tộc công phá vực Thiên Hồ, Cửu Vĩ hồ vương chạy trời chết.

Quân doanh đóng quân gần với phòng thí nghiệm của Hồ Vương, đang có tu sĩ phá giải trận pháp cấm chế, để thuận tiện cho công tác của nhân viên nghiên cứu thu thập các loại số liệu thực nghiệm.

Khoa học kỹ thuật của Yêu tộc không yêu cầu phát triển theo nhiều phương diện, mà chỉ tập trung nghiên cứu huyết mạch, gien, để phản bổn quy nguyên lột xác thành thần thú dị thú thời Thượng Cổ, bởi vậy có nhiều điều mà Nhân tộc có thể học tập theo.

Kim Lão Cửu được phong làm tướng quân tiên phong, ngồi xe tuần tra quân doanh, hỏi thăm tham mưu đi cùng nói.

“Mục tiêu kế tiếp là ở đâu?”

“Phía Nam của vực Thiên Hồ, từng là Trấn Nam thành thuộc Đại Chu ngày xưa, lịch sử của nơi này cực kỳ lâu đời, theo như ghi chép thì vào thời Thượng Cổ nó có tên là vực

Tham mưu đường nhiên là đã đọc kỹ tài liệu, giới thiệu kỹ càng tỉ mỉ về lịch sử của vực Thiên Hồ, nói: “Mục tiêu tiếp theo chính là Trấn Nam thành, sau khi xây dựng lại nơi này, thì nó cùng với An Đô thành nằm ở phía Nam của vực Thiên Hồ sẽ hỗ trợ lẫn nhau, thiết lập vùng Đông Nam của Vân Châu!”

“Sau này đừng gọi nơi này là vực Thiên Hồ nữa, tên của nó vào thời Thượng Cổ vốn là vực Chính Dương, chúng ta đánh lui Yêu tộc, thì sẽ đổi lại thành cái tên này.”

Kim Lão Cửu sửa sang lại vạt áo, nhìn phía Nam, nói: “Còn cách di chỉ Thần thành bao xa nữa?”

Tham mưu đặt tay lên trên ngực, khom người nói: “Còn hơn một vạn ba ngàn năm trăm dặm nữa.”

“Cũng không biết đời này còn có cơ hội xây dựng lại Thần thành nữa không.”

Kim Lão Cửu lựa chọn tấn công từ phía Nam của Tân Hải, là vì trong lòng mang tín ngưỡng thành kính, thề phải đoạt lại Thần thành từ trong tay của Yêu tộc.

Binh lính dưới trướng và bạn bè được Kim Lão Cửu truyền giáo, rất nhiều người đã chọn tin vào Kim thần, tín ngưỡng này có quy mô không hề nhỏ trong quân khu Đông Nam, mà đa phần là những binh sĩ cấp trung.

Việc truyền bá tín ngưỡng giống như quả cầu tuyết, kẻ đến sau vì muốn có được sự công nhận và ích lợi, sẽ lựa chọn tin vào

Kim thần.

Loại tín ngưỡng như vậy có lẽ không thành kính, nhưng cũng đủ kiên định!

Bỗng nhiên.

Bộ đội Thông tin liên lạc chạy xe đuổi đến, sau khi chào thì đưa ra quân lệnh.

“Báo cáo tướng quân, Diêm nguyên soái truyền lệnh.”

Diêm nguyên soái là tổng chỉ huy của quân khu Đông Nam, cũng là lãnh đạo trực tiếp của Kim Lão Cửu, người chịu trách nhiệm trực tiếp với liên minh Nội Các.

Kim Lão Cửu xem xét quân lệnh, chau mày nói: “Lập tức rút quân, đóng giữ Tân Hải! Các chiến sĩ đã hy sinh, hỏa táng ngay tại chỗ mang về công viên Anh Hùng! Thiêu hết tất cả xác hung thú, không lưu lại dù chỉ là một khúc xương trắng!”

“Sao lại như vậy?”

Sau khi Kim Lão Cửu xác nhận quân lệnh này là thật, rồi đích thân liên hệ với Diêm nguyên soái, đây là mệnh lệnh do liên minh trực tiếp ban hành.

“Lão Kim, ta biết ngươi muốn đến Thần thành, sau này chúng ta nhất định sẽ đi.....”

Diêm nguyên soái biết được nội dung của quân lệnh, nói:

“Nhưng mà bây giờ phải lui binh, làm theo quân lệnh, đừng để lại thi hài của binh sĩ. Tạm thời ta chỉ có thể nói, đây cũng là để cho anh hùng chết đi rồi không phải bị khinh nhờn!”

“Ta hiểu rồi.”

Kim Lão Cửu cắn răng lĩnh mệnh, rồi sau đó hạ lệnh thu binh.

Chỉ mấy quả bom hạng nặng được thả xuống, phòng thí nghiệm Hồ Vương đã biến thành phế tích, miễn cưỡng thu thập được một chút tư liệu hữu dụng.

Sau khi hỏa táng binh sĩ đã hy sinh, rồi thiêu cháy xác của đám hung thú.

Trước khi đi.

Kim Lão Cửu quay đầu nhìn về phía Nam, một người lính được tôi rèn qua lửa và máu, đặt tay lên ngực hai mắt rung rung.

“Kim thần tại thượng!”

.....

Năm liên minh thứ hai trăm lẻ bảy.

Liên minh Nhân tộc thực hiện vườn không nhà trống, tất cả xương cốt xác chết mới hay cũ đều được hoả táng.

Quân đội rút dần từ Tân Hải về Tiên Kinh, xây dựng hàng rào phòng ngự, nghiên cứu phát minh vũ khí chuyên dụng, trận địa sẵn sàng đón đầu quân địch thiêu đốt xâm lấn.

Mùa đông cùng năm đó.

Biến cố ở Quỳnh Châu đã lan truyền ra ngoài, Tam Hoàng chết, Long Hoàng trốn chạy.

Chúng yêu không còn thủ lĩnh, hỗn loạn tan tác.

.....

Thập Vạn Đại Sơn.

Bích Ba đàm.

Một luồng độn quang đáp xuống, hóa thành một bóng dáng bán trong suốt, chính là thần hồn của Ngao Khâm đang chạy trốn.

“Kho tàng của Long tộc có lẽ chẳng còn sót lại thứ gì, hoặc là không thể nào tồn tại được qua thời Mạt Pháp, chẳng thể tìm thấy bất kỳ loại linh vật tài nguyên nào cả.”

Chương 416: Tin tức về đại kiếp nạn (2)

“Phụ hoàng tổn hao hết tất cả căn cơ của Long tộc, thi triển bí thuật tự phong ấn, bây giờ không biết sống chết ra sao!”

Khí tức của Ngao Khâm suy yếu, trốn Đông trốn Tây hơn nửa năm, hồn phách của Yêu Vương sắp không chịu đựng được nữa, nhưng nếu như tìm bất kỳ loại dã thú nào để đoạt xá, thì cũng đồng nghĩa với việc tự tổn hại căn cơ thân thú.

Sau này nếu như muốn tu hành lại thân xác của Thanh Long, thì phải tốn gấp mười lần gấp trăm lần tinh lực, mất nhiều hơn được.

“Bích Ba đàm là nơi được truyền thừa của Long tộc, hy vọng phụ hoàng có thể lưu lại vài kho tàng, giúp ta ngưng tụ long khu.”

Ngao Khâm lặng xuống dưới nước, dựa theo vị trí trong trí nhớ, thi triển bí pháp Long tộc.

Àm âm âm!

Lớp bùn dưới đáy nước tan ra, một cánh cửa đá xuất hiện, chậm chậm mở ra, để lộ ra một con đường đi vào trong lòng đất.

Độn quang theo con đường đi tiến vào dưới lòng đất, bảo khối trống không vắng vẻ, còn chẳng sót lại dấu vết của linh vật nữa, hiển nhiên là đã bị Long hoàng dùng hết để huyết tế tự phong.

Long tộc thiên tính vốn dĩ là tích sưu tập linh vật, các đời Long Hoàng đều có bảo khối bí mật, trước khi tọa hóa sẽ thông báo cho tộc nhân về vị trí cất giấu bảo khối, để làm tài nguyên cho con cháu mình Đông Sơn tái khởi.

Nhưng Ngao Khâm mở liên tục mấy kho tàng, vẫn không có chút thu hoạch nào.

Kiếp nạn Mạt pháp, Yêu Hoàng sẽ không thể vượt qua được nếu như không tự phong ấn.

Ngao Khâm trôi nổi trong đám phế tích di chỉ của Long Cung, nhìn những đồng đồ nát, không nhìn được mà cảm thấy thốn

thức.

“Chẳng lẽ phải tìm phàm thú đoạt xá sao?”

“Nếu làm như vậy, thì cơ hội chấn hưng Long tộc rồi báo thù Kim Thi cực kỳ xa vời!”

Huyết mạch của tân Yêu tộc phi phàm, sau khi sử dụng thuốc, đều sẽ phản bổn quy nguyên bộc phát ra huyết mạch của dị thú thời Thượng Cổ. Nhưng mà loại gen do loại thuốc kia nhào nặn, hung đúc ra hoàn toàn tương phản với Yêu tộc trước kia, Ngao Khâm cũng không dám đoạt xá tân yêu.

Lúc này.

Một con cá chuối bơi đến, nó dài chừng hai trượng, khí tức của nó hung hãn khiến cho đám cá tôm bị dọa chạy mất.

Ngao Khâm không hề có hứng thú với những loại cá bình thường, đang suy nghĩ đến chuyện rời khỏi Bích Ba đàm, bỗng nhiên nhìn thoáng qua vẩy của con cá chuối, được phân bố theo một quy luật huyền diệu, hoa văn trên đó ngưng tụ thành kinh văn đạo môn.

“Vẩy hiện kinh văn, như hình bát quái trên mai rùa, là đạo thể trời sinh!”

“Chỉ có cao nhân Tiên đạo mỗi ngày tụng kinh, đắm mình lĩnh ngộ được chí lý Tiên đạo, mới có khả năng hình thành.”

“Trên đời này, ngoài Kim Thi ma quân ra, thì không còn người nào khác xứng với hai chữ ‘cao nhân’..... nhưng mà truyền thừa huyết mạch của Yêu tộc huyền diệu, có lẽ tổ tiên may mắn được nghe cao nhân giảng kinh, vô tình lại truyền cơ duyên cho hậu duệ.”

Ngao Khâm suy đoán như vậy, không có lòng nào mà truy cứu nguyên do cụ thể, thần hồn đi vào bên trong cơ thể của con cá chuối.

“Không hề có bất kỳ cấm chế thần hồn nào, một đạo mạch trời sinh như vậy, thích hợp cho bổn vương đoạt xá sử dụng!”

Suy nghĩ đến đây, yêu hồn trực tiếp chui vào bên trong, dễ dàng cắn nuốt phàm hồn mỏng manh của con cá chuối, thi triển bí thuật đoạt xá rồi làm tu hủ chiếm tổ.

Vận chuyển công pháp truyền thừa Thanh Long, hút lấy linh khí trong thiên địa, đoạt lấy sinh cơ của vạn linh ắt mọc.

Mấy tháng sau.

Khí tức của cá chuối đã đạt đến mức của một đại yêu, dưới bụng sinh ra bốn móng rồng, trên đầu mọc lên một cái sừng màu xanh ngọc bích.

Đuôi cá lay động, nửa người trên biến thành hình người, có bảy phần tương tự như Ngao Khâm, chỉ là da thịt trên mặt ngăm đen.

“Con cá này quả nhiên là có thiên phú dị bẩm, chỉ cần thêm ba bốn năm nữa, bốn vương đã có thể khôi phục lại thực lực của mình!”

“Kim Thi, cho dù phải trả bất cứ giá nào, bốn vương cũng phải bắt lấy vận đoạn nhà ngươi, để ngươi vĩnh viễn không được luân hồi!”

.....

Đông Hải.

Hai sắc kiếm quang một xanh một tím đan xen, một đường lao thẳng về phía trước.

Người đang ngự kiếm là đồng tử đồng nữ mặt đạo bào màu xanh và màu tím, chính là Thanh Phong Minh Nguyệt, bảo vệ Hàn Triều trở về từ Quỳnh Châu, rồi lại dựa vào cấm chế trong cơ thể cảm ứng tiếp ứng Chu Dịch.

Bởi vì chúng phát ra yêu khí thuần khiết, nên chưa từng bị hải yêu chặn đường.

Hai tháng sau.

Hia mắt Thanh Phong tự như ánh sao màu tím, sau khi thi triển thiên phú đồng thuật, từ đằng xa đã nhìn thấy một chiếc thuyền lớn trôi nổi trên mặt biển.

“Hỏa Chung, tiên trưởng đang ở phía trước!”

Minh Nguyệt đang muốn mở miệng nói chuyện, thì đã cảm ứng được lực dao động của pháp lực quen thuộc, lập tức thả lỏng tâm thần không phản kháng, trong giây lát đã xuất hiện bên trong Côn Luân động thiên.

Chu Dịch không đợi đồng tử chào hỏi, trực tiếp hỏi.

“Hai người không ngừng kích hoạt cấm chế thần hồn, lại vội vã chạy đến Đông Hải, là vì có tin tức về đại kiếp nạn sao?”

“Hồi bẩm tiên trưởng, ta cùng với sư tỷ nhìn thấy.....”

Thanh Phong kể lại những gì mà mình được nhìn thấy nghe thấy, rồi lại lấy lưu ảnh pháp thuật ra, bởi vì không bị cốt long phát hiện ra hành tung, nội dung lên ghi lại được còn hoàn chỉnh hơn cả của Hàn Triều, bao gồm cả cảnh sau này khi thi yêu tàn sát bừa bãi Quỳnh Châu.

“Đây là bí thuật của Thiên Thi tông!”

Chu Dịch chỉ cần liếc mắt một cái thì đã nhận ra lai lịch của thi yêu, hai đạo Chính Ma thời Thượng Cổ cực kỳ hiểu biết lẫn nhau, Đan Đỉnh Tông, Nhất Khí tông đều có những ghi chép về chuyện này.

“Như vậy xem ra, ngọn nguồn của đại kiếp nạn chính là vị Kim Thi ma quân kia!”

Minh Nguyệt thắc mắc nói: “Tiên trưởng, bằng thực lực của cô Thiên Quân, thật sự có thể tự mình tạo ra đại kiếp nạn sao?”

Chương 417: Tin tức về đại kiếp nạn (3)

“Những người khác có lẽ không thể, Thiên Thi tông lại khác.”

Chu Dịch nói: “Trong điển tịch của Chính đạo thời Thượng Cổ có ghi chép lại, pháp bảo trấn tông của Thiên Thi tông là Tiên Thi châu, truyền thuyết kể lại rằng hạt châu này được tế luyện thành từ nội đan của tiên thi. Người nắm giữ vật này, sẽ có được một phần sức mạnh của thi tiên, không cần huyết khê cũng có thể không chế tất cả thi yêu!”

Luyện thi chi thuật cũng không hiếm thấy trong Ma đạo, thi yêu của Thiên Thi tông mạnh hơn nhiều so với luyện thi bình thường, cũng bị hạn chế bởi công pháp Thi đạo.

Khuyết điểm lớn nhất trong đó chính là người luyện thi muốn không chế được thi yêu, cần phải thường xuyên dùng tinh huyết thần hồn của bản thân để nuôi dưỡng chúng, đề phòng luyện thi phát cuồng cắt đứt chủ nhân.

Tinh huyết thần hồn của tu sĩ không phải là vô hạn, cho dù là Nguyên Anh lão tổ của Thiên Thi tông, thì không chế mấy con luyện thi cùng tu vi đã là cực hạn.

Tiên Thi châu lại phá được hạn chế này, chỉ cần phát ra khí tức thi tiên là có thể không chế đàn thi.

Vào thời Thượng Cổ, cường giả của hai đạo Chính Ma vô cùng nhiều, cho dù có được Tiên Thi châu, Kim Thi ma quân cũng không dám luyện thi không có giới hạn, đề phòng khiến cho nhiều người tức giận rồi lại bị người của hai đạo Chính Ma vây giết.

Hiện giờ không những không bị hạn chế, nhân tiện có thể mượn chiến trường của Yêu tộc, chỉ trong một thời gian ngắn ngàn đã luyện thành ngàn vạn thi yêu.

“Chưa bàn đến thực lực của Kim Thi ma quân gần như là thiên hạ vô địch, chỉ với ngàn vạn thi yêu kia là đủ càn quét Cửu Châu!”

Chu Dịch nói: “Hiện giờ cho dù hai tộc Nhân Yêu đã phát hiện, cũng khó có thể tiêu diệt đại quân thi yêu, ngược lại

những xác chết được tạo ra trogn quá trình chiến đấu, không ngừng làm gia tăng số lượng của thi yêu.”

Thanh Phong bưng tỉnh nói: “Nói như vậy, chẳng phải là khó ngăn cản đại kiếp nạn sao?”

“Trên đời không có chiến thắng tuyệt đối, cũng không có thất bại tuyệt đối.”

Chu Dịch nói: “Kim Thi ma quân sử dụng Tiên Thi châu không chế đại quân thi yêu vô tận, có thể liên thủ vây giết ma quân hoặc là lấy trộm pháp bảo kia, hoặc là phong ấn ma quân, đều có thể hóa giải đại kiếp nạn!”

“Nhưng với đầu óc của ma quân, nếu như muốn làm được vậy thì khó khăn vạn phần!”

Chu Dịch bắt đầu dĩ thử dài, năm đó ba vị Thiên Quân Ma đạo tự phong ấn, đã sớm đoán chắc rằng sau khi chuyển thế thì chắc chắn sẽ tọa ra đại kiếp nạn.

Chỉ là từ khi thời Mạt Pháp bắt đầu cho đến nay đã qua hơi một ngàn năm, chưa bao giờ tìm được vật phong ấn của ma quân, chỉ có thể nói kiếp số là như vậy!

.....

Long Hoàng sơn.

Hiện giờ đã được đổi tên thành Thiên Thi tông.

Ma vân cuộn cuộn bốc lên bầu trời, bao phủ khắp đất trời, âm sát khí nồng đậm mênh mông cuộn cuộn càng quét tứ phương.

Dưới chân núi đầy rẫy những thi yêu, xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, yên tĩnh không tiếng động giống như quân đội đã được huấn luyện, chỉ là lửa quỷ trong mắt quỷ không ngừng lập loè.

Trên sườn núi có vô số cốt long bay lượn xoay vòng, vô đôi cánh không còn nguyên vẹn, phát ra những tiếng rít gào chói tai.

Đỉnh núi.

Xương trắng chồng chất thành núi, xếp thành đại điện tông môn.

Kim Thi cao cao tại thượng ngồi trên cao nhất, vẫn là dáng vẻ của một đạo nhân già nua, nhìn hai hàng thi yêu đứng hai bên trái phải trong điện.

Khác với ở bên ngoài, thi yêu trong điện có được linh trí riêng của mình, đồng tử như ma trôi liên tục chớp nháy, rõ ràng là đang suy tư.

“Khắc khắc khắc! Năm đó bốn tọa huyết tể trăm vạn dân cư, may mắn luyện thành một khối linh thi, khiến cho ba tên già lẩm lộng của Chính đạo kia đuổi giết hơn cả trăm năm mới buông tha.”

Kim Thi cười quái dị nói: “Hiện giờ dễ dàng liền huyết tể sinh linh của cả một châu, luyện thành cả trăm linh thi, thời thế đổi thay, Cửu Châu phải bị bốn tọa khống chế!”

Linh thi trong điện bị khống chế cả trong lẫn ngoài bởi cấm chế và pháp bảo, cho dù có được linh trí sau khi chết đi, cũng không dám phản kháng.

“Từ hôm nay trở đi, mỗi người các người thống lĩnh trăm vạn binh lính, bắt đầu từ Quỳnh Châu khuếch trương lãnh địa của Thiên Thi tông về bốn phương tám hướng. Nếu như gặp được sinh linh bằng lòng gia nhập bốn tông môn, tự động chuyển hóa thành thi yêu, kẻ nào không phục thì giết hết, rồi luyện chế thành thi yêu!”

“Cẩn tuân pháp chỉ của tông chủ.”

Đám linh thi xôn xao đáp lời, sự đau đớn do âm sát ma khí ăn mòn linh trí, chỉ có liên tục giết chóc và kêu khóc mới có thể giảm bớt.

Vạn Phật Tự.

Khi nó còn ở thời kỳ hưng thịnh thì được xưng là có đến trên cả vạn tu sĩ Phật đạo, hiện giờ Phật tử Phật tôn đều táng thân trong miệng hung thú, chỉ còn lại một đồng đồ nát, chỉ có tượng Phật cao trăm trượng trên đỉnh Bồ Đề, trải qua ngàn năm, vẫn ngồi xếp bằng trên đài sen với vẻ từ bi.

Bức hoành phi trên lối vào chùa miếu đã bị loang lổ chỉ còn lại một chữ “Vạn”.

Trong chùa thì cây cối tươi tốt, dây mây quấn quanh, đình đài lầu các sụp đổ gần như không còn. Những tượng phật được thờ cúng trong điện thì bị phơi ra bên ngoài, có tượng thì bị đứt đũa, bể nát, có cái thì vỡ vụn thành mảnh nhỏ, có rất ít tượng còn giữ được nguyên vẹn.

Bên dưới tượng Phật có không ít bộ xương trắng, bởi vì đã chết rất lâu rồi, đã trở nên khô khốc thô ráp.

Áo cà sa trên người đám xương trắng kia đã mục nát thành những mảnh vải nhỏ, tràng hạt treo trên cổ rơi rụng trên mặt đất.

Năm đó Yêu tộc không chế yêu thú công phá Vạn Phật Tự, biểu tượng Phật châu của Nhân tộc đã bị huỷ diệt hoàn toàn, tăng nhân trong chùa không chờ được Phật Tổ tới cứu, niềm tin của không ít người sụp đổ, tự sát trước tượng Phật.

Chương 418: Thiên tai giáng xuống.

Di tích hoang tàn, tượng Phật đổ nát, xương trắng chồng chất.....

Đã in dấu trận chiến đấu khốc liệt năm đó, một trận âm phong thổi qua những tiếng nước nổ vang lên, càng làm cho nơi này có vẻ tịch mịch thê lương.

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Đám xương cốt của tăng nhân chậm rãi đứng lên khỏi mặt đất, bẻ lại xương đầu lâu bị nghiêng lệch, trong mắt lập loè lửa tím.

Đột nhiên nhận được mệnh lệnh, đám thi yêu bước đi những bước cứng đờ, đi về hướng đỉnh Bồ Đề. Lần này không phải đến để quỳ lạy tụng kinh, mà là đi giết chóc, đi phóng thích sự đau đớn vụn vụn trong thần hồn.

Càng đi gần đến đỉnh núi, thì thi yêu khắp nơi càng nhiều lên, kết bè kết đội.

Trong đó có rất nhiều thú thi có hình dáng to lớn, là của đám hung thú đã từng chết trong Vạn Phật Tự, kẻ tử địch năm đó bây giờ lại biến thành chiến hữu.

Một biến cố như vậy đã làm kinh động đến Yêu tộc chiếm giữ đỉnh Bồ Đề phong, là một con sư yêu tinh thông điệp tịch Phật môn.

Bên trong phòng thí nghiệm.

Sư yêu cầm tràng hạt trong tay, thân khoác áo cà sa, mắt quan sát màn hình của thiết bị giám sát, cốt yêu bạc ngàn trắng đang xông đến.

“A di đà phật!”

Chấp tay trước ngực niệm phật, nhập một dãy mã lệnh vào trong bàn điều khiển, thả đám hung thú bị nhốt trong phòng thí nghiệm ra ngoài.

Từ bên ngoài nhìn vào.

Thì có thể thấy được đỉnh Bồ Đề âm âm ầm ầm rung động,

Trên núi xuất hiện mấy chục cửa động, truyền đến những tiếng thú gào liên miên không dứt, từng con hung thú dữ tợn quái dị chui ra từ trong động.

Hung thú nhận lệnh của sư yêu, dũng mãnh không sợ chết lao về phía dưới chân núi, chiến đấu với đại quân xương trắng kia.

Thực lực của cốt yêu thi yêu có liên quan trực tiếp đến thực lực lúc sinh thời, phần lớn tăng nhân trong Vạn Phật Tự đều là phạm nhân, cho dù tu hành Phật pháp võ đạo, sau mấy trăm năm qua đi, xương cốt cũng khô giòn như củi khô.

Hung thú xung phong liều chết mấy phen, cốt yêu ngã xuống như rạ, trên mặt đất đều là vụn xương trắng.

Nhưng vì cốt yêu vốn dĩ là được hồi sinh, thứ dùng để chống đỡ cơ thể không phải thân xác xương cốt, mà là hồn hỏa được ngưng tụ từ âm sát khí.

Khung xương vỡ nát, đầu lâu vẫn nhảy dựng lao đến, hung hăng cắn vào người hung thú, hút được máu tươi vào người để tự cường đại thân hồn của mình.

Bị một hai cái đầu lâu cắn thì không sao cả, nhưng đầy rẫy cắn khắp người hung thú, hung thú bắt đầu giãy giụa giữa đám cốt yêu một hồi lâu rồi ầm ầm ngã xuống đất.

Đây mới chỉ là bắt đầu, thân xác của hung thú chết đi, rất nhanh đã đứng lên. Bị âm sát ma khí ăn mòn, trong ngoài đã khô cạn hư thối, xương cốt đều lộ hết ra ngoài.

Gào!

Hai mắt lập loè ma trơi màu tím, quay đầu cắn xé đồng bọn của mình.

Hung thú có trí thông minh thấp, chúng không phân biệt cao thấp, thứ duy nhất mà chúng phục tùng chính là Yêu tộc đã tạo ra chúng nó.

Mất thấy đồng bọn tạo phản, không chút do dự chém giết lẫn nhau, nhưng mà thi yêu hồi sinh, không còn sợ hãi cái chết đau đớn, toàn thân trên dưới cứng chắc như sắt, không có nhược điểm trí mạng.

Thực lực ngang nhau, rất nhanh hung thú đều biến thành thi yêu mới.

Hung thú có linh trí thấp, không sợ hãi cái chết, nhưng mà sau khi chết đi biến thành thi yêu thì chúng khó thích nghi được.

Số lượng thi yêu càng ngày càng nhiều, đại quân hung thú bắt đầu còn tàn sát bừa bãi bây giờ đã biến thành giằng co hỗn chiến, thời gian càng dài, cán cân chiến thắng đang nghiêng về phía thi yêu!

Bên trong phòng thí nghiệm.

Sư yêu nhìn hung thú dưới trướng liên tục bại trận rút lui, thậm chí những con hung thú nổi tiếng dũng mãnh không sợ chết, vậy mà lại bắt đầu chạy trốn.

“A di đà phật!”

“Quả của ngày hôm nay chính là Nhân của ngày xưa! Yêu tộc tàn sát bừa bãi ở Cửu Châu, mới có kiếp nạn của ngày hôm nay, bản tăng thà chết cũng không muốn hóa thành thi yêu!”

Tụng niệm vô số lần kinh Phật, sư yêu đã hóa thành thành tín độ của đạo Phật, bình thường giảng kinh thuyết pháp cho đám Yêu tộc chung quanh đây, lĩnh ngộ tinh nghĩa Phật môn không thua gì cao tăng đại đức.

Cho dù một ngày nào đó Nhân tộc có bị huỷ diệt, Phật giáo cũng sẽ không tiêu vong.

Sư yêu chấp tay trước ngực, toàn thân bùng lên ngọn lửa cháy, một lát sau hóa thành tro tàn, chỉ còn sót lại mấy viên xá lợi cốt châu.

Sau mấy canh giờ.

Tất cả sinh linh trong Vạn Phật Tự đều trầm luân, hóa thành một vườn đầy thi yêu, đã không còn khí tức của sinh linh, chúng nó dùng khô khốc vụn vụn thậm chí không còn cả dây thanh quản, ngửa mặt lên trời rống giận phát tiết đau đớn.

Gừ!

Một tiếng rống gầm vọng đến từ trên vòm trời.

Đại quân cốt yêu đồng loạt ngẩng đầu, trong thần hồn vụn vụn của chúng, cảm nhận được áp lực từ một kẻ bề trên.

Trên lưng cốt long là linh thi, toàn thân được bọc bởi áo giáp đen nhánh, xoay quanh hai vòng trên không trung, rút đao

xương từ bên hông ra chỉ về phía Tây.

“Toàn quân, xung phong!”

Đại quân thi yêu giống như nước lũ trắng xóa, cuồn cuộn chảy về phía Tây, mục tiêu của chúng không chỉ là Yêu tộc, hung thú, mà tất cả sinh linh trên đường di chuyển đều trở thành đồ ăn hoặc là chiến lợi phẩm của chúng.

Nơi chúng đi qua, sự sống biến mất!

Đồng thời còn đánh thức những xác chết chôn dưới lòng đất, những hung thú được sinh sản không ngừng nghỉ trong trong phòng thí nghiệm của Yêu tộc, để cho chúng nó tàn sát lẫn nhau, bất kỳ nơi nào cũng chất đống những thi cốt như thế này.

Hiện giờ đám xác chết này một lần nữa sống lại, chui lên từ dưới lòng đất, chém giết người sống.

Đại kiếp nạn thi yêu đại giống như lửa rừng, bắt đầu từ Quỳnh Châu lan tràn ra bốn phương tám hướng, chiến tranh giữa người chết và sinh linh bùng nổ ở Cửu Châu.

Chương 419: Thiên tai giáng xuống (2)

“Thì tộc mới là chốn quay về của sinh linh!”

Linh thi có được thần chí hoàn chỉnh, tất nhiên sẽ nảy sinh khái niệm về chủng tộc, mối quan hệ giữa chúng với thi yêu bình thường, giống như mối quan hệ giữa Yêu tộc và hung thú.

.....

Vân Châu.

Long Bàn sơn.

Là nơi Chu thái tổ lập nghiệp, bây giờ đã trở thành tiền tuyến Bắc Cương của Nhân tộc.

Trước đây quân đội với khí thế như rộng, đã mở rộng lãnh thổ ra hơn ngàn dặm, hiện tại nhận được quân lệnh từ Tiên Kinh nên toàn bộ đã rút lui.

Những người lãnh đạo trong quân đội có khát vọng kiến công lập nghiệp, thề khôi phục vinh quang Nhân tộc, đương nhiên là có ý kiến với quyết định của nội các, nhưng bên trên thì bị Võ Thánh trấn áp, bên dưới còn có tu sĩ võ giả đi theo binh đoàn.

Cho dù có mắng chửi Nội Các ra sao đi chăng nữa, cũng phải ngoan ngoãn lui vào vùng núi Long Bàn sơn.

Thực hiện theo quân lệnh, vườn không nhà trống!

Bất kể là mộ mới đào hay là xác chôn lâu rồi, đều phải dùng thiết bị thăm dò tìm ra, sau đó đốt cháy thành tro.

Máy móc hạng nặng xây dựng tường thành dọc theo dãy núi, may mắn mà được sự trợ giúp cũ tu sĩ cổ pháp, biến đá thành bùn và biến đất thành đá, liên tục thi triển, chỉ trong nửa năm ngắn ngủn đã xây dựng được một bức tường thành dài mấy ngàn dặm.

“Thời đại nào rồi chứ? Mà còn xây dựng tường thành méo gì, Yêu tộc cũng không phải không có khả năng nghiên cứu phát

minh ra vũ khí hạng nặng chứ, mấy phát đạn pháo thì đã có thể công phá rồi!”

Từ tướng quân canh giữ phần phía Đông của Long Bàn sơn, làm theo mệnh lệnh của Nội Các, tuần tra tường thành mới được xây dựng .

Tham mưu đứng bên cạnh lặng lẽ đưa mắt nhìn Cố chân nhân, châm chúc lời nói.

“Không chỉ có mỗi Bắc Cương phải làm như vậy, quân đội ở phía Tây và Nam cũng xây dựng tường thành, đặc biệt là tường thành ở phía Tây còn được yêu cầu phải cao hơn chín trượng, mật độ phân bố nòng pháo còn cao hơn chúng ta gấp mấy lần. Quân đội ở phía Đông đã rút hết về Tân Hải, nghe nói là đang đóng thêm thuyền, bất kỳ lúc nào cũng có thể ra biển Đông!”

Tham mưu thở dài nói: “Trận địa sẵn sàng đón địch như vậy, giống như là đang chuẩn bị nghênh đón kẻ địch, hơn nữa là đại địch.”

“Kẻ thù của Nhân tộc còn có thể mạnh hơn Yêu tộc sao?”

Từ tướng quân bữu môi, mắng nhiếc: “Cố chân nhân học theo chân quân, nếu như có tin tức gì, chúng ta đều chung một chiến hào, đừng dẫu điểm nữa!”

“Thầy còn chưa quay về từ Đông Hải, bản đạo cũng không rõ ràng lắm.”

Cố Thần chính là lớp trưởng của khoa Cổ Tu, đã nợ ba viên Trúc Cơ đan, mới đột phá thành công cảnh giới chân nhân, phụ trách bảo vệ riêng cho Từ tướng quân.

Tu sĩ và võ giả cũng không nhất thiết phải đi đánh giặc, họ cũng không hiểu biết về việc trị quốc giống như Chu Dịch, Tiêu Hồng, cho nên lãnh đạo trong quân đội đều có hộ vệ, đề phòng Yêu tộc thực hiện chiến thuật chém tướng.

Từ tướng quân đang muốn nói chuyện.

Bỗng nhiên tiếng còi cảnh báo vang lên chói tai, rồi sau đó là một tin tức được truyền đến.

—— Linh tiên phong ở phía Đông Long Bàn sơn, trên radar phát hiện ra hung thú với quy mô lớn, số lượng vượt quá mười

vạn con!

“Hung thú tấn công!”

Sắc mặt Từ tướng quân khẽ biến, quân đội ở Bắc Cương đã càn quét khắp ngàn dặm, non nửa năm chỉ đụng phải một vài hung thú tập kích.

“Việc quân khẩn cấp, làm phiền Vô chân nhân.”

“Đây vốn là nhiệm vụ của bản đạo.”

Cổ Thần há mồm phun ra phi kiếm, hóa thành một thanh kiếm lớn chừng một tấm ván cửa, mang theo Từ tướng quân và tham mưu bay về phía đài chỉ huy trung tâm.

Một lát sau.

Bên trong trung tâm chỉ huy của quân doanh.

Từ tướng quân nhìn trên màn hình lớn, bên trên là một vùng lớn những điểm nhỏ màu đỏ không ngừng di chuyển về Nam, chứng tỏ rằng đám hung thú đã tiếp cận gần hơn với Long Bàn sơn.

“Có điều tra được là Yêu Vương nào không?”

“Tạm thời vẫn chưa.”

Kỹ thuật viên khẽ lắc đầu, Yêu tộc phát động tấn công, kẻ đứng sau chỉ huy không đến phút thắng lợi cuối cùng thì sẽ không để lộ thân phận, đề phòng tu sĩ võ giả Nhân tộc vây sát.

Lúc này.

Một đoạn điện báo xuất hiện, gọi tin báo cho quân đội Nhân tộc.

“Ta là Thiên Lang vương ở Bắc Mãng Sơn, cùng với hai mươi ba yêu tộc ở Bắc Cương, lần này chỉ vì chạy nạn, xin Nhân tộc đừng nã pháo!”

“Thiên Lang vương?”

Từ tướng quân chau mày, tất nhiên là hắn biết con yêu thú này, Thiên Lang vương trời sinh đa mưu túc trí, năm ngoái liên thủ với chúng yêu dưới trướng ngăn cản quân đội Bắc Cương hơn nửa năm không tiến thêm được một bước.

Chúng tham mưu nghe thấy điện báo, liên tục lên tiếng nhắc nhở.

“Tướng quân, con yêu thú này quá gian trá, chớ nên tin nó.”

“Quân đội Bắc Cương có huyết hải thâm thù với Thiên Lang vương, đã có bao nhiêu binh lính chết dưới tay nó, lúc này chính là cơ hội tốt để báo thù!”

“Mười vạn hung thú tập trung với nhau, chỉ cần bắn mấy phát vũ khí mạnh nhất, là có thể huỷ diệt hơn phân nửa bọn chúng.”

“.....”

Từ tướng quân hơi trầm tư, vẫy tay ra hiệu cho đám tham mưu yên lặng, hỏi ý kiến của Cổ Thần dò hỏi: “Chân nhân, lời của con lang yêu kia có đáng tin chút nào không?”

“Bản đạo cũng không rõ ràng lắm.”

Cổ Thần nói: “Nhưng mà con lang yêu kia đã muốn đến tị nạn, thì phải bảo chúng nó dừng tấn công, toàn bộ hiện thân nói chuyện, khi đó dù cho chúng nó có âm mưu, cũng khó có thể chạy thoát khỏi phạm vi tấn công.”

Tốc độ phi hành của Yêu tộc Trúc Cơ kỳ thua xa chiến cơ, lại không thể chạy thoát được phạm vi phát nổ của vũ khí huỷ diệt.

“Ta cũng nghĩ như vậy.”

Từ tướng quân ra lệnh cho lính liên lạc, dùng điện báo trả lời Thiên Lang vương, nếu không hiện thân thì sẽ trực tiếp đầu vổ.

Một lát sau.

Chương 420: Thiên tai giáng xuống (3)

Khu vực màu đỏ trên màn hình không hề di chuyển, mười vạn hung thú dừng lại cách nơi đó khoảng bốn năm chục trượng, đồng thời hai mươi bốn điểm đỏ từ từ xuất hiện, tốc độ di chuyển của chúng còn nhanh hơn hung thú gấp mấy lần, nhanh chóng đến gần Long Bàn sơn.

“Vây mà lại đồng ý rồi, không hề do dự chút nào!”

Mí mắt Từ tướng quân giật giật, hành động chịu chết như vậy của Thiên Lang vương, ngược lại lại khiến hắn cảm thấy sợ hãi.

Rốt cuộc là nguy hiểm gì mới khiến cho Yêu tộc thà mạo hiểm tính mạng cũng phải đến lãnh địa của Nhân tộc tị nạn.

“Chuyển lời đến Bạch nguyên soái, chuyển lời đến Nội Các, xin quyết định!”

Huyết hải thâm thù của trăm năm của hai giới Nhân Yêu, gần như là tổ tiên của tất cả mọi người đều có người chết trong miệng hung thú.

Đám phán với Thiên Lang vương, đồng ý cho nó tị nạn, tuyệt đối không phải là chuyện mà một tướng quân nhỏ bé có thể làm chủ được, một khi chuyện này lộ ra ngoài tất nhiên sẽ phải hứng chịu sự phẫn nộ của dân chúng.

Tốc độ trả lời tin nhắn của Nội Các còn nhanh hơn cả của Bạch tướng quân, dường như đã có dự đoán trước rồi.

—— Cho phép Thiên Lang vương đóng quân bên ngoài cách tường thành Bắc Cương mười dặm, cẩn thận dò hỏi về kiếp nạn cần tránh!

Cũng chẳng cần Từ tướng quân dò hỏi, Thiên Lang vương gửi đến nhiều đoạn video, sau khi được bộ phận kỹ thuật giám định thì đoạn video được truyền trực tiếp vào trung tâm chỉ huy.

Trên màn hình.

Đại quân thi yêu môn vô tận, khắp mắt đất đều phủ một màu trắng xóa.

Có quái vật mang hình người, có cái mang hình thú, và những quái vật được chấp nối lung tung từ những đoạn xương cốt tạo thành, lê theo thân xác hủ bại, đổ nát mà hành quân, giống như châu chấu cắt nuốt hết mọi thứ mà nó gặp phải.

Mấy vạn hung thú, dũng mãnh không sợ chết đánh nhau cùng thi yêu, muốn ngăn cản bước tiến của đối phương.

Kết quả chính là thi yêu càng ngày càng nhiều lên, cắt nuốt đại quân hung thú, rồi lại hóa thành thi yêu đánh giết đồng loại của nó.

“Đáng chết! Đây là thứ gì?”

Từ tướng quân không dám tin nhìn hung thú tan tác chạy trốn, cho dù có là binh sĩ Bắc Cương cũng không thể có được chiến tích như vậy, từ xưa đến nay, hung thú với linh trí thấp kém có thể chết chết nhưng sẽ không biết sợ hãi.

Cô Thần nghiêm nghị nói: “Dường như là thuật pháp luyện thi của Ma đạo, nhưng pháp thuật bình thường căn bản không thể chuyển hóa thành thi yêu nhanh đến vậy!”

Đám tham mưu không còn quan tâm đến chuyện phải giết chết Thiên Lang vương nữa, không ngừng thấp giọng trao đổi, làm sao để dựa vào tường thành ngăn cản sự xâm lược của thi yêu.

So với Yêu tộc có khái niệm dòng tộc yếu kém thì Nhân tộc càng khó chấp nhận được chuyện chiến hữu kẻ vai chiến đấu lại biến thành kẻ thù, đối mặt với một khuôn mặt vừa quen thuộc lại xa lạ, binh lính tất nhiên sẽ do dự!

Video nhanh chóng được gửi đến cho Nội Các, nhận được năm chữ “Tử thủ, đợi cứu viện” !

Bạch nguyên soái gửi quân lệnh, đại quân phía Tây sẽ phái ba mươi phần trăm quân số gấp rút đến tiếp viện, phương hướng của đại quân thi yêu vô cùng rõ ràng, hiển nhiên là có kẻ chỉ điểm đứng đằng sau, phía Tây cũng phải canh phòng nghiêm ngặt.

“Mã Đức, Nhân tộc vừa mới thở được một hơi, tại sao lại xuất hiện chuyện này?”

Từ tướng quân liên tiếp đưa ra mấy mệnh lệnh, binh lính dưới trướng chuẩn bị chiến tranh, còn nói thêm: “Hỏi thăm Thiên

Lang vương, thi yêu còn cách Bắc Cương bao xa, số lượng cụ thể là bao nhiêu, có cường giả có tu vi trên Trúc Cơ hay không!”

Thi yêu Kim Đan cảnh đã có thể đơn độc đồ thành rồi, quân đội Bắc Cương tuyệt đối không thể ngăn cản.

Thiên Lang vương nóng lòng cầu cứu, rất nhanh đã trả lời bằng điện báo.

—— Xa nhất còn chưa đến năm trăm dặm! Số lượng thi yêu trên trăm vạn, không có Kim Đan cảnh, bốn vương sẵn sàng dùng quyền chỉ huy mười vạn hung thú đối lấy việc được tị nạn trong lãnh địa của Nhân tộc.

“Thằng nhãi này bị dọa mất mật rồi!”

Từ tướng quân nghe thấy đối thủ của mình xin tha, trong lòng cũng không có bất kỳ cảm giác vui sướng nào, nếu như không rơi vào tình cảnh tuyệt vọng sẽ không làm như thế.

Sau khi xin chỉ thị của Bạch nguyên soái, lập tức trả lời.

“Hồi phục, mười vạn hung thú tử vong lúc sau, cho phép Thiên Lang vương tiến vào cảnh nội!”

—— có thể!

Khu vực màu đỏ trong màn hình màu đỏ khu vực, nhanh chóng lan rộng ra dọc theo bán kính năm mươi dặm, tạo thành một vòng cung như một tấm rào cản tường thành.

Hôm sau.

Đại quân Bắc Cương với trận địa sẵn sàng đón quân địch, vệ tinh đã phát hiện đại quân thi yêu, tiến vào phạm vi hai trăm dặm.

Buổi trưa.

Hung thú phát sinh va chạm với thi yêu ở tiền tuyến, nhìn cảnh tượng thê thảm trong màn hình, Từ tướng quân lập tức hạ lệnh cho máy bay ném bom cất cánh, trợ giúp hung thú ngăn cản đại quân thi yêu.

“Chưa bao giờ ta có thể ngờ rằng có một ngày sẽ liên thủ cùng Yêu tộc!”

Cha mẹ của Từ tướng quân chết bởi nạn hung thú, đã lập lời thề chiếu đấu với Yêu tộc cho đến hơi thở cuối cùng.

Thời thế đổi thay.

Bây giờ không phải là lúc nói đến ân oán cá nhân, thậm chí mối thù của dân tộc cũng phải nhẫn nhịn, trước tiên phải sống sót trước cơn lũ thi yêu này, rồi mới có thể nói đến những chuyện khác.

Lúc này lính liên lạc lại nhận được tin tức, sắc mặt nghiêm nghị báo cáo.

“Quân lệnh, phía Tây Long Bàn sơn phát hiện thi yêu, số lượng vượt hơn ngàn vạn, trong thời gian ngắn khó có thể phái viện quân đến!”

Từ tướng quân trầm mặc một lúc lâu, chỉ vào màn hình nói.

“Các ngươi cũng đã nhìn thấy, những bộ xương khô kia còn chẳng bằng dã thú nữa, không hề buông tha cho bất kỳ sinh linh nào. Nếu chúng nó vượt qua biên giới, thì sẽ lan rộng ra khắp nơi giống như ôn dịch, bá tánh từng nơi sẽ hóa thành thi yêu.”

Chương 421: Trở về từ Đông Hải.

“Khi đó Nhân tộc coi như là xong đời!”

Không cần nhiều lời nữa, tất cả lãnh đạo bên trong trung tâm chỉ huy đứng dậy cúi chào, cùng nói.

“Tử thủ!”

Tiên Kinh.

Trong nha môn Nội Các.

Phòng họp.

Các vị lãnh đạo tập trung đầy cả một điện, đưa mắt nhìn hình ảnh trong màn hình.

Đại quân thi yêu cuộn cuộn vô tận, giống như thủy triều không ngừng lao vào phòng tuyến Bắc Cương, mặc cho mưa bom bão đạn, nhưng không hề giảm sút số lượng.

May mắn là thi yêu chỉ có bộ binh, không có không quân hoặc dưới lòng đất, độ khó của phòng ngự thua xa quy mô của đại quân hung thú. Nhưng mà nơi thi yêu đi qua đều bị hung thần ma khí ăn mòn, tất cả hóa thành một màu đen tuyền, không biết bao nhiêu lâu sau con người mới có thể trở lại sinh sống.

“Trước mắt chỉ có phương hướng Long Bàn sơn xuất hiện thi yêu, những phòng tuyến còn lại thì chưa nhận được chiến báo.”

Lãnh đạo Binh Bộ trầm giọng nói: “Quân số từ năm trăm đến một ngàn vạn, dựa theo tin tức gửi về từ Quỳnh Châu, hẳn là một tiểu đội quân dưới trướng thi yêu nào đó.”

Nửa năm qua, liên minh phải đi rất nhiều tu sĩ, đến Quỳnh Châu tra xét hướng đi của thi yêu.

Dựa theo những gì tận mắt nhìn thấy và tin tức lưu truyền trong nội bộ Yêu tộc, đã đúc kết ra đội ngũ thi yêu sẽ do một thi tướng cưỡi cốt long điều khiển, giết chóc khắp nơi luyện hóa thi yêu, dẫn binh càn quét Cửu Châu.

Vốn dĩ dự tính phải còn được nửa năm nữa, thi yêu mới có thể xông đến phía Đông của Vân Châu, không ngờ Bắc Cương lại

là nơi đụng độ đầu tiên.

“Như vậy cũng tốt, duyệt binh sớm vậy.”

Thứ phụ hơi gật đầu, nói: “Nếu như Quỳnh Châu bị một quân đoàn gồm cả chục tỷ thi yêu trực tiếp đánh tới, đừng nói gì đến phòng tuyến ở Bắc Cương, mà Tiên Kinh cũng sẽ bị huỷ diệt!”

Rốt cuộc ở Quỳnh Châu có bao nhiêu thi yêu, Yêu tộc chịu cảnh bị tàn sát, bị đuổi giết liên tục cũng không biết được, lãnh đạo của liên minh tính toán số lượng dựa theo tỉ lệ luyện hóa mười thành một, nhưng mà nếu tính luôn cả những xác chết nằm dưới lòng đất, thì con số thực tế hẳn là vượt xa con số này.

Lãnh đạo của Nhân tộc mỗi khi nhớ tới việc này, đều sẽ nảy sinh cảm giác tuyệt vọng.

Huống hồ đây mới chỉ là ở Quỳnh Châu, đợi đến khi thi yêu tràn quét Cửu Châu, đại quân hàng trăm tỷ quân sĩ lao đến, không thể ngăn cản được!

“Truyền lệnh cho phòng tuyến Bắc Cương, các binh chủng lần lượt ra trận, cẩn thận ghi chép số liệu, cần phải thăm dò được hướng phát triển vũ khí trong tương lai.”

Thủ Phụ năm nay đã hơn chín mươi tuổi, tóc bạc đầy đầu, nhìn một lượt khắp phòng họp nói: “Mọi người chớ có bi quan, trên đời này không có đại kiếp nạn nào là không thể vượt qua được, trước khi lão phu chết, còn muốn nhìn thấy Nhân tộc được phục hưng!”

“Khí thế của đám thi yêu kia hùng hùng hổ hổ, nhưng chúng lại có nhược điểm trí mạng đó chính là chỉ có một ma đầu làm nòng cốt.”

“Đúng thật là như thế.”

Tiêu Hồng vẫn luôn trầm mặc, nói: “Cho dù ma đầu thời Thượng Cổ chuyển thế, cũng phải chịu sự hạn chế ràng buộc của thiên địa này, khó có thể đột phá Kim Đan. Chỉ cần giết chết hắn, thì đám thi yêu kia sẽ như rắn mất đầu, khó làm nên trò trống gì!”

Bầu không khí trong phòng họp thoải mái hơn rất nhiều, bản thân nắm giữ địa vị như vậy, cho dù biết được không địch lại,

cho dù tuyệt vọng, vẫn như sẽ lựa chọn chống chọi đến cùng.

Nhân tộc hưng thịnh từ thời Thượng Cổ cho đến nay, vốn dĩ trở hết tài năng từ trong quá trình đấu tranh giữa vạn tộc, chưa bao giờ sợ đấu tranh.

Có người hỏi: “Tất nhiên là ma đầu kia sẽ đề phòng, phải làm sao để tìm được nơi hẩn ẩn thân đây?”

“Đường chân quân tinh thông thuật bói toán, trong đám thi yêu kia đặc biệt là thi tướng, trong cơ thể chúng có cấm chế được hạ bởi ma đầu, tất nhiên có thể đoán được chỗ của ma đầu.”

Tiêu Hồng nói: “Bây giờ đã gần ba năm, bất kể là kế hoạch tào Hỏa Chung có thành công hay không, Đường chân nhân cũng sắp trở về rồi!”

Thủ Phụ suy tư một lát nói: “Chỉ hai người Tiêu lão và Đường chân quân vây giết ma đầu thì không thể nắm chắc được, bên cạnh hẩn tất nhiên sẽ có vô số thi yêu bảo vệ, còn phải nhờ vào sự trợ giúp bên ngoài nữa...”

Tiêu Hồng lập tức hiểu ra, nhíu mày: “Nếu như liên thủ với Long hoàng, có khi nào quá nhanh hay không?”

Trong kế hoạch của lãnh đạo liên minh vốn là có kế hoạch liên thủ cùng Yêu tộc để chống lại thi yêu, nhưng mà kế hoạch này là chờ đến khi Yêu tộc bị tổn thất thảm trọng, rồi sẽ do Nhân tộc làm chủ kết thành liên quân.

Hiện giờ trong vòng hai ba năm này thì thực lực tổng thể của Yêu tộc vẫn vượt xa Nhân tộc.

Một khi thật sự chém chết ma đầu rồi, chỉ sợ liên quân Nhân Yêu đảo mắt trở mặt, Cửu Châu rất có khả năng sẽ trở thành cục diện thế chân vạc.

“Già trẻ trong nhà lão phu đều chết dưới tay Yêu tộc, trong cửu tộc chỉ còn lại một đứa cháu trai, có thể nói là có huyết hải thâm thù với Yêu tộc. Nhưng mà chuyện này không thể quan tâm đến tình cảm cá nhân của mình, có thêm một vị Kim Đan, thì sẽ có thêm một phần thắng lợi.”

Thủ Phụ nói: “Ma đầu kia tạo nên đại kiếp nạn, thề muốn càn quét Cửu Châu, tất nhiên là đã có sự chuẩn bị chu đáo. Một

kích không thành, sau này muốn tìm được tung tích của hắc, thì sẽ vô cùng khó khăn!”

Mọi người thương nghị một lát, đồng ý với lời của Thủ Phụ.

Đại quân thi yêu xuất hiện ở Bắc Cương trước thời gian dự kiến nửa năm, chứng minh tốc độ bành trướng của chúng nó vượt xa dự tính, không thể nào đứng nhìn được nữa.

Liên lạc với Long hoàng không phải là việc gì khó, hắc ta có tài khoản cá nhân trong mạng nội bộ của Yêu tộc, mấy ngày nay còn công bố tin tức, công bố bây giờ hắc ta chính là vị vua duy nhất của Yêu tộc, muốn tập hợp chúng yêu để chống đối với thi.

Chương 422: Trở về từ Đông Hải (2)

Chuyện xưng vua trên internet này không được chúng yêu công nhận, không đáng để biết đến!

Hội nghị kéo dài ba ngày ba đêm, tiền tuyến Bắc Cương cũng đánh ba ngày ba đêm, rốt cuộc cũng đã đánh lui đại quân thi yêu.

Suốt cả trận chiến, không nhìn thấy thi tướng cười cốt long lộ diện, quả nhiên chỉ là một đội quân thi yêu với quy mô nhỏ.

.....

Tân Hải.

Vùng duyên hải xây dựng rất nhiều cảng biển.

Liên minh được Cổ Tu giúp đỡ, địa thế nơi nào không phù hợp để thả neo, vậy thì trực tiếp thi pháp thay đổi.

Trên cảng là vô số con tàu bằng sắt thép, nhìn hình dáng thì giống như tàu Hỏa Chung thu nhỏ, dùng để di chuyển viễn dương.

Đối mặt với đại kiếp nạn thi yêu, sau này hai tộc Nhân Yêu hợp tác với nhau, hải yêu sẽ không tập kích tàu thuyền của Nhân tộc nữa, chỉ cần có thể đi xa là có thể đi vào sâu trong Đông Hải, không cần phải có lực phòng ngự tốt như của tàu Hỏa Chung.

Đối mặt với sự tấn công không thể chống trả từ thi yêu, liên minh sẽ chống cự đến cùng, nhưng cũng sẽ lưu lại đường lui.

Hôm nay.

Trời xanh mây trắng.

Thủy thủ trên khoang thuyền đang kiểm tra rà soát, xem thử có hung thú tiến vào phạm vi trăm dặm chung quanh hay không, công việc buồn tẻ vô vị mơ màng sắp ngủ.

Bỗng nhiên.

Máy móc kêu tí tí tí, khiến cho đám thủy thủ bị dọa đến mức giật mình, nhìn thấy một vệt hình con cá khổng lồ, xuất hiện

trong phạm vi rà quét của radar.

“Dài ít nhất bốn năm trăm trượng, chẳng lẽ là hung thú Kim Đan kỳ?”

Thủy thủ hoảng sợ, nhấn còi cảnh báo, cầm lấy bộ đàm báo cáo cho thuyền trưởng.

Cảng Tân Hải nhanh chóng dàn trận sẵn sàng đón quân địch, các loại hỏa lực hạng nặng nạp đạn thật nhăm vào mặt biển, hàng chục chiếc máy bay chiến đấu bay lên thăm dò.

Chiến cơ dạo qua một vòng trở về, truyền về tin tức tốt, tàu Hỏa Chung đã trở về từ sâu trong Đông Hải.

Sau khi xác nhận lại, cảng biển lập tức hóa thành một biển vui mừng.

Tàu Hỏa Chung được gởi gắm quá nhiều hi vọng của Nhân tộc, bất kể trong tương lai có xảy ra đại kiếp nạn nào đi nữa, chỉ cần dòng giống còn được gìn giữ, ngàn vạn năm sau rồi cũng sẽ có một ngày lại được đứng trên đỉnh của Cửu Châu.

Một lát sau.

Tàu Hỏa Chung trông như một hòn đảo nhỏ bằng sắt thép, chậm rãi đến gần hải cảng, dừng lại trên hải cảng rộng lớn.

Những tàu thuyền vốn dĩ to lớn neo đậu chung quanh, nếu như so sánh với nó, lập tức biến thành những món đồ chơi nhỏ nhỏ.

“Bần đạo cũng coi như không đến trễ!”

Năm xưa vì bế quan tiếm tu, nên Chu Dịch đã bỏ lỡ để đại kiếp nạn hung thú bùng nổ, không thể ngăn cản kịp thời, trong lòng hơi có chút tiếc nuối.

Khi đó nếu như Chu Dịch còn ở Cửu Châu, bằng thực lực của một Kim Đan chân quân, đủ để đè bẹp đám Yêu tộc còn chưa có được tu vi Trúc Cơ kia, không đến mức phải đuổi tận giết tuyệt, nhưng tuyệt đối sẽ không để cho chúng nó tạo ra đại kiếp nạn.

Thông qua Thanh Phong Minh Nguyệt, hắn đã biết được tin tức về thi yêu, Chu Dịch không hề tiếc tiêu hao pháp lực ngày đêm lên đường.

Mất thấy nhân khí Tân Hải cường thịnh, cảng biển đã khôi phục lại vài phần náo nhiệt của năm đó, chứng minh đại kiếp nạn thi yêu vẫn còn chưa chính thức nổ ra.

Lãnh đạo của Tân Hải nghe nói chân quân đến đây, lập tức chạy đến cảng biển bái kiến, nhưng sau khi bị từ chối gặp mặt cũng không giận, vốn dĩ không nghĩ đến chuyện có thể thực sự được gặp mặt, nhưng phải bày ra thái độ cung kính.

Tàu Hỏa Chung dừng lại trên cảng, có người phụ trách bảo trì.

Chu Dịch thoái thác yêu cầu gặp mặt của tất cả mọi người, đang muốn hóa thành độn quang, trở lại Tiên Kinh tìm hiểu tình hình cụ thể chi tiết ở Cửu Châu.

Lúc này.

Diêm nguyên soái phụ trách phòng tuyến Đông Hải gởi tin đến, thông báo rằng phát hiện tung tích thi yêu ở phía Đông Nam, mời chân quân ở lại mấy ngày.

“Thi yêu đã tới Vân Châu rồi sao?”

Chu Dịch lấy điện thoại di động từ cổ tay áo ra, mở ứng dụng chat nội bộ liên minh ra, nhìn thấy hơn chín mươi chín tin nhắn.

Sau khi được sách phong là Cung Phụng của Nhân tộc, cho dù chỉ là một chức lỵ hư danh, cũng có quyền được giám sát quyết định của lục bộ Nội Các, cho nên đã kéo Chu Dịch vào đủ nhóm chat.

Nếu như nhìn thấy những nghị quyết không vừa ý, Chu Dịch hoặc là Tiêu Hồng đều có quyền phủ quyết.

Cách làm này giống như đặt một chiếc vòng Kim Cô lên đầu Nội Các, trông thì có vẻ như phân tán quyền lực, thật ra thì cũng chẳng tạo nên bất kỳ ảnh hưởng nào cả, từ đó cho đến nay hai người cũng chưa từng sử dụng quyền này.

Sau khi nhấp mở tất cả group chat, thần thức đảo qua, không có bất luận kỳ tin tức quan trọng nào.

Trong lịch sử trò chuyện có không ít những tin tức về thi yêu, đủ để cho Chu Dịch có được sự nhận biết rõ ràng về tình hình hiện tại.

“Mấy tháng trước, Bắc Cương đánh lui đại quân thi yêu, sau đó liên tục có đại quân thi yêu với quy mô nhỏ, xuất hiện ba phía Nam Bắc Tây.....”

Chu Dịch nhíu mày, kiểm tra những tin tức của mấy người có liên lạc gửi đến.

Tiêu Hồng: Đạo hữu trở về Cửu Châu, nhanh chóng về Tiên Kinh, có chuyện quan trọng cần thương lượng.

Ngón tay bấm đốt, Chu Dịch mơ hồ đoán được kế hoạch của Tiêu Hồng, đại khái là muốn liên thủ vây sát Kim Thi ma quân.

“Thượng Cổ ma quân đặc đạo còn trước cả bản đạo nữa, rồi lại có thêm vô số thi yêu bảo vệ, cách này chỉ có một phần vạn khả năng thành công mà thôi!”

Chu Dịch biết rõ hơn bất kỳ ai khác, Hóa Thần Thiên Quân rốt cuộc là khủng bố ra sao, năm đó chỉ một sợi căn nguyên thần hồn của Nguyên Linh Thiên Quân, mà trực tiếp kéo dài hơi tàn hơn hai trăm năm trong trận pháp cấm chế.

Bản chất cường đại như vậy, tuyệt đối không phải là nhân vật mà chân quân Kim Đan kỳ có thể chém giết được!

Chương 423: Trở về từ Đông Hải (3)

“Chuyện có tính khả thi duy nhất chính là sau khi ma quân đoạt xá chuyển thể, căn nguyên không phải là của Hóa Thần Thiên Quân, khi đó dễ dàng giết được hắn hơn nhiều.”

Chu Dịch và Nguyên Linh Thiên Quân không hề giấu giếm nhau bất kỳ điều gì, lại được kế thừa truyền thừa của Nhất Khí tông, vô cùng am hiểu chuyện đoạt xá chuyển thể.

Kim Thi muốn trùng tu, cần phải đoạt xá chuyển thể, theo lý thì sẽ tìm kiếm Thiên linh căn Nhân tộc, để cho con đường sau này được thuận lợi. Nếu như không đoạt xá, tuy rằng bản chất cường đại vô địch, nhưng chỉ là một sợi tàn hồn sẽ chặt đứt con đường tương lai!

“Đoạt xá.....”

Mắt Chu Dịch lóe lên, những chuyện có thể làm bắt đầu từ chuyện này quá nhiều.

Thiên linh căn của Nhân tộc chỉ có mấy người, rồi cộng thêm phải phù hợp với hợp âm linh thể âm thuộc tính, băng linh căn v.v, số lượng chưa đến một trăm người.

Cụ thể là sẽ đoạt xá người nào, có thể lên kế hoạch bố trí, dẫn dụ ma quân vào bẫy.

Chu Dịch trầm ngâm một lát, tiếp tục xem xét tin tức từ những người khác, số lượng tin tức gởi đến nhiều nhất là từ bảy vị đệ tử, trong đó Hàn Triều là nhiều nhất.

Hàn Triều mỗi ngày sáng trưa chiều đều hỏi thăm, khi nào sư tôn trở về, hắn đã tra xét xong đại kiếp nạn, khi nào thì thực hiện lời hứa tặng hắn linh vật Kết Đan, còn lập lời thề son sắt là đột phá vì Nhân tộc.

“Chỉ là mấy thứ linh vật mà thôi, chẳng lẽ lại lừa gạt nhóc con nhà người được sao?”

Khi còn đang kiểm tra tin tức, Thủ Phụ gởi tin nhắn vào trong nhóm nội các, cố tình nhắn cho Chu Dịch.

Thủ Phụ: Đường chân quân, phía Nam Tân Hải phát hiện thi yêu, nhờ chân quân đến đó tọa trấn.

“Được.”

Sau khi Chu Dịch trả lời, thì lưu lại số liên lạc của Diêm nguyên soái, đối phương gửi tin tức về số lượng và nơi mà thi yêu lui tới.

“Một ngàn năm trăm dặm về phía Đông Nam, số lượng chừng trăm vạn.”

Rồi hóa thành độn quang, trực tiếp bay đến nơi đó, từ trước đến nay Chu Dịch tán đồng với chuyện xử lý nguy cơ ngay từ trong trứng nước, và không chấp nhận chờ đợi đến khi nguy cơ ập đến rồi lật ngược tình thế.

Một lát sau.

Trong phạm vi phần thức bao phủ đã phát hiện tung tích thi yêu.

Vô số xác khô xương trắng, múa may cốt nhận một cách không biết mệt mỏi, đang chém giết hung thú.

Số lượng một trăm vạn thì cũng được xếp vào một đội quân nhỏ trong thi yêu, nhưng mà phóng tầm mắt nhìn ra xa, trùng điệp trắng xoá vô biên vô hạn, âm sát khí phát ra bốc lên tận trời cao, ngưng tụ thành ma vân trên không trung.

Chu Dịch đứng trên không, thần thức đảo qua, toàn bộ đều là thi yêu không có linh trí.

“Thi tướng, dựa theo miêu tả của Nội Các hẳn là linh thi trong Ma đạo thời Thượng Cổ. Khởi tử hoàn sinh, thông linh trời sinh, tư chất không phân cao thấp với thiên quý!”

Thiên quý, linh thi, lai lịch có chút tương tự, khác nhau là lai lịch của chúng một cái là âm hồn, còn cái còn lại là thi hài.

Chu Dịch nhìn thi yêu mệnh mệnh vô tận, lấy Vạn Hồn cò từ trong Côn Luân động thiên ra, pháp lực thúc giục làm cho vô số hung hồn lệ quỷ hạ xuống.

Hung hồn chém giết với thi yêu một lát, kết quả sau khi thi yêu chết đi, không thấy thần hồn bay ra rồi dung nhập vào Vạn Hồn cò, lập tức khiến cho kế hoạch mượn đại kiếp nạn thi yêu luyện chế vô thượng ma bảo của Chu Dịch thất bại.

“Hồn phách của thi yêu được ngưng tụ thành từ âm sát khí, bản chất bất đồng với âm hồn!”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, đổi thành Phân Kiếm Quang, hóa thành mấy trăm đến hơn một ngàn bóng kiếm lao đến chỗ thi yêu.

Pháp lực của chân quân, Trúc Cơ chân nhân chạm vào là chết ngay, huống chi là đám xương trắng xác khô thực lực còn chưa đến Luyện Khí, đụng đến bóng kiếm thì đã hồn hỏa tan biến, thân hình nổ tung thành những mảnh nhỏ.

Ước chừng sau nửa canh giờ.

Trăm vạn cốt yêu đều hóa thành tro tàn, Chu Dịch thu hồi Phân Kiếm Quang, phát tay bắt lấy cốt yêu còn sót lại.

Gào!

Thân thể cốt yêu bị pháp lực giam cầm, vẫn không sợ uy áp của chân quân, phát ra những tiếng gào rống khô khốc nghẹn ngào.

Pháp lực đi vào trong cơ thể cốt yêu, tra xét rõ ràng hồi lâu, cuối cùng phát hiện một đạo khắc văn trong hồn hỏa, cũng không phải là hồn cấm hoặc là huyết cấm, dù sao thì cốt yêu vốn dĩ không có huyết mạch, hồn phách.

Đạo khắc văn này cũng không có tác dụng ràng buộc, như là một loại ký hiệu đặc biệt.

“Thượng Cổ văn tự, thiên sát?”

Chu Dịch bấm đốt ngón tay, ngẩng đầu nhìn về phía Đông Nam, cười nói: “Vậy mà lại có thu hoạch bất ngờ, linh thi còn hiếm thấy hơn cả thiên quý, tổn thất một bộ thì lão ma đầu chắc là phải đau lòng lắm đây!”

Nhẹ nhàng nắm tay lại, cổ yêu hồn phi phách tán.

Chu Dịch hóa thành độn quang, bay thẳng đến phương hướng bốc quẻ lúc nãy, dọc theo đường đi nhìn thấy nhiều nhóm thi yêu với quy mô lớn nhỏ khác nhau.

Nhiều thì ngàn vạn, ít thì trăm vạn.

Thi yêu len lỏi đuổi giết Yêu tộc khắp nơi, hiển nhiên Kim Thi ma quân có mục tiêu chiến lược rõ ràng, đầu tiên là vây giết

Yêu tộc chuyển hóa thành hung thú, rồi khí thể ào ạt huỷ diệt Nhân tộc.

Yêu tộc nhìn thì như một tổng thể, nhưng chiếm đất làm vua thì mạnh ai nấy làm, tính đoàn kết thì thua xa Nhân tộc.

Ví dụ như một đàn thi yêu có quy mô trăm vạn quân chưa tới gần phòng tuyến của Nhân tộc, thì đã bị vũ khí hạng nặng oanh tạc cho hồn phi phách tán, nhưng chúng có thể dễ dàng vây giết Yêu tộc một phương, không những không bị tổn thất, ngược lại lại càng thêm lớn mạnh!

Sở dĩ thi yêu có thể càn quét Cửu Châu, một nửa lý do xuất phát từ sự cường đại của Kim Thi ma quân, một nửa lý do còn lại là vì hung thú mà Yêu tộc sản sinh ra.

Một ngày sau.

Chương 424: Trở về từ Đông Hải (4)

Chu Dịch đứng trên không, nhìn vực Chính Dương vừa quen thuộc lại xa lạ ở phía dưới, một phường thị của Tiên đạo thời Thượng Cổ, hiện giờ âm sát khí bốc lên tận trời ma vân cuộn cuộn.

Nhớ lại người xưa chôn cũ, không nhìn được mà hừ lạnh ra tiếng.

“Linh thi này thật đúng là biết chọn chỗ đây, vậy chớ trách bản đạo ý lớn hiệp nhỏ!”

Chu Dịch tay bắt pháp quyết, Thái Thanh thần phù đỉnh đầu tỏa sáng thần quang, ẩn hình che giấu tung tích đáp xuống vực Chính Dương.

Có lẽ là vì tự tin, hoặc là không thêm đề ý, cốt yếu vẫn chưa bố trí trận pháp cấm chế, Chu Dịch tiến vào trong đó nhưng lại không hề phát ra bất kỳ cảnh báo nào, thần thức đảo qua đã tìm được chỗ của linh thi.

Một lát sau.

Trong một tòa cung điện được dựng lên từ xương trắng ngay trước mắt, trên bức hoành phi năm trên cửa chính viết hai chữ ‘Thiên Sát’.

“Linh thi hồi sinh từ cái chết, linh trí không khác gì người thường, Thiên Sát này hẳn là do nó đặt tên.”

Chu Dịch cất bước tiến vào trong đó, nhìn thấy linh thi ngồi ngay ngắn trên vị trí cao nhất, áo giáp màu đen bao trùm toàn thân, hai luồng hồn hỏa sáng ngời lập loè vô chừng.

Thiên sát bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía cổng ra vào không một bóng người, cất giọng.

“Đạo hữu đã đến rồi, tại sao không hiện thân gặp mặt?”

“Ồ?”

Chu Dịch kinh ngạc, xác định linh thi đã nhìn thấy mình, nên đã trực tiếp hiện hình.

“Người không phải Thiên Sát? Trên đời này kẻ có thể nhìn thấu thuật pháp của bản đạo, chỉ có Kim Thi ma quân!”

“Khắc khắc khắc! Bồn tọa đã nghe danh đạo hữu từ lâu, sau khi kỷ nguyên thay đổi, là vị Kim Đan chân quân đầu tiên trên cõi đời này, hôm nay được nhìn thấy quả nhiên phi phàm.”

Kim Thi trực tiếp thừa nhận thân phận của mình, linh thi toàn thân phủ hắc giáp, trên mặt chỉ lộ ra đồng tử, giọng nói vọng ra trực tiếp từ trong cơ thể.

Chu Dịch nhớ lại điển tịch của Thiên Thi tông, chậm rãi nói.

“Nghe đồn Thiên Thi tông có một môn thuật pháp ký thác thần thức, có thể ký thác thần hồn vào trong cơ thể luyện thi, không chế từ ngàn vạn xa.”

“Trên đời này có lẽ chỉ có một vài người biết đến Thiên Thi tông, nhưng nếu biết được cả công pháp, chắc chỉ có một mình đạo hữu.”

Kim Thi gật đầu nói: “Bồn tọa mới ra khỏi phong ấn không lâu, đang tiềm tu bí pháp, tạm thời không tiện gặp mặt đạo hữu, đợi tu hành thành công, sẽ tới cửa bái phỏng!”

Chu Dịch cố ý trào phúng nói: “Trong điển tịch ghi lại rằng Kim Thi ma quân uy chấn Cửu Châu, hôm nay được gặp, thì ra là hữu danh vô thực, lại là một kẻ nhát gan.”

Một lão ma đầu tầm cỡ này thì tâm cơ tựa như biển sâu, theo lý thì phép kích tướng sẽ không có hiệu quả, nhưng không ngại thử một lần.

Hiện giờ trên đời này chẳng ai mạnh hơn Kim Đan chân quân, cho dù ma quân đoạt xá rồi đột phá tu vi Kim Đan, Chu Dịch cũng có lòng tin có thể đấu một trận.

“Đó chỉ là sai sót trong điển tịch mà thôi, bồn tọa đúng là một người nhát gan, mọi chuyện đều cần thận, không nắm chắc hoàn toàn sẽ không mạo nguy hiểm.”

Kim Thi cười quái dị vài tiếng, nói: “Ma đạo không giống như Chính đạo, đám đạo sĩ lỗ mũi trâu kia, rốt cuộc cần bao nhiêu sĩ diện chứ, chỉ biết trấn lột mấy khối linh thạch. Tông môn Ma đạo chỉ cần không cẩn thận, thì huyết mạch thần hồn cũng sẽ bị người ta lấy đi tế luyện!”

“Còn nhớ rõ năm đó khi mới vào Thiên Thi tông, bản đạo vốn mang âm mạch, là nguyên liệu thượng đẳng để luyện thi, sư tôn dự tính chờ đến khi ta Kết Đan sẽ luyện thành thi yêu.....”

Cả ngàn năm không được trò chuyện, sau khi phá phong ấn thì bên cạnh hẳn lại không có người còn sống, Kim Thi không nhìn được được mà nói nhiều hơn một chút.

Vật đôi sao dòi, thương hải tang điền.

Trên đời này kẻ có thể nghe hiểu được, có tư cách nghe Kim Thi trò chuyện, không nhiều lắm!

Chu Dịch pháp lực vận chuyển, các loại pháp bảo xoay quanh trong tay áo, mấy trăm lá linh phù bảo vệ quanh thân, tò mò hỏi.

“Bản đạo từng nghe được rằng sư tôn của đạo hữu là Nguyệt Nguyệt ma tổ tiếng tăm lừng lẫy, pháp lực thông thiên, đạo hữu làm sao để bảo vệ được tánh mạng?”

“Khắc khắc khắc! Đạo hữu cũng hiểu biết nhiều về bốn tọa đây, chuyện nhỏ không đáng kể này, chẳng lẽ có ghi chép trong điển tịch hay sao?”

Kim Thi đánh giá Chu Dịch một lát, cẩn thận cảm ứng khí tức, không hề có nét gì tương đồng với những người trong ký ức của hắn cả, trả lời nói: “Chuyện này thì có chút khúc chiết, cũng nhờ vào nhát gan, mà cũng sống đến hiện tại.”

“Còn về phần vị sư tôn kia của ta, đã trở thành phi thiên dạ xoa đầu tiên mà sau khi bản đạo chứng đạo Nguyên Anh luyện chế được!”

Phi thiên dạ xoa thuộc về luyện thi dị chủng, có được thiên phú phi thiên độn địa, thực lực cường hãn đến mức cực điểm.

Chu Dịch đã đoán trước được chuyện này, nói: “Đồng môn trong Ma đạo, vẫn luôn tương thân tương ái như thế.”

“Đạo hữu có tư cách gì mà giễu cợt bốn tọa!”

Kim Thi cười nhạo một tiếng: “Đạo hữu có thể sống sót đến hôm nay, bình yên vượt qua đại kiếp nạn Mạt Pháp, còn không phải là nhờ vào việc hiến tế máu tươi thần hồn của đồng môn hay sao?”

“Vô Lượng Thiên Tôn!”

Chu Dịch niệm đạo hào, không phủ nhận hoặc là thừa nhận.

“Đạo sĩ lỗ mũi trâu dối trá !”

Trong mắt Kim Thi hiện lên vẻ trào phúng, trong lòng càng thêm xác định, Đường chân quân này chính là một lão quái vật nào đó thời Thượng Cổ chuyển thế, chưa chắc là Hóa Thần Thiên Quân, có thể là Nguyên Anh đạo quân tự phong ần.

Chu Dịch lạnh lùng nói: “Hôm nay, ma quân dụ bản đạo tới đây, có chuyện gì đáng nói sao?”

Trước tiên là truy lùng linh thi, rồi đến thi triển thuật bói toán, không hề có bất kỳ điều gì dị thường, hiển nhiên Kim Thi cũng đã thi triển bí thuật...

Chương 425: Đấu pháp Kim Thi.

Trên đời này nếu như đã có thuật pháp tiên đoán để biết trước mọi chuyện, đương nhiên cũng sẽ xuất hiện phương pháp phản chế, có thể lừa gạt thiên cơ.

Kim Thi cũng không giấu giếm, nói thẳng nói: “Bồn tọa đã tìm hiểu rất nhiều tin tức về đạo hữu, vẫn không đoán được là ai chuyển thể thành, nôm mới dùng chút mưu mẹo, dẫn dụ đến đây để gặp mặt một lần.”

Chu Dịch nói: “Vậy đã nhìn ra chưa?”

“Chưa.”

Kim Thi cười quái dị nói: “Sau khi chuyển thể đoạt xá, khí tức thần hồn phát sinh biến hóa, không làm một trận thì khó mà phán đoán chính xác.”

“Vậy thì làm một trận!”

Chu Dịch pháp lực vận chuyển, Phân Kiếm Quang bay ra từ cổ tay áo, hóa thành mấy trăm đạo kiếm quang.

“Bản đạo vẫn còn thắc mắc, tại sao đạo hữu lại kết luận rằng ta là người chuyển thể, chẳng lẽ không thể nào là thiên kiều của Nhân tộc được sao?”

“Hừ! Cái gọi là thiên kiều, cũng cần tuân theo quy luật của trời đất, chịu sự hạn chế của linh khí.”

Kim Thi nói: “Thiên địa như hiện tại, căn bản không thể nào dung nạp được cảnh giới Kim Đan, cho dù có thiên linh căn thì cũng không được, nhưng đạo hữu có thể nghịch thiên ngưng tụ thành Kim Đan!”

Chu Dịch nói: “Nhưng không chỉ có một mình bản đạo, còn có Tiêu đạo hữu.”

“Tiêu Hồng? Chỉ dựa vào Tân Thuật, không thể kéo dài tuổi thọ trường sinh, vậy mà cũng xứng với hai chữ ‘tu hành’ sao?”

Kim Thi vô cùng chướng mắt Tân Thuật, nói: “Theo như bồn tọa điều tra được ngày Tiêu Hồng độ kiếp, người cũng ở đây,

rồi lại đồn đãi là do Côn Luân tiên nhân ra tay tương trợ gì gì đó, nói vậy kẻ chân chính ra tay chính là đạo hữu!”

“Không hổ là ma quân.”

Chu Dịch hơi gật đầu, càng thêm kiêng kị Kim Thi, ma đầu này không giống với những kẻ khác, cùng là lão ma đầu sống từ thời Thượng Cổ cho đến bây giờ, nhưng không hề kém ưu thế về mặt tin tức.

“Vậy ngươi nghĩ gì về Côn Luân tiên cảnh?”

“Côn Luân.....”

Kim Thi nghe vậy nao nao, lẩm bẩm nói: “Bổn tọa có làm sao cũng không dám tin, có một nơi mà bổn tọa chưa biết đến ở Cửu Châu, cho dù là Tứ Linh Thánh Điện thì cũng đã từng nhìn thấy trong điển tịch.”

“Mạt Pháp tuyệt thế, Côn Luân kia lại liên tiếp hiện hóa, rồi lại có thể thoát khỏi sự ràng buộc của linh khí, chẳng lẽ là tiên nhân thật sự sao?”

“Vậy thì ma quân cũng nên cẩn thận!”

Chu Dịch nhíu mày, nói: “Theo bản đạo biết, Côn Luân tiên cảnh thiên vị Nhân tộc, nói không chừng ngày nào đó nghe nói ma đầu loạn thế, lại đánh cho ngươi hồn phi phách tán.”

“Hừ! Bổn tọa nhất gan, nhưng lại không sợ chết.”

Giọng nói của Kim Thi không hề dao động, không hề để lộ chút cảm xúc nào, nói: “Bổn tọa có được căn cơ Hóa Thân, tìm được một Thiên linh căn để đoạt xá, tương lai nhất thống Cửu Châu, quy tụ sức mạnh của hàng tỉ thi yêu.....”

“Đừng nói gì đến đột phá cảnh giới Phản Hư, thừa thắng xông lên cũng có hy vọng vượt qua được Cửu Trọng thiên kiếp!”

“Ma quân tính toán không tồi, trước tiên qua được ải của bản đạo này đã.”

Chu Dịch tất nhiên là biết được đe dọa vô dụng, đừng nói Côn Luân tiên cảnh chỉ là hư danh, cho dù thật sự có tiên nhân hạ phàm ngăn cản đại kiếp nạn, vì con đường trường sinh, Kim Thi sẽ không chút do dự tiến quân mãnh liệt.

Giọng nói kết thúc, thi triển kiếm quyết truyền thừa Linh Kiếm tông, kiếm quang đan xen hóa thành trận pháp, lao về phía Kim Thi.

“Bắc Đẩu Phục Ma kiếm trận, bí truyền của Linh Kiếm tông!”

Kim Thi đứng dậy, cũng không thấy hắn thi triển pháp thuật thần thông, trực tiếp duỗi tay chụp vào kiếm trận.

Àm!

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, Thiên Sát điện trực tiếp hóa thành tro bụi.

Huyền giáp trên thân mình Kim Thi dập nát, lộ ra màu da đen như than chì, có dáng vẻ như con người, lại có ba đầu sáu tay, hai chân cũng được chấp nối từ móng vuốt của loại hung thú nào đó.

“Quả thật là Phân Kiếm Quang, chẳng lẽ đạo hữu là Kiếm Huyền kia sao?”

“Tiếp tục!”

Chu Dịch bay lên không, Phân Kiếm Quang hóa thành một dòng sông kiếm khí, vô số kiếm khí bao phủ trong vòng vài dặm, mỗi một sợi kiếm khí đều có thể sánh bằng với thuật pháp của Kim Đan chân quân.

Trên trời dưới đất, bốn phương tám hướng, kiếm khí có mặt khắp nơi, ngưng tụ thành trận thể huyền diệu phong tỏa hư không.

Một kiếm trận đại quy mô như vậy, không phải là thứ mà một tu sĩ Kim Đan bình thường có thể thi triển ra được.

Chỉ thấy ban ngày ban mặt đột nhiên xuất hiện ánh sáng sao, giống như từng sợi chỉ vàng, dung nhập vào trong cơ thể Chu Dịch hóa thành pháp lực.

“Thập Phương Diệt Tuyệt kiếm trận, Tinh Thần pháp thể, đạo hữu mới ngàn năm chưa gặp nhau thôi, vừa ra tay đã muốn duỗi tận giết tuyệt anh bạn già này sao?”

Kim Thi có năm phần chắc chắn, chân quân trước mắt chính là Kiếm Huyền chuyển thể.

Thân hình của linh thi đón gió bành trướng, hóa thành người khổng lồ cao đến vài chục trượng, thân hình nhoáng lên biến mất không thấy, rồi khi xuất hiện đã đứng đằng sau lưng Chu Dịch, sáu cánh tay cùng ra tay.

Luyện thi bình thường thì, khó có thể đấu lại tu sĩ đồng cấp, bởi vì chúng nó gần như đều là thể tu.

Thân thể cường hãn, lại không tinh thông thuật pháp, không thể điều khiển pháp bảo, ưu thế chính là tuổi thọ dài lâu, dũng mãnh không sợ chết, cơ hồ gần như không có nhược điểm trí mạng.

Linh thi thì lại bất đồng, sau khi chết đi rồi hồi sinh, sẽ có được thiên phú thần thông huyền diệu.

Ví dụ như linh thi Thiên sát này, thiên phú của nó là độn thuật hư không, chỉ cần một suy nghĩ là có thể xuất hiện trong phạm vi trăm trượng của bất kỳ nơi nào.

Thiên phú thần thông huyền diệu như thế, hơn xa chín mươi chín phần trăm các loại thuật pháp còn lại, đã không kém gì tu sĩ cùng cấp, âm thầm đánh lên ám sát thì lại càng tốt hơn.

Chu Dịch cảm ứng được sát khí sau lưng, nhưng không tránh không né, để mặc cho sáu cánh tay đập vào người.

Àm!

Chương 426: Đấu pháp Kim Thi (2)

Mai rùa màu xanh biếc che ở phía sau, thi thảo đánh lên trên đó, chẳng thể tạo ra được chút chấn động nào.

“Hảo bảo bối!”

Kim Thi xuất thân từ Ma đạo, kinh nghiệm đấu pháp chém giết phong phú đến cực điểm, lập tức đoán được Chu Dịch cố ý không né tránh, không chút do dự lại lần nữa thúc giục thiên phú.

“Muộn rồi.”

Chu Dịch hừ lạnh một tiếng, đồng thời một tấm bảo kính bắn ra định hồn thần quang, trực tiếp nhiều loạn thần hồn linh thi.

Chỉ một pháp bảo nho nhỏ tất nhiên không thể vây khốn Thiên Quân, nhưng mà trong cơ thể linh thi chỉ có một sợi ý niệm của Kim Thi, định hồn thần quang đủ để khiến cho nó do dự nháy mắt.

Ngàn vạn đạo kiếm quang lướt qua người linh thi, trong nháy mắt nó đã hóa thành bộ xương trắng xóa, hồn hỏa trước trán tắt lịm.

Một sợi thần hồn ý niệm bám vào trong cơ thể linh thi đang muốn thi pháp trốn đi, định hồn thần quang lại lần nữa phủ xuống, mắt thấy sắp rơi vào tay Chu Dịch, ngang nhiên dẫn động bí thuật hồn phi phách tán.

Đấu pháp chỉ mới hai ba hiệp, dường như kéo dài rất lâu rồi.

Chu Dịch xác định Kim Thi đã không còn ở đây, không nhịn được thở ra một hơi, cho dù có lòng tin với thực lực của chính mình, nhưng khi đấu pháp với Thượng Cổ ma quân, trong lòng vẫn thấp thỏm.

“Tung hoành Cửu Châu ngàn năm, không còn cản trọng như ngày xưa, hôm nay hành sự có chút bất cần!”

Cho dù đấu pháp thắng một bậc, cũng không thể nào không thể che đậy được sai lầm, để cho Kim Thi dẫn tới nơi đây, nếu bố trí mấy trăm tầng trận pháp, phỏng chừng trong thời gian ngắn hắn ta cũng không trốn thoát được.

Từ khi Mạt Pháp bắt đầu đến nay, Chu Dịch trở thành vô địch trong Cửu Châu, hành sự lỗ mãng hơn thời Thượng Cổ nhiều.

Đây là bản tính của con người, hôm nay gặp phải kiếp nạn này, như là một đòn cảnh tỉnh.

“Nhớ kỹ việc này, sau này phải tỉnh táo lên, bây giờ việc đầu tiên cần phải làm là.....”

Chu Dịch phát tay nhiếp tới vài sợi khí tức, không thể chặn được thần hồn ý niệm của Kim Thi, nhưng mà nó tự sát cũng sẽ lưu lại khí tức.

Rồi sau đó chui xuống nền đất của vực Chính Dương, hiển tế khí tức cho quỷ thần, bắt đầu thi triển Hắc Vu chú thuật.

“Cho dù khả năng không cao, bản đạo cũng muốn thử xem, nếu có thể dùng vạn năm đổi lấy một năm của Kim Thi, đại kiếp nạn tự động tiêu tán!”

Tượng quỷ thần với bốn khuôn mặt và tám cánh tay, hai mắt đỏ đậm, sau khi thương thức cả trăm vạn năm tuổi thọ, tượng điêu khắc bằng chất liệu mộc âm linh dần dần lột xác thành màu sắc huyết nhục.

Cánh tay đen nhánh phát ra ánh sáng quỷ dị, chạm vào thì có xúc cảm trơn trượt, giống như ác quỷ thật sự đến từ địa ngục.

.....

Thiên Thi tông.

Bên ngoài điện, cột long xoay quanh thét dài, trong điện trống không chỉ có Kim Thi.

Tất cả linh thi đều đang chém giết ở bên ngoài, khuếch trương số lượng của đại quân thi yêu, vì trường sinh đại đạo chinh phạt Cửu Châu của Kim Thi.

Kim Thi không cần chạy đến tiền tuyến tuần tra, muốn biết tình huống cụ thể, có thể trực tiếp dùng ý niệm sư hồn.

Bỗng nhiên.

Kim Thi mở hai mắt, trong thần hồn xuất hiện thêm không ít ký ức, đó là cảnh tượng khi đối thoại và đấu pháp với Chu Dịch.

Bí thuật ký thác của Thiên Thi tông trông thì có vẻ như đầu pháp với người ở cách xa ngàn vạn dặm, nhưng cũng không phải là không có khuyết tật, khi dòng ý niệm kia chưa trở về hoặc là bị tan biến, cũng không thể biết được cụ thể đã xảy ra chuyện gì.

Trong cơ thể của tất cả linh thi dưới trướng Kim Thi đều có ý niệm của hắn, để có thể khống chế hành động của chúng nó mọi lúc.

Cái gọi là tất cả sinh linh ở Cửu Châu đều hóa thành tộc thi yêu, thật ra đây chỉ là tuyệt đối trung thành với Kim Thi, hình thành một tộc đàn như ong mật. Phục tùng tuyệt đối, phụ thuộc tuyệt đối, và cung phụng tuyệt đối!

“Đường chân quân kia là Kiếm Huyền sao?”

Kim Thi trầm ngâm một lát, lại lắc đầu.

“Kiếm Huyền kia trông thì giống tu sĩ Chính đạo, nhưng năm xưa vì đột phá cảnh giới, lén lút tàn hại không ít đồng môn. Sau này khi có địa vị cao, ngược lại giả vờ từ bi, làm ra vẻ yêu quý hậu bối!”

“Đường chân quân này có thể hy sinh tuổi thọ vì Nhân tộc, Kiếm Huyền tuyệt đối không thể làm được!”

Người hiểu người nhất trên đời tất nhiên là kẻ thù, Kim Thi và Kiếm Huyền đấu đá hơn một ngàn năm, đã vô cùng hiểu rõ về nhau, hận không thể điều tra cho ra khi còn nhỏ đối phương đã dãi dầm bao nhiêu lần nữa kia.

“Chẳng lẽ là một vị Nguyên Anh nào đó, cũng không đúng.....”

Kim Thi lắc đầu, thông qua trí nhớ phán đoán độn tốc của Chu Dịch, còn nhanh hơn cả Nguyên Anh vài phần.

“Thần thông độn pháp như vậy, kiếm quyết diệu pháp như vậy, nếu như không tu đạo ngàn năm thì không thể làm được, cho nên ít nhất là Hóa Thần chuyển thể mới có thể tu thành!”

“Chẳng lẽ Cửu Châu còn có Hóa Thần nằm ngoài hai đạo Chính Ma sao?”

Kim Thi không buông tha bất kỳ chi tiết nào, ví dụ như là giọng điệu nét mặt của Chu Dịch, thói quen thi pháp, một lòng

tra xét rốt cuộc là ai của kiếp trước, mới có thể bố trí sát chiêu được.

Nếu thật sự là Hóa Thân chuyển thế, thì phải tìm hiểu bố cục mục tiêu rõ ràng, mới có thể giết được đối phương!

Vào lúc này.

Từng sợi hắc khí bỗng dung xuất hiện.

Trong đại điện ma vân cuộn cuộn, những sợi hắc khí kia cũng không gây chú ý, nhưng mà chúng nó dường như là có linh tính, bay lượn một lát trên không trung rồi muốn chui vào trong cơ thể của Kim Thi.

“Đây là..... Hắc vu chú thuật?”

Kim Thi có kiến thức rộng rãi, lập tức nhận ra lai lịch của hắc khí.

“Trò vật vĩnh, cũng dám thi triển trước mặt bản tọa!”

Âm sát ma khí xuất ra khỏi cơ thể, hóa thành ma quang quét qua đám sương đen, trong nháy mắt càng quét sạch sẽ, không để cho bất kỳ sợi nào dung nhập vào trong cơ thể.

Chương 427: Đấu pháp Kim Thi (3)

Hắc vu chú thuật đã từng thông dụng một thời gian ở Cửu Châu, Kim Thi từng dùng nó chú sát không ít thiên kiêu Chính đạo, đương nhiên là ép bách đệ tử của mình, tự nguyện hy sinh tuổi thọ để đấu với Chính đạo.

Giết địch một trăm, tự tổn hại một ngàn.

Trong mắt của lãnh đạo trong Ma đạo thì phương thức này ngược lại là chuyện tốt, dùng mấy hậu bối để đổi lấy mấy thiên kiêu Chính đạo.

Rồi sau này Chính đạo có phương pháp giải, hắc vu chú thuật không còn hữu dụng nữa, lãng phí vô ích tuổi thọ của đệ tử, khí thế Ma đạo giảm đi không ít.

Kim Thi vô cùng tiếc hận về chuyện này, còn lĩnh ngộ loại chú thuật này hơn cả trăm năm, nhưng mà Tiên đạo khác Vu thuật một trời một vực, cũng không thể sáng tạo ra chú thuật mới được.

Bấm đốt ngón tay, lập tức tìm được ngọn nguồn của chú thuật.

“Lại lãng phí tuổi thọ vô ích để thi triển chú thuật, hành động này không giống với tình tình của đồng đạo thời Thượng Cổ, chẳng lẽ thật sự không phải là đoạt xá sao?”

Cho dù không tính thời gian tự phong ấn, Kim Thi cũng đã sống hơn hai ngàn năm, trong thời gian này gặp qua vô số thiên kiêu vực dậy rồi lại ngã xuống, không ít thiên kiêu chết trong tay hắn, tất nhiên là đã từng gặp nhiều kẻ kỳ lạ.

Ví dụ như ký ức thức tỉnh, chỉ bảo tùy thân, xuất thân phi phàm, kỳ ngôn quái ngữ.....

“Cho dù có ký ức thức tỉnh thì cũng chỉ là những ký ức vụn vặt mà thôi, lĩnh ngộ thuật pháp nhanh hơn người bình thường một chút. Nhưng mà không có căn nguyên thần hồn cao cấp tuyệt đối không thể phá bỏ được ràng buộc của thiên địa, chứng đạo Kim Đan được!”

“Hay là trên đời này thực sự có luân hồi?”

“Hắc vu chú quả nhiên không có hiệu quả với lão ma đầu!”

Chu Dịch đã sớm đoán được chuyện này, nhưng cũng không khỏi thất vọng, nói với tế đàn quỷ thần.

“Nhà người nuốt của bản đạo nhiều tuổi thọ như vậy, cũng mọc ra không ít chỗ huyền dị, chẳng lẽ cũng chỉ là cái mẽ bên ngoài sao?”

Đồng tử của tượng quỷ thần hiện lên sắc u thâm, dường như đang trả lời hắn, ần ần phát ra suy nghĩ có khát vọng, tham lam, muốn Chu Dịch hiến tế thêm nhiều tuổi thọ.

“Trong điển tịch có ghi lại, Cửu Châu không có Tiên Thiên linh vật, phần lớn linh bảo trấn tông đều được luyện thành từ linh bảo quýt!”

“Ví dụ như là bên trong quạt Thần Hỏa dung nhập vô số linh hỏa tấn chức, Phân Kiếm Quang lại dung nhập kiếm khí mấy ngàn năm, Bồ Đề bảo châu dung nhập Phật quang, Thái Thanh thần phù dung pháp lực.....”

“Tế đàn này dung nhập hàng tỉ tuổi thọ rồi, có khi nào đi ngược với Tiên Thiên, lột xác trở thành một thứ tượng tự như là ma bảo vô thượng?”

Chu Dịch trầm ngâm hồi lâu, thu tế đàn quỷ thần vào cổ tay áo.

Một pháp bảo luyện thành nhờ căn nuốt tuổi thọ, đến ngay cả tác dụng của nó là gì thì cũng không rõ ràng lắm, còn thua xa Sơn Hà đỉnh được tế luyện từ khi bắt đầu tu hành nữa.

Chuyện ở đây xong rồi, nhấc vó Diêm nguyên soái một câu, rồi hóa thành độn quang rời đi.

Hai ngày sau.

Tiên Kinh.

Đại học Võ Đạo.

Chu Dịch trở lại văn phòng, lập tức gửi tin cho bảy đệ tử.

Hôm trước bọn họ đã nhận được tin tức, từ khắp nơi trong liên minh chạy về Tiên Kinh, sau khi nhận được tin của sư tôn thì lập tức đi vào.

“Bái kiến sư tôn!”

Đệ tử xếp thành một hàng, đại đệ tử Kim Cửu Tiêu dẫn đầu, tiểu đệ tử Chung Cương xếp ở cuối hàng.

Tuổi tác của bảy người chênh lệch khác nhau, sắp hàng theo vị trí nhập môn trước sau, ngoài Kim Cửu Tiêu, Hàn Triều hơn hai mươi tuổi ra, những người khác đều đã trên bốn mươi tuổi, trong đó ngũ đệ tử Lý Văn lớn nhất với bảy mươi sáu tuổi.

Tu vi ngược lại không chênh lệch quá nhiều, đều đã là Trúc Cơ viên mãn.

“Hôm qua bản đạo đã gặp mặt Thượng Cổ ma quân, giao lưu một phen, biết được không ít bí mật.”

Chu Dịch cũng không gạt đệ tử, nói thẳng: “Hiện giờ nồng độ linh khí trong thiên địa không đủ nhiều, trừ phi là người có được đại cơ duyên, nếu không thì khó có thể đột phá thành Kim Đan!”

Cái gọi là đại cơ duyên cũng không nhất định là Nguyên Anh, Hóa Thần căn nguyên, có thể là vô thượng chí bảo, Tiên Thiên linh vật v.v.,

Tác dụng của chúng còn huyền diệu hơn cả căn nguyên kiếp trước.

Chúng đệ tử nghe vậy, trong mắt hiện lên vẻ nặng nề, lần lượt nhìn về phía đại sư huynh.

Quan hệ giữa Kim Cửu Tiêu và sư tôn là thân thiết nhất, nghe đồn tổ tiên còn quen biết với nhau, hỏi: “Không biết khi nào mới có thể Kết Đan?”

“Vi sư cũng không rõ ràng lắm, nhanh thì mười năm tám năm sau, chậm thì hai ba trăm năm, thời gian cụ thể cần phải quan sát sự biến hóa của thiên địa!”

Chu Dịch không rõ lắm tại sao Kim Thi lại phán đoán như vậy, nhưng mà ma đầu có thể khẳng định như thế, nhất định là có căn cứ.

Lý Văn lớn tuổi nhất, khom người thi lễ rồi hỏi: “Xin hỏi sư tôn, đại cơ duyên như thế nào mới có thể hỗ trợ Kết Đan?”

“Ví dụ như vô thượng chí bảo, Tiên Thiên linh vật, những di sản của kiếp trước, Thượng Cổ truyền thừa v.v., đều có thể trợ lực ngưng tụ Kim Đan.....”

Chu Dịch nói: “Cơ duyên thiên định, nếu không phải là người có được khí vận tốt thì khó được!”

Hàn Triều nghe vậy vội vàng khom người cúi đầu, tâm trạng lo lắng lập tức buông lỏng, hắn có được đĩa ngọc: Một chỉ bảo vô thượng, lại có mấy túi trữ vật đầy xác hung thú, khi độ kiếp thì liên tục hiển tế, tất nhiên sẽ lĩnh ngộ được bí thuật để Ngưng Đan!

Những đệ tử khác cũng không hề hết vọng, tạm thời chưa bàn đến chuyện thiên địa sẽ thay đổi trong mười năm tám năm, cho dù hai ba trăm năm sau cũng sẽ không ảnh hưởng đến đạo tâm.

Trừ hai người Kim, Hàn ra, năm người đệ tử còn lại được bài sư là nhờ vào việc giết chóc sống sót từ trong núi thâm viễn máu mà ra.

Chương 427: Đấu pháp Kim Thi (3)

Hắc vu chú thuật đã từng thông dụng một thời gian ở Cửu Châu, Kim Thi từng dùng nó chú sát không ít thiên kiêu Chính đạo, đương nhiên là ép bách đệ tử của mình, tự nguyện hy sinh tuổi thọ để đấu với Chính đạo.

Giết địch một trăm, tự tổn hại một ngàn.

Trong mắt của lãnh đạo trong Ma đạo thì phương thức này ngược lại là chuyện tốt, dùng mấy hậu bối để đổi lấy mấy thiên kiêu Chính đạo.

Rồi sau này Chính đạo có phương pháp giải, hắc vu chú thuật không còn hữu dụng nữa, lãng phí vô ích tuổi thọ của đệ tử, khí thế Ma đạo giảm đi không ít.

Kim Thi vô cùng tiếc hận về chuyện này, còn lĩnh ngộ loại chú thuật này hơn cả trăm năm, nhưng mà Tiên đạo khác Vu thuật một trời một vực, cũng không thể sáng tạo ra chú thuật mới được.

Bấm đốt ngón tay, lập tức tìm được ngọn nguồn của chú thuật.

“Lại lãng phí tuổi thọ vô ích để thi triển chú thuật, hành động này không giống với tình tình của đồng đạo thời Thượng Cổ, chẳng lẽ thật sự không phải là đoạt xá sao?”

Cho dù không tính thời gian tự phong ấn, Kim Thi cũng đã sống hơn hai ngàn năm, trong thời gian này gặp qua vô số thiên kiêu vực dậy rồi lại ngã xuống, không ít thiên kiêu chết trong tay hắn, tất nhiên là đã từng gặp nhiều kẻ kỳ lạ.

Ví dụ như ký ức thức tỉnh, chỉ bảo tùy thân, xuất thân phi phàm, kỳ ngôn quái ngữ.....

“Cho dù có ký ức thức tỉnh thì cũng chỉ là những ký ức vụn vặt mà thôi, lĩnh ngộ thuật pháp nhanh hơn người bình thường một chút. Nhưng mà không có căn nguyên thần hồn cao cấp tuyệt đối không thể phá bỏ được ràng buộc của thiên địa, chứng đạo Kim Đan được!”

“Hay là trên đời này thực sự có luân hồi?”

“Hắc vu chú quả nhiên không có hiệu quả với lão ma đầu!”

Chu Dịch đã sớm đoán được chuyện này, nhưng cũng không khỏi thất vọng, nói với tế đàn quỷ thần.

“Nhà người nuốt của bản đạo nhiều tuổi thọ như vậy, cũng mọc ra không ít chỗ huyền dị, chẳng lẽ cũng chỉ là cái mẽ bên ngoài sao?”

Đồng tử của tượng quỷ thần hiện lên sắc u thâm, dường như đang trả lời hắn, ần ần phát ra suy nghĩ có khát vọng, tham lam, muốn Chu Dịch hiến tế thêm nhiều tuổi thọ.

“Trong điển tịch có ghi lại, Cửu Châu không có Tiên Thiên linh vật, phần lớn linh bảo trấn tông đều được luyện thành từ linh bảo quýt!”

“Ví dụ như là bên trong quạt Thần Hỏa dung nhập vô số linh hỏa tấn chức, Phân Kiếm Quang lại dung nhập kiếm khí mấy ngàn năm, Bồ Đề bảo châu dung nhập Phật quang, Thái Thanh thần phù dung pháp lực.....”

“Tế đàn này dung nhập hàng tỉ tuổi thọ rồi, có khi nào đi ngược với Tiên Thiên, lột xác trở thành một thứ tượng tự như là ma bảo vô thượng?”

Chu Dịch trầm ngâm hồi lâu, thu tế đàn quỷ thần vào cổ tay áo.

Một pháp bảo luyện thành nhờ căn nuốt tuổi thọ, đến ngay cả tác dụng của nó là gì thì cũng không rõ ràng lắm, còn thua xa Sơn Hà đỉnh được tế luyện từ khi bắt đầu tu hành nữa.

Chuyện ở đây xong rồi, nhấc vó Diêm nguyên soái một câu, rồi hóa thành độn quang rời đi.

Hai ngày sau.

Tiên Kinh.

Đại học Võ Đạo.

Chu Dịch trở lại văn phòng, lập tức gửi tin cho bảy đệ tử.

Hôm trước bọn họ đã nhận được tin tức, từ khắp nơi trong liên minh chạy về Tiên Kinh, sau khi nhận được tin của sư tôn thì lập tức đi vào.

“Bái kiến sư tôn!”

Đệ tử xếp thành một hàng, đại đệ tử Kim Cửu Tiêu dẫn đầu, tiểu đệ tử Chung Cương xếp ở cuối hàng.

Tuổi tác của bảy người chênh lệch khác nhau, sắp hàng theo vị trí nhập môn trước sau, ngoài Kim Cửu Tiêu, Hàn Triều hơn hai mươi tuổi ra, những người khác đều đã trên bốn mươi tuổi, trong đó ngũ đệ tử Lý Văn lớn nhất với bảy mươi sáu tuổi.

Tu vi ngược lại không chênh lệch quá nhiều, đều đã là Trúc Cơ viên mãn.

“Hôm qua bản đạo đã gặp mặt Thượng Cổ ma quân, giao lưu một phen, biết được không ít bí mật.”

Chu Dịch cũng không gạt đệ tử, nói thẳng: “Hiện giờ nồng độ linh khí trong thiên địa không đủ nhiều, trừ phi là người có được đại cơ duyên, nếu không thì khó có thể đột phá thành Kim Đan!”

Cái gọi là đại cơ duyên cũng không nhất định là Nguyên Anh, Hóa Thần căn nguyên, có thể là vô thượng chí bảo, Tiên Thiên linh vật v.v.,

Tác dụng của chúng còn huyền diệu hơn cả căn nguyên kiếp trước.

Chúng đệ tử nghe vậy, trong mắt hiện lên vẻ nặng nề, lần lượt nhìn về phía đại sư huynh.

Quan hệ giữa Kim Cửu Tiêu và sư tôn là thân thiết nhất, nghe đồn tổ tiên còn quen biết với nhau, hỏi: “Không biết khi nào mới có thể Kết Đan?”

“Vi sư cũng không rõ ràng lắm, nhanh thì mười năm tám năm sau, chậm thì hai ba trăm năm, thời gian cụ thể cần phải quan sát sự biến hóa của thiên địa!”

Chu Dịch không rõ lắm tại sao Kim Thi lại phán đoán như vậy, nhưng mà ma đầu có thể khẳng định như thế, nhất định là có căn cứ.

Lý Văn lớn tuổi nhất, khom người thi lễ rồi hỏi: “Xin hỏi sư tôn, đại cơ duyên như thế nào mới có thể hỗ trợ Kết Đan?”

“Ví dụ như vô thượng chí bảo, Tiên Thiên linh vật, những di sản của kiếp trước, Thượng Cổ truyền thừa v.v., đều có thể trợ lực ngưng tụ Kim Đan.....”

Chu Dịch nói: “Cơ duyên thiên định, nếu không phải là người có được khí vận tốt thì khó được!”

Hàn Triều nghe vậy vội vàng khom người cúi đầu, tâm trạng lo lắng lập tức buông lỏng, hắn có được đĩa ngọc: Một chỉ bảo vô thượng, lại có mấy túi trữ vật đầy xác hung thú, khi độ kiếp thì liên tục hiển tế, tất nhiên sẽ lĩnh ngộ được bí thuật để Ngưng Đan!

Những đệ tử khác cũng không hề hết vọng, tạm thời chưa bàn đến chuyện thiên địa sẽ thay đổi trong mười năm tám năm, cho dù hai ba trăm năm sau cũng sẽ không ảnh hưởng đến đạo tâm.

Trừ hai người Kim, Hàn ra, năm người đệ tử còn lại được bài sư là nhờ vào việc giết chóc sống sót từ trong núi thâm viễn máu mà ra.

Chương 428: Long huyết võ giả

“Đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín! Con đường tu hành Tiên đạo gian nan hiểm trở, những gì các người cần chỉ là một bước mà thôi!”

Chu Dịch hơi hơi gật đầu, rất vừa lòng đối với biểu hiện của các đệ tử, nói: “Trên đời này cũng không có gì là tuyệt đối, ví dụ như cơ duyên Kết Đan này, bản đạo biết được một manh mối.”

Chúng đệ tử vội vàng khom người thỉnh giáo: “Xin sư tôn chỉ điểm.”

“Côn Luân tiên cảnh!”

Chu Dịch trầm giọng nói: “Vi sư đã đọc nhiều sách vở, đọc hết đạo tạng, chưa bao giờ dò ra lai lịch của Côn Luân. Nhưng mà có thể ở xuất thế trong thời Mạt Pháp, thì còn lợi hại hơn cả Tu Tiên giới thời Thượng Cổ, tất nhiên là địa giới Tiên gia!”

Lý Văn nói: “Côn Luân tiên cảnh đã mấy trăm năm rồi không xuất hiện, làm sao để tìm được tung tích đây?”

“Liên minh có một quyển sách vàng Côn Luân, có thể mở ra cánh cửa tiên cảnh.....”

Kim Cửu Tiêu từng được bồi dưỡng truyền thừa bởi Nhân tộc, biết được rất nhiều bí mật của liên minh, rồi sau đó cẩn thận kể lại lai lịch của sách vàng kia.

“Vật cứng nhất trên đời!”

Suy nghĩ của chúng đệ thay đổi rất nhanh, trên đời này có vô số linh vật, chưa biết chừng ở một nơi nào đó còn có di tích thời Thượng Cổ, cho nên chỉ một chữ “Nhất” đã có thể làm khó tất cả mọi người.

“Các người không cần phải cố nghĩ đến nó, giải pháp này chỉ là một sự lựa chọn bất đắc dĩ, nếu như mười năm hai mươi năm sau thiên địa biến ảo, Kim Đan tự nhiên sẽ thành, vậy thì không cần tìm kiếm Côn Luân.”

Chu Dịch trấn an đệ tử vài câu, hẳn cũng không lừa gạt ai cả, nếu như tìm được đồ vật phong ấn tu sĩ Thượng Cổ, sau khi

mở được phong ấn thì có thể đạt được căn nguyên Nguyên Anh.

Nếu thật sự tìm được vật phong ấn Huyết Ma, Thiên Ma, cũng đồng nghĩa với việc giúp Cửu Châu tránh được một lần đại kiếp nạn, đưa linh vật Kết Anh uẩn dưỡng ngàn năm cho người đó cũng không phải là không thể.

Truyền thừa mà Hóa Thần của Ma đạo mang theo, giá trị của chúng còn gấp cả trăm ngàn linh vật Kết Anh, nhưng mà trên đời này người có thể mở được phong ấn chỉ có một mình Chu Dịch.

Rồi sau đó Chu Dịch bàn luận cùng đệ tử, giải đáp thắc mắc trong quá trình tu hành, cẩn thận chỉ điểm bí quyết đột phá cảnh giới Giả Đan.

Những nội dung này đều đã có bài đăng trên mạng, nhưng mà đó là giảng giải cho tất cả các tu sĩ, những tu sĩ có thể chất, thiên phú, ngộ tính tu hành khác nhau thì lại có những sự khác biệt nhỏ nhỏ.

Cho nên những tông môn thời Thượng Cổ vừa giảng đạo công khai, lại chú trọng đến việc chỉ dạy riêng giữa thầy trò.

Sau khi các đệ tử bái biệt, Chu Dịch không trực tiếp lên nha môn Nội Các, mà nhàn nhã phẩm trà đọc sách.

Sau một lát.

Hàn Triều lén lúc xuất hiện ở ngoài cửa, sau khi đi qua đi lại bốn vòng, mới hạ quyết tâm gõ cửa tiến vào, không ngờ rằng tất cả mọi chuyện đều nằm trong dự đoán của Chu Dịch.

“Sư tôn, đệ tử tới lĩnh thưởng.”

“Người dự tính dẫn động thiên kiếp để Kết Đan sao?”

Chu Dịch mặt mang ý cười, từ trong cổ tay áo bay ra năm loại linh vật Kết Đan, rồi bay vào trong tay của Hàn Triều.

Hàn Triều không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi như vậy, ngần ngừ một lát, lấy một cái đĩa ngọc to bằng bàn tay từ trong túi trữ vật ra, nói: “Theo như lời mẫu thân, đệ tử ngậm ngọc ra đời, là đĩa ngọc này.”

“Linh vật cộng sinh, xuất xứ phi phàm!”

Chu Dịch hỏi: “Vật này có tác dụng gì?”

“Sau khi đệ tử biết chuyện, đã suy đoán đây là tiên bảo thời Thượng Cổ, nhưng mà thử đủ mọi cách, đĩa ngọc này không có bất kỳ động tĩnh gì.”

Hàn Triều nói: “Cho đến khi hoàn thành bài tập trên lớp, được sư tôn ban thưởng xác của Yêu tộc, mới phát hiện được tác dụng của đĩa ngọc này, có thể hiển tế xác yêu thú hung thú, tiến vào trạng thái ngộ đạo!”

“Ngộ đạo? Thì ra là thế!”

Chu Dịch hơi gật đầu, cũng còn an toàn hơn nhiều so với việc trực tiếp ban cho hãn truyền thừa như trong dự đoán, thu hoạch nhờ ngộ đạo dù sao cũng coi như chính mình tu thành, rồi lại thắc mắc hỏi.

“Xác Yêu thú khó lấy được, nhưng hung thú lại không ít, tại sao hơn hai mươi năm qua người không biết đến tác dụng của bảo vật này?”

“Này.....”

Hàn Triều lộ vẻ hồ thẹn, nói: “Đệ tử gia cảnh bản hàn, không mua nổi xác hung thú. Còn về phần săn giết hoặc là đi nhặt, vì trên người có linh bảo cộng sinh, giữ đại đạo là được, phải hành sự cẩn trọng!”

“Thú vị thú vị!”

Chu Dịch liên tục tán thưởng, cách suy nghĩ như vậy rất giống với mình năm đó, cười nói.

“Nếu như bản đạo có một chí bảo như vậy, nhất định sẽ không nói cho người khác biết, còn phải tránh xa những tu sĩ mà mình không đấu lại, đề phòng trời giáng tai kiếp.”

“Đệ tử từng vô cùng đề phòng sư tôn, nếu không được triệu hồi thì không dám tới gần, sợ bị lộ tin tức về chí bảo.”

Hàn Triều biết được không thể lừa gạt được một lão quái thời Thượng Cổ như này, tự dung lại hạ thấp độ tin cậy của mình, dứt khoát nói thẳng nói: “Hiện giờ đại kiếp nạn thi yêu rầm rộ

kéo đến, mắt thấy Nhân tộc khó lòng thoát khỏi, tương lai của Cửu Châu vẫn chưa rõ, Kết Đan sớm chút vẫn tốt hơn!”

Chu Dịch đánh giá Hàn Triều một lát, khẽ gật đầu, lấy ra một cái mài rùa màu xanh thẫm bốc quẻ.

“Tết Trùng Dương, dương khí thịnh, ngươi có thể thử dẫn động thiên kiếp.”

“Bái tạ sư tôn.”

Hàn Triều khom người thi lễ, trong lòng trở nên vô cùng nhẹ nhõm, dâng đĩa ngọc lên: “Sư tôn có thể thử dùng vật này, việc ngộ đạo công pháp tu hành như có thần linh phù trợ!”

“Nhóc con nhà ngươi.....”

Chu Dịch vẫy tay, nói: “Bản đạo cũng không nông cạn đến vậy, tham lam bảo vật của đệ tử. Nhưng còn Bồ Đề Bảo Luân kia, sau khi độ kiếp thì phải trả lại cho vi sư.”

Chương 429: Long huyết võ giả (2)

Hàn Triều thu hồi đĩa ngọc, đang muốn xoay người rời đi, bỗng nhiên nhớ đến một chuyện hỏi.

“Sư tôn, vào thời Thượng Cổ có truyền thuyết về Côn Luân không?”

“Chưa từng có, vì sư chưa bao giờ nghe qua.”

Chu Dịch nhíu mày, lập tức đoán được tại sao đệ tử lại đặt câu hỏi này, nói: “Nhóc con nhà ngươi ôm khí vận khổng lồ như vậy, nếu như có thể vào được trong Côn Luân tiên cảnh, nhớ quan tâm đến đám sư huynh đệ của mình!”

“Đệ tử ghi nhớ.”

Hàn Triều lúc này vận phân sùng kính sư tôn, đoán rằng vào thời Thượng Cổ, sư tôn tất nhiên cũng là một nhân vật đứng đầu trong Chính đạo, thánh nhân Tiên đạo.

“Đi đi, vì sư còn phải gặp mấy người bạn cũ.”

“Trước khi độ kiếp phải điều tức kỹ pháp lực, ổn định thần hồn, đừng ỷ lại mình có chí bảo hộ thân mà lơ đãng, từ xưa đến nay có vô số thiên kiêu, nhưng chỉ có một trong cả vạn người trưởng thành được!”

Chu Dịch dứt lời, thân hình dần dần hư hóa biến mất không thấy.

.....

Trong nha môn Nội Các.

Có ba người đang ngồi trong phòng họp.

Tiêu Hồng, Thủ Phụ, cùng với một đạo nhân mặc áo bào màu xanh, mặt mày đen thui.

Đạo nhân uống cạn linh trà, vô cùng không kiên nhẫn nói: “Rốt cuộc là khi nào Đường đạo hữu sẽ đến?”

“Sắp rồi, sắp rồi.”

Thủ Phụ vút râu dài, cười nói: “Long Hoàng đừng vội, chúng ta cứ thương lượng trước chuyện sau khi hai tộc liên minh với

nhau thì bài binh bố trận ra làm sao, hợp tác phòng thủ như thế nào.”

Đạo nhân này chính là Ngao Khâm, hiện giờ là lãnh đạo của Yêu tộc.

Yêu tộc coi trọng cường giả, huyết mạch, Ngao Khâm có cả hai thứ, ở vào giai đoạn thi yêu tàn sát bừa bãi, cho dù trong lòng chúng yêu không muốn cũng chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

“Chắc là ngươi đã biết được, đám yêu thú mới sinh không phục bốn tọa, chuyện này còn phải bàn bạc kỹ hơn.”

Ngao Khâm thuận miệng tìm một lý do thoái thác, bất kể là thời Thượng Cổ hay là bây giờ, mỗi huyết hải thâm thù giữa hai tộc Nhân Yêu, nếu như bây giờ nó lên tiếng nói muốn liên thủ, thì tất nhiên là danh tiếng của nó trong Yêu tộc coi như là quét rác.

Dù sao thì Nhân tộc vẫn chưa đựng độ phải đại quân thi yêu với quy mô lớn, lúc này hai tộc liên hợp, làm như là Yêu tộc phải đến cầu cạnh vậy.

Chuyện tế nhị liên quan đến địa vị của hai tộc, Ngao Khâm cũng không dám manh động.

Xét về chính trị triều đình, đa mưu túc trí ..., Ngao Khâm tự biết bản thân không bằng Thủ Phụ, nhưng mà sống lâu rồi sẽ thấy được nhiều, phần lớn tất cả mọi chuyện thì không cần thầy dạy cũng hiểu, hạ bút thành văn.

Lúc này.

Một thân ảnh bỗng nhiên hiện lên, đạo bào xanh đen, mặt như quan ngọc.

“Bần đạo có chút việc riêng, đến muộn một chút, xin chur vị thứ lỗi.”

Chu Dịch cười chấp tay, nói: “Vị này hẳn là Ngao đạo hữu, Long Hoàng danh chấn Cửu Châu phải không”

“Đường đạo hữu quá khen.”

Ngao Khâm chấp tay đáp lễ, nó đã lột xác thành thần hồn của Thanh Long, thiên phú cảm ứng nhạy bén, cần thận đánh giá

Chu Dịch.

“Đây là lần đầu tiên bốn vương được gặp đạo hữu, nhưng lại có cảm giác đã từng quen biết vậy.”

“Mọi người đều nói bản đạo nhìn vô cùng quen thuộc”

Chu Dịch vô cùng tự tin vào thuật biến hóa huyền diệu của mình, cho dù thần thú Thanh Long có linh đồng, có thể nhìn thấu tất cả, có thể đã nhìn thấy tướng mạo vốn có của mình, thì tất nhiên là cũng là đáng vẻ chưa từng quen biết.

Dù sao thì năm đó khi đến Long Cung dự tiệc, Chu Dịch chưa từng để lộ mặt thật.

Trong Tu Tiên giới này, số người đã từng nhìn thấy đáng vẻ thực sự của Chu Dịch chưa đến một bàn tay, hơn nữa đều nhìn thấu biến hóa thông qua sự chênh lệch về cảnh giới.

Chuyện này cũng không khiến cho người ta đề phòng, để có thể lẫn lộn trong Tu Tiên giới, bất kỳ ai đều có đến mấy gương mặt, vài thân phận không giống nhau!

“Chỉ là quen thuộc thôi sao?”

Hai mắt Ngao Khâm hơi chững lại, vừa rồi hẳn phát hiện nhất cử nhất động của Đường chân quân, đúng là thói quen của Tu Tiên giới thời Thượng Cổ, không đơn giản chỉ là phục cổ mới có thể giải thích được.

“Có lẽ kiếp trước chúng ta có duyên với nhau!”

Câu nói này của Chu Dịch khiến cho Ngao Khâm trợn mắt há hốc mồm, cười ngời xuống, hỏi: “Vội vã tìm bản đạo đến đây như vậy, là vì muốn thương nghị chuyện hai tộc liên hợp chống đỡ thi yêu sao?”

Tiêu Hồng lắc đầu: “Lần này đạo hữu đoán sai rồi, đó chỉ là một chuyện.”

“Hai tộc liên thủ là chuyện đương nhiên, nhưng mà hiện tại nội bộ Yêu tộc hỗn loạn, quá nhiều phe phái, không phải là một thời cơ tốt.”

Thủ Phụ giải thích nói: “Hôm nay là Long Hoàng dùng thân phận của Long tộc hợp tác cùng Nhân tộc!”

“Long tộc?”

Chu Dịch hơi suy tư, có chút không dám tin tưởng nói:
“Chẳng lẽ là Ngao đạo hữu muốn bán máu sao?”

Khụ khụ khụ!

Ngao Khâm ho khan vài tiếng, cường điệu nói: “Bổn tọa là Thần thú Thanh Long thời Thượng Cổ, dùng huyết mạch làm điều kiện, bồi dưỡng Thanh Long võ giả cho Nhân tộc, tại sao lại có thể nói là bán máu được chứ?”

“Thì ra là thế, bản đạo nghĩ sai rồi.”

Chu Dịch không tiếp tục chọc vào thể diện của Ngao Khâm nữa, nói: “Đạo hữu có yêu cầu gì?”

“Tinh hoa Long huyết!”

Ngao Khâm nói: “Sau khi trở thành Thanh Long võ giả, cần phải cô đọng tinh hoa long huyết, mỗi tháng hiến cho bổn tọa một sợi, coi như là thù lao.”

Sau khi võ giả sử dụng thuốc huyết mạch, trong cơ thể xuất hiện gen không phải là của người, cũng sẽ sinh ra bộ phận, huyết mạch đột biến, tiếp tục tu hành võ đạo rèn luyện khí huyết, sẽ không ngừng tinh luyện được huyết mạch dị chủng.

Đây chính là huyết mạch tinh hoa, tương tự như pháp lực của tu sĩ, sau khi bị mất đi thì phải cần rất lâu mới có thể khôi phục lại được!

Chu Dịch không đồng ý hoặc cự tuyệt, nếu như bàn luận về việc này, về cơ bản đã có khuôn khổ hợp tác, hỏi: “Thủ Phụ, cần bản đạo làm gì?”

Chương 430: Long huyết võ giả (3)

“Huyết mạch Thần thú Thượng Cổ, trong phòng thí nghiệm của liên minh hiện giờ chỉ có vài sợi, là tinh luyện ra từ trong cơ thể Võ Thánh.”

Thủ Phụ nói: “Tổng cộng điều phối ra được ba liều thuốc, sau khi võ giả sử dụng về cơ bản không có bất luận phản ứng đào thải nào, huyết mạch dung hợp càng triệt để, thực lực sẽ mạnh lên hơn năm mươi phần trăm!”

Phản ứng đào thải đó là nhập ma, võ giả sử dụng bất kỳ loại thuốc nào, đều có khả năng phản phệ hóa thành yêu ma.

Sở dĩ Võ giả không thể triển khai trong toàn dân, phần lớn khả năng là vì hạn chế này, sức mạnh ý chí của bá tánh bình thường yếu kém, căn bản khó có thể chịu đựng được sự đau đớn do huyết mạch phản phệ.

“Cho nên liên minh liên thủ cùng Ngao đạo hữu, muốn bồi dưỡng Thanh Long võ giả với quy mô lớn hay sao?”

Chu Dịch hơi gật đầu, việc này hắn đã từng nghe Tiêu Hồng nhắc qua.

Ưu điểm của thuốc từ huyết mạch Bạch Hổ rất to lớn, nhưng dù sao thì Tiêu Hồng cũng không phải là thần thú Bạch Hổ, vất vả lắm mới ngưng tụ ra vài sợi huyết mạch, căn bản khó có thể nhân rộng thành quy mô lớn.

Nhưng ngược lại Ngao Khâm là thần thú Thanh Long chính cống, rút bừa mấy chục lít máu là có thể luyện chế ra một lượng lớn thuốc.

“Kế hoạch chính xác là như thế.”

Thủ Phụ nói thẳng trước mặt Ngao Khâm, nói: “Nhưng mà chuyện huyết mạch này có liên quan đến tộc đàn, mã giên, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến thần hồn, phải nhờ chân quân đánh giá thử.”

“Đề phòng huyết mạch có gì không bình thường, sau khi tu luyện lại biến thành rồng, không chấp nhận thân phận là con người!”

Chu Dịch hơi gật đầu, nhìn về phía Ngao Khâm dò hỏi: “Bần đạo nghe nói, đạo hữu có phòng thí nghiệm ở Long Hoàng sơn, nuôi dưỡng được tộc đàn long duệ, tại sao không làm như vậy nữa?”

“Quá chậm.”

Ngao Khâm nói: “Bồn tọa cũng không hảo cảm với Nhân tộc, nhưng không thể không thừa nhận, chỉ riêng việc tu luyện đã hơn xa Yêu tộc rồi!”

“Huống chi tính tình Yêu tộc thích đơn độc, không hề có tinh thần hợp tác, hy sinh, phụng hiến. Mà Nhân tộc từ trên xuống dưới được quản lý nghiêm mật, một khi việc cung ứng long huyết trở thành chế độ, thì chân thân Thanh Long của bồn tọa sẽ thành công!”

Ngao Khâm nói rất có lý.

Yêu tộc vốn dĩ không đoàn kết, không tuân theo thể chế, trông thì có vẻ như là một tộc đàn, nhưng ai cũng làm theo ý của mình.

Từ khi Ngao Khâm thành lập Long Hoàng sơn cho đến nay, đã sinh dưỡng, cắn nuốt biết bao nhiêu long tử long tôn, vẫn chưa đền bù vào khiếm khuyết của huyết mạch, có thể thấy được sự yếu kém về tính đoàn kết của Yêu tộc.

Nếu như để Nhân tộc thực hiện việc này, mỗi người ngưng tụ tinh hoa long huyết, rồi giao nộp lên trên theo tháng hay theo năm giống như nộp thuế vậy.

Chỉ cần mấy năm, cũng có thể tạo thành mười con tám con Thanh Long!

Đối với việc tích tiểu thành đại, góp gió thành bão, thì có sức mạnh của sự hợp tác tập thể sẽ dễ như trở bàn tay, còn hơn cả thiên phú của cá nhân.

“Việc này bần đạo cũng không dám cam đoan.....”

Chu Dịch liếc mắt nhìn Ngao Khâm, chậm rãi nói: “Dù sao cũng là truyền thừa của Yêu Thánh, Yêu tộc bình thường không thể làm vậy bần huyết mạch của Nhân tộc, có lẽ Yêu Thánh có những loại bí pháp thần thông mà bần đạo không hiểu được !”

“Đường chân quân, quả nhiên học thức uyên bác!”

Ngao Khâm híp hai mắt lại, cho rằng Chu Dịch là cường giả Thượng Cổ chuyển thế, nhưng vẫn không xác định được thân phận của hắn.

“Nói như thế, chân quân không đồng ý hợp tác với bốn tọa sao?”

“Không, bản đạo rất sẵn lòng.”

Chu Dịch nói: “Trên đời bất kỳ loại bí pháp thần thông nào, cũng không thể trốn thoát khỏi cấm chế, thần hồn, đặc biệt là việc xâm lấn huyết mạch càng phải có ý chí thần hồn, bản đạo sẽ tự mình kiểm tra đo lường được tề long huyết!”

Tiêu Hồng hơi gật đầu: “Nên làm như vậy!”

Thủ Phụ hỏi: “Chân quân thấy khi nào thì thích hợp để bắt đầu hợp tác?”

“Bây giờ!”

Vẻ mặt Chu Dịch nghiêm nghị nói: “Bản đạo đã đấu pháp với Kim Thi, tạm thời có thể trấn áp một thời gian, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, dựa vào hàng tử thi yêu cung cấp phụng dưỡng cho hắn tu hành, Cửu Châu sẽ không có ai xứng làm đối thủ của ma quân.”

Ngao Khâm nghe vậy, trong lòng sôi trào, hắn là người biết rõ uy danh của Kim Thi.

Cho dù chỉ còn lại có một sợi thần hồn căn nguyên, cũng là Hóa Thần Thiên Quân chính tông, tu sĩ có thể đấu pháp với hắn tất nhiên là ngang nhau!

Trong lòng vốn dĩ có chút âm mưu, nhưng đã lập tức gạt sang một bên, Ngao Khâm há mồm phun ra một ngụm máu lớn

“Đây là một ngàn cân long huyết, là huyết mạch Thanh Long thuần khiết, đủ để chế tạo ngàn liều thuốc. Các người có thể thử tu hành, nếu như hiệu quả cao, thì lại hợp tác sâu hơn!”

Đối với Ngao Khâm mà nói, thì một ngàn cân máu không là gì cả, rồi hiện hình thành thân thể yêu khu bản tôn dài chừng mấy trăm trượng.

Tiêu Hồng và Thủ Phụ đều thắc mắc, có chút không hiểu rõ nguyên do, tại sao Ngao Khâm bỗng nhiên lại dễ dàng phán như vậy, vội vàng đồng ý nói.

“Long Hoàng yên tâm, có tiền lệ của dược tề Bạch Hồ, thì dược tề long huyết tất nhiên sẽ thuận lợi. Sau này có được huyết mạch tinh hoa do hàng tỉ long huyết võ giả ngưng tụ cung cấp, Long Hoàng nhất định có thể sớm ngày ngưng tụ chân long chi khu!”

.....

Tết Trùng Dương.

Bạch Vân Phong.

Mấy chục dặm chung quanh núi đều bị giới nghiêm, binh lính tuần tra khắp nơi, cấm bất kỳ kẻ nào lại gần.

Buổi trưa.

Dương khí thịnh nhất.

Bỗng nhiên bầu trời xuất hiện mây đen, tiếng sấm cuộn cuộn, tiếng sấm rền vang vọng mấy chục dặm.

Hàn Triều ngồi xếp bằng bên trong những tầng trận pháp, pháp lực vận chuyển đến đỉnh phong, rồi vận chuyển Thái Huyền kinh kích thích Giả Đan, từ đó dẫn dụ Tiểu Tứ Cửu thiên kiếp.

Chương 431: Tân tấn chân quân.

Một lát sau.

Thiên kiếp giáng xuống, đánh nát vô số tầng trận pháp.

Hàn Triều có được chí bảo đĩa ngọc, trận pháp chi đạo đã cực kỳ tinh thâm, phát tay bố trí lại vô số trận pháp.

Đối với những tu sĩ có đẳng cấp này thì Tiểu Tứ Cửu thiên kiếp cũng chẳng hề khó để độ, hung hiểm chân chính chính là Giả Đan ngưng thật, hóa thành Kim Đan tròn trịa không có tí vết.

Liên tiếp ngăn cản cửu trọng thiên kiếp, mắt thấy thiên kiếp tan đi.

Hàn Triều đã dùng Kết Đan linh vật, nhưng bất kể có vận chuyển công pháp như thế nào, thần thức có ép hết sức vào đan điền, Giả Đan vẫn không có xu hướng ngưng thật.

“Sư tôn nói quả nhiên không sai, hiện giờ trong thiên địa này, nếu như không có đại cơ duyên thì khó có thể phá vỡ được ràng buộc!”

Suy nghĩ đến đây, phát tay mở mấy cái túi trữ vật ra, mấy vạn xác hung thú rơi ra, dùng pháp lực thúc giục đĩa ngọc, phát ra thần quang huyền diệu, tất các xác của hung thú như bị hòa tan biến mất.

Hàn Triều tiến vào cảnh giới ngộ đạo huyền diệu khó giải thích, bí quyết Kết Đan chỉ cần niệm là hiểu thấu, nhờ vào đó mà hắn còn lĩnh ngộ được rất nhiều đạo lý.

Lúc này Hàn Triều không giống những tân tu sĩ, mà lại giống như là lão quái chuyển thể trùng tu, từ lâu đã lĩnh ngộ thấu triệt được quy trình Kết Đan.

“Ngưng!”

Hàn Triều phát ra một tiếng thét dài, vô số linh khí chen chúc bay vào trong cơ thể, trong nháy mắt Giả Đan ngưng tụ thành thực thể.

Lôi vân tỏa ra thần quang ngũ sắc, bao phủ Hàn Triều rồi cường hóa thân thể của hắn, khôi phục pháp lực đã tiêu hao trong quá trình độ kiếp.

Tin tức hắn độ kiếp thành công, nhanh chóng truyền khắp Bạch Vân Phong, tất cả những tu sĩ Cổ Tu đang tham dự lễ hội lần lượt khom người thi lễ.

“Chúc mừng Hàn chân quân!”

“Hàn chân quân diệu pháp vô song!”

“Chúc mừng Nhị sư huynh!”

“.....”

Những lời chúc mừng vang lên liên miên không dứt, Hàn Triều lộ vẻ vui mừng, dưới chân nổi vân bay lên không trung.

Từ một thằng nhóc nghèo khổ, cha mẹ chết trong miệng hung thú, một đường đi đến được ngày hôm nay, cuối cùng cũng đã leo đến đỉnh cao của Cửu Châu, chẳng có mấy người sánh bằng hắn, không bao giờ còn phải lo lắng hãi hùng, cẩn thận từng tí một.

“Bần đạo Hàn Triều, hôm nay đột phá Kim Đan, tháng sau sẽ giảng pháp tại Tiên Kinh.”

Giọng nói của Hàn Triều vang vọng khắp trăm dặm, tuân thủ cổ lễ khai đàn giảng pháp, rồi sau đó hóa thành độn quang đáp xuống phía tây Bạch Vân Phong, khom người thi lễ với Chu Dịch.

“Đại ân của sư tôn, đệ tử vĩnh viễn không quên!”

“Sau này ngươi và ta có thể xưng hô với nhau là đạo hữu.”

Chu Dịch lấy ra pháp bảo phi kiếm từ cổ tay áo, nói: “Ngươi đã có Trấn Yêu tháp, nhưng khi cần hộ thân sát phạt, thanh Lôi Hỏa kiếm này thiên về độn tốc, thuật pháp, tặng ngươi coi như lễ vật Kết Đan!”

“Bất kể có đạt đến cảnh giới nào đi nữa, sư tôn đều là trưởng bối.”

Hàn Triều cung kính tiếp nhận Lôi Hỏa kiếm, cũng trả lại Bồ Đề Bảo Luân, lần độ kiếp này không xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

“Vô Lượng Thiên Tôn!”

Chu Dịch thu hồi pháp bảo Phật môn, niệm đạo hào, hóa thành từng sợi linh quang tan biến không thấy đâu.

Hàn Triều bây giờ mới nhận ra, hôm nay chỉ có hóa thân pháp lực của sư tôn đến đây quan sát, nguyên do của chuyện này rất dễ đoán.

Tránh hiềm nghi!

Độ kiếp là lúc tu sĩ nguy hiểm, yếu ớt nhất, còn bị thiên kiếp phong tỏa thì không còn chỗ nào trốn thoát được, nếu như thêm muốn bảo vật đĩa ngọc, thì hôm nay đúng là thời cơ tốt nhất.

Hàn Triều không nhìn được mà cảm thán.

“Sư tôn quang minh lỗi lạc, ta không sánh bằng!”

.....

Cùng lúc đó.

Tiên Kinh.

Dưới lòng hoàng cung.

Phòng thí nghiệm của liên minh được xây dựng ở đây, có thể gọi là được trang bị khoa học kỹ thuật hàng đầu của Nhân tộc, tất cả các loại thuốc gần như đều được sản xuất trong phòng thí nghiệm này.

Hôm nay.

Là thời điểm thí nghiệm được tề long huyết, lô thuốc đầu tiên đã được sản xuất xong.

Đại kiếp nạn đã đến, thời gian gấp rút.

Nội Các đã ký thông qua điều lệ đặc thù, cho phép được tề long huyết không cần thử nghiệm, trực tiếp dùng trên người.

Danh sách năm mươi người dùng thử thuốc đầu tiên đều là những binh sĩ bách chiến trăm trận trong quân, bọn họ đã tham gia vào trận chiến chống đỡ hung thú, mở rộng bờ cõi, ý chí được mài giũa trên chiến trường, vững như sắt thép.

Ngay cả như vậy, bọn họ cũng cần phải ở trong phòng an toàn, đề phòng bị ma hóa.

Dược tề Long huyết được phân phát, những người thử thuốc nhìn nước thuốc trong suốt như ngọc lục bảo, không hề do dự uống vào trong bụng.

Nước thuốc chảy xuôi trong tạng phủ kinh mạch, nóng như lửa, phảng phất như đang thiêu đốt huyết mạch.

Gào!

Những người thử thuốc phát ra những tiếng kêu đau đớn, ý chí cường đại giữ cho thần trí không mất đi, vận chuyển khí huyết luyện hóa, dung hợp dược tề.

“Quá trình dung hợp vẫn đau đớn như vậy, nhưng thiên phú võ đạo của bọn họ lại rất bình thường, khí huyết trong cơ thể chỉ cao hơn một chút so với người bình thường, nếu như sử dụng những loại thuốc khác thì đã trực tiếp bị huyết mạch phản phệ, thân thể vỡ vụn!”

Chu Dịch tọa trấn phòng thí nghiệm, thần thức đảo qua tất cả những người thử thuốc, cũng không ra tay giúp đỡ.

Cho đến khi có người hoàn toàn không thể chịu đựng được sự xâm lấn của dược tề, thần trí bắt đầu mơ hồ, thân thể bắt đầu dị hóa biến thành yêu ma, mới phát tay bắn ra linh quang.

Pháp lực cuộn cuộn phong ấn quá trình dung hợp dược tề, mạnh mẽ cắt ngang quá trình lột xác huyết mạch, kéo bọn họ từ kề cận cái chết trở về.

“Người thử thuốc số 9 thất bại.”

“Người thử thuốc số 13 thất bại.”

“Người thử thuốc số 43.....”

Chu Dịch truyền tin về phòng thí nghiệm, sẽ có chuyên gia mang những người thử thuốc bị hôn mê đi, cho dù quá trình huyết mạch lột xác thất bại cũng có giá trị nghiên cứu quý giá.

Chương 432: Tân tấn chân quân (2)

Có lẽ một ngày nào đó trong tương lai sẽ có người phát hiện được nguyên nhân thất bại của việc dung hợp, cải tiến được tề rồi sẽ đạt tới tỉ lệ thành công trăm phần trăm.

Khi đó mới thật sự là ngày Tân Thuật hưng thịnh!

Sau mấy canh giờ.

Rốt cuộc thì quá trình dung hợp được tề cũng kết thúc, tất cả có mười một người thất bại, cùng với ba mươi chín người thử nghiệm thành công.

Con số này đã vượt quá tỷ lệ thành công bình thường, dù sao thì những người thử thuốc này đều không phải là cao thủ võ đạo, nếu trực tiếp sử dụng được tề được tạo ra từ máu của hung thú gượng ép đột phá, thì còn chẳng có lấy một phần trăm xác suất thành công nữa.

Huyết mạch võ giả ra đời đã hơn một trăm năm, đến bây giờ số lượng vẫn vô cùng ít ỏi, nguyên nhân chính là vậy!

“Truyền thuyết rằng sinh chín con, mỗi con không giống nhau. Dựa vào căn cứ này mà suy đoán, thì long huyết dường như có thể tương thích với vạn linh, cho nên nó càng dễ dàng dung hợp hơn so với các loại huyết mạch hung thú khác hay sao?”

Trong lòng Chu Dịch có phán đoán, chờ đợi tân tấn long huyết võ giả khôi phục thể lực, lại ra lệnh.

“Ghi chép thiên phú, số liệu thực nghiệm của bọn họ!”

Sau khi ra lệnh, những người dùng thử thuốc lần lượt báo cáo thiên phú của mình, đại đa số là thiên phú về long lân, long trảo, cũng chính là sau khi vận chuyển huyết mạch thì bên ngoài cơ thể xuất hiện vảy rồng hoặc là tay chân biến thành móng vuốt sắc nhọn.

Một số ít người có thiên phú long tâm, long giác, có một trường hợp có thiên phú long vĩ.

Dựa theo kinh nghiệm của những loại thuốc huyết mạch trước đây, càng biến ra đại thiên phú, thì thực lực tăng trưởng càng cường.

Sau khi thử nghiệm số liệu, quả nhiên người có thiên phú long vĩ, sức mạnh, tốc độ, lực công kích của hắn vượt xa những người còn lại, cái đuôi đột biến đầy vảy rồng mọc dài ra quét ngang, cây cột bằng tinh cương bị chém thành hai đoạn.

“Biến hóa huyết mạch như vậy vô cùng giống với Chân Long Cửu Biến.....”

Chu Dịch nhìn hơn ba mươi tiểu long nhân kia, cân nhắc chuyện bản thân mình có nên sử dụng long huyết được tề hay không, tiếp tục ra lệnh.

“Tiền hành tỷ thí một chọi một giữa những võ giả cùng cấp, người thắng cuộc tặng tỷ lệ chọi, cho đến khi thất bại!”

Ánh mắt dừng trên người thử thuốc số 8.

Số 8 vốn có thân hình cường tráng, sau khi dùng được tề thì cao lớn đến cả hai trượng, quần áo đã rách nát, lộ ra những vết sẹo khắp cả người, cái đuôi rồng hơn một trượng sau sau lưng vẩy qua vẩy lại.

Đối thủ là một ngưu huyết võ giả, bởi vì được tề của ngưu huyết là ổn định nhất, cho nên số lượng nhiều nhất.

“Huynh đệ thủ hạ lưu tình.”

Ngưu huyết võ giả đã dung hợp huyết mạch được hai năm, thực lực vốn dĩ vượt xa số 8, nhưng khi đối diện với đối phương, dường như cảm nhận được áp lực đến từ huyết mạch có địa vị cao.

Thần trí của số 8 minh mẫn, ôm quyền nói: “Tiền bối, xin mời!”

Mu!

Trong tiếng hét dài, thân hình võ giả trở nên cao lớn, trên trán xuất hiện hai sừng bò màu xanh lá, hai tay rắn chắc như hai cột đình, nhảy lên xông đến.

Số 8 không tránh không né, hai tay đan vào nhau đối đầu cùng đối thủ, vậy mà không phân cao thấp, cái đuôi rồng linh hoạt giống như cánh tay thứ ba, từ sau lưng thò ra, đánh bay người kia.

Chỉ một hiệp, đã đánh bại người đồng cấp.

Một lát sau.

Đối mặt với sự vây công của ba võ giả cũng cấp, cũng không hề rơi xuống thế hạ phong.

Còn những long huyết võ giả khác thì khi phải đối mặt với sự vây công của ba võ giả thì đã thất bại, đứng ngoài phòng thí nghiệm cổ vũ cho số 8.

Gào!

Hai mắt của số 8 biến thành đỏ đậm, phát ra tiếng gầm của rồng, huyết mạch kích phát đến mức cao nhất, bên ngoài thân mình hiện lên ma văn đỏ như máu, đuôi rồng mọc ra dài hơn ba trượng.

Chống chọi với sừng trâu vượt hồ, đuôi rồng quán lấy một người trong số đó ném ra xa mấy trượng.

Hai người còn lại vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, đang nghĩ rằng sẽ bị thua, nhưng lại thấy số 8 mềm như bông nằm dài trên mặt đất, đuôi rồng rút về trong cơ thể biến mất không thấy.

Chu Dịch vỗ tay khen ngợi, nói: “Rất tốt, long huyết võ giả, thực lực gấp ba lần người cùng cấp! Tiếp tục điều phối long huyết được tề, danh sách của đợt thử thuốc tiếp theo tăng lên năm trăm người!”

Những nghiên cứu viên, võ giả còn lại vội vàng đi theo sau lưng hắn, trong mắt hiện lên vẻ hâm mộ long huyết võ giả.

Huyết mạch thần thú cường đại, vượt xa những hung thú khác, những võ giả đã dùng những loại thuốc khác có hơi hối hận.

Chu Dịch lấy ra một quả lạ có hình vẩy rồng từ cổ tay áo, giao cho nghiên cứu viên, nói: “Linh quả này giao cho số 8, có thể triệt tiêu di chứng do huyết mạch kích phát, còn có thể giúp cô động huyết mạch!”

Nghiên cứu viên khom người tiếp nhận: “Bái tạ chân quân.”

Chu Dịch bỗng nhiên hiếu kỳ nói, nói: “Số 8 tên là gì?”

Nghiên cứu viên vội vàng lật xem danh sách người thử thuốc, trả lời nói.

“Lâm Lôi!”

.....

Năm liên minh thứ hai trăm lẻ tám.

Hàn Triều độ kiếp thành công, trở thành Kim Đan thứ ba của liên minh Nhân tộc.

Cùng năm.

Long huyết được tề được phát minh nghiên cứu thành công, tác dụng đáng sợ của nó khiến cho lãnh đạo khiếp sợ, nhanh chóng ký kết hiệp nghị hợp tác với Ngao Khâm, mỗi tháng long huyết võ giả nộp lên trên một sợi huyết Thanh Long.

Đến thời điểm đó, số lượng long huyết võ giả tăng lên nhanh chóng.

Dựa theo luật mới ban hành của liên minh, mỗi tháng tân tấn long huyết võ giả nộp lên hai sợi huyết tinh, sợi thứ nhất trả cho Long Hoàng, sợi thứ hai dùng để luyện chế tân long huyết được tề.

Tháng mười hai, năm liên minh thứ hai trăm lẻ chín.

Theo như thống kê từ phía chính phủ của liên minh, số lượng long huyết võ giả đã vượt mốc mười vạn.

.....

Chương 433: Tân tấn chân quân (3)

Bắc Cương.

Gió lạnh thổi đến, cây cối khô cằn.

Đây chính là tháng lạnh nhất trong một năm, trên bầu trời u ám kia những bông tuyết nhỏ rơi xuống.

“Cái thời tiết quái dị này còn lạnh hơn nhiều so với năm ngoái!”

Từ tướng quân đứng ở trên tường thành, chỉ ăn mặc quần phục đơn bạc, nhưng lại không hề cảm thấy rét lạnh, trên trán của hắn là một mảnh vảy màu xanh biếc, như được mọc ra từ trong máu thịt vậy.

Chính là long huyết võ giả dùng được tề, lột xác thành công.

Vì sự ổn định trong nội bộ liên minh Nhân tộc, long huyết được tề đầu tiên được phát triển rộng trong quân, tiếp theo mới đến võ đạo cao thủ, rồi đến bá tánh bình thường.

“Trận gió này không bình thường, ẩn chứa âm sát khí.”

Cố Thần phát tay bắt lấy một trăm bông tuyết, dùng pháp lực vận chuyển khiến cho hơi nước bốc hơi, chỉ còn lại một sợi âm khí màu xám.

Người áo đen đứng bên cạnh, lạnh giọng nói: “Bắc bộ Vân Châu đã bị thi yêu chiếm cứ, âm sát khí ngày càng nồng đậm, theo gió Bắc thổi tới, sau này sẽ càng ngày càng âm lãnh hơn!”

“Đây mới là chiến tranh sinh tử thật sự, một khi thất bại, thì chẳng còn cơ hội mà ngóc đầu dậy!”

Từ tướng quân nói vài câu hùng hùng hổ hổ, hắn đã đọc tin tức truyền đến tử thám tử ở phía Bắc, đại quân thi yêu dường như có tình biến đổi tất cả những nơi đi qua thành âm sát tuyệt địa.

Trên những nơi đó, sinh linh tuyệt chủng!

Người áo đen nói: “Đã biết như thế, vậy tại sao hai tộc còn chậm chạp không liên minh với nhau?”

“Lang Vương đừng vội, đó là chuyện của lãnh đạo cấp trên, chắc chắn là phải cân nhắc về nhiều phương diện, chúng ta chỉ cần phụ trách chống đỡ thi yêu là được.”

Hai mắt Từ tướng quân hiện lên linh quang, thiên phú long mục nhìn âm sát ma khí tập trung ở phía đằng xa, giống như cột khói báo động cuộn cuộn xông thẳng lên trời, truyền lệnh qua loa phóng thanh.

“Anh em ơi, tới công chiến rồi!”

Một lát sau.

Thi yêu như nước lũ vô bờ bến kéo đến, ước tính phải đến mười vạn quân, là đội quân tiểu cổ thi yêu.

Quân đội Bắc Cương đã tập mãi thành thói quen, phần lớn thời điểm thi thi yêu đều lang thang không có mục tiêu, lao đến hướng có sinh linh tập trung theo bản năng, cho nên lâu lâu sẽ có thi yêu đánh vào thành.

Ô ô ô!

Thi yêu với tiếng thét gào, lê theo thân thể bị tàn phá, hư thối, dững mãnh không sợ chết, xung phong liều chết xông đến.

Ầm ầm ầm ầm.....

Thứ đón tiếp chúng chính là vô số đạn hỏa tiễn, sau những lần bắn ra thì trên mặt đất lưu lại một mảng lớn Linh Hỏa, thi yêu dẫm phải thì sẽ lan lên trên người chúng, cho đến khi chúng bị thiêu đốt thành tro bụi.

Trận chiến tranh này, hai bên đều sẽ không lưu lại xác chết!

Mấy chục vạn thi yêu, mấy vùng đất bị ba phủ bởi lửa đạn, mặt đất đầy xác chết.

Trí thông minh của thi yêu còn kém hơn nhiều so với hung thú, chỉ có bản năng giết chóc người sống, cho dù bên trong đội ngũ của chúng có không ít Trúc Cơ thi yêu, cũng bị hồn phi phách tán dưới sự oanh tạc liên miên không dứt của bom đạn.

Sức mạnh của chúng nó chính là số lượng, như biển như nước, không bờ bến!

“Đốt cháy binh, xử lý hậu sự!”

Sau khi Từ tướng quân hạ lệnh, liếc mắt nhìn Lang Vương:
“Yêu tộc cường thịnh đến cực điểm, vậy mà lại bị bởi một
đám xương cốt mục nát.”

“Nội bộ Yêu tộc chia rẽ, nên mới bị thi yêu đánh bại từng
nhóm một.”

Lang Vương nói: “Nếu như Yêu tộc đoàn kết vững chắc, Nhân
tộc đã sớm biến mất khỏi Cửu Châu từ lâu rồi, làm gì còn có
cơ hội sống đến bây giờ!”

Một người một yêu dùng những lời lẽ sắc bén tranh cãi, cho dù
có liên minh với nhau đi nữa, cũng khó tránh khỏi chương mắt
lẫn nhau.

Vào lúc này.

Gào!

Một tiếng rùng rợn gầm quai dị vọng lại từ trên bầu trời.

Cốt long vỗ đôi cánh, trên lưng nó là huyền giáp thi tướng
ngồi xếp bằng, lạnh mắt đảo qua tường thành Bắc Cương.

“Ta là Huyết Minh!”

Giọng của Huyết Minh nghẹn ngào khô khốc, rút cốt nhận ra
chỉ về phía tường thành đằng xa, cốt long há mồm phun ra một
luồng lửa độc màu xanh biếc.

Ong!

Trên tường thành, cấm chế khắc văn hiện hóa, xuất hiện một
lớp hào quang bán trong suốt, ngăn chặn độc hỏa.

Ầm ầm ầm!

Mặt đất chấn động, cuối đường chân trời xuất hiện một đường
cong màu trắng, đen, là ngàn vạn con thi yêu xông đến.

Những thi yêu này hoàn toàn khác với đám xương cốt mục nát
vừa bị súng đạn oanh tạc lúc nãy, mỗi một con trong đội quân
thi yêu này đều vô cùng cao lớn, đa số đều cao từ hai đến ba
trượng, được ghép nối thành từ xác của các loại hung thú,
trong đó có không ít cự yêu cao hơn năm trượng.

Lúc còn sống chúng nó có thực lực cường hãn, sau khi chết
được âm sát ma khí tôi rèn, thân xác trông có vẻ hư thối, rách

nát kia thật ra còn chắc chắn hơn cả tinh cương.

“Vua của thi yêu Bắc vực, Huyết Minh!”

Lang Vương nghe rằng trợn mắt, không còn tâm trạng trêu đùa nữa, nói: “Bỏn vương đã từng nhìn thấy hắc tử xa, độ rỗng chắc của thân thể có thể sánh bằng Yêu Vương, chỉ là thiếu sự tích lũy về mặt pháp lực.”

Có thân xác của tu sĩ Kim Đan cảnh, được tôi luyện mà không cần phải độ thiên kiếp, đặc biệt là không cần phải quan tâm đến đau đớn sinh tử như thi yêu.

Từ tướng quân nhìn đại quân thi yêu chống chọi với lửa đạn, vẫn cứ không ngừng đi tới, quyết đoán hạ lệnh.

“Phóng vũ khí hủy diệt!”

Một lát sau.

Mấy chùm mây nắm bốc lên từ giữa đàn thi yêu, nhiệt lượng cực cao trong nháy mắt đã đốt cho chúng nó hóa thành không khí, sóng xung kích đáng sợ phát ra từ vụ nổ lan tràn khắp nơi, trên mặt đất xuất hiện một hố bom rộng hơn mười dặm.

Vũ khí hủy diệt cũng tương tự như một đòn của Kim Đan chân quân, chỉ là phạm vi công kích không được linh hoạt, đến ngay cả Trúc Cơ chân nhân cũng khó lòng bắn trúng.

Chương 434: Tiết học cuối cùng.

Dùng để đối phó với quần thể thi yêu trí thông minh thấp, thì vô cùng phù hợp.

Sau trận nổ mạnh, đại quân thi yêu hơi chững lại, rồi lại tiếp tục lao về phía tường thành.

Đối với chúng nó mà nói, tử vong không những không đau đớn, ngược lại là sự giải thoát của linh hồn!

Vô số lửa đạn bắn ra từ trên tường thành, nhắm chuẩn bao phủ mục tiêu, không ngừng bắn nát thi yêu, nhưng số lượng của chúng nó quá nhiều, phòng ngự quá mức mạnh mẽ.

Một lát sau.

Dùng mắt thường đã có thể nhìn thấy rõ ràng, những con thi yêu với thi thể hư thối.

Binh sĩ nắm chặt vũ khí hạng nặng, bọn họ là phòng tuyến hỏa lực cuối cùng của tường thành, rồi sau đó chính là chiến đấu tay đôi với nhau.

Hai mắt Lang Vương híp lại, cảm nhận được những dao động méo mó và kỳ lạ từ vị trí vụ nổ của vũ khí hủy diệt, hấn thốt lên thán phục.

“Loại vũ khí này không tồi, sau này sản xuất nhiều rồi sử dụng nhiều chút, thay vì để thi yêu biến Cửu Châu thành âm sát tuyệt địa, chỉ bằng khiến cho cả hai bên đều bị phóng xạ ăn mòn!”

“Lang Vương, đừng có hóng chuyện nữa.”

Từ tướng quân nói: “Thả sói con đi!”

“Đã biết.”

Lang Vương lấy máy tính bảng từ trong chiếc áo choàng màu đen ra, liên tục nhập lệnh vào, chỉ thấy bên dưới tường thành xuất hiện mấy chục đến cả trăm cái cổng tò vò, từ từ mở ra.

Hú hú hú.....

Tiếng sói tru liên tục truyền đến, đám hung thú với hình dạng hung tàn dữ tợn khác nhau lao ra từ dưới cổng tò vò.

Điểm bất đồng giữa chúng và đại quân hung thú chính là những con hung thú này được trang bị máy móc, trên người chúng được bao phủ bởi lớp áo giáp bằng tinh cương, chỗ khớp nối còn được trang bị những lưỡi dao phá ma sắc bén, trên lưng còn có súng phun lửa.

Hung thú lao vào chém giết với đại quân thi yêu, thân hình bán tự động, trong quá trình chiến đấu đã chiếm hết ưu thế.

Súng phun lửa trên lưng được điều khiển dựa vào thao tác thông minh, nhắm bắn chuẩn khiến cho thi yêu bị thiêu đốt, làm cho chúng nó hoàn toàn hồn phi phách tán.

Hung thú được trang bị, khi đối mặt với thi yêu cùng cấp, dùng một địch mười không thành vấn đề, nhưng mà số lượng của đối thủ thật sự quá nhiều, rơi vào tình thế bị vây giữa trùng trùng điệp điệp thi yêu.

Đối mặt với vòng vây bốn phương tám hướng, rất nhanh đã có hung thú chết đi, trong khoảnh khắc trái tim ngừng đập.

Ầm!

Tiếng nổ mạnh thật lớn vang lên, khiến cho đám thi yêu đang bao vây chung quanh cũng nổ tan tành.

Trong cơ thể của tất cả hung thú đều được trang bị bom ở dạng lỏng, một khi dấu hiệu của sự sống biến mất, thì sẽ kích phát một kích cuối cùng, đồng thời tránh hóa thành thi yêu.

“Chắc chắc chắc, Nhân tộc quả nhiên giỏi về sử dụng vũ khí!”

Lang Vương nhìn đám hung thú tự bạo, không có bất kỳ sự thương tiếc đồng loại nào cả, trong mắt Yêu tộc thì hung thú chỉ là vật tiêu hao.

“Đám sói con kia, thực lực bình quân thấp hơn đám thi yêu tinh nhuệ, lại có thể tạo thành thương vong gấp mấy lần. Nếu như bốn vương có được công nghệ cải tiến sớm hơn một chút, có lẽ có thể ngăn cản đại quân thi yêu, không đến mức thất bại tan tác như vậy.”

“Giáp sắt này là hạ phẩm pháp khí do Cổ Tu luyện chế, bom hóa lỏng được cấy vào trong cơ thể chúng là sản phẩm của

viện nghiên cứu, còn súng phun lửa trông có vẻ bình thường kia lại do đích thân quân thiết kế.....”

Từ tướng quân nói: “Đám hung thú bán cơ động kia, mỗi một con ốc vít trên người chúng đều là kết tích của sự hợp tác chủng tộc!”

Lang Vương hơi gật đầu, năm đó nó chiếm đóng địa bàn mấy ngàn dặm, ngoài phòng thí nghiệm gen trung tâm ra, thì những nơi còn lại trong địa bàn của nó chẳng sản xuất ra được bất kỳ thứ gì ngay cả một cái ốc vít cũng không có, nó chỉ lên bầu trời, nói.

“Làm sao để giải quyết Huyết Minh kia? Cho dù là Ngụy Kim Đan, chúng ta cũng chẳng thể ứng phó được!”

“Nhị sư huynh đến rồi.”

Cô Thần vẫn luôn mặc không lên tiếng, nhìn bầu trời phía Nam, chỉ thấy độn quang kim sắc bay nhanh tới.

Không lâu sau đó.

Huyết Minh không chế cốt long đấu pháp chém giết cùng Hàn Triều, mỗi một kích đều truyền ra những tiếng nổ điếc tai, thi yêu thì có thân thể mạnh mẽ, còn Hàn Triều thì thuật pháp vô song, liên tục đấu hơn nửa canh giờ.

Cốt long phát ra tiếng rên rỉ, chết dưới Trần Yêu tháp.

Mắt thấy Huyết Minh cũng không chống đỡ được bao lâu, bỗng nhiên hai mắt nó thay đổi, một giọng nói cổ xưa tang thương phát ra.

“Nhóc con có khí vận tốt đấy, bốn tọa tạm thời tha cho ngươi một mạng!”

Nói xong hóa thành độn quang, tốc độ nhanh đến mức Kim Đan bình thường không thể sánh bằng, trong giây lát đã biến mất ở phía chân trời.

Hàn Triều biết được kia là ma quân, cũng không dám tùy tiện đuổi theo, chỉ nghe được dưới mặt đất vọng lại tiếng hoan hô rung trời.

“Chân quân thần uy!”

.....

Năm liên minh thứ hai trăm mười.

Thi tướng Huyết Minh xâm lấn phòng tuyến Bắc Cương, sau khi thất bại thì chạy trốn.

Đây là lần đầu tiên mà Nhân tộc đối đầu với thi tướng kể từ khi đại kiếp nạn phát sinh cho đến nay, bá tánh hoan hô thắng lợi, nhưng lãnh đạo cấp trên lại thầu mờ mịt.

Quả nhiên.

Mấy ngày sau, phòng tuyến Nam Cương bị thi tướng tiến công.

Đội quân thi yêu với số lượng cả trăm triệu quân, dưới sự oanh tạc liên tục của súng đạn vũ khí hạng nặng đã xông đến gần tường thành, chống chọi lại cả một bức tường thành đầy lửa đạn, thi thể leo lên, phá hư tường thành.

Ác chiến hơn mười ngày, mới đánh lui đại quân thi yêu.

Như ngòi lửa chiến tranh đã được châm lên, ngoài khu vực biển Đông ra, thì đại quân thi yêu không ngừng công kích ba mặt phòng tuyến còn lại.

Ngày đêm không ngừng, không chết không thôi.

Năm liên minh thứ hai trăm mười một.

Chương 435: Tiết học cuối cùng (2)

Lãnh địa Yêu tộc đã bị hủy diệt hoàn toàn, đám Yêu tộc còn sót lại di dời vào trong liên minh tị nạn, thành lập phòng thí nghiệm chế tạo đại quân hung thú.

Mùa thu cùng năm.

Thủ Phụ của Liên minh và Long Hoàng của Yêu tộc cùng nhau xuất hiện trên TV để tọa đàm, tuyên bố hai tộc liên hợp chống lại thi yêu.

“Đây là liên minh được thành lập bởi người sống để chống lại người chết!”

.....

Nha môn Nội Các.

Phòng họp.

Sắc mặt Thủ Phụ càng thêm già nua, ánh mắt quét về hai bên.

Bên trái là lãnh đạo của liên minh Nhân tộc, phía bên phải là Yêu tộc, biến thành hình người, nhưng vẫn giữ lại những dấu vết của hung thú.

“Hôm nay triệu tập mọi người đến đây là muốn tuyên bố một sự kiện.”

Thủ Phụ chậm rãi nói: “Bắt đầu từ tháng sau, cắt giảm ba mươi phần trăm súng ống đạn dược ở tiền tuyến, cũng cắt giảm số nguyên vật liệu tương tự ở phòng thí nghiệm, chớ vì chuẩn bị sớm đi.”

“Sao có thể?”

Người đầu tiên lên tiếng chính là lãnh đạo Binh Bộ, chiến tranh đã triển khai toàn diện, quyền lực của hắn cũng càng ngày càng tăng.

“Khi chúng ta còn đang ngồi họp ở đây, tiền tuyến vẫn đang đánh giặc, tần suất, quy mô tấn công của thi yêu càng ngày càng tăng, không những không cung cấp như bình thường, mà lại còn cắt giảm?”

Một con Yêu tộc đầu hổ, giọng ồm ồm nói: “Hiện tại, số lượng tử vong nhiều nhất chính là hung thú cơ động, cắt giảm nguyên vật liệu của phòng thí nghiệm, chẳng lẽ muốn để binh sĩ Nhân tộc đánh nhau với thi yêu sao?”

“Cần phải đảm bảo vật tư của tiền tuyến, một khi hỏa lực không đủ, có lẽ tháng sau thì phòng tuyến sẽ bị phá vỡ.....”

“Phòng thí nghiệm có thể cắt giảm nguyên vật liệu, đồng nghĩa với số lượng hung thú sản xuất ra sẽ không đủ.....”

Hai bên đều không ai nhường ai, nói chung cũng không phải là có mưu đồ riêng, thật sự là thi yêu ngày đêm không ngừng tiến công phòng tuyến, áp lực mà chúng mang lại cấp bách.

Vào thời kỳ cuối của đại kiếp nạn hung thú, những đội quân xâm lấn lãnh địa Nhân tộc chỉ có những Yêu Vương ở gần đó, còn những Yêu tộc ở những châu lục khác đã chiếm đất xưng vương từ lâu rồi, sớm đã không còn khái niệm chinh phạt Nhân tộc, ngược lại chúng lại bắt đầu chém giết lẫn nhau.

Thi yêu thì lại không giống, chúng nó hoàn toàn nghe lệnh Kim Thi ma quân, có thể hiệu triệu một đội quân với số lượng cả chục tỷ chỉ bằng một suy nghĩ.

Kim Thi ra lệnh bằng bất cứ giá nào, cũng phải huỷ diệt tất cả sinh linh ở Cửu Châu, thi yêu ở những châu lục khác như Xích châu, Phật châu hành quân liên tục ngày đêm, lao đến đây.

“Khụ khụ khụ!”

Thủ Phụ ho khan kịch liệt vài tiếng, nói: “Lão phu cũng không muốn cắt giảm, nhưng mà bất đắc dĩ, chết tạo vũ khí cũng cần tài nguyên, điều chế thuốc cũng cần tài nguyên.....”

“Chúng ta chỉ có một mảnh địa giới này mà thôi, núi có thể khai thác thì đã khai thác cạn kiệt rồi, nếu còn tiếp tục như vậy nữa thì phải đập nồi bán sắt!”

Lập tức có người lên tiếng nói: “Đập nồi bán sắt, dù sao cũng tốt hơn là bị diệt tộc.”

“Nếu như vậy thì có thể chống đỡ được bao lâu nữa chứ?”

Thủ Phụ nói: “Nửa năm? Một năm? Kẻ thù chiếm đóng Cửu Châu, tài nguyên của chúng gấp trăm lần của chúng ta, số

lượng thi yêu mà chúng nó chuyển hóa từ hung thú còn nhanh hơn cả số lượng mà chúng ta giết được nữa.”

Con Yêu tộc đầu sói nói: “Người có dự định gì thì cứ nói thẳng ra, chớ có quanh co lòng vòng.”

“Tiền tuyến cắt giảm tài nguyên, phải bảo đảm có thể chống đỡ được hai năm.”

Thủ Phụ nói: “Mấy năm nay, bất kể là dùng biện pháp gì, cho dù phải vật lộn với thi yêu, cũng phải bảo đảm phòng tuyến không bị phá.”

Lang yêu hỏi: “Hai năm sau thì sao?”

“Sự tình quan liên minh cơ mật, lão phu tạm thời không thể lộ.”

Thủ Phụ nói: “Các người phải hiểu rõ, đây là lần cắt giảm đầu tiên, có lẽ nửa năm sau còn phải tiếp tục cắt giảm, nhưng phải kéo dài được hai năm!”

Trong lòng cả người lẫn yêu đều có suy đoán, trầm mặc một lúc lâu, lần lượt gật đầu đáp ứng.

.....

Đại học Võ Đạo.

Trong giảng đường ngồi đầy sinh viên, vô cùng nghiêm túc nghe Chu Dịch giảng pháp.

Bọn họ hiểu rằng tình hình ở tiền tuyến vô cùng gian nan khẩn thiết, bất kỳ lúc nào cũng có binh lính chết trận, cho nên luôn muốn chăm chỉ tu hành, tương lai nếu đến chiến trường có thể giết thêm được mấy con thi yêu.

Buổi học bắt đầu từ buổi sáng kéo dài đến sau giờ Ngọ.

“..... Bài học hôm nay đến đây kết thúc.”

Đình!

Lớp trưởng gõ khánh ngọc, sinh viên bừng tỉnh từ trong cơn say mê.

“Bản đạo đã giảng dạy liên tiếp mười buổi lời pháp rồi, nói một cách không khiêm tốn, tương lai sau này khi các người ngưng kết Nguyên Anh cũng có thể sử dụng được.”

“Mục đích của việc này, các người cũng hiểu được, tương lai khi chiến đấu cùng thi yêu thì loi pháp là hữu dụng nhất. Có lẽ năm nay, có lẽ là sang năm, các người nhất định sẽ đi vào chiến trường!”

“Tu sĩ Cổ pháp vốn dĩ cần thời gian lắng đọng, tích lũy, đáng tiếc các người sinh sai thời đại, đã không còn thời gian để tiềm tu!”

“Nhớ kỹ trước khi lên chiến trường, đến nhận một liều long huyết được tề, sau khi sử dụng thì con đường tương lai coi như đã chấm hết, nhưng cũng chẳng thể nào lo xa đến được như vậy.....”

Chu Dịch lắc nhai nói không ít lời, sinh viên nghe giảng đột nhiên bừng tỉnh, dường như đang từ biệt.

Không khí đột nhiên trở nên nghiêm trang, một số nữ sinh viên dễ xúc động, hai mắt ửng đỏ lẫn chực khóc, có người thì luyến tiếc thầy giáo, còn có người thì tuyệt vọng với con đường phía trước, còn có người thì là cả hai loại cảm xúc này.

Chu Dịch đã quen với cảnh ly biệt, đến ngay cả chuyện bái tế, viếng mộ mả cũng đã từng làm rất nhiều, vẻ mặt hẩn như giếng cổ không gợn sóng.

“Bài giảng của bản đạo có video trên mạng, các người ai còn nhớ rõ nội dung của tiết học đầu tiên?”

Chương 436: Tiết học cuối cùng (3)

Lập tức có sinh viên trả lời: “Lão sư dạy về độn pháp, dạy rằng chạy nhanh thì sống lâu, tương lai mới có thể hưng thịnh!”

“Nói không sai.”

Chu Dịch hơi gật đầu, nói: “Trên đời này, có lẽ chẳng có ai nhát gan bằng bản đạo!”

Lời này tuyệt đối không phải la3f tự giễu, mà là trần thuật sự thật.

Dù sao thì cố gắng sống sót là có thể thành tiên, bất kể thiên phú có thấp kém như thế nào, tích lũy dài lâu, bất kể là cảnh giới, bình cảnh nào, rồi đều có thể đột phá, tất nhiên là phải sống thật cẩn thận.

“Bản đạo chăm chỉ tu luyện độn pháp, tốc độ thiên hạ vô song, trong Cửu Châu này tuyệt đối không ai có thể đuổi theo, có thể nói nếu như không muốn chết thì sẽ không phải chết!”

“Vì là như vậy, cho dù vứt bỏ Nhân tộc mà chạy trốn, cũng có thể nói mấy câu kiểu như ‘bản đạo bất tử, Nhân tộc bất diệt;’ .., để tự mình an ủi.....”

“Nhưng mà, có một số việc vẫn phải có người đi làm!”

“Bản đạo sắp phải đi xa, đi làm một chuyện, một chuyện không thể không làm, tương lai sinh tử chưa biết.”

Ánh mắt Chu Dịch càng thêm kiên định, nói: “Bài học đầu tiên bản đạo dạy các ngươi chạy trốn, bài học cuối cùng này sẽ dạy các ngươi đối mặt!”

Phòng học yên tĩnh không tiếng động, bọn sinh viên trầm mặc hồi lâu, mãi cho đến khi mắt thấy Chu Dịch biến mất không thấy.

“Cung tiễn lão sư!”

.....

Phòng hiệu trưởng.

Chu Dịch không gõ cửa, độn quang đáp xuống hiện hóa thân hình.

Trong phòng còn có ba bóng người, Tiêu Hồng, Hàn Triều, cùng với Long Hoàng Ngao Khâm.

Tiêu Hồng hỏi: “Khi nào xuất phát?”

“Bây giờ.”

Chu Dịch nói: “Căn cứ vào quẻ bói của bản đạo, một năm sau sẽ có thiên nhật dị tượng, một mặt trời cực lớn chiếu soi, tất cả yêu ma quỷ quái trong thiên địa đều sẽ phải chịu sự áp chế cực lớn!”

Ngao Khâm thắc mắc nói: “Vậy tại sao bây giờ phải đi?”

“Kim Thi cũng tinh thông bói toán, tất nhiên biết được hiện tượng thiên văn này, sẽ trốn tránh ẩn náu trước.”

Chu Dịch giải thích nói: “Ta đến Quỳnh Châu mai phục trước, nhìn chăm chăm vào động tĩnh của lão ma đầu kia, đợi đến khi thiên nhật biến hóa, sẽ vây sát hẳn!”

Hôm nay, bốn người họ tập trung tại đây, là để tiến hành phương pháp phá kiếp đầu tiên cũng như có hiệu quả nhanh nhất, để giết chết Kim Thi ma quân đứng đằng sau không chế thi yêu.

Kim Thi chết đi, sẽ cướp lấy Tiên Thi châu, đại kiếp nạn thi yêu tự động tan rã.

“Vậy thì còn chờ gì nữa!”

Ngao Khâm vốn không phải là kẻ thích dây dưa, vô cùng căm hận Kim Thi ma quân, lập tức hóa thành ánh sáng xanh bay về hướng Tây.

Chu Dịch cùng Tiêu Hồng, Hàn Triều liếc nhìn nhau, hóa thành độn quang theo sát sau đó, ba người bọn họ sớm đã liên lạc, chuẩn bị sẵn phương án vây sát thất bại thậm chí là đấu pháp đại bại.

“Bản đạo chẳng còn sống được bao lâu nữa, lần này nếu đánh không lại Kim Thi, hay để bản đạo cản phía sau!”

Chuyến này thành bại hay không, Chu Dịch đều có thể mượn cơ hội này thay đổi thân phận, có thể nói hữu ích vô hại.

Còn về phần cái gọi là đối mặt, hy sinh, đó chỉ là dùng để khích lệ sinh viên không sợ gian nguy, nếu thật sự Cửu Châu trầm luân, Chu Dịch chắc chắn lựa chọn bảo toàn tánh mạng trốn thật xa, giữ lại một tia hi vọng cho Nhân tộc.

Thiên Thi son.

Đã biến thành phòng thí nghiệm khổng lồ.

Phía Đông có nuôi nhốt vô số dã thú, rồi sẽ đưa lên bằng chuyên đưa vào trong phòng thí nghiệm, sau khi được tiêm thuốc sẽ hóa thành hung thú.

Phía Tây là âm sát tuyệt địa, luyện thi đại trận sẽ trực tiếp ăn mòn chuyển hóa đám yêu thú vừa mới sinh ra thành thi yêu.

Loại phòng thí nghiệm dùng để sản xuất ra thi yêu này, có cả mấy trăm đến một ngàn phòng ở Cửu Châu.

Giống như châu chấu làm hại mùa màng, đám hung thú cuộn cuộn không ngừng sinh sản, cho đến khi tiêu diệt hết Nhân tộc.

“Thời Thượng Cổ, bốn tọa đã luyện chế dã thú bình thường thành những thi yêu có thể sánh bằng tu sĩ Luyện Khí, Trúc Cơ, chỉ cần thêm mấy chục năm nữa. Cổ pháp kết hợp cùng Tân Thuật, hiệu suất tăng lên gấp trăm ngàn lần, cũng là lúc bốn tọa đắc chứng đại đạo!”

Kim Thi khẽ vuốt bảo châu xám xịt trong tay, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời, cười khắc khắc quái dị.

“Lão tặc trời kia, còn chưa từ bỏ ý định, chỉ một đại nhật thiên tượng mà có thể làm khó dễ được ta sao?”

“Tất cả những chuyện này đều do ngươi tự làm tự chịu!”

Àm âm âm.....

Không trung chợt xuất hiện vài tiếng tiếng sấm, ma vân dày đặc bổ xuống tạo ra vài khe nứt lớn, dường như là trả lời lại Kim Thi.

“Khắc khắc khắc! Tu hành vốn dĩ là nghịch thiên, Cửu Châu từ khi hình thành cho đến nay đã trải qua mấy chục vạn năm, Tu Tiên giới hết lần này đến lần khác hưng suy luân hồi, lần này sẽ do bốn tọa kết thúc tất cả vậy!”

Kim Thi không hề sợ hãi, tiếng cười ngược lại càng thêm càng rõ.

Một lão đại Ma đạo ở đẳng cấp này, sớm đã không sợ cái gọi là thiên mệnh, nhân quả, chỉ tin tưởng vào sức mạnh của chính mình!

.....

Bên ngoài ngọn núi.

Ngàn dặm về phía Tây.

Bốn đạo thân ảnh chui lên từ dưới lòng đất, chính là ba người một yêu cùng nhau đến đây để vây giết ma quân.

Chu Dịch nói: “Ma đầu kia chưa đoạt xá, còn có vài phần thực lực của Thiên Quân, nếu như tiến gần thêm nữa có lẽ sẽ bị phát hiện.”

Kim Thi rất cẩn thận tỉ mỉ, tuyệt đối không sẽ thêm để ý đến thể diện của Thiên Quân mà đầu pháp chém giết với đám người Chu Dịch. Một khi hắn phát hiện ra điều bất thường, lựa chọn đầu tiên chính là bỏ trốn mất dạng.

Một lão ma đầu với thể lực khổng lồ trong sào huyệt của mình liệu chết với tu sĩ Chính đạo như trong cốt truyện của thoại bản, tuyệt đối sẽ không có.

Ngao Khâm nhíu mày, nói: “Ngàn dặm quá rộng lớn, lão ma đầu muốn chạy trốn, chúng ta không thể ngăn cản được!”

Chương 437: Tiên Thiên chân nhân.

“Bần đạo đã có kế hoạch rồi.”

Chu Dịch lấy ra mấy cái túi trữ vật từ cổ tay áo, nói: “Đây là trận bàn mà bần đạo luyện chế, đủ để phong ấn phạm vi ngàn dặm, lão ma đầu chỉ có thể chiến đấu với chúng ta mà thôi!”

Ngao Khâm tiếp nhận túi trữ vật, thần thức đảo qua, liếc mắt nhìn Chu Dịch một cái thật kỹ.

Bên trong là mấy vạn trận bàn, trận kỳ, cả đời của một chân quân bình thường cũng khó có thể luyện chế xong được, huống chi là đến cả mấy cái túi trữ vật.

“Chân quân thần thông khó lường, nếu như diệt trừ được ma quân, mong rằng hai tộc có thể chung sống hòa bình!”

Nói xong liền hóa thành độn quang, bay về phía Đông, từ khi kế thừa huyết mạch Thanh Long, cho dù thi triển bất kỳ thuật pháp tiên đoán nào, kết quả đều là phía Đông là hướng đại cát nhất.

Hàn Triều tiếp nhận túi trữ vật, nói: “Sur tôn, ta đến phía Nam.”

Tiêu Hồng bắt đắc dĩ nhún nhún vai, nói: “Lão phu không tinh thông trận pháp, nếu như gương ép bày trận, có thể khiến cho sai sót chồng chất.”

Tân Thuật võ đạo ứng kiếp mà sinh, chỉ trong vòng hai ba trăm năm ngắn ngủn mà đã đạt đến Kim Đan, đã là cực nhanh, những phương diện khác như thần thông thuật pháp, tài nghệ hỗ trợ thì lại không hề có sự tiến bộ.

“Tiêu đạo hữu phụ trách theo dõi lão ma, nếu có dị động, lập tức truyền tin.”

Thân hình Chu Dịch lóe lên, phân ra thành mấy phân thân pháp lực, lần xuống dưới đất bắt đầu bố trí trận pháp cấm chế.

Từ sau khi tu vi đạt tới cảnh giới Kim Đan viên mãn, chưa xác định được phương pháp để Phá Đan thành Anh, Chu Dịch tập trung hết tâm tư của mình lên tứ nghệ, hiện giờ trận đan khí phù đã đến đến mức đỉnh phong.

Chu Dịch đều có thể thi triển những thuật pháp huyền diệu như hất tay bày trận, hư không vẽ phù, vô đỉnh luyện đan vv.

Vô số thi yêu du dương trên mặt đất, không hề phát hiện ra bên dưới mặt đất đã giăng đầy trận pháp cấm chế, chúng nó không có trí khôn, không thông tu hành, cắn nuốt âm sát, sinh khí để tăng trưởng thực lực hoàn toàn dựa vào bản năng.

Nửa năm trôi qua rất nhanh.

Kim Thi trốn trong đại điện tu hành, bất kể là đã có mấy ngàn vạn thi yêu chết trận ở tiền tuyến, thì trong mắt của hắn chỉ là chuyện bình thường mà thôi.

Bởi vì cách Vân Châu quá xa, đám người Chu Dịch cũng không biết tình hình của Nhân tộc, chiến trường tất nhiên là vô cùng khó khăn, sau khi khí tài tiêu hao hầu như không còn, thì chỉ có thể dùng thân thể đánh nhau cùng thi yêu.

Bắt đầu từ đó, hai tộc nhân yêu tất bại!

Hôm nay.

Trận pháp cấm chế đã bố trí hoàn tất, đám người Chu Dịch đứng ở bốn phía, chờ đợi thiên thời.

Hạ chí.

Dương khí thịnh cực, mặt trời trông giống như một cái bếp lò, tỏa ra vô số ánh sáng bao phủ Cửu Châu.

Nhưng khu vực chung quanh Thiên Thi tông vẫn cứ tối tăm âm trầm, âm sát ma khí nồng đậm bao phủ khắp mấy ngàn dặm, ánh mặt trời khó có thể xuyên thấu.

Hôm nay lại không giống như bình thường, buổi trưa khi mặt trời mọc giữa trời, vốn dĩ mặt trời chỉ có kích cỡ như một cái mâm tròn, chợt bắt đầu không ngừng lớn lên, bắt đầu lớn như một cái bánh xe, cho đến khi đạt đến chu vi ba bốn trượng.

Ngẩng đầu xem, mặt trời từ trên không trung giáng xuống Cửu Châu, phẳng phất như gió tay ra là có thể với tới.

Lúc này thứ chiếu xuống không phải là ánh mặt trời, mà là từng luồng Thái Dương Chân Hỏa, thiêu đốt xuyên thủng ma vân.

Xèo xèo xèo.....

Ma vân nhanh chóng tan rã, dưới thiên uy khủng bố, chỉ trong một lát là nó đã hoàn toàn tan biến.

Thi yêu trực tiếp hiện ra dưới Thái Dương Chân Hỏa, bên ngoài thân thể của nó đã bắt đầu xuất hiện những vết thương loang lổ, phát ra những tiếng kêu nghen ngào thê lương thảm thiết, đào đất chui xuống theo bản năng.

“Thiên thời đã đến!”

Giọng nói của Chu Dịch vọng lên từ phương Bắc, pháp lực vận chuyển, từng tòa trận pháp từ từ mọc lên từ dưới lòng đất.

Trận pháp phát ra lưu quang lấp lánh, bắt đầu phong ấn mặt đất, thi yêu vung cốt nhận đào đất, phát hiện mặt đất rắn chắc như tinh cương.

Ong!

Khi tất cả trận pháp được kích hoạt, trên không trung xuất hiện vàng hào quang bảy màu bình bán nguyệt, âm dương ngũ hành thần quang lưu chuyển, bao phủ ngàn dặm không trung.

“Khắc khắc khắc, ngàn năm sau bốn tọa lại còn có thể được nhìn thấy hộ tông đại trận!”

Một tiếng cười quái dị vọng đến, Kim Thi bay ra từ trong đại điện, cẩn thận quan sát trận pháp hồi lâu, vẻ mặt dần dần dữ tợn.

“Lại là vết tích của Đan Đỉnh Tông, chẳng lẽ thằng nhãi kia là sát thần chuyển thế sao? Bốn tọa đã nên đoán ra từ trước, sát thần kia uy chấn Cửu Châu, cho nên mới có thể sưu tập truyền thừa của hai đạo Chính Ma!”

“Vô Lượng Thiên Tôn!”

Chu Dịch niệm đạo hào, không trực tiếp trả lời, mà nói: “Năm đó Tiêu đạo quân dùng Nguyên Anh giết ngược Hóa Thần, hôm nay bản đạo dùng cảnh giới Kim Đan tiễn ma quân vào luân hồi.”

“Lên hết đi!”

“Giết!”

Ngao Khâm và Tiêu Hồng vô cùng dứt khoát, không nhiều lời vô nghĩa với ma đầu, từng người một hiện hóa thành thân thể

của Thần thú.

Bạch Hổ, Thanh Long, một Đông một Tây xông đến.

Hàn Triều thúc giục Trấn Yêu tháp, hóa thành đại bảo tháp cao chín trượng, giống như một ngọn núi nhỏ đáp xuống từ trên trời, mang theo uy lực trấn yêu phong ma khủng bố.

“Chỉ là một tiểu bối mà cũng dám đấu pháp cùng bốn tọa sao?”

Kim Thi hừ lạnh một tiếng, cũng không nhìn thấy hấn thi triển pháp quyết, thân hình hóa thành chín đạo hư ảnh, dễ dàng tránh thoát trận công kích, rồi chém vào người Thanh Long Bạch Hổ tạo nên vô số vết thương.

Vẻ mặt Hàn Triều hơi chững lại, há mồm phun ra sấm sét chân hỏa, ngăn cản hư ảnh.

“Tiểu tử, pháp thuật tu hành không tệ chút nào, nếm thử lửa ma của bốn tọa!”

Kim Thi dung hợp với hư ảnh, lại hiện hóa thành dáng vẻ vốn có, mười ngón bắn ra mấy chục luồng lửa ma đen nhánh.

Chương 438: Tiên Thiên chân nhân (2)

Những luồng lửa ma này không giống với thuật pháp bình thường, không thấy nó bốc cháy dữ dội, thế nhưng lại được bố trí thành trận pháp quỷ dị, vây khốn Hàn Triều bên trong, chỉ trong nháy mắt đã đánh tan chục tia linh quang hộ thân.

Hàn Triều bị vây bên trong lửa ma trận pháp, thi triển thuật pháp cũng không thoát ra được.

May mắn Tiêu Hồng đuổi tới, Kim Thi lại hóa thành hư ảnh biến mất, Ngao Khâm há mồm phun ra thần quang xanh biếc, dập tắt lửa ma.

Hàn Triều còn cảm thấy sợ hãi, đã có sự nhận thức rõ ràng về thực lực của ma quân thời Thượng Cổ, lòng đắc ý kiêu ngạo vốn có khi Kết Đan vỡ vụn trong nháy mắt.

“Hừ! Ý vào thần thông bắt nạt tiểu bối, cũng coi là bản lĩnh sao.”

Chu Dịch đã sớm dự đoán được như thế, tay bắt pháp quyết, chỉ thấy hộ tông đại trận luân chuyển, Kim Thi vốn đang vô hình vô tích ẩn nấp trong hư không, bị trận pháp cấm chế bức hiện hóa thân hình.

Kim Thi lại muốn thi triển độn pháp, nhưng tốc độ không thể nào tăng lên được.

Ngao Khâm thấy vậy lập tức vui mừng, thi triển Yêu Thánh thần thông, hóa thành thần quang xanh biếc đầy trời rồi bay về phía hắn.

Luận về đấu thuật pháp, có thúc ngựa cũng không thể đuổi kịp Kim Thi, nhưng mà bị hạn chế ràng buộc của thiên địa, nếu như chỉ luận về cảnh giới pháp lực thì lại không chênh lệch bao nhiêu!

Tiêu Hồng há mồm phun ra quạt Thần Hỏa, trải qua mấy trăm năm tế luyện, pháp bảo này đã cùng huyết mạch Tiêu gia hòa thành một thể, nhẹ nhàng vung lên đã bắn ra thần hỏa đầy trời.

Hàn Triều cũng không hề núng tay, lấy ra đĩa ngọc chí bảo, hiển tế hơn một ngàn xác hung thú rồi sau đó bắn ra thần

quang màu xám xanh. Thần quang chỉ to bằng ngón cái, khí thể không hề sánh được với bích quang thần hỏa, nhưng mà nơi nó bay qua thì hư không vận vẹo!

Sau khi tấn chức chân quân, Hàn Triều có thể hơi không chế được đĩa ngọc, không hề sử dụng nó một cách bị động như trước đây.

“Mấy tiểu bối, cũng dám đấu pháp cùng bốn tọa!”

Sắc mặt Kim Thi bất biến, đang muốn dùng tay bắt pháp quyết, thì triển Thiên Quân thần thông, bỗng nhiên trên bầu trời xuất hiện một lá phù triện.

Thái Thanh thần phù!

Pháp bảo phù trợ đứng đầu Cửu Châu, dán lên đỉnh đầu Kim Thi, hắn đã bị trói buộc hoàn toàn chỉ trong mấy lần hít thở.

Ong!

Đòn tấn công của ba vị Kim Đan chân quân hạ xuống, thiên địa chỉ trong một thoáng bỗng yên tĩnh, sau hai ba lần hít thở thì phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Hồi lâu sau.

Thần quang tan biến, Kim Thi ma quân biến mất không thấy đâu.

“Đã chết? Đơn giản như vậy sao?”

Ngao Khâm nhú mày, từ lâu nó đã nghe đến uy danh của Thiên Quân, không tin lại có thể giết chết hắn một cách đơn giản như vậy.

“Hắn ở phía dưới.”

Chu Dịch thở dài một tiếng, vừa rồi đúng thật là cơ hội giết chết Kim Thi, nhưng lại không biết hắn ta đã thi triển bí thuật gì, mà lại có thể dùng linh thi thay thế hắn.

Àm âm âm.....

Lời còn chưa dứt, ngọn núi nơi Thiên Thi tông tọa lạc bắt đầu chấn động, đại điện sụp đổ, núi đồi sụp đổ, lộ ra hình dáng của ngọn núi bên trong.

Một tòa núi xương trắng cao đến mấy trăm trượng.

Trên đỉnh núi là mấy ngàn cái đầu lâu, phát ra những tiếng gào rống ồn ào hỗn loạn, trên sườn núi là mấy vạn móng vuốt đang múa may, mỗi một cái cánh tay móng vuốt đều dài đến cả trăm trượng, phần phía dưới thân thể là khung xương của một bộ xương cốt rắn, nơi nó trườn qua để lại những sơn cốc sâu thẳm.

Tiêu Hồng ước lượng độ lớn, khi đối mặt với núi xương cốt khi hắn trông giống như một con kiến, còn chẳng đủ để nó tát một cái.

“Thế này thì còn đánh đám gì nữa?”

“So độ lớn sao? Bốn vương chưa từng sợ ai đâu!”

Thân hình Ngao Khâm biến hóa, hiện hóa thành yêu khu cao đến cả trăm trượng, nhưng chỉ lớn hơn một cánh tay của nó mà thôi.

Về lý thuyết thì chân quân có thể chém núi chẻ đồi, đó là chỉ một ngọn núi nhỏ, ngọn đồi thấp mà thôi, nếu như so sánh với một ngọn núi bằng xương trắng cao đến mấy trăm trượng, được vô số âm sát ma khí bảo hộ, thuật pháp thần thông có đánh vào thì giống như là gãi ngứa.

“Khắc khắc khắc!”

Trong núi xương kia vọng ra tiếng cười quái dị của Kim Thi, chỉ thấy hắn không chế núi xương cốt, huy động mấy vạn cánh tay tấn công trận pháp cấm chế.

Hộ tông đại trận không ngừng chấn động, không ít nơi đã xuất hiện vết rách.

Dù sao thì hộ tông đại trận này được bố trí gấp rút trong thời gian nửa năm, khó có thể ngăn cản núi xương dùng bạo lực phá trận, chẳng bao lâu nữa thì Kim Thi có thể bỏ chạy.

“Bần đạo sẽ hủy đi núi xương này của ngươi!”

Chu Dịch vận chuyển pháp lực, thân hình đón gió bành trướng, chỉ thấy thân mình mọc ra đầu trâu cánh ưng hổ trảo, hóa thành người khổng lồ cao vài chục trượng.

“Tiếp tục!”

Từ trên không trung, tinh quang rũ xuống, dung nhập vào trong cơ thể Chu Dịch, rồi lại lần nữa cao lên hơn mười trượng.

“Còn nữa!”

Chu Dịch ngẩng đầu nhìn bầu trời, mặt trời đáp xuống tử vân chính thịnh, vận chuyển Tử Dương kinh hiện hóa thân hình của một Tiên Thiên chân nhân, rồi theo vô số tử vân nhập thể, chiều cao lại tăng hơn trăm trượng.

Cảm ứng được pháp lực bàng bạc gần như vô cùng tận trong cơ thể, há mồm phun ra Phân Kiếm Quang, hóa thành hơn mười vạn kiếm quang.

“Trong trạng thái này, pháp lực chỉ được vẽ bên ngoài, nhưng mà vô cùng phù hợp!”

Mấy chục vạn đạo kiếm quang không cần bày trận, trực tiếp quét ngang núi xương cốt kia, giống như sông dài ăn mòn đá ngầm, lưu lại vô số vết thương, chặt đứt hơn một ngàn căn cánh tay.

“Đây là..... Thượng Cổ chân nhân!”

Trong giọng nói của Kim Thi tràn ngập vẻ không dám tin, nói: “Những loại pháp môn này đã bị đào thải bởi thời đại, muốn luyện thành thì ít nhất phải mất hơn một ngàn năm, rốt cuộc thì người là ai?”

Chương 439: Tiên Thiên chân nhân (3)

“Đây cũng là lần đầu tiên bản đạo thi triển, mới biết được sự huyền diệu của nó!”

Chu Dịch hiện hóa thân thể chân nhân, cảm giác linh khí thiên địa vô cùng dễ điều khiển, tất cả những pháp lực tiêu hao khi thi triển Phân Kiếm Quang, đã được bổ sung lại trong giây lát.

Dứt khoát tăng thêm uy lực của Phân Kiếm Quang, hóa thành sức mạnh mãnh mẽ cuộn cuộn như sông dài, càn quét qua lại, chỉ trong một lát đã chặt đứt ngang núi xương.

“Đáng chết!”

Vẻ mặt Kim Thi nghiêm nghị, cũng không là cảm nhận được nguy cơ của sinh tử, mà đang suy đoán lai lịch Chu Dịch vượt mức bình thường.

“Chẳng lẽ là tiên thần viễn cổ chuyển thế sao?”

Suy nghĩ đến đây, thái độ cười cợt lúc ban đầu lại nảy sinh ra ý tưởng khác.

“Phá cho bốn tọa!”

Kim Thi quyết đoán kích nổ núi xương, ầm một tiếng, sức ép khủng bố khiến cho trận pháp xuất hiện một lỗ hổng, nhân cơ hội này hấn hóa thành độn quang biến mất phía cuối chân trời.

Độn pháp của Thiên Quân vô cùng huyền diệu, cho dù là một sợi tàn hồn, tốc độ của nó cũng có thể sánh bằng Nguyên Anh lão tổ.

“Đạo hữu, xin dừng bước!”

Thân hình Chu Dịch như bóng xì hơi, khôi phục lại dáng vẻ vốn có, trực tiếp tiêu hao tuổi thọ thi triển Nhiên Huyết độn pháp đuổi giết theo.

Kim Thi cố ý thả chậm tốc độ, quay đầu lại nhìn thấy huyết sắc độn quang, trong mắt hiện lên vẻ đắc ý.

“Khắc khắc khắc! Viễn cổ tiên thần chuyển thế gì chứ, đợi đến lúc tiêu hao hết tuổi thọ, Cửu Châu này vẫn thuộc về bốn tọa!”

Một đuổi một chạy.

Kim Thi cố ý thả chậm tốc độ, di trì khoảng cách hơn mười dặm với Chu Dịch, không ngừng khiến đối phương tiêu hao tuổi thọ.

Độn tốc của Nguyên Anh, chỉ một cái chớp mắt chính là vạn dặm.

Chu Dịch ngẩng đầu nhìn thiên tượng, vầng mặt trời vốn dĩ còn to như một cái cối xay, đã dần dần khôi phục lại dáng vẻ vốn có, áp chế với tu sĩ Ma đạo đã biến mất, chợt dừng độn quang lại.

Đang muốn quay lại.

Thì Kim Thi cũng dừng lại, trào phúng nói: “Đường đường là tiên thần chuyển thế, chẳng lẽ chỉ có chút thủ đoạn này thôi sao?”

“Muốn chết!”

Chu Dịch hừ lạnh một tiếng, trên lưng hiện hóa ra hai cánh, cộng thêm Nhiên Huyết độn pháp, tốc độ lại nhanh hơn vài phần.

Kim Thi không hề quan tâm đến thể diện của Thiên Quân, để mặc cho tiểu bối Kim Đan đuổi giết, xoay người thi triển độn tốc chạy trốn, sao mà hắn lại không nhận ra Nhiên Huyết độn pháp cơ chứ, đã nhảm tính được tuổi thọ của đối phương.

“Chân quân sống được năm trăm năm, kể cả hắn có dùng đan dược kéo dài tuổi thọ, cũng không thể vượt quá tám trăm tuổi!”

“Thông qua tin tức nhận được trước kia, tiên đoán thiên cơ hao tổn ba trăm năm tuổi thọ, chỉ còn lại hơn năm trăm năm tuổi, rồi lại dựa vào tốc độ tiêu hao của Nhiên Huyết độn pháp.....”

Lại độn ra xa ba vạn dặm.

Địa giới này đã là gần với Quỳnh Châu, nếu như tiến về phía Tây chính là Phật châu.

Kim Thi bỗng nhiên dừng lại quay đầu nhìn xem, quả nhiên đúng như hắn suy đoán vậy, “Đường chân quân” vốn có dáng

vẻ của một người trung niên, đã trở nên già yếu, tóc trắng xoá.

Tử khí lượn lờ quanh thân, nhìn dáng vẻ thì cũng chẳng thể sống được mấy năm nữa.

“Khắc khắc khắc! Đạo hữu liều mạng vì Nhân tộc như vậy, bốn tọa vô cùng bội phục, đáng tiếc a đáng tiếc, ngươi không thể nhìn thấy ngày mà sinh linh Cửu Châu bị tiêu diệt sạch sẽ.....”

Kim Thi há mồm phun ra một viên bảo châu, bắn ra thần quang xám xịt, bên ngoài có khắc vô số văn tự kỳ dị.

“Tiên Thi châu?”

Chu Dịch đối chiếu với nội dung ghi chép trong đạo tạng điển tịch, chậm rãi nói.

“Nghe đồn pháp bảo này được luyện thành từ nội đan của tiên thi, khác với những trấn tông chí bảo còn lại, luôn cần phải phát huy uy lực đến mức cực điểm, Tiên Thi châu lại để Thượng Cổ khắc văn phong ấn uy lực, đề phòng tiên thi chi khí bùng nổ!”

“Đứng trước Tiên thi nội đan, thì chúng ta chẳng khác nào phạm nhân, chạm vào là chết ngay!”

“Năm đó vật này từ trên trời rớt xuống Cửu Châu, chỉ trong vòng mấy ngày, vạn dặm Phong Đô đều hóa thành tuyệt địa, từ Hóa Thần cho tới phạm nhân tất cả đều từ từ biến thành thi yêu.”

“Chư vị tổ sư Thiên Thi tông không đành lòng nhìn sinh linh đồ thán, lấy thân mình hóa thành cấm chế, luyện tiên thi nội đan thành pháp bảo!”

Kim Thi khẽ vuốt bảo châu, lạnh giọng nói.

“Nếu không có lão tổ bốn môn hy sinh, Cửu Châu sớm đã hóa thành tuyệt địa, làm gì còn có cái gọi là Nhân tộc truyền đời?”

“Thì ra là thế.”

Đây là lần đầu tiên Chu Dịch nghe được bí mật này, chấp tay lên bầu trời nói: “Bần đạo bái tạ tổ sư Thiên Thi tông, đáng tiếc bọn họ lại có tử tôn bất hiếu, hồ thẹn với tổ tông!”

“Tổ tông? Bốn tọa chỉ coi bọn hắn là một lũ ngu xuẩn!”

Kim Thi là Ma đạo thuần túy, chân chính vô tình vô nghĩa, nếu như diệt hết cửu tộc có thể tăng lên pháp lực, thì chỉ một thoáng do dự cũng là không tôn trọng đại đạo.

Chu Dịch vận chuyển pháp lực, Thái Thanh thần phù bay trên đỉnh đầu, Phân Kiếm Quang xoay tròn quanh thân, chân đạp Bồ Đề Bảo Luân.

“Hôm nay, bản đạo sẽ thay tổ tiên Thiên Thi tông giết chết con cháu bất hiếu!”

“Bồn tọa cho ngươi biết, trên đời này chưa bao giờ có chuyện người tốt là có thể chiến thắng, người xấu thì sẽ thua!”

Kim Thi thúc giục bảo châu, thi khí xám xịt che trời, đất trời mù mịt, vạn vật điêu tàn, từng sợi khí tức quỷ dị đến cực điểm bất chấp linh quang hộ thân, muốn chui vào tạng phủ kinh mạch.

“Không âm không dương, đây là khí tức của thi tiên sao?”

Chu Dịch vận chuyển pháp lực, Bồ Đề Bảo Luân bắn ra vô lượng lượng Phật quang, thi khí quỷ dị đã bị hòa tan.

Mấy chục loại pháp bảo bay ra từ trong cổ tay áo, đủ các loại: chung, đỉnh, kính ấn, bình, tháp, châu, kiếm, bắn khắp bốn phương tám hướng.

Thái Thanh thần phù bay lên trời, từ thật hóa hư rải xuống vô số kim quang phù triện, phù triện dán vào trên pháp bảo, kết thành trận pháp huyền diệu, phong ấn mấy chục dặm hư không.

“Bản đạo và đạo hữu, chỉ một người duy nhất có thể rời khỏi trận này!”

“Khắc khắc khắc!”

Chương 440: Nhân quả định số.

Kim Thi cười quái dị vài tiếng, trong mắt hiện lên vẻ đắc ý, phát tay thi triển rất nhiều Ma đạo bí thuật.

Lửa ma, âm lôi, tà chú, phê hồn..... Từng đạo tà pháp với uy lực mạnh mẽ, Kim Thi thi triển như nước chảy mây trôi, linh quang thuật pháp liên tục phát ra không dứt như thủy triều.

Chu Dịch cũng không nhường một tấc, mười ngón tay bật ra, vô số lôi pháp bắn ra.

Một người thì ma công huyền diệu, một kẻ thì lôi pháp cao thâm.

Bên trong trận pháp cấm chế, tiếng gầm rú không ngừng, trong chốc dặm không gian phong ấn, đột nhiên hóa thành hai màu sắc đen, tím, khi thì màu tím chiếm phần lớn, khi thì màu đen lấn át.

Thực lực của Chu Dịch và Kim Thi đã vượt xa Kim Đan bình thường, nếu nói là vô địch chỉ thua mỗi Nguyên Anh thì cũng không phải là không thể.

Một cảnh giới như vậy là thứ mà thiên kiêu, thiên phú chắc chắn không thể nào có được, cần phải có được hai ba ngàn năm tiềm tu suy ngẫm, tinh khí thần hồn không thể tiến thêm được nữa, thần thông thuật pháp không còn gì để học nữa, mới có thể có thành tựu.

Đấu hơn mười ngày liên tục, vẫn chẳng phân thắng bại.

Chu Dịch cũng không vội vàng, có được hai lớp pháp thể là Thái Huyền, Tinh Thần, thân thể của Tiên Thiên chân nhân chỉ cần hít thở là có thể tăng trưởng pháp lực.

Ngược lại, tuy rằng cảnh giới Kim Thi cao, nhưng chung quy cũng chỉ là một đạo tàn hồn, không có thân thể chống đỡ được thì cũng không chống đỡ được lâu.

Lại đấu thêm mấy chục ngày.

Ma khí đen nhánh không ngừng cuộn tròn, chỉ chiếm hai ba phần trong trận pháp cấm chế, Chu Dịch đập gió mạnh, tay bắt

các loại ấn quyết, sấm sét đầy trời giáng xuống bao vây lấy Kim Thi.

Mái tóc bạc phơ đón gió bay lượn, đạo bào bay phát phới.

Chu Dịch thét dài một tiếng: “Kể từ khi bản đạo tu hành đến nay, rốt cuộc cũng có thể đấu pháp thoái mái một hồi!”

“Hảo lời pháp! Đáng tiếc bốn tọa không có thân thể, nếu không thì nhất định sẽ đấu với người đến địa lão thiên hoang!”

Kim Thi nhìn thấy sấm sét ngày càng kịch liệt, không thể không thúc giục bảo châu, thì khí xám xịt ngưng tụ thành ma thần pháp tướng bốn mặt tám cánh tay, bốn cánh tay đồng thời mở ra, đánh tan sấm sét trên bầu trời.

“A di đà phật!”

Chu Dịch niệm phật, dáng vẻ trang nghiêm, giống như một thần tăng chốn Phật môn.

Được tăng cường thêm Phật pháp, Bồ Đề Bảo Luân bắn ra phật quang dài vạn trượng, hiện hóa thành một vị Bồ Tát pháp tướng kim thân.

Bồ Tát ngồi xếp bằng trên đài sen, tay bắt pháp ấn, đánh nhau cùng với tám cánh tay ma thần, khí tức không hề rơi vào thế hạ phong.

“Phật Đạo song tu, đạo hữu thật sự không phải phạm nhân!”

Kim Thi rũ mắt xuống, càng thêm kiên kỳ Chu Dịch, há mồm phun ra một cây cờ dài đen nhánh, hơn mười vạn hung hồn lệ quỷ đáp xuống.

Chu Dịch lấy Vạn Hồn cờ ra, nhẹ nhàng lay động, ma vân cuộn cuộn không hề yếu thế chút nào.

Kim Thi khẽ nhú mày, lại phun ra mấy chục thanh phi kiếm bạch cốt, kết thành sát trận Ma đạo.

“Đạo hữu trở hết bản lĩnh rồi sao!”

Chu Dịch mặt lộ vẻ vui mừng, Phân Kiếm Quang hóa thành muôn vạn bóng kiếm, chỉ lướt qua vài lần đã chém đứt hơn phân nửa số phi kiếm bạch cốt.

“Không hổ là tiên thân chuyển thế, lần này, bốn tọa lại thua!”

Đại quân thi yêu dưới trướng Kim Thi càng quét Cửu Châu, có được vô số linh vật, lúc rảnh rỗi thì hắn cũng đã luyện chế được không ít pháp bảo, trong mắt những chân quân bình thường thì uy lực của chúng không hề tệ, nhưng trong trận đấu pháp ngày hôm nay lại không thể lấy ra sử dụng được.

Sắc mặt Chu Dịch vô bi vô hỷ, trước khi bị hồn phi phách tán thì một lão ma như hắn tuyệt đối không sẽ nhận thua chờ chết.

Quả nhiên.

Kim Thi há mồm phun ra vài đạo Hóa Thần căn nguyên, pháp lực Kim Đan đỉnh phong đột nhiên lại tăng lên.

“Khắc khắc khắc! Bồn tọa vẫn cứ là một Thiên Quân, cho dù bị thiên địa ràng buộc, hạn chế, nhưng cũng có thể tạm thời phá vỡ được một phần!”

“Bí thuật bạo phát? Bần đạo cũng biết!”

Chu Dịch tay bắt pháp quyết, khuôn mặt càng thêm già nua, tóc bạc không ngừng xuất hiện.

“Hay cho một chân quân, vậy mà còn dám thiêu đốt tuổi thọ!”

Kim Thi nhìn Chu Dịch từ từ già đi, lạnh lùng nói: “Với thiên tư của đạo hữu, cho dù bồn tọa có huỷ diệt Cửu Châu, thì cũng không làm gì được ngươi. Chỉ vì một đám phạm nhân nhỏ nhoi mà có thể hi sinh thân tử đạo tiêu sao?”

“Chỉ cần giết được ngươi, thì tất cả đều đáng giá!”

Khi Chu Dịch ở thời Mạt Pháp, vợ vết truyền thừa của Cửu Châu, trong đó có không ít bí thuật bạo phát của Ma đạo.

Bỏ đi những loại gây tổn hại cho căn cơ, thì đã chọn được một truyền thừa của Thiên Ma công, tiêu tổn tinh khí, tuổi thọ khiến cho pháp lực tạm thời tăng lên, có tên là Thiên Ma Giải Thể đại pháp.

Hao tổn tinh khí thì cần phải tiềm tu thời gian dài để bổ sung vào, còn về phần tiêu hao tuổi thọ, về cơ bản thì thi triển xong đều thân tử đạo tiêu.

Pháp lực vốn ở ngưỡng Kim Đan đỉnh phong, trong nháy mắt bức phá được hạn chế nào đó, Chu Dịch chỉ cảm thấy thân thể

nhẹ nhàng như phi tiên, pháp lực trong đan điền sâu như biển, phảng phất như chỉ cần vẫy tay là có thể hủy thiên diệt địa.

Một cảm giác vừa huyền diệu, cường đại như vậy, khiến cho thần hồn hoảng hốt không chừng!

“Nguyên Anh? Không đúng, chỉ có thể xem như một đạo quân giả, chỉ có pháp lực mà không có cảnh giới!”

Chu Dịch niệm thành Thanh Tâm pháp quyết, nhanh chóng hoàn hồn từ hư vô, pháp lực rót vào bên trong Phân Kiếm Quang.

Ngàn vạn đạo kiếm quang lại lần nữa tách ra từ mười trở thành cả trăm, kiếm quang hơn mười vạn mà tính giống như một con sông, không cần phải có kiếm trận, kiếm quyết gì cả, đã lấp đầy khoảng không gian hơn mười dặm.

“Bồn tọa muốn nhìn thử xem, ngươi còn có thể kiên trì được bao nhiêu!”

Chương 441: Nhân quả định số (2)

Kim Thi tự biết không thể địch lại được, dứt khoát dùng toàn lực bảo vệ bản thân, yên tĩnh chờ tuổi thọ của đối phương hao hết.

Dòng sông kiếm khí vô cùng vô tận mãnh liệt cuộn trào, bổ xuống đỉnh đầu của Kim Thi vài lần, bảo châu vốn có màu sắc xám xịt lại xuất hiện vết nứt, sắp phải nứt vỡ.

“Sao có thể? Nội đan Tiên thi, tổ tiên của Thiên Thi tông cũng không thể hủy được nó.....”

Chu Dịch nảy sinh thắc mắc, kiếm quyết trong tay lại không ngừng, liên tục không dứt chém vào bảo châu.

“Khắc khắc khắc! Cuối cùng cũng không thể giấu được đạo hữu, đáng tiếc đã chậm!”

Kim Thi dường như đã nhìn thật lâu, đắc ý nói: “Uông công nhà người sống mấy ngàn năm, lại ngu ngốc đến như vậy, dễ dàng trúng cạm bẫy của bản tọa, lãng phí hết tuổi thọ.”

Chu Dịch chau mày, kiếm quang lại lần nữa đánh xuống, bảo châu rốt cuộc không chịu đựng được âm âm vỡ nát.

Âm âm âm!

Thi khí nồng đậm đến cực điểm bùng nổ, lan tràn khắp bốn phương tám hướng, muốn phá vỡ trận pháp cấm chế.

Chu Dịch thúc giục Bồ Đề Bảo Luân, được rót vào pháp lực có thể sánh bằng với tu vi Nguyên Anh, Bồ Tát pháp tướng gần như ngưng tụ thành thực chất, phát quang vạn trượng chiếu soi khiến thi khí tan biến sạch sẽ.

Kim Thi mất chí bảo, lẻ loi đứng giữa không trung, đối mặt với kiếm quang sấm sét mà không hề sợ hãi.

“Bản tọa đấu pháp thất bại, nhưng lại thắng được Cửu Châu!”

“Bản đạo tinh thông tiên đoán, chân thân của đạo hữu đang ở đây.”

Chu Dịch bấm đốt ngón tay, đột nhiên có thiên cơ chỉ dẫn rõ ràng, đạo nhân trước mắt chính là Thượng Cổ ma quân.

“Đúng mà cũng không đúng, phải mà cũng không phải vậy.”

Kim Thi nói: “Tất cả những việc mà bổn tọa làm là để hủy diệt Cửu Châu, tất nhiên sẽ bị thiên địa ghét bỏ. Đừng nói chi là đấu pháp với đạo hữu, cho dù là mấy tên nhãi nhép đến đây vây sát, thì ta cũng có thể chết đi một cách bất ngờ!”

Chu Dịch hơi gật đầu, thiên địa chán ghét, đây cũng không phải chỉ là một câu nói mà thôi.

Ví dụ như năm đó dị tượng sao trời, trực tiếp làm bại lộ quá trình phát triển bí mật của Kim Thi, và dị tượng đại nhật trước đó không lâu, gần như là trợ giúp đám người Chu Dịch một cách trắng trợn.

Cũng chính là vì thiên địa không có ý thức, nếu không thì có khi lại trực tiếp hiện hóa ra, giết chết Kim Thi.

“Bần đạo đã sớm dự đoán được, đấu pháp sẽ chết, há có thể không có sự chuẩn bị hay sao?”

Kim Thi nói: “Vì thế bổn tọa chia thần hồn làm hai, một nửa tọa trấn Thiên Thi tông, các người có thể đến đó để giết, còn một nửa thì để tìm kiếm người có thể đoạt xá, bất kỳ lúc nào cũng có thể chuyển thể trọng sinh!”

“Vốn chính là tàn hồn, còn chia thành hai nửa, đạo hữu đã tìm được mục tiêu đoạt xá rồi sao?”

Suy nghĩ của Chu Dịch xoay chuyển thật nhanh, liên minh đã che giấu tất cả những người có Thiên linh căn, dị linh căn bên trong trận pháp cấm chế.

Một cấm chế bảo hộ vô cùng mạnh, Kim Thi dám can đảm lên vào trong đó, vậy thì đừng mơ mà ra được. Kim Thi ma quân sau khi đoạt xá thì dễ dàng giết chết hơn nhiều, cho dù hẳn có vận dụng Hóa Thần căn nguyên, cũng chỉ ngang ngửa với Kim Đan bình thường mà thôi.

“Vốn dĩ không có, nhưng mấy ngày trước đã tìm được.”

Trong mắt Kim Thi bùng lên niềm vui không thêm che giấu, nói: “Khi vừa nhìn thấy bảo vật kia, bổn tọa càng thêm xác định, Cửu Châu này nên thuộc về ta!”

“Bảo vật.....”

Sắc mặt Chu Dịch kịch biến, không thềm nói chuyện với Kim Thi nữa, kiếm khí lôi quang đầy trời giáng xuống, bao phủ khắp người hắn.

Kim Thi đứng ngơ ngác ngay tại chỗ, không hề chống cự mà chờ chết, trong mắt hiện lên những cảm xúc quỷ dị như hồi hận, áy náy, thoải mái, kiên nghị vv, hoàn toàn khác với vẻ tuyệt tình của lúc trước.

“Muộn rồi, sư tôn! Khắc khắc khắc!”

.....

Thiên Thi sơn.

Đã bị san thành bình địa.

Sau khi Chu Dịch rời đi, Ngao Khâm không chế trận pháp cấm chế, diệt sạch ngàn vạn thi yêu chung quanh.

Tiêu Hồng tuần tra khắp nơi, thường xuyên nhìn về phía Tây, mặt lộ vẻ nôn nóng.

Lúc này.

Một đạo độn quang đỏ đậm bay tới, không hề che giấu khí tức pháp lực mạnh mẽ, những nơi nó bay qua, ma vân bị chém làm đôi.

“Đây là..... Đạo quân!”

Ngao Khâm đã từng nghe Long Hoàng giảng đạo, rất am hiểu về pháp lực của Nguyên Anh, không nhận được mà hoảng sợ, sắp chui xuống lòng đất trốn chạy theo bản năng.

“Khụ khụ khụ!”

Độn quang bỗng dừng lại gần Thiên Thi sơn phụ cận, hiện hóa thân hình, chính là Chu Dịch tuổi già sức yếu, ho dữ dội vài tiếng, dáng vẻ tử khí nặng nề hấp hối.

Tiêu Hồng vội vàng nói: “Đường đạo hữu, làm sao vậy?”

“Bất đắc dĩ thi triển bí thuật bạo phát, hao tổn quá nhiều tuổi thọ, khụ khụ khụ, thời gian không còn nhiều nữa.”

Chu Dịch liếc mắt nhìn Ngao Khâm co đầu rút cổ, không thềm đề ý đến, ngược lại hỏi: “Tại sao lại không thấy Hàn Triều,

chẳng phải bản đạo ra lệnh cho hấn không chế trận pháp ở đây sao?”

Tiêu Hồng giải thích nói: “Hàn chân quân lo lắng cho an nguy của đạo hữu, mấy ngày trước đã giao trận bản giao cho Long Hoàng, đuổi theo tung tích của đạo hữu rồi.”

“Hay hay hay! Bản đạo tu hành mấy ngàn năm, quen biết vô số người, mà lại bị một đồ nhi ngoan hai mươi mấy tuổi đầu lừa gạt.”

Hơi thở Chu Dịch pháp phòng không chừng, pháp lực Nguyên Anh sâu như biển, khiến cho Ngao Khâm, Tiêu Hồng cảm thấy vô cùng áp lực, hấn nói: “Tiêu đạo hữu, bản đạo liều mạng hao tổn tuổi thọ, giết chết ma quân kia rồi.”

“Chân quân công đức vô lượng!”

Tiêu Hồng nghe vậy, mặt lộ vẻ kinh hãi, liên tục khom người thi lễ: “Từ đây về sau, chân quân mãi mãi trở thành Cung Phụng của Nhân tộc, Nhân tộc còn tồn tại thì hương khói không ngừng!”

Ngao Khâm tiếp lời nói: “Yêu tộc cũng sẽ làm như vậy!”

“Đáng tiếc, đại kiếp nạn thi yêu sẽ không kết thúc, thậm chí sẽ càng thêm khốc liệt.”

Chương 442: Nhân quả định số (3)

Chu Dịch thở dài một tiếng: “Bần đạo chẳng còn nhiều thời gian nữa, không thể tiếp tục bảo vệ cho Nhân tộc được nữa, sau khi đạo hữu trở về Vân Châu, phải chế tạo nhiều tàu thuyền hơn, hộ tống huyết mạch Nhân tộc vào sâu trong Đông Hải sinh sống.”

Trong lòng Tiêu Hồng dường như đã có phán đoán, hỏi: “Chẳng lẽ có liên quan đến Hàn chân quân sao?”

“Có lẽ là vậy, bần đạo cũng không xác định.”

Chu Dịch nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, Hàn Triều tuyệt đối không có bất kỳ suy nghĩ khác thường nào, nếu không thì sẽ không thể gạt được cảm ứng thần hồn của mình, thở dài nói.

“Kim Thi ma quân nói rằng đã đoạt xá Hàn Triều, tin này là thật hay giả thì vẫn chưa xác định, nhưng mà ma đầu kia lại sẵn lòng chia thần hồn căn nguyên thành hai nửa, có lẽ là như vậy.”

Ngao Khâm thắc mắc nói: “Hàn chân quân là Song linh căn, một Hỏa một Mộc, không hề phù hợp với truyền thừa cả Thiên Thi tông, vậy tại sao ma đầu lại chọn đoạt xá của hắn?”

“Đệ tử kia của ta có bảo vật cộng sinh.....”

Chu Dịch cẩn thận kể lại chuyện bảo vật của Hàn Triều, bỗng nhiên lòng đột nhiên nhận ra, nói: “Bần đạo quen biết vô số người, đệ tử kia của ta có đạo tâm kiên nghị, thà chết cũng sẽ không bị ma đầu làm ô uế, tất nhiên là bảo vật cộng sinh kia có vấn đề!”

Ngao Khâm nhìn vô số xác chết rải rác khắp mặt đất, không nhịn được hoảng sợ nói: “Hiển tế thi hài là có thể ngộ đạo, chỉ cần kích hoạt là có diệt sạch thân quang, ma quân có được bảo vật này, chẳng phải là như hổ thêm cánh?”

Giọng nói của Tiêu Hồng có chút run rẩy, hỏi: “Đường đạo hữu, cho nên chúng ta thua rồi sao?”

“Trên đời này vốn là có thua có thắng, theo như lời ma đầu kia nói, từ xưa đến nay chưa bao giờ có chuyện Chính đạo nhất

định dành được chiến thắng.”

Chu Dịch lắc đầu, thở dài nói: “Bần đạo đã dốc hết sức rồi, ma đầu kia có hai chí bảo, nếu như đấu pháp thêm một lần nữa, bần đạo cũng chưa chắc là đối thủ của hần!”

“Như người ta thường nói : sức người khó địch số trời!”

Tiêu Hồng nói: “Từ khi đại kiếp nạn thi yêu xuất hiện cho đến nay, thiên địa nhiều lần giúp đỡ chúng ta, không ngại mà trực tiếp hiện hóa dị tượng trấn áp ma đầu, có lẽ cũng không muốn thi yêu làm họa Cửu Châu, sinh linh tuyệt chủng?”

“Đó là tất nhiên, đáng tiếc mỗi một hành động, lời nói đều là nhân quả định số.”

Chu Dịch kể sơ qua về đấu kiếm Chính Ma năm xưa, cùng với chuyện thiên địa âm thầm can thiệp dẫn hướng đấu kiếm, nói: “Năm đó thiên địa đã tính toán khiến cho hai đạo Chính Ma tàn sát lẫn nhau, không đợi đến khi tổ mạch tự động suy vong, đã vội vàng bức bách ba vị Hóa Thần liên thủ đánh nát tổ mạch!”

“Kim Thi ma quân này chính là một trong ba vị Hóa Thần khi đó.”

“Khi đó đã gieo ra nhân diệt thế, hiện giờ đại kiếp nạn thi yêu chính là quả, nếu như Huyết Ma, Thiên Ma thức tỉnh sớm hơn một chút, có lẽ cũng sẽ tạo ra một ma kiếp tương tự như vậy.”

“Năm đó nếu như thiên địa không âm thầm dẫn lối, mà đợi đến khi tổ mạch suy vong tự nhiên, thì cũng phải đến tám trăm đến một ngàn năm sau..... Đến khi đó thì đừng nói chỉ là vài vị Hóa Thần Thiên Quân, đến ngay cả Nguyên Anh đạo quân đều cũng đã chết, thì sẽ chẳng ai tự phong ấn nữa!”

“Nếu được như vậy, thì cũng sẽ không có kiếp nạn thi yêu như bây giờ!”

“Lại còn có một bí mật Thượng Cổ như vậy sao.....”

Tiêu Hồng lẩm bẩm tự nói, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Chu Dịch, hỏi: “Rốt cuộc thì đạo hữu là vị đại năng Thượng Cổ nào chuyển thế? Bây giờ tuổi thọ của ngài cũng đã sắp hết, chi bằng nói ra thân phận, nếu như sau này Nhân tộc có thể sống sót, nhất định sẽ tế bái, thờ phụng!”

“Ta là ai?”

Chu Dịch nhìn thật sâu vào mắt Tiêu Hồng, chậm rãi nói.

“Ta là tổ tông của ngươi!”

“.....”

Mặt mày Tiêu Hồng run rẩy, rất muốn đập chát lại một câu, nhà ngươi sao lại chửi mắng người ta chứ.

Chợt nhớ tới lai lịch của Chu Dịch, rất có thể là tiên thân Thượng Cổ chuyển thế, nếu là như vậy thì xem ra cũng chẳng hề lỗ chút nào.

“Đường đạo hữu, đừng nói đùa vào những lúc như thế này!”

Chu Dịch nói: “Bần đạo chưa bao giờ nói giỡn, chẳng lẽ tổ tiên của ngươi không phải là Tiêu Nhiên hay sao?”

“Đúng vậy.”

Tiêu Hồng cảm giác Chu Dịch không giống như đang nói đùa, vẻ mặt lập tức nghiêm nghị, nói: “Tiêu gia bắt đầu từ đời tổ tiên Tiêu Nhiên, truyền thừa đến nay đã được mười bảy đời, chẳng lẽ chân quân là tổ tiên chuyển thế sao?”

“Lai lịch của bần đạo xa xưa hơn cả Tiêu Nhiên nữa.”

Chu Dịch nói: “Quạt Thần Hỏa này là do tiểu tử kia lấy được từ trong mộ của bần đạo, nếu không có huyết mạch Tiêu gia, thì làm sao mà một tu sĩ Luyện Khí nhỏ bé lại được một chí bảo nhận chủ!”

“Quạt Thần Hỏa.....”

Hai mắt Ngao Khâm tròn tròn, chỉ vào Chu Dịch không dám tin tưởng nói: “Ngươi ngươi ngươi chính là Huyền Tiêu đạo quân?”

Trước khi Tứ Linh Thánh Điện xuất thế, Ngao Khâm từ lâu đã nghe đến danh tiếng của Huyền Tiêu, sau khi xuất thế thì hắn đã tìm đọc lịch sử thời Thượng Cổ, lại biết được truyền thuyết về Huyền Tiêu đạo quân một mình trấn Cửu Châu, giết chết Hóa Thần.

“Phải mà cũng không phải.”

Ánh mắt Chu Dịch sâu thẳm, nói: “Có lẽ chỉ là..... Hai đóa hoa tương tự mà thôi.”

Vẻ mặt Tiêu Hồng rồi rầm, trong lúc nhất thời không biết nên xưng hô như thế nào, đạo hữu hay là tổ tông đều không thích hợp.

“Chuyện ở đây xong rồi, bản đạo sẽ tìm một nơi tọa hóa, những linh vật Kết Đan này giao lại cho đạo hữu, nếu có người Ngưng Đan thì ban cho họ.”

Chu Dịch mượn thân phận Huyền Tiêu chuyển thế, giải thích rõ ràng lai lịch “Đường Huyền”, đã biết được ngọn nguồn thì có thể an tâm thay đổi thân phận, đề phòng người ta hoài nghi.

“Nhân tộc nhất định ghi nhớ tên tuổi của đạo hữu!”

Chương 443: truyền thừa Thi tiên.

Tiêu Hồng khom người thi lễ, bất kể đối phương có phải là tổ tiên của mình hay không, đều là anh hùng hi sinh vì Nhân tộc.

Chu Dịch hơi hơi gật đầu, liếc mắt nhìn Ngao Khâm.

“Năm đó, bản đạo đã được nghe danh tiếng của Long Hoàng, chớp mắt đã ngàn năm trôi qua, cố nhân trên đời chỉ còn lại Ngao đạo hữu. Chuyện Nhân tộc dờn vào Đông Hải, phải nhờ đạo hữu giúp một chút, đừng để hải yêu tác loạn!”

“Chắc chắn rồi.”

Ngao Khâm liên tục gật đầu đồng ý, trên đời này, người sắp hết tuổi thọ chính là kẻ điên cuồng nhất, cũng không dám làm trái ý hấn.

“Vô Lượng Thiên Tôn!”

Chu Dịch niệm đạo hào, hóa thành độn quang biến mất ở phía chân trời.

Tiêu Hồng ngần ngừ hồi lâu, đột nhiên hỏi nói: “Ngao đạo hữu, người nói coi, ta có nên nhận người tổ tông này không?”

“Ngu mới không nhận!”

Ngao Khâm chờ Chu Dịch rời đi, rồi đứng thẳng lưng lên, nói: “Đó chính là cường giả Thượng Cổ, bây giờ chính là đạo môn tiên hiền, người khác tìm mọi cách thân cận cũng chẳng có cơ hội, người lại còn do dự?”

“Được đạo quân chuyển thể nhận thân, lại có quạt Thần Hỏa truyền thừa, sau này Tiêu gia chính là truyền kỳ gia tộc vượt ba thời đại!”

Tiêu Hồng trầm ngâm hồi lâu, liếc mắt Ngao Khâm nói.

“Chẳng trách Long tộc có nhiều thân thích.....”

.....

Xích châu.

Vết tích của trận chiến giữa các cường giả thời Thượng Cổ đã biến mất dưới sự ảnh hưởng của thời gian, có lẽ ở một nơi nào

đó dưới lòng đất còn chôn vùi di chỉ thành trì thời Thượng Cổ.

Hoang mạc bao la được linh khí uẩn dưỡng, đã khôi phục lại dáng vẻ núi sâu rừng già.

Bây giờ lại bị âm sát ma khí ăn mòn, mặt đất đen nhánh như mực, thảm thực vật hóa thành những cây cối vặn vẹo, đôi lúc lại xuất hiện những con quạ đen với thân thể bị hư thối, phát ra tiếng kêu khàn khàn khó nghe.

Răng rắc răng rắc!

Vài bộ xương khô, cương thi vật vờ trên mặt.

Vạn vật điêu tàn, sinh linh tuyệt tích, Xích châu của hôm nay chính là Cửu Châu của ngày mai.

Trong một ngọn núi hoang vô danh.

Mấy trăm trượng dưới lòng đất.

Một đạo nhân mặc áo bào màu lam ngời xếp bằng, tuổi chừng hai ba mươi, tướng mạo bình thường.

Chính là nhị đệ tử “Hàn Triều” của Chu Dịch.

“Khắc khắc khắc! Bồn tọa hao tổn một nửa căn nguyên, khiến cho thằng cha kia hao hết tuổi thọ, cho dù hắn có là ai chuyển thế, thì tất cả mọi chuyện đều đã qua rồi!”

Trong tiếng cười quái dị của “Hàn Triều”, sắc mặt vặn vẹo biến ảo, dần dần hóa thành dáng vẻ của Kim Thi.

Kim Thi há mồm phun ra đĩa ngọc, đúng là chí bảo cộng sinh của Hàn Triều, lúc này chính giữa đĩa ngọc chính là một viên châu xám xịt, hai loại bảo vật dung hợp thành một khối tròn vẹn, hoàn mỹ không tỳ vết.

“Đúng là một bảo vật tốt!”

Sâu trong thần hải.

Một bóng dáng hư ảo đậm bạc, mắt lạnh lùng nhìn ma quân, thao tóm thân thể của chính mình.

“Tại sao lại không giết ta?”

“Người là người cộng sinh với vật này, có thể được gọi là Tiên Thiên nhận chủ, cũng không thể giết bừa được.”

Thần hồn Kim Thi hiện hóa, cười nói: “Sau này bốn tọa đắc chứng đại đạo, sẽ khiến cho người phản bốn quý nguyên, tế luyện thành khí linh chí bảo, dễ dàng có được trường sinh!”

“Trường sinh.....”

Hàn Triều lâm bảm tự nói, rốt cuộc nhịn không được hỏi: “Rốt cuộc thì đĩa ngọc này là bảo vật gì?”

“Vật này cũng không phải là pháp bảo, mà là đầu lâu của thi tiên tự động biến hóa, mài giữa mà thành, sau mỗi lần người hiến tế thi hài, thì nó sẽ hơi kích phát ra khí tức thi tiên.”

Kim Thi đã dành được thắng lợi, rất sẵn lòng chia sẻ sự đắc ý vui sướng.

“Được khí tức tiên nhân bao phủ, phàm nhân chỉ cần chạm vào, thì sẽ tiến vào cảnh giới ngộ đạo!”

“Thì ra là thế.”

Hàn Triều nói: “Cho nên ta liên tục hiến tế thi hài, sẽ khiến cho thi tiên không ngừng hồi sinh, thậm chí có một ngày sẽ làm nó hồi sinh sao?”

“Có lẽ là như vậy, dù sao thì sức mạnh của tiên nhân vô cùng to lớn, không phải là thứ mà đám phàm nhân như chúng ta có thể tưởng tượng được!”

Kim Thi cười quái dị nói: “Như thế xem ra, bốn tọa đoạt xá người, ngược lại trở thành ân nhân cứu mạng, đợi đến ngày thi tiên sống lại, chắc chắn sẽ cắn nuốt sạch hồn phách của người.”

Hàn Triều lạnh lùng nói: “Người không sợ thi tiên sao?”

“Sợ, đương nhiên sợ!”

Kim Thi nói: “Cho nên bốn tọa muốn nhanh chóng càn quét Cửu Châu, nhờ vào khí vận vô tận, linh vật, sớm ngày đột phá cảnh giới Phản Hư, khi đó còn sợ một hài cốt thi tiên hay sao?”

“Ngược lại, bốn tọa sẽ đoạt truyền thừa của thi tiên, dễ dàng có được Chân Tiên đại đạo!”

Phản Hư là cảnh giới cuối cùng dưới Chân Tiên, hay còn được gọi là Nhân tiên, thật sự có thể trấn áp hài cốt thi tiên.

Ánh mắt Hàn Triều lập loè, chớp tay nói: “Tiểu bối mong rằng tiền bối sớm ngày chứng đạo, cũng được hưởng nhờ, cùng hưởng trường sinh.”

“Đơn giản đơn giản.”

Kim Thi vừa lòng gật đầu, cẩn thận đánh giá Hàn Triều một lát, tay bắt pháp quyết, mấy chục luồng thuật pháp phong ấn đáp xuống.

Hàn Triều thản nhiên tiếp nhận, suy đoán lời nói của Kim Thi có mấy phần thật mấy phần giả, nuốt hết chín mươi chín phần trăm hồn phách của mình, cố tình lưu lại một sợi tàn hồn phong ấn, tuyệt đối không phải vì luyện thành khí linh.

“Đĩa ngọc là đầu lâu thi tiên, cộng sinh với ta.....”

.....

Kháo Sơn thành.

Một trọng địa của Bắc Cương, là nơi Chu Thái Tổ bắt đầu sự nghiệp.

Chiến tranh nơi biên cảnh càng thêm ác liệt, đại quân thi yêu bất kỳ lúc nào cũng có thể đột phá phòng tuyến, liên minh chỉ có thể không ngừng điều quân đến Bắc Cương.

Sau khi binh sĩ được bổ sung vào Kháo Sơn thành, khiến cho một thành thị vốn điều hieu, khôi phục lại vẻ phồn vinh hưng thịnh.

Trên đường phố nhộn nháo tấp nập, có rất nhiều sắc dân đang tập trung ở đây, trong đó không ít Yêu tộc với đầu thú.

Thời thế đổi thay.

Chương 444: truyền thừa Thi tiên (2)

Chỉ trong mấy năm ngắn ngủn mấy năm, hai tộc với sinh tử tương phản nhau, dưới áp lực của đại kiếp nạn thi yêu liên kế vai chiến đấu bên nhau.

Rất nhiều bá tánh thấy Yêu tộc thì vẫn còn cảm giác thù hận, đặc biệt là những người có người thân chết trong miệng hung thú, vì e sợ những luật lệ của liên minh, không thể không kìm chế cơn phẫn nộ lại.

Điều duy nhất có thể tự an ủi chính mình, đó chính là Yêu tộc đối đầu trực diện với đại quân thi yêu, tổn thất thảm trọng.

Nhân tộc mượn dùng phòng tuyến biên cảnh ngăn chặn đại quân thi yêu, đoạt được quyền chỉ huy từ tay Yêu tộc, có thể nói một lần nữa bước lên vị trí bá chủ ở Cửu Châu, nhưng mà không hề cảm thấy đắc ý.

Tài nguyên trong lãnh địa của liên minh càng ngày càng khan hiếm, đến ngay cả dao phay mà cũng phải tịch thu để chế tạo chiến đao.

Một năm trôi qua.

Chiến tranh biên cảnh dần dần thay đổi hình dạng, nếu như không phải lúc khẩn cấp thì rất ít khi sử dụng đến vũ khí với đại quy mô, bắt đầu đánh tay đôi cùng thi yêu.

May mắn là quy mô của long huyết võ giả không ngừng được mở rộng, tính dễ dung hợp và thực lực cường đại sau khi dung hợp của huyết mạch Thanh Long khiến cho Nhân tộc có thể ngăn cản đại quân thi yêu.

Trên những con phố hiện đại xây bằng xi măng san sát nhau, thứ bày bán lại là nông sản thô sơ.

Mọi người cũng không dùng tiền tệ trao đổi, mà là các loại tem phiếu do liên minh phát hành hoặc là trực tiếp dùng vật đổi vật.

Hú hú hú—

Từng tiếng còi cảnh báo chói tai vang lên, vọng đến từ trung tâm thành thị, rồi sau đó là những tiếng rao không ngừng lặp

lại.

“Bắt đầu từ ngày hôm nay, bất kỳ ai không phải là võ giả huyết mạch đều có thể xin ra biển tị nạn.....”

Người bình thường nghe được lời này, chỉ nghĩ rằng liên minh đang chuẩn bị đường lui cho Nhân tộc, nhưng mà người thông minh thì sợ hãi kinh hãi, suy đoán rằng tiền tuyến đã không còn cầm cự được nữa.

Ở Long Bàn sơn cách Khảo Sơn thành ba trăm dặm, binh sĩ đang chiến đấu với thi yêu.

Trong tiếng gầm rú thừa thốt của bom đạn, chỉ có những con thi yêu đến gần tường thành mười trượng mới bị vũ khí nặng chăm sóc mà thôi.

Cách tường thành hơn mười dặm.

Đám hung thú bán cơ động ở tuyến đầu theo sát sau đó chính là võ giả Nhân tộc, trên người khoác trọng giáp, vung vẩy đao kiếm dài đến mấy trượng chém giết.

Đại quân thi yêu mệnh mang bát ngát, giống như thủy triều không ngừng lao đến.

Vừa mới giết lui một đợt, ngay sau đó lại xông tới nhiều hơn, đồng xương cốt mọc trên mặt đất đã chất chồng cao đến hai ba trượng. Nếu như sau khi trận chiến, binh lính không phóng hỏa đốt cháy, để cho những thi hài kia tan biến bay theo gió thì độ dày của đồng xương cốt kia còn cao hơn so với tường thành rồi.

“Chết hết đi!”

Một binh sĩ ngửa mặt lên trời thét dài, long huyết trong cơ thể đã bị tiêu hao hầu như không còn gì, lại bị vô số thi yêu vây công, tuyệt đối không còn cơ hội lui về trong phòng tuyến nữa.

Dứt khoát trước khi trút hơi thở cuối cùng, kích nổ bom hỏa lỏng trong cơ thể, mấy chục trượng chung quanh người hắn hóa thành một quả cầu lửa khổng lồ.

Cảnh tượng như vậy xuất hiện thường xuyên trong chiến trường.

Vốn dĩ những binh sĩ có thể điều khiển vũ khí hỏa lực lớn, càn quét thi yêu giống như cắt lúa mạch, rồi tài nguyên gần như khô kiệt, dân chúng bắt đầu dùng ẩm sành nấu cơm, tiền tuyến cũng chỉ có thể tác chiến như thế này.

Trên tường thành.

Hai mắt Từ tướng quân linh quang lấp lánh, từ một mảnh vảy rồng giữa mày đã bao phủ toàn bộ cái trán, mắt thấy binh lính tự bạo càng ngày càng nhiều, lập tức hạ lệnh nói.

“Truyền lệnh cho Hồ Bưu, để hấn thay cho đội một.”

Tham mưu nhắc nhở nói: “Tướng quân, đội hai mới nghỉ ngơi được ba canh giờ, còn chưa hoàn toàn khôi phục thể lực.....”

“Không kịp nữa rồi, không thể để cho đội một tử thương quá nặng.”

Trong mắt Từ tướng quân hiện lên vẻ bất đắc dĩ, nói: “Nội Các truyền tin, từ hôm nay trở đi sẽ tập trung vào chế tạo thuyền, nên sẽ cắt giảm số lượng áo giáp, chiến đao.....”

Tham mưu kinh hãi nói: “Vậy thì còn phòng thủ như thế nào nữa chứ, không có áo giáp hộ thân, không có chiến đao chém giết, đại quân thi yêu chỉ cần xung phong vài lần đã đột phá được phòng tuyến!”

“Cho nên phải bỏ đất giữ người!”

Từ tướng quân nói: “Nội Các đã cho phép chúng ta rút lui về trong phòng tuyến, từng bước biến các thành trì thành trận địa, cần phải dành ra được một năm cho hậu phương, trước khi binh lính chết hết.”

“Lại thêm một năm?”

Tham mưu cả giận nói: “Một năm trước, Nội Các cũng đã nói kiên nhẫn, bây giờ lại còn muốn kiên nhẫn nữa, chẳng phải là để cho chúng ta chịu chết hay sao!”

“Nếu không thì làm sao bây giờ, người có thể đầu hàng thi yêu sao?”

Từ tướng quân cười nhạo nói: “Lão Lưu, nói thật, nếu là có thể đầu hàng thì lão tử đã sớm đầu hàng rồi. Đáng tiếc đầu hàng

chính là chết, trước sau gì cũng chết, chỉ bằng hi sinh lòng lấy một chút!”

Tham mưu thực hiện quân lễ, lập tức đi xuống đưa tin.

Sau nửa canh giờ.

Những tiếng pháo vang lên liên tiếp, rồi đồn đại quân thi yêu đến một mảnh đất, binh sĩ lập tức bùng nổ toàn bộ khí huyết, sau khi giết chết hết những thi yêu chung quanh thì lui vào bên trong phòng tuyến.

Đại quân thi yêu nhanh chóng lấp đầy chỗ trống, hai mắt lập loè như ma trơi, tiếp tục lao về phía tường thành.

Chúng nó chẳng thể nào lui lại phía sau được nữa, sau lưng chúng chính là vô cùng vô tận thi yêu, chỉ có thể đập lên xác của đồng bọn tiến về phía trước.

Mấy ngàn võ giả binh sĩ của đội nhìn lao ra từ trong phòng tuyến, vung chiến đao chém giết thi yêu, một lúc lâu sau đó lại bắt đầu vang lên những tiếng tự bạo!

Nửa tháng sau.

Chương 445: truyền thừa Thi tiên (3)

Phòng tuyến chính giữa Long Bàn sơn bị thi yêu phá vỡ đầu tiên.

Vô số thi yêu dầm lên đồng bọn trèo lên trên tường thành, giống như những con mối điên cuồng gặm cắn con đê, từng chút từng chút một dỡ bỏ lớp gạch của tường thành.

Sau khi tường thành sập xuống, đại quân thi yêu đóng bên ngoài phòng tuyến tràn vào bên trong tường thành giống như nước lũ vỡ đê, rồi lan tràn khắp bốn phương tám hướng, tàn sát tất cả sinh linh.

.....

Tân Hải.

Cảng biển.

Vô số tàu thuyền nhỏ neo, trên thuyền đầy người.

Bất kể là trên khoang thuyền hay là trên boong tàu, chỉ cần còn có đất cắm dùi, thì sẽ có người sẵn lòng chen lên đó.

Lúc này, bất kể là quý tộc có truyền thừa lâu đời, hay là nông dân chân lấm tay bùn, đều chỉ có một mục tiêu, đó chính là lên thuyền rời khỏi Cửu Châu.

Tin tức phòng tuyến Bắc Cương sụp đổ lan truyền khắp liên minh với tốc độ cực nhanh, lòng người vốn dĩ đã hoảng sợ, hiện tại lại rơi vào trạng thái hoảng loạn.

Cho dù là rời khỏi Cửu Châu đến một hòn đảo nhỏ gần đó, cũng có thể sống được thêm một thời gian nữa.

Trong vô số tàu thuyền trên bến cảng thì thứ thu hút ánh nhìn của mọi người nhất chính là tàu Hỏa Chung, không chỉ là vì nó to lớn an toàn nhất, mà là nó đã từng đến sâu trong Đông Hải, là nơi Tiên giới không có linh khí không có kiếp nạn trong truyền thuyết!

Điều khiển tàu Hỏa Chung là mười vị Trúc Cơ chân nhân, liên minh cung cấp cho bọn họ rất nhiều linh vật, cũng đủ di chuyển được mười mấy vạn dặm.

Không cần quay lại, những chân nhân này cũng có dự định rời khỏi Cửu Châu!

Tin tức tốt chính là hải yêu đã được Ngao Khâm ra lệnh, sẽ không công kích tàu thuyền đi qua, không phải lo lắng sẽ bị hung thú tấn công, cho nên dỡ bỏ tất cả vũ khí công kích, để chuyên chở được thêm càng nhiều người.

Đứng trên bờ.

Những kẻ giàu có nổi tiếng đang vung vãi những tập phiếu hối đoái, hò hét hứa hẹn đủ các kiểu, thậm chí sẵn lòng cho hết tất cả.

Chỉ vì muốn có được một vé trên tàu Hỏa Chung, nhưng mà trên thuyền đã lấp đầy người, không ai muốn rời thuyền, cho dù có thể đổi lấy một cuộc sống mà họ đã từng ước mơ tha thiết.

Chỉ khi liên quan đến sự sống và cái chết thì mới có sự bình đẳng thực sự!

Trên tàu Hỏa Chung.

Hai người trung niên chen lấn trên boong tàu, nhìn đám người cuộn cuộn bên bờ biển, xuất hiện một loại cảm xúc vui vẻ nó không nên lời.

“Đó chẳng phải là ông chủ của chúng ta sao, khóc trông như một con chó ấy?”

“Đúng rồi, giống như lúc khi ta quỳ xuống cầu xin hãn ta vậy!”

“Chúng ta sẽ sống sót chứ?”

“Ai biết được!”

Người dưới thuyền cố gắng lên thuyền, người trên thuyền hai mắt mê mang, bọn họ căn bản không biết rồi tương lai sẽ như thế nào, có lẽ trên đường xuất hiện sóng thần, trực tiếp lật thuyền chết dưới biển.

.....

Quỳnh Châu.

Quê hương của Quỷ Vương tông Thượng Cổ.

Sau khi linh khí hồi sinh, địa cấp linh mạch năm xưa khô cạn, lại lần nữa bắt đầu ngưng tụ.

Bắt đầu từ linh mạch cấp thấp nhất sau hai ba trăm năm đã dài đến ngàn trượng.

Lúc này.

Một bóng người chui lên từ dưới lòng đất, hiện hóa thân hình, đúng là Chu Dịch vốn nên tọa hóa.

Chu Dịch lấy ra trận bàn, pháp lực vận chuyển thúc giục trận pháp cấm chế, rồi sau đó là những tiếng ầm ầm vang lên liên tục, biển cổ lớn xảy ra, nửa dãy núi bị chia cắt thành mấy khúc dưới sức ảnh hưởng của trận pháp.

Ong!

Đột nhiên vọng đến những tiếng rên rỉ, giống như tiếng thở than trước khi chết của linh mạch, linh mạch mới sinh ra không lâu hoàn toàn không có sức chống cự.

“Dòng thứ bảy mươi hai!”

Chu Dịch lấy ra bản đồ Cửu Châu, vẽ vài vòng lên vị trí ở Quỳnh Châu, rồi sau đó chui vào lòng đất tiếp tục đi về hướng Tây.

“Bản đạo không tìm được cái nào là tổ mạch, vậy thì phá hủy hết tất cả linh mạch.....”

Một năm sau.

Phía Tây Quỳnh Châu.

Một con sông lớn vô danh đang yên tĩnh chảy xuôi dòng, bỗng nhiên bên hai bờ sông, nước sông cuộn trào mãnh liệt, chảy ra ra khắp bốn phương tám hướng.

Linh mạch được sinh ra ở hai bên bờ sông, dưới sức tàn phá của trận pháp cấm chế, ầm ầm chia cắt thành mấy đoạn nhỏ, linh khí nồng đậm tỏa ra.

“Dòng thứ một trăm chín mươi hai!”

Chu Dịch quen tay lấy bản đồ Cửu Châu ra, bên trên là hơn ba mươi phần trăm lãnh thổ của Quỳnh Châu đã được vẽ nhiều vòng tròn màu đỏ.

“Với tốc độ này, hai ba mươi năm là có thể hủy hết linh mạch ở Cửu Châu, đến lúc đó cho dù ngươi có là ma quân, thi yêu gì đi nữa, toàn bộ đều sẽ bị hồn phi phách tán bởi mật pháp tuyệt thế!”

Tay bắt pháp quyết, mặt đất xuất hiện cả trăm cây trận kỳ, thu vào trong cổ tay áo tiếp tục bay về hướng Tây.

Không ngừng tàn phá linh mạch, Chu Dịch lại càng thêm quen tay, đối với những loại linh mạch khác nhau sẽ sử dụng những trận pháp cấm chế khác nhau.

Ví dụ như bộ trận kỳ với hơn mười loại trận pháp với các tác dụng như dung hợp đoạn thủy, liệt địa, giam cầm, tuyệt diệt v.v, chuyên dùng để phá linh mạch dưới nước, Chu Dịch gọi nó là Tuyệt Thủy trận.

Đại đa số linh mạch sinh ra dựa vào núi và sông, cho nên còn có Tuyệt Sơn trận.

Một số ít linh mạch được hình thành dưới bình nguyên dưới lòng đất, là loại xử lý rắc rối nhất, cũng kéo dài hành trình đẩy nhanh tiến độ của Chu Dịch.

“Có không ít linh vật cộng sinh, đáng tiếc tất cả đều quá mới mẻ, không thể đợi được đến khi chúng nó sinh trưởng chín mùi cùng linh mạch, mà phải đem chúng nó vào trong Côn Luân động thiên uẩn dưỡng, sau này sẽ tìm cách bồi dưỡng chúng!”

Chu Dịch bắt đầu dĩ lặc đầu, phạm là những linh vật có dính đến hai chữ ‘Tiên Thiên’, sẽ có rất nhiều công dụng huyền diệu.

Ví dụ như chiếc châu đá vừa mới từ vớt lên từ dưới đáy sông, nơi có linh mạch, không cần thi triển bất kỳ thuật pháp nào, cũng có thể hội tụ nhật nguyệt tinh quang ngưng tụ thành linh thủy.

Chương 446: Cửu Châu biến mất.

Đáng tiếc phẩm giai linh thủy quá thấp, đối với Chu Dịch mà nói chỉ có thể dùng để ủ rượu, mùi vị hơn hẳn được ủ bằng linh thủy bình thường.

Nếu như không phá hư linh mạch ở đây, châu đá lại được uân dưỡng thêm ba năm ngàn năm, dần dần sẽ tấn chức thành pháp bảo thậm chí thành linh bảo, ngưng tụ linh thủy có thể trợ giúp cho Nguyên Anh Hóa Thần tăng trưởng pháp lực!

“Thôi thôi, trước sau gì cũng chỉ mới một kỷ nguyên!”

“Đợi đến khi linh khí hồi sinh lại lần nữa, lại có thể tạo ra những linh vật khác nữa, bần đạo có thể mặc sức thu nhặt.”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua bốn phương tám hướng, nhanh chóng tìm được nơi có linh mạch tiếp theo, nó nằm giữa dãy núi trùng điệp, quen tay hay làm bắt đầu bố trí Tuyệt Sơn trận.

.....

Xích Châu.

Một nơi cách mặt đất trăm trượng, trên một ngọn núi vô danh

Kim Thi đả tọa tiềm tu, đề tăng trưởng pháp lực, chỉ trong vòng một năm ngắn ngủn đã đạt tới cảnh giới Giả Đan.

“Bất kỳ lúc nào đều đang ở trong trạng thái ngộ đạo tu hành, còn nhanh hơn cả đoạt xá Thiên linh căn, đã hai ngàn năm bốn tọa không hề có sự thay đổi về thần thông thuật pháp, nhưng mấy ngày nay lại có được lĩnh ngộ mới.”

“Phản hư đại đạo, gần trong gang tấc!”

Lúc này.

Linh thi công phạt Vân Châu đồng loạt gửi tin tức về, đại quân thi yêu dưới trướng chỉ còn cách Tiên Kinh gần một ngàn dặm, chậm nhất là trong hai năm nữa có thể huỷ diệt liên minh giữa hai tộc!

“Khắc khắc khắc, Cửu Châu bá chủ, dễ như trở bàn tay!”

Khi Kim Thi đang còn đắc ý cười quái dị, lại một tin tức truyền vào trong đầu, đến từ linh thi trấn thủ Quỳnh Châu, —Đại bộ phận linh mạch ở phía Tây Quỳnh Châu biến mất, linh khí chung quanh đã loãng đi rất nhiều, nếu ở khu vực trung tâm cũng chỉ có thể duy trì được cảnh giới Luyện Khí.....

“Linh mạch biến mất?”

Kim Thi chau mày, quan sát hình ảnh mà linh thi truyền về, trong lòng sinh ra cảm giác không ổn.

“Nhanh chóng điều tra rõ ràng nguyên nhân linh mạch biến mất!”

Linh mạch quan trọng hơn nhiều so với việc thống trị Cửu Châu, nếu như tất cả linh mạch đều biến mất, thì tất cả kế hoạch đều đổ sông đổ biển.

Huống hồ gì với thực lực hiện tại của Kim Thi không có cách nào thực hiện việc huyết tế tự phong ấn lần nữa, đợi đến khi mật pháp tuyệt thế chỉ có thể chờ chết!

.....

Lại một năm nữa trôi qua.

Chu Dịch đã phá hủy gần sáu bảy phần tổng số linh mạch ở Quỳnh Châu, một khu vực rộng lớn nhưng linh khí cực kỳ loãng.

Tuy rằng thi yêu không có linh trí, nhưng nó cũng biết cách tránh hại tìm lợi, không ngừng di chuyển khắp nơi tìm đến nơi có linh khí nồng đậm

“Hiệu quả tốt vượt xa dự đoán!”

“Sớm biết đơn giản như vậy, hà tất gì phải đấu pháp cùng Kim Thi, trực tiếp khiến cho mật pháp quay trở lại là được. Dù sao thì cũng có Côn Luân động thiên, cảnh giới sẽ không bị giảm xuống, tích lũy trong thời gian dài có lẽ có thể tự nhiên Ngưng Anh!”

Chu Dịch không hề ác cảm với mật pháp tuyệt thế, ngược lại có được Trường Sinh Đạo Quả và Côn Luân động thiên, Cửu Châu vẫn là nơi an toàn nhất trong thời mật pháp.

Độn quang chạy như bay, thần thức đảo qua, tiếp tục tìm kiếm linh mạch.

Mấy ngày sau.

Ở một thâm cốc vô danh, sâu thăm thẳm không thấy đáy.

Dưới đáy cốc uẩn dưỡng linh mạch, một cấm chế núi sông được tạo thành từ thiên nhiên, khiến cho linh khí bị bao vây trong cốc hóa thành mây mù bốc lên.

“Một phúc địa tuyệt vời, sau này có thể trở thành nơi dừng chân của một tông môn!”

Chu Dịch ngoài miệng thì nói đáng tiếc, nhưng động tác quen thuộc không hề do dự chuyt nào, bố trí tự bố trí Tuyệt Sơn trận ở đáy cốc.

Vào lúc này.

Một tiếng gầm lên truyền đến: “Đạo sĩ thúi từ đâu đến, dám phá hư linh mạch, làm trái Thiên Đạo, cũng không sợ gặp báo ứng sao?”

Giọng nói vừa dứt, dưới mặt đất chui ra vô số thi yêu, bầu trời truyền đến tiếng rống gầm chói tai.

Hai mắt Chu Dịch lấp lánh linh quang ư, phát hiện bốn phương tám hướng trên trời dưới đất, toàn bộ đều bị thi yêu vây kín.

“Ma đầu phản ứng nhanh thật đấy, triệu tập ngàn vạn thi yêu bố trí cạm bẫy từ trước, ít nhất cũng phải chuẩn bị trước một năm.”

Đại quân thi yêu trên mặt đất cũng không phải tán loạn vô trật tự, mà lấy thân là cấm, ngàn vạn thi yêu bố trí thành trận pháp khổng lồ, phong tỏa hư không để phòng Chu Dịch chạy thoát.

“Giết!”

Linh thi ra lệnh một tiếng, ngàn vạn thi yêu há mồm phun ra âm sát ma khí, dưới tác dụng dung hợp của trận pháp cấm chế, hóa thành một dòng chảy cuộn cuộn lao về hướng Chu Dịch.

“Uy lực có thể sánh bằng Kim Đan đỉnh phong, một tu sĩ Kim Đan bình thường tất nhiên không phải là đối thủ của chúng.”

Trong lòng Chu Dịch thoáng an tâm, trên đỉnh đầu hiện lên mai rùa màu xanh đậm, dễ dàng ngăn cản dòng chảy của âm sát lao đến, cẩn thận quan sát hướng Nam rồi lao vào hướng đó.

Đại trận do ngàn vạn thi yêu bố trí, uy lực của nó đương nhiên là vô cùng to lớn, nhưng lực phòng ngự của trận pháp lại quá thấp.

Chu Dịch tay bắt pháp quyết, thi triển rất nhiều lời pháp hỏa pháp, trong giây lát đã đánh nát mấy vạn thi yêu. Đồng thời bị dòng chảy âm sát không ngừng ăn mòn, lại y vào Huyền Vũ thần giáp phòng ngự vô song, cứng rắn đột phá vòng vây lao ra bên ngoài.

Linh thi điều khiển cốt long phun ra độc hỏa, vẫn cứ không làm nên chuyện gì, mắt thấy Chu Dịch sắp phải phá được trận pháp, hồn hỏa trông hai mắt lập lòe, khí tức đột nhiên biến hóa.

“Khắc khắc khắc! Bồn tọa là Kim Thi, đạo hữu nhìn có vẻ lạ mặt?”

“Bần đạo Tôn Hành, vô danh tiểu tốt mà thôi.”

Chu Dịch thuận miệng đáp trả, bỏ qua tất cả đòn công kích của thi yêu, liên tục không ngừng thi triển thuật pháp tạo ra một lối thoát.

Chương 447: Cửu Châu biến mất (2)

Kim Thi cẩn thận quan sát Huyền Vũ thần giáp, cũng không phải là những bảo vật mà hắn nhận biết được, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nói: “Chỉ cần không phải là thằng cha Đường Huyền kia thì được rồi, cũng chỉ là một cái mai rùa đen, dù sao cũng có thể đánh vỡ!”

Phát tay thi triển rất nhiều Ma đạo chú thuật, loại thuật pháp này đánh thẳng vào thần hồn, vô cùng thích hợp để phá vỡ pháp bảo phòng ngự.

Bất kể là tà ma chú thuật có phát ra ánh sáng lấp lánh, cũng không thể nào đánh vào trong cơ thể Chu Dịch, tất cả đều được Huyền Vũ thần giáp chặn ở bên ngoài.

Kim Thi lại thi triển thêm mấy trăm loại thuật pháp thần thông, không một loại nào có thể phá vỡ phòng ngự, mặt lộ vẻ tham lam.

“Pháp bảo hộ thân này nên thuộc về bốn tọa!”

Sau nửa canh giờ.

Chu Dịch chống chọi với đòn công kích khắp nơi, kiên trì bền bỉ tàn sát thi yêu, rốt cuộc cũng mở ra được một con đường, lao ra từ trong trận pháp cấm chế.

“Đạo hữu xin dừng bước, bản đạo đi đây!”

Dứt lời hóa thành độn quang, dưới những lời mắng chửi của Kim Thi, biến mất ở phía chân trời.

.....

Từ đó về sau.

Chu Dịch chạy khắp nơi trong Cửu Châu, khi thì đến Phật Châu, khi thì đến Xích Châu, hoặc là U Châu.

Đông một búa, Tây một chày.

Nơi hắn đi qua linh mạch biến mất, Kim Thi nổi trận lôi đình, nhưng phân hồn không chế linh thi, căn bản không thể bắt được Chu Dịch chỉ bảo hộ thân.

Có vết xe đổ từ trước, mỗi lần Chu Dịch phá hỏng linh mạch, đều sẽ tiêu hao mấy trăm năm tuổi thọ, thi triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật tiên đoán phương hướng của thi yêu, không còn có rơi vào cạm bẫy nữa.

Mất thấy linh mạch không ngừng bị phá hủy, Kim Thi chỉ đành ra lệnh cho đại quân thi yêu, bày trận cố thủ ở những nơi có linh mạch, nhưng hiệu quả cực nhỏ.

Chu Dịch tinh thông trận pháp cấm chế của hai đạo Chính Ma, lặng yên không một tiếng động trón vào trong trận, dưới mắt của vô số thi yêu, sau khi kích nổ linh mạch thì một đi không trở lại.

.....

Năm năm sau.

U châu.

Địa bàn của Thiên Thi tông thời Thượng Cổ, đã kiến tạo lại sơn môn.

Thi yêu hoành hành, cốt long xoay quanh.

Một dãy bậc thang được xếp chồng từ bạch cốt, nối thẳng đến đại điện trên đỉnh núi, trong điện không ngừng truyền đến tiếng gầm gừ.

“Phế vật, ngu xuẩn.....”

“Phải ném hấn vào lửa ma Cửu U, thiêu đốt cháy vạn năm.....”

“Hơn phân nửa Quỳnh Châu, non nửa Phật Châu, một phần ba Thanh Châu, một phần mười Ký Châu, tất cả linh mạch đều bị phá hủy.....”

“Nếu cứ tiếp tục như vậy, cái gọi là thống trị Cửu Châu của bốn tọa, chẳng phải sẽ trở thành trò cười hay sao?”

Khóe mắt Kim Thi như muốn nứt ra, lạnh lùng đảo mắt nhìn linh thi trong điện, dù có thể nào thì hấn cũng không dám nghĩ rằng một thế cục to lớn như vậy lại bị phá hỏng bởi một con sâu bay loạn khắp nơi.

Có thể dự đoán được nếu thêm mười năm hai mươi năm nữa, thì linh mạch ở Cửu Châu sẽ bị phá hủy hơn phân nửa.

Khi đó linh khí tất nhiên sẽ vô cùng ít ỏi, có lẽ sẽ làm chậm đi quá trình hồi sinh của linh khí, nếu như năm sáu trăm năm sau không thể tấn chức Nguyên Anh, Kim Thi sẽ chết già!

Linh thi trong điện cúi đầu trầm mặc, chúng nó có linh trí hoàn chỉnh, nhưng về bản chất thì phụ thuộc vào Kim Thi.

Đừng nói đến việc dùng lửa ma đốt cháy thần hồn, cho dù là vô duyên vô cớ bị hồn phi phách tán, cũng sẽ không có bất kỳ tư tưởng hoặc là hành vi phản kháng.

Tuyệt đối phục tùng!

Kim Thi phần nộ cũng không phải nhằm vào linh thi, dù sao thì trong cơ thể chúng nó đều có một phần phân hồn, là ý chí duy nhất của tất cả thi yêu trong Cửu Châu, cảm xúc, sự tức giận, nỗi buồn và niềm vui giống như những màn trình diễn cô đơn hơn.

Một trong số những linh thi đứng phía dưới, dưới sự khống chế của phân hồn bước ra khỏi hàng, khom người nói: “Tông chủ, có thể bao vây bắt những Nhân tộc còn sót lại, ngược đãi chúng nhưng không giết, dẫn dụ con sâu kia ra!”

Kim Thi vừa lòng gật đầu, nói với chính mình: “Rất tốt, chuyện này giao cho người làm.”

Lại có linh thi bước ra khỏi hàng, nói: “Tông chủ, Nhân tộc chạy trốn vào sâu trong Đông Hải, có thể chế tạo tàu bay bạch cốt, bắt hết bọn chúng về nhốt lại, uy hiếp con sâu kia để nó không thể phá hủy linh mạch nữa!”

“Rất tốt.”

Kim Thi gật đầu tán thưởng, như đang điều khiển những con rối bằng gỗ, diễn kịch mua vui chung cho mình.

Một lúc lâu sau.

Sự phẫn nộ trong lòng dần dần tan đi, phát tay lệnh cho tất cả linh thi lui ra, Kim Thi ngồi một mình giữa đại điện, có vài phần tịch liêu.

“Giải quyết con sâu kia rồi, Cửu Châu rộng lớn bao la, chỉ còn một mình bốn tọa mà thôi!”

Lúc này.

Trong đầu truyền đến âm thanh của Hàn Triều.

“Kim đạo hữu, cho dù ngươi có dùng bao nhiêu nhân tộc để làm mồi nhử, cũng không thể khiến người nọ xuất hiện!”

Kim Thi hỏi: “Hàn đạo hữu nói như vậy, có cách nào sao?”

“Trên người người kia có hộ thân chí bảo, phòng ngự vô song, dựa vào những tin tức mà đạo hữu có được, cho dù có là Nguyên Anh cũng khó có thể đánh bại được.”

Hàn Triều nói: “Dựa vào pháp bảo đó, thì đã chiếm được thế bất bại, bất kể có phòng thủ như thế nào, rồi cũng sẽ có một ngày linh mạch sẽ bị hủy hoại gần hết, khi đó đại đạo của Kim đạo hữu sẽ bị đoạn tuyệt!”

“Tuy rằng bốn tọa không muốn thừa nhận, nhưng thật sự không biết làm gì với mai rùa đen kia.”

Kim Thi chau mày, lời của Hàn Triều cũng không phải không có lý, hiện giờ thiên địa hạn chế khó tu thành Kim Đan, Chu Dịch có được phòng ngự cấp Nguyên Anh, cũng coi như đã trở thành một nhan vật tồn tại ngoài Thiên Đạo.

Chờ đến chừng một trăm năm nữa, thiên địa tiến thêm một bước sống lại.

Trong đại quân hàng tỉ thi yêu kia tất nhiên sẽ xuất hiện không ít Kim Đan, có thể đóng giữ linh mạch ở Cửu Châu, không có ai có thể tùy tiện phá hủy được linh mạch.

Chương 448: Cửu Châu biến mất (3)

Hàn Triều nhắc nhở nói: “Kim đạo hữu không thể chờ được lâu đến vậy, chớ nói gì là một trăm năm, ba năm mười năm trôi qua thì linh mạch ở Cửu Châu chẳng còn sót lại bao nhiêu nữa!”

Kim Thi trầm mặc một lúc lâu, bất đắc dĩ nói: “Bồn tọa tung hoành Cửu Châu hai ngàn năm hơn, gặp qua vô số bảo vật, nhưng chưa từng nhìn thấy cái mai rùa kia, cũng không biết con sâu kia từ đâu mà đến.”

“Đạo hữu đã giết vô số sinh linh của Cửu Châu, nghiệp lực vô tận quán thân, há có thể không có kiếp nạn?”

Hàn Triều hướng dẫn từng bước nói: “Lúc trước thì có sư tôn của bản đạo, vô địch đạo quân chuyển thế, sau này lại có chí bảo nhận chủ, tất nhiên là do ông trời trả thù!”

“Lão giết trời kia? Hừ hừ!”

Kim Thi ngẩng đầu nhìn nhìn trời, nói: “Hàn đạo hữu chớ quanh co lòng vòng, có thủ đoạn gì thì cứ nói thẳng!”

“Phương pháp rất đơn giản, mở phong ấn Tiên Thi châu!”

Hàn Triều nói: “Đợi đến khi Cửu Châu bị thi khí bao phủ, chỉ bảo phòng ngự của người nọ có mạnh như thế nào đi nữa, có thể chống đỡ được tiên thi chi khí ăn mòn hay sao? Chỉ có thể hóa thành thi yêu, hoặc là chạy đến hải ngoại!”

“Kim đạo hữu dùng đĩa ngọc hộ thể, sẽ là người duy nhất ở Cửu Châu có thể chống đỡ thi khí, ông trời cũng không thể làm gì được.”

“Này biện pháp.....”

Kim Thi lẩm bẩm nói: “Thật là không tài, bồn tọa có được đĩa ngọc, cũng từng có suy nghĩ này.”

Hàn Triều nói: “Người này xuất hiện một cách bất ngờ, tất nhiên là do ông trời âm thầm làm khó dễ, cho dù may mắn giết chết được hắn, còn sẽ xuất hiện kẻ tiếp theo, cho đến khi mật pháp tuyệt thế tái diễn!”

Kim Thi nghe xong thì giao động, đột nhiên hỏi nói.

“Đạo hữu làm như vậy, là vì sao?”

Hàn Triều thở dài một tiếng, chậm rãi nói.

“Nếu như mật pháp tuyệt thế, con đường trường sinh của bản đạo sẽ chấm dứt, làm sao có thể cam tâm được chứ?”

.....

Phía Tây Vân Châu.

Ầm ầm ầm!

Núi sụp đất nứt, linh mạch bị nứt vỡ thành mấy khúc.

Chu Dịch đứng xa cách mấy chục dặm, mắt thấy đám thi yêu loạn thành một núi, mặt lộ ý cười.

“Vân Châu có hơn trăm linh mạch, khi chúng mới ra đời bản đạo đã bày sẵn trận pháp, hôm nay rốt cuộc cũng đã phát huy công dụng. Tiếp theo phải đến nơi nào phá hủy, bói một quẻ đã!”

Chu Dịch lấy ống thăm ra, nhẹ nhàng lay động vài cái.

Một linh thăm rơi trên mặt đất, lạch cạch một tiếng nứt thành ba đoạn.

“Ồ?”

Mặt Chu Dịch lộ vẻ kinh hãi, tự mình lắc bầm.

“Ngàn năm trôi qua, huyết quang tai ương lại xuất hiện lần thứ ba!”

“Hiện giờ trong Cửu Châu, thứ duy nhất có thể uy hiếp đến bản đạo đó là Kim Thi, không biết là ma đầu kia đã tìm được bí thuật gì, mà đến ngay cả Huyền Vũ thần giáp cũng khó có thể ngăn cản!”

Niệm thầm Thanh Tâm pháp chú, cảm xúc từ từ lắng xuống.

Chu Dịch tiêu hao mười năm tuổi thọ, thi triển Tiểu Tịch Thiên Thuật, bói thử hung cát trong mười ngày.

Linh thăm vững vàng rơi xuống đất!

Rồi lại tiêu hao một trăm năm tuổi thọ, bói thử vận khí trong vòng một trăm ngày, linh thăm rơi xuống đất rồi vỡ thành ba

khúc.

“Điềm xấu sẽ xuất hiện trong vòng một trăm ngày tới!”

Cảm xúc của Chu Dịch ổn định lại, tiếp tục bốc quẻ bói, rút cuộc cũng xác định được thời gian chính xác.

“Sáu mươi ba ngày sau có tai ương huyết quang, vẫn còn thời gian lánh nạn.”

“Ma đầu kia đang ở U Châu, cách xa nơi này vạn dặm, tất nhiên là một loại chú thuật vô thượng nào đó, để chắc chắn thì ta nên trốn càng xa càng tốt!”

Chu Dịch suy nghĩ đến đây, thân hình nhoáng lên sau lưng xuất hiện cánh, thi triển Nhiên Huyết độn pháp bay về hướng Đông.

Mấy ngày sau.

Khi bay ngang qua Tiên Kinh.

Chu Dịch hơi ngừng độn quang lại, nhìn xuống mặt đất, thành trì đã từng phồn hoa đã biến thành địa bàn của thi yêu.

“Tất cả đã kết thúc!”

Bất đắc dĩ thở dài, phát tay bắt lấy một miếng gạch vẫn còn nguyên vẹn từ trong đồng phế tích của hoàng cung.

Rồi sau đó không chế độn quang bay thẳng vào Đông Hải, dùng Huyết linh quả để bổ sung huyết khí, độn tốc trong hơn sáu mươi ngày không hề thua kém Nguyên Anh lão tổ, đã tiến vào sâu trong nơi linh khí tuyệt tích.

Chu Dịch trốn vào trong Côn Luân động thiên, bố trí mấy trăm lớp trận pháp, dán thêm mấy ngàn đạo phù triện, các loại pháp bảo được kích hoạt đến mức cao nhất.

Chờ đợi liên tiếp mấy chục ngày.

“Huyết quang tai ương trôi qua rồi sao?”

Chu Dịch kiểm tra rõ ràng tinh khí thần hồn, không có bất kỳ dấu vết của chú pháp, rồi lại đợi thêm mấy tháng nữa mà vẫn không thấy động tĩnh, không chế độn quang bay ngược về Cửu Châu

Trên đảo Hỏa Chung.

Vân Thành.

Một đạo độn quang lướt ngang qua, một lát sau lại bay ngược trở về.

Chu Dịch đứng trên đám mây nhìn xuống, thành trì được xây dựng đơn giản thấp bé trên đảo, nếu như khi còn ở liên minh Nhân tộc thì có thể xem như một thành thị nhỏ ở vùng xa xôi, nhưng mà phần lớn bá tánh trong thành đều rất thanh thản, mặt mày vui vẻ.

Chung quanh thành trì đều là ruộng đất, phía Đông giáp với biển rộng, là một cảng biển nhỏ.

Có rất nhiều thuyền đánh cá đang neo đậu trên cảng, phần lớn đều được làm từ gỗ, ánh sáng mặt trời vừa lên, ngư dân ca hát theo thuyền ra biển.

Chu Dịch bay vòng quanh đảo nhỏ một chuyến, có mười thành trì tương tự như vậy, phần lớn được xây dựng gần biển và gần núi, bởi vì có được máy móc, kỹ thuật do liên minh cung cấp, đã hoàn thành được bước đầu công nghiệp hoá.

“Không tồi không tồi, nơi đây sẽ là nơi Nhân tộc kéo dài huyết mạch.”

Sự buồn bực trong lòng tan biến đi đôi chút, vốn định rải xuống vài đạo linh quang, người có nhiều phúc đức sẽ có được cơ duyên.

“Thôi vậy!”

Chu Dịch hồi tưởng lại ngọn nguồn của đại kiếp nạn ở Cửu Châu, khẽ lắc đầu, không chế độn quang tiếp tục bay về hướng Tây.

Khi đến đây thì dùng hết tốc độ, phi độn hơn sáu mươi ngày, còn khi quay trở về ước chừng mất gần nửa năm, trong hành trình còn đi ngang qua mấy hòn đảo có Nhân tộc cư ngụ, trên đảo có dao động pháp lực rất nhỏ.

Cho đến khi cách thành thị Tân Hải Thành gần một trăm dặm.

Hai mắt Chu Dịch linh quang lấp lánh, nhìn sương xám bốc lên từ phía chân trời, gần như bao phủ toàn bộ đại lục Cửu Châu.

Chương 449: Tận cùng Tây Hải.

“Hình như đây là thi khí?”

Khởi động Huyền Vũ thần giáp hộ thân, chậm rãi tới gần sương xám, ngửi được một thứ mùi nồng đậm tanh hôi hủ bại.

Thần hồn hoảng hốt mê mang, pháp lực ngừng vận chuyển.

Chu Dịch vội vàng lui lại mấy chục dặm, đã tọa tu hành mấy canh giờ, mới thanh lọc được hết thi khí.

“Sương mù này vô cùng lợi hại, chỉ dựa vào khí phát ra, lại có thể phá được thần giáp!”

Thần thức đảo qua, muốn thăm dò vào bên trong đám sương xám, kết quả một lực ăn mòn quý dị đến cực điểm có thể cắn nuốt thần thức, còn ghê gớm hơn cả trận pháp cấm chế huyền diệu nhất.

Chu Dịch bay mấy ngàn dặm về hai hướng Nam và Bắc, phát hiện phạm vi bao phủ của sương xám gắn liền với đường biên giới biển của Cửu Châu, ước chừng còn kéo dài hơn trăm dặm trên biển.

“Thi khí khủng bố như vậy, cũng có thể khuếch tán vào mây vạn dặm Đông Hải, bây giờ chỉ bao phủ đại lục Cửu Châu, tất nhiên là do Kim Thi đứng sau khống chế.”

Chu Dịch bầm đốt ngón tay, mơ hồ suy đoán được lai lịch của sương xám, có lẽ là Tiên Thi châu đã được giải trừ phong ấn.

“Huyết quang tai ương, ứng nghiệm ở đây!”

“Ai lại ngờ được đại kiếp nạn hủy diệt toàn bộ Cửu Châu, lại có nguồn gốc từ thi tiên hài cốt thời Thượng Cổ, rơi xuống từ trên trời chứ!”

“Chỉ mới chỉ là hài cốt đã có được uy lực khủng bố như vậy, thì vào thời điểm khi thi tiên còn tồn tại, chẳng phải là một kích là có thể phá nát Cửu Châu?”

“Tiên đạo mệnh mỏng vô cùng, chỉ được trường sinh, cũng không thể vĩnh sinh! Một khi gặp phải tiên nhân đấu pháp

chém giết, cho dù ta có phi độn hết sức, cũng không thể tránh được khỏi phạm vi ảnh hưởng.....”

Chu Dịch tận mắt nhìn thấy Cửu Châu bị hủy diệt, hàng tỉ sinh linh như con kiến, lòng cầu tiên vẫn đạo càng thêm kiên nghị.

Chỉ đạo đạo sư không thôi thì không bao giờ bằng tự mình trải nghiệm!

Ai có thể ngồi nhìn thời đại biến chuyển, chứng kiến vô số thiên kiếp thăng trầm, mới hiểu được chúng sinh đều là thống khổ, Đạo tâm kiên định như sắt!.....

Long cung Đông Hải.

Bích Ba điện.

Tiếng đàn sáo vang lên từng hồi, những nữ tử ăn mặc mát mẻ nhàngh xoay múa.

Có hơn mười con hải yêu ngồi hai bên trái phải, uống từng ngụm lớn thứ rượu mạnh của Nhân tộc, nâng cốc chạm ly thật náo nhiệt.

Ngao Khâm ngồi ngay ngắn trên vị trí cao nhất, như đang mỉm cười, thật ra thì vô cùng cô đơn tịch liêu.

“Cửu Châu hoàn toàn biến mất, bốn tọa đường đường là thần thú Thanh Long, chỉ có thể trốn trong Đông Hải mà tiêu hao tuổi thọ. Nhớ đến năm đó rời khỏi Thánh Điện, hùng tâm tráng chí thống nhất Cửu Châu, chỉ mới có mười năm thôi.....”

suy nghĩ đến đây, không nhịn được mà ảm đạm thở dài.

Có hải yêu hỏi: “Tại sao Long quân lại thở dài?”

“Đạo gần đây, bốn vương nhìn trúng một nữ tử Nhân tộc, muốn nạp nàng làm tiểu thiếp thứ chín trăm bảy mươi hai, nào biết nàng kia tính tình cương liệt, chướng mắt vàng bạc châu báu, chẳng phải là phát sầu hay sao?”

Ngao Khâm tìm đại một cái cốc, từ sau khi đại đạo bị chặt đứt, có chí khó thành, nó đã trầm mê vào sắc đẹp.

Cũng không phải đơn giản chỉ là trầm luân sa đọa, mà là gửi gắm hy vọng để kéo dài huyết mạch Thanh Long, tương lai nhất thống Tứ Hải, có lẽ có thể tập kết vô số long duệ phản công Cửu Châu.

Hải yêu cười nói: “Việc này đơn giản quá mà? Nhân tộc coi trọng tộc đàn, chỉ cần điều khiển hung thú đánh chìm mấy con thuyền, thì bất kỳ nữ tử nào cũng đều sẽ khuất phục!”

Ngao Khâm nói: “Chớ có hành sự vọng động, Nhân tộc có Võ Thánh tọa trấn.”

“Chỉ là một Võ Thánh Tân Thuật, nào có tư cách đánh động với Long quân chứ!”

Hải yêu nịnh hót nói: “Tuy rằng Tiêu lão nhân kia trông có vẻ uy phong, nhưng chỉ còn lại có gần một trăm năm tuổi thọ, Long quân có được huyết mạch thần thú, tuổi thọ dài lâu, dễ dàng đợi hãn chết đi mà.”

“Rất đúng, rất đúng.”

Lại có hải yêu phụ họa nói: “Đợi đến khi Tiêu lão nhân chết đi, Đông Hải này..... Không, Tứ Hải này đều sẽ thuộc về Long quân!”

“Chúc mừng long quân!”

“Long quân nhất thống Tứ Hải!”

Chúng yêu lộn xộn hô hào, đã coi Ngao Khâm như là chủ nhân của Tứ Hải.

Ngao Khâm dần dần trầm mê trong từng tiếng nịnh hót, bỗng nhiên chẳng còn chấp niệm đối với đại đạo, Cửu Châu nữa, thay vì cố sống cố chết tu hành, chẳng vui vẻ, thoải mái bằng việc xưng vương xưng bá ở hải ngoại.

“Bồn vương.....”

Giọng nói còn chưa kịp vang lên, bên tai truyền đến một giọng nói.

“Bần đạo Tôn Hành, có việc thỉnh giáo Long quân.”

“Tôn Hành?”

Sắc mặt Ngao Khâm căng thẳng, thần thức đảo quanh khắp nơi, thế nhưng không hề phát hiện bất kỳ tung tích nào, lập tức xác định người kia chính là chân quân dùng sức mạnh của bản thân mà náo loạn cả Cửu Châu.

“Tôn đạo hữu có thể trốn được sự đuổi giết của ma đầu, thật sự thật đáng mừng!”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Long quân biết bản đạo sao?”

“Đó là tất nhiên.”

Ngao Khâm giải thích nói: “Ba năm trước đây, ma đầu kia phái linh thi, đưa tin cho lãnh đạo của liên minh hai tộc, nói rằng chỉ cần tiết lộ hành tung của đạo hữu, là có thể co cụm lại ở một góc trời trong Cửu Châu kéo dài hơi tàn.”

Chu Dịch hỏi: “Vì sao cự tuyệt?”

Ngao Khâm nói: “Từ sau khi biết được hành động của đạo hữu, chúng ta đều cho rằng linh mạch biến mất, có lẽ là cơ hội cuối cùng của sinh linh Cửu Châu.”

Câu này Chu Dịch chỉ tin một nửa, bởi vì nếu Cửu Châu trở về thời kỳ mạt pháp tuyệt thế, tất cả Yêu tộc đều sẽ biến mất, có lẽ là vì lãnh đạo của Nhân tộc không đồng ý, Ngao Khâm không thể làm gì được.

“Hôm nay bản đạo đến đây là muốn hỏi thăm Long quân có biết được đại lục ở vực ngoại hay không?”

“Đại lục ở vực ngoại sao?”

Ngao Khâm rũ mắt xuống, suy nghĩ thay đổi rất nhanh, suy đoán mục đích của Chu Dịch.

Chương 450: Tận cùng Tây Hải (2)

Chu Dịch nói: “Bản đạo từng đọc được trong sách cổ, Thượng Cổ Yêu Thánh thăm dò điểm cuối của đại dương, tìm được đại lục vực ngoại, một nơi có linh khí nồng đậm tương tự như Cửu Châu.”

Ngao Khâm nói: “Đúng là bốn vương có biết một chút về chuyện này.”

“Nhờ long quân chỉ giáo.”

Chu Dịch có được tuổi thọ vô tận, lại có Kiến Mộc với Tiên Thiên linh căn, về mặt lý thuyết thì có thể đi đến bất kỳ nơi nào, vô số năm sau cũng có thể tìm đến được đại lục vực ngoại, nhưng mà Thượng Cổ Yêu Thánh đã chọn lựa thì tất nhiên có đạo lý.

Ngao Khâm nói: “Thượng Cổ Yêu Thánh xuất phát từ Tây Hải tìm được đại lục vực ngoại.”

Chu Dịch hỏi: “Có chắc là Tây Hải không?”

Ngao Khâm gật đầu nói: “Đây là truyền thừa của Tứ Linh Thánh Điện, xuất phát từ một nơi có tên gọi là Hồng Sơn nằm ở phía Tây Nam Phật Châu, đi thẳng về phía Tây, cho đến nhìn thấy đại lục vực ngoại.”

“Thì ra là thế.”

Chu Dịch thầm mắng đồ Hồ Hoàng gian trá, nó nói là điểm cuối cùng ở Bắc Hải, rõ ràng là còn chưa nói hết.

Rồi sau đó lại hỏi thăm chi tiết hơn, mới biết được chuyện Thượng Cổ Yêu Thánh đi vào trong Tây Hải, đúng là bị ép buộc, một đường phi độn may mắn tìm được đại lục vực ngoại, cũng không có tuyến đường cụ thể.

Long quân nói: “Một đại lục bao la khổng lồ, cho dù lộ tuyến có chênh lệch đi mấy vạn dặm, cũng không sao.”

“Đa tạ Long quân chỉ giáo.”

Chu Dịch hóa thành độn quang rời đi, cuộc trò chuyện diễn ra chưa đầy một khắc, chúng yêu trong điện không hề hay biết

chút gì.

Ngao Khâm cũng không xác định được Chu Dịch còn ở đó hay không, trầm ngâm một lát, giong chén rượu nói.

“Hai tộc Nhân, Yêu hai cùng nhau chống lại thi yêu, chính là minh hữu khắn khít nhất, không thể vì một chút tư lợi, mà làm ảnh hưởng đến quan hệ giữa hai tộc, các người phân phó cho đám hung thú dưới trướng, gặp phải tàu thuyền của Nhân tộc thì không được tập kích!”

Chúng yêu đưa mắt nhìn nhau, không rõ nguyên do, chỉ phải cùng nhau lên tiếng đáp lời.

“Cẩn tuân pháp chỉ của Long quân !”

“Cạn chén!”

Ánh mắt Ngao Khâm sâu thẳm, khoảng cách giữa hai đại lục là một nơi tuyệt linh vô cùng tận, chỉ có độn tộc và căn cơ của Yêu Thánh mới có thể phi độ qua được.

Nếu như người kia đã truy tìm đại lục vực ngoại, tất nhiên là một đi không trở lại, chết trong Tây Hải!

.....

Đảo Võ Thánh.

Có diện tích hơn một trăm dặm, tiếp giáp với long cung Đông Hải.

Tiêu Hồng cùng với người của gia tộc họ Tiêu sinh sống tại đây, cũng là hòn đảo nơi Nhân tộc cư trú cách Cửu Châu gần nhất, những võ giả hoặc là Cổ Tu khác đều cố gắng rời Cửu Châu càng xa càng tốt.

Linh khí loãng, kéo dài hơi tàn, dù sao cũng tốt hơn nhiều sương xám xuất hiện bất kỳ lúc nào.

Trên trung tâm hòn đảo là một ngọn núi sừng sững cao cả trăm trượng, trên đỉnh núi là những ngôi nhà được xây bằng đá.

Tiêu Hồng ngồi khoanh chân trong phòng, vận chuyển huyết khí trong cơ thể, không ngừng tôi luyện tinh huyết Bạch Hổ.

Bỗng nhiên.

Hai mắt mở, nhìn về phía bên ngoài.

“Đạo hữu nhìn lâu như vậy, có chuyện gì sao?”

Chu Dịch hiện hóa thân hình, tán thưởng nói: “Không hổ là huyết mạch Bạch Hổ, vừa rồi đến Long Cung một chuyến, vị Long quân kia thì có mắt như mù, chẳng thể nào phát hiện ra được tung tích của bản đạo!”

“Từ sau khi Cửu Châu bị xóa sổ, Ngao đạo hữu trở nên buông thả.”

Tiêu Hồng đánh giá Chu Dịch một lát, nói: “Đạo hữu chính là vị Tôn chân quân kia sao?”

“Đúng vậy.”

Chu Dịch thở dài nói: “Cuối cùng là không thể ngăn cản kiếp nạn, không biết hiện giờ Nhân tộc như thế nào rồi?”

“May mắn có đạo hữu kéo dài thời gian, chừng mấy ngàn vạn Nhân tộc rời khỏi Cửu Châu, phân tán khắp các đảo nhỏ trong Đông Hải.”

Tiêu Hồng nói: “Đại đa số đều cư trú gần biển, linh khí tuy loãng nhưng cũng có thể tu hành, võ giả vẫn có thể sử dụng thuốc để đột phá Luyện Khí, Trúc Cơ!”

Chu Dịch hơi gật đầu, Tân Thuật coi trọng dược tề, huyết mạch, không phải phụ thuộc vào linh vật tài nguyên như Cổ Tu.

“Huyết mạch võ đạo chỉ mới phát triển được hai ba trăm năm, thì đã có đường dẫn đến Kim Đan, nếu không có đại kiếp nạn thi yêu, đợi đến khi Nhân tộc đánh bại Yêu tộc rồi thống trị Cửu Châu, tất nhiên sẽ càng thêm hưng thịnh!”

“Số trời như thế, sức người không thể làm gì được.”

Tiêu Hồng ngán ngẩm thở dài, không chỉ là vì võ đạo, cũng là vì chính mình.

Là Kim Đan đầu tiên kể từ khi linh khí hồi sinh, là người đứng đầu trong Tân Thuật, có được thiên địa chúc phúc, huyết mạch thần thú Bạch Hổ..... Đủ các loại khí vận chồng lên nhau, sau này có thể dùng võ đạo để đột phá Nguyên Anh thậm chí là Hóa Thần.

Hiện tại trốn vào Đông Hải, linh khí loãng, tu hành võ đạo
chững lại.

Chu Dịch nhắc nhở nói: “Đạo hữu phải chú ý đến Yêu tộc!”

“Không cùng một tộc, tất có dị tâm.”

Tiêu Hồng nói: “Lão phu tọa trấn đảo này, trông thì có vẻ như
đang quan sát sự biến hóa của Cửu Châu, thật ra là đang nhìn
chằm chằm vào Đông Hải long cung. Phàm có hải yêu tác
loạn, sẽ tự mình ra tay, bắt chúng hầm thành canh!”

“Như thế rất tốt.”

Chu Dịch chấp tay, đang định rời đi.

Tiêu Hồng há mồm phun ra quạt Thần Hỏa, nói: “Pháp bảo
này tên là quạt Thần Hỏa, nghe nói đạo hữu không có pháp
bảo sát phạt, lão phu đã giải trừ ấn ký huyết mạch, tặng cho
đạo hữu để luyện hóa!”

Chu Dịch lắc đầu nói: “Một Thượng Cổ chí bảo như vậy, cũng
không dám không công mà hưởng lộc.”

“Đạo hữu giữ chân hàng tỉ thi yêu, mấy ngàn vạn Nhân tộc
mới có thể có thời gian trốn thoát, là công lao vô cùng to lớn!”

Tiêu Hồng nói: “Huống hồ cũng không phải tặng miễn phí cho
ngài, lão phu chỉ còn sống được hơn trăm năm, tương lai thân
tử đạo tiêu, Ngao Khâm tất nhiên sẽ xé bỏ minh ước giữa hai
tộc, nhờ đạo hữu bảo hộ Nhân tộc!”

Chương 451: Tận cùng Tây Hải (3)

“Trăm năm sau nếu như Nhân tộc không có Võ Thánh, bản đạo sẽ đến lấy nó.”

Chu Dịch gật đầu đồng ý, hóa thành độn quang rời đi.

.....

Thời gian từ từ trôi.

Năm tháng như thoi đưa.

Nhân tộc đã sinh sống ở Đông Hải hơn trăm năm, dân số đã tăng lên gấp vài lần.

Hải yêu dưới sự khống chế của Ngao Khâm, rất ít khi tập kích tàu thuyền của Nhân tộc.

Hai bên một sống dưới biển, một sống trên đảo, cũng coi như chung sống hòa thuận.

Trong một trăm năm này, linh khí ở Đông Hải cũng đã tăng lên một chút, nhưng không thể nào sánh bằng ở Cửu Châu, chỉ có thể tạo ra được tu sĩ Trúc Cơ.

Năm Liên minh thứ ba trăm hai mươi.

Phía Đông.

Võ Thánh duy nhất của Nhân tộc là Tiêu Hồng thọ tấn tọa hóa.

Nội Các Thủ Phụ hiện tại của liên minh lên đảo tiến đưa, đích thân an ủi người của Tiêu gia.

Một tang lễ trông có vẻ vô cùng long trọng, thật ra thì bên dưới đó là mạch nước ngầm đang sôi trào mãnh liệt, đợi đến khi nhiều đảo chủ xác định Tiêu Hồng thật sự chết đi, lại trực tiếp luận võ đấu pháp trên đảo, muốn quyết định quyền sở hữu chí bảo thuộc về Tiêu gia.

Thủ lĩnh trên danh nghĩa của Nhân tộc, cũng chẳng thể làm gì được chuyện này.

Bởi vì những hòn đảo trên Đông Hải phân tán rải rác, liên minh Nội Các chỉ có được cái danh xưng này mà thôi, kẻ chân chính có thực quyền chính là các đảo chủ.

Một vị đạo chủ nào đó đang tu hành cổ pháp, hoặc dùng được tề, ít nhất có được thực lực Trúc Cơ kỳ, đấu pháp chém giết trên biển có thể dễ dàng lật cả chiến hạm.

Kết quả.

Tộc nhân của Tiêu gia vốn được đồn đãi là không giỏi võ đạo, lại không có linh căn, lại đột nhiên xuất hiện mười vị tu sĩ Trúc Cơ, long huyết võ giả.

Cái gọi là tranh đoạt di vật, lập tức thành một trò khôi hài, các đạo chủ chẳng vui mà về.

Linh đường.

Chu Dịch chấp tay sau lưng, bình tĩnh nhìn di ảnh của Tiêu Hồng.

Tộc trưởng tân nhiệm của Tiêu gia đi vào, khom người thi lễ nói: “Chân quân, đã đuổi những kẻ gây sự đi rồi.”

“Dựa theo ước định với Tiêu đạo hữu, bản đạo sẽ lấy quạt Thần Hỏa đi.”

Chu Dịch nói: “Mấy ngày nữa bản đạo sẽ đi xa, chưa biết ngày tháng năm nào sẽ trở về, người còn có chuyện gì nữa thì cứ nói ra.”

“Chân quân đã giúp Tiêu gia bồi dưỡng tu sĩ, đại ân như thế, bao đời khó quên.”

Trong mắt tộc trưởng hiện lên vẻ nuối tiếc, nhưng cũng biết nặng nhẹ, khom người nói: “Vãn bối nghe nói, mấy năm gần đây thường xuyên có hải yêu tác loạn, xin chân quân trước khi đi, đến thương lượng với Long quân.”

“Cho dù Nhân tộc phải cung phụng cho Long Cung chút linh vật, cũng chưa chắc là không thể!”

“Việc này không cần người nói, bản đạo sẽ tự giải quyết sạch sẽ.”

Chu Dịch phát tay lưu lại hai pháp bảo, một công một phòng, thân hình lập loè tan biến không thấy.

Một tháng sau.

Dưới Đông Hải long cung truyền đến tin tức, long quân Ngao Khâm tu hành vô ý tẩu hỏa nhập ma, hồn phi phách tán chết đi.

.....

Trước khi rời đi.

Chu Dịch lại đến đảo Hỏa Chung.

Đứng trên đám mây nhìn xuống phía, phát hiện trên đảo đang xảy ra chiến tranh, quân đội mấy nghìn người chém giết lẫn nhau.

Tiếng súng ống cơ động bắn nhau ầm ầm, quân tốt ngã xuống đất như cắt lúa mạch, cho đến khi quân đội một bên giơ cờ đầu hàng.

“Bất cứ lúc nào bất kỳ ở nơi đâu, nhân loại quả nhiên không thể tránh khỏi chiến tranh!”

Chu Dịch phát tay bắt lấy vài sợi thần hồn, thần thức đảo qua thì đã biết được nguyên nhân của trận giao chiến.

Sau một trăm năm phát triển, dân cư trên đảo Hỏa Chung bùng nổ, phân chia thành mấy thành trì lớn, vì cướp đoạt tài nguyên nên mới chinh phạt lẫn nhau.

“Hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp.....”

“Trải qua mấy trận chiến loạn, ai còn nhớ rõ ước muốn trở về Cửu Châu chứ? Có lẽ, mấy trăm năm trôi qua, bọn họ cũng sẽ quên mất tổ tiên của họ đến từ Cửu Châu!”

Lòng Chu Dịch như giếng cổ không gợn sóng, hóa thành độn quang bay về phía Nam.

Một năm sau.

Vòng qua Thập Vạn Đại Sơn, Thanh Châu, Vũ Châu, đến phía Tây của Phật Châu, dựa theo bản đồ thời Thượng Cổ tìm được Hồng Sơn.

Bị bao phủ bởi thi khí đen kịt, thần thức khó có thể tra xét rõ ràng, Chu Dịch chỉ có thể phân biệt phương hướng một cách sơ sài.

“Cửu Châu, bản đạo sẽ còn trở về!”

Muôn trùng sóng gió.

Một chiếc thuyền con.

Mặc cho gió táp sóng xô, chiếc thuyền ô bông lướt đi như chạy trên đất bằng.

Chu Dịch khoanh chân ngồi ở đầu thuyền, tóc dài tung bay, đạo bào xanh đen bay phất phới.

Hai mắt nhìn về nơi xa, chỉ nhìn thấy biển xanh một màu, mông lung không thể nhìn thấy đường chân trời.

Cho đến lúc mặt trời vừa mới nhô lên.

Ánh sáng mặt trời chậm chậm xuất hiện, trời xanh biển xanh phân chia thành hai mảnh trên dưới, chiếu sáng mặt nước biển khiến cho sóng nước lấp lánh xanh biếc ánh bạc.

“Lại là một ngày trôi qua.”

Giọng nói của Chu Dịch có chút lười biếng, bất kỳ ai lên đường mấy trăm năm, mỗi ngày nhìn thấy cảnh sắc giống nhau như đúc, dường như đang bất động tại chỗ, đều sẽ trở nên lười biếng, tản mạn.

Lấy ra một cuốn nhật ký dày từ trong cổ tay áo, trên bìa sách có ghi số năm.

“Mùng ba, tháng chín năm thứ năm trăm bảy mươi hai. Trời quang, mặt trời mọc trên biển xán lạn đẹp đẽ, nhưng mà cũng chẳng khác gì so với năm trăm năm trước.....”

Chu Dịch nghĩ đến đâu viết đến đó, chờ đến khi viết được ba bốn trăm chữ, đọc lại thì đều là những nội dung vô nghĩa.

Lập tức ngừng viết: Hôm nay không có việc gì, đánh bài câu cá!

Lấy ra cần câu từ trong cổ tay áo, thuần thục vút vào trong biển, an tĩnh chờ cá cắn câu.

Lúc này.

Hai đạo độn quang từ nơi xa bay tới, dừng ở trên thuyền hóa thành đồng tử đồng nữ, đứng là Thanh Phong, Minh Nguyệt.

Thanh Phong xách theo hai con thỏ hoang, Minh Nguyệt khiêng một con lợn rừng, cao hứng phấn chấn nói: “Tiên

trưởng, tối hôm qua bay ngang qua một hải đảo, bắt không ít thú hoang!”

Chương 452: Đông Tinh Thần Châu.

Nhóc con linh sâm đang chèo thuyền, vui đến mức nhảy dựng lên.

“Rốt cuộc cũng không phải ăn cá nữa rồi!”

“Không tồi.”

Chu Dịch khen ngợi một tiếng, cho dù là bất kỳ ai ăn hải sản liên tục trong mấy trăm năm, đều sẽ cảm thấy nhạt nhẽo.

Một lát sau.

Mùi hương thịt nướng tràn ngập, một người ba yêu vây quanh giá thịt nước ăn uống thỏa thích, trên hành trình nhạt nhẽo đến cực điểm, ăn uống trở thành một việc hưởng thụ thật sự.

Ăn cơm xong.

Chính giữa chiếc thuyền xuất hiện một chiếc bàn vuông, Chu Dịch làm nhà cái, Thanh Phong Minh Nguyệt ngồi ở hai bên, nhóc con linh sâm ngồi đối diện.

Lạch cạch lạch cạch tiếng xào bài vang lên, bắt đầu thói quen giải trí như thường lệ.

Chung quanh cái bàn được bố trí trận pháp cấm chế, khó có thể thi triển pháp lực, không thể tiên đoán thiên cơ, thắng thua đều dựa vào bản lĩnh.

Hôm nay vận may của Chu Dịch hơi kém, vài ván liên tục đã thua không ít linh thạch, mắt thấy hôm nay hẳn phải chèo thuyền rồi.

“Coi ta thắng một ván lớn này.”

Chu Dịch sờ được một con bài màu hồng, bàn tay nhẹ nhàng phát qua mặt bài, sau đó đẩy bài xuống.

“Ngả bài!”

Ba con yêu với sáu con mắt gắt gao nhìn chăm chăm, không có phát hiện bất kỳ dấu hiệu gian lận nào.

“Ồ?”

“Này?”

“Không thể nào.....”

“Ha ha!”

Chu Dịch đắc ý cười to, vô cùng vô sỉ nói: “Vận may của bản đạo lên rồi, tiếp tục tiếp tục.”

Buổi trưa.

Chiều bài đã phân thắng bại, nhóc con linh sâm thua nhiều nhất, tiếp tục phụ trách chèo thuyền.

Chu Dịch lấy điển tịch từ trong đạo tạng ra đọc, giọng đọc truyền xa hơn mười dặm, thu hút không ít con ba ba đến nghe kinh, đáng tiếc là thuyền đi quá nhanh, chỉ có thể nghe được đôi câu vài lời.

Những ngày tháng buồn tẻ nhàm chán này không biết còn tiếp diễn bao lâu nữa.

Độn tốc của Yêu Thánh ít nhất cũng nhanh gấp mười lần Nguyên Anh sơ kỳ, nếu còn có thêm loại phi hành thần thông nào đó, thì tốc độ thậm chí còn gấp trăm lần.

Chỉ khi một cường giả cùng đường bí lối mới dám vượt trùng dương xa xôi tìm kiếm đại lục vực ngoại, dựa theo phỏng đoán của Chu Dịch, Yêu Thánh có lẽ là đã ở trên biển năm trăm năm đến một ngàn năm.

“Tổ mạch Cửu Châu bị đoạn tuyệt, tu sĩ Hóa Thần nhờ vào căn cơ ngàn năm của tông môn, co đầu rút cổ không nhúc nhích, mới chống đỡ được đến hai trăm năm.”

“Yêu Thánh đi vào đại dương, là nơi tuyệt linh, tu vi lại càng nhanh tan biến, cho dù căn cơ có thâm hậu như Hóa Thần, có thể duy trì mấy trăm năm khiến cảnh giới không bị thụt lùi, đã là cực hạn!”

“Huống hồ phải dốc hết sức thi triển độn pháp đi đường, pháp lực luôn luôn phải vận chuyển, tu vi tất nhiên sẽ rút xuống càng nhanh.”

“Bản đạo có được Kiến Mộc, không cần phải thu liễm pháp lực, tốc độ không thể sánh bằng Yêu Thánh, nhưng hiệu quả

thì lại hơn rất nhiều, nếu như tính toán dựa theo tốc độ một phần mười.....”

“Phải cần đến năm ngàn năm đến một vạn năm!”

Chu Dịch không nhìn được kinh ngạc cảm thán, vượt đại dương bao la băng qua đại lục, tu sĩ có tu vi dưới Phản Hư không thể nào mơ ước đến được.

Tu sĩ Hóa Thần sống được hai ba ngàn năm, còn chẳng đủ để lên đường!

“Cửu Châu, vực ngoại..... Trong đại dương mênh mông này còn có những đại lục nào khác nữa không? Góc biển có điểm cuối hay không? Bên ngoài tầng cương phong của cửu thiên là thế giới như thế nào?”

“Là đây trời sao trời, là Thiên cung trong thần thoại hay chỉ là những cục đá?”

“Chờ đến khi Tiên đạo của bản đạo đại thành, nhất định phải đi thăm dò một phen!”

.....

Thời gian trôi đi như nước chảy.

Nhoáng một cái đã một ngàn năm trôi qua.

Chu Dịch đã viết được mười sáu quyển nhật ký, mà những điều nhìn thấy nghe thấy vẫn là biển rộng mênh mang.

Một ngàn năm trăm năm trôi qua tâm cảnh biến hóa nhiều lần, đi hàng tỉ dặm đường, khác xa với việc bế quan tiếm tu.

Năm trăm năm trước thì cảm thấy vũ trụ vô tận, nảy sinh ý muốn thăm dò, năm trăm năm sau thì cảm thấy phù du thiên địa như muối bỏ biển, lại muốn buông bỏ.

Tâm ma nổi lên, pháp lực hỗn loạn.

Đứng trước nguy cơ này, hắn đã đọc lại rất nhiều kinh điển tiên hiền, so sánh với tâm cảnh lúc này, lĩnh ngộ được rất nhiều điều tâm đắc.

Đi thêm năm trăm năm nữa, tâm như giếng cổ, không chút gợn sóng, sâu không lường được.

Hôm nay.

Chu Dịch đang đọc 《 Thái huyền giáo động minh chân quân ngũ lục 》 , lĩnh ngộ bí quyết Ngưng Anh, bỗng nhiên nghe được tiếng gọi âm ỉ của Minh Nguyệt.

“Tiên trưởng, đảo lớn!”

Nhóc con linh sâm còn nhanh hơn nữa, ném mái chèo xuống, hóa thành độn quang bay về phía đảo nhỏ.

Chu Dịch giương mắt nhìn về nơi xa, phía Tây Bắc quả nhiên có một hòn đảo rất lớn, nhìn thì trông có vẻ còn lớn hơn cả đảo Hỏa Chung, đánh giá sơ bộ thì nó cũng phải rộng đến ba bốn ngàn dặm.

“Đi đường mệt mỏi, lên trên đảo nghỉ tạm mấy ngày.”

Thuyền ô bông còn chưa tới gần hòn đảo, nhóc con linh sâm lại gấp gấp bay trở về, trong miệng hô to nói.

“Tiên trưởng, trên đảo có người.”

“Có người?”

Mặt Chu Dịch lộ vẻ kinh dị, hai mắt lập loè linh quang, quả nhiên nhìn thấy bên bờ biển có cảng biển.

Rất nhiều người đang tụ tập ở cảng, có người thì lên thuyền, dỡ hàng, bán cá, thoạt nhìn rất phần hoa náo nhiệt.

“Phải đến gần xem thử, những người này từ đâu tới đây.”

Chu Dịch bắt pháp quyết ẩn thân, pháp lực vận chuyển, thuyền ô bông bay lên trời hóa thành lưu quang, bay về hướng đảo.

Thuyền nhỏ bay vòng quanh hòn đảo bay một vòng, dừng lại ở thành thị lớn nhất trong hòn đảo, dân cư ước chừng trên một trăm vạn, phong cách kiến trúc hoàn toàn khác với Cửu Châu, trình độ khoa học kỹ thuật vẫn là tiêu chuẩn của thời cổ đại.

Nửa ngày sau.

Chu Dịch tra xét tình hình trong hiệu sách, dựa theo cách gọi thông dụng của mấy quốc gia trên đảo thì toàn bộ hòn đảo này có tên là Thần Châu.

Chương 453: Đông Tinh Thần Châu (2)

Nguồn gốc của cái tên này thì không rõ ràng lắm, dựa theo những ghi chép tư liệu lịch sử thì cái tên này đã có cách đây mấy ngàn năm, hơn nữa bọn họ cho rằng “Thần Châu” là một mảnh đại lục.

“Nhân tộc, sẽ không đột nhiên xuất hiện!”

Chu Dịch đã du hành trên biển hơn một ngàn năm trăm năm, gặp được vô số hòn đảo lớn nhỏ, chỉ có đảo Thần Châu này là có Nhân tộc sinh sống.

Đúng lúc hành trình quá buồn chán, dứt khoát biến hóa thành một người dân bản địa ở đây, tra xét lai lịch của Nhân tộc ở Thần Châu, có lẽ có thể được chút thông tin về đại lục vực ngoại.

Giống như Tứ Hải nằm ngoài Cửu Châu, phạm là đảo quốc có Nhân tộc cư trú, thì lai lịch của chúng đều là tu sĩ tổ tiên đưa tộc nhân ra biển.

Chu Dịch đi dạo trên đường phố được lát bằng đá xanh vừa quen thuộc lại xa lạ, hai bên là những quán trà, quán rượu, hiệu cầm đồ san sát nhau, gạch đỏ ngói xanh, lầu các mái cong, gợi lên hồi ức rất lâu trước kia.

Có lẽ là nhân quả dây dưa, có lẽ là thiên phú, đột nhiên lại đi đến cửa của Di Hồng Viện.

“Cho dù kỷ nguyên thay đổi, trời đất thay đổi, thì tên của những câu lan viện vẫn tương tự như nhau.....”

Thân hình Chu Dịch lóe lên, biến hóa thành công tử tuần tú, bộp một tiếng mở quạt xếp, trên quạt có mấy chữ đến câu lan nghe khúc.

“Tình cảnh này, nên ăn mừng!”

Hai mươi năm sau.

Trong ánh mắt lưu luyến của các cô nương, Chu Dịch không dám quay đầu lại, che mặt mà chạy.

“Kim Đan chân quân gì chứ, trường sinh bất tử gì chứ, rơi vào vạn trượng nhuyển hồng, còn chẳng ngoan ngoãn vịn tường mà đi sao.....”

Phía Đông thành.

Trong một đình viện.

Thanh Phong, Minh Nguyệt giao những sách cổ mà họ sưu tầm được cho Chu Dịch xem xét.

“《Thần Châu Bản Ký》 cổ xưa nhất, có nguồn gốc từ năm ngàn năm trước, đến từ lăng mộ của hoàng tộc Đại Ung, đã từng thống nhất Thần Châu.....”

“Mười quyển sách 《Tiên Hiên Liệt Truyện》 là của Lữ gia, được xưng là gia tộc có truyền thừa cổ xưa nhất Thần Châu.....”

Thần Châu không có linh mạch, tất nhiên sẽ không có tu sĩ, bất kỳ huyết mộ cơ quan nào đều không thể làm khó được độn thuật, trong hai mươi nay Thanh Phong Minh Nguyệt đã trộm gần hết hoàng lăng của tất cả triều đại.

Chu Dịch mở quyển 《Thần Châu Bản Ký》 ra, thần thức đảo qua, nhanh chóng xem hết toàn bộ nội dung.

“Thời Thượng Cổ, Thần Châu là một nơi hoang dã.....
Thuyền lớn bay đến từ thiên ngoại, bảy mươi hai thần nhân giáng thế..... Dạy cho Nhân tộc xây nhà, dệt vải, nhóm lửa, gieo trồng.....”

“Những nội dung được ghi chép trong sách này nền tảng của thần thoại, tôn giáo hiện giờ của các quốc gia ở Thần Châu, phần lớn mọi người đều cho rằng là những chuyện hư cấu.”

Chu Dịch đã xác định Nhân tộc ở Thần Châu, tất nhiên là đến từ đại lục vực ngoại, có lẽ ban đầu chỉ có bảy mươi hai người, hoặc là bảy mươi hai tu sĩ.

Tiếp tục xem xét những quyển sách khác, tổng hợp tất cả những ghi chép về thời Thượng Cổ.

“Hai chữ ‘Thần Châu’ xuất phát từ truyền thuyết về Thượng Cổ Thần Nhân, ý chỉ phía Đông của thế giới?”

“Lữ gia là hậu duệ của thần nhân, trong ghi chép gia phả thì tổ tiên là sơn thần Phúc Lăng!”

“Đáng tiếc mấy ngàn năm trôi qua, những gia tộc trước kia được gọi là bảy mươi hai thần nhân, hiện giờ chỉ còn lại có một nhà. Lữ gia còn đời phần mộ tổ tiên đến hai lần, gia chủ hiện tại chỉ là một nhánh của tổ tiên ngày xưa, truyền thừa điển tịch cũng thất lạc biến mất.....”

Chu Dịch sắp xếp lại đồng sách cổ, đã có được tên họ của những gia tộc có thần nhân.

“Bước tiếp theo, chính là tra xét những gia tộc này, cửu tộc đã chết sạch, phần mộ tổ tiên chắc là vẫn còn tồn tại!”

Từ đó về sau.

Chu Dịch bắt đầu từ ven biển Đông Hải của Thần Châu, một đường đào đến bờ biển Tây Hải, không buông tha bất kỳ phần mộ lớn nhỏ nào cả.

Một thủ đoạn giăng lưới rộng như vậy, vừa thô bạo lại thực dụng, rất nhanh đã tìm được những ngôi mộ cổ đã biến mất mấy ngàn năm, tìm được những quyển sách truyền thừa của hậu duệ thần nhân.

Trong quá trình này còn đụng độ những gia tộc giữ mộ, toàn bộ người trong thôn đều là cao thủ, võ đạo, bảo hộ một phần mộ hậu nhân có tên là “Khúc Thủy Hà Bá”.

Truyền thừa ngàn năm, quyết chí thề không dời!

Nếu như là người bình thường làm việc một cách máy móc rập khuôn, tra xét đến nơi đây, tất nhiên sẽ phát sinh một lộ trình kinh tâm động phách.

Chu Dịch nhẹ nhàng thổi một hơi, tất cả người giữ mộ đều chìm vào ngủ, sau đó vung xẻng lên đào sạch sẽ tất cả huyết mộ, trước khi đi còn để lại nửa quyển sách 《Mạc Kim bí thuật》.

Hai mươi năm trôi qua nhanh.

Thần Châu bắt đầu lưu truyền truyền thuyết về Mạc Kim giáo úy, bất kể là huyết mộ cổ xưa, nguy hiểm đến mức nào, bọn họ đều có thể đánh cắp dễ như trở bàn tay, sau khi được người kể

chuyện biên soạn chỉnh sửa, còn được phân chia ra làm mấy phe phái.

Di Hồng Lâu.

Oanh oanh yến yến, thúy thúy hồng hồng.

Hơn mười cô nương bao vây lấy Chu Dịch, nghe hắn kể truyền thuyết về Mạc Kim giáo úy.

Rõ ràng là đều sợ tới mức run rẩy, nhưng lại cố gắng tiếp tục nghe, Chu Dịch kể đến chỗ quan trọng thì còn cố ý dừng lại, khiến cho người ta ăn uống không ngon.

“Tiếp tục đi tiếp tục!”

“Phần sau thì sao!”

Các cô nương đang hồi thúc hắn, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến những tiếng ồn ào, rồi sau đó mấy trăm quan binh vọt vào Di Hồng Viện, người mặc áo giáp, cầm binh khí sát khí nghiêm nghị, lệnh cho tất cả mọi người không được nhúc nhích.

Người cầm đầu, ánh mắt đảo qua tất cả khách nhân, cuối cùng dừng lại trên người Chu Dịch, quát hỏi nói.

“Tặc tử lớn mật, dám đào trộm hoàng lăng, đáng chết!”

Chu Dịch không để ý đến tướng lĩnh, cười nói với các cô nương hai bên: “Cho các người xem ảo thuật.”

Chương 454: Đông Tinh Thần Châu (3)

Khi nói chuyện thì trong tay xuất hiện một sợi dây thừng, khi ném lên không trung thì dựng thẳng đứng, trực tiếp đâm thủng nóc nhà, không biết là nó còn cao lên bao nhiêu nữa.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, mắt thấy Chu Dịch bò lên trên dây thừng kia, biến mất không thấy.

Từ đó về sau.

Truyền thuyết về Mạc Kim giáo úy ở Thần Châu lại được tăng thêm không ít sắc thái truyền kỳ, đến nỗi nhân vật chính trong truyền thuyết đã lại xuất phát một lần nữa, đi thuyền từ hướng Tây Bắc đảo Thần Châu.

“Dựa theo những ghi chép của hậu duệ thần nhân, tổ tiên của bọn họ đến từ hướng Tây Bắc, hẳn là phương hướng của đại lục vực ngoại.”

“Thần nhân là Tiên đạo, vu thuật, hay là một phương pháp tu hành nào khác đây?”

“Dựa theo tên gọi của bọn họ ví dụ như là Sơn Thần, Hà Bá, Thủy Quân v.v, hoặc là Thổ Địa, thành hoàng, Âm Sai, chẳng lẽ là hệ thống thần đạo?”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, trong vụn cuộn đạo tạng chưa từng có ghi chép về thần đạo.

Ở Cửu Châu, khi viễn cổ Tiên đạo còn hưng thịnh, từng xuất hiện không ít nhân tiên Phản Hư, thậm chí còn có truyền thuyết đập mây phi thăng. Nếu đại lục vực ngoại có thần đạo, không thể nào không có những ghi chép có liên quan.

“Bất kể như thế nào, chúng quy cũng có tin tức về đại lục vực ngoại.”

.....

Năm tháng như thoi đưa.

Rời khỏi Thần Châu đã hơn bốn trăm năm hơn.

Côn Luân động thiên.

Chu Dịch đứng dưới cây táo, giàn nho, trầm mặc không nói.

Hai cây đã hoàn toàn khô héo, lá cây mục nát, trên cành cây tro trụi, như một vật thể điêu khắc có hình thù kỳ dị.

Thanh Phong Minh Nguyệt từ cây hóa thành yêu tinh, tuổi thọ dài lâu nhưng cũng có hạn, Côn Luân động thiên lại không thể dẫn động thiên kiếp, khó có thể tấn chức Kim Đan Yêu Vương.

Từ khi chúng có ý thức cho đến nay, đã được hai ngàn năm trăm năm tuổi.

Chu Dịch lấy bình linh tửu ra uống hết nửa đàn, còn lại thì tưới vào gốc cây để tưởng niệm, rồi lại chôn hai thanh kiếm màu xanh và màu tím xuống dưới đất.

Hai ngàn năm chung sống với nhau, nếu nói không có bao nhiêu cảm tình thì chỉ là giả vờ, nhưng mà những chuyện đã đoán trước được, đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, thì buồn bã, cô đơn nhưng cũng không đến mức bi thương đau đớn.

Nhóc con linh sâm hỏi: “Thanh Phong Minh Nguyệt thật sự sẽ sống lại sao?”

“Tất nhiên là có.”

Chu Dịch trấn an nói: “Đợi đến khi rễ cây của chúng nó nảy mầm, uẩn dưỡng ra linh trí mới. Bàn đạo dùng hai thanh kiếm xanh và tím dẫn lối, thì triển niết bàn thần thông, là có thể khôi phục ký ức kiếp trước!”

Pháp bảo mà Thanh Phong Minh Nguyệt tế luyện đã được hơn hai ngàn năm hơn, giao tu cùng với sinh mạng của song kiếm xanh tím, tinh khí thần hòa thành một thể, vô cùng thích hợp để thi triển niết bàn thuật.

Nhóc con linh sâm hỏi: “Nếu như hồi sinh thì chúng vẫn là Thanh Phong Minh Nguyệt hay sao?”

Chu Dịch thở dài một tiếng, gật đầu lại lắc đầu.

“Có lẽ là vậy, bàn đạo cũng không biết!”

Nhóc con linh sâm trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên nói:

“Tiên trưởng, nếu như ngày nào đó ta chết đi, thì đừng thi triển niết bàn thuật.”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Vì sao chứ?”

Nhóc con linh sâm nâng đầu, phồng cái miệng nhỏ nói: “Ta không muốn có một ta mới, thay thế ký ức của tiên trưởng về ta, vậy thì ta mới thật sự đã chết rồi.....”

“Nhớ rồi.”

Chu Dịch xoa đám lá xanh trên đỉnh đầu nó, cười nói.

“Chớ có lo lắng, trên đời từng có linh sâm mười vạn tuổi, người chắc chắn có thể vượt được nó, bây giờ có thể đặt trước một mục tiêu nhỏ đã, sống đến một trăm vạn năm!”

“Được! Sống đến một trăm vạn năm!”

Nhóc con linh sâm múa may đôi tay nhỏ của nó, đóng lá xanh trên đầu rung rinh, như cổ vũ cổ chính nó cố lên.

Chưa tìm được đại lục vực ngoại, thuyền viên đã mất đi phân nửa.

Chu Dịch trầm mặc hồi lâu, thậm chí bắt đầu hoài nghi năm đó có nên rời khỏi Cửu Châu hay không.

“Hai ngàn năm trôi qua, linh khí ở Cửu Châu đã hồi sinh, tất nhiên là giai đoạn tiếp theo, có lẽ đã có thể chứng đạo Nguyên Anh. Cho dù linh khí ở Đông Hải loãng, cũng có thể ngưng kết Kim Đan, Thanh Phong Minh Nguyệt sẽ không cần vào vòng luân hồi.....”

“Chung quy cũng là vì trong lòng bản đạo sợ hãi, không dám tranh đấu cùng ma quân, thi tiên!”

Chu Dịch bắt đầu dĩ lắc đầu, Kim Thi sở hữu tài nguyên của Cửu Châu cùng với truyền thừa thi tiên, tất nhiên tu hành thần tốc.

Chờ đến khi Kim Thi khôi phục lại cảnh giới Hóa Thần của kiếp trước, có thể dễ dàng hủy diệt Nhân tộc ở ngoài biển, khi đó Chu Dịch cũng khó mà chạy trốn được, không thể thừa nhận được suy nghĩ tranh đấu đoản mệnh, đến vực ngoại chính là lựa chọn chính xác.

“Kim Thi, người chính là kẻ thù thứ hai của bản đạo!”

.....

Trời trong nắng ấm.

Không hề có gợn sóng.

Phía trước xuất hiện những dãy núi trùng điệp nối liền nhau.

Chu Dịch cũng chẳng có hứng thú với cảnh tượng này, trong ba ngàn năm nay đã nhìn thấy quá nhiều, từ lâu đã chẳng còn hứng thú gì.

Bỗng nhiên.

Một tiếng hát vọng đến từ nơi xa, từ xa xa đã trông thấy lão giả thân khoác áo tơi, chống thuyền đánh cá lướt đi trên biển.

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, rồi đứng dậy, trên người lão giả có dao động pháp lực rõ ràng, cảnh giới có lẽ là Luyện Khí hậu kỳ.

Lúc này cảm ứng bên ngoài, trong thiên địa đã xuất hiện linh khí, trước kia là do linh khí bên trong Côn Luân động thiên phun trào bao phủ cả chiếc thuyền ô bông, nồng đậm hơn nhiều so với bên ngoài, nên nhất thời không thể cảm ứng được.

Chu Dịch vận chuyển pháp lực, thuyền ô bông nhanh chóng tới gần, chấp tay nói.

“Xin hỏi đạo hữu, phía trước là nơi nào?”

Hắn dùng ngôn ngữ ở Thần Châu, chữ viết thì giống như ở Cửu Châu, nhưng cách phát âm thì lại khác.

Lão giả cảm ứng được khí tức pháp lực hùng hậu của Chu Dịch, không dám lơ là, chấp tay thì lễ nói

Chương 455: Thờ phụng hương hỏa.

“Tiền bối, đây là Sơn Ngô thuộc nước Đông Tấn Thần Châu.”

“Châu gì?”

“Đông Tấn Thần Châu!”

Đông Tấn Thần Châu!

Chu Dịch hỏi đi hỏi lại, xác định không nghe lầm, sắp sửa quay đầu trốn chui như chuột theo quán tính.

“Trước có Phúc Lăng Sơn, sau có Đông Tấn Thần Châu, nơi này thật sự đại giới thần phật đầy trời, yêu thần khắp nơi, bản đạo chỉ là một Kim Đan nho nhỏ, chẳng phải là tự tìm cái chết hay sao?”

Cửu Châu có nguy hiểm như thế nào đi nữa, cũng chỉ có Kim Thi ma quân, thi tiên hài cốt.

Cùng lắm thì trốn trong Côn Luân động thiên, đợi cho đến mấy vạn năm sau, Kim Thi sẽ thọ tấn đạo tiêu, hoặc là phi thăng Tiên giới.

Chu Dịch sẽ chui ra thu thập tàn cục, dương dương tự đắc, khi dễ hậu bối, vừa nhẹ nhàng lại vui sướng.

“Lão trượng, Đông Tấn Thần Châu này có thần tiên hay không?”

Lão giả gật đầu nói: “Đương nhiên là có thần tiên!”

Trong lòng Chu Dịch càng thêm lạnh lẽo, không nhịn được được hỏi: “Vậy có Đại Đường? Tề Thiên Đại Thánh? Hay là Thiên Đình Địa Phủ không?”

“Này.....”

Lão giả gãi gãi đầu, nói: “Ta cũng chỉ là một người đánh cá, kiến thức nông cạn, chưa bao giờ nghe nói đến những cái tên kia.”

Chu Dịch thở phào nhẹ nhõm, diện tích Đông Thắng Thần Châu rộng lớn bao la, có lẽ chưa từng nghe đến những thứ như Đại Đường Đại Thánh gì đó, cũng có thể là chưa đến lúc đó, nhưng mà Thiên Đình Địa Phủ vẫn sẽ lưu truyền cho hậu thế.

Thần thức đảo qua lão giả, pháp lực hồn hậu, công chính bình hòa, tất nhiên là Huyền môn chính tông.

Tu vi Luyện Khí kỳ đúng thật là không cao, như trong phạm tục cũng được coi như là một Tiên Thiên tông sư nhất lưu, nhưng chỉ là một người đánh cá, nhìn đáng vẻ, khí chất cũng không giống ẩn sĩ dưới hồng trần!

Chu Dịch lại hỏi: “Lão trượng pháp lực huyền diệu, tu hành ở tiên sơn nào vậy?”

“Không dám giấu tiên bối, phương pháp Luyện Khí này là ta vô tình nghe được.”

Lão giả giải thích nói: “Chừng mười năm trước, ta đồn củi trong núi, trong lúc vô tình nghe được tiên nhân giảng kinh, nhớ kỹ đôi câu vài lời trong lòng có linh ngộ, lúc nhàn hạ thì tu hành được vài phần pháp lực.”

Chu Dịch hơi gật đầu, nói: “Tu hành không theo hệ thống, tự động tu luyện, mười năm thì có để đạt đến Luyện Khí hậu kỳ, được gọi là thiên phú thượng đẳng, vì sao không đi cầu tiên vấn đạo cầu trường sinh?”

“Trong nhà còn có mẹ già, con trẻ, làm sao mà bỏ đi được?”

Khi lão giả nhắc đến người nhà, mặt lộ ý cười, nói: “Thường nghe nói tu tiên trường sinh, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy, thay vì cầu thứ vô căn cứ kia, không bằng niềm vui phụng dưỡng mẹ già ngậm kẹo đùa cháu!”

“Đúng thật là như thế.”

Chu Dịch thấy nhiều kẻ vì cầu tiên vấn đạo, không màng đến tính thân bỏ gia bỏ nghiệp, hao hết tuổi thọ nhưng lại chẳng thu hoạch được gì.

Trước khi lâm chung hoàn toàn tỉnh ngộ, về đến nhà đối diện với nắm mồ của cha mẹ, con cháu xa lạ xa cách, thật đúng là công dã tràng.

“Lão trượng có biết được lai lịch tiên nhân không, bản đạo muốn đến bái phỏng.”

“Ta tu thành pháp lực, đốn củi nhanh hơn, đánh cá được nhiều hơn, tất nhiên đều là do tiên nhân truyền pháp, nên đã trở về nơi được nghe kinh mà bái lạy.”

Lão giả nói: “May mắn gặp được tuần sơn tướng quân, mới vừa rồi biết được người giảng kinh chính là Tất Ngô sơn thần, từ đó về sau sáng tối mỗi ngày ta đều dâng hương thờ phụng, không dám lơ là.”

“Tất Ngô sơn thần!”

Chu Dịch trầm tư một lát, vẫn quyết định đi thám thính thử, không có thiên đình địa phủ, thần phật khắp nơi, mức độ nguy hiểm sẽ thấp đi.

“Đa tạ lão trượng.”

Dứt lời thu hồi ô bông thuyền, dưới chân sinh mây bay lên không trung.

Lão giả nhìn thấy phương pháp đăng vân giá vũ, nhưng không hề có bất kỳ sự hâm mộ nào, bỗng nhiên một miếng ngọc bội từ trên trời rơi vào trong tay.

Thử dùng thần thức pháp lực tra xét, bên trong ghi lại hơn hai mươi loại thuật pháp ngũ hành căn bản.

Lão giả chăm chỉ tu hành pháp lực trong thời gian dài, chưa bao giờ có được truyền thừa thuật pháp, nhưng vì có thiên phú dị bẩm, chỉ cần lĩnh ngộ một lát là có thể thi triển một môn pháp thuật có tên gọi là Thủy Long quyết.

Tay bắt pháp quyết, mặt biển ào ào xuất hiện một con rồng bằng nước cao đến một trượng, cuốn mấy chục con cá rơi vào trong thuyền.

“Đánh cá như vậy đúng là rất nhẹ nhàng, nhưng mà lại thiếu mất nhiều niềm vui.”

Lão giả khẽ vuốt tay áo, thu hồi ngọc bội, tiếp tục khua mái chèo cất tiếng hát vang.

“Thế nhân đều nói thần tiên hảo.....”

.....

Núi Sơn Ngô.

Cỏ cây thưa thớt, đá núi san sát.

Kéo dài mấy ngàn dặm, một nửa dải núi kéo dài đến biển
Đông Hải.

Chu Dịch bắt pháp quyết ẩn thân, đứng cách đó mấy chục dặm
quan sát nơi xa, nhìn thấy trong núi có một động phủ.

Nói là động phủ thật ra thì giống như một cái miếu thờ.

Thềm đá uốn lượn bắt đầu từ dưới chân núi nối thẳng đến
cổng lớn, có hai người khoác áo lông chim rực rỡ đang tiếp
đón tín đồ.

Trước điện có thờ một tượng long thần đầu chim cao đến mấy
trượng, hương hỏa lượn lờ, nghiêm trang cung kính.

Sau điện mây mù bao phủ, mông lung không thể nhìn rõ.

Chu Dịch đang định thi triển linh mục thần thông, nhìn xuyên
qua trận pháp cấm chế, cảm ứng được một luồng thần thức
mạnh mẽ quét tới từ sau điện.

“Yêu khí thật mạnh, Sơn Thần là Yêu Hoàng!”

Suy nghĩ đến đây, trên lưng mọc ra hai cánh, trực tiếp thi triển
Nhiên Huyết độn pháp bỏ trốn mất dạng.

Nửa tháng sau.

Một hơi độn ra xa hơn một vạn dặm, đi qua mấy chục con
sông dãy núi, Chu Dịch nhìn thấy rất nhiều miếu thờ có tạo
hình kỳ dị.

Những tượng thờ trong miếu có thần có yêu, tu vi Trúc Cơ
Kim Đan không giống nhau, nhưng lại không nhìn thấy tu sĩ
có tu vi Nguyên Anh.

“Vùng đất này rất có thể là chỉ trùng tên, như vậy thì cũng bớt
đi nhiều phiền phức, khỏi phải trốn về Cửu Châu. Trước tiên
đến phàm tục lẫn lộn vài năm đã, tìm hiểu rõ ràng Đông Thắng
Thần Châu, rồi lại tìm kiếm tu hành chi đạo!”

Chương 456: Thờ phụng hương hỏa (2)

Chu Dịch đã xác định được phương hướng, bốc mấy quẻ thì không thấy có nguy hiểm, thả chậm độn tốc.

Hôm nay.

Hắn đi ngang qua một thành trì nhỏ, trên cửa thành có viết hai chữ ‘Lâm Dương’.

Đáp độn quang xuống, Chu Dịch hóa thành văn sĩ trẻ tuổi, quen cửa quen ngõ tìm được câu lan viện.

“Nơi phong nguyệt tiền cũ đón mới, tin tức linh thông nhất!”

Một tháng sau.

Chu Dịch cũng đã có được những hiểu biết đại khái về vùng đất này, huyện Lâm Dương thuộc Thanh Vân phủ, đi về phía trước chính là Đại Hằng vương triều.

“Hằng Giả, Cửu Dã!”

“Đại Hằng hoàng triều từ khi thành lập cho đến nay, đã được hơn hai ngàn năm, thống trị vạn dặm, truyền thừa xa xăm, hoàng tộc Lý thị chính là tu tiên thế gia cường thịnh đến cực điểm!”

“Đông Thắng Thần Châu có linh khí nồng đậm, ở phạm tục cũng có thể sánh với Tiểu Đan sơn, vực Chính Dương, thế cho nên phạm nhân cũng không xa lạ gì với tu tiên vấn đạo.”

“Đây đúng là một đại lục có Tiên đạo hưng thịnh!”

Màn đêm buông xuống.

Chu Dịch đẩy cánh tay trắng mịn như ngọc bên cạnh ra, đứng trước cửa sổ trông về phía xa.

Phía Đông của Lâm Dương huyện có một miếu thổ địa, chấp chưởng mấy trăm dặm chung quanh, được bá tánh trong huyện thờ phụng.

Mấy ngày trước, hắn đã từng gặp thần thổ địa ở Mãn Xuân lâu, khí tức dường như mới đạt đến Kim Đan, pháp lực pha tạp

không giống Huyền môn chính tông, cho dù có đối diện gặp gỡ cũng chưa nhận ra thân phận tu sĩ của Chu Dịch.

Ngoài thần thổ địa ra, thì trong Lâm Dương huyện còn có hai vị thần tiên, Vân Thông hà bá, Ô Sơn sơn thần.

Phần đông bá tánh huyện Lâm Dương thờ phụng ba vị thần tiên này, cũng không phải chỉ thờ phụng một người trong số đó, mà là thiếu gì thì cúng người đó.

Đồng ruộng bị mất mùa thì bái thổ địa, khô hạn không mưa thì bái hà bá, đúng thật là chủ nghĩa thực dụng.

“Vậy mà lại thật sự có thần đạo!”

“Căn cơ của thần thổ địa kia là công pháp Tiên đạo, trên người có khí tức hương hỏa nồng đậm, hiển nhiên tu hành bí thuật thần đạo, một tu sĩ thuần túy cũng sẽ không lãng phí tuổi thọ để quản lý đất đai.”

“Tạm thời quan sát thêm một thời gian nữa, cũng đã lênhên trên biển ba ngàn năm rồi, chẳng thiếu gì thêm mấy năm nữa!”

Trong lòng Chu Dịch vẫn có thắc mắc về bốn chữ Đông Thắng Thần Châu, không dám trêu chọc người trong Tiên đạo.

Tu tiên vẫn đạo phần lớn có sư môn truyền thừa, rất dễ chọc nhỏ kéo lớn đến, nhân quả dây dưa một khi đã bắt đầu, trừ phi chém tận giết tuyệt hết tất cả, nếu không sẽ không dễ dàng kết thúc.

Hiện tại vừa đúng lúc có thần thổ địa có tu vi tương đối thấp, có thể âm thầm quan sát.

Thổ địa này đã bảo hộ ở Lâm Dương hơn ba trăm năm, cũng coi như chẳng còn sống được bao lâu nữa, hoàn toàn có thể chờ đến khi hắt thân tử đạo tiêu, bình thân mà lấy đi truyền thừa thần đạo.

Nửa tháng sau.

Chu Dịch mua hai đình viện ở phía Tây thành, lại mở một cửa hàng cửa hàng ở gần đó.

Hữu Gian tửu quán.

Cách mấy ngàn năm, cách xa hàng tỉ vạn dặm, lại được mở lại.

Chu Dịch nghe các cô nương kể chuyện, Thần thổ địa có nhiệm vụ hàng yêu phục ma, cai quản địa phương, liên kết cùng phủ nha huyện thành giữ trật tự trong thành.

Nếu như một kẻ ăn chơi thật sự, ăn không ngồi rồi chạy đến câu lan viện, có lẽ sẽ bị thổ địa phát hiện mà bại lộ tu vi.

Kinh doanh tửu quán, quen tay hay làm.

Lê Hoa Bạch nhanh chóng nổi tiếng khắp nơi, trở thành loại hàng đặc biệt được bán trong không ít tửu lầu, tửu quán, mỗi ngày đều hết bạc.

Thần thổ địa nghe tiếng mà đến, sau khi ném thử thì tán dương.

“Cách ủ rượu này rất huyền diệu, mùi hoa và mùi rượu dung hợp với nhau một cách kỳ diệu, rất hợp với khẩu vị của lão hủ, không tồi không tồi!”

“Lão nhân gia, hoan nghênh ngài.”

Chu Dịch cười chấp tay, thổ địa biến thành một ông già đầu bạc, mặc quần áo đẹp đẽ quý giá, cũng không biết là tướng mạo vốn có hay là do biến hóa mà thành.

Mấy ngày sau.

Người coi miếu đến tửu quán, nhìn thấy người ta đều khom người thi lễ.

Thần thổ địa là một trong hai vị thần tiên của Lâm Dương huyện, người coi miếu cũng được coi như người phát ngôn, thân phận địa vị không kém gì huyện lệnh lão gia.

“Loại rượu này không tồi, mỗi ngày mang đến miếu mười vò.”

Người coi miếu phân phó một tiếng, còn về phần tiền bạc, tất nhiên là không có.

Thần tiên uống rượu của nhà người là một vinh hạnh, đáng lý còn phải dâng hương bái tạ, nếu thật sự dám lấy tiền, không sợ sau khi không còn được thần tiên phù hộ thì gặp phải đạo phi cường đạo hay sao?

“Ngày mai sẽ đưa đến liền.”

Chu Dịch tỏ vẻ vinh hạnh, vừa đúng lúc có cái cớ để tra xét miếu thổ địa.

.....

Hai mươi năm trôi qua nhanh.

Ở phạm tục là đã qua một đời người, nhưng trong mắt Chu Dịch chỉ là như một cái búng tay.

Sau hai mươi năm quan sát học tập, Chu Dịch đã hoàn toàn biến thành một người dân của Đại Hằng hoàng triều, từ lời nói cử chỉ giọng nói tập tục giống người dân ở đây như đúc.

Năm ngoái.

Chu Dịch cuối cùng cũng có tên trong hộ tịch ở huyện Lâm Dương, dùng tên giả là Chu Cương.

Đại Hằng thực thi chế độ hộ tịch, quản lý bá tánh cực kỳ nghiêm khắc, muốn tăng giảm sửa chữa hộ tịch là rất phiền toái.

Chu Dịch vốn định thi triển bùa thuật pháp, ghi tên vào hộ tịch, chẳng phải kinh động đến ai cả, có điều tra kiểu gì thì đều là thật.

Nhưng sau đó uống rượu cùng Tôn diễn lại trong huyện nha, mới biết được mọi chuyện không hề đơn giản như vậy, Thanh Vân phủ phía trên Lâm Dương huyện còn có thần thành hoàng, quản lý sổ âm dương sinh tử, mỗi một người sinh ra hoặc chết đi đều được ghi chép.

“Quản lý sinh tử luân hồi, thần thông cỡ này chắc không phải là âm tào địa phủ đâu nhỉ?”

Lúc đầu khi Chu Dịch nghe đến việc này, xem chút nữa sợ tới mức chuồn mất, một người không có tên trong sổ sinh tử, tất nhiên là sẽ bị thành hoàng chú ý đến.

Chương 457: Thờ phụng hương hỏa (3)

Cẩn thận dò hỏi Tôn điển lại, mới biết được danh sách âm dương xuất phát từ sổ hộ tịch của triều đình.

Một âm một dương, thăm tra đối chiếu lẫn nhau, để thuận tiện cho việc quản lý động thái của bá tánh, cũng không phải là sổ sinh tử như trong truyền thuyết, có thể dựa vào tánh mạng mà tìm được lai lịch sinh tử của một người.

Tôn điển lại nửa say nửa tỉnh nói: “Không thể tùy tiện ghi tên vào trong sổ sách, vô cùng phiền phức.”

“Một ngàn lượng có đủ không?”

“Chu chương quây sẽ buôn may bán đắt!”

“Hiểu Hiểu cô nương mới đến Mãn Xuân lâu, nghe nói từng là hoa khôi ở kinh thành, hôm nay Tôn đại nhân có thời gian không?”

“Có, có chứ!”

Tôn điển lại và Chu Dịch nhìn nhau cười, chuyện đầu đầu vào đây.

Sau khi có được hộ tịch, Chu Dịch nhay bén cảm ứng được dao động khí tức huyền diệu, không giống thuật pháp thần thông, dường như có mùi vị của hương hỏa.

“Đây là hương hỏa thần lực? Khác biệt với hệ thống Tiên đạo!”

“Thành hoàng âm ty quản lý bá tánh thông qua sổ sách, có lẽ còn có thần đạo thuật pháp, có thể theo dõi sinh lão bệnh tử của con người từ xa. Nhưng phần lớn thời gian thì thành hoàng không có quyền quản lý bá tánh, đều do nha môn của triều đình phụ trách!”

“Chỉ có người chết không muốn luân hồi, hóa thành âm hồn lưu lại thế gian, thậm chí lột xác biến thành lệ quỷ hại người, thành hoàng mới có thể phái âm sai đến đuổi bắt.”

Chu Dịch không thi pháp xóa tan khí tức hương hỏa, cũng không thi pháp phong ấn, sinh hoạt nghỉ ngơi giống như một

người bình thường.

Trong hai mươi năm qua.

Không chỉ lấy được hộ tịch, mà còn có hiểu biết rõ ràng hơn về Đại Hằng hoàng triều.

Vốn dĩ cứ tưởng đây là một nơi Tiên đạo hưng thịnh, mỗi người đều như rồng, hiện tại xem ra thì là một chốn dã thần hung hăng ngang ngược, tà tế dân tự trải rộng khắp trên rừng dưới biển, thông qua các loại thủ đoạn để thu thập hương hỏa của bá tánh, mượn nó để tu hành thần đạo.

Quyền thống trị của Đại Hằng hoàng triều đối với địa phương chỉ giới hạn trong châu phủ huyện thành.

Còn sơn thần hà bá đều không phải thần tiên chính thống, có thể là sơn tinh quỷ quái, hoặc là tu sĩ đắc đạo chiếm đất rồi tự xưng là tiên thần.

Năm ngoái.

Huyện Lâm Dương khô hạn không có mưa.

Vân Thông hà bá báo mộng cho bá tánh, cần phải hiến tế đồng nam đồng nữ, mới giáng mưa xuống.

Thần thổ địa mang theo pháp chỉ của triều đình, đi vào sông Vân Thông thương nghị với hà bá, kết quả đấu pháp ba ngày ba đêm chẳng phân thắng bại.

Sau đó thì ba tháng liên tục không có mưa, mùa màng thất thu.

Chu Dịch vốn định nhân cơ hội này hiển lộ thần thông, chém chết hà bá, mưu hồn đoạt phách chiếm thần vị, kết quả sau khi hỏi thăm người coi miếu thì đẹp luôn suy nghĩ này.

Vân Thông hà bá có căn cơ vững vàng, cha của hắn là Đại Trạch long quân, Nguyên Anh Yêu Hoàng.

“Lại là một Long Hoàng nữa sao? Hình như nhân quả giữa bản đạo và Long tộc quá sâu nặng!”

Trong lòng Chu Dịch nhớ kỹ chuyện này, vô cùng có hảo cảm với thổ địa ở Lâm Dương, cho rằng hắn không sợ đắc tội với long quân, vì muốn có mưa xuống cho bá tánh mà đấu pháp với Long Vương.

Kết quả.

Mùa hạ năm nay.

Nạn châu chấu kéo đến Lâm Dương, lại một năm nữa mất mùa.

Mấy năm liên tục xuất hiện tai hoạ, lưu dân nổi lên bốn phía.

Chu Dịch đứng trước cửa tửu quán, nhìn nạn dân nằm la liệt trên đường, hít vào thì nhiều mà thở ra thì ít.

“Chỉ một đám châu chấu, Kim Đan tu sĩ phát tay thì có thể tiêu diệt được, vì sao mặc kệ?”

Trong lòng có thắc mắc, gọi tiểu nhị mang đến hai mươi vò rượu, vội vàng chất lên xe ngựa đưa đến miếu thổ địa.

Phía Đông thành.

Miếu thổ địa.

Rộng đến hơn mười trượng, trước sau hai cửa ra vào, trước điện thờ phụng một vị thổ địa, hậu viện là nơi ở của vài người coi miếu.

Trông thì có chút lụi bại, nhưng mà hương hỏa hưng thịnh, người tể bái xếp hàng dài đến hai con phố.

Chu Dịch vội vàng đánh xe ngựa đi vào cửa sau, chào hỏi với người coi miếu phụ trách việc thu mua.

“Hoàng đại sư, lô rượu này có mùi vị thượng đẳng, ta đưa thêm mười vò.”

“Không tồi không tồi, Thần thổ địa sẽ phù hộ cho ngươi.”

Hoàng đại sư nghe vậy, lập tức tươi cười, số rượu dư ra kia có thể mang về nhà mình, Lê Hoa Bạch nổi tiếng Thanh Vân phủ không lo không bán được.

Chu Dịch dỡ vò rượu xuống, thấp giọng nói: “Hoàng đại sư, ta muốn xin một lá bùa hộ mệnh, linh phù được thần tiên đích thân vẽ ra.”

“Ồ?”

Hoàng đại sư nhíu mày, trong tay bỗng nhiên xuất hiện thêm tám ngân phiếu, sắc mặt buông lỏng nói: “Chẳng lẽ Chu cư sĩ bị tà ám rồi sao?”

Miếu thổ địa phát phù triện cho tín đồ, chín mươi chín phần trăm đều là những tờ giấy vàng không có tác dụng gì, còn lại một phần nhỏ có dính chút hương hỏa thần lực, đeo thường xuyên có thể khiến tinh thần tỉnh táo.

Phù triện cần phải được thành kính thờ phụng, còn về phần như thế nào mới được gọi là thành kính, cũng không có giải thích cụ thể.

Đều được tính toán dựa vào số tiền nhang!

Linh phù như Chu Dịch nói thì số lượng vô cùng ít ỏi, phải nhờ vào Thần thổ địa hao tổn thần lực để vẽ, sau khi đeo lên có thể cường thân kiện thể, bách tà bất xâm.

Phù triện huyền diệu như vậy chỉ tặng cho người có duyên!

Về mặt Chu Dịch sầu lo nói: “Trong thành có quá nhiều lưu dân, lỡ đâu xông vào trong tiệm rượu, hậu quả không dám tưởng tượng được, nên ta mới muốn được thần tiên phù hộ bình an”

“Thì ra là như vậy.”

Hoàng đại sư cắt tờ ngân phiếu vào cổ tay áo, kết quả không đồng ý với chuyện phù triện, nói.

“Chuyện lưu dân không cần lo lắng, nạn châu chấu sẽ hết nhanh thôi, lương thực của triều đình đã đưa đến huyện nha, chưa đến mấy ngày nữa sẽ thanh bình thôi.”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ là thần tiên ra tay cứu dân?”

Chương 458: Thần đạo nguyện lực.

“Đó là tất nhiên.”

Hoàng đại sư mặt lộ vẻ đắc ý, xoa chòm râu dài ba tấc, nói:

“Dân chúng mỗi ngày đều nói rằng tin thần hướng phật, bình thường cũng không thấy thờ phụng gì cả, người xem này vừa gặp nạn, người dâng hương đã xếp hàng dài đến mấy dặm.....”

“Đa tạ thần tiên phù hộ!”

Chu Dịch đã xác định được suy đoán trong lòng, hoàn toàn mất đi thiện cảm đối với cái gọi là thần minh kia.

Cái gọi là thần đạo tu hành, nói dễ nghe một chút chính là chặn dắt, nói khó nghe chút thì chính là bóc lột.

Thực thi song song quyền hành và ân đức, mới có thể được càng nhiều sự thờ phụng!

Chu Dịch lại nhét thêm một tấm ngân phiếu, thấp giọng nói: “Hoàng đại sư, xin hỏi Thần thổ địa đã bao nhiêu tuổi rồi?”

“Làm cần! Chuyện như vậy một kẻ phạm tặc như ngươi làm sao mà dám thăm dò chứ?”

Hoàng đại sư quát lớn vài tiếng, quعن tay nhét ngân phiếu vào cổ tay áo, lại dùng vẻ mặt thành kính nói: “Thần thổ địa có lai lịch bất phàm, là Tiến Sĩ năm Thừa Lộ thứ mười hai, được tiên đế khen ngợi, đề bạt làm quan Châu Phủ!”

Chu Dịch: “.....”

Tiên thần thường xuyên xuất hiện ở phạm tặc, phạm nhân biết được lai lịch thần tiên, thì sẽ không còn kính sợ từ trong tận đáy lòng nữa.

Ví dụ như uống rượu không trả tiền, tất nhiên không phải là ý của Thần thổ địa.

Đại Hạng triều bây giờ là năm Nguyên Đĩnh thứ bảy mươi hai năm, Thừa Lộ đế là ông cố của bộ hạ, cách nay đã hơn bốn trăm sáu mươi năm, cộng thêm số tuổi trước khi thi tiến sĩ, Thần thổ địa đã gần năm trăm tuổi.

Thần thổ địa đã ngưng kết Kim Đan, căn cơ vẫn cứ là Tiên đạo, thần đạo dùng để bổ trợ tu hành, đều có hạn chế về mặt tuổi thọ.

“Đợi đến khi hần thọ tấn đạo tiêu, bản đạo sẽ kế thừa y bát của hần!”

Chu Dịch tu hành sáu ngàn năm trăm năm, tinh khí thần đến đã đạt đến Kim Đan đỉnh phong, từ lâu đã không còn tiến thêm được nữa.

Nếu thật sự muốn đột phá cảnh giới Nguyên Anh, chỉ cần một ý niệm là có thể dẫn động Tứ Cửu thiên kiếp, nhưng mà xác suất thành công chỉ có năm mươi phần trăm, cho dù sử dụng đến ba loại linh dược Ngưng Anh hiếm có, thì cũng chỉ được tám mươi phần trăm xác suất thành công mà thôi.

Chân quân bình thường có ba mươi phần trăm xác suất thành công, thì đã mừng đến điên, thả tay làm liều.

Chu Dịch lại không giống như vậy, nếu không được một trăm phần trăm thì không độ kiếp.

“Đánh cược tánh mệnh thì không thể nào, cả đời này cũng sẽ không đánh cược tánh mệnh, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm sống phong phú, mới có thể bình an sống sót, đến câu lan nghe khúc giống như về nhà vậy.....”

Tu Tiên giới ở Đông Thắng Thần Châu đang độ cường thịnh, khắp nơi đều là Trúc Cơ Kim Đan, Nguyên Anh mới xưng được làm bá chủ một vùng, nhưng cũng chỉ có thể xưng bá một phương ở Đại Hằng hoàng triều.

So với lưu lạc ở Tu Tiên giới Cửu Châu, tất nhiên có không ít công pháp huyền diệu, đan dược giúp tăng xác suất Ngưng Anh.

Dựa theo những tin tức tìm hiểu được hiện giờ, tán tu yêu ma quỷ quái khắp các nơi đều tu hành thần đạo, hoặc chính hoặc phụ, tất nhiên là có ích cho việc đột phá cảnh giới.

“Tiên đạo tám mươi phần trăm, thần đạo bổ trợ hai mươi phần trăm còn lại!”

Chu Dịch đã có được tin tức mình muốn, chấp tay cáo từ Hoàng đại sư, trở lại tử quán yên lặng chờ Thần thổ địa ra tay

cứu tế.

Quả nhiên.

Mấy ngày sau.

Thần thổ địa báo mộng cho bá tánh huyện Lâm Dương, nói rằng nhận được tin tức về nạn châu chấu, chắc chắn sẽ ra tay tiêu diệt thần châu chấu đang tác loạn!

Thần châu chấu, là một trong những sơn dã tà thần có ác danh hiển hách nhất trong dân gian.

Bản thể của nó chưa chắc đã là châu chấu thành tinh, bất kỳ yêu ma quỷ quái nào đều có thể tự xưng là thần châu chấu, thi triển đũa phép chi thuật hóa thành nạn châu chấu, phá hủy mùa màng ruộng đất, uy hiếp bá tánh dâng hương hỏa thờ cúng mới dừng tay.

Thổ địa là chính thần, thần châu chấu là tà thần!

Chu Dịch là một tín đồ cúng tiền cho miếu thổ địa, tất nhiên cũng được báo mộng, đợi đến sau khi thần đạo thuật pháp tan biến mới mở hai mắt ra.

“Trên đời này, nếu không có tà thần, thì còn ai thờ cúng chính thần nữa?”

Chợt tay bắt pháp quyết, một đạo linh quang đáp xuống mặt đất, hóa thành một người tí hon cao ba tấc bay về phía miếu thổ địa.

.....

Thôn Từ Lương.

Châu chấu bao phủ che trời, giống như một đám mây màu đen đang bay múa khắp đồng ruộng.

Ở nông thôn, bá tánh vùng đuốc lên, đốt lên những đám khói đen, muốn xua đuổi châu chấu, kêu gào khàn cả giọng, khóc trời than đất, cũng chẳng mang lại bao nhiêu hiệu quả.

Mắt thấy châu chấu sắp cắn nuốt sạch sẽ đồng ruộng, đang vô cùng tuyệt vọng.

Một giọng nói uy nghiêm trang trọng vọng đến từ bầu trời: “Ta là thổ địa của huyện Lâm Dương, nghe được thần châu chấu

tác loạn, nên đến để hàng yêu phục ma!”

Khi nói chuyện.

Phía Đông Nam xuất hiện cuồng phong quét đến, ngọn gió sắc bén như đao, thổi qua nơi có châu châu, rồi đám châu châu kia liền bị cắt thành hai nửa.

“Được cứu rồi!”

“Nạn châu châu chấm dứt rồi!”

“Đây là thần tiên thi pháp!”

“Bái tạ thần thổ địa, bái tạ thần thổ địa.....”

Từng tiếng hoan hô hưng phấn, vô số bá tánh trực tiếp quỳ rạp xuống đất, bái tạ thần thổ địa phù hộ.

Nhưng mà khi nhìn thấy lúa trên đồng ruộng đã bị hủy hoại gần như chẳng còn lại gì, vụ mùa năm nay tất nhiên là mất mùa thê thảm, thậm chí đến ngay cả thuế lương thực của triều đình cũng chẳng thể nộp được, nghĩ đến chuyện phải bán đất bán con bán cái, không nhịn được mà khóc thành tiếng.

Giọng của thần thổ địa như sấm sét truyền đến: “Các người chớ có khóc sụt sùi, bệ hạ đã biết được tình hình tai nạn, mấy ngày nữa sẽ được ban phát lương thực.”

“Bái tạ bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế.....”

Chương 458: Thần đạo nguyện lực.

“Đó là tất nhiên.”

Hoàng đại sư mặt lộ vẻ đắc ý, xoa chòm râu dài ba tấc, nói:

“Dân chúng mỗi ngày đều nói rằng tin thần hướng phật, bình thường cũng không thấy thờ phụng gì cả, người xem này vừa gặp nạn, người dâng hương đã xếp hàng dài đến mấy dặm.....”

“Đa tạ thần tiên phù hộ!”

Chu Dịch đã xác định được suy đoán trong lòng, hoàn toàn mất đi thiện cảm đối với cái gọi là thần minh kia.

Cái gọi là thần đạo tu hành, nói dễ nghe một chút chính là chặn dắt, nói khó nghe chút thì chính là bóc lột.

Thực thi song song quyền hành và ân đức, mới có thể được càng nhiều sự thờ phụng!

Chu Dịch lại nhét thêm một tấm ngân phiếu, thấp giọng nói: “Hoàng đại sư, xin hỏi Thần thổ địa đã bao nhiêu tuổi rồi?”

“Làm cần! Chuyện như vậy một kẻ phạm tục như ngươi làm sao mà dám thăm dò chứ?”

Hoàng đại sư quát lớn vài tiếng, quعن tay nhét ngân phiếu vào cổ tay áo, lại dùng vẻ mặt thành kính nói: “Thần thổ địa có lai lịch bất phàm, là Tiến Sĩ năm Thừa Lộ thứ mười hai, được tiên đế khen ngợi, đề bạt làm quan Châu Phủ!”

Chu Dịch: “.....”

Tiên thần thường xuyên xuất hiện ở phạm tục, phạm nhân biết được lai lịch thần tiên, thì sẽ không còn kính sợ từ trong tận đáy lòng nữa.

Ví dụ như uống rượu không trả tiền, tất nhiên không phải là ý của Thần thổ địa.

Đại Hạng triều bây giờ là năm Nguyên Đĩnh thứ bảy mươi hai năm, Thừa Lộ đế là ông cố của bộ hạ, cách nay đã hơn bốn trăm sáu mươi năm, cộng thêm số tuổi trước khi thi tiến sĩ, Thần thổ địa đã gần năm trăm tuổi.

Thần thổ địa đã ngưng kết Kim Đan, căn cơ vẫn cứ là Tiên đạo, thần đạo dùng để bổ trợ tu hành, đều có hạn chế về mặt tuổi thọ.

“Đợi đến khi hần thọ tấn đạo tiêu, bản đạo sẽ kế thừa y bát của hần!”

Chu Dịch tu hành sáu ngàn năm trăm năm, tinh khí thần đến đã đạt đến Kim Đan đỉnh phong, từ lâu đã không còn tiến thêm được nữa.

Nếu thật sự muốn đột phá cảnh giới Nguyên Anh, chỉ cần một ý niệm là có thể dẫn động Tứ Cửu thiên kiếp, nhưng mà xác suất thành công chỉ có năm mươi phần trăm, cho dù sử dụng đến ba loại linh dược Ngưng Anh hiếm có, thì cũng chỉ được tám mươi phần trăm xác suất thành công mà thôi.

Chân quân bình thường có ba mươi phần trăm xác suất thành công, thì đã mừng đến điên, thả tay làm liều.

Chu Dịch lại không giống như vậy, nếu không được một trăm phần trăm thì không độ kiếp.

“Đánh cược tánh mệnh thì không thể nào, cả đời này cũng sẽ không đánh cược tánh mệnh, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm sống phong phú, mới có thể bình an sống sót, đến câu lan nghe khúc giống như về nhà vậy.....”

Tu Tiên giới ở Đông Thắng Thần Châu đang độ cường thịnh, khắp nơi đều là Trúc Cơ Kim Đan, Nguyên Anh mới xưng được làm bá chủ một vùng, nhưng cũng chỉ có thể xưng bá một phương ở Đại Hằng hoàng triều.

So với lưu lạc ở Tu Tiên giới Cửu Châu, tất nhiên có không ít công pháp huyền diệu, đan dược giúp tăng xác suất Ngưng Anh.

Dựa theo những tin tức tìm hiểu được hiện giờ, tán tu yêu ma quỷ quái khắp các nơi đều tu hành thần đạo, hoặc chính hoặc phụ, tất nhiên là có ích cho việc đột phá cảnh giới.

“Tiên đạo tám mươi phần trăm, thần đạo bổ trợ hai mươi phần trăm còn lại!”

Chu Dịch đã có được tin tức mình muốn, chấp tay cáo từ Hoàng đại sư, trở lại tửu quán yên lặng chờ Thần thổ địa ra tay

cứu tế.

Quả nhiên.

Mấy ngày sau.

Thần thổ địa báo mộng cho bá tánh huyện Lâm Dương, nói rằng nhận được tin tức về nạn châu chấu, chắc chắn sẽ ra tay tiêu diệt thần châu chấu đang tác loạn!

Thần châu chấu, là một trong những sơn dã tà thần có ác danh hiển hách nhất trong dân gian.

Bản thể của nó chưa chắc đã là châu chấu thành tinh, bất kỳ yêu ma quỷ quái nào đều có thể tự xưng là thần châu chấu, thi triển đũa phép chi thuật hóa thành nạn châu chấu, phá hủy mùa màng ruộng đất, uy hiếp bá tánh dâng hương hỏa thờ cúng mới dừng tay.

Thổ địa là chính thần, thần châu chấu là tà thần!

Chu Dịch là một tín đồ cúng tiền cho miếu thổ địa, tất nhiên cũng được báo mộng, đợi đến sau khi thần đạo thuật pháp tan biến mới mở hai mắt ra.

“Trên đời này, nếu không có tà thần, thì còn ai thờ cúng chính thần nữa?”

Chợt tay bắt pháp quyết, một đạo linh quang đáp xuống mặt đất, hóa thành một người tí hon cao ba tấc bay về phía miếu thổ địa.

.....

Thôn Từ Lương.

Châu chấu bao phủ che trời, giống như một đám mây màu đen đang bay múa khắp đồng ruộng.

Ở nông thôn, bá tánh vùng đuốc lên, đốt lên những đám khói đen, muốn xua đuổi châu chấu, kêu gào khàn cả giọng, khóc trời than đất, cũng chẳng mang lại bao nhiêu hiệu quả.

Mắt thấy châu chấu sắp cắn nuốt sạch sẽ đồng ruộng, đang vô cùng tuyệt vọng.

Một giọng nói uy nghiêm trang trọng vọng đến từ bầu trời: “Ta là thổ địa của huyện Lâm Dương, nghe được thần châu chấu

tác loạn, nên đến để hàng yêu phục ma!”

Khi nói chuyện.

Phía Đông Nam xuất hiện cuồng phong quét đến, ngọn gió sắc bén như dao, thổi qua nơi có châu châu, rồi đám châu châu kia liền bị cắt thành hai nửa.

“Được cứu rồi!”

“Nạn châu châu chấm dứt rồi!”

“Đây là thần tiên thi pháp!”

“Bái tạ thần thổ địa, bái tạ thần thổ địa.....”

Từng tiếng hoan hô hưng phấn, vô số bá tánh trực tiếp quỳ rạp xuống đất, bái tạ thần thổ địa phù hộ.

Nhưng mà khi nhìn thấy lúa trên đồng ruộng đã bị hủy hoại gần như chẳng còn lại gì, vụ mùa năm nay tất nhiên là mất mùa thê thảm, thậm chí đến ngay cả thuế lương thực của triều đình cũng chẳng thể nộp được, nghĩ đến chuyện phải bán đất bán con bán cái, không nhịn được mà khóc thành tiếng.

Giọng của thần thổ địa như sấm sét truyền đến: “Các người chớ có khóc sụt sùi, bệ hạ đã biết được tình hình tai nạn, mấy ngày nữa sẽ được ban phát lương thực.”

“Bái tạ bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế.....”

Chương 459: Thần đạo nguyện lực (2)

Bá tánh nghe được lời này cảm động đến rơi nước mắt, chỉ cảm thấy Nguyên Đỉnh đế thương dân như con, là một vị hoàng đế tốt nhất trong thiên hạ.

Thần thổ địa vừa lòng gật đầu, không chế độn quang bay về hướng Tây Nam.

Ở một ngọn núi vô danh gần thôn Từ Lương, mấy năm trước xuất hiện một nhà sư chốc đầu, tự xưng là hộ pháp dưới trướng của thần châu châu.

Xây dựng miếu thần châu châu, thu nạp hương hỏa tín ngưỡng.

Tượng thần bên trong miếu dữ tợn đáng sợ, nửa người nửa trùn, bá tánh nào dám dâng hương tế bái, những người lên núi đốn củi săn thú cũng tránh ra xa.

Một đạo độn quang đáp xuống, hóa thành lão giả cầm y hoa phục, chính là thần thổ địa Lâm Dương.

Sải bước vào miếu thần châu châu, bởi vì ngày thường không được tu sửa quét dọn, trông có vẻ vô cùng rách nát, mái hiên cũng giăng đầy mạng nhện.

Thần thổ địa nhìn thấy thần tượng châu châu, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét, nhìn về phía hương hỏa cấm đầy trên bàn thờ, lại vừa lòng gật đầu.

“Mời Hồng La pháp sư hiện thân gặp mặt.”

“A di đà phật!”

Một tiếng niệm phật hiệu từ vọng ra từ trong thần tượng châu châu, rồi sau đó là khí đen phân tán cuồn cuộn, đáp xuống mặt đất ngưng tụ thành một nhà sư chốc đầu.

“Triệu cư sĩ gấp gấp thật đấy.”

Trên đỉnh đầu của Hồng La đầy những vết mừng mủ chốc đầu, không ngừng ra chảy mủ vàng, trên mình khoác tăng bào màu vàng lục, nhăn nhúm dơ dáy trông giống như một tên ăn mày.

Thần thổ địa chấp tay hướng về phương Bắc nói: “Mong pháp sư thứ lỗi, bản thân cũng bất đắc dĩ, vì bị bên trên hối thúc.”

“Hừ!”

Hai mắt Hồng La hung quang lập loè, do dự hồi lâu nhưng cũng không động thủ, sờ soạng trong cổ tay áo một lát lấy ra một cái bình ngọc, phát tay ném qua.

Thần thổ địa mở bình ngọc ra, bên trong là mấy trăm hạt châu tròn vo, sáng lấp lánh, chau mày nói.

“Tại sao chỉ có từng này?”

“Làm sao có thể trách bản tăng được, năm ngoái Triệu cư sĩ và long quân đã cùng nhau làm ra đại hạn, cũng chưa chờ được một năm nữa mà đã lại xuất hiện nạn châu châu.”

Hồng La cười chế nhạo nói: “Số lần bá tánh gặp nạn nhiều hơn, hương hỏa tất nhiên cũng sẽ mỏng!”

Thần thổ địa không thềm đề ý đến lời trào phúng, nói: “Bất kể hương hỏa hưng thịnh hay ít ỏi, số lượng bản thân cần phải có đủ, phần còn thiếu kia phải do pháp sư bù vào.”

“Mơ tưởng!”

Hai mắt Hồng La trợn tròn, há mồm phun ra một bình bát đen nhánh, xuất thủ trước.

Âm phong nổi lên, ma vân cuộn cuộn, bình bát hóa to bằng một ngôi nhà, lao về hướng thần thổ địa.

Thần thổ địa dường như đã có phòng bị từ trước, cổ tay áo bay ra hai thanh phi kiếm vàng chói, kết thành trận thế âm dương bao vây bình bát.

Pháp bảo va chạm, dư chấn tứ tán, miếu thần châu châu đột nhiên đổ nát.

Độn quang với hai màu sắc vàng chói, đen nhánh bay lên trời, quần ầu với nhau một lúc lâu trên trời, tiếng gầm rú liên miên không dứt, vọng ra xa mấy chục dặm.

Bá tánh ở những thôn làng chung quanh đó, biết được Thần thổ địa đấu pháp chém giết với thần châu châu, liên tục thắp hương quỳ lạy cầu nguyện, giúp sức cho Thần thổ địa chém giết tà thần trả lại bình an cho một phương.

Đấu pháp giằng co một ngày một đêm.

Thực lực của Hồng La dù sao vẫn kém hơn một chút, nửa thân mình bị chém đứt, oán độc nhìn chằm chằm Thần thổ địa hồi lâu, lấy một bình ngọc từ trong túi trữ vật ném qua.

“Khụ khụ khụ! Bần tăng sẽ ghi nhớ!”

“Nên làm vậy từ lâu rồi.”

Thần thổ địa vừa lòng gật đầu, cười nói: “Nếu sau này còn hợp tác, thì cứ chiếu theo tỷ lệ lần này, bần đạo lấy bảy phần!”

Hồng La tức giận đến nổi ngũ quan vặn vẹo, tiếng xấu, nghiệp lực thì mình phải nhận, vất vả tới vất vả lui mới chỉ được chia ba phần

Thần thổ địa trấn an nói: “Pháp sư chớ có phần hận oán giận, phần lớn số này đều phải giao nộp lên trên, bản thân chỉ được có một chút thôi, còn không bằng số lượng mà pháp sư có đâu.”

Hồng La hừ lạnh một tiếng, nói: “Vậy chi bằng Triệu cư sĩ làm thần châu châu đi?”

“Ha ha, bản thân không giỏi ngự trùng pháp.”

Thần thổ địa cười ha ha, thần đạo tu hành không tiêu dao như Tiên đạo, thi triển tà pháp tạo thành tai kiếp, chịu sự nguyên rủa oán hận của ngàn vạn bá tánh, tất nhiên sẽ sinh ra thiên nhân ngũ suy.

Đó là lý do tại sao mà đường đường là một tu sĩ Kim Đan, lại không trị được bệnh chốc lở trên đầu, không thể tẩy sạch được vết bẩn trên tầng bào.

“Dối trá!”

Hồng La dùng phát lực ngưng tụ thân hình, hóa thành độn quang, đáp xuống núi sâu.

Thần thổ địa do dự một lát, khẽ lắc đầu không đuôi giết, đều có cảnh giới Kim Đan, nếu như thật sự áp bức Hồng La quá mức, rất có khả năng sẽ rơi vào kết cục lưỡng bại câu thương.

“Thay vì liều mạng giết chết Hồng La, không bằng lại liên thủ tạo nên mấy lần tai họa nữa, thu hoạch được nhiều hơn!”

Chợt thân hình tan biến, trở về miếu thổ địa huyện Lâm Dương, nhờ vào hương hỏa tiềm tu phát lực.

Một sợi linh quang bốc lên từ mặt đất, hóa thành một người tí hon cao ba thước, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư, cuối cùng bay vào trong núi.

Một lát sau.

Trong động Hồng La.

Ngoài cửa động bố trí mấy tầng trận pháp cấm chế, thủ pháp đơn sơ, trăm ngàn chỗ hở, người tí hon luồn lách qua những khe hở vô thanh vô tức đi vào.

Đi men theo hang động xuống phía dưới, đi qua mấy cánh cửa đá, tiến vào Hồng La điện.

Nhà sư có bệnh chốc đầu đang ngồi xếp bằng trên bạch liên bảo tọa, chấp tay trước ngực, trong miệng ngậm một viên châu trong suốt, vận chuyển công pháp hút linh khí cuồn cuộn đến, rót vào trong cơ thể nhanh chóng khôi phục thương thế.

Người tí hon kia chỉ là một sợi pháp lực, ẩn hình giấu tung tích thì còn tạm được, không thể đấu pháp chém giết.

Đi mấy vòng chung quanh bạch liên bảo tọa, phát hiện vài giọt mủ huyết trên mặt đất, cuốn lấy rồi biến mất không thấy đâu.

Chương 460: Thần đạo nguyện lực (3)

Hồng La không hề hay biết chuyện này, mỗi khi nhớ đến thần thổ địa, đều không nhịn được mà lửa giận ngút trời, khí tức rung động, pháp lực nghịch chuyển, sắp có xu hướng tẩu hỏa nhập ma.

“Ai dám khinh ta, bản tăng tất báo thù!”

Đúng lúc này.

Trong không trung đột nhiên xuất hiện từng luồng hắc khí, men theo khí tức của Hồng La, chui vào trong thân thể hắn.

“Đây là cái quỷ gì vậy?”

Vẻ mặt Hồng La hoảng sợ, vội vàng thi triển bí thuật hộ thân, kết quả hắc khí chẳng hề bị ảnh hưởng bởi bất kỳ lực phòng ngự nào, không ngừng tiêu hao tuổi thọ của hắn.

Mười lăm phút sau.

Hồng La với dáng vẻ trung niên đột nhiên lại hấp hối, trên đầu chỉ còn lại thừa thớt vài sợi tóc trắng như tuyết, toàn thân lượn lò tử khí.

“Triệu Minh, bản tăng có biến thành quỷ cũng sẽ không tha cho ngươi!”

Lời còn chưa dứt, tọa hóa viên tịch ngay tại chỗ.

.....

Hữu Gian tửu quán.

Khách khứa đông đúc, vô cùng náo nhiệt.

Những tiếng gọi người âm ỉ hết đợt này đến đợt khác, ba tiểu nhị cũng không thể bận hết việc.

Chuyện thần thổ địa giết chết thần châu châu ở thôn Từ Lương, được người coi miếu, tiên sinh kể chuyện tuyên truyền, đã truyền khắp thành Lâm Dương, biết được nạn châu châu đã kết thúc, bá tánh liên tục đến tửu quán ăn mừng.

Tất nhiên là không thể thiếu những câu nói, khen ngợi sùng kính Thần thổ địa.

Ai dám một từ ‘không’, chưa nói đến thần uy như ngục, bá tánh sẽ đánh chết hẳn!

Chu Dịch gẩy bàn tính cạch cạch, cười nói với khách hàng.

“Thành Huệ ba lượng bốn phân tiền, được thần tiên phù hộ, miễn số lẻ.”

“Ông chủ Chu, chẳng trách Hoàng đại sư thường xuyên khen ngợi ngài, là người thành kính nhất ở thành Lâm Dương này.”

Khách hàng chấp tay, hài lòng tính tiền.

Chu Dịch chỉ là một người xứ khác, lẻ loi một mình đến huyện Lâm Dương này, dựa vào bí phương ủ rượu xây dựng được cơ ngơi không nhỏ, hiện giờ có thể ăn ổn làm ăn đều là nhờ miếu thổ địa phù hộ.

Đương nhiên, không thiếu được chuyện tiền nhang đèn.

Thần tiên không cần vàng bạc, nhưng người coi miếu lại cần!

Một sợi linh quang chui lên từ dưới đất, dung nhập vào trong cơ thể Chu Dịch.

“Hắc Vu chú thuật thuộc về truyền thừa ở Cửu Châu, Đông Thắng Thần Châu này vẫn chưa có cách phá giải, lại là một pháp thuật vô cùng hữu dụng!”

Chu Dịch biết được Hồng La đã thân tử đạo tiêu, sắc mặt không có bất kỳ sự biến hóa nào, trải qua chuyện thời gian thay đổi Cửu Châu tan biến, ngoài sinh tử ra thì trên đời này không có bất kỳ chuyện gì có thể khiến hắn thay đổi sắc mặt.

Còn về phần di vật của Hồng La thì phải cần chờ thêm một chút thời gian.

Kim Đan tu sĩ tất nhiên có sư môn truyền thừa, có lẽ có lưu lại những loại pháp thuật cảnh báo như hồn đăng, hồn giản vv, sau khi chết sẽ có đồng môn tra xét.

Lỡ đâu sư tôn của hắn là Nguyên Anh lão tổ, hay là Hóa Thân Thiên Quân, nếu như tùy tiện đến lấy thì sẽ như chui đầu vô lưới.

Đông Thắng Thần Châu này nước quá sâu, mọi chuyện đều phải cẩn thận!

.....

Nửa năm sau.

Hồng La động.

Một tên sơn tặc trẻ tuổi hai mắt mê mang, rẽ trái rẽ phải tiến vào trong động, nhanh chóng nhìn thấy một thi hài già nua.

Thân thể của chân quân bền chắc như tinh cương, sau khi chết thì cả trăm năm cũng không hư thối.

Sơn tặc sờ soạng một lát trên thi hài, lấy hết tất cả pháp khí, rồi phóng hỏa trong động.

Rời khỏi động.

Mơ mơ màng màng bước lên đỉnh núi, chôn hết tất cả pháp khí dưới tàng cây, sau đó nhảy xuống khe núi.

Đảo mắt lại thêm hai năm nữa trôi qua.

Huyện Lâm Dương có thể gọi là xuất hiện nhiều tai nạn, đầu tiên là mưa to mấy ngày liền, nước sông Vân Thông dâng cao gây vỡ đê.

Năm sau lại xuất hiện địa long xoay người, thôn trấn gần Ô Sơn tử thương thảm trọng.

Miếu thần thổ địa nổi tiếng khắp vùng, ngày đêm hương hỏa cường thịnh, ngày tết cúng bái không ngừng, còn đám người coi miếu thì như nước lên thì thuyền lên, tiếng nói còn to hơn cả huyện tôn mấy phần.

Hôm nay.

Một đạo độn quang đáp xuống đỉnh núi, thần thức đảo qua, nhìn thấy thi hài bị đốt đen thui trong động.

“Cho dù tên hòa thượng này có sư môn, cũng là một đệ tử không được lòng mọi người, đã chết hai năm rồi mà chẳng có ai đến nhặt xác.”

Chu Dịch phát tay bắt lấy di vật của Hồng La, bay ra xa mấy ngàn dặm, tìm một sơn động vô danh bố trí xong trận pháp cấm chế, bắt đầu xem xét từng cái một.

Một pháp bảo là một bình bát đen nhánh, pháp khí có chút công dụng hộ thân sát phạt, uy lực quá yếu, trực tiếp dùng linh

hỏa tiêu hủy.

Còn lại là linh thạch linh vật, cẩn thận xem xét thì không phát hiện ra ẩn ký truy tung, thu vào túi trữ vật.

“Ba miếng ngọc bội có công pháp..... Mật Tông công pháp 《Đại Hắc Thiên Kinh》 của Phật môn, giống Phật càng càng giống ma, đường ngang ngõ tắt, nhìn cách phân chia cảnh giới thì thuộc về Tiên đạo.”

“Ôn Hoàng kinh là thuật ngự trùng huyền diệu.”

“Hương Hỏa Ngưng Thần Thuật!”

Ánh mắt Chu Dịch hơi chứng lại, thần thức nhanh chóng đảo qua nội dung bên trong, lập tức hiểu được lý do tại sao Hồng La, Thần thổ địa lại tạo ra tai họa.

Phất tay bắt lấy bình ngọc từ trong đồng đồ vật, sau khi mở ra thì nhìn thấy hơn một trăm viên châu trong suốt sáng trong, bên trong là mây mù mờ mịt quay cuồng lưu chuyển.

“Nguyên Lực châu!”

Chu Dịch lấy một viên châu ra, cảm ứng được khí tức hương hỏa nồng đậm đến cực điểm bên trong, dựa theo ghi chép về Hương Hỏa Ngưng Thần Thuật, vật này chính là do bí thuật ngưng tụ hương hỏa biến thành thực chất.

Nguyên Lực châu sử dụng phương thức rất đơn giản, thi triển phương pháp giải phong ấn, phóng ra nguyên lực hương hỏa thuần túy. Hóa nhập vào linh khí có thể làm tăng pháp lực tu hành, luyện nhập pháp khí có thể tăng trưởng uy lực, dung nhập linh đan có thể tăng được dược hiệu.....

Chương 461: Thổ địa thăng quan.

Diệu dụng vô cùng, có thể nói là chất xúc tác để tu hành Tiên đạo!

“Căn cơ của Đông Thắng Thần Châu vẫn cứ là Tiên đạo, cái gọi là thần đạo, chỉ là phương pháp ngưng tụ, luyện hóa nguyên lực.”

Chu Dịch trầm ngâm hồi lâu, hóa thành độn quang rời đi.

Trong Hương Hỏa Ngưng Thần Thuật có ghi lại, khi đột phá cảnh giới phải mượn dùng hương hỏa nguyên lực, sẽ làm tăng xác suất thành công trên diện rộng, còn có hiệu quả hơn cả linh vật Kết Đan, Ngưng Anh hiếm thấy.

“Chẳng trách khắp nơi trong Đông Thắng Thần Châu đều là dã thần!”

Huyện Lâm Dương.

Đường phố quanh quẽ tiêu điều, một vài người đi đường bước đi vội vàng.

Tiểu nhị của tử quán chăm chỉ lau sàn nhà, lo sợ việc buôn bán ế ẩm, bị chương quầy sa thải.

Ở thời đại này, một công việc có thể mang lại chén cơm no, vô số người giành giết làm mà không cần lấy tiền!

Bốn năm thiên tai liên tiếp, cho dù có thần thổ địa phù hộ, cũng không thể tránh khỏi chuyện bá tánh lâm than.

Nhẹ thì bán con bán cái, nặng thì cả nhà chết sạch.

Mười hộ thì chín hộ không còn ai, xương trắng phơi đồng.

“Thế nhân đều nói thần tiên tốt.....”

Chu Dịch lẩm bẩm tự nói, hiện giờ khi nhắc lại câu nói này, chỉ cảm thấy tràn ngập sự châm chọc.

Bá tánh ở huyện thành và những vùng nông thôn chung quanh, xuất phát từ lòng cảm ơn lập miếu thổ địa khắp nơi, nhưng dù có thế nào thì cũng không thể ngờ được mấy năm liên tục xảy

ra tai hoạ, lại xuất phát từ việc mỗi người ca tụng kính ngưỡng thần tiên.

“Tâm tư phiền muộn, nên ăn mừng.”

Chu Dịch phân phó tiểu nhị coi cửa hàng, chấp tay sau lưng đi ra ngoài, tản bộ trên phố.

Đôi khi còn gặp được những người quen biết, than thở một phen dạo này làm ăn không được thuận lợi, nếu còn tiếp tục như vậy nữa thì phải về quê làm ruộng.

“Chu chương quây lại đi nghe khúc à? Ngươi cũng nhiều tuổi rồi, bớt bớt lại đi, cố gắng cưới vợ sinh con!”

Chương quây của Hội Hương lâu giới thiệu nói: “Ta có một chất nữ họ hàng xa, biết tính sổ biết may vá, dáng vẻ cũng không tệ, hay là ta giới thiệu cho ngươi nhé?”

“Nhà ngươi đúng là, tự dung khiến vai vế của ta thấp hơn ngươi một bậc!”

Chu Dịch tìm lý do cự tuyệt, dáng vẻ của hắn trông như ba lăm ba sáu tuổi, đã qua tuổi trung niên, mấy năm này có không ít người muốn làm mai cho hắn.

Hắn đều tìm lý do cự tuyệt, tuổi thọ của thần thổ địa chẳng còn bao lâu nữa, lại có được hương khói bí thuật, cái thân phận chương quây tửu quán chẳng còn thể sử dụng được bao nhiêu năm nữa, cũng đừng làm lỡ làng người ta.

Sau đó không lâu.

Phía Đông thành.

Tiêu Tương lâu.

Không giống với những cửa hàng buôn bán ẩm đạm khác, bên trong nơi này ồn ào náo nhiệt, ban ngày ban mặt đã đầy khách khứa.

Đám thương nhân với công tử quần áo đẹp dễ quý giá, mặt mày hơn hờ thần thái sáng láng, không hề bị ảnh hưởng bởi thiên tai khó khăn.

Giá nhà đất sụt giảm, có thể thu mua được đất đai của bá tánh với giá cực rẻ. Đồng thời giá lương thực tăng mạnh, đại tộc địa phương có kho lúa riêng của mình, chỉ cần một chút lương

thực là có thể thu hồi lại tiền mua đất, còn nhân tiện kiếm chút được một khế ước bán mình.

Chủ yếu là những người nghèo đã hiến đất của họ và đồ xô đi làm nô lệ!

Những chuyện tốt như vậy diễn ra mấy năm liên tiếp, tất nhiên là đến câu lan viện hưởng thụ một phen.

Chu Dịch vừa mới vào cửa, tú bà liền lắc mông đi lại đây, mặt đầy nụ cười, dường như được gặp người thân của mình vậy.

Đây chính là khách quen của Tiêu Tương quán, hai mươi năm đều như chanh vắt, đã qua ba đời tú bà!

“Chu gia, Tiêu Tiêu cô nương ở trên lầu chờ ngài đây.”

Tú bà nói chuyện rất êm tai, như đang tiếp đãi một vị khách cực kỳ tôn quý, thật ra thì Chu Dịch đã đến đây quá nhiều lần, bất kỳ khi nào đến đây đều có sẵn cô nương chờ.

Chu Dịch hơi gật đầu, đang đi theo tú bà lên lầu, chợt thoáng nhìn thoáng qua cô nương trong lòng ngực của tiểu tử nhà Tôn gia.

Tôn gia là cường hào ác bá ở huyện Lâm Dương, thường xuyên giữ những chức vụ như điển lại, nha dịch vân vân, có thể nói là chức vụ truyền từ đời này sang đời khác, bởi vì Tôn điển lại thích rượu yêu tiền, nên quen thân với Chu Dịch.

Cô nương kia nhìn lạ mặt, mặt lộ vẻ sợ hãi kháng cự, dường như cũng chưa quen lắm.

Càng như vậy, càng là kích thích dục vọng của Trương công tử, động tác trong khi nói chuyện lại càng thêm lộ liễu.

Chu Dịch cũng không phải là sinh lòng thương hại, tám chín phần mười nữ tử trong câu lan viện đều có hoàn cảnh bi thảm, thật sự đáng thương vô cùng, hai mắt lấp lánh linh quang, nhìn thấy một sợi hắc khí sinh ra từ trong cơ thể cô nương kia.

Mấp máy uốn lượn như quái trùng, chui tới chui lui trong kinh mạch tạng phủ.

Trương công tử thường xuyên tiếp xúc với cô nương kia, đã bị lây một sợi hắc khí rất nhỏ, nó hấp thu huyết khí của hắn nên trở nên lớn mạnh.

“Tà pháp.....”

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua toàn bộ Tiêu Tương Quán, phát hiện trong cơ thể không ít người sinh ra hắc khí, có nhỏ có to, đa số còn chưa bị ảnh hưởng gì, có ba kẻ đang nằm trong phòng chất củi rên rỉ đau đớn.

Ngũ quan của ba người ngũ quan hắc hắc, toàn thân khô gầy, thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít.

“Uy lực của pháp thuật rất yếu, chưa nói đến chuyện xâm hại tu sĩ, không thể nào trấn áp được cao thủ võ đạo, điểm lợi hại duy nhất chính là lây bệnh cực nhanh, cho nên tà pháp này nhắm vào phạm nhân?”

Trong lòng Chu Dịch dường như đã có phán đoán, tám chín phần mười là vị thần thổ địa kia lại ra tay.

Sau nạn hạn hán nạn châu châu lũ lụt động đất, rồi lại xuất hiện ôn dịch?

“Thằng cha kia điên rồi, rốt cuộc là cùng muốn làm gì?”

Chu Dịch đã tìm đọc lịch sử của huyện Lâm Dương, so sánh với những tai họa trong ba trăm năm gần đây, thì khoảng chừng năm sáu năm mới xuất hiện một trận thiên tai.

Chương 462: Thổ địa thăng quan (2)

Huống hồ gì cũng không phải đều do thần thổ địa làm, còn có sơn Thần, thủy quân, hơn nữa còn có thiên tai thực sự, có thể nói về tổng thể thì cũng được coi như chính thần phù hộ địa phương.

“Tuổi thọ sắp hết, cướp đoạt Nguyên Lực châu khắp nơi, là vì muốn kéo dài tuổi thọ sao?”

Chu Dịch nhíu mày, đây là lý do có thể xảy ra nhất, Tu Tiên giới ở Cửu Châu không hề thiếu những tu sĩ trước khi chết già điên cuồng huyết tề để kéo dài tuổi thọ.

Giữa sinh và tử có nỗi sợ hãi không lồ!

Tu sĩ quen hưởng thụ cao cao tại thượng, còn sợ chết hơn cả phạm nhân, luyện tiếu quyền thế địa vị.

“Tạm thời tiếp tục quan sát, rốt cuộc thì thăng cha này muốn làm cái gì!”

Ánh mắt Chu Dịch âm trầm, ôn dịch không giống với những loại thiên tai khác, nếu nó lan tràn nhanh chóng, nói không chừng người của cả huyện sẽ chết hết.

Đại Hạng hoàng triều không thể quản lý được sơn dã tà thần, nhưng vẫn có hạn chế về mặt luật pháp với chính thần ở các châu phủ, nếu thật sự tạo ra tai họa ngập trời, tất nhiên sẽ phái người tới trừng trị thần thổ địa.

Thần đạo mị dân, nhưng cũng không đến mức bất chấp thủ đoạn!

.....

Mùa hạ năm Nguyên Đinh thứ bảy mươi lăm.

Phủ Thanh Vân thuộc huyện Lâm Dương nổi ra dịch bệnh, hơn mười vạn người bị nhiễm bệnh.

Dịch bệnh cắn nuốt khí huyết, người bệnh gầy như củi khô, lang thang khắp nơi, kêu rên như xác sống.

.....

Trong Hữu Gian tửu quán.

Cửa chính của cửa hàng đóng chặt, ngay cả cửa sổ cũng được đóng bằng đinh.

Tiểu nhị cầm gậy gỗ bảo vệ cửa trước và cửa sau, nhìn xuyên qua lỗ thủng, lo lắng nhìn đường phố bên ngoài.

Trên đường, chỉ có vài người đi đường lác đác lưa thưa, hai mắt vô thần, người đi đường lảo đảo lắc lư, thường xuyên nghe thấy những tiếng bịch bịch bịch, không cần nhìn cũng biết được là có người ngã quy trên mặt đất.

“Chưởng quầy, chúng ta cứ chờ đợi như vậy sao?”

Tiểu nhị đang nói chuyện kia có tên là Dương Tam, thân cường thể tráng, cũng biết chút công phu mèo quào, phụ trách trấn thủ cửa chính.

Chu Dịch thở dài nói: “Còn có thể làm gì nữa bây giờ? Chạy ra bên ngoài nói không chừng sẽ bị nhiễm ôn dịch, Vương đại phu của Hội Xuân đường cũng không cứu được, chỉ có thể tro mắt chờ chết!”

Dương Tam nhìn những bóng dáng không giống như người sống bên ngoài, lộ vẻ sợ hãi nói: “Trong tiệm chẳng còn lại bao nhiêu đồ ăn.”

“Rượu cũng làm từ ngũ cốc, kiên trì mười ngày nửa tháng, sẽ có người tới xử lý cục diện rối rắm này.”

Trong mắt Chu Dịch hiện lên vẻ lạnh lẽo, phàm là những người trúng tà pháp ôn dịch kia, thân thể suy nhược chỉ có thể sống được dăm ba bữa, thanh niên trai tráng có thể kiên trì mười ngày nửa tháng.

Khi đó nếu như còn chưa xuất hiện thần uy “Tế thể cứu dân”, bá tánh huyện Lâm Dương sẽ chết sạch.

Người chết sạch rồi, thì làm sao cung phụng hương khói nữa chứ?

Chu Dịch lật xem quyển sách trong tay, chính là bảng sách Hương Hỏa Ngưng Thần Thuật, từ sau khi hắn có được pháp môn, này thì đọc nghiền ngẫm ngày đêm.

Sự hiểu biết càng nhiều, ngược lại càng cảm thấy thuật pháp này huyền diệu, có thể nói là thần đạo chi cơ!

Cho dù Đông Tinh Thần Châu không có truyền thừa thần đạo, chỉ cần không ngừng phổ biến cách sử dụng Nguyên Lực châu, rồi cũng sẽ có một ngày có thể suy diễn ra hương hỏa thần đạo hoàn chỉnh.

“Thuật pháp này mang lại cho ta cảm giác, tương tự như Tiểu Triệt Thiên Thuật, Thôn Thiên Ma Công, nhưng mà lại hoàn chỉnh thâm ảo hơn nhiều, lĩnh ngộ mỗi ngày đều có tiến bộ..... Đáng tiếc thần đạo có huyền diệu thế nào đi chăng nữa, ta cũng sẽ không tu hành, chỉ muốn mượn Nguyên Lực châu để độ kiếp!”

Từ trong nội tâm của mình, Chu Dịch rất coi trọng hương hỏa nguyên lực, cho dù cảnh giới thấp kém tệ hại cũng không muốn dính vào.

Đảo mắt mười ngày trôi qua.

Dương Tam choáng váng nằm ở phía sau cửa, đã năm ngày liên tục sống nhờ rượu và nước, có là người làm bằng sắt cũng không chịu nổi.

Bỗng nhiên.

Keng keng keng.....

Tiếng chiêng vang lên từ bên ngoài, ngay sau đó nghe được tiếng nha dịch hô to.

“Thần thổ địa hiển linh, thần thổ địa hiển linh.....”

“Miếu thổ địa phát linh phù hộ thân, đeo lên người có thể loại trừ tà dịch, bách bệnh không xâm.....”

“Mọi người nên đi nhận linh phù, thần thổ địa tế thể cứu dân, linh phù miễn phí, không cần trả tiền.....”

Tùng tiếng hô to truyền khắp đường phố.

Huyện thành tĩnh mịch hơn mười ngày, trong nháy mắt đã hồi sinh, bá tánh nghe được tiếng hô, lập tức lao về phía miếu thổ địa.

.....

Phía Tây thành.

Miếu thổ địa.

Miếu thổ địa vốn dĩ chỉ có ở phía Đông thành, bởi vì thần thổ địa liên tục cứu vớt chúng sanh, nên đủ các loại miếu thờ được xây dựng nên.

Ngoài miếu là một hàng người kéo dài mấy dặm, tràn đầy hi vọng chờ mong được nhận linh phù.

Nha dịch giữ trật tự, lớn tiếng quát mắng bá tánh chen hàng, kẻ nào dám không nghe lời sẽ bị bắt ném vào nhà tù.

“Sai gia, cầu xin người, có thể cho nhận linh phù trước rồi vào ngôi tù được không, nếu cứ tiếp tục như vậy thì ta sẽ chết mất.”

Khuôn mặt của kẻ chen hàng kia tiêu tụy, hiển nhiên là bị nhiểm ôn dịch, quỳ trên mặt đất dập đầu bịch bịch, nói: “Sai gia tha mạng, ta không muốn chết, sai gia tha mạng.....”

Nha dịch đâu thèm quan tâm, vung gậy quát vài cây, quát lên muốn kéo hắn đi.

“Lưu ban đầu, đừng làm như vậy.”

Một giọng nói ôn hòa truyền đến, là một pháp sư khoác hoàng bào, nói: “Hắn chỉ vì mạng sống, cũng không làm sai chuyện gì, chớ vì cư sĩ có thể trì hoãn một lát, cho hắn nhận linh phù cứu mạng trước được không?”

“Đương nhiên có thể.”

“Giả đại sư từ bi, thần thổ địa từ bi!”

“Ta biết người này, bình thường tích đức làm việc thiện, không phải người xấu gì.”

“.....”

Bá tánh xếp hàng cũng không dám có ý kiến, vội vàng lên tiếng ủng hộ, chỉ vì người này là Giả đại sư trông coi miếu.

Chương 463: Thổ địa thăng quan (3)

Lưu ban đầu vội vàng khom người thi lễ, còn tôn kính hơn so với khi nhìn thấy Huyện thái gia, nói: “Giả đại sư đã lên tiếng, vậy thì hời cho người rồi.”

Người kia tìm được đường sống từ trong cái chết, lập tức trở thành tín đồ thành tín nhất đối với thần thổ địa, được Giả đại sư dẫn đường tiến vào trong miếu thổ địa.

Linh phù cũng không phải dễ dàng nhận được!

Theo như lời giải thích của người coi miếu, linh phù là do thần thổ địa vẽ cho tín đồ, chỉ có thành kính dâng hương bái lạy, mới có thể phát huy tác dụng.

Liên tục dập đầu thắp hương tụng kinh, rốt cuộc người kia cũng nhận được linh phù.

Một tờ giấy màu vàng lớn chừng cỡ bàn tay được gấp gọn lại, trong khoảnh khắc khi hắn cầm trong tay thì lập tức cảm giác toàn thân thoải mái, thân thể vẫn còn suy yếu, rốt cuộc không còn đau đớn khi bị sâu gặm cắn tâm can nữa.

“Đa tạ thần thổ địa!”

.....

Huyện nha.

Hậu đường.

Cửa phòng cửa sổ rách nát đến mức không thể nhận ra, nóc nhà bao nhiêu năm rồi chưa được tu sửa sẽ sập xuống bất kỳ lúc nào.

Từ thời Đại Hằng Thái Tổ đã có chế độ chỉ quản chứ không tu sửa, từ sau khi Triệu huyện lệnh nhậm chức cho tới nay, không thể tu sửa cũng không dám tu sửa.

Đang vào giữa mùa hè, thời tiết nóng bức khó nhin.

Triệu huyện lệnh lại không hề cảm thấy nóng, ngồi xếp bằng trên tấm đệm Hương Bồ, cầm trong tay Nguyên Lực châu luyện hóa linh khí.

Lúc này.

Một bóng người hiện lên ở góc tường, hóa thành một lão giả mặc trường bào, khom người bẩm báo nói.

“Đại nhân, vị kia đã bắt đầu cứu người.”

“Đã biết.”

Triệu huyện lệnh dừng việc tu hành, thu hồi Nguyên Lực châu, suy tư một lát phân phó nói: “Đừng giám sát chuyện này nữa, mọi người đã thu tay rồi, cứ coi như là không biết đi.”

Lão giả nghi hoặc nói: “Dịch bệnh này không giống như thiên tai, vết tích của thuật pháp quá rõ ràng, người sáng suốt đều có thể phát hiện ra, lỡ đâu bị truyền ra.....”

“Truyền ra thì như thế nào?”

Triệu huyện lệnh nói: “Bản quan chỉ là cửu phẩm, vừa mới đột phá Trúc Cơ không lâu, nào có tư cách quản chuyện Kim Đan làm? Nhiều lắm cũng chỉ coi như là giám sát mà thôi, khóc lóc kể lể vài tiếng trước mặt lão sư thì cũng coi như qua!”

Sư gia lo lắng nói: “Chỉ sợ bên trên sẽ điều tra phương hướng của Nguyên Lực châu.”

Triệu huyện lệnh đã đoán trước được, nói: “Những viên Nguyên Lực châu kia, tạm thời bản quan không động vào, đợi quan sát tình hình thêm mấy năm, nếu như xảy ra chuyện lập tức nộp lên triều đình, có lẽ còn có thể lập công!”

“Đại nhân sáng suốt.”

Sư gia lập tức thở phào nhẹ nhõm, nếu Triệu huyện lệnh thật sự xảy ra chuyện, hẳn cũng sẽ gặp chuyện.

“Ngài nói vị kia có thể thành công không?”

“Tám chín phần mười là có thể.”

Triệu huyện lệnh nói: “Trận ôn dịch lần này ít nhất cũng có thể thu được mấy ngàn Nguyên Lực châu, hơn nữa bốn năm trước, số lượng Nguyên Lực châu ước chừng đã hơn một vạn, cũng đủ mua một chức châu phủ âm ty phán quan!”

“Tù tu sĩ hóa âm thân, tiên đạo chuyển quỷ đạo, tuổi thọ có thể kéo dài mấy trăm năm.”

Sư gia hâm mộ nói: “Huống hồ châu phủ phán quan, quyền thế kinh người, khó trách vị kia sẵn lòng mạo hiểm!”

“Đây cũng không phải là mạo hiểm, mà là đánh cược tánh mạng!”

Triệu huyện lệnh nhìn về phía miếu thổ địa, âm thầm nói.

“Thần đạo không tự tại tiêu dao như là Tiên đạo, nhân quả dây dưa với tín đồ quá nặng, đừng nói đến chuyện thăng quan còn chưa thành, nếu có thành công cũng khó nói không có hậu hoạn, chẳng lẽ còn có thể giết sạch bá tán huyện Lâm Dương hay sao?”

“Dân hèn dễ ngược, trời cao khó khinh! Nhân quả lần này sớm muộn gì cũng phải trả lại.....”

.....

Miếu thổ địa.

Đám đông sôi trào.

Có bá tánh còn nghi ngờ về linh phù, nhìn người bị bệnh nặng hấp hối khỏi hẳn trong giây lát, cảm xúc càng thêm cuồng nhiệt.

Khi xếp hàng dâng hương, còn hô to bái tạ thần thổ địa, giọng nói người sau còn vang vọng hơn cả người trước.

Chu Dịch xếp hạng bên trong đám người, trong mắt hiện lên vẻ châm chọc, tu hành Hương Hỏa Ngưng Thần Thuật có thể nhìn thấy rõ ràng có bao nhiêu nguyên lực.

Bá tánh hô hò vang dội, nhưng hương hỏa cung phụng lại trở nên nông cạn.

Đương nhiên, ôn dịch liên quan đến sinh tử, được ân cứu mạng của thần thổ địa, so ngày thường dâng hương tất nhiên là nhiều gấp mười lần gấp trăm lần.

“Chẳng trách Hồng La nói thiên tai liên tiếp, tín ngưỡng của bá tánh không những sẽ không nhiều lên, ngược lại sẽ càng thêm mỏng manh. Bọn họ tín ngưỡng thần tiên, là vì cầu cuộc sống yên ổn giàu có, kết quả lại không ngừng gặp tai kiếp chịu tội.”

“Sống quá khó khăn, cho dù thần tiên cứu mạng, cũng không có tín ngưỡng thành kính!”

Chu Dịch bưng tỉnh, khó trách mấy năm trước là thiên tai tự nhiên, cho dù tu sĩ thi pháp tra xét cũng khó bắt được nhược điểm.

Năm nay lại đơn giản trực tiếp thi triển tà chú, hiển nhiên là tai họa tự nhiên bình thường đã không thể nào vực dậy được nguyên lực do bá tánh cung phụng hương hỏa, cần phải sử dụng thủ đoạn tà ác hơn mới được.

Giống như cắt rau hẹ, không thể cắt quá thường xuyên, cắt sát gốc, phải cho nó cơ hội lớn lên nữa!

Thân hình Chu Dịch nhoáng lên biến mất không thấy đâu, một lát sau đi vào phía Nam thành, nơi này là khu xóm nghèo của huyện Lâm Dương.

Nước bẩn chảy tràn trên đường phố, những ngôi nhà rách nát chen chúc nhau.

Phố Khô Thủy.

Nhà số mười ba chữ Bính.

Trong sân chỉ có một thiếu niên vừa đen vừa gầy, vì bệnh tình quá trầm trọng, cũng chẳng còn sức mà bước xuống giường nữa.

Trận lụt năm kia, mẫu thân hắn bị chết đuối.

Năm ngoái địa long xoay người, phụ thân bị đè chết.

Thân thích bằng hữu hàng xóm còn lại đã chết sạch trong những trận thiên tai mấy năm nay, có thể nói đã trở thành cô nhi triệt để.

Thiếu niên kia vốn dĩ cũng đã chết, chỉ là vận khí vô cùng tốt, mỗi lần đều sống sót một cách không thể hiểu được.

Chương 464: Thổ địa thăng quan (4)

Khi gần bị đoi chết, thì từ trong góc tường lại chạy ra mấy con chuột, sắp chết đuối, thì mấy cây gỗ trôi ngang qua, trước khi địa long xoay người, mơ mơ màng màng đi đến một nơi trống trải.....

Trên nóc nhà.

Chu Dịch nhìn thiếu niên đang hấp hối, Thiên linh căn, cô nhi, họ Lâm, thâm cừ đại hận..... Có thể nói khí vận vô cùng tốt, vậy tay tả nhóc con linh sâm ra, phân phó nói.

“Làm theo kế hoạch.”

“Tiên trưởng yên tâm!”

Trong khi nói chuyện, nhóc con linh sâm biến thành thiếu nữ mặc áo màu xanh thẫm, tay như dương liễu, da trắng mịn màng, hai tay và hai chân trần mang lục lạc, đi lại vang lên tiếng kêu leng keng leng keng.

Thanh âm làm kinh động thiếu niên trong phòng, khi hần mở mắt ra thì nhìn thấy nữ tử tuyệt mỹ, thì ngơ ngẩn mất hồn.

Nhóc con linh sâm với mắt ngọc mây ngài, tươi cười nói:

“Ân công, còn nhớ năm đó đã cứu một con thanh xà không.....”

“Thanh xà?”

Vẻ mặt Lâm Hằng mờ mịt, cố gắng nhớ lại chuyện xưa.

Mơ hồ nhớ lại khi hần còn nhỏ, dường như thật sự đã cứu một con rắn nhỏ, cụ thể là thanh xà hay là bạch xà thì không nhớ rõ, khi còn niên thiếu đã từng cứu những con vật khác như là gà vịt cá mè vv.

“Tiểu Thanh được ân công cứu giúp, giữ được mạng trốn đến Ô sơn.”

Nhóc con linh sâm kể lể nói: “Khi sơn thần giảng pháp, may mắn nghe được đôi câu vài lời, tu hành mười mấy năm rồi cuộc cũng có thể biến thành hình người. Mấy ngày trước nghe

nói Lâm Dương xảy ra nạn ôn dịch, sợ ân công gặp nguy hiểm, nên chạy về thăm hỏi!”

Chuyện giảng pháp không phải là bịa đặt, đây là cách thức mà Sơn Thần thường dùng để thu hoạch hương hỏa nguyện lực.

Sơn Thần cai quản chuyện sinh trưởng của núi non cây cối, địa khí biến hóa, mây mưa thời tiết, trông thì có vẻ nhiệm vụ vô cùng rộng lớn, thật ra thì thua xa cả hà bá thổ địa.

Bá tánh trong lãnh địa của hà bá thổ địa đông đảo, chức vụ của họ có liên quan đến dân sinh, rất dễ lấy được được hương hỏa nguyện lực.

Nhân tộc trong núi thừa thớt, dã thú thì ngu ngốc không có linh tính, hương hỏa cũng vì vậy mà ít đi rất nhiều.

Thông qua chuyện giảng pháp, Nhân tộc yêu quái trong núi bước vào con đường tu hành, đó chính là những tín đồ thành kính nhất, thuộc về chính đồ thần đạo!

Nhưng mà hiệu quả của chính đạo vô cùng chậm, phần lớn Sơn Thần không thể chờ đợi, nên đã suy nghĩ ra những cách thức đường ngang ngõ tắt khác nhau để thu hoạch hương hỏa, tỷ như địa long xoay người, đất lở lũ quét bất ngờ, cầu kết với tà thần vv.

Bá tánh chung quanh đối đầu với tai họa, không thể không đi cúng tế Sơn Thần!

“Khụ khụ!”

Lâm Hằng ho khan kịch liệt vài tiếng, nhìn Tiểu Thanh xinh đẹp mỹ mạo, trong lòng tin đến bảy tám phần, càng quan trọng hơn là hắn chỉ có hai bàn tay trắng, không có bất kỳ chỗ nào đáng để lừa gạt.

“Tiểu Thanh, ta vẫn còn có thể cứu được sao?”

Nhóc con linh sâm gật đầu nói: “Tuy rằng pháp lực của ta thấp kém, nhưng chỉ là dịch bệnh tà pháp, vẫn có thể thanh trừ dễ dàng.”

Khi nói chuyện thì tay nó bắt pháp quyết, từng sợi ánh sáng màu xanh hội tụ trên đầu ngón tay, dung nhập vào trong cơ thể Lâm Hằng.

Lâm Hằng chỉ cảm thấy thân thể thoải mái, cơ bắp vốn dĩ ốm yếu, được sinh cơ cuộn cuộn chữa trị, khôi phục lại về khỏe mạnh đầy sức sống với tốc độ mà lấy mắt thường có thể nhìn thấy được.

Bịch!

Sắc mặt nhóc con linh sâm tái nhợt, không thể đứng vững té ngã trên mặt đất, pháp lực lập tức bị gián đoạn.

Lâm Hằng nôn nóng nói: “Tiểu Thanh, ngươi làm sao vậy?”

“Tinh khí của ân công đã bị tà pháp cắn nuốt, để không gây ảnh hưởng đến con đường tu hành sau này, nên ta đã dùng sinh cơ của mình đổ vào trong cơ thể người, bị tổn thương chút nguyên khí.”

Sau khi nhóc con linh sâm thành tinh, cũng không đánh thức thiên phú công pháp thần thông, nhưng sinh cơ ngày càng tăng trưởng lớn mạnh, có thể phun ra và thâm nhập vào trong cơ thể của những người khác, để chữa trị tinh khí tẩy tinh phạt tủy tăng trưởng pháp lực.

Lâm Hằng vừa đau lòng lại cảm kích, nhưng bản thân hẳn chỉ là một phạm nhân, không biết nên làm cái gì.

“Tiểu Thanh, nghe tiên sinh kể chuyện có nói, yêu quái hút dương khí con người để tu hành, người nhanh hút dương khí của ta đi.”

“Ha ha ha.”

Nhóc con linh sâm cười vui sướng, khoanh chân điều tức pháp lực, nói: “Đó là nói về hung hồn ác quỷ, tu hành tà ma công pháp, thầy của ta là Sơn Thần, là pháp môn Chính đạo.”

Điều tức một lát, khí tức khôi phục ổn định,

“Đợi đến khi thân thể của ân công khỏi hẳn, ta phải trở về núi, huyện thành là lãnh địa của thần thổ địa, bất kỳ yêu tinh quỷ quái nào cũng không được tùy tiện tiến vào.”

“Vậy ngươi còn trở lại nữa không?”

Lâm Hằng nhỏ giọng hỏi, niên thiếu hoài xuân, ai có thể cự tuyệt được tiểu tử tỷ tỷ mỹ lệ ôn nhu.

“Đương nhiên.”

Nhóc con linh sâm gỡ lục lạc đeo trên tay xuống, đeo vào tay của Lâm Hằng, nói: “Khi nào ân công muốn gặp ta, thì cứ lắc chiếc lục lạc này, nhận được tin ta sẽ xuống núi.”

Lâm Hằng chưa bao giờ chạm vào da thịt của thiếu nữ, không nhìn được mà mặt ửng đỏ, liên tục gật đầu đồng ý.

Nhóc con linh sâm bất pháp quyết, hóa thành khói nhẹ tan biến không thấy đâu.

Đứng trên nóc nhà.

Chu Dịch đã thu hết tất cả mọi chuyện vào trong mắt.

Nhóc con linh sâm biến trở về dáng vẻ của một đạo đồng, nhìn nhó khuôn mặt nhỏ nói: “Ta nhắc nhở hai lần, hấn vẫn là không dò hỏi về tà pháp.”

“Không sao.”

Chu Dịch nói: “Lần đầu tiên gặp mặt mà lại là yêu quái, tất nhiên trong lòng có nghi ngờ, ngày sau truyền cho hấn phương pháp tu hành, đợi đến khi sức mạnh cường đại thì hấn sẽ tự đi tìm kiếm chân tướng!”

“Còn phải đóng giả nữ tử nữa sao?”

Vẻ mặt nhóc con linh sâm đau khổ, nó vốn dĩ không có sự phân biệt về giới tính nam nữ, nhưng vì đã làm đàn ông mấy ngàn năm, hóa thành nữ tử đương nhiên là có chút khó xử.

Chương 465: Tàn hại sinh linh.

Chu Dịch liếc mắt nhìn thẳng nhóc kia một cái, yên lặng lấy ra một cái di động từ cổ tay áo, nhấp mở video.

“Tiểu ca ca, người ta muốn bộ quần áo này nè.”

“Ca ca mau cứu ta.....”

“Hừ hừ hừ, ca ca, người thật là xấu!”

“Bạn gái của người dữ quá à, ta chỉ biết đau lòng giùm ca ca!”

“.....”

Nhóc con linh sâm có làm sao cũng không thể ngờ được, lịch sử đen tối ngày xưa lại được lưu lại.

“Tiên trưởng yên tâm, nhất định sẽ khiến cho Lâm Hằng ngoan ngoãn nghe lời!”

.....

Một tháng sau.

Bá tánh ở huyện thành thôn trấn đều đã nhận được linh phù.

Cuối cùng thì dịch bệnh cũng đã biến mất, bất kể là có nhiễm bệnh hay không, bá tánh vẫn trở nên sùng kính thần thổ địa.

Sớm tối đến dâng hương, ngày đêm cung phụng.

Lại nửa năm trôi qua.

Tin tức truyền đến từ phủ Thanh Vân, thành hoàng đại nhân nghe nói thổ địa Lâm Dương cứu tế có công, mời hấn về đảm nhiệm chức vụ văn phán quan dưới trướng.

Người coi miếu lan truyền chuyện này rộng rãi ra ngoài, làm dậy nên một trận sóng to gió lớn ở huyện Lâm Dương

Vô số bá tánh ùn ùn kéo vào miếu thổ địa, quỳ xuống đất khấn cầu, cầu xin thần thổ địa lưu tại huyện Lâm Dương.

Một số người kích động, kêu gào trong miếu thổ địa.

“Lâm Dương có thể không có huyện lệnh, nhưng không thể không có thần thổ địa!”

“Thà làm gà chó dưới trướng thần thổ địa, không làm bá tánh Đại Hăng!”

Lại có người xuống phố lôi kéo, muốn chế tạo Vạn Dân Tản, để níu kéo thần thổ địa không từ chức.

(Vạn Dân Tản: dù có chữ ký của vạn người dân, để biểu đạt thành ý của người dân với sự cống hiến của quan lại)

Huyện nha.

Tầng hai ở hậu đường.

Triệu huyện lệnh đứng sát cửa sổ, nhìn thấy miếu thổ địa ở gần nha môn, bá tánh tụ tập thành từng tốp lớn, khóc lóc thảm thiết, quỳ xuống đất khẩn cầu.

Như thế là nếu thần thổ địa rời khỏi huyện Lâm Dương, bọn họ sẽ không thể sống nổi nữa vậy.

“Thủ đoạn của hắn thật sự cao minh!”

Triệu huyện lệnh tán thưởng nói: “Trước khi đi còn thu hoạch được một túi, còn là Vạn Dân Tản nữa, cục diện như vậy không dễ thu dọn đâu.”

Ngữ khí có chút không thoải mái, từ sau khi nhận chức ở huyện Lâm Dương, vì mối liên hệ với miếu thổ địa, huyện nha gần như trở thành vật bài trí.

Bá tánh có chuyện khó xử, sẽ đi dâng hương cầu thần, đa số trường hợp đều do những người coi miếu xử án.

Nha môn quan lại và đại gia tộc trong huyện không thể làm gì với chuyện này, cho dù có không cam lòng cỡ nào cũng chỉ có thể chấp nhận mà thôi, người kia chính là thần tiên cảnh giới Kim Đan, một cái tát là có thể hủy diệt toàn bộ huyện thành.

Đây cũng là u nhọt lớn nhất của triều đình Đại Hăng, chính thần dã thần địa phương đã làm lơ luật pháp, vì hương hỏa nguyện lực bắt đầu tranh giành quyền lực ở phạm tục.

Huyện lệnh châu mục cũng là tu sĩ, nhưng chỉ vì thực lực của thần tiên quá mạnh, nên cho dù không có thực quyền thì cũng phải chấp nhận.

Hoàng tộc Đại Hăng cùng thần tiên cùng nhau cai trị, mà không phải văn võ quan lại!

“Đại nhân, dịch bệnh đã bình an trôi qua, xem ra vị kia đã thắng, không bao lâu nữa là có thể thăng nhiệm thành chính thần bát phẩm.”

Sư gia nhắc nhở nói: “Hương hỏa ở miếu thành hoàng thuộc phủ Thanh Vân cường thịnh, văn phán quyền cao chức trọng, có thể được chia chút nhiều Nguyên Lực châu, sau này có lẽ có thể đột phá cảnh giới Nguyên Anh!”

“Ha ha, bát phẩm chính thần, sau này bản quan phải kính trọng hơn rồi.”

Triệu huyện lệnh là huyện lệnh cửu phẩm, nhưng mà chức quan và thần vị là hai hệ thống khác nhau, không hề ràng buộc lẫn nhau.

Quan chức địa phương được triều đình cất cử, không có quy định nghiêm khắc về tu vi, chỉ có những quan chức đứng hàng triều ban mới có quy định phải có tu vi thấp nhất là Kim Đan.

Phẩm cấp thần vị thì yêu cầu cảnh giới tu vi tương ứng, cửu phẩm Kim Đan, lục phẩm Nguyên Anh, tam phẩm Hóa Thần. Ví dụ như thổ địa Lâm Dương thăng nhiệm làm bát phẩm văn phán, cùng lắm là được thăng thất phẩm, lục phẩm thì phải đột phá cảnh giới Nguyên Anh.

Sư gia nghe được giọng điệu trào phúng của Triệu huyện lệnh, vội vàng đổi đề tài, chúc mừng nói: “Đợi đến khi vị kia đi Thanh Vân phủ, đại nhân có thể sử dụng đồng Nguyên Lực châu kia rồi.”

Triệu huyện lệnh trầm ngâm hồi lâu, lắc đầu nói: “Tạm thời vẫn chưa được, phải đợi thêm.”

“Vì sao?”

Sư gia thắc mắc, tu hành chi đạo phải nắm bắt từng phút từng giây, nhanh chóng làm pháp lực tu vi tăng lên, đột phá cảnh giới là có thể có thêm được vài phần tự tin.

“Bản quan thường xuyên suy đoán rằng triều đình thật sự không biết gì hay sao? Ít nhất thì phủ Thanh Vân cũng biết được!”

Triệu huyện lệnh nói: “Vị kia gom góp hương hỏa của bá tánh mà không kiêng nể gì, người bên trên cố ý mắt nhắm mắt mở

hay không, đợi đến khi nuôi béo rồi làm thịt hẵn. Đến lúc đó, không chỉ có được Nguyễn Lực châu, mà còn được vạn dân cảm kích!”

Sư gia đột nhiên cả kinh, Triệu huyện lệnh ở kinh thành nhiều năm, rõ ràng biết được những bí mật của triều đình.

“Nếu đã là như thế, tại sao đại nhân còn lấy Nguyễn Lực châu?”

“Bản quan dám không lấy sao, thế đạo này, chung quy là được quyết định bởi thực lực cảnh giới.”

Trong mắt Triệu huyện lệnh hiện lên vẻ tham lam, nói:

“Nhưng cũng không cần quá sợ hãi, trên đời này cũng không phải là thiện ác có báo, nếu như vị kia an ổn mười năm, bản quan khác gì ở không lời được Nguyễn Lực châu!”

Bổng lộc một năm của quan huyện cử phẩm là dăm ba viên Nguyễn Lực châu, được phân phát dựa theo bình xét ưu khuyết, căn bản không đủ để tu hành thường ngày.

Trong năm năm này, đã được chia chút mấy chục năm bổng lộc từ chỗ của thần thổ địa!

Thị phi thiện ác, Triệu huyện lệnh hiểu rất rõ ràng, nhưng mà vì con đường tu hành Tiên đạo hưng thịnh, thì vẫn không kìm chế được mà đuổi tay cầm.

.....

Chương 466: Tàn hại sinh linh (2)

Khổ Thủy phổ.

Đình viện.

Trong phòng.

Lâm Hằng ngồi khoanh chân, linh khí thiên địa cuộn cuộn kéo đến, luyện thành pháp lực trong Đan Điện.

Ding ding dang.....

Tiếng lục lạc trong treo truyền đến, nữ tử mặc áo xanh đẩy cửa tiến vào.

“Tiểu Thanh, ngươi đã đến rồi.”

Lâm Hằng nghe được tiếng chuông, lập tức thu công, trông giống như một đứa trẻ thích khoe khoang, tay bắt pháp quyết hóa thành độn quang kim sắc.

Trúc Cơ!

Nhóc con linh sâm đã sớm biết được, mỗi ngày nó đều ngồi xổm ngoài sân chờ đợi triệu hoán, đồng thời thi pháp che lấp dao động linh khí, tối hôm qua đã cảm ứng được khí tức cảnh giới đột phá.

Trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ, vui sướng, lại có chút buồn bã nói: “Ân công có thiên phú dị bẩm, chỉ trong vòng nửa năm, tu vi đã vượt qua ta.”

“Bất kể tu vi của ta có như thế nào, thì mối quan hệ giữa chúng ta đều sẽ không có bất kỳ sự thay đổi nào.”

Lâm Hằng rất muốn trực tiếp bày tỏ tâm ý của mình, nhưng mà nghĩ đến mối thù của cha mẹ thân tộc, lại có liên quan đến tu sĩ Kim Đan cường đại, chỉ phải tạm thời kìm nén tâm tư.

“Tiểu Thanh, ngươi đã từng đồng ý với ta, sau khi ta đột phá Trúc Cơ sẽ nói cho ta chân tướng sự thật, ôn dịch năm ngoái có phải do thần thổ địa thi pháp hay không?”

“Đúng vậy.”

Nhóc con linh sâm gật đầu nói: “Không chỉ là dịch bệnh, nạn châu chấu, động đất, khô hạn, lũ lụt mấy năm trước, tất cả đều là do thần thổ địa đứng phía sau thâm tóm.”

Cho dù trong lòng của Lâm Hằng đã sớm có suy đoán, nhưng khi nghe được chân tướng sự thật cũng không nhìn được mà hai mắt đỏ đậm, nhớ lại năm ấy, mấy lần cha mẹ dẫn hắn đến miếu thổ địa tế bái, coi thần thổ địa như đại ân nhân cứu khổ cứu nạn.

“Tại sao hắn lại muốn hại người?”

“Vì hương hỏa nguyện lực.”

Nhóc con linh sâm cẩn thận giảng giải lại tiền căn hậu quả của mọi chuyện, bao gồm cả chuyện thần thổ địa sắp thăng nhiệm làm văn phán.

“Tà thần làm hại một phương, vậy mà lại có thể thăng quan, kéo dài tuổi thọ sao?”

Lâm Hằng cả giận nói: “Đợi đến khi ta đột phá Kim Đan, chắc chắn sẽ đánh tới cửa đi, chém chết tên kia!”

Nhóc con linh sâm nghe vậy, thâm nhủ quả nhiên là không khác gì lời tiên trưởng nói, Lâm Hằng tính toán dựa vào thực lực của bản thân để báo thù, lập tức khuyên bảo.

“Hắn là chính thần do triều đình sách phong, bất kể là phạm vào tội gì, nếu tự tay chén chết hắn thì chẳng khác nào mưu phản. Khi đó không chỉ sẽ có Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần ra tay, bắt người về quy án!”

“Hóa Thần.....”

Lâm Hằng chau mày, cho dù có thiên linh căn cũng không có chút hy vọng đột phá Hóa Thần, nghiêm nghị nói: “Mối thù của cha mẹ không đợi trời chung, cho dù tan xương nát thịt hồn phi phách tán, cũng phải chém chết tà thần kia!”

“Ân công, chuyện này còn có cách giải quyết khác.”

Nhóc con linh sâm nói: “Tà thần kia đã tu hành mấy trăm năm, mới vừa đột phá Kim Đan sơ kỳ, hiển nhiên thiên phú tầm thường. Ân công chỉ cần để lộ thiên phú, nhân tiện trình báo tà thần kia với triều đình, thì triều đình sẽ phái khâm sai tới điều tra.”

Lâm Hằng thở dài nói: “Không thể chính tay giết chết kẻ địch, mấy ai thấu hiểu?”

Nhóc con linh sâm nói: “Ân công muốn tấn chức Kim Đan, ít nhất cũng phải cần đến mấy chục năm, còn tà thần kia sẽ hại thêm vô số người.”

“Tiêu Thanh nói đúng.”

Lâm Hằng hơi gật đầu, dựa vào thiên phú bẩm sinh môn phái lớn, mượn sức của triều đình trấn sát tà thần đúng là cách thức mau lẹ, an ổn.

“Ta sẽ đến kinh thành ngay!”

.....

Hữu Gian tửu quán.

Chỉ có mười mấy người khách thừa thớt, buôn bán tốt hơn một năm trước nhiều.

Bá tánh giống như cỏ dại, đã chết một lứa, lại nhanh chóng xuất hiện lứa mới. Trận đại dịch năm ngoái đã có không biết bao nhiêu người chết, bây giờ đã chẳng còn ai nhắc tới chuyện này, cứ như vậy mà bị lãng quên.

Dù sao thì người chết cũng đã chết rồi, người còn sống thì phải cố mà sống cho tốt!

Bá tánh vẫn bàn tán chuyện thần thổ địa, thêm một thời gian nữa sẽ đến Thanh Vân phủ nhậm chức văn phán.

Năm ngoái bá tánh náo loạn lớn, đòi chết đòi sống níu kéo không cho thần thổ địa rời đi. Sau đó không biết tin tức truyền ra từ nơi nào, nói rằng thần thổ địa đầu pháp cùng hà bá, sơn thần, rồi lại dốc hết thần lực bình định ôn dịch.

Kết quả bị thương căn cơ, tuổi thọ không còn bao nhiêu nữa.

Nếu như sau khi chết hóa thành âm thần cũng chính là thăng nhiệm thành văn phán, mới có thể kéo dài tuổi thọ sống sót.

Thần thổ địa vì cứu bá tánh mà chết!

Kể từ đó, không những không ai ngăn cản thần thổ địa thăng quan, hấn lại nhân cơ hội này thu được vô số hương hỏa nguyện lực.

“Thủ đoạn đùa bỡn dư luận của thằng cha kia, thật sự lợi hại!”

Chu Dịch đứng sau quầy, một thanh phi kiếm dài ba tấc uốn lượn ở đầu ngón tay, phát ra những tiếng ngân vui sướng.

Linh bảo Phân Kiếm Quang đã khôi phục được thực lực của giai đoạn mạnh nhất, khí linh ước chừng có linh khí chừng bảy tám tuổi. Pháp lực, linh khí sung túc là có thể tự động phát huy thực lực cảnh giới Nguyên Anh.

Cộng thêm quạt Thần Hỏa, Thái Thanh thần phù, Bồ Đề kim luân, tương đương được bốn vị Nguyên Anh lão tổ hộ thân!

Chu Dịch nhờ vào mặt pháp tuyệt thế, dễ dàng kế thừa phần lớn di sản của Cửu Châu, hiện giờ rốt cuộc cũng có thể phát huy.

“Niệm Lực Châu thật sự huyền diệu, luyện nhập vào trong Phân Kiếm Quang, uy lực lại không tăng lên nhiều, nhưng khí linh thần trí lại tăng trưởng nhanh chóng, luyện vào đủ số lượng thì trí tuệ không kém gì người trưởng thành!”

“Ba thần vị chung quanh Lâm Dương này, không dễ gì đặt bấy được hà bá, chỉ có thể thử chiếm cứ thổ địa, sơn thần.”

“Số lượng hương hỏa nguyện lực của thần thổ địa hơn xa sơn thần, nhưng mà phải quan sát Đại Hắc triều đình, xem quản lý thần vị địa phương nghiêm khắc hay lỏng lẻo như thế nào, rồi mới tính toán tiếp.”

Chương 467: Tàn hại sinh linh (3)

Dù sao thì Chu Dịch cũng là người ngoài, hộ tịch có trăm ngàn chỗ hở, không hề có nguồn gốc về tu vi, nếu thần vị quản lý nghiêm khắc thì rất dễ phát hiện ra vấn đề.

Sơn thần là dã thần, kẻ có thực lực mạnh thì sẽ được đảm trách, triều đình chỉ có quyền quản lý trên danh nghĩa.

Bỗng nhiên.

Một đạo thần thức mạnh mẽ quét ngang huyện thành, cắt ngang suy nghĩ của Chu Dịch.

Nhưng lại không hề che dấu khí tức pháp lực hiện hóa, mệnh môn cuộn cuộn như núi cao vực sâu, đóng băng tất cả sinh linh trong thành ngay tại chỗ.

“Đợi nửa năm, rốt cuộc cũng đã tới!”

Chu Dịch bắt pháp quyết, Thái Thanh thần phù dán lên trên người, để mặc cho thần thức qua lại càn quét, cũng không phát hiện bất kỳ chuyện gì khác thường.

Ầm ầm ầm!

Ban ngày ban mặt tiếng sấm liên miên không dứt, giọng nói uy nghiêm vọng đến từ trên bầu trời.

“Bổn tọa là Kim Dương Tử, chủ sự thẩm tra của triều đình, phụng lệnh bệ hạ, tra xét vụ án thần thổ địa huyện Lâm Dương dùng pháp thuật mưu lợi, độc hại bá tánh.....”

“Thổ địa huyện Lâm Dương, còn không mau hiện thân?”

Phía Đông thành.

Miếu thổ địa.

Mấy năm liên tục thiên tai làm khổ bá tánh, nhưng nơi này hương hỏa vẫn hưng thịnh.

Trên đường chẳng có bao nhiêu người qua lại, chung quanh miếu thổ địa lại có tiếng người ồn ào, khách hành hương tín đồ xếp hàng rồng rắn.

Hoàng đại sư, người trông coi miếu trông có vẻ thâm trầm hơn so mấy năm trước, bên trên pháp bào được thêu tơ vàng chỉ bạc, trên cổ tay là một chuỗi ngọc trong suốt xanh biếc, nhìn kỹ thì mới nhận ra rằng đây là linh vật được làm từ gỗ.

Cho dù là linh vật hạ phẩm, thì trong mắt của phàm nhân cũng có giá trị liên thành!

“Hôm nay người đến dâng hương ít!”

Hoàng đại sư bưng một cái mâm, phân phó đồng tử đứng hầu hai bên trái phải, nói: “Ngày mai phái người truyền lời, sau này lão gia thăng quan, quản lý sách vàng âm ty của bá tánh phủ Thanh Vân, nếu như thấp hương thờ cúng có thể tăng thêm âm đức.”

“Tuân mệnh.”

Đồng tử trước khom người lĩnh mệnh, lại nhắc nhở nói: “Có phải nên báo trước với thần thổ địa một tiếng, đám tiên sinh kể chuyện, những kẻ nhàn rỗi hóng chuyện kia, ăn nói không hề biết giữ mồm giữ miệng, rất dễ nói quá lời.....”

Miếu thổ địa hiện tại là chủ nhân của huyện Lâm Dương, chỉ cần đến đầu phố phân phó một tiếng, những người đó có thể khoác lát từ văn phán biến thành chân thần chấp chương âm dương sinh tử, vạn linh hưng suy.

“Không sao, cho dù sau này tín đồ có tìm tới cửa, chỉ cần đồ hết lên đầu ta, nói rằng ta nói năng bấy bạ, nghe nhầm đồn bấy là được.”

“Thần thổ địa sắp thăng chức, rất cần hương hỏa nguyện lực, phủ Thanh Vân không giống như ở Lâm Dương, có thể nói là có vô số thần tiên. Ta không hiểu thần tiên giao thiệp với nhau như thế nào, đại khái cũng không thể tránh được chuyện tặng biếu lễ lộc!”

Hoàng đại sư khẽ vuốt râu dài, nói: “Cho nên dân chúng nên thông cảm với nỗi khổ của thần thổ địa, tạm thời thiếu thốn, còn điều tiếng thì để ta gánh!”

“Dạ rõ.”

Đồng tử không nhin được mà sinh lòng khâm phục, chẳng trách Hoàng đại sư có thể nổi bật giữa một đám người coi

miếu, trở thành người mà thần thổ địa tín nhiệm nhất, chỉ riêng lòng trung thành và tận tâm này thì đã chẳng mấy ai có thể sánh bằng.

Nghe đồn khi thần thổ địa đi nhận chức, sẽ mang theo Hoàng đại sư cùng đến phủ Thanh Vân, vào miếu thành hoàng làm cao công.

Sau này tuổi thọ trên dương gian hết, thì còn có thể trở thành âm ty sai dịch, cũng coi như là có một con đường khác!

Khi còn đang nói chuyện.

Bỗng nhiên trên bầu trời vang lên vài tiếng sấm sét, những tiếng ầm ầm ầm như nổ bên tai, dọa cho Hoàng đại sư sợ tới mức bịch một phát té ngã trên mặt đất.

Rồi sau đó là thần uy như ngục, giọng nói của chủ sự Độc Tra tư truyền đến, sau khi nghe rõ hết nội dung, Hoàng đại sư lập tức hoảng sợ thất sắc.

Hành động của thần thổ địa, tất nhiên là người coi miếu biết rất rõ ràng.

Người phụng sự cho thần chưa bao giờ tin vào thần, chỉ bằng nói là hai bên cùng có lợi, thần tiên muốn hương hỏa, người coi miếu thì lại cần tiền tài!

Tín đồ đang xếp hàng phản ứng vô cùng nhanh nhạy, nghe được giọng nói thì lập tức giải tán, những kẻ có lá gan lớn thì trước khi đi còn lấy trộm một chút tiền nhang đèn.

Hoàng đại sư quỳ rạp trên mặt đất hô to: “Mau đi mời thần thổ địa!”

Ong!

Thần tượng trong miếu ánh lên kim quang, một bóng người hiện hóa từ bên trong ánh sáng.

Áo gấm hoa lệ, râu tóc bạc trắng, chính là thần thổ địa của huyện Lâm Dương, ánh mắt đảo qua đám tín đồ đang chạy trốn, nhin không được cười lạnh nói.

“Rắc một lũ nịnh nọt!”

Hoàng đại sư té ngã lộn nhào chạy lại dập đầu, nói: “Bái kiến thần thổ địa.”

“Ừ, người không tệ!”

Thần thổ địa rất vừa lòng với thuộc hạ trung thành của mình, nói: “Từ trước đến nay, bản thân làm việc ổn thỏa, chuyện này đã trôi qua hơn một năm rồi, có điều tra như thế nào cũng vô dụng.”

“Người đi trấn an những người trong miếu đi, an tâm chờ đợi, sau này đều có thể đến phủ Thanh Vân!”

“Cần tuân pháp chỉ.”

Hoàng đại sư nhẹ nhàng thở ra, bình thường hắn không ít khi dựa vào danh tiếng của thần thổ địa tác oai tác quái.

Một khi thần thổ địa gặp nạn, chẳng những không còn quyền thế, còn sẽ bị người ta trả thù gấp trăm ngàn lần.

Thần thổ địa hơi gật đầu, hắn cũng không giải thích rõ với Hoàng đại sư, thần tiên tra án không giống phàm nhân, quan tâm đến chứng cứ, luật pháp, chỉ cần thi triển bí thuật tra xét thần hồn là được.

Thì tất cả chân tướng sự thật tự nhiên sẽ hiện ra!

Chuyện tạo ra tai họa độc hại bá tánh, chắc chắn là khó có thể phủ nhận, thần thổ địa cũng chưa từng sợ hãi mà chạy trốn.

Chẳng qua chỉ chết một vài phàm nhân mà thôi, cứ đưa cho tu sĩ tra án chút lợi lộc, quan tâm nhau một chút rồi cũng ổn thỏa thôi.

Chương 468: Công chính nghiêm minh.

Những chuyện này thần thổ địa đã được nghe thấy rất nhiều, biết được cái gọi là thần tiên phù hộ một phương, chẳng qua là dùng tên tuổi để thu hoạch hương hỏa, làm sao có thể thật sự đồng cảm, bảo hộ phàm nhân chứ.

“Chủ sự lục phẩm, đưa ít thì khó có thể lấp kín miệng, cần phải đổ thêm chút máu!”

“Phần lớn số lượng thu hoạch được mấy năm nay đều dùng làm chuẩn bị, muốn vượt qua kiếp nạn này, phải lấy ra của cải dưới đáy hòm..... Đợi đến khi bản thân điều tra rõ là kẻ nào đi cáo trạng, nhất định sẽ băm thây vạn đoạn!”

Lửa giận của thần thổ địa bốc lên, lại không còn cách nào khác, phải bỏ ra một vỏ lớn để tiễn thượng quan đi.

Nếu như thật sự điều tra rõ án kiện, bị bắt tới kinh thành, tất nhiên sẽ phải dạo quanh trăm tiên đài rồi!

“Sau này đến phủ Thanh Vân, phải bóc lột gấp mười lần gấp trăm lần lại, để bù vào tổn thất của ngày hôm nay. Số lượng bá tánh của một phủ là cả ngàn vạn người, tìm bừa một cái cớ, là có thể thu được một lượng lớn hương hỏa!”

Suy nghĩ đến đây, lửa giận của thần thổ địa hơi nguôi ngoai, chỉnh đốn lại nét mặt, tươi cười bay lên bầu trời.

Đứng trên vòm trời.

Kim Dương Tử ngồi xếp bằng trên đám mây, mặt không cảm xúc nhìn thần thổ địa, đưa ra lệnh bài thân phận của “Độc Tra tư”.

“Bản quan phụng mệnh bệ hạ đến đây, mời thổ địa Lâm Dương mở cửa thần hồn, thuận tiện tra án.”

“Bái kiến chủ sự đại nhân.”

Thần thổ địa khom người thi lễ, nói: “Hạ quan bảo hộ huyện Lâm Dương mấy trăm năm nay, không dám nói dốc hết sức mình, nhưng cũng chưa từng làm hại bất kỳ bá tánh nào. Mấy năm gần đây thiên tai liên miên, cũng gắng hết sức thi pháp

bảo hộ, nhất định là do kẻ tiểu nhân vu cáo, xin đại nhân tra xét.”

“Yên tâm, từ trước đến nay bản quan công chính nghiêm minh, nếu như người trong sạch, chắc chắn sẽ nghiêm trị kẻ nào vu cáo!”

Kim Dương Tử nói: “Thị phi đúng sai, mở thần hồn kiểm tra thì biết ngay thôi.”

Thần thổ địa lập tức nhận ra rằng, Kim Dương Tử lòng tham không đáy, trong mắt hiện lên vẻ phần hận, khom người nói: “Xin đại nhân dời bước đến miếu thổ địa, chắc chắn sẽ tuân theo những yêu cầu của việc tra án, không dám chối từ.”

“Tốt.”

Kim Dương Tử liếc mắt nhìn thần thổ địa một cái thật sâu, đáp mây bay xuống hậu viện của miếu thờ.

Trong miếu đã không còn một bóng người, chỉ có mấy người coi miếu đứng co rúm ở phía trước điện, như đang cầu nguyện tượng thần thần thổ địa phù hộ cho thần thổ địa.

Thần thổ địa đáp xuống theo sau đó, lấy một hộp ngọc từ trong túi trữ vật ra, khom người dâng lên, nói: “Vãn bối bị kẻ gian vu hãm, tất cả chứng cứ đều ở bên trong.”

Kim Dương Tử bắt lấy hộp ngọc, đứng trước mặt thần thổ địa mà mở ra, bên trong là Nguyên Lực châu trong suốt mịn màng.

Không nhiều không ít vừa đủ một ngàn viên!

“Không tồi không tồi!”

Kim Dương Tử thu hồi hộp ngọc vào cổ tay áo, nói: “Chứng cứ này rất quan trọng, chỉ là có hơi ít, rất khó chứng minh đạo hữu bị người ta vu hãm.”

Thần thổ địa nghe thấy lời này, khí pháp lực chảy ngược.

Lúc này nhớ lại quá khứ năm năm nay, cực khổ bóc lột mấy lần, phần nhỏ thì phân chia cho dã thần, phần lớn thì nộp lên cho thành hoàng Thanh Vân, cuối cùng chẳng còn được chút gì.

Hiện tại lại còn bị đốc tra tư bóc lột, không những không giữ được chút vốn liếng, mà còn phải bỏ thêm vào không ít!

Tội gì phải thế?

Sớm biết như vậy thì dứt khoát thân tử đạo tiêu, công đức bảo hộ huyện Lâm Dương mấy trăm năm, có lẽ luân hồi chuyển thế còn có thể bước vào con đường tu hành.

Đáng tiếc hồi hận cũng vô dụng, hiện tại phải dốc hết sức để thỏa mãn lòng tham của Kim Dương Tử, nếu không thì bị bắt đến trăm tiên đài sẽ bị hồn phi phách tán, còn chẳng có cơ hội để luân hồi chuyển thế nữa là.

Thần thổ địa bất đắc dĩ, lại lấy ra một hộp Nguyên Lực châu, nói:

“Đại nhân, huyện Lâm Dương người thừa đất ít, hạ quan chỉ có bấy nhiêu thôi.”

“Đạo hữu hẳn là đã biết được, đương kim bệ hạ hùng tài đại lược, chăm lo việc nước, một lòng cai quản cải cách chính thần địa phương.”

Kim Dương Tử thu Nguyên Lực châu vào cổ tay áo, nói: “Thời gian trước, mới chém đầu vũ thần của phủ Thường Ninh, vị kia chính là quan ngũ phẩm, chỉ vì tùy ý sửa đổi thời gian cho mưa xuống, mà phải lên trăm tiên đài.....”

Quy chế của phủ Thường Ninh cùng cấp với phủ Thanh Vân, chỉ có huyện Lâm Dương là có khác, có thêm ba vị chính thần dã thần, bởi vì địa vực rộng lớn dân cư đông đúc, gần như là mọi mặt của bá tánh đều có thần tiên quản lý.

Vũ thần quản lý mây mưa, phong thần quản lý chuyện tạo gió, tảo thần quản lý chuyện nhóm lửa, ngay cả trồng hoa màu cũng có hoa thần.

Trong đó có không ít thần minh có chức quyền trùng lặp nhau, ví dụ như xuân thần và nông thần đều quản lý chuyện nông dân trồng trọt, bá tánh thờ cúng ai thì đều phải xem thủ đoạn của thần tiên đó.

Thần thổ địa lộ vẻ sợ hãi, đường đường là vũ thần ngũ phẩm mà chỉ vì một chút tội trạng nho nhỏ đã bị thân tử đạo tiêu, những tội mà hắn phạm phải vô cùng nghiêm trọng, có bị

chém đầu một trăm lần cũng chẳng đủ để đền tội, hoảng sợ nói:

“Cho nên hạ quan không thể được tha thứ sao?”

“Đạo hữu hiểu lầm, đây chính là hiềm nghi có liên quan đến khi quân phạm thượng, tội lớn rơi đầu đây!”

Kim Dương Tử nghiêm nghị nói: “Này..... Phải thêm tiền!”

Trong lòng thần thổ địa cho dù cả ngàn lần không nở, cũng phải lấy tất cả linh vật ra, moi hết tất cả cuối cùng cũng gom góp được hai ngàn viên Nguyên Lực châu, càng thêm phần hận kẻ tố cáo hãn.

“Đại nhân, ngài xem có thể công bố với bá tánh rằng hạ quan trong sạch chưa?”

Thần thổ địa đã hạ quyết tâm, sau khi tiễn Kim Dương Tử đi, rồi sẽ nghĩ cách cướp bóc bá tánh huyện Lâm Dương một phen, nếu không thì tay không đi nhậm chức, chẳng phải sẽ bị đồng liêu cười nhạo đến chết.

Chương 469: Công chính nghiêm minh (2)

“Đơn giản, đơn giản.”

Kim Dương Tử xác định thần thổ địa đã chẳng còn lấy ra được chút lợi ích nào nữa, đột nhiên về mặt trở nên nghiêm nghị, mệnh lệnh nói: “Thổ địa Lâm Dương, còn không mau mở thần hồn ra để bản quan giám tra hành vi phạm tội!”

“Hả?”

Thần thổ địa không dám tin nói: “Lời này của đại nhân là có ý gì?”

Kim Dương Tử lạnh lùng nói: “Bản quan được hưởng hoàng ân, tất nhiên là phải chấp pháp theo lẽ công bằng, thổ địa Lâm Dương yên tâm, nếu như ngươi vô tội, nhất định sẽ không vu oan vu hãm cho ngươi.”

“.....”

Thần thổ địa trầm mặc một lúc lâu, tu hành mấy trăm năm cũng không phải là đồ ngốc, vừa rồi chỉ là do sợ hãi triều đình, sốt ruột xin tha mạng mà thôi, lúc này nhớ lại sao mà không biết mình đã gặp phải một kẻ làm tiền rồi.

“Đại nhân, ngươi không sợ ta đến kinh thành, tố giác chuyện ngươi nhận hối lộ với triều đình sao?”

“Sư tôn của bản quan là thiên quan Hộ bộ, đứng hàng nhị phẩm, còn sợ một kẻ Kim Đan như ngươi cáo trạng hay sao?”

Kim Dương Tử cười nhạo nói: “Ta khuyên ngươi nhanh chóng mở thần hồn ra, còn dám vô cớ cản trở chuyện tra án, bản quan có quyền cưỡng ép sưu hồn!”

Thần thổ địa tức đến mức thất khiếu bốc khói, cũng không dám cãi lại mệnh lệnh của tu sĩ Nguyên Anh, nếu thật sự có thể chạy trốn, hắn đã sớm mang theo Nguyên Lực châu chuồn mất, đổi chỗ khác làm một dã thần.

“Xin đại nhân tra xét!”

Giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi, mở thần hồn để mặc cho Kim Dương Tử xem xét ký ức.

Kim Dương Tử dùng thần thức nhanh chóng đảo qua, nhìn thấy chuyện thần thổ địa liên tục tạo ra thiên tai nhân họa trong năm năm liên tiếp, trên mặt cũng không thấy vẻ phẫn nộ, cũng đã nhìn thấy nhiều chuyện như vậy ở Đốc Tra tư rồi.

“Tra xét đã có chứng cứ xác thực, thổ địa Lâm Dương nghiệp chướng nặng nề, lập tức theo bản quan lên kinh đô chịu tội.”

“Tuân mệnh!”

Lòng oán hận của thần thổ địa dành cho Kim Dương Tử đã vượt xa người tố cáo hắn, người cáo trạng thì tốt xấu gì cũng là vì chính nghĩa hoặc là vì báo thù, còn hắn chỉ dựa vào lời nói suông đã gạt mất tài sản mấy trăm năm của hắn.

Kim Dương Tử đi ở phía trước, bỗng nhiên từ cổ tay áo rơi xuống một thanh pháp kiếm, quay đầu quát mắng.

“Nhà ngươi mù hay sao, nhìn thấy pháp bảo của bản quan bị rớt, cũng không biết chủ động nhặt lên hả?”

Thần thổ địa tức đến mức máu nóng xông lên đầu, cho rằng Kim Dương Tử cố ý sỉ nhục chính mình, đường đường là một tu sĩ Kim Đan mà lại bị sai sử như một kẻ nô bộc, nhưng cảm ứng được sát ý lạnh băng, chỉ phải dè dặt xuống khom lưng nhặt lên.

Pháp kiếm vốn dĩ chỉ lớn bằng bàn tay, toàn thân xanh thẫm như nước, vừa mới cầm trong tay thì không ngừng dài ra, cho đến khi đạt đến độ dài ba thước, bắn ra kiếm quang lạnh lạnh, trực tiếp chém về phía Kim Dương Tử.

Vút!

Kiếm khí cắt qua đạo bào, lưu lại một vết chém trên lưng của Kim Dương Tử.

“Hay đấy, nhà ngươi chẳng những tội nghiệt ngập trời, còn dám đánh lén bản quan mưu toan chạy trốn, hạ người vô pháp vô thiên như vậy, đáng chết!”

Khi Kim Dương Tử nói chuyện, phát tay thi triển mấy chục đạo pháp thuật, bao phủ lấy thần thổ địa đang ngẩn ngơ không biết chuyện gì đang xảy ra.

Đợi đến khi ánh sáng của pháp thuật tan đi, chỗ đó chỉ còn lại có mấy khúc xương bị cắt lìa, thần thổ địa thân tử đạo tiêu, chỉ có một sợi thần hồn được hương hỏa nguyện lực bảo hộ, miễn cưỡng kéo dài hơi tàn.

Tàn hồn dữ tợn, thét to: “Ngươi quá tàn nhẫn, dám lết giết chính thần của triều đình, ta ở dưới chờ ngươi!”

“Bản quan công chính nghiêm minh, điều tra rõ vụ án thổ địa của Lâm Dương ngược đãi dân chúng, nhưng vì kẻ ác không chịu bị áp giải, không cẩn thận lỡ tay đánh chết.”

Kim Dương Tử nói: “Tội nghiệt như vậy, dù sao cũng phải lên trăm tiên đài, cùng lắm chỉ là hành hình trước mà thôi, bản quan có tội gì chứ?”

Thần thổ địa nghe vậy, thần hồn vụn vụn điên đảo, gần như là hồn phi phách tán ngay tại chỗ.

Kim Dương Tử chấp tay sau lưng, cũng không tính toán đích thân giết chết thần thổ địa, nên mới sử dụng lý do phòng vệ phản kích, hiện tại tiêu diệt thần hồn thì sẽ bị nghi ngờ có liên quan đến chuyện hủy diệt chứng cứ phạm tội, tư dung lại ô uế tay mình.

Tiếp tục nói: “Ngươi có biết người đến kinh thành gõ trống Ngự, tố giác hành vi phạm tội của ngươi là ai không?”

Thần thổ địa hận không thể lột da rút gân người kia, lập tức hỏi: “Là ai?”

Kim Dương Tử nói: “Một bá tánh nghèo khổ ở huyện Lâm Dương, không có bất kỳ tu vi gì cả, cha mẹ thân tộc đều chết dưới tay ngươi!”

Hồn phách của thần thổ địa vụn vụn co giắt, không hề có ý hối cải, cũng không cảm thấy nhân quả báo ứng, mà là oán hận một kẻ quê mùa, lại dám can đảm cáo trạng một chính thần của triều đình!

Chưa nói đến chuyện chỉ là thiên tai nhân họa, cho dù có tàn sát huyết tể hết bá tánh của huyện Lâm Dương, cũng chẳng sánh bằng tánh mạng của một tu sĩ Kim Đan.

Nhưng mà hắn lại thành công, khiến cho thần thổ địa rơi vào cảnh ngộ thân tử đạo tiêu, sau này tất nhiên sẽ trở thành trò

cười của đồng đạo.

“Nếu như là một phàm nhân đích thực, thì đừng nói đến chuyện đánh trống Ngự, mà một đường mấy ngàn dặm xa đi đến kinh thành, trên đường tám chín phần mười cũng đã trở thành thức ăn của sơn dã tà thần.”

Kim Dương Tử tiếp tục kích thích nói: “Người này đến Ô sơn đốn củi, may mắn nghe được Sơn Thần giảng kinh, ai ngờ lại có thiên phú dị bẩm, trong một thời gian ngắn ngủn đã tấn chức Trúc Cơ, mới có thực lực đến kinh đô cáo trạng.”

“Sơn Thần giảng kinh.....”

Thần thổ địa ngẩn ngơ hồi lâu, rồi sau đó lại hùng hùng hổ hổ, nói: “Tên phế vật ở Ô sơn kia, nhàn rồi thuyết pháp làm cái gì chứ, lại làm hỏng tiền đồ mà bản tọa đã sắp đặt sẵn, đáng chết, thật đáng chết!”

Chương 470: Công chính nghiêm minh (3)

“Yên tâm, bản quan đã điều tra rõ, sơn thần Ô sơn cầu kết với người gây tai họa cho bá tánh, nhất định sẽ tiến hẳn đến chỗ chết.”

Sau khi Kim Dương Tử nghe được chuyện này từ đồng liêu ở Đốc Tra tư, mở đầu kết thúc giống như là thoại bản chuyện xưa, sau khi cẩn thận nghiền ngẫm, trong lòng sinh ra một chút sợ hãi với nhân quả báo ứng.

Sau này nếu muốn nhận hối lộ thì cần phải cẩn thận, tốt nhất không nên lưu lại bất kỳ nhược điểm nào, chỉ có người chết mới không nói lung tung.

“Còn có một chuyện, sau khi bản quan nghe nói thì vô cùng hâm mộ. Thành hoàng ở kinh đô mấy trăm năm chưa nhận đồ đệ rất là coi trọng thiên phú của người kia, mấy ngày trước đã nhận hẳn làm đệ tử quan môn, con đường tương lai không thể hạn lượng!

Phốc!

Những cảm xúc thù hận, ghen ghét ...của thần thổ địa chất chồng, dồn nén vào nhau, tàn hồn trực tiếp nổ tung, hóa thành một sợi khói nhẹ tan biến.

“Mấy trăm năm tu hành, lại không thể chịu đựng được mấy câu nói, tâm cảnh cũng quá kém!”

Kim Dương Tử lộ vẻ khinh thường, đang định rời khỏi miếu thổ địa, phải nhanh chóng bắt giữ sơn thần Ô sơn, đề phòng dã thần biết được tin tức chạy trốn.

Lúc này.

Ngoài cửa truyền đến giọng nói: “Hạ quan là huyện lệnh Triệu Thái của huyện Lâm Dương, ân sư là tả ngự sử, cầu kiến Đốc Tra tư chủ sự đại nhân.”

“Tiến vào.”

Kim Dương Tử vốn dĩ không muốn quan tâm đến một chức quan cỡ phẩm không quan trọng, khác biệt như trời với đất với lực phẩm của Thần đạo, nhưng mà nghe được ân sư của Triệu Thái là tả ngự sử, nên mới phá lệ gặp mặt một lần.

Triệu huyện lệnh khom người tiến vào, sau khi chào hỏi thì lấy một bình ngọc từ trong cổ tay ra, nói.

“Hạ quan đã sớm biết được Thần thổ địa độc hại bá tánh, nhưng vì thấp cổ bé họng, pháp lực nông cạn, không dám trêu chọc. Chỉ có thể nhẫn nhục, ngầm thu thập chứng cứ phạm tội của thần thổ địa, đám Nguyên Lực châu này chính là do hấn thi pháp đoạt được!”

“Xin đại nhân minh xét!”

“Minh xét?”

Giọng nói của Kim Dương Tử lạnh băng, đánh giá Triệu huyện lệnh từ trên xuống dưới, dường như đang cân nhắc phải xuống tay từ đâu.

Tu sĩ ở Đốc Tra tư phụ trách bắt giữ tà thần, đã nhìn thấy nhiều hành vi của tà ma ngoại đạo, tâm tính khó tránh khỏi bị chúng ảnh hưởng.

“Hiện giờ, bản quan có thể giết người, cũng có thể thả người!”

“Đại nhân, mấy ngày trước hạ quan đã vào kinh bái kiến ân sư.....”

Triệu Thái thay đổi đề tài, lúc này dám xuất hiện tất nhiên là đã có chỗ dựa, nói: “Biết được bệ hạ vô cùng bất mãn với tiên thần ở Đại Hằng, có ý khởi động lại kinh sát và đại kế, mười năm xác hạch một lần, quét sạch thần trị!”

“Kinh sát!”

Hai mắt Kim Dương Tử híp lại, sát ý nặng nề trong nháy mắt tan biến, giọng nói như mưa thuận gió hoà.

“Thanh danh của tả ngự sử truyền khắp kinh đô, đã là đệ tử của hấn, tất nhiên sẽ không thông đồng làm bậy cùng thổ địa Lâm Dương. Bản quan sưu hồn biết được, thổ địa Lâm Dương dùng người nhà của người để uy hiếp, không thể không xả giao cho có lệ, chưa từng chia chút hương hỏa!”

Khi nói chuyện, phát tay thu lợ Nguyễn Lực châu vào cổ tay áo.

“Đa tạ đại nhân.”

Triệu huyện lệnh lập tức thở phào nhẹ nhõm, thần thổ địa tàn sát bừa bãi ở huyện Lâm Dương suốt năm năm, quan lại địa phương không hề trình báo với triều đình, đã bị nghi ngờ lơ là nhiệm vụ và tham nhũng.

Những gì mà Kim Dương Tử nói đã là biện pháp giải quyết tốt nhất, cùng lắm là sẽ bị triều đình khiển trách, không đến mức bị hạch tội.

Kim Dương Tử hỏi: “Nói thử nghe chuyện kinh sát và đại kế, quy trình cụ thể là như thế nào?”

Kinh sát là khảo hạch quan lại kinh thành, đại kế là khảo hạch quan lại châu huyện địa phương, hai chế độ này đều do Thái Tổ Đại Hằng thành lập, năm đó vô số chính thần quan lại khảo hạch không đạt tiêu chuẩn, nhẹ thì thôi chức, nặng thì lên trăm tiên đài.

Đại Hằng trải qua nhiều triều đại, trong quá trình này xuất hiện một số vị hoàng đế không đáng tin cậy, chế độ khảo hạch dần dần lỏng lẻo, cho đến một ngàn năm trước thì đã hoàn toàn bị loại bỏ.

“Theo như lời của ân sư thì bệ hạ cố ý thành lập mới Khám Hạch tư, phụ trách thăm dò thẩm tra khảo sát quan lại.”

Triệu huyện lệnh nói: “Tư này sẽ qua mặt cả lục bộ nội các, làm việc trực tiếp với bệ hạ, đối điều tra rõ hành vi phạm tội của chính thần quan lại, có quyền truy bắt, tra tấn!”

Kim Dương Tử âm thầm nói: “Chẳng trách mọi người đều nói đương kim thánh thượng khắc nghiệt thiếu tình cảm, trời sinh tính đa nghi, thành lập Khám Hạch tư, chẳng phải là trực tiếp chèn ép lên đầu bản quan hay sao?”

Triệu huyện lệnh cuối người, mồ hôi lạnh chảy ròng không dám ngắt đầu, dùng pháp lực phong ấn ngũ quan chẳng quan tâm.

Một lát sau.

Khi ngẩng đầu lên thì trong điện đã trống rỗng, Kim Dương Tử đã biến mất không thấy đâu.

Triệu huyện lệnh xoay người rời đi, đang định trở về nha môn, bước ra khỏi cửa thì gặp phải Hoàng đại sư trông coi miếu.

“Thảo dân Hoàng Tam Nhi, bái kiến thanh thiên đại lão gia!”

Hoàng Tam Nhi bịch một phát, quỳ trên mặt đất, dập đầu bịch bịch ba cái, nói: “Tà thần kia vì hương hỏa, mà tàn sát bừa bãi bá tánh, để vạch trần con người thật của hắn, ta đã phải chịu nhục chịu khổ mà làm người coi miếu.”

“.....”

Triệu huyện lệnh nhíu mày, lời này nghe có chút quen tai, trầm ngâm một lát hỏi.

“Đã là chịu nhục chịu khổ, vậy thì có thu thập được chứng cứ hay không?”

“Tất nhiên có.”

Hoàng Tam Nhi nói: “Thảo dân đã ẩn mình mấy chục năm, lấy được sự tín nhiệm của tà thần, phụ trách quản lý tiền nhang đèn trong miếu, tích góp cũng đã được hơn vạn lượng.”

“Từ trước đến nay, bản quan chỉ có hai bàn tay trắng, công chính nghiêm minh.”

Triệu huyện lệnh bưng cái khay lên, nghiêm túc nói: “Chớ có nghĩ đến chuyện dùng vàng bạc hối lộ bản quan, tiền nhang đèn này đều là tiền mồ hôi nước mắt của bá tánh huyện Lâm Dương đây!”

Chương 471: Ô Sơn chi thần.

Vàng bạc châu báu không thể lọt được vào mắt của tu sĩ Trúc Cơ, những linh vật bình thường bán đi cũng có giá mấy ngàn lượng bạc, còn những đan dược hiếm thấy thì cho dù có tiền cũng không mua được.

Hoàng Tam Nhi vì mạng sống của mình, mà vò đầu bứt tai cố gắng nhớ lại, nói: “Mấy năm trước, ta tình cờ nghe được tà thần nói chuyện cùng sơn thần, hình như ở một sơn động nào đó thuộc Ô Sơn có chôn bảo vật gì đó.”

“Vậy mà lại còn có tang vật!”

Triệu huyện lệnh lập tức dao động, thứ mà hai vị Kim Đan chân quân lưu lại, chắc chắn là một đại cơ duyên đối với tu sĩ Trúc Cơ, vội vàng hỏi.

“Cẩn thận suy nghĩ lại đi, tang vật kia được chôn ở nơi nào?”

Hoàng Tam Nhi hỏi: “Đại nhân, còn tội danh của ta.....”

“Tội danh gì?”

Triệu huyện lệnh nói: “Chủ sự đại nhân đã chứng minh, bản quan từ lâu đã bằng mặt không bằng lòng với tà thần kia, Hoàng tiên sinh chính là thuộc hạ dưới trướng của bản quan, không tiếc mạo hiểm tánh mạng đến miếu thổ địa nằm vùng.”

“Không những vô tội, ngược lại còn có công! Nhà kho của nha môn đang thiếu một chủ sự, sau này người đảm nhiệm vị trí đó đi.”

“Bái tạ thanh thiên đại lão gia!”

Hoàng Tam Nhi lập tức vui mừng, chủ sự nhà kho chính là cái chức quan béo bở, vớ bừa một vô cũng có thể làm giàu.

.....

Năm Nguyên Đỉnh thứ bảy mươi sáu.

Vụ án của thổ địa huyện Lâm Dương bị phát hiện, bị chủ sự của Đốc Tra tư chém chết ngay tại chỗ.

Huyện lệnh dán bố cáo khắp nơi, quy kết tất cả những tai họa, hung án trong mấy năm gần đây ở huyện Lâm Dương đều đổ cho Thần thổ địa.

Tất cả những vụ án còn tồn đọng ở huyện nha, trong lúc nhất thời đều được giải quyết hết.

Kẻ đã từng là Hoàng đại sư, hiện tại lại biến thành Hoàng tư kho, ăn mặc quan phục nha môn đứng bên cạnh bố cáo, tuyên truyền giảng giải về chuyện ác của thần thổ địa.

Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủn.

Thần thổ địa huyện Lâm Dương từ một kẻ được vạn dân sùng bái, bị rút xuống thành kẻ bị người người mắng chửi, tất cả những miếu thổ địa ở huyện thành nông thôn đều bị phá hủy biến thành đồng đồ nát, không còn bất kỳ hương hỏa nguyện lực nào nữa.

Nửa năm sau.

Triều đình ban bố lời khen, khen huyện lệnh của huyện Lâm Dương biết giữ mình, không cùng tà thần thông đồng làm bậy vv.

Đồng thời, Triệu huyện lệnh với cảnh giới Trúc Cơ, tạm thời nhận chức thổ địa của huyện Lâm Dương trong vòng mười năm.

Ý tứ của triều đình đã rất rõ ràng, bởi vì thổ địa Lâm Dương làm điều ác, trong thời gian ngắn khó thu hoạch được thêm hương hỏa nguyện lực, những tu sĩ Kim Đan khác thì không muốn tới nơi đây thu dọn cục diện rồi rắm.

Mười năm sau, bá tánh cũng đã quên gần hết chuyện của quá khứ rồi, cũng có thể phái thổ địa mới đến.

Nếu như trong vòng mười năm Triệu huyện lệnh có thể tấn chức Kim Đan, trực tiếp được chuyển thành thần thổ địa chính thức, cùng là chức quan cử phẩm, từ quan lại chuyển thành chính thần, cũng coi như là đã bước được một bước lớn!

.....

Nửa năm sau.

Ô Sơn.

Sau cơn mưa.

Núi non mờ lung, chim hót véo von.

Chu Dịch dạo bước trong rừng sâu, phát hiện ra một ngôi miếu ở sườn núi.

Gạch ngói vỡ nát, vách tường chỉ còn lại một nửa, dưới bức tường chỉ còn một nửa bức thần tượng, đã mọc đầy rêu xanh.

“Thế sự vô thường, miếu sơn thần năm ngoái còn hương hỏa thịnh vượng, hiện tại chỉ còn lại có mấy bức tường đổ.”

Chu Dịch phát tay bắt lất thần tượng từ trong đồng gạch ngói, miễn cưỡng có thể nhận ra được là tượng đầu hổ mình người, thân khoác khôi giáp, chính là sơn thần Ô Sơn.

Một Yêu Vương Kim Đan kỳ, đã dành được vị trí sơn thần hơn cả trăm năm.

Năm ngoái khi Kim Dương Tử đến điều tra vụ án của thổ địa Lâm Dương, cũng đã nhân cơ hội chém chết sơn thần, bởi vì sơn thần không phải là chính thần do triều đình sách phong, nên cũng giống như giết chết một con yêu ma mà thôi, trong thông cáo của huyện nha cũng không nhắc đến.

Sơn thủy dã thần, trong mắt triều đình thì đều nên bị tiêu diệt!

Đều là dã thần, nhưng Vân Thông hà bá lại không chịu bất kỳ sự trừng phạt nào cả, đến ngay cả bị trách phạt cũng chẳng có.

“Chỗ dựa chống lưng, ở chỗ nào cũng dùng được như nhau!”

Chu Dịch không cần điều tra đã biết được, Vân Thông hà bá có chỗ dựa là long quân Nguyên Anh, phía trên long quân còn có sự bảo hộ của Long tộc hùng mạnh.

Long tộc vô cùng bao che cho con, cháu. Những kẻ cùng phạm tội, tuyệt đối sẽ không để cho Nhân tộc trừng phạt chúng.

“Chiếm cứ Ô Sơn, đầu tiên là độc lòng tu hành, rồi từ từ tiếp cận với đồng đạo, đợi đến khi có được kiến thức sâu rộng về Đông Tinh Thần Châu, phải tìm cho mình một chỗ dựa, nếu không chưa biết chừng lại bị người ta thanh toán nữa!”

Mấy năm gần đây, Chu Dịch sớm đã hỏi thăm rõ ràng những việc làm của đương kim bộ hạ sau khi đăng cơ.

Nguyên Đỉnh để cai trị Đại Hằng hơn bảy mươi năm, số lượng chính thần bị giết còn nhiều hơn so với hai trăm năm trước kia, danh tiếng lãnh khốc, bạc tình lan truyền khắp thiên hạ.

Dựa theo tính tình của vị này, một trăm hai mươi năm về sau này, tất nhiên sẽ khiến cho Đại Hằng long trời lở đất.

“Hoặc là Nguyên Đỉnh phục hưng, hoặc là khiến cho Đại Hằng nhanh chóng suy tàn!”

Theo như suy nghĩ của Chu Dịch, hai ngàn năm trăm năm lịch sử của Đại Hằng, những thói hư tật xấu đã thâm nhập vào sâu trong cốt tủy.

Lý do mà triều đại này vẫn còn tồn tại không biết mất, là bởi vì triều đình có tu sĩ Hóa Thần thao túng, bá tánh ở tầng dưới chớ căn bản không có sức lực để phản kháng, nhưng mà đó là mong muốn của hàng tỉ sinh linh, tất sinh nhân quả.

Đại Hằng thay thế được tiền triều, đó là vì sau khi Thái Tổ đột phá Hóa Thần, khởi nghĩa vũ trang, được nhiều người ủng hộ.

Chương 472: Ô Sơn chi thần (2)

Dân gian kể rằng Đại Hằng Thái Tổ cho đến nay thì vẫn còn sống, quy định rằng cứ hai trăm năm thì phải thay đổi một hoàng đế mới, rồi sau đó mới bế quan tiếm tu, một lòng hà cử phi thăng!

Đi bộ đến đỉnh của Ô Sơn.

Hai mắt Chu Dịch lấp lánh linh quang, quan sát địa hình của núi non, nhanh chóng tìm được nơi hộ tụ của phong thủy khí tượng.

Độn quang đáp xuống.

Nơi đây cũng có một miếu sơn thần, diện tích lớn rất nhiều miếu khác, hẳn là nơi mà sơn thần chân thần tiên nhiệm tu hành.

Hắn vẫy tay, mặt đất âm âm âm rung chuyển, chôn vùi di tích vào trong lòng đất.

Từng bức tường đột nhiên mọc lên từ dưới mặt đất, sau một lát, đã xây dựng thành một miếu sơn thần mới.

Trải dài hơn trăm trượng, trước sau có hai cửa ra vào.

Trên cửa lớn là bức hoành phi được viết bằng sơn son màu đỏ với mấy chữ “Ô Sơn chi thần”, đẩy cửa đi vào là có thể nhìn thấy tượng sơn thần ở giữa chính điện, đạo bào màu xanh đen, một tay chấp kiếm, một tay chấp phù, dáng vẻ có có bảy tám phần tương tự như Chu Dịch.

Phía sau chính là chỗ Chu Dịch tu hành, chia làm nơi tiếp khách, luyện đan, bế quan, luyện khí vv.

Nhìn một cách tổng thể thì giống như một đạo quan, nhưng mà tượng thần tiên bên trong đạo quan chính là bản thân Chu Dịch.

“Lãng phí mất cái danh sơn thần, không có ai đến dâng hương tế bái, khó có thể ngưng tụ Nguyên Lực châu!”

Chu Dịch bay lên trời, thần thức đảo qua trăm dặm chung quanh, chỉ có một vài thôn trang chung quanh, cũng có những

hộ thợ săn cư trú quanh năm trên núi, đa số bọn họ đều là tín đồ của sơn thần.

Thần thức quan sát một lát, không tìm được bá tánh có thể hướng dẫn được.

“Trước tiên nên tu sửa những miếu nhỏ cho tốt, dựa theo bút ký tu hành của Hồng La, xây thêm nhiều miếu thờ, không chỉ là thuận tiện cho những tín đồ đến tế bái, mà bá tánh đi ngang qua cũng sẽ vào miếu thắp hương.”

Tiên thần hiện hóa trên thế giới, phàm nhân biết được tiên thần thật sự tồn tại, tự nhiên dưỡng thành thói quen nhìn thấy miếu là thắp hương.

Có ứng nghiệm hay không, thì dù sao lạy bái thần linh cũng sẽ không sai, lỡ đâu gặp phải một vị thần tiên có lòng dạ hẹp hòi, nhìn thấy người không thắp hương, có khi lại thi triển chú thuật hại người xui xẻo.

Thờ phụng của những người qua đường như vậy, hương hỏa nguyện lực rất loãng, nhưng cũng coi như là tích tiểu thành đại!

Chỉ trong mấy ngày.

Mấy chục miếu sơn thần mới xuất hiện ở Ô Sơn, về cơ bản thì cư shai ba mươi dặm sẽ có một miếu.

Chu Dịch thi triển phương pháp báo mộng, báo cho những bá tánh sinh sống ở Ô Sơn, tên tuổi và hình dáng của sơn thần mới.

Đại ý chính là: sơn thần đã đổi người, chớ có bái sai đấy!

Có lẽ là đáng vẽ con người của Chu Dịch gần gũi hơn nhiều so với hình dáng của yêu quái đầu hổ mình người, bá tánh không có bất kỳ sự kháng cự nào, trực tiếp thay đổi thần tượng đầu hổ trong nhà mình.

“Cũng có thể thứ mà dân chúng tin không phải là sơn thần, mà là cái vị trí sơn thần mà thôi!”

Chu Dịch lắc đầu, chiếm cứ vị trí sơn thần Ô Sơn, trong thời gian ngắn không có dự định thay đổi.

Bất kể hiện tại bá tánh thờ cúng ai, mấy trăm năm rồi hơn một ngàn năm sau, tín ngưỡng thần minh tất nhiên vẫn là Chu Dịch. Hơn nữa có tuổi thọ dài lâu, khiến cho Chu Dịch không gấp gáp muốn đánh nhanh thắng nhanh, sẽ theo con đường chính đồ gom góp hương hỏa.

“Chính đồ có ba thứ, hộ dân, giảng pháp, cầu nguyện!”

Hộ dân chính là chữa bệnh cứu tế, lấy được sự sùng kính ủng hộ phát ra từ trong nội tâm của bá tánh, chỉ là khi thực hiện thì vô cùng rắc rối.

Bá tánh trong địa bàn cũng chẳng phải đều bị bệnh, cũng sẽ không bị nhiễm bệnh cùng một lúc, con đường chữa bệnh cần phải chờ đợi cơ hội, bốn ba khắp nơi. Cứu tế cũng giống như vậy, ngoài tự tạo ra thiên tai, mười năm hai mươi năm cũng chẳng thể gặp được một lần thiên tai.

Giảng pháp thì lại là truyền bá đạo pháp, bước vào con đường tu sĩ, yêu quái, hương hỏa nguyện lực được cung phụng vượt xa phàm nhân.

Cầu nguyện thì lại là bá tánh trong địa bàn trị hạ dâng hương cầu nguyện, thần tiên thi pháp thỏa mãn nguyện vọng của bá tánh.

Chu Dịch cần thận cần nhắc, rồi lại đối chiếu với số lượng bá tánh chung quanh Ô Sơn chưa đủ một vạn người, lập tức hiểu ra.

“Chẳng trách sơn thần thổ địa đều hướng về tà đạo, muốn dùng ba loại chính đồ này ngưng tụ nguyện lực, cũng chính là cách vớt vớt kiếm tiền nhang đèn!”

“Bạn rộn tới lui chỉ để ngưng tụ mấy viên Nguyện Lực châu, còn chưa đủ để kéo dài thời gian tu hành. May mắn bản đạo có tuổi thọ vô hạn, vượt biển một chuyến mà đã mất đến mấy ngàn năm, Nguyện Lực châu có thể từ từ thu thập cũng được!”

Chu Dịch chiếm cứ vị trí sơn thần Ô Sơn, trong thời gian ngắn không tính toán di chuyển chỗ ở.

Ngưng tụ Nguyện Lực châu là ưu tiên hàng đầu, tiếp theo là kết giao rộng rãi đạo hữu tứ phương, tìm hiểu về Tu Tiên giới ở Đông Tinh Thần Châu.

Một tháng sau.

Bá tánh ở phía Nam lên núi săn thú, đụng phải con gấu mù, mắt thấy sắp phải bỏ mạng.

Bỗng nhiên trên núi lăn xuống một hòn đá lớn, đè nát con gấu đen, thợ săn dường như còn nghe được một giọng nói uy nghiêm: “Nghịch súc lớn mật, dám hại người ở địa bàn của bản thần!”

Thợ săn liên tục bái tạ sơn thần, về đến nhà lại thờ cúng ngày đến, gặp người thì sẽ kể chuyện sơn thần gia linh nghiệm.

Việc này tất nhiên là do Chu Dịch làm ra, thi triển hương hỏa ngưng thần quyết, phát hiện hương hỏa nguyên lực mà thợ săn cống hiến còn nồng đậm hơn lúc trước gấp mười lần.

Nếu như có sự phân chia tín đồ, đại khái sẽ là tín chúng bình thường trở thành tín đồ!

“Vô Lượng Thiên Tôn!”

Chu Dịch niệm thầm Thanh Tâm pháp quyết, áp chế suy nghĩ muốn thi pháp tạo ra những chuyện không may, rồi lại hiển linh cứu người trong lòng.

Chương 473: Ô Sơn chi thần (3)

“Dùng chuyện này để lấy được hương hỏa nguyện lực, thì có khác gì thổ địa Lâm Dương chứ? Rất nhiều thần tiên bắt đầu từ những chuyện ác nho nhỏ, rồi sau đó tham dục tăng lên, từng bước biến thành tà ma!”

Một năm sau.

Sơn thần Ô Sơn có được thêm mấy chục tín đồ.

Trong đó có một lão giả họ Trần, cảm ơn sơn thần tặng con cái, kéo dài hương hỏa gia tộc, trở thành người coi miếu sơn thần.

Hai năm sau.

Tín đồ tăng lên đến cả ngàn người.

Năm năm sau.

Mùa Đông trời đổ mưa tuyết ba ngày ba đêm liên tục, phong tỏa cả núi Ô Sơn, bá tánh thiếu thốn thức ăn áo mặc.

Sơn thần hiển linh, thi triển thuật pháp khiến cho mưa thuận gió hoà, làm tan băng tuyết, một trận tai ương băng tuyết lại biến thành tuyết rơi đúng lúc tưới tiêu cho đồng ruộng.

Tai kiếp qua đi, bá tánh chung quanh Ô Sơn đều trở thành tín đồ của sơn thần.

Hoa nở hoa rụng, mây cuộn mây tan.

Mười năm thoáng qua nhanh.

Hôm nay.

Mặt trời chói chang treo cao.

Đang giữa ngày mùa hè.

Một đạo độn quang đáp xuống chân núi Ô Sơn, hóa thành một thanh niên hai mươi mấy tuổi.

Mặt như quan ngọc, dáng người đỉnh bạt, thân mặc đạo bào màu vàng tươi, ngực thêu ấn kiếm dài ba tấc.

“Mười một năm, ta đã về rồi!”

Thanh niên này chính là Lâm Hằng, năm đó vào kinh thành cáo trạng, bái nhập vào môn hạ của Hóa Thần Thiên Quân tu hành, thời gian trước cuối cùng cũng vượt qua được Tiểu Tứ Cửu thiên kiếp, được sư tôn cho phép xuống núi du lịch.

Trạm thứ nhất, chính là Ô Sơn.

Lâm Hằng lấy ra một cái lục lạc từ trong túi trữ vật, nhẹ nhàng lay động, phát ra những tiếng kêu leng keng giòn tan.

Chờ đợi hồi lâu, không thấy bất kỳ sự hồi đáp nào.

“Chẳng lẽ Tiểu Thanh không ở trên núi?”

Lâm Hằng chau mày, lắc lư chiếc lục lạc đi men theo con đường núi, kết quả đi khắp Ô Sơn nhưng cũng không thấy bóng dáng.

Nhưng thật ra cũng có gặp qua con yêu quái, dò hỏi xà yêu, Tiểu Thanh, thì nó liên tục lắc đầu tỏ vẻ không biết, chỉ dẫn Lâm Hằng đến miếu sơn thần hỏi thăm.

Bay đến núi sơn thần.

Lâm Hằng đáp độn quang xuống, còn chưa gõ cửa đã nhìn thấy một đạo đồng bước ra.

“Sơn thần đại nhân đã biết được mục đích đạo hữu đến đây, nhưng người đang bế quan tiềm tu, không tiện tiếp đãi.”

Nhóc con linh sâm chấp tay nói: “Sơn thần tiên nhiệm bị nghi ngờ có liên quan đến vụ án thổ địa Lâm Dương, chết dưới tay Đốc Tra tư, yêu quái dưới trướng người chết kẻ ly tán, cũng không biết thanh xà kia đã đi nơi nào.”

“Đa tạ đạo hữu.”

Lâm Hằng không nhịn được mà cảm thấy buồn bã, mong đợi mười năm, vậy mà lại nhận được một kết quả như vậy.

May mắn đạo tâm kiên nghị như thép, cũng không thi triển độn pháp, xoay người chậm rãi đi xuống dưới núi.

Bỗng nhiên quay đầu lại nhìn.

Đạo đồng của sơn thần còn đứng ở cửa, mái tóc dài đen nhánh rối tung, đạo bào xanh đen phiêu lãng theo gió, đột nhiên

khiến cho Lâm Hằng có chút động tâm, càng nhìn càng phát giác vô cùng ôn nhu dễ gần.

“Vô Lượng Thiên Tôn!”

“Tại sao bản đạo lại có suy nghĩ như vậy chứ, quả thật là đáng sợ, vẫn nên trở về sư môn bế quan tu hành!”

Lâm Hằng liên tục niệm tụng Thanh Tâm pháp quyết, hóa thành độn quang hốt hoảng rời đi.

Miếu sơn thần.

Chính điện.

“Đi rồi sao?”

Chu Dịch đứng trước tượng thần, thi triển ngưng thần thuật, hội tụ từng sợi hương hỏa nguyện lực mỏng như khói nhẹ.

“Đi rồi.”

Nhóc con linh sâm khom người nói: “Tiên trưởng, nhóc con kia báii nhập môn hạ của Thiên Quân, biết rõ về Tu Tiên giới ở Đông Tinh Thần Châu, tại sao không để ta biến thành Tiểu Thanh, nhờ vào hắc tìm hiểu một chút chứ?”

“Nóng vội thì không thành công!”

Chu Dịch nói: “Tuy rằng Lâm Hằng có phú dị bẩm, nhưng có tướng mi đạm môi mỏng, đây là tướng của người chết yểu Hóa Thần Thiên Quân tất nhiên có thể nhìn ra được, chỉ cần suy đoán một chút là đã có thể biết được có người âm thầm nâng đỡ, nếu như lại lén lút liên lạc với hắc rất có thể sẽ họa.”

Tiên đoán có liên quan đến thiên cơ, sử dụng nhiều sẽ làm tổn hại tuổi thọ, cho nên ít có tu sĩ tinh nghiên, thi triển nó.

Tuổi thọ của cảnh giới Hóa Thầ dài lâu, muốn đoán mệnh của tu sĩ cấp thấp thì vô cùng dễ dàng, nếu như gặp phải chuyện nghi ngờ thì sẽ bốc quẻ một phen, thăm dò hung cát.

Nhóc con linh sâm gật đầu nói: “Thì ra là thế, nhưng cứ như vậy mà thả cho Lâm Hằng đi, hơi có chút đáng tiếc.”

Ánh mắt Chu Dịch hơi chững lại, cẩn thận đánh giá nhóc con linh sâm, chần chờ nói.

“Nhóc con nhà ngươi không phải diễn giả thành thật rồi chứ?”

“Không đâu, không đâu!”

Nhóc con linh sâm liên tục lắc đầu nói: “Linh sâm là loài lưỡng tính, không nam không nữ, tuyệt đối sẽ không xuất hiện những suy nghĩ như vậy.”

“Vậy thì tốt.”

Chu Dịch hơi xê dịch vị trí, không còn đưa lưng về phía nhóc con linh sâm nữa, nói: “Chuyện trên thế gian, nhân quả dây dưa, cho dù tiên nhân cũng không thể giải thích, trốn tránh được. Hiện tại là Lâm Hằng nợ bản đạo, hôm nay chưa trả thì tương lai sau này cũng phải trả.”

“Người phải nhớ rõ, sau này đừng bao giờ thiếu nhân quả của người ta, sớm muộn gì cũng phải trả lại!”

“Cẩn tuân lời dạy bảo của tiên trưởng.”

Nhóc con linh sâm vò đầu bứt tai, suy nghĩ không ra đạo lý bên trong.

Khi nói chuyện.

Hương hỏa bên trong tượng sơn thần đã được rút hết ra, tất cả đều được tụ hợp vào trong tay của Chu Dịch, to chừng cỡ một nắm tay màu xám.

Đây là bước đầu của việc cô đọng hương hỏa, chất chứa nguyên lực hỗn tạp của tín đồ, không chỉ có cả những ý niệm tiêu cực như tham niệm, oán niệm, tà niệm vv, còn có những ý niệm khác như cầu nguyện, tán tụng, sùng kính vv.

Bất kể là loại nào đi nữa thì phải cần thanh lọc nó ra khỏi hương hỏa.

Khi tu sĩ luyện hóa linh khí, đồng thời tiêu hao Nguyên Lực châu, tốc độ tu hành sẽ tăng lên hơn vài lần.

Điều bất lợi chính là hương hỏa nguyên lực sẽ dung nhập vào trong pháp lực, tu hành lâu ngày, còn sẽ thấm thấu vào trong thân thể, thần hồn, về lý thuyết thì sau khi được tích tụ trong vô số năm, sẽ có ngày bị nguyên lực phản phệ.

Chương 474: Vân Thông hà bá.

Nguyên lực phản phệ của hàng tử sinh linh, đại khái sẽ biến tu sĩ trở thành thần linh hoàn toàn!

Đây cũng là lý do tại sao Chu Dịch không dám dùng Nguyên Lực châu tu hành, chỉ dùng nó để ngăn cản thiên kiếp, ngưng tụ Nguyên Anh.

Những tu sĩ khác thì có tuổi thọ ngắn ngủi, kết hợp với bí pháp loại bỏ tàn lưu của hương hỏa nguyên lực, trước khi hao hết tuổi thọ cũng sẽ không bị phản phệ, nếu như trong trường hợp của Chu Dịch thì chính là sớm muộn gì sẽ có ngày tích tụ nhiều đến mức nổ tung.

“Tiên đạo không lỗi tât!”

Chu Dịch thi triển pháp môn trong Hương Hỏa Ngưng Thần Thuật, không ngừng thuần hóa hương hỏa, tạp chất mang ba màu sắc là trắng, đen, xám nhanh chóng tan biến.

Vùng hương hỏa màu xám chậm rãi thu nhỏ lại, cho đến khi lớn chừng đầu ngón tay cái, thì từ thể khí ngưng tụ thành thực chất.

Cuối cùng trở thành một viên Nguyên Lực châu tiêu chuẩn.

Hương Hỏa Ngưng Thần Thuật không hề có quy định về kích cỡ của Nguyên Lực châu, cũng có thể luyện chế thành kích cỡ to như đầu nắm tay cũng được, nhưng mà để thuận tiện cho việc quản lý, giao dịch và thu hoạch hương hỏa của chính thần khắp nơi, Đại Hằng triều đình có quy định về tiêu chuẩn tương đương.

“Bên trong Nguyên Lực châu vẫn còn không ít tạp chất, dường như đây là ý niệm từ sâu trong lòng tín đồ, có liên quan đến nhân quả sâu đậm hơn, cũng may mà hương hỏa bản đạo lấy được đều là từ chính đạo, chưa từng mưu lợi.”

“Thu hoạch hương hỏa Chính đạo đường hoàng, tàn niệm của Nguyên Lực châu khi luyện thành sẽ cực nhỏ!”

Trong lòng Chu Dịch có được ngộ, thần đạo tương tự như Tiên đạo, cũng phân chia thành Chính Ma.

“Đáng tiếc chung quanh Ô Sơn có quá ít người dân, cho dù toàn bộ đều thờ cúng bần đạo, thì muốn dựa vào chuyện này để đột phá cảnh giới Nguyên Anh cũng như muối bỏ biển thôi!”

Hương hỏa luyện hóa không dễ.

Bá tánh Ô Sơn cống hiến hai ba tháng hương hỏa, mới có thể góp thành một viên Nguyên Lực châu, Chu Dịch bận rộn hơn mười năm mới tích góp được năm sáu mươi viên, còn chẳng nhiều bằng giết chết Hồng La nữa.

“Kẻ chuyên đi giết người phóng hỏa, nhưng đi đêm nhiều cũng sẽ gặp ma, bần đạo nên từ từ tích lũy thì hơn!”

Chu Dịch vốn tính bình thản, không thích đấu pháp chém giết, nguyện vọng lớn nhất chính là được bình an tu hành ngàn năm vạn năm, cho đến lúc hạ cử phi thăng.

“Tạm thời cứ từ từ, nếu có thể mua bán trao đổi Nguyên Lực châu, thì thân vị sẽ không phải là con đường duy nhất!”

.....

Xuân đi thu tới.

Lại một năm nữa trôi qua nhanh.

Huyện Lâm Dương.

Tiêu Tương lâu.

Oanh oanh yến yến, hồng hồng thúy thúy, vô cùng náo nhiệt.

Chu Dịch lười biếng nằm dài trên trường kỷ, trái ôm phải áp, trước mặt đang có cô nương đầm chân, phía sau có cô nương ấn vai.

Trên sân khấu dưới lầu.

Hơn mười nữ tử với quần áo ít ỏi, đang múa theo nhịp đàn sáo, hoa khôi mới nổi Tịch Tịch cô nương có dáng người mềm mại, chỉ vài động tác mị hoặc liên tiếp đã khiến cho bên dưới không ngừng kêu gào.

Đám người đọc sách ngày thường thì áo mũ chỉnh tề, trong bầu không khí này cũng từ từ buông thả bản thân.

Chu Dịch há mồm ăn xong một quả nho, vui đến quên cả trời đất nói: “Cuộc sống như vậy mới, đúng là tiên nhân, phải sống được ba năm vạn năm mới tốt!”

“Chu công tử nói đùa.”

Cô nương trong lòng ngực nhép miệng cười nói: “Trên đời này làm gì có ai có thể nghe hát lâu như vậy chứ, bình thường thì người có tuổi cũng sẽ không đến đây, vừa để tâm đến thể diện, lại không muốn tiêu tiền uổng phí!”

“Ta đây có thể.”

Chu Dịch quay đầu uống một ngụm rượu nho, cười nói: “Bản công tử sáu ngàn năm trăm tuổi vẫn như vậy, sáu vạn năm ngàn tuổi tuổi cũng như thế!”

Các cô nương sôi nổi cười đùa, chỉ cảm thấy vị công tử này đã uống say.

Lúc này.

Chu Dịch với men say mông lung, chợt ngẩng đầu nhìn về phía Tây Bắc, rõ ràng cảm ứng được nguyên khí thiên địa dao động, tiếng sấm từng trận không dứt bên tai.

“Tiêu Tứ Cửu thiên kiếp!”

“Người độ kiếp ở huyện Lâm Dương này chỉ có vị huyện lệnh kia, trong vòng mười hai năm từ Trúc Cơ trung kỳ đến Giả Đan, chẳng trách tu sĩ ai cũng si mê Nguyên Lực châu, đúng là chí bảo tăng trưởng pháp lực.....”

Hai mắt Chu Dịch híp lại, nhớ kỹ Triệu huyện lệnh.

Mười hai năm, triều đình không sách phong thổ địa Lâm Dương mới, trong thời gian này thật ra có hai con yêu quái không biết sâu cạn, lén lút tự xưng là thần thổ địa chung quanh thôn trang.

Kết quả đương nhiên là bị nha môn vây giết, trở thành công lao do Triệu huyện lệnh cai quản địa phương.

Đã đến kỳ hạn mười năm rồi, bởi vì vị trí thổ địa vẫn còn rỗng, Triệu huyện lệnh vẫn không mất đi vị trí tạm thời của mình, cho đến hôm nay độ kiếp Ngung Đan.

“Vị này cũng có căn cơ thâm hậu ở trong triều, có rất nhiều tu sĩ Kim Đan nhận chức thổ địa của một huyện, nhưng lại không có ai có thể lấy được thư nhận chức.”

Chu Dịch quan sát một lát, cho đến lời kiếp tan đi, một giọng nói vọng đến.

“Bần đạo Triệu Thái, hôm nay đắc chứng Kim Đan, ba tháng sau sẽ giảng pháp ở huyện Lâm Dương.....”

Giọng nói truyền đến Tiêu Tương Quán, chỉ một thoáng đã khiến cho bầu không khí trở nên yên tĩnh, rồi sau đó là những tiếng hô cuồng nhiệt vang vọng, cũng mặc kệ Triệu Thái có nhìn thấy hay không, sôi nổi khom người thi lễ về nơi phát ra âm thanh.

“Chúc mừng Triệu đại nhân!”

“Triệu đại nhân Tiên đạo hưng thịnh!”

“Huyện Lâm Dương có Triệu đại nhân, như có thanh thiên.....”

Người đọc sách mà đã bắt đầu nịnh hót, thì làm gì còn có chỗ cho đám tu sĩ chứ, cho dù Chu Dịch có sống thêm sáu ngàn năm trăm năm nữa, cũng chẳng thể bắc chước được như vậy.

“Đen đũi, đi thôi!”

Chu Dịch lắc đầu, hóa thành độn quang bay trở về Ô Sơn.

Triệu Thái tấn chức Kim Đan, lại có chồng lưng trong triều đình, sau này thật sự sẽ trở thành ông trời ở huyện Lâm Dương này.

Chương 475: Vân Thông hà bá (2)

Trở lại Ô Sơn.

Còn chưa đáp độn quang xuống, từ đằng xa đã trông thấy nhóc con linh sâm, đứng bên ngoài cửa miếu nói chuyện cùng tu sĩ.

Người kia có tu vi Trúc Cơ đỉnh phong, trên đầu đội mũ giáp, đai lưng áo mũ chỉnh tề, cầm trong tay trường thương dài hai trượng, giống như một võ tướng phàm tục hơn là một tu sĩ.

“Người của long cung Vân Thông đến Ô Sơn làm gì?”

Chu Dịch chiếm cứ Ô Sơn mười hai năm, phía Đông giáp với sông Vân Thông, vì không hề có hảo cảm với hà bá, cho nên chưa bao giờ giao lưu.

Ở Đông Tinh Thần Châu, người và yêu sống chung, có lẽ là linh khí sung túc, linh vật phong phú, hai tộc vẫn chưa có huyết hải thâm thù, có rất nhiều Yêu tộc bái sư Nhân tộc, cũng có Nhân tộc làm thuộc hạ dưới trướng của Yêu Vương.

Võ tướng cảm ứng được áp lực của pháp lực, ngẩng đầu nhìn thấy độn quang, vội vàng khom người thi lễ.

“Vãn bối là Hà tướng quân: Pà tuần Vân Thông, phụng mệnh hà bá mời sơn thần đến long cung dự tiệc.”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, gật đầu đồng ý nói.

“Mời đi trước dẫn đường.”

.....

Sông Vân Thông.

Dưới long cung.

Long tộc vốn dĩ thích sống hảo xa, tất cả các cung điện đều được xây dựng lấp lánh huy hoàng.

Tướng quân đi ở phía trước dẫn đường, Chu Dịch dùng thần thức đảo hai bên, chỉ cần hơi thăm dò là đã tìm được lỗ hổng của trận pháp cấm chế.

Thế sự khó liệu, lòng người khó dò.

Lữ đầu Vân Thông hà bá nổi điên, hoặc là liên kết với tu sĩ ngoại lai, dẫn dụ Chu Dịch vào trận pháp cấm chế mà vây giết, thì cũng là chuyện bình thường ở Tu Tiên giới.

Điện Vân Thông.

Sau khi tướng quân thông báo, một đợt tiếng cười ha ha ha vọng ra từ bên trong.

Chỉ thấy một người đàn ông cao to cao đến một trượng sáu lông đen bước ra từ trong điện, sau tràng cười sang sảng kia, thì hắn chấp tay nói với Chu Dịch.

“Đã ngưỡng mộ uy danh của sơn thần từ lâu, hôm nay cuối cùng cũng đã được gặp, mời!”

“Mời!”

Chu Dịch chỉ nghe nói hà bá của sông Vân Thông là một con hắc giao, cha của hắn là Tế Thủy long quân, hôm nay mới được nhìn thấy diện mạo, trông thì có vẻ hào sảng, cởi mở, nhưng lại lộ ra vẻ bất chươt vụng về từ trong ra ngoài.

Sống mấy ngàn năm, số người mà Chu Dịch quen biết còn nhiều hơn số người mà Vân Thông hà bá từng gặp!

Khách khứa ngồi xuống.

Trong điện còn có ba vị tu sĩ, hai yêu một người, đều là cảnh giới Kim Đan.

Vân Thông hà bá: Ngao Huyền giới thiệu nói: “Vị này chính là sơn thần Tuyên Sơn, Lang đạo hữu, hà bá sông Hoài, Hồ đạo hữu, trụ trì chùa Tế Vân, Hồng Vân thiền sư, chúng ta đều tu hành ở phủ Thanh Vân, nên giao lưu với nhau nhiều hơn.”

Chu Dịch cũng đã từng gặp mặt những người ở đây, không tỏ ra nhiệt tình mà cũng không lãnh đạm.

Khí tức của Lang yêu Hồ yêu dơ bẩn vẫn đục, hiển nhiên bình thường không hiếm khi cướp bóc ăn thịt.

Pháp lực của Hồng Vân thiền sư mang tà tính, Chu Dịch cảm thấy có vài phần quen thuộc, dường như là đồng môn của châu châu thần Hồng La.

Sau khi giới thiệu làm quen thì đến phần yến tiệc.

Sau hai ba ly linh tử trôi xuống bụng, không khí dần dần nóng lên, nói chuyện cũng không hề câu nệ nữa.

Chu Dịch bắt đầu lặng lẽ dò hỏi, có thêm nhiều hiểu biết về Đại Hắc hoàng triều, Đông Tinh Thần Châu, tuy rằng địa vị của tu sĩ Kim Đan không cao, nhưng cũng có thể bước chân vào giai cấp nắm quyền.

Hoặc là từ truyền thừa, hoặc là từ những lời đồn, hẳn đã có được những hiểu biết về triều đình, đại lục vượt xa người bình thường.

“Đại Hắc cũng chỉ coi như là đứng thứ hai ở Đông Tinh Thần Châu mà thôi, những tông môn, hoàng triều đứng hàng đầu có nhân tiên Phán Hư tọa trấn, thậm chí theo truyền thuyết thì còn có phương pháp phi thăng, xứng với cái gọi là tiên tông chân chính!”

Chu Dịch nghe nói đến việc này, càng cảm thấy mình may mắn vì đã hành động một cách cẩn thận.

Nếu thật sự cạy vào pháp bảo thần thông làm bừa, đánh hết người này đến người khác, chưa biết chừng lại trêu chọc vào nhân tiên trên thế gian, chẳng kịp chạy trốn nữa là.

Yến tiệc kéo dài ba bốn ngày, uống hết mấy trăm vò linh tửu.

Đông Tinh Thần Châu linh vật phong phú, sự giàu có của Ngao Huyền vượt xa Kim Đan Yêu Vương ở Cửu Châu, mới có thể mặc sức ăn uống như vậy.

Hôm nay.

Buổi trưa.

Ngao Huyền ra lệnh cho binh tằm tướng của, ngư nữ trai cơ nhảy múa lui xuống, phát tay bố trí trận pháp cấm chế ngăn cản âm thanh.

“Chư vị đạo hữu, có nghe nói đến đại kế của triều đình chưa?”

“Cũng có nghe thấy.”

Hồng Vân thiên sư để phanh áo lộ ngực, khi nói chuyện thì đang còn gặm sống chân của con linh lộc, máu chảy đầm đìa mồm to trông như con dã thú, nhai nuốt vài cái nói: “Bần tăng

nghe sư tôn kể lại rằng đương kim thánh thượng dường như đã hạ quyết tâm, muốn quét sạch chính thần của triều đình!”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Căn bệnh ngàn năm, làm sao có thể quét sạch?”

Giao lưu mấy ngày nay, hắn đã biết được sư mô Hồng Vân, chính là Bạch Cốt đạo quân của Khô Lâu sơn, nghe tên thì đã biết là tà ma ngoại đạo.

Cái gọi là căn bệnh ngàn năm chính là chỉ miếu thành hoàng ở Đại Hẳng, khác với hà bá sơn thần thổ địa thường hay thay đổi, ba đến năm trăm năm sẽ đổi người khác, nhưng vì thành hoàng âm thần tu hành công pháp quý đạo, tuổi thọ dài lâu.

Ích lợi của Nguyễn Lực châu đối với âm thần vượt xa những tu sĩ còn sống, thậm chí có thành hoàng ở một châu phủ nào đó còn nhận chức từ khi lập nước cho đến ngày nay.

Chính thần sống đến hai ngàn năm, hoàng đế cũng không động vào được!

Ví dụ như vụ án thổ địa Lâm Dương mấy năm trước, thổ địa, sơn thần thân tử đạo tiêu, hà bá bị triều đình khiển trách, nhưng mà kẻ buôn bán thần vị là thành hoàng phủ Thanh Vân, lại không hề có bất kỳ sự ảnh hưởng nào, tự dung lại lời được khoản hồi lộ của thần thổ địa!

Chương 476: Vân Thông hà bá (3)

“Tất cả những gì xảy ra trong quá khứ cứ để nó trôi qua, chỉ điều tra những hành vi phạm tội bắt đầu từ sau năm Nguyên Đinh thứ tám mươi lăm.”

Hồng Vân thiền sư nói: “Bệ hạ chiêu mộ tu sĩ khắp nơi, thành lập Khám Hạch tư, chỉ mới hai năm mà đã chém chết bốn vị chính thần trung tam phẩm, mười hai vị hạ tam phẩm!”

“Hiện giờ chính thần trong triều đình, cứ nghe đến ba chữ ‘Khám Hạch tư’, thì gần như là bỏ trốn mất dạng!”

“Bệ hạ thật sự đã đoán đúng được tâm tư của đám chính thần, cái gọi là chuyện cũ sẽ bỏ qua, thật ra thì có mấy ai có thể nhìn được mà không phạm sai?”

Chu Dịch đã có những hiểu biết nhất định về Đại Hằng hoàng triều, cùng với quá trình luyện hóa Nguyên Lực châu đầy khó khăn, về cơ bản thì đã có kết luận rằng bất kể chính thần đã thần, hoặc nhiều hoặc ít đều đã từng thi pháp sử dụng tà pháp.

Những kẻ ngay thẳng lấy được hương hỏa nguyên lực trong quá khứ, thật sự là quá ít ỏi.

Tạo bừa ra một hồi thiên tai nhân họa, có thể có thu hoạch hơn cả mấy chục năm, không có mấy chính thần có thể nhìn nhận được.

Còn về phần thiên tai xảy ra quá thường xuyên khiến cho dân cư thưa thớt, nguyên lực bá tánh ít ỏi, thần tiên căn bản là không thèm quan tâm. Cho dù biết được nếu như thật lòng quan tâm đến bá tánh, dân cư thịnh vượng, hương hỏa nguyên lực cũng sẽ hưng thịnh, cũng ít có thần tiên có thể làm được điều này.

Ngàn con chim trong rừng không bằng một con chim trong tay, nhanh chóng thu hoạch Nguyên Lực châu đột phá cảnh giới mới là thượng sách!

Mấy năm gần đây Chu Dịch dốc lòng quan tâm đến bá tánh Ô Sơn, nên ít quan tâm đến những tin tức bên ngoài huyện Lâm Dương, lại hỏi: “Bản đạo nghe nói, hoàng tộc và tông môn

cùng cai trị Đại Hằng, vậy thì sao tông môn lại cho phép bệ hạ tùy ý làm bậy?”

Không đợi Hồng Vân thiên sư trả lời, Ngao Huyền âm thầm nói.

“Lão tổ trong tộc truyền tin, Đại Hằng Thái Tổ có lẽ đã vượt qua Cửu Cửu thiên kiếp, trở thành nhân tiên.....”

“Tê!”

Lang yêu cùng hồ yêu hít một hơi, chúng nó không có bối cảnh chỗ dựa, làm sao mà biết được những bí mật như vậy.

“Nhân tiên!”

Chu Dịch suy tư một lát, lập tức hiểu ra mục đích mà Ngao Huyền tổ chức yến hội, nói: “Long Vương đang lo lắng, sau khi bệ hạ quét sạch chính thần, sẽ ra tay quét sạch dã thần sao?”

“Dựa vào tính tính của bệ hạ, đây là chuyện tất nhiên.”

Ngao Huyền nói: “Chính thần có vợ vết tín ngưỡng như thế nào đi nữa, ít nhất thì ngoài sáng không có trở ngại, đám sơn dã chi thần tiêu dao tự tại như chúng ta, khi làm việc thì tùy ý bừa bãi, ở trong mắt bệ hạ thì càng nên giết!”

Bên ngoài thì Chu Dịch tỏ ra lo lắng, thật ra đã bắt đầu lên kế hoạch trốn chạy, đổi nơi khác chiếm núi làm thần.

Chung quanh Ô Sơn dân cư thưa thớt, thu hoạch quá ít hương hỏa nguyện lực, vốn dĩ không phải là một vị trí tốt, không đáng vì chuyện này mà rơi vào biến loạn của triều đình Đại Hằng.

Bắt đầu từ triều đại trước, dã thần đã cắm rễ ở núi non sông ngoài, còn lâu đời hơn cả lịch sử của triều đại Đại Hằng. Cho dù bệ hạ có được sự ủng hộ của Thái Tổ, cũng khó có thể chiếm được bao nhiêu lợi ích, hai bên tất nhiên sẽ xuất hiện một hồi đấu pháp chém giết.

Thay vì liều mạng, không bằng lên núi ngồi nhìn hổ đấu.

Đợi đến khi hai bên giải quyết xong với nhau, trong lãnh thổ Đại Hằng tất nhiên sẽ thiếu rất nhiều thần vị, đến khi đó lại trở về chiếm vị trí!

Lang Yêu ánh mắt lấp lóe, không biết đang nghĩ thế nào.

Hồng Vân Thiên Sư mặt mày từ bi, tốc độ lần tràng hạt nhanh hơn mấy lần.

Hồ Yêu tính tình táo bạo nhất, không kịp chờ đợi hỏi: “Như vậy đại thế chi tranh há là chúng ta có thể lần vào, Long Vương có phương pháp tị kiếp hay không?”

“Tất nhiên là có.”

Ánh mắt Ngao Huyền dừng lại trên người Chu Dịch một chút, chỉ có vị Sơn Thần mới xuất hiện này có khí tức pháp lực quá mức công chính thuần hòa, không mò ra được nội tình như thế nào.

Huyền Môn chính tông quá ít xuất hiện bên trong dã thần!

“Đông Thắng Thần Châu bao la cỡ nào, Phản Hư Nhân Tiên cũng không thể nói là vô địch được. Tổ tiên của bản vương Thương Thủy Chân Long hoặc là tổ sư của Hồng Vân Thiên Sư Hắc Thiên La Hán đều không sợ Đại Hằng Thái Tổ!”

“Đây vẫn chỉ là ở bên trong Thanh Vân Phủ, Đại Hằng Thập Lục Phủ có bao nhiêu Sơn Thần Hà Bá, có liên quan rất nhiều đến Phản Hư lão tổ.”

“Tính cũng không biết rõ được, Đại Hằng có mạnh như thế nào đi nữa thì cũng không dám làm quá cứng ở Đông Thắng Thần Châu!”

“Vậy chúng ta còn phải sợ triều đình nữa hay sao?”

Hồ Yêu rót rượu, nói ra: “Không bằng mời Chân Long, La Hán đến Đại Hằng, cùng nhau đánh tới kinh đô, chiếm điều vị của hắn, Ngao đạo hữu làm Hoàng đế, Thiên Sư làm quốc sư!”

“A Di Đà Phật!”

Hồng Vân Thiên Sư nhất thời không rõ được Hồ Yêu là ngốc thật hay là giả ngu, niệm Phật một tiếng, sau đó nói ra: “Chúng ta là vãn bối, không được phép nói bừa về Phản Hư lão tổ, tồn tại như thế chỉ cách tiên nhân có một bước nói không chừng sẽ có thần thông cảm ứng.”

Hồ Yêu hùng hùng hổ hổ vài câu, giống như là muốn phản lại triều đình thật.

Chu Dịch thấy thú vị, yến hội hôm nay đại khái là Ngao Huyền, Hồng Vân liên thủ mở ra, nguyên nhân cụ thể thì không biết được, Hồ Yêu Lang Yêu nhìn như ủng hộ nhưng hẳn là trong lòng cũng muốn chạy trốn.

Cái gọi là chỗ dựa Chân Long La Hán, chỉ nghe thôi thì được.

Ngao Huyền cách huyết mạch Chân Long không biết bao xa, tìm hiểu ngược dòng mười mấy đời cũng chưa chắc có thể dính líu tới.

Hồng Vân Thiên Sư cũng như thế, không biết tại sao lại học được mấy phần công pháp của Hắc Thiên La Hán, sau đó tự xưng đồ tử đồ tôn.

Chương 477: Chứng minh giá trị.

Nếu tính như vậy thì Chu Dịch có thể tự xưng là môn hạ Đạo Tổ.

Bầu vú quan hệ, tìm chỗ dựa, ở trong Tu Tiên Giới còn hưng thịnh hơn cả trong phạm tục!

Ngao Huyền nói ra: “Mặc dù bản vương không mời được Chân Long lão tổ, nhưng Đại Hắc Thái Tổ cũng phải nể mặt một chút, sau này khi triều đình quét sạch dã thần, sẽ chiêu an một bộ phận sắc phong làm chính thần.”

“Chiêu an?”

Sầu lo trong lòng Chu Dịch lập tức giảm đi mấy phần, tám chín phần mười là không cần chạy trốn, đang ôm suy nghĩ chưa đánh dã thần thì đã đầu hàng.

Đây mới là trạng thái bình thường của Tu Tiên Giới, nếu không phải tình huống xuất hiện đại cơ duyên trước mặt thì rất ít người chấp nhận sinh tử tương đấu.

Tân tân khổ khổ vượt qua Trúc Cơ, Kết Đan, tất cả mọi người đều cầu mong tiêu dao trường sinh, tất cả mọi người không phải tu hành vì chém giết lẫn nhau.

Tu sĩ dưới trướng tông môn, triều đình thì cũng thôi đi, hưởng thụ lợi ích đồng thời cần trả giá đắt, sơn dã tán tu có người nào mà không phải là một hai ngày là đổi chỗ?

“Đúng, chiêu an!”

Ngao Huyền nói ra: “Triều đình sẽ quét sạch những dã thần không có bối cảnh không có lai lịch, miễn cho làm rạn nứt mối quan hệ với các đại tiên tông, đến lúc đó phát Chính Thần Hoàng Sách, hoặc là chiếm núi làm vua!”

Lang Yêu hỏi: “Chiêu an thì có điều kiện gì hay không?”

Ngao Huyền gật đầu nói: “Đương nhiên là có điều kiện, hoặc là tổ tiên có Phản Hư trú thế, hoặc là tấn thăng Nguyên Anh.”

Chu Dịch giật mình, muốn chuyển thành chính thần từ dã thần thì nhất định phải chứng minh được giá trị của mình.

Chân Long Hậu Duệ như Ngao Huyền, trừ phi Đại Hằng bế quan toả cảng, chỉ cần còn ở Đông Thắng Thần Châu thì phải nề tình.

Hoặc là tấn thăng Nguyên Anh, thực lực bản thân đạt tới tiêu chuẩn thì sẽ không còn là dã thần!

“Đường đường là Phản Hư Nhân Tiên mà lại thỏa hiệp, chuyện này cũng quá oan uổng!”

Tu Tiên Giới ở Đông Thắng Thần Châu đang ở trong thời kỳ cường thịnh, núi non sông ngòi khắp nơi đều có linh mạch, tiên sơn phúc địa có vô số kỳ hoa dị thảo, có thể nói Trúc Cơ nhiều như chó, Kim Đan đi đầy đất.

Ngay cả trong thời kì tu hành thịnh thế như thế mà Phản Hư Nhân Tiên vẫn là tuyệt đỉnh thế gian, cử hạ phi thăng gần trong gang tấc.

Chu Dịch suy tư một lát, thấp giọng hỏi: “Đại Hằng Thái Tổ từ lúc khai quốc thì đã tấn thăng Hóa Thần, đến nay đã gần hai ngàn sáu trăm năm, chưa từng nghe đồn về Phản Hư, bây giờ bỗng nhiên đột phá cảnh giới có phải là đi đường tắt hay không?”

“A? Ô Sơn Thần kiến thức bất phàm!”

Ngao Huyền kinh ngạc lên tiếng, nói ra: “Đúng là đi đường tắt, không sánh bằng Chân Long La Hán, nếu không thì đâu phải dùng phương pháp chiêu an ủy khuất như vậy, trực tiếp xuất thủ đuổi tận giết tuyệt sông núi dã thần là được rồi.”

Chu Dịch hỏi: “Bí văn như thế này cũng có thể tùy tiện nói ra hay sao?”

“Chuyện này ở Lâm Dương Huyền có lẽ có thể được tính là bí văn, ở kinh đô hoặc là bên ngoài sông núi dã thần thì hoàn toàn không là gì cả.”

Ngao Huyền nói ra: “Cũng không gạt chư vị, bản vương cậy vào mặt mũi tổ tông, sau này vẫn là Vân Thông Hà Bá. Chư vị hoặc là rời khỏi Đại Hằng hoặc là bị triều đình vây giết, không có lựa chọn nào khác!”

Chu Dịch nói ra: “Bản đạo chiếm cứ Sơn Thần chi vị không lâu, chưa hề xúc phạm luật pháp, cũng sẽ bị quét sạch?”

“Ha ha ha...”

Biểu cảm trên mặt Ngao Huyền như nghe được một chuyện rất buồn cười, cười to vài tiếng nói: “Quét sạch hay không vốn không có liên quan gì tới luật pháp, cho dù muốn xét đúng hay sai thì luật Đại Hằng cấm tu sĩ tự mình sưu tập hương hỏa!”

Hồ Yêu hỏi: “Xin Long Vương chỉ đường.”

“Bát Phẩm Hà Bá, có thể chiêu mộ bốn vị Cửu Phẩm Tòng Thần, chuồng tuần hà, mây mưa vân vân.”

Ngao Huyền nói ra: “Bản vương mời chư vị đến đây chính là muốn cùng nhau chấp chưởng hai bên bờ Vân Thông Hà, hương hỏa nguyện lực sẽ không thiếu!”

Hồ Lang hai yêu còn chưa có lên tiếng thì Hồng Vân Thiên Sư đã tỏ thái độ trước.

“Bần tăng nguyện giải tán Tế Vân Tự, gia nhập Vân Thông Long Cung!”

Hồ Yêu nghi ngờ nói: “Thiên Sư chính là truyền nhân La Hán, chẳng lẽ cũng sợ triều đình?”

Hồng Vân bất đắc dĩ nói: “Bần tăng sở tu thuật pháp khuynh hướng bàng môn, triều đình không dung tha.”

Hồ Lang hai yêu thương nghị một lát, cũng gật đầu đồng ý.

Đợi cho triều đình bắt đầu thanh lý dã thần, hai chúng nó lập tức bỏ địa bàn gia nhập dưới trướng Long Cung.

Ngao Huyền hỏi: “Sơn Thần có tính toán gì không?”

“Tạm thời nhìn xem.”

Chu Dịch không có đồng ý, tuy là chiêu an nhưng cũng sẽ không lựa chọn nơi yêu ma quỷ quái hội tụ như thế này.

Ngao Huyền không có thúc giục, dưới cái nhìn của nó, sớm muộn gì cũng sẽ lựa chọn đến.

Nghe tin lớn bất ngờ như thế, yến hội lập tức không vui nữa.

Cẩn thận hỏi thăm động tĩnh của triều đình xong, Chu Dịch và hai yêu lần lượt cáo từ, nói là về núi chuẩn bị sớm.

Trong điện chỉ còn lại Ngao Huyền, Hồng Vân.

“Long Vương, nhận người như vậy có phải là có chút gấp gáp hay không, Hồ Lang hai yêu còn được, Sơn Thần đó bần tăng nhìn không ra được sâu cạn, đưa tới Long Cung có lẽ sẽ trở thành tai hoạ ngầm!”

“Không sao, chỉ là Kim Đan thì không lật nổi sóng gió gì đâu, phụ hoàng đang muốn lôi kéo nhiều dã thần hơn nữa để đối kháng áp lực tới từ triều đình.”

Ngao Huyền ánh mắt thâm thúy, thở dài một tiếng: “Nếu không phải như thế thì bản vương đã chạy đến nơi khác sống vui vẻ rồi, dù sao cũng là Phản Hư Nhân Tiên!”

Long tử long tôn, ngày thường ỷ vào uy thế của tổ tiên, bây giờ lại phải nghe lời trông coi Vân Thông Hà.

Hồng Vân Thiên Sư nói ra: “Sơn Thần đó khí tức thuần khiết, không giống người không có lai lịch, Lang Yêu tâm tư thâm trầm trời sinh tính đa nghi, chỉ có Hồ Yêu đó dường như có thể chiêu nhập dưới trướng.”

Chương 478: Chứng minh giá trị (2)

“Hừ hừ! Hồ Lang hai yêu không bồi cảnh, từ đã thú chém giết đến Yêu Vương, trải qua bao nhiêu hung hiểm, làm việc không ổn thỏa, một khi gặp được nguy hiểm thì chắc chắn sẽ bỏ trốn mất dạng.”

Ngao Huyền nói ra: “Ngược lại là Sơn Thần đó, hình như là có chí riêng của mình, hẳn là sẽ mượn tay bản vương để chuyển thành chính thần.”

“Hong Vân đạo hữu giao du rộng lớn, tiếp tục đưa tin cho những sơn thủy dã thần khác, Thanh Vân Phủ lớn như vậy, bao nhiêu Kim Đan tán tu, lẽ nào còn không thể thu nhận đủ bốn vị Tòng Thần hay sao?”

...

Sơn Thần Miếu.

Chu Dịch xử lý cầu nguyện của tín đồ, phần lớn là cầu con, cầu tài, cầu bình an.

Dựa theo nặng nhẹ, hương hỏa nguyện lực nhiều hay ít mà xếp thứ tự, lệnh cho Linh Tham Oa Oa đến nhà thi pháp, hoàn thành nguyện vọng của tín đồ.

Chính thần ngưng tụ Nguyên Lực Châu chính là quá trình buồn tẻ như thế, chạy đông chạy tây, một khi sơ suất thì bị bách tính chửi mắng, đâu có hơn được phát động thiên tai nhân họa để thu hoạch hương hỏa.

“Vốn có thể chậm rãi góp nhặt hương hỏa, bây giờ Đại Hằng phát sinh biến cố, dã thần mai danh ẩn tích, không thể kéo dài nữa.”

Chu Dịch giao sự vụ bên trong miếu cho Linh Tham Oa Oa, chỉ cần biến thành dáng vẻ Sơn Thần, phàm nhân không phát hiện được khác nhau.

Sau đó thi triển thuật độn thổ, một đường đi đến Thanh Vân Thành.

Chu Dịch hỏi thăm rất nhiều thứ mà hẳn không hiểu về Tu Tiên Giới ở yên hội trong Long Cung, trong đó bao gồm

phường thị giao dịch đáng tin cậy.

Thủ phủ Thanh Vân Phủ chính là một trong số đó.

Thanh Vân Thành ở đông bộ Đại Hằng, kề Tam Giang Ngũ Hồ, được xưng là nơi có địa linh thuộc hàng top năm quốc triều.

Bởi vì bản án của Lâm Dương Thổ Địa, Chu Dịch có chút ác cảm đối với Thanh Vân Thành Hoàng, nhưng mà bây giờ đang trong thời kì triều đình triển khai đại kế, Nguyên Anh đã chết mấy vị, thần chỉ ở bất kỳ một chỗ nào cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nếu như đầu pháp chém giết thật thì bốn món Linh khí triển khai toàn bộ uy năng chưa hẳn sẽ bại bởi Thanh Vân Thành Hoàng.

Ngày sau.

Sáng sớm, sương mù mờ mịt.

Phía trước là một tòa thành trì nguy nga, chỉ là tường thành thì đã cao hơn Tiên Kinh mấy lần, cao bốn mươi, năm mươi trượng như vách núi tuyết bích, phàm nhân đứng dưới tường giống như sâu kiến.

Phía đông, chín cái cửa thành chỉ có một cái mở ra, sáng sớm xe ngựa ra vào xếp thành hàng dài.

Càng tới gần.

Chu Dịch mới nhìn rõ, bên trên gạch tường thành điêu khắc lít nha lít nhít minh văn cấm chế, bởi vì không có linh khí thôi động kích phát nên bây giờ đang trong trạng thái yên lặng.

Đứng ở cửa ra vào quan sát một lát, cẩn thận ghi chép lại minh văn cấm chế, so với trận pháp hộ tông của Cửu Châu Tu Tiên Giới.

Cả hai đều có ưu điểm và khuyết điểm riêng, trận pháp cấm chế hộ thành đơn giản nhưng uy lực to lớn, đại trận hộ tông phức tạp rườm rà uy lực hơi yếu, tiêu hao linh khí không sánh bằng một phần mười trận này.

“Đông Thắng Thần Châu Tu Tiên Giới còn chưa đi tới thời đại dùng một sợi linh khí cũng phải tính tới tính lui.”

Chu Dịch hiển lộ uy áp pháp lực Kim Đan, tu sĩ Luyện Khí phòng thủ cửa thành lập tức khom người thi lễ cho qua, không cần phải xếp hàng chờ kiểm tra ở cửa thành.

Tiến vào trong thành.

Dòng người xe ngựa rộn rộn ràng ràng, tu sĩ khắp nơi, giống như là phàm nhân đi dạo phố.

Phàm nhân nhìn thấy đạo sĩ tăng nhân, kỳ nhân dị sĩ thì trên mặt sẽ lộ ra vẻ cung kính, bởi vì thấy nhiều rồi cho nên sẽ không xem tu sĩ như là tiên sư như người ở nông thôn.

Chu Dịch cảm nhận linh khí cực kỳ nồng đậm ở trong Thanh Vân Thành, tán thán: “Dưới mặt đất Thanh Vân Thành này chắc chắn có một cái linh mạch thượng đẳng, không cần dùng phương pháp giam cầm linh khí, đã không kém gì Đan Đình Tông năm đó!”

Cho dù phàm nhân không có linh căn sống lâu ở chỗ này thì cũng có thể được tẩy tinh phạt tủy một cách vô tri vô giác, sống tới hạn mức cao nhất của thọ nguyên và không bệnh không đau.

Dựa theo chỉ điểm của Ngao Huyền, Chu Dịch lần theo con đường trung ương, một đường đi vào thành đông.

Cho đến khi đụng phải một vách tường trong suốt chặn đường, đầu ngón tay có pháp thuật lấp lánh linh quang đụng vào, nó tự hiện ra một cái cửa đi vào.

Phía trước rộng mở trong sáng, người đi đường trở nên thưa thớt, cũng không còn phàm nhân, tất cả đều là tu sĩ. Cửa hàng hai bên trái phải cũng không còn bán vật phẩm phàm tục, đan dược, phù triện, pháp bảo các loại cái gì cần có đều có.

“Luyện Khí không bằng chó, Trúc Cơ đi đầy đất, Kết Đan mới có thể run lắc một cái...”

Chu Dịch biến thành lão đạo râu tóc bạc trắng, nhìn thấy cảnh này thì giống như là trở về lúc mới vào phường thị Tiểu Đan Sơn mấy ngàn năm trước, tất cả đều rất mới lạ.

“Tuế nguyệt ung dung, trong nháy mắt Cửu Châu đã không còn nữa!”

Cảm thán một tiếng, đi dạo dọc đường đi, thỉnh thoảng vào trong điểm nghe ngóng giá cả.

Đông Thắng Thần Châu Tu Tiên Giới dùng tiền tệ giao dịch cơ bản cũng là linh thạch, bởi vì linh khí nồng đậm, linh vật sinh sôi cũng phong phú, giá cả nguyên vật liệu thấp hơn Cửu Châu không ít.

Trái lại, linh vật sung túc tạo thành tu tiên tứ nghệ thô ráp, giá cả pháp khí, đan dược lại đắt gấp mười.

“Chỉ là con đường luyện khí luyện đan của bản đạo không giống như Đông Thắng Thần Châu, dùng để kiếm linh thạch sẽ rất dễ khiến cho tu sĩ cấp cao hứng thú. Nếu gặp được một người không nói lý, trực tiếp sưu hồn đoạt phách thì coi như chết oan!”

Chu Dịch mua một quyển cơ sở luyện đan thuật ở một cửa hàng tên là Thiên Cơ Lâu, lật xem vài trang thì biết.

Hạch tâm tương thông, khác nhau chỉ là thủ pháp rèn luyện, hợp đan, chỉ cần thích ứng một thời gian thì có thể dung hợp luyện đan thuật của Cửu Châu.

Chương 479: Chứng minh giá trị (3)

“Căn cơ của tu tiên tứ nghệ là khả năng vận dụng cấm chế của tu sĩ, cho nên trận pháp là nguồn gốc của tứ nghệ. Cấm chế bắt nguồn từ thiên địa đạo lý, dù cho Cửu Châu cách xa Đông Thắng Thần Châu ức vạn dặm nhưng quy tắc thiên địa không có thay đổi!”

Chu Dịch đi dạo toàn bộ cửa hàng thành đông, trở lại khu vực phạm nhân, tìm một câu lan ở lại.

Ngày thứ hai.

Lại đi thành đông đi dạo.

Nửa sau, Chu Dịch gần như thăm dò được toàn bộ giá hàng thành đông.

Như những cửa hàng như Tiên Đan Các, Bảo Khí Lâu, Vạn Bảo Lâu thì cũng thôi đi, có những cửa hàng hấp dẫn ánh mắt của Chu Dịch, cho dù giá cao chót vót nhưng hắn cũng không nhìn được mà đi vào.

“Diệu Dục Các!”

“Chắc chắc chắc, Phật Môn Mật Tông mở đất lành để tu hành, bản đạo sống mấy ngàn năm còn chưa hề thể nghiệm bí pháp song tu của Phật Môn, nhất định phải đi gặp một phen!”

Chu Dịch căn cứ ý phê phán, ở lại Diệu Dục Các gần nửa tháng.

Một ngày lại một ngày, tương giao rất vui vẻ với Linh Uẩn Nữ Pháp Sư, biết được không ít tin tức bí ẩn ở thành đông.

Luật pháp Đại Hằng Triều quy định, cấm Nguyên Lực Châu lưu thông, nhưng mà có nhu cầu thì có mua bán, thành đông có vài bí điểm dùng linh thạch hối đoái Nguyên Lực Châu.

Tu sĩ lạ lẫm tiến vào thành đông, những hiệu cầm đồ này chỉ bán linh vật, nhất định phải có tu sĩ nơi đó giới thiệu thì mới báo cho giá hối đoái Nguyên Lực Châu.

Chu Dịch và Linh Uẩn Nữ Pháp Sư biết nhau, đương nhiên được cho người quen, nhanh chóng hoàn thành được giao dịch

đầu tiên.

Một viên Nguyên Lực Châu giá hơn ba ngàn linh thạch tiêu chuẩn.

“Giá tiền này hơi đắt, tu sĩ tầm thường hoàn toàn không dùng nổi, nếu như triều đình mở rộng giao dịch, giá cả sẽ giảm mấy lần!”

Mặc dù Chu Dịch cảm thán Nguyên Lực Châu đắt đỏ nhưng cũng không quan tâm bao nhiêu linh thạch, tuyển Vạn Bảo Lô thanh danh tốt nhất thành đông đi vào, lấy ra một viên liên tử để ở trên quầy.

“Đây là... Thất Thái Liên Tử!”

Chương quỹ hiền nhiên cũng là người biết hàng, vội vàng gọi hỏa kế đưa linh trà lên, đồng thời mời người giám định tới cẩn thận giám định.

Chế giả bán giả là một chuyện rất bình thường ở Tu Tiên Giới, đều là thuận mua vừa bán, hai bên thoả thuận tiền hàng hoàn thành giao dịch, mắc lừa bị lừa hoặc là tự nhận không may hoặc là giết đến tận cửa đánh cho hấn hồn phi phách tán.

Người giám định là tu sĩ Kim Đan, liên tục quan sát, cuối cùng còn liêm liêm ném ném mới gật đầu xác định.

Kịch liệt cò kè mặc cả, cuối cùng bán một trăm năm mươi vạn linh thạch!

Trong đó năm mươi vạn hồi đoái thành Nguyên Lực Châu, đây cũng là điều kiện của Chu Dịch, Vạn Bảo Lô chính là một trong số những cửa hàng buôn bán Nguyên Lực Châu.

“Linh vật phụ trợ Kết Đan đều là có tiền mà mua không được, nếu không phải bản đạo thiếu Nguyên Lực Châu tu hành thì chắc chắn sẽ không bán rẻ như vậy!”

Chu Dịch biểu hiện rất là cường thế, Phân Quang Kiếm hơi hiển lộ ra uy thế trong ống tay áo, chấn nhiếp tu sĩ Vạn Bảo Lô, nhiều lần lôi kéo cuối cùng hoàn thành giao dịch.

Lại tốn hai tháng.

Trăm vạn linh thạch còn lại hồi đoái thành Nguyên Lực Châu, Chu Dịch rời khỏi Thanh Vân Thành, xác định sau lưng không

có cái đuôi thì về Ô Sơn tiềm tu.

Một năm sau.

Lại có tu sĩ Kim Đan tuổi trẻ tuấn tú đi vào Diệu Dục Các song tu, quan hệ rất tốt với Linh Lung Nữ Pháp Sư.

Bán ra một món pháp bảo bảo ẩn, nhẹ nhàng rời đi.

Lặp đi lặp lại như thế.

Mười năm sau.

Chu Dịch từ Diệu Dục Các đi ra, rất là không nỡ từ biệt Linh Tiêu Nữ Pháp Sư, rốt cục tích lũy đủ Nguyên Lực Châu, phối hợp với linh vật Kết Anh thì có thể đạt tới xác suất mười phần mười.

“Nguyên Anh trước mắt, nên ăn mừng!”

Nghĩ tới đây hẳn lại quay ngược lại, mấy ngàn năm cũng đã qua, không thiếu hai ba năm này!

Chương Sơn.

Ở cực đông Đại Hằng, vì có nhiều Hương Chương Thụ nên mới được gọi tên như thế.

Sơn Thần là một gốc Thiên Niên Thụ Yêu, bản thể sinh trưởng ở sườn núi, thân cây to hơn mười người mới ôm hết, được sơn dân đời đời kiếp kiếp cung phụng.

Sau khi sinh ra linh trí thì trời sinh thân cận nhân tộc, lại bởi vì thọ nguyên kéo dài nên cũng ít khi thi pháp thu lấy hương hỏa.

Ngày hôm đó.

Thụ Yêu xuống núi thỏa mãn cầu nguyện của tín đồ, chỉ điểm Trương Tam đi đến dưới một gốc cây nào đó ở trên núi, đào ra vàng bạc mà sơn phỉ chôn xuống.

Lại ban thưởng linh quả, chữa khỏi bệnh nặng của phụ thân của Lý Tứ.

Đây chính là cuộc sống hàng ngày của thần minh bình thường, bình thần vụn vặt nhưng không một phút một giây nào mà không tích lũy công đức.

“Tính toán thời gian, gốc Linh Chi trên đỉnh núi cũng sắp thành thực, đi xem một chút, chớ có để sơn tinh đã quá nướ

mất.”

Thụ Yêu dạo bước giữa khu rừng, núi đá tự động chuyển thành đường bằng phẳng, bụi gai chủ động nhường đường, mắt thấy sắp đến đỉnh núi bỗng nhiên một tầng bình chướng trong suốt vô hình cản ở phía trước.

“Đây là trận pháp cấm chế?”

Thử đưa tay đụng vào, hư không xuất hiện gợn sóng, cảnh tượng sơn lâm phía trước vặn vẹo biến ảo.

“Huyền trận thật là cao minh, bản Sơn Thần ở dưới sườn núi mà lại không phát hiện ra!”

Thụ Yêu nhíu mày, trận pháp tạo nghệ như thế không phải tầm thường, lửa giận trong lòng bắt đầu dĩ tiêu tán, đang suy nghĩ phải bái phỏng hàng xóm mới như thế nào thì đột nhiên cảm nhận được uy áp kinh khủng giáng lâm.

Àm âm!

Tiếng sấm nổ vang, giữa thanh thiên bạch nhật đảo mắt một cái hóa thành mây đen đầy trời.

Thiên địa linh khí vô cùng vô tận chen chúc mà tới, cực kỳ nồng đậm hóa thành sương mù, nước mưa, hòa vào bên trong mây đen, tiếng sấm nổ càng thêm đinh tai nhức óc.

“Thiên kiếp?”

Thụ Yêu đã từng vượt qua Tiểu Tứ Cửu Thiên Kiếp, mây đen không hơn phạm vi trăm dặm, vừa so sánh thì cũng biết nhỏ hơn cái này gấp trăm lần.

Chương 480: Nguyên Anh Đạo Quân.

“Có tu sĩ độ kiếp Ngưng Anh ở Chương Sơn!”

Nghĩ tới đây, trên mặt Thụ Yêu lộ ra vẻ hâm mộ, sau đó không chế độ quang bay xuống dưới núi.

Trên đường nhìn thấy sơn dân đi săn đón củi thì phát tay bắt lấy, miễn cho bị lôi kiếp tác động đến, khi nó đi xuống tới chân núi thì toàn bộ phạm vi Chương Sơn đã hóa thành đêm tối đưa tay không thấy được năm ngón.

Thứ duy nhất tạo ra ánh sáng chính là lôi điện đang nổ vang.

“Tại sao cái tên này lại độ kiếp ở dã ngoại?”

Thụ Yêu gặp hoặc là nghe nói tới Nguyên Anh lão tổ, tất cả đều độ kiếp trong động phủ mà mình đã xây dựng suốt mấy trăm năm chỉ sợ sẽ bị Thiên Lôi oanh hô phi yên diệt.

Kiếp vân ngưng tụ ước chừng một canh giờ.

Bầu trời đã thành lôi đình hải dương, Lôi Long hàng trăm hàng ngàn trượng bay qua bay lại bên trong tầng mây, mỗi một con uy lực đều không kém gì thuật pháp Nguyên Anh.

Lúc này.

Lại có mấy đạo độ quang từ đằng xa bay tới.

“Chương đạo hữu, có biết là vị tiên bối nào độ kiếp hay không?”

Tứ Cửu Thiên Kiếp, mười người không có lấy được một người vượt qua, nhưng cho dù như vậy thì gọi là tiên bối cũng không có sai.

Thụ Yêu nhận ra người tới là Thổ Địa Thiên Tường Huyền ở gần đó, trong đáy mắt hiện lên vẻ căm ghét, nhưng vì e ngại thân phận chính thần triều đình cho nên không thể không trả lời: “Bần đạo cũng không nhận ra, đúng là tiên bối ngoại lai.”

Thiên Tường Thổ Địa tâm tư thay đổi thật nhanh, suy đoán xem lời này mình có thể tin mấy phần.

Mấy Sơn Thần Hà Bá khác có mối quan hệ hơi lạnh nhạt với Thụ Yêu cho nên chỉ đáp xuống ở xa xa truyền âm bàn bạc với nhau.

Thân tiên không thu gặt hương hỏa thần như Thụ Yêu, ở Đại Hằng Triều thậm chí Đông Thắng Thần Châu thì đều thuộc phe thiểu số, bị đa số Sơn Thần Hà Bá bài xích.

Trong lúc mọi người nói chuyện thì lôi kiếp đã rơi xuống.

Đệ nhất trọng chính là mấy trăm đạo Lôi Long, tiếng gầm gừ truyền ra mấy trăm dặm, ngang nhiên đánh vào đỉnh núi.

Ông!

Trận pháp cấm chế chồng chất hiển hóa ra, Âm Dương Ngũ Hành thất thải lưu quang, chỉ dựa vào ánh mắt mà đếm không hết có bao nhiêu tầng, so với đại trận hộ tông còn phức tạp mệnh mông hơn.

“Cái này cũng không giống như vôi vàng bày trận, bản thân đi Xích Minh Phủ nhậm chức, Thành Hoàng Miếu cũng không có nhiều trận pháp như vậy!”

Thiên Tường Thổ Địa liếc nhìn Thụ Yêu, cho rằng người đệ kiếp chắc chắn có quan hệ gì đó với nó, nhưng mà bây giờ phải chờ đợi lôi kiếp kết thúc, thành hay bại đều có phương pháp ứng đối.

Thụ Yêu không có giải thích, nhìn từng đạo lôi đình oanh tạc trận pháp, cho dù phá vỡ bao nhiêu tầng thì cũng có trận pháp mới chống lên.

Lôi kiếp khiến cho tu sĩ nghe đến đã biến sắc lại bị vượt qua mấy tầng một cách dễ như trở bàn tay như vậy.

Theo uy lực của lôi kiếp không ngừng mạnh lên, bọn người Thụ Yêu cũng không chịu nổi uy áp, đành phải đáp xuống mặt đất quan sát.

Nửa ngày sau.

Đệ cửu trọng lôi kiếp rơi xuống, toàn bộ đỉnh núi đều bị lôi đình bao phủ, lôi hải mệnh mông vô bờ, liên tục cọ rửa trận pháp cấm chế, thế như không phá được là không ngừng.

“Mở!”

Một giọng nói trong trẻo từ trong trận pháp vọng ra.

Sau đó trên vạn đạo kiếm quang phóng lên tận trời, chém lên kiếp vân, lôi kiếp vốn là nỏ mạnh hết đà âm vang vỡ vụn.

Kiếp vân tiêu tán, tiên quang trên trời rơi xuống.

“Còn có thể độ kiếp như vậy?”

Thụ Yêu lên tiếng kinh hô, lại quay đầu lại nhìn, Thiên Tường Thổ Địa và đám chính thần dã thần đã chuồn mất.

...

Đỉnh núi.

Chính giữa trận pháp.

Chu Dịch ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền.

Vượt qua lôi kiếp, theo sau đó chính là Tâm Ma Kiếp, Nguyên Anh chính là thần hồn pháp lực dung hợp mà thành.

Lúc Ngưng Anh thì có tâm ma xuất hiện, cũng là kiếp nạn khiến cho tu sĩ tử vong nhiều nhất, đối mặt tâm ma vô không bất nhập, nguồn gốc từ bản tâm mà ra, cho dù đạo tâm như sắt cũng không làm nên chuyện gì.

Chu Dịch lấy ra linh vật Ngưng Anh, liên tục nuốt ba loại.

Đều là hi thể chi bảo có thể thanh linh thần hồn, chống cự ngoại tà, tu sĩ tâm thường có được một loại cũng đã cực kỳ may mắn.

Sau đó vẩy ra hàng vạn Nguyên Lực Châu, đỉnh đỉnh thùng thùng tán mát bốn phía, thi triển hương hỏa ngưng thần thuật giải phong, hương hỏa nguyên lực nồng đậm hóa thành khói xanh tối tăm mờ mịt, bao trùm Chu Dịch trong đó.

Chỉ trong nháy mắt, hoàn cảnh trước mặt đã thay đổi.

Âm nhạc diệc tai nhức óc, tia laser lấp lóe chói mắt.

Chu Dịch hai mắt mê mang, vuốt vuốt huyết Thái Dương làm dịu cơn đau đầu, nhìn cô nương trong ngực một chút, thử hỏi thăm.

“Người là Huyền Huyền?”

“Không phải, quá đáng lắm, người ta là Oánh Oánh!”

Cô nương nói chuyện điệu chảy nước khiến cho Chu Dịch rất không thoải mái, ngẩng đầu lên nhìn thấy từng gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Bùng tỉnh đại ngộ, hóa ra là đang trong bữa tiệc chúc mừng dự án!

Lúc này Tiểu Lý của tổ dự án tới mời rượu, đại thể chính là lãnh đạo giao cho ta làm, Chu Dịch khẽ nhấp một miếng, cảm thấy hương vị cực kỳ thấp kém, suýt chút nữa là phun ra ngoài.

“Rượu này cũng quá kém?”

Chu Dịch đưa mắt nhìn bình rượu, hình như là nhãn hiệu mình thích nhất, tại sao đột nhiên lại cảm thấy cực kỳ khó uống.

Bữa tiệc chúc mừng tiếp tục.

Hát xong, uống rượu xong, ôm Huyền Huyền hay là Oánh Oánh ừ hay là Lộ Lộ đi ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Sau khi Chu Dịch rời giường thì theo thói quen, hần đi làm, họp, tăng ca, tan tầm về nhà mệt không muốn động đậy, nằm ở trên giường chơi game điện thoại.

Mô phỏng tu tiên.

Chỉ nửa năm mà đã chơi đến max cấp, vượt qua cửu trọng thiên kiếp, sau đó có thể lựa chọn đạo quả.

Pop-up trò chơi!

Nạp tiền sáu trăm bốn mươi tám có thể lựa chọn càng nhiều đạo quả hơn nữa, thuộc tính nhân vật mạnh hơn, kiếm đồ nhẹ nhõm, BOSS tùy tiện đánh!

Chương 481: Nguyên Anh Đạo Quân (2)

Nếu như không nạp tiền thì chỉ có một sự lựa chọn duy nhất, Trường Sinh Đạo Quả, không có bất kỳ thuộc tính kèm theo, cùng loại với chỉ có một danh hiệu màu vàng kim.

“Sáu trăm bốn mươi tám cũng không nhiều lắm.”

Chu Dịch ẩn mở giới thiệu về những đạo quả khác, Lôi Đình Đạo Quả: lôi pháp công kích gấp bội, Hương Hỏa Đạo Quả: tăng trưởng HP trên diện rộng, Niết Bàn Đạo Quả: kiểm đồ phục sinh tại chỗ, U Minh Đạo Quả: khống chế thi thể tiêu quái...

Nhiều như rừng, đủ loại, không cái nào mà không gợi ý là chỉ cần nạp tiền là có thể mạnh lên!

“Trường Sinh Đạo Quả!”

Chu Dịch nhìn ban thưởng không cần phải nạp tiền, tự lắm bầm, một lát sau hắn đóng giao diện nạp tiền lại.

Từ đó về sau.

Chu Dịch thành một thành viên trong tập thể hưởng thụ phúc báo, cố gắng làm việc, chăm chỉ tiến tới, thắng tất cả đồng sự, sau đó kinh tế chuyển di, công ty phá sản, đi lên con đường hắc đạo.

“Quả nhiên, người không kiếm tiền của phi nghĩa thì khó mà giàu được.”

Chu Dịch bắt đầu dĩ thử dài, sau đó mua một tấm vé số, nhận tiền thưởng mấy ngàn vạn.

Từ khi có tiền, bỗng nhiên cảm thấy trên đời này có nhiều người tốt, cuộc sống rất là đẹp.

Tìm một công việc tiền lương không cao nhưng rất thanh nhàn, tuân theo ý của cha mẹ, kết hôn sinh con.

Hốt hoảng một cái hai mươi năm trôi qua.

Nhi tử rất không chịu thua kém, thi đậu trường đại học danh tiếng, sau khi tốt nghiệp thì công việc cũng rất thuận lợi, dưới sự chỉ điểm của Chu Dịch trở thành quản ngục.

Cuộc sống của người bình thường rất bình thản, chúng sinh ức vạn người không được một người có thể để lại vết tích trong lịch sử, đa số đều đang vì tương lai có nghĩa hoặc vô nghĩa mà khôn đốn bôn ba.

Cho đến tuổi thất tuần.

Nằm ngửa cả đời, Chu Dịch bỗng nhiên nổi hứng viết tiểu thuyết, đăng bản “Tam Anh Truyện” dài kỳ trên một trang web nào đó.

Hành văn huyền diệu, từ ngữ trau chuốt hoa lệ.

Khiến cho toàn dân truy phủng, có thể nói một sách thành danh.

“Không quên sơ tâm!”

Chu Dịch liên tiếp viết vài cuốn sách, trở thành đại văn hào mà tất cả mọi người đều biết, nhất là “Cửu Châu Tu Tiên Giới” độ dài ngàn vạn, nội dung trong sách viết không khác gì một thế giới tu tiên thật sự.

Thành danh lúc tuổi già khiến cho Chu Dịch rất là cảm thán.

Chín mươi chín tuổi.

Giao thừa.

Bữa cơm đoàn viên.

Chu Dịch râu tóc bạc trắng ngồi ở vị trí đầu, nhìn hơn hai mươi thân nhân trái phải, khẽ vuốt râu dài nói.

“Phụ từ tử hiếu, huynh hữu đệ cung... quân tử uống rượu, kỳ nhạc vô tận!”

Hai mắt chứa nước mắt, suy nghĩ ngàn vạn, bụng chén rượu lên không có uống đi mà đổ xuống trước mặt.

“Bành!”

Rượu rơi xuống đất, trong lúc đó nó hóa thành vô lượng lượng kiếm quang, chém tử tôn, bàn ăn, phòng ốc, thậm chí toàn bộ thế giới thành vỡ nát.

Thiên địa biến ảo.

Chu Dịch nhìn trận pháp linh quang quen thuộc trước mắt, sờ lên khuôn mặt, hai hàng nhiệt lệ.

“Tâm ma huyền cảnh này quả nhiên có nguồn gốc từ nội tâm, vậy mà biết được bản đạo không để ý đến tất cả mọi thứ ở Cửu Châu, trực tiếp dẫn động chuyện cũ trước kia, cho dù biết được là huyền cảnh nhưng cũng không nhìn được mà rơi vào trong đây hồi lâu!”

Huyền cảnh hơn mười năm, trên đời trong khoảnh khắc.

Chu Dịch suy nghĩ khẽ động, chỉ thấy hai nhĩ chừng ba tấc từ cái trán chui ra, đứng lơ lửng trên không.

Hai nhĩ trắng trắng mềm mềm như thủy ngân ngưng tụ thành, tứ chi mượt mà không tay chân, ngũ quan đơn giản, có ba bốn phần giống như Chu Dịch.

“Sau khi ngưng kết Nguyên Anh, phải không ngừng bồi dưỡng luyện hóa cho đến khi đáng vẻ giống y như bản tôn không khác chút nào, nhìn như người còn sống chính là cảnh giới đại thành!”

Nguyên Anh chính là do pháp lực thần hồn ngưng tụ thành, sau khi xuất khiếu thì hai mắt bản thể nhắm nghiền, hoàn toàn không còn bất kỳ pháp lực sinh cơ gì nữa.

Một lát sau.

Nguyên Anh chui về thể nội, Chu Dịch mở ra hai mắt, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

“Nguyên Anh Đạo Quân, có thể khai tông lập phái chiếm cứ một phương, tự xưng lão tổ! Cho dù Đông Thắng Thần Châu tiên đạo thịnh vượng thì tu sĩ Nguyên Anh cũng không phổ biến, thuộc về lực lượng trung kiên!”

Chu Dịch há mồm phun ra vài món chí bảo, thi triển pháp lực tế luyện lại.

Pháp lực Nguyên Anh Kỳ vượt xa Kim Đan gấp mười, cho dù là về số lượng hay cả về chất lượng, sau khi tế luyện lại thì không chế thuận tiện hơn nữa.

Tu sĩ Kim Đan sử dụng Linh Bảo, suy cho cùng vẫn là lực bất tòng tâm, bây giờ lại thi triển Phân Quang Kiếm, Thái Thanh Thân Phù vân vân ừ thì đã có thể phát huy ra một trăm phần trăm uy lực.

Chu Dịch có được truyền thừa của Cửu Châu Tu Tiên Giới, đã hiểu hết về quá trình tu hành của Nguyên Anh Kỳ, cho dù là về công pháp hay quan khiếu đều không cần bất kỳ ai chỉ điểm.

“Chủ tu vẫn là Thái Huyền Kinh, Huyền Môn chính tông trực chỉ Hóa Thân, cho dù đi đến nơi nào thì cũng sẽ không bị người ta xem như tà ma ngoại đạo.”

“Công pháp luyện thể chuyển thành truyền thừa của Đan Đỉnh Tông, Luyện Lô Chân Kinh, lấy rất nhiều Linh Hỏa rèn luyện nhục thân, trực chỉ Kim Cương Bất Hoại, thủy hỏa bất xâm. Vừa khéo Thần Hỏa Phiến nơi tay, không thiếu Linh Hỏa luyện thể, làm ít công to!”

“Luyện thần chi pháp, Niết Bàn Kinh vẫn còn phần sau, chỉ là Nguyên Anh Phật Tu sẽ ngưng tụ thành Xá Lợi...”

Chu Dịch trầm tư hồi lâu, tạm thời dừng tu hành Niết Bàn Kinh.

Nếu như không ngưng tụ Xá Lợi Tử, rất nhiều thần thông thuật pháp cũng Niết Bàn Kinh ngay cả năm mươi phần trăm uy lực cũng không thể phát huy ra được, còn không bằng luyện thần chi thuật của những môn phái khác.

“Theo cảnh giới tăng lên, Phật Đạo hai giáo khác biệt càng lớn, Đạo gia tinh khí thần và nhục thân hợp nhất thành Phản Hư Nhân Tiên, Phật Môn tinh khí thần và Xá Lợi Tử hóa thành Pháp Tướng La Hán!”

Chương 482: Nguyên Anh Đạo Quân (3)

“Lại muốn kiêm tu Phật Đạo sẽ khó khăn hơn rất nhiều!”

Phật Đạo hai giáo, đa số đều không ưa lẫn nhau, hậu quả của việc chân đứng hai thuyền chính là lật thuyền.

Chu Dịch tự xưng là truyền nhân Đạo Tổ, chắc chắn sẽ không vì một thiên luyện thần công pháp mà vứt bỏ Đạo nhập Phật, Đạo môn cũng có pháp môn quan trọng đỉnh cấp.

Sau một tháng.

Sau khi hoàn thành tế luyện nhiều bảo vật, về phần chuyển đổi công pháp thì khó mà hoàn thành được trong thời gian ngắn.

Chu Dịch phát tay thu trận pháp cắm chế vào ống tay áo, hóa thành độn quang bay đến hướng đông, trong chớp lát đã ra khỏi quốc cảnh Đại Hằng.

Thụ Yêu chờ hồi lâu, thấy tiền bối xuất quan, nó do dự một chút cuối cùng cũng không dám lên tiếng.

Tu Tiên Giới đẳng cấp sâm nghiêm, nếu như lỡ miệng khiến cho tiền bối không vui, giết nó thì nó cũng chỉ có thể tự nhận là mình không may!

Ngày kế tiếp.

Chu Dịch vòng quanh một vòng lớn ở bên ngoài quốc cảnh, từ mặt phía bắc trở lại Đại Hằng Triều, lúc chạng vạng tối về tới Ô Sơn.

Lăng không bay qua thần miếu, phát hiện hình dáng của tượng thần ở trong phiếu đã bị thay đổi, từ đạo sĩ cầm kiếm cầm phù biến thành văn nhân tay cầm quạt lông lấy khăn buộc đầu.

“Bần đạo hai tháng chưa về, vậy mà bị người khác chiếm mất hang ổ!”

Chu Dịch bay về phía hạch tâm Sơn Thần Miếu, cảm ứng được khí tức của tu sĩ lạ lẫm và Linh Tham Oa Oa tránh dưới đất.

“Cái thằng này sống mấy ngàn năm, lá gan không lớn thêm được chút nào hết!”

Sơn Thần Miếu đã đổi chủ nhân, khí tức đại khái ở Kim Đan trung kỳ, Linh Tham Oa Oa có pháp lực vượt xa nhưng lại co đầu rút cổ ở mấy trăm trượng trong lòng đất không dám ra tới.

Chu Dịch vô thức thôi động Thái Thanh Thần Phù che lấp khí tức của mình, định sẽ đánh lén đánh giết người tới.

“Vô Lượng Thiên Tôn! Bần đạo đã Nguyên Anh, một ngón tay thì có thể nghiền ép Kim Đan, đâu cần phải sợ hãi rút rè như thế?”

Nghĩ tới đây, Chu Dịch triệt hồi phép ẩn thân, pháp lực khí tức bùng nổ bao phủ Sơn Thần Miếu, hét lớn một tiếng.

“Dã mao thần ở đâu ra, dám chiếm Thần vị của bản tọa!”

Giọng nói như lôi đình, chấn động sơn nhạc, Nguyên Anh Đạo Quân đã có thể dời núi cầm nhạc, hủy diệt trăm dặm.

Một đạo độn quang từ trong Sơn Thần Miếu bay ra, văn sĩ trung niên sắc mặt trắng bệch, liên tục khom người thi lễ với Chu Dịch.

“Văn bối không biết nơi đây có chủ, tùy tiện chiếm cứ, xin tiền bối rộng lượng, ta nguyện gia nhập dưới trướng cống hiến sức mình...”

Văn sĩ sợ đến run rẩy, moi ruột moi gan tìm kiếm lý do, muốn tìm được một cơ hội để sống sót.

Chu Dịch hỏi: “Người có lai lịch như thế nào? Có bối cảnh chỗ dựa?”

“Văn bối...”

Văn sĩ vốn định nói láo nhưng thần hồn bỗng nhiên hoảng hốt, sau đó nói ra lời nói thật lòng: “Văn bối vốn là thư sinh thi rớt, ngoài ý muốn lấy được một quyển công pháp tu hành, ở lại kinh đô tu hành, không có bất kỳ bối cảnh chỗ dựa gì.”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, tiếp tục thi triển Hoặc Thần Thuật.

“Tại sao lại rời kinh đô, chiếm lấy Thần vị của bản tọa?”

“Văn bối bị Khâm Hạch Ti biết được chuyện tham ô trong lúc Hộ Bộ chính trực, bệ hạ kinh sát, cho nên chỉ có thể từ bỏ quan chức bỏ chạy...”

Văn sĩ nói đến đây, tiếng nói trở nên đứt quãng cho đến khi khuôn mặt vắn vẹo, thần hồn khôi phục thanh minh.

“Hóa ra là một tham quan, đào phạm!”

Trên mặt Chu Dịch nở một nụ cười, cũng không thấy kết pháp quyết, phát phát tay đánh mấy chục đạo lôi đình xuống, bao phủ văn sĩ trong đó.

Oanh!

Văn sĩ ngay cả kêu thảm cũng không phát ra, nhục thân hơi phi yên diệt, chỉ còn một nửa tàn hồn bay trên không trung.

Chu Dịch nhiếp tàn hồn qua, thu vào ống tay áo.

“Bản đạo đang lo không có cơ, không biết nên tiếp xúc với triều đình như thế nào thì cái tên này lại tự mình đưa tới cửa!”

Sưu hồn!

Lai lịch của văn sĩ hiện ra rõ mồn một ngay trước mắt, quả nhiên đúng như những gì mà hắn nói.

Nghèo túng thư sinh kỳ ngộ, một đường Luyện Khí Trúc Cơ Kết Đan, quay đầu thi đậu Tiến sĩ lần nữa, nhậm chức thư lại Đại Hằng Hộ Bộ Bổng Lộc Ti.

Bát phẩm quan ở kinh thành, lại đứng hàng Hộ Bộ giàu nhất lục bộ, trong mắt dân chúng thì đã là nhân vật lớn như trời.

“Ừm, còn cưới mười mấy vợ, những gì mà hắn trải qua có thể nói là cuộc sống của nhân vật chính trong truyện thần thoại!”

Chu Dịch trở lại Sơn Thần Miếu, Linh Tham Oa Oa đã từ dưới đất chui ra ngoài, rất là ân cần khom người thi lễ.

“Tiên trưởng ngưng kết Nguyên Anh, thật đáng mừng!”

“Cái tên này, ngươi còn có mặt mũi đi ra nữa hay sao, trơ mắt nhìn tượng thần của bản đạo bị đánh nát như thế.”

Chu Dịch phát tay đánh nát tượng thần của văn sĩ, dùng tượng thần đạo nhân thay thế, sau đó để lại một đạo pháp lực của Nguyên Anh, khi hắn không có mặt ở đây thì có thể chấn nhiếp những người khác.

Linh Tham Oa Oa nịnh nọt nói: “Ta chỉ tuân theo lời dạy bảo của tiên trưởng mà thôi, một khi có kẻ địch tới nếu tránh được

thì nên tránh, dù sao thọ nguyên của chúng ta kéo dài, chờ hắc chết chúng ta lại đào mộ phơi sương!”

“Hừ! Còn không đi xuống núi đổi lại tượng thần.”

Chu Dịch không có trách móc Linh Tham Oa Oa, từ khi sinh ra linh trí thì nó đã đi theo hắc chạy trốn khắp nơi, trong lúc vô tri vô giác tạo thành thói quen như thế.

Mấy ngày sau.

Bách tính xung quanh Ô Sơn lại đổi mới tượng sơn thần.

Hôm qua còn cung phụng tượng thần, hôm nay đem lót nhà bếp, quả nhiên là thói đời nóng lạnh.

Đầu tường biển ảo đại vương kỳ, người vừa ngừng hát ta ra sân, các lộ thần tiên như đèn kéo quân đổi đi đổi lại, dân chúng đã thành thói quen.

Bọn họ vốn không có thờ phụng thần tiên!

Là Phật hay là Đạo, là chính hay là tà, dân chúng đều không để ý, cũng không có quyền lực đi ủng hộ hoặc phản đối, điều duy nhất có thể là là cung phụng hương hỏa.

Chương 483: Bồ Thiên môn đồ.

“Bần đạo vất vả hai mươi năm, trong mắt bách tính chỉ là một Sơn Thần bái được không tể, không hơn trăm người chân chính thành kính cung phụng.”

Chu Dịch không hiểu nhiều về hương hỏa Thần Đạo, nhưng dựa theo tình hình bây giờ thì Thần Đạo hương hỏa ở Đại Hằng thậm chí Đông Thắng Thần Châu đều xảy ra vấn đề.

Phàm nhân không phải cung phụng từ đáy lòng, giống như là đi làm chăm công, hương hỏa nguyện lực chắc chắn nông cạn.

Thần tiên vì ngưng tụ Nguyên Lực Châu thì chắc chắn sẽ tăng lớn cường độ thu hoạch hương hỏa, gián tiếp tạo thành phàm nhân không tin thần tiên.

Tuần hoàn ác tính như thế, Thần Đạo khó mà hưng thịnh.

“Đại thế như thế này vượt xa suy tính của bần đạo, hưởng hồ Tiên Đạo tu sĩ thuần túy không cần Nguyên Lực Châu, Thần Đạo đòi phế uế oải cũng có lợi ích cho ta!”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, cảm thán Thần Đạo nếu cứ tiếp tục phát triển như thế thì chắc chắn sẽ xuất hiện càng nhiều vụ án giống như là Lâm Dương Thổ Địa.

Suy cho cùng thì người khổ vẫn là dân chúng!

Giao Sơn Thần Miếu cho Linh Tham Oa Oa chủ trì, Chu Dịch đăng vân giá vũ bay thẳng đến kinh đô Đại Hằng.

Trên đường, Chu Dịch thi triển Lôi Độn, gia trì Chân Long Biến và Phần Huyết Độn Pháp, ngăn ngừa nửa canh giờ thì đã xuyên qua Thanh Vân Phủ.

“Tốc độ bay như vậy vượt xa Long Hoàng năm đó, ở cảnh giới Nguyên Anh đã coi như là đỉnh tiêm!”

Chu Dịch tích lũy mấy ngàn năm, sau khi đột phá cảnh giới thì nhanh chóng bạo phát đi ra, pháp lực đến các loại thuật pháp thần thông tự hành viên mãn, giống như đạo quân uy tín lâu năm.

Hôm sau.

Đại Hằng kinh đô đã xuất hiện ở xa xa.

Dựa theo núi mà xây, bao trùm ba, bốn ngàn dặm, trời quang mây tạnh, thoáng như tiên cảnh trên trời.

Từ bên ngoài nhìn về thành nội nơi xa, mơ mơ hồ hồ, có thể nhìn thấy đỉnh đài lầu các mơ hồ trong đó.

Tường thành nguy nga, bố trí trận pháp trùng điệp, ngăn cách trong ngoài, cho dù là Nguyên Anh Hóa Thần cũng phải ngoan ngoãn đi cửa chính.

“Hằng Sơn là đỉnh cấp linh mạch của Đông Thắng Thần Châu, dựa theo phân chia của Cửu Châu Tu Tiên Giới thì nên là Thiên cấp. Nghe đồn linh mạch uẩn dưỡng vài vạn năm, sinh ra một mảnh phúc địa, là căn cơ của Lý thị Hoàng tộc!”

Tiên sơn phúc địa thường được dùng để hình dung động phủ của tu sĩ, thật ra thì nó cũng là tồn tại chân thật.

Dựa theo điển tịch ghi chép, ở trong phúc địa có thiên địa đại đạo hiển hóa, huyền diệu phi phàm, tu sĩ sẽ dễ dàng ngộ đạo, đột phá hơn, từng có người suy đoán hoàn cảnh ở trong phúc địa tương tự như tiên giới.

Chu Dịch hạ độn quang xuống, nộp lệ phí vào thành là mười viên linh thạch.

“Giá tiền này thì người bình thường hoàn toàn khó mà vào thành được!”

Quả nhiên.

Trên đường phố náo nhiệt phồn hoa lại rất ít có phàm nhân, kinh đô Đại Hằng là một tòa thành trì gần như hoàn toàn do tu sĩ tạo thành.

Không chỉ có người, còn có Yêu tộc đầu thú đi trên đường rất là tự nhiên.

“Đây mới là thịnh thế của Tu Tiên Giới!”

Chóp mũi Chu Dịch run run, phát hiện trên người của mỗi người đều phát ra khí tức hương hỏa có đậm có nhạt.

“Thịnh thế người người như rồng, không thể thiếu hương hỏa nguyên lực phụ tá, khi Cửu Châu Tu Tiên Giới thịnh nhất, tầng

cao nhất không kém gì Đông Thắng Thần Châu, nhưng cũng không có thành trì tu sĩ xuất hiện!”

Linh căn khan hiếm và ngẫu nhiên khiến cho Cửu Châu tiên phạm lỗi cách.

Cho dù Kim Đan Chân Quân, Nguyên anh lão tổ cũng phải ngoan ngoãn tiếp nhận chuyện tử tôn tư chất thấp kém, dựa vào cưới nhiều sinh nhiều để sinh ra linh căn.

Nguyên Lực Châu diệu dụng vô tận, dù cho không có linh căn, tu hành võ đạo trước, có một lượng lớn linh vật và hương hỏa nguyện lực, hai bên cùng gia trì thì cũng có thể bước vào cảnh giới dẫn khí nhập thể.

Đông Thắng Thần Châu không thiếu linh khí, linh vật, công pháp, điều khiến người ta sợ hãi chính là tu hành chậm chạp không đủ thọ nguyên, Hương Hỏa Ngưng Thần Thuật vừa khéo có thể đền bù khuyết điểm này.

Luyện Khí Kỳ nhiều thì Trúc Cơ, Kim Đan mới có thể nhiều.

“Một thuật hưng một châu... tại sao lại có cảm giác quen thuộc như vậy?”

Chu Dịch tạm thời không tâm tư thăm dò nơi khởi nguyên của thuật pháp, hắn tìm một khu vực tin tức linh thông ở trong thành, dùng đại khái nửa tháng thăm dò được tình hình trong kinh đô Đại Hằng.

Kinh đô tương tự như kinh thành phạm tục, hoặc có thể nói nó vốn là kinh thành.

Hoàng cung vương phủ, lục bộ kinh nha, các loại chức quan đều không thiếu một thứ nào, chỉ khác ở chỗ người nhậm chức đều là tu sĩ.

“Kinh thành quả là không tầm thường!”

Chu Dịch được chứng kiến phương pháp song tu đỉnh tiêm, tư vị huyền diệu hơn là Diệu Dục Các nhiều, nghe các cô nương nói khoác là có nam tu, nữ tu eg Kim Đan, Nguyên Anh kiêm chức trong lầu.

Thuật song tu thuộc về công pháp Tiên Đạo vừa chính vừa tà, Đại Hằng có mấy tông môn coi đây là căn cơ.

“Dám can đảm song tu với Kim Đan Nguyên Anh, không sợ bị người ta âm thầm giở trò xấu, tinh khí thần đều bị hút khô hay sao!”

Chu Dịch đi lại trên con đường ở kinh đô, xem trái xem phải giống như là lão đại gia đi dạo phố.

Tửu quán bán linh tửu, tiệm cơm ăn Linh thú, hiệu cầm đồ thu và bán linh vật, nếu không nhìn thấy cửa hàng bán đan dược phù triện thì nó không khác gì thành trì phàm tục.

Bách tính tinh khí thần dâng trào, khi nói chuyện với tu sĩ ngoại lai thì không kìm được mà trong giọng điệu có chút tự hào.

Kinh thành, muốn vào ở rất khó.

Phàm là người có thể định cư lâu dài ở trong này thì ít nhất trong tộc cũng phải có tu sĩ Trúc Cơ tọa trấn, hoặc là có thể nhờ vả được chút quan hệ với Kim Đan.

Kinh thành, nơi ở công cộng đã không còn là nơi chỉ ở lại nữa mà bây giờ đã giống với động phủ truyền thừa, không chỉ có thể hưởng thụ linh mạch đỉnh cấp mà còn sẽ được triều đình Đại Hằng bảo đảm an toàn.

Chương 484: Bổ Thiên môn đồ (2)

Chu Dịch tìm được người môi giới, hỏi thăm giá cả nơi ở.

“Vẫn được, không đắt lắm!”

Phòng ốc trong kinh đô cho dù giá có cao trên trời như thế nào đi nữa thì trong mắt lão quái vật hơn sáu nghìn năm trăm cũng chỉ là chuyện bình thường thôi. Giống như kiếp trước cảm thán giá phòng thủ đô mắc, nếu như có thể làm công sáu ngàn năm thì còn có thể mua không nổi nữa hay sao?

“Đáng tiếc có tiền mà không mua được, trừ phi bắt đắc dĩ nếu không thì không ai chịu bán ra!”

Chu Dịch đi lại như chậm nhưng thực chất thì nhanh, một bước trăm trượng, nguồn gốc từ thuật pháp Thần Túc Thông của Vạn Phật Tông, tốc độ không sánh bằng độn quang nhưng nếu dùng để đi đường trong thành thì có sự huyền diệu của riêng nó.

Trong thành.

Phía đông Đại Hằng Hoàng Cung.

Nha môn Khám Hạch Ti.

Thành lập từ năm tám mươi lăm Nguyên Đỉnh, đến nay đã hơn mười bốn năm, có hai con sư tử đứng sừng sững ở cổng, nó không phải là tượng đá mà là long tử còn sống, Toan Nghê.

Đương nhiên, huyết mạch mỏng manh, cách Chân Long mấy chục đời.

Toan Nghê phụ trách thủ vệ, thấy Chu Dịch đến gần thì há miệng hỏi thăm lý do.

Chu Dịch để lộ hồn phách văn sĩ ra, một lát sau có quan lại mở cửa, dẫn đi vào nha đường.

“Tiền bồi chờ một lát.”

Quan lại khom người nói ra: “Ngài là vị Nguyên Anh Đạo Quân đầu tiên, ừ công trạng tính như thế nào thì cần chủ sự trong Ti quyết định.”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, ngồi trên ghế thưởng thức trà.

Trước khi đến đã dò la được từ khi Nguyên Đình Đế tiến hành kinh sát, đại kế, không ít tham quan Tà Thần ở kinh đô bỏ trốn mất dạng, Khám Hạch Ti ban bố nhiệm vụ truy nã, treo thưởng.

Bởi vì tu sĩ chạy trốn ít nhất cũng là cảnh giới Kim Đan, thậm chí có Nguyên Anh lão tổ, tìm một chỗ khác thay hình đổi dạng thậm chí chạy ra khỏi quốc cảnh Đại Hằng, cho nên có rất ít người có thể hoàn thành được lệnh truy nã.

Ba năm trước đây có Kim Đan ngoại cảnh chém giết Tà Thần đang lẩn trốn, đi vào Đại Hằng giao nộp lên cho Khám Hạch Ti.

Triều đình phát thưởng, còn sắc phong làm Sơn Thần chính thức.

Cũng không lâu lắm.

Một vị quan viên mặc áo bào đỏ hiển hóa thân hình, chấp tay nói: “Bần đạo Vương Kinh, chức vụ Khảo Công chủ sự Khám Hạch Ti.”

“Tham kiến Vương đạo hữu.”

Chu Dịch cảm ứng khí tức của Vương Kinh như uyên như hải, ít nhất cũng là Nguyên Anh trung hậu kỳ, chấp tay nói: “Bần đạo Chu Cương, Sơn Thần Ô Sơn Thanh Vân Phủ.”

“Lâm Dương Ô Sơn hay là Lư Huyền Ô Sơn?”

Vương Kinh rất quen thuộc đối với sông núi trong phạm vi Đại Hằng, quan lại của Khám Hạch Ti gần như đi khắp tất cả huyện thành, khảo hạch công tội của quan lại, thổ địa nơi đó.

“Lâm Dương Ô Sơn.”

Chu Dịch lấy hồn phách của văn sĩ ra, nói: “Vài ngày trước bần đạo bế quan, cái thằng này lại chiếm Thần vị của ta, ta tra hỏi mới biết được là đào phạm cho nên mới giết hắn đưa tới triều đình.”

“Chuyện này khiến cho Chu Sơn Thần vất vả rồi.”

Vương Kinh nhắm mắt lại, trong lòng cũng không có hảo cảm với Chu Dịch, trong mắt quan lại của Khám Hạch Ti thì chín

mười chín phần trăm Sơn Thần Hà Bá đều nên giết.

“Bản đạo tu hành trong Đại Hằng, đương nhiên phải một lòng báo quốc.”

Chu Dịch chấp tay về phía hoàng cung: “Bệ hạ hùng tài đại lược, quét sạch quan trường, Thần Đạo, đương nhiên là bản đạo sẽ kiệt lực ủng hộ, chỉ hận không thể bắt hết tất cả đào phạm!”

“...”

Vương Kinh lập tức im lặng, đường đường là Nguyên Anh Đạo Quân mà lại không cần thể diện như vậy.

Không giống như vương thần vương thổ của phạm tặc, Lý thị Hoàng tộc và tông môn cộng trị Đại Hằng, tương đương với gia tộc tu tiên mạnh nhất trong nước, tu sĩ Tiên Đạo thiên tính thích tiêu điều tự tại, rất ít khi nịnh nọt một cách trần trụi như vậy.

Nhưng mà Vương Kinh cũng không dám phản bác Chu Dịch, chỉ là âm thầm tỏ thái độ không thích, sau đó nói hòa theo.

“Chu đạo hữu có công với triều đình, chắc chắn bệ hạ không tiếc ban thưởng, nếu muốn bắt đào phạm thì đến Khám Hạch Ti nhậm chức chứ?”

“Bản đạo pháp lực thấp, khó nhận chức trách lớn.”

Chu Dịch liên tục cự tuyệt, Khám Hạch Ti nhìn như quyền thế kinh người, hôm nay trăm Kim Đan đến mai trăm Nguyên Anh nhưng mà bản thân nó cũng bị tổn thất không nhỏ.

Huống hồ đắc tội quá nhiều thế lực, tương lai Thần Đạo trong cảnh nội Đại Hằng bị quét sạch, với tính tình lương bạc của Nguyên Đỉnh Đế thì chắc chắn sẽ dùng Khám Hạch Ti để lắng lại lửa giận của các phương, chỉ có đồ đàn mới gia nhập.

“Bản đạo không mong cầu gì khác, chỉ mong có được Chính Thần Hoàng Sách, sau này có thể chăm sóc nhân dân thay cho bệ hạ.”

“Vậy thì ủy khuất cho Chu đạo hữu rồi, bản quan sẽ tấu rõ cho bệ hạ biết.”

Vương Kinh nói chuyện trong giọng điệu rất là âm dương quái khí, hẳn không biết tại sao hạng người lão cá dối trá như vậy mà lại có thể vượt qua được Tâm Ma Kiếp.

Chu Dịch đạt được mục đích thì cũng không thêm đề ý tới thái độ trào phúng của Vương Kinh, được Chính Thần Hoàng Sách, sau này mình trốn ở trong núi tu luyện đến cảnh giới Nguyên Anh viên mãn, khi mình xuất quan thì cỏ mọc trên mộ phần của thằng này đã cao đến ba thước rồi.

“Đa tạ Vương đại nhân, bản đạo ở Phi Tiên Các chờ tin tức.”

...

Trong nha môn không có bí mật.

Phàm tục như thế, Tu Tiên Giới lại càng như thế.

Rất nhanh.

Lại lịch bối cảnh của Chu Dịch đều bị phơi bày trong mắt các gia tộc, tông môn trong Đại Hằng Triều, điều tra dừng bước ở Ô Sơn Sơn Thần, chương quỹ cửa hàng, trước đó thì hoàn toàn không có tin tức.

Có người lợi dụng tin mà Xích Minh Phủ báo cáo suy đoán Chu Dịch chính là tu sĩ độ kiếp đó.

Tổng thể thì còn tính là trong sạch, nhất là khí tức công pháp công chính thuần hòa, tu sĩ Huyền Môn chính tông rất được thể lực khắp nơi hoan nghênh.

Bọn họ nhanh chóng thăm dò được điểm dừng chân của Chu Dịch, lưu luyến ở câu lan đứng đầu kinh thành, thuộc về phân bộ cả Phi Tiên Tông ở kinh thành, từ khi tiến vào thì vẫn chưa từng đi ra ngoài.

Ăn chơi đàn điếm, tiêu dao tự tại!

“Đó là một vị diệu nhân!”

Phi Tiên Tông có thể là không nhỏ ở Đại Hằng, sau khi biết được tin tức thì lập tức phái người đến mời Chu Dịch gia nhập tông môn.

Hứa hẹn vị trí trưởng lão, sau này tiêu phí trong Phi Tiên Các có thể giảm năm mươi phần trăm!

Chương 485: Bổ Thiên môn đồ (3)

Chu Dịch thừa nhận điều kiện này rất mê người nhưng mà hắn chưa bao giờ thiếu linh thạch, có nhin đau lòng cự tuyệt lời mời, nhưng mà vẫn được thể hội viên trọn đời giảm giá mười phần trăm.

“Phi Tiên Tông lòng dạ rộng lớn, ngày sau không đổi địa giới!”

Lại qua hơn nửa tháng.

Chu Dịch tiếp xúc không ít thế lực, mạnh có Thiên Quân tọa trấn, yếu ít nhất cũng có Nguyên Anh, điều kiện mà bọn họ đưa ra cũng gần như nhau, cùng loại với trở thành trưởng lão, cung phụng, gia tộc, tông môn cho tài nguyên tu hành.

“Bần đạo không thiếu công pháp, không thiếu linh vật, những thế lực như thế này cho dù có gia nhập vào cũng vô dụng.”

“Huống hồ nửa đường gia nhập, cho dù là làm trưởng lão thì cũng không thể trở thành người một nhà được, lợi ích hạch tâm không hưởng thụ được, mà khi gặp nguy hiểm thì sẽ cho bần đạo lên trước!”

“Nếu như vậy thì làm một tán tu cũng không tệ!”

...

Ngày hôm đó.

Bách Vị Lâu.

Chu Dịch tìm nơi hẻo lánh, tự rót tự uống.

Một thanh niên đạo sĩ sau khi lên lầu thì trực tiếp đi tới, ngồi ở đối diện.

“Chờ hơn nửa tháng, rốt cục đạo hữu chịu đi ra khỏi Phi Tiên Các.”

“Không biết đạo hữu có chuyện gì?”

Chu Dịch quan sát đạo sĩ tử mĩ, hai mươi tuổi, sắc mặt lạnh lùng, kiêu dẳng đạo bào cổ xưa.

Đạo sĩ chậm rãi nói ra: “Tử Dương Kinh!”

Xoát!

Phân Quang Kiếm rơi vào trong tay, nổ rộ kiếm khí cực kỳ lẫn lộn, hóa thành kiếm trận phong cầm phạm vi mấy trăm trượng.

“Người là người phương nào?”

Chu Dịch sát ý nghiêm nghị, nếu như người này không thể giải thích được thì hẳn sẽ trực tiếp hạ sát thủ, nếu như ba đòn mà không chết thì hẳn sẽ chạy khỏi Đông Thắng Thần Châu, quan sát mấy trăm năm rồi mới trở lại.

“Kiếm quyết thật là tinh diệu, cho dù trưởng lão trong giáo cũng ít có người có thể có được thành tựu như thế, lại là hạt giống kiếm đạo trời sinh!”

Đạo sĩ tự mình nói chuyện, giọng điệu không có cứng rắn lạnh lẽo giống như mới nãy: “Bản đạo Cổ Tiêu, đệ tử đời ba của Bồ Thiên Giáo.”

“Bồ Thiên Giáo?”

Chu Dịch thở phào nhẹ nhõm, thử thăm dò: “Bản đạo từng lạc vào động phủ tiên hiền, được chút truyền thừa của Bồ Thiên Giáo, trong đó có Tử Dương Kinh...”

“Bồ Thiên Giáo truyền thừa xa xưa, trong giáo có vô số cao nhân, tản mát không biết bao nhiêu truyền thừa ở bên ngoài.”

Cổ Tiêu nói ra: “Đạo hữu được truyền thừa Bồ Thiên, chính là có duyên với bản giáo, bản đạo phụng lệnh của sư môn mời đạo hữu về tông môn!”

“Bồ Thiên Giáo có Nhân Tiên trú thế?”

Chu Dịch ở Đông Thắng Thần Châu mấy chục năm, biết được không ít tin tức trong Tu Tiên Giới, ví dụ như xưng hô giáo, tông, phái cũng không thể tùy tiện dùng được.

“Đó là chuyện đương nhiên, trong giáo Nhân Tiên đời đời không dứt!”

Cổ Tiêu mỗi lần nhắc lên Bồ Thiên Giáo thì đều sẽ sắc mặt nghiêm nghị, giọng điệu tôn sùng và cung kính: “Mười lăm ngàn năm trước, Vân Dật tổ sư vượt qua Cửu Cửu Thiên Kiếp, thành công cử hà phi thăng.”

“Trong Đông Thắng Thần Châu, đại giáo có được phi thăng chi pháp không quá năm ngón tay!”

Chu Dịch không vì phi thăng chi pháp mà kích động, có vô tận thọ nguyên, chỉ cần không chết yếu thì phi thăng tiên giới là chuyện sớm hay muộn thôi, hấn hoi.

“Bần đạo đương nhiên là cũng muốn nhận tổ quy tông, xin hỏi gia nhập Bồ Thiên Giáo thì có cần cấm chế như là hôn đấng hoặc là kiểm tra tư chất tuổi tác hay không?”

“Loại cấm chế này đều do mọi người tự nguyện.”

Cổ Tiêu nói ra: “Bởi vì truyền thừa trong giáo lưu truyền rất là rộng cho nên các nước trong Đông Thắng Thần Châu đều có không ít người tu hành, tổ sư đối với những môn nhân như thế này thì không có hạn chế căn cốt mà chỉ cần ngưng tụ Kim Đan thì có thể chính thức gia nhập giáo!”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, vừa cười vừa nói.

“Bần đạo đã muốn gia nhập Bồ Thiên Giáo đã lâu, hôm nay sư huynh đích thân đến đây, rốt cuộc cũng được như ý muốn!”

Cổ Tiêu nghe vậy thì mỉm cười, quả nhiên giống như nghe đồn, là một người không biết xấu hổ.

“Đây là lệnh bài đệ tử đời ba, đưa pháp lực khí tức vào là được.”

Cổ Tiêu lấy ra lệnh bài thanh đồng, kiểu dáng cổ xưa, khắc họa vân văn.

Chính diện có chữ triện “Bồ Thiên”, mặt trái khắc: Thiên Đạo Hữu Khuyết, Dĩ Ngã Bồ Chi!

“Cổ sư huynh, hai câu này có ý nghĩa như thế nào?”

Chu Dịch đưa một đạo pháp lực vào, kích hoạt trận pháp cấm chế trên lệnh bài, lệnh bài nở rộ linh quang bảy màu sau đó khôi phục yên lặng.

“Đây là giáo nghĩa căn bản của giáo ta, nghe đồn thời kỳ thượng cổ xảy ra thảm họa trời sập, sơ đại tổ sư bỏ qua cơ hội phi thăng lấy bản thân mình hoá thành phong cấm chắn lỗ thủng trên trời đó, trước khi lâm chung để lại một câu nói như vậy!”

Cổ Tiêu nghiêm nghị nói: “Tương lai nếu như Đông Thắng Thần Châu có đại kiếp, đệ tử Bồ Thiên sẽ bắt chước tổ sư, xả thân trấn tai.”

“...”

Chu Dịch chỉ cảm thấy lệnh bài này nóng phỏng tay, giáo nghĩa của Bồ Thiên Giáo không phù hợp với tính tình của hắn, trải qua rất nhiều đại kiếp như mặt pháp, hung thú, thi yêu, hắn chưa bao giờ có ý nghĩ hy sinh bản thân để thành toàn cho đại cục.

Sau đó lại chuyển lời hỏi.

“Cổ sư huynh có từng nghe nói tới Tiệt Thiên Giáo hay không?”

“Đương nhiên, đó là đại địch của giáo ta.”

Cổ Tiêu giọng điệu căm hận nói: “Tiệt Thiên ma đầu một lòng phi thăng, chế tạo mầm tai vạ khắp nơi, bị giáo ta ngăn cản nhiều lần, mấy vạn năm trôi qua đã tạo thành huyết hải thâm cù!”

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Tại sao Tiệt Thiên tà ma lại chế tạo tai hoạ?”

“Liên quan đến phi thăng chi đạo, bản đạo cảnh giới thấp, cũng không rõ ràng.”

Cổ Tiêu nói ra: “Tiệt Thiên Giáo lấy giáo lý lấy ra một sợi thiên cơ làm căn bản, chế tạo mầm tai vạ hoặc liên quan đến thiên cơ, nhân quả, có thể hỗ trợ phi thăng, có thể nói là phương pháp hại người ích ta.””

Chương 486: Lục phẩm chính thần.

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, mắng vài tiếng Tiệt Thiên tà ma, lại hỏi.

“Làm sao sư huynh phát hiện ra được là bản đạo tu luyện Tử Dương Kinh?”

“Kích hoạt Đệ Tử Lệnh, trong ngàn dặm có khí tức công pháp của giáo ta mà chưa có ghi vào môn tường thì sẽ có tin tức nhắc nhở.”

Cổ Tiêu giải thích: “Bản đạo lần theo khí tức công pháp tìm tới, đợi ở bên ngoài Phi Tiên Lâu mười mấy ngày, nhìn thấy Tiên Thiên Chân Nhân chi thể của sư đệ mới xác định là Tử Dương Kinh.”

Trong giọng nói của hắn tràn đầy vẻ hâm mộ, cho dù là ở bên trong Bồ Thiên Giáo thì cũng không có được bao nhiêu Tiên Thiên Chân Nhân.

Pháp môn như thế này uy lực thì lớn nhưng tu hành quá mức chậm chạp kém xa thần thông thực lực tăng trưởng nhanh như pháp thể.

“Thì ra là thế.”

Chu Dịch ném thử đưa pháp lực khí tức vào, Đệ Tử Lệnh ông ông tác hưởng, liên tục truyền đến mười mấy tin tức.

Bồ Thiên Kiếm Quyết, Đông Nam một trăm năm mươi dặm...

Tử Tiêu Kinh, Đông Nam một trăm năm mươi dặm...

Bách Luyện Bí Điển...

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Đông Nam một trăm năm mươi dặm có nhiều truyền nhân giáo ta như vậy?”

“Đó là tộc nhân của sư bá Đan Hà Tử, sư bá cũng là người phát ngôn của giáo ta ở Đại Hằng, trước mắt đảm nhiệm chức Lại bộ Thượng thư.”

Cổ Tiêu nói ra: “Vừa khéo sư đệ lập được công lao với triều đình, chắc chắn sư bá sẽ tranh thủ cho sư đệ một vị trí tốt.”

“Đa tạ sư bá, sau này nhất định đến nhà báỉ phỏng.”

Chu Dịch chấp tay với phương hướng đông nam sau đó nói ra:
“Chẳng lẽ công pháp trong giáo có thể tùy ý truyền ra ngoài?”

“Trong giáo ta thì thứ duy nhất không thể truyền ra ngoài chính là Bồ Thiên Bí Lục, còn những điển tịch khác thì đệ tử đời ba có thể tự quyết định dạy bảo đệ tử.”

Cổ Tiêu cười nói ra: “Cũng chính vì phương pháp truyền thừa như vậy cho nên giáo ta ở Đông Thắng Thần Châu còn được gọi là năm trăm chân chuyên ba ngàn ngoại đạo, cụ thể có bao nhiêu truyền nhân thì ngay cả tông chủ cũng không biết rõ được.”

“Đương nhiên, những đệ tử như thế này cũng không được tông môn ủng hộ chỉ có thể tự mình Trúc Cơ Kết Đan!”

“Thì ra là thế.”

Chu Dịch kinh ngạc với phương thức truyền thừa của Bồ Thiên Giáo, hoàn toàn khác hẳn với những tông môn xem điển tịch còn quan trọng hơn cả mạng của mình, bọn họ thu môn đồ khắp nơi, đệ tử mọc lên như nấm.

Ngày nào bản bộ gặp nạn cũng không phải Bồ Thiên Giáo hủy diệt, bất kỳ một tên chân chuyên hay ngoại đạo nào cũng đều có thể trọng lập sơn môn.

“Vậy ta phải làm như thế nào mới có thể lấy được công pháp?”

“Đệ tử mới nhập môn tường có thể nhận được ba môn công pháp.”

Cổ Tiêu nói ra: “Đệ tử đời ba lại có rất nhiều linh vật, Nguyên Lục Châu cấp cho, sau khi sư đệ lập được căn cơ thì sẽ có đệ tử tạp vật của bản bộ tới cửa liên lạc.”

Chu Dịch chấp tay nói: “Đa tạ sư huynh chỉ giáo.”

“Không cần khách khí.”

Cổ Tiêu nói ra: “Đệ tử đời ba trong Đại Hằng cảnh nội vốn chỉ có bốn người, bây giờ lại có thêm sư đệ gia nhập vào, sau này mở tiệc luận đạo sẽ có thêm nhiều niềm vui thú nữa!”

Chu Dịch vội vàng hỏi thăm ba vị sư huynh khác là ai.

Không ngờ tất cả đều là chính thần một phương, ví dụ như Cổ Tiêu tuổi quá trẻ trước mắt, bây giờ đảm nhiệm vị trí Thành Hoàng Vĩnh Ninh Phủ, quyền cao chức trọng.

“Tất cả đều nhờ công lao của sư bá, Nguyên Anh bình thường không thể đảm nhận được vị trí Thành Hoàng.”

Cổ Tiêu lấy Kiếm Phù truyền tin từ ống tay áo ra, dùng để sau này liên lạc, lại nói thêm một chút bí văn của Bồ Thiên Giáo sau đó mới rời đi.

Chu Dịch ngồi ở cửa sổ, tra xét rõ ràng Đế Tử Lệnh, xác định không có cấm chế dò xét.

“Bồ Thiên Giáo, phương pháp quản lý lỏng lẻo như vậy cũng có chút thích hợp với bản đạo...”

Từ khi bước vào Tu Tiên Giới đến nay, Chu Dịch chưa từng có ý nghĩ gia nhập vào tông môn, càng sẽ không trung thành với bất kỳ một thế lực nào, cho dù là Đan Đỉnh Tông hay là Bồ Thiên Giáo thì tất cả chỉ vì cần và thích hợp!

Tiên Đạo tịch liêu, lẻ loi độc hành, ức vạn năm, thân phận người kế nhiệm như thế nào đều tan thành mây khói.

...

Mấy ngày sau.

Chu Dịch đang tu hành thì bỗng nhiên nhận được tin tức của quan lại triều đình đưa tới.

Ra cửa lớn Phi Tiên Các, nhìn thấy quan lại mặc áo bào đỏ cầm hoàng lụa trong tay, sắc mặt nghiêm nghị nói.

“Sơn Thần Ô Sơn tiếp chỉ!”

Chu Dịch sửa sang lại vạt áo, khom người nói: “Thần, tiếp chỉ.”

Luật pháp Đại Hằng Triều quy định, tu sĩ không cần quỳ xuống hành lễ với quan lại, dù cho đôi mắt Hoàng đế cũng là như thế.

Quan lại triển khai thánh chỉ, cao giọng tuyên đọc.

“Sơn Thần Ô Sơn đuổi bắt tội phạm có công, kể từ ngày hôm nay thăng nhậm Thanh Vân Sơn Thần, đứng hàng lục phẩm.

Thống lĩnh vạn dặm Thanh Vân Sơn Mạch và dãy núi, thủy mạch thuộc về đó, chấp chương mây mưa biến ảo, bốn mùa luân chuyển...”

Lược bỏ mấy trăm chữ, chỉ có câu nói đầu tiên là có tác dụng.

Ô Sơn là chi nhánh của Thanh Vân Sơn, Thanh Vân Sơn là dãy núi lớn nhất Thanh Vân Phủ, kéo dài ngang qua mười ba ngàn dặm.

Chu Dịch yên lặng chờ quan lại tuyên đọc hoàn tất, khom người lần nữa nói: “Thần, bái tạ bệ hạ thánh ân, sẽ tinh trung vì nước, báo hoàng ân!”

Quan lại đưa thánh chỉ và Hoàng Sách tới, trong lòng bàn tay bỗng nhiên có thêm một cái bình ngọc, dùng thần thức đảo qua thì nhìn thấy bên trong có hơn trăm viên Nguyên Lực Châu.

“Thanh Vân Sơn Thần quả là diệu nhân, bản quan chủ sự Văn Tuyền Ti Lại bộ, Trịnh Hàn.”

“Hóa ra là Trịnh chủ sự.”

Chu Dịch truyền âm nói: “Bần đạo bái vào Bồ Thiên Giáo không lâu, chưa bái phỏng sư bá Đan Hà Tử, trở về Thanh Vân Sơn xong thì sẽ đi Lại bộ, vẫn cần Trịnh chủ sự chăm sóc một chút.”

Chương 487: Lục phẩm chính thần (2)

“Đúng là Thiên Quan sư điệt!”

Trịnh Hàn nghe vậy thì da mặt run rẩy, cảm thấy bình ngọc nóng phỏng tay, đang định tìm một lý do trả lại.

Lại nghe Chu Dịch nói ra: “Bản đạo nghe ngóng được khi những chính thần khác được sắc phong thì sẽ có được rất nhiều ban thưởng để xây dựng chính thần phủ đệ, sao đến lượt ta thì chỉ có Hoàng Sách?”

Trịnh Hàn lập tức hiểu ý, nhét bình ngọc vào ống tay áo, nhắc nhở.

“Bản quan nghe nói, ừm, chỉ là tin đồn, bệ hạ vốn định phong đạo hữu là Ô Sơn chính thần, nhưng mà trong triều có người nói chuyện, đề nghị bệ hạ ngàn vàng mua xương ngựa, mới thăng chức Thanh Vân Sơn Thần.”

“Cho nên thăng quan thì không còn chỗ tốt gì khác?”

Chu Dịch lại đổi mới nhận thức về Nguyên Đỉnh Đế cay nghiệt thiếu tình cảm, xương ngựa mua một nửa, tương đương không tốn tiền!

Trịnh Hàn nể tình Nguyên Lực Châu, lại nói ra: “Dưới Thanh Vân Sơn, bây giờ Sơn Thần Hà Bá đều là dã thần, còn cần đạo hữu chải vuốt, công lao này tính trong Thần vị.”

“...”

Chu Dịch rất muốn ném thánh chỉ đi, đường đường là Nguyên Anh lão tổ, sao có thể nhịn được.

“Ngày sau vất vả Thanh Vân Sơn Thần.”

Trịnh Hàn cũng cảm thấy bệ hạ làm việc không chu đáo, chỉ cho một cái danh phận không cho bất kỳ lợi ích nào mà còn muốn người ta giúp triều đình thanh lý dã thần ở địa phương, cái này không giống như ban thưởng mà là giống tìm một tên cu li miễn phí thì đúng hơn.

“Đa tạ thánh ân của bệ hạ.”

Chu Dịch hướng về hoàng cung chấp tay một cái, sau khi đưa tiễn Trịnh Hàn, hắn suy nghĩ xem mình phải làm Thanh Vân Sơn Thần như thế nào.

Lúc này.

Kiểm Phù trong ống tay áo chấn động, một tin tức truyền đến.

“Mời sư đệ đến Bách Vị Lâu, có chuyện quan trọng thương lượng.”

Người đưa tin chính là sư huynh tiện nghi Cổ Tiêu, Chu Dịch trầm ngâm một lát, trên mặt lập tức nở một nụ cười.

“Thì ra là thế, khó trách bắt một tội phạm Kim Đan mà lại được sắc phong Thanh Vân Sơn Thần. Nhưng mà chỉ cần bận đạo có thể lấy được lợi ích thì có thực quyền hay không cũng không quan trọng!”

Chợt bấm một cái pháp quyết, hóa thành độn quang bay về phía Bách Vị Lâu.

Vẫn vị trí cạnh cửa sổ.

Cổ Tiêu bày xong linh tửu món ngon, chờ sau khi Chu Dịch ngồi xuống thì tự mình rót rượu.

“Chúc mừng sư đệ tấn thăng lục phẩm chính thần! Thanh Vân Sơn đông khởi Giang Ninh phủ, xuyên qua Thanh Vân Phủ, tây cận Xích Minh Phủ, chấp chương mười ba ngàn dặm sông núi, địa bàn còn lớn hơn Thành Hoàng ta!”

“Bái tạ sư bá giúp đỡ.”

Chu Dịch đầu tiên là mặt lộ vẻ cảm kích, sau đó ra vẻ khổ sở nói.

“Chỉ là sư đệ một thân một mình, không có đệ tử sư môn giúp đỡ, một dãy núi lớn như vậy thì khó mà quản lý được. Dựa theo ý của bộ hạ, nhất định phải quét sạch dã thần, làm không tốt còn muốn bị phạt!”

“Sư đệ sao lại nói như vậy, sao lại không có sư môn?”

Cổ Tiêu cười nói ra: “Thanh Vân Sơn đó sư đệ cứ đi, tự có đệ tử trong giáo thanh lý sơn dã Tà Thần!”

Chu Dịch dò xét trên dưới Cổ Tiêu một lát, cười nhẹ hỏi.

“Vậy Nguyễn Lực Châu đoạt được, sư đệ có thể chia được mấy thành?”

Cổ Tiêu nao nao, chột cười ha ha, rất không hòa hợp với gương mặt lạnh lùng của hắn.

“Sư đệ quả là diêu nhân! Yên tâm, sư đệ mới là Thanh Vân Sơn Thần, đệ tử khác đều thuộc về dưới trướng ngươi, cho dù được bao nhiêu Nguyễn Lực Châu thì ít nhất có thể được chia ba thành!”

“Mới ba thành?”

Chu Dịch uống một hớp linh tửu, nói ra: “Thuộc hạ chư thần, phân cho đệ tử trong giáo, bản đạo chịu phong hiểm kết bè kết cánh.”

Thanh Vân Sơn Thần, nhìn như chỉ lực phẩm nhưng thực chất lại là đại quan ở địa phương nắm vững thực quyền trong tay.

Ví dụ như Vân Thông Hà Bá là thuộc về dưới trướng Thanh Vân, trừ vị trí Hà Bá ra thì còn có thể sắp xếp cho bốn vị Cửu Phẩm Tông Thần, Ô Sơn Sơn Thần cũng là như vậy.

Nếu như tất cả Thần vị lớn nhỏ đều do Chu Dịch an bài, như vậy thì tổng thể thế lực không kém gì Thành Hoàng một phủ.

“Cái gì kết bè kết cánh, ta đây là vì nước phân ưu!”

Cổ Tiêu mắt thấy Chu Dịch chậm rãi uống rượu, trầm ngâm một lát, nói cụ thể ra: “Sư đệ, bảy thành Nguyễn Lực Châu đó có ba thành phân cho sư bá, ba thành nộp lên tông môn, một thành còn lại mới là bọn người sư huynh chia lẫn.”

“Hóa ra là phương pháp phân chia như thế.”

Chu Dịch gật đầu nói: “Mới vào tông môn, lẽ ra nên hiếu kính sư bá sư huynh, nhưng mà... sư đệ vì độ kiếp hao hết tích lũy, bây giờ nghèo rớt mùng tơi, không có linh vật kiến tạo Sơn Thần phủ đệ.”

“Việc này dễ nói.”

Cổ Tiêu thấy Chu Dịch đồng ý, lập tức nở một nụ cười nói: “Linh Minh Sư huynh ở Hộ Bộ, sẽ lấy ra một phần linh vật dùng cho triều đình thanh trừ dã thần Thanh Vân Phủ, năm thành trong đó đưa đi Thanh Vân Sơn.”

Dã thần ở Thanh Vân Sơn hoàn toàn do đệ tử Bồ Thiên Giáo thanh lý, hoàn toàn không cần linh vật của triều đình, tương đương với rơi vào túi Chu Dịch.

“Đa tạ sư huynh.”

Chu Dịch nói ra: “Sư đệ sẽ quản lý tốt Thanh Vân Sơn, sản xuất nhiều Nguyên Lực Châu hơn, nhưng mà nếu như đệ tử trong giáo dùng tà pháp thu hoạch...”

“Sau khi tra ra được thì trực tiếp đánh giết!”

Cổ Tiêu bỗng nhiên thu hồi sắc mặt vui cười, khôi phục lại vẻ lạnh lùng như cũ lên tiếng nói.

“Trời lung còn xả thân bỏ, huống hồ gì là tội làm hại bách tính? Giáo ta truyền thừa đến nay, trấn áp Tiệt Thiên Giáo không dám thò đầu ra, chính là tuân theo giáo nghĩa căn bản này mà làm việc!”

“Như thế rất tốt.”

Chu Dịch lúc đầu cảm thấy Tiệt Thiên Giáo càng thích hợp, bây giờ thấy Bồ Thiên Giáo cũng không tệ, ít nhất giáo nghĩa sâu nghiêm, phù hợp với thị phi quan của mình.

Cho dù gia nhập tông môn ma đạo, mắt thấy đồng môn việc ác bất tận nhưng lại không thể ngăn cản, chắc chắn sẽ lòng sinh uất khí.

Chương 488: Lục phẩm chính thần (3)

Năm rộng tháng dài, trở thành tâm ma.

Cổ Tiêu nghiêm nghị nói: “Sư đệ trước đó là tán tu, làm việc tiêu điều tự tại, không người quản thúc thì cũng thôi đi. Sau này phải ghi nhớ, giáo nghĩa Bồ Thiên Giáo chính là căn bản tu hành, một khi có xúc phạm đến thì sư huynh sẽ không nể mặt!”

“Đương nhiên là vậy!”

Chu Dịch mấy ngàn năm thủ vững bản tâm không làm ác, từ giờ về sau cũng sẽ như thế, lấy một vò rượu từ trong ống tay áo ra.

“Sư huynh ném thử, năm ngàn năm linh tửu, tìm được từ trong cổ mộ của một tiên hiền.”

...

Thanh Vân Sơn.

Từ đông đến tây, mười ba ngàn dặm.

Bên ngoài chủ mạch lại phân làm Thất Thủy Thập Tam Sơn, tất cả đều bị sơn dã Tà Thần chiếm cứ.

Ngày hôm đó.

Một ngọn núi chính giữa dãy núi, tương tự bảo bình, trên dưới mảnh mà sườn núi thô.

Độn quang rơi xuống, hóa thành đạo nhân áo lam.

“Đây cũng là chỗ hạch tâm của linh mạch của Thanh Vân Sơn, thành lập Sơn Thần phủ đệ, yên lặng chờ đệ tử trong giáo thanh lý dã thần.”

Chu Dịch rời khỏi kinh đô, sau đó về trước Ô Sơn dẫn Linh Tham Oa Oa đi, tấn thăng lục phẩm Sơn Thần nắm giữ đại quyền, lại là Bồ Thiên Môn Đồ, chắc chắn sẽ khiến cho nhiều phe thế lực cẩn thận điều tra.

Trong đó nói không chừng có người tinh thông linh mục thuật pháp, nhìn thấu bản tướng của Linh Tham Oa Oa.

Năm vạn năm được linh linh sâm, ăn một miếng tái tạo lại toàn thân, một khi tin tức bị bại lộ ra thì Phản Hư Nhân Tiên cũng sẽ đổ mắt đến đoạt.

“Đội Sơn Thần phủ đệ xây xong, bố trí cấm chế che lấp, lại thả linh sâm ra.”

Chu Dịch rơi xuống đỉnh núi, pháp lực bàng bạc thấu thể mà ra, trực tiếp bao phủ toàn bộ sơn phong hình bảo bình.

Từng đạo pháp lực như đao khắc sắc bén, đảo mắt đã chẻ sơn phong thành tượng hình người, sau đó lại tinh điều tế trác thành tượng sơn thần cao to lớn hơn ba trăm trượng.

Lấy sơn phong làm pho tượng, trong mắt phàm nhân thì như thần tích, tâm sinh kính sợ, mới cung phụng hương hỏa.

Một lát sau.

Thành lập Sơn Thần Miếu dưới chân tượng thần, tiền điện cung phụng tượng thần cỡ nhỏ, bố cục tương tự Ô Sơn Thần Miếu.

Chu Dịch bố trí Tụ Linh Trận bên trong miếu, linh khí bàng bạc được dẫn dắt đến, trong lúc hít thở thì nuốt vào trong bụng và luyện hóa thành pháp lực.

Nguyên Anh cũng ngồi xếp bằng trong đang điền, hô hấp đồng bộ với bản tôn.

“Bất cứ lúc nào, pháp lực mới là căn bản của tu sĩ, chịu đựng mấy ngàn năm khốn đốn không tiến bộ, rốt cục lại cảm nhận được diệu dụng tu vi tăng trưởng!”

...

Trong triều có người làm quan mới tốt.

Năm đó Chu Dịch làm ngục tốt ở thiên lao thì đã cảm nhận được rất rõ về hàm nghĩa của câu nói này.

Thời gian qua đi mấy ngàn năm.

Hưởng thụ chỗ tốt khi có chỗ dựa lần nữa, chỉ qua nửa năm thì triều đình đã phát vật tư tiêu diệt dã thân vào trong tay Thành Hoàng Thanh Vân Phủ.

Dựa theo tỉ lệ đã được quyết định từ trước, Thanh Vân Thành Hoàng lệnh cho tâm phúc đưa năm thành đến Thanh Vân Sơn Thần Miếu.

Lại trừ bỏ địa phương chia lãi thì Thanh Vân Thành Hoàng tới tay cũng không đủ ba thành.

Thanh Vân Thành Hoàng không có bất kỳ bất mãn nào, bởi vì hoàn toàn là phát tài ngoài ý muốn, nếu không phải Chu Dịch thắng nhậm Thanh Vân Sơn Thần, triều đình sẽ không phát cái gọi là “vật tư tiêu phí” xuống.

Có chút giấm đó mới có sủi cảo!

Nhờ phúc Chu Dịch, Thanh Vân Thành Hoàng cảm kích còn không kịp.

Bên trong Sơn Thần Miếu.

Chu Dịch mở ra túi trữ vật, linh thạch, phù triện, đan dược xếp chồng chất bên trong, bất kỳ phẩm loại gì cũng có đến hàng vạn mà tính.

“Đồ của triều đình quả nhiên là không đau lòng, số lượng này xây dựng mười toà phủ đệ cũng đủ!”

Ngày hôm đó.

Một đạo độn quang bay vào Thanh Vân Sơn.

Từ xa đã nhìn thấy tượng sơn thần cao ngất đứng sừng sững, sau khi rơi xuống bên ngoài cửa miếu thì hóa thành đạo sĩ áo lam.

Đại môn màu son cao ba bốn trượng, đúng là thượng đẳng mộc linh vật luyện thành, vách tường trái phải kéo dài mấy trăm trượng đều là Thanh Linh Thạch, chỉ với tài nguyên ở tường ngoài thì có thể móc sạch tích lũy trong mấy trăm năm của tu sĩ Kim Đan.

“Vị sư thúc này thật là phô trương!”

Trong ánh mắt đạo sĩ lộ ra vẻ hâm mộ, chân chuyên trong giáo độc lòng tu hành, bên trên còn có rất nhiều trưởng bối trông coi, cho dù con muốn hay không thì đều phải biểu hiện ra là mình thanh tĩnh vô vi, không ưa thích xa hoa.

Kẹt kẹt.

Còn chưa kịp thông báo thì cánh cửa đã tự mở ra.

Chỉ thấy một đường hành lang Xích Kim nổi thẳng chính điện, trái phải có mấy chục cây ngọc trụ đứng sừng sững.

Dưới trụ có chiến lực kim giáp tướng quân, mặc áo giáp, cầm binh khí, đỉnh nón giáp trụ, khí tức tuy chỉ có chừng Trúc Cơ nhưng từng vị đều uy vũ đáng sợ.

“Quý tu có khí tức hương hỏa, đúng là Âm Thần tọa hạ!”

Đạo sĩ đứng cách bậc cửa khom người thi lễ với chính điện:

“Văn bối Hứa Chí Tiên, bái kiến Chu sư thúc, phụng lệnh của chương giáo đến đây mời sư thúc lựa chọn công pháp thần thông nhập giáo.”

Một giọng nói ôn hòa vang lên.

“Chí Tiên, tên không tệt, dẫn vào bên trong đi.”

Chợt kim giáp tướng quân bên trái ra khỏi hàng, dẫn theo Hứa Chí Tiên xuyên qua chính điện.

Hứa Chí Tiên chú ý đến bảng hiệu trên chính điện, trên đó viết bốn cái chữ triện “Tiểu Bồ Thiên Các”, hẳn cũng hiểu rõ hơn về vị sư thúc thích nịnh nọt này.

Trước đó đối với loại người nhập giáo bằng phương thức nhận tổ quy tông như Chu Dịch, khi thành lập thế lực ở địa phương thì đa số sẽ lấy theo sự yêu thích của mình hoặc là lấy đạo hiệu công pháp các loại để đặt tên cho nên còn được gọi là truyền thừa ngoại đạo của Bồ Thiên Giáo.

Chu Dịch trực tiếp dùng hai chữ “Bồ Thiên”, trung tâm đáng khen, am hiểu tâm tư đại lão trong giáo.

Chương 489: Truyền thừa tiên giới.

Sau chính điện là vài toà linh khí trường kiều, nhan sắc khác nhau như là cầu vòng lơ lửng, nổi thẳng đến những cung điện khác nhau.

Hứa Chí Tiên nhìn xuống dưới cầu, nước chảy róc rách, đáy nước đá cuội đúng là Linh Tinh trải thành, hắt lại cảm thán sư thúc hào hoa xa xỉ một lần nữa.

“Đại nhân đang luyện đan ở Vĩnh Thọ Điện, xin mời đi theo ta.”

Tướng quân leo lên trường kiều màu đỏ, không cần cất bước, linh khí tự nhiên đẩy đi tới, nhanh chóng đi tới bên ngoài Vĩnh Thọ Điện.

Vĩnh Thọ Điện linh khí nồng nặc nhất, ngưng tụ thành mây mù bay lên cao, hóa thành Linh Vũ rơi xuống, tưới nhuần kỳ hoa dị thảo ngoài điện.

“Ngũ Sắc Vân Chi, Thất Thái Liên, Già Lam Diệu Thụ... Hít! Thanh Tịnh Linh Trúc này trăm năm mới dài một tấc, ngàn năm sẽ thành kỳ trân, nhưng bây giờ lại có một mảng lớn đều cao tới hai, ba trượng?”

Hứa Chí Tiên kính sợ sư thúc chưa từng gặp mặt hơn một chút.

Tu Tiên Giới lấy thực lực vi tôn, nhưng mà tài lữ pháp địa, tu sĩ có được linh vật như thế thì thật lực tuyệt đối không thể khinh thường được.

Cửa điện tự mở, kim giáp tướng quân khom người lui ra.

Hứa Chí Tiên đi vào trong điện, chỉ cảm thấy nhiệt độ đột nhiên lên cao, sau đó nhìn thấy cự đỉnh đứng sừng sững ở trong đó.

Lão đạo áo lam ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, không ngừng huy động bảo quạt ba tiêu, các loại Linh Hỏa cháy hừng hực bên dưới đan lô, đan hương kỳ dị tràn ra, tràn ngập toàn bộ cung điện.

“Bái kiến sư thúc.”

Hứa Chí Tiên khom người thi lễ, thấy đạo nhân sắc mặt ngưng trọng thì biết đang vào thời khắc mấu chốt của quá trình luyện đan cho nên lẳng lặng đi qua một bên chờ không dám quấy rối.

Ánh mắt đảo qua hai bên trái phải, chong đèn trang trí nhìn có vẻ như là đơn giản cổ xưa nhưng mà khi quan sát kỹ vách tường thì không có chỗ nào mà không phải là do linh vật thượng đẳng luyện thành lại được bố trí trận pháp cấm chế trùng điệp.

Lại hít sâu, mùi thuốc vào bụng, pháp lực lại có tăng trưởng.

“Như vậy cần phải luyện chế bao nhiêu đan dược?”

Hứa Chí Tiên trong lòng kinh hãi, tư thế cúi thấp hơn, không còn vẻ cao ngạo của Bồ Thiên chân truyền.

Ước chừng nửa canh giờ.

Ông!

Đan lô chấn động, nắp đỉnh bịch một tiếng văng ra ngoài, mấy chục đạo linh quang dâng trào ra.

Chu Dịch cầm ngọc thạch hồ lô trong tay, thi triển pháp quyết thu đan, cất toàn bộ linh đan vào trong đó, còn lại một viên rơi vào trong lòng bàn tay.

“Chất lượng không tệ!”

Kế thừa truyền thừa của Đan Đỉnh Tông ở Cửu Châu Tu Tiên Giới, lại trải qua mấy ngàn năm lĩnh hội, có thể nói là đan đạo đại thành.

Lần này luyện chế Tử Kim Đan rất thích hợp cho Nguyên Anh Kỳ tăng trưởng pháp lực, lại đan thành cửu chuyển là vì Tuyệt phẩm, sau khi phục dụng thì còn công hiệu mạnh hơn Tử Kim Đan bình thường bốn, năm phần mười.

Chớ coi thường hơn bốn, năm phần mười, tu vi đến cảnh giới Nguyên Anh, thọ nguyên gần ngàn tái, có đủ thời gian tinh nghiên tứ nghệ, trong mắt tu sĩ Kim Đan đều được xưng tụng đan đạo đại sư.

Cho nên phẩm chất đan dược Nguyên Anh chênh lệch kém xa Trúc Cơ, Kim Đan Kỳ.

Huống hồ linh dược cần để luyện chế Tử Kim Đan không có loại nào mà không phải là mấy trăm năm dược linh, chủ dược là kỳ trân ngàn năm Tử Kim Chi, Nguyên Anh lão tổ cũng không nỡ luyện chế.

“Sư diệt đọi lâu.”

Chu Dịch cong ngón búng ra, nói: “Đúng lúc gặp bản đạo luyện đan có thành tựu, cũng coi là một phần cơ duyên, viên đan dược đó thưởng cho ngươi.”

“Đa tạ sư thúc.”

Hứa Chí Tiên là Bồ Thiên chân truyền, nhãn lực đương nhiên không tầm thường, khom người bái tạ sau đó lấy túi trữ vật ra nói.

“Đây là ban thưởng sau khi sư thúc ghi vào môn tường, chương giáo nghe nói sư thúc đứng hàng lục phẩm chính thân thì liên thanh tán thưởng, lại cố ý cho thêm không ít linh vật, lại có thể ngoài định mức lựa chọn một môn công pháp.”

“Bái tạ chương giáo.”

Chu Dịch cầm lấy túi trữ vật, thần thức đảo qua, số lượng linh vật đủ để khiến Kim Đan đỏ mắt, nhưng mà nghĩ đến Nguyên Lực Châu đoạt được ở Thanh Vân Sơn Mạch cần nộp lên ba thành cho Bồ Thiên Giáo thì những thứ này cũng không coi vào đâu nữa.

Có một cái ngọc giản mục lục công pháp, hắn lấy ra cẩn thận quan sát.

Bồ Thiên Giáo truyền thừa xa xăm, mục lục công pháp tông môn mệnh môn như biển, chọn lựa gần nửa ngày mới chọn được mục tiêu.

“Bản đạo không thiếu công pháp, chọn lựa đầu tiên đương nhiên là độn pháp!”

Chu Dịch trời sinh thân cận độn thuật, nhiều lần sàng chọn đạt được hai môn trong đó.

“Môn Đại Ngũ Hành Độn Thuật này được xưng là truyền thừa tiên giới, tu luyện đến đại thành trên trời dưới đất không có gì không độn được, tốc độ còn nhanh hơn Lôi Độn mấy phần,

hơn nữa bản đạo từng tiệm tu Tiểu Ngũ Hành Độn Pháp, vừa khéo có thể tu luyện tiếp!”

“Lại có môn Hư Không Độn Thuật này, tốc độ mặc dù không nhanh nhưng lại có thể qua lại hư không, trận pháp cấm chế bình thường hoàn toàn vô hiệu, quả là tuyệt kỹ bảo mệnh!”

Độn pháp thần thông Nguyên Anh Kỳ thì Chu Dịch cũng không thiếu, bên trong vạn quyền Đạo Tạng không thiếu bí pháp có tốc độ kinh người.

Nhưng mà khổ nổi là Cửu Châu Tu Tiên Giới đã xuống dốc, từ Thượng Cổ đến mạt pháp, thần thông thuật pháp sửa chữa nhiều lần, di thất, uy lực không sánh bằng Đông Thắng Thần Châu đang trong thời gian cường thịnh.

Ví dụ như Đại Ngũ Hành Độn Thuật, chỉ bốn chữ truyền thừa tiên giới thì đã tuyệt tích ở Cửu Châu!

“Niết Bàn Kinh của Phật Môn không thể tu hành nữa, cần một môn quan tướng pháp của Đạo Môn...”

Chu Dịch dựa theo kinh nghiệm của trước đây, tu hành chậm, uy lực lớn, tiêu chuẩn thấp, nhiều lần so sánh sàng chọn, tìm được một môn danh xưng truyền thừa tiên giới “Thanh Đế Quan Tướng Pháp”.

“Dựa theo công pháp này miêu tả thì vốn nên là Ngũ Phương Ngũ Đế Quan Tướng Pháp nhưng mà Bồ Thiên Giáo chỉ lấy được một phần năm từ lão tổ tiên giới, nhưng chỗ huyền diệu đã vượt qua những Quan Tướng Chi Pháp khác!”

Chương 490: Truyền thừa tiên giới (2)

Bổ Thiên Giáo tự có luyện thân chi pháp càng hoàn chỉnh huyền diệu hơn nhưng mà hoặc cần kỳ dị thể chất hoặc cần ngộ tính đỉnh tiêm.

Thanh Đế Quan Tướng Pháp, chỉ cần thọ nguyên dài đằng dặc!

“Luyện Thể chi thuật, tiếp tục tu hành Tử Dương Kinh, dựa theo Cổ sư huynh nói, Tiên Thiên Chân Nhân tiềm lực vô tận, tạm thời không cần thay đổi.”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, xem xét thần thông bí thuật bằng môn tả đạo.

Bằng môn tả đạo cũng không phải đều là ma công tà pháp, chỉ khác biệt với Huyền Môn chính tông, như là Hư Không Động Pháp, Tinh Thần Bí Lục đều có thể quy về Bằng Môn.

“A?”

Chu Dịch kinh ngạc lên tiếng, thấy được tên công pháp quen thuộc.

“Chân Long Cứu Biên”.

“Đáng tiếc chỉ có ngũ biến, hơn nữa ngu hủ ứng bản đạo đã tu thành, ngu biến tăng lực lượng, hồ biến tăng sát phạt, ứng biến tăng tốc độ, thổ biến, thận biến không biết có huyền diệu gì không?”

Chu Dịch xem xét giới thiệu văn tắt của công pháp, nói rõ tu thành thổ biến có thiên phú linh mục, tu thành thận biến thì bụng sinh động thiên.

“Hai loại thì hai loại, bốn loại còn lại chậm rãi sưu tập, trong giới thiệu văn tắt ghi chú rõ phương pháp này bắt nguồn từ Long Cung, Đông Thắng Thần Châu có ít con Chân Long, sau này sẽ có cơ hội thu hoạch được.”

“Bản đạo chờ được, cùng lắm thì đợi đến mặt pháp tuyệt thế, lại kế thừa điển tịch một châu!”

Chu Dịch nói cho Hứa Chí Tiên biết bốn môn công pháp đã chọn, hỏi: “Bao lâu thì có thể lấy được toàn bộ công pháp?”

Hứa Chí Tiên nói ra: “Vấn bối hồi bẩm tông môn, sẽ từ trưởng lão Công Pháp Điện thi pháp truyền vào Đệ Tử Lệnh của sư thúc.”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Làm như vậy sẽ không sợ khiến cho công pháp ngoại truyện?”

“Công pháp trong giáo rộng truyền tứ phương, không sợ tiết lộ.”

Hứa Chí Tiên nói ra: “Sư tôn khai đàn từng nói, giáo ta trải qua mấy lần suy sụp lại quật khởi, hoàn toàn là vì nguyên nhân này, trừ phi Tu Tiên Giới không còn, chứ không thì cho dù ai cũng không diệt được Bồ Thiên Giáo!”

“Ừm, sư phụ ngươi nói rất đúng.”

Chu Dịch ánh mắt lấp lóe, linh khí từ khôi phục đến cực thịnh, thời gian tính theo con số trăm vạn năm, dù cho Phản Hư Nhân Tiên cũng chết mấy chục đời.

Từ thịnh chuyển suy lại tổn trăm vạn năm, cho dù Bồ Thiên Giáo cũng khó lâu dài bất diệt, nếu như không thuận theo linh khí triều tịch dao động, thay đổi công pháp khó dễ thì đời sau sẽ thành tông môn thượng cổ.

Hứa Chí Tiên nói ra: “Sư thúc, vấn bối có một câu nói không biết có nên nói hay không?”

“Cứ nói đừng ngại.”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, tại sao vô cớ ban cho Tử Kim Đan, không phải là muốn ngươi nói hay sao.

“Cái Đại Ngũ Hành Độn Thuật này danh xưng truyền thừa tiên giới nhưng mà trong giáo không nhiều người tu thành.”

Hứa Chí Tiên nói ra: “Mỗi một hành, tu luyện không chỉ cần lĩnh hội thuộc tính cực sâu mà còn cần luyện hóa kỳ trân, thay đổi thể chất căn cơ, cho đến khi Ngũ Hành đầy đủ mới có thể độn pháp đại thành.”

“Trong giáo có lão tổ tu hành, phát hiện phương pháp này sẽ thay đổi linh căn tu sĩ, ví dụ như vốn là Thiên Linh Căn, sau

khi tu hành thì linh căn lại xuất hiện tạp chất...”

“Tạp chất?”

Chu Dịch nhú lông mày lại: “Biến thành ngũ linh căn?”

“Không kém bao nhiêu đâu.”

Hứa Chí Tiên nhận được chỗ tốt, cũng không giấu diếm, dù sao nó cũng không phải là bí mật trong Bồ Thiên Giáo: “Chỉ là hơi ảnh hưởng linh căn vốn có, kém tư chất trung bình ngũ linh căn.”

Chu Dịch lập tức hiểu, phương pháp này cũng không thay đổi linh căn trời sinh mà là khiến cho linh căn có “tạp chất”.

Trời sinh linh căn là một, Thiên Linh Căn là không chấm một, ngũ linh căn là không chấm hai, có lẽ có cách chia cao thấp.

Đại Ngũ Hành Độn Pháp chính là ngoài định mức tăng thêm giá trị Ngũ Hành, khả năng mỗi loại chỉ có không phẩy không mấy nhưng mà đối với Thiên Linh Căn thì tương đương với tư chất phụ tăng trưởng!

“Chuyện này là chuyện tốt với bản đạo!”

Chu Dịch rõ ràng là không có bất cứ linh căn gì, tu hành đến nay toàn bằng thời gian ma luyện, lật khắp lịch sử tu hành của Cửu Châu hoặc là Đông Thắng Thần Châu thì chưa hề có người không có linh căn tu thành Nguyên Anh.

Nếu như biến thành ngũ linh căn, cho dù là có một chút tạp chất thì cũng là đột phá chưa từng có!

“Sư diệt có lòng.”

Chu Dịch nói ra: “Bản đạo sẽ không tu hành phương pháp này, chỉ là lần đầu tiên nghe nói tới truyền thừa tiên giới nên muốn lấy tới so sánh lĩnh hội, có lẽ có ích cho con đường tương lai.”

“Ý chí của sư thúc khiến cho văn bối kính ngưỡng vạn phần.”

Hứa Chí Tiên sắc mặt ửng đỏ, tu hành hơn trăm năm, vẫn luôn cho mình là thiên kiêu, chưa từng nịnh nọt trần trụi như vậy, khom người nói ra: “Văn bối xin phép về giáo phục mệnh.”

“Ừm.”

Chu Dịch bỗng nhiên nói ra: “Bần đạo chấp chương Thanh Vân Sơn, tọa hạ rất nhiều Thần vị trống chỗ, có muốn đến nhậm chức Sơn Thần Hà Bá hay không?”

“Chuyện này...”

Trên mặt Hứa Chí Tiên lộ vẻ do dự, tông môn bản bộ không thiếu tài nguyên, vốn là chương mắt ngoại giới, nhưng mà thấy sư thúc hào hoa xa xỉ, cũng hâm mộ hẳn tự do không ai quản thúc.

“Chớ nghĩ Sơn Thần Hà Bá là quan nhỏ, nhìn như không có chỗ tốt gì nhưng thực chất thì không phải vậy.”

Chu Dịch nói: “Thứ nhất là bách tính hương hỏa ngưng tụ ra Nguyên Lực Châu, nhưng mà nó không phải là lợi ích lớn nhất, thứ tốt là nhiều sơn thủy khoáng mạch, ví dụ như Ô Sơn nơi bần đạo từng ở thì có một cái Huyền Tinh Linh Khoáng.”

Khoáng mạch trong Đại Hằng Triều, dựa theo luật pháp thì thuộc về triều đình nhưng mà do địa phương phụ trách khai thác, nộp lên trên bao nhiêu thì theo ý bọn họ.

Nguyên Lực Châu cũng là như thế, triều đình thu lấy năm thành từ chính thần địa phương nhưng mà theo Chu Dịch hiểu rõ thì chính thần nộp lên trên ba thành đã là đại trung thần của bệ hạ.

Chương 491: Truyền thừa tiên giới (3)

Cho nên chính thần dã thần xuất hiện khắp nơi trong Đông Thắng Thần Châu, người người có mở!

“Đa tạ sư thúc.”

Hứa Chí Tiên nghe nói có mở thì lập tức quyết định: “Vãn bối hồi giáo bàn giao, sau đó xin phép sư tôn ra ngoài du lịch, nhiều nhất một năm nửa năm thì sẽ trở lại.”

Chu Dịch vỗ tay cười nói: “Bần đạo để trống chỗ!”

Trên mặt Hứa Chí Tiên lộ vẻ vui mừng, liên tục bái tạ sau đó hóa thành độn quang chạy về tông môn.

Tán thăng Kim Đan Chân Quân không lâu, Hứa Chí Tiên chỉ có pháp bảo theo bộ do trong giáo ban thưởng, uy lực tất nhiên mạnh hơn tán tu nhưng lại không xứng với thân phận Bồ Thiên chân truyền, đang cần nguyên lực, linh thạch mua sắm kỳ trân luyện bảo.

Chu Dịch xếp bằng ở Vĩnh Thọ Điện, liếc mắt nhìn hướng kinh đô.

“Bần đạo không hứng thú với Sơn Thần đại quyền, nhưng mà cũng phải có lòng phòng bị, miễn cho nói là ba thành nhưng lại vô duyên vô cớ biến thành một thành, nửa thành...”

Trải qua mấy ngàn năm, đối với lòng người thay đổi, Chu Dịch không cần suy nghĩ sâu xa cũng có thể đoán được.

Thanh Vân Sơn trên bản chất thuộc về Bồ Thiên Giáo quản hạt, Chu Dịch chỉ là vừa lúc gặp may, được Đan Hà Tử đẩy thượng vị.

Dựa theo ước định, Chu Dịch hưởng thuế má triều đình, sau đó thu lấy ba thành Nguyên Lực Châu.

Nhưng mà tiên thân còn có dục vọng, người càng sẽ không biết thỏa mãn.

Nếu như chuyện gì Chu Dịch cũng mặc kệ, chỉ ở bên trong miếu tiềm tu pháp lực làm tượng bùn, không để ý sở tác sở vi

của Sơn Thần Hà Bá dưới trướng thì không bao lâu sau “Tập đoàn Thanh Vân Sơn” sẽ bị hao tổn!

Quyền lực lớn nhỏ không thêm đề ý nhưng không thể để cho người ta xem như đồ thừa.

Hứa Chí Tiên rời đi không tới nửa tháng, lại có đệ tử Bồ Thiên đến nhà bái phỏng, tự xưng họ Uông tên Hồng.

Đan Hà Tử, tục họ Uông!

Kim giáp tướng quân đưa hấn đến Vĩnh Ninh Điện, Uông Hồng khom người đưa Kiếm Phù truyền tin lên.

“Ngươi là tộc nhân của sư thúc?”

Chu Dịch xem xét Kiếm Phù, ẩn chứa khí tức pháp lực của Cổ Tiêu, nội dung đưa tin đại khái là Sơn Thần Hà Bá tùy tiện an bài.

Uông Hồng không có kiêu ngạo chút nào, cung kính nói: “Bẩm tiên bối, vẫn bối là cháu mười sáu đời của lão tổ.”

Chu Dịch hỏi: “Dưới Thanh Vân Sơn có Thất Thủy Thập Tam Sơn, Uông sư diệt định đi đâu nhậm chức?”

“Tất cả nghe theo tiên bối.”

Uông Hồng nói ra: “Trước khi đi chính miệng lão tổ khuyên bảo, tới Thanh Vân Sơn nhậm chức thì tất cả nghe Sơn Thần, nếu dám làm càn thì tiên bối tùy ý đánh giết!”

“Tốt!”

Chu Dịch ánh mắt lưu chuyển, chậm rãi nói.

“Bản đạo từng nhận chức Ô Sơn Sơn Thần, tiếp giáp Vân Thông Hà, biết được dã thần Hà Bá đó ỷ vào thân phận Long Tộc gây sóng gió, việc ác bất tận. Bây giờ bản thân chấp chương Thanh Vân Sơn, sắc phong ngươi làm Vân Thông Hà Bá, lập tức đến đó nhậm chức!”

Uông Hồng tiếp nhận Chính Thần Hoàng Sách, không có do dự khom người nói.

“Bái tạ Sơn Thần đại nhân, hạ quan tuân chỉ, nhất định sẽ quét sạch Vân Thông dã thần, xây dựng chuẩn mực triều đình!”

Vân Thông Long Cung.

Chính điện.

Từng tiếng sáo trúc vang lên, tiếng nhạc nhẹ nhàng.

Ngao Huyền ngồi ở vị trí đầu, gật gù đắc ý nhăm nháp linh tửu, thỉnh thoảng cao giọng cười to.

Hồng Vân Thiên Sư đứng ở bên phải lên tiếng hỏi: “Đại vương tại sao lại bật cười?”

“Bản vương cười Thanh Vân Sơn Thần đó thân là Nguyên Anh lão tổ mà lại nhát gan sợ phiền phức như thế!”

Ngao Huyền nói ra: “Thời gian ba năm, đừng nói là thanh lý dã thần trong Thanh Vân Sơn, thậm chí ngay cả Sơn Thần Miếu cũng không dám đi ra khỏi đó nửa bước, có thể nói là khiến cho bản vương lo lắng suông.”

Lang Yêu đứng bên phải hăm mộ nói: “Chúng ta từng ngồi cùng bàn với Sơn Thần đó, không ngờ được là trong nháy mắt người ta lại trở thành người lãnh đạo trực tiếp của chúng ta.”

Hai vị Kim Đan Yêu Vương khác đang có mặt ở trong điện nghe nói như thế thì lập tức cảm thấy hứng thú hỏi thăm kỹ càng mọi chuyện.

Lang Yêu kể lại mọi chuyện sau đó bày yêu tâm tắc lấy làm kỳ lạ, sau khi hăm mộ ghen ghét thì lại nhịn không được mà trào phúng Thanh Vân Sơn Thần khiếp đảm nhu nhược, cho dù không dám động Long Cung thì cũng nên đánh giết mấy dã thần để bàn giao với triều đình.

Ngao Huyền khinh bỉ nói: “Suy cho cùng thì chỉ là sơn dã tán tu, không có bối cảnh chỗ dựa, may mắn thành đạo nên rất là tiếc mạng nào dám tùy tiện động thủ như thế?”

“Không sánh được với Long Vương!”

“Chân Long hậu duệ, triều đình cũng không dám tùy tiện đụng tới huống chi chỉ là lục phẩm Sơn Thần?”

“Sơn Thần đó cũng không biết lễ nghĩa gì hết, nếu như biết Long Vương chính là Chân Long hậu duệ thì nên đến đây tiếp kiến sớm mới đúng!”

“Thanh Vân Sơn chúng thần đều nhận Vân Thông Hà làm thủ lĩnh, Sơn Thần đó nào dám vọng động? Tương lai triều đình

trách tội xuống, nói không chừng hấn lo lắng hãi hùng còn phải đến đây tìm Long Vương giải cứu!”

“...”

Ba năm đàn linh tử vào bụng, bầu không khí trở nên vui sướng, mọi người nói chuyện càng thêm không kiêng nể gì cả.

Trong lúc say rượu lời nói của bọn họ rất là khoa trương khoác lác nhưng cũng khiến cho bản thân Ngao Huyền cảm thấy lâng lâng, trong lòng thầm nghĩ không biết có nên mượn uy thế của Long Tộc để khi dễ Thanh Vân Sơn Thần hoàn toàn không có bối cảnh đó một phen hay không.

Đương nhiên đó cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng hấn mà thôi.

Ngao Huyền cho dù có uống say thì cũng không dám phách lối ở trước mặt Nguyên Anh lão tổ, cùng lắm là trong lòng âm thầm âm dương quái khí vài câu mà thôi.

Hồng Vân Thiên Sư uống từng ngụm rượu lớn, ngoạm miếng thịt lớn, nhắc nhở: “Long Vương còn phải cẩn thận, chớ để cho Sơn Thần đó đánh lạc hướng, miễn cho trúng kế!”

“Thiên Sư yên tâm.”

Ngao Huyền nói với tất cả mọi người đang có mặt ở trong điện: “Bản vương xin phụ hoàng phù triệu, cho dù là Sơn Thần đó đánh tới cửa thật thì chỉ cần ngăn cản nhất thời nửa khắc là phụ hoàng có thể chạy từ Tế Thủy đến.”

Chương 492: Dẫn sói vào nhà.

“Như thế thì tốt.”

Hồng Vân Thiên Sư thở phào nhẹ nhõm, vừa cười vừa nói:
“Son Thần đó trừ phi nổi điên nếu không thì cũng không dám tự mình đánh đến tận cửa, đại khái là sẽ tìm một con rối làm thế thân, chúng ta chỉ cần đón đỡ là được.”

“Thiên Sư nói rất có lý.”

Mọi người liên tục tán thành, cảm thấy may mắn khi gia nhập dưới trướng Long Cung.

Đại Hạng triều đình kinh sát, đại kế đã gần hai mươi năm, chính thần ở kinh đô bị thanh tẩy mấy lần, so với năm đó thì có thể nói là thịnh trị thanh minh, triều đình tăng thuế phú Nguyễn Lực Châu gấp mấy lần.

Triều đình lấy được lợi ích thì bước kế tiếp chắc chắn chính là xử lý dã thần.

Nhưng mà dã thần không giống với chính thần, bối cảnh phức tạp, liên lụy sâu xa, triều đình cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thăm dò lẫn nhau, người tới ta đi.

Cho đến bây giờ mà vẫn chưa có chỗ châu phủ nào bắt đầu quét sạch dã thần.

Đúng lúc này.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn từ bên ngoài truyền đến, Long Cung chấn động, gạch ngói vụn rơi xuống, bàn ngã.

“Chuyện gì xảy ra?”

Trên mặt Ngao Huyền lộ ra vẻ giận dữ, đang sai tả hữu đi dò xét thì thấy tướng quân của lộn nhào vào trong điện.

“Không xong!”

“Đại vương, bên ngoài có một đạo sĩ tới tự xưng là Vân Thông Hà Bá được triều đình sắc phong, tướng quân hôm chỉ nói

chuyện với hắn một câu nhưng không ngờ rằng lại bị hắn dùng máy đạo lôi đình đánh cho hơi phi yên diệt.”

Tướng quân của lấp bắp nói hiển nhiên là đã bị dọa sợ gần chết.

Ngao Huyền nhú mày, liếc mắt nhìn bọn người Hồng Vân Thiền Sư, trong lòng đã có suy đoán, tiếng quát hỏi.

“Chỉ một đạo nhân?”

Tướng quân của liên tục gật đầu: “Chỉ một.”

“Hừ! Chỉ là một tiểu đạo sĩ nho nhỏ mà cũng dám chạy đến Long Cung ta giương oai?”

Ngao Huyền lập tức yên lòng, quả nhiên giống như Thiền Sư đoán trước, nói: “Nhanh đi gọi ba ngàn Thủy yêu, bốn vị đạo hữu không ngại theo bản vương cùng nhau chiếu cố cái gọi là Vân Thông Hà Bá đó chứ?”

“Được!”

Mọi người đồng ý, theo Ngao Huyền xuất cung.

Một lát sau.

Mặt nước Vân Thông Hà khuấy động, sau đó sinh ra từng cái vòng xoáy rồi mấy ngàn Thủy yêu giết ra.

Trống trận cùng vang lên, tiếng la đại chấn.

Ngang ——

Tiếng Long khiêu vang lên, chỉ thấy chín con Hắc Giao lôi kéo chiến xa bay từ dưới đáy nước ra.

Phong Hồ Long Vân.

Trong nháy mắt khi Hắc Giao hiện thân, mây đen kéo tới đầy trời, sấm rền vang, chỉ trong giây lát mưa to như trút nước.

Ngao Huyền đứng trên đầu Long Xa, người khoác áo bào tím, chấp tay sau lưng, khuôn mặt lạnh lùng, giương mắt nhìn về phía trước, trong mưa bụi mông lung có một bóng dáng mặc đạo bào màu xanh đen đứng lơ lửng trên không quá lớn.

“Tiểu bối ở đâu ra, dám đến Long Cung của bản vương giương oai?”

“Chỉ là dã thần, phô trương cũng không nhỏ!”

Đạo sĩ chính là Uông Hồng, trong tay xuất hiện một quyển Hoàng Sách, nói ra: “Ta chính là Vân Thông Hà Bá được Thanh Vân Sơn Thần sắc phong, hôm nay đến đây nhậm chức, tất cả tinh quái trong sông đều thuộc về dưới trướng của bản thần!”

“Ha ha ha!”

Ngao Huyền dường như nghe được truyện tiểu lâm, cười to vài tiếng sau đó chế nhạo: “Bản vương cũng là tinh quái trong Vân Thông Hà, nếu như ngươi có gan thì hãy ra lệnh thử xem bản vương có nghe lệnh của ngươi hay không?”

Uông Hồng chính khí ngưng thần, cất cao giọng nói: “Ngao Huyền, chỉ là Xà yêu, nhìn thấy bản thần còn không quỳ xuống?”

Ngao Huyền nao nao, thẹn quá thành giận nói: “Thật can đảm! Bản vương sẽ rút hồn đoạt phách ngươi...”

Còn chưa có nói xong thì lại nghe Uông Hồng nói.

“Vân Thông Hà Xà yêu Ngao Huyền, chống lại mệnh lệnh của Hà Bá, lại tuyên bố tập sát chính thần của triều đình, theo luật Đại Hằng, đáng chém!”

Trong lúc nói chuyện.

Bọn người Ngao Huyền còn chưa kịp phản ứng thì nhìn thấy một cái pháp bảo hình ấn tử từ trong ống tay áo của Uông Hồng bay ra sau đó quay tròn hóa thành lớn như một ngọn núi, mang theo vô lượng lượng Huyền Hoàng Thần Quang âm vang đập tới.

“Pháp bảo này...”

Ngao Huyền sắc mặt kinh hãi, bảo vật này uy thế tuyệt đối không phải Kim Đan có thể có được, há mồm phun ra một đôi sừng rồng ngăn cản, đồng thời thân hình lui nhanh mấy trăm trượng.

Ầm ầm...

Ấn tử rơi xuống, Hắc Giao phát ra tiếng kêu thảm, nổ tung trên không tạo thành chín đóa hoa máu.

Huyền Hoàng Thần Quang giống như là gợn sóng tỏa ra xung quanh, phàm là Thủy yêu đụng vào nó thì nhục thân sẽ bị vụn vụn cắt thành vài đoạn trong nháy mắt, chỉ một kích thì đã giết chết hơn trăm.

“Đáng chết! Linh Bảo!”

Ngao Huyền ngửa mặt lên trời thét dài, hóa thành trăm trượng Hắc Long, giận dữ hét: “Bốn vị đạo hữu đồng loạt ra tay, cái thằng này chỉ là Kim Đan sơ kỳ, không khởi động được mấy lần.”

“Đồng loạt ra tay.”

Bọn người Hồng Vân Thiên Sư bọn người hoặc thi triển pháp bảo hoặc hiển hóa Yêu Vương chân thân, kết thành trận thế vây khốn Uông Hồng ở trong đó.

“Lấy nhiều đánh ít?”

Uông Hồng đỉnh đầu treo Kim Chung pháp bảo hộ thân, chấp tay với xung quanh nói: “Xin chư vị sư huynh sư tỷ trợ sư đệ một chút sức lực, chém giết phản tặc làm loạn!”

“Tiểu sư đệ chớ có khách khí.”

“Chỉ là vài con yêu ma, tiện tay là có thể đánh giết!”

“Hắc Long này không tệ, bản đạo luyện chế Chấn Thiên Cổ, đang cần một tấm da thú tốt nhất!”

Liên tiếp bảy tám giọng nói vang lên, sau đó nhìn thấy mười bóng dáng hiện ra vây bọn người Ngao Huyền vào chính giữa.

Uông Hồng lại lấy một lá cờ đen từ trong ống tay áo ra sau đó nhẹ nhàng lay động mấy lần, hơn vạn hắc giáp tu sĩ từ bên trong đó bay ra, từng người chân đạp mây đen, âm phong trận trận, tất cả đều là quỷ tu Trúc Cơ.

“Đây là...”

Hồng Vân Thiên Sư kiến thức rộng rãi, thấy rõ chữ triện trên mặt cờ, sợ hãi nói: “Âm binh dưới trướng Vĩnh Ninh Thành Hoàng!”

Thành Hoàng Miếu chấp chương trật tự Âm Ti, phụ trách đuổi bắt âm hồn lệ quỷ không muốn đi vào luân hồi miễn cho tai họa đến bách tính phạm tục. Trực tiếp giết quá mức lãng phí,

đa số đều bị xóa ký ức bỏ sau đó luyện thành âm binh, giao
cho quan lại, Âm sai của Miếu điều khiển.

Chương 493: Dẫn sói vào nhà (2)

Âm binh dưới trướng Vĩnh Ninh Thành Hoàng có thể nói là một chi đại quân lệ quỷ rất nổi tiếng của Đại Hằng.

Chỉ bằng vào tài nguyên của Thành Hoàng Miếu thì hoàn toàn khó mà duy trì quy chế được, phải nhờ đến Đan Hà Tử chuyển linh vật đến mới có thể luyện thành.

Cũng chính vì nguyên nhân như thế cho nên Uông Hồng mới có thể mượn được âm binh lệnh kỳ!

“Vĩnh Ninh Thành Hoàng? Bồ Thiên Giáo!”

Ngao Huyền nghĩ tới đây, đuôi rồng đong đưa, quay đầu bỏ chạy về nơi xa.

Cổ Tiêu không giống với Chu Dịch, chấp chương quyền hành một phủ, chính là môn nhân Bồ Thiên Giáo nổi tiếng mấy trăm năm.

Thực lực mạnh mẽ, bối cảnh thâm hậu.

Chớ nói Tể Thủy Long Hoàng, cho dù là Thương Mẫn Thủy Quân cũng không muốn trêu chọc, Ngao Huyền ngay cả Long Cung cũng không dám về, trực tiếp bỏ qua Thần vị Vân Thông Hà Bá bỏ trốn mất dạng.

“Da trống của bản đạo, chạy đi đâu?”

Lão đạo lên tiếng nói chuyện có vẻ mặt hiền lành nhưng ra tay lại cực kỳ tàn nhẫn, phát tay ném ra một cái pháp bảo hình túi lưới chặn đường, sau đó còn lén đánh ra mấy đạo phi kiếm vô hình đánh lén chém giết.

Ngang!

Ngao Huyền một đầu đụng vào túi lưới, vốn định dựa vào Hắc Long thân thể xé rách nhưng lại không ngờ được là có tu sĩ Kim Đan xuất thủ, thôi động pháp bảo bảo tháp trấn áp.

Bọn người Hồng Vân Thiên Sư cũng không dễ chịu, từng người lấy một địch hai.

Đừng nói là chạy trốn, bây giờ bọn họ có muốn giữ mạng cũng khó khăn,!

...

Bên ngoài ngàn dặm.

Trên trời tiếng sấm cuộn cuộn, thần quang vạn đạo, mưa gió
mịt mù, thỉnh thoảng lại có tiếng quát mắng vang lên.

Một vệt thần quang rơi xuống mặt đất, khiến cho dãy núi dài
hơn mười âm âm vỡ nát.

Hồi lâu sau.

Tiếng nổ vang lảng xuống, hai bóng dáng đứng lơ lửng ở trên
không.

Lão giả áo đen chấp tay nói: “Mời long quân về Tế Thủy.”

Một người khác chính là một hán tử đầu rồng thân người,
chính là Tế Thủy Long Quân Ngao Liệt, trầm giọng nói: “Bản
hoàng chỉ muốn dẫn Huyền Nhi đi, những chuyện khác ta mặc
kệ không hỏi tới, chẳng lẽ như vậy cũng không được?”

Lão giả mặt không đổi sắc: “Sự tôn có lệnh, mời long quân về
Tế Thủy!”

Ngao Liệt hai mắt đỏ như máu: “Giỏi cho một Hóa Thần
Thiên Quân, bá đạo như vậy? Dám lấn Long Tộc ta!”

“Mời long quân về Tế Thủy!”

Lão giả ánh mắt ngưng lại, đầu ngón tay linh quang lóng lánh,
thuật pháp thần thông có thể bắt ra bất cứ lúc nào.

“Tốt tốt tốt! Mọi thù mất con bản hoàng nhớ kỹ rồi.”

Ngao Liệt vốn có tính tình táo bạo, lúc này lửa giận sôi trào
mãnh liệt nhưng lại biết mình không làm gì được lão giả cho
nên chỉ ngẩng đầu nhìn về hướng kinh đô.

“Nguyên Đình tiểu nhi dẫn sói vào nhà, bản hoàng chờ ngày
Đại Hằng đổi tên đổi họ. Đợi đến lúc đó sẽ chìm nước Tế Thủy
Tam Phủ, để tế vong hồn con ta trên trời!”

Dứt lời hóa thành độn quang rời đi.

...

Hôm sau.

Vân Thông Hà Bá đổi chỗ.

Ngao Huyền bỏ mình tại chỗ, da rồng bị luyện chế thành pháp bảo treo ở trước Hà Bá phủ uy hiếp tứ phương.

Rất nhiều dã thần trong Thanh Vân Sơn nghe được tin tức thì một ngày kinh hoảng ba lần, từng người đều nghiêm phòng tử thủ gấp rút thao luyện yêu binh.

...

Nửa tháng sau.

Thanh Vân Sơn Thần Miếu.

Chu Dịch đang tĩnh tọa luyện khí thì kim giáp tướng quân phòng thủ thông bẩm.

“Sơn Thần Nghi Sơn cầu kiến!”

“Dẫn tới.”

Chu Dịch hai mắt sáng lóng lánh, không cần suy nghĩ cũng biết được mục đích của Sơn Thần này.

Chiến dịch Vân Thông Hà bại lộ quá nhiều tin tức, bây giờ có ai mà không biết bối cảnh của Thanh Vân Sơn Thần là Bồ Thiên Giáo, trước mặt một thế lực lớn như thế, chỉ là dã thần thì ngay cả sâu kiến cũng không bằng.

Nếu như đã không thể ngăn cản thì thử gia nhập vào!

Cho dù tổn thất to lớn nhưng chỉ cần có thể gia nhập dưới trướng Bồ Thiên Giáo thì tương lai lợi ích đếm mãi không hết.

Một lát sau.

Sơn Thần Nghi Sơn đi vào Vĩnh Ninh Điện, dáng vẻ là một đạo sĩ trung niên, pháp lực khí tức Kim Đan hậu kỳ, trong số chư dã thần bên trong Thanh Vân Sơn thì cũng xem như đỉnh tiêm.

Phù phù!

Đạo sĩ trung niên trực tiếp quỳ xuống, khấu đầu ba cái sau đó mới nói.

“Vãn bối Tĩnh Hư, bái kiến thượng thần!”

Chu Dịch nhíu lông mày lại, nói: “Người điều tra cũng kỹ càng lắm, hẳn là người cũng biết được sở thích của bản đạo?”

Trên mặt Tĩnh Hư lập tức lộ ra vẻ vui mừng, lấy túi trữ vật từ trong ống tay áo ra sau đó hai tay dâng lên nói: “Đây là văn bối tích lũy mấy trăm năm, xin thượng thần vui vẻ nhận, ta còn tuyển ba trăm giai lệ dưới trướng ít ngày nữa sẽ đưa tới đây.”

“Ha ha, xem ra tiếng xấu bản đạo ninh nọt tham tài háo sắc đã lan xa.”

Chu Dịch phát tay hút túi trữ vật qua, thần thức đảo qua, có hơn ngàn Nguyên Lực Châu, còn lại linh thạch linh vật chôn cất thành núi.

Nghi Sơn kéo dài ba ngàn dặm, trong núi có một Kim Tinh Khoáng Mạch, thuộc về vật liệu cần thiết để luyện chế pháp khí, pháp bảo, Tĩnh Hư chấp chương khoáng mạch mấy trăm năm, đủ để tích lũy được tài phú như thế.

“Thượng thần tính tình thẳng thắn, văn bối sùng kính vạn phần, sau này cũng sẽ làm việc như vậy!”

Tĩnh Hư liên tục ninh nọt, bóp méo hành vi của Chu Dịch thành tiêu dao như thần tiên.

Chu Dịch cất túi trữ vật vào trong ống tay áo, Nguyên Anh kỳ tu hành tiêu hao rất lớn, linh vật linh thạch càng nhiều càng tốt, sau đó lại nói.

“Bản tọa chính là Thanh Vân Sơn Thần, khoáng mạch ở trong núi đều thuộc về ta quản lý! Người trộm chiếm vị trí Sơn Thần mấy trăm năm, nhiều lần làm trái với pháp lệnh của triều đình, bản thần có quyền đánh cho ngươi hồn phi phách tán.”

“Đợi ngươi chết, tất cả linh vật này vẫn thuộc về bản đạo!”

“Thượng thần tha mạng...”

Tĩnh Hư sợ đến vội vã dập đầu như giã tỏi, trong lòng thầm mắng lão tặc vô sỉ còn hơn là lời đồn, may là lúc đến hắn còn có chuẩn bị khác.

Chương 494: Dẫn sói vào nhà (3)

“Thượng thần, ngài bái vào Bồ Thiên Giáo không lâu, trong giáo cũng không có căn cơ gì. Nếu như Thần vị giữ trướng đều do đồng môn chiếm lấy thì cũng tương đương với dẫn sói vào nhà, tương lai ai mà nghe ý chỉ của ngài nữa?”

“Ừm, vậy thì ta nên làm như thế nào?”

Chu Dịch rất hứng thú, đầu óc của Tĩnh Hư này có chút linh hoạt, chỉ là hần đoán sai tình thế.

Cái gọi là quyền hành ở Thanh Vân Sơn, Chu Dịch cũng không thèm để ý, chỉ cần Nguyên Lực Châu, linh vật nộp lên sung túc thì hần thà rằng trốn ở bên trong Sơn Thần Miếu tiềm tu còn hơn là đi tranh quyền đoạt lợi với người khác.

Tĩnh Hư nói ra: “Vãn bối nguyện làm quân tiên phong của thượng thần, giảng co với những Sơn Thần Hà Bá còn lại, thượng thần chỉ cần đứng ra điều đình là có thể nắm được đại quyền trong tay.”

“Nói không sai.”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, thờ dài nói: “Đáng tiếc...”

Tĩnh Hư nghi ngờ nói: “Không biết tại sao thượng thần lại thờ dài?”

Hần thấy, Chu Dịch không có bất kỳ lý do gì để từ chối mình, cho dù là ai thì cũng không thể nào chống cự lại được hư danh. Thanh Vân Sơn kéo dài qua khu vực ba phủ, trong núi có vô số khoáng mạch, quyền hành cũng đại biểu cho tài nguyên tu hành!

“Đáng tiếc bình thường người làm rất nhiều việc ác, nhiều lần thi triển tà pháp để thu hoạch hương hỏa nguyên lực từ bách tính.”

Chu Dịch vẽ mặt chính khí nói: “Bản thân một là đệ tử Bồ Thiên, tuân theo giáo nghĩa trong môn, lấy việc giải quyết tai họa của thương sinh làm sứ mệnh của mình. Hai là lục phẩm chính thần của Đại Hằng, phải trung tâm triều đình, diệt trừ Tà Thần cho bộ hạ!”

“? ? ?”

Tĩnh Hư sắc mặt mờ mịt, hẳn hoàn toàn không thể nào hiểu được Phách Mã Đạo Quân còn sẽ chính khí đường hoàng như vậy.

Hẳn thật tình không biết nó như vậy cũng chỉ là nói miệng mà thôi!

“Tà Thần, đáng chém!”

Chu Dịch há mồm phun ra mấy ngàn đạo kiếm quang, vòng quanh Tĩnh Hư một lần, chỉ còn lại một nửa tàn hồn ở đó, sau khi thi pháp phong ấn thì cất vào trong ống tay áo.

“Bần đạo há sẽ vì một chút linh vật mà gây ra mâu thuẫn với núi dựa lớn?”

“Hôm qua Đan Hà Tử sư bá mới phái người đưa tin, triều đình rất hài lòng đối với quá trình quét sạch dã thần của bần đạo, không được bao lâu nữa thì có thể đưa tới một nhóm vật tư tiêu phẩm nữa!”

Trải qua mấy ngàn năm, Chu Dịch hiểu rõ tình thế trong tương lai của Đại Hằng hơn Tĩnh Hư nhiều.

Bây giờ giữ lại Thần vị mà lúc trước đã hứa cho đồng môn thì chắc chắn sẽ gây ra mâu thuẫn đối với đồng môn, đợi sau khi núi non sông ngòi bình tĩnh lại, triều đình tìm có trưng phạt Chu Dịch thì đâu còn ngay ở trong triều đình đứng ra nói chuyện giùm hắn?

“Bệ hạ tuyệt đối không phải đồ đàn, không thể nào có chuyện không nhìn thấy được, giao dã thần Thanh Vân Sơn cho Bồ Thiên Giáo xử lý đã để lại mầm họa cực lớn!”

“Dã thần chiếm núi làm vua, suy cho cùng thì cũng chỉ là phường trộm cướp không thành hệ thống, Bồ Thiên Giáo lại là quân phiệt...”

Phong Hà.

Tiếng la giết vang trời.

Mấy ngàn âm binh kết thành quân trận, phong tỏa khu vực trung đoạn của dòng sông, lộ ra Hà Thần Miếu ở dưới đáy nước, liên thủ thi triển thuật pháp xung kích.

Hai vị tu sĩ Kim Đan mặc đạo bào hắc, bạch đứng trên đám mây, cầm pháp bảo trong tay yên lặng chờ.

Sau một lát.

Một tiếng ầm vang, trận pháp vỡ vụn.

“Giết!”

Mấy trăm Thủy yêu, ác hình ác trạng, quơ nanh vuốt từ Hà Thần Miếu xông ra giết tới.

Thủ lĩnh là một con Thanh Bì Dạ Xoa cao trượng sáu, vung vẩy pháp bảo tiên thép, bắn ra linh quang xanh thẳm, đóng băng mấy chục âm binh.

Tu sĩ bạch bào kinh ngạc nói: “Không phải Phong Hà Hà Thần là một con Quy yêu hay sao?”

“Quy yêu cũng được, Dạ Xoa cũng được, phụng mệnh tróc nã quy án!”

Một cái bảo kính từ trong ống tay áo của tu sĩ áo bào đen bay ra, rơi vào trong tay, nở rộ linh quang, mặt kính chiếu rọi khuôn mặt Thanh Bì Dạ Xoa.

Dạ Xoa cảm thấy thần hồn choáng váng, pháp lực vận chuyển trì trệ, lồng ngực đau xót, cúi đầu nhìn thấy phi kiếm đen nhánh xuyên qua tim mình, yêu thể ngưng luyện mấy trăm năm giống như là giấy mỏng.

“Trảm Hồn Kiếm của bản đạo hữu hình vô chất, chuyên phá người có thể phách mạnh mẽ!”

Tu sĩ bạch bào tay kết pháp quyết, phi kiếm đen nhánh đột nhiên biến mất, khi rơi vào trong tay thì còn mang theo hồn phách của Dạ Xoa.

Sưu hồn!

Tu sĩ bạch bào nói ra: “Cái thằng này là nô bộc của Hà Thần, sau khi Vân Thông Long Cung bị hủy diệt, Hà Thần đó đã bỏ trốn mất dạng, chỉ để lại Dạ Xoa này thu lấy hương hỏa nguyện lực.”

“Chạy thì chạy, thứ Phủ Quân muốn là Thần vị!”

Tu sĩ áo bào đen thét dài một tiếng, âm binh đang giao chiến với Thủy yêu khí thể tăng vọt, không sợ chết vô giết tới.

Yêu tộc khí huyết hùng hậu, vốn là khắc chế hồn thể, thân ở tuyệt cảnh ngược lại lại bị kích phát hung tính, lấy ít địch nhiều mà vẫn ngoan cố chống lại một ngày một đêm mới chết hết.

Hai tu sĩ hắc bạch bào thờ ơ lạnh nhạt, hoàn toàn không có ý nhúng tay vào.

Lai lịch của âm binh là hung hồn lệ quỷ, khi còn sống phạm phải rất nhiều huyết án, chết cũng chết rồi, chỉ cần tẩy sát khí trong hồn lực đi, bên trong âm ngục của Thành Hoàng Miếu vẫn còn rất nhiều âm hồn bị phạt.

Mấy ngày sau.

Tân nhiệm Phong Hà Hà Bá đến nhậm chức, cảnh giới chỉ có Trúc Cơ mị, họ Cổ.

...

Kinh đô Đại Hằng.

Hoàng cung.

Cần Chính Điện.

Chín người giống nhau như đúc, người khoác long bào, chia ra hai bên phê duyệt tấu chương.

Số giấy gập được tấu chương khó mà giải quyết được thì lấy ra Nguyên Lực Châu tiến hành thôi động hương hỏa nguyên lực bói toán, căn cứ thiên cơ đoạt được mà viết ra lời bình luận.

Trên mỗi cái bàn đều đặt tấu chương dày đến ba bốn thước, ít nhất cũng có mấy chục trên trăm phong hơn nữa thỉnh thoảng lại có tấu chương mới được đưa tới.

Chương 495: Hương Hỏa Phong Thần.

Sau khi Nguyên Đỉnh Đế lên ngôi, sự vụ quốc triều đều do hắn tự thân đi làm, bách quan chỉ có quyền đề nghị. Từ triều đình đại quan cho tới Cửu phẩm Huyện lệnh, không có một đạo chính lệnh nào mà không xuất phát từ tay của Nguyên Đỉnh Đế.

Đại Hăng ba mươi sáu châu phủ, rất nhiều sự vụ phức tạp, dù cho là tu sĩ Nguyên Anh xử lý cũng phải ngày đêm không ngừng làm việc mới được.

Vì không trì hoãn tu hành, Nguyên Đỉnh Đế luyện hóa ra tám đạo phân thân, phụ trách xử lý chính vụ quốc triều, bản tôn thì tập trung tụng kinh ngộ đạo, luyện hóa pháp lực.

Khói xanh lượn lờ.

Trong điện khí tức hương hỏa cường thịnh, ngưng tụ thành từng đoàn từng đoàn thanh vân, bay trong lương trụ.

Lúc này.

Một vị quan lại áo bào tím tiến vào trong điện, tấu chương trong tay không có để lên trên bàn hai bên trái phải mà là khom người bẩm báo với Nguyên Đỉnh Đế.

“Bệ hạ, bên phía Thanh Vân Phủ lại đưa công văn thỉnh công tới.”

Nguyên Đỉnh Đế chậm rãi mở hai mắt ra, phát tay cầm lấy tấu chương, lật xem vài trang thì trên mặt nở một nụ cười nói.

“Nếu như đã lập được công thì cứ dựa theo đó mà phát thưởng đi.”

“Bệ hạ, đây đã là lần thỉnh công thứ bảy.”

Quan lại nói ra: “Thanh Vân Sơn Thần lòng tham không đáy, triều đình sắc phong hắn làm chính thần, quét sạch dã thần dưới trướng vốn là chuyện thuộc về bổn phận...”

“Trên đời này làm gì có chuyện thuộc về bổn phận?”

Nguyên Đỉnh Đế nói ra: “Triều đình sắc phong Tể Thủy Long Quân mấy trăm năm mà cũng không thấy Hắc Long đó quản

lý gì cả, chỉ là một chút linh thạch đan dược thôi, để cho Thanh Vân Sơn Thần làm tấm gương cho cả nước.”

Tấm gương?

Quan lại sắc mặt ửng đỏ, hắn biết bên trong tấu chương viết toàn những lời nịnh nọt, bảy lần thỉnh công, tấu chương điều nịnh nọt như vậy, hoàn toàn không có dáng vẻ của Nguyên Anh Đạo Quân, lên tiếng nhắc nhở.

“Bệ hạ, dù sao Thanh Vân Sơn Thần cũng là bổ thiên môn nhân.”

“Trẫm cũng biết điều đó.”

Nguyên Đình Đế cười nhìn tấu chương nói ra: “Với tính tình của Sơn Thần này, ái khanh suy nghĩ một chút, hắn có thể trung với Bồ Thiên Giáo hay sao?”

“Chuyện này... rất khó!”

Quan lại nói ra: “Thanh Vân Sơn Thần tham tài háo sắc, lại nhất gan sợ phiền phức, không thể nào tán đồng giáo nghĩa của Bồ Thiên Giáo được.”

Nguyên Đình Đế cười nói: “Cho nên tả hữu Thanh Vân Sơn đều rơi vào Bồ Thiên Giáo, để cho hắn trông coi thì trẫm mới yên tâm.”

“Bệ hạ, Thái tổ đã chứng Phản Hư Nhân Tiên, cần gì phải mượn nhờ ngoại lực?”

Quan lại nói ra: “Chậm rãi chải vuốt núi non sông ngòi trong nước, không cần Bồ Thiên Giáo trợ lực, tiêu hao thêm mấy chục năm cũng có thể quét sạch dã thần, hơn nữa còn sẽ không để lại bất kỳ hậu hoạn gì.”

“Chuyện này không cần phải bàn nữa, trẫm tự có tính toán của trẫm.”

Nguyên Đình Đế nói ra: “Nói cho Hộ Bộ, nếu như có tấu chương có thỉnh công của Thanh Vân Sơn nữa thì không cần xin chỉ thị của trẫm, trực tiếp ban thưởng là được!”

“Tuân chỉ!”

Quan lại khom người lĩnh mệnh, trên mặt tràn đầy vẻ nghi hoặc lui ra ngoài.

Nguyên Đỉnh Đế hít một hơi hương hỏa thật là sâu, ánh mắt lấp lóe.

“Muru đồ của trẫm không phải chỉ là Đại Hằng, tương lai toàn bộ Đông Thắng Thần Châu đều phải nhận ta làm chủ!”

...

Một năm sau.

Thất Sơn Thập Tam Thủy, đã thần đều bị tru sát, đuổi đi.

Nguyên Đỉnh Đế tán thưởng Thanh Vân Sơn Thần trung tâm vì nước, thăng chức làm Ngũ phẩm Thần vị, cấp cho vô số linh thạch đan dược.

Đến lúc này, vạn dặm Thanh Vân Sơn do Bồ Thiên Giáo chấp chương.

Bồ thiên môn nhân chấp chương núi non sông ngòi, sau khi nhậm chức thì chải vuốt thủy mạch trong núi, chém giết hung thú yêu tà trong núi, sau đó xây miếu thờ Sơn Thần Hà Bá, báo mộng bách tính xung quanh cung phụng hương hỏa.

Mười năm sau.

Phạm vi Thanh Vân Sơn mưa thuận gió hoà, không thấy Bất kỳ thiên tai nhân họa nào.

Vốn trong phạm vi thống trị chỉ có chừng ngàn vạn bách tính, bây giờ tăng trưởng đến ngàn năm trăm vạn, đa số đều là người nơi khác đi vào trong núi khai hoang.

Nhân khẩu bạo tăng, hương hỏa nguyện lực đoạt được lại giảm bớt đến sáu thành.

Dân chúng rất thiết thực, không có tai nạn không có khó khăn thì không muốn thấp hương bái thần!

Chu Dịch bí mật quan sát mười năm, rất là hài lòng với sở tác sở vi của đệ tử Bồ Thiên, cho dù trời sinh phẩm tính như thế nào cũng đều nghiêm ngặt tuân thủ quy củ của Huyền Môn chính tông, cho dù là hương hỏa nguyện lực giảm bớt hơn phân nửa.

“Nếu tính về lâu về dài, khi nhân khẩu tăng gấp bội, hương hỏa nguyện lực đoạt được sẽ nhiều hơn hai thành so với thu hoạch vốn có.”

“Những Sơn Thần Hà Bá khác cũng hiểu đạo lý này, nhân khẩu tăng lên thêm gấp mấy lần cũng được, hương hỏa thu hoạch được lại có cực hạn, nhưng mà cần tới mấy chục hoặc trên trăm năm, bọn họ đợi không được!”

“Dù cho thọ nguyên lâu đời thì Thần vị của mình cũng không giữ được lâu như vậy.”

Thanh Vân Sơn lại hoàn toàn không giống như vậy, rơi vào trong tay của Bồ Thiên Giáo, không giống như trong Đại Hằng, bất kỳ Thần vị nào đều có thể tự mình phân phối.

Không ai có thể nhúng tay vào cũng không dám cướp đoạt.

Triều đình cũng không được!

...

Ngày hôm đó.

Sơn Thần Miếu.

Đình đài lầu các loại khuếch trương mấy lần so với mười năm trước.

Triều đình phát vật tư tiểu phẩm, ban thưởng công huân, đa số rơi vào túi trữ vật, cũng để lộ rõ ra.

Một là để chứng minh bệ hạ sẽ không keo kiệt đối với trung thần, thứ hai là chứng minh cho mọi người biết Thanh Vân Sơn Thần ham hưởng thụ.

Vĩnh Thọ Điện.

Chu Dịch tay bấm pháp quyết hợp đan, thu từng hạt Tử Kim Đan vào trong hồ lô.

“Một lò cuối cùng, ăn mười năm cũng nên thay đổi khẩu vị, Bồ Đề Đan của Phật Môn không chỉ tăng trưởng pháp lực mà còn có ích cho thần hồn, tiếp theo sẽ luyện nó.”

Chương 496: Hương Hỏa Phong Thần (2)

Đang định đi Vĩnh Ninh Điện Luyện Khí thì Kiếm Phù trong ống tay áo kêu vang.

Thần thức đảo qua, nhận được tin tức.

“Mời Chu sư đệ đến Vĩnh Ninh Thành Hoàng Miếu, số lượng Nguyên Lực Châu đã tính toán xong, cũng muốn giới thiệu mấy vị sư huynh đệ đồng môn cho người...”

“Bể quan mười năm, vừa hay đi giải sầu một chút.”

Chu Dịch đưa tin cho Linh Tham Oa Oa giữ nhà, chăm sóc linh điền cho tốt, sau đó hóa thành độn quang rời đi.

Bây giờ Sơn Thần Miếu cấm chế trùng điệp, Hóa Thần Thiên Quân cũng nhìn không thấu bên trong, bên ngoài lại có chính thần dưới trướng bảo vệ, lại thêm tên tuổi của Bồ Thiên Giáo, không có ai to gan dám đến dò xét.

Mấy canh giờ sau.

Vĩnh Ninh Phủ.

Phủ thành.

Bồ Thiên Giáo kinh doanh ở Vĩnh Ninh Phủ mấy trăm năm, phủ thành chủ đều phải dọn khỏi thành đông, nhường vị trí của mình lại.

Chu Dịch độn quang hạ xuống, lấp lóe mấy cái, xuyên qua đám người dâng hương đi vào hậu điện Thành Hoàng Miếu.

Đã có quan lại Âm Ti chờ sẵn, người mặc trường bào màu xám, nhìn thấy Chu Dịch thì vội vàng thi lễ: “Tiểu thần bái kiến Thanh Vân Sơn Thần, đại nhân đã bày tiệc chờ đã lâu.”

“Đi trước dẫn đường.”

Chu Dịch nhận ra người này, Văn Phán Quan dưới trướng của Cổ sư huynh, nhìn không khác gì người sống nhưng thực chất lại là quỷ tu nhiều năm.

Quỷ tu Cửu Châu âm phong trận trận, dù cho thi pháp che lấp cũng không dấu được âm khí tiêu tán. Mà quỷ tu ở Đông

Thắng Thần Châu hấp thu hương hỏa nguyện lực, hóa thành Âm Thần, hoàn toàn không có khí tức âm trầm băng lãnh gì cả.

Văn Phán tay kết pháp quyết, phía trước linh quang lóng lánh, hiện ra một cái cửa màu đen.

Cửa đen được luyện thành từ chất liệu không biết tên, kích thước tương đương với cửa thành phàm tục, mặt ngoài điêu khắc đồ án các loại hung hồn lệ quỷ bị phạt, nhìn hết sức quỷ dị kinh khủng.

Quỷ Môn Quan.

Phàm nhân có người tiến vào Thành Hoàng Âm Ti, Ghi chép lại tất cả những gì mà mình nhìn thấy, cũng đặt cho cửa đen một cái tên như vậy.

Chu Dịch hai mắt linh quang lóng lánh, nhìn bản chất của cửa đen, thật ra thì nó là một món pháp bảo đặc thù, hòa làm một thể với trận pháp cấm chế.

Cửa đen mở rộng.

Cất bước tiến vào Thành Hoàng Âm Ti, Chu Dịch cảm thấy hư không diên đảo vạn vạo, cảnh sắc phía trước đại biến.

Sắc trời mờ nhạt, quỷ khí âm trầm.

“Đây là... truyền tống trận?”

Chu Dịch lĩnh hội vạn quyền Đạo Tạng, trong đó có một quyền truyền tống trận pháp, chỉ là bàn về độ tinh diệu thì kém xa Quỷ Môn Quan.

Suy nghĩ kỹ một chút mới cảm thấy hợp lý.

Thành Hoàng Miếu cũng không phải Địa Phủ trong truyền thuyết mà là tu sĩ vì hương hỏa nguyện lực mà tự mình xây dựng Âm Ti, không thể nào lấy vĩ lực vô thượng mở ra dị không gian mà là tìm một chỗ âm sát tuyệt địa dùng truyền tống trận nối liền lại với nhau.

Phàm nhân kiến thức thiên cận, lỡ đi vào Thành Hoàng Miếu mà tưởng rằng đi vào âm tào địa phủ!

Văn Phán giải thích: “Đại nhân nói không sai, vừa nãy chúng ta thông qua truyền tống trận đi vào âm linh chi địa nằm ở phía

đông bắc Vĩnh Ninh Phủ, cách phủ thành hơn hai ngàn dặm.”

Âm linh vốn là âm khí tràn ngập, sau khi thành lập Thành Hoàng Âm Ti, không ngừng giam giữ hung hồn lệ quỷ.

Năm rộng tháng dài mới triệt để bị âm sát bao phủ.

Một đường xuyên qua các điện của Âm Ti, đi vào chủ điện, có hai ba mươi người ngồi trong đó, phần lớn là cảnh giới Kim Đan.

Hai bên trái phải có ba vị Nguyên Anh Đạo Quân ngồi, Cổ Tiêu ngồi ở vị trí đầu, Chu Dịch mới tới, thực lực tổng hợp đã vượt qua Đan Đỉnh Tông năm đó, nhưng mà đây chỉ là một phần thể lực của Bồ Thiên Giáo ở Đại Hằng.

Chu Dịch chấp tay nói: “Bái kiến chư vị sư huynh, bản đạo tới chậm.”

“Chu sư đệ ở xa nhất, chỉ mấy canh giờ mà tới được đây cũng đã cực nhanh rồi.”

Cổ Tiêu giới thiệu từng người: “Vị này là Linh Minh sư huynh, nhậm chức chủ sự Độ Chi Ti Hộ Bộ, tất cả vật tư của triều đình mà sư đệ nhận được đều qua tay sư huynh.”

Chu Dịch vội vàng nói: “Bái kiến Linh Minh sư huynh, bái tạ sư huynh chiếu cố nhiều năm.”

“Đồng môn sư huynh đệ, không cần khách khí.”

Linh Minh đạo hiệu nghe có vẻ cao siêu nhưng thực chất lại là một tên mập mặt tròn, nở nụ cười nhìn rất là hòa khí, ánh mắt Chu Dịch rất là thân cận.

Cũng đúng, nhậm chức ở Hộ Bộ hơn trăm năm, linh vật tài nguyên đoạt được chưa nhiều bằng lấy được trong mười năm gần đây.

Dù sao cũng là Nguyên Anh Đạo Quân, dù cho tham ô cũng phải tìm một lý do chính đáng, miễn cho mất thân phận.

Không ngờ rằng Chu Dịch lên làm Thanh Vân Sơn Thần, thường xuyên thỉnh công, yêu cầu vật tư tiểu phẩm, không để ý đến sĩ diện một chút nào.

Sau khi linh vật được phát xuống, Chu Dịch lại đưa năm thành về Hộ Bộ, sao Linh Minh có thể không thân cận cho được!

Cổ Tiêu tiếp tục giới thiệu: “Đây là An Vân Quang, An sư huynh làm tướng bên trong Trấn Đông Quân.”

Chu Dịch khom người nói: “Bái kiến An sư huynh.”

Đại Hạng thành lập không được ba ngàn năm, so với mấy cái hoàng triều ở xung quanh thì thực lực và nội tình đều kém hơn không ít, cũng cho phép tu sĩ tham dự vào trong đại quân trấn giữ biên cương để đề phòng tu sĩ ngoại lai cướp giết nhân khẩu.

An Vân Quang khom người hoàn lễ, thái độ lãnh đạm.

“Bùi Nguyên Châu, Bùi sư huynh.”

Cổ Tiêu nói ra: “Bùi sư huynh chính là môn hạ của sư bá Đan Hà Tử, cũng không nhậm chức trong triều đình, bình thường nhất tâm tiềm tu, mưu đồ Hóa Thần.”

“Bái kiến Bùi sư huynh.”

Chu Dịch cười nói: “Hôm đó gặp sư huynh đấu pháp với Long Hoàng, không dùng pháp bảo thì có thể tùy tiện trấn áp hẳn khiến cho sư đệ mở rộng tầm mắt.”

Bùi Nguyên Châu toàn thân áo đen, sắc mặt vốn lãnh đạm nhưng khi nghe nói như vậy thì trên mặt lộ ra vẻ kinh dị, không nhin được mà mở miệng hỏi.

Chương 497: Hương Hỏa Phong Thần (3)

“Ngày đó sư đệ cũng có mặt ở đó?”

Nguyên Anh có người nào mà không là người đã sống mấy trăm năm, trước khi đầu pháp chém giết chắc chắn là phải cẩn thận từng li từng tí dò xét rõ ràng phạm vi bốn phương tám hướng mấy trăm dặm xung quanh, miễn cho lưỡng bại câu thương khiến cho người ta nhất được tiện nghi.

Chu Dịch nói ra: “Sư đệ trời sinh nhát gan, tinh thông Ẩn Nặc Thuật, may mắn giấu diếm được thần thức của sư huynh.”

Xoạt!

Trong điện lập tức xôn xao, Bùi Nguyên Châu uy danh hiển hách ở Đại Hằng, được xưng tụng là trong vòng trăm năm có hi vọng Hóa Thần, vậy mà lại bị tân tân Nguyên Anh giấu diếm được.

Tu Tiên Giới trước nay đều tuân thủ đạo lý thực lực vi tôn, Ẩn Nặc Thuật cũng là thực lực, hai người Bùi, An vốn có lòng coi thường lập tức đổi thái độ ôn hòa hơn rất nhiều, Chu Dịch xem như sơ bộ dung nhập vào trong vòng tròn này.

Chu Dịch ngồi xuống, yến tiệc bắt đầu.

Trong bữa tiệc phần lớn là năm vị Nguyên Anh Đạo Quân nói chuyện, tu sĩ Kim Đan còn lại tiếp khách, phụ trách ừm a sợ hãi thán phục.

Từ Đại Hằng cho tới Đông Thắng Thần Châu, lại cho tới mấy đại giáo, rất nhiều bí văn được nói ra khiến cho Chu Dịch cũng hiểu biết hơn nhiều về toàn bộ Tu Tiên Giới.

“Chính ma Đạo Phật mười hai Phản Hư đại giáo, còn lại tông môn Hóa Thần cũng có mấy chục hơn trăm, nhưng mà đại giáo có phi thăng chi pháp hoặc là có thể liên lạc với tiên giới chỉ có bốn cái!”

“Bồ Thiên, Tiệt Thiên, Ma giáo, Phật giáo...”

Chu Dịch nghe đến đó thì sinh lòng nghi hoặc, hỏi: “Đại Hằng, Lý gia lão tổ chứng Phản Hư, có tính là đại giáo hay không?”

“Ha ha!”

Cổ Tiêu cười nói: “Không bàn đến chuyện Đại Hằng Thái Tổ sử dụng bồng môn tả đạo, trong tộc chỉ một vị Phản Hư, không có người kế tục, đâu dám tự xưng là đại giáo? Nếu là như vậy thì Đông Thắng Thần Châu cũng không chỉ có mười hai đại giáo!”

Chu Dịch khẽ gật đầu, hiểu kỳ nói: “Sư đệ nhiều lần nghe nói Đại Hằng Thái Tổ đi đường tắt, nhưng mà nghĩ mãi cũng không ra, chẳng lẽ trên đời này còn có bí pháp Luyện Thần Phản Hư hay sao?”

Bọn người Cổ Tiêu liếc nhau, Kim Đan trong điện nín thở ngưng thần.

“Vốn là không có.”

Bùi Nguyên Châu chậm rãi nói ra: “Phản Hư Nhân Tiên cách phi thăng chỉ một bước, chính là người đến gần Tiên Đạo nhất thế gian, sao có thể có đường tắt được?”

“Trước kia Đại Hằng Thái Tổ đầu pháp, căn cơ bị hao tổn, con đường của hắn vốn đã bị chặt đứt. Nhưng mà ít năm trước đây, không biết hắn lấy được bí thuật Hương Hỏa Phong Thần từ chỗ nào, ngưng tụ vô lượng lượng hương hỏa nguyện lực, thành tựu Phản Hư Chân Thần!”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Chân Thần, không phải Nhân Tiên?”

“Chân Thần chính là tổ sư trong giáo đặt tên, ý chỉ hương hỏa nguyện lực ngưng tụ chi thần!”

Bùi Nguyên Châu nói ra: “Trong mắt lão tổ trong giáo thì Đại Hằng chỉ là một nơi chật hẹp nhỏ bé, nếu không phải như thế thì đâu có hao tổn sức lực kinh doanh?”

Chu Dịch lập tức giật mình, Bồ Thiên Giáo toan tính cũng không phải là Thanh Vân Sơn mà là bí mật hương hỏa thành thần.

Bên trong Bồ Thiên Giáo có bao nhiêu Hóa Thần Thiên Quân kinh tài tuyệt diệu, khổ tu đến khi thọ nguyên hao hết cũng không đột phá đến cảnh giới Phản Hư được, không có hy vọng phi thăng thành tiên.

Căn cơ bị hao tổn, Đại Hằng Thái Tổ lại có thể lấy hương hỏa thành tựu Chân Thần, dù cho thực lực không bằng Nhân Tiên nhưng cũng có thể nói là diệu pháp thông thiên!

Hương hỏa thành thần!

Khi vừa mới nghe nói tới phương pháp này thì trong lòng Chu Dịch bài xích theo bản năng.

Sống lâu, thấy cũng nhiều, hẳn càng tin tưởng trên đời này không có đường tắt.

Phàm là dò xét pháp môn gần đạo, hoặc là rơi xuống vực sâu, hoặc là tổn hao tâm huyết gấp mười đền bù.

Huống chi Chu Dịch tự mình trải qua, một quyển Thôn Thiên Ma Công dẫn đến hung thú đại kiếp, lại gián tiếp đưa tới Thi yêu đại kiếp, cuối cùng khiến cho Cửu Châu Tu Tiên Giới biến thành tử vong tuyệt địa.

“Hương Hỏa Ngưng Thần Thuật có nhiều chỗ tương tự như Thôn Thiên Ma Công!”

“Cái sau ít nhất vẫn là bí thuật Tiên Đạo, cái trước khác hẳn với Tiên Đạo, mở ra lối riêng, ngưng tụ hương hỏa nguyện lực của sinh linh tu hành, còn quý dị hơn cả bản môn tả đạo.”

Chu Dịch chau mày, trầm tư một lát hỏi.

“Bùi sư huynh, Hương Hỏa Phong Thần phải chăng có thiếu hụt to lớn gì?”

Bùi Nguyên Châu kinh ngạc nói: “Tại sao Chu sư đệ lại có ý nghĩ như vậy?”

Chu Dịch chậm rãi nói ra: “Bản đạo tu hành mấy trăm năm, rốt cục ngưng tụ Nguyên Anh, trước giờ chưa từng dựa vào thiên phú...”

Những Kim Đan đang nghe giảng trong điện trên mặt lộ ra vẻ vui mừng không khỏi vênh tai lên lắng nghe, tân tấn Nguyên Anh kể ra tâm đắc tu hành, chỉ cần lĩnh hội được một hai con đường thì có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

“Mà là chú ý cẩn thận!”

Chu Dịch nói ra: “Mỗi một bước đều như giẫm trên băng mỏng, như sắp rơi vào vực sâu, không dám sử dụng bất kỳ

đường tắt nào. Nếu như khi Trúc Cơ, Kết Đan mà sử dụng một ít bùa môn bí thuật phụ tá thì đúng là xác suất thành công sẽ tăng lên không ít.”

Cổ Tiêu vượt cằm nói: “Loại bí thuật này, đa số là huyết tể, chú thuật, có thể gây ảnh hưởng đến căn cơ.”

“Con đường của tán tu rất là gian nan, sau khi đột phá có thể mang lại thọ nguyên và quyền thế cho nên rất nhiều người lựa chọn dựa vào bí thuật.”

Chu Dịch nói ra: “Nhưng mà bản đạo chú ý cẩn thận, không dám ôm lòng may mắn, chỉ tu Huyền Môn chính tông, trải qua Trúc Cơ, Kết Đan tích lũy cuối cùng mới ngưng kết Nguyên Anh!”

“Điều quá thay!”

Bùi Nguyên Châu vỗ tay mà cười: “Thế nhân chỉ biết sư đệ tham tài háo sắc, nhưng đâu có ngờ được là đạo tâm sư đệ kiên nghị như sắt!”

An Vân Quang tán thán: “Đại đạo đơn giản nhất, tâm tính của sư đệ rất phù hợp với căn bản tu hành.”

Chương 498: Phật Môn La Hán.

“Chỉ là cảm ngộ bình thường thôi, không đáng nhắc tới.”

Chu Dịch nói: “Hương Hỏa Phong Thần, pháp môn này có thể nói là bồng môn của bồng môn, tả đạo của tả đạo, sau khi tu luyện thành công thì chắc chắn sẽ có tai họa ngầm!”

“Sư đệ nói không sai.”

Bùi Nguyên Châu nói ra: “Lão tổ trong giáo đầu pháp với Đại Hằng Thái Tổ, cũng thăm dò được chút nội tình. Thiếu hụt thứ nhất chính là Thần vị, Đại Hằng Thái Tổ thoái vị, phong làm Đại Hằng Thần Hoàng.”

“Lấy hương hỏa ngưng tụ Chân Thần Chi Khu, bị Thần vị này ảnh hưởng, khi ra khỏi phạm vi Đại Hằng thì thực lực sẽ giảm xuống, nếu cách xa hơn thậm chí còn có thể rơi xuống Hóa Thần!”

“Thì ra là thế.”

Chu Dịch lập tức giật mình, khó trách Đại Hằng có Phản Hư Nhân Tiên tọa trấn mà còn phải mượn nhờ ngoại lực để thành lý dã thần.

Đại Hằng Thái Tổ không ra khỏi quốc cảnh được, nếu như trên chóc Long Tộc hoặc là đại giáo khác, người ta ở bên ngoài biên giới trả đũa thì mình chỉ có thể trơ mắt nhìn mà không làm gì được hết, cho nên đối với chuyện dã thần bọn họ mới bó tay bó chân như vậy.

Bùi Nguyên Châu tiếp tục nói ra: “Thứ hai, Chân Thần Chi Khu cần một lượng hương hỏa nguyên lực cực lớn để giữ vững, nếu không thì cảnh giới sẽ giảm xuống.”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Sao lại khổ như vậy?”

“Khổ sao? Đó chính là cảnh giới Phản Hư, thọ nguyên lên tới năm ngàn năm...”

Bùi Nguyên Châu nói: “Chúng ta tu tiên vẫn đạo không phải chính là mong muốn được trường sinh hay sao? Chớ nói hai cái thiếu hụt này, cho dù có hai mươi cái hai trăm cái cũng có vô số người giành nhau đột phá!”

“Sư huynh vẫn chưa nói ra chỗ thiếu hụt lớn nhất...”

Chu Dịch nói ra: “Bên trong hương hỏa ẩn chứa chúng sinh nguyên lực, cho dù có làm như thế nào đi nữa cũng không thể tẩy sạch sẽ được, nó trầm tích bên trong thân thể và thần hồn trong thời gian dài cuối cùng sẽ có một ngày ảnh hưởng đến bản tâm, khi đó sẽ như thế nào?”

Trong mắt Phản Hư Nhân Tiên thì nguyên lực của phàm nhân giống như là một giọt nước ở trong biển rộng hoàn toàn không ảnh hưởng đến thủy triều lên hay xuống.

Nhưng mà diện tích của biển cả là cố định, nếu như có mười ngàn ức, vạn ức giọt nước chảy vào bên trong đó thì chắc chắn sẽ thay đổi bản chất của nước biển, hơn nữa quá trình trộn lẫn này càng nhiều càng kéo dài thì cuối cùng có một ngày sẽ triệt để thay thế nước biển vốn có.

Bùi Nguyên Châu nói ra: “Nghe đồn bây giờ Đại Hằng Thái Tổ đó đã giống như thần mà không phải người!”

Hít!

Bí mật kinh thiên động địa như thế khiến cho những tu sĩ ở trong điện không khỏi hít một hơi khí lạnh trong mắt lóe lên vẻ lo lắng.

Tu Tiên Giới, biết nhiều bí mật cũng không phải là một chuyện tốt!

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Thần trí không phải người, chẳng lẽ là nhập ma hay sao?”

Bùi Nguyên Châu nói ra: “Lão tổ trong giáo nói cũng không phải là nhập ma mà là giống như tượng thần bên trong miếu thờ, cao cao tại thượng quan sát chúng sinh, trong lúc nói chuyện về làm việc thì hoàn toàn không giống người.”

Chu Dịch nói ra: “Nếu như lão tổ trong giáo biết việc này thì tại sao lại mưu đồ phương pháp Hương Hỏa Phong Thần?”

Hương Hỏa Phong Thần có ba cái thiếu hụt, hai loại trước còn có thể chịu đựng được nhưng mà loại thứ ba gần như tương đương với bị niệm lực đoạt xá.

Sau khi phong thần thì đánh mất bản ngã như vậy thì có khác gì chết đâu?

“Biết thì như thế nào, giống như sư đệ nói, tán tu lấy phương pháp bồng môn Trúc Cơ, Kết Đan.”

Bùi Nguyên Châu nói ra: “Phản Hư chi đạo còn gian nan hơn Ngưng Anh gấp trăm lần, sau khi đột phá thì có năm ngàn năm thọ nguyên, mắt thấy bản thân mình sắp tọa hóa thì ai có thể chống lại sức hấp dẫn như vậy?”

Chỉ là năm ngàn thọ...

Chu Dịch suýt chút nói ra miệng, mỗi ngày hắn đều sẽ hao phí mấy ngàn thọ nguyên dùng bói toán hung cát, thúc đẩy linh được, đã hoàn toàn không thêm quan tâm tới tuổi thọ.

Thứ mà chúng sinh đau khổ theo đuổi đối với hắn lại là thứ dễ như trở bàn tay.

Hóa Thần Thiên Quân, người nào mà không phải là nhất đại thiên kiêu, thiên phú tài tình có một không hai đương thời, nhưng mà vì mấy ngàn thọ nguyên mà chấp nhận khom lưng cúi đầu với Hương Hỏa Phong Thần Thuật, nhưng thứ mà bọn họ đạt được cũng chỉ là tiêu hao trong một ngày của Chu Dịch mà thôi!

“Cho dù Bồ Thiên Giáo không cần thì những người khác cũng sẽ không bỏ qua.”

Bùi Nguyên Châu tiếp tục nói ra: “So với dễ cho phương pháp này lan tràn khắp nơi thì không bằng nắm giữ trong tay đại giáo chính đạo, miễn cho rơi vào tay Tà Thần, họa loạn Đông Thắng Thần Châu. Chư sư thúc sư bá Bồ Thiên Giáo, đạo tâm thuần túy, sau khi phong thần thì cũng là chính thần thiện thần!”

“Nên như thế!”

Chu Dịch liên thanh ủng hộ, trong lòng lại không nhận được mà chửi bậy, không hổ là Huyền Môn chính tông.

Rõ ràng là mưu đồ Hương Hỏa Phong Thần Thuật còn muốn ngăn chặn người khác phong thần, nhưng khi mở miệng nói ra thì lại gộp chung với an nguy của Đông Thắng Thần Châu.

Quả nhiên là muốn làm chuyện lớn thì phải mang theo đại nghĩa!

“Các người không cần lo lắng, chuyện này cũng sắp không còn là bí mật gì nữa rồi, tương lai chư sư thúc sư bá phong thần cũng cần tòng thần quản lý bách tính dưới trướng.”

Bùi Nguyên Châu nhìn Kim Đan trong điện, nói ra: “Huống hồ Hương Hỏa Phong Thần có thể đột phá Phản Hư, chắc chắn cũng có thể dùng để đột phá Ngưng Anh, Hóa Thần, miễn đi rất nhiều nguy hiểm khi tu hành!”

“Bái tạ sư thúc sư bá chỉ điểm.”

Đám người trong điện khom người thi lễ, hoàn toàn không nghĩ là Bồ Thiên Giáo không làm được việc này.

Bốn giáo trong Đông Thắng Thần Châu lấy Bồ Thiên Giáo vì tôn, cho dù là về thực lực tổng hợp hay là về số lượng đệ tử đều vượt xa tam giáo còn lại.

Chương 499: Phật Môn La Hán (2)

Chu Dịch nói ra: “Sư huynh nói như thế, có phải là có người muốn để lộ ra bí mật của Đại Hằng Thái Tổ hay không?”

Bùi Nguyên Châu nói ra: “Sang năm ngày Phật Đản, Ấn Quang La Hán sẽ đến kinh đô Đại Hằng, mỹ danh là tuyên dương Phật pháp nhưng thật ra lại là vạch trần Hương Hỏa Phong Thần.”

Lúc này Chu Dịch hiểu ý: “Giáo ta liên thủ với Phật Môn?”

“Đúng vậy.”

Bùi Nguyên Châu nói ra: “Hương Hỏa Phong Thần, chuyện này có liên quan tới sự an nguy của Đông Thắng Thần Châu, nhất định phải nắm chắc trong tay, vì thế cho nên lão tổ trong giáo mới liên thủ với Phật giáo, hợp lực trấn áp sơn thủy dã thần!”

Chu Dịch ánh mắt lấp lóe, phạm vi dã thần mà hắn nói sợ là sẽ được mở rộng ra.

Dã thần.

Chính là thần minh mà triều đình chưa từng sắc phong, tương lai Bồ Thiên Giáo và Phật Môn tiến hành Hương Hỏa Phong Thần, nói chung tất cả thần minh không phối hợp đều thuộc về dã thần!

Đông Thắng Thần Châu có không ít dã thần cực kỳ mạnh mẽ, ví dụ như tổ tiên của Ngao Huyền là Thương Thủy Chân Long, tự phong Thương Thủy Chi Thần, hoặc là Kỳ Lân, Phượng Hoàng và các thượng cổ Thần thú.

Bồ Thiên Giáo không thể một mình trấn áp hết tất cả cho nên mới liên thủ với Phật giáo!

Có lẽ lại lôi kéo chư quốc, một số tông môn và tán tu Hóa Thần, kéo nhau quét sạch Đông Thắng Thần Châu.

Lúc này.

Có người lên tiếng nói ra: “Vậy sau này chẳng phải là giá trị của Nguyên Lực Châu sẽ đột ngột tăng lên hay sao?”

Chu Dịch theo tiếng kêu nhìn lại, người lên tiếng lại là người quen, là Ô Sơn Sơn Thần đương nhiệm Hứa Chí Tiên.

“Không chỉ đột ngột tăng, tăng lên mấy lần cũng có thể.”

Bùi Nguyên Châu nói ra: “Đây cũng là tin tức mà chương giáo truyền tới, bắt đầu từ hôm nay, đệ tử trong giáo có thể dùng hết tất cả thủ đoạn để đối lấy Nguyên Lực Châu, không bao lâu sau thì có thể kiếm một món lời lớn.”

“Có lẽ không cần chờ Hương Hỏa Phong Thần, số linh thạch kiếm được lần này đủ để mua sắm linh vật trực tiếp đột phá!”

“Cần tuân chương môn pháp chỉ!”

Những tu sĩ trong điện khom người lĩnh mệnh, trên mặt từng người đều lộ ra vẻ vui mừng.

Chu Dịch lập tức đoán được Bồ Thiên Giáo muốn làm gì, tám chín phần mười là lẫn lộn Hương Hỏa Phong Thần, đẩy giá cả của Nguyên Lực Châu lên mức cao nhất sau đó dùng những biện pháp khác để giảm giá xuống, ví dụ như là cố ý giấu giếm tam đại thiếu hụt.

Vừa tăng vừa giảm, Bồ Thiên Giáo kiếm đầy bồn đầy bát.

Đây không chỉ là phúc lợi của đệ tử trong giáo mà cũng là một đòn làm suy yếu thực lực, nội tình của đối thủ cạnh tranh, gia tăng tỷ số thắng lợi phong thần.

Tu Tiên Giới biến đổi, đấu pháp chém giết vĩnh viễn là thủ đoạn sau cùng, trước đó thì điều sử dụng âm mưu dương mưu!

“Yến tiệc hôm nay chính là để phân chia Nguyên Lực Châu, các người phải cảm ơn Chu sư đệ trước.”

Cổ Tiêu nói ra: “Nhờ có Chu sư đệ tọa trấn Thanh Vân Sơn mới có nguồn thu nhập Nguyên Lực Châu ổn định, các người mới có thể hưởng thụ sơn thủy linh vật!”

Chúng Kim Đan lại khom người: “Bái tạ Chu sư thúc.”

“Ha ha, không cần khách khí.”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, dò hỏi: “Không biết mười năm này tổng cộng ngưng tụ bao nhiêu Nguyên Lực Châu?”

“Bởi vì mới thay đổi Thần vị, bách tính dưới trướng tín ngưỡng nông cạn, Thất Thủy Thập Tam Sơn dưới trướng Thanh Vân Sơn tổng cộng ngưng tụ được bốn ngàn hai trăm bảy mươi hai viên Nguyên Lực Châu.”

Cổ Tiêu nói ra: “Số lẻ coi như thuế giao nộp cho triều đình, phần còn sót lại sẽ được phân phát theo tỷ lệ cố định.”

Chu Dịch yên lặng tính toán, năm đó dưới trướng Ô Sơn chỉ hơn mười vạn nhân khẩu, tân tân khổ khổ mười năm ngưng tụ được năm mươi viên.

Nhân khẩu dưới trướng Thanh Vân Sơn chủ yếu sống dọc theo sông, lấy ngàn vạn mà tính, mười năm nên được chừng năm ngàn viên, sau đó lại tăng trưởng thêm mấy triệu nhân khẩu, bài trừ hao tổn, số lượng bốn ngàn cũng tương đối.

Ít nhất nói rõ chư thần dưới trướng Thanh Vân Sơn không có lười biếng!

Hôm nay hội nghị trong điện có sáu vị tông thần dưới trướng Chu Dịch, những người khác hoặc là bề quan hoặc là có chuyện cần làm.

“Bản đạo rõ ràng là Thanh Vân Sơn chỉ chủ nhưng lại là người cuối cùng biết được tin tức yến tiệc, nếu như là người có lòng dạ hẹp hòi thì sau này sẽ sinh ra khoảng cách với Bồ Thiên Giáo...”

Chu Dịch đại nhân có đại lượng, chỉ cần bọn họ siêng năng làm việc thì tuyệt đối sẽ không trả đũa, trên mặt nở một nụ cười nói.

“Bốn ngàn viên Nguyên Lực Châu, tất cả đều dựa vào sự cố gắng của các sư điệt, bản đạo có chút tâm đắc với đan đạo, đợi trở về Thanh Vân Sơn thì cử hành một trận đại hội phẩm đan, coi như khen thưởng chư vị đã vất vả!”

Bọn người Hứa Chí Tiên nghe vậy thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, vội vàng tỏ vẻ chắc chắn sẽ tham gia.

“Sư đệ, cũng không phải bốn ngàn viên.”

Cổ Tiêu cười nói ra: “Bốn ngàn hai trăm viên, sư đệ ba thành là một ngàn hai trăm viên, tất cả đều nằm trong này.”

Chu Dịch cầm lấy túi trữ vật, thần thức đảo qua, Nguyễn Lực Châu được xếp ngay ngắn ở bên trong.

“Thuế này có phải là hơi thấp rồi hay không?”

“Đồ của Bồ Thiên Giáo, có thể chia cho triều đình một phần đã là nể mặt lắm rồi.”

Bùi Nguyên Châu cũng cầm lấy túi trữ vật, hơn trăm viên Nguyễn Lực Châu, nhìn như ít nhưng lại là vô công mà hưởng, hưởng hồ hấn không chỉ ăn lãi của một mình Thanh Vân Sơn Thần, bá khí nói.

“Đợi cho Hương Hỏa Phong Thần Thuật lan truyền ra ngoài, chỉ là Đại Hằng thì cũng không chịu nổi, còn phải mượn nhờ uy thế của giáo ta!”

“Sư đệ có một phần khác...”

Cổ Tiêu lại lấy ra một cái hộp ngọc, nói ra: “Sư huynh nhậm chức Vĩnh Ninh Thành Hoàng, Nguyễn Lực Châu đoạt được cũng sẽ lấy ra một phần chia cho các sư huynh đệ, số lượng không nhiều xin đừng trách.”

Chương 500: Phật Môn La Hán (3)

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, trong hộp ngọc có hơn hai trăm viên Nguyên Lực Châu, vội vàng chấp tay nói.

“Đa tạ sư huynh, những Nguyên Lực Châu này đã đủ cho Kim Đan liêu mạng, bần đạo cái gì cũng không làm mà lại có, ta cảm kích còn không kịp!”

Một phủ Thành Hoàng, quyền cao chức trọng.

Vĩnh Ninh Phủ dưới sự quản lý của Cổ Tiêu, nhân khẩu mấy ngàn vạn, hơn nữa thời gian nhậm chức lâu dài, hương hỏa nguyên lực đoạt được không phải là Thanh Vân Sơn có thể so sánh được.

Dù sao cũng là châu phủ dưới trướng Đại Hằng, thuế má giao nộp tuyệt đối không thể qua loa tùy tiện, hơn nữa người chia Nguyên Lực Châu sẽ càng nhiều, rơi vào trong tay Chu Dịch được hai trăm viên đã không ít.

“Chỗ tốt này của Vĩnh Ninh Phủ vốn cũng không cần phải chia cho bần đạo, đại khái là thấy ta giữ đúng lời hứa, không có làm mưa làm gió ở Thanh Vân Sơn cho nên mới dẫn ta tới cùng nhau phát tài.”

Chu Dịch cất Nguyên Lực Châu, mười năm sau sẽ càng ngày càng nhiều.

Nếu tính toán sơ, tương lai không lâu thì giá cả Nguyên Lực Châu sẽ tăng vọt mấy lần, Nguyên Anh lão tổ cũng sẽ đỏ mắt.

Dựa lưng vào đại thụ thì có thể hưởng thụ bóng mát!

Năm đó Chu Dịch bận trước bận sau ở Ô Sơn, mười năm chỉ đoạt được không tới năm sáu mươi viên, bây giờ chỉ cần bế quan tiêm tu, Nguyên Lực Châu sẽ được đưa lên cửa.

“Khó trách tất cả mọi người đều muốn thu thuế!”

Chu Dịch mặt ngoài cười nhẹ, thật ra thì trong lòng không ngừng cảnh cáo mình, chớ có bởi vì ơn huệ nhỏ mà công nhận Bồ Thiên Giáo, nếu như gặp được đầu pháp chém chết và những chuyện nguy hiểm nên chạy thì cứ chạy.

Chỉ lấy chỗ tốt, không làm việc!

“Bùi sư huynh, ta có thể biết lai lịch của Hương Hỏa Ngưng Thần Thuật hay không?”

Hương Hỏa Phong Thần khiến cho Đông Thắng Thần Châu rung chuyển, cũng giống như nguyên nhân khiến cho Cửu Châu hủy diệt, Chu Dịch không khỏi hiếu kỳ về lai lịch của môn thuật pháp khác hẳn thuộc pháp Tiên Đạo này, tuyệt đối không phải là tự dung mà có.

“Cụ thể cũng không biết.”

Bùi Nguyên Châu nói ra: “Đông Thắng Thần Châu vốn không có bí thuật này, nó bắt nguồn sớm nhất từ Đại Ung Hoàng Triều, nghe nói là nhận được thiên ngoại chi vật, trên đó ghi chép Hương Hỏa Ngưng Thần Thuật.”

Chu Dịch nhíu lông mày lại, hắn rất ấn tượng với Đại Ung, trước khi hắn đến Đông Thắng Thần Châu thì từng gặp đại đảo, trên đảo có ghi chép về Đại Ung Hoàng Triều, hắn chỉ chỉ lên trời hiếu kỳ hỏi.

“Thiên ngoại là tiên giới?”

Những thứ từ trên tiên giới rơi xuống cho dù chỉ là thi hài của tiên nhân thì cũng đủ để khiến cho một cái đại lục bị hủy diệt.

“Chuyện này ta cũng không biết.”

Bùi Nguyên Châu thấy trên mặt Chu Dịch lộ ra vẻ nghi hoặc thì cười nói: “Cho dù giáo ta có liên lạc với tiên giới thì cũng chỉ có thể lắng nghe pháp chỉ của tổ sư hơn nữa thời gian cũng rất xa xưa, lần xuất hiện tiên âm gần nhất vẫn là vạn năm trước.”

Chu Dịch cũng rất hướng tới tiên giới, hỏi: “Phải làm sao mới có thể quan sát ghi chép về tiên giới ở bên trong giáo?”

“Tấn thăng Hóa Thần trưởng lão, tất cả điển tịch đều có thể lật xem.”

Bùi Nguyên Châu nói ra: “Tiên giới cách chúng ta quá xa xôi, sư đệ chớ có mơ tưởng xa vời, vẫn là cước đạp thực địa cho thỏa đáng.”

“Đa tạ sư huynh dạy bảo.”

Chu Dịch yên lặng ghi nhớ Tàng Kinh Các của Bồ Thiên Giáo, tương lai cho dù như thế nào thì cũng phải thu thập vạn quyển Đạo Tạng.

“Sư đệ có một chuyện khác còn phải làm phiền mấy vị sư huynh. Trong giáo có phương pháp tăng trưởng trí tuệ của khí linh hay không, phải cam đoan linh trí không tổn hao gì, trợ nó ngưng tụ thành khí linh hoàn chỉnh, nếu là có thể ngưng hồn thì càng tốt hơn!”

Kiến Mộc.

Trông gần sáu ngàn năm.

Mỗi ngày Chu Dịch dùng Tọa Hóa Ngọc Lộ thúc đẩy, đã cao trăm trượng, tỏa ra linh khí không thua gì linh mạch trong Thanh Vân Sơn.

Mảnh vỡ thân hồn của Hoàng Nguu được dùng phương pháp thú hồn luyện khí dung nhập vào trong đó, ở trong trạng thái nửa sống nửa chết, thỉnh thoảng có sóng ý thức truyền ra, rất là thân mật với Chu Dịch.

Rốt cuộc là ý thức của Hoàng Nguu hay là ý thức của Kiến Mộc thì không ai nói rõ được.

Vốn là phương pháp tìm đường sống trong chỗ chết, thành thì đúc thành tiên cơ, thua thì hồn phi phách tán.

Môn Khí Hồn chi pháp này đến từ luyện khí tàn thiên của Bồ Thiên Giáo, thân là đại giáo kéo dài qua Cửu Châu, Đông Thắng Thần Châu, có lẽ sẽ có phương pháp bổ cứu.

Cổ Tiêu nói ra: “Sư đệ có người thân dùng Khí Hồn chi pháp miễn cưỡng tồn tại trên thế gian?”

“Đúng là như thế.”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, Hoàng Nguu đã bồi bạn bên cạnh thắng từ khi Luyện Khí, nhiều lần trải qua khó khăn cho đến khi thân tử đạo tiêu, có thể nói là tình cảm cực kỳ thâm hậu.

“Sao Cổ sư huynh lại đoán được, chẳng lẽ trong giáo cũng có chuyện giống như vậy?”

“Đương nhiên là vậy, trên đường tu hành Tiên Đạo ai cũng sẽ gặp mấy tri tâm đạo lữ...”

Cổ Tiêu tự lẩm bầm, giống như là nhớ tới chuyện cũ, thở dài nói: “Đa số đều giống như bản đạo, ngồi nhìn hồng nhan già đi, một số ít người si tình thì sẽ nghĩ hết tất cả biện pháp để duyên thọ phục sinh.”

“Trong đó không giới hạn trong bàn môn tả đạo như luyện thi, quý tu, nhưng mà phương pháp này cuối cùng cũng không phải là phương pháp lâu dài, tương lai vẫn gặp phải sinh tử đại sự, huống chi cương thi lệ quỷ bị âm sát tà khí ảnh hưởng thân hồn, miễn cưỡng duyên thọ nhưng đã không còn là người đó nữa!”

Đám người trong điện cũng cảm động lây, Kim Đan Chân Quân thọ nguyên năm trăm, cuộc đời của mỗi người nếu như viết ra thì đều có thể nói là trầm bổng chập trùng, trong quá trình đó cũng không thể nào tránh được sinh ly tử biệt.

Hơn nữa Bồ Thiên Giáo chính là Huyền Môn chính tông, luyện thi, luyện hồn người thân nhất đều là hành vi của tà ma ngoại đạo.

Chương 501: Nghịch thiên chi thuật.

Chu Dịch nói ra: “Chẳng lẽ Khí Hồn chi pháp ban đầu là vì duyên thọ?”

“Phương pháp này ban đầu cũng không phải là vì luyện chế Khí Hồn mà là tiên hiền trong giáo nghiên cứu lai lịch của linh căn, nghiên cứu ra phương pháp chuyển đổi tư chất, định tăng tư chất linh căn cho đạo lữ, hậu nhân không có linh căn hoặc có nhưng kém.”

Cổ Tiêu nói: “Tiên hiền tìm các loại linh vật như Thất Thái Liên Hoa, vạn năm linh sâm vân vân, khi linh trí của bọn chúng chưa sinh ra thì thi triển phương pháp đoạt xá thu hoạch được tư chất linh thể.”

“Đoạt xá cũng không thể duyên thọ!”

Chu Dịch lắc đầu phủ định, phương pháp đoạt xá thuộc về cấm thuật ở trong Tu Tiên Giới.

Nhưng mà thứ hạn chế thọ nguyên không chỉ là nhục thân mà còn có thần hồn, phương pháp đoạt xá Hóa Thần như Nguyên Linh, Kim Thi thì cấy vào bản nguyên Hóa Thần mạnh mẽ, thôn phệ thần hồn của người khác cưỡng chế hòa làm một thể!

Bởi vì bản nguyên Hóa Thần mạnh mẽ cho nên nhân cách chính sẽ là Kim Thi.

Cho nên bọn họ sẽ chọn đoạt xá đứa bé vừa ra đời, nhận thức trống rỗng, như vậy thì bản ngã sẽ không bị ảnh hưởng nhiều.

Tà pháp như thế thích hợp với Ma Đạo, đối với Bồ Thiên Giáo thì thuộc về tối kị cho nên mới nghiên cứu ra phương pháp đoạt xá linh vật, tu sĩ đoạt xá linh dược sẽ không bị nhân tộc khiển trách.

“Đoạt xá không thể duyên thọ, vậy thì đánh nát thần hồn, cùng nhau trưởng thành với linh vật.”

Cổ Tiêu nói ra: “Căn cơ của thượng đẳng linh vật nếu so sánh với người thì tương đương với Thiên Linh Căn, thể chất lại thân cận thiên địa, có thể nói là một lần vất vả nhàn nhã suốt đời. Tiên hiền đề xuất ra phương pháp này nghiên cứu vô số

năm cho đến khi thân tử đạo tiêu cũng không đạt tới cảnh giới đại thành.”

Chu Dịch chậm rãi nói ra: “Có phải là vì xác suất thành công quá thấp?”

Cổ Tiêu gật đầu nói: “Trăm không còn một! Theo linh trí của linh vật tăng trưởng, lại có ưu thế sân nhà, cuối cùng sẽ vượt qua kẻ đến sau, đến lúc đó thứ hóa hình ra sẽ chỉ là Yêu tộc.”

“Sau này một vị luyện khí đại sư biết được phương pháp này sau đó dung nhập phương pháp luyện khí vào trong đó cuối cùng sáng tạo ra Khí Hồn Bí Thuật.”

“Vốn dĩ Linh khí cực kỳ hiếm thấy ở Đông Thắng Thần Châu, từ khi có Khí Hồn Bí Thuật thì chúng ta mới có thể luyện chế ra Nguyên Linh khí, thực lực có thể tăng trưởng trên diện rộng, cũng phải cảm tạ tiên hiền!”

Tu Tiên Giới tuyệt đối không phải đã hình thành thì không thay đổi mà là tiến bộ theo nhiều đời tu sĩ thăm dò.

Xưa chưa chắc đã hơn được nay!

Khí Hồn Bí Thuật tìm căn nguyên truy nguyên có lẽ cũng không phải là vì luyện khí, giống như Tiểu Lam Phiến là vì trị đau thất tim. Cuối cùng lại mang đến tiến bộ cực lớn cho Tu Tiên Giới, không cần hao phí hơn vạn năm mới có thể nuôi dưỡng được Linh khí, có thể nói là tiến bộ cực lớn.

Trong điện yên tĩnh im ắng, mọi người trầm tư hồi lâu, khom người bái tạ Cổ Tiêu.

“Đa tạ Cổ sư thúc sư bá chỉ điểm!”

Ngồi xuống đàm đạo cũng không phải là bàn về công pháp thần thông.

Có đôi khi chỉ cần một cái điển cổ một câu chuyện ngụ ngôn thì đã khiến cho người tu hành sinh ra cảm ngộ, có thể nói là chuyển đi này không tệ.

Chu Dịch cười nói ra: “Sư huynh nói nhiều như vậy ý chính là bây giờ đã có phương pháp giải quyết rồi đúng không?”

“Sư đệ nói không sai.”

Cổ Tiêu lấy một viên Nguyên Lực Châu từ trong ống tay áo ra, nói: “Vật này do hương hỏa mà sinh, chúng sinh nguyên lực ngưng tụ, về căn bản thì có sự liên quan rất là huyền diệu với thần hồn, linh trí!”

Nguyên Lực Châu cũng không nhất định phải đến từ người, tinh quái yêu ma cung phụng cũng có thể sinh ra hương hỏa.

Chỉ là yêu ma suy nghĩ phức tạp, ảnh hưởng phẩm chất của Nguyên Lực Châu, khiến cho người sử dụng nó sinh ra ma niệm cho nên rất ít có tu sĩ phát triển tín đồ là tà ma.

Chu Dịch chấp tay nói: “Xin sư huynh chỉ điểm.”

“Biện pháp có hai loại, một nhanh một chậm.”

Cổ Tiêu nói ra: “Nhanh tự nhiên là trực tiếp luyện vào Nguyên Lực Châu, chỉ là bên trong hương hỏa có nhiều suy nghĩ phức tạp, dễ dàng khiến cho linh trí hỗn loạn. Chậm chính là chúng sinh cung phụng tế bái, đoạt được hương hỏa ngưng tụ thành nguyên lực, nguồn phát ra có suy nghĩ tinh khiết tương đối an toàn.”

Chu Dịch nói ra: “Cho dù tương đối an toàn thì cũng có nguy cơ bị hương hỏa phản phệ.”

“So với đoạt được thì chút nguy cơ này có tính là gì?”

Cổ Tiêu nói ra: “Đây chính là đôi linh căn tư chất, phá vỡ quy tắc thiên địa, há có thể không có hậu hoạn? Huống hồ sau khi thần hồn ngưng tụ, không cần tiếp tục dùng Nguyên Lực Châu, ảnh hưởng cũng sẽ không lớn!”

Chu Dịch không khỏi nói: “Nguyên Lực Châu, đúng là thứ nghịch thiên!”

Linh căn, cho dù là Cửu Châu hay là Đông Thắng Thần Châu đều là lão thiên gia ngẫu nhiên cho.

Có lẽ là thiên địa không cho phép giai cấp cố hóa, cho chúng sinh một chút hi vọng sống, có lẽ là do thực lực của Tu Tiên Giới không đủ, phi thăng tiên giới thì có thể đổi thiên tư, dù sao thiết luật “linh căn” này không ai có thể đánh vỡ được.

Nguyên Lực Châu, nói theo trình độ nào đó thì nó có thể thay đổi quy tắc.

Tương lai những tiên nhị đại đó chỉ cần khiến cho lão tổ vui vẻ thì cho dù thiên tư thấp kém cũng có thể thông qua đoạt xá linh vật biến thành Thiên Linh Căn.

Bùi Nguyên Châu thở dài nói: “May mắn cần phải có thượng đẳng linh vật, lại cần mấy trăm năm uẩn dưỡng, còn phải tiêu hao một lượng lớn hương hỏa nguyện lực, nếu không thì chẳng phải là Đông Thắng Thần Châu thành gia tộc thống trị?”

“Nếu đúng như vậy thì chẳng phải là càng kinh khủng hơn nữa?”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, nếu như tiêu chuẩn không cao thì có lẽ khó hình thành sự lũng đoạn, cũng chính vì chuyển đổi căn cơ không phải là tu sĩ tầng dưới chót có thể hoàn thành được nên ngược lại càng gia cố giai cấp trong Tu Tiên Giới hơn.

Chương 502: Nghịch thiên chi thuật (2)

Chớ nói tán tu nghèo khó, ngay cả môn phái nhỏ cũng không thể nào cam đoan truyền thừa, chỉ có thể nhìn đại giáo đại tộc cao cao tại thượng kéo dài không dứt.

“Chuyện như thế không phải chúng ta có thể ngăn cản.”

Cổ Tiêu cười nói ra: “Huống hồ giáo ta có tổ sư tiên giới nhìn chăm chăm, cho dù Tu Tiên Giới có thay đổi như thế nào đi nữa thì cũng sẽ không có vị Nhân Tiên nào dám biến Bồ Thiên Giáo thành sở hữu của gia tộc tư nhân!”

Đám người trong điện liên tục nói phải, rất là tự hào vì có tổ sư ở tiên giới.

Tương lai cử hạ phi thăng cũng không phải là tán tu không có lai lịch, tiên giới cũng có Bồ Thiên Giáo!

“Có lẽ như thế đi...”

Chu Dịch sinh lòng sầu lo, bắt đầu cảnh giác với Nguyên Lực Châu.

Hương Hỏa Phong Thần Thuật sẽ tạo thành Tu Tiên Giới cổ hóa, cho dù ai thắng ai thua thì tương lai cũng sẽ dựa vào đó để thúc đẩy sinh trưởng ra Chân Thần, mà phương pháp chuyển đổi căn cơ thiên phú cũng sinh ra cho hậu duệ Chân Thần hoặc là Chân Thần.

Một cái thế giới hoàn toàn cổ hóa, tầng dưới chót sinh lòng tuyệt vọng thì chắc chắn sẽ sinh ra tai họa!

“Những chuyện này để cho những vị đại lão ở trong giáo suy tính, bản đạo chỉ là Nguyên Anh, nào có quyền nói chuyện. Cho dù Đông Thắng Thần Châu phá diệt thì cũng không phải là chuyện lạ gì, cùng lắm thì đổi chỗ thôi.”

“Huống hồ Bồ Thiên Giáo có bản đạo thì đạo thống sẽ không bao giờ đoạn tuyệt!”

Chu Dịch tâm tâm niệm niệm Tàng Kinh Các của Bồ Thiên Giáo, nếu có thể đóng gói mang đi thì có thể nói là trực chỉ phi thăng đại đạo.

Tất cả mọi người chia lợi ích, bữa tiệc có tiếp tục cũng không còn ý nghĩa gì nữa, náo nhiệt mấy ngày sau đó mọi người đều chia tay nhau trở về động phủ của mình tu hành.

Tiên Đạo tịch liêu, cũng không phải tiêu điều tự tại như phàm nhân nghĩ!

Ví dụ như Nguyên Anh Đạo Quân thọ hơn ngàn tái, nhưng mà đại đa số tuế nguyệt đều dùng cho bế quan tiềm tu hoặc là sưu tập linh vật luyện đan luyện khí, tuổi tác dùng cho yên ẩm hưởng thụ không đến ba trăm năm nữa.

Ngược lại là những tu sĩ không thể tiến bộ lên được nữa, dứt khoát lười biếng thì lại sống cực kỳ hưởng thụ!

...

Nửa năm sau.

Thanh Vân Sơn.

Chu Dịch ăn mừng trở về, hạ Sơn Thần Lệnh đầu tiên.

Tất cả miếu thờ Sơn Thần Hà Bá tăng thêm tượng thần Hoàng Ngu, ngụ ý cứng cỏi, kính dâng, trung thành, cung cấp bách tính dưới trướng tế bái.

Chư thần cũng không có ý kiến gì, mười năm qua Chu Dịch chưa hề để ý tới thuộc hạ, tư thái lãnh đạm, tàn mạn như vậy khiến cho bọn họ có chút chột dạ, bây giờ lại đưa ra yêu cầu khiến cho bọn họ cảm thấy yên tâm.

Ô Sơn Chi Thần Hứa Chí Tiên đề nghị: “Đại nhân, hàm nghĩa mà Hoàng Ngu Thần đại biểu có phải quá mức hi hữu hay không...”

Thần chức hi hữu sẽ khiến cho nhân số tế bái ít, hương hỏa nguyện lực đương nhiên cũng không nhiều.

“Không sao, bản đạo không vội.”

Chu Dịch nói ra: “Nguyện Lực Châu do tượng thần này ngưng tụ ra phải thuần tịnh vô hạ, không cần hồi báo, không cần phù hộ, chỉ cần những người có phẩm chất như vậy tự nguyện tán thành thăm viếng.”

Kiến Mộc chính là Tiên Thiên Linh Căn, là linh vật hiếm thấy trên đời.

Sau khi Hoàng Ngưu biến hóa, Tiên Đạo như đường bằng phẳng, tuyệt không cho phép có tà niệm, oán niệm lẫn vào trong đó.

Dưới trướng Thanh Vân Sơn có ngàn năm triệu người, dù cho không có bất kỳ hồi báo gì thì cũng có không ít người dâng hương tế bái, ngưng tụ thành Nguyên Lực Châu quả nhiên tinh khiết, cho dù có tạp chất thì cũng chỉ là người tế bái mong chờ về hậu bồi.

Đảo mất một cái lại nửa năm nữa trôi qua.

Côn Lôn Động Thiên.

Trong lúc đi thuyền trên biển, Không Gian Bảo Châu còn sót lại của Nguyên Linh, Hồ Hoàng đã triệt để dung nhập vào trong không gian này.

Từ hơn trăm trượng mở rộng đến hơn ba trăm trượng, diện tích lớn gần như gấp mười.

Linh Tham Oa Oa mở ra càng nhiều linh điền, trồng hạt giống linh dược, mỗi ngày cẩn thận chăm sóc, không cần tiêu hao thọ nguyên thúc đẩy cũng đã có không ít linh dược có hai ngàn ba ngàn năm dược linh.

Rừng trúc trước đạo quán, Thanh Tịnh Linh Trúc trồng chỉ vì thưởng thức, kết quả bốn năm ngàn năm trôi qua, mỗi một cây đều có thể xưng là linh vật hiếm thấy, thứ trồng trong Sơn Thần Miếu chỉ là trúc tôn của cây trúc.

Hay là linh tửu cất giữ trong hầm rượu, dùng bí pháp phong cấm mấy ngàn năm, đã ngưng tụ thành chất lượng cao, mỗi một đàn đều giá trị liên thành.

Thần thông bí thuật, đại giáo điển tịch gì cũng không quan trọng, thời gian mới là tài phú quý báu nhất!

Chu Dịch tiến vào động thiên, rơi xuống trước mặt Kiến Mộc, tự lâm bảm.

“Ngưu Nhi ời là Ngưu Nhi, bản đạo làm như vậy cũng là do đã hết cách, theo Kiến Mộc tăng trưởng, người gần như không có khả năng hóa hình. Nguyên Lực Châu tuy có hậu hoạn nhưng tương lai tụng đạo kinh nhiều, cuối cùng có thể giữ vững được bản ngã!”

Trong lúc nói chuyện thì thi triển Ngọc Lộ Quyết, tiêu hao ngàn năm thọ nguyên ngưng tụ thành một giọt chất lỏng như lưu ly phi thủy.

Ong ong ong!

Kiến Mộc nhẹ nhàng chấn động, phát ra cảm xúc vui sướng.

Tọa Hóa Ngọc Lộ nhỏ vào thân cây, tiếng vang càng thêm thanh thúy, giống như có trẻ con đang nói nhỏ bên tai Chu Dịch.

“Rốt cuộc bản đạo hao phí bao nhiêu thọ nguyên thúc Kiến Mộc, mỗi ngày thi pháp ít nhất ba bốn lần, bây giờ ước chừng năm ngàn bảy trăm năm, tính như vậy... tiêu hao một ngàn vạn năm trở lên!”

Chu Dịch ánh mắt lấp lóe, nếu tính như vậy thì thọ linh của Kiến Mộc ít nhất vạn năm trở lên.

Thọ linh cụ thể còn phải chờ Hoàng Ngưu hóa hình mới biết được, thứ nhất Tiên Thiên Linh Căn không dễ phán đoán, thứ hai theo thọ linh tăng trưởng thì tác dụng của Tọa Hóa Ngọc Lộ càng thấp.

Chương 503: Nghịch thiên chi thuật (3)

“Không đúng, bản thân Kiến Mộc đã được trồng gần sáu ngàn năm, theo thụ linh tăng trưởng, Tào Hóa Thần Thông gần như mất đi hiệu lực, cuối cùng bản đạo vẫn dựa vào Trường Sinh Đạo Quả!”

Chu Dịch lấy một viên Nguyên Lực Châu từ trong ống tay áo ra, nó sáng óng ánh long lanh như là thủy tinh.

Nguyên Lực Châu bình thường mơ hồ có thể nhìn thấy sương mù bên trong, viên này lại gần như hoàn toàn trong suốt, chỉ có thi triển linh mục pháp thuật mới có thể nhìn thấy vết tích mấy sợi hương hỏa nguyên lực phiêu đăng.

“Cũng không biết cần bao nhiêu Nguyên Lực Châu, thực sự không được thì mời Cổ sư huynh tạo thuận lợi, thành lập một tượng thần Hoàng Ngưu ở Thành Hoàng Miếu, cùng lắm thì Nguyên Lực Châu ngưng tụ ra hối đoái.”

Chu Dịch thi triển Ngưng Thần Thuật, mở phong ấn Nguyên Lực Châu, lập tức tản mát ra khí tức hương hỏa nồng đậm.

Pháp lực vận chuyển, dẫn đạo hương hỏa tiến vào trong Kiến Mộc.

Trong nơi trọng yếu của Kiến Mộc có một khối không khí xanh biếc, chính là ý thức sản sinh ra theo tháng rộng năm dài.

Lúc này ý thức còn đơn thuần hơn trẻ con, gần như là giấy trắng, trong đó trộn lẫn lấy từng mảnh vỡ thần hồn, chính là thần hồn của Hoàng Ngưu vỡ vụn còn sót lại.

Lúc mới đầu, tùy tiện chiếm cứ một phần lớn của ý thức, theo thụ linh của Kiến Mộc tăng trưởng, bây giờ ngay cả một phần trăm cũng không sánh bằng. Dù cho Hoàng Ngưu ký ức phong phú, lại có Kim Đan bản nguyên, nhưng tác chiến nơi sân khách cũng không phải là đối thủ của ý thức của Kiến Mộc.

Lúc này.

Hương hỏa nguyên lực dung nhập vào trong ý thức, không ngừng lớn mạnh tàn hồn của Hoàng Ngưu.

Bản ngã của Kiến Mộc không biết như thế nào là hương hỏa nguyện lực, lại biết được là đồ tốt, theo bản năng muốn chia chỗ tốt nhưng lại nghe được Chu Dịch quát lớn.

Mấy ngàn năm qua, liên tục tiêu hao thọ nguyên bồi dưỡng, tương cứu trong lúc hoạn nạn, Kiến Mộc đã xem Chu Dịch như phụ thân, nghe được hấn quát thì lập tức từ bỏ hương hỏa nguyện lực, ngoan ngoãn nhìn thần hồn Hoàng Ngưu lớn mạnh.

Hồi lâu sau.

Nguyện Lực Châu tiêu hao hầu như không còn, tàn hồn Hoàng Ngưu lớn mạnh một chút.

“Dựa theo cái tỷ lệ này thì ít nhất cũng cần hơn vạn viên Nguyện Lực Châu mới khiến cho tàn hồn triệt để chiếm cứ ý thức của Kiến Mộc, trở thành một hồn phách mới gánh chịu ký ức, tính cách của Hoàng Ngưu.”

“Hàng năm Thanh Vân Sơn sinh ra hơn mười viên, cần hơn ngàn năm, cũng không tính là quá lâu!”

Chu Dịch nhẹ nhàng vuốt ve làn da màu tím của Kiến Mộc, trên đó trời sinh có hoa văn huyền diệu, nếu thường xuyên vẽ lại nó thì có thể tìm hiểu ra pháp môn Luyện Khí.

Đó cũng là phương pháp tu luyện Tiên Đạo sớm nhất, cho dù hiệu suất hay uy lực đều không sánh bằng bây giờ, chỉ có “Luyện Khí” trực chỉ bản nguyên, có thể chỉ rõ con đường cho Chu Dịch!

Linh Tham Oa Oa xử lý linh điện xong, khiêng cuốc đi tới, ngẩng đầu nhìn Kiến Mộc đâm thẳng vào trời, hỏi.

“Tiên trưởng, khi nào Kiến Mộc mọc nhánh?”

“Rất nhanh.”

Chu Dịch cười nói ra: “Nhiều thì một ngàn năm, ít thì mấy trăm năm, đến lúc đó sẽ thưởng cho ngươi một nhánh.”

Linh Tham Oa Oa nghe vậy thì hưng phấn lạnh lợi khoa tay múa chân: “Chờ lâu lắm rồi, rốt cục cũng chờ tới hôm nay!”

Chu Dịch cười nói: “Ngưu Nhi sắp trở về, ngươi còn nhớ rõ nó không?”

“Ngưu Nhi? Hoàng Ngưu!”

Linh Tham Oa Oa trầm tư hồi lâu, lật lại trí nhớ trước đây mới nhớ lại những ký ức liên quan tới Hoàng Ngưu, năm đó nó thích nhất là ngồi trên đầu trâu nhìn về phía xa xa, đột nhiên hỏi.

“Tiên trưởng, tương lai nếu như ta chết đi thì người cũng sẽ hao phí mấy ngàn năm cứu ta đúng không?”

Chu Dịch khẽ vượt đỉnh đầu Linh Tham Oa Oa, vài miếng lá cây xanh biếc lắc lắc một cái, sắc mặt nghiêm nghị, ngữ khí kiên định.

“Đương nhiên, cho dù lên tận cùng trời xanh, xuống tận cùng suối vàng thì bản đạo cũng sẽ phục sinh người!”

Linh Tham Oa Oa rất cảm động, động tác vung cước càng mạnh mẽ hơn.

Chu Dịch cũng rất cảm động, sống được càng ngày càng lâu, tình cảm trở nên lạnh nhạt là chuyện không thể tránh khỏi.

Hoàng Ngưu, Linh Tham Oa Oa, Thanh Phong Minh Nguyệt, thậm chí mấy người lão Bạch đã ra đi từ sớm đều có thể nói là điểm neo đậu để Chu Dịch bảo trì nhân tính, miễn cho một ngày nào đó hắn triệt để hóa thành tồn tại giống như “đạo”.

Vậy thì cũng không khác gì chết!

“Còn phải cảm tạ Xuân Phong Lâu, Tiêu Tương Quán, Mãn Nguyệt Lâu, Phượng Minh Lâu, Di Hồng Viện...”

Chu Dịch cách một thời gian thì ăn mừng, làm như vậy cũng là vì để lấy nhiệm hồng trần giữ vẫn tâm tính phàm tục.

Rời khỏi Côn Lôn Động Thiên, về Sơn Thần Miếu tiếm tu.

Từ khi mượn nhờ Nguyên Lực Châu ngưng tụ Nguyên Anh, sau đó Chu Dịch chưa từng sử dụng bất kì hương hỏa nào, Nguyên Lực Châu đoạt được đều dung nhập vào trong ba món chí bảo Phân Quang Kiếm, linh trí của bọn chúng nhanh chóng tăng trưởng.

Ví dụ như là Phân Quang Kiếm, vốn dĩ khí linh của nó chỉ làm việc dựa theo bản năng, nhưng bây giờ có thể thi triển ra rất nhiều kiếm quyết kiếm trận của Linh Kiếm Tông.

“Chỉ có cái Sơn Hà Đỉnh này, tế luyện đến đến bây giờ mà khí linh vẫn chưa sinh ra, hẳn là do bản chất của nó quá kém?”

Chu Dịch lấy Sơn Hà Đỉnh ra thưởng thức một lát, bảo vật này uy lực đã vượt qua đỉnh cấp pháp bảo nhưng mà lại hoàn toàn không có dấu hiệu ngưng tụ khí linh.

“Sơn Hà Đỉnh làm bạn ta sáu ngàn năm, mỗi lần trông thấy nó thì lại nhớ lại ngày tháng ở trong thiên lao, Phượng Dương Quốc, cho dù sau này nó có thể thăng cấp lên thành Linh khí hay không thì bản đạo cũng sẽ không ngừng tế luyện!”

Suy tư ngàn vạn, lấy ra một viên Bồ Đề Đan phục dụng.

Linh khí mệnh môn tưới nhuần kinh mạch, thần hồn, Chu Dịch vận chuyển Thái Huyền Kinh luyện thành pháp lực, tụ hợp vào trong Nguyên Anh.

...

Chương 504: Đạo hữu dừng bước.

Năm Nguyên Đỉnh thứ một trăm mười.

Tháng tư.

Sơn Thần Miếu.

Chu Dịch bỗng nhiên mở hai mắt ra, Kiếm Phù trong ống tay áo ông ông tác hưởng, dùng thần thức đảo qua thì nghe được giọng nói của Cổ Tiêu.

“Chu sư đệ, ngày Phật Đản sắp tới, Ấn Quang La Hán giảng kinh ở kinh đô, cùng đi nghe.”

“Mấy ngày nay tu hành có chút tâm đắc, có thể không đi hay không?”

Chu Dịch hỏi thẳng, nếu như La Hán giảng thần thông Phật Môn thì hẳn còn có hứng thú đi nghe một chút, nhưng mà bây giờ lại giảng cho tu sĩ tầng dưới chót ở kinh đô nghe thì hẳn là phần lớn đều là kinh văn Phật Môn dễ hiểu, đi cũng chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

Huống hồ Phật Môn La Hán tương đương với Phản Hư Nhân Tiên, lỡ như có thần thông diệu pháp gì đó, ví dụ như là Tha Tâm Thông, Thiên Nhãn Thông.

Cái trước biết được ý nghĩ trong lòng, cái sau xem thấu cốt linh chân thực, cũng có thể nhìn thấy bí mật trường sinh!

Từ khi bước vào Tu Tiên Giới, Chu Dịch rất ít chạm mặt với người có tu vi vượt xa mà, nhiều lão quái tính cách bất thường, nói không chừng đầu óc rút gân ra tay đánh nhau, dư âm của trận đấu pháp cũng có thể khiến cho người vây xem thân tử đạo tiêu.

Cổ Tiêu dường như đoán được tâm tư của Chu Dịch, đưa tin nói: “Cũng không phải là La Hán đích thân tới, chỉ là một đạo hóa thân, trong kinh có sư bá tọa trấn, sẽ không xảy ra chuyện.”

Chu Dịch nhú mày, trả lời: “Bần đạo không có hứng thú với Phật pháp, tại sao phải đi nghe kinh?”

Cổ Tiêu nói ra: “Lần giảng kinh này chính là mở màn cho Hương Hỏa Phong Thần, Phật Môn không biết làm thủ đoạn bản thủ gì mà được cơ hội như vậy, trong giáo lệnh chúng ta lúc nghe pháp thì hỏi La Hán!”

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Giáo ta và Phật Giáo liên thủ, chuyện phong thần lẽ ra nên tề lực đồng tâm, tại sao lại phải quấy rối để sinh ra mâu thuẫn?”

Cổ Tiêu trầm mặc hồi lâu, mới trả lời.

“Đại khái là vì mặt mũi của lão tổ trong giáo!”

“Thì ra là thế.”

Chu Dịch khẽ thở dài một cái, đại lão cấp trên mắt mắt thì sẽ nghĩ cách để lấy lại từ nơi khác.

Tu vi đến cảnh giới Phản Hư, gần như vô địch thế gian, Hương Hỏa Phong Thần cũng không có liên quan gì quá lớn tới bọn họ, chuyện bọn họ quan tâm chỉ còn lại chuyện phi thăng, lúc này bọn họ còn sĩ diện hơn cả phạm nhân.

Chu Dịch trầm ngâm một lát, trong lòng đã có kế hoạch, dò hỏi.

“Nếu như là lệnh của lão tổ thì đương nhiên đệ tử sẽ làm hết sức mình, nhưng nếu như để La Hán mất mặt thì có thương hay không?”

Cổ Tiêu nói ra: “Yêu cầu không quá đáng thì hẳn là đều sẽ đồng ý.”

“Có thể cầu được Ngũ Hành kỳ trân?”

Chu Dịch tu hành Đại Ngũ Hành Độn Pháp, cần luyện kỳ trân nhập thể, chí bảo như thế Hóa Thần Thiên Quân cũng ít có, hơn mười năm nghe ngóng bốn phía nhưng không có tìm được.

Qua hồi lâu.

Cổ Tiêu trả lời: “Sư bá đồng ý.”

Chu Dịch mặt lộ vẻ vui mừng, trả lời.

“Bản đạo đọc vô số kinh điển tiên hiền, đang có hai vấn đề, mời La Hán giải hoặc!”

Thu hồi Kiếm Phù, Chu Dịch lấy ống thẻ ra, tiêu hao tám năm thọ nguyên xem bói.

Thượng ký.

Cát!

“Không hổ là đại đức cao tăng!”

...

Ngày tám tháng tư.

Kinh đô.

Quảng trường thành đông.

Liên tiếp tuyên dương mấy tháng, bách tính kinh đô không ai không biết hôm nay có La Hán giảng kinh.

Đối với tu sĩ Luyện Khí, Trúc Cơ thì La Hán cũng không khác gì tiên nhân ở trên trời, chớ nói nghe kinh, cho dù chỉ là nhìn thấy một cái cũng có thể nói là chuyển đi này không tệ rồi.

Nếu có thể lĩnh ngộ một hai pháp môn, không nói tu vi, thực lực tăng lên, sau này cũng có thể tự xưng môn đồ Phật Giáo.

Sắc trời vừa mới sáng, trên quảng trường đã người đông nghìn nghịt.

Ngồi dưới mặt đất, đứng trên lầu, bay trên bầu trời, trăm vạn con mắt nhìn chăm chăm pháp đàn dựng chính giữa quảng trường.

Pháp đàn rèn đúc từ bạch ngọc, cũng không phải là linh vật mà là bạch ngọc bình thường, chính thể như hoa sen nở rộ, ở trong đó có một cái bồ đoàn bằng cỏ.

“Chỗ La Hán giảng kinh mà lại keo kiệt như thế?”

“Người hiểu cái gì, Phật kinh hữu vô, những nơi La Hán Bồ Tát đi qua, hoang sơn dã lĩnh cũng hóa Linh Sơn phúc địa!”

“Ta cảm thấy kinh văn này không đúng, cho dù thật như thế thì tại sao Phật Giáo còn chiếm đỉnh cấp linh mạch, phúc địa? Trực tiếp nhường lại, đi hoang sơn dã lĩnh tu hành là được!”

“Không có lợi cho sự ổn định của Tu Tiên Giới, không muốn nói!”

“...”

Phía trước pháp đàn, có trên trăm cái bồ đoàn trống không, không ai dám tới gần.

Đây là vị trí để lại cho tu sĩ cấp cao đến nghe kinh, gần như đại biểu cho số lượng Nguyên Anh Đạo Quân bên ngoài Đại Hằng cảnh nội, có lẽ bọn họ sẽ không đến đây nghe kinh nhưng nhất định phải có vị trí.

Tới gần buổi trưa.

Hình như là đã thương lượng xong, bồ đoàn trống không linh quang lóng lánh, đột ngột xuất hiện một bóng dáng.

Chu Dịch và bốn vị sư huynh ngồi ở bên phải hàng thứ nhất, bên trái là Đạo Quân của Lý thị Hoàng tộc, đằng sau là trưởng lão các tông môn hay là tán tu thanh danh hiển hách.

Bồ đoàn bị chiếm hơn nửa, hơn năm mươi vị Đạo Quân.

Từng người ngồi xếp bằng, im ắng không nói lời nào, rõ ràng không có triển lộ bất kỳ khí tức pháp lực gì, dân chúng vây xem lại tự động yên tĩnh lại.

Chu Dịch truyền âm nói: “Bần đạo tu hành đến nay còn chưa thấy nhiều Nguyên Anh như vậy.”

“Dù sao cũng là La Hán giảng kinh, không ít Đạo Quân xuất thân môn phái nhỏ, tiềm tu mấy trăm năm cũng chưa từng thấy Phản Hư lão tổ.”

Cổ Tiêu cười nói ra: “Đợi sư đệ đi Bồ Thiên Phúc Địa thì có thể đi Ngộ Đạo Điện nghe kinh, thỉnh thoảng có Nhân Tiên trong giáo giảng đạo, sẽ không cảm thấy ly kỳ nữa!”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, so sánh Cửu Châu Tu Tiên Giới xuống dốc, Đông Thắng Thần Châu quả là thịnh thế.

Chương 505: Đạo hữu dừng bước (2)

Năm sư huynh đệ mặt ngoài bất động thanh sắc nhưng lại lên đưa tin nói chuyện với nhau, thương nghị như thế nào để lấy lại sĩ diện cho lão tổ trong giáo, phá giải từng “vấn đề” mà bọn họ đau khổ nghĩ ra.

Bùi Nguyên Châu tán thán: “Vẫn là Chu sư đệ hỏi xảo trá, lợi dụng hai đề này làm chủ!”

Chu Dịch tâm tư thay đổi thật nhanh, nói ra: “Linh Minh sư huynh, đề thứ nhất do người hỏi, người đảm nhiệm chủ sự Hộ Bộ, đề này phù hợp tâm tư của đương kim bệ hạ, sau đó chắc chắn có thể thắng quan!”

Linh Minh hơi băn khoăn, nói ra: “Chuyện này có thể được lão tổ trong giáo thưởng thức, đâu thể nào chiếm tiện nghi của sư đệ như vậy được?”

“Linh Minh sư huynh ngày bình thường rất quan tâm ta, sau này thắng quan, sư đệ cũng có thể có thêm chút linh vật tiểu phẩm an dân.”

Chu Dịch nói ra: “Nếu như được lão tổ trong giáo ban thưởng thì xin cầu một trong số Ngũ Hành kỳ trân cho sư đệ.”

“Đa tạ sư đệ.”

Linh Minh mặt lộ vẻ vui mừng, hân hạnh như Chu Dịch, không có sư thừa trong giáo, nếu như mượn cơ hội này bái vào Thiên Quân thậm chí Nhân Tiên môn hạ, con đường tương lai chắc chắn thông suốt.

Chu Dịch lại truyền âm nói: “Mời Bùi sư huynh hỏi đề thứ hai, đáp tạ ân diu dặt của sư bá!”

Bùi Nguyên Châu kinh ngạc nửa ngày, suy tư việc này thấy có lợi mà vô hại, gật đầu nói: “Cũng sẽ cầu một trong số kỳ trân cho sư đệ.”

Chu Dịch cười nói: “Làm phiền Bùi sư huynh.”

Cổ Tiêu nhắc nhở: “Chu sư đệ nên suy nghĩ kỹ càng, Đại Ngũ Hành Độn Thuật đó tuy là tiên pháp nhưng lại ảnh hưởng linh

căn tư chất, bình thường Nhân Tiên tổ sư trong giáo mới sẽ tu hành.”

“Đa tạ sư huynh nhắc nhở, ta có tính toán.”

Chu Dịch nào dám nói với bọn họ mình hoàn toàn không có linh căn, tăng trưởng một tia độ thân thiện với Ngũ Hành linh cũng có thể nói là tư chất tăng mạnh.

Trong lúc nói chuyện.

Đã giữa trưa.

Đột nhiên trên trời truyền đến từng đợt thiên âm, giống như có vô số tầng nhân tụng kinh.

Ngẩng đầu nhìn thấy tầng nhân áo bào màu vàng lẫm không hư độ, một bước một kim liên đi tới, cách rất gần, thấy rõ khuôn mặt, lần đầu tiên thường thường không có gì lạ, lại nhìn lại thì giống như là tượng thần bên trong miếu, uy nghiêm túc mục.

Trăm ngàn người xem, trăm ngàn loại tướng!

“Ngã phật từ bi!”

Ấn Quang La Hán chấp tay trước ngực, Phật Quang nở rộ đầy trời bao phủ toàn bộ kinh đô Đại Hằng.

Phật Quang dung nhập trong cơ thể bách tính, như là phục dụng tiên đan diệu dược, tu vi nhanh chóng tăng trưởng, mơ hồ có Phật Quang nỉ non vang lên bên tai, thần hồn dần dần trở nên bình tĩnh.

Dân chúng vây xem nhận được chỗ tốt, nhao nhao hô to phật hiệu, khom người bái kiến La Hán.

Lại nhìn chư Nguyên Anh Đạo Quân giữa sân, nhao nhao dùng pháp lực che thể, bài xích Phật Quang bên ngoài, không dám nhận chút nào.

Bùi Nguyên Châu cau mày nói: “Đường đường là Phật Giáo La Hán, lại bỉ ổi như thế!”

Chu Dịch nghe vậy lập tức yên tâm, Bùi sư huynh dám nói như thế, chắc chắn không thể gạt được Ấn Quang La Hán, càng chứng minh lần giảng kinh này cũng không có nguy

hiểm, nếu không Nhân Tiên La Hán đầu pháp chém giết, toàn bộ kinh đô đều hôi yếm diệt.

Ấn Quang La Hán rơi vào trên pháp đàn, niệm Phật một tiếng.

“A Di Đà Phật!”

Tiếng truyền tứ phương, bách tính vốn ồn ào yên tĩnh lại trong thoáng chốc, từng người diện mục từ bi, lắng nghe La Hán giảng kinh.

“Bần tăng tu Phật pháp ba ngàn năm trăm tái, tụng kinh vạn quyển, nhưng hết thầy căn bản ở ‘Tâm Kinh’...”

Quả nhiên giống như Chu Dịch sở liệu, mục đích Ấn Quang La Hán giảng kinh cũng không phải là tuyên dương thần thông diệu pháp của Phật Giáo mà là giáo hóa tu sĩ Luyện Khí, Trúc Cơ trong kinh, giảng kinh văn cơ sở người người đều biết.

Không phải là kinh văn này không ổn, làm một trong số căn cơ của Phật Giáo, có thể nói là bí điển trực chỉ La Hán Bồ Tát.

Nhưng mà dễ học khó tinh, rất nhiều đạo lý trong Tâm Kinh đều không phải là Ấn Quang La Hán giảng giải rõ ràng thì người nghe có thể làm được.

Ngôn ngữ tinh tế ý nghĩa sâu xa, chẳng bằng giảng mấy quyển kinh Phật diễn sinh ra tiên hiền, có thể trực tiếp giải quyết hoang mang mà tu sĩ gặp được.

Chu Dịch đọc điển tịch Phật Giáo không ít hơn Ấn Quang La Hán, thời gian lĩnh hội cũng càng lâu, tất nhiên là thông hiểu Tâm Kinh, nhưng vẫn không đạt được hoặc là không muốn đạt tới cảnh giới sắc tức thị không.

Đây cũng là ý tưởng chân thật của phần lớn Nguyên Anh Đạo Quân, nhưng mà mặt ngoài đều sẽ giả bộ ra là đang nghe như si như say.

Không nói những cái khác.

Ấn Quang La Hán giảng kinh, trên trời rơi xuống Phật Quang, Địa Dũng Kim Liên, toàn bộ kinh đô đều hóa thành Phật Quốc Linh Sơn, Phán Hư đại lão rất phô trương.

Người nghe đắm chìm trong Phật pháp, không cảm thấy thời gian trôi qua chút nào.

Một canh giờ sau.

“... Hôm nay đến đây là kết thúc, ngày mai bản tăng lại nói!”

“A Di Đà Phật!”

Ấn Quang La Hán cao giọng tuyên đọc Phật hiệu, tiếng như hồng chung đại lũ, khiến cho bách tính si mê trong thiền âm tỉnh lại.

“Bái tạ La Hán!”

“Thượng sư từ bi!”

Người nghe nhao nhao khom người thi lễ, vô luận là có lĩnh hội được gì từ trong kinh văn hay không, chỉ nói về Phật Quang bao phủ một canh giờ thì đã tương đương với mấy tháng khổ tu, tiết kiệm được không ít linh thạch đan dược.

Ấn Quang La Hán mặt lộ vẻ từ bi, ánh mắt thương hại, đứng dậy rời đi.

Bỗng nhiên.

Ngồi ở hàng trước, Linh Minh đứng dậy hỏi: “Bái kiến La Hán, vẫn bồi lòng đầy nghi hoặc muốn thỉnh giáo một ít.”

Ấn Quang La Hán ngón tay kết động, lập tức minh ngộ lý do, Phật Môn đã chiếm tiện nghi, vậy thì phải gánh chịu hậu quả của việc này, cười nói ra: “Tiểu cư sĩ Bồ Thiên Giáo, mời nói.”

Xoạt!

Chương 506: Đạo hữu dừng bước (3)

Dân chúng vây xem nghe được ba chữ Bồ Thiên Giáo thì lại ngẩng đầu nhìn Phật Giáo La Hán một chút, không tự kìm chủ được mà phát ra tiếng kinh ngạc.

Rất nhiều người nhú mày, vô thức rời khỏi quảng trường, miễn cho gặp tai bay vạ gió.

Cái gì La Hán giảng kinh, có nói đến thiên hoa loạn trụ thì cũng không quan trọng bằng mạng nhỏ!

Linh Minh không để lại dấu vết nhìn bên tay trái, trong đó có một vị Đạo Quân, còn là Hoàng đế đời trước nữa, cũng là đại biểu của Lý thị Hoàng tộc, hỏi.

“Xin hỏi tiền bối, hung thủ giết người xuất gia làm tăng, triều đình có thể bắt quy án hay không?”

“Ừm?”

Đám người của Lý thị Hoàng tộc nghe vậy thì nhao nhao nhìn về phía Linh Minh, trong ánh mắt có kinh hỉ cũng có tức giận.

Đại Hạng hoàng triều không sánh bằng Phật Giáo, cho nên dựa theo quy củ trước đây, nếu như người phạm tội là tăng nhân Phật Môn thì bình thường đều sẽ chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có, rất ít khi bắt quy án.

Quy củ này không chỉ đối với Phật Môn, mà ngay cả hung đồ của Ma Giáo, Tiệt Thiên Giáo thì Đại Hạng triều đình cũng thúc thủ vô sách.

Nhưng mà đây vốn là quy tắc ngầm, cho dù như thế nào cũng không thể lộ ra, Ấn Quang La Hán là chính đạo khôi thủ cao quý, đại đức cao tăng tiếng tăm lừng lẫy Đông Thắng Thần Châu, tuyệt đối không thể bảo vệ hung đồ.

Huống chi Đại Hạng còn nắm lấy bí thuật Hương Hỏa Phong Thần, Phật Giáo lại lấy thế đè người thì trong lòng cũng sẽ có kiêng kị.

Ấn Quang Thiền Sư nói ra: “Nếu như là hung đồ thì đương nhiên sẽ giao cho triều đình thẩm phán, Phật Môn không phải

chỗ tàng ô nạp cầu!”

“Đa tạ Thiền Sư giải hoặc.”

Linh Minh khom người thi lễ, liếc mắt nhìn Lý thị Hoàng tộc vui vẻ ra mặt, ngồi xuống.

Theo sát phía sau, Bùi Nguyên Châu đứng dậy thi lễ: “Bái kiến La Hán, văn bối cũng có nghi hoặc muốn hỏi.”

“Mời nói.”

Ấn Quang La Hán sắc mặt từ bi, không có bất kỳ xấu hổ phần nộ gì.

Có lẽ trong mắt hắn thì những hung đồ bái vào Phật Giáo đều chết cũng có thể xem là một chuyện tốt.

Bùi Nguyên Châu hỏi: “Phật Giáo có muôn vàn thuật pháp, vạn loại thần thông, văn bối chỉ hỏi một câu, có được trường sinh hay không?”

Ấn Quang La Hán nghe vậy thì ngơ ngác, trên quảng trường yên tĩnh im ắng, hồi lâu sau mới nói.

“Không thể!”

“Cho dù Bồ Tát, Phật Tổ trên trời cũng có tịch diệt chi kiếp, trên trời dưới đất, Tiên Phật đầy trời, có ai có thể trường sinh?”

Trường sinh, đúng là hư ảo!

Dân chúng vậy xem đều là tu sĩ, bọn họ bước vào con đường này mục đích cuối cùng chính là trường sinh bất tử, vậy mà hôm nay Phật Giáo La Hán cao cao tại thượng chính miêng công bố trên đời này không có con đường trường sinh.

Mộng tưởng tiêu tan, đạo tâm nát.

Nếu như không có con đường trường sinh, vậy còn khổ tu làm gì, dứt khoát tiêu diêu tự tại thống thống khoái khoái. Dù sao mấy trăm mấy ngàn mấy vạn năm về sau, những người khổ tu thành Tiên thành Phật cũng sẽ tan thành mây khói!

Ấn Quang La Hán đưa mắt nhìn về phía Chu Dịch, nói: “Vị tiểu cư sĩ này trời sinh tuệ căn, chuyên cần thiện nghiệp, có

duyên với Phật, có chịu bái vào dưới trướng bản tăng tu hành?”

Chu Dịch nghe vậy thì sợ đến tê cả da đầu, câu nói này có lực sát thương quá mạnh, hắn không chịu nổi, vội vàng khom người cự tuyệt.

“Vẫn bồi nhất tâm hướng đạo, vô tâm tu phật, vừa nãy chỉ nói đùa thôi, mong La Hán thứ lỗi!”

Lúc này Chu Dịch cũng đoán được là chắc chắn Ấn Quang La Hán cũng tính được lai lịch của hai vấn đề, hỏi ra câu nói này, hoặc là thật sự sinh lòng yêu tài, hoặc là La Hán tâm nhãn nhỏ.

Ấn Quang La Hán không có trả lời, hóa thành đầy trời Phật Quang phiêu nhiên tiêu tán.

Chu Dịch lập tức thở phào một hơi: “Mấy vị sư huynh, bây giờ nhiệm vụ mà lão tổ trong giáo giao cho đã hoàn thành, đan lô của bản đạo còn đó, kinh điển hai ngày sau ta không nghe.”

Cổ Tiêu nói ra: “Từ nay cho đến khi kết thúc giảng kinh, giáo ta, Đại Hằng, Phật Giáo sẽ liên hợp tuyên dương bí thuật Hương Hỏa Phong Thần, chắc chắn sẽ chấn động Đông Thắng Thần Châu, cảnh tượng hoành tráng khiến cho Tu Tiên Giới biến đổi như thế, chẳng lẽ không xem?”

Bản đạo thấy nhiều cảnh tượng hoành tráng rồi!

Chu Dịch lắc đầu, chợt hóa thành độn quang bay về phía phương đông, ngay cả Sơn Thần Miếu cũng không có ý định trở về, đi hải ngoại tạm tránh đầu gió.

Vừa mới ra khỏi kinh đô vài trăm dặm.

Bỗng nhiên.

Một giọng nói trong sáng vọng đến, khiến cho Chu Dịch sợ đến độn quang phiêu hốt, suýt chút ngã xuống đất.

“Đạo hữu, xin dừng bước!”

Chu Dịch độn quang không ngừng, thần thức đảo về sau, nhìn thấy người chào hỏi là một lão đạo tóc trắng.

Thân hình gầy gò, đạo bào đơn giản.

Ngực thêu một chữ triện cổ: Đoạn!

Tiết Thiên Giáo!

Chu Dịch nhận ra thân phận của người tới, ngoài mặt nhìn như cảnh giới Nguyên Anh nhưng không biết có phải là ẩn giấu tu vi hay không.

Trong tu tiên giới không thiếu lão quái giả bộ làm nai tơ!

“Chẳng lẽ do Tiểu Tiết Thiên Thuật dẫn tới?”

Bổ Thiên Giáo có thể thăm dò khí tức công pháp, Tiết Thiên Giáo thực lực không kém bao nhiêu chắc chắn cũng có bí thuật tương tự.

Chu Dịch chau mày, nếu nói công pháp thần thông kế thừa từ Cửu Châu, thứ hắn không muốn bỏ qua nhất chính là Tiểu Tiết Thiên Thuật, so với các loại như Ngọc Lộ Quyết, Thái Huyền Kinh, Hắc Vu Chú thì nó quan trọng gấp trăm lần.

Thọ nguyên dài, những thứ khác đều có thể chậm rãi chờ, chỉ có họa sát thân tùy thời rớt từ trên trời xuống!

Tiểu Tiết Thiên Thuật xem bói hung cát, mấy lần giúp cho Chu Dịch miễn được tử kiếp!

Lúc này.

Lão giả đuôi sát không buông lấy một cái Hoàng Bì Hồ Lô ra, mở cái nắp ra sau đó khom người thì lễ nói.

“Bảo bối, trợ bản đạo một chút sức lực!”

Chu Dịch thần thức bao phủ hậu phương, thấy tình cảnh này thì sắc mặt đột nhiên thay đổi, cũng không do dự nữa, trực tiếp tiêu hao thọ nguyên, tinh huyết.

Xoát!

Chương 507: Tất Ngô Sơn Thần.

Lập tức tăng vọt, huyết sắc trường hồng bay qua thiên khung, thoáng một cái đã biến mất trong phạm vi thần thức của đối phương.

“Vị sư đệ này sao không tiếc thọ nguyên như vậy?”

Lão đạo trên mặt mặt lộ vẻ kinh ngạc, chỉ thấy Kim Ô Khí Hồn nửa hư nửa thật trong hồ lô bay ra, rơi xuống dưới chân biến thành phi kiếm có cánh, độn quang được nó gia trì nhanh gấp ba bốn lần không thôi.

Nhưng mà Chu Dịch đã không thấy tăm hơi, lão đạo đành phải khom người thi lễ, mời Kim Ô Khí Hồn bay trở về trong hồ lô.

Lão đạo lấy phù triện đưa tin ra, báo cáo việc này lại.

“Sư tôn, đệ tử nghe lão lừa trọc niệm kinh, gặp được một diệu nhân, hẳn là Bồ Thiên môn nhân nhưng lại tu hành Tiệt Thiên Thuật...”

Hồi lâu sau.

Một tin tức truyền về.

“Kẻ này có tác dụng lớn với giáo!”

...

Đông Hải.

Ở ngoài ngàn dặm.

Một đạo độn quang rơi xuống, chui vào nước không còn khí tức.

Chu Dịch bố trí mấy trăm tầng trận pháp cấm chế, vô thức lấy ra ống thẻ bói toán hung cát, mấy ngàn năm qua hắn đã thành thói quen như thế, may mắn kịp thời tỉnh ngộ lại không có thi pháp.

“Tạm thời không thể thi triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật, miễn cho Tiệt Thiên Giáo tìm tới cửa!”

“Lão đạo đó không có đuôi theo, xem ra đúng là Nguyên Anh mà không phải là lão quái vật nào đó...”

Chu Dịch liên tục thi triển những thuật bói toán khác, nhưng mà so với Tiểu Tiệt Thiên Thuật thì chênh lệch không ít, thiên cơ đoạt được cực kỳ mơ hồ, hơn nữa còn không xác định được tin tức đúng sai.

Tiệt Thiên Giáo lấy lấy ra thiên cơ làm tên, tất nhiên cũng tinh thông phương pháp phản chế, lấy trận pháp, bí thuật vận vẹo thuật bói toán của người ngoài.

“Tạm thời trốn trong Côn Lôn Động Thiên một thời gian, lại xem tình hình Đông Thắng Thần Châu, cho dù nhiều đại giáo hỗn chiến. Cùng lắm thì bản đạo bế tử quan, không dính nhân quả nghiệp lực, đương nhiên sẽ không có tử kiếp!”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, đưa tin cho Cổ Tiêu trước, lấy có bế quan không gặp bất kỳ ai.

Sau đó luyện chế một con khôi lỗi, dung nhập phân hồn, khí tức pháp lực, đặt ở đáy biển làm bộ tu hành, bản thể thì trốn vào động thiên tu hành.

Trong đạo quan.

Chu Dịch ngồi xếp bằng, lĩnh hội Hư Không Động Thuật.

Phương pháp này không truy cầu tốc độ giống như động thuật bình thường, nó mở ra lối riêng, là phương pháp xuyên thẳng qua hư không, tránh đi bất kỳ trận pháp cấm chế.

Trên lý luận sau khi động pháp đại thành thì trên đời này không có bất kỳ cấm chế gì có thể vây khốn được.

“Phá vỡ hư không này có khác gì phi thăng tiên giới đâu? Mỗi cái thế giới tồn tại như thế nào, trùng điệp song hành hay là như bọt khí?”

Hiểu biết về thế giới của Chu Dịch bị kiến thức của kiếp trước ảnh hưởng, nghe nói có thế giới song song, á không gian, thế giới khác, Chư Thiên Vạn Giới vân vân, không khát vọng tiên giới giống như những tu sĩ khác, cho rằng đó chính là một thế giới có lực lượng cao cấp hơn.

Tu Tiên Giới đối với phạm tục thì cũng tương đương với tiên giới đó thôi?

Dựa theo Hư Không Động Thuật miêu tả, sau khi phá vỡ hư không thì đi vào Hỗn Động mệnh mệnh, cương phong tứ

ngược, sơ sẩy một cái thì sẽ thịt nát xương tan hồn phi phách tán.

Chỉ có mượn nhờ chí bảo hộ thể mới có thể đi được cự ly xa hơn.

“Cái hư không này hẳn không phải thế giới khác, cùng loại với á không gian và túi trữ vật, Linh Thú Đại sau khi vỡ vụn. Cũng không biết Huyền Vũ Thần Giáp có thể ngăn cản hư không cương phong hay không?”

Chu Dịch đọc hiểu độn pháp toàn thiên, bên trong có không ít cảm ngộ tu hành đến từ tiền bối trong giáo.

Mỗi thiên công pháp trong Bồ Thiên Giáo đều là như thế, dù sao không ít đệ tử trong giáo đều mang nghề nhập môn, không sư thừa hoàn chỉnh, chỉ phát công pháp thì sẽ lãng phí rất nhiều thời gian lĩnh hội.

Một năm sau.

Đông Hải, đáy biển.

Chu Dịch tay kết pháp quyết, từng đạo linh quang rơi xuống trước người.

Ông!

Hư không chấn động, vỡ ra một khe hở.

Một sợi thần thức thăm dò vào hư không, đột nhiên thần hồn đau nhức kịch liệt, hư không cương phong thổi qua nghiền nát thần thức của Chu Dịch.

Huyền Vũ Thần Giáp mặc lên người, Thái Thanh Thần Phù treo lên đỉnh đầu, Chu Dịch chân đạp Bồ Đề Bảo Luân chui vào khe hở hư không, mấy hơi thở sau, hư không ngoài mấy trăm trượng vỡ ra một khe hở, một bóng dáng chui ra.

“Xong rồi!”

Chu Dịch mặt lộ vẻ vui mừng, cúi đầu nhìn Huyền Vũ Thần Giáp, trên đó có mười mấy đạo liệt ngân, đang chậm rãi khôi phục.

“Cái độn pháp này đúng là quỷ dị tà môn, lơ như không không chế được khoảng cách, không cần dịch nhân động thủ, còn

chưa đi từ trong hư không ra thì đã bị cương phong nghiền nát!”

Huyền Vũ Thần Giáp có nguồn gốc từ Huyền Vũ Yêu Thánh lột xác, tương đương với Yêu tộc cảnh giới Phản Hư, cũng không thể ngăn cản hư không cương phong.

Nguyên Anh Đạo Quân bình thường tu hành Hư Không Độn Thuật, đoán chừng cũng xuyên toa được mười mấy hai mươi triệu, miễn cưỡng ngăn cản một hai đạo cương phong thì đã phải chạy ra ngoài.

“Như thế cũng không kém, nếu như hư không dễ dàng xuyên qua như vậy thì còn học trận pháp cấm chế làm gì?”

“Cứ thế mà suy ra, không biết phi thăng tiên giới phải chăng phải vượt qua cương phong loạn lưu. Nếu cần phi độn khoảng cách cực xa thì thực lực Phản Hư Nhân Tiên còn kinh khủng hơn dự tính nhiều!”

Chu Dịch nghĩ tới đây, vẻ mặt không khỏi nghiêm túc.

Không nỡ hoàn cảnh tu hành ở Đông Thắng Thần Châu, lại không muốn mạo hiểm.

Một lát sau.

Chu Dịch thở dài một tiếng.

“Trên đời nào có chỗ nào không có nguy hiểm? Cho dù phiêu đảng ở trên biển nói không chừng thiên địa vỡ nát, vô duyên vô cớ hóa thành tro bụi. Bần đạo làm việc như giẫm trên băng mỏng, nhưng cũng không phải bọn chuột nhắt nhắt gan, cần phải có lòng dũng mãnh tinh tiến!”

Chương 508: Tất Ngô Sơn Thần (2)

“Nguy cơ lúc nào cũng có, chú ý cẩn thận là được!”

Chu Dịch lấy Kiếm Phù truyền tin ra, dự định hỏi thăm chuyện Hương Hỏa Phong Thần, ước lượng một lát sau đó lại thu lại.

“Khoảng cách La Hán giảng kinh đã qua một năm, chuyện phong thần chắc chắn đã truyền khắp Đông Thắng Thần Châu, bản đạo tự mình đi tìm hiểu, không thể chỉ dựa vào Bồ Thiên Giáo lấy tin tức!”

Trăm nghe không bằng một thấy.

Huống hồ tin tức của Bồ Thiên Giáo chưa hẳn là chân thực.

Vị trí của bọn họ quá cao cao tại thượng, bọn họ suy tính đến sự phát triển của Tu Tiên Giới, quá thoát ly khỏi quần chúng, không linh thông!

Chu Dịch muốn xem bình dân bách tính bị Hương Hỏa Phong Thần ảnh hưởng, rốt cuộc là tốt hay là xấu.

Ngón tay bấm đốt ngón tay, thi triển Tiểu Diễn Thần Số, mơ hồ cảm ứng được Đông Hải chi tân có một đoạn nhân quả. Hồi tưởng lại thì biết được chân tướng, năm đó mới vào Đông Thắng Thần Châu gặp được lão trượng đánh cá, vì trả ơn chỉ đường mà cho một ngọc giản công pháp.

“Chỉ chớp mắt, đúng là tám mươi năm trôi qua, cũng không biết lão trượng còn sống hay không?”

“Lại đi xem một chút, nhân quả này kết thế nào, nếu như không có phong hiểm gì thì cũng không ngại thành một đoạn giai thoại!”

Chu Dịch lắc mình biến hoá, từ lão giả tóc trắng hóa thành đạo nhân trung niên, chân đạp sóng cả bước đến bờ biển.

...

Phía đông chân núi Tất Ngô Sơn.

Tiểu trấn dưới chân núi, tên là Khảo Sơn Trấn.

Trên đời này, hương trần lấy tên theo sông, núi đếm không hết, đa số dựa theo ý nghĩa lên núi kiếm ăn xuống sông uống nước.

Thị trấn có diện tích không lớn, nhân khẩu trên vạn.

Buổi trưa vốn nên ồn ào náo nhiệt nhưng mà trên đường lại trống rỗng, chỉ có mấy người đi đường, sắc mặt lo lắng, đi lại vội vàng.

“Khí hương hỏa thật nồng!”

Chu Dịch hai mắt linh quang lóng lánh, trên không tiểu trấn tối tăm mờ mịt như mây khói, chính là hương hỏa nguyện lực ngưng tụ hiện ra.

Dựa theo Hương Hỏa Ngưng Thần Thuật ghi chép, hương hỏa nguyện lực màu vàng ròng là tốt nhất, không màu thứ hai, màu xanh thứ ba, màu xám cực kém, nếu là màu đen thì không phải là hương hỏa mà là chú oán.

“Nguyện lực màu xám, phẩm chất còn kém hơn Lâm Dương Thổ Địa năm đó!”

“Tên đó mặc dù làm khổ bách tính nhưng công phu bề ngoài lại làm tốt, nguyện lực đoạt được cũng là màu xanh trắng.”

Chu Dịch nhanh chóng đi lại, trong lúc suy tư đi vào trước một trạch viện.

Thanh thiên bạch nhật mà lại đóng cửa, thần thức đảo qua, trong viện đang cử hành nghi thức tế tự.

Phương thức tín đồ cung phụng hương hỏa nguyện lực bình thường đều là dâng hương cầu nguyện, lễ tạ thần thì rườm rà hơn chút, ví dụ như là niệm tụng kinh văn, cấp cao nhất chính là dựa theo quy củ của Sơn Thần Hà Bá mà tiến hành tế tự theo số đông.

Tế tự cung phụng hương hỏa nguyện lực số lượng lớn, phẩm chất cao.

Nhưng mà cử hành tế tự phải tự nguyện, trừ một chút ngày lễ đặc thù thì rất ít có dân chúng chịu dùng tiền tốn thời gian, cử hành tế tự cung phụng thần minh!

Tùng tùng tùng!

Chu Dịch gõ cửa, một lát sau cửa lớn hé mở, là một đứa nhỏ bảy tám tuổi.

“Người tìm ai?”

Giọng nói non nớt, có lẽ là vừa mới khóc, trong tiếng nói chuyện có chút nước nở.

“Bần đạo... Tôn Hành!”

Chu Dịch cười nói: “Năm đó luận đạo với tổ tiên người ở Đông Hải, để lại một cái ngọc giản, hôm nay tâm huyết dâng trào, đến nhà bái phỏng.”

“Luận đạo? Ngọc giản?”

Đứa nhỏ ngơ ngác một lát, hình như hiểu được, quay đầu chạy vào trong viện hô: “Cha, mẹ, gia gia, lại có người đến tìm thái gia gia!”

“Thái gia gia?”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, tám mươi năm trôi qua, phạm tục đã trải qua ba bốn thế hệ.

Tiên phạm chỉ cách, không chỉ là lực lượng!

Rất nhanh.

Một lão hán mở đại môn ra, đi theo phía sau là nhi nữ cháu trai, khom người thi lễ nói.

“Bái kiến tiên sư, văn bối Ngô Quỳnh, gia phụ Trúc Cơ thất bại, đã qua đời ba mươi ba năm.”

“Vậy thì thật là đáng tiếc.”

Lúc Chu Dịch đến thì trong lòng đã có cảm giác, cũng không nhìn được thở dài, lão giả đó thiên tính rộng rãi, cho dù tu hành có thành tựu cũng tình nguyện đánh cá mà sống, tâm tính tốt hơn rất nhiều Trúc Cơ, Kim Đan.

Nhưng mà Tiên Đạo gian nan, cũng không phải là tâm tính thượng giai thì có thể đi được lâu dài!

“Tiên sư, mời.”

Ngô Quỳnh đi trước dẫn đường, tiến vào viện tử, thứ đầu tiên nhìn thấy là một tòa tế đàn, gạch xanh xây thành, cao hai, ba thước.

Bên trên tế đàn là pho tượng long thân đầu chim đứng sừng sững, cao hơn sáu thước, toàn thân do Linh Ngọc điêu khắc ra, phía trước bàn thờ bày biện ngọc bích, dã thú mang lông và sáu bát gạo nếp.

Chu Dịch hiểu kỳ nói: “Đây là Tất Ngô Sơn Thần?”

“Đúng vậy.”

Trong mắt Ngô Quỳnh lóe lên dị sắc, cung kính thi lễ với tượng thần, nói: “Sơn Thần phù hộ chúng ta mấy trăm năm, công pháp tu hành của phụ thân cũng là do Sơn Thần truyền thụ, cho nên dựng tượng thần, tế đàn ở trong viện.”

“Không chỉ như vậy chứ.”

Chu Dịch nói: “Trong thị trấn này nhà nhà xây dựng tế đàn, chẳng lẽ tổ tiên bọn họ cũng được Sơn Thần truyền pháp?”

“Chuyện này...”

Ngô Quỳnh sắc mặt xoắn xuýt, cũng không muốn lừa gạt bạn cũ của phụ thân, nhưng lại không dám nói xấu Sơn Thần.

“Người đang cử hành nghi thức tế tự?”

Chu Dịch phát phát tay, lấy một sợi hương hỏa nguyện lực từ thần tượng ra, thi pháp ngưng tụ thành một hạt châu màu xám.

Theo lý luận thì bách tính tự phát cử hành tế tự ít nhất cũng là nguyện lực xanh trắng nhưng mà bên trong màu sắc tối tăm mờ mịt này ẩn chứa không biết bao nhiêu oán niệm.

Ngô Quỳnh sắc mặt phát khô, không biết nên giải thích thế nào.

Lúc này tiêu tôn tử phía sau hắn thì thầm nói: “Sơn Thần muốn thu thuế, nhà ta thu thập không đủ, gia gia nói phải đập đầu dâng hương nhiều một chút.”

Chương 509: Tất Ngô Sơn Thần (3)

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Tượng thần này điêu khắc từ Linh Ngọc, mặc dù phẩm chất không cao nhưng đổi thành vàng bạc mấy đời cũng xài không hết, sao lại không đóng thuế nổi?”

“Tiên sư, không phải giao nạp vàng bạc, mà là thuế hương hỏa...”

Ngô Quỳnh xoắn xuýt hồi lâu, vẻ mặt đau khổ nói ra: “Từng nhà đều phải đóng đủ hương hỏa nguyện lực, cả nhà lão hán sớm tối phụng hương tụng kinh, nhưng mà tâm không thành, số lượng kém hơn quá nhiều, chỉ có thể cử hành tế tự.”

“Còn có loại thuế này!”

Chu Dịch ngẩng đầu nhìn Sơn Thần đầu chim, trong lòng hiểu ra, đại khái là có liên quan đến Hương Hỏa Phong Thần.

“Thuế hương hỏa này thu được bao lâu rồi?”

“Nửa năm.”

Ngô Quỳnh đang muốn nói chuyện thì một đạo độn quang rơi xuống trong viện, biến thành một hán tử đầu mang lông chim, người khoác lông vũ.

Hán tử lông chim quát: “Ngô lão đầu, hương hỏa góp đủ chưa? Hôm nay không giao, khiến cho Sơn Thần nổi giận, tất cả mọi người trong trấn đều phải xui xẻo!”

Ngô Quỳnh liên tục khom người khẩn cầu: “Thượng sư, nhà ta đang cử hành tế tự, quỳ lạy cầu nguyện ba ngày ba đêm, chắc chắn sẽ góp đủ hương hỏa.”

“Vậy thì ba ngày.”

Hán tử lông chim đưa mắt nhìn về phía tượng thần, trong mắt lóe lên vẻ tham lam, lạnh lùng nói: “Đến lúc đó nếu con thu thập không đủ thì ngươi không có tư cách tế bái Sơn Thần, tượng thần này nhất định phải lấy đi!”

Ngô Quỳnh không dám phản bác, chỉ có thể không ngừng khẩn cầu.

Ngô gia vốn là ngư dân nghèo khổ, tiếp nhận ân trạch Sơn Thần giảng đạo, xuất hiện một người tu tiên. Dù cho cuối cùng không thể Trúc Cơ nhưng cũng hoàn toàn thay đổi vận mệnh gia tộc, thành phú hộ có danh tiếng trên trấn.

Chính vì nguyên nhân như thế nên Ngô gia rất kính trọng Tất Ngô Sơn Thần, khi chưa thu thuế hương hỏa thì sớm tối đều dâng hương.

Đáng tiếc Ngô Quỳnh và hậu bối đều không có linh căn, chỉ tu hành võ đạo phạm nhân, khó tránh khỏi khiến cho người ta ngấp nghé linh vật tiên bối để lại.

Ba mươi năm qua cẩn thận, bình thường thiện chí giúp người, lại có bạn bè của phụ thân lúc sinh tiền chiếu cố, cuộc sống cũng coi là an bình.

Cho đến khi Tất Ngô Sơn Thần bắt đầu thu thuế hương hỏa, đồng thời điều động tu sĩ dưới trướng tọa trấn mỗi thôn trấn thành trì, hán tử lông chim được phân phối đến Khảo Sơn Trấn, không lâu sau thì để mắt tới di vật của tiên bối Ngô gia.

Cho nên cho dù Ngô Quỳnh có cung phụng Sơn Thần như thế nào, ngưng tụ hương hỏa nguyện lực như thế nào cũng không đủ nộp thuế!

“Chớ có kéo dài, ba ngày sau bản tọa lại đến!”

Hán tử lông chim đạt tới mục đích, lúc này mới phát hiện trong viện có người sống, hỏi: “Đây là ai?”

Ngô Quỳnh giải thích: “Vị tiên bối này là bạn của phụ thân lúc sinh tiền, đến đây tế bái.”

Hán tử lông chim dùng thần thức đảo qua, phát hiện tu vi chỉ là Luyện Khí, con người xoay chuyển, sắc mặt âm trầm xuống: “Đạo sĩ dõm ở đâu ra, có tín vật của Sơn Thần? Nếu như không có thì theo bản tọa đến nha môn một chuyến!”

Ngô Quỳnh hơi đổi sắc mặt, vội vàng khẩn cầu: “Thượng sư, tiên bối tới làm khách, theo quy củ không cần...”

“Cái gì mà quy củ hay không quy củ?”

Hán tử lông chim quát mắng: “Bên trong Khảo Sơn Trấn này bản tọa chính là quy củ, từ giờ trở đi, không có tín vật của Sơn Thần thì chính là tà ma ngoại đạo, đáng chém!”

“Bần đạo tu hành mấy trăm năm, chưa từng nhìn thấy người nào phách lối như vậy.”

Chu Dịch dò xét hán tử lông chim từ trên xuống dưới, cười nhạo nói: “Tâm tính thấp kém như vậy mà cũng có thể Trúc Cơ thành công, cũng không biết là Nguyễn Lực Châu huyền diệu hay là thiên đạo bất công!”

“Mấy trăm năm? Hít!”

Hán tử lông chim nao nao, lông vũ khoác trên người biến thành hai cái cánh, bay lên không, bay về Tất Ngô Sơn.

“Trở về.”

Chu Dịch vừa nói dứt câu, hán tử lông chim chỉ cảm thấy có một cái tay lớn vô hình vô chất, cưỡng chế kéo mình xuống viện tử.

“Tiền bối tha mạng, ta là dưới trướng Sơn Thần...”

Hán tử lông chim còn chưa có nói xong thì thần hồn đã bị rút từ trong cơ thể ra, ký ức khi còn sống hóa thành vô số hình tượng, tro mắt nhìn thần hồn của mình vỡ nát từng khúc, còn khổ hơn bị lăng trì gấp trăm nghìn lần.

Chu Dịch phát phát tay, cắt tàn hồn vào trong Vạn Hồn Phiên.

“Một không có bối cảnh, hai không có chỗ dựa, vậy Tất Ngô Sơn Thần này bần đạo cũng làm được!”

“Chết... chết rồi?”

Ngô Quỳnh sợ đến sắc mặt tái nhợt, giọng nói run rẩy, liên tục khom người nói.

“Tiền bối, ngài đi nhanh lên đi, ta ta ta... cũng dọn dẹp một chút.”

Phụ thân từng là người tu tiên, dù không có linh căn nhưng cũng hiểu rất rõ ràng thủ đoạn của tu sĩ, trêu chọc Tất Ngô Sơn Thần, muốn chết cũng khó khăn, rút hồn đoạt phách luyện vào trong pháp khí tra tấn mấy trăm năm.

Chu Dịch hỏi: “Định trốn đi nơi nào?”

“Ra biển.”

Ngô Quỳnh kiềm chế sợ hãi trong lòng, nói: “Lúc sinh tiền phụ thân thích đánh cá, từng tìm mấy đảo nhỏ trong Đông Hải, để lại không ít thứ, hậu nhân gặp được nguy cơ thì có thể đến mà tránh họa.”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, trấn an.

“Không cần phiền phức, bản đạo đã gây ra chuyện thì đương nhiên sẽ xử lý, chỉ là Tất Ngô Sơn Thần mà thôi!”

“Tiền bối, chẳng lẽ ngài là Nguyên Anh lão tổ?”

Ngô Quỳnh sinh lòng nghi hoặc, phụ thân là một giới tán tu Luyện Khí, sao quen biết được đại nhân vật như thế.

“Cũng không thể nói là tới lão tổ, sống được lâu một chút thôi.”

Chu Dịch lấy ra ống thẻ, nói: “Đợi bản đạo bốc một quẻ trước, chờ một đạo hữu đến giải quyết vấn đề.”

Trong lúc nói chuyện nhẹ nhàng lay động, linh ký rơi, hào quang lấp lánh.

Cát!

“Mấy chục năm không gặp ngày tốt một lần, bói toán liên tục gặp được, dùng Tiểu Tiệt Thiên Thuật này bói toán Tiệt Thiên Giáo, quả nhiên sẽ xảy ra vấn đề!”

Đi vào nhà chính.

Ngô Quỳnh dâng linh trà lên, lấy một cái ngọc giản ra, cung kính nói.

Chương 510: Mọi việc đều thuận lợi.

“Cái này đúng là đồ của tiên bối.”

Chu Dịch phát tay cầm lấy, thần thức dò xét bên trong ngọc giản, phát hiện không chỉ có cơ sở pháp thuật, còn có một thiên pháp quyết luyện khí tên là ‘Sơn Thần Kinh’.

“Công pháp này cổ xưa thô kệch, giống Luyện Khí Quyết bản đạo sở ngộ từ Kiến Mộc mấy phần, xem ra Điều Thần này rất có lai lịch. Đáng tiếc đi ra lẫn lộn, không phải có thể đánh là được, phải có thể lực bối cảnh!”

Một lát sau.

Một đạo độn quang rơi xuống, hóa thành lão đạo áo lam, nhìn thấy Chu Dịch thì nhiệt tình thân thiết nói.

“Chu sư đệ, sư huynh mong nhớ ngày đêm, rốt cuộc cũng chờ được ngươi đến!”

Chu Dịch nói: “Bản đạo Tôn Hành, cũng không phải họ Chu.”

Thời gian một năm, chắc chắn đã lộ nội tình, dù sao khi hắn đi kinh đô Đại Hằng nghe kinh cũng không có giấu diếm thân phận. Nhưng mà bại lộ cũng không sao, Thanh Vân Sơn Thần lai lịch trong sạch, là tu sĩ địa phương Đông Thắng Thần Châu.

“Ai nha, đúng là sư huynh nhớ sai, đúng là Tôn sư đệ.”

Lão đạo lập tức hiểu ra, người trước mắt không họ Chu cũng không họ Tôn, giống như hắn, có trăm tám mươi cái danh tự đạo hiệu, cười nói ra: “Lão đạo Bạch Tùy Tâm, lần trước mới quen đã thân với sư đệ, đợi ở bờ Đông Hải đã lâu.”

Chu Dịch nghi ngờ hỏi: “Bạch sư huynh sao lại biết ta ở Đông Hải?”

Bạch Tùy Tâm nghe được hai chữ sư huynh thì lập tức vui vẻ ra mặt, nói chuyện với người thông minh rất thoải mái, giải thích.

“Lão tổ trong giáo quan tâm sư đệ, thi triển bí pháp bói toán, lệnh cho sư huynh chờ ở đây.”

“Bần đạo cảm tạ lão tổ quan tâm!”

Chu Dịch giật mình, dù cho thi triển rất nhiều bí thuật che lấp thiên cơ cũng không ngăn được Phản Hư Nhân Tiên thi pháp bói toán, huông chi Tiệt Thiên Giáo vốn tinh thông thuật số chi đạo.

“Đó là chuyện đương nhiên, nghe nói sư đệ rơi vào trong tay Bồ Thiên Giáo, đó là chỗ cực kỳ nguy hiểm!”

Bạch Tùy Tâm nghiêm nghị nói: “Lão tổ trong giáo vì cứu sư đệ mà tiêu hao không ít thọ nguyên mới lấy ra một sợi thiên cơ.”

“Nếu như lão tổ trong giáo quan tâm như vậy...”

Chu Dịch vẻ mặt trêu chọc nói: “Vậy ta lập tức bỏ qua Bồ Thiên Giáo, trở về giáo ta tu hành, sau này sẽ kiến công lập nghiệp cho Tiệt Thiên Giáo!”

“Hử?”

Bạch Tùy Tâm nghe vậy thì lập tức từ vui chuyển buồn, sắc mặt phát khổ: “Đúng là không thể gạt được sư đệ, lão tổ trong giáo kêu người tạm ở lại Bồ Thiên Giáo, dò xét động tĩnh của phong thần.”

“Chẳng lẽ Bạch đạo hữu nói giỡn? Bần đạo chỉ là Nguyên Anh, sao có thể lừa bịp Phản Hư Nhân Tiên?”

Chu Dịch sắc mặt âm trầm, lạnh giọng nói ra: “Bồ Thiên Giáo cũng không thiếu thuật bói toán, cho dù bần đạo dám làm nội gián thì không bao lâu cũng sẽ bại lộ, đến lúc đó hồn phi phách tán chỉ là hi vọng xa vời!”

Bạch Tùy Tâm vội vàng nói: “Lão tổ trong giáo sẽ che lấp thiên cơ, trừ phi tiên nhân hạ phạm, nếu không ai cũng không dò xét được thân phận của sư đệ.”

“Bồ Thiên Giáo đối xử với bần đạo cũng không tệ.”

Chu Dịch chậm rãi nói ra: “Đã cho công pháp thần thông, lại phong Thanh Vân Sơn Thần, cũng không thể phản bội!”

“Sư đệ còn quan tâm những thứ này?”

Bạch Tùy Tâm nao nao, theo tin tức hần nghe được, tu sĩ không biết họ gì này tham tài háo sắc, nịnh nọt, không giống

người trung với tông môn.

Chu Dịch xoa xoa đôi bàn tay, nói ra: “Sư huynh hiểu lầm, bản đạo rất muốn gia nhập Tiệt Thiên Giáo, nhưng mà... phải thêm tiền!”

Hít!

Bạch Tùy Tâm không khỏi hít một hơi khí lạnh, trên đời này còn có hạng người tham lam vô độ như vậy, hỏi dò: “Sư đệ muốn cái gì?”

“Thứ nhất đương nhiên là công pháp.”

Chu Dịch nói ra: “Bổ Thiên Giáo cho bốn môn, giáo ta không thể ít hơn chứ?”

Bạch Tùy Tâm nghe hai chữ “giáo ta”, lần đầu tiên cảm thấy buồn nôn, nghĩ đến mệnh lệnh của lão tổ trong giáo, gật đầu nói: “Đúng là nên như thế.”

“Thứ hai, chính là địa bàn.”

Chu Dịch nói ra: “Đương nhiên không thể nhỏ hơn Thanh Vân Sơn, bản đạo thấy Tất Ngô Sơn này cũng không tệ, sư huynh nghĩ như thế nào?”

“Con chim đó có chút phiền phức...”

Bạch Tùy Tâm thấy dáng vẻ kiên quyết của Chu Dịch thì cắn răng nói ra: “Chỉ là một con thưng cổ hung thú, chúng ta chính là đệ tử đại giáo nhân tộc, lẽ ra nên chém giết nó, trả lại yên bình cho Tất Ngô Sơn.”

“Thứ ba chính là Nguyên Lực Châu.”

Chu Dịch nói ra: “Một vạn viên phẩm chất không màu, bản đạo nguyện ra sức trâu ngựa cho Tiệt Thiên Giáo.”

“Sư đệ nói đùa, bản ta cũng không có.”

Bạch Tùy Tâm thay đổi sắc mặt, giơ ngón tay: “Một trăm viên, phẩm chất không màu vốn cực ít, bây giờ giá cả Nguyên Lực Châu tăng vọt không chỉ gấp mười lần, Hóa Thần Thiên Quân cũng không bỏ ra nổi một vạn viên.”

Chu Dịch lắc đầu nói: “Ít nhất năm ngàn viên.”

Rao giá trên trời, trả tiền ngay tại chỗ.

Trải qua một hồi cò kè mặc cả, Bạch Tuy Tâm đồng ý xin chỉ thị lão tổ trong giáo giúp Chu Dịch một ngàn viên Nguyên Lực Châu.

Chu Dịch nói ra: “Thứ tư...”

“Còn có?”

Bạch Tuy Tâm nhắc nhở: “Lão tổ giáo ta tính tình cũng không tốt lắm, nhất là chương giáo Quảng Vi Tử, tính tình nóng nảy như lửa, gặp được chuyện không thoải mái thì thích lấy đệ tử ra trút giận.”

“Sư huynh nói đùa.”

Chu Dịch cười ha hả: “Thứ tư chỉ là một thỉnh cầu, sau này sư đệ lập công cho giáo, hi vọng có thể ban thưởng Ngũ Hành kỳ trân.”

“Đội ta báo cáo lão tổ trong giáo.”

Bạch Tuy Tâm nói xong, thân hình lấp lóe biến mất không thấy gì nữa.

Hai người nói chuyện cũng không có che giấu, Ngô Quỳnh đang đứng bên cạnh nghe rõ ràng, nghĩ đến an nguy của Chu Dịch liên quan đến Ngô gia, trên mặt sầu lo nói.

“Văn bối chưa nghe nói tới Bồ Thiên Giáo Tiệt Thiên Giáo gì hết, chỉ là lúc sinh tiền phụ thân dạy bảo chớ có ham lợi nhỏ trước mắt, một khi rơi vào trong đó thì chắc chắn tương lai sẽ sinh ra họa lớn!”

Chương 511: Mọi việc đều thuận lợi (2)

“Bản đạo đương nhiên hiểu, chỉ là tránh không khỏi.”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, Tiểu Tịch Thiên Thuật nhiều lần cứu mạng, sau này khó mà bỏ qua không dùng.

Như thế thì không tránh được nhân quả với Tịch Thiên Giáo, huống hồ Tiểu Tịch Thiên Thuật là tàn thiên, Chu Dịch cũng muốn lấy được bản đầy đủ từ lâu, vô thượng diệu pháp thuận túy tiêu hao thọ nguyên như vậy rất phù hợp với Trường Sinh Đạo Quả.

“Hương Hỏa Phong Thần nổi lên, từ Phản Hư Nhân Tiên cho tới bình dân bách tính, phạm là sinh linh có linh trí có thể cung phụng hương hỏa, không một ai không bị cuốn vào trong đó, bản đạo cũng khó thoát khỏi.”

“Tạm thời đi một bước nhìn một bước, nếu như chuyện không thể làm thì lập tức rời khỏi!”

“Chớ nói bản hoàn chỉnh của Tịch Thiên Thuật, cho dù là Tàng Kinh Các của Bồ Thiên Giáo Tịch Thiên Giáo cũng không sánh bằng Trường Sinh Đạo Quả, chờ Tu Tiên Giới ở Đông Thắng Thần Châu suy sụp thì còn không phải mặc cho bản đạo đoạt lấy?”

Đây là thủ đoạn cuối cùng của Chu Dịch, nhưng mà bây giờ Đông Thắng Thần Châu đang ở trong thời kỳ linh khí cường thịnh, chờ đến suy yếu thì không biết bao nhiêu vạn năm nữa.

Dựa theo ghi chép của Cửu Châu với tu hành thịnh thế thượng cổ thì động một tí là trăm vạn năm, khi đó có lẽ đã cử hà phi thăng, mưu cầu Tịch Thiên Thuật đã không còn tác dụng gì nữa.

“Đi hay ở tùy ý, nguy hiểm không lớn!”

“Cùng lắm thì trốn ở hải ngoại năm ngàn năm, mãi chết Phản Hư Nhân Tiên thế hệ này, lẽ nào đến lúc đó còn có người tra nợ hay sao?”

Chu Dịch đang suy tư tiếp theo phải làm như thế nào thì Bạch Tuyền Tâm lại trở về.

“Bốn điều kiện của Tôn sư đệ, lão tổ trong giáo đồng ý hết!”

Bạch Tùy Tâm nói ra: “Nhưng mà yêu cầu sư đệ sớm ngày trở thành tầng lớp cấp cao của Bồ Thiên Giáo, tốt nhất bái Nhân Tiên vì sư mới có thể dễ dàng thám thính tin tức của phong thần.”

Chu Dịch bất đắc dĩ nhún vai: “Bần đạo mới bái vào Bồ Thiên Giáo, mang nghề nhập môn, rất khó vào tầm mắt của đại lão.”

“Lão tổ trong giáo đã mưu đồ từ trước, Tôn sư đệ chỉ cần làm từng bước là được.”

Bạch Tùy Tâm nói ra: “Hoàng Hoa Sơn, Bách Nhân Ma Quân cướp giết một vị chân truyền Bồ Thiên, đắc thủ, sau đó biết là đệ tử Nhân Tiên, không những không có trả về mà còn tùy ý đâm nhọc, sau đó còn tuyên dương ra bên ngoài...”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ cái thằng này còn chưa có chết?”

Nguyên Anh Ma Quân cho dù đông tránh tây tẩu như thế nào nhưng chỉ cần Nhân Tiên chịu trả ra một cái giá lớn thì vẫn có thể tìm được tung tích của hắn, sau đó chính là muốn sống không được muốn chết không xong.

“Lão tổ trong giáo tự mình thi pháp che lấp, không ai có thể bói toán được Bách Nhân Ma Quân.”

Bạch Tùy Tâm nói ra: “Qua một thời gian, Bách Nhân Ma Quân sẽ đánh lên Thanh Vân Sơn, sư đệ đề phòng sớm, chém giết cái thằng này tại chỗ, như vậy thì chắc chắn sẽ lọt vào tầm mắt của vị tiên bối đó.”

Chu Dịch nhíu mày: “Ở trước mặt Nhân Tiên, chẳng phải là lai lịch của ta sẽ lộ hết?”

Thân phận nội ứng bại lộ không quan trọng, nếu để cho Nhân Tiên phát hiện cốt linh mới mười tám tuổi thì sẽ xảy ra chuyện lớn!

Bạch Tùy Tâm nói ra: “Sư đệ yên tâm, lão tổ trong giáo dành kỳ vọng rất cao cho ngươi, đã quấy nhiễu thiên cơ rồi, cho dù là ai thi pháp bói toán lai lịch của ngươi đều sẽ bói ra trong sạch.”

“Tất cả nghe theo sắp xếp của lão tổ trong giáo!”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, suy nghĩ tìm một bí pháp thể tu có thể thay đổi cốt linh, công pháp thần thông trong Tu Tiên Giới mệnh mông vô số, loại pháp thuật này mặc dù thiên môn nhưng cũng không phải không có.

Ví dụ như là chính ma hai đạo xếp nội ứng vào phe đối thủ, sẽ tu hành bí pháp che lấp thay đổi khí tức, tuổi tác, thần hồn.

“Sư đệ yên tâm.”

Bạch Tùy Tâm nói ra: “Nếu như không thành thì còn có ma đầu khác đưa lên tận cửa, ngoại mặt nói là trả thù cho Bách Nhân Ma Quân, hợp tình hợp lý!”

Chu Dịch không khỏi mặc niệm cho ma đầu, hỏi: “Bách Nhân Ma Quân và ma đầu khác cũng là đệ tử Tiệt Thiên Giáo hay sao?”

Trong mắt Bồ Thiên Giáo, Phật Giáo thì Tiệt Thiên Giáo giống như là Ma Giáo, đệ tử trong giáo khuấy gió nổi mưa khắp nơi, chỉ sợ thiên hạ không loạn, nhất là mỗi lần Tu Tiên Giới kịch biến thì đều có Tiệt Thiên Giáo đứng sau thôi động!

“Dĩ nhiên không phải!”

Bạch Tùy Tâm nghĩa chính ngôn từ nói: “Giáo ta chính là Huyền Môn chính tông, những tà ma ngoại đạo đó nào có tư cách bái vào? Chỉ là ác khuyến lão tổ trong giáo nuôi thôi, bình thường thuận tiện làm việc, cũng tiện thể buồn nôn Bồ Thiên Giáo một phen.”

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Đệ tử Bồ Thiên Giáo tuyên bố giáo ta thông đồng với Ma giáo làm bậy...”

“Phỉ báng! Đó đều là phỉ báng!”

Bạch Tùy Tâm lấy Lệnh bài Đệ Tử ra, đưa cho Chu Dịch, nói: “Sư đệ có biết giáo nghĩa căn bản của giáo ta?”

Chu Dịch đưa pháp lực vào bên trong lệnh bài, sau khi nhận chủ thì thành đệ tử đời ba của Tiệt Thiên Giáo, nhìn về phía sau lệnh bài, giống như Bồ Thiên Giáo, khắc hai hàng chữ triện.

“Tiệt Thủ Thiên Cơ, Thuận Thiên Nhi Hành!”

“Đúng là như thế.”

Bạch Tùy Tâm nói ra: “Đã là thuận thiên thì sẽ hành thiện trừ ác, trăm yêu trừ ma, giữ vững chính nghĩa trong thiên địa!”

Chu Dịch hỏi: “Vậy sao lại làm hại bốn phía?”

“Thiên ý như thế mà thôi!”

Bạch Tùy Tâm nói ra: “Giáo ta lấy ra thiên cơ, sau đó sẽ thuận theo thiên ý làm việc, sao lại là gây ra tai hoạ? Ngược lại Bồ Thiên Giáo, những ngụy quân tử đó từng người đều nghịch thiên mà đi, gây trở ngại tiến trình của Thiên Đạo, đúng là gây quấy phân heo lớn nhất Đông Thắng Thần Châu!”

“Thì ra là thế.”

Chu Dịch hiểu được giáo nghĩa hai giáo khác nhau, cùng là Huyền Môn chính tông nhưng lý niệm lại khác biệt như ngày và đêm.

Chương 512: Mọi việc đều thuận lợi (3)

Bổ Thiên Giáo định trừ khử hết thủy tai kiếp, ví dụ như là các loại thiên tai, nhân họa, xây dựng Đông Thắng Thần Châu thành thế giới vô tai vô nạn.

Tiết Thiên Giáo lại cho rằng thiên tai nhân họa cũng là quy trình Thiên Đạo vận hành, không những không nên ngăn cản mà ngược lại còn nên thuận theo Thiên Đạo ý chí mà làm việc, thậm chí còn thúc đẩy tiến trình xảy ra tai kiếp.

Đạo lý chi tranh, còn kịch liệt hơn là chính ma đấu pháp!

Bổ Thiên Giáo xem Tiết Thiên Giáo là tà ma, mà Tiết Thiên Giáo cũng xem bọn họ là nguy quân tử.

Trong lòng Chu Dịch càng tán thành giáo nghĩa của Bổ Thiên Giáo, nhưng mà hắn làm việc hoàn toàn theo giáo nghĩa của Tiết Thiên Giáo.

Trải qua Cửu Châu kịch biến, Chu Dịch càng cảm ngộ được đạo trời vô thường, tu sĩ can thiệp quá độ sẽ dẫn tới hủy diệt không thể dự báo trước được.

“Đa tạ sư huynh giải hoặc, ta lập tức về Thanh Vân Sơn, bố trí trận pháp cấm chế chờ Bách Nhân Ma Quân tới cửa!”

“Hử?”

Bạch Tùy Tâm nghi ngờ nói: “Sư đệ không muốn Tất Ngô Sơn? Không bằng theo bản đạo đi chém lão điều đó trước. Chuyện Bách Nhân Ma Quân không thể sót ruột, nhất định phải sắp xếp thỏa đáng, miễn cho Nhân Tiên hoài nghi!”

Chu Dịch hồ thẹn nói: “Sư đệ ngưng tụ Nguyên Anh không lâu, pháp bảo cũng không có mấy món, lại không rành đấu pháp chém giết, Tất Ngô Sơn còn phải dựa vào sư huynh.”

Bạch Tùy Tâm ngạc nhiên, cái thằng này chỉ muốn lấy chỗ tốt, một phần lực cũng không muốn ra?

“Sư huynh, bách tính dưới trướng Tất Ngô Sơn này ước chừng hơn hai mươi triệu.”

Chu Dịch nói ra: “Đội sư đệ được vị trí Sơn Thần, đoạt được hương hỏa nguyện lực sẽ chia sư huynh ba thành, mười năm một lần, ít nhất cũng chia được một, hai ngàn viên Nguyên Lực Châu.”

Tất Ngô Sơn Thần thuộc về Sơn Thần ổn định, uy tín lâu năm, dựa theo trí nhớ của hán tử lông chim, trải qua mấy trăm năm phát triển, nhân khẩu dưới trướng còn nhiều hơn Thanh Vân Sơn mấy trăm vạn.

Bạch Tùy Tâm trừng to hai mắt, muốn cự tuyệt nhưng lại ra vẻ do dự nói: “Chuyện này không được đâu...”

“Sư huynh, người tuyệt đối đừng có ngại ít!”

Chu Dịch nói ra: “Cái này từ trên xuống dưới đều phải chuẩn bị, lão tổ trong giáo ít cũng phải ba thành, tông thần làm việc dưới trướng cầm một phần, ta vào tay cũng không nhiều hơn sư huynh.”

“Về sau sư đệ ta quản lý cho tốt, chờ nhân khẩu nhiều thì sau này sẽ càng ngày càng nhiều!”

Chu Dịch từ trước đến nay luôn hào phóng cho người ta chỗ tốt, hán chưa bao giờ tin tình nghĩa đồng môn gì đó, hướng hồ hán cũng không thiếu linh vật tu hành, cho nên cho dù là chỗ tốt từ Đại Hằng triều đình, Bồ Thiên Giáo hoặc là Tiệt Thiên Giáo thì hán đều vui lòng chia phần lớn ra!

“Không ít, không ít!”

Bạch Tùy Tâm nghe liên tục gật đầu, mười năm lấy không hai ngàn Nguyên Lực Châu, loại mua bán ổn định như thế này thì ngay cả Thiên Quân cũng phải đỏ mắt, luôn miệng nói.

“Sư đệ đi Thanh Vân Sơn chờ ta, chờ sư huynh chém lão điều đó thì sẽ lập tức đưa tin cho người, sớm ngày kế thừa vị trí Tất Ngô Sơn Thần!”

“Làm phiên sư huynh.”

Chu Dịch nhìn về phía bọn người Ngô Quỳnh, nói: “Ngô gia có chút tình nghĩa với bản đạo, sư huynh tạm thời chiếu cố một chút, chớ có để lão điều đó trả thù.”

“Bạn cũ? Có bạn cũ thì tốt, sư huynh sẽ chiếu cố!”

Bạch Tùy Tâm hồng quang đầy mặt, trước khi đến hoàn toàn không ngờ được là sẽ cực kiếm được một món tiền lớn, lại bí mật truyền âm nói.

“Chuyện trong giáo liên quan quá lớn, sư huynh sẽ thi triển bí thuật tiêu trừ ký ức hôm nay, sư đệ yên tâm, sẽ không tổn hại thân hồn.”

“Sư huynh cứ thi pháp là được.”

Chu Dịch chấp tay chào từ biệt, hóa thành độn quang bay về Đại Hằng.

Mấy ngày sau.

Vĩnh Ninh Quận, Thành Hoàng Miếu.

Một đạo độn quang rơi xuống hậu viện, trên mặt Chu Dịch tràn đầy vẻ sợ hãi, lấy Kiếm Phù ra đưa tin cho Cổ Tiêu.

“Sư huynh cứu mạng, ma đầu Tiệt Thiên Giáo tìm đến ta rồi!”

Thành Hoàng Miếu.

Âm Ti.

Cổ Tiêu vẻ mặt nghiêm túc, nghe Chu Dịch kể lại chuyện đã xảy ra.

“... Ta và Bạch ma đầu đó đấu pháp mấy trăm lần, nhưng mà pháp lực nông cạn, thần thông thấp, suy cho cùng vẫn thua trận.”

Trên mặt Chu Dịch lộ ra vẻ tiếc nuối, bất đắc dĩ nói ra: “Vì đem tin tức truyền về giáo, đành phải lá mặt lá trái, đồng ý với Bạch ma đầu gia nhập Tiệt Thiên Giáo, được tự do lập tức trở về nói cho sư huynh!”

“Chu sư đệ làm rất đúng!”

Cổ Tiêu chau mày, phán đoán những lời mà Chu Dịch nói là thật hay giả.

Chu Dịch bái vào Bồ Thiên Giáo cũng mới tầm mười năm, bởi vì mua bán ở Thanh Vân Sơn, giao tình sư huynh đệ không tệ, nhưng mà việc liên quan đến Tiệt Thiên Giáo, Cổ Tiêu cũng không dám đảm bảo.

“Sư đệ chờ một lát, ta đưa tin cho Đan Hà Tử sư bá.”

“Làm phiên sư huynh.”

Chu Dịch ngồi trên ghế, âm thầm suy tư tiếp theo nên làm như thế nào.

Đầu tiên mình không làm chuyện có lỗi với Bồ Thiên Giáo, lấy phong cách làm việc của Bồ Thiên môn nhân thì cùng lắm chỉ trục xuất môn tường, sau này vĩnh viễn không còn lui tới.

Đây cũng là nguyên nhân Chu Dịch tự lộ thân phận nội ứng, so với Tiệt Thiên Giáo làm việc bất thường, Bồ Thiên Giáo đúng là Huyền Môn chính tông.

Bồ Thiên môn nhân quản lý Thanh Vân Sơn mười năm, thưởng thiện phạt ác, tiêu tai giải nạn, có thể nói là thần tiên điển hình, cho nên Bồ Thiên Giáo mới nghĩ đến chuyện thôi động Hương Hỏa Phong Thần, hi vọng toàn bộ Đông Thắng Thần Châu đều thuộc về thần tiên chính đạo quản lý!

Kể từ đó, nhân khẩu Đông Thắng Thần Châu ít nhất cũng tăng mười mấy lần, Tu Tiên Giới đương nhiên đại hưng!

Tiếp theo chính là cỏ đầu tường nghiêng ngã, bình thường đều không có kết quả tốt.

Trong hai giáo Tiệt Thiên, Bồ Thiên, Chu Dịch quả quyết lựa chọn Bồ Thiên, bởi vì Tiệt Thiên Giáo hoàn toàn không có coi hấn là người một nhà, từ chuyện phái người ngăn cửa nửa uy hiếp bắt nhập giáo, nhìn kiểu gì cũng thấy như là đang tìm kiếm pháo hôi!

Chương 513: Bách Nhân Ma Quân.

Có lẽ Bồ Thiên Giáo không có xem Chu Dịch như truyền nhân nhưng cũng thật lòng thu làm môn nhân đệ tử, chỗ tốt nên có cũng không thiếu.

Một lát sau.

Cổ Tiêu sắc mặt quái dị, nói ra: “Sư bá nói hắn sẽ nhanh chóng đến đây.”

Chu Dịch ánh mắt ngưng lại, thoáng dò xét trận pháp cấm chế trên đỉnh đầu, hắn không có dày mấy trăm trượng, nếu như Đan Hà Tử không muốn thể diện động thủ, dốc hết toàn lực chạy trốn hắn không phải là vấn đề.

Trên đời này, Nguyên Anh có nội tình như Chu Dịch hắn không có người thứ hai, dù sao Phản Hư Nhân Tiên mới có tuổi thọ năm ngàn năm.

Chỉ thời gian một chén trà.

Trong điện bỗng nhiên có thêm một bóng người, không biết từ đâu mà đến, khuôn mặt gầy gò, đầu đội tròng thiên quan, tay cầm phát trần, ánh mắt đảo qua Cổ Tiêu, rơi trên người Chu Dịch.

“Bái kiến sư bá.”

Chu Dịch và Cổ Tiêu vội vàng khom người thi lễ.

Đan Hà Tử khẽ vuốt cằm, nói ra: “Đã nghe Nguyên Châu nói, Chu sư diệt là một diệu nhân, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên thú vị.”

“Đệ tử sơn dã tán tu, bình thường hồ nháo đã quen, mong sư bá thứ lỗi.”

Chu Dịch khom người nói ra: “Đã muốn cầu kiến sư bá từ lâu, bái tạ ân diu dắt của sư bá!”

“Ừm.”

Đan Hà Tử vung phát trần, nói ra: “Bái tạ như thế nào? Bần đạo nghe nói Chu sư diệt xuất thủ hào phóng, cái danh xa xỉ ngay cả chân truyền trong giáo cũng nghe tiếng.”

“...”

Trên mặt Chu Dịch lộ vẻ bất đắc dĩ, không ngờ đường đường là Hóa Thần Thiên Quân mà lại yêu cầu văn bồi cung phụng, không có chút thận trọng của tiên bồi nào, thử thăm dò: “Tiệt Thiên yêu nhân đó đồng ý cho bản đạo chấp chương Tất Ngô Sơn, hương hỏa đoạt được cung phụng sư bá ba thành.”

Trái ba thành phải ba thành, chia như vậy đã vượt qua sản lượng.

May mắn Tất Ngô Sơn do Chu Dịch chấp chương, ai cũng không rõ cụ thể sản xuất được bao nhiêu Nguyên Lực Châu, chỉ cần tính toán cho tốt là được!

Đan Hà Tử tự tiểu phi tiểu nói: “Như thế xem ra nếu như bản đạo trực xuất người khỏi môn tường thì bài tạ này sẽ không có?”

Trong lòng Chu Dịch thở phào nhẹ nhõm, cười nói ra: “Sư bá đừng nói như vậy, đó không phải là giá cả Nguyên Lực Châu tăng vọt, những thứ khác không lấy ra được.”

“Người không tệ!”

Đan Hà Tử tán thưởng một tiếng, nói ra: “Sư tôn truyền tin tức đến, tiểu sư đệ chết thảm ở trong tay Bách Nhân Ma Quân, không chỉ là thù riêng, còn liên quan đến mặt mũi giáo ta, cho nên phải khiến cho Chu sư diệt uy khuất.”

“Chu sư diệt làm bộ gia nhập vào Tiệt Thiên Giáo, để bọn họ đưa Bách Nhân Ma Quân tới, sau đó chắc chắn lão tổ trong giáo sẽ ban thưởng!”

“Tất cả nghe theo sự sắp xếp của sư bá.”

Chu Dịch hỏi: “Chém giết Bách Nhân Ma Quân, sau đó phải chăng văn bồi có thể quyết liệt với Tiệt Thiên yêu nhân?”

“Tạm thời không cần.”

Đan Hà Tử nói ra: “Tiệt Thiên Giáo một lòng thu hoạch tin tức của giáo ta, sao giáo ta lại không phải như thế? Sư diệt nghĩ hết biện pháp leo lên trên, nếu như có thể trở thành Tiệt Thiên chân truyền thì có thể lập đại công cho giáo ta!”

“Hít!”

Chu Dịch hít một hơi khí lạnh, mặt lộ vẻ đau khổ: “Đệ tử lòng ở giáo ta, thể bất lưỡng lập với Tiệt Thiên tà ma, làm việc như vậy quá trái bản tâm, ảnh hưởng con đường của ta.”

Đan Hà Tử nói ra: “Chuyện này thành, bản đạo sẽ đề nghị sư tôn thu người làm đệ tử.”

Chu Dịch hai mắt tròn tròn: “Thật chứ?”

Đan Hà Tử gật đầu nói: “Năm đó tiểu sư đệ được sủng ái nhất, hai trăm tuổi chúng Nguyên Anh, sư tôn coi là truyền nhân y bát...”

Chu Dịch giả ra vẻ mừng rỡ, vỗ ngực nói ra: “Sư huynh xin yên tâm, sư đệ sẽ dốc hết toàn lực trở thành Tiệt Thiên chân truyền, thu hoạch tình báo cho giáo ta!”

Cổ Tiêu ở bên cạnh nghe, hơi cảm thấy khó chịu, sao đột nhiên lại thấp hơn một đời?

Đan Hà Tử nhìn không được lại vung phát trần, đã nghe nói Chu Dịch cực kỳ không muốn thể diện, bây giờ gặp mặt càng hơn nghe danh, nhớ tới lời sư tôn nhấn nhủ.

“Tiểu sư đệ nhớ, sư tôn muốn Bách Nhân Ma Quân còn sống!”

“Sư huynh yên tâm! Ma đầu này hại đồng môn sư huynh ta, nhất định sẽ bắt sống hắn, để tiêu mối hận trong lòng sư tôn.”

Chu Dịch liên tục cam đoan, trái một sư huynh phải một sư tôn, khiến cho Đan Hà Tử nghe mà da mặt run rẩy: “Sư huynh, sư đệ còn có nghi hoặc, tại sao Tiệt Thiên Giáo... phi, Tiệt Thiên yêu nhân coi trọng ta, ta chỉ là cảnh giới Nguyên Anh?”

Hương Hỏa Phong Thần tái tạo Tu Tiên Giới Đông Thắng Thần Châu, chuyện lớn cải thiên hoán địa, Nguyên Anh nhỏ như sâu kiến không xen tay vào được.

Đan Hà Tử trầm ngâm một lát, nể mặt sau này cũng là đồng môn, nói ra: “Ta lại hỏi người, ai quan tâm Hương Hỏa Phong Thần nhất?”

“Tất nhiên là lão...”

Chu Dịch bỗng nhiên chuyển lời, nói ra: “Lão tổ trong giáo đã Phản Hư, sau này chỉ còn lại chuyện phi thăng, có lẽ sẽ quan

tâm Tu Tiên Giới thay đổi nhưng lại không phải người quan tâm phong thần nhất!”

“Không tệ, xem ra người không chỉ tham tài háo sắc, đầu óc cũng có chút linh quang.”

Đan Hà Tử gật đầu nói: “Người chân chính quan tâm chuyện phong thần, một là vốn là Hóa Thần thiên tư kém, hai là Hóa Thần thọ nguyên sắp hết, con đường phía trước vô vọng, chỉ muốn sống lâu.”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ Chân Thần không thể phi thăng?”

Đan Hà Tử khinh bỉ nói: “Ngay cả đất phong cũng không thể rời khỏi, làm sao phi thăng? Chỉ là khốn linh có lực lượng Phản Hư, con đường phía trước bị chặn đứt, chỉ có thể chậm rãi chờ đợi thọ nguyên hao hết!”

Chu Dịch nghe vậy thì chợt thở dài nói: “Vốn định vợ vết Nguyễn Lực Châu cho sư huynh, tương lai phong thần tấn thăng Phản Hư, ta cũng được nhờ, bây giờ xem ra là do sự đê tầm mắt hạn hẹp!”

“Người cái thằng này...”

Đan Hà Tử hơi cười, nịnh nọt quanh co như vậy, có chút thú vị: “Cho nên Hương Hỏa Phong Thần, chỉ phong Hóa Thần, Nguyễn Anh dưới Phản Hư, còn là những người không có hi vọng tiến bộ.”

Chương 514: Bách Nhân Ma Quân (2)

Chu Dịch giật mình nói: “Tiệt Thiên Giáo không lôi kéo được Hóa Thần trong giáo?”

“Đương nhiên, đây cũng là một trong số những nguyên nhân đó.”

Đan Hà Tử nói ra: “Nguyên nhân chân chính là Hóa Thần đấu pháp, động một tí vỡ nát ngàn dặm, đánh mấy ngày mấy đêm thì hủy diệt một nước. Khi đó chuyện phong thần chưa thành thì Đông Thắng Thần Châu hóa thành tuyệt địa trước.”

“Thế là Phản Hư lão tổ định ra quy củ, chỉ cho dưới Hóa Thần thay thầy xuất thủ!”

“Thì ra là thế.”

Chu Dịch giật mình, trước đó còn lo lắng chuyện phong thần, Phản Hư Nhân Tiên đấu pháp chém giết đánh sập Đông Thắng Thần Châu, hiện tại xem ra phía trên đã có cân nhắc.

Đông Thắng Thần Châu diện tích lớn gấp hai ba lần Cửu Châu, năm đó Tiêu Thiết Trụ và Nguyên Anh còn sót lại đấu pháp mười ngày mười đêm, bức bọn họ tự bạo, một trong số Cửu Châu là Xích Châu hóa thành sa mạc tuyệt địa.

Cho nên, Nguyên Anh Đạo Quân đã được tính là tầng lớp cấp cao trong Tu Tiên Giới.

“Tu Tiên Giới thay đổi không phải chuyện một sớm một chiều, Hương Hỏa Phong Thần chỉ lộ phong thanh thôi, mình tranh ám đấu đằng sau đó, không biết bao nhiêu năm mới có kết quả.”

Đan Hà Tử dặn dò: “Trong lúc này, người nhớ kỹ dò xét Tiệt Thiên Giáo, cho dù thu hoạch được tin tức phong thần hay là mượn cơ hội diệt trừ ma đầu đều được tính là công lao.”

Chu Dịch khom người nói ra: “Sur huynh yên tâm, ta chắc chắn dốc hết toàn lực.”

Đan Hà Tử khẽ vuốt cằm, thân hình hóa thành khói xanh tiêu tán không thấy, chỉ còn lại một giọng nói truyền đến.

“Nhớ kỹ đúng hạn đưa Nguyên Lực Châu!”

Trong điện chỉ còn lại Chu Dịch và Cổ Tiêu, hai người đối mặt một lát, trong lúc nhất thời không biết nên nói như thế nào.

“Tiêu Nhi, sau này hai ta các giao các hữu, ngươi gọi ta sư thúc, ta bảo ngươi sư huynh...”

“...”

Cổ Tiêu như nghẹn ở cổ họng, dựa theo quy củ của Bồ Thiên Giáo, nếu như Chu Dịch bái vào môn hạ sư tổ thì nhất định phải gọi là sư thúc.

Trong giáo cũng có không ít ví dụ như vậy, trước đây ít năm có tổ sư thu một đứa bé là chân truyền, Cổ Tiêu đường đường là Nguyên Anh Đạo Quân nhưng cũng phải khom người thi lễ với tu sĩ Luyện Khí, gọi là Tiểu sư thúc.

“Ha ha, chỉ đùa một chút, sư huynh đừng coi là thật.”

Chu Dịch nói ra: “Kết giao sư huynh trước, bái sư sau, cho dù sau này phi thăng thành tiên thì cũng phải tôn xưng một tiếng Cổ sư huynh!”

“Ừm ừm, đúng là nên như vậy.”

Gương mặt lạnh lùng của Cổ Tiêu trở nên nhu hòa rất nhiều, bây giờ hồi tưởng lại, Chu sư đệ nhìn như tham tài nhưng thật ra thì chỗ tốt đều chia ra, gánh tiếng xấu thay cho các sư huynh, bây giờ bái vào môn hạ Nhân Tiên cũng không có chút kiêu căng đắc ý nào.

Quả nhiên là người tốt, diệu nhân!

Về phần chỉ là háo sắc, tiên hiền có câu thực sắc tính dã, Chu sư đệ không dối trá, tính tình thật!

Chu Dịch nhắm hai mắt lại, nếu như không đề cập tới sư thúc, gọi nhau sư huynh đệ thì có thể nói là khiến cho Cổ Tiêu chiếm tiện nghi, chợt nhớ tới một chuyện hời.

“Sư huynh, Bách Nhãn Ma Quân đó có phải là nữ tu bàng môn?”

“Không, là nam.”

Cổ Tiêu nói ra: “Nghe đồn tà ma đó tu thành một môn thần thông bàng môn, sừng sinh trăm mắt, có thể bắn ra Mê Hồn Thần Quang, người trúng đều mù mắt thần loạn, cơ bắp tê mỗi, mặc cho hấn muốn làm gì thì làm!”

Chu Dịch không khỏi rùng mình một cái, liên thanh nói ra: “Ma đầu như thế nhất định phải nhanh chóng chém giết!”

“Sư đệ yên tâm, người không sợ trường đấu pháp chém giết, chuyện này giao cho sư huynh làm, đến lúc đó gọi Bùi sư huynh, Linh Minh sư huynh, An sư huynh.”

Cổ Tiêu chế nhạo: “Bùi sư huynh là môn hạ đại đệ tử của sư bá, hấn và Chu sư đệ là đường đường chính chính đồng môn một mạch, bây giờ kém bồi phận, đến lúc đó gặp mặt thì sẽ thú vị!”

“Làm phiền sư huynh.”

Chu Dịch chấp tay nói: “Chờ ma đầu đó bị bắt, chắc chắn ta sẽ nói tốt cho mấy vị sư huynh trước mặt sư tôn.”

“Đa tạ đa tạ!”

Trên mặt Cổ Tiêu lộ ra vẻ vui mừng, cơ hội có thể lộ mặt trước mặt Nhân Tiên không nhiều, cười nói: “Trước đó nghe nói sư đệ dựng lên một pho tượng thần Hoàng Ngưu ở Thanh Vân Sơn, sau này cũng lập một pho tượng ở Thành Hoàng Miếu.”

Chuyện tốt như vậy, đương nhiên Chu Dịch sẽ không từ chối.

Thanh Vân Sơn, Vĩnh Ninh Phủ, Tất Ngô Sơn, địa giới ba khu cộng lại, Ngưu Nhi cũng có thể sớm ngày trùng sinh trở về!

Vượt mức đạt thành mục đích lần này, Chu Dịch bái biệt.

“Sư đệ lập tức trở về chuẩn bị, bày ra thiên la địa võng, khi ma đầu đó sắp đến thì sẽ lấy cơ phẩm tửu mời mấy vị sư huynh đi Thanh Vân Sơn!”

Dứt lời, hóa thành độn quang rời đi.

Rời khỏi Vĩnh Ninh Phủ, sau đó Chu Dịch lại lượn quanh một vòng lớn, tại sao hình dạng đi kinh đô.

Kinh đô Đại Hằng có không ít cửa hàng công pháp, cũng có bí thị xử lý tang vật, gần như đều có thể tìm được các loại công pháp ở đây.

“Sau này sẽ xuất hiện ở trước mặt Nhân Tiên, phải chuẩn bị sớm, tu hành công pháp thay đổi cốt linh!”

Cùng loại với cốt linh lai lịch, không thi pháp ngay mặt điều tra thì hoàn toàn không nhìn ra trị số cụ thể. Nếu có thể tính được tuổi tác của người khác ở khoảng cách xa vạn dặm thì không phải là Nhân Tiên mà là thần tiên!

Lão tổ Tiệt Thiên Giáo tinh thông thuật số, bói toán lai lịch của Chu Dịch cũng không biết được vấn đề tuổi tác.

“Còn có một chuyện...”

“Ân Quang La Hán nguyện thu ta làm đệ tử, đường đường là Phán Hư thì chắc chắn là miệng vàng lời ngọc, có nên đi Phật giáo một lần hay không, bái thêm một sư phụ?”

“Tiệt Thiên chân truyền, đương nhiên cũng là môn hạ Nhân Tiên, đến lúc đó bần đạo có ba vị sư tôn Phán Hư, lại thân kiêm chức vị quan trọng của tam giáo...”

Chương 515: Bách Nhân Ma Quân (3)

Chu Dịch vội vàng niệm tụng Thanh Tâm Quyết, bóp tắt ý nghĩ nguy hiểm này.

Nếu không có Trường Sinh Đạo Quả, vì tài nguyên tu hành thì có thể mạo hiểm, nhưng bây giờ thì không cần.

...

Hoàng Hoa Sơn.

Cỏ thụ dày đặc, dãy núi cao ngất.

Trên đỉnh núi có một đạo quan, trên cửa viết ba chữ triện Thanh Tu Quan.

Ngày hôm đó.

Một đạo độn quang từ nơi xa bay tới, tới gần đạo quán, đang muốn rơi xuống thì đột nhiên kim quang hoàng vụ dâng lên, bao phủ phạm vi hơn mười dặm.

“Kim Quang Mê Hồn Trận này của Ngô sư huynh bố trí càng thêm huyền diệu!”

Đạo nhân nói chuyện có dáng vẻ ghê tởm, mặt xanh nanh vàng, cái trán mọc mấy cụ thịt u lớn như nắm đấm, như sừng thú, khoác đạo bào màu đen trên người, dưới chân có khói đen cuộn cuộn, hòa làm một thể.

Lấy ngọc phù từ ống tay áo ra, pháp lực thôi động truyền tin tức đi.

Không đến một lát.

Hoàng quang kim vụ tự động tản ra, lộ ra một cái thông đạo.

Đạo nhân không chế hắc vụ rơi xuống, chớp mũi run run ngửi được đan hương nồng đậm, trong mắt lóe lên vẻ cực kỳ hâm mộ, cao giọng nói ra: “Ngô sư huynh, người nhờ sư đệ lưu ý Kim hành kỳ trân, vừa mới có tin tức.”

Xoát!

Độn quang từ luyện đan thất bay ra, rơi xuống đất hóa thành đạo nhân cao to, mặt như táo đỏ, đầu đội kim quan, chân đạp

vân giày, đạo bào hở nửa ngực hiển lộ ra từng hình xăm con mắt quỷ dị.

Người này chính là Bách Nhãn Ma Quân, Ngô Minh.

“Ở đâu?”

“Đại Hề, Thanh Vân Sơn!”

Đạo nhân giải thích: “Thanh Vân Sơn Thần lấy lòng lão tổ Bồ Thiên Giáo, cố ý cầu được ban thưởng, nghe nói là con mắt của thượng cổ hung thú Trọng Minh Diệu, có thể dùng để tu hành một môn thần thông lợi hại.”

“Bây giờ Đại Hề cũng không quá bình...”

Ngô Minh tuy không phải Tiệt Thiên Giáo môn nhân nhưng cũng lấy được không ít tin tức, từ khi Ấn Quang La Hán tuyên dương bí thuật Hương Hỏa Phong Thần, khiến cho toàn bộ Đông Thắng Thần Châu rung chuyển mạnh.

Hiện nay chỉ có Đại Hề hoàng tộc nắm giữ phong thần bí thuật, những tu sĩ khác thì nghĩ hết biện pháp vơ vét Nguyên Lực Châu!

“Kim hành kỳ trân như thế, có thể ngộ nhưng không thể cầu!”

Đạo sĩ cười hắc hắc nói: “Ta đã đem tin tức đến, Ngô sư huynh cho dù làm gì thì không phải là cũng nên thanh toán đan dược trước chứ?”

“Đương nhiên.”

Ngô Minh lấy đan bình từ ống tay áo ra đưa tới, đạo sĩ cẩn thận kiểm tra thấy đúng thì chấp tay một cái, hóa thành độn quang rời đi.

Mấy ngày sau.

Trận pháp cấm chế Thanh Tu Quan tự động dâng lên, che giấu ở trong kim quang hoàng vụ.

Ngô Minh công hợp kiếm, đằng vân giá vũ bay tới Đại Hề, Kim hành kỳ trân có thể khiến cho Bách Nhãn Kim Quang tấn thăng thành Thiên Mục Kim Quang, cho dù là đệ tử Bồ Thiên Giáo thì cũng phải đấu một trận.

“Bần đạo cũng không phải chưa từng bắt đệ tử Bồ Thiên, không biết lần này dung mạo có xinh đẹp hay không...”

Lăng Sơn.

Một trong số Thanh Vân Thất Thủy Thập Tam Sơn.

Dưới núi có hai thôn trấn, dưới sự quản lý của Sơn Thần, an cư lạc nghiệp.

Mấy năm trước phát hiện mỏ đồng trên núi, Sơn Thần báo mộng thông báo cho bách tính, nhân khẩu nhanh chóng tăng mạnh, nghiễm nhiên có xu thế phát triển thành thành nhỏ.

Ngày hôm đó.

Ngô Minh biến thành thợ mỏ, lẫn vào trong thôn trấn.

Tu sĩ Ma Đạo trải qua sinh tử nhiều, đấu pháp chém giết còn cẩn thận hơn chính đạo, tuyệt đối sẽ không coi thường Thanh Vân Sơn Thần vừa mới tấn thăng Nguyên Anh, huống chi còn tác chiến trên địa bàn của người ta.

Cần phải biết người biết ta, nếu có thể thi triển các loại thủ đoạn như cạm bẫy, hạ độc, đánh lén thì không thể tốt hơn!

Mặt mũi, đạo nghĩa gì cũng không hữu dụng bằng còn sống.

Đáng tiếc Ngô Minh không thích nữ tu sĩ, nam đồng đạo lại không muốn thâm giao với hắn, nếu không chắc chắn sẽ hô bằng gọi hữu hợp lực vây giết.

“Nghe ngóng tin tức trước, xác định tính nết Sơn Thần này rồi bố trí cạm bẫy nhắm vào hắn!”

Ngô Minh thần thức bao phủ Lăng Sơn, Sơn Thần Miếu cũng trong phạm vi đó, bên trong miếu có mấy tu sĩ Luyện Khí, Trúc Cơ, phụ trách chỉ dẫn bách tính cung phụng hương hỏa, cũng phát chút Linh phù an trạch, khử bệnh.

Ngày bình thường sau khi tu hành, tránh không được uống rượu làm vui, cao đàm khoát luận.

Lăng Sơn ở dưới trướng Thanh Vân Sơn, đương nhiên sẽ nói đến Thanh Vân Sơn Thần, những lời bàn tán sau lưng mới là chân thật nhất.

Nửa tháng sau.

Ngô Minh rời khỏi Lăng Sơn, sắc mặt quý dị.

“Thanh Vân Sơn Thần có tiếng xấu như vậy sao? Tham tài háo sắc, nịnh nọt, yêu cầu linh vật tiểu phi từ triều đình, vợ vét tiền vào túi trữ vật...”

“Cái thằng này còn lòng dạ hiểm độc hơn bản đạo, sao có tư cách bái vào Bồ Thiên Giáo?”

Lòng đầy nghi hoặc, Ngô Minh nhất định phải dò xét rõ ràng, miễn cho rơi vào cạm bẫy, thế là lại đổi một núi dò xét.

Một năm sau.

Ngô Minh đã đi hết toàn bộ Thanh Vân Sơn và thành trì chung quanh, thậm chí lên đi Phi Tiên Các ở kinh đô Đại Hằng, mười phần xác định Thanh Vân Sơn Thần chính là một tà ma ngoại đạo.

Từ Phi Tiên Các ra, có chút đau lòng.

“Cũng quá đắt? Cái gì cũng không có làm, mấy ngày thì lỗ một lò đan dược, nghe nói Sơn Thần đó động một tí là ở lại tám năm ba tháng, tham ô lãng phí linh vật của triều đình quả nhiên không đau lòng!”

Ngô Minh trong lòng xem thường nhưng lại có chút hâm mộ, hấn mết gần chết, chạy ngược chạy xuôi mấy trăm năm tích lũy nhưng thân gia không sánh bằng Nguyên Anh mới.

“Những tham quan ô lại này đúng là nên giết, bản đạo cũng muốn thay trời hành đạo một lần!”

Dứt lời.

Không chế độ quang bay đến Xích Minh Phủ, đi vào Linh Tuyền Thành dưới trướng phủ thành.

Thành nam.

Thổ Địa Miếu.

Ngô Minh hạ độ quang xuống, bấm một cái pháp quyết ẩn hình, khom người thi lễ với Thổ Địa Thần.

Chương 516: Tự chui đầu vào lưới.

“Bái kiến Bạch đạo hữu, Ngô Minh thỉnh cầu chỉ điểm sai lầm!”

Yên lặng chờ một lát.

Gương mặt tượng thần dần dần vận vẹo, biến thành dáng vẻ của Bạch Tùy Tâm, chậm rãi nói ra: “Ma Quân muốn cầu chuyện gì?”

Ngô Minh nói ra: “Bần đạo tu hành Thiên Mục Thần Quang, chỉ kém Kim hành linh vật...”

Còn chưa có nói xong, Bạch Tùy Tâm ngắt lời, trực tiếp cự tuyệt.

“Chẳng lẽ ngươi muốn đi đoạt Trọng Minh Chi Mục? Chuyện này bần đạo không giúp được ngươi, mấy ngày nay trong giáo có lệnh, ít xung đột với Bồ Thiên Giáo, yên lặng chờ chuyện phong thần định ra, sau đó phân cao thấp.”

“Bạch đạo hữu đúng là thần toán!”

Ngô Minh liên thanh tán thưởng, đối với chuyện đi này hẳn càng có lòng tin hơn, lấy từ một cái đan bình ông tay áo ra nói ra: “Đây là Huyền Dương Đan bần đạo mới luyện chế, có thể tăng trưởng dương khí của Nguyên Anh, có thể trợ Âm Thần hóa thành Thuần Dương!”

Cảnh giới Hóa Thần, Nguyên Anh lột xác thành nguyên thần, biến hóa lớn nhất trong đó chính là vượt qua lôi kiếp Âm Thần Thuần Dương!

Đại đa số tu sĩ Nguyên Anh vì tăng xác suất Hóa Thần lên, khi chưa độ kiếp thì đã bắt đầu thuốc biến, thậm chí có Đạo Quân nội tình thâm hậu, thiên phú dị bẩm, trực tiếp luyện thành Thuần Dương Nguyên Anh.

Bạch Tùy Tâm hạ hương hỏa chi lực xuống, cuốn đan bình vào trong bụng tượng thần, nói ra: “Như thế vẫn chưa đủ, mắt thấy Hương Hỏa Phong Thần, giá trị Nguyên Lực Châu tăng vọt, linh vật đan dược giảm không ít.”

Ngô Minh thầm mắng một tiếng lòng dạ hiểm độc, không thể không lấy ra hai trăm viên Nguyên Lực Châu, hai tay dâng lên.

“Làm phiền Bạch đạo hữu.”

“Dễ nói dễ nói, bản đạo lập tức bói một quẻ!”

Bạch Tùy Tâm ngoài mặt đồng ý, trong lòng lại xem thường Ngô Minh, đường đường là đan đạo đại sư lại keo kiệt như vậy, Tôn sư đệ người ta hứa hẹn hàng năm hai ba trăm viên, chênh lệch lớn như thế người không chết ai chết!

Làm bộ bói toán một lát, chậm rãi nói.

“Sau ba tháng chính là thời cơ tốt, tuy không phải cát nhật nhưng Ngô đạo hữu lại chiếm khí vận tiên cơ, trễ nữa Trọng Minh Chi Mục đó sẽ bị người ta luyện hóa.”

“Đa tạ Bạch đạo hữu.”

Ngô Minh ghi lại thời gian, trong lòng đã có kế hoạch.

Dựa theo tính tình cẩn thận của Ngô Minh, hẳn có thể vì bảo vật, thần thông nào đó mà âm thầm gấp nghe mười năm hai mươi năm, cho đến khi có thời cơ tốt mới chọn xuất thủ.

Nhưng mà kỳ trân không đợi người, chậm thì không còn nữa!

“May mắn tham quan đó háo sắc, dây dưa không rõ với mấy yêu nữ của Phi Tiên Các, bản đạo dựa vào đó cận thân đánh lén!”

...

Mùa xuân, tháng ba.

Thời tiết tốt.

Trên Thanh Vân Sơn mở khai khẩn ra không ít ruộng tốt, bách tính đang bận canh tác, mệt nhọc nhưng trên mặt vui vẻ.

Những ruộng đồng này thuộc về Sơn Thần gia, bởi vậy triều đình miễn thuế, lại cho dân chúng dưới trướng thuê, chỉ lấy ba thành tiền thuê đất, nông hộ gặp được khó khăn còn có thể thiếu nợ.

Chuyện tốt như vậy hấp dẫn không ít bách tính đến Thanh Vân Sơn làm nông.

Gặp được Sơn Thần Miếu trong núi thì đương nhiên sẽ đi vào tế bái, cung phụng hương hỏa nguyện lực thuần túy sạch sẽ.

Thanh Vân Sơn Thần Miếu.

Chính điện.

Bốn vị sư huynh chia nhau ngồi hai bên, nhìn Chu Dịch thu lấy hương hỏa từ thần tượng, ngưng kết thành Nguyện Lực Châu gần như trong suốt.

Cổ Tiêu tán thán: “Sư đệ có phương pháp trị người như vậy, quả là huyền diệu, luật pháp triều đình ba mươi thuế một, người lại thu nhiều tiền thuê đất như vậy nhưng hương hỏa nguyện lực bọn họ cung phụng lại thuần túy như thế?”

“Ba mươi thuế một, không ngờ sư huynh lại thông hiểu luật Đại Hằng.”

Chu Dịch hỏi: “Trước khi tu hành sư huynh làm gì?”

Cổ Tiêu nói ra: “Lúc bản đạo sinh ra đời, Cổ gia đã truyền thừa ngàn năm, thỉnh thoảng nghe tụng kinh, chính là lấy linh vật tẩy luyện nhục thân, đúc thành thượng đẳng đạo cơ.”

“Sư đệ đứng quá cao, nào biết chuyện phàm tục.”

Linh Minh lắc đầu nói ra: “Triều đình ba mươi thuế một, châu phủ, huyện thành không phải cần chi phí phụ, nhất là những tư lại đó ghê tởm nhất, năm đó bản đạo tu hành có thành tựu, chém mấy ngục tốt thiên lao!”

“Sao sư huynh lại làm như thế?”

Chu Dịch không tự kìm hãm được sờ lên cổ, may mắn năm đó không có ở nơi tiên thần hỗn hợp như Đông Thắng Thần Châu, nếu không đã chết trong dư âm đấu pháp.

Hoặc là với danh hào Huyết Ngục Lão Ma năm đó, rất có thể sẽ dẫn tới tu sĩ nào đó không chế phi kiếm lên cửa trăm yêu trừ ma, trả lại yên bình cho thiên lao.

“Năm đó gia phụ bị tiểu nhân hãm hại, vào thiên lao, mấy ngục tốt thay nhau khi dễ, còn chưa chờ án tử điều tra rõ ràng thì đã chết bệnh trong ngục, thù này làm sao có thể không báo?”

Linh Minh ngữ khí bình đạm, hiển nhiên đã không quan tâm tới chuyện năm đó nữa, bỗng nhiên thở dài nói: “Bây giờ hồi tưởng lại, trong nháy mắt đã qua hơn năm trăm năm, đã trên trăm năm chưa tể điện mộ phụ mẫu.”

“Tu vi càng cao, từng người quen thuộc đều sẽ đi xa, chỉ còn lại một mình lẻ loi độc hành!”

Bùi Nguyên Châu nhìn tượng Sơn Thần, trầm ngâm một lát, nói ra: “Chỉ là lương thực phạm tục không đáng một viên linh thạch, rõ ràng sư thúc có thể miễn thuế nhưng vẫn thu ba thành, phải chăng bởi vì thăng gạo ân đấu gạo thù?”

“Không kém bao nhiêu đâu.”

Chu Dịch vượt cằm nói: “Dân chúng không những sẽ không cảm kích mà ngược lại sẽ được một tác lại muốn tiến một thước, khi dễ người tốt.”

“Thú vị, thật thú vị, trong phạm tục cũng ẩn chứa đạo lý lớn như thế.”

Cổ Tiêu nói ra: “Đợi qua một thời gian, ta luyện chế một đạo phân thân, dung nhập cuộc sống phạm tục, lấy hồng trần cuộn cuộn phạm trần tục thể cảm ngộ đạo tâm!”

Chu Dịch sắc mặt quái dị, Nguyên Anh Đạo Quân hóa nhập phạm tục, nhất cử nhất động không biết thay đổi vận mệnh bao nhiêu người, hảo tâm nhắc nhở.

Chương 517: Tự chui đầu vào lưới (2)

“Vậy ngươi phải cẩn thận mấy loại người, miễn cho trêu chọc đại nhân quả!”

Cổ Tiêu kinh ngạc nói: “Mấy loại người?”

“Ví dụ như người hồ ngôn loạn ngữ, người tính tình đại biến, người cử chỉ quái dị, người phế vật quật khởi... và bốn đại dòng họ Diệp Lâm Tiêu Sở!”

Chu Dịch nói ra: “Người có một trong số những phẩm chất này, không được tùy ý trêu chọc, rất có thể là lão quái hoặc là khí vận chi tử, không những giết không chết ngược lại sẽ càng ngày càng mạnh!”

Cổ Tiêu chau mày, nghi ngờ nói: “Phạm tặc có nguy hiểm như vậy thật sao?”

“Ha ha, Chu sư đệ chỉ đùa một chút, Cổ sư đệ chớ có tưởng thật.”

Linh Minh nhin không được cười ra tiếng, hắn một đường từ tầng dưới chót bò lên, trong lúc đó hắn gặp không ít truyền thuyết phạm tặc, tất nhiên là hiểu tình tiết Chu Dịch nói tới, đang muốn giải thích cho Cổ Tiêu thì nghe được một giọng nữ truyền đến.

“Hảo ca ca, hồi lâu không tới gặp thiếp thân, người ta nhớ ngươi...”

Giọng nói mờ mịt linh hoạt kỳ ảo, hữu ý vô ý khiến cho người ta dục hỏa bốc lên.

“Ma đầu đó ở bên ngoài nhìn trộm một năm, rốt cục dám tới cửa.”

Chu Dịch chặc chặc nói: “Lại còn đóng vai làm Miêu Miêu đạo cô, hắn là ít đi Phi Tiên Các tiêu phí, người ta là tông môn chính quy, có quy định cấm đi ra ngoài gặp khác.”

“Sư thúc hiểu thật nhiều, ta cũng không biết quy củ này.”

Bùi Nguyên Châu sắc mặt cổ quái, đối với vị tiện nghi Tiểu sư thúc này hắn rất là bất đắc dĩ, hoài nghi tập tục truyền thừa xa

xưa của Bồ Thiên Giáo sẽ bị làm hỏng.

An Vân Quang hỏi: “Vậy nên xử lý như thế nào, trực tiếp động thủ cầm ma?”

“An sư huynh đừng vội, ta đây là bắt rùa trong hồ!”

Chu Dịch cười hắc hắc nói: “Đường đường là Nguyên Anh Đạo Quân nhưng lại đóng vai làm nữ tu, giả vờ giả vịt nhăn nhó nhí nhố, chuyện lý thú như vậy bình thường hiếm khi thấy được, còn phải hảo hảo trêu đùa một phen?”

“Thú vị thú vị.”

Linh Minh nói ra: “Chúng ta còn phải ghi chép hình ảnh lại, tuyên dương trong Đông Thắng Thần Châu, chắc chắn sẽ khiến cho lão tổ trong giáo vui vẻ!”

“Rất hay!”

Chu Dịch nói ra: “Vậy bọn ta lùi về Vĩnh Thịnh Điện, giả bộ yên ẩm phẩm tửu, thả ma đầu đó đi vào?”

Cổ Tiêu nhắc nhở: “Chơi đùa thì được, trận pháp cấm chế không thể sơ hốt, nếu để cho ma đầu đó chạy, lão tổ trong giáo cũng sẽ mất mặt.”

“Sư huynh yên tâm, Vĩnh Thịnh Điện bố trí ba trăm tầng trận pháp, bên ngoài miếu thờ còn có mấy trăm tầng trận pháp.”

Chu Dịch bố trí những trận pháp này cũng không phải chỉ là để vây khốn Bách Nhân Ma Quân mà là phòng bị ngày nào đó có Hóa Thần Thiên Quân đột kích, có thể ngăn cản đủ thời gian cho hắn thuận tiện bỏ chạy.

Một lát sau.

Vĩnh Thịnh Điện.

Linh Vụ lượn lờ, rượu mùi thơm khắp nơi.

Chu Dịch lấy ra năm ngàn năm linh tửu, khiến cho đồng môn kinh hỉ, liên thanh tán thưởng chuyến đi này không tệ.

Lúc này.

Bên ngoài Sơn Thần Miếu.

Ngô Minh biến thành Miếu Miếu cô nương, một thân cung trang đỏ chót đón gió bay múa, có thể nói phong thái tuyệt thế,

chờ đợi một lát, nhìn thấy trận pháp linh quang lóng lánh, xuất hiện thông đạo đi vào trong miếu thờ.

Quan sát kỹ một lát, đều là chút trận pháp thô thiển, chỉ có thể hù Trúc Cơ Kim Đan.

Ngô Minh tinh thông trận pháp, luyện đan, cảm chế kém như thể này, phát tay là có thể phá vỡ, trong lòng không khỏi hừ lạnh.

“Cuối cùng chỉ là Nguyên Anh mới, may mắn bái vào Bồ Thiên Giáo, lại mò được nhiều chỗ tốt như vậy, so với bản đạo thì nội tình vẫn nông cạn!”

Nghĩ tới đây, hé miệng cười khế, vội vàng phát tay áo che lấp.

Đi lại nhẹ nhàng, vòng eo thuột tha, chậm rãi đi vào Sơn Thần Miếu, được kim giáp tướng quân dẫn đến Vĩnh Thịnh Điện.

“Lang quân, thiếp thân nhớ người... ừm!”

Ngô Minh nói chuyện, đẩy cửa điện ra, sắc mặt ai oán thoáng chốc ngưng kết, năm vị Nguyên Anh trong điện đồng loạt nhìn qua, giọng điệu cứng nhắc nói ra: “Hôm nay lang quân có khách?”

Âm thầm vận chuyển pháp lực, chuẩn bị bỏ chạy bất cứ lúc nào.

“Miếu Miếu cô nương đến rất đúng lúc, bản đạo đang mời sư huynh phẩm tửu.”

Chu Dịch giới thiệu: “Đây là Bùi sư huynh, tương lai có hi vọng Hóa Thần. Đây là An sư huynh, lãnh binh trấn thủ biên cương. Đây là Linh Minh sư huynh, độn pháp huyền diệu, Nguyên Anh cảnh ít có người có thể so...”

Ngô Minh nghe giới thiệu, trong lòng đã kinh hãi muốn chết, mặt ngoài lại cười khế: “Bái kiến các vị tiền bối, Miếu Miếu chưa bao giờ thấy được nhiều cao nhân Bồ Thiên Giáo như vậy, nhất thời thất thố.”

Miếu Miếu thật sự tu vi chỉ có Trúc Cơ, đối mặt mấy vị Nguyên Anh Đạo Quân, thất thố cũng có thể hiểu được.

“Không sao.”

Chu Dịch ngồi ở chủ vị, tán dương sư huynh tả hữu: “Miếu Miếu cô nương sư xuất danh môn, thiện ca múa chi đạo, hôm nay chúng ta đoàn tụ phẩm tử, vừa khéo mời nàng trợ hứng!”

“Nên như thế!”

“Rượu ngon phối mỹ nhân!”

“Rất hay!”

Bọn người Bùi Nguyên Châu sắc mặt ửng đỏ, nhìn như là do uống rượu, thật ra thì chưa từng phóng đảng như vậy bao giờ, trong lúc nhất thời có chút xấu hổ.

Bổ Thiên Giáo môn quy sâm nghiêm, hoàn toàn không đi câu lan nghe hát, càng sẽ không song tu với người trong bàn môn tả đạo.

Năm đó Cổ Tiêu mời Chu Dịch gia nhập Bổ Thiên Giáo, chờ bên ngoài Phi Tiên Các hơn nửa tháng!

“Vậy thiếp thân xin được bêu xấu.”

Trong lòng Ngô Minh thở phào nhẹ nhõm, cũng không có bại lộ thân phận, chỉ cần hồ lộng qua hội phẩm tử này thì có thể an toàn thoát thân, còn có thể thừa dịp song tu với Thanh Vân Sơn Thần mà đánh lén.

Xâm nhập đầm rồng hang hổ, tùy tiện chém giết Bổ Thiên môn nhân, sau đó phiêu nhiên mà đi!

Chuyện như thế truyền đi lại thành một đoạn giai thoại Ma Đạo!

Ngô Minh cũng không có học vũ đạo chính thống, lúc trước tham gia yến ẩm luận đạo xem khiêu vũ không ít lần, dựa theo tư thái trong trí nhớ, tùy tiện mô phỏng lại động tác giống y như vậy.

Chương 518: Bái sư Nhân Tiên.

Tay áo tung bay, tay áo dài phiêu đảng.

Thân thể yếu đuối không xương, dưới chân bộ bộ sinh liên.

Không thể không nói tu sĩ Nguyên Anh lợi hại, lần đầu tiên khiêu vũ thì không kém gì đầu bảng trong câu lan, dáng múa như tiên tử lâm phạm.

“Tốt!”

Chu Dịch vỗ tay tán thưởng: “Miêu Miêu cô nương dáng múa tuyệt thế, xin múa thêm một khúc nữa.”

Ngô Minh không dám từ chối, lại nhảy vũ đạo khác.

Lại nghe Cổ Tiêu nói muốn nghe ca nhạc, thế là ngâm nga ca hát, chuyển thành ca cơ.

Sau đó liên tục nhảy vài khúc, hát mấy bài hát, mắt thấy vẫn không cho mình ngồi vào vị trí, trong lòng Ngô Minh sinh ra nghi hoặc, ớn ớn câu khẩu.

“Lang quân, thiếp thân mệt mỏi, không bằng tạm thời nghỉ ngơi, rót rượu cho ngài?”

“Mệt mỏi? Đường đường là Ma Quân sao lại mệt mỏi được?”

Chu Dịch lung lay chén rượu, chế nhạo nói: “Bàn đạo gặp vũ cơ không có một vạn cũng có tám ngàn, không có bất kỳ người nào có thể so với Ma Quân được, quả là thiên phú dị bẩm!”

Ngô Minh nghe vậy thì sao còn không biết đã bại lộ, vận chuyển pháp lực hóa thành độn quang, vọt thẳng lên đỉnh cung điện.

Ông!

Trận pháp linh quang lóng lánh, hiển hóa ra cấm chế đủ mọi màu sắc, tầng tầng lớp lớp như là lưới tơ bao vây Ngô Minh.

“Trận pháp này của bản đạo nhìn như đơn giản, đó là bởi vì bố trí huyền trận, huyền trận của người khác sinh ra mê vụ, tầng

mây, còn của ta thì sẽ khiến cho người khác buông lỏng cảnh giác!”

Chu Dịch cũng không đứng dậy, chắp tay với bốn vị sư huynh.

“Sư đệ bất thiện đấu pháp, làm phiền sư huynh bắt lấy ma này!”

“Tiểu nhân hèn hạ!”

Ngô Minh nghiêm nghị quát mắng, vận chuyển pháp lực, rất nhiều Linh phù pháp bảo bảo vệ quanh người.

Mấy trăm năm tung hoành Đông Thắng Thần Châu, được xưng danh Bách Nhân Ma Quân, cho dù luyện chế hay là cướp bóc, Ngô Minh có chừng hơn mười món pháp bảo hộ thân, sát phạt, tay kết pháp quyết, các loại linh quang nở rộ, liên tục phá vỡ hơn mười trận trận pháp.

“Hàng yêu phục ma, đâu cần đạo nghĩa?”

Chu Dịch cầm trận bàn trong tay, đồng thời thao túng mấy chục tầng trận pháp, tổ hợp biến hóa ra trận pháp uy lực mạnh hơn.

“Sư đệ nói rất có lý, mọi người cùng nhau xông lên!”

Cổ Tiêu tay kết pháp quyết, ngọc trâm trên đỉnh đầu đột nhiên bay lên, nở rộ phong mang sắc bén, tiếp theo, trong một cái chớp mắt thì đã biến mất trong hư không.

“Bần đạo cũng không thiện đấu pháp!”

Linh Minh khuôn mặt hiền lành, run ồng tay áo lên, mấy chục hạt châu tròn vo bay ra, nổ tung ầm ầm, từng đạo xích kim lôi đình đánh về phía Bách Nhân Ma Quân, lại là Diệt Ma Thần Lôi uy danh hiển hách.

“Giết!”

An Vân Quang ở biên giới, đấu pháp với tu sĩ nhiều nhất, một khi vận chuyển pháp lực thì hung sát chí khí ngưng tụ thành Hắc Hồ, gầm thét vô tới giết.

“Hôm nay bần đạo bắt ngươi, báo thù cho Tiểu sư thúc.”

Bùi Nguyên Châu há mồm phun ra mười hai thanh pháp bảo phi kiếm, lẳng không kết thành nguyên thần kiếm trận, vô

lượng kiếm trận hình thành phong bạo, thề phải chém Ngô Minh thành phần vụn.

Ngô Minh bị vây ở trong trận pháp, cho dù như thế nào cũng không tránh khỏi, vung pháp bảo chống cự Diệt Ma Thần Lô, lại huy sái Linh phù ngăn cản Hắc Hổ, hộ thân linh quang ngành kháng kiếm khí giao sát.

Bỗng nhiên!

Hư không phía sau vỡ ra một cái lỗ nhỏ, ngọc trâm lặng yên không tiếng động xuyên thẳng qua, thần thức của Ngô Minh cũng không kịp phát hiện thì đã thấy ngực bị phá một cái lỗ lớn.

“Đáng chết! Bồ Thiên Giáo lỗ mũi trâu, dối tra không biết xấu hổ như thế...”

Thực lực của Ngô Minh vốn thấp hơn bọn người Cổ Tiêu, cho dù công pháp, thần thông, pháp bảo cũng không sánh bằng, huống chi lấy một địch bốn.

Chỉ một hiệp, nhục thân trọng thương, trong mắt Ngô Minh lóe lên vẻ tàn nhẫn, phát tay cởi đạo bào, lộ ra trên trăm hình xăm con mắt trước ngực, niệm tụng chú ngữ quỷ quyết không lưu loát.

“Hôm nay kiến thức Bách Nhãn Ma Quang một chút.”

Cổ Tiêu không có sợ Ngô Minh chút nào, sở dĩ dẫn vào Sơn Thần Miếu là miễn cho đối phương thi triển độn pháp chạy trốn.

Trong lúc nói chuyện.

Hình xăm nơi ngực Ngô Minh, dần dần lộ xác thành từng con mắt chân thực, đóng mở kích xạ ra trên trăm đạo kim quang.

Kim quang bỏ qua trận pháp cấm chế, trong nháy mắt rơi vào trên người năm người trong điện, trong đó Chu Dịch gặp công kích nhiều nhất, hiển nhiên Ngô Minh muốn phá trận chạy trốn.

Trong ống tay áo Linh Minh bay ra mười mấy món pháp bảo hộ thân, cản trước người, hóa thành tầng tầng màn sáng, không ngờ kim quang giống như hư vô trực tiếp xuyên qua.

Nguyên Anh hỗn hỗn độn độn, pháp lực trì trệ chậm chạp, trước mắt trắng xóa một mảnh, không thấy rõ lắm.

“Thần thông thật quý dị!”

Lúc nói chuyện, đạo bào trên người Linh Minh tự động biến hóa, chỉ thấy một con tam sắc Loan Điều đuôi dài bay ra, hót vang, tiếng như kim ngọc, hai cánh chấn động, vô tận thần hỏa tuôn tới Ngô Minh.

Khí Hồn hộ chủ, cẩn thận cảm ứng khí tức của Loan Điều, còn mạnh mẽ hơn Linh Minh mấy phần!

Bọn người Cổ Tiêu các hiền thủ đoạn, Linh phù pháp bảo thần thông bí thuật đều không thể ngăn cản Bách Mục Thần Quang, Cổ Tiêu, An Vân Quang rơi vào mù mắt thần loạn, Bùi Nguyên Châu lấy thân hợp kiếm tránh khỏi kim quang.

Cùng lúc đó, các loại Khí Hồn như Hắc Hồ, Thập Nhị Nguyên Thần, Quái Cầu như ong vỡ tổ vây quanh Ngô Minh chém giết.

“Thần thông này có chút quen thuộc...”

Trên người Chu Dịch hiện hiện một tầng lục quang, mặc cho thần quang chiếu rọi, pháp lực, thần hồn không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Ngẩng đầu nhìn về phía Ngô Minh, vốn là hình người nhưng giờ đã xảy ra nhiều thay đổi, từ trượng hai bành trượng đến bốn, năm trượng, trong miệng duỗi ra hai cây ngạc nha, sườn biến thành từng đoạn chân đốt, phía sau mọc ra mười mấy đôi móng vuốt.

Trên trăm con mắt, mọc giữa chân đốt, đóng đóng mở mở dữ tợn kinh khủng.

Chương 519: Bái sư Nhân Tiên (2)

Ngô Minh biến hóa thân hình, lực phòng ngự tăng nhiều, đòn đỡ rất nhiều công kích, không ngừng phá vỡ trận pháp cấm chế.

“Muốn chạy?”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, lại lấy ra một cái trận bàn, điều động trên trăm trọng trận pháp ngoài điện, giam cầm Ngô Minh tại chỗ lần nữa, trong túi trữ vật còn có hơn ngàn cái trận bàn có thể bố trí bất cứ lúc nào.

Tê tê tê!

Ngô Minh cảm ứng được áp lực trận pháp đột ngột tăng, đầu lưỡi biến thành gai nhọn, lúc co duỗi phát ra tiếng kêu tuyệt vọng.

Lúc này.

Bọn người Cổ Tiêu thoát khỏi Bách Nhân Kim Quang, không nương tay nữa, trực tiếp thôi động Linh khí đánh giết tới.

Tiếng oanh minh liên tiếp vang lên, nhục thân Ngô Minh vỡ nát thành tro, chỉ còn lại Nguyên Anh ba thước bị vây ở trong trận pháp, tự biết rơi vào trong tay Bồ Thiên Giáo thì sống không bằng chết, lúc này hắn muốn thi triển bí pháp tự bạo.

“Đạo hữu chết rồi thì sao ta giao nộp lên được?”

Thái Thanh Thần Phù từ ống tay áo Chu Dịch bay ra, dán lên cái trán Nguyên Anh, lập tức định trụ pháp lực hỗn loạn bành trướng.

Lại liên tiếp bóp mấy trăm đạo pháp quyết cấm chế, phong cấm trong trong ngoài ngoài Nguyên Anh, lại thu hồi Thái Thanh Thần Phù, thần thức linh trí của Ngô Minh vẫn còn nhưng chỉ còn lại con mắt có thể chuyển động.

Chu Dịch lấy một cái pháp bảo hồ lô ra, thu Nguyên Anh của Ngô Minh vào trong đó, cười nói: “Vất vả mấy vị sư huynh.”

“Tiện tay mà thôi.”

Cổ Tiêu tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói: “Ma đầu đó có thể tứ ngược mấy trăm năm, quả không phải hư danh, bản đạo lại trúng Bách Mục Kim Quang, nếu như bị thằng này đánh lên thì cũng chưa chắc sẽ không có nguy hiểm thân tử đạo tiêu!”

Lặng lẽ tới gần, thừa dịp đối phương bị kim quang làm cho mắt mù hồn mê, một kích kết thúc đầu pháp.

Đương nhiên khó khăn nhất là cận thân, hướng hồ mắt mù hồn mê nhưng còn có Khí Hồn, pháp bảo hộ thể, khả năng đánh lên giết chết cực nhỏ.

Linh Minh nói ra: “Đợi Chu sư đệ sưu hồn xong, nếu có được thần thông Bách Nhân Thần Quang thì xin cho ta một phần, sau này gặp lại cũng có phương pháp phá giải.”

“Đương nhiên.”

Chu Dịch gật đầu nói: “Bản đạo ép khô ma đầu đó, công pháp bí thuật đoạt được tất cả mọi người đều có, linh dược linh vật chúng ta chia đều.”

“Nên như thế!”

Trên mặt bọn người Cổ Tiêu nở một nụ cười, càng thêm tán đồng sư đệ Chu Dịch này.

Ngô Minh tinh thông đan pháp, tích lũy mấy trăm năm không phải con số nhỏ, Bách Mục Thần Quang đó là một môn thần thông thượng đẳng.

Lần này chưa ra sức, lại mò được nhiều chỗ tốt như vậy, tương lai có thể được lão tổ trong giáo chú ý, trong lúc nhất thời mấy sư huynh đệ vui vẻ hòa thuận, lại phẩm tửu mấy ngày mới tán đi.

Sau đó Chu Dịch tuyên bố bế quan, bắt đầu bào chế Bách Nhân Ma Quân.

Tu sĩ Nguyên Anh tinh khí thần hồn ngưng làm một thể, độ khó sưu hồn cao gấp trăm lần Kim Đan, nhưng mà Chu Dịch có nhiều thời gian.

Trong Đạo Tạng còn sót lại của Cửu Châu có hàng vạn thủ đoạn tra tấn, thử từng cái trên người Ngô Minh một lần, đợi thần hồn hấn gần như sụp đổ thì sưu hồn sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Chu Dịch gấp ghé thần thông, di vật của Ngô Minh là lý do thôi, thật ra thì nguyên nhân chính là do hắn không muốn gấp mặt lão tổ trong giáo.

“Hóa Cốt Công chưa đại thành, vẫn nên ôn thỏa cho đáng, vừa khéo tiếng xấu tham tiền của bản đạo đã lưu truyền rộng rãi!”

Đồng thời tu hành công pháp, còn có hai biến của Chân Long Cửu Biến, Đại Ngũ Hành Độn Thuật chi Kim Độn, Mộc Độn, và mỗi ngày tu luyện Thái Huyền Kinh, Thanh Đế Quan Tướng Pháp theo thông lệ.

...

Một năm sau.

Ngô Minh thần hồn ổn định, không hổ là đại ma đầu, ngành sinh sinh gánh chịu mấy trăm loại bí pháp hành hình.

Hai năm sau.

Chu Dịch nhận được Bạch Tùy Tâm đưa tin, Tất Ngô Sơn Thần đã bị chém giết, mời hắn đi đảm nhiệm Sơn Thần mới.

Sau khi nói rõ với Cổ Tiêu, Đan Hà Tử, Chu Dịch biến thành dáng vẻ của “Tôn Hành” đi Tất Ngô Sơn tiềm tu, chải vuốt bách tính dưới trướng, chiêu mộ tán tu, tinh quái đảm nhiệm tông thần.

Tất Ngô Sơn không thuộc về bất kỳ triều đình nào, bách tính trực tiếp nghe theo Sơn Thần quản lý, “hoàng đế” mấy trăm năm đột nhiên đổi, khiến cho rung chuyển một thời gian.

Chu Dịch hủy bỏ thuế hương hỏa, lại giảm miễn thu thuế, bách tính lập tức quên thần cũ.

Mười năm sau.

Năm Nguyên Đỉnh thứ một trăm hai mươi hai, Chu Dịch đến Đông Thắng Thần Châu đã gần trăm năm.

Thanh Vân Sơn Thần Miếu.

Vĩnh Thọ Điện.

Thần hỏa bốc lên, nhiệt độ nóng bỏng.

Thứ được luyện chế trong đan lô không phải đan dược mà là Nguyên Anh dài năm tấc, hai mắt vốn linh động đã ngốc trệ,

giống như là một con rối cao cấp, gần như không có bất kỳ sinh khí gì.

Chu Dịch ngồi xếp bằng trước lò luyện đan, Thần Hỏa Phiến huy động, các loại Linh Hỏa dâng trào.

“Đan Đỉnh Tông là danh môn chính phái, thủ đoạn tra tấn tà ma của Cháp Pháp Điện cũng không kém gì Diễm Hồn Đẳng của Ma Đạo!”

Một lát sau.

Phất tay lấy Nguyên Anh của Ngô Minh ra, thần thức dò vào trong đó, phát hiện một sợi lực cản cuối cùng biến mất không thấy gì nữa, Chu Dịch lập tức vui vẻ.

“Rốt cuộc đạo hữu cũng từ bỏ chống lại, cứ yên tâm, chắc chắn lão tổ trong giáo sẽ cứu ngươi, sau đó lại tra tấn một lần!”

Thần thức đảo qua Nguyên Anh, lật xem ký ức của Ngô Minh.

“Chậc chậc chậc, cái thằng này lại là một truyền kỳ...”

Mấy trăm năm trước Ngô Minh chỉ là bách tính phổ thông, biết được chuyện tu tiên thì cướp bóc kiếm bạc bái vào đạo quán, học được pháp môn Luyện Khí thô thiển. Bị giới hạn bởi thiên phú, tài nguyên, vì đột phá cảnh giới mà tự tiến cử cho quán chủ.

Tuổi tác gần trăm mới Trúc Cơ, tàn sát sạch sẽ đạo quan, quét sạch linh vật bái vào Ma Đạo Chân Dương Môn.

Chương 520: Bái sư Nhân Tiên (3)

Trải qua mấy trăm năm khổ tu, rốt cục ngưng tụ Nguyên Anh, sau đó tàn sát sạch sẽ Chân Dương Môn, thành Ma Đạo tán tu cự phách.

“Ngoan nhân!”

Chu Dịch lắc đầu liên tục, mặc cảm.

Ký ức của Ngô Minh dài dằng dặc phức tạp, trong đó có nhiều hình ảnh không đành lòng nhìn thẳng, sau khi xem sơ qua, hắn ghi chép lại công pháp trong đó.

“Thần thông Bách Mục Kim Quang, nguồn gốc từ môn công pháp ‘Thiên Ngô Bí Điện’, quả là có chỗ tương tự với Chân Long Cửu Biến, rèn luyện tinh huyết Thiên Mục Ngô, lấy bí pháp vẽ vào trong kinh mạch và tạng phủ của tu sĩ, tương dung với huyết mạch!”

“Sau khi tiểu thành, sùng sinh trăm mắt, một khi thi triển thì hóa thành nửa người nửa yêu.”

“Đại thành, sùng sinh thiên mục, lúc đấu pháp có thể hiển hóa Thiên Ngô Chân Thân!”

Chu Dịch ghi Thiên Ngô Bí Điện Kinh mà Ngô Minh tu hành và kinh nghiệm mà hắn tổng kết vào trong thẻ ngọc.

Những công pháp khác thì nhìn sơ qua, Chân Dương Môn là tiểu phái Kim Đan truyền thừa hơn nghìn năm, chỉ xuất hiện một Nguyên Anh như Ngô Minh, công pháp trong môn thô thiển pha tạp, nhiều thái bổ chi thuật của Ma Đạo.

“Di vật của ma đầu đó nhiều hơn dự tính nhiều.”

Biết được từ trí nhớ của Ngô Minh, hắn nhiều lần bái sư sau đó diệt môn, trên người có tích lũy của mấy môn phái, trong Ma Đạo cũng là xú danh lan xa.

Lại bởi vì một tay thượng đẳng luyện đan thuật, trong mấy trăm năm hắn tích lũy được một lượng lớn linh vật, sánh được với trăm năm sản xuất của Thanh Vân Sơn, bây giờ tất cả tiện nghi bọn người Chu Dịch.

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua gân cốt của mình, biểu hiện tuổi tác đã hơn năm trăm, lại suy tính thời gian Ngưng Anh, không sai biệt lắm là sắp hết tuổi thọ Kim Đan mới đột phá cảnh giới.

“Tư chất bình thường, sẽ không khiến cho Nhân Tiên chú ý.”

Lấy ống thẻ từ ống tay áo ra liên tiếp bói toán hơn mười quẻ.

Gần đây, tháng này, gần nửa năm, năm gần đây...

Tất cả đều an an ổn ổn, không có bất kỳ điềm dữ xảy ra.

“Đã đến lúc đi bái sư!”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, đưa tin cho Cô Tiêu, Đan Hà Tử.

Người trước đi lấy di vật của Ngô Minh, người sau dẫn Chu Dịch vào Bồ Thiên Giáo, bái sư lão tổ trong giáo.

...

Bồ Thiên Giáo.

Mười hai đại giáo đứng đầu Đông Thắng Thần Châu, lại xưng tứ đại tiên tông đứng đầu.

Bản bộ tông môn ở Thiên Sơn, nghe đồn núi này từng là trụ trông thiên địa, tu sĩ có thể leo lên tiên giới.

Sau bị tiên nhân chặt đứt, vì thế mới địa tuyệt thiên thông.

Chỗ trụ trời đứt gãy, hư không vỡ nát, trời thủng, tổ sư Bồ Thiên Giáo vì thiên hạ sinh linh mà không tiếc lấy bản thân vá trời, có thể nói là cứu vớt được ức vạn sinh linh, thiên đại công đức.

Chu Dịch dựa theo Đệ Tử Lệnh dẫn dắt, vừa mới bay vào gần Thiên Sơn thì có đệ tử trong môn chờ sẵn dẫn đường.

Nghe đệ tử kể ra lai lịch của Bồ Thiên Giáo, trong giọng điệu rất tự hào, rất có vẻ như trời thủng một lần nữa thì hẳn sẽ liền mình vá trời.

“Chuyện này không giống như nghe được từ Tiệt Thiên Giáo.”

Trong lòng Chu Dịch không khỏi nói thầm, trong lúc bế quan ở Tất Ngô Sơn, thường xuyên giao lưu với Bạch Tùy Tâm, đương nhiên không thiếu nghe được giọng điệu xem thương và thỏa mạ Bồ Thiên Giáo.

Dựa theo cách nói của Tiệt Thiên Giáo, trời thủng không phải tai nạn mà là tiên nhân trên trời thả thông lương giới thông đạo, tiên khí tiết lộ thế gian, chẳng những sẽ tăng nồng độ linh khí trong Đông Thắng Thần Châu lên mà còn thuận tiện tiên phạm lương giới giao lưu.

Tương lai nếu như lỗ thủng lớn ra thì thậm chí Chân Tiên có thể lâm phạm!

Tu sĩ Đông Thắng Thần Châu cũng có thể lần theo lỗ thủng đó không cần cử hà phi thăng, trực tiếp lén vào tiên giới tu hành.

Đối với sinh linh phạm tục thì là kiếp nạn trời thủng, đối với tu sĩ thì là hi vọng con đường kéo dài, kết quả bị Bỏ Thiên tổ sư phá hỏng không nói, còn thành lập môn phái trấn thủ Thiên Sơn, cắt đứt đường tắt phi thăng của tu sĩ!

Hai giáo bên nào cũng cho là mình đúng, Chu Dịch cũng không dễ phán đoán ai nói thật.

Xa xa nhìn lại.

Thiên Sơn đậm thẳng tới trời, tầng mây phiêu đảng giữa sườn núi, không biết cao bao nhiêu.

Một lát sau.

Đệ tử chỉ về đằng trước nói ra: “Chu sư thúc, Thiết Quan Tiên tổ sư ẩn cư lâu dài ở Đông Sơn, vẫn bồi không được truyền chiếu không dám đến gần.”

“Vất vả cho sư diệt.”

Chu Dịch phát phát tay, một bình linh đan rơi vào trong tay đệ tử, truyền âm nói: “Tổ sư tính tình như thế nào? Có yêu thích gì không?”

Đệ tử sắc mặt xoắn xuýt, không dám tự mình bàn tán tổ sư.

Bỗng nhiên.

Một giọng nói truyền vào trong tai Chu Dịch: “Lão đạo tính tình nóng nảy, ghét ác như cừ, thích trăm yêu trừ ma, có nghe rõ ràng chưa?”

Chu Dịch đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó khom người với Đông Sơn.

“Đồ nhi bái kiến sư tôn!”

Trầm mặc một lát sau, lại nghe được giọng nói.

“Ngươi cái thằng này còn không mau tới!”

Chu Dịch theo hướng giọng nói truyền tới mà bay đi, vị trí ở phía đông Thiên Sơn, Nguyên Anh thần thức bao phủ phạm vi mấy trăm dặm, không lâu sau thì phát hiện đạo quán nhỏ tọa lạc trong núi.

Đạo quán nhỏ chiếm diện tích chỉ ba năm trượng, toàn thân được làm từ hắc thiết, biển cửa khắc ba chữ triện Huyền Thiết Quan.

Độn quang rơi ở ngoài cửa, Chu Dịch khom người đi vào, nhìn thấy một lão đầu gầy gò ngồi xếp bằng trong quan, lập tức ba gõ chín bái đông đông đông dập đầu, cao giọng nói.

“Đệ tử bái kiến sư tôn, chúc sư tôn tiên phúc vĩnh hưởng, thọ cùng trời đất!”

Thiết Quan Tiên dùng ánh mắt dò xét một lát, lắc đầu, lạnh lùng nói: “Quả đúng như lão Lục nói, rất không muốn thể diện.”

Lão Lục chính là Đan Hà Tử, Lục đệ tử tọa hạ dưới trướng Thiết Quan Tiên tổ sư Bồ Thiên Giáo.

Trong lòng Chu Dịch rất là khẩn trương, hẳn là phát hiện được thần thức qua lại càn quét, gần như nhìn thấu trong ngoài, may mắn tu thành Hóa Cốt Công, nếu không sẽ bị sưu hồn đoạt phách.

Chương 521: Chân Long Cứu Biển.

Thiết Quan Tiên nói ra: “Giao ma đầu đó cho vi sư.”

Nghe được vi sư hai chữ, trên mặt Chu Dịch lập tức lộ vẻ vui mừng, quan hệ này triệt để xác định.

Về phần không có tổ chức đại diện báisư, cũng không có thông báo đồng đạo hảo hữu, đại khái là bởi vì tư chất quá kém, nếu không phải bắt được Ngô Minh, lại đảm nhiệm mật thám Tiệt Thiên Giáo, tuyệt đối sẽ không lọt được vào mắt xanh của Thiết Quan Tiên.

Chu Dịch cung kính dâng Nguyên Anh của Ngô Minh lên, nói ra: “Ma đầu đó nhục sư môn ta, sau khi bắt được đệ tử thì triển ba ngàn bảy trăm loại cực hình, an ủi sư huynh trên trời có linh thiêng!”

“Không tệ.”

Thiết Quan Tiên nhiếp Nguyên Anh, thần thức đảo qua khe vuốt cằm, có chút hài lòng với đệ tử mới này.

“Nói một chút, muốn được ban thưởng gì?”

“Sư tôn muốn thưởng sao thì thưởng, đệ tử không dám đòi hỏi quá đáng.”

Chu Dịch cẩn thận chằm chước, khom người đáp lời, đôi mắt với Nhân Tiên hẳn phải cẩn thận từng li từng tí.

Tu tiên vẫn đạo mấy ngàn năm, đây là lần đầu tiên đường đường chính chính báisư định ra danh phận sư đồ, những người khác hoặc là truyền thừa hoặc là dạy bảo nhưng chưa từng gọi một tiếng sư tôn.

Thiết Quan Tiên bắt lấy Nguyên Anh, từng luồng dao động khó hiểu hiện ra, Ngô Minh vốn ngu dại mê mang ngay lập tức khôi phục lại linh trí.

“Vi sư ghét nhất là quanh co lòng vòng, muốn cái gì nói thẳng?”

“Báitạ sư tôn!”

Trên mặt Chu Dịch lộ vẻ vui mừng, nói ra: “Đệ tử không giỏi đầu pháp, vì mạng sống nên tinh tu độn pháp, xin sư tôn ban thưởng cho ta một môn thần thông độn thuật.”

“Đại Ngũ Hành Độn Thuật chính là truyền thừa của tiên giới, một khi tu thành, Đông Thắng Thần Châu muốn đi đâu cũng được.”

Thiết Quan Tiên nói ra: “Ngươi thiên tư vốn bình thường, lại tu hành Đại Ngũ Hành Độn Thuật biến thành tạp linh căn, con đường phía trước gần như đoạn tuyệt, ngươi có biết!”

“Đệ tử Ngưng Anh đã là may mắn lắm rồi, nào dám mơ tưởng Hóa Thần.”

Chu Dịch có chút hảo cảm đối với sư tôn tiền nghi này, dù sao hắn cũng quan tâm đệ tử, thử thăm dò: “Đệ tử nghe nói bí điển giáo ta có thể tăng thêm hậu thiên tư chất, không biết có thể tu hành hay không?”

“Bổ Thiên Bí Lục? Không thể!”

Thiết Quan Tiên lắc đầu cự tuyệt: “Môn công pháp này cũng không có huyền bí gì, trong mắt vi sư thì cũng không khác gì cời quần đánh rắm...”

Chu Dịch nhíu lông mày lại, đường đường là Nhân Tiên mà lại nói tục, hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng.

Theo lý thuyết, tu sĩ tuyệt đỉnh nhân gian như vậy hẳn là phải cao cao tại thượng ở trên pháp đàn, từ trên cao nhìn xuống quan sát ức vạn sinh, mọi cử động đều ẩn chứa đạo lý huyền diệu mới đúng.

“Bổ Thiên Bí Lục yêu cầu nhập môn là đồng thời có Thiên Linh Căn và linh thể.”

Thiết Quan Tiên tiếp tục nói ra: “Sau khi tu hành đại thành, có thể dung hợp căn cốt hóa thành Nhân Tiên Thể, có thể nói là thể chất vô thượng trực chỉ Phản Hư, vi sư chỉ có Thiên Linh Căn, cũng không thể nhập môn!”

Chu Dịch lập tức giật mình, khó trách Thiết Quan Tiên chửi, người có tư cách tu hành Bổ Thiên Bí Lục vốn hiếm thấy trên đời.

“Sư tôn, đệ tử đã có công pháp độn thuật, không bằng trực tiếp ban thưởng một vạn xích kim Nguyên Lực Châu?”

Hoàng Ngưu chuyển thể cần hơn vạn Nguyên Lực Châu, lấy xích kim chi sắc là tốt nhất, với sản lượng cung phụng tượng thần của ba khu Thanh Vân Sơn, Tất Ngô Sơn, Vĩnh Ninh Phủ thì cũng cần ba bốn trăm năm mới có thể hóa hình mà ra.

“Người cũng dám mở miệng, xích kim Nguyên Lực Châu chính là do công đức ngưng tụ, vì sư cũng không có nhiều!”

Thiết Quan Tiên thấy Chu Dịch còn muốn mở miệng thì sao lại không biết được mục đích của đệ tử này, trực tiếp nói ra: “Nguyên Lực Châu không màu cũng không có, vì sư không quan tâm sự vụ trong giáo, nghèo rớt mùng tơi.”

Chu Dịch ngạc nhiên, chế nhạo: “Tất cả đều nghe theo sư tôn, đệ tử không dám đòi hỏi quá đáng!”

“...”

Thiết Quan Tiên hai mắt trừng trừng, râu ria giật một cái lắc một cái, trong tay nắm Nguyên Anh, không biết dùng bí pháp gì mà Ngô Minh đã chịu đựng mấy ngàn loại hình phạt phát ra tiếng kêu thảm như heo bị giết thịt.

Dò xét Chu Dịch từ trên xuống dưới, trầm ngâm hồi lâu rồi nói.

“Bổ Thiên Bí Lục, tư chất người không đủ, nhưng mà Nhân Tiên chi thể lại có cách có thể tu hành được.”

Chu Dịch vội vàng nói: “Xin sư tôn chỉ điểm.”

Thiết Quan Tiên hỏi: “Người tu thành Tiên Thiên Chân Nhân chi thể?”

“Đúng vậy, lấy Tử Dương Kinh tu thành.”

Chu Dịch gia nhập Bổ Thiên Giáo, sau đó thường xuyên giao lưu với mấy người Cổ Tiêu, biết được Tiên Thiên Chân Nhân không chỉ một loại, ví dụ như nuốt Tiên Thiên Tử Khí mà thành Tử Dương Chân Nhân, luyện hóa Thái Âm Nguyệt Quan thành Thái Âm Chân Nhân.

“Phương pháp tu hành Tiên Thiên Chân Nhân vốn có nguồn gốc từ Thượng Cổ, còn xa xưa hơn cả Tiên Đạo.”

Thiết Quan Tiên nói ra: “Người thời thượng cổ nuốt các loại Tiên Thiên chi khí giữa thiên địa, rèn luyện thân thể, hóa thành chân nhân, theo Tiên Thiên chi khí ngày càng mỏng manh mới bị thời đại vứt bỏ, sau đó lại xuất hiện Tiên Đạo, vu thuật vân vân.”

“Mà Tiên Thiên Chân Nhân, có thể nói là Hậu Thiên linh thể!”

“Thì ra là thế.”

Chu Dịch bất đắc dĩ nói: “Chỉ là đệ tử không có Thiên Linh Căn, sao có thể hợp hai làm một hóa thành Tiên thể được?”

Thiết Quan Tiên lại hỏi: “Người còn tu luyện Chân Long Cửu Biến nữa đúng không?”

Chu Dịch gật đầu nói: “Đã tu thành tam biến, đang tu hành Thỏ Biến, Thận Biến.”

“Chân Long Cửu Biến cũng có nguồn gốc từ Thượng Cổ, là truyền thừa tồn tại cùng thời đại với Tiên Thiên Chân Nhân chi pháp.”

Thiết Quan Tiên nói ra: “Khi đó nhân tộc yếu đuối, không có phương pháp tu hành theo hệ thống, chỉ có thể bám vào dưới trướng Thần thú mạnh mẽ, nhận bọn chúng làm chủ, coi là đồ đảng của tộc đàn!”

Chương 522: Bái sư Nhân Tiên.

“Trong đó tiên dân cung phụng Chân Long là đồ đẳng, ngày đêm quan sát Chân Long Chi Khu, tìm hiểu ra Chân Long Cửu Biến.”

“Sau khi cửu biến đại thành, trong cơ thể sẽ xuất hiện Chân Long chi huyết, tích lũy lâu dài thì có thể thành tựu Chân Long Chi Khu. Khi đó sẽ hợp nhất với Tiên Thiên Chân Nhân, thiên phú tu hành cũng không kém gì Nhân Tiên đâu!”

Chu Dịch nghi hoặc hỏi: “Sư tôn, ngày tháng tích lũy đại khái dài như thế nào?”

“Nhanh thì ba trăm năm trăm năm, chậm thì năm ba ngàn năm.”

Thiết Quan Tiên nói ra: “Với tư chất của ngươi, ngưng kết Nguyên Anh đã là may mắn, đã tu thành Tiên Thiên Chân Nhân, như vậy thì phương pháp thay đổi căn cốt này chính là cơ duyên giúp ngươi thành đạo, đừng có bỏ lỡ.”

Chu Dịch cúi người chào thật sâu: “Bái tạ sư tôn chỉ điểm!”

Lời này là thật lòng thật dạ, nếu như không có Trường Sinh Đạo Quả, vậy con đường thành đạo mà Thiết Quan Tiên chỉ rõ, ừ chỉ cần theo đó mà làm là được không cần phải lãng phí tâm tư thọ nguyên vào những chuyện khác.

Kế hoạch lâu dài như vậy không phải là tuyệt đỉnh nhân gian thì khó mà nhìn thấu được!

“Sư tôn, tại sao dài ngắn chênh lệch lớn như vậy?”

“Dài là tích lũy tháng ngày, không tạo sát nghiệp, không tích nhân quả, an an ổn ổn.”

Thiết Quan Tiên nói ra: “Ngắn sao, tất nhiên là tàn sát huyết mạch Long Tộc, hấp thu Long Tộc tinh huyết bổ ích bản thân, tốc độ nhanh gấp mười tám lần cũng rất là bình thường, chỉ cần cuối cùng có thể sống sót là được!”

Chu Dịch đương nhiên lựa chọn loại thứ nhất, nghĩa chính ngôn từ nói: “Đệ tử chính là Huyền Môn chính tông, há có thể vì tu luyện công pháp mà tùy ý giết chóc được!”

Thiết Quan Tiên nói: “Long Tộc hậu duệ phong phú, lại không thềm quần giáo, không thiếu Nghiệt Long Hung Long làm hại một phương, trăm yêu trừ ma tiện thể tu hành cũng không phải chuyện sai.”

Chu Dịch cau mày nói: “Sư tôn, đệ tử chưa từng phát hiện có bản hoàn chỉnh của Chân Long Cửu Biến trong mục lục công pháp trong giáo.”

“Vốn là không có, nhưng từ giờ sẽ có.”

Thiết Quan Tiên nói ra: “Ngươi ở chỗ này chờ, đừng có đi đâu cả, vì sư đi một chút sẽ trở lại!”

Dứt lời.

Cũng không đợi Chu Dịch hỏi thăm, hóa thành trường hồng màu đen bay đi.

“Vị sư tôn này thật là thú vị!”

Chu Dịch đi mấy vòng trong Huyền Thiết Quan, phát hiện không có bất kỳ cấm chế minh văn gì, giống như là được đúc thành từ huyền thiết bình thường.

“Cũng thế, tuyệt đỉnh nhân gian, khoảng cách thành tiên cũng chỉ có một bước, đâu cần trận pháp cấm chế để bảo vệ mình, cho dù có bại lộ ra bí mật gì thì cũng không có ai dám nhìn trộm!”

Nghĩ tới đây, nếu như có một ngày nào đó mình trở thành Phản Hư.

“Ta tiêu diêu tự tại ở nhân gian hay là cử hà phi thăng vào tiên giới, đó cũng là cả một vấn đề!”

Đợi một ngày, không thấy Thiết Quan Tiên trở về.

Chu Dịch đi ra khỏi Huyền Thiết Quan, đi dạo xung quanh đó, trong lúc đi dạo thì gặp mấy tu sĩ, Kim Đan có Nguyên Anh có, đều là đệ tử chân truyền Bồ Thiên Giáo.

Nghe nói Chu Dịch là đệ tử mới của lão tổ thì vội vàng khom người thi lễ.

“Bái kiến sư thúc, sư tổ, thái sư tổ!”

“Không cần đa lễ.”

Bây giờ thân phận Chu Dịch là đệ tử đời hai của Bồ Thiên Giáo, là người cùng thể hệ với trưởng lão trong giáo, hẳn bày ra tư thái chiêu hiền đãi sĩ giao lưu với đồng môn lập tức nhận được rất nhiều hảo cảm.

Nói chuyện phiếm một ngày, biết được không ít tin tức của bản bộ Bồ Thiên Giáo.

“Phản Hư Nhân Tiên tông cộng có bốn vị, chương giáo Quảng Vi Tử, Thái Thượng trưởng lão Tiêu Vân Tử, Thái Huyền Công và sư tôn Thiết Quan Tiên, còn lại Hóa Thần trên trăm, trong đó một nửa là môn nhân ngoại đạo.”

“Các quốc gia trong Đông Thắng Thần Châu đều có Thiên Quân của Bồ Thiên Giáo tọa trấn, một chút sông núi thủy mạch cũng có đạo trường của Thiên Quân ngoại đạo trong giáo.”

Trong đầu Chu Dịch mừng tượng ra bản đồ thế lực của Bồ Thiên Giáo, toàn bộ Đông Thắng Thần Châu không có một chỗ nào mà không bị ảnh hưởng, khó trách dám thôi động Hương Hỏa Phong Thần.

“Lần này thu hoạch lớn nhất không phải là được truyền thừa mà là có chỗ dựa lớn. Bên trên có sư tôn Nhân Tiên, dưới có hơn mười vị sư huynh, sau này có thể hoành hành bá đạo!”

Trở lại Huyền Thiết Quan.

Ngồi xếp bằng chờ hai ngày, chợt nghe một tiếng hít thở.

Ngẩng đầu nhìn, Thiết Quan Tiên đang ngồi ở trên bồ đoàn, đạo bào màu đen có chút lộn xộn, râu rìa như bị lửa đốt, mắt trái bầm đen, hình như là bị người ta đâm cho một cái.

“Đây là Chân Long Cửu Biến, còn có chút Long huyết.”

Thiết Quan Tiên phát phát tay, hai món đồ từ trong ống tay áo bay ra, rơi vào trong tay Chu Dịch.

Một cái ngọc giản, một bình đan.

Chu Dịch dùng thần thức đảo qua, trong ngọc giản chính là phiên bản hoàn chỉnh của Chân Long Cửu Biến, bù đắp bốn thiênLộc Đà Xà Ngư, trong bình đan thì là một đồng lớn Chân Long tinh huyết, chừng một vạc nước.

Chân Long tinh huyết, bên ngoài bán thì bán theo giọt bán theo sợi, có thể nói là một vạc này có giá trị liên thành.

“Bái tạ sư tôn!”

Chu Dịch khom người thi lễ, hai mắt rung rung: “Đệ tử thiên phú thấp, lại khiến cho sư tôn mệt nhọc, đúng là không nên...”

“Chớ có nói nhảm nhiều như vậy, vì sư đã không ưa cái tên Ngao Quảng đó từ lâu rồi, vừa khéo có thể mượn cơ hội này dạy dỗ hần một phen.”

Thiết Quan Tiên vượt ve bộ râu không còn được mấy sợi của mình, đắc ý nói: “Lần này lấy Long huyết, lột nó Long lân của nó, ít nhất cũng cần nghỉ dưỡng tám mươi một trăm năm, ha ha ha, thống khoái!”

“Sư tôn uy vũ.”

Chu Dịch nuốt nước mắt ngược vào trong liên tục nịnh nọt: “Sư tôn thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, công vô bất khắc, chiến vô bất thắng...”

“Mau mau rút!”

Thiết Quan Tiên nghe mà da mặt run rẩy, phát tay đuổi Chu Dịch ra khỏi đạo quán, một lát sau lại truyền âm nói.

Chương 523: Bái sư Nhân Tiên (2)

“Kim Quang Điện phía đông chân núi Thiên Sơn trông không, người có thể đến đó để tu hành, mấy lão quái Tiệt Thiên Giáo hỉ nộ vô thường, nói không chừng một ngày nào đó sẽ trở mặt.”

“Đa tạ sư tôn.”

Chu Dịch lộn nhào rời khỏi, gặp được đệ tử thì lập tức hỏi thăm Kim Quang Điện ở chỗ nào.

Hỏi thăm mới hiểu, Kim Quang Điện này là nơi ở của Thiết Quan Tiên khi còn là Hóa Thần, chiếm diện tích lên đến mấy trăm mẫu, ở hạch tâm linh mạch Thiên Sơn.

Xa xa nhìn lại.

Kim quang vạn đạo, diễm lành rực rỡ.

Linh khí ngưng tụ thành các loại dị thú, lăn lộn chơi đùa trong điện, thậm chí hóa thành hình người, quản lý kỳ hoa dị thảo.

“Đây mới là Tiên gia phúc địa!”

“Đợi trở về Thanh Vân Sơn, mưu đồ với Linh Minh sư huynh một phen, tìm mấy lý do xin thưởng, sửa chữa Sơn Thần Miếu giống như Kim Quang Điện!”

...

Kim Quang Điện.

Thiên Điện.

Độn quang của Chu Dịch rơi vào trong đó, cũng không có bố trí trận pháp che đậy, trực tiếp ngồi xếp bằng xuống tu luyện.

Trong núi không tuế nguyệt.

Đảo mắt đã qua ba năm.

Lúc rảnh rỗi, Chu Dịch đi dạo xung quanh Thiên Sơn, gặp được đồng môn thì thân thiết giao lưu.

Thiết Quan Tiên thân là Thái Thượng trưởng lão, sống hơn ba nghìn năm, từng làm trưởng lão Giảng Kinh Điện, Chấp Pháp

Điện, Tàng Kinh Điện, ngàn năm trước còn làm một nhiệm kỳ chương giáo, cho nên có rất nhiều môn nhân đệ tử có thể nhờ vả được.

Thế là Chu Dịch nhanh chóng trở thành danh nhân trong Bồ Thiên Giáo.

Hôm nay luận đạo với sư huynh này, ngày mai yến ẩm với sư đệ kia, ngày một thì có mấy sư đệ.

Chu Dịch cũng không chiếm tiện nghi, lấy rượu ủ mấy ngàn năm trước ra, hiệu dụng tuy kém linh đan diệu dược nhưng trình độ hiếm có có thể so với kỳ trân.

Mấy vị trưởng lão thích rượu ngon trong giáo uống rượu nắm tay Chu Dịch, muốn kết bái.

Đương nhiên, có phải là uống say hay không thì không biết được!

“Cái thân phận đệ tử Nhân Tiên này còn có tác dụng tốt hơn trong tương tượng, không biết có thể đều kết giao hay không.”

Ngày hôm đó.

Chu Dịch kết thúc tu hành, đi Diệu Pháp Điện dự tiệc.

Điện chủ là đồ tôn của chương giáo Tuyên Hồng Đạo Quân, có hi vọng Hóa Thần trong vòng trăm năm, tính thích rượu, cứ mấy ngày thì mời Chu Dịch dự tiệc.

“Sư huynh, hôm nay ta đem bảo bối áp đáy hòm...”

Chu Dịch lấy ra một cái vò rượu bằng ngọc thạch, sau khi mở nắp, nhìn thấy linh tử ngưng tụ thành dạng cao ở bên trong, nói ra: “Rượu này độc nhất vô nhị ở Đông Thắng Thần Châu, vị tiên bối đó chỉ tự ủ uống một mình, đặt tên là Hoa Lê Bạch.”

Pháp lực vận chuyển, cao rượu chậm rãi hòa tan, mùi hoa lê cực kỳ nồng đậm bay đầy đại điện.

Còn có bảy vị đồng môn khác đến dự tiệc, có đồ tôn của Thiết Quan Tiên, có đồ tôn của Thái Huyền Công, đa số thì không phải là môn nhân dưới trướng Nhân Tiên.

“Rượu ngon!”

Tuyên Hồng rót, chậm chậm uống, tán thán: “Bần đạo mỗi lần uống rượu của sư đệ thì cảm thấy mấy trăm năm qua sống uống, danh hiệu Tử Quân cũng trở thành trò cười.”

Người ở trong điện lập tức cười vang, hoặc là lấy lòng hoặc là tán thưởng.

Bồ Thiên Giáo là Huyền Môn chính tông, nhưng cũng không phải là không có địa vị cao thấp, trong này đều là cảnh giới Nguyên Anh, nói chuyện có thể thoải mái hơn một chút.

Không biết là ai trong buổi yến tiệc này nhắc tới trước, nói tới hậu bối trong tộc.

Bọn họ thuộc về đệ tử đời ba trong Thiên Sơn, nhưng mà ở bên ngoài thì mỗi một người trong số bọn họ đều là nhân vật cấp lão tổ, diu dặt tộc nhân một chút thì hình thành gia tộc tu chân.

Đạo Quân họ La thở dài nói: “Trong tộc ta, chỉ có mấy tứ linh căn, ngũ linh căn chống đỡ, Trúc Cơ đều là do linh vật chổng lên. Ngày nào bần đạo bế quan trăm năm, bọn họ sẽ chết sạch.”

“La sư đệ chớ có thở dài, nhà ai cũng có nỗi khổ riêng.”

Tuyên Hồng thở dài nói: “Linh căn thiên phú chớ cưỡng cầu, nếu như hậu bối không có tư chất thì đảm bảo bọn họ phú quý một đời cũng được. Bần đạo mấy trăm tuổi, cho dù có lưu luyến phạm trần thì cũng khó có thể thân cận được với hậu nhân cách mấy chục đời.”

Những Đạo Quân khác nhao nhao xưng phải, tu sĩ Nguyên Anh thọ nguyên hơn ngàn, đã không còn cùng cấp bậc với phạm nhân nữa.

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Sao không dùng Nguyên Lực Châu? Bần đạo từng gặp không ít Trúc Cơ, Kim Đan dựa vào Nguyên Lực Châu cưỡng chế đột phá, có lẽ cảnh giới bất ổn thực lực không mạnh nhưng thọ nguyên lại không thiếu.”

Nếu như là hậu bối của đám người Tuyên Hồng, có bối cảnh Bồ Thiên Giáo thì ít có người trêu chọc, có thọ nguyên như vậy đủ rồi.

Tuyên Hồng sắc mặt ửng đỏ: “Không xa xỉ được như Chu sư đệ, Nguyễn Lực Châu trong tay sư huynh khó khăn lắm mới đủ cho tu hành bình thường, làm gì có dư để chiêu cố tộc nhân.”

Cho dù có dư thừa Nguyễn Lực Châu thì cũng sẽ không ban cho trong tộc, chọn mua thượng đẳng đan dược, linh vật, cái nào mà không cần một lượng lớn tài nguyên. Thậm chí tộc nhân bọn họ kiếm lời Nguyễn Lực Châu cũng sẽ nộp lên cho bọn người Tuyên Hồng, cung ứng cho lão tổ tu hành.

Nguyễn Anh lão tổ mới là hi vọng của một tộc, hắn còn sống, cảnh giới cao, chính là gia tộc hưng thịnh!

Chu Dịch đảo mắt một cái nói ra: “Bản đạo có biện pháp.”

Tuyên Hồng hiếu kỳ nói: “Nhờ sư đệ nói rõ.”

“Dưới danh nghĩa của bản đạo có một toà Tất Ngô Sơn, dưới trướng có mấy chục triệu nhân khẩu, đang thiếu nhân thủ quản lý.”

Chu Dịch nói ra: “Sư huynh có thể phái tộc nhân đến đó đảm nhiệm Sơn Thủy thần vị dưới trướng Tất Ngô Sơn, Nguyễn Lực Châu, linh vật đoạt được có thể giữ lại ba thành, không biết sư huynh có chịu hay không?”

“Đương nhiên chịu!”

Tuyên Hồng không chút do dự đồng ý, liên tục vỗ tay nói cảm ơn: “Đa tạ sư đệ, sau này nếu như có việc cần thì có thể đến tìm sư huynh.”

Chương 524: Bái sư Nhân Tiên (3)

Những Đạo Quân nghe vậy thì nhao nhao lộ ra vẻ tâm động.

Chu Dịch nói ra: “Sơn thủy dưới trướng Tất Ngô Sơn có tới mười sáu, đủ mọi người chia nhau, chứ vị sư huynh nếu không chê thì có thể phái tộc nhân đến chọn một chỗ.”

“Đa tạ sư đệ. “

“Chắc chắn sẽ cho bọn họ quản lý cho tốt.”

“Sau này nếu như sư đệ có việc thì trực tiếp đưa tin cho ta, kẻ thù của sư đệ chính là kẻ thù của ta!”

“...”

Mọi người đồng loạt nâng chén, thần vị nhất sơn nhất thủy đủ để cung cấp nuôi dưỡng tộc nhân truyền thừa, giảm được không ít phiền phức đồng thời hằng năm còn có thể chia được một ít Nguyên Lực Châu.

Đây có thể nói là cơ nghiệp lâu dài, trong thời gian ngắn thì nhìn như chỉ có mấy viên mấy chục viên, nhưng hai ba trăm năm qua đi sẽ là một lượng tài nguyên lớn.

“Uống!”

Chu Dịch ánh mắt lưu chuyển, bỗng nhiên hơi nhớ Bạch Tùy Tâm.

Tiết Thiên Giáo phù hộ không ít tà ma ngoại đạo, chiếm cứ danh sơn đại xuyên thành đạo tràng, có lẽ có thể thương lượng, giao dịch một phen, để sư huynh trong giáo thay vào đó.

Trên đời không có gì không thể bán, chỉ cần ra giá đủ cao!

Tất Ngô Sơn.

Sơn Thần Miếu.

Chính điện cung phụng tượng thần đạo nhân cười trâu, khói xanh lượn lờ, hương hỏa cường thịnh.

Nơi đây không giống với Thanh Vân Sơn Thần Miếu, không có trận pháp cấm chế ngăn cách, phạm nhân cũng có thể trực

tiếp đi vào tế bái.

Chu Dịch chiêm sào huyết của thần đầu chim long thân, sửa lại tín ngưỡng của bách tính dưới trướng, quy củ phụng hương, tế tự lại một mạch tương thừa, quy củ truyền thừa mấy trăm năm đã thành văn hóa phong tục, rất được tín đồ tán thành.

Ngày hôm đó.

Một đạo độn quang rơi xuống hậu viện, hiển hóa thân hình, chính là Chu Dịch, đưa tin gọi người coi miếu Ngô Quỳnh tới.

“Bần đạo bế quan mấy năm nay, trong mấy năm này có chuyện quan trọng gì xảy ra hay không.”

“Bẩm Sơn Thần, chỉ nhận được mấy tấm thiệp mời, mời Sơn Thần đi dự tiệc, luận đạo.”

Ngô Quỳnh càng cao tuổi, nhưng mà được linh khí tới nhuần cho nên nhìn rất là hạc phát đồng nhan, có mấy phần tiên phong đạo cốt, đem thiệp mời tới khom người dâng lên.

Từ khi đảm nhiệm chức vị người coi miếu Sơn Thần Miếu, Ngô gia thành gia tộc số một bên trong phạm vi Tất Ngô Sơn, con trai lại cưới mấy nàng dâu, vui đầu sinh con, hy vọng có thể sinh ra tử tôn có linh căn.

Trải qua chuyện thuế hương hỏa, Ngô Quỳnh sâu sắc nhận thức được tu tiên mới có thể bảo đảm được truyền thừa của gia tộc.

Chu Dịch tùy ý lật xem thiệp mời, phần lớn là tông môn, tán tu Đạo Quân xung quanh mời, cũng có một phong đến từ hoàng tử Cảnh Quốc, hiển nhiên là bọn họ cảm thấy rất là hứng thú với Tất Ngô Sơn Thần mới.

Đầu tiên là mở tiệc chiêu đãi một phen, không phải là muốn lôi kéo mà phần lớn là muốn tìm tòi lai lịch của Chu Dịch.

“Sau này những thiệp mời như thế này thì không cần phải đệ ý tới, bần đạo nhất tâm tiềm tu, không thích hưởng lạc, mười năm này nhân khẩu Tất Ngô Sơn có tăng trưởng hay không?”

“Hơi tăng trưởng, số lượng không nhiều.”

Ngô Quỳnh do dự một chút, nói ra: “Vãn bối chỉ là phàm nhân, được Sơn Thần tín nhiệm trở thành người coi miếu, nhưng mà đa số đều là quản lý tu sĩ tiên sư, có lòng nhưng không có lực, xin Sơn Thần trách phạt!”

Trong mắt Chu Dịch lóe lên tinh quang, lạnh lùng nói: “Có người không tuân theo quy củ?”

Tất Ngô Sơn kéo dài chín ngàn dặm, Chu Dịch cũng không thể thời thời khắc khắc quản lý, cần sắc phong tông thần Sơn Thần Hà Bá.

Trước đó chiêu mộ tán tu, tình quái, phần lớn là do Sơn Thần tiên nhiệm để lại, có kinh nghiệm quản lý bách tính, bởi vì Chu Dịch quang can tư lệnh, chỉ có thể theo khuôn phép cũ để bọn họ tới nhậm chức.

Định ra mấy quy củ, chỉ cần bọn họ nghiêm chỉnh tuân thủ thì có thể được chia cho quyền khai thác linh vật.

Toàn bộ Nguyên Lực Châu đều thuộc về Tất Ngô Sơn Thần, dù sao đó cũng là bánh gato đã được chia xong, Chu Dịch nhất định phải thực hiện đúng hạn.

“Vãn bối nghe bọn họ nói giá trị của hương hỏa nguyên lực càng ngày càng tăng, một viên Nguyên Lực Châu thì có thể đổi về rất nhiều linh vật trân quý.”

Ngô Quỳnh nói ra: “Vì có thể thu hương hỏa nguyên lực nhiều hơn một chút mà bọn họ làm ra không ít thủ đoạn, nói là dù sao này cũng không biết chỉ cần số lượng không ít thì số tiền dư ra bọn họ sẽ âm thầm nuốt lấy.”

“Hừ! Trên đời này, người dám chiếm tiện nghi của bản đạo còn chưa có sinh ra đâu.”

Đối với chuyện này thì Chu Dịch cũng đã đoán trước được, hỏi: “Chuyện này ngươi cũng biết rồi nhưng bọn họ không có cho ngươi lợi ích gì hay sao?”

“Cho, tất cả đều nằm ở đây.”

Ngô Quỳnh lấy ra mười viên Nguyên Lực Châu màu nâu xanh, nói ra: “Bọn họ nói lấy Nguyên Lực Châu tu hành, dù cho không có linh căn thì cũng có thể dẫn khí nhập thể bước vào đại đạo tu tiên.”

Chu Dịch phát tay nhiếp qua, hương hỏa nguyên lực thuộc về đệ tam đẳng, suy đoán giống y như Lâm Dương Thổ Địa năm đó, âm thầm gây ra tai nạn lừa gạt bách tính cung phụng tế tự, cất vào tay áo, miệng hỏi.

“Người không động lòng?”

“Vãn bối đương nhiên là động lòng, ai mà không muốn tu tiên vãn đạo?”

Ngô Quỳnh khom người nói: “Nhưng mà lúc sinh tiền phụ thân dạy bảo, được mất có số, không thể cưỡng cầu. Sơn Thần có ân cứu mạng, lại là chỗ dựa của gia tộc của vãn bối, vãn bối cũng không có ngu tới bỏ gốc lấy ngọn!”

“Không tệ, không bị lợi ích làm cho hoa mắt.”

Chu Dịch khen ngợi một tiếng, nói ra: “Việc này bản đạo biết, sẽ có người đi xử lý.”

Tán tu, tinh quái con đường gian nan, Chu Dịch vốn muốn cho bọn họ một con đường sáng nhưng không ngờ rằng đạo tâm của bọn họ không vững dám lừa trên gạt dưới tham ô Nguyên Lực Châu, chuyện này chỉ có một mình Chu Dịch có thể làm!

Chương 525: Lừa trên gạt dưới.

“Dùng cái này so sánh, Bồ Thiên môn nhân biết điều hơn nhiều.”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, đưa tin cho Bạch Tùy Tâm, Đan Hà Tử, bởi vì tình huống đặc biệt, sẽ chia Nguyên Lực Châu trễ một năm.

Nguyên Anh Đạo Quân vừa bế quan chính là mười năm tám năm, muộn một năm cũng chỉ như một cái chớp mắt, rất nhanh, Bạch Tùy Tâm đưa tin hỏi thăm không biết có cần hấn hỗ trợ hay không, Chu Dịch đáp lại là tự mình có thể xử lý tốt.

Đan Hà Tử chưa đáp lại, có lẽ là đang bế quan tu hành.

Sau một tháng.

Ngu Sơn dưới trướng Tất Ngô Sơn, một gia tộc tu chân họ La chuyển đến.

Tộc nhân hơn hai ngàn người, nhìn dáng vẻ như là cả tộc di chuyển đến đây, những tu sĩ xung quanh nhau nha suy đoán là bọn họ đều chọn kẻ địch mạnh.

La gia có bốn tên Trúc Cơ chân nhân, thực lực cũng không tính là hàng đầu ở trong phạm vi Ngu Sơn.

Kết quả sau nửa tháng, La gia cầm chứng cứ phạm tội của Sơn Thần Ngu Sơn mà bọn họ điều tra ra được leo lên Tất Ngô Sơn cáo trạng.

Rất nhanh.

Ngu Sơn đòi Sơn Thần, do tộc trưởng La gia đảm nhiệm.

Cho dù có tu sĩ không phục nhưng nhìn thấy đầu lâu của Yêu Vương đang treo ở trên cửa Sơn Thần Miếu thì bọn họ cũng không dám có tâm tư gì khác.

Vốn cho rằng chuyện đến đây là kết thúc nhưng nào biết được đó chỉ mới là bắt đầu mà thôi, chỉ trong vòng nửa năm sau, mười sáu chỗ sông núi thủy mạch dưới trướng Tất Ngô Sơn có khoảng chừng mười bốn chỗ đổi người.

Cảnh nội tu sĩ sao lại không biết được những gia tộc tu tiên không biết lai lịch này chắc chắn là cùng một hệ với Tất Ngộ Sơn Thần!

Chém giết tội thần đoạt được linh vật, Nguyễn Lực Châu, tất cả đều được nộp lên cho Sơn Thần Miếu.

Chu Dịch sắp tán tu, tinh quái, sắc phong Sơn Thần Hà Bá, sau đó cực ít quản lý mọi chuyện, có thể nói một khi bọn họ nắm được đại quyền trong tay, nói là câu cá cũng được, nói là thăm dò cũng được, cuối cùng chỉ có hai người đạo tâm kiên nghị.

Sơn Thần Miếu.

Chu Dịch đưa tin cho Bạch Tùy Tâm, mời đến Tất Ngộ Sơn dự tiệc.

Cái thằng này không biết là có chức vị gì ở Tiệt Thiên Giáo, có lẽ là lưu lãng tứ xứ, mới nửa canh giờ thì độn quang đã rơi vào cửa miếu.

Quen thuộc tiến vào hậu viện, trên mặt Bạch Tùy Tâm lộ vẻ vui mừng mà hỏi.

“Sư đệ, Nguyễn Lực Châu đã chia xong sao?”

“Sư huynh nói không sai.”

Chu Dịch lấy túi trữ vật ra ném qua, nói ra: “Trước đó bản đạo xem sai, lại phong một đám khốn kiếp, dám lén lút tham ô. Đây là sáu thành trong đó, phiên sư huynh giao cho lão tổ trong giáo.”

Nói là sáu thành thực ra là sáu thành của bảy thành, phải chỉ cho Đan Hà Tử sư huynh trước.

Bên nào thân bên nào xa, Chu Dịch phân rất rõ ràng.

Vốn kế hoạch là sẽ chia cho Thiết Quan Tiên, kết quả Đan Hà Tử sư huynh khuyên, chỉ là một chút vật phạm tục thì sư tôn sẽ không để vào mắt, tương lai nếu như có công đức kim châu hoặc là kỳ trân dị bảo thì mới cho sư tôn cũng được.

Chu Dịch nghe nói như thế thì trong lòng cũng có kế hoạch.

Côn Lôn Động Thiên có không ít điển tịch bản đơn của Cửu Châu Đại Lục, tìm một cơ hội vùi sâu vào trong phần mộ của

tu sĩ nào đó, qua mấy chục năm lại đi đào, xem như lễ vật đưa cho Thiết Quan Tiên.

Bạch Tuy Tâm dùng thần thức đảo qua, trọn vẹn ba ngàn sáu trăm Nguyên Lực Châu, chỉnh tề xếp chồng chất bên trong túi trữ vật, lập tức cười đến hai mắt híp lại.

“Sur đệ, con số này cũng quá nhiều, tất cả đều là do ngươi vất vả...”

“Sur huynh không cần phải khách khí, mặc dù bản đạo tham tài háo sắc nhưng là người giữ chữ tín. Huống hồ cũng là sư đệ chiếm tiện nghi, bái vào môn hạ Nhân Tiên lão tổ, đó vốn là cơ duyên mà ta nghĩ cũng không dám nghĩ tới.”

Chu Dịch nói đến đây, nhắc nhở: “Sur huynh, trong này có ba thành thuộc về lão tổ trong giáo, ngươi phải cẩn thận.”

Bạch Tuy Tâm vỗ ngực nói ra: “Sur đệ yên tâm, cho nhiều sư huynh có gan to bằng trời như thế nào đi nữa thì cũng không dám đụng tới đồ của lão tổ, một khi bị bấm ngón tay tính toán ra được thì há không phải là sẽ hồn phi phách tán hay sao?”

Chu Dịch mặt ngoài quay đầu xung phải, thật ra thì trong lòng lại xác định là cái tên Bạch Tuy Tâm này sẽ tham ô, cái thằng này da mặt chỉ mỏng hơn mình mà thôi.

“Sur huynh, còn có một chuyện cần thương lượng.”

“Sur đệ cứ việc nói.”

Bạch Tuy Tâm đang vui vẻ, nghĩ đến sau này cứ mỗi mười năm là sẽ có ba ngàn Nguyên Lực Châu, cho dù mình dùng nó để đổi lấy linh vật đan dược thì đều có thể nói là trợ giúp lớn.

“Mặc dù ta bái vào dưới trướng Nhân Tiên, nhưng mà tư chất hạn chế, cũng không được sư tôn coi trọng.”

Chu Dịch nói ra: “Như thế thì khó mà dò xét được tin tức tuyệt mật trong giáo, chuyện này còn cần giáo ta ủng hộ, sư tôn đó của ta thích nhất là trăm yêu trừ ma, không biết có thể cho mấy tên ma đầu tới để cho ta giết nữa hay không.”

“Chuyện này...”

Bạch Tuy Tâm nhú mày, nói ra: “Sur đệ, ma đầu thuộc về đệ tử Ma giáo, cũng chỉ có số ít được giáo ta bao che, cũng không

thể tùy ý giết.”

“Vậy sư đệ lại nghĩ những biện pháp khác.”

Chu Dịch bất đắc dĩ nói: “Vốn muốn nhanh chóng thu hoạch được sự tin cậy của sư tôn, dò xét được tin tức tuyệt mật cho giáo ta, bây giờ xem ra chỉ có thể chậm rãi chờ.”

Bạch Tùy Tâm trấn an: “Sư đệ sốt ruột lập công, sư huynh có thể hiểu được, nhưng mà những chuyện này phải mưu đồ lâu dài, miễn cho Bồ Thiên Giáo hoài nghi sư đệ, một khi như vậy thì có thể nói là công dã tràng!”

“Sư huynh dạy bảo đúng lắm.”

Chu Dịch bỗng nhiên chuyển lời nói: “Sư huynh cách Hóa Thần còn xa lắm không?”

Chương 526: Lừa trên gạt dưới (2)

“Nhanh thì trăm năm, chậm thì hai trăm năm.”

Bạch Tùy Tâm tư chất cũng là thượng đẳng ở trong Tiệt Thiên Giáo, nếu không thì cũng sẽ không trở thành đồ tôn của Nhân Tiên, có hi vọng trở thành Hóa Thần trong vòng hai trăm năm.

“Nếu như thành công Hóa Thần, tương lai cho dù là phi thăng hay là Hương Hỏa Phong Thần, con đường Phản Hư đã được đảm thông.”

Chu Dịch nói ra: “Cho nên bây giờ thứ mà sư huynh đang cần chính là tăng cường nội tình của Nguyên Anh, cố gắng hết sức để được an ổn thuế biến nguyên thần, có đúng vậy hay không?”

Bạch Tùy Tâm thở dài nói: “Cho dù là tuyệt đại thiên kiều thì cũng chỉ có xác suất ba bốn thành mà thôi, tương lai bản đạo có thể có ba thành tỷ lệ Hóa Thần cũng đã là cầu mà không được rồi, phần nhiều thì có thể thân tử đạo tiêu.”

“Cái gọi là thất bại chỉ là vì Nguyên Lực Châu không đủ nhiều mà thôi.”

Chu Dịch nói khẽ: “Đại Hạng Thái Tổ căn cơ bị hao tổn, dựa vào Nguyên Lực Châu còn không phải vẫn có thể Phản Hư hay sao?”

Bạch Tùy Tâm tâm có điều ngộ ra, nghi ngờ nói: “Thế nhưng giá cả Nguyên Lực Châu càng ngày càng tăng, cho dù tích lũy mấy trăm năm thì cũng khó mà tích tụ ra được số lượng đủ để Hóa Thần.”

Chu Dịch cười hỏi: “Sư huynh, ngươi cảm thấy Tất Ngô Sơn như thế nào?”

“Tất nhiên là tốt.”

Bạch Tùy Tâm cười nói ra: “Thực không dám giấu giếm, ba thành tỷ lệ của bản đạo, trong đó một thành chính là thu hoạch từ Tất Ngô Sơn trong vòng hai trăm năm, nếu không thì hoàn toàn không đủ.”

“Đó không phải là.”

Chu Dịch nói ra: “Chỉ cần có thêm vài tòa Tất Ngô Sơn thì con đường Hóa Thần cũng thành!”

“Hít!”

Bạch Tùy Tâm cũng không phải là người ngu, lập tức hiểu được Chu Dịch nói như vậy là có ý gì, muốn từ chối nhưng lại không dám được suy nghĩ đó, lấy ba cái đồng tiền từ trong ống tay áo ra liên tục phun mấy ngụm máu ra thì triển Tiệt Thiên Thuật.

Ông!

Đồng tiền nổ rộ linh quang, chậm rãi ngưng tụ thành hai chữ: Công đức.

Bạch Tùy Tâm nghi ngờ nói: “Chuyện này phải giải thích như thế nào?”

“Huyền Môn chính tông chúng ta thì đương nhiên là phải trảm yêu trừ ma, đó chính là việc công đức.”

Chu Dịch chấp tay nói: “Tốt nhất đại cát, tâm tưởng sự thành. Sư đệ bói toán không biết bao nhiêu lần, chưa từng gặp được chuyện như vậy, chúc mừng sư huynh con đường phía trước rộng mở!”

“Sư huynh cũng là lần đầu tiên gặp được.”

Bạch Tùy Tâm tâm tắc lấy làm kỳ lạ, thân là đệ tử Tiệt Thiên Giáo, trong lòng rất là tin phục bói toán chi thuật, quả đại cát là quả tốt nhất là tất khiến cho hắn quyết định sẽ tích lũy công đức.

“Bản đạo trở về lập tức loại bỏ, kiểm tra lai lịch của những yêu ma được trong giáo che chở, nếu có chiếm cứ sông núi thủy mạch, ta sẽ tìm một cái cớ hợp lý để cho hắn xuống núi tìm sư đệ ứng kiếp!”

“Làm phỉn sư huynh.”

Chu Dịch nói ra: “Sau này đoạt được tất cả đều sẽ dựa theo Tất Ngô Sơn mà chia.”

“Ha ha ha, sư huynh đệ ta và người thân như người nhà đâu cần phải tính toán chi li như thế!”

Bạch Tùy Tâm cất tiếng cười to, quẻ đại cát báo hiệu con đường phía trước có hy vọng, tương lai cũng có thể tấn thăng Nhân Tiên xưng tông làm tổ, hưởng thọ năm ngàn năm.

Liên tục yên ảm mấy ngày.

Bạch Tùy Tâm mới lưu luyến không rời giá vân rời khỏi đây, Tôn sư đệ xuất thủ hào phóng, nói chuyện lại êm tai, đúng là khiến cho người ta cảm thấy cực kỳ thoải mái cả về thể xác lẫn tâm thần, thậm chí hẳn còn muốn xây một cái biệt phủ ở Tất Ngô Sơn.

Chu Dịch chân trước đưa tiễn Bạch Tùy Tâm, trở về thì thấy Đan Hà Tử và môn hạ chương giáo Phù Phong Tử sư huynh.

“Đa tạ hai vị sư huynh xuất thủ, quấy nhiễu thiên cơ thi triển huyền thuật, nếu không thì ta cũng khó mà thuyết phục được Tiệt Thiên yêu nhân.”

Quẻ đại cát đó cũng không phải là sự thật, mà đó là một âm mưu, vì để cho Bạch Tùy Tâm quyết định, hai vị Hóa Thần Thiên Quân tinh thông huyền thuật, bói toán xuất thủ, tạo thành hình ảnh giả.

Quẻ đại cát không thể cầu, cho dù Bạch Tùy Tâm bói toán lần nữa thì cũng sẽ không xuất hiện kết quả vừa rồi.

Đan Hà Tử nói ra: “Ngươi cũng quá không biết xấu hổ, lại để bản đạo lấy lớn lẫn nhỏ, chuyện này mà truyền ra ngoài chắc chắn sẽ trở thành trò cười.”

Chu Dịch cười nói: “Nếu như yêu nhân đó đưa ma đầu tới cửa thật, sông núi thủy mạch dưới trướng đều do sư huynh chấp chương, coi như là quà nhập môn sư đệ tặng cho sư huynh.”

“Bản đạo làm gì có thời gian đi lo mấy chuyện vặt vãnh đó.”

Đan Hà Tử nói ra: “Ta chỉ cần ba thành trong đó!”

Phù Phong Tử khẽ vuốt sợi râu, cười nói ra: “Ta cũng giống vậy.”

“Ba thành thì ba thành, tính như vậy sao được sư đệ ta còn phải lấy lại!”

Chu Dịch liên tục chấp tay cầu xin tha thứ, nói: “Hôm nay làm phiền hai vị sư huynh, không bằng như vậy đi, sau này chiếm

được sông núi thủy mạch, hai vị đều có thể chia một thành.”

Đan Hà Tử nhíu lông mày lại, nói ra: “Sao lại ít đi một thành?”

Chu Dịch giải thích: “Dù sao cũng cần phải dùng tới danh nghĩa trong giáo, ba thành trong đó nộp lên chương giáo, năm thành còn lại giao cho Tiệt Thiên Giáo, theo số lượng sông núi thủy mạch trở nên nhiều hơn, Bạch Tùy Tâm cũng không dám lấy hết.”

“Chuyện này không thể được!”

Phù Phong Tử lắc đầu nói: “Chúng ta ít một chút không sao, giáo ta không thể nào ít hơn Tiệt Thiên Giáo được?”

Đan Hà Tử gật đầu nói: “Nói rất có lý, nếu như chuyện này truyền vào trong tai của sư tôn thì người cần thận coi chừng sẽ bị lột da!”

“Hai vị sư huynh yên tâm, chuyện này ta sẽ xử lý, hơn nữa còn có tộc nhân của đệ tử trong môn sử lý bách tính, nhìn như là chia năm năm nhưng chỉ cần tùy tiện làm sổ sách thì có thể chiếm được không ít món hời.”

Chương 527: Tổ sư phong ấn.

Chu Dịch nói ra: “Dù sao ta là mật thám của Tiệt Thiên, cũng phải làm cho ra dáng, cho nên phải để cho bọn họ chiếm phần lớn!”

“Nghe cũng thú vị lắm.”

Phù Phong Tử chắc chắn cười nói: “Tiểu sư đệ nhìn người kiêu ngạo cũng không giống như người trong tiên đạo mà giống quan lão gia trong phàm tục hơn, lừa trên gạt dưới, mọi việc đều thuận lợi, đi tới chỗ nào cũng được hoan nghênh!”

Đan Hà Tử đảm nhiệm Lại bộ Thiên Quan, lắc đầu nói: “Cái thằng này không thể nói là quan lão gia được, ta thấy hắn giống tư lại nha môn hơn!”

“Tư lại cũng không tệ, thường nói Hoàng đế và tư lại chung thiên hạ.”

Chu Dịch lấy ra vài hũ linh tửu, nói ra: “Hôm nay đa tạ hai vị sư huynh, chuyện tốt sắp thành, bây giờ dùng linh tửu này để chúc mừng, hi vọng ngày sau Nguyên Lực Châu cuộn cuộn mà tới.”

Phù Phong Tử gật đầu nói: “Nghe nói tiểu sư đệ am hiểu đào mộ đã lâu, đào được không ít linh tửu ngàn năm, hôm nay nhất định phải không say không về.”

Đan Hà Tử cũng là người thích rượu, nghe được hương vị thì lập tức nhận ra được ít nhất cũng có năm ngàn năm, có thể nói là kỳ trân hiếm thấy trên đời.

Rượu vào tai nóng, ba người xưng huynh gọi đệ, đã thân cận hơn rất nhiều.

Chu Dịch hỏi: “Sư huynh, bây giờ Đại Hằng là tình huống như thế nào? Nếu như có cơ hội, chúng ta chiếm thêm mấy sông núi thủy mạch, làm như vậy cũng có thể nói là phân ưu cho triều đình không phải sao?”

“Làm gì đến lượt của người.”

Đan Hà Tử nói.

“Đại Hạng cảnh nội đã không còn chỗ nữa rồi, từ khi Hương Hỏa Phong Thần truyền ra, các đại tông môn đã xóa tên đã thần trong cảnh nội!”

“Không ít đã thần cũng có bối cảnh mà?”

Trên mặt Chu Dịch cũng lộ ra vẻ khó hiểu, nếu như là đại giáo có Nhân Tiên trấn giữ, Long Tộc, Đại Hạng Triều đình cũng không dám trêu chọc.

“Tất nhiên là có bối cảnh được triều đình sắc phong, không có bối cảnh thì bị khu trục, chém giết.”

Đan Hà Tử thở dài nói: “May mắn lão tổ trong giáo có dự kiến trước, hạn chế chuyện phong thần trong phạm vi Nguyên Anh, qua vài chục năm, các loại minh tranh ám đấu mới yên tĩnh lại cách đây không lâu!”

Nhân tộc mười hai đại giáo, lại có tiên triều, chủng tộc có bối cảnh Phản Hư, chia cắt Đại Hạng hầu như không còn.

Bây giờ sông núi thủy mạch trong Đại Hạng sắc phong chính thần, không một người nào mà không có bối cảnh thâm hậu, có thể nói là thế lực lớn trong Đông Thắng Thần Châu đều hội tụ, giống như một thùng thuốc súng sắp nổ tung.

Chu Dịch lo lắng nói: “Chuyện Hương Hỏa Phong Thần chắc chắn khiến cho đại giáo hưng suy, có thể bởi thế mà gây ra đại kiếp hủy diệt Thần Châu hay không?”

Tận mắt nhìn thấy Cửu Châu hủy diệt, trong lòng Chu Dịch rất có mâu thuẫn với hương hỏa ngưng thần, phong thần chi thuật, cảm thấy đây là nguồn gốc của hủy diệt.

Không có lửa sao có khói.

Cho dù Phản Hư lão tổ ước định chỉ cho phép Nguyên Anh tiểu bối đấu pháp nhưng mà quan hệ thầy trò có thể so với phụ tử, xảy ra chuyện liên quan đến nhân mạng thì ai mà quan tâm ước định nữa, hoặc là đấu pháp thua, vì đạo mà không nhận được?

Bây giờ Đông Thắng Thần Châu có quá nhiều thế lực có bom nguyên tử trong tay, nói không chừng ngày nào đó sẽ không nhận được mà kích nổ!

“Tiểu sư đệ yên tâm, chuyện này lão tổ trong giáo đã có kế hoạch.”

Phù Phong Tử nói ra: “Giáo ta dùng lợi ích mà Phản Hư Nhân Tiên không thể nào cự tuyệt, chắc chắn bọn họ sẽ sống chết mặc bây, sẽ ước thúc Hóa Thần môn hạ, cam đoan chuyện phong thần thuận lợi.”

Phi thăng chi pháp!

Chu Dịch lập tức đoán được, Nhân Tiên đã là tuyệt đỉnh thế gian, tu vi, cảnh giới không thể tiến, mắt thấy thọ nguyên từ từ hao hết, chỉ có phi thăng tiên giới mới có thể tiến thêm một bước.

Đôi mắt dụ hoặc như thế, tông môn hưng suy không còn là vấn đề!

Chu Dịch thở dài nói: “Sư huynh, giáo ta hi sinh quá lớn!”

“Cũng đâu còn cách nào khác, chuyện Hương Hỏa Phong Thần liên quan đến tiền đồ của vô số tu sĩ, đại thế huy hoàng, giáo ta mạnh hơn cũng không thể ngăn cản được.”

Phù Phong Tử nói ra: “Cho nên chỉ có thể mượn thế, hi vọng chuyện phong thần trôi qua yên ổn, cho dù hi sinh có lớn thì cũng phải giữ gìn thương sinh an ổn, như thế mới phù hợp giáo nghĩa căn bản của giáo ta!”

“Lão tổ cao thượng, chúng ta thế chết cũng đi theo!”

Chu Dịch chấp tay về hướng Thiên Sơn, đây cũng là chỗ hấn động ý với Bồ Thiên Giáo, dù cho Tiệt Thiên Giáo luôn miệng đối trá, giả mồm nhưng bọn họ phù hộ ức vạn sinh linh lại là sự thật.

Trong lòng lại có chút mừng thầm, theo như vậy thì chuyện phong thần có thể an ổn vượt qua.

Không dám nói Nguyên Anh chí cường nhưng Chu Dịch lại có tự tin cùng cảnh giới đột thuật không ai bằng hấn!

Phù Phong Tử tán thán: “Nếu như tất cả ngoại đạo đều giống như tiểu sư đệ, trung thành tuyệt đối như vậy, thì giáo ta có thể dùng sức một mình trấn áp thiên hạ, đâu cần liên thủ với Phật giáo?”

Bồ Thiên Giáo có trên trăm Hóa Thần Thiên Quân nhưng mà một nửa là ngoại đạo, mang danh Bồ Thiên Giáo nhưng lại không có bao nhiêu lòng trung thành.

Ngày bình thường có thể tuân theo mệnh lệnh trong giáo nhưng lại không thể xem người ta như thuộc hạ thật, song phương giống như quan hệ liên minh, bản bộ Bồ Thiên Giáo là minh chủ.

“Nói sai rồi.”

Đan Hà Tử chuyển lời: “Nếu như tất cả đều tính tình giống như hắc thì há không phải đều là hạng người tham tài há sắc? Vậy giáo ta thay đổi tính chất, sẽ trở thành giống như Tiết Thiên yêu nhân, ngoài miệng nói Huyền Môn chính tông nhưng làm việc lại không kiêng nể gì cả!”

Phù Phong Tử đồng ý: “Nói rất có lý, trong giáo có một tiểu sư đệ là đủ rồi.”

“Phỉ báng, phỉ báng!”

Chu Dịch vội vàng giải thích: “Đó chỉ là bề ngoài thôi, thật ra thì ta là tiểu lang quân thành thật đáng tin...”

Hai vị sư huynh lập tức cười lên, trong đại điện tràn đầy không khí vui vẻ.

... ..

Chương 528: Tổ sư phong ấn (2)

Nửa năm sau.

Chu Dịch rời khỏi Tất Ngô Sơn.

Sông núi thủy mạch có đệ tử Bồ Thiên Giáo quản thúc, ngăn ngừa tình huống phạm tội xảy ra, bách tính cũng sống tốt hơn nhiều.

Mưa thuận gió hoà, ngũ cốc tốt tươi.

Sơn Thần Hà Bá có thể dễ dàng làm được nhưng mà trên đời lại ít có người chịu làm, dù cho biết làm thiện trăm năm sẽ có được hồi báo phong phú.

Trở lại Đại Hằng.

Đi Thanh Vân Sơn một lần, thăm hỏi chư thần dưới trướng, kiểm tra thu hoạch sau đó đi Vĩnh Ninh Phủ dự tiệc.

Lại đến thời điểm chia lãi.

Mười năm trong mắt phàm tục là dài đằng đẵng nhưng Nguyên Anh Đạo Quân chỉ bẽ quan thoáng cái là đến.

“Nguyên Lực Châu nhiều hơn lần trước ba thành, gần như giống như số lượng năm đó, lần sau chia lãi thì nhiều hơn. Bởi vì bốn phía Đại Hằng cảnh nội đấu pháp chém giết tạo thành không ít thiên tai nhân họa, nơi yên ổn như Thanh Vân Sơn trở thành lựa chọn đầu tiên cho lưu dân, nhân khẩu gần như gấp bội!”

Chu Dịch cất Nguyên Lực Châu, trong đó hơn hai trăm viên phẩm chất tinh khiết đến từ nhân khẩu dưới trướng tế bái Hoàng Ngưu.

Lại thêm hơn trăm viên đoạt được ở Tất Ngô Sơn, ước chừng chừng ba trăm năm là có thể hóa hình mà ra, lập tức rút ngắn bảy mươi phần trăm thời gian.

“Quả nhiên làm như vậy mới là tốt nhất, không những tốc độ tích lũy nhanh mà còn không cần tự mình quản lý!”

Chu Dịch bỗng nhiên cảm nhận được cảm giác vui vẻ của nhà tư bản, chuyện gì cần thì dặn dò một tiếng, sau đó uống chút

rượu bế quan, chỉ cần mười năm thu sổ sách một lần, thoải mái hơn tự mình làm Sơn Thần nhiều.

“Nhà tư bản còn lo lắng người dưới trướng làm loạn, Tu Tiên Giới tuyệt đối sẽ không xuất hiện, nhóm đầu tiên lừa trên gạt dưới đã hồn phi phách tán rồi!”

Ở Đại Hằng nửa năm, mỗi ngày sau khi tu hành thì chính là yến ẩm, ăn mừng.

...

Thiên Sơn.

Huyền Thiết Quan.

Một đạo độn quang rơi xuống, Chu Dịch khom người thi lễ.

“Đệ tử bái kiến sư tôn, có chuyện trừ ma quan trọng muốn thỉnh giáo!”

Sau khi quen biết Đan Hà Tử, nghe được không ít tin tức về Thiết Quan Tiên, cũng gần như thăm dò rõ được tính cách sư tôn, đại thể chính là: Ghét ác như cừu, bao che cho con.

Nghe đồn Thiết Quan Tiên xuất thân không tốt, tộc nhân bị Ma Đạo yêu nhân giết hại, may mắn trốn được, được đệ tử Bồ Thiên Giáo đi ngang qua đưa về Thiên Sơn.

Sau khi tu hành có thành tựu, bốn phía trăm yêu trừ ma, xông ra uy danh hiển hách, tà ma ngoại đạo thấy mà kinh sợ.

Đến khi chứng Nhân Tiên, vì mặt mũi cao nhân tiền bối hoặc là quy tắc ngầm của Nhân Tiên mới khiêm tốn lại, ở nhà dạy bảo đệ tử.

Phàm là dám trêu chọc môn hạ Thiết Quan Tiên thì lập tức xong đời, sỉ diện, quy tắc ngầm gì đó đều không thèm để ý đến. Nếu không phải Bách Nhân Ma Quân được Tiệt Thiên Giáo bao che thì Thiết Quan Tiên đã tìm được tung tích, tự mình đến nhà bắt hấn từ lâu rồi.

Giọng nói của Thiết Quan Tiên từ đạo quán truyền ra.

“Tiến đến.

Chu Dịch khom người đi vào, nói ra: “Trước đó không lâu đệ tử gặp Tiệt Thiên yêu nhân... ”

Sau đó kể lại chuyện hợp tác với Bạch Tuyền Tâm trăm yêu trừ ma, quản lý bách tính ngưng tụ Nguyên Lực Châu, sau đó mời hai vị sư huynh thi pháp lừa gạt cũng không giấu diếm.

“Một công ba việc, việc này làm khá lắm.”

Thiết Quan Tiên không phải người thủ cựu cố chấp, cho dù là âm mưu dương mưu, có thể trừ ma thì là âm mưu tốt: “Chỉ hai Hóa Thần thì có lẽ sẽ khiến cho mấy lão quái đó nhìn thấu, đợi vị sư thi pháp một phen.”

Trong lúc nói chuyện tay đập pháp quyết, từng đạo linh quang rơi trên người Chu Dịch, khí tức mờ hồ thay đổi cho đến khi quy về hư vô.

“Vi sư thi pháp che lấp lai lịch của ngươi, dù cho Nhân Tiên bói toán cũng không phát hiện khác thường.”

“Bái tạ sư tôn!”

Chu Dịch khom người thi lễ, thần thức đảo qua trong ngoài, không có phát hiện bất luận vết tích thi pháp gì, hiển nhiên là cảnh giới kém quá nhiều, tiếp tục nói.

“Lần này đệ tử cầu kiến là vì thỉnh giáo ngài, giáo ta có tuyệt mật nhìn như rất trọng yếu nhưng thật ra thì không có tác dụng gì hay không? Dù sao đệ tử cũng là mật thám, phải dùng tin tức có giá trị đổi lấy sự tín nhiệm của Tiệt Thiên Giáo!”

“Ừm, việc này dễ nói “

Thiết Quan Tiên trầm ngâm một lát, nói ra: “Trước đó vi sư đấu pháp với Ngao Quảng, có thể báo cho Tiệt Thiên Giáo, đệ tử giáo ta chém giết ác giao khắp nơi, đã trở mặt với Long Tộc.”

Chu Dịch lập tức hiểu ra, chuyện này báo cho Tiệt Thiên Giáo, bọn họ sẽ thử liên thủ với Long Tộc, nhìn như rất có giá trị.

“Sư tôn, chuyện này có thể ảnh hưởng ngài hay không?”

“Vi sư đã ngưng tay, đang chờ bọn họ liên thủ, thiết lập mai phục để cho ta nhảy vào.”

Thiết Quan Tiên thở dài nói: “Từ khi tấn thăng Phản Hư, không còn địch thủ, từng Nhân Tiên đều là rùa đen rút đầu, còn không bằng Hóa Thần Cảnh, dám đánh dám liều. Ở chỗ

cao không khỏi rét vì lạnh, thế gian này càng ngày càng không thú vị, phải tự tìm chút việc vui cho bản thân!”

“... .”

Chu Dịch cảm thấy bức khí nồng đậm đập vào mặt, hỏi: “Su tôn, còn phải có một tin tức nửa thật nửa giả. Miễn cho khiến cho Tiệt Thiên yêu nhân hoài nghi.”

“Người tinh linh quý quái, đáng tiếc linh căn thiên phú kém.”

Thiết Quan Tiên nói ra: “Vài ngày trước, chỗ trời thùng năm đó xảy ra chấn động, hư hư thực thực phong ấn do tổ sư lập trải qua thời gian quá lâu mà uy lực bắt đầu suy yếu, sợ tương lai sẽ có tai ương trời thùng nữa!”

“Chuyện này thật hay giả, tin tức này quá đáng sợ!”

Chu Dịch hai mắt trừng trừng, chỉ cảm thấy Đông Thắng Thần Châu này có quá nhiều nguy cơ, có thể duy trì đến bây giờ mà không hủy diệt, khí vận đúng là cường thịnh.

“Nửa thật nửa giả.”

Chương 529: Tổ sư phong ấn (3)

Thiết Quan Tiên nói ra: “Phong ấn suy yếu là thật, tại ương trời thủng là giả. Năm đó tổ sư giáo ta đấu pháp với Tiệt Thiên tổ sư, thắng một bậc, chuyện này chính là nỗi nhục của Tiệt Thiên, có cơ hội chắc chắn bọn họ sẽ lấy lại danh dự.”

Chu Dịch lo lắng nói: “Phong ấn của tổ sư trở nên yếu đi, như vậy thì còn vĩnh viễn trấn được trời thủng nữa hay không?”

“Đương nhiên không thể.”

Thiết Quan Tiên nói ra: “Nếu như ngày nào đó phong ấn phá, vì sư sẽ dùng thân bỏ thiên, sẽ không để cho thiên tai giáng lâm lần nữa!”

Chu Dịch trầm mặc nửa ngày, khom người thi lễ nói.

“Đệ tử hiểu rồi!”

Bỏ Thiên tổ sư là Phản Hư Nhân Tiên, cảnh giới của Thiết Quan Tiên cũng không kém, tất nhiên là có thể lấy thân hóa cấm vá trời thủng. Nhưng mà tu hành mấy ngàn năm, khoảng cách cử hà phi thăng chỉ một bước, Phản Hư nào có được quyết tâm như thế?

Dù sao, sau khi phi thăng, tại kiếp ở nhân gian đâu có liên quan gì đến ta!

Thiết Quan Tiên thấy Chu Dịch thần sắc ảm đạm, trong lòng có chút ôn nhu, nói ra: “Người cũng biết xuất thân của vì sư, nếu không phải sư tổ người đi ngang qua thì đã chết cóng chết đói lâu rồi.”

“Sau này gia nhập Tiên Đạo, báo huyết cừ, lại dựa vào thực lực kiếm được mấy ngàn năm thọ nguyên.”

“Ân lớn như thế, chớ nói lấy thân vá trời, cho dù hô phi yên diệt tại chỗ, cũng khó báo!”

Rời khỏi Huyền Thiết Quan.

Thần sắc Chu Dịch có chút tịch liêu, vốn bá sư Thiết Quan Tiên chỉ là muốn có một chỗ dựa, bây giờ lại cảm thấy có chút thân cận, có thể xem như sư tôn thật.

Tu Tiên Giới, sư đồ như cha con, quan hệ vượt xa huyết mạch tông tộc.

“Hi vọng trước khi sư tôn phi thăng, phong ấn của tổ sư sẽ không xảy ra vấn đề, Bồ Thiên Giáo không chỉ một vị Nhân Tiên, nhưng mà mấy vị lão tổ khác có kiên quyết như sư tôn không?”

Giáo nghĩa Bồ Thiên Giáo chỉ là chữ, có tuân theo hay không thì do cá nhân.

Tu vi đến Phản Hư Nhân Tiên, tuyệt đỉnh thế gian, cho dù cường chế sửa lại giáo nghĩa thì đệ tử trong môn cũng phải ngoan ngoãn tuân theo!

“Những chuyện này không phải là Nguyên Anh có thể lẫn vào, bản đạo nhanh chóng tu thành Chân Long Cửu Biến mới là chính đạo, đồng thời lại nghĩ cách tìm kiếm ba loại kỳ trân khác tu thành Đại Ngũ Hành Độn Thuật!”

Chu Dịch trở lại Kim Quang Điện, đang chuẩn bị bế quan thì nhận được Tuyên Hồng Đạo Quân đưa tin.

Nói là cảm ơn Chu Dịch sắp xếp cho tộc nhân, sau khi yến ẩm thì lại nhận được sư huynh khác mời, liên tiếp ăn uống hơn nửa tháng mới ngừng.

Xong việc.

Chu Dịch bắt đầu bế quan tu hành ở Kim Quang Điện.

... ..

Thời gian như nước.

Nhật nguyệt như nước.

Chỉ chớp mắt chín năm trôi qua, Chân Long Cửu Biến khó lắm mới nhập môn, còn cần mấy chục năm mới có thể đại thành.

Phương pháp này cần kiên trì, mỗi một biến cần mấy chục năm, may mắn lắm mới tu hành được tất cả các biến.

Tu hành cần tinh huyết yêu thú, đệ tử Bồ Thiên Giáo số lượng phong phú, Chu Dịch tốn hao Nguyên Lực Châu có thể tùy tiện đổi được. Chỉ có Thận yêu có số lượng thừa thớt, nhưng

mà Tuyên Hồng sư huynh ra ngoài một chuyến, tìm được đủ số từ Thái Ất Giáo.

Thái Ất Giáo là một trong số đại giáo ở Đông Thắng Thần Châu, đứng hàng Huyền Môn chính tông.

“Bằng hữu nhiều cũng tiện hơn!”

Chu Dịch không khỏi cảm thán, nếu không phải có Tuyên Hồng thì còn phải bắt một con Thận yêu nuôi dưỡng ở trong Côn Lôn Động Thiên.

Ngày hôm đó.

Đông về xuân đến, trời trong gió nhẹ.

Không ít khách đến Kim Quang Điện, tộc nhân bọn họ kinh doanh ở Tất Ngô Sơn, hôm nay là ngày chia lãi Nguyễn Lực Châu.

Chu Dịch đi Tất Ngô Sơn một chuyến, đầu tiên là dò hỏi các thành trì hương trấn dưới chân núi, lại hỏi thăm người coi miếu Ngô Quỳnh, biết được Sơn Thần Hà Bá tân nhiệm không có sai lầm gì mới thu lấy Nguyễn Lực Châu về núi.

“Chư vị sư huynh, đây là phần của các vị.”

Chu Dịch phát phát tay, mười cái túi trữ vật rơi vào trong tay mỗi người, nói ra: “Hà Bá nhiều, Sơn Thần ít, nhưng mà có linh quang trong núi bổ sung, tổng thể không sai biệt lắm.”

“Đương nhiên, số lượng nhân khẩu dưới trướng cũng sẽ ảnh hưởng số lượng Nguyễn Lực Châu, tuyệt đối không phải sư đệ cố ý có nhiều nhưng chia ít!”

“Sư đệ nói gì vậy?”

Tuyên Hồng dùng thần thức đảo qua, thấy hơn trăm viên Nguyễn Lực Châu trong túi trữ vật thì lập tức vui vẻ ra mặt: “Phần cơ nghiệp này vốn là chiếm tiện nghi của sư đệ, đâu dám yêu cầu xa vời.”

Những người khác nhao nhao xưng phải, trên trăm viên Nguyễn Lực Châu từ trên trời giáng xuống, sau này sẽ còn cuộn cuộn không dứt, đúng là chuyện tốt!

Chu Dịch cười nói: “Các sư huynh có thể đưa tin cho tộc nhân, để bọn họ mở ruộng tốt, thu nạp lưu dân, nhân khẩu nhiều thì

hương hỏa nguyên lực tự nhiên sẽ ngưng tụ nhiều.”

“Vốn nên như vậy.”

“Bản đạo lập tức đưa tin, thân là Bồ Thiên môn nhân, lẽ ra phải phù hộ nhân tộc!”

“Sự đệ yên tâm, bọn họ dám không làm việc thì bản đạo sẽ trừng phạt!”

Mọi người nhận được chỗ tốt thiết thực, bầu không khí trong điện rất là vui sướng, nói chuyện với Chu Dịch càng thân cận hơn.

Rất nhanh.

Tin tức này truyền khắp trên dưới Thiên Sơn, gây ra sóng to gió lớn.

Sau khi chuyện Hương Hỏa Phong Thần bị tuyên dương, giá cả Nguyên Lực Châu tăng mạnh, vốn khiến cho không ít đệ tử trên núi tâm tư lưu động, muốn xuống núi chiếm một núi xưng thần.

Bây giờ biết chỉ một góc nhỏ trong Đại Hằng Triều, Đông Thắng Thần Châu mà đã có nhiều lợi ích như vậy rồi, nếu như chiếm cứ mấy tòa sơn xuyên thủy mạch thì chẳng phải là Hóa Thần cũng được hay sao?

Kim Quang Điện của Chu Dịch càng đông khách hơn, đều tới nghe ngóng chuyện Sơn Thần Hà Bá.

Đường đường là chân truyền Huyền Môn chính tông, Đạo Quân tiếng tăm lừng lẫy, bọn họ không trực tiếp hỏi thăm kiếm Nguyên Lực Châu như thế nào mà chỉ nói là tộc nhân mình khổ, Đông Thắng Thần Châu lớn như thế mà ngay cả chỗ đặt chân cũng không có!

Chương 530: Tiên Thiên Hắc Phong.

Chu Dịch nghe nói như thế, lập tức vỗ ngực bảo đảm.

“Sư huynh cứ yên tâm, rất nhanh sẽ có cơ hội, sẽ để tộc nhân người có chỗ sống yên phận!”

Năm nay Bạch Tùy Tâm chia Nguyên Lực Châu ở Tất Ngô Sơn, đã công bố ma đầu tiếp theo được chọn, có chút quan hệ với Bách Nhân Ma Quân, hai ma đầu này là nhân tình.

Ngô Minh thân tử đạo tiêu, Bạch Tùy Tâm sẽ nghĩ cách dẫn ma đầu đó xuống núi báo thù cho nhân tình!

Hắc Phong Sơn.

Quanh năm cuồng phong gào rít giận dữ, mây đen lượn lờ.

Trên núi không có hoàn toàn không có cây cỏ hay thảm thực vật gì, ngay cả tảng đá cũng bị thổi ra vết tích giống như là bị rìu chặt.

Ngày hôm đó.

Một đạo nhân xấu xí đi vào chỗ sườn núi, độn quang hạ xuống, truyền âm vào trong Hắc Phong Động.

“Hắc Phong đạo hữu có đó không?”

Một lát sau.

Một giọng nói hùng hậu theo gió bay tới: “Bạch đạo hữu mời vào.”

Đạo nhân xấu xí nhú lông mày lại, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ, thân hình chuyển động hiện ra dáng vẻ của Bạch Tùy Tâm.

Tiến vào trong động.

Bạch Tùy Tâm nhìn thấy đạo nhân áo bào đen ngồi xếp bằng trên đài mây, chấp tay cười nói: “Đạo hữu thần thông phi phàm, có thể nhìn thấu thuật biến hóa của bản đạo, thuật này cho dù Hóa Thần Thiên Quân cũng có thể giấu diếm được.”

Đạo nhân xấu xí là một trong số những hóa thân của Bạch Tùy Tâm, mười mấy năm trước đi Hoàng Hoa Sơn lừa gạt Bách Nhân Ma Quân.

Biến hóa tương tự còn có Thổ Địa Linh Tuyền Thành, Phi Vân Sơn Thần, Hắc Hồ Ma Quân, Huyền Thạch Lão Tổ vân vân, những trường hợp khác nhau thì sẽ dùng những thân phận khác nhau, không ngờ hôm nay lại bị người ta nhìn thấu bản tôn.

“Bản đạo mới tu thành một môn thần thông, may mắn phân biệt được khí tức của đạo hữu.”

Trên mặt Hắc Phong Ma Quân lộ vẻ đề phòng không hề che giấu chút nào, hạng người giấu đầu lòi đuôi, chắc chắn là kẻ đến không thiện, hỏi: “Không biết hôm nay Bạch đạo hữu đến đây là có chuyện gì muốn làm?”

Bạch Tùy Tâm nói ra: “Đạo hữu có nghe nói chuyện Bách Nhân Ma Quân bị lỗ mũi trâu của Bồ Thiên Giáo bắt đi, tra tấn cực kỳ nhục nhã, còn truyền bá hình ảnh khiêu vũ ca hát khắp nơi.”

“Chuyện này ta cũng có nghe được.”

Hắc Phong Ma Quân thở dài nói: “Năm đó bản tọa đã khuyên hãn đừng có trêu chọc Bồ Thiên Giáo, nhưng mà hãn lại si mê nhan sắc của đạo đồng đó cho nên cuối cùng lại gây họa cho mình!”

Bạch Tùy Tâm hỏi: “Đạo hữu giao tình rất thâm với Ma Quân, có muốn báo thù cho hãn hay không?”

“Bồ Thiên đại giáo, sâu kiến như chúng ta đâu dám trêu chọc?”

Hắc Phong Ma Quân lắc đầu nói: “Bản tọa lực bất tòng tâm, chỉ có thể đốt thêm chút tiền giấy cho hãn, còn chuyện báo thù thì thôi đi.”

“Vậy thì thật là đáng tiếc, nghe đồn lúc Ma Quân gặp nạn từng nói với Bồ Thiên môn nhân: ‘Sau khi ta chết, chắc chắn Hắc Phong sẽ báo thù cho ta’.”

Trước khi đến đây thì Bạch Tùy Tâm cũng đã tính trước được chuyện này, tu sĩ Ma Đạo đều là hạng người vô tình vô nghĩa, Hắc Phong Ma Quân sẽ không mạo hiểm bảo thủ, nửa thật nửa giả nói ra: “Cũng chính là vì chuyện như thế cho nên bản đạo mới đến đây báo tin cho đạo hữu.”

“Bần đạo xin lỗi Ngô huynh đệ!”

Hắc Phong Ma Quân hai mắt rung rung, trên mặt tràn đầy vẻ bi thống, thở dài nói: “Nhưng mà bần đạo Nguyên Anh Thuần Dương, sắp đến lúc độ kiếp đột phá cảnh giới, chỉ có thể ghi nhớ chuyện này chờ tương lai trở thành Hóa Thần rồi mới xuống núi báo thù.”

Trong lòng Bạch Tùy Tâm thầm mắng, nếu như người không chịu nhường lại Hắc Phong Sơn thì làm sao bần đạo có thể chia được hương hỏa nguyện lực, nhưng mà bên ngoài lại chấp tay liên tục chúc mừng.

“Chúc mừng đạo hữu, chứng Hóa Thần, Phản Hư đang đợi!”

“Đâu có đâu có.”

Hắc Phong Ma Quân lau nước mắt, cười nói ra: “Sau khi Hóa Thần thì tu hành cực kỳ khó khăn, cảnh giới Phản Hư ngay cả một chút xiu hy vọng cũng không có!”

Bạch Tùy Tâm kinh ngạc nói: “Tại sao lại như vậy?”

“Thiên tư có hạn.”

Hắc Phong Ma Quân nói ra: “Hóa Thần đã là may mắn lắm rồi, con đường phía trước đã bị cắt đứt, ngay cả công pháp chủ tu cũng không được đầy đủ, nào dám yêu cầu xa vời có thể thành tựu Phản Hư...”

Tu Tiên Giới Đông Thắng Thần Châu hưng thịnh, truyền thừa ba cảnh Luyện Khí Trúc Cơ Kim Đan không thể nói khắp nơi đều có nhưng nếu như người có lòng thì cũng có thể sưu tập được một chút.

Truyền thừa Nguyên Anh, Hóa Thần thì truyền thừa có thứ tự, nếu như không gia nhập tông môn, triều đình thì không thể lấy được. Lên một tầng nữa là truyền thừa Phản Hư thì chỉ có mười hai đại giáo mới có phiên bản hoàn chỉnh, những lão tổ Phản Hư của các quốc gia khác phần lớn đều là may mắn đột phá được.

Con đường tắt để đột phá cũng không hoàn chỉnh và không có tính phổ biến.

Bạch Tùy Tâm đảo mắt một cái nảy ra một ý hay, thấp giọng nói: “Hôm nay bần đạo đến chính là có chuyện tốt muốn báo

cho đạo hữu.”

“Chuyện tốt như thế nào?”

Trong lòng Hắc Phong Ma Quân bắt đầu đề phòng, cái thằng này ngay từ khi đến đây thì đã không lộ ra vẻ mặt thật, sau đó lại lừa gạt mình đi báo thù, bây giờ không biết lại có ý đồ gì nữa đây.

“Bách Nhãn Ma Quân được giáo ta che chở chính là vì làm mất mặt Bồ Thiên Giáo, vì thế giáo ta còn thi triển đại thần thông giúp hãn che lấp thiên cơ.”

Bạch Tùy Tâm nói ra: “Bây giờ hãn bị Bồ Thiên môn nhân bắt được, có thể nói là khiến cho lão tổ trong giáo mất hết mặt mũi, vài ngày trước Thiên Cơ Tử lão tổ chính miệng nói ai có thể lấy lại danh dự cho giáo ta thì sẽ thu làm môn nhân đệ tử!”

“Thật chứ?”

Hắc Phong Ma Quân trừng to hai mắt, cho dù hoài nghi nhưng hãn cũng không nhin được mà động lòng.

Có Nhân Tiên làm chỗ dựa, truyền thừa Phản Hư, bất kỳ một cái nào cũng là chuyện mà Hắc Phong Ma Quân mong nhưng không thể được!

Chương 531: Tiên Thiên Hắc Phong (2)

“Đương nhiên là thật, bản đạo đâu dám lấy lão tổ trong giáo ra làm trò đùa?”

Bạch Tùy Tâm nói ra: “Việc này đạo hữu chớ có lan truyền khắp nơi, bởi vì Hương Hỏa Phong Thần sắp nổi, lão tổ trong giáo ước thúc đệ tử, tạm thời không thể nổi lên xung đột với Bồ Thiên Giáo.”

“Chắc chắn sẽ không tuyên dương.”

Hắc Phong Ma Quân tính toán một lát, hỏi: “Không biết chuyện phong thần đạo hữu biết được bao nhiêu?”

“Bản đạo chỉ biết chư lão tổ hợp tung liên hoành, cụ thể phong thần như thế nào thì còn chưa quyết định được nhưng mà...”

Bạch Tùy Tâm nói ra: “Đã có lời đồn là đệ tử Nhân Tiên thì sẽ có cơ hội phong thần, chỉ là đệ tử của lão tổ người nào cũng là kinh tài tuyệt diệu, đa số đều chướng mắt Hương Hỏa Phong Thần, mà mưu cầu cử hà phi thăng!”

“Bản đạo...”

Hắc Phong Ma Quân suýt chút nói ra là ta để ý, nhưng mà kịp thời kiềm chế tâm tình kích động của mình, bây giờ có hy vọng Hóa Thần, nếu như gia nhập Nhân Tiên môn hạ, có thể phong thần, tương đương với thu được con đường nổi thẳng tới cảnh giới Phản Hư.

Đông Thắng Thần Châu vạn ức sinh linh, chỉ có ba bốn mươi người có thể đứng ở trên đỉnh mà thôi!

Nghĩ tới đây, Hắc Phong Ma Quân hai mắt đầm lệ, cực kỳ bi ai nói: “Bản đạo mỗi lần nhớ lại cảnh từng đầu áp tay gối với Ngô đạo hữu thì lòng đau như cắt!”

Bạch Tùy Tâm khuyên: “Đạo hữu nén bi thương, dù sao Bồ Thiên thế lớn.”

“Bồ Thiên Giáo thì đã sao, ta và Ngô Minh tương giao tâm đầu ý hợp, nếu như là bản đạo gặp nạn thì chắc chắn hẳn cũng sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để báo thù.”

Hắc Phong Ma Quân quyết tâm nói: “Bần đạo thề, sẽ chém giết Bồ Thiên môn nhân để tế Ngô đạo hữu trên trời có linh thiêng!”

Trong lòng Bạch Tuy Tâm đại hỉ, tán thán: “Đạo hữu cao thượng!”

Hắc Phong Ma Quân nhắc nhở: “Còn cần Bạch đạo hữu nói tốt cho ta trước mặt lão tổ trong giáo nhiều một chút.”

“Đương nhiên.”

Bạch Tuy Tâm hăm mộ nói: “Hôm nay còn có thể ngang hàng với đạo hữu nhưng tương lai khi đạo hữu gia nhập vào môn hạ Thiên Cơ Tử sư tổ, ta phải cung kính xưng một tiếng sư thúc.”

“Ha ha ha, Bạch đạo hữu nói đùa, chúng ta cứ dựa theo bình thường là được.”

Hắc Phong Ma Quân cười ha ha, trước mắt đã hiện ra cảnh hắc bá sư Nhân Tiên, cuối cùng Hương Hỏa Phong Thần thành tông làm tổ.

...

Thiên Sơn.

Kim Quang Điện.

Chu Dịch đang tu hành Thận Biến, phù triện trong ống tay áo ông ông tác hưởng, vận chuyển pháp lực thu được tin tức.

“Tôn sư đệ, mau tới ba ngàn dặm phía nam núi, có chuyện quan trọng thương lượng!”

“Bạch Tuy Tâm...”

Trên mặt Chu Dịch lộ ra vẻ vui mừng, đoán được hẳn là có tin tức chính xác về ma đầu, không chế độn quang bay đến hướng nam.

Một lát sau.

Trong một ngọn núi hoang vô danh.

Bạch Tuy Tâm dựng một cái bàn ở trên đỉnh núi, đang đắc ý phẩm tửu, nhìn thấy Chu Dịch thì vội vàng chào hỏi.

“Tôn sư đệ, ma đầu đó đã xuống núi, người phải chuẩn bị cho tốt.”

Chu Dịch gật đầu nói: “Cạm bẫy đã được bố trí xong lâu rồi.”

“Ma đầu đó cũng không phải là người bình thường, không biết tu thành thần thông gì...”

Bạch Tùy Tâm kể lại kỹ càng tất cả mọi chuyện mà hắn nhìn thấy ở Hắc Phong Sơn, ngay cả những gì mà Hắc Phong Ma Quân đã trải qua trong quá khứ, chiến tích, tính cách và thói quen thường ngày của hắn đều được kể lại một cách tỉ mỉ, chỉ kém hắn tự mình xuất thủ hàng yêu phục ma.

Dù sao mượn danh Thiên Cơ Tử, Hắc Phong Ma Quân đó nhất định phải chết!

“Sư huynh yên tâm, bảo đảm hắn có đến mà không có về!”

Chu Dịch cũng không phải là người liều lĩnh, có bao nhiêu sư huynh trong Bồ Thiên Giáo đang ngắc đầu chờ đợi, đợi sau khi đánh giết ma đầu đó thì chia ruộng đất.

“Sư đệ làm việc, ta yên tâm!”

Bạch Tùy Tâm hỏi: “Không biết sư đệ ở Bồ Thiên Giáo mấy chục năm, có dò xét được tin tức tuyệt mật gì hay không, ta cũng tiện bàn giao với lão tổ.”

Chu Dịch cười nói: “Là lão tổ trong giáo thúc giục hay sao?”

Bạch Tùy Tâm nói ra: “Đây cũng là vì sau này có thể dễ dàng thuyết phục ma đầu xuống núi, lão tổ trong giáo phối hợp một chút, những ma đầu đang được giáo ta che chở ngoài ngoãn nghe lời mà!”

“Nói rất có lý.”

Chu Dịch phát tay bố trí trận pháp cấm chế, ngăn cách trong ngoài dò xét, chuyển từ nói chuyện sang truyền âm: “Ta dò xét được hai tin tức tuyệt mật!”

Bạch Tùy Tâm mặt lộ vẻ kinh hãi, vĩnh tai lắng nghe.

Chu Dịch nói ra: “Thứ nhất, là Bồ Thiên Giáo trở mặt với Long Tộc...”

“Đây là tin tức mà mọi người đều biết mà?”

“Sư huynh nghe ta nói hết đi đã, lần này không chỉ là trở mặt.”

Chu Dịch nói ra: “Hơn hai mươi năm trước, Thiết Quan Tiên ra tay đánh nhau với Thương Thủy Chân Long Ngao Quảng, nghe đồn lột vảy rồng rút long huyết, song phương kết tử thù!”

“Lại có chuyện như thế!”

Bạch Tùy Tâm âm thầm tính toán, chỉ với tin tức này thì đã đủ để thuyết phục lão tổ trong giáo, tiếp tục hỏi: “Một tin tức tuyệt mật khác là cái gì?”

“Chuyện có liên quan tới phi thăng tiên giới...”

Chu Dịch chỉ vào hướng Thiên Sơn nói ra: “Phong ấn lỗ thủng trên trời giảm bớt, nói không chừng một ngày nào đó Đông Thắng Thần Châu có thể nổi thẳng thượng giới!”

Gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ.

Trời thủng đối với Bồ Thiên Giáo thì chính là tai nạn, nhưng mà đối với Tiệt Thiên Giáo thì đó chính là lưỡng giới thông đạo!

“Lỗ thủng trên trời lại sắp mở ra nữa?”

Bạch Tùy Tâm đứng phắt dậy, kích động đi qua đi lại, miệng không ngừng lẩm bẩm hiển nhiên là cực kỳ kích động. .

Chu Dịch nói ra: “Chỉ là có khả năng, có lẽ Bồ Thiên tổ sư còn để lại hậu thủ gì đó, đó chính là chuyện tuyệt mật trong tuyệt mật không phải nhất thời nửa hội là có thể dò xét ra được.”

“Có tin tức này là đủ rồi!”

Chương 532: Tiên Thiên Hắc Phong (3)

Bạch Tùy Tâm hưng phấn phát phát tay, hắn không muốn nguyên lực phong thần, trở thành khốn linh bị vây ở hạ giới, trơ mắt nhìn thọ nguyên hao hết, con đường phía trước bị cắt đứt.

Nhưng mà phi thăng thì quá gian nan, tỷ lệ vẫn lạc cực cao, cho nên Bạch Tùy Tâm muốn đi đường tắt.

Thông đạo do lỗ thủng trên trời tạo ra có thể nối thẳng tới tiên giới!

“Cho dù Bồ Thiên tổ sư có mưu đồ gì thì lão tổ giáo ta cũng không phải là ăn chay, nhất định phải rửa nổi nhục năm đó!”

Bạch Tùy Tâm nghiêm nghị nói: “Tin tức này có thể nói là một công lớn, sự huỳnh tài sẽ báo cáo cho lão tổ trong giáo, trên đời này có ai mà không muốn đi đường tắt, không biết sư đệ muốn được ban thưởng gì ta cũng tiện thông báo cho lão tổ trong giáo.”

“Thân là Tiệt Thiên đệ tử, đây là chuyện mà ta nên làm!”

Chu Dịch biểu thị lòng trung thành ra trước, sau đó nói: “Sư đệ ta tu hành độn pháp, còn thiếu ba loại kỳ trân Thủy Hỏa Thổ, làm phiền sư huynh.”

“Không làm phiền không làm phiền.”

Bạch Tùy Tâm nói ra: “Công lao như thế, chắc chắn lão tổ trong giáo sẽ không keo kiệt, sư đệ phải không ngừng cố gắng!”

“Nhất định.”

Chu Dịch mặt lộ vẻ vui mừng, rốt cục có thể tu thành Đại Ngũ Hành Độn Thuật.

Bình thường Đạo Quân tìm kiếm Ngũ Hành kỳ trân, nói chung cần dò xét khắp nơi, không biết tốn hao bao nhiêu năm, ví dụ như là Bách Nhãn Ma Quân vì Trọng Minh Chi Mục mà mạo hiểm tập sát Chu Dịch, kết quả rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu.

Bây giờ chỉ cần mở miệng nói chuyện là được, ngay cả đầu pháp cũng không cần là có thể gom góp được!

...

Tu hành không tuế nguyệt.

Trên đời đã mười năm.

Năm Nguyên Đỉnh thứ một trăm bốn mươi lăm, sang năm là lại đến thời kỳ chia lãi hương thỏa nguyện lực.

Tới gần cuối năm.

Chu Dịch rời khỏi Kim Quang Điện, bay đến Tất Ngô Sơn.

Bề quan tu hành mười năm, tâm tư thanh lãnh cô tịch, Chu Dịch cũng không vội đi đường mà đăng vân giá vũ thưởng thức cảnh đẹp ven đường.

“Lão tổ Đại Nguyệt Quốc này nghe nói là Nhân Tiên bốn ngàn tuổi...”

Đáp mây bay qua Đại Nguyệt Quốc, trong lúc suy tư bỗng nhiên cảm ứng được từng cơn gió nhẹ thổi tới, lạnh yên không một tiếng động xuyên qua linh quang hệ thổ, thân thể da thịt cảm thấy lạnh buốt.

“Đây là?”

Chu Dịch nhíu mày, vô thức thôi động pháp bảo treo lên đỉnh đầu.

“Kiệt kiệt kiệt kiệt...”

Một loạt tiếng cười quái dị truyền tới, hư không trước mặt bỗng nhiên chấn động, một bóng dáng hiện ra, đảo bào màu đen rung động không thôi, mái tóc đen dài tung bay theo gió, chính là Hắc Phong Ma Quân đã mai phục sẵn ở chỗ này.

Nhìn Chu Dịch, mở cái miệng rộng ra phun ra một lượng lớn ánh sáng màu đen.

Nhìn kỹ lại thì đó đâu phải là ánh sáng đen, rõ ràng là từng cơn gió màu đen, thoáng cái đã che khuất bầu trời.

Hắc Phong gào thét mà qua, thổi cho mặt trời ảm đạm, đá vỡ sườn núi nứt.

Hô ——

Vô lượng Hắc Phong hội tụ thành trên trăm con Hắc Long, mỗi một con đều dài trăm dặm, vắt ngang qua thiên khung, mang theo huy hoàng đại thế cuộn cuộn mà tới.

“Đúng là thần thông!”

Chu Dịch tán thưởng một tiếng, trên người hiện hóa ra Huyền Vũ Thần Giáp, khổng chế độn quang chạy tới hướng nam.

“Trúng thần thông của bốn tọa mà còn muốn chạy hay sao?”

Hắc Phong Ma Quân thổi một hơi nhẹ, Hắc Phong kết thành trận thể, phạm vi ngàn dặm hóa thành thể giới đen nhánh, cho dù độn pháp thông thần cũng không thể nào trốn được.

Chu Dịch khổng chế độn quang tránh trái tránh phải, nhưng mà Hắc Phong quét sạch bát phương, tránh như thế nào cũng không thể tránh được.

Nhất thời không quan sát bị Hắc Phong quét trúng, nhục thân không có bị tổn thương nhưng lại cảm thấy thần hồn điên đảo không phân biệt được đồ vật và không phân biệt được phương hướng.

“Cái thằng này không hổ là hảo hữu của Ngô Minh, lại là pháp thuật làm mê hoặc thần hồn này!”

Chu Dịch bay tới biên giới thể giới Hắc Phong, tay kết pháp quyết phá vỡ hư không phía trước, chui vào trong đó biến mất không thấy gì nữa.

Hư Không Độn Pháp!

“A?”

Hắc Phong Ma Quân nhú mày một cái, hừ lạnh nói: “Không hổ là Bồ Thiên môn nhân, đúng là có chút bản lĩnh.”

Trong lúc nói chuyện thì hắc thu thần thông lại, lúc này dãy núi đã không còn tung tích, chỉ còn lại một cái hồ to sâu mấy trăm dặm.

Nguyên Anh đấu pháp, hủy diệt ngàn dặm.

“Trúng thần thông của bốn tọa thì không thể trốn thoát được!”

Hắc Phong Ma Quân cảm ứng một chút sau đó thân hình tản ra hóa thành Hắc Phong cuộn cuộn như mây đen che trời truy sát.

Phi độn mấy trăm dặm, sau đó nhìn thấy một bóng dáng ở nơi xa, chính là Chu Dịch đang hốt hoảng chạy trốn, tốc độ kém hơn Hắc Phong Ma Quân không ít.

“Kiệt kiệt kiệt...”

“Cái thằng này có thực lực thấp như vậy mà có thể bắt được Ngô đạo hữu. Bản tọa đã khuyên hẩn rồi, đấu pháp chém giết là phải đường đường chính chính, đừng có âm mưu đánh lén, trò đó bây giờ không dùng được!”

Hắc Phong Ma Quân có tốc độ bay kinh người, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách, hẩn đang định thi triển thần thông oanh sát thì Chu Dịch đột nhiên ngừng lại.

“Làm sao? Biết chạy không được cho nên đứng im chờ chết?”

Chu Dịch đứng lơ lửng trên không, nói ra: “Nơi này sơn thanh thủy tú, rất thích hợp để đưa đạo hữu vào luân hồi!”

“Sắp chết đến nơi còn mạnh miệng!”

Hắc Phong Ma Quân há mồm phun ra vô lượng Hắc Phong, mệnh môn cuộn cuộn cuốn tới, thề phải đánh cho nhục thân thần hồn Chu Dịch đều tan rã.

Lúc này.

Một giọng nói vang lên.

“Tiên Thiên Phá Diệt Thần Phong, thần thông như thế mà lại rơi vào trong tay của ma đầu, quá uổng!”

Lại có một giọng nói khác vang lên.

“Thần thông có thể phá diệt vạn vật nhưng lại bị luyện thành âm khí âm u như vậy chỉ có thể nói là thiên tư quá kém!”

“Thần thông này lẽ ra nên thuộc về bọn ta mới đúng!”

Chương 533: Tiên Thiên Hắc Phong (4)

Sau đó lại có mười mấy giọng nói vang lên, mỗi người một câu, phê bình Hắc Phong Ma Quân không đáng một xu.

“Bọn chuột nhắt ở đâu ra, có dám hiện thân hay không?”

Hắc Phong Ma Quân nhanh chóng thu thần thông lại, hội tụ ở quanh người, hóa thành một quả cầu Hắc Phong cuộn cuộn, cho dù là thuật pháp thần thông hay là pháp bảo bí thuật, một khi rơi vào trong Hắc Phong thì đều sẽ bị tiêu hủy.

“Hiện thân thì hiện thân.”

Giọng nói vừa dứt, mười hai bóng người xuất hiện ở bốn phương tám hướng.

Từng người pháp lực khí tức hùng hậu mạnh mẽ, một tay vung vẩy trận kỳ, một tay thôi động Linh Bảo, vây Hắc Phong Ma Quân vào giữa.

“Tà ma ngoại đạo, đáng chém!”

“Hèn hạ vô sỉ!”

Hắc Phong Ma Quân nhìn quanh tứ phương, sắc mặt biến thành màu đen rồi lại tím, rồi lại xanh lét, như là mở xướng nhuộm, đủ mọi màu sắc.

“Dám một đánh một không...”

Lời còn chưa nói hết.

Mười hai món pháp bảo đằng không mà lên, chuông bình kính ầm ầm va đập khác nhau, nổ rộ vô lượng lượng thần quang ầm ầm rơi xuống.

“Đáng chết!”

Hình tượng Bồ Thiên Giáo trong lòng Hắc Phong Ma Quân triệt để sụp đổ, cái gì Huyền Môn chính tông, vậy mà da mặt dày như vậy.

Há miệng nôn Tiên Thiên Hắc Phong, hóa thành trăm cái Hắc Long Quyển.

Bồ Thiên Giáo chư quân đều là hào kiệt, pháp lực viễn siêu cùng giai, pháp bảo đều đủ loại, âm âm đánh nát vòi rồng.

Nhưng mà Tiên Thiên Phá Diệt Thần Phong cực kỳ huyền diệu, mặc cho đánh nát bao nhiêu lần cũng sẽ lập tức ngưng tụ lại.

“Cũng như thế!”

Hắc Phong Ma Quân tay kết pháp quyết, đỉnh đầu hiện hải nhi cao ba thước, tóc đen da trắng, biểu cảm động tác không khác gì người sống.

Thuần Dương Nguyên Anh, chỉ kém độ kiếp thì sẽ hóa thành nguyên thần.

Hải nhi ôm bảo châu trong ngực, phát tay ném xuống, nở rộ bạch quang hùng hực.

Bạch quang xuyên qua pháp bảo linh quang, trận pháp cấm chế, trực tiếp rơi xuống, xung quanh lóe lên thất thải lộng lẫy, không thấy rõ bất cứ tình huống gì.

Thân thể Ma Quân vẫn mở miệng ra, không ngừng phun Tiên Thiên Hắc Phong, hải nhi thừa dịp đệ tử Bồ Thiên Giáo hai mắt tạm thời mù, tay kết pháp quyết hóa thành từng sợi thanh phong tán ra bốn phương tám hướng.

Chỉ cần một sợi thanh phong độn ra khỏi trận pháp thì có thể trốn được tính mệnh.

Hắc Phong Ma Quân nhìn như tùy tiện không cố kỵ nhưng thật ra thì hẳn biết mình không phải đối thủ của đệ tử Bồ Thiên Giáo, cho nên sử dụng tất cả thủ đoạn, thậm chí bỏ qua nhục thân.

Kia.

Một giọng nói vang lên trong trận: “Xin chư vị sư huynh động thủ chậm một chút, miễn cho sai lầm.”

Tiếng như hồng chung đại lũ, khiến cho đệ tử Bồ Thiên Giáo bừng tỉnh.

Chúng đệ tử lộ vẻ xấu hổ, cùng thôi động trận kỳ, liên thủ bố trí mười bảy Nguyên Thần trận phong tỏa hư không, lại nhao nhao trợn mắt nhìn về phía Thiết Quan Tiên Quân.

“Kém chút để tên đó chạy trốn!”

Chưởng giáo đệ tử Hùng Quân nói: “Hương hỏa nguyện lực, chuyện này mất mặt. Nếu như lan truyền, sẽ khiến cho bản giáo mất mặt, sẽ bị sư tôn trách phạt!”

Trong lúc nói chuyện, tề ra một cái túi thanh bích sắc, đón gió mà lớn, hóa thành trăm ngàn trượng.

Cái túi lớn che trời mở ra, thôn phệ Bạch Phong, mặc cho Ma Quân nôn miệng đắng lưỡi khô vẫn giống như nước đổ lá môn.

Bên cạnh, Thái Huyền Công môn hạ không cam lòng yếu thế, một bó khóa sắt từ trong ống tay áo bay ra, ánh vàng rực rỡ sáng loáng như xích kim rèn đúc thành, ném lên thiên không, hóa thành mấy ngàn đóa kim liên, trói chặt thanh phong chạy trốn tứ phía.

Từng sợi thanh phong hội tụ, lại biến thành hài nhi ba thước, kết quả khóa sắt đã trói ở trên người.

“Linh Bảo?”

Hắc Phong Ma Quân thi triển rất nhiều bí thuật, kết quả đều vô dụng, xiềng xích như là giời trong xương khóa chặt Nguyên Anh.

“Bảo bối tốt!”

Chu Dịch vỗ tay tán thưởng, hai mắt linh quang lóng lánh, mơ hồ nhìn thấy bên trong xiềng xích có Long hồn kỳ dị.

“Cái này tính là gì, sư đệ nhìn phi kiếm của bản đạo.”

Phi kiếm trên lưng Tiêu Vân Tử đồ tôn, Phạm Đạo Quân ra khỏi vỏ, lẫm lẫm không hóa thành Kim Sí Đại Bằng Điều, một tiếng hót vang xé rách hư không, một cái chớp mắt đã xuất hiện trên đỉnh đầu Nguyên Anh, hai cánh xẹt qua chém thành hai đoạn.

“Đau như chết ta vậy!”

Hắc Phong Ma Quân kêu thê lương thảm thiết, Nguyên Anh vỡ nát, nhục thân không còn chỗ dựa, bị pháp bảo oanh kích hội phi yên diệt.

Chu Dịch bấm đốt ngón tay, nhíu mày: “Chư sư huynh, ma đầu đó còn chưa bỏ mình.”

Đám người dùng thần thức đảo qua bốn phương tám hướng, vậy mà không có phát hiện bất cứ tàn hồn gì, không biết Hắc Phong Ma Quân dùng thủ đoạn nào mà lại hư không tiêu thất không thấy.

“Lại nhìn thủ đoạn của bản đạo.”

Nói chuyện là đồng môn sư diệt Khương Sinh Vân, Tam đồ đệ Thiết Quan Tiên, lấy một cái hồ lô từ bên hông xuống, rút cái nắp ra, một con cóc ánh vàng rực rỡ chui ra.

Khương Sinh Vân lấy mấy thỏi bạc ra cho con cóc ăn, thấy nó không có bất kỳ động tác gì, không tiện phát tác trước mặt nhiều trường bối cùng thế hệ như vậy, hạ quyết tâm trở về sẽ giáo huấn một phen.

Lại lấy mấy thỏi vàng ra, nhét vào trong miệng con cóc.

Chỉ thấy con cóc mở hai mắt ra, kim sắc đồng tử không ngừng chuyển động, bỗng nhiên nhìn về phía hướng đông nam Nguyên Thần Đại Trận.

Há mồm phun ra một vệt kim quang xoát qua hư không, hư ảnh hình người xuất hiện, chính là tàn hồn của Hắc Phong Ma Quân, sau đó bị con cóc nuốt vào trong bụng, chép miệng ợ một cái.

“Diệt cỏ tận gốc!”

Chu Dịch chấp tay nói ra: “Cám ơn chư sư huynh, bản đạo đi Hắc Phong Sơn một chuyến, bắt mấy tiểu yêu đó, đến lúc đó có thể sắc phong Sơn Thần Hà Bá.”

Mọi người mặt lộ vẻ vui mừng, không biết xấu hổ mai phục vây giết chính là vì việc này.

“Làm phiên sư đệ, sư thúc!”

...

Hắc Phong Động.

Một đạo độn quang rơi xuống.

Chương 534: Xuống núi thôi.

Chu Dịch biến thành dáng vẻ Hắc Phong Ma Quân đi vào, gặp yêu ma quỷ quái phòng thủ, trực tiếp sưu hồn đoạt phách.

Biết được chỗ tu hành của ma đầu, phá giải trận pháp cấm chế, nhìn thấy từng cái ngọc giản.

“Theo Bạch Tùy Tâm nói, ma đầu đó tư chất bình thường, dựa vào Tiên Thiên Phá Diệt Thần Phong tu thành Thuần Dương Nguyên Anh, một giới tán tu còn vượt qua đa số đệ tử đại giáo!”

“Hi vọng tu luyện thất này có phương pháp tu hành thần thông này.”

Chu Dịch trông mà thèm môn thần thông này, ma đầu đó há mồm phun một cái, Hắc Phong cuồn cuộn, thiên hôn địa ám, rất có uy thế.

Lại động pháp thân hóa Hắc Phong, biến thành thanh phong đào mệnh, bí thuật ký thác thanh phong thần thức tìm không được, tất cả đều là thần thông bảo mệnh nhất đẳng.

Lật xem từng cái ngọc giản, trong đó có không ít bút ký tâm đắc tu hành.

Chu Dịch lật xem hồi ký Hắc Phong Ma Quân để lại, hiểu rõ hơn về lai lịch hắn, đến từ Ma Đạo tiểu phái Vô Gian Phái, nguồn gốc đến từ một chi trong Hãm Không Đảo, Ma Giáo.

Ma Giáo đứng hàng cuối tứ đại tiên tông, đồng thời bị tam đại tiên tông khác vây quét, mấy lần tao ngộ tai họa ngập đầu.

Nhưng mà Ma Đạo có nguồn gốc từ lòng người, diệt chi không dứt.

Theo Ma Đạo phá diệt rồi trùng kiến, công pháp lưu truyền thiên hạ, không biết bao nhiêu tu sĩ ngoài ý muốn thu hoạch được, trải qua tu bổ tăng giảm biến thành vô số chi nhánh, môn phái Ma Giáo to to nhỏ nhỏ còn nhiều hơn Bồ Thiên Giáo mấy trăm lần.

Hắc Phong Ma Quân ở Vô Gian Phái tu đến Kim Đan, vì mua sắm linh vật Ngưng Anh, giết sạch trên dưới môn phái, ngay

cả thần hồn, tinh huyết đồng môn cũng bán cho phường thị.

Khi ghi chép lại việc này, Hắc Phong Ma Quân ngữ khí rất là đắc ý.

Chớ nói hối hận, sợ không phải ghét bỏ bán ít, hận không thể tìm tới đồng môn chuyển thế, giết một lần nữa.

“Cái này...”

Chu Dịch nhìn đến đây, không khỏi may mắn sinh ở chính đạo, sống ở Huyền Môn, nếu như bá sư Ma Đạo, một trăm viên Trường Sinh Đạo Quả cũng không đủ dùng.

“Khó trách cái thằng này có thể ngu tằm ngu, mã tằm mã với Ngô Minh, hai người vì tu hành đều giết sạch đồng môn!”

Hắc Phong Ma Quân đồ diệt Vô Gian Phái, đắc tội thượng tông Hãm Không Đạo, ngay cả Ma Giáo cũng không dung được hắn, chỉ có thể chạy trốn tứ phía ở Đông Thắng Thần Châu, chỉ có thể nói khí vận cường thịnh, vậy mà phát hiện di tích thượng cổ đại giáo.

“Thái Huyền Giáo!”

Chu Dịch nhìn thấy cái tên này, không khỏi tâm tư rung động, bây giờ hắn chủ tu công pháp là Thái Huyền Kinh.

Hắc Phong Ma Quân tìm được Tiên Thiên Phá Diệt Thần Phong từ trong di tích, kết quả công pháp của hắn không phù hợp, không tu thành, chỉ có thể kiên trì lĩnh hội, sửa chữa, cuối cùng Thần Phong biến thành Hắc Phong.

Vốn là thần thông Huyền Môn chính tông, bây giờ hóa thành há miệng ra khói đen cuộn cuộn, ma khí bùng bùng.

“Tiên Thiên Phá Diệt Thần Phong lại có nguồn gốc từ Thái Huyền Giáo, phương pháp này nên cho bản đạo tu hành...”

Chu Dịch mặt lộ vẻ vui mừng, lại nhìn phần sau hồi ký, chính là ma đầu kết bạn với Bạch Tùy Tâm, nhờ Tiệt Thiên Giáo bao che mới có cuộc sống an ổn, kết quả cuối cùng cũng chết ở trong tay Bạch Tùy Tâm.

“Ma đầu đó tùy thân mang theo phương pháp tu hành thần thông, đã hồi phi yên diệt trong lúc đấu pháp, nhưng mà cổ pháp lại được để lại trong Tàng Kinh Các Hắc Phong Động!”

Hắc Phong Ma Quân kinh doanh động quật trăm năm, ngoại trừ không có chính thức tự lập môn hộ thành tông làm tổ, bố trí bên trong Hắc Phong Động cũng không kém gì tông môn.

Tìm được Tàng Kinh Các.

Chu Dịch phá vỡ trận pháp cấm chế, lấy một viên ngọc giản tạo hình cổ phác, thần thức dò vào trong đó, chính là phương pháp tu hành thần thông.

Đọc toàn thiên, phát hiện có nhiều chỗ giống Thái Huyền Kinh.

“Thái Huyền Giáo lấy Luyện Khí làm căn cơ, truyền thừa lý niệm của một tông môn, môn thần thông này tu ra một ngum Tiên Thiên Thần Phong!”

Cất ngọc giản vào Côn Lôn Động Thiên, Chu Dịch dọn dẹp sạch sẽ Hắc Phong Động, tất cả ma tể tử đều được đưa lên Vạn Hồn Phiên, luyện thành hung hồn lệ quý cung cấp thúc đẩy.

Vạn Hồn Phiên theo hồn phách biến nhiều mà uy lực ngày càng tăng trưởng.

Chu Dịch trăm yêu trừ ma cũng không quên câu hồn phách, luyện vào bên trong cờ.

Hôm nay một cái, ngày mai mười cái, nhìn như số lượng không nhiều, nhưng mà tích lũy mấy trăm năm mấy ngàn năm, Vạn Hồn Phiên lột xác thành Bách Vạn Hồn Phiên, uy lực không kém Linh Bảo chút nào.

Khi đó nhẹ nhàng lắc lư cờ đen thì trăm vạn hung hồn lệ quý như thủy triều phun trào.

Chu Dịch không cần động thủ, kẻ địch sẽ bị hung hồn mài chết, hay là gặp được đại địch vượt qua cảnh giới, thả ra trăm vạn hung hồn chặn đường cũng không sai.

“Đó đều là ma tể tử làm ác, trực tiếp chết quá tiện nghi, bản đạo đang phạt ác!”

Mấy tháng sau.

Hắc Phong Sơn ma đầu chết thì chết, trốn thì trốn, đổi tên đổi họ thành Thần Phong Sơn.

Chu Dịch tọa trấn Thần Phong Động, tự xưng Sơn Thần, quản lý trì hạ ngàn vạn bách tính.

“Thần Phong Sơn còn lớn hơn Thanh Vân Sơn mấy phần, kết quả nhân khẩu khác biệt như ngày mùng một với mười lăm, Hắc Phong Ma Quân bình thường tùy ý cướp giết sinh hồn, quả nhiên là chết không có gì đáng tiếc!”

Tin tức truyền về Thiên Sơn, đồng môn nhanh chóng phái gia tộc đến đây.

Theo sơn mạch, dòng sông dưới Thần Phong có tân thần, phàm nhân dưới trướng nhất thời cảm thấy cuộc sống tốt hơn, ít nhất không có quái phong cuốn bách tính đi.

...

Thần Phong Động.

Chu Dịch ngồi xếp bằng trên giường mây, hai mắt nhắm nghiền, trong miệng phun ra thanh quang huyền diệu.

“Hô!”

Há miệng thở ra một hơi, thổi hơi ra hóa thành cuồng phong, vô hình vô ảnh xoay quanh trong động.

Vách đá băng liệt, tro bụi đầy trời.

Chương 535: Xuống núi thôi (2)

Chu Dịch chậm rãi thu liễm pháp lực, cuồng phong mới dừng lại, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng.

“Rốt cục tu thành cái Thần Phong thứ nhất, uy lực đã không kém gì khổ tu loi pháp ngàn năm, không hổ là Tiên Thiên thần thông. Hơn nữa thần thông này không chế phong lực, có thể gia trì lên bất cứ độn pháp gì, tăng trưởng bốn, năm phần mười tốc độ!”

Trong lúc nói chuyện, thân hình tiêu tán, hóa thành từng đạo Thanh Phong, theo động quật trôi ra ngoài động.

Sau đó Thanh Phong hội tụ, ngưng tụ thành thân thể Chu Dịch.

“Quả nhiên là thần thông bảo mệnh, ngày đó nếu không phải Nguyên Thần Đại Trận phong cấm tứ phương, cho dù mười hai vị Đạo Quân liên thủ cũng không nhất định có thể chém giết Hắc Phong Ma Quân. Bần đạo tu thành Hư Không Độn Pháp, lại có Thanh Phong tiêu tán chi thuật, thiên hạ chỗ nào cũng có thể đi!”

Chu Dịch bấm đốt ngón tay, thoáng bẻ quan một cái mà đã đến thời hạn mười năm.

Dưới chân phong vân hội tụ, đằng không mà lên, nhìn tứ phương.

Hai mắt linh quang lóng lánh, nhìn thấu ngàn dặm, hoang vu sơn mạch vốn khô cạn đã biến thành một mảnh xanh biếc, tu sĩ thi triển pháp thuật trồng cây cối, trong khoảng thời gian ngắn đã thay đổi hoàn cảnh.

“Thu hương hỏa nguyện lực trước, sau đó về tông môn chia lãi.”

Chu Dịch tay kết pháp quyết, đưa tin tứ phương Sơn Thần Hà Bá, nộp hương hỏa sưu tập mười năm lên trên.

Thần Phong Sơn thành lập không đủ mười năm, nhưng mà theo địa bàn chiếm cứ càng ngày càng nhiều, nhất định phải

thống nhất thu phát, nếu không hàng năm Chu Dịch đều phải bốn ba bốn phía.

“Chà chà! Bàn đạo hành vi như vậy càng không giống Huyền Môn chính tông...”

...

Thiên Sơn.

Kim Quang Điện.

Chu Dịch vừa trở về không lâu thì nhận được đồng môn đưa tin, mời yến ẩm luận đạo.

Tất nhiên chỉ là cái cớ thôi, dù sao cũng là Nguyên Anh Đạo Quân, sao có thể không biết xấu hổ hỏi khi nào phân phát Nguyên Lực Châu, Bỏ Thiên môn nhân rất coi trọng sĩ diện!

Chính là vì Huyền Môn chính tông cần sĩ diện nên mới sẽ không tự mình xuống núi, âm thầm chiếm cứ sông núi thủy mạch mà giao việc này cho Chu Dịch làm, bọn họ chỉ cần ngồi chờ chia lãi Nguyên Lực Châu.

“Chư vị sư huynh, Nguyên Lực Châu đã thu đủ...”

“Số lượng ở Tất Ngô Sơn tăng vọt năm thành...”

“Thần Phong Sơn số lượng ít, đang cố gắng hội tụ nhân khẩu, nhưng mà lần này có di vật của Hắc Phong Ma Quân, bán thành Nguyên Lực Châu...”

Chu Dịch liên tiếp truyền ra mấy chục đạo tin tức, ước định ngày mai cử hành tửu tiên hội ở Kim Quang Điện.

Nhắm nháp linh tửu, sau đó dựa theo tỉ lệ chia lãi Nguyên Lực Châu, vừa được lợi ích thực tế nhưng quá trình lại vẫn nhả!

Hôm sau.

Kim Quang Điện không còn chỗ ngồi, bốn vị Nhân Tiên môn hạ hội tụ một đường.

Người tới không chỉ là Đạo Quân được mời, còn có những đồng môn không có chỗ tốt khác nghe được tin tức không mời mà tới.

Sở cầu không cần nói cũng biết, Chu Dịch sẽ không cự tuyệt.

Chu Dịch ngồi vào chủ vị trên đại điện, vốn định nhường vị trí này ra, để một vị đệ tử thân truyền của chương giáo cùng thế hệ chủ trì, kết quả được mọi người tôn sùng, không thể không thượng tọa.

“Chư vị sư huynh, uống!”

“Sư đệ không phụ sự mong đợi của mọi người, chiếm thêm mấy sơn mạch, chúng ta được ức vạn sinh linh cung cấp nuôi dưỡng, chắc chắn có thể con đường thông thuận!”

...

Ngày hôm đó.

Phong khinh vân đạm.

Trên Thiên Sơn, mọi người vui mừng hơn hờ.

Chu Dịch đang tu hành Chân Long Cửu Biến, suy nghĩ xem nên nói “Tuyệt mật” không quan trọng nào ra để đổi lấy địa bàn của Ma Đạo yêu nhân.

Bạch Tùy Tâm một mình chiếm hai núi, chỉ dùng hai ba mươi năm thì lắc mình biến thành thổ hào Tiệt Thiên Giáo, nghe nói dùng nhiều tiền kết giao đồng môn sư huynh đệ, nghiêm nhiên thành người dẫn đầu đệ tử đời ba.

Cho nên Bạch Tùy Tâm mới nhiều lần đưa tin thúc giục trăm yêu trừ ma.

“Lần này chọn Không Tâm Ma Quân, còn là tứ ma trong Bạch Hồ Lĩnh, còn là cùng một chỗ...”

Bỗng nhiên.

Phù triện trong ống tay áo rung động, sư tôn Thiết Quan Tiên truyền tin tức đến.

“Mau tới Huyền Thiết Quan.”

Chu Dịch nhận được tin tức, không dám thất lễ, hóa thành thanh phong phiêu tán, tiếp theo, trong nháy mắt đã xuất hiện bên ngoài Huyền Thiết Quan, Tiên Thiên Thần Phong dùng để đi đường con nhanh hơn độn quang nhiều.

“Bái kiến sư tôn.”

“Vào đi.”

Thiết Quan Tiên gọi Chu Dịch đến, trên dưới dò xét một lát, khẽ vuốt cằm nói: “Tu hành không tệ, thực lực như thế, ở cảnh giới Nguyên Anh cũng coi như có thành tựu!”

Chu Dịch khom người nói: “Vẫn là sư tôn dạy tốt.”

Thiết Quan Tiên nói ra: “Nhưng mà chỉ đóng cửa khổ tu, cuối cùng không được đại đạo, nếu công pháp thần thông học có sở thành thì xuống núi dạo chơi ma luyện đạo tâm đi.”

Chu Dịch nhú mày, hẳn đã sống hơn sáu ngàn sáu trăm năm, vượt ngang hai phiên đại lục, đạo tâm đã ma luyện vững như tinh kim, đâu cần dạo chơi lịch luyện.

Tâm tư thay đổi thật nhanh, giật mình mình ngộ, vội vàng quỳ lạy nói.

“Đệ tử lấy Nguyên Lực Châu chi lợi, đảo loạn tu đạo chi tâm của đồng môn, mong sư tôn thứ tội!”

“Người cũng là người khôn khéo!”

Thiết Quan Tiên nói: “Đây cũng không phải là chuyện xấu, bọn họ từng người thiên phú thượng đẳng, đạo tâm lại như kẻ nghèo hèn, mấy viên Nguyên Lực Châu thì rách. Sớm ma luyện đạo tâm cũng tốt hơn tương lai tâm ma đột kích, thân tử đạo tiêu!”

Chu Dịch lập tức nói ra: “Đa tạ sư tôn tán dương, đệ tử sẽ không ngừng cố gắng.”

“Hừ!”

Thiết Quan Tiên hừ lạnh một tiếng: “Tiếp tục đi Phi Tiên Các ăn mừng sao?”

Chu Dịch mặt lộ vẻ xấu hổ, chuyện trong tông môn quả nhiên không thể gạt được Nhân Tiên lão tổ, giải thích: “Chúng ta đi Phi Tiên Các chỉ là nghe hát, nhờ vào đó ma luyện hồng trần đạo tâm, tuyệt không phải là ham hưởng lạc!”

Thiết Quan Tiên không muốn nghe giáo biện, phát phát tay nói.

“Xuống núi đi!”

“Tiếp tục hồ nháo như vậy nữa, chương giáo sư huynh sẽ bắt người vào Trấn Ma Tháp, vì sư cũng không thể không biết xấu

hồ xin dùm!”

Chương 536: Tiệt Thiên chân truyền.

Trần Ma Tháp.

Nơi Bồ Thiên Giáo trấn áp yêu ma làm ác, đệ tử phạm luật.

Phàm là có tư cách bị nhốt vào, ít nhất cũng là yêu ma Hóa Thần, truyền thuyết đây tháp trấn áp lão ma cảnh giới Phản Hư.

Cho nên Trần Ma Tháp không giống với thiên lao phạm tục, giam giữ yêu ma thực lực quá mạnh, nói không chừng lúc nào đó sẽ phá tan cấm chế sau khi thoát thân thì chắc chắn sẽ giết ngục tốt để giải mối hận sau đó sẽ bị lão tổ trong giáo trấn áp.

Hung địa như thế này, Chu Dịch cũng không dám tới gần.

“Đa tạ sư tôn cầu tình thay đệ tử.”

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Trong giáo bắt những yêu ma đó, trực tiếp đánh hồn phi phách tán, đưa đi luân hồi không được sao, tại sao còn muốn dựng Trần Ma Tháp giam giữ?”

“Thế nào, ngươi muốn đi Trần Ma Tháp xem thử?”

Thiết Quan Tiên nhìn một chút, đệ tử này tính tình không giống như lúc trước, làm việc khác thường, nhưng mà sợ tác sở vì lại cứu được mấy chục triệu nhân tộc, trầm ngâm một lát nói.

“Ngươi có biết Huyết Ma Giáo?”

“Nghe các sư huynh nói, nghe nói là đệ nhất chi nhánh của Ma Giáo.”

Chu Dịch trong lúc yên ả với đồng môn nghe nói không ít bí văn của Đông Thắng Thần Châu, trong đó nhiều nhất là tiền bối Bồ Thiên Giáo “Cứu vớt thế giới”.

Truyền thuyết vạn năm trước, Huyết Ma Giáo xuất hiện một vị ma đầu kinh tài tuyệt diệu, chỉ trong ngàn năm ngắn ngủi thì đã chứng Phản Hư Nhân Tiên, chiêu mộ cao nhân Ma Đạo về dưới trướng nghe lệnh, trong lúc nhất thời đạo tiêu ma trướng.

Bồ Thiên Giáo, Phật giáo và những đại giáo chính đạo đang thương lượng phải làm như thế nào để có thể hạn chế Huyết

Ma Tử nhưng mà không ngờ được nội bộ Ma Giáo lại xảy ra vấn đề trước.

Huyết Ma Tử hội tụ toàn bộ tầng lớp cấp cao của lại sau đó huyết tế, luyện thành ba ngàn Huyết Thần Tử. Sau này đồ sát gần như toàn bộ đệ tử của Huyết Ma Giáo, dung nhập ức vạn sinh linh tinh huyết thần hồn, hóa thành cuộn cuộn huyết hải.

Chu Dịch không thể không cảm thán, thói quen tàn sát tông môn nhà mình của Ma Đạo là nhất mạch tương truyền, cha truyền con nối.

“Huyết Ma Tử tung hoành Đông Thắng Thần Châu vô địch, định nhắc lên hạo kiếp, huyết tế vô tận sinh linh giúp đỡ phi thăng.”

Thiết Quan Tiên nói ra: “Lão tổ giáo ta liều mạng trọng thương, liên thủ Phật Môn La Hán trấn áp Huyết Ma Tử, nhưng mà Huyết Ma Tử thân hóa huyết hải, thủ đoạn bình thường khó mà giết chết được cho nên đành phải nhốt vào trong Trấn Ma Tháp chờ hấn hao hết thọ nguyên.”

“Những yêu ma đó chính là tài nguyên cho Lưỡng Giới Thập Phương Diệt Ma Đại Trận!”

“Thì ra là thế.”

Chu Dịch nghe nói như vậy, không dám tới gần Trấn Ma Tháp, bên trong lại giam giữ Huyết Ma ngay cả Phản Hư đều giết không chết, hỏi: “Huyết Ma Tử là nhân vật vạn năm trước, chẳng lẽ bây giờ còn sống?”

“Huyết hải không khô, Huyết Ma bất tử.”

Thiết Quan Tiên lắc đầu nói: “Bình thường Phản Hư dùng hết thủ đoạn để duyên thọ thì tối đa cũng chỉ có tám, chín ngàn năm, mà đầu đó thần thông quý dị, sống thêm một vạn năm cũng không phải việc khó!”

“Đa tạ sư tôn giải hoặc!”

Chu Dịch khom người thi lễ, cuối cùng đánh giá thấp Phản Hư Nhân Tiên, tồn tại chỉ cách phi thăng một bước này thủ đoạn thần thông không phải là Nguyên Anh có thể phỏng đoán.

Thiết Quan Tiên nói ra: “Chuyện này ngươi cũng có thể nói cho Tiệt Thiên Giáo biết, mấy lão yêu quái đó gấp nghe thần

thông huyết hải của Huyết Thần Tử đã lâu.”

Chu Dịch lo lắng nói: “Lỡ như Tiệt Thiên yêu nhân thả Huyết Ma Tử, như vậy thì chẳng phải là sẽ tạo thành đại kiếp hay sao?”

“Trần Ma Tháp không phải là vật bình thường, Diệt Ma Đại Trận cũng không phải là cấm chế bình thường.”

Thiệt Quan Tiên nói ra: “Cho dù là có lão bất tử nào đó đến dò xét, nhốt vào tán gẫu luận đạo với Huyết Ma Tử cho đến thân tử đạo tiêu cũng ra không được!”

“Đệ tử hiểu rồi.”

Chu Dịch sinh lòng nghi hoặc, đuổi mình xuống núi, còn âm thầm báo cho Tiệt Thiên Giáo, hỏi: “Sư tôn, ngài cứ nói thẳng đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ là do không có chia lãi hương hỏa cho chưong giáo?”

Đường đường Nhân Tiên đương nhiên là sẽ chưong mắt với mấy viên Nguyên Lực Châu, nhưng mà chưong giáo có thể không thu, Chu Dịch lại không thể không tặng!

Ngươi không đưa, sao biết lãnh đạo không muốn?

“Khụ khụ khụ!”

Thiệt Quan Tiên nghe vậy thì tức giận đến liên tục ho, trong tay xuất hiện một cây ba thước Kim Tiên, linh quang lóng lánh muốn giáo huấn đồ đệ không biết xấu hổ này.

“Sư đệ, chớ có vội vàng xao động như vậy.”

Một giọng nói truyền đến, sau đó bên cạnh Thiệt Quan Tiên xuất hiện một đạo sĩ áo bào tím, cầm âm dương nhị sắc quạt lông trong tay, nhẹ nhàng phe phẩy, giống như một văn nhân nhã sĩ.

Chu Dịch vội vàng khom người: “Bái kiến chưong giáo!”

“Đã nghe nói sư đệ thu một diệu nhân làm đồ đệ, hôm nay nhìn thấy quả là thú vị, mới có mấy chục năm thì quấy trên Thiên Sơn gió nổi mây phun.”

Đạo nhân chính là Bồ Thiên chưong giáo Quảng Vi Tử, khuôn mặt ôn tồn lễ độ, cười nói: “Nghe đồn đệ tử đời ba trong môn

đều tôn người làm thủ lĩnh, còn có tên hiệu Cập Thì Vũ, lại tự xưng Khánh Hạ Đạo Quân!”

Chu Dịch tâm tư thay đổi thật nhanh, không ngừng suy tư lý do giao biện.

Quảng Vi Tử nhìn như hiền lành thân cận nhưng mà có biệt danh Kiểm Hậu Hắc Tâm Tiểu Diện Tiên, không ít yêu ma quỷ quái rơi vào trong tay hắn, muốn sống không được muốn chết không xong.

Trên đời chưa từng có ngoại hiệu gọi sai, nói không chính xác trước đó còn cười đùa toe toét, chỉ chớp mắt sau đó thì đã đưa Chu Dịch đi Trấn Ma Tháp.

“Cái gì Cập Thì Vũ, cái gì Khánh Hạ Đạo Quân, đó đều là do đồng môn nâng đỡ...”

Chu Dịch tổ chức ngôn ngữ một lần nữa, giải thích: “Đệ tử sở tác sở vi tuyệt đối không phải chỉ là vì chiếm cứ sông núi thủy mạch, mưu đồ mấy viên Nguyên Lực Châu, còn là vì ức vạn bách tính Đông Thắng Thần Châu!”

Chương 537: Tiệt Thiên chân truyền (2)

Quảng Vi Tử khoe miệng mỉm cười: “Cẩn thận nói một chút.”

“Đệ tử từng là tán tu, du lịch bốn phía, nhìn thấy rất nhiều dã thần tự phong Sơn Thần Hà Bá, thật ra thì chính là yêu ma quỷ quái biến thành.”

Chu Dịch nói ra: “Những yêu ma đó vì hương hỏa nguyện lực, tùy ý chế tạo thiên tai nhân họa, ép buộc bách tính cung phụng. Rõ ràng có thần minh phù hộ lại rơi vào kết cục của nát nhà tan, nhân khẩu không ngừng giảm bớt...”

Quảng Vi Tử khẽ vuốt cằm, chuyện này cũng không phải là chuyện mới lạ gì ở Đông Thắng Thần Châu.

“Đệ tử không đành lòng, từng lập lời thề, tương lai nếu như có thể thì nhất định phải trăm yêu trừ ma, sắc phong thần minh lương thiện, để dân chúng được sống cuộc sống tốt!”

Chu Dịch càng nói càng thông suốt, chuyện này vốn là phù hợp với bản tâm của hắn, cho dù Nhân Tiên thi triển dò xét chi pháp cũng khó phân phân biệt thật giả.

Quảng Vi Tử vỗ tay tán thán nói: “Hoành nguyện này hợp giáo nghĩa Bồ Thiên Giáo, không sai không sai!”

Thiết Quan Tiên ngoài mặt là gật đầu đồng ý nhưng thật ra trong lòng không tin một chút nào, có lẽ trăm yêu trừ ma sắc phong thần minh cứu được bách tính, nhưng tuyệt đối không phải là mục đích hàng đầu của đệ tử này.

“Bây giờ được giáo ta ủng hộ, lại lừa Tiệt Thiên yêu nhân mới giải phóng hai ngọn núi.”

Chu Dịch nói ra: “Tất Ngô Sơn, Thần Phong Sơn nhìn như không đáng chú ý ở Đông Thắng Thần Châu, giáo ta diệt trừ yêu ma, sau đó cứu được ngàn vạn bách tính sinh sống ở dưới núi, về sau còn sẽ có càng nhiều hơn ngàn vạn người.”

“Đệ tử làm như vậy, có lẽ hiệu suất không sánh bằng một phần trăm của chương giáo nhưng mà không thể thấy thiện nhỏ mà không làm, không thể thấy ác nhỏ mà không trừ diệt!”

“Tích lũy tháng ngày, ban ơn cho ức vạn nhân tộc chính là một công đức lớn như trời!”

Chu Dịch nói đến đây thì dừng lại, lời muốn nói chuyện không dám làm điều nằm ở trong đó hết.

“Thiện nhỏ, ác nhỏ...”

Quảng Vi Tử yếu ớt thở dài, lại nhìn Chu Dịch, vẻ mặt nghiêm nghị: “Quả thật là diệu nhân! Khó trách có thể tham tài háo sắc, lại có thể quyết tâm chia lãi chỗ tốt, hóa ra là ngực có đôi núi.”

“Đa tạ chương giáo tán dương!”

Chu Dịch lập tức nhẹ nhàng thở ra, khảo hạch hôm nay xem như qua, khom người nói: “Đệ tử cũng có lỗi, không nên dụ hoặc đồng môn sư huynh, dẫn tới giáo ta trên dưới lòng người lưu động.”

“Ức vạn nhân tộc, đại công đức!”

Quảng Vi Tử tự lẩm bẩm vài tiếng, nói ra: “Cái này có lỗi gì, đều là những đệ tử này đạo tâm không kiên định, người không những không thể dừng lại, còn phải tiếp tục trảm yêu trừ ma cứu vớt bách tính.”

“Ừm?”

Chu Dịch ngạc nhiên, hẳn đang định đi Thanh Vân Sơn tránh tám mươi một trăm năm, giảm xuống cảm giác tồn tại.

“Chương giáo, đệ tử bất thiện đấu pháp, không có chương giáo trợ lực, đấu không lại những yêu ma đó. Cho dù liều chết mấy cái thì những sông núi thủy mạch đó cũng cần rất nhiều tu sĩ quản lý!”

“Như vậy cứ dựa theo phương thức trước đó, chia lãi hương hỏa với đệ tử trong môn.”

Quảng Vi Tử cười nói ra: “Bốn lão gia hỏa chúng ta không thể không cùng đứng ra bảo kê người được, hương hỏa nguyên lực lấy được phải rút ra năm mươi phần trăm đưa tới!”

“Cái này cái này cái này...”

Chu Dịch mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, nếu như không phải đã sửa đổi thì bây giờ hương hỏa đã chia thành số âm.

Trái ba mươi phần trăm phải ba mươi phần trăm, bây giờ lại phân ra năm mươi phần trăm, cho dù có làm bộ như thế nào đi nữa thì sổ sách cũng không thể chia đều được, cũng không thể ngồi nhìn nhân khẩu càng ngày càng nhiều, bách tính từng cái thành kính cung phụng, ngược lại hương hỏa nguyện lực càng ngày càng ít!

Một khi độ tín nhiệm xảy ra vấn đề, làm ăn này không thể tiếp tục làm được!

Quảng Vi Tử nói ra: “Bần đạo không thiếu Nguyên Lực Châu, cho nên không cần đưa tới, chỉ cần nói rõ cho bách tính biết là ai cứu được bọn họ là được rồi.”

“Đương nhiên là chương giáo và ba vị thái thượng!”

Chu Dịch phúc chí tâm linh, nói ra: “Đệ tử đã sớm nghĩ đến, giáo ta trì hạ sơn xuyên thủy mạch, bách tính bái thần minh nên thống nhất, như vậy thì có thể hội tụ hương hỏa nguyện lực tốt hơn.”

“Vốn không biết nên lập thần tiên gì, hôm nay mới hiểu, nên là bốn vị lão tổ giáo ta!”

“Trẻ con dễ dạy.”

Quảng Vi Tử nhìn Chu Dịch, càng cảm thấy thân thiết, so với những đệ tử chỉ biết nghe lời mà làm việc thì tốt hơn nhiều, không những nói chuyện đã nga mà còn có thể kiếm được công đức lớn.

“Sư đệ, đệ tử này không tệ, nếu không chuyển bái nhập môn hạ của ta? Với uy vọng của hắn trong số các đệ tử thì tương lai tu luyện tới cảnh giới Hóa Thần là có thể thống trị sự vụ trong giáo, ta cũng có thể nhẹ nhõm một chút!”

“Sư huynh chớ có nói đùa, những cái khác có thể cho nhưng mà đồ đệ này thì không được!”

Thiết Quan Tiên liếc mắt nhìn Chu Dịch, phát hiện hình như cái tên này tâm động cho nên khẽ cắn môi lên tiếng nói ra:

“Người cái thằng này, tu hành ngắn, đấu pháp với yêu ma sẽ gặp nguy hiểm, Hoàng Long Chung này là hộ thân chí bảo vì sư luyện chế!”

Trong lúc nói chuyện, Đại Kim Chung từ ống tay áo bay ra, một con Hoàng Long quay quanh trên đó.

Chu Dịch mặt lộ vẻ kinh hãi, đưa tay nói: “Đa tạ sư tôn ban bảo vật!”

Thiết Quan Tiên da mặt run rẩy mấy lần, vốn là muốn để cho đệ tử của mình sử dụng, thứ này cũng không phải là Ngụy linh khí phong ấn thú hồn mà là chân chính Linh Bảo tế luyện mấy ngàn năm mà thành.

Cho dù Phản Hư Nhân Tiên thì trong tay cũng không có bao nhiêu món!

Nhưng mà bây giờ đệ tử đã duỗi tay ra rồi chẳng lẽ còn có thể từ chối hay sao, Thiết Quan Tiên da mặt cũng không có dày như vậy cho nên đành phải nhin da cắt thịt đưa Hoàng Long Chung ra, lặp đi lặp lại dần dần.

Chương 538: Tiệt Thiên chân truyền (3)

“Bảo vật này ngươi phải tế luyện cho tốt.”

“Đệ tử đã hiểu, sẽ luyện thành bản mệnh pháp bảo!”

Chu Dịch có được mấy món Linh Bảo, Hoàng Long Chung vừa đến tay thì biết được nó trân quý như thế nào không khỏi cảm thán sư tôn hào phóng, Linh Bảo nói đưa liền đưa.

Quảng Vi Tử nín cười, lấy ba tấm linh phù từ trong ống tay áo ra phất tay đánh vào bên trong cơ thể Chu Dịch.

“Phù này là ta tự tay vẽ, có thể chống đỡ thuật pháp trí mạng ba lần!”

“Bái tạ chương giáo!”

Chu Dịch thần thức đảo qua, ba đạo Linh phù hóa thành hoa văn, khắc sâu nơi ngực.

“Chương giáo, đệ tử còn có một chuyện hỏi.”

Quảng Vi Tử vuốt cằm nói: “Nói.”

“Sau này có thể đi Phi Tiên Các sao?”

Quảng Vi Tử ngơ ngác nửa ngày, cười ha ha vài tiếng, thân hình tiêu tán, một giọng nói vang lên.

“Chỉ cho nghe hát...”

...

Hôm sau.

Chu Dịch gọi rất nhiều đồng môn, không có nói chuyện chương giáo răn dạy mà dặn dò bọn họ sửa chữa lại tướng thân.

Chuyện của lãnh đạo luôn quan trọng nhất!

Đồng môn cũng không có ý kiến gì về chuyện này, dù sao không ảnh hưởng chia lãi hương hỏa nguyện lực, thậm chí có thể được lão tổ trong giáo phù hộ, bình thường bọn họ có nằm mơ cũng không dám mơ như vậy!

Nhao nhao tán thưởng: “Không hổ là Chu sư huynh, vậy mà có thể vào mắt chưong giáo!”

Chu Dịch bái nhập Bồ Thiên Giáo thời gian ngắn nhất, vốn gặp phải Đạo Quân thì gọi sư huynh, bây giờ lại ngược lại.

Trên dưới Thiên Sơn, người nào không biết tên tuổi Chu sư huynh?

Chu Dịch cười nói ra: “Còn có một chuyện phiền phức chư vị, xin mời hãy lập một tượng thần Hoàng Ngưu ở một nơi hẻo lánh trong thần miếu, hương hỏa nguyên lực ngưng tụ sẽ trừ từ phần của ta.”

Theo địa bàn chiếm cứ trở nên nhiều, ngày Hoàng Ngưu hóa hình càng ngắn!

Mọi việc phân phó xong, Chu Dịch cẩn thận hồi tưởng đối thoại với chưong giáo, một chút xiu biểu cảm cũng không buông tha.

“Trong mắt Nhân Tiên, ức vạn sinh linh chỉ là trở bàn tay...”

“Chân chính khiến chưong giáo động tâm là đại công đức ta nói, phải chăng nói rõ Nhân Tiên rất cần công đức? Dùng cái này suy đoán, sở cầu duy nhất của Nhân Tiên chính là phi thăng, chẳng lẽ công đức là một trong số điều kiện phi thăng?”

Chu Dịch ghi nhớ chuyện này lại, khoảng cách Phản Hư còn quá xa, tạm thời không cần cân nhắc.

Lấy ra phù triện đưa tin, liên hệ Bạch Tùy Tâm.

“Gần đây bản đạo được tin tức tuyệt mật, Huyết Ma Tử vẫn còn sống, đang ở tầng dưới cùng của Trấn Ma Tháp...”

Một gián điệp hợp cách, phải thỉnh thoảng phản hồi cho Tiệt Thiên Giáo.

...

Nửa năm sau.

Thiên Sơn, ba ngàn dặm phía tây.

Vô danh núi hoang.

Chu Dịch độn quang hạ xuống, nhìn thấy Bạch Tùy Tâm ngồi xếp bằng.

“Bạch sư huynh, vội vã gọi ta ra đây là có chuyện tốt gì hay sao?”

“Không thể gạt được Tôn sư đệ.”

Bạch Tùy Tâm lấy ba cái hộp ngọc từ trong móng tay áo ra, sau khi mở ra thì linh quang lóng lánh, theo thứ tự là một đoạn thanh mộc, một đoàn hắc thủy, một viên Hoàng Ngọc.

“Vạn năm Vô Thanh, Tiên Thiên Huyền Thủy, Sơn Thần Ngọc, chính là ba loại kỳ trân ngời xếp bằng!”

“Đa tạ sư huynh.”

Chu Dịch phát tay cất kỳ trân vào tay áo, cười nói: “Có phải là lão tổ trong giáo rất hài lòng với tin tức mà ta truyền về?”

“Vạn phần hài lòng.”

Bạch Tùy Tâm truyền âm nói: “Nghe nói lão tổ đi Long Cung, đã đạt thành hiệp nghị với Chân Long, đợi chuyện phong thần lên, sẽ khiến cho đám lỗ mũi trâu của Bồ Thiên Giáo đẹp mặt!”

“Như thế rất tốt.”

Chu Dịch nói ra: “Nếu như có thể cứu Huyết Ma Tử, vạn năm trước không kẻ địch lại, thực lực giáo ta chắc chắn có thể nghiền ép Bồ Thiên Giáo!”

Thiết Quan Tiên rất là tự tin với Trấn Ma Tháp, vừa khéo mời Tiệt Thiên lão tổ đi thử xem.

“Việc này lão tổ tự có so đo, dù sao giáo ta cũng là Huyền Môn chính tông, năm đó cũng tham dự trấn áp Huyết Ma chi loạn.”

Bạch Tùy Tâm rất là không muốn thể diện ôm công, lại lấy một cái lệnh bài màu vàng óng từ trong ngón tay áo ra, nói: “Cái này là đệ tử chân truyền lệnh, chỉ có bái nhập lão tổ môn hạ mới được xưng chân truyền giáo ta, chúc mừng Tôn sư thúc!”

“Bạch sư huynh chớ có nói đùa, chúng ta các giao các hữu.”

Chu Dịch cầm lấy lệnh bài, lập tức thu được một đoạn tin tức, biết được danh hào sư tôn.

Xích Vũ Tiên!

Tê!

Chu Dịch hít một hơi khí lạnh, nhin không được trong lòng run rẩy, sao lại bá “Lão yêu” này vì sư.

Thiết Quan Tiên thường xuyên thóa mạ Tiệt Thiên Giáo Nhân Tiên, trong đó Xích Vũ Tiên là nhất, hai vị này từ Trúc Cơ Kỳ, bởi vì linh dược mà kết thù, một đường đánh tới Phản Hư, ân oán ngàn năm đã diễn biến đến mức chỉ hận không thể để cho đối phương hồn phi phách tán.

Bạch Tùy Tâm cũng biết trước chuyện này, trầm giọng nói.

“Chắc hẳn sư đệ cũng hiểu biết ân oán giữa hai vị này, sau này chú ý Thiết Quan Tiên nhiều hơn, để cho lão tổ sớm ngày báo thù rửa hận!”

Lúc này.

Một đạo thần thức đảo qua núi hoang, chuyển mấy lần trên người Bạch Tùy Tâm, xoay quanh hồi lâu mới tiêu tán.

Bạch Tùy Tâm rung mình một cái, kinh ngạc nói.

“Ở đâu ra quái phong, sao bỗng nhiên lạnh như thế nhỉ?”

“Lão già này sao dễ đánh thế?”

Nhưng Chu Dịch cũng không vì thế mà đắc ý, Vô Tâm Ma Quân vốn chẳng phải là kẻ mạnh gì, hẳn sống được đến bây giờ đều là nhờ vào thần thông quỷ dị của mình.

Trong sáu ngàn năm tu hành, hẳn gần như chẳng có nhược điểm gì.

Hắn giỏi pháp Độn, tinh thông rất nhiều thuật pháp kỳ diệu, cho dù là pháp lực, nhục thân hay thần hồn tâm thức thường nhất đối với hắn thì khi đặt ở một đạo quân Nguyên Anh khác, vẫn có thể xem là thiên tài bẩm sinh.

Pháp bảo thì không cần phải nói, bổ thiên chân truyền đều dùng nguyên linh khí, còn Chu Dịch thì đã không còn dùng pháp bảo từ lâu rồi.

“Bản đạo có thể đạt đến cảnh giới hôm nay đều nhờ vào sự khắc khổ tu hành!”

Chương 539: Ngũ hành linh căn.

Cho dù có là thiên chi kiêu tử hay tuyệt thế ma đầu, chỉ cần không đánh trực diện mà tạm thời trốn đi núp mấy ngàn năm, liền có thể tiếp nhận pháp bảo, thần thông và điển tịch truyền thừa của hắn, còn tiện thể bắt nạt đám hậu bối để trả thù.

Chỉ cần sống triệu năm, là heo cũng thành tiên!

“Lời này sao mà nghe khó chịu thế nhỉ?”

Chu Dịch dò thần thức vào trong Kim Chung, thấy bên trong có rất nhiều pháp khí, đạo bảo linh tinh đang trôi nổi, đây là đồ mà Hoàng Long khí linh để lại sau khi thôn phệ tinh khí thần hồn.

Đa số đều là pháp bảo có uy lực bình thường, linh vật và đan dược linh tinh cũng không lọt được vào mắt Chu Dịch.

“Chỉ có bí thuật Vu Đạo bảo mệnh kia là thích hợp với bản đạo, sau khi luyện thành một trăm tám mươi trái tim thì ta sẽ đem giấu nó ở giấu ở Đông Thắng Thần Châu, Cửu Châu, Côn Luân. Cho dù có là Phản Hư Nhân Tiên thì cũng không thể làm gì được ta!”

Chu Dịch móc toàn bộ ngọc giản điển tịch trong pháp khí trữ vật ra rồi dùng thần thức đảo quanh, nhưng chẳng phát hiện được thêm ghi chép gì.

Mỗi khi tu sĩ lĩnh hội công pháp thì ít nhiều gì cũng lưu lại vài dòng ghi chép, để ngày sau có thể đọc lại hoặc truyền thừa cho đệ tử.

“Cái này là...”

Chu Dịch cau mày, trong tay chợt xuất hiện một tượng gỗ được sơn màu trắng nhìn rất quen thuộc.

Phản đế được tạc thành hình đài sen, phía dưới đứng một con quỷ có tám đầu tám tay, mặt xanh nanh vàng nhìn rất dữ tợn, tám cánh tay đều được đặt ở trước ngực, nhìn qua thì phát hiện nó thiếu mất một trái tim.

“Vu thuật Hạ Cổ!”

Chu Dịch lấy tượng quỷ thần từ trong tay áo ra, bảy mặt bốn tay rõ ràng như thật, sinh động đến nỗi như sắp nhảy từ tế đàn ra.

Khi so sánh hai bức tượng thì có thể thấy pho tượng sau có vẻ được chế tác khá thô sơ, nhưng thật ra pho tượng trước cũng như vậy, chỉ là nó thôn phệ được một ít thọ nguyên, nên đã phát sinh những sự thay đổi khó lường.

Chu Dịch thử đưa pháp lực của mình vào trong pho tượng tám đầu tám tay nhưng không có thông điệp nào truyền lại, mãi đến khi rút pháp lực ra thì Chu Dịch mới phát hiện ra một điều kỳ lạ.

“Sao lại nhiều thêm một sợi thể này?”

Chu Nghị suy nghĩ một chút rồi tiếp tục đưa pháp lực vào tượng thần, lúc này hắn nhìn thấy có một tia sáng đang lập loè ở phần ngực vốn trống rỗng, như là đang có thứ gì đó đang mọc ra từ hư không.

Một hồi lâu sau.

Khi mức độ tiêu hao pháp lực của Chu Dịch đã gần đạt tới thành quả của nửa năm khổ tu thì giữa ngực của tượng thần chợt mọc ra một trái tim hư ảo.

Thình thịch, thình thịch, nó đập, hết như một vật sống!

Cùng lúc đó, có một đoạn tin cũng truyền lại từ tượng thần, Chu Dịch sau khi tra xét thì lộ rõ vẻ vui mừng.

“Thì ra bí thuật Vu Đạo kia còn có tên gọi là Phân Tâm chú, chỉ cần đưa tinh khí vào trong tượng thần, tiêu hao ước chừng trăm năm tu vi là có thể luyện ra một trái tim dị chủng. Sau đó lại dung hợp với chú thuật Vu Đạo, sẽ khiến nó sinh ra một cảm ứng kỳ diệu đối với bản tôn!”

“Tương lai nếu bản tôn gặp nạn khiến thân tử đạo tiêu thì trái tim dị chủng sẽ phát huy hiệu dụng của nó, sử dụng tinh khí thần hồn để dựng dựng ra một hồn phách mới.”

“Chỉ có điều bí thuật này có một khuyết điểm không hề nhỏ, đó là khi luyện hoá trái tim thì phải dùng một lượng lớn tinh khí, nếu muốn bù lại thì cũng phải mất rất nhiều thời gian!”

“Khó trách Hữu Tâm Ma Quân lại yếu như vậy, tu hành mấy trăm năm mà pháp lực cũng chỉ mới dừng lại ở Nguyên Anh sơ kỳ!”

“Chú thuật Vu Đạo quỷ dị khó lường, thiên về hiến tế và trao đổi, khác hẳn con đường tu luyện của tiên gia. Cho dù là U Minh Chú hay là Phân Tâm Chú, một khi tu luyện đều phải đánh đổi khá nhiều, nhưng việc này chẳng có ảnh hưởng gì với bản đạo cả.”

Đúng vậy, khuyết điểm của Phân Tâm Chú gần như chẳng ảnh hưởng gì đến Chu Dịch.

Thọ nguyên có hết, pháp lực có mất thì sớm muộn gì cũng có thể luyện về, cùng lắm là ảnh hưởng một ít đến việc đột phá cảnh giới mà thôi.

Năm đó gã bị vây ở Kim Đan đỉnh phong mấy ngàn năm, nếu đủ sức thì có lẽ đã luyện chế mấy trăm trái tim dị chủng rồi giấu nó ở trời nam biển bắc, đề phòng thân tử đạo tiêu!

“Pháp thuật này nhìn thì kỳ diệu nhưng thật ra khá là yếu, đối với cảnh giới Hoá Thần hay Phản Hư thì chỉ là tốn thêm chút thời gian để diệt sát mà thôi. Tu tiên giới không thiếu nhân tài biết bói toán, cho dù Hữu Tâm Ma Quân có giấu kỹ trái tim đó thế nào thì cũng sẽ có người dò ra!”

“Một khi tế luyện thì chẳng khác nào đang lãng phí mấy trăm năm tinh khí, thực lực giảm xuống, nếu không có gì bảo đảm thì sớm muộn gì cũng chỉ có con đường chết!”

“Nhưng bản đạo lại khác, cho dù có người tính ra được chỗ ta cất giữ trái tim thì chẳng lẽ bọn họ còn có thể vượt ngang đại lục ư? Ở nơi đại dương mênh mông vô tận này, cho dù có là Phản Hư Nhân Tiên thì cũng không dám tùy tiện vượt qua, vậy nên cực kỳ an toàn!”

“Sau khi về ta sẽ luyện thêm ba trái tim nữa rồi cất nó vào động thiên ở Côn Luân, Thiên Sơn và phúc địa Tiệt Thiên, độ an toàn chắc chắn sẽ tăng thêm trăm lần.”

Chu Dịch hài lòng cất tượng thần vào, sau đó hoá thành ánh sáng năm màu bay về phía Bàn Vân sơn.

Trên núi còn có rất nhiều yêu ma quỷ quái, hẳn phải về thi pháp để xử lý, còn việc sau thì sẽ có thân tộc của môn đồ Bồ

Thiên đến xử lý.

Dù đã liên tiếp chiếm được tám địa bàn nhưng dây chuyền sản xuất vẫn còn chưa được hình thành, tốc độ vận chuyển thua xa Thanh Vân Sơn của năm đó. Bên này đang trầm yêu trừ ma thì mấy tu sĩ đảm nhiệm vai sơn thần hà bá ở bên kia cũng đã sẵn sàng.

Chương 540: Ngũ hành linh căn. (2)

Nếu tộc nhân không đủ dùng thì phải môn đồ đệ tử, nếu vẫn còn chưa đủ nữa thì lại lôi thêm bạn bè đồng đạo.

Đông Thắng Thần Châu chưa từng thiếu tu sĩ muốn làm quan. Chỉ cần tuân theo quy tắc của Bồ Thiên giáo thì mấy động tác nhỏ lớn lút của người sẽ chẳng có ai để ý!

Chu Dịch đứng lơ lửng trên không, quan sát dãy núi bên dưới.

Phun khí về Đông, gió thiêng cuộn cuộn càn quét chur tà, khiến chúng nó hồn phi phách tán.

Vung áo sang Tây, lôi đình rầm rộ chém nát quần ma, khiến cho chúng hồn phi yên diệt.

“Thuật pháp thể này mới mang về thần thánh của tiên gia chứ!”

Nguyên Anh đạo quân bắt nạt đám nhỏ Kim Đan Trúc Cơ, mỗi một cử chỉ giơ tay nhắc chân đều như thiên tai giáng lâm. Chu Dịch gần như chẳng tốn sức gì đã có thể dọn dẹp sạch sẽ đám bên dưới, sau đó biến thành luồng sáng bay về phía động phủ của Vô Tâm Ma Quân.

Một lát sau, một ngọn gió thiêng thổi qua, khiến động phủ tan vào hư không.

Hòn đá trên mặt đất rung lên dữ dội, sau đó tự động xếp thành một cánh cửa đạo quan, bên trên là bảng hiệu nhỏ có viết ba chữ triện.

Thất Tiên Quan!

Trong đạo quan cung phụng bảy vị Nhân Tiên của Bồ Thiên giáo, nhưng dáng vẻ lại chẳng có nét nào giống với lão tổ trong giáo. Hơn nữa dưới đề nghị của Chu Dịch, tên của họ cũng không phải là những cái tên cầu kỳ khó hiểu, mà đều đơn giản dễ nhớ như thần Tài, thần Nhân Duyên, thần Tống Tử, thần Bình An...

Lão bách tính ai rảnh mà để ý tên của thần tiên là gì, bọn họ chỉ cần biết có thể tới bái cầu thăng quan cầu phát tài cầu bình an là được!

Bốn năm trước.

Đã mười năm trôi qua, vừa hay cũng đến lúc chia lãi tiền hương hoả.

Chu Dịch rời khỏi Bàn Vân sơn, băng qua bảy châu trở lại Thiên Sơn, cùng sư huynh đệ đồng môn ăn uống mấy ngày.

Vốn dĩ việc chiếm thuỷ mạch sông núi để thu hương hoả nguyên lực là chuyện làm lên lút, nhưng từ khi được bảy vị lão tổ cho phép, các đồng môn vốn còn thận trọng lại trở nên tích cực làm việc hơn.

Đông Thắng Thần Châu có nhiều yêu ma quỷ quái như vậy, lão bách tính luôn phải sống trong nước sôi lửa bỏng, vẫn còn đang đợi môn đồ của Bồ Thiên đến cứu!

Kim Quang điện.

Sau khi nhận đủ lời thúc giục mau đi trừ ma trừ yêu của đồng môn, Chu Dịch không khỏi sinh lòng nghi hoặc.

“Lão tổ giáo ta đã ngầm thừa nhận việc này, sao các đệ không tự đi tìm khu vực thích hợp, chém ma đầu rồi tự làm sơn thần? Chỉ cần ở trong miếu cung phụng bảy vị lão tổ là được, chuyện này đâu có gì khó khăn?”

“Chu sư huynh, vậy là người có chỗ không biết.,”

Một đạo quân thuộc môn hạ của Tiêu Vân tử nói.

“Chương giáo truyền mệnh lệnh xuống, cấm chúng ta tự mình hành động, tất cả mọi việc đều phải tuân theo chỉ lệnh của sư huynh!”

“Thì ra là thế.”

Tâm tư Chu Dịch thay đổi cực nhanh, nhưng hắn nghĩ mãi vẫn đoán không ra ý đồ của chương giáo. Với tính tình của sư tôn Thiết Quan Tiên, nếu có gì không ổn thì chắc chắn sẽ nói thẳng với mình, ông ấy rất khinh thường mấy việc lừa gạt đệ tử như này.”

“Các sư đệ yên tâm, mục tiêu tiếp theo đã được xác định rồi!”

Bạch Hồ Lĩnh!

Ngọn núi nằm ở giữa Đông Thắng Thần Châu, nơi đó có bảy vị lão ma Nguyên Anh chiếm đóng, rất có uy danh trong giới tà ma ngoại đạo.

Âu Phát Hà còn chưa nghĩ ra cách dụ Thất ma rời núi, cho nên định bố sẵn trận pháp cạm bẫy, sau đó phối hợp với môn đồ Bồ Thiên cùng nhau tấn công.

Hai năm trước.

Kim quang điện.

Tiếng rống ngâm xuyên thẳng đến mây xanh.

Ngay sau đó, một con rồng xanh dài hơn mười trượng bay vút ra, lượn mấy vòng trên không rồi đáp xuống cung điện.

Chỉ thấy cơ thể của rồng nhanh chóng thu nhỏ lại, sau khi đứng dậy thì đã hoá thành dáng vẻ của Chu Dịch.

“Bảy mươi năm trôi qua, ta rút cuộc cũng tu thành Tứ Biến Thanh Long. Bây giờ những gì chúng ta cần làm là tích lũy máu của chân long, theo ước tính của sư phụ, nếu đi khắp bảy châu tìm rồng lấy máu thì ít nhất cũng cần tới mất trăm năm.”

“Chỉ là bản đạo có thủ đoạn riêng, có thể lấy được một lượng nhỏ máu của chân long.”

Nhưng Chu Dịch không lập tức thi pháp, bởi vì pháp này khác với truyền thừa của Đông Thắng Thần Châu, thậm chí không giống với tiên đạo, cho nên nếu dùng ở Thiên Sơn thì sẽ lập tức lộ ra.

“Tạm thời cứ dùng đỡ máu rồng mà sư tôn ban cho, cũng đủ để ta tu hành một đoạn thời gian. Sau đó lại tìm cơ hội ra bên ngoài tu luyện!”

Sau khi định ra kế hoạch thì Chu Dịch lại tiếp tục bế quan khổ tu.

Trong lòng Chu Dịch có một dự cảm, nhiệm kỳ của Nguyên Đỉnh đế sắp hết, trước khi thoái vị ông ta chắc chắn sẽ tiến hành hương hoả phong thần.

Từ lúc Ân Quang La Hán giảng pháp đến nay đã qua chừng năm mươi năm, mấy trận chiến của Nhân Tiên lão tổ cũng đã

sớm kết thúc. Việc hương hoả phong thần đã sớm được đưa vào kế hoạch, chỉ cần cơ hội đến thì sẽ lập tức tiến hành.”

“Theo lý mà nói thì việc bãi hai vị Nhân Tiên làm sư không có bất kỳ nguy hiểm gì, nhưng tất cả chỗ dựa đều là hư ảo, con người phải có thực lực thì mới có thể sống an ổn!”

Vài tháng sau.

Chu Dịch chậm chậm mở hai mắt, trong tay đột nhiên xuất hiện một lá bùa đưa tin.

“Tôn sư huynh, ngày mai hãy đến nơi cách núi Bắc tám ngàn dặm, có việc cần thương lượng.”

Chu Dịch trầm ngâm một lát rồi hoá thành luồng sáng bảy sắc bay về phía chân trời.

...

Mười hai năm trôi qua, Chu Dịch lại một lần nữa gặp lại Bạch Tuỳ Tâm.

Lần trước khi tiến hành phân chia nguyên lực, Bạch Tuỳ Tâm lấy có bề quan không đến, hôm nay gặp lại thì dáng vẻ đã thay đổi rất nhiều.

Lão đạo sĩ tóc trắng tiên phong đạo cốt ngày xưa giờ đây lại vô cùng tiêu tụy, hai mắt đỏ tươi sung huyết, giọng nói hữu khí vô lực, pháp lực lúc cao lúc thấp, có thể thấy trạng thái vô cùng kém.

Chương 541: Ngũ hành linh căn. (3)

Chu Dịch tỏ vẻ bi thiết, dù biết nhưng vẫn hỏi.

“Sư huynh sao lại thế này?”

“Cả ngày đánh ngỗng, cuối cùng bị ngỗng mổ mắt. Cũng không biết ta trêu chọc cao nhân ma đạo nào mà người ta lại hạ chú với ta.”

Bạch Tùy Tâm ráng chống tinh thần, nói.

“Chú thuật này rất quý dị, chỉ cần lão đạo đả toạ luyện khí thì sẽ gặp phải ác mộng ảo giác. Chỉ mới vài chục năm mà đã tẩu hỏa nhập ma bốn lần, suýt nữa là đi luôn cái mạng già này!”

Chu Dịch thầm kinh ngạc, không ngờ chỉ là một chú thuật mà Nhân Tiên thuận tay hạ lại có thể tra tấn Nguyên Anh đạo quân chết đi sống lại, ngay cả nguyên nhân cũng chẳng dò ra.

“Sư huynh sao không mời cao nhân trong giáo xem cho?”

“Ta cũng đã mời mấy vị Hóa Thần thiên quân xem cho, nhưng lại chẳng tra được bất kỳ vết tích pháp thuật nào.”

Bạch Tùy Tâm thở dài.

“Hiện giờ ngay cả ta cũng bắt đầu nghi ngờ không phải là do chú pháp, mà là đạo tâm của lão đạo xảy ra vấn đề, bình thường hại người nhiều nên giờ gặp phải báo ứng!”

Chu Dịch suy nghĩ một lúc rồi móc túi trữ vật từ trong tay áo ra.

“Đây là phần Nguyên Lực châu của sư huynh, nó đã tăng thêm ba phần so với lần chia trước.”

“Vất vả sư đệ.”

Bạch Tùy Tâm dùng thần thức đảo qua một cái thì lập tức tỏ vẻ vui mừng, nhưng rồi hấn lại cắn răng nói.

“Đội lần này về giáo, ta sẽ mặt dày đi nhờ lão tổ truyền cho vài cách trấn áp ác mộng!”

Chu Dịch trầm ngâm một lát rồi hỏi:

“Sư huynh lần này đến là vì việc gì?”

“Suýt nữa thì quên.”

Bạch Tuy Tâm gãi đầu, bởi vì liên tục bị tẩu hỏa nhập ma nên thần hồn cứ rung lên liên tục, dẫn đến việc ký ức cũng bắt đầu không rõ.

“Sư đệ, Xích Vũ Tiên lão tổ triệu người về tông môn, nói có chuyện quan trọng cần nói!”

Chu Dịch kinh ngạc một lúc rồi lại chột yên lòng.

Lúc này hắn đã lợi dùng Phân Tâm chú luyện ra một trái tim dị chủng, đặt tại Kim Quang điện, nên lần này dù hắn có gặp kiếp nạn ở Tiệt Thiên giáo thì cũng không lo mất mạng.

Khả năng này tuy nhỏ, nhưng hắn cũng không thể không phòng.

“Bái nhập sư môn đã gần hai mươi năm, nhưng ta vì bận rộn với việc dò xét bí mật của Bồ Thiên giáo mà chưa chính thức đến bái sư lần nào, còn phải phiền sư tôn để truyền gọi, cũng là do kẻ làm đệ tử như ta suy xét không chu toàn.”

Chu Dịch gật đầu rồi nói.

“Ta sẽ tìm cơ rời đi, rồi chúng ta cùng Tiệt Thiên phúc địa đón sư tôn!”

Nói xong việc công, Bạch Tuy Tâm liền bắt đầu nói việc tư.

“Sư đệ, thất ma kia rất khó chơi, có lẽ chúng nghe được tiếng gió ở đâu đó hay là thấy cảnh liên tiếp có ma đầu vẫn lạc nên sợ hãi, cứ co đầu rút cổ trong Bạch Hổ lĩnh chẳng chịu xuống.”

“Lão đạo tìm đủ lý do, ngay cả tên tuổi của lão tổ cũng dùng nhưng cũng chẳng gạt được chúng!”

“Sư huynh vất vả.”

Chu Dịch nói.

“Chỉ là bảy tên ma đầu mà thôi, có thể nhắc ra được sóng gió gì, nếu không chịu xuống núi thì để bản đạo trực tiếp lên đó tìm!”

Nguyên Anh Chân Quân của Bồ Thiên giáo ai nấy đều có chiến lược kinh người, chỉ cần mấy người này liên thủ lại với nhau thì dư sức rửa sạch Bạch Hồ Lĩnh từ trên xuống dưới. Vừa hay cũng thành toàn cho lời thề chết cùng ngày cùng tháng cùng năm của thất ma.

“Sư đệ làm việc trước nay đều chu toàn, đây cũng là kiếp số mà thất ma nên chịu.”

Bạch Tùy Tâm lại nói.

“Sau khi Hắc Phong ma quân thân tử đạo tiêu thì ma đầu bốn phía của Âm Dương đạo đều đi nghe ngóng. Lão đạo ta cũng từng đụng chạm với mấy ma đầu kia, mấy năm nay cũng đánh đến hăng say, vừa hay cũng nhân cơ hội diệt trừ cho hết!”

Chu Dịch vượt cảm, việc của Ma Giáo đã bầm lên trên, cũng nhận được sự ủng hộ nhiệt tình.

Việc Bồ Thiên giáo chèn ép Tiệt Thiên giáo là loại chiến tranh lý luận, trên thực tế thì bọn họ đều ngầm thừa nhận đối phương là Huyền Môn chính tông. Đối với tà ma ngoại đạo thì từ trước đến nay cả hai đều tuân theo lý niệm đuổi cùng giết tận.

Âm Dương đạo là một trong những nhánh quan trọng của ma giáo, nếu có thể thông qua mấy tên ma đầu truy được căn nguyên, triệt để diệt trừ ma giáo thì tương đương với việc lập công lớn!

“Trong lúc sư huynh đánh nhau với ma đầu thì nhất định phải cẩn thận, chớ có bại lộ điều chi, dù sao giáo ta và Ma giáo cũng là đối thủ một mất một còn!”

Chu Dịch lấy từ ống tay áo ra một viên thuốc vừa đen vừa thối, nhìn chẳng giống linh đan rồi bảo.

“Đan này tên Phá Chương, ta tìm được trong mộ của một tiên hiền thời thượng cổ, nghe nói có thể bài trừ tất cả chú thuật liên quan đến ác mộng, sư huynh có muốn thử hay không?”

“Phá Chương đan?”

Bạch Tùy Tâm nhận lấy đan dược, hít thử một hơi thì suýt nữa nôn mửa. Hắn dùng lưỡi nếm thử, hương vị dường như có chút

quen thuộc, nhớ đến năm đó khi bị yêu thú đuổi giết, hấn nhấn tâm nhảy vào hố phân để trốn...

“Phi phi phi! Chu sư đệ đang nói đùa đúng không?”

“Sư huynh thử xem là biết. »

Chu Dịch cũng không biết viên đan này là gì, nói chung cũng không phải vật gì tốt, nhưng Thiết Quan Tiên đã nói nó có thể giải được chú thuật trên người Bạch Tùy Tâm.

Bạch Tùy Tâm do dự rất lâu, nhưng có lẽ đã bị mộng ma tra tấn lợi hại, nếu cứ tiếp tục như vậy thì nói không chừng một ngày nào đó lại tẩu hỏa nhập ma không thể cứu, thế là hấn chỉ có thể nhin cơn nôn ói rồi nuốt viên đan vào bụng.

Đan dược vừa vào trong miệng lập tức tan ra, mùi vị khiến người ta buồn nôn lập tức toả ra, lan ra đến từng hơi thở.

“Oe! Cái này...”

Bạch Tùy Tâm đang muốn chửi tiên hiền gạt người thì chợt cảm thấy thần hồn nhẹ bâng, sợi xích vô hình đang trói buộc cũng được gỡ xuống.

“Đan dược này tốt quá!”

“Có hiệu quả là tốt rồi.”

Chu Dịch vừa che miệng mũi vừa nhắc nhở.

“Sư huynh, sau này nói chuyện thì để ý một chút, nhất là mấy việc liên quan đến Nhân Tiên lão tổ, lỡ đâu gặp phải mấy tiểu nhân nhỏ mọn...”

Chương 542: Ngũ Hành linh căn.

“Đây là Thần phong chi thuật ta mới luyện thành!”

Chu Dịch biết được sư tôn âm thầm dò xét, vội vàng tìm lý do thêm vào, đường đường đạo quân tại sao có thể lạnh lẽo không lý do.

Một hơi thổi ra, sinh ra cuồng phong gào thét, chỉ một thoáng đã đem hoang sơn thổi nát bấy.

Bạch Tùy Tâm đằng không bay lên, ngồi xếp bằng trên hồ lô hồng bì, toàn thân linh quang lấp lóe cố gắng ngăn cản gió thổi, quái phong kia vô hình vô chất kia, trực tiếp xuyên qua thổi toàn thân phát lạnh, rung mình một cái.

“Hảo thần thông!”

Bạch Tùy Tâm vỗ tay tán thưởng, nói: “Thần Phong huyền diệu như vậy, có thể so sánh với Tam Muội thần phong của Hoàng Vân Tử tổ sư, Hắc Phong Bàng Đầu kia luyện mấy trăm năm, cũng không được như sư đệ luyện mười năm!”

“Ma đầu kia luyện đường khác rồi.

Chu Dịch không giải thích cặn kẽ, Tiên thiên phá diệt thần phong vốn là truyền thừa của Thái Huyền giáo, cực kỳ phù hợp với pháp lực của Thái Huyền Kinh.

Lĩnh hội thấu triệt, tự nhiên mà luyện thành.

Sau này dần dần tích lũy, tăng trưởng uy lực và số lượng của Thần Phong, tương lai một hơi thổi ra liền thiên hôn địa ám, quỷ thần sợ hãi.

Ngắn ngủn mười năm luyện thành cũng không dừng lại truyền thừa mỗi nhà, mà là lúc lĩnh hội thần thông, Chu Dịch có thể dễ dàng hiểu được hàm nghĩa kia, thậm chí có thể nói có sách, mách có chứng giải thích, suy một ra ba tương tự những đạo kinh điển tịch khác.

Ngộ tính như vậy vượt xa đương thời, sáu ngàn sáu trăm năm thật sự không sống uống.

“Sư đệ được thần thông này, ở Nguyên Anh kỳ đủ để đứng hàng đầu.”

Bạch Tùy Tâm nói: “Lần này tới một chuyện của nhà khác, sư huynh ta rốt cục tra rõ ràng, Vô Tâm ma quân kia rốt cuộc có mấy trái tim, vừa chia ra giấu ở nơi nào! ,

“Sư huynh cực khổ.”

Chu Dịch lộ vẻ vui mừng, Gia Tâm Ma Quân ở Đông Thắng Thần Châu có chút tiếng tăm, thực lực ở Nguyên Anh kỳ cũng là hiển nhiên, lại tu thành nhất môn hạ cổ vu đạo dị thuật, đem trái tim nhục thân lấy ra giấu ở nơi khác.

Bản tôn gặp nạn, phân hồn trong trái tim sẽ xảy ra sinh trưởng mạnh mẽ chút, phá khổ tạng hóa thành nhục thân mới.

Gia Tâm Ma Quân mấy lần gặp nạn, bị Lộ đạo đồng môn đánh lén, bị chính đạo vây sát, kết quả để cho ta tránh được tính mạng.

Quay đầu lại chính là báo thù đầm máu, đem cừu gia tiên bồi tàn sát sạch sẽ, luyện thành trái tim mới.

“Chuyện này không phải người gây nên, Gia tâm Ma Quân này tinh thông thuật che dấu, bói toán ít lần vẫn có kết quả.

Thái Vi Chi nói: “Cho nên mời người dạy thiên quân, thi triển Tiệt Thiên bí thuật, mới vừa xác định bốn trái tim giấu ở đâu.

Chu Dịch nhắc nhở: “Đã để ta dạy người dưới thi pháp, chính là nhờ cậy làm phiền không công.

“Đây là tự nhiên!”

Thiệt Quan Tiên nói: “Hôm trước Bạch Tùy Tâm đoạt được hương hỏa, sư huynh sẽ phân một phần lớn, Gia Tâm Ma Quân này che chở âm thầm dạy người nhưng qua lại với ma giáo, vừa lúc mời thiên quân tọa trấn!”

Chu Dịch khẽ nhún mày, nói: “Không liên quan đến ma giáo, đâu phải thế cục có thể biết trước được?”

Mục Hậu giết chết Bàn Đầu, tất cả đều là nhờ tán tu bao che Tiệt Thiên Giáo, ở Tu Tiên giới dẫn lên động tĩnh gì.

“Đã là trừ độ, tại sao lại bỏ qua Khoan giáo?”

Thái Vi Chi nói: “Chính là Bạch Phong Ma quân, mặc dù bị Hãm Không Đảo đuổi giết, lại vướng mắc với Bàn Đầu của Âm Dương Đạo. Đám tôi tớ quay lưng với chủ kia, nên thân tử đạo tiêu, lấy chính uy nghiêm người dạy!”

“Thật là người ít lo rồi.”

Chu Dịch khẽ gật đầu, dù sao Tiệt Thiên Giáo cũng là huyền môn chính tông, che chở ma đầu cũng là có mục đích khác, ngược lại trách chúng ta tìm kiếm lối thoát.

“Sư đệ làm việc cẩn thận tất nhiên tốt.”

Thiết Quan Tiên nói: “Hai năm trước, Gia Tâm Ma Quân đi dự tiệc Khô Lâu Sơn, sư đệ không thể dưới đường mai phục đánh chặn giết! ...

“Chuyện này đích thị là xảy ra sai sót.”

Chu Dịch gật đầu đáp ứng, giọng nói lại chuyển, hỏi: “Sư huynh, người đã trở thành chân truyền trong giáo, có thể tu hành Tiệt thiên bí pháp hay không?”

Lực hấp dẫn nhỏ nhất của Tiệt thiên giáo với Chu Dịch, chính là bản rách nát của Tiệt Thiên thuật.

“Dĩ nhiên nói thứ tư.”

Thái Vi Chi nói : “Sư đệ tìm thời gian, theo lệnh bài chân truyền chỉ dẫn lui vào phúc địa của giáo người, liền có thể hướng Xích Vũ Tiên lão tổ cầu được truyền thừa!”

Chu Dịch khẽ gật đầu, nhưng mà dừng cảm lắm mới lần nữa đi phúc địa Tiệt Thiên.

Tiệt Thiên Giáo cùng với Bồ Thiên Giáo, Nhân Tiên lão tổ tính tình quái dị, nói là đúng câu nào trên chọc liền sẽ thành tro bụi.

Lại thương nghị với Thiết Quan Tiên chốc lát, xác định chuyện thăm sát Gia Tâm Ma Quân, Chu Dịch liền nhanh chóng trở về Thiên Sơn.

Huyền Thiết Quan.

“Đệ tử cầu kiến sư tôn.”

Chu Dịch khom người thi lễ, cầm trên tay chính là lệnh bài chân truyền của Tiệt Thiên.

“Lui.”

Thanh âm của Bàn Vân Sơn nói cái khác, tựa hồ không có giận chó đánh mèo Thiết Quan Tiên, chỉ là đang khoanh chân tụng đọc đạo kinh mà thôi.

Chu Dịch sắc mặt đau khổ, co đầu rút cổ lui ra, phù phù một tiếng quỳ rạp xuống đất, nói: “Sư tôn đệ tử trung tâm có thể tỏ cùng nhật nguyệt, tuyệt đối không dám thay đổi, tất cả là Tiệt Thiên Yêu”

“Đứng lên đi, đừng làm ra dáng vẻ khuôn mẫu kia!”

Bàn Vân Sơn không biết làm sao với đệ tử, nói: “Hắn bái nhập vào môn thượng của lão yêu bà, cũng coi như là chuyện xấu, đem hết tất cả vốn liếng vượt môn ngựa, gây ra buồn khổ cho người.”

Lão yêu bà

Chu Dịch hơi ngần ra, nghi ngờ nói: “Xích Vũ Tiên là nam tu?”

Đông Thắng Thần Châu không có Nhân Tiên nào là vô danh, Tu Tiên Giới sớm đem những gì bọn họ trải qua ghi lại, viết thành một quyển gọi là thoại bản sử thi. Thậm chí Tu Tiên giới có người nhiều chuyện, ý đồ xếp thứ tự Nhân Tiên, đột nhiên người này ngay cả tông môn cũng biến mất,

Chương 543: Ngũ Hành linh căn (2)

Chuyện xưa của Nhân Tiên, bên trong thoại bản, chỉ cần không có Bàn Vân Sơn, không có Xích Vũ Tiên, ngược lại cũng thế.

Chỉ là dựa theo Tu Tiên Giới ghi lại, Diệc Vũ Tiên rõ ràng là nữ tu, làm sao đột nhiên thành lão yêu bà.

“Hừ!”

Bàn Vân Sơn hừ một tiếng: “Lão yêu bà này không biết vì duyên cớ nào, cho tới bây giờ đều giả trang nữ tử, chuyện này ở trong đám Nhân Tiên sớm đã không còn là bí mật.”

Chu Dịch lúc nhàn hạ thích nhất là xem thoại bản, trong đó liên quan đến nguồn gốc ân oán của hai vị sư tôn, không có nói là tranh đoạt linh vật, không có nói tương ái tương sát, thậm chí không ai suy đoán bọn họ là một.

Hôm nay nghe sư tôn giải thích Xích Vũ Tiên bí ẩn, không nhìn được hiểu kỳ trong lòng, hỏi: “Sư tôn, lúc đầu làm sao người kết thù với lão yêu bà?”

“Năm đó vì sư đuổi giết một con yêu thú, vô tình thấy lão yêu bà đang tắm trong sông, người ta thế nhưng nói xấu người nhìn lên.”

Thái Vi Chi nói đến chuyện này liền tuôn ra lửa giận: “Vị sư từ trước đến giờ ngay thẳng chính trực, sao có thể mặc người bôi nhọ trong sạch, vì thế nói lão yêu bà đoạt con mồi của người, lúc trước chính là đấu pháp chém giết!”

“Lão yêu bà này cũng có mấy phần bản lĩnh, trước khi đấu pháp suy tàn, có thể đào tẩu khỏi kiếm của vị sư”

Bàn Vân Sơn nhắc tới năm đó chuyện, mặt lộ vẻ đắc ý, nói: “Từ đó liền kết lên thù hận, qua mỗi lần đấu pháp, vị sư cũng có thể dễ dàng thắng được này lão yêu bà, chẳng bao giờ thua lấy một lần.

Nhân tài a

Chu Dịch dù suy đoán thế nào, cũng là sẽ không nghĩ đến nguyên nhân đó, chỉ đành phải trái lương tâm vô mông ngựa

nói.

“Sư tôn thuật Pháp Thần thông, không phải Tiệt Thiên yêu nhân có thể so bì, đệ tử chắc chắn sẽ gây phiền toái cho người ta, giúp sư tôn sớm ngày báo thù rửa hận!”

“Hắn không phân tâm đã rất tốt rồi, nhất định phải cẩn thận.
“ ...

Bàn Vân Sơn nói: “Lão yêu bà này đúng là dị thường, chuyên tu Tiệt thiên bí thuật đã đến tuyệt đỉnh, nếu không mỗi lần đấu pháp, còn có thể chạy trốn khỏi tay vi sư sao!”

“Đệ tử nhớ rồi.”

Chu Dịch nghe vậy mặt lộ vẻ vui mừng, Xích Vũ Tiên tinh thông Tiệt Thiên bí thuật, vừa lúc thỉnh giáo tu hành.

Bàn Vân Sơn liếc đệ tử một cái, liền biết mình có chủ ý gì, trầm ngâm một hồi lâu hỏi: “Người rất muốn tu hành Tiệt Thiên bí thuật?”

“Sư tôn, đệ tử cũng là không còn cách khác a!”

Chu Dịch đã sớm nghĩ kỹ lý do, biết được Bàn Vân Sơn mặt nóng lòng mềm, than thở nói: “Đệ tử Thiên Môn, Nguyên Anh còn không gặp may mắn, Hóa Thần chỉ đạo ngàn vạn khó khăn.”

“Mang Thiên bí thuật còn có thể được Thiên Cơ, cũng có thể cho đệ tử được một đường sinh cơ!”

“Haziz nhiều loại phiền não, đều do sở cầu mà ra!”

Thái Vi Chi thở dài một tiếng, hỏi: “Nếu như lấy ra sinh cơ, tất đồ sát sinh linh, rơi vào ma đạo thì sao?”

Chu Dịch nghiêm nghị nói: “Đệ tử nhất định ghi nhớ Bồ Thiên Giáo nghĩa, nếu là như vậy, thà rằng đi tìm cơ duyên chuyển thế luân hồi, cũng là gặp không cầu đột phá!”

“Như thế rất tốt.”

Bàn Vân Sơn nói: “Tiệt Thiên giáo này vốn cũng là Huyền Môn chính tông, nhưng thành cũng Tiệt thiên bí thuật, bại cũng Tiệt thiên bí thuật. Do nhiều môn nhân Tiệt Thiên vì duyên thọ, không tiếc đọa nhập ma đạo, nên mới có danh xưng là Tiệt Thiên Yêu Nhân!”

“Tiệt thiên giáo này che chở Bàng Đầu, không đưa ra đệ tử Thiên cơ nhập ma, vì sư là hy vọng ngày nào đó tiểunghĩa diệt thân!”

“Cần tuân dạy bảo của sư tôn !”

Chu Dịch cúi đầu lễ bái, cơ duyên xảo hợp lễ bái Bàn Vân Sơn vì sư, đối phương lại không ý kiến gì nhất bên trọng nhất bên khinh.

Lễ bái sư phải cùng chân long đầu pháp, trước vừa ban thưởng linh bảo trân quý, thường ngày ngoại trừ tu hành khó khăn, cũng sẽ kiên nhẫn giải thích, có thể nói thật sự đem Chu Dịch làm môn nhân đệ tử.

Bàn Vân Sơn khẽ gật đầu, cầm trong tay đạo kinh ban thưởng, nói: “Quyển 《 động chân thái vi thanh tịnh chân kinh》 này là tổ sư hạ giới truyền lại, khắc nhất tâm ma ức niệm, thường ngày đọc chút đi.”

“Bái tạ sư tôn ban pháp.”

Chu Dịch hai tay đang nâng đạo kinh, càng thêm thân cận với Bàn Vân Sơn, nói: “Đệ tử thường ngày dò xét truyền thừa tiên hiền được chút tác phẩm kinh điển, sư tôn nhân hạ có thể giết thời gian.”

Vừa nói từ ống tay áo lấy ra ngọc giản, bên ngoài ghi lại mấy quyển đạo kinh của Tứ Châu tiên hiền.

“Không trộm mộ, sẽ không tổn hại âm đức.”

Thái Vi Chi lấy qua thổ giản, thần thức tùy ý quét qua, thần sắc đang tùy ý dần trở nên nghiêm túc, giọng điệu thay đổi, nói: “Đề con kế thừa tiên hiền kinh điển, chính là chức trách của tiên bối, ngày sau khảo cổ, nhớ đem mộ huyết tiên hiền giữ gìn tốt, đừng để tà ma thừa dịp!”

Đá của núi ta, không thể công ngọc.

Đến cảnh giới như Bàn Vân Sơn, nói công dụng thần thông bí thuật mấy nhà khác, ngược lại cảm ngộ với “đạo” trong tiên hiền đạo kinh, nhìn như là tăng trưởng pháp lực, kì thực đối với đạo đồ ảnh hưởng sâu sắc hơn.

“Đệ tử nhớ kỹ.”

Chu Dịch khom người tiến vào, là quấy rầy sư tôn tụng kinh.

Khi đó.

Đạo thanh âm từ đạo quan truyền ra: “Vi sư ở trong nội thể tên nhãi con họ Bạch, gieo: môn chú thuật, đang lúc sinh trưởng bị đứt đoạn sẽ rơi vào mộng yểm huyền cảnh, đợi hấn tìm tới cửa, ta sẽ giúp hấn giải!”

“Nói cho Na Tư, quản tốt miệng mình!”

Chu Dịch là chịu đựng xấu hổ toát mồ hôi, tâm nhẫn của sư tôn quá lớn

Trở lại Kim Quang Điện.

Chu Dịch lấy ra tám dạng kỳ trân, tiếp tục tu hành tiểu Thất hành độn thuật.

Sau khi tu thành hai hành Kim, hỏa, dựa theo đạo lý thất hành tương sinh, tu Hành Thủy, Thổ thất hành sẽ dần dần nhanh hơn, thoáng suy xét qua kết thúc luyện hóa sơn thần ngọc trước.

Chương 544: Ngũ Hành linh căn (3)

Trước khi kết thúc bế tử quan, từ chối sư huynh đệ mở tiệc chiêu đãi, một lòng đem kỳ trân luyện nhập vào cơ thể.

Thoáng một cái hai năm trôi qua.

Hôm đó

Chu Dịch ngồi xếp bằng, Tiên Thiên Huyền Thủy treo ở trán, chỉ còn lại một dòng nhỏ.

Một thoáng sau.

Linh thủy toàn bộ dung nhập vào thể nội, thất sắc quang hoa từ trong cơ thể Chu Dịch phun trào ra, là cọ rửa gân cốt kinh mạch, để cho căn cốt vốn vốn thuận theo linh khí, hơi sinh ra mấy phần thân cận.

Sau đó rất lâu, thần quang tiêu tán.

Chu Dịch bỗng nhiên mở hai mắt ra, thu liễm pháp lực, cảm ứng thiên địa linh khí.

Kim màu vàng, Mộc màu xanh, Hỏa màu đỏ.

Linh khí chỉ chít vô cùng vô tận tỏa sáng, trôi lơ lửng ở không trung, chỉ cần vận chuyển công pháp là có thể thu vào trong cơ thể, sau này chỉ cần như vậy tu lấy pháp lực phụ trợ là được.

“Tám ngàn tám trăm năm, rốt cục có linh căn!”

“Cho dù là linh căn kém cõi nhất trong thiên địa, cũng không có đột phá, ngày trước là sưu tập thất hành kỳ trân, dựa theo Tiểu thất hành độn thuật chỉ pháp dung nhập vào cơ thể, không nghĩ một ngày có thể linh căn tiểu thành!”

“Có lẽ còn có thể trở thành thất hành linh thể, tồn tại có thể sánh với Thiên linh căn”

Chu Dịch mặt lộ vẻ vui mừng, tư chất tăng trưởng tu vi tăng, sau này đột phá cảnh giới cũng có thể giảm mấy phần xác suất.

Đồng thời, tu hành đến cảnh giới phía sau, tương đương rút ngắn thời gian an toàn, gián tiếp tránh khỏi tai kiếp.

Ngón tay bấm đốt ngón tay, khoảng cách thời gian ước định chỉ còn không đến hai tháng, Chu Dịch lúc này truyền tin cho đồng môn sư huynh, bảo bọn họ đi biển diệt trái tim được ẩn giấu của Gia Tâm Ma Quân.”

“Bần đạo tu thành Tiểu thất hành độn thuật, vừa lúc lấy Ma Quân làm tế! ,

Dứt lời.

Bay lên không hóa thành thất sắc quang hoa, bay về phương hướng của Bạch Tùy Tâm.

Bạch Tùy Tâm.

Ở nam bộ của Đông Thắng thần châu, quanh năm mây mù lượn lờ, vì vậy nổi danh.

Nhất tôn lão ma chiếm cứ trong núi, tự gọi Gia Tâm Sơn Thần, thường ngày ngoài thích nhất là ăn tim người.

Bách tính nơi xa không biết làm sao, hàng năm cử hành Tế Tự, cũng phải chuẩn bị đầy đủ số tim người, nếu không chộc giận sơn thần, nói không chừng người toàn thôn toàn trấn đều lấy mất tim mà chết.

Hôm đó.

Miếu sơn thần bay ra một đạo độn quang, bay về hướng Đông Bắc .

Bạch Cốt đạo quân Khô lâu sơn cử hành Thiên thọ yến, phát thiệp mời cho các tà ma yêu quân giao hảo, nghe nói trong yến tiệc có giám định phẩm cấp Huyền cốt đan.

Với tâm tư có tiện nghi liền chiếm lấy, ai có thể từ chối.

Vừa ra khỏi địa giới của Bạch Tùy Tâm, trước người bỗng nhiên truyền đến một giọng nói: “Đạo hữu, xin dừng bước!”

Gia Tâm Ma quân đâu biết uy lực của câu nói kia, kiềm chế vu đạo bí thuật huyền diệu, dừng độn quang quay đầu nhìn lại, chỉ đạo nhân lam bào đạp trên thất sắc quang hoa bay đến.

“Không biết đạo hữu có gì chỉ giáo?”

Chu Dịch chấp tay cười nói: “Bần đạo hướng đạo hữu cầu một chuyện.”

“Chuyện gì.”

Gia Tâm Ma Quân còn chưa dứt lời, há mồm phun ra mấy ngàn vạn hung hồn lệ quỷ, hung hãn không sợ chết nhào giết qua.

Ma đầu làm việc, đâu nói lý do.

Đạo nhân không quen vô cớ cản đường, người tới bất thiện, Gia Tâm Ma Quân tất nhiên ra tay trước.

Chu Dịch sớm có dự liệu, trong tay xuất hiện một mặt cò trắng, lay động trùng điệp rơi lên bạch vân cuộn cuộn, chỉ một thoáng phạm vi ngoài mây trăm dặm đã biến thành thế giới bạch ám.

Vô số âm hồn, giấy dựa kê rên, thua xa mười lần so với hung hồn mà Bàn Đầu sở luyện.

“Hóa ra cũng là người trong ma đạo!”

Gia Tâm Ma Quân hừ một tiếng, ống tay áo bay ra vài kiện pháp bảo bảo vệ quanh thân, tay kết pháp quyết hóa thành bạch quang hướng sang bên cạnh chạy trốn.

“Quả thật gan lớn như thế!”

Chu Dịch khẽ lắc đầu: “Tỷ thí độn pháp với bản đạo, cho dù Hóa Thần thiên quân, cũng phải một cái gần chết!”

Một đạo thất sắc độn quang vắt ngang vòm trời, qua mấy hơi thở liền đuổi theo bạch quang.

Cổng Long Chung từ ống tay áo bay ra, hóa thành núi cao, bao phủ Gia Tâm Ma Quân, thu vào bên trong.

Ngang

Hoàng Long linh hoạt uốn lượn quanh Kim Chung, chui vào trong đánh giết với ma đầu, chốc lát ngậm một cỗ thi hài máu chảy đầm đìa, nhai mấy miếng nuốt vào trong bụng, lại hóa thành phù điêu trở lại bề mặt Chung.

Lão ma này cũng không chịu được đánh!”

Chu Dịch cũng không có bao nhiêu đặc ý, Vô Tâm Ma Quân vốn là thực lực hạ thấp, sống đến hiện tại đều dựa vào thần thông quỷ dị.

Tu hành sáu ngàn năm đến nay, cơ hồ không có bất kỳ khiếm khuyết nào.

Trong đó sở trường độn pháp, tinh thông rất nhiều thần thông huyền diệu, cho dù là pháp lực tầm thường nhất, nhục thân, thần hồn đặt ở trên người bất kỳ Nguyên anh đạo quân nào, cũng được xung tưng thiên phú dị bẩm.

Pháp bảo lại càng không cần nhiều lời, Bồ Thiên chân truyền dùng đều là ngụy linh khí, Chu Dịch cũng không dùng đến linh bảo.

“Bần đạo có thể đến cảnh giới hôm nay, toàn dựa vào ta khắc khổ tu hành!”

Nhất đại thiên kiêu gì chứ, tuyệt thế ma đầu gì chứ, không cần đấu pháp trực tiếp, tạm lánh mũi nhọn mấy trăm mấy ngàn năm, cũng có thể đi tiếp thu pháp bảo thần thông, điển tịch truyền thừa của hắn, nhân tiện khi dễ hậu bối báo thù.

Sống trên trăm triệu năm, heo cũng có thể thành tiên.

“Lời này làm sao nghe được có chút không tự nhiên?”

Thần thức Chu Dịch thăm dò vào Hoàng Chung, bên trong nổi lơ lửng mấy món đồ, đạo bảo, pháp bảo, pháp khí trữ vật, lưu lại sau khi Hoàng Long khí linh thôn phệ tinh khí thần hồn.

Mấy món pháp bảo uy lực tầm thường, những linh vật, đan dược các loại, đều không lọt vào mắt.

“Duy có vu đạo bí thuật bảo mệnh kia, là thích hợp nhất với bần đạo, luyện thành 180 trái tim, chia ra giấu ở Đông Thắng thần châu, Cửu Châu, Côn Luân động thiên, cho dù Nhân Tiên cũng không làm gì được!”

Chương 545: Thanh Long chi khu.

Chu Dịch lấy ra pháp khí trữ vật, lấy ra ngọc giản điển tịch, thần thức quét qua thể nhưng không có bất kỳ ghi chép nào.

Tu sĩ lĩnh hội công pháp, nhiều khi sẽ ghi chép lại, để sau này lật xem hoặc truyền thừa cho đệ tử.

“Đó là...”

Chu Dịch khẽ nhú mày, trong tay xuất hiện một tượng điêu khắc gỗ sơn trắng hình như đã từng thấy qua.

Hình dáng để khắc thành tòa sen, phía dưới đứng quý thần tám đầu tám cánh tay, mặt xanh nanh vàng dữ tợn khủng bố, tám cánh tay toàn bộ đặt ở lồng ngực trống rỗng, nhìn qua mới phát hiện vừa lúc thiếu trái tim.

“Hạ cổ vu thuật!”

Chu Dịch từ ống tay áo lấy ra tượng quý thần, bảy mặt bốn tay rõ ràng rành mạch, trông rất sống động từ dưới tế đàn nhảy lên.

Hai tượng tôn thần đối lập, người sau chế tác cầu thả, người trước kỳ thực ban đầu cũng như vậy, chẳng qua căn cốt không ít thọ nguyên, xảy ra dị biến huyền diệu khó lường.

Đưa pháp lực thăm dò tượng thần tám đầu tám cánh tay, không có tin tức truyền đến, đợi thu hồi pháp lực, Chu Dịch phát hiện khác thường.

“Làm sao nhiều hơn một sợi?”

Chu Dịch trầm ngâm chốc lát, lần nữa lấy pháp lực thôi động tượng thần, chỉ thấy chỗ ngực trống rỗng nổi lên u quang, tựa hồ có thứ gì đó đang sinh trưởng.

Hồi lâu.

Pháp lực tiêu hao nhiều, ước chừng tương đương với nửa năm khổ tu, lồng ngực tượng thần sinh ra một trái tim hư ảo.

Đập lên thỉnh thịch, giống như vật còn sống

Khi đó tượng thần truyền ra một đoạn tin tức, Chu Dịch đã nhiều lần tra xét, mặt lộ vẻ vui mừng.

“Hóa ra vu đạo bí thuật kia gọi là Phân tâm chú, chỉ cần đem tinh khí thần đưa vào tượng thần, tiêu hao trăm năm tu vi là có thể luyện ra một trái tim dị chủng, lại đem vu đạo chú thuật dung nhập vào trong đó, sẽ cùng bốn tôn có cảm ứng huyền diệu!”

“Tương lai bốn tôn gặp nạn thân tử đạo tiêu, trái tim dị chủng sẽ phát huy hiệu dụng, lấy tinh khí thần hồn dựng dựng ra hồn phách mới.”

“Nhưng môn bí thuật này thiếu hụt cũng cực nhỏ, tinh khí thần luyện hóa trái tim, tổn thất trong đó thật sự mất đi, cần năm này tháng nọ mới có thể tu luyện trở lại!”

“Khó trách Gia Tâm Ma Quân giống như gà mạnh, tu hành mấy trăm năm, một thân pháp lực vẫn dừng lại ở nguyên anh sơ kỳ! “...

“Vu đạo chú thuật quý dị khó lường, song con đường Khác với tiên đạo, càng thiên hướng về hiền tế, trao đổi. Bất luận là u minh chú hay phân tâm chú, một khi tu hành sẽ mất đi không ít, chẳng qua ảnh hưởng rất nhỏ đối với bản đạo.”

Chỗ thiếu sót của Phân tâm chú ảnh hưởng rất nhỏ đến Chu Dịch.

Thọ nguyên hết, pháp lực mất đi sớm muộn gì có thể tu luyện trở lại, không hề ảnh hưởng đột phá cảnh giới.

Năm đó vây tại Kim Đan đỉnh mấy ngàn năm, hoàn toàn có thể luyện chế mấy trăm trái tim dị chủng, gửi ở trời nam biển bắc còn sợ thân tử đạo tiêu sao.

“Môn pháp thuật này nhìn như huyền diệu, kì thực vậy có chút vô ích, đối với Hóa Thần, Phản Hư mà nói, chẳng qua là hoàn toàn giết hết một ít phiền toái mà thôi. Tu Tiên giới là không thiếu chính là thuật bói toán, Gia Tâm Ma Quân đem trái tim giấu nơi bí ẩn đi chẳng nữa, sao trốn được Thiên Cơ dò xét!”

“Lúc tế luyện thì lãng phí vô ích trăm năm tinh khí thần, thực lực rơi xuống, vậy thì thật sự phải chết!”

“Bản đạo nếu cũng như thế, cho dù để người ta tính ra chỗ của trái tim, chẳng lẽ còn có thể tung hoành ở tiểu lục địa? Ở giữa đại dương mênh mông, Phản Hư, Nhân cũng không dễ vượt qua!”

“Quay đầu trước luyện chế tám trái tim, giữ ở Côn Luân động thiên, Thiên Sơn, Tiệt thiên phúc địa, trung kỳ trắng gấp trăm lần.”

Chu Dịch hài lòng thu hồi tượng thần, hóa thành thất sắc độn quang bay về phía Bàn Vân Sơn.

Dưới chân núi còn không ít yêu ma quỷ quái, phải thi pháp xử lý sạch sẽ, quay đầu lại sẽ có thân tộc của Bồ Thiên Môn đến xử lý.

Liên tục chiếm được tám địa bàn, còn chưa hình thành dây chuyền sản xuất làm việc, tốc độ chậm hơn nhiều so với Thanh Vân Sơn năm đó, bên kia đang trăm yêu trừ ma, bên này đảm nhiệm tu sĩ sơn thần hà bá dưới đường.

Ngày trước tộc nhân là đủ rồi, giờ thì ngay cả môn nhân đệ tử cũng phải đến, hơn nữa còn được đồng đạo hảo hữu cứu giúp.

Đông Thắng Thần Châu trước đến nay vẫn thiếu tu sĩ muốn làm quan, cần làm trái với quy củ Bồ Thiên giáo, ngoại trừ một số người tâm tư không quá lớn, còn lại đều đang đề ý.

Chu Dịch lẳng không mà đứng, quan sát phía trên sơn mạch.

Nhả khí ở phía đông, Thần Phong mênh mông cuộn cuộn cần quét trừ tà, từng cái hồn phi phách tán.

Vung tay áo ở phía tây, lôi đình từng trận nổ nát quần ma, toàn bộ hồn phi yên diệt.

“Thuật pháp Thần thông như vậy, mới có vài phần ý vị Tiên Nhân!”

Nguyên Anh đạo quân ức hiếp Kim Đan, Trúc Cơ, cử chỉ nhắc chân làm phép như thiên tai giáng xuống, Chu Dịch là phí khí lực thanh lý sạch sẽ, độn quang bay về phía động phủ của Gia Tâm Ma Quân.

Chốc lát sau.

Thần phong thổi qua, đem động phủ thổi thành phòng trống.

Mặt đất thổ nhượng hòn đá âm âm rung động, tự động chổng lên thành đạo quan mới, bảng hiệu trên cửa viết mấy chữ triện.

Thất Tiên Quan.

Xem trong cung phụng Bồ Thiên Giáo Thất tôn Nhân Tiên, một phần tương tự lão tổ trong giáo, dưới đề nghị của Chu Dịch thêm một số tên thánh tối nghĩa khó hiểu vô dụng nhưng rất tiếp địa khí như Thần Tài, Nhân Duyên Thần, Tống Tử Thần, Bình An Thần ...

Bách tính mới không quản thần tiên gọi là gì, nghe được bái lạy có thể thăng quan phát tài bảo vệ bình an là được.

Bốn năm sau.

Lại mười năm trôi qua, đến năm phân hương hảo.

Chu Dịch từ Bàn Vân Sơn xuất phát, chuyển qua Thất Địa trở lại Thiên Sơn, cùng đồng môn sư huynh yến hội mấy ngày.

Nguyên bản chiếm cứ sông núi mạch nước thu hương hỏa nguyện lực, thuộc về lên lút thu ngoài, hiện tại được bảy vị lão tổ cho phép, đồng môn nguyên bản còn có chút căng thẳng, kết thúc thúc giục nhanh chóng làm việc.

Chương 546: Thanh Long chi khu. (2)

Đông Thắng Thần Châu có không ít yêu ma quỷ quái, bách tính ở trong nước sâu lửa lạnh, đang chờ người Bồ Thiên đến cứu.

Kim Quang Điện.

Chu Dịch trấn an đồng môn thúc giục, đáp ứng tận lực trăm yêu trừ ma, lại sinh lòng nghi ngờ hỏi... .

“Lão tổ giáo ta còn không chấp nhận chuyện này, các sư đệ là tự hành tìm kiếm địa giới, chém ma đầu tự phong sơn thần, chỉ cần trong miếu cung phụng bảy vị lão tổ là được, kia cũng không phải việc gì khó khăn!”

“Chu sư huynh, hẳn có chỗ không biết.”

Tiêu Vân Tử trong phái nói: “Chương giáo truyền mệnh lệnh, cấm bọn người làm việc cá nhân, cần phải cùng các sư huynh vạch kế hoạch!”

“Thì ra là như vậy.”

Chu Dịch tâm tư thay đổi thật nhanh, đoán ra ý định của chương giáo, lấy tính tình của sư tôn Thất Quan Tiên, nếu không có chỗ xấu sẽ trực tiếp nói với mình, biết đây là lừa gạt đệ tử trong giáo.

“Nhiều sư đệ trước mắt còn không có mục tiêu!”

Bạch Tùy Tâm.

Bảy vị Nguyên Anh lão ma chiếm cứ tiểu sơn trung bộ Đông Thắng thần châu, trong tà ma cũng có chút uy danh.

Âu Phát Hà còn chưa nghĩ được biện pháp thỉnh thất ma lên núi, rơi vào trận pháp bầy rập đã bố trí trước đó, đến lúc đó đám người Bồ Thiên cùng nhau tấn công.

Hai năm sau.

Kim Quang Điện.

Tiếng rống kêu truyền ra, vang tận trời.

Chợt bay ra một con Thanh Long dài hơn mười trượng, quanh quần trên không trung mấy vòng, mới trở lại trong điện.

Thân hình nhanh chóng rút ngắn, người đứng thẳng, biến thành bộ dạng Chu Dịch.

“Bảy mươi năm trôi qua, Chân Long Tứ Biến rốt cục tu thành, trước đây chỉ cần là tích lũy máu Chân Long là được. Dựa theo sư tôn dự tính, cho dù bảy nơi giết rồng lấy máu, cũng cần mấy trăm năm thời gian!”

“Là thủ đoạn của bản đạo, đạt được lượng nhỏ máu Chân Long...”

Chu Dịch không lập tức thi pháp, truyền thừa khác với truyền thừa của Đông Thắng Thần Châu, thậm chí khác biệt với Tiên đạo, là có thể bị bại lộ ở Thiên Sơn.

“Tạm thời có long huyết do sư tôn ban cho, có thể tu hành một đoạn thời gian, lại tìm cơ hội đi bên trong tu hành!”

Quyết định xong kế hoạch tu hành, tiếp tục bế quan khổ tu.

Chu Dịch lòng có dự cảm, mắt thấy nhiệm kỳ của Nguyên Đỉnh Đế sắp tới gần, sau khi tiến vị nhất định sẽ thoái hóa hương hỏa phong thần.

Từ khi Ấn Quang La hán giảng pháp đến nay, còn chưa đến bảy mươi năm, Nhân Tiên lão tổ trong ngoài tranh đấu đã sớm bắt đầu, quy củ, phương thức dâng hương hỏa Phong thần, quy củ, chỉ đợi một cơ hội liền có thể bắt đầu.

“Lạy hai tôn nhân tiên vi sư, theo lý luận thì phong thần sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì, song hết thảy chỗ dựa đều là vô căn cứ, người vẫn là phải dựa vào thực lực bản thân mới sống an ổn.

Mấy tháng sau.

Chu Dịch thần thờ mở ra hai mắt, trong tay xuất hiện phù triện đưa tin.

“Tôn sư huynh, hôm sau đến phía Bắc cách Thiên Sơn tám ngàn dặm, có chuyện quan trọng thương lượng.”

Trầm ngâm chốc lát, thất sắc độn quang bay lên không phi về phía chân trời.

Cách mười bảy năm, lần nữa gặp lại Bạch Hổ Lĩnh.

Sau lần phân chia nguyên lực châu, Bạch Hổ Lĩnh lấy lý do bế quan tiếm tu để đi, hôm nay gặp lại, dáng vẻ có chút biến hóa nhỏ.

Vốn là lão đạo tóc trắng tiên phong đạo cốt, hiện tại thần sắc tiêu tụy chí cực, hai mắt đỏ ngầu đầy máu, giọng nói không có khí lực, pháp lực, khí tức lúc thấp lúc cao, hiển nhiên trạng thái tồi tệ đến cực điểm.

Chu Dịch vẻ mặt bi thiết, biết rõ còn cố hỏi : “ Sư huynh sao đến nông nỗi này?”

“Cả ngày đánh nhau, cuối cùng bị mổ vào mắt, cũng là chọc phải ma đạo đê nhân, lén bỏ chú cho lão đạo.”

Bạch Hổ Lĩnh chống đỡ tinh thần yếu suy yếu, nói: “Chú thuật kia rất quý dị, lão đạo chỉ cần ngồi xuống Luyện Khí, sẽ sinh ra ảo giác mộng yểm (bóng đè), chỉ mười mấy năm xuất hiện bảy lần tẩu hỏa nhập ma, thiếu chút nữa muốn mạng già của lão rồi!”

Chu Dịch đáy lòng khiếp sợ, nhân tiện tiện tay lên chú thuật, có thể hành hạ Nguyên Anh đạo quân chết đi sống lại, ngay cả lý do cũng không dò xét được... .

“Sư huynh mời người trong giáo tra xét chưa?”

“Cầu mấy vị Hóa Thần thiên quân, kết quả không tra ra bất kỳ dấu vết thuật pháp gì.”

Bạch Hổ Lĩnh thở dài nói: “Hiện tại kết thúc là do ngươi, cũng không phải trúng chú pháp, mà là tâm tính lão đạo có vấn đề, thường ngày gạt qua không ít người, bị báo ứng.

Chu Dịch trầm ngâm chốc lát, từ ống tay áo lấy ra túi trữ vật.

“Đây là nguyên lực châu sư huynh cần, lần sau phân chia, tổng số lượng tăng lên tám tám phần.”

“Cực khổ sư đệ.”

Bạch Hổ Lĩnh thần thức quét qua, trên mặt lộ ra mấy phần vui mừng, cắn răng nói: “Đợi lần này trở về trong giáo, sẽ mặt dày cầu lão tổ, tìm thủ đoạn trấn áp mộng yểm!”

Chu Dịch trầm ngâm chốc lát hỏi: “ Sư huynh lần này tới là vì chuyện gì?”

“Thiếu chút nữa thì quên...”

Bạch Hồ Lĩnh xoa xoa đầu, bởi vì liên tiếp tẩu hỏa nhập ma, thần hồn chấn động gây ảnh hưởng, trí nhớ cũng có vấn đề: “Sư đệ, Xích Vũ Tiên lão tổ triệu người trở về tông môn, nói có chuyện quan trọng phân phó!”

Chu Dịch trong lòng thất kinh, rồi lại thả lỏng.

Phân tâm kinh luyện ra một trái tim dị chủng, để lại ở Kim Quang Điện, nếu thật sự ở Tiệt thiên giáo gặp nạn, cũng không đến mức mất mạng.

Tính khả thi của cái này rất lớn, cũng phải làm tốt phòng bị.

“Bái nhập môn phái của sư tôn gần bảy mươi năm, vẫn bận rộn dò xét tuyệt mật của Bồ thiên giáo, còn chưa chính thức tới cửa bái sư, còn phải phiên sư tôn truyền chiếu, thật sự là làm đệ tử suy xét không chu toàn.”

Chu Dịch gật đầu nói: “Vậy liền tìm lý do rời đi, đi Tiệt Thiên phúc địa gặp sư tôn!”

Việc công đã xong, Âu Phát Hà kết thúc nói chuyện riêng: “Sư đệ, thất ma này rất khó chơi, Bạch Tùy Tâm hoặc là thu được tin tức, hoặc là sợ hãi liên tiếp có ma đầu ngã xuống, một lòng co đầu rụt cổ ở trên núi.

Chương 547: Thanh Long chi khu. (3)

“Lão đạo tìm mấy lý do, ngay cả tên tuổi của lão tổ cũng dùng đến, đều lừa gạt là xong!”

“Sư huynh cực khổ.”

Chu Dịch nói: “Bảy ma đầu, có thể nhắc lên sóng gió gì, nếu muốn dẫn lên núi, này bản đạo liền xuống núi!”

Bồ Thiên giáo Nguyên Anh chân quân, từng người đều là chiến lược kinh người, hơn bảy mươi người liên thủ, đem trên dưới Bạch Tuyền Tâm gột rửa sạch sẽ, vừa lúc thành toàn lời thề thất ma chết cùng ngày cùng tháng cùng năm.

“Sư đệ làm việc từ trước đến giờ chu toàn, thất ma này nên ứng kiếp số.”

Bạch Hồ Linh nói: “Bạch Phong Ma Quân thân tử đạo tiêu, ma đầu của Âm Dương Đạo nơi nơi hỏi nguyên do, lão đạo và mấy ma đầu có chút liên hệ, giao tình những năm trước cũng nhạt dần, tìm cái cơ hội diệt trừ từng người!”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, chuyện ma giáo báo chương giáo, đã được dốc hết sức ủng hộ.

Bồ Thiên giáo chèn ép Tiệt thiên giáo thuộc về tranh luận đạo lý, nhưng cũng phủ nhận nhau là huyền môn chính tông, đối với tu sĩ ma đạo chân chính, từ trước đến giờ vẫn là ý niệm đuổi tận giết tuyệt.

Âm Dương Đạo là phân chi quan trọng của ma giáo, nếu có thể thông qua mấy ma đầu tìm căn nguyên nguồn gốc, hoàn toàn diệt chỉ ma giáo kia, tương đương lập công lao nhỏ.

“Sư huynh và ma đầu đo sức, tuyệt đối cẩn thận, chớ để bại lộ dấu vết, dù sao giáo của người và ma giáo cũng là đối đầu sống chết!”

Chu Dịch từ ống tay áo lấy ra viên dược hoàn, màu trắng thoắt hoắc nhìn như linh đan, nói: “Viên đan dược này tên là phá chương, người từ trong mộ huyện của tiên hiền hạ cổ đào được, được xưng là có thể loại bỏ tất cả mộng yểm chú thuật, sư huynh thử một chút không?”

“Phá chương đan?”

Bạch Hồ Lĩnh lấy đan dược qua, hít hít thiếu chút nữa muốn nôn mửa, vươn đầu lưỡi liếm liếm mùi vị tựa như không có vấn đề, hồi tưởng lại năm đó tránh né yêu thú đuổi giết, bắt chập nhảy vào hồ phân trong tránh né...

“Phi phi phi! Chu sư đệ chớ nói giỡn?”

“Sư huynh thử một chút liền biết.”

Chu Dịch cũng là biết tài liệu của đan hoàn kia, có không ít thứ tốt, nhưng Thiết Quan Tiên thuyết phục dùng để giải chút thuật cho Bạch Hồ Lĩnh.

Bạch Hồ Lĩnh kiên định hồi lâu, thật sự là mộng yểm chút thuật dày vò quá lợi hại, nếu tiếp tục như vậy, đừng nói đạo đồ sau này, một ngày nào đó tẩu hỏa nhập ma cứ không nổi, liền chịu đựng ghê tởm đem đan hoàn nuốt vào trong bụng.

Đan hoàn vào bụng lập tức tan, tản mát ra mùi làm người ta nôn mửa, đang lúc hô hấp phun ra.

“Nôn! Kia...”

Bạch Hồ Lĩnh đang muốn chửi tiên hiền gạt người, bỗng nhiên thần hồn không khỏi thúc ép, trôi buộc vô hình vô dạng âm âm buông ra.

“Đan dược kia quá tốt!”

“Không sao là tốt rồi.”

Chu Dịch che miệng mũi, nhắc nhở.

“Sư huynh, trước khi nói chuyện chú ý một chút, hơn nữa chuyện liên quan Nhân Tiên lão tổ, vạn nhất gặp phải tâm nhãn lớn...”

“Vị lão tổ trong giáo giáo huấn bản đạo?”

Bạch Tùy Tâm cẩn thận hồi tưởng, phát hiện mình thường xuyên lấy lão tổ ra làm cớ, nói chính xác thì người nào đó xem không qua không vừa mắt.

“Khó trách Thiên quân trong giáo không thể ra sức!”

“Sư huynh chú ý miệng lưỡi là tốt rồi, ta đi Tiệt Thiên phúc địa trước, trở lại liền tiểu trừ tứ ma.”

Chu Dịch đang định hóa thành độn quang bay đi, nghe thấy Bạch Tùy Tâm nhần nhần nhó nhó nói.

“Tôn sư đệ, viên đan dược kia còn không?”

Mộng yểm huyền cảnh quấy nhiễu nhiều mươi mấy năm, tinh tọa Luyện Khí mấy phen tẩu hỏa nhập ma, Bạch Tùy Tâm cả người sắp hồng mắt, hôm nay ăn vào một viên đan dược, thần thanh khí爽 vui vẻ thoải mái, thống khoái trước giờ chưa từng có.

Mặc dù mùi vị có chút quái lạ, song cẩn thận hồi tưởng, cũng có một hương vị khác.

“...”

Chu Dịch mặt tràn đầy bất khả tư nghị, chẳng lẽ điều này cũng ở trong dự liệu của Thiết Quan Tiên.

Nhân Tiên đương nhiên không thể đắc tội, thế nhưng có thể không để lại dấu vết thay đổi khẩu vị của Bạch Tùy Tâm, nếu như thật trả thù, có phải thần hồn méo mó hay không, trực tiếp biến thành một người khác.

“Sư huynh, đan dược này là tiên hiền lưu lại, chỉ có một viên, ngay cả đan phương cũng không có.”

“Vậy thật đúng là đáng tiếc!”

Bạch Tùy Tâm chép chép miệng, nói: “Tôn sư đệ đi phúc địa của giáo ta, bản đạo cùng mấy ma đầu ước định yến tiệc, qua chút ít thời gian nhất định sẽ chủ trì.”

Dứt lời.

Hai người chấp tay từ biệt, hóa thành hai đạo độn quang rời đi.

Chu Dịch đem pháp lực đưa vào lệnh bài truyền thừa, lộ ra kim quang chỉ dẫn phương hướng, một đường đi tới cực bắc đất.

Quần sơn trùng điệp, tranh kỳ đua tú.

Phía dưới sơn xuyên vô danh mấy vạn dặm là mấy linh mạch phẩm chất không cao, động phủ tán tu thừa thốt, sơn dân hội tụ thành sơn trấn, thoát nhìn chính là khu vực bình thường không có gì kỳ lạ của Đông Thắng Thần Châu.

“Nơi này chính là tổng bộ Tiệt Thiên giáo? Nơi đây linh khí cuộn trào mãnh liệt, quần tiên hội tụ, Thiên Sơn hoàn toàn không thể so sánh!”

Chu Dịch lẳng không mà đứng, đem lệnh bài chân truyền thúc dục đến mức tận cùng, con thấy hư không phỉ trước giống như sóng gợn, chậm rãi hé ra một đường nứt.

Thân thể tán ra làm gió mát, chui vào trong khe nứt hư không.

Một lát sau.

Từng sợi gió hội tụ thành dáng vẻ của Chu Dịch, nhìn lại xung quanh đã thay đổi cảnh sắc, linh khí nồng đậm cực điểm trong lúc hô hấp đã tiến vào cơ thể. Cho dù phàm nhân không thông hiểu tu luyện đến nơi này, được linh khí lan lên nhục thân, cũng có thể sống đến trăm năm tuổi thọ.

Ngẩng đầu nhìn, trên trời thể nhưng nhật nguyệt cùng sáng, còn có sao đầy trời lấp lánh.

Thần thức quét qua vòm trời, cảm ứng được cảm chế trận pháp chông chất, phát hiện nhật nguyệt này cũng không phải là chân thật, mà là hai mặt gương đồng pháp bảo biến ảo mà thành.

Ánh sao còn lại là pháp bảo tô điểm, dưới linh khí thôi động, phóng ra các màu sắc rực rỡ.

Chương 548: Bái kiến sư mẫu.

” Tiệt Thiên phúc địa, quả nhiên tài đại khí thô!”

Chu Dịch nhìn nhật nguyệt và sao trời có chút thích thú, đáng tiếc không thể hái xuống mang đi, âm thầm so sánh với Côn Luân động thiên, phát hiện có rất nhiều chỗ tương tự phúc địa.

Hai chỗ đều là không gian độc lập với ngoài, phúc địa là thiên nhiên tạo ra, động thiên là hậu thiên luyện chế.

Cái trước diện tích rộng lớn, lại không thể di động theo, tổng thể mà nói thì có nhiều ưu khuyết.

Lúc này.

Một thanh âm nữ tử truyền đến: “Bỏ tọa xích Vũ Tiên, đến Bích Tiêu Cung gặp ta!”

Thanh âm linh động dễ nghe, không giống lão yêu bà mấy ngàn tuổi, ngược lại giống như thiếu nữ tuổi dậy thì.

Chu Dịch theo thanh âm phi độn đến nơi phát ra, lướt qua mười mấy tòa động phủ, đạo quan, xa xa trông thấy Bích Tiêu Cung.

Mây mù lượn lờ, hư ảo mông lung... .

Càng đến gần, phương mới nhìn thấy đỉnh Thanh Sơn bị chém đứt một nửa, Bích Tiêu Cung xây dựng mặt bằng của đỉnh núi.

Cung điện bao trùm phạm vi hơn mười dặm, đình đài lầu các, kỳ hoa dị thảo, có thể nói hết sức xa hoa, so với đạo quan đơn sơ của Thiết Quan Tiên là hai thái cực khác nhau.

Một tiếng hạc kêu thanh thúy, bạch hạc từ trong cung điện bay ra, vòng quanh Chu Dịch hai vòng, ở phía trước dẫn đường.

“Linh Thú dẫn đường cũng là Kim Đan Yêu Vương!”

Chu Dịch cẩn thận dè dặt, động tác quy củ, e sợ cho lễ nghi không chu toàn chọc giận sư tôn tiệp nghi.

Cho đến Diệu Nhạc Điện.

Bạch Hạc gật đầu, giương cánh bay đi.

Chu Dịch khom người thi lễ: “Đệ tử Tôn Hành cầu kiến!”

Nghe được thanh âm cho phép của Xích Vũ Tiên, mới một mực cung kính tiến vào trong điện, đầu tiên liền thấy một nữ tử cô gái ngồi trên kim y, đầu đội mũ phượng, người mặc cung trang màu đỏ, thoạt nhìn cũng chỉ 17, 18 tuổi.

Pháp lực dồi dào như vực như biển, mâu quang lạnh lùng như thần minh tại thế.

Nếu Thiết Quan Tiên là lão đầu nhà bên mặt lạnh tim nóng, Xích Vũ Tiên này chính là Nữ Đế cao cao tại thượng, khí tức hai người giống như khác biệt thiên địa.

“Bái kiến sư tôn!”

Chu Dịch không dám có bất kỳ khinh thường nào, Tu Tiên Giới chưa bao giờ dựa theo tướng mạo luận tuổi tác, còn nhiều đan dược bí thuật vĩnh viễn giữ gìn thanh xuân.

“Đứng lên đi.”

Xích Vũ Tiên trên dưới đánh giá Chu Dịch chốc lát, hỏi: “Biết tại sao gọi ngươi tới không?”

“Đệ tử không biết.”

Chu Dịch khom người nói: “Vô luận làm chuyện gì, sư tôn xin cứ việc phân phó, đệ tử nhất định tận tâm tận lực, không dám nhà chối từ!”

“Quả thật là hạng người nịnh nọt.”

Xích Vũ Tiên cười nói: “Cũng không biết sư phụ ngươi coi trọng điểm nào, thế nhưng bỏ được rồi đi Thiên Sơn, cùng Chân Long đấu pháp chém giết.”

Chu Dịch sống mấy ngàn năm, đã sớm luyện được bản lĩnh nghe lời đoán tin, từ trong ngữ khí và nội dung lời nói của Xích Vũ Tiên để phán đoán, kêu mình tới tựa hồ không phải là vì báo thù, mà là thăm dò.

“Vô luận Thiết Quan Tâm cho ta chỗ tốt gì, ngài mới thật sự là sư tôn!”

“Hừ! Không chỉ nịnh hót, còn không biết tốt xấu.”

Xích Vũ Tiên hừ lạnh một tiếng, nói: “Sư phụ ngươi ở Đông Thắng Thần Châu có thể xếp top 10, được xưng người có khả năng phi thăng trong vạn năm gần đây, tu sĩ muốn bá nhập làm môn hạ hãnh, có thể xếp hàng từ Đông Hải đến Tây Hải. Đương nhiên, so với bốn tọa thì kém rất nhiều, mỗi lần đấu pháp cũng sẽ rơi vào trong tính toán của ta!”

Đang khi nói chuyện một uy áp kinh khủng bỗng nhiên giáng xuống, Chu Dịch mồ hôi rơi như mưa, hai chân run rẩy gần như quỳ rạp xuống đất.

Nhân Tiên sống mấy ngàn năm, thực lực càng là thiên hạ tuyệt đỉnh, có thể nói mỗi người đều tùy tâm sở dục hỉ nộ vô thường, một câu nói sai, tiếp theo sẽ hồn phi phách tán

Cái gọi là mật thám nhìn như quan trọng với Tiệt Thiên giáo, kì thực đối với Nhân Tiên lão tổ không quan trọng.

Tâm tình lão tổ quan trọng nhất

“Sư tôn bớt giận, đệ tử...”

Ánh mắt ba ngàn sáu trăm hạch tâm của Chu Dịch chuyển động đến tận cùng, kể từ khi nhìn thấy Xích Vũ Tiên bắt đầu, trong đầu không ngừng tái diễn tránh né, bỗng nhiên phúc chí tâm linh (phúc đến thì thông minh ra) hét lên.

“Sư mẫu?”

Uy áp đột nhiên biến mất, Xích Vũ Tiên mím môi nói.

“Ngươi nói gì? Nói to chút, bốn tọa không có nghe rõ!”

“Sư mẫu, sư mẫu, sư mẫu...”

Chu Dịch liên tục kêu mấy tiếng, mặt ngoài biết vâng lời cung kính, kì thực đáy lòng nhắc lên sóng to gió lớn.

Cái thế giới này quá điên cuồng.

Ai có thể nghĩ đến hai vị Nhân Tiên đấu nhau mấy ngàn năm, vậy mà lại có mối quan hệ phức tạp bức này, nhìn dáng vẻ Xích Vũ Tiên giống như nữ truy nam, hơn nữa tranh đấu giáo lí giữa Bồ thiên giáo, Tiệt Thiên giáo căn bản... ..

“Không tệ không tệ, quả thật là người thần kỳ.

Xích Vũ Tiên luôn miệng tán thưởng, từ ống tay áo lấy ra cái pháp bảo phi toa (con thoi), nói: “Nghe nói sư phụ ngươi đem Hoàng Long Chung ban cho ngươi, sư mẫu tự nhiên cũng không thể kém, Cửu Thiên Huyền Toa này cho ngươi sử dụng thay đi bộ.”

“Bái tạ sư mẫu, đệ tử nhất định hầu hạ sư phụ, để cho hấn sớm ngày biết được dụng tâm lương khổ của sư mẫu.”

Chu Dịch nhận lấy Cửu Thiên Huyền Toa, thần thức quét qua thấy hình dán khí linh, là con quái điều bốn cánh tám đuôi, một đoạn tin tức truyền vào đầu óc.

Đại Phong

Thượng cổ hung thú, truyền thuyết chính là hậu duệ của thần thú Phượng Hoàng, thiên phú ngự phong nhi hành, tốc độ độc nhất vô nhị.

Khí linh vốn hiếm thấy trên đời, phần lớn là dùng để hộ thân, sát phạt, chuyên dụng để phi độn ít lại càng ít, giá trị Cửu Thiên Huyền Thoi còn cao hơn Hoàng Long chung mấy phần.

Gặp mặt đưa hậu lễ như vậy, lại không thể không nhận, trong lòng Chu Dịch đã bắt đầu suy nghĩ khuyên Thiết Quan Tiên như thế nào, mâu thuẫn giữa thờ ơ và ngăn trở, dửng dưng và phú bà liền thành — một phen chuyện tốt.

Chương 549: Bái kiến sư mẫu. (2)

Nữ đại tam thiên, đứng hàng tiên ban

“Sư tôn, đệ tử cũng là vì tốt cho người a!”

Huống chỉ hai người kết làm đạo侶, Chu Dịch từ mật thám hai giáo, đảo mắt biến thành chân truyền chân chính của hai giáo, đến lúc đó thân phận quý không thể nói.

Nói không chừng Tu Tiên giới lưu danh, mấy ngàn mấy vạn năm sau, Chu Dịch lật xem sách sử ghi chép về mình.

Xích Vũ Tiên tựa như xem thấu suy nghĩ của Chu Dịch, trên mặt tươi cười, hỏi: “Người có biết, vì sao bốn tọa phải cùng sư phụ người kết thành đạo侶?”

“Đệ tử không dám vọng đoán.”

Chu Dịch dựng thẳng lỗ tai, cho rằng sẽ nghe một đoạn chuyện xưa thê mỹ triền miên xót xa, yêu mà không được, kết quả hoàn toàn ngoài dự liệu.

“Sư tôn bốn tọa, cũng chính là sư tổ của người, trước khi thọ tấn tọa hóa liễu mình bói toán cơ duyên phi thăng cho ta.”

Xích Vũ Tiên chậm rãi nói: “Từ Thiên Cơ biết được, tiên đạo của bốn tọa ứng với ở trên người sư phụ người, chỉ cần cùng Thiết Quan Tiên kết thành đạo侶 song tu, đôi ta là có thể an an ổn ổn phi thăng Tiên giới!”

Trên đời còn có chuyện tốt cỡ này.

Chu Dịch mặt lộ vẻ hâm mộ, cảm thán khí vận Thiết Quan Tiên, nhất không được tức phụ phú bà vô địch thiên hạ, vẫn đạo.

“Sư mẫu, nhưng là bởi vì quy củ hai giáo, cừu hận ngăn trở, mới không thể kết thành đạo侶?”

“Đông Thắng Thần Châu này, sớm không có bất kỳ quy củ nào có thể ngăn cản bốn tọa!”

Ánh mắt Xích Vũ Tiên lưu chuyển liếc hết thấy, nàng vậy quả thật là sức mạnh bá đạo, Nhân Tiên đứng hàng tuyệt đỉnh nhân gian, đã sớm không có gì trói buộc.

Cái gọi là hai giáo tranh chấp, cũng là tuân theo ý chí Nhân Tiên.

“Làm sao chuyện tình cảm và cảnh giới, thực lực không liên quan, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, cho dù sư phụ ngươi là khối huyền băng, mấy ngàn năm cũng nên hòa tan, hết lần này tới lần khác là một khối sắt hồng!”

“Đệ tử hiểu.”

Chu Dịch khom người nói: “Đệ tử nhất định nghĩ hết biện pháp, tác hợp sư phụ và sư mẫu, tương lai đạo lữ dắt tay nhau phi thăng, cũng là một đoạn giai thoại!”

Tâm tư Thiết Quan Tiên đều đặt ở chuyện trăm yêu trừ ma, che chở đệ tử, cứu vớt muôn dân, nghe nói tu hành mấy ngàn năm, chẳng bao giờ qua câu lan nghe hát, gặp được nữ tu biểu đạt tâm ý thì hoặc là đuôi xuống núi, hoặc là xem thành yêu nghiệt phá hỏng đạo tâm của hắn.

Ở Chu Dịch xem ra, đây cũng không phải là thằng nam sắt thép, mà là... Đạo tâm như sắt

Xích Vũ Tiên khẽ vuốt cằm, theo ống tay áo lấy ra ngọc giản, nói: “Đây là vô thượng truyền thừa của giáo ta, Tiệt Thiên thuật, có thể nhìn thấy cơ hội thành tiên, ngươi tự lĩnh hội.”

Chu Dịch nhận lấy ngọc giản, thần thức quét qua, chỉ chút mười mấy vạn chữ...

Không chỉ là Tiệt Thiên thuật hoàn chỉnh, còn chứa nhiều chú giải của tiền bối.

So với tiểu Tiệt Thiên thuật, bản đầy đủ hiệu dụng mạnh hơn.

Đồng dạng là trả giá bằng thọ nguyên, một năm thọ nguyên bói toán một ngày, nhưng có thể tiêu hao nhiều thọ nguyên hơn, thí dụ như trăm năm thọ nguyên bói toán hung cát ngày mai, nhưng xác suất tránh né tử kiếp đề cao trên diện rộng.

Nguyên Anh đạo quân tiêu hao năm trăm năm thọ nguyên, hoàn toàn có thể bói toán được kiếp nạn của Nhân Tiên.

Trong mắt tu sĩ tầm thường, bói toán thế này thuộc về kiểu tự sát, đối với Chu Dịch mà nói chẳng qua là chính là năm trăm thọ mà thôi.

“Cảm tạ sư mẫu ban ban pháp, đệ tử nhất định tu hành cho tốt!”

“Sư phụ người có phải đã nói qua, giáo ta thành cũng Tiệt Thiên, bại cũng Tiệt Thiên.”

Xích Vũ Tiên nói: “Tu sĩ đoán trước Tiên cơ, thì sẽ nghĩ tới thay đổi Thiên Cơ, cho nên Thiên Cơ cũng là thuận thế sinh ra biến hóa, việc làm của người cũng không phải là lựa chọn chính xác, có lẽ rơi xuống vực sâu trước mắt cũng chưa biết!”

Thiên Cơ thay đổi liên tục, vượt xa năng lực con người có thể không chế.

Nhân tiên tuy mạnh, nhưng cũng vẫn là phạm vi phạm trần, chỉ có thể nhìn thấy một góc Thiên Cơ.

Cho nên tu sĩ Tiệt Thiên giáo lựa chọn thuận theo Thiên Cơ, chính là sợ hãi Thiên Cơ sau khi biến hóa, thiên địa thế cục biến hóa theo hướng không thể biết trước.

Tu Tiên Giới hưng thịnh hoàn hảo hay hủy diệt đó chính là thiên đại nghiệp lực.

“Đệ tử ghi nhớ chỉ điểm của sư mẫu.”

Chu Dịch nói: “Đệ tử từ trước đến giờ cẩn thận dè dặt, cũng không bói toán cơ hội đột phá đạo đồ, chỉ có tiên đoán hung cát, tránh cho bị người tính kế mà không biết!”

“Đi đi.”

Xích Vũ Tiên thở dài một tiếng, vung tay áo đem Chu Dịch quét ra ngoài cửa, đại môn cung điện âm âm đóng lại.

“Đệ tử bái biệt sư mẫu!”

Chu Dịch vẫn không dám vượt quá bốn phận gì cả, trầm ngâm một hồi lâu, không có ý định ở lại Tiệt Thiên Phúc Địa quá lâu, không chế độn quang bay về phía Thiên Sơn.

“Nếu là ở trước sự kiện Phong Thần, thì Tiệt Thiên, Bỏ Thiên có thể hóa thành một nhà, vậy còn cái gì có thể ngăn cản đại thế cuộn cuộn? Cái gọi là Phong Thần, liền thành lão tổ hai giáo thương lượng một phen, dễ dàng định ra thần vị...”

Nghĩ đến đây liền độn quang bay ra phúc địa, một đường về phía nam.

Mới vừa bay ra vài ngàn dặm, chạm mặt một hòa thượng đầu trọc.

Đối phương mặc tăng bào nguyệt sắc, chấp tay trước ngực, trên mặt là nụ cười từ bi, nhìn thấy ngũ sắc độn quang đang muốn nói chuyện.

“Đen đũi...”

Chu Dịch chửi thề một tiếng, độn quang thay đổi phương hướng, vượt qua vài chục dặm đường.

“Thí chủ xin dừng bước!”

Hòa thượng la lên: “Bần tăng Pháp Minh, lần này phụng sư mệnh mà đến, mời thí chủ đến trước Linh Sơn nghe giảng Phật pháp!”

Chu Dịch căn bản không để ý tới lời hòa thượng, độn quang thẳng hướng đông bay đi, kết quả đụng vào vách ngăn vô hình vô chất, bất đắc dĩ quay đầu lại hỏi nói.

“Đại sư, sư phụ ngươi là ai?”

Chương 550: Bái kiến sư mẫu. (3)

“Bần tăng là đệ tử dưới chướng Ấn Quang La Hán !”

Pháp Minh nói: “Sư tôn ở kinh đô Đại Hằng giảng pháp về Linh Sơn, nói xưng thí chủ có duyên với Phật gia ta, một mực trong núi đợi chờ, không ngờ mấy chục năm không gặp được, cho nên sai bần tăng tới mời.”

“Thì ra là Ấn Quang tiền bối...”

Thần thức Chu Dịch dò xét xung quanh, thấp thoáng Phật quang lưu chuyển, đã phong cấm hư không, lạnh giọng nói: “Phật Môn cao tăng mời người như thế này sao?”

“Thí chủ là một người thần kì !”

Pháp Minh nói: “Truyền thuyết chưa bao giờ nói da mặt, thí chủ vừa tu thành Đại Ngũ Hành Tiên Thuật tốc độ vô song, bần tăng không dùng thủ đoạn, chỉ sợ mời không được...”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy hư không hé ra khe hở, ngũ sắc độn quang chui vào trong đó.

Sau mấy hơi thở, từ ngoài trăm trượng chui ra, đã rời khỏi phạm vi trận pháp phong cấm, Chu Dịch há mồm phun ra Cửu Thiên Huyền Toa, quán chú pháp lực để khí linh hiển hóa.

Đại Phong Điều bốn cánh dao động, sáu đuôi đong đưa, vòng quanh Chu Dịch, ngay lập tức biến mất ở phía chân trời.

“A di... Đà Phật!”

Pháp Minh trợn mắt hốc mồm mà nhìn, không nhịn được niệm A di đà Phật, chỉ nghe nói người này thà bỏ căn cốt tu hành tiên pháp, không ngờ tới tình thông nhiều độn pháp huyền diệu đến thế, ngay cả Phật quang cấm chế do La Hán bố trí cũng có thể chạy trốn.

“Thế gian hết thấy, chạy không thoát nhân quả, thí chủ cần gì tự tìm phiền não...”

Pháp Minh khẽ lắc đầu, hóa thành Phật quang biến mất không thấy gì nữa.

Lại nói Chu Dịch.

Sau khi Hư không độn pháp thoát khỏi Phật quang cấm chế, lập tức thiêu đốt thọ nguyên khí huyết, Đại Ngũ Hành độn quang chồng lên Tiên Thiên Thần Phong, một đường không ngừng chạy trốn về Thiên Sơn.

Kinh hoàng thất thổ đi vào Huyền Thiết Quan, cao giọng hô to.

“Sư tôn, cứu ta!”

“Chuyện gì, hô gọi nhỏ như vậy?”

Thiết Quan Tiên đặt quyển kinh xuống, quát lớn.

“Tu tiên vấn đạo, tu tĩnh tâm ngưng thần, trời sụp trước mắt cũng không đổi sắc mặt!”

“Sư tôn giáo huấn rất đúng.”

Chu Dịch khom người đồng ý, nói “Trên đường từ Tiệt Thiên Phúc Địa trở về, gặp phải môn nhân của Ấn Quang La Hán, còn muốn bắt đệ tử đến Phật giáo nghe kinh. Gặp gỡ chuyện kinh người như vậy, mới vừa rối loạn tâm tư!”

“Tên tặc ngốc Ấn Quang kia cũng dám tranh giành đệ tử với bản đạo?”

Thiết Quan Tiên chân mày khẽ nhếch, hừ lạnh một tiếng: “Vi sư liền nói chuyện với hần, Đông Thắng Thần Châu này nắm tay người nào lớn, cũng không phải là Phật giáo định đoạt!”

“Ôi chao, sư tôn...”

Chu Dịch còn chưa có nói xong, Thiết Quan Tiên đã biến mất không thấy nữa, độn tốc huyền diệu, thoáng cái đã ra khỏi phạm vi thần thức.

“Sư tôn chỗ nào cũng tốt, chỉ là tính tình quá mức táo bạo, luôn muốn cùng người khác đấu pháp!”

Lần này đợi chính là năm, sáu ngày.

Chu Dịch lấy Tiệt Thiên Thuật, bắt đầu ở trong đạo quan tu hành.

Thi triển Tiểu Tiệt Thiên Thuật mấy ngàn năm, thọ nguyên hao tổn có thể hù chết Thiên Thượng Tiên Nhân, lại tu hành vô số thuật pháp truyền thừa ở Cửu Châu, bởi vì thế cái gọi là

thực tế ra hiểu biết chính xác, cho dù nói Chu Dịch ở bói toán chi đạo đã là nhất đại tông sư cũng không nói quá.

Cho nên chỉ tham ngộ mấy canh giờ, liền có thể thi triển Tiệt Thiên Bí Thuật.

“Hao phí Nguyên Anh thọ nguyên, bói toán hung cát một ngày, cho dù lão tổ Tiệt Thiên Giáo cũng khó mà che dấu...”

Chu Dịch hơi yên lòng một chút, lúc này ở Đông Thắng Thần Châu mới có thể được gọi là an toàn.

Chỗ thiếu hụt của “Thiên Cơ biến hóa ” theo lời Xích Vũ Tiên, ở trong mắt Chu Dịch thì không hoàn toàn là vấn đề, nhỏ không thể mỗi ngày bói toán bát quái tám mươi quái, dù Thiên Cơ biến hóa thế nào, cũng vượt qua tốc độ bói toán.

Đương nhiên, bói toán mấy lần như vậy, ở tu sĩ khác thường nhìn ra không khác gì tự sát.

Cho dù là Tiệt Thiên Giáo Nhân Tiên, cũng không dùng nhiều Tiệt Thiên bí Thuật, chỉ có liên quan đạo đồ, phi mới có thể cam chịu tiêu hao thọ nguyên.

Tám ngày sau.

Lúc giữa trưa.

Một đạo độn quang rơi vào đạo quan, hóa thành Thiết Quan Tiên, ngồi xếp bằng dưới bệ đá.

Bộ dạng so với lúc đi thì không có biến hóa gì, chẳng qua là pháp lực khí tức chìm nổi bất định, hai mắt tinh quang lộ rõ, uy áp như có như không khiến thần hồn người ta run rẩy.

Chu Dịch trong lòng cả kinh, vết thương bên ngoài chỉ là tổn thương nặng một chút, tĩnh tọa là có thể khôi phục.

Đường đường Nhân tiên thế nhưng không không chế vững tinh khí bản thân, tất nhiên là đấu pháp hao tổn không nhỏ, thậm chí có thể bị là bị trọng thương.

Liền vội vàng khom người hỏi: “Ấn Quang La Hán làm khó người ?”

Liêu Thuận nói: “Lừa ngốc đó nào dám làm khó bản đạo?”

Chu Dịch nói : “Cho nên Ấn Quang thuyết phục sư tôn, lại tiếp tục bao vây chặn đánh đệ tử, bắt đi Linh sơn học Phật?”

Phật giáo trải qua ý nghĩa giống với Huyền Môn, sở trường nhất chính là độ hóa, lúc đầu tham ngộ là cảm thấy như thế nào, theo năm tháng tích lũy dần thay đổi mà không hề biết, đến khi biết thì đã biến thành tu sĩ thành kính Phật giáo.

Đến lúc đó thất tiêu giai không, danh hào đạo quân lại trở thành chê cười.

Lúc phi tiên làm các hoạt động, Chu Dịch nạp mười vạn linh thạch, nhưng là có thể lãng phí rồi.

“Không có vi sư che chở hấn, tất nhiên là dùng học kinh Phật.”

Liêu Thuận nói: “Bởi vì không thể thuyết phục sư tôn, con lừa ngốc lưỡi tách hoa sen, nói đạo lý tới có thể xưng là đệ nhất Thần Châu. Vi sư nói là qua ta, liền dùng nắm tay, sư tôn nói đánh là đánh!”

“Bái tạ Ấn Quang.”

Chu Dịch nhất thời thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngựa nói: “Đệ tử có thể bái nhập môn thượng Ấn Quang, quả nhiên là ân đức bốn trăm đời, ngày sau nhất định chăm sóc, đem hết toàn lực giúp Liêu Thuận phi thăng Tiên giới! “...

“Vi sư phi thăng, con trưởng kia sao có thể không trợ lực gì?”

Chương 551: Đệ tử tam giáo.

Tuy Thiết Quan Tiên nói như vậy, nhưng nghe ra tâm tình buồn khổ, nói “Tuy là dùng học tập Phật hiệu, nhưng còn phải bái lạy Liêu Thuận làm thầy, ngày sau có thể đứng hàng nhất trong chân truyền Phật giáo...”

Chu Dịch ngạc nhiên, nghi ngờ nói: “Ấn Quang, đây là vì sao?”

“Sư tôn là chương giáo Phật Môn đương đại, thực lực cũng xếp vào hàng trên ở Đông Thắng Thần Châu.”

Thiết Quan Tiên nói : “Tu sĩ nguyện ý bái sư sư tôn, đêm không hết, sao Na Tư kia lại nguyện ý?”

“Đệ tử một lòng tu đạo, đối Phật hiệu không hề hứng thú!”

Chu Dịch nói như đinh chém sắt: “Huống chi còn chưa bái nhập môn thượng Ấn Quang, vì Ấn Quang báo thù cùng Xích Vũ Tiên qua loa lấy lệ, còn chưa phải cực hạn đệ tử, tuyệt đối có thể làm môn đồ tám họ!”

“Gia Lượng Thiên tôn.”

Thiết Quan Tiên nói rõ đạo hiệu, vỗ tay tán thưởng nói: “Tư chất Na Tư dị thường, đối với giáo ta lại trung tâm rất đáng khen, chuyện này vì sư còn không thương nghị với chương giáo, vì hương hỏa Phong Thần thuận lợi, chỉ có thể khổ hấn!”

Chu Dịch tâm tư thay đổi rất nhanh, nghĩa chính ngôn từ nói.

“Vì tương lai giáo ta, vì sinh linh Thần Châu, cho dù thân tử đạo tiêu, đệ tử cũng sẽ kiên định, một chút ủy khuất tính là cái gì?”

“Rất tốt!”

Thiết Quan Tiên nói: “Vi sư biết hấn bị ủy khuất, sau khi trở về vừa đi giảng đạo lý với con lừa ngọc, chỉ cần bái nhập sư tôn La Hán, liền có thể học được truyền thừa trấn giáo của Phật giáo.”

Chu Dịch kiềm chế vui mừng trong lòng, thở dài nói: “Đệ tử làm tất cả, tuyệt đối không phải vì Phật Môn truyền thừa!”

“Nếu ngươi lo lắng, vì sư nhất định che chở hấn chu toàn!”

Thiết Quan Tiên sắc mặt ửng đỏ, ta chưa bao giờ bạc đãi đệ tử, nếu không phải chương giáo khuyên nhủ, mà chuyện này không tốt cho Chu Dịch, tất nhiên là sẽ cự tuyệt.

“Giáo ta sẽ không bạc đãi người có công, hấn còn muốn cái gì, chỉ bằng thừa dịp này nói ra, vì sư tự mình yêu cầu với chương giáo.”

“Đệ tử thân thông công pháp đã là đứng đầu, chỉ thiếu linh thạch đan dược.”

Chu Dịch đã nghĩ đại khái trước khi nói: “Nề hà thiên tư cao thượng, tương lai định duyên phi thăng, cho nên chỉ muốn nhìn một chút điển tịch Tiên giới trong giáo, ngày sau có thể như nguyện cũng có cơ sở để dựa vào.”

“Hạ giới không có mấy người có thể thành tiên, đừng quá mức chấp nhất!”

Thiết Quan Tiên thở dài một tiếng, đệ tử thu nhận sớm mấy năm lúc này đã già chết, chuyện như thế chỉ có thể ngôn ngữ khuyên giải, đồng thời tay kết pháp quyết đưa tin rộng khắp.

Chốc lát sau.

Một quả ngọc lệnh phá không bay tới, rơi vào trong tay Chu Dịch.

Thiết Quan Tiên vượt chòm râu, hài lòng nói: “Đó là lệnh bài thân phận chương giáo, dựa vào nó có thể tùy ý xuất nhập tàng kinh các, xem điển tịch tiên hiền giáo ta, trong đó sẽ không thiếu đôi câu vài lời về Tiên Giới.”

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Giáo ta không ít tiên hiền phi thăng, lại không liên hệ với Tiên Giới, vì sao tin tức nhiều như vậy?”

“Cách trở tiên phạm, phức tạp hơn xa chúng ta nghĩ, tiêu hao nhỏ thì Tiên Nhân cũng đựng được.”

Thiết Quan Tiên nói: “Lần trước tổ sư truyền thượng tiên âm, vẫn là Trấn Ma Tháp và Diệt Ma Tiên Trận, dùng cái này trấn áp Huyết Ma Tử, mới hoàn toàn ngừng lại tiểu kiếp!”

Chu Dịch nói: “Nếu có thể truyền thượng Trấn Ma Tháp, vì sao không trực tiếp ban thưởng tiên khí, dùng cái này trấn áp

của Tu Tiên Giới Đông Thắng Thần Châu, ngày sau cũng không phải trải qua kiếp nạn nữa .”

“Trần Ma Tháp đã sớm ở phạm trần, nhưng mà lại là vật phạm.”

Thiết Quan Tiên sâu kín nói: “Liên quan hạ giới ghi chép lại, giáo ta cũng không tính là thiếu, Nhân Tiên trong trong thất tiểu tiên giáo, ngay cả Tiên giới ở đâu cũng biết! “...

Chu Dịch tâm tư khẽ nhúc nhích, nhạy cảm nắm chặt tin tức mấu chốt.

Tiên Giới là một địa phương, hoặc là nói là một thế giới, cần Nhân Tiên tự mình đi tới, giống như Tu Tiên Giới lưu truyền, chỉ cần cảnh giới đến trên tiên quang tiếp dẫn phi thăng.

Chẳng trách người trong Thất tiểu tiên tông có thể thành tiên!

“Tạ ơn Liêu Thuận chỉ điểm, đệ tử liền đi Linh Sơn, tạm thời bái nhập sư tôn.”

“Đi đi.”

Thiết Quan Tiên từ ống tay áo lấy ra một thanh phi kiếm, nói: “Đây là pháp bảo bảo mạng của vi sư, che chở hần lần này đi Linh Sơn, những con lừa ngốc Phật giáo giảng nhất da mặt, không thể nào âm thầm thi triển bí pháp độ hóa!”

Dứt lời phi kiếm hóa thành lưu quang, rơi vào trán Chu Dịch ngưng tụ thành ấn ký.

“Bái tạ Ân Quang.”

Chu Dịch khom người thi lễ, đối Thiết Quan Tiên không có bất kỳ oán khí nào, mà Liêu Thuật tuyệt đối không làm đến bộ dáng như vậy.

“Ân Quang, đệ tử ở Tiệt Thiên Phúc Địa, đạt được bí văn ở chỗ Xích Vũ Tiên!”

“Nói xem nào.”

Liêu Thuận nói: “Lão yêu bà này pháp lực thông huyền, vi sư nhiều lần đắc thủ, nếu lần này có thể chiếm được mấy phần tiện nghi, nhất định không thiếu chỗ tốt cho hần!”

Chu Dịch nói : “Đệ tử nghe nói, Xích Vũ Tiên tu hành thần thông gây ra sự cố, cách một đoạn thời gian, phải đi nơi âm dương giao hòa để tu hành.”

“Nếu không có chuyện kia, lão yêu bà này thiếu nữa thành chính nghĩa, cũng không có một kiếp này.”

Liêu Thuần bấm đốt ngón tay, nói: “Thân thể Nhân Tiên thiếu hụt thì linh địa âm dương vô cùng hiệu dụng, toàn bộ Đông Thắng Thần Châu chỉ có mấy khu vực như vậy, thuộc về Tiệt Thiên Giáo chính là...”

Đến bây giờ, kiềm chế kích động trong lòng, nếu không sẽ hóa thành độn quang rời đi.

Chu Dịch nói : “Ấn Quang vừa đấu pháp với sư tôn, thực lực không hao tổn, mà Xích Vũ Tiên cũng không phải là thời khắc đều đi.

“Nói không để ý.”

Thiết Quan Tiên nói : “Thuật số của lão yêu bà này là vô song trên đời, nếu vì sư sớm đi mai phục, nói không chừng là đánh rần động cỏ, lại cần chờ nguoi, lúc đó một lần tóm lấy trấn áp!”

Chương 552: Độ tử tam giáo. (2)

Chu Dịch nhất thời thở phào nhẹ nhõm, khom người rời khỏi Huyền Thiết Quang, hóa thành độn quang bay khỏi Thiên Sơn.

Linh Sơn ở cực tây chi địa của Đông Thắng Thần Châu.

Vị trí địa lý tương tự Tứ Châu Vạn Phật Tông năm đó, nhỏ chống đỡ thế giới cực lạc cách gần đó, cho nên khai tông lập phái đều ở phía tây tiêu lục địa.

Một đường phi hành ngoài mấy vạn dặm.

Chu Dịch dừng trên độn quang, từ ống tay áo lấy ra ống thăm bói toán.

Cho dù không có hai Nhân Tiên làm chỗ dựa, Thiết Quan Tiên còn làm một bảo đảm hoàn toàn, nhưng lần này chuyện đi Linh Sơn liên quan độ hóa, ngay cả trái tim giấu ở Thiên Sơn và Côn Lôn động thiên đều sẽ có hiệu lực.

Dù sao, độ hóa là thân tử đạo tiêu.

Ông thở mấy trăm năm dùng, vẫn trơn bóng như mới, chịu ảnh hưởng Đại Tiệt Thiên Thuật và thọ nguyên, dần dần từ mộc chất lột xác hướng ngọc thạch.

Ảnh hưởng của Thiên Cơ, thọ nguyên đối đồ vật, rõ rệt tựa như linh khí, sẽ xảy ra công dụng huyền diệu khó lường.

“Vừa lúc thử một chút Tiệt Thiên Thuật!”

Chu Dịch thi triển Tiệt Thiên Thuật, đặc biệt tiêu hao một năm thọ nguyên, bói toán hung cát ngày mai.

Roi trên linh thiêm (thẻ, thăm).

Quang mang lấp lóa, ngưng tụ thành một chữ triện cổ: Phật!

“Hí! May mà không trực tiếp đi Linh Sơn, dám hòa thượng kia không phải người tốt lành gì, thế mà lại giở thủ đoạn quỷ nhiều Thiên Cơ?”

Chu Dịch lại là là Bạch Tuy Tâm, để cho nguyện lực châu mê muội tâm trí, tuyệt đối hoài nghi bói toán ra hạ hạ Tiểu Cát.

Tiếp tục thi triển Tiệt Thiên Thuật.

Tiêu hao trăm năm thọ nguyên bói toán một ngày, rơi trên linh thiêm, thường thường không có gì biến hóa ...

“Kia là chuyện tốt.”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, có lẽ trăm năm thọ nguyên còn không có phá mở Thiên Cơ che dấu, thời điểm bói toán bát quái trực tiếp tiêu hao bốn trăm thọ nguyên.

Ông

Ổng thẻ quang mang lấp lóe, một que linh thiêm từ trong nhảy ra.

Bộ dáng giống bảy quái kia, vẫn là gia sự bình an, trong đầu Chu Dịch lại trống rỗng sinh ra tin tức.

Đệ tử bát giáo!

“Đó là Thiên Cơ được lấy ra?”

Chu Dịch chợt hiểu ra, dựa theo Tiệt Thiên Thuật thần thông miêu tả, đây không phải là chuyện tương lai xảy ra.

“Khẳng định không thi triển Tiệt Thiên Thuật, lần này người đi Linh sơn sẽ bái nhập tọa thượng sư tôn, có phải thay đổi hướng đi của Thiên Cơ?”

Suy tư hồi lâu, thất sắc độn quang bay về phía tây.

Sư tôn xuống núi chính là một núi dựa nhỏ, mà chấp chương Phật giáo, bái nhập môn thượng, chỗ tốt hơn xa chỗ xấu.

Chu Dịch không nhịn được thở dài.

“Bần đạo đại lang quân trung thành tận tâm như vậy, vì tình thế bức bách, thế nhưng thành gia nô tám họ, vận mệnh... Cũng biết Phật Môn trần giáo thần thông, uy lực nhỏ thì nhỏ, tốt nhất lấy thọ nguyên làm đại giới!”

...

Linh Sơn.

Đông Thắng Thần Châu không có nơi tăng nhân, tín đồ hướng tới.

Trong kinh Phật ghi lại, núi này dưới tịnh thổ, rất nhiều người cao hứng, chính là đạo tràng của Phật Đà ở phàm gian.

Chu Dịch khổng chế độn quang bay tới, lúc khoảng cách còn ngoài mấy ngàn dặm, lại gặp được người quen.

“A di đà Phật!”

Pháp Minh niệm một câu Phật hiệu, chắp tay trước ngực nói “bần tăng ở đây chờ không bao lâu, thí chủ mời theo ta.”

“Gặp qua Pháp Minh sư huynh.”

Chu Dịch dưới mặt không hề có chút xấu hổ nào, rất là thân thiết quen thuộc nói “Sư đệ suy tư mấy ngày, càng thêm cảm thấy Phật pháp cao thâm tinh diệu, liền chủ động tới Linh Sơn bái sư.”

Pháp Minh khổ tu thiên tâm ngàn năm, nghe được lời kia cũng nhin không được da mặt co quắp, sau mấy ngày Liêu Thuận phá không mà đến, tình cảnh một kiếm trấn áp chư Phật vẫn còn ở trước mắt.

“Sư đệ, người xuất gia không nói dối!”

“Ngươi từ đâu cho ta nói dối!”

Chu Dịch nói: “Huống chi Ấn Quang đáp ứng ta, chỉ cần quy xuất gia, có thể ở nhà để tóc tu hành.”

Pháp Minh trên mặt lộ vẻ nhẫn nại, hỏi qua thanh danh Chu Dịch, ví dụ như tham tiền háo sắc, gan lớn như thế, a dua nịnh nọt, mặt dày tâm trắng...

Đủ loại như thế, lần này nói có duyên với Phật giáo, không biết vì sao được La Hán ưu ái!

Bảy người độn pháp phi tốc, chốc lát đã đến Linh Sơn.

Thanh tịnh giống như Thiên Sơn, Tiệt Thiên Phúc Địa, trên dưới Linh Sơn đều có vô số tín chúng cư trú, không có tu sĩ không có phạm nhân.

Từng nhà đều cung phụng tượng Phật, khắp nơi đều có thể nhìn thấy người tụng kinh.

Chu Dịch thi triển Linh Mục thuật pháp, trông thấy dưới bầu trời Linh Sơn tích lũy lượng lượng hương hỏa nguyện lực, số ít tinh khiết như nước, nơi hạch tâm còn sinh ra từng sợi kim quang, hòa tan vào kim châu công đức.

Rất chậm.

Pháp Minh độn quang lên trên, Chu Dịch theo sát phía sau.

Nơi này nằm ở đỉnh núi Linh Sơn, phía sau cung điện nguy nga, dưới bảng hiệu là mấy chữ triện Tiểu Hùng Bảo Điện.

Ở cửa đứng bảy vị tu sĩ hùng tráng, thân hơn trượng, người mặc khôi giáp trong tay cầm binh khí, hai mắt tròn tròn như chuông đồng, trên dưới đánh giá Chu Dịch hồi lâu.

Nguyên Anh thề tu!

Chu Dịch trong lòng nói thầm, trận chiến thị uy như vậy, mơ hồ có thể đoán được nguyên do.

Bất kỳ ai bị người tới cửa bắt nạt, cũng sẽ không có sắc mặt tốt!

Lui vào trong điện.

Chỉ thấy hơn mười vị tăng nhân, một hoàng bào, một hôi bào đứng trái phải trong điện, ánh mắt theo Chu Dịch chuyển động qua lại.

Phía dưới liên hoa đài, Liêu Thuận La Hán khoanh chân ngồi.

“Bái kiến Liêu Thuận!”

Chu Dịch cũng để ý không khí trong điện, cho dù tăng nhân muôn vàn tức giận, không có Thiết Quan Tiên làm chỗ dựa, một đám cũng phải biết điều nén giận, lần này đi tới liên hoa đài dập đầu bái lạy.

“Đệ tử nghe nhũ danh Ấn Quang đã lâu, hôm nay cuối cùng bái nhập tọa thượng, đạt được ước muốn, chết cũng không tiếc!”

“Thiện tai thiện tai!”

Sư tôn La Hán khẽ vuốt cằm, hai mắt mỉm cười, trong tay rơi xuống một đóa kim liên.

Chương 553: Đệ tử tam giáo. (3)

“Đó là luân hồi kinh do tiên hiền lưu lại, ẩn chứa pháp môn trần giáo của Phật giáo ta, sau khi tu hành có thể thoát khỏi nỗi khổ luân hồi, nếu trải qua bách thế sinh tử, cuối cùng có thể được tiên đạo đền bù!”

“Bái tạ Ân Quang ban pháp.”

Chu Dịch nghe được hai chữ bách thế, trên mặt lập tức lộ vẻ vui mừng, hẳn một người có thể sống thiên thế vạn thế.

“A di đà Phật!”

Lúc này tăng nhân trong điện đọc to Phật hiệu, đội ngũ đi ra nói.

“Chưởng giáo, luân hồi kinh này quá mức huyền ảo, người bình thường tụng đọc sẽ hãm sâu trong đó không thể tự thoát ra, phải có vô thượng Phật pháp bảo vệ, mới có thể thủ vững bản tâm trong luân hồi...”

“Tiêu sư đệ Phật pháp còn thấp, đạt được kinh văn này chính là hại hấn a!”

“Vị sư huynh này là?”

Chu Dịch hai mắt híp lại, lúc nói chuyện đã đem Luân Hồi Kinh thu vào ống tay áo.

Đây đều là chỗ tốt đại sư tôn tranh thủ được, thân làm đệ tử cũng không thể cô phụ, đây cũng là tình cảm và xưng hô đặc thù nhất mà Chu Dịch dành cho Thiết Quan Tiên.

Còn lại hai vị sư tôn, hoặc là tương lai nhiều thêm các vị sư tôn khác, so ra đều kém người đầu tiên!

“Bần tăng Pháp Văn, Thánh Định La Hán tọa hạ tu hành.”

Pháp Văn nước da màu vàng ròng, ưỡn cái bụng to mập, đứng ở nơi đó giống như một pho tượng Kim Di Lặc, vẻ mặt tươi cười nói.

“Sư đệ Phật pháp không tinh, tu hành Luân Hồi Kinh có hại, vô ích, bần tăng cũng là vì tốt cho ngươi. Ngươi trước tiên có thể đọc trăm năm Phật kinh, tâm kiên định hướng Phật, lại tiếp

tục tham ngộ Luân Hồi Kinh chính là làm ít công to, cũng sẽ không rơi vào tam ma!”

“A di đà Phật!”

Chu Dịch tuyên âm Phật hiệu, tàng lam bào trên người quét cái biến thành minh hoàng tăng y, chấp tay trước ngực, hỏi :
“Bần tăng pháp danh Tam Tạng, trăm kiếp trước đã tụng đọc kinh Phật, kiếp này mới tái nhập tọa hạ sư tôn, sao nói Phật pháp không tinh?”

Pháp Văn nghe xong da mặt co giật, cái gì tụng kinh trăm kiếp, chỉ toàn ăn nói bừa bãi, không biết xấu hổ như vậy quả nhiên cùng Thiết Quan Tiên nhất mạch tương thừa.

“Sư đệ, người xuất gia không nói dối!”

“Sư huynh, làm sao ngươi biết được, bần tăng không tụng kinh trăm kiếp?”

Chu Dịch cười nói: “Không chứng cứ đã phạt, hành vi như vậy lấy giới luật giáo ta mà nói, nên phạt như thế nào?”

Đại Hùng Bảo Điện yên lặng hồi lâu, chúng tăng nhân chau mày.

Lúc này.

Vừa một vị tăng nhân gây gò nói: “Theo luật, cầu được sư đệ lượng thứ, còn tái phạm, phạt diện bích mười năm.”

“Bần tăng rất rộng lượng, không cần Pháp Văn sư đệ khẩn cầu, ta tha thứ hẳn!”

Chu Dịch rất là rộng lượng phát tay, cười nhìn về phía tăng nhân gây gò: “Vị sư huynh này, không biết xưng hô như thế nào?”

Tăng nhân gây gò nói: “Đều là sư tôn tọa hạ, đệ tử một trăm lễ sáu, Pháp Định.”

“Hóa ra là Pháp Định sư huynh.”

Chu Dịch chấp tay trước ngực, khom người thi lễ, cũng không kiêng kỵ nói: “Sư đệ những năm trước đây tìm được tung tích mấy ma đầu, đang thiếu nhân thủ đem chúng hàng phục, còn xin phiền sư huynh đi một lần, hợp lực Hàng Yêu Phục Ma!”

Pháp Định ngạc nhiên, đang muốn lấy cớ gần đây muốn bế quan khổ tu, lại nghe Chu Dịch nói tiếp.

“Mấy ma đầu chiếm cứ Phù Thai Sơn mấy trăm năm, ngược đãi cai trị ngàn vạn dân chúng, dẫn đến chướng khí mù mịt ác nhân hoành hành, đến lúc đó cần sư huynh nơi nơi奔走 giảng pháp trấn an, chỉ có chút hương hỏa nguyện lực mong rằng sư huynh chớ có ghét bỏ khổ cực...”

“A di đà Phật!”

Pháp Định khuôn mặt kiên nghị, thần sắc nghiêm nghị nói: “Ngã Phật từ bi, giáo hóa chúng sinh là bổn phận, tự nhiên tận tâm tận lực, sao nói cực khổ?”

“Sư huynh quả nhiên là đại đức cao tăng.”

Chu Dịch vỗ tay tán thưởng, nói: “Đây mới thật sự là tuyên dương Phật pháp, mà không phải là đứng ở Linh Sơn cao cao tại thượng, quan sát Thần Châu, trách trời thương dân, giảng chút Phật kinh đại từ đại bi, kì thực một phạm nhân cũng không cứu vớt!”

Trên liên hoa đài.

Ấn Quang La Hán ánh mắt xa xôi, quả nhiên như Thiết Quan Tiên nói, đệ tử này là một người thần kỳ!

Nói gần nói xa, đem tất cả tăng nhân trong điện, bao gồm cả Ấn Quang La Hán, hung hăng giễu cợt một phen.

Tăng nhân trong điện, người nào không phải là lão quái mấy trăm năm, há có thể không nghe ra hàm ý trong lời nói, lúc này lại có tăng nhân đứng ra, không cần Chu Dịch hỏi thăm trước báo pháp danh.

“Bần tăng Pháp Không, Phổ Chiếu La Hán tọa hạ nghe kinh.”

Pháp Không nói: ” Sư đệ nói chính xác, tuyên bố tụng kinh trăm kiếp, lẽ ra là tín đồ thành tín nhất của ngã Phật. Song theo bần tăng biết, sư đệ thường xuyên không ngừng đi Phi Tiên Các, quan hệ không minh bạch với rất nhiều nữ tu!”

Chu Dịch gật đầu thừa nhận, hỏi: “Chuyện này có cái gì không ổn?”

“Sắc tức là không, mỹ nhân khô lâu.”

Pháp Không nói: “Sư đệ sau này vẫn là ít đi Phi Tiên Các, cầm giữ bản tâm, để tránh làm hồng trăm kiếp tu hành Phật pháp!”

Quần tăng trong điện khẽ vuốt cằm, đều lộ ra ý cười.

Chuyện báisư hôm nay, là lão tổ hai giáo thương định, đã thành kết cục đã định.

Thiết Quan Tiên uy chấn Linh Sơn cách đây không lâu không biết làm gì, khiến cho đệ tử Phật giáo nín nhịn khẩu khí, Chu Dịch bên ngoài thanh danh thật sự quá kém, vừa cự tuyệt xuống tóc tu hành, lại được Luân Hồi Kinh bí thuật trấn giáo...

Tại sao chuyện tốt đều để hắchiếm hết ?

Mấy trăm năm thanh tu thiền tâm, đều sẽ sinh ra sân nộ, cho nên chúng tăng không khỏi nghĩ lấy lại danh dự!

Chu Dịch truyền thừa toàn bộ điển tịch Phật giáo của Cửu Châu, đọc kinh Phật mấy ngàn năm, bất luận pháp lực tu vi, một mình biện luận kinh, cho dù La Hán phía dưới cũng có lòng tin thắng được, hơi trầm ngâm nói.

“Pháp Không sư huynh, như thế nào là sắc tức thị không?”

Chương 554: Sắc tức thị không.

“Thế gian hết thấy sắc pháp, đều là vô căn cứ!”

Pháp Không trả lời ngay, đây là một trong giáo lý căn bản nhất của Phật giáo, tất nhiên không làm khó được hắn, hơn nữa hắn chưa từng chuyển tiếp giải thích vào nhận tri của bản thân, tránh để cho Chu Dịch bắt được sơ hở lỗ hổng ngôn ngữ.

“Nếu như thế, thế gian hết thấy đều vô căn cứ, vậy nào có nữ sắc gì đó?”

Chu Dịch chấp tay trước ngực, nghĩa chánh ngôn từ nói: “Sắc tức thị không, bần tăng đi Phi Tiên Các nghe hát, lời nói hành vì chưa bao giờ có sắc, lại làm sao nói giới sắc, càng đừng nói vì vậy làm hỏng tu hành Phật pháp!”

Pháp Không khẽ kêu một tiếng, mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, ánh mắt nhìn Chu Dịch lộ ra vẻ tán thưởng, người này không giống như hạng người được tiến cử, chưa đọc qua Phật pháp.

Phật giáo Đông Thắng Thần Châu đối với nữ sắc, cũng không phải thật sự cấm, trong giáo thậm chí có điển tịch song tu bí truyền, nghe nói nguồn gốc từ Thượng Giới Hoan Hỷ Phật truyền thừa.

Dựa vào khuyên nhủ hoặc trách cứ Chu Dịch lần này, một là ra oai phủ đầu, hai là khảo nghiệm.

“Thế nhân đều biết tứ đại giai không, lại có bao nhiêu người có thể làm được?”

Pháp Không hơi suy tư, nói: Sư đệ cảnh giới Phật pháp chưa tới, lấy sắc tức thị không làm nguyên do, hãm sâu vũng bùn hồng trần, tất nhiên che giấu Phật tam. Phật pháp tu tâm tu thân, còn cần luôn luôn phản tỉnh, lau chùi, miễn cho lây dính bụi bặm thế tục!”

“A di đà Phật!”

Chu Dịch tuyên âm Phật hiệu, nói: “Vốn không có vật, nơi nào dẫn ra bụi bặm? Sư huynh xin giúp đỡ!”

Thoại âm rơi xuống.

Trong điện lần nữa yên tĩnh không tiếng động, bất đồng với vừa rồi còn cau mày, rất nhiều tăng nhân vẻ mặt giãn ra, có chút sử ngộ.

Trong đó có tăng nhân ngộ tính thượng đẳng,ngồi xếp bằng tại chỗ trong điện, chấp tay trước ngực đọc tụng kinh Phật, khí tức pháp lực nhanh chóng tăng lên, mơ hồ có ý đột phá cảnh giới.

Phật giáo Đông Thắng Thần Châu chủ yếu chia làm Luật tông và Thiền tông, cái trước trọng tu trì, cái sau trọng giác ngộ.

Truyền thuyết Thiền tông chi tổ vốn là phàm phu tục tử, may mắn bái nhập Phật giáo tu hành, bị linh căn tư chất giới hạn, mấy chục năm mới có thể Trúc Cơ. Mất thấy thọ nguyên sắp hết, một ngày chợt giác ngộ Phật pháp, ngăn ngừa ngàn năm Kết Đan, Ngưng Anh, Hóa Thần, Phản Hư, cho đến phi thăng Tiên giới!

Trải nghiệm của Thiền tông chi tổ, khích lệ vô số đệ tử Phật giáo, không quản ngày đêm tham ngộ Phật pháp.

Chu Dịch nghe người ta nói về cổ sự này, không khỏi cười nhạt, cái gọi là giác ngộ, khả năng lớn là thiên đại cơ duyên, có lẽ là Thượng Giới truyền thừa, có lẽ là Phật Đà chỉ bảo, thậm chí có thể là hệ thống, các loại kèm theo bên ngoài.

Là một tu sĩ đã thấy qua đại lục hủy diệt, hàng tỉ sinh linh hóa thành thi yêu, làm sao sẽ tin tưởng cái gọi là thiên mệnh?

Đại khái là cường giả chính là thiên mệnh thôi!

Suy nghĩ này tất nhiên là không thể nói, Ân Quang La Hán chính là truyền nhân Thiền tông, Chu Dịch chẳng những sẽ không yêu ngôn hoặc chúng, ngược lại sẽ cố xuý sự huyền diệu của giác ngộ.

Rất lâu sau.

Tăng nhân trong điện từ trong suy tư, giác ngộ tỉnh táo lại, đồng loạt hướng Chu Dịch khom người thi lễ, chấp tay trước ngực cao tuyên Phật hiệu.

“A di đà Phật! Sư đệ tụng kinh trăm kiếp, quả nhiên phi phạm, chuyện hôm nay là chúng ta phạm vào sân giới, sau nhất định tới cửa xin lỗi.”

“Không sao không sao.”

Chu Dịch chấp tay trước ngực đáp lễ, cười nói: “Sư đệ có kiến giải nho nhỏ với Phật pháp mà thôi, có thể giác ngộ, vốn là Phật pháp bản thân tinh thâm. Cho nên các sư huynh tới cửa bái tạ, sư đệ cũng không thể cự tuyệt.”

“Dù sao ngã phật nói nhân quả, sư đệ cự tuyệt tạ lễ, đó chính là làm hỏng Phật pháp tu hành của sư huynh, là thật tội ác tà trời!”

“...”

Quần tăng im lặng, mọi người sắc mặt nín nhịn đến đỏ bừng, vốn là hơi tán thành giờ tan thành mây khói, thẳng nhai trước mắt này vẫn là tên tham tài háo sắc, không cần mặt mũi.

Minh hoàng tăng bào choàng trên người Chu Dịch, khiến quần tăng trong điện trong thâm tâm không thoải mái!

Ở trên.

Án Quang La Hán vẻ mặt tươi cười, thu Chu Dịch làm đồ đệ là có nguyên do khác, vốn không thêm để ý Phật pháp của hắn.

Hôm nay thấy Chu Dịch tranh biện kinh thắng được quần tăng, để cho đệ tử Luật tông tu vi vượt xa Chu Dịch á khẩu không trả lời được, tất nhiên càng thêm vui sướng, giống như là mua một tặng một, trúng giải thưởng lớn.

“Người tên lưu manh này, chớ nói xằng nói bậy nữa.”

Án Quang La Hán làm như trách cứ, kì thực thân thiết, Phật quang trong tay lấp lóe tụ thành Bảo Châu cỡ nắm tay.

“Vi sư xem khí tức thần hồn của ngươi, giống như tinh tu Luyện Thần Chi Thuật của giáo ta, vật này là xá lợi tử do La Hán lột xá luyện thành, có thể trấn áp thần hồn, uẩn dưỡng Nguyên Anh, hôm nay liền ban cho ngươi dùng làm tu hành.”

“Bái tạ sư tôn!”

Chu Dịch trực tiếp dập đầu thùng thùng thùng, bộ dạng nịnh nọt như vậy lại để cho quần tăng chán ghét, chỉ cảm thấy La Hán Xá Lợi bị thiên đại ô nhiễm.

La Hán Xá Lợi vào tay, Phật quang lấp lánh, trực tiếp thấm vào thể nội.

Thiền âm như có như không vang lên bên tai, làm cho thần hồn thanh tịnh, Phật quang bao phủ Nguyên Anh, tạo thành một lồng kim quang bảo hộ ở bên ngoài, các loại ngoại tà dưới La Hán như trời chú, yểm thắng, khó có thể mảy may tổn hại đến Chu Dịch.

“Bảo bối tốt!”

“Phật giáo hòa thượng cũng không keo kiệt giống như trong sách viết, bái sư này không thiệt!”

“Xá Lợi trấn hồn, Long Chung hộ thể, Phi Toa đào độn, chỉ cần không phải Nhân Tiên giáp mặt xuất thủ, Đông Thắng Thần Châu rộng lớn có thể đi được...”

Chu Dịch tâm tư thay đổi thật nhanh, nhìn tăng nhân trong điện đều cảm thấy thân thiết, bọn họ từng người đều phải tới cửa bái tạ.

Chương 555: Sắc tức thị không (2)

Đa số là Nguyên Anh Đạo Quân, số ít là Hóa Thần Thiên Quân, tạ lễ cũng sẽ không nhẹ!

Án Quang La Hán giống như đoán được tâm tư Chu Dịch, không cảm thấy tên nhãi này không cần mặt mũi, ngược lại cho rằng đây là bản tính thật, người thần kỳ, lập tức biết thời biết thế nói .

“Hôm nay Tam Tạng biện kinh, các người có thể ngộ đạo, ngày sau có thể Pháp Môn Điện tìm hắc tham ngộ Phật pháp.”

“Cẩn tuân La Hán pháp chỉ.”

Tăng nhân trong điện khom người lĩnh mệnh, thần sắc càng thêm bất đắc dĩ, đã có Giáo Tông lão tổ làm chủ, không thể không đổ máu!

...

Pháp Môn Điện.

Nơi Án Quang La Hán năm đó tu hành.

Sau khi được chứng nhận La Hán, cũng thường xuyên đến đây giảng pháp, năm này tháng nọ chịu Phật quang tẩy lễ, mỗi viên gạch mỗi viên ngói đều sinh ra mấy phần Thiên ý.

Tăng nhân ở chỗ này tu hành Phật pháp, giống như thần trợ, làm ít công to.

Hôm nay

Các ngàn năm, Pháp Môn Điện lại nghênh đón chủ nhân mới.

Chu Dịch rời khỏi Đại Hùng Bảo Điện, trước cùng Pháp Định sư huynh thương nghị chuyện trừ ma, lại đồng ý với hắc mười năm một thành Nguyên Lực Châu, mới không chế độn quang bay tới cung điện.

Án Quang La Hán vừa nói để cho đệ tử Phật giáo thỉnh giáo Phật pháp, mặt ngoài là ủng hộ bọn họ bái tạ tặng lễ, kì thực còn có tầng hàm ý sâu hơn, đó chính là để cho Chu Dịch tạm thời ở Linh Sơn tu hành, ít nhất biểu hiện trọn vẹn tình nghĩa sư đồ.

Nghe lời không nghe âm, cuối cùng ăn thiệt thòi!

“Bần đạo... Phi, bần tăng từ trước đến giờ thuận thế mà làm!”

Chu Dịch độn quang rơi vào chánh điện, đối với đạo quan mà nói chính là tu hành thất, trước tiên xem xét trận pháp cấm chế.

“Rất huyền diệu, nhìn như trận pháp phổ thông bình thường, trải qua La Hán đích thân bố trí hóa mục thành thần kỳ, thủ đoạn như vậy cũng chỉ kém bần tăng một bậc.”

Sau đó lấy ra Luân Hồi Kinh, từng câu từng chữ tham ngộ.

Đọc kinh Phật mấy ngàn năm, Chu Dịch được xưng tụng Phật học đại tông sư, cho dù Luân Hồi Kinh tối nghĩa thâm ảo, còn không có bất kỳ chú giải nào, cũng dễ dàng tham ngộ ra chân ý.

“Kinh văn này tựa hồ có mấy phần tương tự Niết Bàn Kinh?”

Chu Dịch đọc lại mấy lần, lại cẩn thận đối chiếu Niết Bàn Kinh, hai thiên kinh văn nhìn như không có chữ giống nhau, ở trong mắt tăng nhân tầm thường tất nhiên không có chỗ tương tự, song chân ý kinh văn lại cực kỳ gần.

Không phải bậc thầy Phật đạo, khó ngộ ra huyền diệu trong đó.

“Niết Bàn Kinh có thể độ nhân, thi pháp thức tinh trí tuệ tiền kiếp, mà Luân Hồi Kinh lại là độ mình!”

Độ người dễ dàng, độ mình khó khăn!

Độ người dựa vào pháp, độ mình dựa vào ngộ.

Làm sao con người luôn thích phê phán sai lầm người khác, nhưng lại khó nhận rõ thiếu sót của bản thân, cho dù một ngày ba lần tự kiểm điểm bản thân, cũng ít có người có thể giác ngộ.

“Nếu như người có thể hoàn toàn độ mình, phá vỡ hết thấy mê chướng, dĩ nhiên là không thể địch nổi!”

Chu Dịch vốn là ôm tâm tư xem một chút, nhất thời coi trọng, trong Luân Hồi Kinh ẩn chứa bí thuật, quả nhiên là truyền thừa trấn giáo của Phật giáo.

...

Khu vực tây bắc Đông Thắng Thần Châu.

Ngung Tụ Nhai.

Đây là nơi huyền diệu nhất Tây Bắc, địa thế địa mạch cực âm, nhưng uẩn dưỡng ra Thuần Dương Linh Mạch.

Âm dương giao hòa, hợp với đại đạo.

Cho nên nơi này là bảo địa tu hành đạo pháp, nhưng trong vòng ngàn dặm Ngung Tụ Nhai, không một tán tu hoặc tông môn, thỉnh thoảng có tu sĩ nghe nói nơi đây huyền diệu, sau khi cẩn thận hỏi thăm cũng không dám tới đây tu hành.

Nhân Tiên đàn tràng!

Vén vén bốn chữ này, liền để cho tu sĩ trốn tránh.

Hôm nay.

Thiết Quan Tiên không chế độ quang bay tới, vì che dấu khí tức, cố ý mượn Tảo Hà Y từ Tiêu Vân Tử.

“Mấy ngàn năm, hôm nay bản đạo nhất định có thể báo được đại thù, để cho này lão yêu bà muốn sống không được, muốn chết không xong... Hừ hừ, thấy lão yêu bà đối đãi đồ nhi ta không tệ, tha cho nàng một cái mạng!”

Chuyện quan trọng nhất Đông Thắng Thần Châu, là hương hỏa Phong Thần, Thiết Quan Tiên sẽ không vì tư oán khơi mào đại chiến hai giáo.

Độ quang bay vào Ngung Tụ Nhai, thần thức Thiết Quan Tiên quét qua, quả nhiên từ đáy nhai phát hiện một mảnh hư vô.

Khu vực mà thần thức Nhân Tiên cũng không nhìn ra, chỉ có nơi tiềm tu của một vị Nhân Tiên khác.

“Xích Vũ Tiên, bản đạo tới!”

Thiết Quan Tiên không che giấu nữa, khoảng cách hai người không quá trăm dặm, trong mắt Nhân Tiên chỉ một bước ngắn.

Lúc này chân mang độ quang, bay vào dưới đáy huyền nhai.

Ông!

Một tiếng kêu khê, chỉ thấy cấm chế trận pháp chồng chất, lộ ra trong Ngưng Thụy Nhai, ít nhất hơn mấy trăm, ngàn tầng

“Chỉ là Tiểu Trận, làm sao có thể ngăn chặn ta!”

Trong tay Thiết Quan Tiên hiện ra Kim Tiên, quét qua cấm chế, chỉ thấy hư không hiện lên tầng tầng sóng gợn, lực lượng khủng bố cực điểm trực tiếp đập vỡ trận văn.

Doang!

Một tiếng nổ kinh khủng truyền khắp Ngưng Thụy Nhai.

Hắc bạch nhị sắc thần quang phóng lên cao, hóa thành âm dương ngư bao phủ Thiết Quan Tiên vào trong, Kim Tiên linh bảo nổ ở phía trên, ngay cả một tia chấn động cũng làm dẫn tới.

“Đây là... Lưỡng Nghi Đồ?”

Thiết Quan Tiên sắc mặt khê biến, trận đồ trước mắt không phải là vật phạm, mà là Tiên Giới trận đồ do Tiệt Thiên lão tổ lưu lại.

Lưỡng Nghi Đồ đã mấy ngàn năm không hiện thế, Tiệt Thiên Giáo đem nó bố trí trong Phúc Địa, cho dù tương lai truyền nhân trong giáo điều linh, mấy Đại đệ tử cũng không tu thành Nhân Tiên, cũng có thể bảo đảm truyền thừa không đứt.

“Khanh khách, thiếp thân vì cho mượn Lưỡng Nghi Đồ, mà cầu chuông giáo sư huynh rất lâu!”

Xích Vũ Tiên từ đáy vực bay ra, chỉ thấy nàng mặc cung trang đỏ thẫm, trên đầu còn mang mạng che mặt, xinh đẹp cười nói.

“Ngày này, thiếp thân đợi đã mấy ngàn năm!”

Chương 556: Tứ Hải Thiên Sơn.

Thiết Quan Tiên liền thi thuật Pháp Thần thông, thôi động vài kiện linh bảo, vẫn không phá được Lưỡng Nghi Đồ. Vốn là Thượng Giới Tiên Trận, lại âm dương bảo địa Ngưng Bích Nhai gia trì, uy lực không kém Trấn Ma Tháp.

Xích Vũ Tiên từng bước tiến tới gần, đem từng sợi khí tức huyền diệu dung nhập vào trong trận đồ, vậy mà lại dẫn đến đạo tâm Thiết Quan Tiên gọn sóng.

Lúc này bấm đốt ngón tay, Thiên Cơ đã không thể che dấu, lúc này hiểu ra tiền căn hậu quả.

Thiết Quan Tiên không nhìn được phần nộ quát.

“Nghịch đồ!”

Phù Dung trưởng ẩm áp, xuân tiêu khổ đoản.

Kim Phong Ngọc Lộ nhất tương phùng, liền hơn hẵn nhân gian vô số.

Thiết Quan Tiên tự giữ đạo tâm như sắt, không biết làm sao pháp lực bị Âm Dương Đồ trấn áp, liền gặp phải bí được luyện thành từ Chân long dâm nang, kế tiếp hết thấy đều thuận theo tự nhiên.

Ba mươi ngày sau.

Âm Dương Đồ che ở trên, đã sớm không có lực trấn áp, hắc bạch hai màu giống như gấm phủ.

“Bần đạo không còn mặt mũi gặp người!”

Thiết Quan Tiên núp ở trong chăn gấm, không dám lộ mặt ra, gương mặt gầy gò có chút phát xanh, rơi vào trong mắt Y Đạo Thánh Thủ chính là chứng bệnh chinh phạt quá độ.

“Yên tâm, thiếp thân đã sớm nghĩ kỹ, nhất định chịu trách nhiệm với ngươi đến cùng.”

Xích Vũ Tiên khoác hồng sa như ẩn như hiện, một cái tay dựa đầu, một cái tay khẽ vuốt lồng ngực Thiết Quan Tiên, cười nói: “Đừng nghĩ những thứ có cũng như không kia, thân phận,

thực lực của ta và người đã sớm không sợ hết thảy, vẫn là làm chuyện đứng đắn đi!”

“Này không tốt đi?”

Thiết Quan Tiên ý chí rất kiên quyết, thân thể lại rất thành thực.

Dù sao mấy ngàn năm không gần nữ sắc, nếu không phá giới thì thôi, bỗng nhiên hạn hán đã lâu gặp cam lộ, cho dù thân tiên cũng khó mà không chế.

Lại ba mươi ngày sau.

Xích Vũ Tiên nằm ở lồng ngực Thiết Quan Tiên, lẩm bẩm tự nói, kể rõ chuyện cũ đầu tới đầu lui của hai người.

Lúc này nhớ lại, có chút thú vị.

“Nghịch đồ kia...”

Thiết Quan Tiên cũng không yên lòng, suy nghĩ trùng trùng Chu Dịch như thế nào: “Nhất định phải đưa treo ngược lên đánh, quát mấy trăm roi, nếu không khó giải mối hạn trong lòng!”

“Thiết Lang, đừng tức giận.”

Xích Vũ Tiên nói: “Tâm tư đồ nhi này của chúng ta thật không đơn giản, nói không chừng cũng đang thăm dò ta và người đây.”

Thiết Quan Tiên lập tức suy nghĩ hiểu được nguyên do trong đó, chân mày cau lại nói: “Vũ nhi là nói, nghịch đồ này hoài nghi bản đạo đối tốt với hắn, có mưu đồ khác?”

Xích Vũ Tiên cười nói: “Chẳng lẽ không có, nếu không thì không công thu một tên đệ tử, lại còn cho Chân Long Đẩu Pháp, lại còn ban cho linh bảo?”

“Ban đầu bản đạo chỉ muốn báo thù cho đệ tử, vừa thu nghịch đồ này nhập môn, tự nhiên nên xử bình đẳng.”

Thiết Quan Tiên thở dài nói: “Chẳng qua là chương giáo sư huynh, coi trọng nghiệp lực trên người hắn, bản đạo cũng không biết làm sao, tương lai nếu có năng lực, định đưa hắn vào Luân Hồi giải thoát đi ra ngoài, bồi thường áy náy!”

Xích Vũ Tiên nói: “Hắn thử dò xét ta có thật lòng hay không, hiện tại có kết quả, tất nhiên nên hài lòng.”

“Nghịch đồ này...”

Thiết Quan Tiên nghĩ đến chuyện này, nên không được lửa giận dâng trào, nói: “Dám tính toán sư tôn, quả thực không lớn không nhỏ, trở về nhất định đem hắn trói lại treo lên đánh !”

“Này cũng không trách hắn, trên đời người có đại nghiệp lực như hắn, trăm vạn năm khó gặp, nếu là sống không cẩn thận, đại khái ngay cả Trúc Cơ cũng khó thành.”

Xích Vũ Tiên nghi ngờ nói: “Nghiệp lực lớn như thế, so với Huyết Ma Tử, Hãm Không Lão Tổ còn muốn dày nặng hơn, cũng không biết đời trước phạm vào chuyện gì?”

“Đại khái là thành công nhắc lên kiếp nạn.”

Thiết Quan Tiên bữu môi nói: “Cũng không thể là hủy diệt Thần Châu, hoặc là hủy diệt thiên địa, nghịch đồ kia không có bản lãnh như vậy...”

“Ai nha!”

Xích Vũ Tiên làm dáng vẻ cô gái nhỏ, thẹn thùng nói: “Đừng nói những thứ này nữa, chúng ta vẫn là làm chính sự quan trọng hơn!”

“Được rồi.”

Thiết Quan Tiên sắc mặt ửng đỏ, không để lại dấu vết chui vào chăn gấm.

“Đồ đệ này, tựa hồ cũng không tồi!”

...

Linh Sơn.

Pháp Môn Điện.

Phổ Độ La Hán tọa hạ đệ tử, Pháp Nan, mặt lộ vẻ lúng túng tiến vào cung điện.

Kể từ khi Chu Dịch vào Pháp Môn Điện tu hành, rất nhiều tam đại đệ tử Phật giáo liền tới cửa bái phỏng, mọi người cũng không phải đến tay không.

Không biết làm sao “Tam Tạng ” sư đệ này quá mức gian xảo, linh vật tầm thường nhìn không thuận mắt, chỉ thích hạt châu trong suốt hoặc kim sắc.

Nói ngắn gọn chính là Nguyễn Lực Châu tinh khiết!

Chuyện phong thần vô cùng cấp bách, giá Nguyễn Lực Châu liền tăng giá lên trời không nói, hơn nữa có tiền chưa chắc đã mua được, cực ít tu sĩ nguyện ý lấy ra bán.

Tăng nhân trên núi không dám làm trái La Hán pháp chỉ, vì trả ơn chỉ điểm, không thể không ra giá cao thu mua.

Pháp Nan hôm đó tại Đại Hùng Bảo Điện, một câu không nói, cũng phải ngoan ngoãn góp đủ số lượng, để tránh dẫn tới La Hán không vui.

Tiến vào trong điện.

Nhìn thấy Chu Dịch đang nói chuyện cùng sư huynh Pháp Vân, cầm lấy Nguyễn Lực Châu hơi mờ, hướng về phía ánh mặt trời chiếu xạ, mơ hồ có thể nhìn ra hương hỏa vụ khí cuộn cuộn trong đó.

“Sư huynh, hàng này không tinh khiết a?”

“Sư đệ tha lỗi.”

Pháp Vân nói: “Thượng Đẳng Nguyễn Lực Châu của Linh Sơn này, gần như để sư đệ vớ vét hết rồi, vật này là tiêu hao phẩm, trong thời gian ngắn tìm không đủ số lượng.”

“Sư huynh có khó khăn nói sớm a!”

Chu Dịch trở tay đem nguyên lực châu thu vào ống tay áo, nói: “Vài ngày trước từ bên ngoài thu được tin tức, Hóa Huyết Ma Quân của Giang Thai Sơn, lúc này đang bế quan tiêm tu, chính là thời điểm tốt để tập kích chém giết.”

“Sư huynh đi hàng phục ma này, bách tính dưới Giang Thai Sơn, đủ ngưng tụ hải lượng hương hỏa nguyện lực!”

Chương 557: Tứ Hải Thiên Sơn (2)

“Còn có chuyện tốt bức này?”

Tâm tư vốn ngọt ngào buồn bức của Pháp Vân, nhất thời tan thành mây khói, hấn chắp tay trước ngực miêng tuyên Phật hiệu: “Phục Ma vốn là chức trách của chúng ta, bản tăng hiện tại liền đi, đợi mấy năm liền đưa tới đồ sư đệ cần!”

Chu Dịch ngăn cản Pháp Vân sắp hóa thành độn quang, nói: “Bí văn bức này, cũng không phải là thu không, sư huynh đoạt được Nguyên Lực Châu lấy ra bảy thành chia lợi.”

“Chia lợi bảy thành!”

Pháp Vân chau mày: “Làm sao ta chỉ được ba thành?”

Chu Dịch nói: “Đây đã là nhiều, bảy thành khác sư đệ ta một phần cũng không kiếm được, đều chia lãi đi ra ngoài!”

“Bản tăng đại lão xa xôi hàng yêu trừ ma, thật vất vả chiếm được địa giới tuyên dương Phật pháp, chỉ được phân ba thành?”

Pháp Vân nói: “Này không phải là quỳ xin cơm sao?”

“Này, này không mất mặt.”

Chu Dịch khuyên: “Giáo ta bao nhiêu tiên hiền, cầm bình bát đi khắp hang cùng ngõ hẻm hoá duyên, này cũng không phải xin cơm sao?”

Pháp Vân trên mặt lộ vẻ do dự, dù sao cũng là Nguyên Anh Đường Quân, ở Đông Thắng Thần Châu cũng có chút uy danh, trước giờ luôn “Độ hóa ” người khác, đâu chịu nổi ủy khuất như vậy.

“Sư huynh nên nhanh chóng nghĩ kỹ.”

Chu Dịch ngẩng đầu nhìn hướng hòa thượng mới vừa vào cửa, cười nói: “Vị này chính là Pháp Nan sư huynh? Bản tăng nghe đại danh sư huynh đã lâu, hôm nay vừa thấy, quả nhiên không tầm thường!”

Pháp Nan ở một bên nghe hồi lâu, trong lòng hơi tính toán, ba thành Nguyên Lực Châu cũng không phải là số ít.

Huống chỉ sau khi chém giết yêu ma, tuyên dương Phật pháp đều có tín đồ tọa hạ đi làm, bản thân chỉ cần trấn giữ phía sau màn, chờ thu hoạch hương hỏa nguyện lực là được, cũng không phí bao nhiêu công sức.

Đến lúc này, Pháp Nan đem túi trữ vật đưa cho Chu Dịch, nói.

“Vài ngày trước nghe sư đệ biện kinh, có chút đạt được, Nguyên Lực Châu này liền dùng làm tạ lễ.”

“Sư huynh quá khách khí, giữa chúng ta không cần chú ý những thứ này.”

Chu Dịch trong lúc nói chuyện, đã đem túi trữ vật thu vào ống tay áo, động tác nhanh chóng, không hề có ý từ chối.

Pháp Nan nhin xuống đau lòng, nói: “Sư huynh nghe được về Hóa Huyết Ma Quân, nghe nói lão ma này giết hại sinh linh, không chuyện ác nào không làm, sớm đã muốn diệt trừ hắn, mới vừa nghe sư đệ nói có tin tức ma đầu...”

“Xác thực có chuyện này.”

Chu Dịch nghe lời đoán ý, nói: “Sư huynh là nguyện đi Giang Thai Sơn một lần, nơi đó có hơn ngàn vạn phạm nhân, hương hỏa cung phụng không phải là số lượng nhỏ!”

“Đang có ý đó.”

Pháp Nan nghĩa chánh ngôn từ nói: “Còn xin sư đệ nói tỉ mỉ một chút, ma đầu kia bế quan ở đâu, bản tăng hiện tại đi cứu vớt lê dân bách tính!”

“A di đà Phật!”

Pháp Vân tuyên âm Phật hiệu, trên mặt đau khổ, nói: “Pháp Nan sư đệ không hiểu đạo lý đến trước đến sau? Bản tăng đang cùng sư đệ thương nghị chuyện phục ma, ngươi ở một bên chờ.”

Pháp Nan nói: “Sư huynh, ta rõ ràng thấy ngươi từ chối rồi, mới tiến lên nói chuyện.”

“Bản tăng đâu có cự tuyệt?”

Pháp Vân vội vàng nói: “Hàng Yêu Phục Ma sao có thể cự tuyệt, đừng nói có ba thành hương hỏa, cho dù làm không công một lần cũng nghĩa bất dung từ !”

“A di đà Phật!”

Pháp Nan quay đầu đi, nói với Chu Dịch: “Sư đệ tra xét ma huyết tất nhiên cực khổ, bần tăng nguyện ý lấy ra một thành hương hỏa, cho dù làm vất vả mới đạt được, cũng không thể để cho sư đệ bận rộn vô ích.”

Chu Dịch nhất thời ngạc nhiên, hòa thượng này thoát nhìn mày rậm mắt to, sao học cái xấu nhanh như vậy!

Pháp Vân cũng không cam chịu yếu thế, lúc này đã thành tranh giành mặt mũi, cũng không thể bại bởi sư đệ, nói: “Sư huynh nguyện lấy ra hai thành...”

“Hai vị sư huynh, hãy nghe ta nói.”

Chu Dịch vội vàng ngăn lại hành vi nội đấu này, nói: “Không bằng hai vị cùng nhau đi chém giết Hóa Huyết Ma quân, đoạt được ba thành hương hỏa nguyện lực, mỗi người một nửa thế nào?”

“Thiện tai thiện tai!”

Pháp Vân và Pháp Nan khẽ gật đầu, đột nhiên cảm giác được một nửa của ba thành không tồi.

Tiền hai vị sư huynh đi.

Chu Dịch trở lại trong điện, mở ra hai túi trữ vật, mỗi túi trăm viên Nguyên Lực Châu thuần tịnh.

Các hòa thượng ngoài miệng nói tứ đại giai không, kì thực chú ý phân biệt đối xử, những ngày qua tới cửa bái tạ, Hóa Thân Thiên Quân hai trăm viên, Nguyên Anh Đạo Quân một trăm viên, không ai đưa thiếu, đồng thời cũng không có ai đưa hơn.

“Linh Sơn này quả nhiên là bảo địa, thu hoạch mấy đợt nữa, Ngưu Nhi có thể sớm Hóa Hình!”

Lúc Chu Dịch tu hành, không quên tiếp tục đẩy mạnh nghiệp vụ.

Tứ Ma Phù Thai Sơn đã thân tử đạo tiêu, mấy ma đầu khác mà Bạch Tùy Tâm giao hảo, cũng phân biệt an bài Phật, Đạo đồng môn liên thủ trấn sát.

Bình thường đều bốn năm người vây đánh, số ít ma đầu thanh danh hiển hách, phải chọn ra tinh anh thập đại giáo!

“Hơn ba tháng đi qua, tức giận của sư tôn hẳn là tiêu tan đi?”

Chu Dịch trầm ngâm chốc lát, lấy ra ống thăm bói toán, trực tiếp thi Tiệt Thiên Thuật tiêu hao tám trăm thọ nguyên.

Bói toán ngày mai về Thiên Sơn hung cát.

Linh thiêm lắc lư, lúc rơi xuống đất linh quang lấp lóe, ngưng tụ thành hai chữ phù.

Đại nguy!

“Điềm đại cát, tại sao là đại nguy?”

Chu Dịch hơi suy tư liền hiểu ra, hiển nhiên hai vị sư tôn đã hi kết liên lý (kết thành vợ chồng), bởi cảnh chỗ dựa của mình vững chắc là đại cát, song chộc giận Thiết Quan Tiên gặp trách phạt là đại hung.

“Như thế xem ra, tạm thời không thể về Thiên Sơn!”

“Nhưng mà lần này cũng là chuyện tốt, hai vị sư tôn đối với ta không có chút nào giấu diếm, trở về chịu chút trách phạt cũng là nên...”

Trầm ngâm chốc lát, Chu Dịch đi đến trước Đại Hùng Bảo Điện.

Án Quang La Hán đang giảng pháp, nhìn thấy Chu Dịch đi vào, cũng không cần hẳn thỉnh cầu liền trực tiếp đáp ứng nói.

“Xuống núi thôi!”

Chương 558: Tứ Hải Thiên Sơn (3)

“Sau này làm việc phải nhớ kỹ, thân là Phật giáo chân truyền, đừng làm mấy chuyện không cần mặt mũi, miễn cho vì sự tự mình xuất thủ bắt người về tụng kinh.

“Bái tạ sư tôn.”

Chu Dịch khom người hành lễ, lúc này có vài phần thật lòng.

Nhưng ngay sau đó dưới chân sinh ra ngũ sắc vân đóa, ngưng tụ thành đài sen, từ tây hướng đông bay đi.

Trước tiên đến Phù Thai Sơn, núi này nằm ở tây bộ Đông Thắng Thần Châu, mới đoạt về từ trong tay ma đạo hơn tháng, trên núi còn cất giấu không ít ma nhãi con, đệ tử Bồ Thiên Giáo, Phật giáo đang đuổi giết vây quét xung quanh.

Miếu sơn thần.

Chu Dịch đề xuống đụn mây, thẳng tiến vào trong.

Chính điện cung phụng bốn tượng thần Đạo gia, nhìn bộ dáng chính là Bồ Thiên Lão Tổ, thần thức quét qua, lại từ trái phải thiên điện nhìn thấy hòa thượng, đạo sĩ.

Bên trái điện là một pho tượng La Hán, có năm phần tương tự Ấn Quang.

Bên phải điện là một pho tượng nữ tiên, có bảy tám phần giống Xích Vũ Tiên.

“Như vậy lại là có chút không ra ngô ra khoai...”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, sẽ không phát biểu ý kiến với chuyện này, quả thật tam giáo hợp lưu, tự có tu sĩ giải thích.

Ví như lúc Thượng Cổ Tiên Đạo chưa hưng thịnh, Phật, Đạo hai giáo cũng không phân chia, tất cả tu sĩ đều gọi chung Luyện Khí sĩ, coi đây là căn cứ, có thể viết ra mấy trăm cuốn điển tịch chứng minh “Tam giáo hợp lưu” là chính xác.

“Chư vị đạo hữu, bản đạo tới trước bái phóng!”

Thanh âm quanh quẩn giữa núi, Nguyên Anh Đạo Quân tạm thời tọa trấn núi này, lúc này không chế độn quang đến đây.

Yến tiệc mấy ngày, mới ngừng lại.

Lại đi mấy ngày đến Thần Phong Sơn, nơi này kinh doanh hơn hai mươi năm, phạm tục trải qua một thế hệ, dáng vẻ đã thay đổi nhiều so với năm đó.

Từ hoang sơn dã lĩnh, biến thành non xanh nước biếc, nhân khẩu cũng tăng trưởng gấp mấy lần.

Lúc này.

Miếu sơn thần đang cử hành Tế Tự, Chu Dịch bấm đốt ngón tay, không ngờ chính là ngày năm đó chém giết Hắc Phong Ma Quân.

“Bản đạo cũng đã quên, bách tính lại nhớ được hàng năm Tế Tự!”

Chu Dịch phát tay một cái, trên bầu trời miếu thờ trời giáng mưa rào, chữa khỏi tất cả bệnh kín của tín đồ, ngày sau không gặp tai họa bất ngờ, sẽ thành sống lâu trăm tuổi.

Tín đồ cho là sơn thần lão gia hiển linh, lại là một mảnh huyền ảo.

Nguyên lực vốn thuần tịnh trong suốt trên bầu trời, mơ hồ có từng sợi kim sắc sinh ra, đây là hương hỏa thuần túy nhất, ngưng tụ thành Công Đức Châu, Nhân Tiên cũng muốn có.

Sau đó Chu Dịch đi Bàn Vân Sơn.

Nơi đây không có Đạo Quân trấn giữ, mà là mượn tiên tuổi tu sĩ Bồ Thiên Giáo, uy chấn tứ phương.

Chu Dịch không có đi miếu sơn thần, mà là bấm pháp quyết ản thân, tùy ý đem độn mây dừng ở một thành trấn dưới chân núi.

Trấn không lớn, hơn vạn nhân khẩu.

Ngay lúc giữa hè, trời nắng chang chang, trên đường người đi đường thưa thớt.

Chu Dịch dựng thẳng trường phiên (cờ phướn) “Thiết khẩu trực đoạn” (miệng sắt nói thẳng), từ đầu đường đi tới cuối hẻm, vòng quanh trấn đi một vòng, trong lúc đó cũng gặp người xin quẻ.

Chuyện phàm tục, hơi bấm đốt ngón tay cũng đủ hiểu ra nhân quả.

Thuật số huyền diệu như vậy, trong mắt phàm nhân giống như thần tiên trong miếu, lập tức tin tưởng không nghi ngờ, biết đều đáp hết.

“Sơn thần Thần Phong Sơn này như thế nào?”

“Sơn thần tất nhiên vô cùng tốt, che chở bọn ta mưa thuận gió hòa, bao nhiêu năm không trải qua thiên tai!”

“Suôn sẻ, vì sao còn coi quẻ?”

“Ta chính là muốn phát tiểu tài, mua một phòng tiểu lão bà...”

“Ha ha ha!”

Chu Dịch nghe vậy không khỏi cười to, nguyện vọng mộc mạc như vậy lẽ ra nên thực hiện, lúc này hướng về phía tảng đá trên đất làm phép, chỉ một thoáng biến thành gạch vàng rực rỡ.

Người xem bói vừa mừng vừa sợ, sau khi đập đầu lạy ba cái, ôm gạch vàng bỏ chạy về nhà.

Chu Dịch bấm đốt ngón tay, phát hiện nửa sau nguyện vọng của người này khó có thể thực hiện, ai bảo trong nhà có bà vợ hung dữ, sau này ngay cả vàng cũng không thể xài, trước khi lâm chung truyền cho hai nhi tử.

“Như thế, cũng là nhân sinh mỹ mãn!”

Dứt lời một bước trăm trượng, thoáng cái biến mất ở thành trấn.

Ngũ sắc vân quang dâng lên, một đường phi tới cực đông chi địa của Đông Thắng Thần Châu, Tắt Ngô Sơn.

Độn quang rơi xuống.

Thần thức Chu Dịch quét qua miếu sơn thần, cũng không khác biệt gì so với lần trước thu hương hỏa, chẳng qua là ông từ Ngô Quỳnh càng thêm già nua.

Chính điện.

Ngô Quỳnh đang dâng hương, bỗng nhiên phúc chí tâm linh quay đầu, nhìn thấy đạo nhân lam bào đứng ở cửa, liền vội vàng khom người thi lễ.

“Bái kiến sơn thần!”

“Tuổi thọ sắp hết, có nguyện vọng gì?”

Chu Dịch nói: “Bần đạo ở Đông Thắng Thần Châu này, nhận thức đầu tiên chính là phụ thân ngươi, coi như là một đoạn duyên pháp, cho dù kéo dài tuổi thọ trăm năm cũng có thể làm được!”

Ngô Quỳnh khom người, lắc đầu nói.

“Vãn bối đã sớm không còn sở cầu, chỉ hy vọng sơn thần đạo đồ thịnh vượng, trường sanh lâu dài!”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, thân hình biến mất không thấy gì nữa, mơ hồ có tiếng ca truyền đến.

“Thế nhân đều nói thần tiên tốt...”

Đại Ung.

Kinh đô.

Phi Tiên Các.

Sáng sớm ngày thu, sương mù tối tăm.

Chu Dịch đẩy ra cánh tay của Diệu Tâm dọa hữu, thân hình chợt lóe, đang chuẩn bị lặng yên không một tiếng động rời đi.

“Chu đạo hữu, cứ như vậy bỏ quên thiếp thân sao?”

Diệu Tâm hai mắt mông lung, lúc nói chuyện gần như chảy ra nước, đáng vẻ ta thấy thương tiếc.

“Đạo hữu thu lại Mị Hoặc Thần Thông đi.”

Chu Dịch từ ống tay áo lấy ra thẻ vàng, nói: “Bần đạo kết thúc sổ sách, hai ta không thiếu nợ nhau, đừng nói gì mà nợ với vứt bỏ!”

Diệu Tâm lã chã khóc: “Cũng phải thôi, đường đường tam giáo thủ đồ, truyền nhân Nhân Tiên, tất nhiên xem không được thiếp thân này liễu yếu đào tơ...”

Chương 559: Phong Thần chi nghị.

Không biết duyên cớ thế nào, tam giáo cũng không giấu diếm tin tức bái sư, thời điểm mấu chốt chính trị Tu Tiên giới biến đổi, Đông Thắng Thần Châu chư tông lão tổ đều là nhân tinh, sao có thể không đoán được Chu Dịch có quan hệ không cạn với chuyện Phong Thần.

Cho nên, các loại thủ đoạn tìm tới cửa, cố gắng theo từ trong miệng Chu Dịch nhận được tin tức thậm chí hứa hẹn.

Mặc dù lão tổ Phi Tiên Tông chỉ là Nguyên Anh, nhưng là đã sớm nghe nói tiệc chúc mừng danh hào đạo quân, đường tắt như thế há có thể không động tâm?

Trước đem thẻ giảm 9, đổi thành giảm 5, đây là bận tâm da mặt Đạo Quân, nếu không ăn mừng còn có thể dư ra!

“Tướng mạo của đạo hữu, cũng là đứng đầu trong tu sĩ!”

Chu Dịch tán thưởng một tiếng, lại nói: “Đáng tiếc, bản đạo chỉ thích trẻ tuổi...”

Lời còn chưa dứt, đã hóa thành gió mát tiêu tán.

Cho dù nữ tử Đông Thắng Thần Châu có đẹp đi nữa, mấy trăm, mấy ngàn năm sau cũng chỉ là một bộ xương khô, Chu Dịch gặp qua quá nhiều, muốn để hấn động tâm, điều kiện cơ bản đại khái là trường sinh bất tử.

Nếu không hồng nhan xương khô, đều là mây bay!

Chu Dịch không chế độ quang, thẳng đến Thiên Sơn.

“Hai năm trôi qua, sư tôn hấn là bớt giận đi?”

Dừng trước Huyền Thiết Quan, khom người thi lễ: “Đệ tử bái kiến sư tôn!”

“Lăn tới đây.”

Thanh âm Thiết Quan Tiên truyền ra, hấn nhìn như nghiêm nghị, kì thực cũng không còn bao nhiêu lửa giận, nghĩ đến đang tân hôn khiến người khí phách hăng hái.

Hai năm qua.

Đông Thắng Thần Châu xảy ra một đại sự, kinh thiên động địa, trực tiếp thay đổi cách cục Tu Tiên Giới.

Tiết Thiên Giáo Xích Vũ Tiên tuyên bố, kết làm đạo lữ với Bồ Thiên Giáo, Thiết Quan Tiên!

Tin tức truyền ra, một lần đè ép chuyện Phong Thần, các loại tin đồn sôi sùng sục, đa số đều giữ ý kiến phản đối.

Tiết Thiên Giáo khá tốt, mấy năm gần đây thế lực co rút lại, đĩa bàn bên ngoài chỉ còn lại có mấy chỗ. Bồ Thiên Giáo lại bất đồng, được xưng Thần Châu Đệ Nhất đại giáo, tông môn phụ thuộc cũng hơn mấy trăm ngàn.

Trong đó không ít tông môn có tử thù với Tiết Thiên Giáo, kết quả người dưới đầu pháp chém giết, phía trên lão tổ ngu thẳng tới một ổ chần!

Chuyện hoang đường như thế, quả thực mất hết mặt mũi Nhân Tiên, cho nên không ít tu sĩ thỉnh cầu chương giáo hai giáo, kiên quyết phản đối chuyện này, thậm chí yêu cầu nghiêm nghị trách phạt.

Thiết Quan Tiên là Huyền Môn chính tông, chỉ cần người không ức hiếp đến trên đầu, cũng không phải là tà ma ngoại đạo, sẽ không dễ dàng xuất thủ.

Xích Vũ Tiên thì bất đồng, trực tiếp bỏ xuống mặt mũi Nhân Tiên, mấy đạo chú thuật liền đánh rớt bọn họ xuống phạm trần, đây là nhìn trên mặt mũi phu quân nhà mình, nên không một đám đã sớm hồn phi phách tán.

Náo loạn vừa thông suốt, phát hiện Nhân Tiên lão tổ toàn bộ trầm mặc, lại ăn không ít thiệt thòi, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý!

Sau vừa truyền ra tin tức tam giáo thủ độ, Tu Tiên Giới từ từ ngấm lại, chỉ sợ là chuyện Thiết Quan Tiên và Xích Vũ Tiên kết làm đạo lữ, thượng tầng lão tổ đã sớm cam chịu.

Chu Dịch vậy mượn cơ hội này, lần đầu tiên dương danh Tu Tiên Giới.

Tiến vào Huyền Thiết Quan, nhìn thấy Thiết Quan Tiên trước sau như một ngồi xếp bằng trên đệm mây, bộ dáng động tác không thay đổi với năm đó bái sư, chẳng qua là khí tức pháp

lực không hề nửa bèn nhọn trầm trọng, nhiều vài phần ý khinh linh (nhẹ nhàng) chỉ ý.

Tu vi đến Nhân Tiên, cơ hồ tiến không thể vào.

Vừa phát sinh biến hóa như vậy, cực dương sinh âm, hiển nhiên là cảnh giới đạo tâm có đột phá.

“Chúc mừng sư tôn, chúc mừng sư tôn...”

Chu Dịch vào cửa liền dâng đầu bái lạy, đem trăm câu cát tường chuẩn bị tốt, một hơi nói ra.

“Người tên nhãi này, quả nhiên là cái tính tình tinh ranh ngang ngược...”

Vẻ mặt giả vờ tức giận của Thiết Quan Tiên, nhất thời không giữ được, nhớ trên phân thượng đệ tử này cũng có chút công lao, nói: “Lần này tạm tha, ngày sau còn dám tính kế vi sư, nhất định đem người treo ngược lên đánh!”

“Đa tạ sư tôn.”

Chu Dịch đầy lòng thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Sư mẫu sao không chuyển đến Huyền Thiết Quan?”

Thiết Quan Tiên nói: “Vũ nhi... Khụ khụ, Xích Vũ Tiên đạo hữu dù sao cũng là Tiệt Thiên lão tổ, sao có thể hàng năm ở lại giáo ta!”

“Sư tôn, bản tôn không tiện tới, ngài có thể luyện cái phân thân bí thuật.”

Chu Dịch nói: “Chỉ cần một luồng ý niệm trong đầu, liền có thể thật dài thật lâu, cũng không cần nổi khổ tương tư!”

Thiết Quan Tiên khẽ gật đầu: “Đây xác thực là biện pháp tốt, chẳng qua là có chút quái dị.”

Phân thân dù sao cũng là phân thân, cho dù thần hồn ý chí không khác với bản tôn, nhưng phái phân thân cùng đạo lữ nói chuyện yêu đương, vẫn cảm thấy trên đầu đạo quan này có chút phát xanh, hết lần này tới lần khác lại không nói ra được sai ở đâu.

“Sư tôn, đệ tử lần này trở lại, có chuyện quan trọng thương lượng.”

Chu Dịch không muốn đi sâu tham thảo chuyện này, tránh cho bị sư phụ sư mẫu phối hợp đánh đôi, thoai âm vừa chuyển nói: ‘Sự tình liên quan Phong Thần, còn cần sư tôn quyết định.’

Thiết Quan Tiên có vẻ lúng túng nói: “Người đều biết rồi?”

“Đệ tử có tài đức gì, bái ba vị Nhân Tiên vi sư!”

Chu Dịch bất đắc dĩ nói: “Sợ rằng cả Đông Thắng Thần Châu, đều biết hiểu đệ tử lấy chủ đạo Phong Thần, gần hai năm thật sự có không ít thiên đại dụ hoặc. May mà đệ tử đạo tâm kiên nghị, tâm niệm sư tôn, toàn bộ đều cự tuyệt!”

Thiết Quan Tiên cười khẽ hai tiếng: “Ha hả, đạo tâm kiên nghị, cho nên trốn ở Phi Tiên Các không ra?”

“Sư tôn có điều không biết, đệ tử ăn mừng Đạo Quân cũng không phải danh hào vô ích, lúc ăn mừng ý niệm trong đầu phiêu phi nhất .”

Chu Dịch tùy ý tìm lý do, nói: “Hôm nay lại càng tìm được phương pháp Phong Thần, không những có thể thay đổi Tu Tiên giới, mà còn có thể ban ơn cho hàng tỉ sinh linh, ngưng tụ vô lượng công đức!”

Chương 560: Phong Thần chi nghị (2)

Hai chữ công đức, cố ý tăng thêm sức nặng !

Thiết Quan Tiên trầm mặc hồi lâu, nói: “Phương pháp Phong Thần thế nào?”

Chu Dịch chưa trả lời, mà là hỏi: “Đệ tử có một chuyện thỉnh giáo.”

Thiết Quan Tiên giống như xem thấu tâm tư Chu Dịch, nói: “Có phải nghi ngờ, tại sao tam giáo chọn người Phong Thần?”

“Còn cần sư tôn giải thích nghi hoặc!”

Chu Dịch khom người nói: “Đương nhiên, nếu trong đó có chuyện không nở nói, đệ tử thân là truyền nhân giáo ta, cũng đã làm xong quyết tâm tan xương nát thịt hồn phi phách tán.”

Những lời này hùng hồn khí phách, giống như đệ tử thật sự nguyện ý hi sinh vì Bồ Thiên Giáo.

Nếu không phải trong cơ thể Chu Dịch có ẩn ký Bồ Thiên, Tiệt Thiên, Phật giáo, còn có linh bảo tam giáo ban thưởng, Thiết Quan Tiên có lẽ còn có chút tin tưởng.

“Người tên vô lại này, nói nhảm gì vậy!”

Thiết Quan Tiên quát lớn: “Nếu là như vậy, bần đạo thu người làm đệ tử, chỉ cần bố trí mấy đạo cấm chế, chẳng lẽ người còn phản kháng được?”

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Vậy là vì sao? Đệ tử bình bình không có gì lạ...”

Đây cũng là chỗ nghi hoặc của Chu Dịch, bí mật lớn nhất của mình là Trường Sinh Đạo quả, những thứ khác đều là ngoại vật. Lấy thực lực Phản Hư Nhân Tiên, đại khái cũng không làm gì được đạo quả, chưng nấu ăn cũng không chiếm được chỗ tốt.

Còn lại trân quý nhất đúng là Kiến Mộc, Tiên Thiên linh căn.

Trong điển tịch Bồ Thiên Giáo có ghi lại, vật này ở Thượng Giới cũng là trân quý, bại lộ có thể có thể dẫn tới Nhân Tiên mơ ước.

Hơn nữa những sự vật khác, thật sự không đáng giá để Nhân Tiên nhớ thương.

“Người cũng không phải là bình bình không có gì lạ!”

Thiết Quan Tiên nói: “Mà là tội nghiệt ngập trời, hơn xa Huyết Ma Tử, có thể so với Ma Vương diệt thế trong truyền thuyết Phật giáo.”

Chu Dịch ngạc nhiên, giải thích: “Sư tôn có làm hay không, đệ tử chỉ thích ăn mừng, chẳng qua là đi được mấy lần, thời gian nhiều chút ít, vậy cũng không tính là tội ác tày trời chứ?”

“Chưa chắc là người kiếp này.”

Thiết Quan Tiên sâu kín nói: “Nghệp lực nặng như vậy, cho dù luân hồi chuyển thế cũng thoát không được, ít nhất chịu mấy trăm mấy ngàn thế khổ, mới có thể được chứng tiên đạo!”

“Nghệp lực?”

Chu Dịch khẽ nhú mày, quen đọc điển tịch Phật giáo, coi như là hiểu rõ cái này.

“Sư tôn, nếu như gián tiếp... Ừ, tuyệt đối không có trực tiếp động thủ, chính là không cẩn thận, trong lúc vô tình hủy diệt Tu Tiên Giới, này có tính là nghiệp lực không?”

“Người cảm thấy thế nào?”

Thiết Quan Tiên nghi ngờ nói: “Chẳng lẽ người có ký ức kiếp trước?”

Chu Dịch nói: “Đệ tử khi còn bé hay nằm mơ, thường xuyên nhìn thấy chút ít hình ảnh lộn xộn, cho đến bước lên tiên đạo mới không bị ác mộng quấy nhiễu.”

“Thì ra là như vậy.”

Thiết Quan Tiên nói: “Túc Tuệ Chi Nhân, vì sư cũng đã gặp mấy, nhưng mà chỉ đơn thuần gián tiếp làm việc, lẽ ra sẽ không có nghiệp lực như vậy. Thiên đạo chí công, hành động vô ý của người, có lẽ vốn là chiều hướng phát triển!”

“Có lẽ, trong mộng thấy không toàn diện đi...”

Chu Dịch và Thiết Quan Tiên liếc mắt nhìn nhau, người trước trên mặt lúng túng, người sau như nhìn thấy quỷ.

“Khụ khụ!”

Thiết Quan Tiên không muốn lay dính chuyện này, nói: “Vô luận kiếp trước ngươi đã làm gì, nghiệp lực nặng như vậy, không nói vì sư, Thiên Thượng Tiên Nhân hạ phàm cũng không nguyện hại ngươi.”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, bản thân gặp được khí vận, người nghiệp lực thâm hậu, đều sẽ tránh xa.

“Sư tôn, nghiệp lực thâm hậu, chẳng lẽ là có tác dụng khác?”

“Ngươi đoán không sai.”

Thiết Quan Tiên nói: “Lấy người nghiệp lực ngập trời, mới có thể chịu tải Phong Thần công đức, mà không giống với đứa con số mệnh, bản thân vừa khó mà luyện hóa công đức ngập trời, vừa dễ cho chúng Nhân Tiên coi trọng!”

Chu Dịch chợt hiểu ra, bản thân chính là công cụ hình người chịu tải công đức.

Đổi lại là đứa con số mệnh Phong Thần, người ta trực tiếp mượn công đức thăng lên mây xanh, tu vi đột phá Phản Hư thậm chí phi thăng, rất nhiều đại giáo bận rộn không công.

“Sư tôn, lão tổ tron giáo coi trọng công đức như vậy, chính là có liên quan đến phi thăng?”

“Xác thực là như thế.”

Thiết Quan Tiên nói: “Vi sư ngàn năm trước có thể phá vỡ hư không, đi tới Tiên giới, không biết làm sao công đức tích lũy chưa đầy, căn bản không thể phá vỡ bích chương (bức tường ngăn cách) Tiên Giới, nhìn thoáng qua liền trở lại phàm trần!”

“Tiên Giới bích chương!”

Chu Dịch nói: “Ý của sư tôn, chính là nói rất nhiều thế giới, giống như bọt khí tồn tại trong hư không, thực lực đầy đủ tự có thể tùy ý xuyên qua?”

“Hư không vô cùng vô tận, lão tổ Thượng Giới cũng không dám tùy ý thăm dò.”

Thiết Quan Tiên nói: “Giáo ta có thể phi thăng, chính là có bí thuật cảm ứng phương vị của Tiên Giới lão tổ, nếu không sẽ bị lạc ở trong hư không vô tận!”

“Đệ tử đã hiểu.”

Chu Dịch mặt lộ vẻ vui mừng, hôm nay đạt được bí văn, có thể nói vén lên một góc chân tướng thiên địa.

Cửu Châu mệnh mông, nhưng chỉ là một phiến đại lục trôi tại bốn biển, biển lớn vô tận cũng chỉ là một phần phạm gian, toàn bộ phạm gian cũng chỉ là bọt khí trong hư không vô tận mà thôi.

“Hôm nay được sư tôn dạy bảo, mới biết sự mệnh mông của thiên địa, định rất nhiều tập tính, vì cầu phi thăng thành tiên!”

“Đừng si tâm vọng tưởng.”

Thiết Quan Tiên nói: “Một thân nghiệp lực này của ngươi không tán đi, liền không thể rời bỏ phạm trần này, chớ đừng nói chi là phá vỡ bích chương hai giới, nói cách khác ngươi đời đời kiếp kiếp khó có thể thành tiên!”

“...”

Chu Dịch mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, chỉ đành nói: “Vậy đệ tử liền cầu chúc sư tôn, sau khi được công đức Phong Thần, có thể phi thăng!”

Nghe nói đại nghiệp lực không được thành tiên, Chu Dịch cũng không bi thương bao nhiêu, người mang Trường Sinh Đạo Quả thọ nguyên vô tận, chỉ cần vấn đề có thể giải quyết bằng thời gian dài lâu, vậy thì hoàn toàn không là vấn đề.

Chương 561: Phong Thần chi nghị (3)

Người bình thường trăm ngàn thể tiêu ma nghiệp lực, Chu Dịch một thể là có thể tan hết.

Huống chi công đức có thể triệt tiêu nghiệp lực, thí dụ như đỡ bà cụ qua đường, tiểu thiện như thế cũng có công đức.

Tháng ngày tích lũy, đỡ mấy trăm tỷ bà cụ qua đường, thiên đại nghiệp lực cũng tiêu tán, vừa nghĩ như vậy, Chu Dịch thoải mái hơn .

“Người cũng không cần tuyệt vọng.”

Thiết Quan Tiên nói: “Đợi sau khi vi sư phi thăng, nhất định nghĩ biện pháp độ hóa người đi Tiên giới, trực tiếp thoát khỏi phạm gian nghiệp lực!”

“Đa tạ sư tôn.”

Chu Dịch cảm động đến rơi nước mắt nói: “Đệ tử nhất định làm tốt Phong Thần, ngưng tụ vô lượng công đức, đưa sư tôn thành tiên!”

“Chuyện này lão tổ các giáo, cũng có lên lút thương nghị.”

Thiết Quan Tiên khẽ vuốt cằm, nói: “Vi sư nghe qua mấy lần, khái quát chính là dốc hết sức phá vạn pháp, lấy pháp lực Phản Hư Nhân Tiên trấn áp Đông Thắng Thần Châu, phát ra danh sách chính thần, đem toàn bộ dã thần trục xuất chém giết!”

Tu Tiên Giới cường giả vi tôn, pháp lực Phản Hư Nhân Tiên, đủ để đem Đông Thắng Thần Châu tùy ý nặn thành hình dạng mình muốn.

“Sư tôn, cách làm giết chóc vô số như vậy, sẽ lưu lại hậu hoạn.”

Chu Dịch nói: “Đợi các Nhân Tiên lão tổ phi thăng, thần minh phạm gian không có trời buộc, tất nhiên chia năm xẻ bảy, thậm chí lột xác thành Tà Thần. Những tu sĩ không Phong Thần kia, sẽ không cam lòng, Tu Tiên Giới tất lâm vào đại loạn!”

“Chuyện này các lão tổ cũng nghĩ đến, có người ủng hộ có người phản đối.”

Thiết Quan Tiên nói: “Ủng hộ cho rằng, bọn ta phi thăng đầu quân phạm trần hồng thủy ngập trời, phản đối đúng là lo lắng cơ nghiệp tổ tông, bởi vì Phong Thần hủy diệt, Thượng Giới lão tổ tất gặp trách phạt.”

Chu Dịch thở dài nói: “Thật là không có ai lo lắng phạm nhân gặp tai ương!”

“Tại sao không có?”

Thiết Quan Tiên nói: “Giáo lý căn bản của giáo ta, chính là tu sửa trời rò rỉ, quyết không cho phép phạm tục gặp họa loạn, kiên quyết phản đối chuyện này, cho nên hương hỏa Phong Thần đã truyền mấy chục năm, đến nay không có kết luận chắc chắn!”

“Sư tôn, đệ tử không giống với Nhân Tiên lão tổ, pháp lực vô cùng, làm việc liền đơn giản trực tiếp.”

Chu Dịch nói: “Suy nghĩ chuyện Phong Thần, vừa bắt đầu liền nghĩ, thành lập vững chắc cơ cấu quản lý thần tiên. Cái này vừa quản phạm tục, Phúc Thọ nhân duyên, làm mây tạo mưa. Vừa quản thần tiên, phải làm hết phận sự, nghiêm cấm gây họa!”

Thiết Quan Tiên vẫn không nói chuyện, bên cạnh trống rỗng xuất hiện ba đạo thân ảnh.

Chương giáo Quảng Vi Tử nói: “Nghe có chút thú vị, nói cụ thể một chút làm thế nào?”

“Gặp qua chương giáo, gặp qua Tiên Vân Tử sư bá, Thái Huyền Công sư bá.”

Chu Dịch khom người làm lễ ra mắt, nói: “Phương thức vận hành cụ thể giống như triều đình phạm tục, đầu tiên định ra luật pháp, cũng có thể xưng là luật trời. Sau đó đề cử ra hoàng đế, cũng chính là chúng thần chi chủ.”

“Tiếp theo thiết lập đại thần phân công quản lý các bộ, ví dụ như sơn xuyên, thủy mạch, phong vũ, thiện ác ...”

“Bên dưới đại thần lại có tiểu thần các bộ, đối ứng cấp bậc quan lại triều đình, từng cấp phân chia quyền lực và nghĩa vụ, tạo thành cơ cấu vận hành, quản lý thần tiên nghiêm mật!”

“Hay!”

Quảng Vi Tử vỗ tay tán thưởng: “Lấy nhỏ thấy lớn, quan lại triều đình phạm tục, phóng đại tới quan lại thần tiên, có thể tiếp thu, nhưng cơ cấu quản lý này nên gọi là gì, gọi triều đình có chút dung tục.”

Chu Dịch khom người nói.

“Không bằng gọi, Thiên Đình!”

“Thiên Đình!”

Quảng Vi Tử lẩm bẩm tự nói, hần tất nhiên nghe qua truyền thuyết Thiên Đình Địa phủ.

Tu sĩ xem thường điều này, cái gọi là Tiên Nhân, Âm Thần, chính là phạm nhân nhìn thấy Thành Hoàng Thổ Địa không biết giải thích lai lịch thế nào, tự nào bỏ ra các loại cổ sự truyền kỳ.

Ngọn nguồn hỗn tạp, không thành hệ thống.

Tu Tiên Giới không có Thiên Đình, Thượng Giới cũng không có, cho tới bây giờ đều lấy tông môn, chủng tộc phân chia thế lực.

Cho nên đạo môn cũng không có hệ thống này, một lòng tuyên dương đại tiêu dao đại tự tại.

Phật Môn cũng thức thời, kịp thời đem Âm Tào Địa phủ biên soạn vào kinh văn, thu hoạch không ít tín đồ ủng hộ.

Tiêu Vân Tử khẽ nhún mày, nói: “Như vậy, chẳng phải là tu sĩ dựa theo cách nói của phạm nhân làm việc sao?”

“Sư bá, cũng không hoàn toàn phạm tục như vậy, mà là tất cả truyền thuyết hợp lại với nhau, lại tiến hành chức vị, cắt tĩa phạm cấp.”

Chu Dịch nói: “Trong phạm tục tín ngưỡng thần tiên hỗn loạn, có địa phương nói thổ thần lợi hại, chỗ lại tôn Hoàng thần, quỷ thần làm chủ, đợi sau khi chư thần Thiên Đình đem tất cả tín ngưỡng, truyền thuyết thống nhất, Tà Thần liền ít người tin!”

Tín ngưỡng Tà thần, chỉ có thể giảm mà khó triệt để mai một.

Dù sao nguồn gốc tín ngưỡng là từ con người, có người tâm tư quỷ dị, không phải chờ Tà Thần tới, thì cũng chủ động ôm Tà thần!

“Tà Thần diệt mà không tắt, phần lớn là do tín ngưỡng phạm tục hỗn loạn, có thể suy yếu trên diện rộng đã là một phen công đức.”

Thái Huyền Công khẽ vuốt cằm: “Mà truyền thuyết Thiên Đình nguồn gốc từ phạm tục, không cần thay đổi nhận tri của phạm nhân, càng dễ thống nhất tín ngưỡng, nhanh chóng hoàn thành Phong Thần!”

“Phương pháp Thiên Đình, quả thật không tệ. Chẳng qua là Thiên Đình dựa theo triều đình phạm tục, từ trên xuống dưới sắc phong nhiều thần tiên như vậy, sợ rằng hương hỏa mà phạm nhân ngưng tụ, căn bản không đủ thi triển Hương Hỏa Phong Thần Bí Thuật.”

Quảng Vi Tử nói: “tuy bí thuật kia có thể đột phá Phản Hư, nhưng Nguyên Lực Châu tiêu hao, có thể nói hải lượng, cho Đại Ung tích góp hơn ngàn năm!”

“Chuyện này cũng tốt làm.”

Chu Dịch nói: “Chư thần đang trong đột phá Hóa Thần Cảnh Giới, chức quan thăng lên tam phẩm, Thiên Đình mới ban thưởng Nguyên Lực Châu đủ để thi triển bí thuật, mượn lần này ngưng tụ thân thể chân thần.”

Chương 562: Thiên Đình Tiên Tịch.

“Trong đó có người một lòng phi thăng, hoặc là chức quan không đủ, Nguyên Lực Châu cần ít hơn nhiều so với thực tế, lẽ ra có thể duy trì Thiên Đình vận hành!”

“Đại giáo Hóa Thần.. .”

Bốn vị Nhân Tiên bấm đốt ngón tay, nhìn nhau gật đầu đáp ứng, Quảng Vi Tử nói.

“Lẽ ra nên như thế, tài nguyên thăng cấp Phản Hư không thể tùy tiện cho, cảnh giới, chức quan còn chưa đủ, tu thêm công đức. Thiên Đình đem công đức tồn trữ, nếu có tu sĩ tự đột phá Phản Hư, có thể mượn công đức phi thăng Tiên giới!”

Hương Hỏa Phong Thần là đại thể của Đông Thắng Thần Châu, chuyện này có công che chở giáo hóa hàng tỉ sinh linh, Bồ Thiên Giáo sẽ không làm trái đại thể, ngược lại sẽ thuận theo trào lưu.

Nhưng Bồ Thiên Giáo căn cơ không phải là Thiên Đình, mà là tông môn, Tiên giới.

Cho nên mượn tay Thiên Đình thu công đức, hậu bồi độ tử thiên tài đều có thể thuận lợi phi thăng, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

“Chương môn cao minh!”

Chu Dịch luôn miệng tán thưởng, kì thực hắn đã sớm nghĩ đến điểm này, nhưng là người phải để cho lãnh đạo cơ hội bổ sung.

“Còn có một chuyện, cần chương môn quyết định. Đợi đến khi Thiên Đình cai quản Đông Thắng Thần Châu, tất nhiên nhân đạo thịnh vượng, Tà Thần tránh lui. Phạm nhân sẽ xuất hiện bùng nổ tăng trưởng, người có thượng đẳng linh căn cũng gia tăng mãnh liệt, khi đó số lượng tu sĩ đột phá Hóa Thần..”

Hóa Thần số lượng nhiều, hương hỏa nguyên lực không đủ đột phá Phản Hư, đến lúc đó lại là một phen tranh đoan.

“Chuyện này càng dễ xử lý!”

Quảng Vi Tử nói: “Đông Thắng Thần Châu hương hỏa nguyên lực đều thu hết vào Thiên Đình, người bình thường không có nguyên lực châu, tốc độ tu hành tự nhiên chậm lại. Mà định ra luật trời, tu sĩ không thể dễ dàng truyền pháp, cần có Tiên tịch Thiên Đình phát ra!”

“Chương môn sư bá mưu trí!”

Chu Dịch tán dương nói: “Tiên Tịch vừa ra, thiên hạ thiên kiều anh tài, vào hết tầm ngắm Thiên Đình!”

“Bần đạo cũng là lấy Thiên Đình chi pháp bên người, chuyện Phong Thần thành, người đương nhiên công đầu!”

Quảng Vi Tử dương nhìn Chu Dịch một cái, chỉ cảm thấy trên đời lại có người thần kỳ thế này, quả nhiên đạo tâm thông thấu, đáng tiếc một thân nghiệp lực ngập trời chủ định đạo đồ vô vọng.

“Tiên Tịch phát ra, có thể theo phương pháp khoa cử của phạm tục, khảo hạch tiên hiền kinh văn.”

“Muôn tu tiên, trước tụng kinh!”

“Chỉ người nghèo sáng suốt mới có thể cấp tiên tịch, bước vào tiên đạo. Trước luyện khí, sau lại Trúc Cơ, Kim Đan có thể trao tặng cửu phẩm thần thức, như thế leo tới tam phẩm, mới có cơ hội hương hỏa Phong Thần ...”

“Phương pháp này không những sẽ không để cho Tu Tiên Giới thụt lùi, ngược lại trước tu tâm, tiếp tục tu đạo, nhưng làm ít công to tiến triển cực nhanh...”

“Lại có đại giáo, tông môn ủng hộ Phong Thần, có thể quy định số lượng tiên tịch, bảo đảm môn phái truyền thừa...”

“Tất cả quy củ, xác lập Thiên Điều (luật trời)!”

“Thần tiên không thể thay đổi, vạn thế không thể yên ổn!”

Quảng Vi Tử tu hành mấy ngàn năm, những thứ thấy và nghe có thể so với bách thế luân hồi của phạm nhân, lấy Thiên Đình lập nền tảng Phong Thần, còn lại đủ loại sự vụ đều có phương pháp giải quyết.

“Cần tuân chương môn pháp chỉ!”

Chu Dịch khom người thi lễ, nói: “Như vậy, chuyện Phong Thần nếu thành, sau này chính là nghị luận Thiên Đình chi chủ và tiên thần các bộ.”

“Phong Thần còn cần người tới chủ trì, chẳng lẽ không nghĩ tranh vị trí Thiên Đình chi chủ?”

Quảng Vi Tử nói: “Cõi đời này không ai có thể trường sinh, tu tiên cầu trường sinh cũng chỉ là một niệm tưởng tốt đẹp, nhưng vị trí Thiên Đình Chi chủ, có thể truyền lưu trăm vạn năm ở Đông Thắng Thần Châu!”

“Đệ tử có tự biết rõ, đức hạnh chưa đủ, khó có thể phục chúng.”

Chu Dịch nói: “Mà vị trí Thiên Đình chi chủ, tất không thể xuất phát từ tam giáo, nếu không vô luận bên nào thế mạnh hơn, cũng sẽ đưa đến Thiên Đình không yên, còn cần một ngoại nhân đến ngồi vị trí này!”

“Nói có lý.”

Quảng Vi Tử trầm ngâm chốc lát, trong đầu hiện lên rất nhiều danh hiệu, trên căn bản Hóa Thần Tiên Quân thanh danh hiển hác, bên ngoài tam giáo, song những người này tất nhiên một lòng phi thăng, không muốn bị vây trong hương hỏa nguyện lực.

“Người có người được chọn?”

“Nguyên Đỉnh Đế!”

Chu Dịch nói: “Nguyên Đỉnh Đế có kinh nghiệm chấp chương triều đình phàm tục, có thể dùng vào điều hòa nhiều phe phái của Thiên Đình, đổi lại là một lão đạo thâm sơn tiềm tu thượng vị, cổ tay không khéo đưa đẩy.”

“Tên nhãi này, lão đạo không thể so với Nguyên Đỉnh Đế?”

Thiết Quan Tiên liếc một cái: “Nguyên Đỉnh Đế dựa vào Hoàng tộc lão tổ uy hiếp, mới có thể quản lý triều đình quan lại, người con khỉ này một mình lặn lội ở Đông Thắng Thần Châu, thế nhưng có thể giao du với tam giáo!”

“Đệ tử may mắn may mắn, đều dựa vào danh hào sư tôn trấn.”

Chu Dịch liên tục khom người, hẳn cũng sẽ không đi làm Thiên Đế đồ bỏ kia, cả ngày bận chết mệt chết không nói, đến lúc đó làm sao từ chức cũng là vấn đề lớn.

Thọ nguyên vô tận, chỉ có thể nói trước nhường ngôi, song Thiên Đế tiếp theo nên đối đãi vpsis Tiên Hoàng như thế nào?

Giết hay là không giết, đây không phải là cái vấn đề!

“Người nên suy nghĩ kỹ càng, đợi sau khi vi sư phi thăng, liền không còn cơ hội.”

Thiết Quan Tiên thở dài một tiếng, hẳn có lòng đề cử Chu Dịch đăng cơ Thiên đế, đến lúc đó lấy mặt mũi của tên nhãi này, tất nhiên đưa tay sờ vào công đức tồn trữ của Tiên Đình, cũng có cơ hội từ từ hóa giải nghiệp lực.

“Đa tạ sư tôn, đệ tử chỉ không có ở chỗ này.”

Chu Dịch khom người bái tạ, tiếp tục nói: “Tiếp theo, chính là hương hỏa Phong Thần thuật, vốn xuất xứ từ Hoàng tộc Đại Ung, lấy đây là lý do đẩy hẳn thượng vị, cho dù bàn giao với người khác cũng hợp lý.”

“Vậy thì tiện nghi Nguyên Đình Đế!”

Chương 563: Thiên Đình Tiên Tịch (2)

Quảng Vi Tử khẽ vuốt cằm, đối với Phản Hư Nhân Tiên mà nói, ai làm thượng Thiên Đình chi chủ không cần gấp gáp, chẳng lẽ còn dám tạo phản không thành ?

Hôm nay Bồ Thiên Giáo có thể để Nguyên Đỉnh Đế thượng vị, sáng mai là có thể đổi lại Thiên đế!

Thiên Đình trong mắt Phản Hư Nhân Tiên, tác dụng chân chính là thống trị phạm tục, tiếp theo là ngưng tụ công đức giúp hậu bối phi thăng.

“Thiên đế nghị định, Phong Thần chi sự có thể thông truyền thiên hạ, còn lại chư thần liên đề các lão tổ thương nghị sau đó bổ nhiệm.”

Chu Dịch nói: “Chẳng qua là có một chuyện khác, ma giáo nếu là phản đối, nên làm thế nào mới tốt?”

Ma giáo đứng cuối tứ đại tiên tông, so với những đại giáo khác cũng là chỉ mạnh không yếu, hôm nay hai phân chi lớn nhất là Hãm Không Đảo và Âm Dương Đạo, truyền thuyết đều có ma đầu Phản Hư trấn giữ.

Hai tôn ma đầu tự biết không thể đối địch với chư giáo, nhưng có thể đem Đông Thắng Thần Châu đánh sập, nói cách khác cũng có nút hạt nhân!

“Đại thế huy hoàng như thế, một đám ma chết bầm xóc không nổi sóng gió!”

Quảng Vi Tử nói: “Bổn tọa tự mình đi Hãm Không Đảo và Âm Dương Đạo, cùng hai lão ma đầu kia thương lượng, mượn Phong Thần công đức phi thăng cũng đã xong. Nếu không phải như vậy, bọn họ chẳng lẽ còn có thể so lợi hại với Huyết Ma Tử?”

Huyết Ma Tử là huy hoàng cuối cùng của ma giáo, hôm nay bị vây ở Trần Ma Tháp, chờ thọ nguyên hao hết.

Chu Dịch nói: “Như vậy, Phong Thần không tiếp tục trở ngại nữa!”

Phản Hư Nhân Tiên nghị định chi sự, những người khác ở Tu Tiên Giới chỉ có thể lựa chọn nghe hoặc là chết, căn bản không có bất cứ cơ hội phản kháng nào.

Tu Tiên Giới từ trước đến giờ là cường giả quyết định vận mệnh, nhược giả chỉ có thể phục tùng.

Giống như tam giáo định ra Phong Thần bảng, chưa từng nói qua với Tán Tu, Ân Thương?

Đến đây, Đông Thắng Thần Châu Tu Tiên Giới cải cách, vận mệnh của hàng tỉ sinh linh, thậm chí sau này mấy vạn năm sinh tử luân hồi, chính là mấy người trong lúc cười nói quyết định.

Thiệt Quan Tiên nháy mắt ra hiệu, nhắc nhở: “Người tên nhãi này chỉ lo nghị luận Phong Thần, có từng nghĩ tới mình muốn cái gì?”

“Sư tôn, đệ tử tâm tư thành khẩn, con vì thiên hạ thương sinh!”

Chu Dịch giọng nói lại đổi, nói: “Đương nhiên là có công tất thưởng, nếu không vứt đi thể diện lão tổ, đệ tử không thể không thu...”

Quảng Vi Tử mỉm cười nói: “Chớ để học nói lời khôi hài, đại công ngật trời như vậy, nghĩ muốn cái gì nói thẳng.”

Chu Dịch nói thẳng: “Một vạn Nguyên Lực Châu, ít nhất phải tinh khiết.”

“Thật sự không phải công phu sư tử ngoạm.”

Quảng Vi Tử đảo đảo ống tay áo, lại nói: “Mấy ngày nữa nữa cho người, giáo ta vốn là chủ lực Phong Thần, vừa định ra rồi Thiên Đình diệu pháp. Những đại giáo khác không công chiếm tiện nghi, lẽ ra nên lấy mười vạn Nguyên Lực Châu!”

Chu Dịch nhắc nhở: “Đệ tử chỉ cần một vạn...”

Hoàng Ngưu hóa hình nhiều nhất cần một vạn, hơn nữa đã có ngàn, ở trong Kiến Mộc uẩn dưỡng mấy ngàn năm, đi ra nói ít là Hóa Thần.

Mất thấy chuyện Phong Thần bắt đầu, cho dù có lão tổ phía trên nhìn chăm chăm, đại thế sẽ không có biến hóa, tiểu thế lại

chịu tu sĩ ảnh hưởng, hơn nữa những Hóa Thần Tiên Quân kia có thể phong hay không.

Nói không chừng thọ nguyên sắp hết, vì Phong Thần bạo lên một kích.

Nhân Tiên không thể thường xuyên che chở Chu Dịch, còn cần sớm một chút để Ngưu Nhi trở về, bảo hộ bên mình mới an toàn!

Quảng Vi Tử chỉ chỉ da mặt của mình, nói: “Bần đạo mở miệng, giá trị chín vạn!”

Thiết Quan Tiên khẽ lắc đầu, mấy ngàn năm qua sư huynh cương trực công chính, thế nhưng bị đệ tử này ảnh hưởng, trở nên không cần mặt mũi như vậy, phất tay một cái nói.

“Ngươi ở dưới chân núi chờ, đợi sau khi chư giáo lão tổ nghị định danh sách Thiên Đình, lại giao cho ngươi làm việc!”

“Đệ tử cáo lui.”

Chu Dịch mặt lộ vẻ vui mừng, lời này của sư tôn thật thú vị, hiển nhiên là đồng ý cho mình hạ sơn, đi trước đem chuyện Phong Thần báo cho đạo hữu quen biết.

Đại sự như thế, biết sớm một ngày, cũng có thể thay đổi rất nhiều chuyện.

Thí dụ như theo Thiên Đình lôi bộ điều sang Lại bộ, chức quan phẩm cấp không thay đổi, ở trong mắt Phản Hư Nhân Tiên cũng không khác biệt gì. Nhưng đối với sắc phong tu sĩ lại có ảnh hưởng cực lớn, Lôi bộ khắp nơi mệt nhọc làm việc, nào có tôn quý như Lại bộ.

Hoặc là tìm cơ hội xuất hiện trước mặt lão tổ, nói mấy lời cát tường, không biết chừng có thể trực tiếp ghi vào danh sách.

Nhóm quan chức đầu tiên của Thiên Đình, hiển nhiên dễ dàng giành được nhất, tiếp sau sẽ căn cứ Thiên Điều tuyển chọn, cho dù Nguyên anh Đạo Quân cũng phải nhất phẩm nhất phẩm chịu đựng tư lịch công đức.

Chu Dịch xoay người rời đi, đi vài bước lại trở lại, nói.

“Chưởng giáo sư bá, khi chư vị lão tổ định chế sổ ghi tên, có thể đem vật này hợp lực luyện chế thành vô thượng pháp bảo.

Chính diện viết danh sách chính thần, mặt trái viết Thiên Điều luật pháp, sau đó cung phụng vào Thiên Đình uẩn dưỡng.”

“Lấy khí vận, công đức của Thiên Đình, tương lai tất nhiên trở thành chí bảo vô thượng, vì lịch đại Thiên đế chấp chương trấn nhiếp quần thần!”

“Đồng thời, bảo vật này có chư lão tổ luyện chế, có thể ở cuối danh sách thêm vào đạo hào, vừa biểu hiện quyết tâm Phong Thần, lại có thể danh dương hậu thế, truyền tống trăm vạn năm ở Đông Thắng Thần Châu!”

Quảng Vi Tử ánh mắt sáng ngời, cười nói: “Ngươi tên vô lại này thật giỏi nịnh nọt !”

Phản Hư Nhân Tiên đứng hàng Nhân Tiên tuyệt đỉnh, bảo vật thần thông gì cũng không thiếu, niệm tượng thứ nhất chính là phi thăng Tiên giới, thứ hai đó là có thể lưu danh hậu thế.

“Đây cũng không phải là nịnh nọt, vốn là công đức của chư lão tổ, có thể cho hậu nhân chiêm ngưỡng.”

Chương 564: Thiên Đình Tiên Tịch (3)

Chu Dịch nói: “Bảo vật này dùng để sắc phong chính thần, vậy gọi là Phong Thần Bảng?”

“Phong Thần Bảng...”

Quảng Vi Tử lẩm bẩm nói: “Trên bảng có người nổi danh, có thể sắc phong chính thần, cái tên này không tệ, rất có khí thế Thiên Đình chấp chương thần tiên trên trời dưới đất!”

Chu Dịch nói: “Lúc chương giáo luyện chế nhớ rõ, họ tên trên bảng có thể cắt giảm biến hóa.”

Hương hỏa Phong Thần thuật chỉ có thể đột phá Phản Hư, thọ nguyên cũng không phải là vô cùng vô tận, cho nên thượng tầng thần tiên vậy sẽ không ngừng luân phiên, họ tên trên Phong Thần Bảng cũng tùy thời đổi mới.

Đây đối với Thiên Đình mà nói là chuyện tốt, tránh khỏi xuất hiện Ngọc Hoàng đại đế mấy vạn, mấy chục vạn năm, bảo đảm có máu mới.

Thiên Đình quyết không thể lạng yên giữ lẽ thói cũ, phải theo nhu cầu Tu Tiên Giới mà biến hóa, nếu không gặp tạo thành giai cấp cố hóa tàn khốc, oán khí của hạ tầng tu sĩ, khi ý chí đủ nhiều, sẽ ảnh hưởng xu thế thiên đạo.

Chèn ép quá lợi hại, ngày nào đó xuất hiện con khỉ đại náo Thiên Cung, gần như là chuyện tất nhiên!

“Điểm này là chuyện nhỏ, không cần người nhắc nhở.”

Quảng Vi Tử nói: “Bần đạo tự biết thời di thể dịch, chỉ xác định mấy Thiên Điều căn bản, bảo đảm Thiên Đình vận hành bình thường. Chân chính quản sự là luật pháp, chế định mệnh mông như hải, vẫn là giao cho các đời Thiên Đế đi!”

“Chương giáo anh minh!”

Chu Dịch khom người thi lễ, hóa thành độn quang rời đi.

Quảng Vi Tử sống đến tuổi này, không có chuyện ngộ không ra đạo lý, chỉ có không muốn đổi quy củ.

...

Thanh Vân Sơn.

Miếu sơn thần.

Tin tức Chu Dịch từ Thiên Sơn trở về, thông qua các loại con đường truyền ra. Lại có tin tức nói chư giáo, chư quốc, Nhân Tiên, lão tổ, đã nghị định Phong Thần chi sự, chỉ thiếu công bố chi tiết trong đó.

Lão quái tu hành mấy trăm năm đều là tinh ranh, lúc này thông qua các loại thủ đoạn, cố gắng tới cửa báỉ phỏng.

Chu Dịch nhận được từng chồng báỉ thiếp, phàm là tu sĩ có phương pháp, có năng lực đưa tới, sau lưng đều có bóng dáng Nhân Tiên lão tổ.

“Bần đạo chỉ là công cụ, nào có tư cách quyết định cái gì...”

“Nhưng cũng không thể luôn trốn tránh, đợi Phong Thần bắt đầu, nói không chừng còn phải dựa vào đám nhị đại tam đại, ít nhất không thể gây phiền phức cho bần đạo!”

Hôm nay.

Thanh Vân Sơn bay tới từng đạo độn quang, có tăng có đạo, văn sĩ khát cái, thợ rèn quân linh vân vân.

Khí tức phần lớn là Nguyên Anh Đạo Quân, có mấy đạo mờ mịt không tên, tu sĩ bên cạnh vội vàng khom người hành lễ, hiển nhiên là Hóa Thần Thiên Quân.

Mấy ngày trước.

Chu Dịch phát thiếp mời rộng rãi, muốn mời đạo hữu bốn phương thưởng thức tiên nương.

Người nhận được thiếp mời không khỏi hoả tốc chạy tới thanh Vân Sơn, chuyện chính là Phong Thần, phẩm tử chỉ là có, tất cả mọi người đều muốn biết trước tin tức.

Miếu sơn thần.

Vĩnh Thịnh Điện.

Điều lan ngọc thể, kỳ hoa dị thảo.

Linh vụ trên đất sôi trào như tiên cảnh, nóc nhà dùng Tinh Kim chế tạo, rực rỡ chiếu rọi.

Hóa Thần Thiên Quân tiến vào trong điện, nhìn thấy nhiều linh vật hiếm thấy như vậy, tùy ý bị xem như vật trang trí đặt ở góc phòng, cũng không khỏi kinh thán rất xa hoa!

Trong điện đã có hơn hai mươi người, phân chia trái phải, vị trí phía trước đều là đám người khát cái văn sĩ ăn mặc quái dị, phía sau Nguyên Anh Đạo Quân đạo bào tăng y, thoát nhìn càng thêm tiên phong đạo cốt.

Tu vi đến Hóa Thần cảnh giới, nhìn thì như cách Nhân Tiên một bước, kì thực xa không thể chạm.

Pháp lực khó có thể tiến thêm, thọ nguyên lại dài đến hai ba ngàn năm, cho nên tu sĩ Hóa Thần lâu năm tính tình quái dị, lại ưu thích đi trà trộn phạm tục rèn luyện đạo tâm.

Thời gian lâu dài, quả thật thành tên khát cái văn nhân, hoặc thợ rèn binh tốt.

Yến hội chưa chính thức bắt đầu, trong điện đã rộn ràng huyền náo.

Chu Dịch qua lại như con thoi trong điện, nói chuyện phẩm tấu với từng khách nhân, bởi vì sống quá lâu, vô luận đan khí, Trận Phù của tu sĩ hay là cầm kỳ thi họa của phạm nhân, cũng đã tìm hiểu đến cảnh giới đại thành.

Cho nên nói chủ đề gì cũng có thể chen vào một miệng, nói ra giải thích độc đáo của bản thân, dẫn tới tu sĩ luôn miệng tán thưởng.

Lúc này.

Một đạo độn quang rơi vào trong điện, hóa thành lão giả tóc trắng, đạo bào lôi tha lôi thôi, dính dầu mỡ không biết quét ở đâu.

Chu Dịch vội vàng chấp tay chào hỏi: “Gặp qua Hồng sư huynh.”

“Tôn sư đệ không cần khách khí, lão đạo da mặt dày, không mời mà tới uống rượu.”

Ánh mắt lão đạo quét qua tu sĩ trong điện, độn quang chợt lóe lên rơi vào phía trước bên trái, bên cạnh đều là đồng môn Tiệt Thiên Giáo, ngồi đối diện là đệ tử Bồ Thiên Giáo.

Trước người đặt ngọc án, phía trên có linh quả bầu rượu.

Cầm lên bầu rượu rầm rầm uống một hơi, đạo nhân trung niên ở đối diện nháy mắt ra hiệu : “Ồi chao, đây không phải là Lê Kiếm Tiên Bồ Thiên Giáo sao, được xưng kỳ tài kiếm đạo ngàn năm có một, sao cũng muốn đi đường tắt Phong Thần?”

Lê Kiếm Tiên trừng mí mắt, không để ý đến lão đạo, khích tướng như vậy chẳng gọi lên được tia xấu hổ nào.

Tu sĩ trong điện ai không là nhất đại kỳ tài, nếu không cũng sẽ không lọt vào mi mắt Nhân Tiên, không biết sao tu vi đến cảnh giới như thế, muốn đột phá chỉ dựa vào thiên phú thì hoàn toàn không đủ.

Gần tới buổi trưa.

Chỗ ngồi trong điện đã đầy hơn phân nửa, không chỉ là tu sĩ tam giáo, còn có môn nhân đại giáo.

Chu Dịch đi tới vị trí đầu, nâng chén nói.

“Bần đạo tư lịch thấp kém, pháp lực nông cạn, may mắn được sư tôn coi trọng, mới chủ trì Phong Thần chi sự. Hôm nay mời chư đạo hữu phẩm tử, chính là sau khi xin chỉ thị sư tôn, có thể tiết lộ trước chút ít tin tức!”

“Kính xin sư huynh sư đệ chỉ giáo!”

Chương 565: Thanh Ngu xuất thế.

Tu sĩ trong điện đứng dậy đáp lễ, cho dù Hóa Thần Thiên Quân cũng không dám lên mặt, trước mắt chính là đệ tử của ba vị Nhân Tiên.

Huống chỉ trực tiếp chịu trách nhiệm Phong Thần, cho dù biết được quyết định chính là chư giáo lão tổ, nhưng người chấp hành hoàn toàn có thể sửa đổi biên độ nhỏ, chỉ cần không ảnh hưởng đại thể Nhân Tiên cũng sẽ nhắm một mắt, mở một mắt.

“Hôm nay chư giáo lão tổ, đang luyện chế Phong Thần bảng...”

Chu Dịch hôm nay cử hành yến hội, chính là vì thoát khỏi phiền toái.

Thiên Đình trước mắt là bí mật, nhưng dùng không được bao lâu, chư giáo Nhân Tiên sẽ đem tin tức truyền ra, dứt khoát nói thẳng, còn có thể bán tình cảm và thể diện cho người khác.

Trong điện yên tĩnh không tiếng động, tất cả tu sĩ đều đem từng câu từng chữ của Chu Dịch ghi tạc dưới đáy lòng, trở về lặp lại phân tích với đồng môn, tộc nhân.

Một lát sau.

Chu Dịch nói: “Đại đề là như vậy, chúc vị Thiên Đình, quy tắc Thiên Điều cụ thể, bản đạo cũng không hiểu hết!”

“Đa tạ sư đệ / sư huynh!”

“Có thể biết sớm mấy ngày, thiếu sư đệ một nhân tình lớn!”

“Thiên Đình, Phong Thần chi pháp huyền diệu bức này, cũng không biết là vị lão tổ nào đề xuất...”

Trong điện ông ông tác hưởng, nghị luận sôi nổi.

Sự tình liên quan đến thay đổi Tu Tiên Giới mấy vạn mấy chục vạn năm sau, cùng quan hệ của những người có mặt ở đây, có lẽ có thể mượn cơ hội này, đột phá cảnh giới cao hơn.

Lê Kiếm Tiên trầm ngâm chốc lát, nói: “Chu sư đệ, ta hàng năm trên chân núi bế quan tiêm tu, đối với vận hành của triều

đình, quan lại cũng không rõ ràng lắm, còn cần thỉnh giáo, Thiên Đình này chọn quan lại có bí quyết gì không?”

Mọi người nhất thời im bật, dựng thẳng lỗ tai nghe Chu Dịch trả lời.

“Lê sư huynh, ta cũng chưa bao giờ làm quan, suy đoán không căn cứ, chỉ có thể làm như tham khảo.”

Chu Dịch nói: “Đầu tiên có thể xác định, thà rằng làm quan nhỏ ở Thiên Đình, cũng không đi làm việc nặng.”

Đạo nhân ăn mặc lôi thôi nghi ngờ nói: “Theo như lời sư đệ, thăng quan cần công đức, làm việc ở địa phương vẫn tốt hơn ở Thiên Đình, hơn nữa đại quan địa phương có thể xưng thổ hoàng đế, thống khoái hơn làm quan nhỏ ở Thiên Đình...”

Tu sĩ phạm tục trà trộn trong điện, đều gật đầu đồng ý, bọn họ đã nhậm chức quan lại ở triều đình phạm tục, hiểu biết quá sâu với quy tắc ngầm và quanh co trong quan trường.

“Không phải!”

Chu Dịch lắc đầu nói: “Đây là Thiên Đình, cũng không phải là phạm tục. Thí dụ như Nguyên Anh Đạo Quân cử phạm, gặp Kim Đan thất phạm, người sau chẳng lẽ không luận giao bình đẳng?”

Lê Kiếm Tiên chợt nói: “Trong Thiên Đình sẽ xuất hiện tình huống chức quan cách xa cảnh giới?”

“Đây là chuyện chắc chắn phát sinh, cho dù ai đi Thiên Đình nhậm chức, đều được từ cử phạm tiến về trước...”

Chu Dịch nói: “Như vậy, tiểu thần cử phạm địa phương, sao có thể cùng quan lại và thượng cấp các bộ ở Thiên Đình làm tốt quan hệ?”

Thí dụ như Mỹ Hầu Vương thực lực mạnh mẽ, chiêu an cũng chỉ là quan cử phạm tép riu, nhưng lại có thể giao hảo với các đại thần đại tiên, nếu như không xé cờ tạo phản, đại để rất nhanh là có thể thăng quan.

“Nói rất có lý.”

Đạo nhân lôi thôi cười nói: “Quả thật như tin đồn, Tôn sư đệ là một người thần kỳ, không biết còn có chỉ điểm gì khác?”

Chỉ điều này thôi, hôm nay cũng không đến vô ích, nếu không hao hết khí lực chọn chức quan địa phương, nhìn như tác uy tác phúc mấy trăm năm, kết quả chức vị không thăng lên, sao còn hương hỏa Phong Thần kéo dài tánh mạng.

“Tiếp theo thì sao...”

Chu Dịch trầm giọng nói: “Chư vị không ngại thừa dịp còn có chút năm, đi Đại Hằng triều làm quan, tốt nhất có thể đứng hàng triều đình!”

“Đây là vì sao?”

Có tu sĩ nghi ngờ nói: “Đại Hằng kia chỉ là triều đình nhị lưu, cho dù lịch lãm kinh nghiệm quan trường, vậy nên đi các tiên triều như Đại Nguyệt, Thánh Dương!”

Ánh mắt Chu Dịch quét qua mọi người, sâu kín nói.

“Đương kim hoàng đế Đại Hằng, chính là vị Đế Quân đầu tiên của Thiên Đình!”

“Hí!”

“Cái gì?”

“Nguyên Đỉnh Đế có tài đức gì?”

“Bàn về làm hoàng đế, bản đạo cũng không kém!”

“Mấy trăm bồi tử đã tu ra khí vận!”

“...”

Tiếng nói vừa dứt, trong điện một mảnh xôn xao.

Cho dù ai cũng sẽ không nghĩ tới Nguyên Đỉnh Đế, một tu sĩ Nguyên Anh thấp kém, còn không phải là đại giáo chân truyền, có tư cách gì thống lĩnh Thiên Đình?

Chu Dịch chậm rãi phẩm tửu, bom đã thả ra, tin rằng sau hôm nay không ai tới quấy rầy nữa.

Mấy năm gần đây thật quá nổi danh, cần một điểm nóng mới để mọi người chú ý !

“Chuyện này đã được chư giáo lão tổ gặt đầu, trừ phi xuất hiện nhân tố không thể kháng, vị trí Thiên Đế là ván đã đóng thuyền!”

Những nhân tố không thể kháng cự?

Nhập ma, mất tích, ngã xuống...

Mọi người trong điện thần sắc huyền diệu, trong nháy mắt nghĩ ra mấy trăm loại thủ đoạn giết nhân, trong đó không thiếu thần thông bí thuật đã thất truyền.

“Chuyện phiếm đã nói xong, tiếp theo là chính sự hôm nay.”

Chu Dịch từ ống tay áo lấy ra mấy trăm hũ linh tửu, niên đại ngàn năm đến mấy ngàn năm, cười nói.

“Chuyện Phong Thần bắt đầu, bọn ta trong thời gian ngắn khó gặp nhau, hôm nay cùng uống, không say không về!”

...

Đại Hằng.

Cần Chính Điện.

Nguyên Đình Đế không chế phân thân, liên tục xử lý công vụ.

Kể từ khi tung ra hương hỏa Phong Thần bí thuật, đã thần các nơi đã bị đệ tử đại giáo tiêu diệt sạch sẽ, nhưng thiên tai nhân họa vẫn liên tiếp không dứt.

Hơn nữa Nguyên Lực Châu ngày càng tăng vọt, đệ tử đại giáo cũng nhịn không được nữa thao túng tai họa, thu hoạch hương hỏa trong bách tính.

“Nếu tất cả tu sĩ, cũng như người Bồ Thiên Môn thì tốt, hoặc luật pháp triều đình có thể trừng phạt đệ tử đại giáo!”

Nguyên Đình Đế khẽ lắc đầu, người đều sẽ có tư tâm, bao gồm chính hắn.

“Trẫm đã chấp chương Đại Hằng một trăm bảy mươi năm, dựa theo quy củ hoàng tộc, lẽ ra ba mươi năm nữa liền thoái vị. Lại gặp Tu Tiên giới thay đổi, long xà nổi lên long trời lở đất, chính là thời cơ tốt của trẫm!”

Chương 566: Thanh Ngu xuất thế (2)

“Đến tột cùng là thay đổi luật pháp, hay là phát phát động chiến tranh...”

Đang lúc suy tư, ngoài điện bay tới một đạo độn quang dừng ở ngoài điện, không kịp thông bẩm đã chạy vào.

“Bệ hạ, đại hỉ, đại hỉ a!”

“Triệu ái khanh, có đại hỷ sự gì?”

Nguyên Đỉnh Đế lộ vẻ nghi ngờ, Triệu Hồng trước mắt chức vị Lễ bộ Thị lang, bối cảnh là trưởng lão Thập Tuyệt giáo.

“Bệ hạ, thần nhận được tin tức chính xác.”

Trong ánh mắt Triệu Hồng hiện lên hâm mộ đồ ky, nói: “Thiên Đình sắp lập, chư Nhân Tiên lão ồ bổ nhiệm bệ hạ làm Thiên Đế đầu tiên, thống lĩnh quần thần Đông Thắng Thần Châu, có thể nói từ cổ chí kim không người nào có thể so sánh!”

“Thiên Đế!”

Nguyên Đỉnh Đế hơi ngẩn ra, danh hào này nghe thật uy phong, hỏi: “Thiên Đình nào, Thiên đế nào?”

Triệu Hồng giải thích cặn kẽ rõ ràng, tin tức bắt nguồn từ đồng môn sư đệ, sau khi tham gia tửu yến ở Thanh Vân Sơn lập tức đem tin tức truyền tới.

“Tại sao lại chọn trẫm?”

Trong mắt Nguyên Đỉnh Đế hiện lên vẻ kinh dị, mục tiêu của hắn chỉ là được phong chính thần, sau đó mượn hương hỏa nguyện lực thành tựu chân thần, tương lai dùng mấy ngàn năm thời gian thành tựu địa vị chân thần đệ nhất Đông Thắng Thần Châu.

Kết quả, kế hoạch còn chưa bắt đầu, bỗng nhiên biến thành Thiên Đế?

Danh hiệu đệ nhất chân thần, vô luận thân phận hay là thực quyền, cũng xa xa không sánh bằng Thiên đế!

Nguyên Đình Đế trầm tư hồi lâu, nhanh chóng tiêu hóa hết kinh hỉ, cười nói: “Trẫm nhất định sẽ tận tụy, không dám cô phụ chư Nhân Tiên coi trọng, cũng phải cảm tạ Triệu ái khanh, không biết muốn ban thưởng gì?”

“Bệ hạ, thần có yêu cầu quá đáng.”

Triệu Hồng khom người thi lễ, nói: “Thần xuất thân Thập Tuyệt Giáo, trong giáo có không ít đồng môn, nguyện ý vì bệ hạ cống hiến, vì nước xuất lực, kính xin bệ hạ có thể ban cho một nửa chức quan!”

“Đệ tử Thập Tuyệt là thiên kiêu trong chúng nhân, trẫm dĩ nhiên hoan nghênh.”

Nguyên Đình Đế nói: “Triệu ái khanh yên tâm, vô luận tới bao nhiêu đệ tử, quốc gia đều sẽ an bài quan chức.”

“Bái tạ bệ hạ!”

Triệu Hồng mặt lộ vẻ vui mừng, không uống công hân tùy thời đợi chờ tin tức Thanh Vân Sơn, con người chuyển động, nói: “Thần còn có một tin tức, liên quan an nguy bệ hạ. Không ít tu sĩ đối với việc bệ hạ được bổ nhiệm làm Thiên Đế, không cam lòng, muốn làm chuyện đại nghịch!”

“Trẫm chính là Nguyên Anh, trong mắt đại giáo chân truyền, chẳng qua là một giới tán tu mà thôi.”

Nguyên Đình Đế sâu kín nói: “Mai kia lên ngôi Thiên Đế, trên danh nghĩa quản hạt đông đảo đại giáo chân truyền, tất nhiên là có người không cam lòng!”

Triệu Hồng sắc mặt biến đổi, bỗng nhiên phù phù một tiếng quỳ xuống, đại giáo chân truyền thế nhưng không để ý mặt mũi như vậy.

“Thập Tuyệt Giáo đệ tử, tận lực ủng hộ bệ hạ!”

“Triệu ái khanh mau đứng dậy!”

Nguyên Đình Đế giọng nói rất là thân thiết, trong mắt lại hiện lên kinh ngạc, Triệu Hồng này cũng không kém vị tam giáo thủ đồ kia, có thể hợp tác nhưng phải cẩn thận phòng bị.

“Ái khanh hãy yên tâm, trẫm nhất định có thể an an ổn ổn, lên ngôi Thiên đế!”

“Thần chúc mừng bệ hạ.”

Triệu Hồng trong lòng sinh ra nghi ngờ, chẳng lẽ Nguyên Đỉnh Đế có chỗ dựa, Đại Hằng duy nhất được xưng tụng chỗ dựa chính là thái tổ kia.

...

Bí mật trên đời, chỉ cần vượt quá ba người biết, vậy thì không còn là bí mật.

Tin tức Thiên Đình, Thiên đế ngăn ngùn mấy ngày truyền khắp Đông Thắng Thần Châu, chỉ cần không phải tu sĩ tiềm tu thâm sơn, đều nghe nói Nguyên Đỉnh Đế sẽ trở thành chính thần chi chủ!”

Trong lúc nhất thời, vô số đạo độn quang bay đi kinh độ Đại Hằng.

Hoặc tìm kiếm chức quan, hoặc tâm tư quỵ dật, hoặc ăn dứa xem náo nhiệt, không phải là ít.

Nguyên Đỉnh Đế chỉ một thoáng thành trung tâm vòng xoáy, Chu Dịch nhất thời thanh nhàn, lén gặp mặt đám người Cổ Tiêu, Bùi Nguyên Châu, Bạch Tùy Tâm, nhận lời sẽ định chức quan thượng đẳng trên Phong Thần Bảng.

“Bần đạo lười làm quan, nhưng có một đám bằng hữu làm quan!”

Chu Dịch tu hành ở Thanh Vân Sơn nửa tháng, rốt đời được đồng tử dưới chướng chướng môn, đưa tới một vạn viên Nguyên Lực Châu.

Tùng viên trong suốt lóng lánh, mơ hồ có tơ vàng du đăng bên trong, không hồ là Nguyên Lực Châu từ trong tay Nhân Tiên, phẩm chất so với dự tính còn cao hơn một bậc.

Trở lại Côn Luân động thiên.

Chu Dịch dừng ở bên Kiến Mộc, khẽ vuốt vỏ cây màu tím.

“Ngưu Nhi a Ngưu Nhi, cách mấy ngàn năm, rốt cục cũng sắp gặp mặt!”

Nỗi xong lấy ra một đám Nguyên Lực Châu, thi triển Hương Hỏa Ngưng Thần Thuật Giải Phong, hóa thành hương hỏa dồi dào dung nhập vào hạch tâm Kiến Mộc.

Tàn hồn Hoàng Ngu được Nguyễn Lực Châu uẩn nhường, nhanh chóng lớn mạnh, bắt đầu chiếm cứ đoàn ý thức xanh biếc.

Một thành, hai thành, ba thành...

Lúc đạt tới năm thành, ý thức Kiến Mộc không ngừng run rẩy, hướng Chu Dịch phát ra sợ hãi, khiếp sợ dao động thần hồn, bắt đầu tận lực bài xích thần hồn Hoàng Ngu.

“Biết điều một chút, nghe lời, buông bỏ thần hồn, cùng Ngu Nhi hòa làm một thể...”

Thanh âm Chu Dịch êm dịu, giống như dỗ tiểu hài tử, ý thức Kiến Mộc do dự hồi lâu liền ngừng chống cự.

Theo hơn vạn viên Nguyễn Lực Châu dung nhập vào, tàn hồn Hoàng Ngu đã lớn mạnh chí cực, chiếm cứ chín thành chín đoàn ý thức, chỉ thiếu chút nữa đã hoàn toàn chiếm lấy, trở thành Kiến Mộc chi linh.

Nhưng liên tục dung nhập vào hương hỏa nguyên lực, lại không thấy tăng trưởng chút nào.

“Hả?”

Chu Dịch kinh ngạc lên tiếng, một mặt xanh biếc còn lại, vô luận như thế nào cũng khó mà dung hợp, dò hỏi: “Biết điều một chút, chuyện gì xảy ra?”

Một luồng ý thức Kiến Mộc còn tồn, tản mát ra dao động thần hồn.

“Thì ra là như vậy.”

Chu Dịch chau mày, thở dài nói: “Kiến Mộc phẩm cấp khởi điểm quá cao, Ngu Nhi hậu thiên chi hồn, xa xa không bằng Thôn Phệ Tiên Thiên chi linh, chỉ thiếu chút nữa đã giống như rãnh trời!”

Chương 567: Thanh Ngu xuất thế (3)

Suy tư chốc lát, thần hồn Chu Dịch hóa thành đao phong, thăm dò vào hạch tâm Kiến Mộc.

Chà!

Đoàn ý thức Kiến Mộc sơ sinh, vừa bị thần hồn Nguyên Anh cắt, trực tiếp tách màu xanh còn tồn kia ra.

“Việc đã đến nước này, chỉ có thể là ngựa chết làm thành ngựa sống, Ngu Nhi uẩn dưỡng trong Kiến Mộc mấy ngàn năm, đã dung hợp chín thành chín bản nguyên, cho dù chia ra làm hai, đại khái tỷ số cũng sẽ không tiêu tán!”

Lúc này, Kiến Mộc bản nguyên chia làm hai luồng một lớn một nhỏ.

Nhỏ xanh biếc, lớn mặc lục, cái trước vẫn ở trong Kiến Mộc, cái sau theo thân cây di động ra ngoài.

Vỏ cây màu tím nhanh chóng nhô ra, chui ra hai mảnh lá non, chỉ chốc lát liền sinh trưởng thành lá cây lớn cỡ bàn tay.

Hai mảnh lá cây ở giữa, chui ra nhị hoa đen nhánh, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nở rộ rồi khô héo, chỉ còn lại có trái cây huyền hoàng cỡ hạt đậu.

Ong ong ông...

Kiến Mộc không ngừng rung động, chợt bắt đầu thu nhỏ lại, từ chừng mười trượng qua trong giây lát chỉ còn lại tám chín trượng.

Trái cây huyền hoàng thì đang lớn lên, cho đến khi cỡ nắm tay.

Cùng lúc đó, hồn phách mặc lục chui vào trong trái cây huyền hoàng, từ từ lộ vẻ hóa thành ngư hình!

Mu!

Tiếng bò rống trầm muộn du dương truyền ra, trái cây từ Kiến Mộc bóc ra.

Thiên địa linh khí quán dồi dào rót vào trong đó, theo gió căng ra cao sáu xích, ngay tại chỗ lẫn một vòng hóa thành Hoàng

Nguru.

Da lông hoàng huyền, hai sừng cong trên đầu màu xanh biếc.

Mắt to như chuông đồng mờ mịt hồi lâu, dần dần có sắc thái, thân mật chà chà Chu Dịch, ánh mắt tràn đầy thân thiết.

Chu Dịch khẽ vuốt sừng bò, thiên ngôn vạn ngữ trong lòng hợp thành một câu nói.

“Đã lâu không gặp!”

Tiếng bò rống!

Hoàng Nguru vui vẻ đáp lại, cúi đầu nhìn thấy Linh sâm bé con, lè lưỡi liếm liếm.

Linh sâm bé con nhảy nhẩy lên đỉnh đầu Nguru nhi, ngồi xếp bằng giữa hai sừng bò, cao hứng liên tục vỗ tay.

“Nguru Nhi, khí vị trẻ người người thật dễ ngủ!”

Hoàng Nguru há miệng phun ra một đạo linh quang huyền hoàng, rơi vào đỉnh đầu linh sâm bé con, vài phiến lá xanh rạng rỡ phát sáng, thế mà lại từ từ biến thành màu vàng.

Linh sâm bé con trong xa xăm cảm ứng được, tựa hồ càng thêm thân cận với thiên địa, cao hứng lộn mấy vòng.

“Đội Nguru Nhi Độ Kiếp, sẽ chơi đùa cùng người.”

Chu Dịch phát tay cầm lên linh sâm trẻ con, mở ra trận pháp cấm chế của động thiên, hỏi: “Cần bản đạo hỗ trợ sao?”

Hoàng Nguru khẽ lắc đầu, ý thức thần hồn truyền ra yên tâm, lúc này hóa thành độn quang chui ra động thiên.

“Tiên Thiên Cân Cước, không hải sợ chính là Hóa Thần Thiên kiếp!”

Chu Dịch ngẩng đầu nhìn hướng Kiến Mộc, rút ngắn tới cao bảy tám trượng, khí tức uể oải không phân chấn, lẩm bẩm nói: “Mấy ngàn năm khổ công, khó có thể tính hết thọ nguyên thôi hóa, mới có thành tựu Nguru Nhi chết đi sống lại!”

“Sống đời thứ hai, Tiên Thiên Cân Cước, vô luận người nào, cũng có dẫn đến sóng to gió lớn ở Tu Tiên Giới...”

Hoàng Nguru có thể nhờ Kiến Mộc đạt được cơ duyên này, những người khác tất nhiên cũng có thể.

Lúc này, Kiến Mộc còn sót lại một luồng ý thức, tản mát ra dao động khát vọng.

“Biết điều một chút, hôm nay lập công lớn, bản đạo sẽ thưởng ngươi!”

Chu Dịch thi triển Ngọc Lộ Quyết, hao phí tám trăm thọ nguyên, Tạo Hóa Ngọc Lộ nguyên bản xanh thẫm như cao, từ từ hóa thành tinh thể xanh biếc.

Tinh thể rơi vào bề mặt Kiến Mộc, hé ra khe hở nuốt vào, khí tức uể oải khôi phục không ít.

Trường Sinh Đảo khẽ rung rung, Chu Dịch trong nháy mắt lại khôi phục thanh xuân, cảm ứng kia hao tổn không biết bao nhiêu thọ nguyên, vẫn như trước chỉ cần đạo quả, lại lần nữa kết pháp quyết ngưng tụ tạo hóa ngọc lộ.

“Lại đến!”

Liên tiếp thi triển mười mấy lần, pháp lực hao hết, Chu Dịch ngồi xuống khôi phục.

Bên ngoài.

Thanh Vân Sơn.

Phạm vi mấy ngàn dặm, đều bị kiếp vân bao phủ.

Lôi quang vô cùng vô tận rơi xuống, ầm ầm trên thân Hoàng Ngưu, nhưng ngay cả một tia da lông cũng phá không ra.

Tình cảnh kinh khủng như vậy, đã sớm kinh động chư sơn thần Hà Bá, xa xa đứng trong đám mây ngấm nhìn. Thân là tộc nhân chân truyền Bồ Thiên, tất nhiên kiến thức rộng rãi, nhận ra đây là Hóa Thần Thiên kiếp.

Lôi đình mệnh mông ngăn cách thần thức, thấy không rõ thân ảnh người độ kiếp.

“Chẳng lẽ là sơn thần đại nhân?”

“Nghe nói sơn thần Ngưng Anh chưa đầy trăm năm, sao có thể đột phá Hóa Thần?”

“Chưa chắc không thể, đây chính là tam giáo thủ đồ, ba vị nhân tiên sư tôn có lẽ hợp lực thi triển bí thuật nghịch thiên!”

“Truyền thuyết Phật Môn có phương pháp luân hồi, có lẽ từ U Minh Địa phủ thu hồi thân thể kiếp trước, hợp hai làm một, gần ngàn trăm năm đột phá Hóa Thần cũng có khả năng.”

“U Minh Địa phủ? Đây không phải là truyền thuyết phàm tục sao, bản thể chính là miếu thành hoàng!”

“Thiên Đình cũng sắp thành lập, chưa chắc đã không có Địa phủ!”

“...”

Mọi người nghị luận rối rít, có bối cảnh Bồ Thiên Giáo, thật cũng không sinh ra sợ hãi gì.

Lôi đình liên tục nổ vang hơn phân nửa ngày thời gian, khi đệ cửu trọng lôi kiếp buông xuống, trong thiên địa thể nhưng mất tiếng.

Ánh mắt tu sĩ vây xem cũng lộ ra hoảng sợ, vô luận truyền âm hay là la lên, đều không phát ra thanh âm nào, trong vòng ngàn dặm giống như bức họa vắng lặng.

Ông!

Đại âm vô thanh, đại tượng vô hình, lôi kiếp rơi xuống không có hình dạng, trực tiếp đem thiên địa nhuộm thành màu tím.

Tiếng bò rống!

Hoàng Ngu ngửa mặt lên trời rống dài, lần đầu tiên phát ra thanh âm, thân hình nhanh chóng bành trướng tới ngàn trượng, giống như ngọn núi huyền hoàng đứng vững vàng giữa thiên địa.

Há mồm nuốt hấp.

Tử sắc đầy trời như nước tiến vào bụng Hoàng Ngu, nó thỏa mãn nấc một cái, khoe miệng tràn ra lôi đình.

Kiếp vân tản đi, bầu trời trong xanh.

Chương 568: Kiểm lĩnh quần ma.

Sơn thần hà bá vây cười mây bay tới, khom người thi lễ nói:
“Chúc mừng yêu thần!”

Hoàng Ngưu khẽ gật đầu, không cần giải thích lai lịch chính mình, trên lưng đã xuất hiện thân ảnh Chu Dịch.

“Đây là tọa kỵ của bản đạo, các ngươi không cần kinh hoảng.”

“Tham kiến sơn thần!”

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, chỉ cho rằng Nhân Tiên ban cho linh thú hộ thân, trong mắt hiện lên vẻ hâm mộ.

Chu Dịch nói: “Các ngươi xử lý rất tốt Thanh Vân Sơn, từng kiện công đức bản đạo đều nhớ rõ sở, tương lai hẳn có thể lưu danh tính trên Phong Thần Bảng.”

“Bái tạ sơn thần!”

Mọi người nhất thời mặt lộ vui mừng, ai ở đây không biết Chu Dịch chủ đạo Phong Thần, những Thượng Đẳng thần vị có Nhân Tiên lão tổ ký tên, sơn xuyên thủy mạch tiểu thần hạ đẳng còn có thể tranh một chuyến.

Chu Dịch khẽ gật đầu, thanh danh của mình đã nát đến cùng, dứt khoát thêm chuyện dùng không khách quan cũng không ngại.

Khẽ vượt sừng bò, Hoàng Ngưu tâm linh tương thông, dưới chân sinh mây bay về phía kinh đô.

Tiên Thiên Yêu Thần Cân Cước, rất nhiều diệu pháp vô sự tự thông, tốc độ cười mây thế nhưng không kém gì Đại Ngũ Hành Độn Thuật.

Cái trước là tiên pháp Thượng Giới, cái sau nhắm thẳng vào phi thăng, cũng không phải là nhân gian tục vật.

...

Nghiễm Nguyên phủ.

Hoàng vân lãng không phi hành, dọc đường một mảnh hoang sơn vô danh.

Chu Dịch ngồi xếp bằng trên lưng Hoàng Ngưu, lấy ra «Luân Hồi Kinh» đọc đi đọc lại, tìm hiểu diệu pháp “Độ kỷ”.

“Lấy Luân Hồi Pháp cắt đứt một luồng thần hồn bốn nguyên, chuyển thể làm phân thân đặc thù, lại không có ký ức bản ngã...”

“Phân thân giống như nhân cách độc lập, ở trong thể tục pha trộn sinh hoạt, cho đến khi giác ngộ được mình từ đâu tới, là có thể đem toàn bộ tinh khí thần dung nhập vào trong bản tôn!”

“Tất cả tinh khí thần, bao gồm phân thân, có thể thông qua Luân Hồi Pháp tăng trưởng tu vi, chỉ cần phân thân trở về đủ nhiều, tự nhiên có thể đột phá bình cảnh, thậm chí đạt tới cảnh giới phá không phi thăng!”

Chu Dịch khẽ nhíu mày, Luân Hồi Pháp này thiếu sót quá mức rõ ràng, khó trách trong Phật giáo có ít người tu hành như vậy.

Chỉ khi pháp lực khó có thể tiến thêm, mới đem hy vọng ký thác vào Luân Hồi Pháp.

“Phân thân này sinh mệnh độc lập, nếu như không thể bước vào đạo đồ, trăm năm thời gian chớp mắt lướt qua, căn bản khó có thể hiểu ra bản nguyên, chết rồi không những không thể phản hồi lại tu vi, thậm chí còn chôn vùi vô ích một thân hồn bản nguyên!”

“Hôm đó Pháp Văn hòa thượng nói không sai, phải tham ngộ Phật pháp, ngộ được chân ý trong đó, xâm nhiễm thần hồn bản nguyên, trở thành tồn tại giống như Phật tử.”

“Phật tử thi triển Luân Hồi Kinh, phân thân cũng thiên sinh phật tính, sau khi chuyển thể tự nhiên thân cận kinh Phật, chỉ cần đọc kinh văn đủ nhiều, là có thể ngộ ra bản ngã...”

“Cho nên, Luân Hồi Kinh này không phải thần tăng Phật môn, tu hành ngược lại sẽ thiếu sót?”

Chu Dịch không nhịn được nhổ nước miếng: “Chẳng trách tam sư tôn thông khoái như vậy, dễ dàng đem kinh văn trấn giáo Phật giáo ban cho mình, kì thực muốn tu thành, tất nhiên trở thành đệ tử Phật môn thật sự!”

Hạn chế bực này rất là huyền diệu, cho dù Huyền Môn ma giáo có được Luân Hồi Kinh, giống như giấy vụn mà thôi.

“Chẳng qua, bản đạo lại có chút bất đồng...”

Chu Dịch thần thức quét qua Trường Sinh Đạo quả, trong lòng suy đoán phân thân chịu đạo quả ảnh hưởng hay không, cũng có thiên phú trường sinh bất tử.

“Nếu như phân thân cũng trường sinh bất tử, đây chẳng phải tương đương nhiều người giúp bản đạo tu luyện? Hơn nữa chỉ cần thiên trường địa cửu, cuối cùng có một ngày có thể mình ngộ bản ngã, tu luyện đoạt được hòa làm một thể!”

“Bản đạo trường sanh bất tử, thọ nguyên vô tận, phân thân chết đi thân hồn bản nguyên hao tổn, mấy thập niên là có thể khôi phục như cũ.”

“Trở về lại thử một chút, có thể tránh hạn chế của Luân Hồi Kinh hay không!”

Chu Dịch mặt lộ vẻ vui mừng, lại thêm một bí thuật thích hợp trường sinh, nếu là Luân Hồi Thuật có thể thành, tương lai sử dụng không kém gì Tiệt Thiên Thuật và Ngọc Lộ Quyết.

Đúng lúc này.

Từng tiếng cười khắc khắc quái dị truyền đến, bốn phương tám hướng dâng lên mười mấy đạo khói đen, kết thành trận pháp cấm chế.

Ở giữa mỗi đạo khói đen là một tu sĩ quái dị, hoặc mặt xanh nanh vàng, hoặc xấu xí lôi thôi, hoặc sinh ra sáu cánh tay, thậm chí đầu người thân thú.

“Đây là người hay là yêu?”

Chu Dịch mặt lộ vẻ kinh dị, yêu nhân đầu người thân thú, nửa người dưới gần như là nhiều loại dị thú chấp vá lại, quái dị kinh khủng.

“Khắc khắc khắc, bản tọa Thiên Trọng Uyên La Tiêu.”

Lòng ngực La Tiêu có hai vuốt hổ, một cái nắm cờ đen, một cái lắc lư, cười quái dị nói: “Hôm nay liền mời tam giáo thủ đồ vào luân hồi, đã có nghiệp lực quán thân, liền trả nợ cho xong, chớ lẫn vào Phong Thần chi sự nữa!”

“La Tiêu Ma Quân!”

Chu Dịch lập tức bừng tỉnh, lúc trước từ trong miệng Bạch Tùy Tâm nghe qua người này, tu hành Hóa thú Kinh của ma giáo phân chi.

Lúc tu hành lấy thân hóa thú, quá trình rất là thảm thiết, sau khi tu thành có thể đạt được thiên phú thần thông của dị thú. Không giống với tu sĩ pháp thuật, không cần kết pháp quyết, vận pháp lực, mà là tùy tâm động nhất niệm pháp thành.

La Tiêu Ma Quân đã vào danh sách vây giết, không ngờ còn chưa đến lượt hấn, hấn đã tự tìm tới cửa.

Nhìn mười hai đạo khói đen xung quanh, Chu Dịch cười nói.

“Chư vị xác thực là người đứng đầu ma tu, bản đạo tự nhận không liên quan đến ma giáo, vì sao bố trí trận pháp cấm chế mai phục?”

Sau khi tu thành Hư Không Độn Pháp, cũng không sợ bất kỳ khôn trận nào nữa, cho dù đánh không lại cũng có thể phá không mà chạy. Đại Ngũ Hành Độn Pháp, Tiên Thiên Phá Diệt Thần Phong và rất nhiều chạy độn pháp thần thông, Hóa Thần Thiên Quân cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Chương 569: Kiểm lăng quần ma (2)

Huống chi, ngồi xuống Thanh Ngưu chính là Tiên Thiên Yêu Thần!

Mười hai vị ma đạo Nguyên Anh kết trận, cho dù là ma giáo chân truyền, Chu Dịch cũng không đặt vào trong mắt.

Ma Quân ở bên cạnh lạnh giọng nói: “Tên nhãi nhà ngươi đưa ra thiết lập Thiên Đình chi pháp, nhưng cố ý đem ma đạo tu sĩ loại bỏ bên ngoài, còn dám nói không có nhân quả?”

“Thì ra là như vậy.”

Chu Dịch khẽ gật đầu: “Ma giáo tu sĩ tàn sát phạm tặc, không phù hợp với bản ý che chở sinh linh Thần Châu của Thiên Đình, cần gì phải lẫn vào. Bản đạo đề nghị các ngươi, phế bỏ một thân tu vi, chuyển tu Phật pháp mới là chính đạo !”

Nói thế không phải là trêu chọc, như mọi người ma giáo phế bỏ ma công, quay đầu bái nhập Phật giáo, quả thật có cơ hội đi lên Phong Thần Bảng.

Phật giáo lão tổ vì thu nạp nhân tâm, tất nhiên đưa ra cơ hội lên bảng.

Ma giáo lão tổ vì ma đạo truyền thừa, cũng sẽ ủng hộ những đệ tử này, coi như là cho Thiên Đình năm cát.

“Cần gì phải phiền toái như vậy!”

Một vị Ma Quân sáu tay nói: “Chỉ cần giết chết toàn bộ người Phong Thần, giết thẳng đến khi Thiên Đình nhận tu sĩ giáo ta vào, nếu không Phong Thần này cũng đừng nghĩ bắt đầu.”

Chu Dịch hơi ngẩn ra, tâm tư thay đổi thật nhanh, ánh mắt nhìn về phía chúng Ma Quân tràn đầy thương hại.

“Chẳng trách chư vị đạo hữu cố ý đi tìm chết, hóa ra là chỗ tốt mà ma giáo lão tổ đưa cho bản đạo, hôm nay không thu, chẳng phải là bác bỏ mặt mũi Nhân Tiên?”

Bồ Thiên chương giáo đã sớm đưa tin, ma giáo lão tổ thu hoạch công đức phi thăng, đã đáp ứng Phong Thần chi sự.

Những Ma Quân này còn nói xằng ngẩn cảm Phong Thần, rõ ràng là pháo hôi ma giáo đưa tới!

Đường đường tam giáo thủ đồ, cho dù như tin đồn bất giỏi đấu pháp, chỉ bằng vào linh bảo ba vị Nhân Tiên ban thưởng, cũng đủ để quét ngang quần ma.

“Chỗ tốt gì?”

Người nói chuyện khuôn mặt che kín, một tay trợn bàn một tay trợn kỳ, chính là Ma Quân bày ra Thập Nhị Thần Sát Đại Trận.

“Đương nhiên là mười hai nơi sơn xuyên thủy mạch vô chủ!”

Chu Dịch lúc nói chuyện, mi tâm chợt lóe linh quang, bay ra một thanh thất thải trường kiếm.

Thất thải phi kiếm khí tức lúc có lúc không bất định, ánh mắt nhìn qua, không khỏi sinh ra các loại cảm xúc hỉ nộ ái ố. Ma Quân sáu tay vừa mới kêu gào, sa vào vô vọng không cùng, trơ mắt nhìn phi kiếm bay tới, đem thân thể Nguyên Anh của mình cắt thành hai khúc.

“Đây là... Thất Tình Kiếm!”

Ma Quân che kín hú lên quái dị, tình thích hóa thành khối đen biến mất không thấy gì nữa, chỉ để lại trận kỳ tại chỗ tự vận hành.

Thất Tình Kiếm!

Sát khí tiếng tăm lừng lẫy ở Đông Thắng Thần Châu, người luyện chế Thất Tình Đạo Nhân đã phi thăng Tiên giới, đem bảo vật này lưu lại ở Bồ Thiên Giáo, kinh nghiệm một đời lại một đời Nhân Tiên uân dưỡng gia cường, uy lực đã đạt đến linh bảo đỉnh.

Chỉ thiếu chút nữa, hóa thành tiên khí có một không hai!

Thiết Quan Tiên chính là người giữ Thất Tình Kiếm của đời này, năm xưa mượn kiếm khí chi lệ, giết cho ma giáo tu sĩ sợ mất mật.

Còn lại mười tôn Ma Quân, tất nhiên nghe qua uy lực bảo vật này, lập tức thi triển bí thuật chạy trốn, thậm chí không tiếc thiêu đốt thọ nguyên tinh huyết, chỉ cầu chạy nhanh hơn đồng đạo một chút.

Kết quả còn chưa thoát ra hơn mười dặm, lai đụng phải trận pháp cấm chế.

Mười hai trường phiên lăng không phiêu đăng, ngưng kết thành Thần Sát Đại Trận, phong cấm hư không phạm vị trăm dặm.

“Đáng chết!”

La Tiêu phản ứng cực nhanh, giận dữ hét: “Âm lão quái nắm trong tay trận pháp, phong cấm tứ phương, chặn chết chúng ta ở nơi này!”

Những Ma Quân khác dồn dập đụng phải ngăn cản, lập tức hiểu được.

Lúc này.

Chu Dịch pháp lực thôi động Thất Tình Kiếm chém giết qua, chỉ thấy La Tiêu đang lúc lửa giận ngập trời, thế nhưng thi triển bí thuật cứng đối cứng với phi kiếm.

Xoẹt!

Thất Tình Kiếm vòng một vòng quanh cổ La Tiêu, máu tươi bắn四射, một cái đầu lăng không bay lên.

“Thất Tình Kiếm này thật quá quý dị, không giống pháp bảo Huyền Môn chính tông, thế nhưng có thể dẫn động thất tình lục dục của tu sĩ, để cho bọn họ giống như mất trí tuệ đầu pháp. Đối với người đạo tâm kiên nghị, uy lực không tăng lại giảm, đối với ma đầu dục vọng bùng bùng, uy lực tăng lên gấp bội!”

Chu Dịch tay kết pháp quyết, Thất Tình Kiếm chia ra làm chín, chia ra đâm về phía Ma Quân còn lại.

Chỉ chốc lát sau.

Thần Sát Đại Trận kịch liệt chấn động, âm âm vỡ vụn hóa thành mười hai trận kỳ.

Chu Dịch phát tay đem trận kỳ thu vào tay áo, vỗ vỗ Hoàng Ngưu, men theo khí tức đuổi theo hướng Âm lão quỷ.

Tu sĩ ma đạo rất giỏi đánh lén chạy trốn, Âm lão quỷ lại càng là nhân tài kiệt xuất trong đó, chỉ chốc lát đã thoát ra mấy ngàn dặm, so với Nhân Tiên Yêu Thần chênh lệch cũng quá lớn.

Rất nhanh.

Âm lão quỷ cảm ứng được khí tức sau lưng, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Huyền Hoàng Thần Thông kéo dài bầu trời, cách mình chưa đến trăm dặm, trong lúc ý niệm vừa chuyển đã rút ngắn hơn mười dặm.

“Đạo hữu, xin dừng bước!”

Chu Dịch ngồi xếp bằng trên lưng bò, tay nắm Thất Tinh Kiếm, thật sự là Đạo Quân tiên khí phiêu phiêu cao diệu.

“Đạo hữu tha mạng, ta biết một bí mật...”

Âm lão quỷ tâm tư thay đổi thật nhanh, cố gắng tìm kiếm lý do giữ mạng, trong đó tin tức ma đạo đứng đầu của Tứ Hải Thiên Sơn, ý đồ ám sát Nguyên Đỉnh Đế là quan trọng nhất.

Nguyên Đỉnh Đế là Thiên Đế tương lai, nếu có thể lấy tin tức này nói trước giao hảo, tất nhiên tiền đồ vô lượng!

Hoàng Ngưu nhích tới gần Âm lão quỷ trong mười dặm, móng bò giờ lên, một cước nhắm vào sau lưng.

Phốc!

Âm lão quỷ chỉ cảm thấy núi cao áp thân, thân thể trong nháy mắt nát hơn phân nửa.

Còn chưa tới kịp tiếp tục cầu xin tha thứ, lại mấy cái móng bò giẫm qua, thân thể Nguyên Anh hơi phi yên diệt.\

Chương 570: Linh vật Tiên Thiên.

Chu Dịch từ ống tay áo lấy ra Vạn Hồn Phiên, nhẹ nhàng lay động, đem tàn hồn Nguyên Anh thu vào trong đó, vô số hung hồn lệ quỷ chia nhau mà ăn, không ít âm hồn thu được một luồng Nguyên Anh bản nguyên.

“Bần đạo biết nhiều bí mật lắm, đã sớm không có hứng thú!”

Kinh đô.

Giữa trưa.

Các tu sĩ trong thành nhìn thấy đám mây ngũ sắc vắt ngang qua vòm trời.

Bọn họ đều thi triển pháp thuật linh mục nhìn về phía xa, sau đó thấy rõ một người cười trâu đến.

Người cười trâu giống như nông dân chăn trâu ở phạm tục, nhưng một bước đi trăm dặm, một trong giây lát đã đến ngoài kinh thành, xoay hai vòng rồi rơi vào một động phủ ở phía Đông thành.

“Hơi thở sánh ngang với Hóa Thần Thiên Quân, sao lại khoe khoang như vậy?”

Tu sĩ tâm thường âm thầm coi khinh, lại không dám nói thành lời, Thiên Quân tai thính mắt tinh, gặp phải người có lòng sẽ hẹp hòi sẽ trực tiếp ba thương một đạo thiên lôi.

Một ít người có tu vi cao nhìn thấy đạo nhân cười trâu, vội vàng báo tin cho tông môn, đạo hữu.

Quan lại triều đình đã đứng chờ sẵn ở đó, sau khi xác nhận thân phận của đạo nhân, không chế độ quang bay vào hoàng cung.

Cần Chính Điện.

Độn quang rơi xuống, hóa thành một lão giả mặc quan phục màu tím, cúi người hành lễ với Nguyên Đỉnh Đế.

“Bái kiến bệ hạ!”

Đông Thắng Thần châu đã lan truyền Nguyên Đỉnh Đế chính là đế quân đầu tiên của Thiên Đình, đáng lẽ có thể sửa miệng gọi là Thiên Đế. Nhưng trong những lúc như vậy càng phải cẩn thận chặt chẽ, tránh làm nhiều người bên Nhân Tiên lão tổ không vui.

“Thái sư không cần đa lễ.”

Nguyên Đỉnh Đế thi pháp đỡ lão giả lên, nói: “Tam giáo thủ đồ kia đã đến kinh thành?”

Tịch Vân Tử đứng hàng thái sư cảm ứng được pháp lực sâu thẳm dày nặng, hơi kinh ngạc, bệ hạ mấy ngày trước vẫn là Nguyên Anh, giờ đã thành công tấn chức Hóa Thần!

“Thái sư không cần kinh ngạc.”

Nguyên Đỉnh Đế như đoán được suy nghĩ của lão giả, cười giải thích: “Hương khói phong thần có thể giúp lão tổ đột phá Phản Hư, nếu trăm muốn thống lĩnh thần đàn, cảnh giới Nguyên Anh thật sự quá yếu.”

“Chúc mừng bệ hạ.”

Tịch Vân Tử lại cúi người hành lễ, lần này chân thành hơn mấy phần.

Ông ta vốn là Hóa Thần lão tổ của tiểu tông môn, sau khi nhận được tin tức từ Thiên Đình đã lập tức lựa chọn đầu quân cho Nguyên Đỉnh Đế, đảm nhiệm chức quan nhất phẩm. Đáng tiếc các đại giáo đã cầm giữ quan chức thực quyền, Nguyên Đỉnh Đế cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, đành phải cho một hư chức.

“Bệ hạ đoán không sai.”

Tịch Vân Tử đã dừng ở Hóa Thần đỉnh phong hơn ngàn năm, hương khói phong thần là cơ hội cuối của ông ta: “Nhưng vị kia không phải đến một mình, còn cưỡi một Hoàng Ngưu Yêu thần, hơi thở vô cùng phi phàm!”

Nguyên Đỉnh Đế suy nghĩ một lát, nói: “Xem ra vị kia được Nhân Tiên lão tổ coi trọng, có lẽ còn cần lại tăng chức quan thêm một bậc.”

“Bệ hạ, thần kiến nghị hãy phong lên chức cao nhất.”

Tịch Vân Tử nói: “Ban thưởng, thực quyền cũng lên cấp cao nhất, chỉ cần có thể mượn sức vị này, tương đương có được sự duy trì của tam giáo, chức vị Thiên Đế sẽ không thể dao động.”

“Vậy làm theo lời thái sư.”

Nguyên Đình Đế gật đầu: “Phong làm tể tướng, cộng thêm chức quốc sư, giám sát các quan lại, tiền trăm hậu tấu, làm phiên thái sư tự mình tuyên chỉ.”

“Bệ hạ anh minh.”

Tịch Vân Tử thở phào nhẹ nhõm, sợ Nguyên Đình Đế lên được Thiên Đế bắt đầu kiêu ngạo tự mãn.

Hiện tại Thiên Đình vẫn chưa xây, tam giáo thủ đồ còn tôn quý hơn cả Thiên Đế hư vô mờ mịt, cho dù tương lai thống lĩnh thần đàn, tam giáo nhân tiên cũng có thể phế đi lập cái khác.

Lãnh chỉ.

Tịch Vân Tử bay ra khỏi hoàng cung, dừng ở ngoài động phủ phía Đông thành.

“Tiên Nhân động?”

Nhìn bảng hiệu của động phủ, Tịch Vân Tử vuốt râu, quả nhiên tham hoa háo sắc như trong lời đồn, nói.

“Bần đạo là thái sư Tịch Vân Tử, biết đạo hữu đến kinh thành, vâng lệnh của bệ hạ đến tuyên chỉ.”

Trận pháp trong động phủ lóe lên, lộ ra một cửa vào.

Tịch Vân Tử đi vào trong, nhìn thấy Hoàng Ngưu đang nằm, hơi gật đầu coi như chào hỏi.

Đi vào trong nhà nhìn thấy Chu Dịch đang phẩm trà, chấp tay nói: “Đã nghe qua đại danh của tam giáo thủ đồ từ lâu, cuối cùng hôm nay cũng được gặp!”

Chu Dịch cười nói: “Không nhận nổi lời khen này, đây là linh trà được ngắt từ cây trà 5000 năm, mời thái sư đánh giá.”

“Linh trà 5000 năm!”

Tịch Vân Tử rất vui, ông ta ham mê phẩm trà, phí rất nhiều sức lực mới xin được một gốc trà 3000 năm từ trong tay của

Nhân Tiên lão tổ, sau khi trồng trọt ngắt được linh trà cực phẩm.

Không quan tâm chuyện đọc thánh chỉ, lập tức ngồi xuống ghé đối diện, nhìn thử đoạn pha trà thuần thực của Chu Dịch, tán thưởng.

“Bần đạo từng uống linh trà 1500 năm, nhưng so với trà của đạo hữu, thật sự thua kém rất nhiều!”

“Thái sư quá khen.”

Chu Dịch tự tay rót trà cho Tịch Vân Tử, nói: “Hôm nay thái sư đến đây, sợ rằng không chỉ mỗi việc ban thưởng?”

“Đạo hữu nói không sai, bệ hạ cảm nhớ công của đạo hữu nên phong làm tể tướng, ban cho chức quốc sư.”

Tịch Vân Tử nhấp một ngụm linh trà, liên tục khen ngợi: “Hiếm khi được ngửi linh trà cực phẩm như này!”

Chu Dịch ngạc nhiên, sau khi Đại Hạng Thái Tổ lập quốc cũng không thiết lập tể tướng, không ngờ Nguyên Đĩnh Đế lại vi phạm tổ chế, đủ thuyết minh lòng mượn sức.

Lấy ra một hộp ngọc từ cổ tay áo, bên trong là một cân trà bánh, nói.

“Nếu thái sư thích lá trà này thì cầm đi uống đi, bần đạo không hiểu nhấm nháp, uống lên giống như trâu gặm mẩu đụn.”

“Nhiều như vậy?”

Tịch Vân Tử nhìn trà bánh, hâm mộ nói: “Chắc hẳn đạo hữu đã tìm được một cây trà 5000 năm, nếu không mỗi một mảnh linh trà như vậy đều vô cùng trân quý!”

Linh trà không giống lá trà phàm tục, một mảnh có thể pha mấy ấm.

Chương 571: Linh vật Tiên Thiên (2)

Chu Dịch gật đầu, coi như thừa nhận chính mình có cây trà 5000.

Mấy ngàn năm trước trồng hơn mười cây ở động thiên Côn Luân, chỉ định điểm xuyết cho cửa đạo quan, theo thời gian lại thành linh vật có giá trị liên thành.

Tịch Vân Tử thu trà bánh vào cổ tay áo, nói: “Chỉ cần đạo hữu đồng ý duy trì bộ hạ, tương lai sẽ trợ giúp đạo hữu phong thần, có khi sẽ trở thành Thiên Đế đòi tiếp theo!”

“Bần đạo không có hứng thú với việc làm quan.”

Chu Dịch lắc đầu từ chối: “Nhưng thật ra có thể duy trì bộ hạ, chỉ cần linh vật Phản Hư.”

“.....”

Khóe miệng của Tịch Vân Tử run rẩy, linh vật Phản Hư sinh ra từ khí cơ thiên địa, còn được gọi là linh vật Tiên Thiên.

Mỗi lần hiện thế sẽ dẫn phát rung chuyển rất lớn.

Đừng nói Hóa Thần Thiên Quân đấu pháp chém giết, ngay cả Nhân Tiên cũng sẽ lao vào tranh đoạt.

Lần trước linh vật Tiên Thiên xuất hiện ở Đoạn Long Cốc, đây là Huyết Liên Tiên Thiên được uẩn dưỡng sinh ra từ vô số thi hài của Long tộc, có tác dụng lớn cho tu sĩ tu Huyết đạo, các tu sĩ thuộc tính khác cũng có thể tăng lên xác suất đột phá.

Sau khi Tịch Vân Tử biết tin này, vô cùng tự tin đi Đoạn Long Cốc.

Đứng nhìn từ xa, tùy ý ném vài đạo pháp thuật, trở về khoác lác với đệ tử trong môn từng đấu pháp cùng với ba vị Nhân Tiên Phản Hư, còn toàn thân mà lui!

“Đạo hữu, linh vật Tiên Thiên chỉ có thể gặp không thể cầu, gần ngàn năm chưa từng hiện thế. Có lẽ lại thêm ngàn năm nữa cũng sẽ không ra đời, không bằng đổi điều kiện khác?”

“Bần đạo không bắt buộc!”

Chu Dịch nói: “Chỉ cần bệ hạ lập lời thề, tương lai có linh vật Tiên Thiên xuất hiện sẽ đoạt đến cho bản đạo, nếu bản đạo đã chết sẽ truyền lời thề này cho hậu bối, mãi đến khi thọ nguyên của bệ hạ hao hết!”

“Bản đạo sẽ thương lượng với bệ hạ.”

Thần thức của Tịch Vân Tử rất rộng, có thể bao trùm cả kinh thành, trực tiếp đối thoại với Nguyên Đỉnh Đế trong Càn Chính Điện.

Còn vì sao Nguyên Đỉnh Đế không gặp mặt Chu Dịch, thật ra vì để lại đường sống cho cuộc đàm phán, nếu thật sự không đồng ý thậm chí trở mặt ngay thì có thể để Tịch Vân Tử chịu thay.

Một lúc sau.

Tịch Vân Tử nói: “Bệ hạ đồng ý, nhưng có điều kiện.”

“Mời nói.”

“Linh vật bẩm sinh hiện thể chắc chắn sẽ bị người mơ ước.”

Tịch Vân Tử nói: “Nếu như có hai Nhân Tiên trở lên tranh đoạt, bệ hạ cũng không dám xen vào, đành phải hoãn đến lần sau.”

“Được.”

Chu Dịch gật đầu nói: “Vậy bản đạo sẽ khuyên bảo các sư huynh đồng môn trợ giúp bệ hạ ngồi lên vị trí Thiên Đế!”

“Sau này cùng làm quan với đạo hữu, xin hãy chỉ dạy nhiều hơn.”

Tịch Vân Tử mỉm cười, cảm thấy linh trà càng thêm thơm ngọt, Nguyên Đỉnh Đế bước lên vị trí Thiên Đế, chắc chắn sẽ sử dụng Tán Tu đối phó với thập nhị đại giáo, ông ta có thể có được cơ hội hương khói phong thần, kéo dài thọ nguyên.

Chu Dịch lắc đầu: “Bản đạo không thích làm quan, nếu bệ hạ nguyện ý ban thưởng, không bằng làm Thanh Vân Sơn Thần.”

“A?”

Tịch Vân Tử im lặng một lúc, nói: “Bệ hạ đã đồng ý sẽ phát hạ kim sách Thiên Đế, phong đạo hữu làm chủ nhân núi Thân

Vân, có thể truyền cho đệ tử trong môn.”

“Đạo hữu không thích quyền thế, trong lòng bệ hạ có then, sẽ ở mặt trái của kim sách viết chữ Triện, tương lai nếu đệ tử trong môn có oan khuất có thể trực tiếp bấm lên Thiên Đình!”

“Cảm ơn bệ hạ.”

Chu Dịch chấp tay về phía hoàng cung, có kim sách này, cho dù tương lai Đông Thắng Thần châu thay đổi bất ngờ cũng có thể tránh ở núi Thanh Vân tu luyện.

“Bệ hạ còn có một chuyện khác.”

Tịch Vân Tử vẫy tay, bày ra một cấm chế ngăn cách, lại lấy ra một la bàn bát quái che giấu thiên cơ, rồi mới nói: “Đạo hữu có biết thiên điều hôm nay được chế định như thế nào không?”

“Biết một chút.”

Chu Dịch nói: “Bần đạo từng lên dò hỏi ba vị sư tôn, bọn họ đều tham gia định chế thiên điều...”

Tịch Vân Tử hâm mộ, bối cảnh như vậy đủ để hoành hành Đông Thắng Thần châu, lại thi triển thêm vài pháp quyết phòng ngừa có người ngoài rình coi bậc tính.

“Lý niệm căn bản của nó là phạm tục quy về phạm tục, Thiên Đình quy về Thiên Đình!”

Chu Dịch nói: “Dân cư Đông Thắng Thần châu dưới sự quản thúc của Thiên Đình đã tăng vọt, nếu không tăng thêm quản chế, linh mạch linh vật sẽ khó có thể cung cấp nuôi dưỡng Tu Tiên giới, bởi vậy mới đặt ra quy định tu sĩ ít lộ diện trước mặt phạm tục.”

“Đây cũng là lý do tại sao thi hành tiên tịch, chỉ có ngăn cách tiên phạm mới có thể thể hiện giá trị tiên tịch!”

“Ngăn cách tiên phạm...”

Tịch Vân Tử nhíu mày: “Vây tu sĩ sưu tập nguyên lực hương khói kiểu gì?”

Chu Dịch cười nói: “Tất cả nguyên lực hương khói đều quy về Thiên Đình, sưu tập tư nhân thuộc về tội nặng, thái sư còn phải ước thúc tông môn, đến lúc đó trăm một đám tu sĩ phá hư quy củ để lập uy!”

“Chuyện này sẽ hoàn toàn làm Tán Tu hoàn toàn xuống dốc.”

Năm đó Tịch Vân Tử cũng là Tán Tu, sau khi bái nhập tông môn mới biết được làm Tán Tu không dễ.

Chu Dịch nói: “Mấy năm nay bản đạo thấy phần lớn Tán Tu không từ thủ đoạn, vì cầu trường sinh không thể trách móc nặng nề, nhưng phải có thiên điều ước thúc, ít nhất bá tánh phạm tục sẽ tốt hơn chút.”

Tịch Vân Tử nói: “Thảo nào đạo hữu là người chủ trì phong thần, lòng mang thiên hạ, bản đạo không thể sánh được!”

Chu Dịch nói: “Sẽ không có quá nhiều thiên điều, chỉ là chế định gốc của Thiên Đình, còn luật pháp nhỏ hơn thì phải do bộ hạ tự định ra.”

“Còn có chuyện như vậy!”

Tịch Vân Tử đứng bật dậy, nói: “Bản đạo tạm thời cáo từ muốn trở về bàn bạc chi tiết về quy tắc thiên điều với bộ hạ, ít ngày nữa sẽ đưa kim sách đến.”

Chu Dịch hơi gật đầu, sau khi Tịch Vân Tử rời đi thì lấy ra phù triện đưa tin.

Chương 572: Linh vật Tiên Thiên (3)

Một lúc sau.

Gọi bạn gọi bè, mở tiệc chiêu đãi.

Hôm nay mời đồng môn Bồ Thiên phẩm rượu, ngày mai mời Tiệt Thiên giáo Viên huynh luận đạo, ngày sai mời ăn chay biện kinh với tăng nhân Phật giáo.

Có còn đạo hữu khác không mời tự đến, nhìn thấy Chu Dịch nhiệt tình gọi “Đại sư huynh”, trong đó không thiếu Hóa Thần Thiên Quân.

“Bần đạo có tài đức gì được các sư đệ truy phủng như vậy!”

Chu Dịch nói: “Đúng lúc mấy ngày trước gặp phải ma đầu, chém chết vô số, các sư đệ cho đệ tử trong tộc đi quản lý, mỗi mười năm sẽ có thể chia lãi.”

Chu Dịch biết rõ, ngoại trừ các sư huynh đệ đồng môn, còn lại đều đến vì hương khói phong thần.

Hôm nay chủ trì hương khói phong thần, tất nhiên bọn họ sẽ đến truy phủng, tương lai định ra Thiên Đình, ai còn sẽ để ý đến một quân cờ?

Có lẽ nề cái danh tam giáo thủ đồ, mặt ngoài nói tốt hơn nghe, sau lưng lại vô cùng khinh thường, chỉ cần có ích lợi sẽ có thể trở thành đạo hữu chân chính.

Quả nhiên nghe đến chuyện chia lãi nguyện lực, không khí trong yến hội tăng vọt.

Mười hai sào huyết của ma quân, ít nhất chia ra 180 Sơn Thần, cũng đủ để mọi người chia cắt.

“Không đủ cũng đừng vội.”

Chu Dịch nói: “Bần đạo nhận được tin tức về không ít ma đầu, chúng ta hợp lực bắt lại, nếu trăm yêu trừ ma tích lũy công đức, có thể có được chỗ tốt.”

Mọi người vui vẻ đồng ý, gọi đại sư huynh rõ to.

Bên này uống rượu hòa thuận vui vẻ, hoàng cung Đại Hoảng lại không yên ổn.

Thường truyền ra tiếng nổ của pháp thuật, hoặc ma vân cuộn cuộn, hoặc sấm sét âm âm, nổ tung không ít cung điện.

Triều đình chỉ nói là đồng đạo luận pháp, không thu tay lại được, đánh sập mấy cung điện. Nhưng sao có thể lừa gạt được các tu sĩ, thông qua lai lịch thần thông và hơi thở pháp lực, bắt đầu suy đoán ai mạnh mẽ xông vào cung cấm.

Một vài tu sĩ vô tâm với vị trí Thiên Đế, nhìn thấy tình hình như vậy cũng sinh ra tâm tư khác thường.

Nguyên Đình Đế có thể làm được, tại sao bản đạo không thể làm được?

Ngày này.

Một người trung niên mặc măng bào đi vào phúc địa hoàng tộc cầu bái kiến lão tổ.

“Vào đi,”

Đại Hằng Thái tổ Thanh Nhược Kinh Lôi mở ra trận pháp phúc địa, phát tay hút trung niên mặc măng bào vào trong đó.

Phúc địa hoàng tộc nhỏ hơn các phúc địa khác khoảng trăm lần, cung cấp nuôi dưỡng một Phản Hư đã là cực hạn, không thể nuôi dưỡng thêm tu sĩ nào khác.

Đại Hằng Thái Tổ đầu bạc mặc áo choàng, ngồi xếp bằng trên thạch đài, cúi đầu nhìn người đàn ông mặc măng bào, suy tư một lúc lâu mới nói.

“Hơi thở huyết mạch của ngươi, là hậu nhân của lão Cửu?”

“Bẩm lão tổ, tổ tiên của hậu bối chính là Thụy Vương.”

Trung niên mặc bạo cúi người nói: “Hôm nay vẫn bối cầu kiến lão tổ vì an nguy quốc triều, nếu để Nguyên Đình Đế tiếp tục làm bậy, cho dù có được vị trí Thiên Đế, Đại Hằng cũng không tồn tại nữa!”

“Vì sao?”

“Ánh mắt của Đại Hằng Thái Tổ vô cùng lạnh nhạt, sống gần 2000 năm, trước lúc lâm chung đột phá Phản Hư Nhân Tiên,

đã không có tình cảm gì với hậu nhân từ lâu rồi.

Người trung niên kia nói: “Vì mượn sức có được sự duy trì của các đại giáo, Nguyên Đình Đế tùy tiện nhận lời chức quan Thiên Đình, không hề kinh doanh phát triển thế lực thuộc về Đại Hằng, chờ sau khi hắn thoái vị, có khi ra lệnh diệt Đại Hằng!”

Thái Tổ gật đầu nói: “Có chút đạo lý...”

Trung niên vui mừng, đang định nói tiếp, mời Thái Tổ phế Nguyên Đình Đế chọn tông thất khác kế thừa ngôi vị Hoàng đế.

“Nhưng Đại Hằng có hay không thì liên quan gì đến bốn tọa?”

Đột nhiên giọng nói của Đại Hằng Thái Tổ thay đổi, cười như không cười nhìn trung niên mắng bảo: “Thập nhị thúc, gần 200 năm mà thúc vẫn không cam lòng chất nhi cướp ngôi vị Hoàng đế của ngươi!”

“Ngươi ngươi ngươi là.....”

Trung niên mắng bảo vô cùng sợ hãi, hắn ta còn chưa nói xong đã bị pháp lực bàng bạc nghiền nát.

Chu Dịch có được kim sách của Thanh Vân Chi Chủ, ngay cả lục phẩm thần thức cũng bỏ, một thân nhẹ nhàng không quan chức.

Theo Phong Thần ngày càng gần, Thanh Vân Sơn lại càng thêm náo nhiệt.

Người tới lui có đại giáo chân truyền, gọi một tiếng sư huynh, có quan to triều đình, kêu một tiếng đại nhân, lại có cao nhân tán tu Tứ Hải Thiên Sơn, tới cửa dâng lên linh vật thượng đẳng, rượu tới uống chưa đủ say đã lôi kéo kết nghĩa kim lan.

Hôm nay yến tiệc, công khai luận đạo, tiêu dao biết bao.

Nhàn rồi cùng đồng đạo trăm yêu trừ ma, kinh doanh sơn xuyên thủy mạch, phân chia hương hỏa nguyện lực.

Mấy trăm phân chi của ma giáo, cũng không chịu nổi chư đại giáo vây công, tới tấp rời khỏi động phủ, tìm nơi bí ẩn tiềm tu.

Cứ như vậy hơn hai mươi năm trôi qua, Đông Thắng Thần Châu không người nào không biết danh tiếng của Khánh Hạ

Đạo Quân, nói chuyện tất xung huynh đệ.

Một ngày kia.

Hoàng cung Đại Hằng.

Triều đình đứng hàng chu tử giả, không có chỗ nào mà không phải là Hóa Thần Thiên Quân.

Bên trái lấy đại giáo chân truyền làm chủ, phía bên phải đa số thái thượng tán tu của tiểu tông.

Nguyên Đỉnh Đế ngồi ở chủ vị, trên mặt đầy ý cười, ánh mắt quét qua quần thần trong điện, nhiều thế lực liên thủ như vậy, đủ để quét ngang Đông Thắng Thần Châu.

Lúc này.

An Thiên Quân, quan ngự sử đại phu bước ra khỏi hàng, khom người nói: “Khởi bẩm bệ hạ, Thanh Vân Sơn chi chủ kết giao tứ phương, chiếm cứ bảy mươi hai sơn xuyên thủy mạch, chuyện này e rằng có hậu hoạn, kính xin bệ hạ sớm ngày lựa chọn!”

Nguyên Đỉnh Đế sâu kín nói: “Trảm yêu trừ ma tích lũy công đức, có hậu hoạn gì?”

“Địa vực lớn như vậy, lại đều là linh mạch thượng đẳng, còn giàu có và mệnh mệnh hơn Đại Hằng.”

An Thiên Quân nói: “Đợi đến khi Thiên Đình thành lập, lẽ ra sắc phong chính thần, giám thị thiên hạ sơn thủy, nhữn địa giới này nên xử trí như thế nào?”

Chương 573: Trên bảng có tên.

Trong điện rất nhiều đại quan khế cau mày, không chỉ bên trái, ngay cả mấy người phụ cận An Thiên Quân, cũng trợn mắt nhìn hắn.

Những hương hỏa nguyện lực của sơn xuyên thủy mạch này trừ tận gốc, thuộc về Thanh Vân chi chủ cũng không nhiều, kì thực là tài sản riêng của tộc nhân, đệ tử bọn họ đạt được nguyện lực châu, đa số đều hiếu kính lên.

Thiên hạ nào có người nguyện ý kính dâng tài sản riêng nhập vào tài sản chung?

Nguyên Đình Đế đánh giá An Thiên Quân hồi lâu, hỏi: “Ái khanh cho rằng nên xử trí thế nào?”

An Thiên Quân nói: “Bệ hạ nên hạ chỉ, lệnh Thanh Vân Chi Chủ bệ môn tư quá, sơn xuyên thủy mạch chiếm được quy về triều đình quản lý...”

Xôn xao!

Quan viên trong điện một mảnh xôn xao, không thể hiểu nổi dồn dập nhìn về phía An Thiên Quân, tên này chẳng lẽ tu tiên tu đến thần hồn rối loạn ?

Thanh Vân Chi Chủ là tam giáo thủ đồ, chư đại giáo chân truyền xưng là sư huynh, lại kết giao với cao nhân đắc đạo Tứ Hải Thiên Sơn, thật sự trở mặt với triều đình, có lẽ ngày mai Thiên Đế chi vị liền đổi người khác ngồi.

Mặc dù tương lai ngày nào đó chim hết cát cung, nhưng hiện tại còn chưa bắt được chim đâu !

“Hừ!”

Nguyên Đình Đế hừ lạnh một tiếng, cắt đứt lời của An Thiên Quân.

“Yêu ngôn hoặc chúng, đích thị là gian tế tà ma ngoại đạo phái đến, kính xin chư ái khanh hợp lực bắt lại, đây chính là tai nghe mắt thấy.”

An Thiên Quân hơi ngẩn ra, hai mắt hóa thành đỏ ngầu, nổi giận mắg: “Cầu hoàng đế!”

Dứt lời hóa thành độn quang, hướng ngoài điện bay đi.

Lúc này.

Ngoài điện lộ ra một đạo thân ảnh già nua, tóc trắng tung bay, vừa lúc ngăn trở độn quang.

An Thiên Quân phát tay vẫy lôi đình khắp trời, kết quả ngay cả góc áo của lão giả cũng không cuốn lên, trong lòng kinh hãi, đang muốn thúc dục pháp bảo bản mệnh.

“Định!”

Lão giả miệng ngậm Thiên Hiến, hư không xung quanh trong nháy mắt đọng lại, An Thiên Quân từ độn quang rơi xuống.

Bàn tay đặt tại đỉnh đầu An Thiên Quân, cưỡng ép kéo nguyên thần ra ngoài, độc lập với chân thân, thuật pháp linh quang rót vào trong đó, hiện ra vô số hình ảnh lúc còn sống.

Thiên phú dị bẩm, từ nhỏ bái nhập Huyền Linh Tông.

Một đường tu hành đến ngưng đan, bởi vì nóng lòng đột phá, nội tình bên trong không đủ, không thể vượt qua lôi kiếp.

Thiên tài biến thành phế nhân, An Thiên Quân nguyên bản được đồng môn tôn bực, chuyển sang bị xem thường chế giễu, thậm chí muốn đuổi hắt khỏi tông môn, không muốn tiếp tục lãng phí linh vật.

An Thiên Quân nhìn thấu tình đời ảm lạnh, đang định hạ sơn đến thế tục cưới vợ sinh con, trải qua sinh lão bệnh tử như phàm nhân, kết quả Thiên Quân của Ma giáo Âm Dương Đạo tìm đến hắt, truyền thụ Âm Dương bí điển.

Trong đó có một môn bí thuật, có thể thôn phệ tinh khí thân người khác, tu bổ đan điền tổn thương.

Từ đó An Thiên Quân liền thành mật thám Âm Dương Đạo, một bên là tu sĩ huyền môn chính tông, một bên truyền tin tức cho ma giáo.

Mãi đến khi tu thành hóa thân, cũng là có hai tầng thân phận, trưởng lão Âm Dương Đạo và hòa Thái thượng Huyền Linh Tông.

Hôm nay trên điện nói chuyện, chính là Hóa Thần ma giáo của hần, ý đồ chia rẽ quan hệ của Chu Dịch và Nguyên Đỉnh Đế, đem nước khuấy đục mới có thể có lợi.

Hình ảnh chậm rãi tiêu tán, nguyên thần hồi phi yên diệt.

Nguyên Đỉnh Đế đứng dậy nói: “Bái kiến thái tổ!”

Mọi người trong điện mới phục hồi lại tinh thần, liền vội vàng khom người thi lễ.

Lão giả khẽ gật đầu, cũng không nói gì, đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, chỉ lưu lại một cỗ thi hài Thiên Quân tại cửa đại điện

“An đạo hữu cư nhiên là đại ma đầu?”

Một vị lão đạo thần sắc hoảng sợ: “Bần đạo cùng hần giao tình mấy trăm năm, mấy lần phó thác sinh tử, hiện tại hồi nhớ lại, mấy lần đó mệnh treo một đường a!”

“Bần đạo cũng vậy, không may may nhìn ra bộ mặt của ma đầu kia.”

Lại có tu sĩ nghĩ lại mà sợ không thôi, trong lòng suy đoán An Thiên Quân hại chết bao nhiêu tu sĩ chính đạo, chỉ là hủy thi diệt tích quá sạch sẽ.

Trưởng lão đại giáo bên kia, sắc mặt cũng không có bao nhiêu biến hóa.

Hóa Thần như An Thiên Quân, ở trong mắt đại giáo và tán tu không có gì lạ, nhiều lắm là từng có mấy lần đổi mặt.

Đan Tử Hà đứng thứ nhất bên trái, theo Bồ Thiên Giáo chủ đạo chuyện Phong Thần, địa vị của hần cũng nước lên thuyền lên, ánh mắt lóe lên mấy phần hoài nghi.

“Tu vi đảo cảnh giới Hóa Thần, hoàn toàn có thể thoát khỏi thân phận ma giáo, cho dù Âm Dương Đạo lão tổ truy sát cũng có thể tránh thoát, tại sao có thể lựa chọn một đường đi đến cái xấu?”

“Đại Hằng thái tổ cho dù thời khắc quan chú hoàng cung, lấy thực lực của hần, cũng không thể dễ dàng nghiền áp An Thiên Quân như vậy !”

Đan Tử Hà sắc mặt như thường, âm thầm ghi nhớ việc này, trở về báo cho sư tôn.

Thấy phong cách hành sự của sư đệ nhiều rồi, Đan Tử Hà cũng khó tránh khỏi bị ảnh hưởng, Tu Tiên Giới không chỉ nói thực lực, quan trọng hơn chính là bối cảnh quan hệ!

Sau khi hạ triều.

Tất cả phát sinh trong điện, nhanh chóng truyền khắp Đông Thắng Thần Châu.

An Thiên Quân trong mắt tu tiên giả của Cửu Thành Cửu, thuộc về loại chăm chỉ diễn hình, bao nhiêu người sau khi Độ Kiếp thất bại, đều coi hắn là trụ cột tinh thần.

Hiện tại biết được thần tượng làm ma đầu, gần như có nguy cơ đạo tâm vỡ nát.

Càng nhiều hơn là thần phục lòng dạ của Nguyên Đỉnh Đế, thân là Thiên Đế tương lai, cư nhiên có thể khoan nhượng Thanh Vân Chi Chủ, lâm vào cảnh không tiếc chém giết Hóa Thần Thiên Quân !

Tiêu tức truyền đến Thanh Vân Sơn.

Chu Dịch khẽ lắc đầu, thân ở trung tâm vòng xoáy, động hay không động đều dẫn tới tứ phương chú ý.

“Đường đường là Hóa Thần Thiên Quân, lại có chức quan nhất phẩm, tương lai có thể dựa vào Hương Hỏa Phong Thần đột phá Nhân Tiên, thế nhưng cam lòng chết?”

Chương 574: Trên bảng có tên (2)

“Thế đạo này sẽ không vận chuyển theo tâm tư người nào, dù sao mỗi người đều có tâm tư riêng ! Tu hành đến Thiên Quân, Nhân Tiên càng không phải nhân vật đơn giản, vị Đại Hằng thái tổ kia là đệ nhất tôn Chân Thần... có chút thủ đoạn cũng là bình thường!”

Chu Dịch trầm ngâm chốc lát, lại lấy ống thẻ ra bói toán.

Thi triển Tiệt Thiên Thuật bói toán Thiên Đình, linh thiêm rơi xuống đất không phản ứng chút nào.

“Có lẽ là bình yên vô sự, có lẽ là nhân quả quá nặng, tám trăm thọ nguyên không đủ để bói toán...”

Tiệt Thiên Giáo Nhân Tiên thi triển Tiệt Thiên Thuật, tối đa là hao tổn chừng trăm năm thọ nguyên, Chu Dịch bói toán không ra kết quả, nói rõ không người nào ở Đông Thắng Thần Châu không ai có thể nhìn thấu Thiên Đình.

“Đổi phương thức khác.”

Lần nữa thi triển Tiệt Thiên Thuật, bói toán Thiên Đế tốt hay xấu, chính hay tà.

Linh thiêm an ổn rơi xuống đất.

“Di! Nguyên Đỉnh Đế vừa đột phá Hóa Thần, chẳng lẽ bởi vì cái danh Thiên Đế, dẫn đến Thiên Cơ hỗn loạn?”

Chu Dịch lại tiêu hao thọ nguyên, bói toán lai lịch Thiên Đế.

Linh thiêm quang mang chớp lóe, rốt cục truyền ra một luồng Thiên Cơ, rơi vào trong thần hồn.

“Thần?”

Chỉ một chữ, góc độ, nội dung có thể giải thích quá nhiều, Chu Dịch suy tư hồi lâu không được ý nghĩa.

“Quên đi, Thiên Đế không thể phi thăng, nhiều lắm là năm ngàn thọ nguyên.”

“Khi đó Đông Thắng Thần Châu cũng không thiếu Nhân Tiên, dù Nguyên Đỉnh Đế thi triển thủ đoạn thế nào, cũng chỉ là

tranh quyền đoạt lợi mà thôi, chẳng lẽ còn có thể hủy diệt Tu Tiên Giới đang lúc cường thịnh?”

Chu Dịch từng hỏi dò sư tôn, tổ mạch Đông Thắng Thần Châu ở đâu.

Thiết Quan Thiên chỉ chỉ dưới chân hắn, cho biết tổ mạch ở Thiên Sơn, do người Bồ Thiên Giáo che chở!

Tu Tiên Giới bắt diệt, những tai kiếp khác, ở trong mắt Chu Dịch chỉ thường thôi.

“Vài ngày trước vừa tìm được tung tích mấy ma đầu, phải tổng bọn họ vào luân hồi, sớm chết sớm siêu sinh. Kiếp sau sinh dưới sự quản lý của Thiên Đình, hảo hảo đi học thi cử, tranh thủ được Tiên Tịch...”

...

Lại hai mươi năm.

Thoáng qua rồi biến mất.

Ngày hôm nay.

Chu Dịch đang cùng đạo hữu yến ẩm, rượu còn chưa say.

Bắt đầu thương nghị làm sao diệt trừ Bạch Cốt Ma Quân ở Khô Lô Sơn, ma đầu kia hành tung quỷ dị, lại giỏi bí thuật thể thân, rất là giáo hoạt khó chơi.

“Huynh trưởng, lúc đệ đệ vân du, từng nhận thức một vị đạo hữu họ Bạch.”

Đạo sĩ dáng vẻ anh tuấn, nhìn như chỉ có mười mấy hai mươi, cười nói: “Vị Bạch đạo hữu kia thần thông phi phàm, có thể thông hiểu đi qua, biết trước tương lai, mời hắn tới nhất định có thể chém giết Bạch Cốt Ma Quân!”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Trên đời lại có kỳ nhân như vậy?”

“Vốn là đệ đệ cũng là kinh ngạc, sau này thời gian lâu dài, Bạch đạo hữu lộ ra nguyên hình.”

Đạo sĩ nói: “Thế mà là Thụy thú Bạch Trạch, tu hành ngàn năm hóa thành hình người, bái nhập huyền môn chính tông tu tiên vẫn đạo!”

“Bạch Trạch!”

Chu Dịch hai mắt híp lại, tâm tư thay đổi thật nhanh, suy nghĩ mục đích lời của vị tiên nghi huynh đệ này.

Chuyện hương hỏa Phong Thần truyền ra, động tâm không dừng ở tu sĩ nhân tộc, yêu tộc tu hành càng thêm chậm chạp, gặp phải ràng buộc huyết mạch đến chết cũng khó mà đột phá.

Nếu có thể mượn Phong Thần đột phá, huyết mạch phản bản Quy Nguyên, huyết mạch đời sau cũng sẽ hưởng thụ chỗ tốt.

Cho nên không ít thần thú dị thú, thậm chí hung thú, đều khắp nơi hỏi thăm chuyện Phong Thần, hy vọng có thể thuận lợi đi nhờ.

Lúc Chu Dịch đang suy tư, phù triện ở ống tay áo chấn động, truyền đến một đạo tin tức.

“Huynh đệ, sư tôn triệu ta về Thiên Sơn, chuyện trừ ma ngày sau bàn tiếp, lần sau có thể dẫn vị Bạch đạo hữu kia tới.”

“Đa tạ huynh trưởng!”

Đạo sĩ nghe đến Nhân Tiên triệu, nhất thời nghĩ thầm đến một khả năng, không dám trì hoãn, vội vàng chấp tay cáo từ.

Chu Dịch thân hình tiêu tán, khi ngưng tụ lại thì đã xuất hiện trên lưng Hoàng Ngưu.

Hoàng Ngưu dưới chân sinh vân, bay về Thiên Sơn.

Lúc hoàng hôn.

Đụn mây dừng bên ngoài Huyền Thiết Quan, Chu Dịch từ trên lưng Hoàng Ngưu nhảy xuống, khom người thi lễ.

“Bái kiến sư tôn.”

“Tiến vào”

Nói chuyện chính là chương giáo Quảng Vi Tử, trong tay cầm một quyển hoàng bạch (lụa vàng), nói: “Bảy mươi hai vị nhân tiên hợp lực tế luyện bốn mươi năm, rốt cục luyện thành Phong Thần bảng, chưa sinh khí linh, uy lực đã không kém gì linh khí!”

Lúc nói chuyện Hoàng Bạch bay lên, rơi vào trong tay Chu Dịch.

Chu Dịch cầm lấy quyển trục, chậm rãi trải rộng ra, thấy chính diện chỉ chít tên họ, thần chức.

Từ tên Thiên Đế bên phải, cho đến vị trí Thái Tuế tri nhật cuối cùng bên trái, mỗi tên họ đều có nghe qua, ít nhất là Đạo Quân tiếng tăm lừng lẫy.

“Chương giáo, vì sao chỉ có vừa tới lục phẩm chính thần?”

“Chính thần còn lại nhiều vô số kể, bản đạo cũng không nhận thức hết những Kim Đan đó, liền không ghi vào Phong Thần bảng, toàn bộ dựa vào Thiên Đế tự sắc phong.”

Chương 575: Trên bảng có tên (3)

Quảng Vi Tử nói: “Phong Thần bảng sáu thành vị trí, đều là đại giáo nắm giữ, mà đều là những chức vị quan trọng. Vừa ba thành cho hoàng triều, tông môn, chỉ còn lại một thành cho tán tu, tất nhiên dẫn tới Tu Tiên Giới rung chuyển.”

“Đứt khoát bỏ đi thần chức dưới tam phẩm, cho tán tu một cơ hội tấn chức, tránh cho sinh ra mầm tai vạ!”

“Chương giáo nói có lý.”

Chu Dịch khẽ gật đầu, cho dù đại giáo có thể nghiền áp tán tu, thực tế số lượng đệ tử ngay cả Tu Tiên Giới cũng không đến trăm.

Hơn nữa chư quốc, đệ tử tông môn, cũng không chiếm đến một thành nhân số Tu Tiên Giới, lại cầm đến chín thành vị trí Thiên Đình, nếu như không buông ra cái nhân khẩu này, tương đương buộc tán tu đi tạo phản.

Ngược lại có thông đạo thượng thăng, cho dù là ngàn dặm mới tìm được một, tán tu sẽ bị cuốn vào dây dưa bên trong.

Chu Dịch thử thăm dò nói: “Đệ tử những năm qua trăm yêu trừ ma, cùng sư huynh đệ chiếm không ít sơn xuyên thủ mạch, có thể hay không...”

Quảng Vi Tử nói: “Chuyện Phong Thần tùy người chủ trì, chút chuyện nhỏ tự mình quyết định.”

“Bái tạ chương giáo!”

Chu Dịch lộ vẻ vui mừng, nói: “Đệ tử định sẽ không lạm dụng chức quyền, bảo đảm Phong Thần công bình công chính, chỉ có như vậy, Thiên Đình mới có thể danh chánh ngôn thuận thống trị Đông Thắng Thần Châu.”

“Người tên nhãi này cũng có da mặt nói công chính...”

Quảng Vi Tử dặn dò: “Đừng làm quá phận, thần vị dưới tam phẩm, vốn là trấn an đám tán tu.”

“Đệ tử những năm này có mấy trăm huynh đệ kết nghĩa, đều xuất thân tán tu.”

Chu Dịch nói: “Bọn họ mỗi người lương thiện thuần khiết, rất là thích hợp quản lý địa phương, mà có bọn họ thăm dò trong đám tán tu, phàm là có gió thổi cỏ lay cũng có thể nắm giữ!”

Thiết Quan Tiên chân mày cau lại, nói: “Làm như vậy cũng quá không cần mặt mũi.”

“Lời này của sư tôn, đệ tử vậy là vì Tu Tiên Giới an ổn.”

Chu Dịch nói: “Huống chi cũng chỉ thế hệ này, tương lai Thiên Đình ổn định, Tu Tiên Giới không tiếp tục có tán tu. Chỉ cần đưa bọn họ an ổn là được, qua ba, năm trăm năm, đại thế đã thành!”

Tán tu đôi mắt đại thế cuộn cuộn, hoặc là lựa chọn đồng hóa, hoặc là tan xương nát thịt.

Quảng Vi Tử cười nói: “Người làm việc, ta yên tâm. Đáng tiếc người không muốn làm Thiên Đế, nếu không chuyện Phong Thần này, càng thêm ổn thỏa!”

“Tuy đệ tử không làm Thiên đế, nhưng cũng sẽ cúc cung tận tụy.”

Chu Dịch chợt nghĩ tới một chuyện, nói: “Chương giáo có biết, căn cước của Đại Hằng thái tổ, tựa hồ không phải là chính đạo?”

“Bần đạo có nghe qua tóm tắt chuyện này, nhưng cũng không phải vấn đề lớn gì, năm đó Đại Hằng thái tổ vì mạng sống, từng nhờ vả ma giáo. Đại Hằng thành lập, phía sau màn cũng có bóng dáng ma giáo, chỉ là không biết một chi kia.”

Quảng Vi Tử nói: “Điều này cũng không phải đại sự gì, ma giáo truyền xấu thiên hạ, tán tu sinh tồn khó khăn, hai bên có nhiều giao tập!”

“Thì ra là như vậy.”

Chu Dịch trong lòng suy đoán, Đại Hằng thái tổ đánh giết an Thiên Quân, hoặc là cùng ma giáo quyết liệt, hoặc là diễn một vở kịch cho Bồ Thiên Giáo.

Lần nữa cúi đầu nhìn về phía Phong Thần bảng, từng cái quan chức phân tích, lại suy tư tên họ bối cảnh.

Đệ nhất bỏ qua đại giáo chân truyền, những tu sĩ này có Nhân Tiên lão tổ chống đỡ, tiếp theo trừ đi huyết mạch hoàng triều, bọn họ phần lớn là hậu duệ Nhân tiên, tên họ còn lại không quá một trăm tám mươi.

Chu Dịch thấy được mấy họ tên quen thuộc, nghiêm mặt nói.

“Sư tôn, đệ tử có thể điều chuyển một vài chức quan Thiên Đình cho mấy hảo hữu không?”

Quảng Vi Tử miệng mỉm cười: “Nói một chút xem?”

Chu Dịch chỉ vào hai cái tên họ trong đó, nói.

“Thí dụ như Cổ Tiêu Đạo Quân, cùng đệ tử trăm năm giao tình, nhưng đôi Thái Tuế trị niên thành chọn quan lại chủ trì...”

Thái Tuế trị niên, đứng hàng ngũ tứ phẩm.

Thái Tuế quản hạt trị nguyệt, trị nhật, có quyền tuần tra tứ phương.

Danh hiệu nghe uy phong, khi bắt đầu làm cũng rất uy phong.

Ví dụ như Cổ Tiêu phong chức Thái Tuế Niên Hổ (năm hổ), gặp năm hổ liền tuần tra Thần Châu, trừng phạt phạm nhân, yêu ma không tôn trọng Thiên Đình.

Đối với phạm tặc mà nói, thuộc về người lãnh đạo trực tiếp cách quăng, phải cung phụng tế bái.

Đối với Thiên Đình thần tiên mà nói, Thái Tuế trị niên quản không đến trên đầu bọn họ, đại để chính là đội trưởng bảo an, còn không phải là hàng năm đều có quyền tuần tra,

Tuyển Lại Ty một nhánh thuộc Lại Bộ, chịu trách nhiệm lựa chọn thăng chức, bổ nhiệm và miễn nhiệm quan lại.

Ty chủ là đại quan trên tam phẩm, chấp bút đứng hàng lục phẩm, chịu trách nhiệm ghi chép thay đổi quan viên vào hồ sơ.

Chức vị này nhìn như là một phụ tá, danh hào ở phạm tặc không rõ, tu sĩ bên ngoài Thiên Đình, phạm nhân, có thể đều chưa nghe qua thần tiên này, chớ đừng nói chi là cầu nguyện tế tự cung phụng hương hỏa.

Chương 576: Thiên Đình sơ lập.

“Kì thực nếu không, chức vị này cực kì trọng yếu với Bồ Thiên Giáo!”

Lý do, cái này chỉ cần nguyện ý tìm thì sẽ có, Chu Dịch nói: “Chấp bút ghi chép thay đổi quan viên Thiên Đình, từ nhất phẩm cho tới cửu phẩm vừa mới lên, thí dụ như lai lịch Hà Bá vừa mới lên, bồi cảnh sơn thần vừa mới phong...”

“Đủ loại tin tức như vậy, tập hợp về giáo ta, có thể phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện!”

“Nghe có chút đạo lý.”

Quảng Vi Tử nói: “Vậy không bằng trực tiếp xóa bỏ chuyện chọn Ty Chủ, do đệ tử giáo ta đảm nhiệm, chẳng phải là tốt hơn?”

“Chương giáo lời này chính là thử đệ tử rồi.”

Chu Dịch nói: “Chức vị này cực kỳ quan trọng, thế nhưng do tán tu Lăng Vân Tử Thiên Quân đảm nhiệm, hiển nhiên là chư Nhân Tiên lão tổ, không ai nhường ai cuối cùng thỏa hiệp ra kết quả.”

“Quả thật như thế.”

Quảng Vi Tử nói: “Vì chuyện này, chư vị Nhân Tiên thiếu chút nữa động thủ, vốn định đẩy đệ tử giáo ta đảm nhiệm, kết quả Tiệt Thiên Giáo và Phật Giáo liên thủ phản đối.”

Chuyện Tuyên Lại Ty Chủ, chức quan xa xa không sánh bằng Lại bộ thượng thư, song người sau tinh lực có hạn.

Đông Thắng Thần Châu bát ngát mênh mông, tương lai Thiên Đình nắm giữ tất cả chính thần, mỗi năm đều sẽ có vô số tu sĩ nghĩ muốn gia nhập hệ thống, từ chức quan cửu phẩm bắt đầu đi lên.

Lại Bộ Thượng Thư đường đường là trù Thiên Đình, lúc bình thường sẽ không còn tinh lực chọn lựa quan cửu phẩm, nhiều lắm là sau khi người bên dưới đưa danh sách lên, quét qua tên họ, vẽ một cái vòng tỏ vẻ đồng ý.

Như thế, chuyện Tuyển Lại Ty Chủ liền cực kì trọng yếu.

Nhân tiên lão tổ tất nhiên nghĩ đến đây, nếu như để cho đại đại được vị trí quan trọng này, không dùng được mấy trăm năm, quan lại tăng chót tuyển chọn liền thành hậu hoa viên người ta.

Do Tán Tu Thiên Quân đảm nhiệm, là lựa chọn duy nhất!

Chu Dịch cười nói: “Chương giáo yên tâm, đệ tử giao du rộng rãi, mười lăm năm trước cùng Lăng Vân Tử kết bái làm huynh đệ.”

Quảng Vi Tử sắc mặt cổ quái, nói: “Quan hệ này không phải lúc quan trọng đừng sử dụng, một khi bại lộ, Lăng Vân Tử tất nhiên sẽ bị điều đi nơi khác!”

“Chương giáo yên tâm, ngoài mặt Cổ sư đệ và Lăng Vân Tử ca ca, sẽ phát sinh chút mâu thuẫn.”

Chu Dịch đẩy Cổ Tiêu đảm nhiệm chấp bút, cũng chính là suy tính quan hệ với Lăng Vân Tử, dù sao quyền lực lớn nhỏ của phụ tá, đều xem có được lãnh đạo tín nhiệm hay không.

Cổ Tiêu bối cảnh thâm hậu, Lăng Vân Tử chức quyền nắm trong tay, hai người có thể hoàn toàn nắm trong Tuyển Lại Ty.

Quảng Vi Tử ngó chừng Chu Dịch nhìn hồi lâu, nói: “Còn muốn điều động người nào, chỉ có thể từ tam phẩm trở xuống, tam phẩm trở lên một cái củ cải một cái hồ, đều là chư Nhân Tiên bỏ xuống mặt mũi tranh giành được. “...

“Đệ tử hiểu.”

Chu Dịch quảng giao hảo hữu tứ phương, Tứ Hải Thiên Sơn đều là huynh đệ, sớm đã nắm rõ phân bố thế lực ở Đông Thắng Thần Châu.

Bảy mươi hai vị nhân tiên, trong đó hai mươi tám vị đến từ thập nhị đại giáo, cũng không biết là vô tình hay cố ý, đại đại dưới tứ đại tiên tông, cho dù có truyền thừa phản hư, cũng chưa bao giờ xuất hiện quá ba vị Nhân Tiên.

Bí ẩn trong đó, rất đáng để suy nghĩ.

Còn lại ba mươi vị, nguồn gốc từ chư quốc Đông Thắng Thần Châu, không bao gồm Đại Hằng thái tổ.

Ngoài ba vị Nhân Tiên tán tu, chưa kiến lập tông môn, quốc gia, cùng với các thần thú Chân Long Phượng Hoàng, tổng cộng là mười bốn vị.

Bảy mươi hai vị Nhân Tiên, có thể thấy được sự cường thịnh của Tu Tiên Giới.

Trong đó chư quốc lão tổ có số lượng nhiều nhất, Chu Dịch từng nghi ngờ, vì sao bọn họ không liên thủ, thậm chí cùng đại giáo, thần thú cướp tứ đại tiên tông, chiếm lấy phương pháp phi thăng Tiên Giới.

Thiệt Quan Tiên nghe được lời này, mặt lộ vẻ xem thường, nói một đám phế vật may mắn tu thành Phản Hư, hấn có thể đánh mười tên.

Chu Dịch cho rằng sư tôn đang khoác lác, nhưng vậy đủ để nói rõ tiên tông truyền thừa mạnh, huống chi cướp đoạt phương pháp phi thăng thì thế nào, đến Tiên Giới đập đầu nhận tội với Bồ Thiên Giáo lão tổ sao?

Cho nên, chư quốc lão tổ vì phi thăng, chỉ có thể lựa chọn ủng hộ kiến lập Thiên Đình.

Thần vị trên tam phẩm của Thiên Đình, đều do chư lão tổ khâm định, Chu Dịch không thể thay đổi.

“Đệ tử sở cầu, đều là một vài chức vị tầm thường, tỷ như này Thiên Lao Ty ngục...”

Chu Dịch chỉ vào một chức vị lục phẩm, nói: “Chính là lục phẩm không người để ý, hảo hữu của đệ tử Bạch Tùy Tâm, tính tình khéo đưa đẩy, thủ đoạn không tầm thường, nhất định có thể hảo hảo quản thúc phạm nhân, để cho bọn họ hối cải làm người!”

Ngục giam Thiên Đình, ý nghĩa chân chính là Thiên Lao.

Giam giữ thần tiên phạm Thiên Điều, nhưng không đến mức lên Trảm Tiên Đài.

Quảng Vi Tư hơi chút suy tư, liền hiểu được sự trọng yếu của vị trí này, gật đầu nói: “Có thể, nhớ nói với Xích Vũ Tiên.”

“Đệ tử cũng sẽ không đã quên thỉnh công.”

Chu Dịch ánh mắt lần nữa quét qua Phong Thần Bảng, điều chuyển mấy chức quan, đều là vị trí trong tam phẩm tàm thường.

Thí dụ như tướng quân thủ cửa vào Thiên Môn, Tiên Hiền đạo tàng biên soạn, Tiên Tịch Ty thu phát văn thư, đạo quán giám sát các cấp quan, nghe đến đều là tiểu thần bất nhập lưu, không nổi danh, ở phạm trần ngay cả tượng thần để tế bái cũng không có.

Khi phạm nhân nào đó may mắn có được Tiên Tịch tiến vào hệ thống Thiên Đình, sẽ phát hiện sự trọng yếu của những vị trí này.

Từ đạo quán học tập, đến bài thi ra đề, rồi vào Thiên Đình, an bài chức quan, hay vi phạm Thiên Điều, đều trong phạm vi quản hạt của bọn họ.

Chu Dịch nói: “Thiên Đế, nghe chí tôn chí quý, kì thực cùng với quan lại cùng cai quản Thần Châu !”

Chương 577: Thiên Đình sơ lập (2)

“Nói có đạo lý.”

Quảng Vi Tử khẽ gật đầu, lại giáo huấn: “Điều kiện tiên quyết của những lời này, là được tam giáo ủng hộ, có Nhân Tiên làm chỗ dựa, nếu không cũng chỉ có thể là một quan lại nhỏ!”

Chu Dịch khom người nói: “Đệ tử ghi nhớ.”

“Đáng tiếc a đáng tiếc...”

Thiết Quan Tiên thở dài một tiếng, nói: “Người có nghiệp lực như vậy, Tiên Nhân cũng nhú mày, đời này chú định đạo đồ cắt đứt, nếu không tùy người giám sát Thiên Đình năm ngàn năm, Đông Thắng Thần Châu nhất định có thể càng thêm thịnh vượng!”

“Mệnh duyên như thế, không cần cưỡng cầu! Huống chi Thiên Đình chỉ phụ trách quản lý Tu Tiên Giới, phía sau màn có giáo ta dẫn dắt, nhất định sẽ không loạn . “...

Chu Dịch cuối cùng không có nhận lời, nói hắn còn sống Thiên Đình sẽ không loạn, dù sao so với thọ nguyên vô tận mệnh mỏng, Thiên Đình chỉ là một bọt sóng trong đó.

Có lẽ bọt sóng tóe lên, ảnh hưởng tới hàng tỉ vận mệnh sinh linh, cũng chỉ có như thế mà thôi.

Linh khí triều tịch chú định sẽ suy thoát, Thiên Đình sớm muộn gì cũng sụp đổ, đạo môn điên tịch mười chục mấy trăm vạn năm sau, sẽ coi Thiên Đình này như thượng cổ thần thoại để nghiên cứu thăm dò.

Chu Dịch chính là người kiến lập, người quan trắc, người ghi chép của thượng cổ thần thoại.

Khi tất yếu cũng sẽ làm kẻ hủy diệt!

Điều chỉnh qua tính danh trên Phong Thần Bảng, Chu Dịch thu Hoàng Bạch vào ống tay áo, hỏi.

“Chương giáo, chư lão tổ có thể có phương thức kiến lập Thiên Đình?”

Quảng Vi Tử nói: “Chuyện này liên quan đến nền móng Thiên Đình, mà Đông Thắng Thần Châu Linh Sơn Phúc Địa, đều có chủ nhân, ai cũng không muốn giao cho Thiên Đình.”

“Cho dù có người nguyện ý, cũng không thích hợp kiến lập Thiên Đình.”

Chu Dịch nói: “Đệ tử cho là, ở trung tâm Đông Thắng Thần Châu, chọn một địa vực vạn dặm làm nền móng Thiên Đình.”

Quảng Vi Tử bấm đốt ngón tay chốc lát, nói: “Trung tâm Thần Châu, trong vòng ngàn dặm cũng không có Linh Sơn Phúc Địa, chỉ có mấy tiểu linh mạch, nuôi không nổi Thiên Đình chư thần tu hành!”

Sau khi hương hỏa Phong thần, Thiên Đình sẽ xuất hiện một nhóm chân thần, tu hành cần linh khí chỉ có Linh Sơn Phúc Địa mới có thể cung ứng.

“Chuyện này còn cần phiên Nhân Tiên lão tổ, từ các nơi thu lấy tiểu linh mạch, toàn bộ tập hợp ở trung tâm Thần Châu, lấy linh mạch bố trí thành trận pháp.”

Chu Dịch lấy ra một quyển trận đồ, nói: “Đệ tử từ trong mộ Tiên Hiền, tìm được một môn câu linh đại trận, có thể đem linh khí ngăn chặn ở phụ cận linh mạch, tăng nồng độ linh khí lên mấy lần.”

“Hai cái chồng lên, có thể nhân tạo ra vạn lý Linh Sơn Phúc Địa!”

Đông Thắng Thần Châu đang lúc cường thịnh, bất kỳ địa giới nào cũng có linh khí nồng đậm, hơn nữa dưới đất trải rộng tiểu linh mạch, cho nên cũng không dùng câu linh trận pháp.

Quảng Vi Tử tinh thông trận pháp cấm chế, thần thức quét qua ngọc giản, khẽ gật đầu: “Trận này pháp nhìn như đơn giản, lại vô cùng có tính khai sáng, tất nhiên là một vị trận đạo tông sư lưu lại.”

“Sư huynh, trận pháp này công dụng không chỉ như vậy.”

Thiết Quan Tiên nói: “Trong điển tịch Tiên Hiền có ghi chép liên quan đến mật pháp tuyệt thế, linh khí suy kiệt, khi đó bố trí trận pháp này, có thể tồn tại lâu hơn tông môn khác một vài năm.

Quảng Vi Tử trầm ngâm chốc lát, suy tư có nên đổi loại trận pháp hay không.

Bổ Thiên Giáo duy trì kiến lập Thiên Đình, nhưng sẽ không đem độc môn truyền thừa công hiến, tránh cho những đại giáo khác học được.

Chu Dịch nói: “Sư tôn, một khi mật pháp đến, trong quá trình linh khí suy kiệt, tất nhiên có người nghiên cứu ra phương pháp câu linh tương tự.”

“Xác thực là như thế.”

Quảng Vi Tử nói: “Vậy liền theo người đã nói, vào trung tâm Đông Thắng Thần Châu kiến lập Thiên Đình.”

Chu Dịch nói: “Nền móng Thiên Đình có rồi, trước Phong Thần, còn cần chuẩn bị một sự kiện khác, đó chính là ngăn cách tiên phàm!”

Tiên phàm hỗn hợp, Thiên Đình chư thần khó có uy nghiêm.

Chỉ có tu sĩ ít tiếp xúc với phàm tục, chính thần địa phương mới có thể quản lý phàm nhân, Thiên Đình thì quản lý chính thần địa phương, tạo thành hệ thống quản lý từ trên xuống dưới.

“Chuyện này yên tâm, chư Nhân Tiên lão tổ đã nghị định, tông môn đệ tử trở về núi tiếm tu, tu sĩ hoàng đế, quan lại thoái vị, chuyển làm phàm nhân quốc gia. “...

Quảng Vi Tử nói: “Tu sĩ không cần thiết, cấm ở phàm tục hiển thánh, nếu như có người dám dựa vào pháp thuật lừa gạt hương hỏa, giết tính mạng, tự có trị niên thần, thiên binh thiên tướng đuổi bắt trấn áp!”

Chu Dịch nói: “Tông môn, triều đình dễ bàn, tán tu số lượng quá nhiều...”

“Tu Tiên Giới cải cách, chưa bao giờ là bình ổn, phải lấy máu tươi làm tế!”

Quảng Vi Tử sâu kín nói: “Tán tu nếu như làm trái Thiên Điều, vừa lúc chộp tới nhốt vào Thiên Lao, người nghiêm trọng đưa đi Trảm Tiên Đài. Đợi máu chảy khắp Thiên Môn, thẩm thấu Trảm Tiên Đài, uy nghiêm của Thiên Đình cũng được lập lên!”

Chu Dịch cũng không phải người tính tình nhân hậu, huống chi chém giết chính là tán tu làm loạn, lúc này khom người nói.

“Cần tuân chương giáo pháp chỉ!”

Lại nói bảy mươi hai Nhân Tiên lão tổ, luyện thành Phong Thần Bảng trở lại tông môn.

Lập tức triệu tới đệ tử tộc nhân, đem thần vị trên bảng, tên họ từng người nói qua, thương nghị sau khi Thiên Đình thành lập nên ứng phó như thế nào.

Hơn nữa chư quốc lão tổ lo lắng nhất, vốn là may mắn tấn thăng Phản Hư, lưu lại Nhân Tiên truyền thừa cũng không hoàn chỉnh, sau khi phi thăng Tiên Giới cũng không còn Nhân Tiên che chở hoàng tộc.

Cho dù có hương hỏa Phong Thần đột phá chân thân, thực lực vốn là không sánh bằng Nhân Tiên, lại chịu quản chế của Thiên Đình.

Như vậy, phải đem chuyện về sau an bài rõ ràng.

Trong triều không thiếu tu sĩ tinh thông lễ lối quan trường, rất nhanh chỉ ra một chút chứ vị tầm thường nhưng quyền thế nặng, thỉnh cầu lão tổ đổi, có thể cậy nhờ kéo dài tương lai quốc triều.

Chương 578: Thiên Đình sơ lập (3)

“Phong Thần Bảng ở trong tay Bồ Thiên Giáo, tam giáo thủ đồ kia nổi danh trơn trượt, lại có đám người Thiết Quân Tiên kia làm chỗ dựa, muốn đòi có chút phiền toái!”

Nhân Tiên lão tổ nói: “Nhưng tên nhãi kia tham tiền háo sắc, từ bảo khố trong tộc cầm một khoản linh vật, không cầu tất cả vị trí đều như ý, mấy chỗ trọng yếu trong đó, phải có người chúng ta ngó chừng.”

“Tiếp theo, sau khi Thiên Đình thành lập, Thiên Đế là người nắm quyền danh chánh ngôn thuận, cũng đưa một phần lễ đi qua!”

Một tháng sau.

Chu Dịch từ Thiên Sơn trở về Thanh Vân Sơn.

Độn quang mới vừa dừng ở miếu sơn thần, truyền tân phù triện liền ông ông vang không ngừng, nhận được hơn mười người luận đạo, mời yến hội.

Không cần bói toán, liền có thể đoán được mục đích của bọn họ, trả lời từng cái truyền tin.

Ba ngày sau.

Thanh Vân Sơn độn quang sáng lấp lóe, từng khí tức thở thâm thúy bay tới, tương đối lạnh nhạt với nhau, tính tình quái đản táo bạo còn có thể giấu cột mây câu.

Vạn nhất đối phương đạo tâm không kiên định, mắng ròi đi liền ít đi một đối thủ cạnh tranh.

Vĩnh Thịnh Điện.

Người đến đông đủ, khách và chủ ngồi xuống.

Chu Dịch từ ống tay áo lấy ra Phong Thần Bảng, chậm rãi trải rộng ra nói: “Nội dung phía trên, chư vị sư đệ tất nhiên biết được, không cần nhiều lời, hôm nay là cơ hội điều động cuối cùng, chư vị có thể nói thoải mái.”

Ý ở ngoài lời, qua hôm nay Phong Thần Bảng liền định xong rồi!

Thượng tam phẩm tùy Nhân Tiên lão tổ định xuống, trung tam phẩm tùy đệ tử định ra, hạ tam phẩm tùy vô số tán tu phân đầu, nghe rất hợp lý.

Đại Nguyệt Quốc tiền nhậm hoàng đế, lúc này nói: “Bần đạo không thích việc binh đao, càng am hiểu giáo thư dưỡng người, không thích hợp vị trí tướng quân tiên phong, không bằng điều đi đạo quán làm bác sĩ (học vị).”

“Triệu Lão Cửu, người người này cũng có mặt mũi nói không thích việc binh đao?”

Trưởng lão Đạo Vân Quốc bên cạnh châm chọc nói: “Người cầm quyền hai trăm năm, chiến tranh chẳng bao giờ dừng lại qua, tử thương vô số, tướng quân tiên phong này rất thích hợp người!”

Lời vừa rơi xuống, lập tức có người ủng hộ.

“Tướng quân nắm giữ thực quyền, lại là tiên phong, ngày sau Đông Thắng Thần Châu có yêu ma làm loạn, do đạo hữu tự mình dẫn binh đánh dẹp, chẳng phải uy phong?”

“Thiện tai thiện tai! Thí chủ là Thiên Sát chi mệnh, chức vị bác sĩ này liền tùy bần tăng tới đảm nhiệm. Đệ tử của Phật, nhất thiện độ hóa, hậu bối ai dám không tụng kinh, bần tăng ghé vào lỗ tai hẩn niệm ba năm!”

“Con lừa ngốc, nghĩ hay lắm.”

“... ..”

Chức vị bác sĩ, đứng hàng đạo quán tể tửu chi hạ, chịu trách nhiệm giảng kinh cho hậu bối, truyền thụ đạo tàng của Tiên Hiền.

Giống như là tiên sinh dạy học, nhưng sau khi phương pháp tiên tịch mở rộng, đạo quán liền thành nơi phạm nhân phải trải qua để chuyển thành tu sĩ.

Thiên Đình chiêu mộ quan lại, tất nhiên ưu tiên lựa chọn tu sĩ từ đạo quán đi ra, dù sao thuộc về tự mình bồi dưỡng, cho nên đạo quán xem như bồi dưỡng quan lại trừ bị cho Thiên Đình.

Hiệu trưởng là thượng tam phẩm tể tửu, bối cảnh là môn nhân Phật giáo La Hán, đã định không người nào thay.

Dưới bác sĩ, giảng sư, thị độc, cùng với biên soạn đạo tạng Tiên Hiền, đều là chức vị nên tranh một chuyến.

Ngược lại các loại trung hạ tầng quân quan như tướng quân tiên phong, tướng quân tuần sơn, ở trong mắt đệ tử đại giáo, ngang bằng với tay đâm tiện nghi mà Thiên Đình chiêu mộ, khắp nơi bôn ba ăn khổ chịu mệt không nói, đầu pháp chém giết còn nguy hiểm đến tính mạng.

Nên do tán tu đảm nhiệm.

Tu sĩ quen đọc kinh điển, mọi người cũng là đại sư miệng nổ.

Trong đó lại có tầng nhân tinh thông trị thoại liệu (chữa bệnh bằng lời nói), không có đạo lý cũng có thể cãi ra đạo lý, cho nên bắt đầu tranh luận không ai nhường ai.

Ngắn ngủn một ngày thời gian, căn bản khó có thể quyết định đối ghi chép Phong Thần Bảng.

Tranh cãi hai ba canh giờ, ngay cả đạo viện cũng không phân chia rõ ràng, đạo sĩ tự xưng là tinh thông giảng kinh, hòa thượng tuyên dương độ hóa thành gốc.

Chu Dịch ngồi thẳng vị trí đầu cũng không nói gì, tự rót uống một mình, tựa như thật sự toàn bộ dựa vào bọn họ làm chủ.

Đạo viện thuộc về cấp dưới cả Lại Bộ.

Quan lại trừ bị của Thiên Đình tương lai, trừ đi đời thứ nhất sắc phong chính thần, chư thần Thiên Đình sau này phải từ cửu phẩm làm lên, đại giáo đệ tử cũng như thế.

Cho nên trên lý luận trên đạo viện, có thể sẽ bồi dưỡng ra Thiên đế.

Huống chi đạo viện hội tụ vô số kinh điển của Tiên Hiền, cụ thể truyền thụ, trọng điểm tông môn nhà nào, lại là do bác sĩ giảng bài, thị độc quyết định, chính là cơ hội tốt tuyên dương tổ tông!

Quan trọng như vậy, nhưn cũng không phải chỉ có một bộ cạnh tranh.

Ví dụ như các loại Hộ Bộ Tiên Tịch Ty, Chi Độ Ty, Lại Bộ Tuyển Lại ty, Khảo Công ty, Công Bộ Bảo Khí Ty, Hình Bộ Đô Quan Ty, Thục Tội Ty, Binh Bộ Tham Nghị Ty, Quân Tịch

Ti không bộ phận nào là không nắm giữ mấu chốt quyền lực, sau khi nắm giữ còn có thể thuận lợi cho đệ tử tông tộc.

Mặt khác các bộ như Lôi Bộ, Vũ Bộ, Thủy Bộ, Hỏa Bộ, trông coi sự vụ phạm tục, trời sinh mệnh cực khổ, không lọt vào mắt mọi người.

Những người này đều có Nhân Tiên làm chỗ dựa, lại lĩnh pháp chỉ của lão tổ, cho nên suy hơn quản thiệt, một bước cũng không nhường.

Từ ban ngày tranh cãi đến đêm tối, mắt thấy trời đã sáng.

Từ tranh biện đến quát mắng, mắt thấy sắp thẳng cấp làm đấu pháp, hiện trường khó có thể thu thập.

Chu Dịch bấm đốt ngón tay canh giờ, cười nói: “Chỉ còn lại có hai khắc, không tiếp tục quyết nghị, vậy Phong Thần Bảng liền không thể sửa lại!”

Lão đạo sĩ đang xắn tay áo lập tức dừng tay, hòa thượng lâm miệng lưỡi lưu loát lập tức im miệng, trong Vĩnh Thịnh Điện trong chốc lát yên tĩnh, mọi người trong điện đồng loạt hướng Chu Dịch khom người thi lễ.

Chương 579: Đồng đạo tương tàn.

“Đại sư huynh bớt giận!”

Trong đó có tu sĩ thông tuệ khôn khéo, đáy lòng mơ hồ có điều ngộ ra, nói: “Bọn ta tranh qua tranh lại, chỉ lãng phí thời gian, kính xin đại sư huynh chỉ điểm bên mê.”

Mọi người nghe vậy, rồi rít gật đầu.

Chu Dịch ở Đông Thắng Thần Châu thanh danh kém một chút, cũng chỉ vấn đề là đạo đức cá nhân, nhưng lại chưa bao giờ sai lầm ở những thứ liên quan lợi ích.

“Biện pháp tự nhiên có.”

Chu Dịch nói: “Thiên Đình Phúc Địa do vô số tiểu linh mạch hội tụ mà thành, cần mười vạn tám ngàn mạch, các người đi khắp nơi lấy ra linh mạch, dựa theo số lượng cống hiến sắp xếp thứ tự điều chuyển chức vị.”

“Đại sư huynh, này không tốt đi?”

Nói chuyện chính là đệ tử Bồ Thiên Giáp, ánh mắt quét qua chư quốc hoàng thất, không hề che dấu vẻ xem thường.

Lão vương gia Thánh Dương Triều hừ lạnh một tiếng, ủng hộ nói: “Đại sư huynh nói rất có lý, hưởng theo lao động, cống hiến nhiều cho Thiên Đình tự nhiên có thể ưu tiên điều chuyển.

Các hoàng triều, tông môn còn lại rồi rít lên tiếng, bọn họ vốn là kém hơn đại giáo, nhận được cơ hội cạnh tranh công bằng đã cực kỳ hài lòng.

Chu Dịch một người đại biểu ba tiên tông, những đệ tử đại giáo khác không cam lòng, cũng chỉ gật đầu đồng ý.

“Chư vị đạo hữu nhớ kỹ, chuyện Thiên Đình đã truyền khắp thiên hạ, không bao lâu danh sách Phong Thần cũng được truyền ra, mỗi tiếng nói cử động của các người đại biểu thể hiện và uy nghiêm Thiên Đình.”

“Lúc lấy ra linh mạch, nhớ không được tranh đoạt cướp bóc, nếu có người làm loạn, bản đạo đã hấn điều hấn vào Lôi Bộ,

Vũ Bộ, khắp nơi bốn ba hành vân bố vũ! “...

Mọi người sôi nổi đồng ý, tất nhiên hiểu được sự quan trọng của uy nghiêm Thiên Đình.

Lúc trọng yếu thế này, người nào dám ảnh hưởng thanh danh Thiên Đình, đó chính là cản trở lão tổ phi thăng, hậu quả không thể lường được.

“Như thế rất tốt.”

Chu Dịch nói: “Hiện tại trước xác định vị trí cần đổi, nếu chư vị đạo hữu có số lượng nhiều, vậy dựa theo nhóm tiếp tục lựa chọn.”

“Bác sĩ giảng kinh đạo viện.”

“Chương án Chi Độ Ty.”

“Còn có thư lại Thục Tội Ty..”

Mọi người trước khi đến, đã sớm nghiên cứu một lần tất cả thần vị của Thiên Đình, lập tức nói ra chức vị muốn đổi, xê xích không nhiều với suy đoán trong lòng Chu Dịch.

Trong đó có mấy chức vị máu chốt, không có bất kỳ người nào nhắc tới, ví như chấp bút Tuyên Lại Ty, cấp cấp của Thiên Lao Ty Ngục.

Trước khi yến hội cử hành, Chu Dịch đã lộ ra danh sách điều chuyển, tu sĩ đều là nhân tinh trong nhân tinh, hiểu được đây là vị trí giữ lại cho tam giáo, ngầm hiểu với nhau tránh không bàn.

Quyền lực Tu tiên Giới tạo thành kim tự tháp.

Đứng trên đỉnh cao nhất chính là ba tiên tông, có thể không cần trải qua thương nghị sửa đổi Phong Thần Bảng.

Bên dưới là đại giáo, hoàng triều, trước khi Phong Thần có đôi cơ hội.

Tu sĩ bên dưới nữa, chỉ có thể biết điều nghe phong, trên Phong Thần Bảng có tên họ chính là tam sinh hữu hạnh.

Người dư ra, muốn đi vào hệ thống Thiên Đình, cần đi đạo viện học tập kinh điển, lại thông qua thi cử, mới có thể từ chính thần cử phẩm tăng chốt đi lên.

Chỉ chốc lát sau.

Tất cả chức vị muốn đổi đã tổng hợp, ước chừng gấp hai nhân số trong điện, cũng chính là tu sĩ xếp hạng hàng đầu, có thể chọn nhiều hơn một chức vị, thế cho nên cạnh tranh tất nhiên kịch liệt.

Yến tiệc nửa ngày, mọi người rồi rít cáo lui.

Trở về bẩm báo lão tổ, sau đó nghĩ biện pháp sưu tập tiểu linh mạch.

Bởi vì Đông Thắng Thần Châu linh khí tràn đầy, lại không có câu linh trận pháp phong tỏa, linh khí phụ cận đại hình linh mạch, nồng đậm hơn nhiều tiểu linh mạch.

Cho nên tiểu linh mạch phần lớn là nơi vô chủ, chỉ là lấy ra có chút rườm rà.

Quả nhiên như Chu Dịch dự liệu.

Danh sách Phong Thần Bảng, nhanh chóng truyền khắp Đông Thắng Thần Châu.

Chư vị lão tổ vốn là không muốn giấu, dù sao quá nhiều môn hạ đệ tử biết được, dứt khoát lưu truyền ra xem phản ứng

Đại cải cách của Tu Tiên Giới, ai cũng không rõ con đường phía trước, chỉ có thể thử thăm dò đi về phía trước.

Danh sách truyền ra, tình hình quần chúng Tu Tiên Giới cuộn trào mãnh liệt.

Có người tán đồng, có người chửi bới, có người đặc ý, lại càng không thiếu người ghen tỵ, ao ước.

Tam đại tiên tông liên thủ đại giáo, hoàng triều thành lập Thiên Đình, Tu Tiên Giới không ai dám phản kháng, đã thành sự thực định trước, cho dù ai cũng biết được lợi ích khi gia nhập trong đó.

Bối cảnh, quyền lực của chính thần Thiên Đình không cần phải nói, chỉ cần có chí tiến thủ thăng quan, sẽ không cần lo lắng công pháp truyền thừa, thậm chí có thể dòm ngó vị trí Thiên Đế.

Nguyên Đình Đế kia chính là Nguyên Anh Đạo Quân, không phải thành Thiên Đình Chi Chủ sao!

Tu sĩ tự mình bước lên đạo đồ tranh mệnh với trời, lập chí đắc đạo thành tiên hà cử phi thăng, chí hướng này có thể cao xa hơn nhậm chức Thiên Đế.

Vừa nghĩ như vậy, có tên họ trên Phong Thần Bảng, càng thêm lộ ra vẻ trân quý.

Chưa vào Phong Thần Bảng đã xôn xao náo nhiệt, đi lên bảng cũng không còn nhàn rồi, thông qua danh sách biết được thân phận người lãnh đạo trực tiếp, tương lai phải làm việc dưới trướng người ra, há có thể không sớm một chút biểu hiện ra vẻ trung tâm.

Đại giáo đệ tử còn có chút dè dặt, dù sao bối cảnh thâm hậu, không sợ ở Thiên Đình bị làm khó.

Những Tán Tu có tên trên bảng, cũng sẽ không bỏ qua cơ hội bầu víu quan hệ, rồi rít hỏi thăm yêu thích của cấp trên, sau đó mnag theo lễ vật tới cửa báỉ phòng... .

Lôi Tuyệt Cốc.

Một đạo độn quang từ bên trong rời đi, sau khi bay ngoài ngàn dặm hiển hóa thân hình.

Mặt như quan ngọc, mày kiếm mắt tinh, mặc đạo bào nguyệt sắc, ở Tu Tiên Giới tuần nam mỹ nữ khắp nơi, vậy được xưng tụng đáng vẻ bất phàm.

Chương 580: Đồng đạo tương tàn (2)

Người này đạo hiệu Đan Thần, tiềm tu ở Hiếu Nguyệt Sơn.

Sở trường đan đạo, tinh thông lời pháp, quảng giao hảo hữu tứ phương, là Nguyên Anh Đạo Quân tiếng tăm lừng lẫy trong Tán Tu.

Sau khi có danh sách Phong Thần Bảng, Đan Thần bất ngờ có tên, sắp sắp phong làm Lôi Bộ Cửu Thiên Quân trong Thiểm Điện Thần, xếp hàng lục phẩm trợ vũ chính thần, cấp trên trực tiếp Thiểm Điện Thần chính là Lôi Tuyệt Cốc chân truyền.

“Thế nhân đều nói tu sĩ đại giáo không coi ai ra gì, Thập Tuyệt Giáo là thượng đẳng đại giáo, cũng có chút khách khí với bản đạo, còn đáp lễ một quyển lời pháp thần thông.

Đan Thần nhớ lại trước đó không lâu vừa bắt đầu liên gặp tao ngộ. Báo lên đạo hiệu, tu sĩ trực để hấn bên ngoài an tĩnh chờ.

Sau đó báo lên thân phận trợ Vũ Thần, đối phương lập tức biến sắc, vẻ mặt tươi cười dẫn vào Lôi Tuyệt Cốc, rất nhanh liền gặp được người lãnh đạo trực tiếp.

“Danh hiệu của Thiên Đình chính thần, mới là mấu chốt!”

Đan Thần sống hơn ba trăm năm, kiến thức rộng rãi tâm tư thông thấu, hơi chút suy tư liền hiểu được nguyên do trong đó.

“Thiên Đình do Bồ Thiên Giáo thúc đẩy thành lập, chư đại giáo ở trong đó cũng không hòa thuận, tất nhiên tranh quyền đoạt lợi với nhau. Bản đạo lục phẩm chính thần, mặc dù quyền lực không lớn, lại cũng đáng để Thập Tuyệt Giáo lôi kéo.”

“Nếu như hoàn toàn đầu nhập vào, đại đề sẽ nhanh chóng tích lũy công huân, thăng chức hoặc điều chuyển đến vị trí quyền lực.”

“Nhưng mà như vậy, sẽ bị các đại giáo khác nhằm vào!”

Được mất trong đó, cần tự mình cân nhắc.

Đan Thần không do dự bao lâu, liền quyết định đầu nhập dưới trướng Thập Tuyệt Giáo, kỳ ngộ từ trước đến giờ luôn đi cùng

nguy hiểm, ngày thường tìm không được biện pháp đầu nhập đại giáo, hiện tại có cơ hội há có thể do dự.

Lấy thân phận Tán Tu thành tựu Nguyên Anh, trong lúc đó đã trải qua bao nhiêu sinh tử giao tranh, sớm không sợ hãi sinh tử.

Huống chi Thiên Đình có Thiên Điều để hạn chế, đấu tranh thất bại nhiều lắm là cách chức, hoặc là điều đi bộ ngành thanh nhân dưỡng lão, còn kém hơn nhiều chém giết thảm thiết của Tán Tu.

“Trước dựa vào Thập Tuyệt Giáo duy trì, tìm kiếm tài nguyên, truyền thừa đột phá thiên quân, đến lúc đó có lẽ có thể tranh vị trí Thiên Đế!”

Đan Thần tin tưởng thủ đoạn của mình, cảm ngộ từ trong chém giết với vô số tán tu, vượt xa giáo chân truyền, gia nhập hệ thống Thiên Đình chính là điềm báo Tiềm Long Phi Thiên.

Vài ngày sau.

Trở lại Hiếu Nguyệt Sơn.

Đụn mây rơi xuống, Đan Thần nhìn thấy có người đợi ở bên ngoài đạo quan.

“Đan Thần đạo hữu, chúc mừng chúc mừng!”

Đạo nhân vẻ mặt tươi cười: “Bần đạo nghe nói chuyện này, cố ý tìm tới một quyền đan phương cổ, tặng cho đạo hữu.”

“Linh Nguyên, lấy quan hệ của ta và ngươi, không cần khách khí như vậy.”

Đan Thần và đạo nhân là hảo hữu từ khi còn là Kim Đan, từng mấy lần đồng sanh cộng tử, vừa —— cùng tấn thăng Nguyên Anh, quan hệ còn muốn mật thiết so với thân huynh đệ.

Linh Nguyên nói: “Đại hỉ sự như vậy, vốn là nên chúc mừng.”

“Vào trong nói chuyện.”

Đan Thần phát tay mở ra cấm chế đạo quan, mang theo Linh Nguyên đi tới chánh điện, lấy ra linh tửu linh trà chiêu đãi.

Linh Nguyên đưa ra ngọc giản đan phương, nói: “Đan phương này là bản đạo may mắn có được, cần thận tìm hiểu, khác hẳn

phương pháp luyện đan hiện nay, hình như càng thêm tinh tế hơn, mỗi phần được lực đều dùng đến cực hạn.”

Đan Thần đưa thần thức quét qua ngọc giản, đan phương này tên Hồi Linh Đan, dùng cho tu sĩ Trúc Cơ. Phẩm cấp rất thấp, nội dung lại rất là phi phàm, mấy chục loại tầm thường linh dược phối luyện chế, có thể phát huy công dụng của thượng đẳng linh đan... .

“Diệu! Thật sự huyền diệu!”

Đan Thần trầm ngâm chốc lát, nói: “Theo điển tịch ghi lại, linh khí thịnh suy như trăng tròn trăng khuyết, lúc suy kiệt thì Trúc Cơ Kim Đan có thể tung hoành thiên hạ, khi đó linh dược thừa thớt, có lẽ liền sáng tạo ra phương pháp luyện đan như thế.”

Linh Nguyên vui vẻ nói: “Ngươi là nói, đây là đan phương thời đại trước?”

“Khả năng lớn là thế.”

Đan Thần nói: “Bản đạo luyện đan mấy trăm năm, chưa từng thấy qua phương pháp tương tự, đan dược này sử dụng linh dược, lấy tức thì để xem giá trị cao thấp, không xem hiệu quả đan dược...”

Linh Nguyên cười nói: “Ha ha, có đan phương này, ta và ngươi định có thể kiếm tiền một lượng lớn linh thạch!”

“Đợi ta tìm hiểu cẩn thận, sẽ không có sai sót.”

Đan Thần cũng là vui mừng nhướng mày, trước đó không lâu tặng lễ cho cấp trên, hao tổn hơn phân nửa gia tài, nếu không căn bản không lọt vào mắt Thiên Quân đại giáo.

Linh Nguyên nhấp một ngụm linh tửu, nói: “Song hỷ lâm môn, linh tửu tầm thường không vào được miệng, bản đạo ở đây có bình rượu ngon ngàn năm.”

Nói xong từ ống tay áo lấy ra vò rượu, mở niêm phong miệng, nhất thời mùi rượu nồng đậm phiêu tán ra, rót đầy một chén cho Đan Thần.

“Rượu ngon!”

Đan Thần không nghi ngờ gì, ngửa đầu uống cạn, nói: “Đội bần đạo hiểu thấu đan phương này, đưa ra nguyên lý căn bản, có lẽ có thể đơn giản hoá đan phương hiện nay, tỷ như Thiên Dương ta và người dùng...”

Tiếng nói đột nhiên dừng lại, Đan Thần trước mắt mơ màng hoảng hốt.

“Rượu ử ngàn năm dễ làm người say!”

“Rượu không say...”

Linh Nguyên chậm rãi nói: “Túy Long Thảo bên trong, sẽ làm thần hồn hôn mê bất tỉnh.”

“Túy Long Thảo!”

Đan Thần tinh thông đan đạo, đối với linh dược rất là hiểu rõ, được xưng Chân Long ăn cũng sẽ say, sau khi tỉnh lại thân thể, thần hồn đều có tăng, thuộc về linh dược đứng đầu có thể ngộ nhưng không thể cầu.

“Linh Nguyên, ta và người giao tình hai ba trăm năm, đây là muốn làm cái gì?”

Đan Thần từ tầng dưới chót bò lên, cũng sẽ không ngại thẹn cho rằng Linh Nguyên xuất phát từ hảo tâm lừa mình dùng Túy Long Thảo, đan phương thượng cổ kia chính là mối nhử.

Chương 581: Đồng đạo tương tàn (3)

Linh Nguyên hỏi ngược lại: “Bần đạo lời pháp tinh diệu hơn người, thanh danh cũng lớn hơn, không biết vì sao không lên Phong Thần Bảng?”

Đan Thần tâm tư thay đổi thật nhanh, suy nghĩ phương pháp kéo dài, ngầm thi pháp xua tan men say. “Đây là gốc Túy Long Thảo ngàn năm, Thiên Quân dùng cũng sẽ say ngã, đừng nghĩ tới phản kháng.”

Linh Nguyên không đợi Đan Thần trả lời, đã nói: “Bần đạo mất rất nhiều khí lực, từ trong miệng Thiên Quân của Tiệt Thiên Giáo biết được nguyên nhân, vậy mà do người tướng mạo anh tuấn hơn ta, mới lọt vào tầm mắt Nhân Tiên.”

Đan Thần giải thích: “Nhân Tiên chọn lựa Tán Tu, tất nhiên là tùy ý bổ nhiệm, bần đạo chỉ là...”

“Người nói không sai, bản chất Tu Tiên Giới này, chính là cường giả vi tôn, nhược giả chỉ có thể mong mỗi được cường giả ban ơn!”

Trong mắt Linh Nguyên hiện lên bi ai, nói: “Phong Thần Bảng này thiên đại cơ duyên, thế nhưng bởi vì tướng mạo xấu đẹp chó má mà bỏ lỡ, bảo bần đạo làm sao có thể cam tâm?”

Đan Thần vội vàng nói: “Ta nguyện ý buông tha thân vị, đem cơ hội nhường cho người, xem ở giao tình ba trăm năm, chỉ cầu bỏ qua cho tính mạng của ta.”

“Chúng ta đều là từ Tán Tu bò lên, sao không hiểu đạo lý nhỏ cỏ nhỏ tận gốc.

Linh Nguyên nói: “Chỉ cần giết người, ta liền có thể thay người Phong Thần, đây là lý do không thể không động thủ. Dĩ nhiên, cũng có thể là bởi vì, hâm mộ đồ kị thuần túy.”

Đan Thần thi triển rất nhiều bí thuật, thần hồn ngược lại càng thêm nặng nề, mắt thấy sắp hoàn toàn say chết, tự biết tử kiếp khó thoát, lạnh giọng nói.

“Người hẳn là đi ghen tỵ với những chân truyền đạo giáo kia, bần đạo chỉ là tiểu thần lục phẩm hèn mọn!”

Linh Nguyên khẽ lắc đầu: “Bần đạo sẽ không ghen tỵ với chân truyền đạo giáo chủ định Phong Thần, chỉ hận Tán Tu giống như bần đạo .”

Đan Thần giễu cợt nói: “Cái gì mà ghen tị, ta xem chính là bất nạt kẻ yếu, nhát như chuột!”

“Ngươi coi như ta tâu hỏa nhập ma đi!”

Linh Nguyên nói đến nhập ma, thanh âm vẫn bình tĩnh không gợn sóng, không mảy may có hỗn loạn điên cuồng của tu sĩ ma đạo.

Đang lúc nói chuyện từ ống tay áo bay ra một thanh phi kiếm tử sắc, bên ngoài vờn quanh lõi đình điện quang, hơi thở cuồng bạo, hiển nhiên không là phàm phẩm.

“Còn nhớ trăm năm trước năm ta và ngươi liên thủ, liều chết chém giết một đầu Lôi Thú dị chủng, lấy được một sừng luyện thành chuỗi Thiên Lôi Kiếm này. Hôm nay dùng kiếm này đưa ngươi lên đường, bần đạo sẽ đem nó hợp táng với ngươi, để trọn vẹn mấy trăm năm tình nghĩa của chúng ta.”

“Đội luân hồi chuyển thế, ta và ngươi lại làm đạo hữu, hy vọng khi đó có thể cùng nhau gia nhập!”

Thanh Vân Sơn.

Vạn Thọ Điện.

Lô hỏa bay lên, đan hương phiêu tán.

Chu Dịch ngồi xếp bằng bên cạnh đan lô, thúc đẩy thân hỏa luyện chế Thiên Dương Đan, bỗng nhiên ống tay áo khẽ động.

“Hử?”

Kinh ngạc một tiếng, mở ra Phong Thần Bảng, ánh mắt rơi vào tính danh trợ Vũ Thần.

Hai chữ Đan Thần vốn là kim quang rạng rỡ, từ từ ảm đạm cho đến biến mất, trên bảng danh sách xuất hiện một chỗ trống.

Phong Thần Bảng _ bên trên có Thiên Cơ Bí Thuật do Tiệt Thiên Giáo lão tổ thi triển, trong sâu xa có liên quan đến chính thần, thời điểm Đan Thần gặp chuyện không may sẽ sinh ra cảm ứng.

“Phong Thần còn chưa bắt đầu, chính thần đã chết một vị?”

Chu Dịch chân mày cau lại, đoán chừng giết chết giúp Vũ Thần chính là Tán Tu.

Lôi Bộ Cửu Thiên Quân phân công quản lý hành vân bố vũ của Đông Thắng Thần Châu, lại là cấp dưới trợ Vũ Thần, thuộc về công việc chịu khổ chịu mệt, quyền hạn thần vị thấp, đại giáo đệ tử căn bản sẽ không phí sức đi tranh đoạt.

Từ cửu phẩm bắt đầu chịu đựng, chỉ cần có đại giáo làm chỗ dựa, tương lai ít nhất có thể vào lục bộ nhậm chức.

“Chuyện như thế này phải giết gà dọa khỉ, nếu không hậu hoạn vô cùng.”

Chu Dịch lấy ra ống thăm, nhẹ nhàng lắc: “Để cho bản đạo tính xem, tên nào không nể mặt như vậy!”

Tiêu hao tám trăm thọ nguyên thi triển Tiệt Thiên Thuật, linh thiêm rơi xuống đất, hiện lên hai chữ triện.

Chí hữu!

“Quả nhiên là giặc nhà khó phòng, có thể dễ dàng giết chết Tán Tu Đạo Quân, cũng chỉ có chí giao hảo hữu.”

Chu Dịch thở dài một tiếng, âm thầm xét lại mình lấy đó làm nhắc nhở, vô luận đạo hữu tương giao bao nhiêu năm, cũng phải giữ lại ba phần đề phòng.

“Chẳng qua Tu Tiên Giới giảng chính là đôi nhân xử thế, bối cảnh quan hệ. Bỏ qua mặt mũi bản đạo, chính là không cho tam giáo mặt mũi, chính là không cho Nhân Tiên lão tổ mặt mũi, nên đưa vào luân hồi hồi lỗi!”

Đến lúc này, từ ống tay áo lấy ra một chồng phù triện.

Truyền tin Tuyên Hồng Bổ Thiên Giáo: “Tuyên sư đệ, bản đạo có việc muốn nhờ!”

Truyền tin Tiệt Thiên Giáo: “Hô sư đệ, Đan Thần Đạo Quân đã chết, không thể không tra!”

Truyền tin Pháp Minh Phật giáo: “A di đà Phật, lần này ác không trừ, Thiên Đình không yên!”

“Truyền tin Thập Tuyệt Giáo, Đô Thiên Giáo, Huyền Minh giáo, Đại Nguyệt Quốc, Thánh Dương Quốc.”

Hơn mười đạo tin tức truyền đi, không thể không gật đầu đáp ứng, Phong Thần đang thời điểm máu chót, Chu Dịch dựa vào Phong Thần Bảng mà lệnh quần tiên.

“Tiếp tục luyện đan!”

Loạn Vân Cốc.

Từng đạo độn quang, từ bốn phương tám hướng hội tụ.

Có Tăng có Đạo, có Nho có Tục, từng người khí tức hùng hậu, thần thức bao phủ trong vòng ngàn dặm.

Trong cốc.

Linh Nguyên đang tiềm tu, chợt tâm thần không yên, bấm đốt ngón tay không chiếm được bất kỳ tin tức nào.

“Tâm thần rung động, tất có điềm báo!”

Tán Tu từ tầng dưới trèo lên, cẩn thận tiếc mạng, mặc dù không tìm được nguyên do, Linh Nguyên cũng thu thập linh vật chuẩn bị đổi khu vực.

Tán Tu như thỏ khôn ranh, ít nhất có năm ba cái động phủ giấu kín.

Đạo quang bay lên trời, mới vừa bay ra hơn mười dặm, thanh âm từ phía trước truyền đến:

“Đạo hữu, xin dừng bước!”

Chương 582: Sắc phong quần thần.

Linh Nguyên không hề quay đầu, đến hướng tây hơn trăm dặm, chạm mặt Hoàng Bào Tăng Nhân.

“Thí chủ và ngã phạt hữu duyên, mời lên Tây Thiên.”

“Đáng chết!”

Linh Nguyên sắc mặt kịch biến, tay ra bí thuật pháp quyết, độn tốc lập tức tăng lên mấy thành, kết quả độn vào một tầng vách chắn vô hình.

Mấy vị tu sĩ ngồi xếp bằng trên đám mây, phục sức khác nhau, một đám cười châm biếm. Linh Nguyên dừng độn quang, phía bắc tất nhiên đã khó mà thông hành, chấp tay hỏi: “Bần đạo xưa nay giúp mọi người làm điều tốt, chẳng biết tại sao trêu chọc chư vị đạo hữu, vô luận lúc trước đối đãi thế nào, xin hãy tha lỗi! “...

Nói xong theo lễ của đệ tử, khom người hành lễ.

“Không tệ không tệ.”

Một gã đạo nhân tán thưởng nói: “Biết tiến thoái như vậy, khó trách có thể lấy thân Tán Tu thành tựu cử phẩm chính thân, sớm muộn gì cũng có thể đi lên Phong Thần bảng.”

“Đáng tiếc không nên trêu chọc Thiên Đình.”

Đạo nhân khác nói: “Càng không nên trêu chọc đại sư huynh, mục đích bọn ta hôm nay đến đây, chính là mời đạo hữu vào luân hồi, lấy lại uy nghiêm của Thiên Đình!”

Linh Nguyên bừng tỉnh đại ngộ, mặt ngoài vẫn là mờ mịt luống cuống.

“Bần đạo luôn cung kính ủng hộ Thiên Đình, không biết đã phạm phải chuyện gì?”

“Đạo hữu không cần ngại biện, Tu Tiên Giới từ trước đến giờ tự do tâm chứng, không cần bất cứ chứng cứ gì.”

Đạo nhân nói: “Huống chi đại sư huynh nói là người, vậy thì nhất định là người, nếu muốn giết gà dọa khỉ, dù gà biện luận thế nào cũng chỉ có chết.”

Linh Nguyên không đợi đạo nhân nói xong, há mồm phun ra Thiên Lô Kiếm, triệu hoán mấy trăm đạo lôi đình ầm giết qua.

Một lát sau.

Linh Nguyên bị mười mấy vị đại giáo chân truyền vây giết, hồi phi yên diệt.

Cái chết của Đan Thần.

Thông qua đại giáo đệ tử tuyên truyền, rất nhanh truyền khắp Đông Thắng Thần Châu.

Số ít Tán tu chính thần, sau khi nghe được tin tức này, không khỏi trong lòng run sợ cẩn thận từng li, tìm nơi rừng sâu núi thẳm bày trận pháp tiềm tu, yên lặng chờ Thiên Đình thành lập.

Sau khi có tin tức truyền ra, vị trí trợ Vũ Thần tạm thời thiếu, chưa bổ sung.

Những tu sĩ muốn sát thần bù vào chỗ trống, đều thu hồi tham niệm, lại nghe nói Linh Nguyên hồn phi phách tán, tất nhiên hiểu được đây là giết gà dọa khỉ, ngược lại bắt đầu nghe ngóng lúc nào Thiên Đình thành lập.

Trèo không lên Phong Thần Bảng, tiểu thần dưới tam phẩm có thể tranh một chuyến. Đúng lúc Thanh Vân Sơn truyền ra tin tức, hai mươi năm sau Thiên Đình đại trận bố trí thành, liền bắt đầu chính thức Phong Thần.

Hai mươi năm.

Đôi Kim Đan Nguyên Anh mà nói, chỉ là một lần bế quan mà thôi.

Trong khi Tu Tiên Giới xôn xao, phạm tục lại xảy ra kịch biến, hoàng đế các nước lần lượt tuyên bố thoái vị nhường ngôi.

Tân hoàng đế là thân thể phạm thai, tu vi ở dưới Trúc Cơ, dựa theo quy củ mà Nhân Tiên lão tổ định ra, chỉ có dưới Trúc Cơ mới có thể chấp chương triều đình, qua lại giữa hồng trần thế tục.

Quan lại triều đình các nước, cũng là hẹn ước dưỡng lão trí sĩ, đem vị trí nhường cho phạm nhân đảm nhiệm.

Trên có Nhân Tiên lão tổ trấn áp, dưới có Phong Thần Bảng hấp dẫn, phạm tặc cải cách căn bản không phát sinh bất kỳ rung chuyển nào.

Thỉnh thoảng có tà ma ngoại đạo có mắt không mở, thừa dịp Sơn Thần Hà Bá không dám hiển hóa, thi triển pháp thuật lường gạt dân chúng cướp đoạt hương hỏa, rất nhanh đã bị đánh đến hồn phi phách tán.

Sau khi thần tiên giầu tung tích, bất kỳ hành vi thi triển thuật pháp nào, đều như đèn dầu dễ thấy giữa đêm khuya.

Chỉ có một vị hoàng đế chưa thoái vị, chính là Nguyên Đĩnh Đế Đại Hằng, ngược lại tiếp tục chiêu mộ tu sĩ quan lại, thông qua thử nghiệm vận hành Tiểu Thiên Đình, bắt đầu chế định đầy đủ luật pháp Thiên Đình. Luật pháp lấy Thiên Điều làm trụ cột, kéo dài bốn phương tám hướng.

“Quyền lực của chính thần Thiên Đình, phải hạn chế ở trong luật pháp!”

Nguyên Đĩnh Đế tìm tới luật pháp của chư quốc, tham khảo bổ sung lẫn nhau, lại cùng quần thần thảo luận xem có thích hợp áp dụng cho Thiên Đình không.

Mấy năm sau.

Bộ luật pháp đầu tiên của Thiên Đình hoàn thành.

Luật pháp quy định các mặt ngôn hành cử chỉ của thần tiên, hễ người nào vi phạm, ít thì nhốt vào Thiên Lao một tháng, lâu dài thì trăm năm, nặng hơn nữa thì lên Trảm Tiên Đài hồn phi phách tán. Không ít đại giáo chân truyền có tên trên bảng, đưa ra nghi ngờ phản đối với luật pháp.

“Nghiêm khắc như thế, làm thần tiên còn có gì thú vị?”

Nguyên Đĩnh Đế cũng không phản bác, trực tiếp đem quyền luật pháp chuyển vào Thanh Vân Sơn, rất nhanh truyền về tin tức... .

“Rất tốt!”

Mười năm sau.

Lần này rất nhiều tu sĩ hội tụ ở Thanh Vân Sơn, nộp tiểu linh mạch lên trên.

Bất ngờ chính là, ba cái tên xếp trên là Đại Nguyệt, Thánh Dương, Tử Phủ tam quốc, số lượng vượt xa chư đại giáo.

Những nước khác lại đứng ở hạng chót, số lượng lấy ra kém xa đại giáo, nguyên do trong đó, không cần suy tư cũng có thể biết được.

Các quốc gia triều đình âm thầm liên thủ, chiếm cứ ba vị trí đầu!“Chư Phong Thần, Thiên Đình đã phân ra phe phái.”

Chu Dịch đối với điều này đã sớm có dự liệu: “Như vậy không tồi, Thiên Đình cần phải có ý kiến bất đồng tồn tại, đấu đá và tranh đấu có thể giữ vững sức sống.”

Cho nên.

Theo tam quốc đi trước điều chuyển thần vị, chia ra lựa chọn đạo quan, Chi Độ Ty, Thục Tội Ty, rõ ràng là trước đó đã trải qua thương nghị.

Chu Dịch ở phía trên trấn giữ, đại giáo chân truyền không thể không nguyện cược chịu thua.

Tu sĩ ở Đông Thắng Thần Châu dám không cho đại sư huynh mặt mũi, hoặc là hồn phi phách tán, hoặc là thân tử đạo tiêu. chết rồi còn phải gánh trên lưng bêu danh tà ma ngoại đạo.

Mục lục Phong Thần Bảng đổi xong, Chu Dịch chỉ ra vị trí thành lập Thiên Đình, lệnh bọn họ đưa tiểu linh mạch đi.

Chương 583: Sắc phong quần thần (2)

Bởi vì Nhân Tiên lão tổ tự mình bày trận, lấy linh mạch làm cấm chế, bố trí Tiên Giới trận pháp trong truyền thuyết, lại khảm nhập vào ngàn vạn tầng trận pháp, cho dù chân tiên hạ phàm cũng không thể phá mở phòng ngự của Thiên Đình.

Mười năm sau.

Đại trận bố trí xong.

Hôm nay.

Chu Dịch đang tiềm tu ở Thanh Vân Sơn, chợt nhận được truyền tin của Chưởng Giáo.

Thi triển độn pháp đi tới chính điện của Bồ Thiên Giáo, sau khi tiến vào nhìn thấy chưởng giáo Quảng Vi Tử, khom người thi lễ nói.

“Chưởng giáo gọi đệ tử có chuyện gì?”

“Thiên Đình Phúc Địa luyện thành, Câu Linh trận pháp cầm giữ mười vạn linh mạch, linh khí trong đó đã không kém gì Thiên Sơn!”

Quảng Vi Tử nói: “Từ khi chuyện Phong Thần truyền ra, đến nay đã hơn trăm năm, đến mức Tu Tiên Giới lòng người bàng hoàng, gợn sóng không ngừng. Hôm nay gọi người tới, chính là sớm ngày sắc phong quần thần, chính thức thành lập Thiên Đình, dẹp an thần châu!”

“Cần tuân chưởng giáo pháp chỉ.”

Chu Dịch khom người nói: “Đệ tử liền truyền tin tứ phương, phàm là người có tên trên bảng, đi đến Thiên Đình Phúc Đại nghe phong!”

Quảng Vi Tử khẽ vuốt cằm, đối với cách làm việc của Chu Dịch rất là yên tâm.

“Mau đi đi.”

Chu Dịch rời khỏi chính điện, trước đi Huyền Thiết Quan bái phỏng Thiết Quan Tiên.

“Sư tôn, ít ngày nữa sẽ sắc phong chính thần, ngài có cái gì dặn dò?”

“Cuối cùng đã tới ngày này.”

Thiết Quan Tiên thở dài nói: “Cảnh giới như vi sư, đã sớm vô sở cầu. Người nhớ kỹ, sau Phong Thần, không được nhúng tay vào vận hành của Thiên Đình, tránh cho Thiên Đế sinh lòng oán hận.”

Chu Dịch khom người nói: “Đệ tử hiểu được, Thiên Đình thành lập, liền ở thanh Vân Sơn ẩn cư.”

“Như thế rất tốt, thẳng nhãi người từ trước đến giờ là hiểu được tình thế biến ảo.”

Thiết Quan Tiên nói: “Thiên Đình thống trị Đông Thắng Thần Châu, tất nhiên uân dưỡng vô lượng công đức, vi sư ở lại phạm trần không lâu. Thất Tình Kiếm để lại cho người, bên trong phong ấn ba đạo pháp lực của vi sư, khi tất yếu có thể bảo toàn tánh mạng!”

“Bái tạ sư tôn.”

Chu Dịch thật lòng thật dạ thi lễ, sau khi bái sư Thiết Quan Tiên, lợi ích có được vượt xa đệ tử tầm thường.

Có lẽ bởi vì chấp chưởng Phong Thần, hoặc bởi vì lòng mang áy náy, vô luận nguyên do nào, chung quy là có mấy phần tình nghĩa sư đồ ở trong đó.

Sau đó.

Lại đi Tiệt Thiên Phúc Địa bái kiến sư mẫu, được bảo y hộ thân, tên Hoán Yểm Nhật Bào.

Năng lực phòng ngự của đạo bào này xa không bằng Huyền Vũ Thần Giáp, nhưng có thể che giấu thân hiệu của Thiên Cơ, sau khi mặc vào có thể ngăn cản bói toán của tu sĩ cảnh giới cao ...

Cuối cùng.

Chu Dịch đi Linh sơn, bái kiến tam sư tôn Ân Quang La Hán.

Sau khi vào cửa dâng đầu bái lạy, bắt đầu cần nhẫn làm bầm lẫu bầu, ba câu hai câu không phân được ý, giống như không phải đi Phong Thần mà là đi chịu chết.

Ấn Quang La Hán bắt đặc dĩ, quán chú vô lượng Phật Pháp vào trong Xá Lợi La Hán.

Thời điểm Nguyên Anh bị đánh lén, nguyên rủa, Phật Pháp tự động hiển hóa ngăn lại, căn bản miễn dịch bất kỳ công kích thần hồn dưới Nhân Tiên.

“Bái tạ sư tôn!”

Chu Dịch được lợi ích to lớn, kiềm chế tâm tư đi tất cả đại giáo tông tiên, trở lại Đại Hằng triều bái kiến Nguyên Đỉnh Đế.

“Ngày 1 tháng 1 sang năm, vào Thiên Đình Phúc Địa dâng rượu tế thiên, sắc phong quần thần. Người có tên trên Phong Thần Bảng đều có thể đi trước, chỉ một ngày này, quá hạn không chờ, mà loại bỏ tên họ, đợi bổ khuyết.”

Tin tức truyền ra, Thần Châu chấn động.

Thời gian thâm thoát, năm tháng qua nhanh.

Hôm nay.

Chính là ngày đầu tháng 1 năm mới.

Đông Thắng Thần Châu đã qua năm tháng, cũng không có niên hiệu xác thực niên, từ hôm nay trở đi thống nhất thành Thiên Đế kỷ niên.

Thiên Đình.

Nằm trở trung tâm đại lục, diện tích lãnh thổ hơn vạn dặm.

Linh vụ lượn lờ, khí lành cuộn cuộn, linh khí ở bất kỳ chỗ nào cũng không kém Linh Sơn Phúc Địa.

Lúc này núi non sông ngòi trong phạm vi Thiên Đình, vẫn bảo trì bộ dạng ban đầu, không có kiến tạo bất kỳ đình đài cung điện, chỉ có pháp đàn cao trăm trượng đứng sừng sững chính giữa.

Trên pháp đàn.

Chu Dịch bấm đốt ngón tay, canh giờ đã tới, từ ống tay áo lấy ra Phong Thần Bảng, bắt đầu đọc.

“Quảng Vi Tử, Ấn Quang La Hán, Thiên Cơ... Tiêu Vân Tử, Thái Huyền Công. Bảy mươi hai Nhân Tiên sắc phong một

ngày: Đông Thắng Thần Châu rung chuyển không thôi, hàng tỉ sinh linh trầm luân bể khổ, đặc biệt lệnh bản đạo sắc phong quần thần... Phân giữ các bộ, duy trì trật tự thiên ác...”

Thư sắc phong tuyên đọc kết thúc, bốn phương tám hướng truyền đến âm thanh vang dội.

“Cẩn tuân Tổ Pháp!”

Chu Dịch đợi thanh âm bình ổn, bắt đầu niệm tụng danh sách thần vị, đứng đầu tất nhiên là Thiên Đế.

“Mời Nguyên Đỉnh Đế. Tiến lên nghe phong!”

Thanh âm rơi xuống, thân ảnh Nguyên Đỉnh Đế từ trong mây mù lộ hóa, khom người nghe lệnh.

“Nhân Tiên sắc mệnh: Nguyên Đỉnh Đế là Thiên đế, thống ngự Thiên Đình quần thần...”

Chu Dịch tuyên đọc xong thư sắc phong, bầu trời rơi xuống một đạo linh quang, bao vây Nguyên Đỉnh Đế vào trong.

Một lát sau.

Hoàng bào chế thức Đại Hắc trên người Nguyên Đỉnh Đế đã thay đổi bộ dáng, hóa thành cốn phục vàng ròng, trên thêu nhật nguyệt quần tinh, vô cùng tôn quý.

“Bái kiến bệ hạ.”

Chu Dịch khom người thi lễ: “Mời bệ hạ chờ chốc lát, bản đạo lại cần sắc phong những chính thần khác.

Nguyên Đỉnh Đế cúi đầu liếc nhìn cốn phục, lại ngẩng đầu, khí tức xảy ra biến hóa không khó hiểu, cười nói.

“Cực khổ thiên sư.”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, tiếp tục niệm tụng Phong Thần Bảng, dưới Thiên Đế là tứ phương Đế Quân.

Trong đó ba vị là lão Thiên Quân tiên tông, cách Phản Hư chỉ thiếu một bước, không biết làm sao thời vận không đủ, thọ nguyên sắp hết, chỉ có thể đi con đường Hương Hỏa Phong Thần.

Chương 584: Sắc phong quần thần (3)

Chỉ có Bắc Phương Đế Quân là lão tổ hậu duệ Thánh Dương Hoàng triều, Thánh Dương hoàng triều thực lực gần với đại giáo, sau khi khai quốc thái tổ thọ tận, thế nhưng lại xuất hiện một vị Nhân Tiên trong tộc, có thể xưng là đệ nhất hoàng triều.

Dưới nữa là đứng đầu mười hai bộ, thượng lục bộ quản Thiên Đình, hạ lục bộ quản lý phàm trần.

Mỗi lần Chu Dịch đọc đến một cái tên, trong mây mù liền lộ ra một đạo thân ảnh.

Nghe phong xong lại thi lễ với Thiên Đế, tĩnh đẳng, yên lặng đứng sau Thiên Đế chờ Phong Thần kết thúc.

Phong Thần Bảng tổng cộng có hơn một ngàn tám trăm người, trong đó tám phần là quan lại trung quan tam phẩm, ví dụ như Lôi Bộ thượng tam phẩm chỉ có hơn hai mươi người, các đẳng thần vị dưới trưởng trợ vũ, hành vân tổng tổng hơn hai trăm vị.

Đông Thắng Thần Châu mệnh môn bát ngát, nếu là chỉ có một vị hành vân, ngày ngày mệt chết cũng không làm xong nhiệm vụ Thiên Đình.

Cho nên Nhân Tiên lão tổ dựa theo núi non sông ngòi, đem đại lục chia đại thể thành chín bộ phận, do chín vị Lôi Bộ Thiên Quân phân chia quản lý, phía dưới lại phân thành khu vực bát đồng, do dưới chương chính thần hành vân bố vũ.

Cơ cấu hạ lục bộ, khái quát đều là như thế.

Chu Dịch bắt đầu tụng đọc từ chính ngọ, cho đến chạng vạng, mới đọc xong tên họ cuối cùng.

“Nhân Tiên sắc mệnh: Triệu Nguyên Quân là Trì Nhật Thần, trông coi Năm Hợi.”

Triệu Nguyên Quân xuất thân tán tu, sau khi lộ ra thân hình, đứng vị trí cuối trong quần thần Thiên Đình.

Chu Dịch chấp tay nói với Thiên Đế mới xuất hiện.

“Bệ hạ, Phong Thần hoàn thành, bản đạo trở về núi phục mệnh!”

“Bái tạ thiên sư.”

Thiên Đế khom người thi lễ, cười nói.

“Trẫm sắp thành lập thiên sư phủ, mời thiên sư thường trú, chấp chương Phong Thần Bảng, giám sát Thiên Đình vận hành!”

Sau khi sắc phong quần thần, Phong Thần Bảng liền lưu lại trên hương án pháp đàn.

“Bệ hạ không cần như thế.”

Chu Dịch khom người trả lễ: “Bần đạo không tên họ trên Phong Thần Bảng, không có quyền ở lại Thiên Đình, liền đi Thanh Vân Sơn tiếm tu, để sớm ngày ngưng tụ nguyên thần.” Hai mắt thiên địa hơi híp lại, trên mặt tươi cười không đổi.

“Thiên sư phủ vẫn là phải xây, thiên sư tùy thời có thể tới ở lại.”

“Đa tạ bệ hạ.”

Chu Dịch không muốn tiếp tục dây dưa, chấp tay đáp lễ, hóa thành độn quang biến mất phía chân trời.

Thiên Đế ánh mắt xa xôi, đợi đến khi Chu Dịch rời khỏi phạm vi Thiên Đình, thân hình chợt lóe rơi vào trên pháp đàn, vươn tay cầm lấy Phong Thần Bảng.

Ông!

Trong xa xăm kéo tới vô lượng hương hỏa, công đức, dung nhập vào Phong Thần Bảng, tất cả họ tên chính thần phóng ra linh quang chói mắt, khí tức cao lớn còn mạnh mẽ hơn linh bảo.

“Trẫm, là Thiên đế!”

“Bái kiến Thiên đế.”

Quần thần khom người thi lễ, vô luận Thiên Đế hiện tại có vô thực quyền, cũng là chủ trên danh nghĩa của Đông Thắng Thần Châu.

...

Thiên Đế năm đầu tiên.

Thiên Đình chính thức thành lập, bắt đầu phổ biến Thiên Điều khắp Đông Thắng Thần Châu.

Trong đó một điều quan trọng, cấm tu sĩ ở phạm tục thi pháp hiển thánh, dẫn đến vô số tán tu phản đối.

“Tu tiên không thể tiêu dao tự tại, có khác gì chết đâu?”

Khẩu hiệu này không biết bắt đầu từ đâu, lại nhanh chóng lưu truyền khắp Đông Thắng Thần Châu, vén lên mối thù chung của tán tu, liên thủ ngăn cản phổ biến Thiên Điều.

Tán tu không giống với đệ tử tông môn, vốn là tục nhân, ngoài ý muốn bước lên con đường tu hành, lại bảo lưu rất nhiều yêu thích phạm tục, thí dụ như rượu ngon, cao lương mỹ vị, vàng bạc, mỹ nhân.

Dựa vào pháp thuật có thể dễ dàng đạt được phú quý, một khi cấm người hiển thánh, chẳng lẽ phải vác cuốc đi làm ruộng?

Thiên Điều ảnh hưởng nghiêm trọng đến lợi ích tán tu, tính tình tốt thì giờ kỳ phản đối, tính tình bạo phát thì cố ý thi pháp bên đường, thậm chí thi pháp lừa gạt bách tính thu gom hương hỏa nguyện lực, lại kích động đồng đạo liên thủ phản đối.

Luật pháp không trách số đông, không chỉ hữu dụng ở phạm tục, Tu Tiên Giới cũng như thế.

Nếu Thiên Đình do ma đầu thành lập, tán tu cũng không dám hồ nháo, nhưng đệ tử Huyền Môn chính tông, từ khi bước lên con đường tu hành liên tuân theo giới luật.

Như thế, có thể ức hiếp một phương !

Không ngờ Thiên Đế đang kiến tạo cung điện, sau khi biết được chuyện này, ban bố điều đầu tiên của ngọc chiếu.

“Thiên địa sắc viết: Thiên Đình sơ lập, thần châu không yên. Chúng thần Thái Tuế Bộ tạm không luân phiên làm việc, hợp lực giám sát tứ phương, phạm là người phạm phải Thiên Điều bắt vào ngục... Nếu chống lại, có thể chém ngay tại chỗ!”

Thái Tuế Bộ là một trong hạ lục bộ, chịu trách nhiệm tuần tra nhân gian, bắt tu sĩ yêu ma làm loạn.

Đứng đầu chính là Chu ThiênThái tuế Càn La Thiên Quân, bối cảnh là Tiêu Dao Giáo, thuộc bàng môn không chính không

tà, thích hợp chấp chương chư thần Thái Tuế Bộ.

Sau khi Càn La Thiên Quân lĩnh ngọc chiếu, không dám chậm trễ chút nào, đạo chiếu thư đầu tiên của Thiên Đình liên quan đến uy danh, cũng có thể lưu danh sử xanh.

Thái Tuế Thần, Nhật Du Thần, Hiển Đạo Thần.. dưới trướng đang kiến tạo cung điện động phủ, hóa thành độn quang bay về phía bốn phương tám hướng, tuân theo chỉ ý Thiên Đình tróc nã tất cả tán tu phạm án.

Thiên Quân trong tán tu số lượng cực ít, chỉ cần có ý định Hương Hỏa Phong thần, Thiên Đình đều sẽ dành cho vị trí.

Nguyên Anh Đạo Quân còn lại, cũng có thể xen lẫn một vị trí hạ tam phẩm chính thần, ngày sau có cơ hội tấn thăng thần vị, tất nhiên sẽ không phản kháng Thiên Đình... .

Cho nên những tán tu gây chuyện, phần lớn là cảnh giới Kim Đan, Trúc Cơ, chư thần Thái Tuế Bộ ít nhất cũng là Nguyên Anh, dễ dàng là có thể tróc nã những người kia, thỉnh thoảng có tán tu Nguyên Anh đầu óc không tỉnh, cũng đánh không lại vậy công.

Ngấn ngùn một năm.

Chương 585: Thiên Đế trăm năm.

Tội phạm bắt nhốt Thiên Lao có thể tính bằng đơn vị hàng nghìn, xử phạt mười năm đến trăm năm.

Về phần tán tu tự cướp hương hỏa, trực tiếp đưa lên Trảm Tiên Đài, sau khi trảm sát nhục thân thần hồn, thuật pháp lưu ảnh truyền khắp Tu Tiên Giới.

Theo sự cưỡng chế thi hành của Thiên Điều, tán tu chết hết đám này đến đám khác, đem Trảm Tiên Đài nhuộm thành màu đỏ thẫm.

Thái Tuế Bộ lưu lại hung danh hiển hách, bách tính bình dân không ngừng bái lạy Thái Tuế Thần, ngay cả tu sĩ mới nhập đạo đồ cũng cung phụng hương hỏa nguyện lực, khẩn cầu Thái Tuế Bộ giám sát tứ phương, bảo đảm Tu Tiên Giới thái bình.

Thế đạo thái bình, mới có thể an an ổn ổn tu tiên.

Đến đây.

Thiên Đình thành công tạo uy nghiêm, tán tu không dám tiếp tục mạo phạm Thiên Điều!

...

Thanh Vân Sơn.

Mây mù bao phủ trong vòng ngàn dặm, thấy không rõ tình hình cụ thể bên trong.

Hôm nay.

Một đạo độn quang rơi xuống, bay vòng quanh mây mù mấy vòng, không tìm được cửa vào chỉ đành chấp tay hô.

“Chủ sự Lại Bộ Thiên Đình, Chúc Kỳ, hạ quan phụng mệnh Thiên Đế mời thiên sư vào Thiên Đình, có chuyện quan trọng thương lượng!”

Một lát sau.

Mây mù tản đi, bay ra Kim giáp tướng quân, nói: “Lão gia nhà ta đang bế quan luyện đan, không rảnh đi Thiên Đình, kính xin chủ sự đại nhân nói rõ với Thiên Đế.”

“Thì ra là như vậy, vậy không làm phiên thiên sư.”

Tron mắt Chúc Kỳ lóe lên vẻ kinh dị, liếc mắt nhìn cung điện mờ mờ trong mây mù, hóa thành độn quang rời đi.

Trước miếu Sơn Thần.

Khai khẩn ra một mảng lớn linh điền, kích cỡ ít nhất trên trăm mẫu.

Chu Dịch đang vung vẩy cuộc khai khẩn, Linh Sâm con nít theo ở phía sau, đem từng gốc Linh Dược trồng vào trong.

Cách mấy ngàn năm, lại làm nghề cũ linh nông, tay nghề cũng không hề thụt lùi.

Linh Sâm con nít vừa giẫm vừa nhảy vẩy hạt giống Linh Dược, nghi ngờ hỏi: “Tiên trưởng, Thiên Đình có chuyện quan trọng, sao ngài không nhìn xem?”

“Chuyện Thiên Đình, có quan hệ gì với bản đạo đâu!”

Chu Dịch khẽ lắc đầu nói: “Huống chi mười năm, Thiên Đế đã đem Đông Thắng Thần Châu toàn bộ quy về Thiên Đình thống trị, hiển nhiên là người có dã tâm, có thủ đoạn, ta đi chính là ngăn trở mắt người.”

Linh Sâm con nít nghi ngờ nói: “Tiên trưởng không phải là thiên sư sao? Thiên Đế chi Sư, địa vị nghe cao hơn!”

Chu Dịch nói: “Danh tiếng này nghe một rồi thôi, cũng không thể cho là thật.”

Linh Sâm con nít thiên tính hồn nhiên, nhíu lại khuôn mặt nhỏ nhắn, suy nghĩ không rõ đạo lý trong đó, nói.

“Tiên trưởng, những năm gần đây thần tiên lên núi bái phỏng càng ngày càng ít!”

“Ít mới tốt.”

Chu Dịch nói: “Bản đạo vốn vô tâm với quyền thế, lúc trước đều là không trâu bắt chó đi cày, đợi chuyện Phong Thần xong, liền không rời Thanh Vân Sơn... Không ra khỏi Xích Minh Phủ Thành, còn có Vạn Hoa Lô.”

Lúc Thiên Đình mới lập, cơ hồ mỗi ngày đều có thần tiên tới thanh Vân Sơn.

Hoặc yền tiệc, hoặc luận đạo, nhưng vô luận như thế nào, đề tài cuối cùng đều sẽ chuyển tới chuyện Thiên Đình.

“Chuyện Thiên Đình không liên quan bản đạo!”

Chu Dịch đều là trực tiếp cự tuyệt, cho dù là sư đệ đồng môn, huynh đệ kết nghĩa tới cửa, cũng không can dự bất kỳ chuyện gì của Thiên Đình.

Lâu ngày, tu sĩ tới cửa bái phỏng ngày càng thưa thớt.

Theo Thiên Đình đi lên quỹ đạo, Thiên Đế chấp chương đại quyền, “Thiên Sư” Thanh Vân Sơn từ từ trở thành kiêng kỵ của quần thần. Ngược lại Thiên đế chẳng bao giờ có bất kỳ bậc đãi, phạm là Thiên Đình có chuyện, tất phải người tới mời Chu Dịch, cùng đi Thiên Đình hiệp thương... .

Chu Dịch mỗi lần cũng tìm lý do cự tuyệt!

...

Sau khi đưa ra Thiên Điều.

Tu Tiên Giới rối loạn mười năm, theo uy nghiêm Thiên Đình ngày càng nặng, hỗn loạn dần dần bình ổn.

Hôm nay.

Thiên Đế phát ra đạo ngọc chiếu thứ hai, bắt đầu sắc phong chính thần hạ tam phẩm.

Thần tiên hạ tam phẩm đa số là Thành Hoàng, Thổ Địa, Sơn Thần, Hà Bá, lại tăng thêm Trạch Thần, Môn Thần, Táo Quân, phân công quản lý các mặt sinh hoạt của bách tính phàm gian.

Thiên Đình vì giảm bớt hỗn loạn do thay đổi chính thần tạo thành, trải qua Thái Tuế Bộ phụ tá Lại Bộ tra xét Sơn Thần, Hà Bá, Thành Hoàng, nếu không đại ác mà nguyện quy thuận Thiên Đình, thì có thể tạm thời nhận chính thần chi vị.

Thần tiên từng làm ác tác loạn, tất cả chộp tới Thiên Lao trừng phạt.

Tu sĩ Tu Tiên Giới nghĩ muốn gia nhập hệ thống Thiên Đình có rất nhiều, không cần lo lắng thần vị trống không.

Như thế kéo một nhóm, đánh một nhóm, sắc phong chính thần hạ tam phẩm cực kỳ thuận lợi, số lượng gấp trăm lần chính

thần Thiên Đình.

Năm mươi năm sau.

Thiên Đình từ trên xuống dưới, hoàn toàn nắm Đông Thắng Thần Châu trong tay!

...

Thiên Đế lịch sáu mươi một năm.

Thanh Vân Sơn.

Hôm nay.

Trời u ám, mưa như trút nước.

Nước mưa rơi vào trong mây mù, biến mất vô thanh vô tức, vô luận hạ bao nhiêu mưa, đều đội không tan sương mù tầng tầng chồng chất.

Thành trì dưới chân núi sớm có truyền thuyết, trên Thanh Vân Sơn có thần minh, pháp lực vô biên.

Rất nhiều người cầu tiên vẫn đạo lê núi, xa nhất mới chỉ đến sườn núi, sau đó không hiểu sao lạc đường cho đến khi đói ngất, khi tỉnh lại thì đã trở lại dưới chân núi. Ba phen mấy bận, bách tính biết được tiên duyên không thể cầu, không bằng bái thần tiên phù hộ nhiều một chút

Bỗng nhiên.

Một đạo nhân ảnh thanh bích hiện lên trong mây mù, thân cao vượt qua trăm trượng, đầu đội Long quan, người mặc quần phục.

Mông mông lung lung, tự hư tự huyền.

Hô!

Nhân ảnh há mồm phun ra vô lượng Thần Phong, chỉ một thoáng thời tan mây đen đầy trời, trong vòng ngàn dặm khôi phục trời quang.

Tựa như hải lòng uy lực Thần Phong, nhân ảnh khẽ gõ đầu, chợt tiêu tán không thấy.

Một ít sơn dân thợ săn may mắn nhìn thấy tình cảnh này, trở về đem những gì trải qua miêu tả cho bách tính, lại tặng thêm rất nhiều sắc thái thần thoại cho Thanh Vân Sơn.

Chương 586: Thiên Đế trăm năm (2)

Thanh Vân Quan.

Nguyên bản tên là miếu Sơn Thần, kể từ khi Thiên Đình sắc phong chính thần hạ tam phẩm, liền sửa lại tên.

Vĩnh Thịnh Điện.

Chu Dịch khoanh chân mà ngồi, một đạo hư ảnh thanh sắc rơi vào bên trong, chậm rãi mở hai mắt ra.

“Hơn trăm năm khổ tu, rốt cục đem Thanh Đế Quan Tướng Pháp tu đến đại thành. Quả nhiên như trong công pháp miêu tả, Nguyên Anh có thể hóa thành Thanh Đế chi hồn, nếu không nhờ yếu đi nữa, cho dù nhục thân vỡ cũng có thể thi triển thuật pháp thần thông!”

Nguyên Anh là thần hồn chi tinh, một khi thoát khỏi thân thể, thực lực sẽ lột bỏ hơn phân nửa.

Sau khi Thanh Đế Quan Tướng Pháp đại thành, là có thể bù đắp thiếu sót này, có thể trực tiếp xuất khiếu đầu pháp chém giết với người khác.

Vừa rồi Chu Dịch hiển hóa Thanh Đế chi hồn, thi triển Tiên Thiên Phá Diệt Thần Phong, uy lực so với nhục thân còn lớn hơn vài phần, có lẽ do thần hồn thi triển, Thần Phong nhiều hơn vài phần hiệu quả xuy hồn tán phách.

Thanh Vân Sơn khổ tu sáu mươi năm, pháp lực, thần thông tinh tiến trên diện rộng.

Thanh Đế Quan Tướng Pháp chỉ là một trong số, ví dụ như Chân Long Cửu Biến tích lũy từng ngày, Long Huyết đã thay thế một thành, lại như Phân Tâm Chú Thuật, các nơi ở Đông Thắng Thần Châu giấu hai mươi mấy trái tim.

“Thanh Đế chi hồn, Chân Long chi khu, dị chủng tâm tạng... Bần đạo càng thêm không giống người!”

Chu Dịch theo ống tay áo lấy ra ống thăm, tiêu hao thọ nguyên thi triển Tiệt Thiên Thuật... .

Linh thiêm an ổn rơi xuống đất.

“Thần thông tu thành, nên ăn mừng!”

Dặn dò Thanh Ngưu giữ nhà cẩn thận, sau đó hóa thành độn quang, bay tới Xích Minh phủ thành.

Ngoài thành trong vòng hơn mười dặm tìm nơi hoang dã không người, độn quang rơi xuống, Chu Dịch lắc thân thoát một cái biến thành thanh niên thư sinh, bước đi như bay vội vàng đi về phía cổng thành.

“Bần đạo cũng tuân theo Thiên Điều!”

Ngoài cổng thành.

Mấy trăm người vây quanh quan sát, thỉnh thoảng truyền ra tiếng la hét hưng phấn.

Chu Dịch dễ dàng xâm nhập đám người, nhìn thấy một tờ danh sách màu đỏ, trên đó viết mười mấy tên họ.

“Ta trúng rồi!”

Một thiếu niên thư sinh ở bên cạnh, từ trên bảng thấy được tên mình, không nhịn được vui mừng hô ra tiếng.

“Hắn trúng, hắn trúng...”

“Hay cho thiếu niên tuần tú, nhà ta ruộng tốt vạn mẫu, vàng bạc vô số, có nguyện kết thông gia?”

“Khuê nữ nhà ta xinh đẹp, bất tự vượng phu...”

Đây là nói chuyện ôn hòa, cũng có gia đình làm việc đơn giản thô bạo, mười mấy nô bộc cường tráng xông vào đám người, hợp lực bao vây thiếu niên thư sinh, cứng rắn ôm người lên ngựa, hành vi giống như thổ phỉ.

“Đây là?”

Chu Dịch thần sắc kinh ngạc, Đại Ung ngàn năm qua cũng không có phong tục bắt rể, bầm đốt ngón tay, nhất thời biết được chân tướng.

“Hóa ra là đạo quán yết bảng!”

Đạo quán là thư viện mà Thiên Đình thành lập ở phạm trần, học tập không phải là Tứ thư Ngũ kinh hoặc phương pháp trị quốc, mà là đọc kinh điển Phật Đạo, sát hạch giải thích nghĩa rộng của điển tịch Tiên Hiền.

Người trong phạm tục có tư cách nhập đạo viện cũng không có nhiều, đầu tiên khảo nghiệm linh căn, lại xóa đi cửu thành cửu bách tính.

Số ít còn lại muốn tụng đọc điển tịch Phật Đạo, thông qua khảo hạch nhập môn đạo viện, mới có thể tiến vào đạo viện học tập, hơn nữa chỉ là học tập, cũng không phải là tu tiên.

Tu Tiên cần kết thúc học ở đạo viện, tham ngộ điển tịch đạt đến tiêu chuẩn, mới có thể được Thiên Đình trao Tiên tịch, chính thức bước trên tiên đạo.

Đại khái tựu là muốn tu tiên, phải cố gắng thi văn bằng!

“Tầng tầng chọn lựa như thế, khó khăn của phạm nhân muốn tu tiên, không chỉ lớn gấp mười gấp trăm lần.”

Khi Chu Dịch mới tới Đông Thắng Thần Châu, ngư ông trong thôn cũng tu luyện khí chi pháp, sau khi Thiên Đình thành lập không ngừng đả kích công pháp tự dạy, chuyện như vậy sẽ ngày càng thưa thớt.

“Linh căn kém học tập ở đạo viện, linh căn tốt bái nhập tông môn, đợi bọn họ tiến vào Thiên Đình nhậm chức, trời sanh chính là hai phái quan lại. Lúc đầu tất nhiên đệ tử đại giáo chiếm ưu thế, năm rộng tháng dài, ai thắng ai thua cũng khó mà nói!”

“Nhưng mà, điều này lại có quan hệ gì với bản đạo?”

“Cái gì thần tiên Phật đà, cái gì Thiên Đình tông môn, đều không quan trọng bằng ăn mừng!”

Chu Dịch xuyên qua đám người, bày ra tư thế mở đường với lính canh, quen cửa quen ngõ tới Vạn Hoa Lâu, đáng tiếc hơn hai mươi năm không đến, trong lầu không còn bất kỳ cô nương nào quen thuộc nữa.

Ăn mừng mấy ngày.

Tiếp tục trở về núi tiềm tu.

“Bản đạo ngưng kết Nguyên Anh, đối ngoại nói ba bốn trăm tuổi, hôm nay lại qua hơn trăm năm, cách đại nạn còn lại hơn ba trăm năm!”

“Cho dù có duyên thị linh được do Nhân Tiên ban tặng, nhiều lắm là kéo dài tuổi thọ hơn trăm năm, cũng chính là sống thêm năm trăm năm. Đến lúc đó phải thể hiện thọ tận luân hồi, lại tiếp tục ngăn chặn mắt người, nói không chừng đã có người giúp bần đạo thân phận!”

Chu Dịch trầm ngâm chốc lát, tính toán luyện chế một phân thân, đối ngoại nói là quan môn đệ tử.

“Hơi hiển lộ tư chất thiên linh căn, đến lúc đó hai ba trăm năm ngưng kết Nguyên Anh, cũng sẽ không có người nghi ngờ, lại có thể tiếp tục tu hành tại Thanh Vân Sơn.”

Thanh Vân Sơn không phải là tông môn, chỉ có một mình Chu Dịch, vô luận lần qua lần lại thế nào, ngoại nhân cũng khó mà theo dõi.

Thiên Đế kiêng kỵ chẳng qua là “Thiên sư”, về phần hậu nhân thiên sư, tâm tình tốt cho cái danh hiệu vinh dự, tâm tình không tốt thì không có gì khác biệt với tán tu.

Chu Dịch cũng tính xong xấu nhất, tỷ như Thiên Đế lòng dạ hẹp hòi, nhất định phải triệt để chôn vùi truyền thừa Thanh Vân Sơn.

Khi đó có thể mời ra Thất Tình Kiếm, bên trong không chỉ phong ấn ba đạo pháp lực Nhân Tiên, mà còn đại biểu thể diện Bồ Thiên Giáo, cho dù Thiên Đế cũng không dám nữa càn rỡ.

Chương 587: Tiên nhân phi thăng.

“Thao tác mấy lần như vậy, Thanh Vân Sơn liền không còn người nào!”

Chu Dịch khẽ thở phào nhẹ nhõm, rốt cục có cơ hội thoát khỏi vòng xoáy, kể từ khi ngoài ý muốn lần vào chuyện Phong Thà, mặc dù linh bảo, thần thông đạt được vượt xa bình thường, nhưng cũng kèm theo vô số nguy hiểm.

“Thiên Đình dù thế nào cũng có thể truyền thừa ba, năm đời, một hai vạn năm, bản đạo mới có thể tu thành Nhân Tiên đi?”

Thời gian trôi nhanh trong nháy mắt.

Trên núi Thanh Vân, xuân đi thu tới, thu đi xuân tới.

Sinh lão bệnh tử của phàm nhân thay phiên luân chuyển, truyền thuyết về thần tiên trong núi đã truyền từ đời ông cố gia gia.

Hơn trăm năm mưa thuận gió hòa, thế tục càng thêm phồn vinh.

Dân cư thị trấn dưới chân núi dần dần lột xác thành thành trì, mấy chục vạn dân cư.

Sự thay đổi này trong Đại Ung, thậm chí các nước rất bình thường, vô số thành thị mọc lên như nấm mới vừa đủ để cất chứa số dân tăng vọt.

Địa giới mà Sơn Thần từng thống trị biến thành một đám nước nhỏ, sinh tồn giữa các nước lớn.

Nhân tộc của Đông Thắng Thần Châu đạt đến độ phồn vinh chưa bao giờ có.

Trong Thanh Vân Quan.

Chu Dịch mở mắt, lấy ra phù triện từ cổ tay áo, nhận được thư của sư phụ sau mấy chục năm.

“Đã tích lũy đủ công đức, sắp phi thăng, nhanh chóng về núi.”

“Cuối cùng cũng đến.”

Chu Dịch hóa thành độn quang bay về phía Thiên Sơn.

Đến địa giới, độn quang dừng lại ở ngoài huyền thiết, sau khi thông qua thân phận đi vào, Chu Dịch phát hiện chỉ có Thiết Quan Tiên.

Chu Dịch được phong đàn thần, theo Thiên Đình phù hộ hàng tử Nhân tộc của Đông Thắng Thần Châu, cảm ứng được vô số công đức trên người. Người bình thường có được nhiều công đức như vậy gần như có thể nghĩ gì làm nấy, không gì không làm được.

Nhưng do trong cơ thể có quá nhiều nghiệp lực, vận mệnh định sẵn đối nghịch với công đức, nên Chu Dịch không thể sử dụng được tí gì.

“Công đức phong thần vốn cùng một nhịp thở với Bồ Thiên Giaso, có thể dễ dàng thu.”

Thiết Quan Tiên lấy ra một bình ngọc từ cổ tay áo, thúc giục pháp lực với Chu Dịch, bắt đầu rút ra công đức vô hình.

Công đức chui vào trong bình ngọc, không ngừng tích lũy đọng lại, bắt đầu hóa thành từng sợi ánh sáng màu vàng. Đến khi ánh sáng chất đầy bình ngọc, tiếp tục áp súc rút ra cho đến khi hóa thành từng viên hạt châu vàng ròng.

Công đức châu!

Cực phẩm trong các nguyên lực châu, hội tụ từ công đức.

Bồ Thiên Giao được coi là thế lực đứng đầu Đông Thắng Thần Châu, thống trị Tu Tiên giới và phạm tục, cứu khổ cứu nạn khắp nơi, mỗi năm cũng không ngừng tụ ra được mấy viên công đức châu.

Nếu không dám người Thiết Quan Tiên cũng sẽ không bị vây ở thế gian, ngàn năm không được phi thăng, nguyên nhân bởi vì không có đủ công đức để mở ra hàng rào tiên kiếp.

Lúc này từng viên công đức châu ngưng tụ ra, liên miên không dứt giống như đậu, lực công đức phong thần không hề giảm thiếu, đến khi chất đầy bình ngọc, Thiết Quan Tiên lại lấy ra bình ngọc khác tiếp tục rút ra ngưng kết.

Liên tục chứa đầy trăm bình ngọc mới rút sạch sẽ công đức.

Thiết Quan Tiên khen ngợi, nói: “Quả nhiên là hành động vĩ đại ban ơn cho Thần Châu, số công đức châu nhưng tụ được

còn nhiều hơn dự tính khoảng ba lần, cũng đủ mọi tiên nhân phi thăng!”

Chu Dịch cảm ứng trong ngoài thân thể, không có sự khác thường nào, giống như công đức bị rút ra không hề ảnh hưởng gì.

“Sư phụ, không lẽ mọi tiên nhân đều sẽ phi thăng?”

Ba tiên tông sẽ để lại một người đóng giữ thế gian, còn lại mọi tiên nhân của tông môn, hoàng triều, bao gồm cả Ma giáo đều phải cùng phi thăng lên Tiên giới.

Thiết Quan Tiên nói: “Tông môn chúng ta để lại Tiêu Vân Tử sư đệ, hắn sẽ chưởng quản Bồ Thiên Giáo, vừa chú ý hướng đi của Thiên Đình, vừa trông coi tháp Trấn Ma, bồi dưỡng ra tiên nhân mới cho Bồ Thiên Giáo chúng ta.”

“Thì ra là vậy.”

Chu Dịch hơi thất vọng, nếu Thiết Quan Tiên ở lại thì lại có thể tung hoành Đông Thắng Thần Châu thêm mấy trăm năm.

“Không biết khi nào thì sư phụ phi thăng?”

“Nhanh thì mười năm, chậm thì trăm năm.”

“Sư phụ, công đức rút xong rồi, đệ tử trở về núi Thanh Vân tu luyện tiếp đây.”

“Trăm năm nay ngươi biểu hiện rất tốt, hiểu được thuận theo thời thế.”

Thiết Quan Tiên nói: “Vi sư sắp phi thăng Tiên giới, sau này sẽ không thể che chở cho ngươi, nhớ phải cẩn thận, đừng gây chuyện.”

Chu Dịch cúi người nói: “Đệ tử ghi nhớ lời dạy bảo của sư tôn.”

“Cuốn Bồ Thiên Bí Lục là truyền thừa cao nhất của ta.”

Thiết Quan Tiên nói: “Ngươi đã tu thành Chân Long Chi Khu, Bồ Thiên Thuật khó có thể tăng lên tư chất nữa, nhưng có rất nhiều đạo lý, thần thông trong đó có tác dụng với ngươi, nhớ tu hành cho tốt.”

Nói xong lấy ra một chiếc ngọc giản cổ xưa từ trong cổ tay áo, trên đó khắc hoa văn màu vàng kim, tự tay giao cho Chu Dịch.

“Cảm ơn sư tôn.” Chu Dịch lại khom người, tất cả truyền thừa trấn tông của Tam Giáo đã đến tay, sau này chỉ còn lại việc tu luyện ở núi Thanh Vân.

Thiết Quan Tiên nói: “Những Tán Tu đó may mắn đột phá Phản Hư, thực lực quá yếu, không thể ngăn trở gió hư không trong thời gian dài, yêu cầu luyện chế đủ lượng phòng ngự, thể thân, bảo mệnh.”

“Ngày phi thăng sẽ tổ chức đại điển, người có thể đếm xem lễ.”

Trở lại núi Thanh Vân.

“Chỉ còn lại ba vị tiên nhân, hy vọng có thể trấn áp Thiên Đình, đừng xảy ra chuyện.”

Tiên nhân phi thăng, không thể ngăn cản.

Tam tiên tông nằm ngoài đại giáo, hoàng triều, từ lúc thành lập đến nay, chưa có ai phi thăng thành công, bây giờ có cơ hội phi thăng, cho dù vứt bỏ truyền thừa tổ tông cũng muốn cùng nhau phi thăng.

Lão tổ hoàng triều còn gấp hơn cả tam giáo, bọn họ sống quá lâu, đã không còn để ý đến hậu duệ tộc nhân từ lâu.

Chương 588: Tiên nhân phi thăng (2)

Giặc đến thì đánh, nước lên nâng nền! Cùng lắm thì bần đạo chui vào núi trốn, cũng không sợ Thiên Đình truy đuổi không ngừng.

Chu Dịch dùng thần thức đi vào ngọc giản xem xét Bỏ Thiên Thuật.

Đọc đi đọc lại vài lần, tìm hiểu chân ý trong đó, rất nhanh đã hiểu được.

Bỏ Thiên Thuật, phương pháp đền bù thêm, không chỉ có căn cơ thiên phú, các tài lữ pháp địa khác cũng có thể bổ sung thêm? Chu Dịch nghiền ngẫm Bỏ Thiên Thuật, vẫn không rõ tại sao có thể ảnh hưởng đến tài.

Không lẽ sau khi tu hành có thể tăng trưởng tài vận hư vô mờ mịt?

Tin tức tiên nhân phi thăng nhanh chóng lan truyền.

Các tu sĩ Đông Thắng thần châu nửa vui nửa buồn, vui là Thiên Đình, tô tông trên đầu bớt đi chín phần.

Buồn là không có lão tổ tiên nhân trấn giữ phía sau, sẽ xuất hiện tu sĩ phản kháng Thiên Đình, đến lúc đó sẽ lại bạo động một hồi.

Điện Lăng Tiêu.

Việc nhỏ tầm thường không cần bẩm báo lên Thiên Đình, nhưng diện tích của Đông Thắng thần châu quá rộng lớn, các rủi ro như yêu ma, tai nạn chồng chất như ngọn núi.

Lúc này.

Một độn quang dừng ở trong điện, cung kính cúi người hành lễ: “Bái kiến Thiên Đế!”

Thiên Đế hỏi: “Vội vã lại đây như vậy, chuyện gì đã xảy ra?”

“Bệ hạ, các tiên nhân sư tổ sắp phi thăng, thế gian chỉ còn lại ba vị.”

Tịch Vân Tử đứng hàng tam phẩm trong bảng Phong Thần, miễn cưỡng lên tam phẩm, lại chỉ là một bảo an trong coi cung điện Thiên Đế.

Bởi vì lúc trước ở Đại Ung đã gia nhập dưới trướng Nguyên Đỉnh Đế, qua trăm năm đã thăng nhiệm lên Binh Bộ Thị Lang nhị phẩm.

Chức vị như vậy đã bắt đầu nắm giữ thực quyền.

Nghe nói tin tức hôm nay có tiên nhân phi thăng, Tịch Vân Tử không nhìn được vui sướng vội vàng đến bẩm báo.

Trong mắt Thiên Đế lóe lên tia sáng kỳ dị, chỉ để lại ba vị tiên nhân, không biết là tự tin hay tự đại, trên mặt lại hơi buồn lo, thở dài nói...

Động tĩnh ở Thiên sư phủ không thể gạt được bất kỳ người nào.

Thấp ba trượng.

Lại lau đi ghế ngồi, vách tường Long Vãn.

Những kiến trúc khác không tuân theo quy chế, toàn bộ thi pháp tôn hại, lại không có chỗ nào phạm phải Thiên Điều.

Quần thần biết được chuyện này, hoặc tiếc hận cảm thông, hoặc thờ ơ lạnh nhạt, hoặc vui sướng khi người gặp họa, “Đại sư huynh” năm đó Tứ Hải Thiên Sơn đều chấp tay phụ, sau trăm năm chỉ là Nguyên Anh đạo quân không có thân vị.

Chu Dịch tiềm tu ở Thiên Sư Phủ non nửa tháng, không một người tới cửa bái phỏng, cũng không được Thiên Đế triệu kiến.

Thiên Đình thống ngự Đông Thắng Thần Châu, hàng tử sinh linh treo trong tay, hôm nay nơi này sinh tai họa, sáng mai nơi đó có ma, so sánh với triều đình phạm tục còn bận rộn hơn nghìn lần vạn lần.

Trong lúc nhất thời, giống như đem Thiên Sư Phủ quên lãng nơi xó xỉnh.

Giữa tháng.

Thiên Đình thượng triều, quần thần yên lặng chờ trong Lăng Tiêu Điện.

Đứng chính ngọ, Thiên Đế hiển hóa thân hình, ngồi ngay ngắn trên long ỷ.

Quần thần khom người thi lễ, đều đồng thanh hô: “Tham kiến bệ hạ!”

“Chúng ái khanh bình thân.”

Ánh mắt Thiên Đế quét qua quần thần, đây là lần triều hội đầu tiên từ sau khi Nhân Tiên phi thăng, nghe âm thanh tham bái tựa hồ xảy ra biến hóa không hiểu được.

“Thiên Sư ở đâu ?”

Chu Dịch từ vị trí cuối quần thần bước ra khỏi hàng: “Thần, bái kiến bệ hạ.”

Thiên Đế kinh ngạc nói: “Sao ái khanh lại ở góc, nhanh đến phía trước, nếu không có Thiên Sư sắc phong bọn ta, nào có Thiên Đình hưng thịnh hôm nay, lẽ ra nên đứng vị trí đầu bên phải.

Thiên Đình lấy bên phải vi tôn, lúc này đứng ở bên phải chính là Đông Phương đế quân, đệ tử thân truyền của chương giáo Bồ Thiên Giáo, đạo hiệu Hoa Dương Tử.

Hoa Dương Tử khẽ nhú mày, không để lại dấu vết liếc nhìn Chu Dịch.

Hắn theo Tiêu Vân Tử, trước khi Phong Thần một lòng bệ quan tiếm tu, để đột phá Phản Hư Nhân Tiên, cũng không có giao tình gì với Chu Dịch. Đáng tiếc thiên phú, cơ duyên chưa đủ, mất thấy thọ nguyên sắp hết, chỉ có thể đi con đường hương hỏa Phong Thần.

Cuối cùng được phong Đông Phương Đế Quân, địa vị gần với Thiên đế.

Lại có Bồ Thiên Giáo làm chỗ dựa, quyền lực thực tế nắm giữ còn muốn lớn hơn Thiên Đế, có thể nói trăm năm qua là một trong những tu sĩ quyền thế nhất Đông Thắng Thần Châu

Đạo đồ oạn tuyệt, khó có thể phi thăng Tiên Giới, Hoa Dương Tử bắt đầu hưởng thụ quyền thế nắm trong tay hàng vạn sinh linh, tại sao có thể nguyện ý có người đứng trước mặt mình.

“Bái tạ bệ hạ.”

Chu Dịch khom người nói: “Trên Phong Thần Bảng không có tên họ của thần, lẽ ra không có quyền tham dự lâm triều, được bệ hạ ưu ái mới có tư cách lần này, làm vị trí cuối đã thỏa mãn, đâu dám yêu cầu xa vời khác.”

Thiên Đế khẽ gật đầu, cười nói: “Nếu như thế, liền theo lời Thiên Sư.”

Chu Dịch khom người thi lễ, trở lại góc đứng.

Không ít chính thần mặt lộ giễu cợt, đại sư huynh năm đó tung hoành Thần Châu, thế nhưng sa sút đến bước này.

Chu Dịch cảm ứng được từng ánh mắt, ngẩng đầu mỉm cười đáp lại, cho dù người nghiêm khắc cũng tìm không ra sai sót.

Sống mấy ngàn năm, cẩn thận dè chừng đã dung nhập vào tận xương tủy.

Lúc trước thuận cảnh thì ưu thế ở mình, muốn cẩn thận thế nào thì cẩn thận, làm cũng không khó.

Hôm nay thân ở nghịch cảnh, mới có thể nhìn ra bản lĩnh thật sự, có thể khom người với từng tiểu đệ, có thể cúi đầu với thuộc hạ trước kia, mà đạo tâm không sao, tự vẫn không thẹn với lòng, mới là cẩn thận thật sự.

Sẽ không cúi đầu, sẽ không giả ngu, sẽ không xem xét thời thế, làm sao có thể trường sanh bất tử

Lúc này.

Lại có chính thần bước ra khỏi hàng, chính là một trong Lôi Bộ Cửu Thiên Quân, Tàn Tiêu, quản lý khu vực đông bộ Thần Châu.

“Khởi bẩm bệ hạ, thần vâng mệnh giết nghịch trừ ác, tháng trước tuần tra dọc Tất Ngô Sơn, phát hiện có tu sĩ lén cướp hương hỏa nguyện lực. “...

Chương 589: Thiên Đình tảo triều.

Quần thần trong điện đồng loạt nhìn sang, chuyện này ở Thiên Đình chính là trọng tội, dù sao vô số Thiên Quân chính là đợi đủ hương hỏa nguyện lực, thi triển Hương Hỏa Phong Thần Thuật cưỡng ép đột phá Phản Hư, cảnh giới kéo dài tuổi thọ.

Chuyện liên quan thọ nguyên, phạm là người cướp riêng hương hỏa, tội không thể tha.

Thiên Đình nghiêm khắc đã kích hơn trăm năm, chư thần Tuế Bộ tuần tra tứ phương, trừ tà ma ngoại đạo, không còn tu sĩ dám tiếp tục cướp riêng hương hỏa.

Thiên Đế khẽ nhíu mày, nói: “Chuyện như thế không cần hồi báo, đem cửu tộc đánh vào Thiên Lao, giao cho Hình Bộ thẩm phán.

“Bệ hạ, người này không giống bình thường.”

Tần Tiêu quay đầu lại liếc nhìn Chu Dịch, bất đắc dĩ nói:

“Người này trong nhà cung phụng thần vị Thiên Sư, tổ tiên lại là tọa hạ tu hành dưới Thiên Sư, thần biết được chuyện này, không dám làm bừa tự động thủ bắt người!”

Chu Dịch bấm đốt ngón tay, nhất thời biết được chân tướng, lần nữa bước ra khỏi hàng nói.

“Bệ hạ, tổ tiên người này xác thực có quan hệ với thần, song nhân quả đã sớm chấm dứt, sớm đã không quan hệ với hậu nhân. Nếu trái với Thiên Điều, vậy nên đánh vào Thiên Lao, theo luật thẩm phán!”

“Ái khanh đại công vô tư, trẫm rất yên lòng.”

Thiên Đế nói: “Tần ái khanh, liền theo lời Thiên Sư, đem tu sĩ kia bắt tới thẩm phán.”

“Tuân chỉ.”

Tần Tiêu trở lại đội ngũ không lâu, lại có chính thần bước ra khỏi hàng, chính là Thủy Đức Tinh Quân trong ngũ tinh quân.

“Khởi bẩm bệ hạ, Thương Thủy có Nghiệt Long làm loạn, hủy hoại ngàn mẫu ruộng trồng, nhân tộc thương vong ba trăm

người. Hà Bá Thương Thủy thực lực không đủ, hôm qua báo lên cho Thiên Đình, xin phái thiên binh tiêu trừ!”

“Lại là Thương Thủy...”

Thiên Đế vẻ mặt giận dữ, Thương Thủy Long Cung từng có Chân Long, Chân Long trước khi phi thăng Thiên Giới đồng ý Thiên Đình sắc phong để Hà Bá quản lý.

Không biết làm sao hậu duệ nhiều, huyết mạch, thực lực cũng cực kỳ cường đại, căn bản không đem Hà Bá đặt vào trong mắt, thỉnh thoảng có Nghiệt Long dọc theo sông làm loạn, trong trăm năm đã chém chết ba con, vẫn không thấy hạn chế.

“Tướng quân nào nguyện lãnh binh tiêu sát Nghiệt Long?”

“Bệ hạ, thần xin xuất binh.” Dẫn đầu nói chuyện chính là nguyên soái hàng ma Binh Bộ, một thân thực lực gần đến Phản Hư.

Hiện nay Nhân Tiên Đông Thắng Thần Châu ẩn nấu, Hóa Thần Đình Phong đủ để hoành hành, lại có thiên binh kết trận, cho dù yêu thần cấp Nghiệt Long cũng đủ để chém giết.

Tiểu sát Nghiệt Long thuộc về công tích, sẽ ghi chép tỉ mỉ vào Khảo Công Ty, đợi đến khi hương hỏa nguyện lực Thiên Đình tích góp đầy đủ, sẽ dựa theo công huân để trình tấu đột phá Phản Hư.

Lại một Đại tướng bước ra khỏi hàng nói: “Bệ hạ, thần nguyện đi.”

Thiên Đế đang muốn nói chuyện, lại thấy Hoa Tử Dương đứng đầu bên phải bước ra khỏi hàng, khom người nói.

“Bệ hạ, Thương Thủy chỉ họa ngọn nguồn từ Long cung, Trảm Long chỉ trị phần ngọn mà không trị tận gốc, không ngừng chém giết Long Tộc, càng sát mẻ sâu với Long Cung, ngược lại sẽ tạo thành càng nhiều chuyện Nghiệt Long làm loạn!”

Thiên Đế ở trên không nói chuyện, Vô Nhai Tử của Tiệt Thiên Giáo ở bên trái lên tiếng phản bác.

“Dựa theo ý của Đông Phương Đế Quân, chẳng lẽ là muốn cúi đầu trước Long Tộc? Như thế làm hỏng uy danh Thiên Đình, làm sập thống ngự Đông Thắng Thần Châu?”

“A di đà Phật!”

Nam Phương Đế Quân xuất thân Phật giáo, Pháp Thành Thiên Sư, tuyên âm Phật hiệu, nói: “Hôm nay khuất phục Long Tộc, ngày mai khuất phục Phượng Quan, ngày mốt lại khuất phục hung thú gì? Cứ như vậy thoái nhượng xuống, chẳng phải là thành Thiên Đình thống ngự nhân tộc, yêu tộc thống ngự Thiên Đình?”

Thiên Đế ngồi thẳng vị trí đầu, nhìn ba vị đế quân giằng co, chẳng những không tức giận, ngược lại mỉm cười.

Tam giáo thúc đẩy chuyện Phong Thần, thế cho nên vị trí mâu chốt của Thiên Đình, trải rộng đệ tử tam giáo, Thiên Đế càng giống như linh vật ngồi ở trên.

Khi Nhân Tiên chưa phi thăng, Thiên Đế không có bất kỳ cơ hội phản kháng nào, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời... .

Hiện tại, tam giáo không có tổ sư liên lạc, trăm năm trôi qua đã sinh ra vết nứt, đại đề chính là Bồ Thiên Giáo đồng ý, Tiệt Thiên Giáo và Phật Giáo tất nhiên phản đối, đổi lại cũng là như thế.

Hoa Dương Tử lạnh lùng nói: “Bồn quan chưa bao giờ nói qua hai chữ khuất phục, chỉ là đối phương thức giải quyết vấn đề.”

Thiên Đế đúng lúc nói: “Ái khanh nói tỉ mỉ một chút.”

“Hồi bẩm bệ hạ, Nghiệt Long này làm loạn nhất định phải chém giết, lấy lại uy nghiêm Thiên Đình.”

Hoa Dương Tử nói: “Đồng thời phái một sứ giả Thiên Đình, cầm đầu rồng vào Thương Thủy, uy hiếp Long Cung, để cho những Long Tộc khác lập thế ước huyết mạch, còn dám làm ác thì toàn tộc sẽ chịu huyết mạch phản phệ!”

“Biện pháp này không tệ...”

Thiên Đế ánh mắt xa xăm, hỏi: “Chẳng qua là phái người nào đi Long Cung đây?”

Mấy vị tướng quân vừa ngôn từ chính nghĩa, vô thanh vô tức trở lại đội ngũ, cúi đầu không lên tiếng.

Thương Thủy Long Cung các thế hệ đều có Chân Long, bàn về thực lực không kém gì đại giáo nhân tộc, vô số năm tích lũy

xuống nội tình rất thâm hậu, cho dù không có Chân Long trấn áp, cũng không phải Thiên Quân nhỏ bé là có thể tùy ý ra vào. Có lẽ sẽ không có nguy hiểm tánh mạng, dù sao dựa lưng vào Thiên Đình, nhưng tất nhiên sẽ bị nhục nhã.

Chương 590: Thiên Đình tảo triều (2)

Huống chi nhận quân lệnh, phải để cho Long Tộc lập lời thề huyết mạch, còn không phải chính là làm việc bất lực.

Hoa Dương Tử nói: “Bệ hạ, người này phải có địa vị cao quý, nếu không không cách nào đại biểu Thiên Đình đàm phán với Long Tộc, còn cần xử sự linh hoạt, khéo đưa đẩy, đồng thời giỏi về thủ đoạn tâm kế, mới có thể giải quyết Thương Thủy chi hoạn!”

Quần thần nghe vậy, quỷ dị nhìn Hoa Dương Tử một cái, lại quay đầu nhìn về phía Chu Dịch trong góc.

Chu Dịch mặc đạo bào lam tím, so với quan bào của chính thần trong điện, thiếu vài phần khí thế uy nghiêm, vừa bởi vì cổ ý khom lưng cúi đầu, càng lộ vẻ thấp bé hèn mọn rất nhiều.

“Ái khanh, chuyện này không người không thể. Thiên Sư chi vị, thay trời Phong Thần, còn cao quý hơn trăm mấy phần.”

Thiên Đế đồng dạng nhìn về phía Chu Dịch, nói: “Trẫm phong ái khanh là Trấn Long khâm sai, toàn quyền xử lý Thương Thủy Long tộc.”

“Thần, tuân chỉ!”

Chu Dịch cất bước bước ra khỏi hàng, không có chất vấn hoặc là từ chối, khom người lĩnh mệnh.

Trấn Long khâm sai vứt đi này, trên Phong Thần Bảng không họ tên, hoàn toàn chính là thiết lập cho Chu Dịch, không mập không gầy, không cao không lùn, đổi lại người khác sẽ không thích hợp, có củ cải trước rồi mới đào hầm.

Cho dù trái phải từ chối, dẫn đến tình cảnh quần thần mất hứng, cuối cùng đều tránh không khỏi, dứt khoát nhận chuyện tội tộ này.

Cho dù kết thúc không thành, cũng chỉ là chịu chút ít nhục nhã, lại lần nữa thêm cái danh làm việc bất lực.

Chu Dịch đối với mấy cái này cũng không thêm để ý, giống như năm đó trong ngục bị Long công tử đánh mặt, vẫn ngoan ngoan mang theo khuôn mặt tươi cười đi đưa cơm.

Lúc nên cúi đầu ẩn nhẫn, tuyệt sẽ không làm cho người ta bất kỳ cái cớ nào để nổi giận.

“Long công tử cuối cùng có kết cục gì? Thời gian trôi qua quá lâu, sớm đã quên, đại khái là chết không đau...”

Chu Dịch nhớ lại chuyện cũ, Thiên Đế tiếp tục xử lý sự vụ.

Cho đến ban đêm, mới tan triều.

Sau khi quần thần cung tiễn bệ hạ, đám mây tản đi khắp nơi, Chu Dịch cũng không cần làm phép, ra khỏi Lăng Tiêu Điện quẹo phải chính là Thiên Sư Phủ.

...

Thiên Sư Phủ.

Chu Dịch vừa ngồi xuống không lâu, đang suy tư xử lý Thương Thủy chi hoạn như thế nào.

“Sau khi Thiên Đình thống ngự Đông Thắng Thần Châu, bởi vì chính thần đều là nhân tộc sắc phong, yêu tộc khắp nơi bị hạn chế, năm rộng tháng dài tất sinh oán hận. Hết lần này tới lần khác thực lực chưa đủ, không cách nào lật đổ Thiên Đình, chỉ có thể miễn cưỡng chịu đựng!”

“Long Tộc tự xưng hoàng tộc trong yêu, thần dân của mình bị oan khuất, phải phát ra âm thanh của mình... .

“Nếu không nhân tâm tản đi, đội ngũ sẽ không cách nào kéo lại!”

” Như thế suy đoán ra, Thương Thủy Long Cung cố ý thả ra Nghiệt Long, không tuân theo Thiên Điều, sở cầu quyền lực!”

Chu Dịch khẽ nhíu mày, quần thần Thiên Đình không thể nào không nghĩ ra vấn đề này, song ai cũng biết, Thiên Đình không thể nào phân quyền cho yêu tộc.

Tam giáo có thể nội đấu, nhưng lúc đối mặt yêu tộc, sẽ đoàn kết nhất trí một cách thần kỳ.

Không phải tộc ta, tất có dị tâm.

Sự tàn khốc của tộc quần chi tranh trong Tu Tiên Giới, vượt xa lý niệm chi tranh.

“Cho nên, Thương Thủy Long Cung chỉ hoạn, hoàn toàn là bế tắc?”

Lúc này.

Một giọng nói từ ngoài điện truyền tới: “Bái kiến sư huynh!”

“Đi vào.”

Chu Dịch phát tay mở ra cấm chế, mắt thấy Bạch Tùy Tâm đi vào cửa, cười nói: “Bạch sư đệ làm sao có thời gian tới?”

Bạch Tùy Tâm tùy ý ngồi xuống, nói: “Sư huynh, mới vừa nghe được tin tức, Thiên Đế kia muốn người đi xử lý Thương Thủy Long chỉ hoạn?”

Chu Dịch gật đầu nói: “Thật sự có chuyện này.”

“Sư huynh, Thiên Đế kia không có hảo ý, chuyện này căn bản khó giải.”

Bạch Tùy Tâm phát tay bố trí trận pháp ngăn cách, nói: “Trong Thiên Lao nhốt mấy Nghiệt Long, trước khi lên Trảm Tiên Đài, sư đệ ta thi pháp sưu hồn đoạt phách, biết được không ít bí mật về yêu tộc.”

Chu Dịch nói: “Nói cụ thể một chút.”

“Sau khi Thiên Đình thành lập, Long Tộc từng bí mật tiếp xúc Thiên Đế, hy vọng có thể thụ phong thành thần trông coi thủy mạch.

Bạch Tùy Tâm nói: “Mới bắt đầu Thiên Đế làm như đáp ứng, Long Tộc dâng lên vô số kỳ trân dị bảo, làm đáp tạ, kết quả Thiên Đế cầm chỗ tốt lại thất hứa!”

“Lại có chuyện này!”

Chu Dịch trầm ngâm chốc lát, nói: “Đáng tiếc đã tiếp nhận chuyện này, vô luận thành công hay không, đều phải đi Long Cung một lần.”

Bạch Tùy Tâm vội vàng nói: “Đây chẳng phải là chịu nhục vô ích, tổn hại thanh danh sư huynh?”

“Không sao cả.”

Chu Dịch cười nói: “Cái danh tham tài háo sắc của bản đạo, còn có gì để tổn hại, nhiều lắm là để cho Long Tộc nhục nhã

mấy câu, chẳng lẽ còn dám động thủ sao ?”

“Đáng chết!”

Bạch Tùy Tâm tức giận mắng một tiếng, nói: “Sư huynh, đợi người từ Thương Thủy trở lại, liền đến Thiên Lao cầm vài đầu Long chết bằm trút giận.”

“Đa tạ sư đệ quan tâm.”

Chu Dịch chấp tay nói: “Trút giận thì thôi đi, người hẳn là rõ ràng, thân phận ta hiện nay rất là nhạy cảm, thật sự rất cẩn thận, không dám có nửa bước đạp sai. Theo luật pháp Thiên Đình, ngược đãi phạm nhân, cũng là trọng tội!”

Phạm nhân Thiên Lao không giống với phạm tặc, đều là tu sĩ thậm chí chính thần, nghiêm cấm ngục tốt thi hành tư hình.

“Quần thần Thiên Đình này đều là sư huynh sắc phong, cái vị trí Thiên Đế bỏ đi kia, cũng là sư huynh nhường ta, không ngờ chính là trăm năm, một đám biến thành như vậy!”

Bạch Tùy Tâm vô cùng đau đớn, ngửa mặt lên trời thở dài nói: “Sao đến bước này?”

“Bần đạo vốn là vô tâm quyền thế, như vậy vừa lúc bế quan tiêm tu.

Chu Dịch nói: “Thọ nguyên còn lại không nhiều lắm, cố gắng tu hành, có lẽ còn có một tia cơ hội Hóa Thần!”

Chương 591: Thiên Đình tảo triều (3)

Bạch Tùy Tâm thần sắc bi phẫn, hết lần này tới lần khác thấy đáng về Chu Dịch, ghen ở trong lòng không chỗ phát tiết.

Lại nói một lát, sau đó hóa thành độn quang bay trở về Thiên Lao, tùy ý rút họ tên phạm nhân, mở ra lời đình cấm chế giúp hấn trấn áp tâm ma

Trong Thiên Sư Điện.

Chu Dịch khoan chân mà ngồi, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm gì khác lạ.

Mà đóng cửa tất cả trận pháp cấm chế, bất kỳ thần thức đều có thể dò xét, thấy rõ nhất cử nhất động của Chu Dịch .

Thiên Đình rất nhanh truyền ra đủ loại đồn đãi, thí dụ như cái gọi là tam giáo thủ đồ, đại sư huynh, chấp chương Phong Thần, chẳng qua là vận khí tốt mà thôi, hôm nay thủy triều rút đi, nhất thời hiển lộ nguyên hình.

Chính vì Nhân Tiên nhìn thấu bản chất Chu Dịch, mới không có trao tặng Thiên Đế chi vị.

Cái gọi là nhượng lại Thiên đế, chỉ là những người khác tự biên tự diễn, căn bản là chuyện giả dối hư ảo.

Chu Dịch nghe được loại đồn đại này, không thèm để ý chút nào lắc đầu cười một tiếng, vài ngày sau dâng thư báo cáo

Thiên đế.

“Thần xin lĩnh binh mười vạn, chinh phạt Thương Thủy Long Cung, nhất định có thể lấy được Long Tộc huyết thệ, lấy lại uy nghiêm Thiên Đình, để giúp nhân tộc hai bên bờ!”

Thiên Đế lập tức phê chuẩn.

Hạ chiếu sai Hàng Ma Nguyên Soái điểm binh mười vạn, hiệp đồng Trấn Long Khâm Sai vây khốn Thương Thủy, hàng phục Long Tộc.

Nguyên soái tiếp chỉ, lúc này chọn đủ Thiên Binh.

Trong quân trù Hàng Ma Nguyên Soái, còn có nhị phẩm phó soái, tam phẩm Tổng Đốc Quân, Đại Tướng tiên phong, Hộ Quân Đô Thống, cửu vị thiên quân, còn có hàng trăm chính thần tứ, ngũ, lục phẩm....

Từng thống lĩnh, bộ hạ, binh tốt, đứng trên đụn mây.

Vô biên vô tận, che khuất bầu trời.

Còn chưa tính người trông giữ cung điện, tiểu thần môn hộ, số lượng mười vạn đã là cực hạn Thiên Đình, từ khi Thiên Đình thành lập tới nay, lần đầu tiên tẻ tỵ.

Đúng buổi trưa.

Một đạo mây ngũ sắc bay lên trời, lại thấy Chu Dịch cỡi Hoàng Ngự, rơi vào trước quân trận.

Hàng Ma Nguyên Soái đi đầu khom người thi lễ: “Bái kiến khâm sai đại nhân “

“Bái kiến khâm sai đại nhân.”

Thiên Quân còn lại và mười vạn thiên binh, đồng thanh hô lên, âm thanh rung trời.

Thiên Đình từ khi thành lập, chính là lấy văn ngự võ, Hàng Ma Nguyên Soái nghe thì uy phong, cũng đứng hàng nhất phẩm, nhưng gặp phải Binh Bộ Thị Lang cũng phải gọi là thượng quan. Thứ nhất là tán tu vô bối cảnh, thứ hai là Thị Lang mới có quyền điều binh.

Sau khi Chu Dịch nhậm chức Khâm sai, cầm ngọc chiếu Thiên Đế, công văn binh bộ thống lĩnh mười vạn thiên binh, Hàng Ma Nguyên soái không dám có bất kỳ ngỗ nghịch gì.

Trước trận tìm lý do, chém Đại tướng lập uy, Thiên Đình nhiều nhất là trách phạt một phen.

Mặc dù thân phận Thiên Sư người ghét quỷ hận, nhưng cũng là đại nghĩa trong người, trừ mấy đầu sỏ Thiên Đình, chính thần bình thường có thể trào phúng mấy tiếng, nhưng cũng không dám thật sự đi trêu chọc.

“Toàn quân lên đường!”

Chu Dịch cũng không nói nhiều, vỗ nhẹ sừng bò, ngũ sắc tường vân bay về phía tây.

Mười vạn thiên binh theo sát phía sau, vượt ngang vòm trời mây xanh, quân trận duy trì tốc độ cực nhanh.

Vài ngày sau.

Chờ đến trung du Thương Thủy.

Nơi đây là Long Cung, từng là động phủ của Chân Long.

Thiên Binh vây Long Cung đến nước chảy không lọt, từng vị thống lĩnh đứng vững tại vị trí, thúc dục trận kỳ phong tỏa thiên địa.

Chu Dịch phát tay ra hiệu, Đại Tướng tiên phong lập tức tiến lên khiêu chiến.

“Con rắn sâu bọ kia, còn không ra quỳ lạy Khâm Sai Thiên Đình!”

Thanh âm truyền tới Long Cung, Long Tộc sớm đã phát hiện Thiên Đình đột kích, cũng không kinh hoảng gì, chỉ phái binh tôm ra truyền lời.

“Đại vương nhà ta đang yến tiệc Tứ Hải Long Tộc, không dám xía tới các ngươi.”

Binh tôm vừa nói xong, cảm ứng được uy áp pháp lực kinh khủng, bị dọa đến quay đầu chui vào trong nước, không dám thò đầu ra.

Đại Tướng Tiên Phong nói: “Khâm sai đại nhân, Long Tộc dám không cho Thiên Đình mặt mũi, bản tướng quân nguyện lãnh một vạn binh, tiến vào Long cung!”

Thiên Đình thống ngự Đông Thắng Thần Châu trăm năm, Tu Tiên Giới không khỏi khuất phục, đã dưỡng thành khí thế ngang ngược.

Chân Long Hậu Duệ thì như thế nào, Thiên Đình chính là có Nhân Tiên Chân Thần tọa trấn.

“Thủy Long Cung trải qua mấy đời Chân Long, bố trí tầng tầng trận pháp, tướng quân chưa chắc có thể phá.”

Chu Dịch nói: “Bản đạo sớm lập kế hoạch, chỉ cần như thế như thế...”

Sau khi chúng tướng nghe qua, mặt đều lộ vẻ kinh dị, Hàng Ma Nguyên soái nhắc nhở.

“Này có phải sẽ hoàn toàn chọc giận Thương Thủy Long Cung hay không?”

“Thương Thủy Long Tộc cố ý thả ra Nghiệt Long gây họa, ba phen mấy bận khiêu khích trước Thiên Đình, làm sao nói chọc giận hay không.”

Chu Dịch từ ống tay áo lấy ra ngọc chiếu của Thiên Đế, phân phó nói: “Nguyên soái cầm chiếu thư đi Hà Bá Phủ, cùng với sơn thần, thổ địa hai bờ sông, làm phép báo mộng bách tính hai bên bờ, tránh cho lúc đổi dòng chảy tổn hại sinh linh!”

“Tuân chỉ.”

Hàng Ma Nguyên soái khom người lĩnh mệnh, hóa thành độn quang rời đi... .

Thương Thủy Hà Bá đứng hàng thất phẩm, ở ngoài Thiên Đình rất có quyền thế, song đôi mắt Nguyên Soái nhất phẩm, ngọc chiếu Thiên Đế, không dám có chút chậm trễ.

Màn đêm buông xuống.

Bách tính hai bên bờ sông được thần minh báo mộng, Hà Bá, Sơn Thần, Thổ Địa thay phiên xuất hiện, báo cho Thương Thủy sắp đổi dòng chảy.

Khái quát ý tứ chính là, Thiên Đế thương hại bách tính lưu vực Thương Thủy, phái mười vạn thiên binh thiên tướng đào dòng chảy mới, tạo thành vũng thủy vực, đem bình nguyên màu mỡ tươi tốt hóa tác thành nước và cỏ.

Màn đêm buông xuống, ba vị thiên quân từng người xuất phát.

Tổng đốc quân tới Châu Khê Sơn ở sườn đông, thúc dục phi kiếm bỏ ra sơn mạch, thiên binh dưới trướng đào trăm dặm hướng bắc.

Chương 592: Chinh phạt Long Cung.

Đại Tướng tiên phong bay tới bên Nhiêu Sơn, thần quang rơi xuống đem sơn mạch cắt thành hai khúc, phân phó thiên binh đào dòng nước về phía bắc.

Hộ Quân Đô Thống bay về phía bắc Chí Dương Sơn, hai tay xoa nắn điều chỉnh địa mạch, thiên binh làm phép đào xới, liên thông đông tây của dòng chảy mới.

Một đêm đi qua.

Thương Thủy từ hướng bắc Châu Khê Sơn đổi dòng chảy, Chí Dương Sơn chuyển hướng đông, sau ngàn dặm liền hướng nam chảy đến Nhiêu Sơn, hợp với dòng chảy cũ tiếp tục đổ ra Đông Hải.

Chỗ then chốt của dòng chảy có pháp thuật củng cố, cố định không phá vỡ hai bờ sông.

Đội Thương Thủy chảy xuôi trăm năm, dòng chảy mới liền có thể hoàn toàn vững chắc, cũng không cần Hà Bá bảo vệ nữa.

...

Bình minh.

Long Cung.

Chân Long Điện.

Thương Thủy Long Quân, Ngao Đồ, ngồi thẳng chủ vị, cười híp mắt nhìn bạng cơ (con trai ngọc) nhảy múa.

Hai bên trái phải là bảy yêu ngồi, đám Long Phượng Kỳ Lân Bạch Trạch là tầng lớp rõ ràng nhất, từng con huyết mạch thuần khiết khí tức hùng hậu.

Có dị thú đầu chim thân rồng, nâng chén cười nói: “Tên Thiên Sư rút đi kia, dẫn mười vạn thiên binh, không dám bước vào Long Cung nửa bước, quả nhiên là uy phong yêu tộc ta tăng mạnh!”

Yêu thần này gọi là Long Điều, hậu duệ chiếm cứ Tất Ngô Sơn, bị đệ tử Tiệt Thiên trăm sát.

Long Điều không dám căm giận Tiệt Thiên Giáo, càng không dám ngỗ nghịch tam giáo thủ đồ, chỉ có thể nhịn xuống cừu hận, hiện tại biết được Chu Dịch thất thế, lúc này nghĩ tới trả thù.

“Hiền đệ, vì sao hôm nay Thiên Sư vậy mà không dám tấn công!”

Ngao Đồ tự tin nói: “Long Cung có trận pháp cấm chế do tổ tiên bố trí, an toàn không lo, chỉ bằng thả lỏng yến tiệc vui vẻ, chẳng lẽ tên nhãi kia còn định để chúng ta đói chết?”

Kỳ Lân ở bên cạnh đồng ý nói: “Mười vạn thiên binh mãi công không được, tổn hại mặt mũi Thiên Đình, cuối cùng còn có thể sai sứ giả tới đàm phán!”

“Sớm nên như thế!”

Bạch Trạch giọng căm hận nói: “Thiên Đế kia cũng quá sai, thu lợi ích to lớn của yêu tộc, nhưng chuyện gì cũng không làm.”

Ngao Đồ vẻ mặt hồ thẹn, ban đầu hồi lộ Thiên đế, là chủ ý của hắn.

Thiên Đế vốn là hoàng đế triều đình phạm tục, chính là tu vi Nguyên Anh cưỡng ép tới Hóa Thần, nào có hiểu biết gì, vốn định lấy kỳ trân dị bảo mê hoặc tâm thần hắn, nào ngờ hắn thu lợi ích lại không làm việc.

“Bạch đạo hữu, Thiên Đình nằm trong tay tam giáo, Thiên Đế kia nói chưa chắc...”

Ngao Đồ đang tìm lý do bù vào, bỗng nhiên có binh tôm lẫn lộn bò vào, cao giọng la khóc cả tiếng.

“Báo —— “

“Long Quân, Thương Thủy khô kiệt!”

“Cái gì?”

Ngao Đồ hai mắt tròn tròn, cho là mình nghe lầm, Thương Thủy là sông lớn toàn bộ Thần Châu đều biết, ngược dòng lịch sử còn xa xưa hơn cả Long Cung.

Hơn nữa thượng du có Long Tộc định kỳ tuần tra, thi pháp điều chỉnh chải chuốt dòng chảy, để tránh Thương Thủy đổi

dòng chảy lệch hướng Long Cung.

Binh tôm nói: “Long Quân, thật sự không có nước, tôm cá thủy tộc trong sông chết hơn phân nửa!”

Ngao Đồ thần thức quét qua, quả nhiên nhìn thấy bùn lầy lòng sông, cá tôm còn sót lại đang giãy dụa trong vũng nước, không được bao lâu cũng sẽ khô cạn mà chết...

Thương Thủy Long Cung đã bại lộ vào giữa ban ngày ban mặt, may là có trận pháp ẩn nấu che giấu, không trực tiếp lộ ra cung điện liên miên dưới lòng sông, nếu không mặt mũi Long Tộc liền mất hết.

“Thật can đảm!”

Ngao Đồ giận quát một tiếng, biến cố đột ngột như vậy, không cần suy nghĩ nhiều, nhất định là Thiên Đình gây nên, khả năng lớn là cắt đứt dòng chảy thượng du, lấy đó bức bách Long Cùn nhận tội.

“Chư vị đạo hữu, cùng với Bốn vương, đi gặp vị Thiên Sư này!”

Dứt lời.

Dưới chân sinh mây bay ra khỏi Long Cung.

Quần yêu theo sát phía sau, lúc này không cần so đo cừu hận chủng tộc, cần nhất trí đối ngoại đối kháng Thiên Đình.

Bên ngoài Long Cung.

Chu Dịch ngồi xếp bằng trên lưng Hoàng Ngưu, phía sau là thiên binh thiên tướng vô biên minh mông, nhìn thấy Long Quân hiện thân, chấp tay nói.

“Bần đạo nhận chiếu Thiên Đế, mời Long Quân lập huyết thệ, từ nay về sau ước thúc Long Tộc, không thể lên bờ gây họa!”

“Sao dám ức hiếp ta như thế?”

Ngao Đồ quát lớn: “Lúc Long Tộc đi lại ở Đông Thắng Thần Châu, tổ tông tên nhãi nhà ngươi còn chưa sinh ra, đâu có tư cách mệnh lệnh bản vương lập thệ!”

“Thời thế thay đổi, Long Quân cần gì nói tổ tiên chi dững.”

Chu Dịch nói: “Thiên Đình thống ngự Đông Thắng Thần Châu, hết thầy sinh linh đều chịu Thiên Điều quản thúc, Long Tộc cũng như thế. Thương Thủy đã có Nghiệt Long gây họa, theo luật nên chém, cửu tộc huyết mạch của nó nhốt vào Thiên Lao hồi lỗi trăm năm!”

“Nghiệt chương!”

Ngao Đồ tức giận sôi lên: “Bản vương liền đứng ở đây, xem ngươi làm sao đem ta nhốt vào Thiên Lao.”

Ánh mắt Chu Dịch xẹt qua quần yêu, gần hơn hai mươi tôn yêu thần, gần như hội tụ nội tình yêu tộc Đông Thắng Thần Châu, chẳng qua trên mặt không có bất kỳ chùn bước, hạ lệnh.

“Thương Thủy Long Tộc phản kháng Thiên Đình, hiềm nghi mưu nghịch, nên giết!”

“Bày trận!”

Âm thanh truyền trăm dặm, mười vạn thiên binh y lệnh thi pháp, thúc dục binh khí trong tay.

Oanh

Chợt âm thanh sét đánh vang lên, đầy trời mây đen hội tụ, trong mây Lôi Long qua lại không ngớt, tựa như vật còn sống.

“Đây là Lôi Tuyệt Trận!”

Ngao Đồ lúc này nhận ra, trận này pháp là bí truyền của Lôi Tuyệt Cốc trong thập tuyệt giáo, được xưng là trận pháp có thể chống chọi vô tận uy lực của lôi đình.

Mười người thành trận, có thể so với Kim Đan lôi kiếp, trăm người thành trận, không thua gì Nguyên Anh lôi kiếp, hôm nay mười vạn thiên binh thiên tướng cùng thi pháp ngưng tụ Thanh Tử Lôi Long dài trăm dặm trong mây đen, uy thế mênh mông cuộn cuộn hoành ngang bầu trời.

“Lão tạp mao, ngươi muốn làm gì?”

“Bản Khâm Sai phụng mệnh bắt Long!”

Chương 593: Chinh phạt Long Cung (2)

Chu Dịch vỗ vỗ Hoàng Ngưu, Hoàng Ngưu ngửa mặt lên trời rống to, dẫn theo Lôi Long kéo dài trăm dặm chậm rãi hạ xuống.

“Long Quân có thể thử chạy trốn, cũng không biết Long Cung có thể chịu đựng mấy đạo Thiên Lôi?”

“Người dám!”

Ngao Đồ lắc người thoáng một cái, hóa ra bản thể Long thân, đang muốn đem Lôi Long trên trời phá nát.

Bạch Trạch truyền âm khuyên can nói: “Long quân nghĩ lại, một khi cùng thiên binh đấu pháp chém giết, tương đương Long Tộc hoàn toàn trở mặt với Thiên Đình.”

Ngao Đồ chỉ một thoáng thần hồn thanh tỉnh, hai mắt khôi phục thanh minh, pháp lực vận chuyển dò xét quanh thân, rất nhanh phát hiện dấu vết mê hồn thuật pháp, long thân cuộn cuộn nhìn về phía Chu Dịch.

“Quả nhiên như tin đồn, là một kẻ tiểu nhân hèn hạ vô sỉ!”

“Đáng tiếc.”

Chu Dịch bất đắc dĩ lắc đầu, trong yêu tộc có kẻ tỉnh táo, phá giải bí thuật mê hoặc thần hồn hẳn âm thầm thi triển.

Vừa rồi Ngao Đồ cường ép đột phá Lôi Tuyệt Trận, dư âm đấu pháp tất nhiên chôn vùi không ít thiên binh, khi đó quân giáo không nghiêm liền biến thành Long Tộc mưu phản.

Thiên Đình vì duy trì uy nghiêm, tất nhiên sẽ toàn lực tiêu diệt Long Tộc

Chu Dịch tiếp tục châm chọc nói: “Long Quân, còn muốn tiếp tục động thủ không? Nếu không phải dám, bản đạo cần phải thúc dục Lôi Tuyệt Trận! “...

“Lôi Tuyệt Trận còn con, cũng muốn khi nhục Long Tộc?”,

Ngao Đồ tay kết pháp quyết, Long Cung bay ra sáu cổ di hài Chân Long, đầu đuôi liên kết hóa thành vòng tròn.

Vòng tròn nhanh chóng trở nên to lớn, đem toàn bộ Long cung bao lại trong đó, bộc phát ra vô lượng thần quang ngưng tụ thành vách chắn. Trận pháp cấm chế vốn che chở Long Cung, giống như sinh ra cảm ứng với di hải Chân Long, linh quang phóng ra uy lực lại tăng thêm mấy phần.

“Long Cung có Lục Long Hoàn che chở, người chi bằng thử một chút, phá mở được hay không?”

Ngao Đồ lạnh lùng nói: “Người nhìn chăm chăm Thương Thủy Long Cung, đừng nghĩ tới rời đi, nếu không có Nghiệt Long gây họa nữa, Bản vương có thể không thừa nhận!”

Những yêu thần còn lại nhao nhao hòa theo, nói gì mà yêu tộc bản tính khó thuần phục, trong tộc có hậu bối bướng bỉnh khó quản giáo, nói không chừng sẽ đi địa giới nhân tộc làm loạn, tuyệt đối không liên quan đến mình.

Chu Dịch khẽ nhíu mày, cúi đầu nhìn về phía Lục Long Hoàn (vòng tròn).

“Ngưu Nhi, thử một chút tên nhãi này có phải phô trương thanh thế hay không!”

Hoàng Ngưu nghe được mệnh lệnh, lúc này dẫn động Lôi Long trên trời, âm âm rơi vào Thương Thủy Long Cung.

Âm

Lục Long Hoàn phóng ra thần quang, dễ dàng đem Lôi Long trăm dặm ngăn chặn ở bên ngoài, không thấy bất kỳ dấu hiệu suy yếu, thậm chí không mấy may rung động.

Mười vạn thiên binh thiên tướng, trong đó lại có tu sĩ Nguyên Anh, Hóa Thần, pháp lực có thể nói vô cùng vô tận.

Sau khi Lôi Long mai một, đồng loạt thúc dục Lôi Tuyệt Trận, lại ngưng tụ ra có vài đạo Lôi Long.

Hoàng Ngưu một phen dẫn Lôi Long rơi xuống, lôi quang bảo phủ Thương Thủy Long Cung, âm thanh nổ vang chừng nửa canh giờ mới dần tắt, kết quả Lục Long Hoàn bình yên vô sự.

Ngao Đồ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đem lão tổ tông từ quan tài thỉnh ra, quả nhiên hữu dụng.

“Các ngươi tận lực thi pháp, nếu có thể phá trận, Bản vương cam nguyện lập hạ huyết thệ. Nếu như không thể, tự cắt trở về Thiên Đình, đừng tiếp tục quấy rầy bản vương và đạo hữu yên ả!”

Dứt lời.

Cùng quần yêu trở về Long cung, tiếp tục mở yến tiệc, cách trận pháp nhìn Thiên Đình chê cười.

Sau đó mấy ngày.

Mười vạn thiên binh biến ảo các loại trận pháp, ngay cả Hoàng Ngưu liên thủ với mười vị Hóa Thần, cũng không phá mở được Lục Long Hoàn.

Chân Long có thể so với nhân tiên, di hài luyện thành chí bảo, vậy mà lại có uy năng như thế.

Hàng Ma Nguyên Soái nản lòng thoái chí, nhắc nhở: “Khâm Sai đại nhân, chuyện chinh phạt Thương Thủy Long Cung, đã truyền khắp Đông Thắng Thần Châu, nếu như tiếp tục, sợ rằng sẽ tổn hại uy nghiêm Thiên Đình!”

Đại Tướng tiên phong nói: “Không bằng trước lui binh, trở về Thiên Đình xin chỉ thị bệ hạ?”

Thiên Quân, Đạo Quân ở bên cạnh ánh mắt lóe lên, cách làm bỏ chạy như vậy, không khác gì Thiên Đình đại bại trở về, sợ rằng Thiên Sư chi vị cũng khó mà giữ được.

“Bản đạo vốn có kế hoạch, chính là sau khi chinh phạt thất bại trở về Thiên Đình, mượn cơ hội này bỏ đi chức vị Thiên Sư này!”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, Thất Tình Kiếm từ mi tâm bay ra, lặc vào trong tay chà lau hồi lâu, thở dài nói.

“Nhưng Thương Thủy chỉ bắt đầu, sau này còn sẽ có Phượng Ngô Sơn, Huyền Lâm Cốc, Tứ Hung Tuyệt Địa vân vân, sẽ không ngừng không nghỉ bại trận... Chỉ có từ chỗ căn bản giải quyết vấn đề, bản đạo mới có thể có thể thanh tịnh.

“Các ngươi tiếp tục thi pháp, trợ hứng cho yến tiệc của Long Quân, bản đạo đi Thiên Sơn một chuyến!”

Dứt lời, cũng không đợi chúng tướng hỏi thăm, dưới chân Hoàng Ngu sinh ra ngũ sắc vân đóa, thoáng cái biến mất ở phía chân trời.

...

Thiên Sơn.

Không có gì khác biệt với trăm năm trước.

Chính điện ở đỉnh núi.

Ngũ sắc vân đóa rơi xuống, Chu Dịch lệnh cho Hoàng Ngu chờ ngoài cửa, trực tiếp cất bước đi vào.

“Đệ tử bái kiến chương giáo!”

“Không hổ là quan môn đệ tử của sư huynh, nhanh như vậy đã tới.”

Tiêu Vân Tử đặt xuống quyển kinh trong tay, nói: “Vốn tưởng rằng còn có thể chậm vài năm, ít nhất dùng đến ba đạo pháp lực kia của sư huynh, tâm tư thông thấu như thế, bản đạo sống ba ngàn năm, vậy mà xa xa không bằng!”

“Chương giáo khen nhầm.”

Chu Dịch khom người dâng lên Thất Tình Kiếm, Hoàng Long Chung, nói: “Vốn là chí bảo trong giáo, đệ tử tạm mượn mấy ngày, sớm nên tới trả.”

Tiêu Vân Tử khẽ vuốt cằm, phát tay đem hai chí bảo thu vào ống tay áo, cẩn thận đánh giá Chu Dịch hồi lâu, thở dài nói.

“Vô luận là vô lượng công đức, hay là quyền lực Thiên Đế, hoặc là vô thượng linh bảo, người cái tên này bỏ được cũng quá thống khoái, không chút nào lưu luyến, khiến cho chuẩn bị phía sau của chúng Nhân Tiên, không một cái nào có thể cần dùng đến.”

Chương 594: Tam tiên phục yêu.

“Thế cho nên Phong Thần thông thuận như vậy, ngay cả chư giáo Nhân Tiên cũng bất ngờ!”

“Sự phò của người Thiết Quan Tiên lấy đây làm cớ, tranh cho người một cơ duyên đảm nhiệm vị trí Thiên Đế, thế nhưng người chẳng thèm ngó tới, tiện tay nhường cho người khác.”

“Bần đạo có đôi khi cũng cảm thấy, người càng giống Nhân Tiên, mà ta là hạng người xu nịnh tầm thường...”

“Đệ tử sở cầu, chẳng qua là an ổn tu hành!”

Chu Dịch liền vội vàng khom người giải thích, lúc trước trong lúc vô ý biểu hiện vô dục vô cầu, ở trong Tu Tiên Giới cuộn xoắn nghiêm trọng lại quá bắt mắt.

Trong mắt phàm nhân, người tu tiên không màng danh lợi.

Kì thực dục vọng của tu sĩ càng thêm mãnh liệt, bỏ bao công sức trăm năm ngàn năm theo đuổi trường sinh, chấp niệm ngày một sâu có thể so với tâm ma, chẳng qua là vừa vặn không để ý vàng bạc châu báu mà thôi.

“Bần đạo tất nhiên biết được.”

Tiêu Vân Tử khẽ vuốt cằm, nói: “Nếu là người lén lút động tác không ngừng, hơn nữa ngấp trời nghiệp lực tại thân, không thể không khiến người hoài nghi, có đại âm mưu gì đó lật đổ Thần Châu!”

Một khi dẫn đến Nhân Tiên hoài nghi, không cần đi tìm chứng cứ gì, trực tiếp đưa Chu Dịch chuyển thế luân hồi.

“Đệ tử thỉnh cầu chương giáo xuất thủ, trấn áp Thương Thủy Long Tộc.”

Chu Dịch nói: “Từ nay về sau liền ở Thanh Vân Sơn tiềm tu, bế quan năm trăm năm, để đột phá Hóa Thần.”

“Như thế rất tốt.”

Tiêu Vân Tử nói: “Chớ trách bần đạo khi dễ người, quả thật một tân nghiệp lực này của người, cho dù là Bồ Thiên Giáo cũng không tiếp được. Vì cơ nghiệp truyền thừa của tô tông,

vian nguy của thiên hạ thương sinh, bản đạo không thể không ra hạ sách này!”

“Giáo ta đại nghĩa như thế, đệ tử tất nhiên hiểu được.”

Chu Dịch khom người nói: “Đệ tử liền đi Tiệt Thiên Giáo, Phật giáo, trả lại chí bảo, chấm dứt tam giáo nhân quả.”

“Rất tốt.”

Tiêu Vân Tử phát tay một cái, pháp lực mang theo Chu Dịch, trong nháy mắt sẽ đưa ra khỏi Thiên Sơn.

“Đáng tiếc, đạo tâm thuần túy bậc này!”

Lúc nói chuyện.

Một đạo thân ảnh hiện lên trong điện, vậy mà lại là Hoa Dương Tử vốn nên ở Thiên Đình làm việc.

“Sư tôn, Chu sư đệ chỉ là Nguyên Anh, thật sự có thể phá vỡ Thần Châu sao?”

“Có lẽ đi, chẳng qua đã không hề gì.”

Tiêu Vân Tử nói: “Hắn chỉ còn hai, ba trăm năm thọ nguyên, vậy hãm ở trong Thanh Vân Sơn, lại không có cơ hội đột phá Hóa Thần!”

Hoa Dương Tử nghi ngờ nói: “Chu sư đệ mặc dù nghiệp lực tại thân, sư tôn không muốn tiếp xúc, nhưng cũng không phải là không có phương pháp hóa giải, âm thầm tính kế để cho yêu tộc, ma giáo xuất thủ, cần gì phải vòng một vòng lớn như vậy?”

Sau khi Nhân Tiên phi thăng, Tiêu Vân Tử liền truyền tin cho Hoa Dương Tử, tìm lý do nhằm vào Chu Dịch, để hắn vĩnh không ra khỏi Thanh Vân Sơn.

Vừa lúc Thiên Đế cố ý cắt giảm danh vọng của Chu Dịch, Hoa Dương Tử biết thời biết thế, để cho Chu Dịch đi giải quyết Thương Thủy chi hoạn.

Vốn tưởng rằng Chu Dịch sẽ dựa vào Thất Tinh Kiếm phá vỡ Lục Long Hoàn, sau đó lại bố trí những yêu tộc khác vào tuyệt địa, hao hết ba đạo nhân tiên pháp lực, cho đến khi đi vào tuyệt cảnh sẽ đến Thiên Sơn cầu viện.

Không ngờ Chu Dịch tâm tư thông thấu, chỉ nhằm vào, giễu cợt mấy lần, liền tới Thiên Sơn trả lại linh bảo!

“Vô luận trực tiếp hay là gián tiếp, xuất thủ sẽ kết thành nhân quả, vì sư không nguyện lấy dính nghiệp lực như vậy, ảnh hưởng phi thăng Tiên giới.”

Tiêu Vân Tử nói: “Hôm nay thấy thủ đoạn nhỏ như vậy, thành mục đích không dính nhân quả.”

“Người phải nhớ rõ, trên đời này lực lượng mạnh nhất, không phải là Phản Hư Nhân Tiên, mà là thời gian dài đằng đẳng! Mấy trăm năm đi qua, họ Chu cũng chỉ là một nắm đất vàng, có lẽ một quyển điển tịch nào đó sẽ ghi lại một hai.”

Hoa Dương Tử có chút hiểu được, Nhân Tiên ngàn năm thọ nguyên gần như trường sinh dài lâu, phương pháp tranh đấu khác một trời một vực với tu sĩ tầm thường.

Tương lai mượn hương hỏa Phong Thần đột phá Phản Hư, đồng dạng có thọ nguyên dài lâu, cần phải trước tiên học xong loại thủ đoạn này, dựa vào thời gian trôi qua an an ổn ổn đem địch nhân tiêu hao đến chết.

“Sư tôn, đương kim Thiên Đế là tên lòng dạ hẹp hòi, sợ rằng trong điển tịch một chữ cũng không cho phép ghi lại.

Mấy ngàn năm sau, Đông Thắng Thần Châu chỉ nhớ rõ vị trí Thiên Đế, có lẽ ngay cả chuyện Phong Thần cũng hoàn toàn che dấu!”

“Người nói không sai, đây chính là lực lượng của năm tháng, không có gì có thể chống lại.”

Tiêu Vân Tử nói: “Thiên Đế so với Chu Dịch, tâm cảnh tựa như khác nhau một trời một vực, nhưng có thể cấy vào trường thọ, hành chết họ Chu sau đó tiêu hủy điển tịch, đời sau không còn ai nhớ được trên đời có người này !”

“Đa tạ sư tôn dạy bảo.”

Hoa Dương Tử đáy lòng luôn có loại cảm giác, sư tôn chỉ lấy nghiệp lực làm cốt, thu hồi linh bảo Bồ Thiên Giáo.

...

Tiết Thiên Phúc Địa.

Lúc Chu Dịch đến sơn môn mở rộng, hiển nhiên là chờ hấn.

Tiến vào Thiên Cơ Điện.

Thiên Cơ Tử ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, đang cúi đầu nhìn la bàn, trong miệng lầm bầm tự nói không biết đang nói cái gì.

“Đệ tử bái kiến chương giáo.”

Chu Dịch đến gần khom người thi lễ, liếc mắt la bàn, ba đồng tiền phía trên bày ra hình chữ phẩm.

Đợi chờ hồi lâu.

Thiên Cơ Tử ngẩng đầu hỏi: “Tiểu tử ngươi cũng học Tiệt Thiên Thuật, tính toán quẻ Thiên Cơ này?”

Chu Dịch nói: “Đệ tử học nghệ không tinh, không dám hồ ngôn loạn ngữ.”

Thiên Cơ Tử nhìn chằm chằm Chu Dịch hồi lâu, đem la bàn thu vào ống tay áo, nói: “Đây là tới trả pháp bảo?”

Chu Dịch trong tay linh quang chợt lóe, tay trái hiện lên đạo bào do ngọc thạch điêu khắc thành, tay phải hiện lên Cửu Thiên Huyền Toa toàn thân đen nhánh .

“Hai kiện chí bảo giáo ta, đệ tử mượn lâu ngày, sớm nên trả lại.”

Chương 595: Tam tiên phục yêu (2)

“Cửu Thiên Huyền Toa là vật Xích Vũ Tiên vô tình đạt được, Yểm Nhật Bào còn là linh vũ tự thân nàng luyện thành, hai thứ đều không phải vật của Tiệt Thiên Giáo, bản đạo cũng không mặt dày như Tiêu Vân Tử, tự mình thu lấy!”

Thiên Cơ Tử lắc đầu cự tuyệt, tay kết pháp quyết, từ trong cơ thể Chu Dịch lấy ra từng sợi linh quang kỳ dị, nói: “Tiểu tử ngươi báii nhập Tiệt Thiên Giáo, lại chủ trì Phong Thần, bản đạo lại chưa bao giờ bày tỏ ý kiến, hiện tại giúp ngươi xóa đi ấn ký Nhân Tiên.”

“Từ nay về sau, Đông Thắng Thần Châu rộng lớn có thể đi!”

“Báii tạ chương giáo.”

Chu Dịch không chắc chắn ý đồ của Thiên Cơ Tử, nói: “Đệ tử tự nguyện đem bảo vật kính dâng, đổi lấy chương giáo xuất thủ, trấn áp Thương Thủy Long Tộc. Sau việc này, liền đi Thanh Vân Sơn bế quan tu luyện, năm trăm năm không ra.”

“Không cần dò xét, bản đạo đã bói toán biết được, bảo vật hữu duyên với ngươi!”

Thiên Cơ Tử chặc chặc nói: “Dễ dàng bỏ qua chí bảo như vậy, chẳng trách Tiêu Vân Tử nói ngươi mưu đồ quá nhiều, phải phong cấm vào Thanh Vân Sơn.”

Chu Dịch thụ hồi Yểm Nhật Bào và Cửu Thiên Huyền Toa, mặt không đổi sắc nói: “Bổ Thiên chương giáo cũng là vì thiên hạ thương sinh.”

“Lão tạp mao của Bổ Thiên Giáo cũng là như vậy, luôn lấy cái gì mà thiên hạ thương sinh làm cớ, không biết thương sinh có quan hệ gì với hần?”

Thiên Cơ Tử nói: “Không nói bản đạo bói toán biết được, tương lai Thần Châu đại kiếp không liên quan đến ngươi, cho dù thật sự là do ngươi nhắc lên, cũng là thuận theo giáo lý Tiệt Thiên. Nhưng nhớ kỹ khi đó, vì Tiệt Thiên Giáo lưu lại truyền thừa, lấy để chờ tương lai!”

Chu Dịch ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ Thần Châu sẽ có đại kiếp?”

Sau khi Thiên Đình thành lập, Đông Thắng Thần Châu ổn định trăm năm, Chu Dịch còn tính toán bề quan tu hành cho đến Hóa Thần, thật sự có đại kiếp diệt thế gì đó xuất hiện, trước chạy đi thâm hải quan vọng tám trăm năm rồi trở về.

Thiên Cơ Tử nói: “Đại kiếp cho tới bây giờ đều có, chẳng qua không biết dậy lên lúc nào, cũng không biết nguyên do vì sao, có lẽ ngày mai, có lẽ mấy ngàn mấy vạn năm sau...”

Chu Dịch nhất thời thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Vậy chuyện thỉnh chuông giáo xuất thủ?”

“Hàng phục yêu tộc, đã là chuyện được định trước, bản đạo sẽ xuất thủ.”

Thiên Cơ Tử lại đổi giọng, nói: “Chẳng qua nói với bên ngoài, bản đạo vẫn thu Yểm Nhật Bào và Cửu Thiên Huyền Toa, tránh cho chọc cho tên nhãi Tiêu Vân Tử sinh lòng không vui.”

“Đệ tử hiểu.”

Chu Dịch khom người cáo lui, hóa thành độn quang bay về phía Linh Sơn.

Thiên Cơ Tử nhìn độn quang đi xa, bỗng nhiên phát ra tiếng cười hắc hắc quái dị.

“Mưu kế của lão tạp mao và lão ngốc lư (lừa ngốc), sợ rằng phải thất bại, bản đạo lấy ra Thiên Cơ biết được, tam giáo chỉ bảo đều hữu duyên với người này. Cho dù hiện tại thu hồi, tương lai cũng phải lấy ra, thậm chí tổn thất nhiều hơn...”

Nghĩ đến đây, Thiên Cơ Tử lộ vẻ nghi ngờ, lấy ra la bàn đồng tiền lặp lại bói toán.

“Thiên Cơ này quả thật quý dị nan giải, bản đạo vô luận bói toán như thế nào, cũng không biết tên tiểu tử này làm sao uy chấn tam giáo, chẳng lẽ một khi giác ngộ thành tựu Nhân Tiên?”

...

Linh Sơn.

Phật quang lấp lánh, thiền âm từng hồi.

Phổ Độ La Hán ngồi xếp bằng trên tòa sen, cúi đầu nhìn về phía Chu Dịch.

“Tam Tạng, quy y ngã phật, bản tạng có thể độ người qua bể khổ!”

Phật giáo có công pháp đặc thù hóa giải nghiệp lực, quá trình độ hóa cũng là quá trình tích góp công đức, Chu Dịch trong mắt huyền môn chính tông chính là đạo đồ oạn tuyệt, trong mắt tu sĩ Phật Giáo lại là một bảo vật có thể xoát công đức.

Đáng tiếc tiêu trừ nghiệp lực cần Chu Dịch phối hợp, nếu không sẽ phải chịu nghiệp lực cản trở, cho dù Phổ Độ La Hán cũng không thể tránh được.

“Toàn bộ nghiệp lực của đệ tử, nên do tự thân hóa giải.”

Chu Dịch tìm hiểu Phật pháp mấy ngàn năm, đã sớm thăm dò phương pháp độ hóa, vừa không nguyện vừa không dám.

Sau khi độ hóa, Nguyên Anh hóa thành Xá Lợi, trở thành phật đồ thành kính Phật Pháp, từng lời nói cử chỉ đều tuân theo tạng nhân giới luật, đến lúc đó Khánh Hạ Đạo Quân không thể khánh hạ (ăn mừng), vậy Chu Dịch còn là Chu Dịch sao?

“Tam Tạng, bể khổ vô biên!”

Phổ Độ La Hán không khuyên giải nữa, tay kết pháp quyết, một viên Xá Lợi từ mi tâm Chu Dịch bay ra.

“Ngày sau nếu nguyện hồi đầu, có thể tới Linh Sơn tìm ta!”

“Đệ tử nhớ kỹ.”

Chu Dịch trực tiếp xoay người rời đi, trong tam giáo, quan hệ với Phật Giáo là kém nhất.

Năm đó vốn là Ấn Quang La Hán nhà mình da mặt xuất thủ, đem Chu Dịch mời tới Linh Sơn thu làm đệ tử, hôm nay chặt đứt quan hệ cũng tốt.

...

Thương Thủy.

Bên ngoài Long Cung.

Mười vạn thiên binh vây khốn nửa tháng, luân phiên biến ảo trận pháp, dẫn tới Thiên Lô Địa Hỏa oanh kích thiêu đốt.

Chẳng qua Lục Long Hoàn là Chân Long chi thể luyện thành, đầu đuôi tương liên, phòng thủ kiên cố, vượt xa Nguyên Anh Hóa Thần có thể phá.

Những ngày qua.

Tin tức Thiên Đình chinh phạt Thương Thủy Long Tộc, đã truyền khắp Đông Thắng Thần Châu, đưa tới rất nhiều tu sĩ tâm tư khác nhau, hoặc sáng hoặc tối xa xa quan sát.

Trăm năm qua Thiên Đình làm việc bá đạo, vì thi hành tiên tịch, khắp nơi bắt tu sĩ tự mình dạy học trò.

Mặc cho ai nấy đều thấy được, tiên tịch phương pháp một khi hoàn toàn công thành, Thiên Đình tự hoàn toàn nắm trong tay Tu Tiên giới, đại giáo ở ngoài tông môn ngay môn nhân đệ tử số lượng, cũng sẽ chịu kia hạn chế quản không.

Chẳng qua Thiên Đình thế lớn, Tuế Bộ chư thần thủ đoạn tàn khốc, tu sĩ dù có oán hận chất chứa cũng không dám phản kháng.

Nếu chinh phạt Long Cung thất bại, oán khí tích lũy trăm năm tất nhiên bộc phát, cho dù dao động không được căn cơ Thiên Đình, nhưng cũng sẽ tạo thành phiền toái không nhỏ.

Chương 596: Tam tiên phục yêu (3)

Trong tối, từng đạo thần thức trao đổi với nhau.

“Long Tộc công khai phản đối Thiên Đình, nếu không bị trừng trị, còn có mặt mũi nào quản thúc chúng ta?”

“Thiên Đình quản không được Long Tộc, chẳng lẽ quản không được ta và người?”

“Bọn ta còn có tâm tư phản kháng, tu sĩ sau này mới sinh ra liền tuân theo Thiên Điều, chẳng phải xem nó thành thiết luật giống như ăn cơm, uống nước?”

“Đệ tử bản đạo đã như vậy rồi!”

“...”

Lúc này.

Trên bầu trời.

Đại Tướng tiên phong xin chỉ thị: “Nguyên Soái, có cần thi pháp đuổi bọn họ ra không?”

Hàng Ma Nguyên Soái lắc đầu nói: “Đem bọn họ đuổi đi, chẳng phải là càng lộ vẻ chột dạ?”

“Có thể đem toàn bộ đánh vào luân hồi.”

Tổng Đốc Quân nói: “Bản đạo thi triển huyết mạch chú thuật, ngay cả cử tộc của bọn họ cũng giết hết, nhất định sẽ không lưu lại bất cứ dấu vết gì, cũng không có ai đi tố cáo với Thiên Đình!”

“...”

Hàng Ma Nguyên Soái có chút bất đắc dĩ, trăm năm trôi qua, hai người này vẫn là phong cách làm việc như vậy, một lời không hợp liền đánh giết.

“Bọn họ lại có phạm phải Thiên Điều không?”

“Chưa từng.”

“Các người có ngọc chiếu của bộ hạ hoặc văn thư Binh Bộ?”

“Không có.”

“Nếu đều không có, đó chính là tự mình tàn sát tu sĩ phạm tục, theo luật lột bỏ chức quan, nhốt Thiên Lao trăm năm.”

Hàng Ma Nguyên Soái nói: “Chúng ta không còn là tán tu tiêu dao tự tại nữa, mà là chính thần Thiên Đình, so với tu sĩ phạm tục, càng phải tuân thủ luật pháp Thiên Đình hơn, nhất định không thể vượt Lôi trì một bước!”

“Nguyên soái nói không sai.”

Thanh âm Chu Dịch từ hư không truyền đến, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện phía sau ba người.

Hàng Ma Nguyên Soái ánh mắt ngưng lại, đã sớm nghe nói Thiên Sư sở trường độn pháp, hôm nay nhìn thấy hơn xa tin đồn.

“Đại nhân trở lại, có thể tìm ra được phương pháp phá trận?”

“Dĩ nhiên.”

Chu Dịch nhảy khỏi lưng Hoàng Ngưu, trong mắt hiện lên hung quang, hạ lệnh: “Chư Thiên Tướng nghe lệnh, Thương Thủy Long Tộc hiềm nghi mưu phản, theo luật nên giết cửu tộc. Mở ra Thập Phương Diệt Tuyệt Đại Trận, phong cấm phạm vi ngàn dặm, không để cho bất kỳ kẻ nào sống sót !”

“Tuân lệnh.”

Chín vị Thiên Quân khom người nhận lệnh, mười vạn thiên binh rất nhanh biến ảo trận pháp, phong ấn ngàn dặm hư không.

Trong Long Cung.

Ngao Đồ nhìn như yên ẩm vui vẻ, kì thực thần thức bao phủ tứ phương, không dám có lơ là, nghe được lời Chu Dịch nhất thời tâm sinh không ổn.

Đang muốn thương nghị với quần yêu, lại thấy phía đông Long Cung hư không phá tuế.

Một cự chưởng chọc trời từ trong hư không vươn ra, bắt được Lục Long Hoàn: “Vô Lượng Thiên Tôn! Trời thủng phong ấn buông lỏng, đang cần di hài Chân Long bày trận, bản đạo làm là vì thiên hạ thương sinh!”

Lục Long Hoàn ông ông tác hưởng, tận lực chống lại Cự chương lôi kéo.

Lúc này.

Phía tây hư không hé ra, một cánh tay xích kim lưu ly từ sâu bên trong, bắt được Lục Long Hoàn.

“A di đà Phật! Linh Sơn trấn áp tuyệt thế đại ma, cũng cần di hài Chân Long gia trì, bần tăng không đành lòng sinh linh đồ thán...”

“Ha ha ha, một tên ngốc lư, một tên tạp mao, lời cướp bóc nói ra lại đường hoàng như vậy!”

Lại có thanh âm không biết từ chỗ nào truyền đến, sau đó nhìn thấy phía bắc hư không hé ra, Cự chương chọc trời bắt lấy Lục Long Hoàn: “Bần đạo không có gì cần phong ấn, chỉ biết thả ra tai kiếp và ma đầu, cho nên chính là tới đánh cướp!”

“Hai đầu di hài Chân Long, đầu đuôi tương liên, vừa lúc luyện thành một cái kéo chí bảo!”

Lục Long Hoàn chống cự một Cự chương đã miễn cưỡng, ba Cự chương đồng loạt dùng sức, chỉ kiên trì mấy sát na đã đứt thành ba đoạn.

Ngang!

Di hài Chân Long cũng có một chút bản năng, phát ra từng tiếng gào thét, hướng tử tôn hậu duệ cầu cứu.

Lúc Ngao Đồ nhìn thấy hư không vỡ nát, sao còn không biết là Nhân Tiên xuất thủ, đừng nói là tổ tông cách mấy trăm đời, cho dù là cha ruột trước mặt cũng không dám lên tiếng.

Trơ mắt nhìn ba Cự chương, từng cái kéo đi di hài hai Chân Long, tiến vào hư không biến mất không thấy gì nữa.

Lục Long Hoàn phá vỡ, Long Cung không còn trận pháp cấm chế, sao chống đỡ được mười vạn thiên binh thiên tướng, Chu Dịch lúc này hạ lệnh.

“Giết!”

“Thượng Tiên tha mạng!”

Ngao Đồ không đợi trận pháp vận chuyển, thân hình chợt lóe rơi xuống phía trước Hoàng Ngưu, không chú ý tới thể diện yêu thần quỳ rạp xuống đất.

“Long Tộc nguyện lập huyết thệ!”

Chu Dịch không có trực tiếp đáp ứng, mà là hỏi: “Nghiệt Long kia đâu?”

“Thượng Tiên chờ.”

Ngao Đồ quỳ tại chỗ thần thức truyền tin, rất nhanh trong Long Cung bay ra ba đạo thân ảnh, hai Lão Long hợp lực đè ép thanh niên.

Thanh niên trán mọc sừng hươu, mặt có Kim Lân, một bộ dạng kiệt ngạo bất tuân.

“Đưa Nghiệt Long này đi Trảm Tiên Đài !”

Chu Dịch phát tay một cái, lúc này có hai vị thiên binh bước ra khỏi hàng, chuẩn bị áp thanh niên đi Thiên Đình.

Hai thiên binh chỉ là cảnh giới Kim Đan, thực lực xa xa không kịp thanh niên, vừa tiếp nhận từ trong tay lão Long, cho dù có pháp lực hộ thân cũng bị đánh bay chừng mười trượng.

“Người có thể phản kháng, chạy trốn.”

Chu Dịch xa xăm nói: “Chẳng qua Thương Thủy Long Cung, tất nhiên trên dưới giết sạch, ngay cả tôm tép cũng sẽ không bỏ qua!”

Thanh niên sắc mặt tái đi, không dám phản kháng nữa, tùy ý thiên binh áp tải.

Ngao Đồ thấy thân nhi tử đi vắng, không bất kỳ bất mãn nào, trên mặt vẫn mang theo nụ cười lấy lòng.

“Nghiệt Long đền tội, Thượng Tiên đã hài lòng?”

“Người rất không tệ.”

Chu Dịch ánh mắt sâu xa, Ngao Đồ này có được dẫn được, không giống yêu tộc bình thường thô lỗ.

Cho nên, càng phải nhỏ cở tận gốc!

“Thương Thủy Long Tộc nghịch phản Thiên Đình, người là tộc trưởng tội không thể tha, chỉ cần đi Trảm Tiên Đài một lần,

họa diệt tộc có thể có một con đường sống xoay chuyển!”

Chương 597: Năm trăm năm sau.

“Hết thầy theo như lời Thượng Tiên.”

Ngao Đồ thế nhưng không có bất kỳ phản kháng nào, thân là Chân Long chi tử, tất nhiên biết được sự khủng bố của Nhân Tiên.

Năm đó Thiết Quan Tiên một người một ngựa tới Thương Thủy gây rối, chọi cứng với trận pháp Long Cung, Lục Long Hoàn và Chân Long đấu pháp chém giết, kết quả chẳng những đem phụ hoàng lột da rút máu, mà còn cướp đi một quyền công pháp Long Tộc.

Đúng lúc này.

Một đạo linh quang từ bầu trời xẹt qua, rơi vào trong tay Chu Dịch, hóa thành quyền trục minh hoàng.

Ngọc chiếu của Thiên Đế!

Chu Dịch thần thức quét qua, đem chiếu thư ném cho Ngao Đồ: “Bệ hạ trạch tâm nhân hậu, thấy ngươi thành tâm nhận tội, có thể miễn tội chết.”

“Bái tạ Thiên đế!”

Ngao Đồ hướng về phía Thiên Đình, ba đập đầu chín lạy, sau đó hướng về phía ngọc chiếu ỏi ra ba ngụm tinh huyết, niệm tụng một đoạn chú nữ rườm rà, nghe thanh âm không giống ngữ điệu nhân tộc.

Một lát sau.

Chú pháp niệm thành, quyền trục minh hoàng hiện lên hoa văn hai màu hắc hồng, giống như một con long xà đang du đãng.

“Đây là Long Tộc huyết mạch chi chú, Thiên Đình cầm ngọc chiếu này, tự nhiên có thể thông ngự Thương Thủy Long Tộc. Chẳng qua hậu duệ Long Tộc tại Đông Thắng Thần Châu đông đảo, cũng không phải là chỉ có Thương Thủy, ngày sau nếu có Nghiệt Long làm loạn, kính xin Thiên Đế minh xét sau đó nghiêm trị!”

Chu Dịch phát tay lấy ngọc chiếu, nói: “Thương Thủy đã đổi dòng chảy, chuyện liên quan ngàn vạn nhân tộc, người không thể có thay đổi nữa.”

Ngao Đồ cười nói: “Thương Thủy Long Cung sớm nên đổi sang địa giới khác, còn phải đa tạ Thượng Tiên xuất lực.”

“Thu binh!”

Chu Dịch ý niệm trong đầu vừa động, Hoàng Ngưu chân đạp ngũ sắc tường vân, bay về hướng Thiên Đình.

Mười vạn thiên binh thiên tướng theo ở phía sau, khí thế hùng dũng cuộn cuộn càn quét vạn dặm, so với đời sau, lại thêm mấy phần khí thế bề ngễ thiên hạ.

Tu sĩ âm thầm theo dõi, đã sớm chạy vô ảnh vô tung.

Mặc cho ngoài miệng nói lợi hại, nhìn thấy Nhân Tiên Phá Toái Hư Không, nhất thời liền tắt tâm phản kháng.

Người nào vừa nguyện ý tự tìm đường chết?

...

Lăng Tiêu Điện.

Nghê hồng vạn trượng, thụy khí thiên điều.

Chu Dịch tay thối nâng ngọc chiếu, khom người thi lễ với Thiên Đế.

“Thần không phụ trông mong của bệ hạ, suất quân trấn áp Thương Thủy Long Cung, lấy được huyết thể của Long Tộc !”

Thiên Đế hút lấy ngọc chiếu, cảm ứng chú thuật huyền diệu trong đó, chỉ cần đưa pháp lực vào là có thể thi hình với Long Tộc, hài lòng gật đầu nói.

“Ái khanh chiến công lớn lao, không biết muốn phần thưởng gì, cứ việc nói ra, trăm nhất định đáp ứng.”

“Bẩm bệ hạ.”

Chu Dịch nói: “Thần thọ nguyên hơn năm trăm, khoảng cách đại nạn chỉ còn ba bốn trăm năm, mắt thấy Hóa Thần vô vọng, thỉnh bệ hạ sự chấp thuận thần trở về Thanh Vân Sơn bế quan tu!”

Thiên Đế mặt lộ tiếc nuối, đáy lòng rất muốn để cho Chu Dịch lưu lại Thiên Đình, có thân phận Thiên Sư này ở đây, có một số việc làm sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Không ngờ Chu Dịch trở về Thanh Vân Sơn tự bế, đây là Nhân Tiên tam giáo định ra, Thiên Đế không dám có bất kỳ ngỗ nghịch.

“Chuyện liên quan đến đạo đồ của ái khanh, trẫm cũng không có thể cưỡng ép. Nhưng có công phải thưởng, từ nay về sau, Thanh Vân Sơn ba nghìn dặm là đạo tràng của ái khanh, muôn đời không đổi!”

“Bái tạ bệ hạ.”

Chu Dịch khom người thi lễ, nói: “Thần còn có một chuyện thỉnh cầu.”

Thiên Đế khẽ vuốt cằm: “Ái khanh cứ nói.”

Chu Dịch nói: “Thần thỉnh cầu ban thưởng một sách tiên tịch, trước khi thọ tấn nếu khó thành Hóa thân, liền thu đệ tử dạy đạo, tương lai cũng có thể có một truyền nhân dâng hương tế bái.”

“Đồng ý.”

Thiên Đế trầm ngâm chốc lát, liền nói.

“Sắc phong Thanh Vân Sơn là Thiên Sư đạo thống, ban thưởng một sách đạo thống tiên tịch, để biểu dương Thiên Sư hương hỏa truyền thừa!”

Tiên tịch chia làm hai loại, tiên tịch bình thường chính là chứng nhận thân phận, cho thấy người này là tu sĩ được Thiên Đình thừa nhận. Một loại khác đạo thống tiên tịch, còn lại là Thiên Đình ban phát cho tông môn, bình thường đều chỉ có một sách.

Sách tiên tịch này có thể thầy trò tương truyền, có thể miễn cho đệ tử tham gia khảo thí đạo viện.

“Đa tạ bệ hạ.”

Chu Dịch khom người lui tới vị trí cuối quần thần, yên lặng nghe Thiên Đế xử lý sự vụ khác, cho đến triều hội kết thúc.

Trước đi Binh Bộ trả công văn, lại đi Hộ Bộ lĩnh đạo thống tiên tịch, đạo hữu nào cũng không chào hỏi, trực tiếp cười ngưu trở về Thanh Vân Sơn.

“Rốt cục có thể sống yên ổn rồi!”

...

Thương Thủy Long Tộc thần phục Thiên Đình, lập lời thề huyết mạch, là đại sự chấn động cả yêu tộc.

Long Tộc tự xưng là hoàng tộc, cho dù không được yêu tộc tán thành, danh tiếng tôn kính mấy vạn năm không phải cũng thành phải.

Hôm nay hoàng tộc thần phục, yêu tộc còn lại một ngày ba hoảng!

Mười năm sau.

Thiên Đình lấy cơ Bạch Trạch nhất tộc, không tiên tịch truyền bá phương pháp tu hành, tạo thành Đông Vọng Sơn rải rác yêu tinh quỷ quái, thường xuyên xảy ra chuyện ăn thịt người.

Thiên Đế tuyên chiếu, Hàng Ma Nguyên Soái lãnh binh mười vạn đánh dẹp.

Bạch Trạch yêu thần rất thức thời, thiên binh còn chưa tới, đã mang theo gong xiềng đi Thiên Đình thỉnh tội.

Thiên Đế nghĩ hần biết tội tự thú, mà kẻ phạm tội không phải Bạch Trạch nhất tộc, lệnh hần lập huyết thệ, trở Đông Vọng Sơn bế quan tự suy ngẫm.

Năm mươi năm sau.

Phượng Ngô Sơn núi lửa phun trào, đất rung núi lở, phạm vi mấy trăm dặm hóa thành tuyết địa.

Thổ Thần bẩm báo Thiên Đình, nói núi lửa phun trào do con thứ bảy của Phượng Hoàng đột phá cảnh giới gây ra, cũng không phải là thiên tai, chính là nhân họa!

Tuế Bộ Trị Niên Thần dẫn người đi điều tra, yêu cầu kiểm tra cấm địa Phượng Ngô sơn, lúc bị Phượng tộc ngăn cản không cẩn thận ngã bị thương.

Báo lên Thiên đế, Phượng tộc có hiềm nghi mưu nghịch!

Chương 598: Năm trăm năm sau (2)

Thiên Đế hạ chiếu, yêu cầu Phượng Hoàng tới Thiên Đình giải thích nguyên do, nếu không sẽ đập bằng Phượng Ngô Sơn.

Phượng Hoàng để chứng minh trong sạch, chỉ đành phải thi triển huyết mạch chú thuật, cho thấy tuyệt không có tâm mưu nghịch!

Trăm năm sau.

Huyền Lân Cốc hiềm nghi lén cướp hương hỏa, Kỳ Lân nhất tộc quy thuận Thiên Đình.

Một trăm năm mươi năm sau.

Thanh Khâu Hồ Nữ không tuân theo Thiên Điều, hút lấy dương khí nhân tộc, không thể không lập huyết mạch chú thuật.

Sau mấy trăm năm.

Yêu tộc không ngừng quy thuận Thiên Đình, dù sao tội danh chỉ cần tra, vô luận như thế nào cũng có thể tìm được.

Bốn trăm năm sau.

Yêu tộc có tiếng ở Đông Thắng Thần Châu, gần như đều lập huyết thể, không dám làm trái Thiên Điều.

Thiên Đế vì thể hiện rõ sự bao dung của nhân tộc, cũng là cho yêu tộc một tia cơ hội xả hơi, tránh cho bức bách quá chặt dẫn đến liều mạng tạo phản, cho phép bọn họ tiến vào đạo viện học tập.

Chỉ cần thông qua khảo thí, liền có thể đạt được tiên tịch.

Yêu tộc trời sinh đã hiểu tu hành, tác dụng của tiên tịch là vào Thiên Đình làm quan, theo cửu phẩm Sơn Thần Thổ Địa trở lên, trên lý luận có một tia khả năng trở thành Thiên đế.

Yêu tộc duy nhất không quy thuận Thiên Đình, chỉ còn Tứ Linh Tuyệt Địa.

Tứ Linh Tuyệt Địa nằm ở tây nam Đông Thắng Thần Châu, địa thế thấp hơn bốn phía ngàn trượng, lừng không nhìn xuống

trông giống như hổ tỵ mấy trăm dặm.

Trong hổ trải rộng độc chương, ngàn năm vạn năm tích lũy xuống, người bình thường tiếp xúc chết ngay lập tức.

Mặt đất lại là đá trụi lủi, đừng nói khai khẩn đi ra làm ruộng, ngay cả cây cối chim thú cũng khó mà sinh tồn, chỉ có Hỗn Độn, Cùng Kỳ, đám chủng tộc của tứ đại hung thú, tránh ở trong tuyệt địa sinh sôi tu hành.

Hôm nay

Hang đá chính giữa tuyệt địa.

Tộc trưởng Cùng Kỳ luyện thành một lò đan dược thượng đẳng, muốn mời hảo hữu tứ tộc đến đây đánh giá, trong bữa tiệc lại lấy ra vài hũ rượu ngon ngàn năm.

Không khí nhiệt liệt, vô cùng khoái hoạt.

Trong lúc nói chuyện không thể tránh khỏi nhắc đến Thiên Đình, cùng với yêu tộc quy thuận.

Cho dù yêu tộc quy thuận có thể đi Thiên Đình làm quan, tứ tộc cũng không có bất kỳ hâm mộ gì, ngược lại xem thường giễu cợt, lập xuống huyết mạch chú thuật có gì khác với chó săn tay sai đâu?

Yêu tộc từ trước đến giờ tôn trọng tự do, chỉ bằng chết, cũng không đi làm chó!

Có tộc nhân không khỏi lo lắng: “Thiên Đình thế lớn, có thể ép buộc chúng ta quy thuận hay không?”

“Yên tâm, Bản vương đã cẩn thận nghiên cứu qua.”

Tộc trưởng Hỗn Độn nói: “Thiên Đình làm việc, cho tới bây giờ đều là theo Thiên Điều, nói cách khác chúng ta không phạm Thiên Điều, Thiên Đình cũng không làm gì được chúng ta!”

“Quả thật như thế.”

Cùng Kỳ tộc cười dài nói: “Bên trong tuyệt địa trừ tứ tộc bọn ta, ngay cả vật sống cũng không có, chỉ cần không đi ra ngoài gây ra thị phi, làm sao phạm vào Thiên Điều? Thiên Đế chết tiệt kia mua dây buộc mình, không có lý do khiến chúng ta thần phục!”

Lời vừa rơi xuống, trong động quật một mảnh cười vang.

Hôm nay mắng Thiên Đế đã thành chính trị đúng đắn của yêu tộc, ai dám không mắng, đó chính là yêu gian!

Đúng vào lúc này.

Một đạo độn quang rơi vào động quật, lăn một vòng hóa thành một thanh niên đầu hổ, lớn tiếng nói.

“Tộc trưởng, không xong, phía ngoài tới mười vạn thiên binh!”

“Chuyện gì xảy ra?”

Tộc trưởng Cùng Kỳ lẽ mề đứng dậy, cả giận nói: “Chẳng lẽ là tộc nhân nào đó, không nghe lời bốn vương..., một mình đi phía ngoài gây chuyện thị phi?”

“Tộc trưởng, Tuế Bộ Chính Thần mỗi ngày đều đi loanh quan bên ngoài, bọn ta nào dám đi ra ngoài.”

Thanh niên giải thích: “Dẫn đầu là Hàng Ma Nguyên Soái, nói có học trò đạo viện vân du tứ phương, sau khi tiến vào Tứ Linh Tuyệt Địa, không thấy bóng dáng!”

“...”

Tộc trưởng Cùng Kỳ ghen đến đỏ mặt, kia còn không phải là muốn gán tội cho người khác.

Học trò đạo viện còn không phải là tu sĩ, làm sao sẽ không cần mạng tiến vào độc chương, nhưng cho dù đi đôi co với Thiên Đình, đối phương tất nhiên sẽ thật sự lấy ra danh sách và nhân chứng, chứng minh có người mất tích ở Tứ Linh Tuyệt Địa.

Thanh niên nói: “Nếu không để thiên binh đi vào tra, chuyện giả dối không tồn tại, còn có thể tra ra cái gì chứ?”

“Tra cái gì mà tra?”

Tộc trưởng Cùng Kỳ nói: “Thiên binh trên người mang theo mấy cổ thi thể, lúc lục soát tùy ý ném, phía trên còn có dấu vết cắn xé, hết lần này tới lần khác này trong tuyệt địa trừ tứ tộc, ngay cả dã thú cũng không có!”

Trong động quật yên tĩnh không tiếng động, cao tăng tứ tộc sắc mặt như đưa đám.

Mấy tháng sau.

Tứ tộc dâng lên huyết mạch chú thuật, nguyện ý thần phục Thiên Đình.

Từ đó, Thiên Đình hoàn toàn thống nhất Đông Thắng Thần Châu, nhân yêu hai tộc đều phải tuân theo hiệu lệnh.

Thiên Đế hạ chiếu, khắp chốn mừng vui!

...

Thanh Vân Sơn.

Sâu trong sương mù.

Vĩnh Thịnh Điện bụi phủ mấy trăm năm, đại môn từ từ mở ra.

Chu Dịch ngồi xếp bằng trong điện, tóc dài bạc phơ gần như kéo đất, trên người lượn lò tử khí nồng đậm.

“Ngưng tụ Nguyên Anh đến nay đã gần sáu trăm năm, dưới đan dược cung dưỡng vô tận, rốt cục đạt đến cảnh giới đỉnh phong, tùy thời có thể dẫn tới Hóa Thần lôi kiếp. Nhưng xác suất chưa đến ba thành Hóa Thần, bản đạo cũng không dám mạo hiểm...”

Tiếng ngư rống!

Hoàng Ngư cảm ứng được Chu Dịch xuất quan, thân hình chợt lóe rơi vào trong điện.

Nhân sâm con nít từ trên đầu nó nhảy xuống, trong tay cầm thiệp mời: “Tiên trưởng xuất quan rất đúng lúc, Thiên Đình thụ phục được tứ Linh Linh Tuyệt Địa, đang chuẩn bị làm quần tiên yến đây.”

“Không cần để ý.”

Chu Dịch nói: “Bản đạo đáp ứng bốn trăm năm không xuống núi, vậy thì trước thời hạn một ngày cũng không được, tránh cho Nhân Tiên nói ra nói vào !”

Linh sâm con nít cau mày nói: “Thiên Đình sao lại không cần mặt mũi như vậy, thà rằng để cho yêu tộc đi làm quan, cũng không cho phép tiên trưởng ra khỏi Thanh Vân Sơn một bước.”

Chương 599: Năm trăm năm sau (3)

Bốn trăm năm tiếp theo, Chu Dịch ở trên núi bế quan tiêm tu, không hỏi thế sự.

Thỉnh thoảng có tu sĩ đến trước bái phóng, xa lạ không vào được trận pháp, quen biết thì do Hoàng Nguru ra mặt cự tuyệt.

“Mặc dù yêu tộc không có Nhân Tiên tọa trấn, nhưng lại có không ít yêu thần, thật sự dồn ép có thể đánh đổ Đông Thắng Thần Châu. Khi đó đừng nói Thiên Đình khó có thể duy trì, ngay cả Nhân Tiên cũng phải chạy đến Tiên giới, cho nên phải chiêu hàng!”

Chu Dịch nói: “Bần đạo sao, chịu một thân nghiệp lực khủng bố, cũng chỉ có cảnh giới Nguyên Anh, hoàn toàn không có thực lực lật bàn...”

Tu Tiên Giới, cuối cùng là thực lực vi tôn!

Hoàng Nguru liếm liếm bàn tay Chu Dịch, tỏ vẻ an ủi.

“Nguru Nhi yên tâm, bần đạo ngược lại thích tiêm tu như vậy hơn, tiếc nuôi duy nhất là không được ăn mừng.”

Chu Dịch nói: “Đáng tiếc thọ nguyên sắp hết, không có biện pháp nữa trốn tránh, ít nhất phải để cho mọi người thấy bần đạo đã chết, tốt nhất là hồn phi phách tán, ngay cả chuyển thế cũng không thể!”

Tiếng trâu rống!

Trong tiếng kêu của Hoàng Nguru có mấy phần tức giận, nói tương lai thành tựu Phản Hư, nhất định phải báo thù cho Chu Dịch.

Tiên Thiên Cân Cước, nhắm thẳng vào phi thăng, lấy thiên phúc của Hoàng Nguru, tất nhiên sớm hơn Chu Dịch một bước vô địch khắp Đông Thắng Thần Châu.

Chu Dịch khẽ vuốt sừng trâu, nói: “Người đi xuống chân núi, tìm hải đồng có linh căn, dẫn lên núi bái nhập môn hạ của bần đạo.”

Tiếng bò rống!

Hoàng Ngưu hỏi thăm, có cần Thiên Linh Căn hoặc Linh Thể hay không.

“Không cần chú ý tư chất, chỉ cần thiên tính lương thiện là được.”

Chu Dịch nói: “Bần đạo giáo đạo trăm năm, lại có tài nguyên vô hạn cung ứng, thành tựu Kim Đan không khó. Đến lúc đó hẳn truyền tiếp một đời, đoán chừng chỉ còn lại có Trúc Cơ, Thiên Đình cũng không thêm đề ý Thanh Vân Sơn!”

Chu Dịch tính toán chết giả thoát thân, đi hải ngoại trốn một ngàn tám trăm năm, đợi sau khi ba người Tiêu Vân Tử phi thăng lại trở về.

Nhân Tiên thể hệ sau của tam giáo, chưa từng gặp mặt Chu Dịch, cũng sẽ không vô cớ chú ý một Nguyên Anh Đạo Quân đã chết ngàn năm.

“Trở lại bái nhập Thanh Vân Sơn?”

“Thiên sư đạo thống, cho dù xuống dốc cỡ nào, vậy sẽ bị Thiên Đình chú ý, vẫn là đổi một địa giới an toàn tiềm tu...”

...

Thiên Sơn.

Sâu trong Trấn Ma Tháp.

Huyết Hải nguyên bản bình tĩnh vô ba, bỗng nhiên ùng ục kêu vang, giống như nước sôi.

Một đạo huyết ảnh chậm rãi hiện lên, trên mặt không thấy miệng mũi, chỉ có hai điểm sáng, ngẩng đầu nhìn về phía Diệt Ma Tiên Trận.

“Mấy trăm năm qua, gần như không có yêu ma bỏ sung, chẳng lẽ Bồ Thiên Giáo đã bị diệt rồi?”

Huyết ảnh trầm ngâm hồi lâu, khẽ lắc đầu.

“Có thượng giới chân tiên lão tổ che chở, nếu gặp phải tai họa diệt môn, cái gọi là phong ấn trời thủng kia, lập tức sẽ thành thông đạo cho lão tổ đến. Kể từ đó, cho dù linh triều thoái lui, Bồ Thiên Giáo cũng sẽ không bị tiêu diệt!”

“Bất kể ngoại giới tình huống nào, Diệt Ma Tiên Trận bắt đầu biến yếu, cũng là cơ hội duy nhất của bản tọa!”

Huyết ảnh chính là Huyết Ma Tử vạn năm trước, dựa vào Huyết Hải bắt diệt, đến nay vẫn không có thân tử đạo tiêu.

Chẳng qua Trần Ma Tháp và trận pháp cấm chế đến từ Tiên giới, Huyết Ma Tử vô luận thế nào cũng phá không ra, chỉ có thể yên lặng chờ Huyết Hải khô cạn thọ nguyên hao hết.

Vốn đã buông bỏ giãy dụa, đợi chờ tử vong đến, có lẽ trước khi chết sẽ dẫn nổ Huyết Hải, làm ra tuyên cáo cuối cùng với Tu Tiên Giới, không ngờ một ngày kia tiên trận thế nhưng biến yếu.

Huyết Ma Tử không để cho kinh hỉ choáng váng đầu óc, cần thận suy tư cân nhắc.

“Cho dù chạy đi, bên ngoài là bản bộ của Bồ Thiên Giáo, bản tọa pháp lực trải qua vạn năm suy thoái, ngay cả Nhân Tiên bình thường cũng không sánh bằng, tất nhiên sẽ bị phong ấn lần nữa...”

“Chẳng lẽ thật sự phải liều mình?”

Huyết Ma Tử suy tư hơn mười năm, uy lực tiên trận đã không giảm xuống nữa, cho dù không có yêu ma bổ sung cũng sẽ không yếu hơn.

Lại do dự mười mấy năm.

Huyết Ma Tử bất đắc dĩ thở dài, hôm nay chỉ còn lại có một con đường có thể đi, theo thời gian do dự càng dài, có lẽ Bồ Thiên Giáo sẽ phát hiện tiên trận biến yếu, vậy thì hoàn toàn không có cơ hội.

“Cũng không biết ai may mắn, nhận được truyền thừa của bản tọa!”

Ma đạo cự phách, đã sớm không sợ hãi sinh tử.

Như là đã hạ quyết tâm, Huyết Ma Tử lúc này dung nhập vào Huyết Hải, bắt đầu thi triển bí pháp.

Vài ngày sau.

“Phát!”

Một giọng nói từ Huyết Hải truyền ra, vô lượng tiên huyết sền sệt âm âm bể tan tành, hung hăng đập lên tiên trận, uy lực như thể đã không kém gì một kích của Chân Tiên.

Ông!

Tiên trận hé ra khe hở rộng nửa xích, sau khi Huyết Hải không càn, chỉ còn lại một viên huyết châu trong suốt lóng lánh, nhân cơ hội phá vỡ hư không biến mất không thấy gì nữa.

Cực Đông Chi Địa.

Hư không hé ra một đạo khe hở, huyết châu pháp lực hao hết, hóa thành hình dạng đá cuội bám đầy bụi, lăn xuống khe núi.

Tám mươi năm trôi qua.

Một con Viên Hầu hồ đồ nhảy xuống khe núi, nhặt lấy một vốc đá vụn trở về sào huyết.

Thanh Vân Quan.

Vĩnh Huyền Điện.

Hàn Chiêu đang ngồi xếp bằng, vận chuyển công pháp để luyện hóa đan dược, bỗng nhiên có một giọng nói già nua truyền đến bên tai.

“Đồ nhi, người lại đây, vì sư có việc muốn dặn dò.”

Hàn Chiêu không dám chậm trễ, lập tức hóa thành độn quang bay tới Vĩnh Thịnh Điện.

Hắn nhìn thấy sư tôn đang ngồi ngay ngắn trên pháp đàn, râu tóc rủ xuống đất, hơi thở hấp hối, vô số cấm chế linh quang giống như xiềng xích phong cấm thần hồn và thân thể ở trong vòng ba thước, trì hoãn thọ nguyên trôi đi.

Một con bò vàng ngồi xếp bằng ở phía bên phải pháp đàn, ánh mắt tràn ngập vẻ buồn bã.

Chương 600: Giả chết thoát thân.

Hàn Chiêu khom người hành lễ: “Bái kiến sư tôn, bái kiến Nguru sư thúc.”

“Đồ nhi ngoan, thọ nguyên của vi sư sắp hết, ta gọi ngươi tới đây để dặn dò hậu sự!”

Giọng nói trầm thấp khàn khàn của Chu Dịch vang lên: “Khi vi sư sắp đến lúc lâm chung đã liệu mình ngưng kết nguyên thần, tranh đoạt cơ duyên có một phần vận kia. Sau khi thất bại thì sẽ hồn phi phách tán, ngươi có thể lập mộ cho vi sư, chôn quần áo và di vật ngay trên núi.”

“Đến lúc đó sẽ có không ít người đến thăm viếng, nếu ngươi có thể nắm lấy cơ hội, có lẽ có thể ngưng anh hóa thân!”

Hàn Chiêu rung rung nước mắt: “Đệ tử không cầu thành đạo, chỉ nguyện sư tôn trường thọ.”

“Trên đời này nào có người trường sinh bất tử?”

Chu Dịch cười nói: “Vi sư đã sống ngàn năm, đã vượt qua chín thành chín số người trên đời này, thời điểm tuổi trẻ lại tung hoành Tu Tiên Giới, đại giáo, hoàng triều, bốn biển ngàn núi đều bị khuất phục, ta có thân tử đạo tiêu cũng không hối tiếc!”

Hàn Chiêu cũng không rõ nguyên do, năm ba tuổi đi cùng Hoàng Nguru đi lên Thanh Vân Sơn, sau hơn trăm năm vẫn chưa xuống núi.

Mỗi ngày hẩn đều tụng kinh luyện khí, nhưng cũng không biết lai lịch của sư tôn.

“Sư tôn, ta thường nghe người nói Thiên Đình thống ngự Đông Thắng Thần Châu, có lẽ họ có phương pháp duyên thọ huyền diệu hơn.”

“Thiên Đình à...”

Chu Dịch thở dài một tiếng rồi nói: “Ngày sau thì ngươi sẽ biết được, hôm nay ta truyền Tiên Tịch và Thanh Vân Kim Sách cho ngươi, từ giờ trở đi, ngươi chính là người đứng đầu đời thứ hai của Thanh Vân.”

Hàn Chiêu khom người tiếp nhận Tiên Tích và Kim Sách rồi nói: “Sur tôn yên tâm, đệ tử chắc chắn sẽ mang truyền thừa của Thanh Vân phát dương quang đại.”

“Mọi việc tùy duyên.”

Chu Dịch phát tay, Hàn Chiêu quỳ xuống đất ba khấu chín bái rồi chậm rãi rời khỏi đại điện.

Cửa điện đóng lại.

Hoàng Ngưu nước mắt lăn dài, chớp chớp mắt nhìn, ý hỏi Chu Dịch xem mình diễn giống hay không.

“Ngưu Nhi thật thà chất phác như vậy, nhưng cũng học xong việc diễn trò gạt người.”

Chu Dịch cười trêu đùa một tiếng rồi nói: “Bần đạo đi Đông hải ẩn náu cho đến khi Tiêu Vân Tử tam tiên phi thăng, Ngưu Nhi huynh tiềm tu tại Thanh Vân, nếu có biến cố gì thì nhớ rời đi sớm!”

Hoàng Ngưu có cảnh giới Yêu Thần, ở Thiên Đình cũng có chút thanh danh.

Thay vì trốn ở chỗ tối khiến cho Thiên Đình sinh nghi, không bằng sắm vai toạ kỵ trung thành bảo hộ mộ của chủ cũ, diễn vở kịch cho đến tận cùng.

Bò!

Hoàng Ngưu tỏ vẻ đã hiểu, đồng thời sẽ bảo vệ đạo thống của Thanh Vân Sơn, nếu giữa đường xuất hiện việc không có người kế thừa thì sẽ đến phạm tục tìm người có linh căn để kế thừa tiên tích.

“Như thế rất tốt.”

Ánh mắt của Chu Dịch trở nên thâm thúy, nhìn về phía Thiên Đình.

“Sớm muộn gì bần đạo cũng sẽ trở lại Thanh Vân Sơn, một lần nữa trở thành Thiên Sư, ta không phải muốn chứng minh điều gì, chỉ là mất đi gì đó thì nhất định phải lấy lại!”

Trên đời này, cho tới bây giờ không ai có thể thiếu nợ Chu Dịch.

Cho dù trăm ngàn vạn năm trôi qua, thời gian dài đằng đẳng, sông cạn đá mòn, Chu Dịch cũng sẽ đến cửa đòi nợ từng người một.

Bò!

Hoàng Ngưu kêu một tiếng, lo lắng Thiên Đình sẽ hoài nghi Chu Dịch giả chết.

Chu Dịch khẽ vuốt ve sừng trâu rồi nói.

“Có lẽ lúc đầu họ sẽ hoài nghi, chờ bản đạo biến mất mấy trăm năm, vượt xa thọ nguyên cực hạn của Nguyên Anh thì tự nhiên sẽ không có người nào hoài nghi nữa!”

...

Mấy tháng sau.

Thanh Vân Sơn bùng nổ lôi kiếp khủng bố, mây mù u ám phủ kín mấy ngàn dặm, nhưng chỉ có ba đạo lôi đình giáng xuống rồi kiếp vân lại tự mình tiêu tán.

Độ Kiếp thất bại!

Tu sĩ âm thầm chú ý Thanh Vân Sơn đều thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như vị Thiên Sư kia nắm bắt được cơ duyên một phần vạn đó thì sẽ như cá chép hóa rồng, chắc chắn sẽ xảy ra một hồi phân tranh.

Thiên Đình thống ngự thiên hạ gần bảy trăm năm, đã có hơn mười vị Thiên Quân, mượn dùng hương khói để phong thần đột phá Phản Hư. Số mệnh của Đông Thắng Thần Châu đang không ngừng phát triển, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, Tu Tiên Giới sẽ nghênh đón thịnh thế trước nay chưa từng có.

Lòng người đều xác định, bất kể là bạn tốt hoặc đối thủ của Chu Dịch cũng không hy vọng phát sinh rung chuyển gì.

Thiên Đình cũng không truy cứu việc Thiên Sư chết thật hay giả chết, tất cả đều nhận định rằng hắn đã chết rồi.

Nếu Chu Dịch xuất hiện một lần nữa, dù có chứng minh như thế nào thì hắn cũng chỉ là kẻ giả mạo, dám can đảm giả mạo Thiên Sư đời thứ nhất, đúng là đại nghịch bất đạo, Thiên Đình chắc chắn sẽ đánh cho người này hồn phi phách tán!

...

Thiên Đế Lịch, năm 693.

Thiên Sư đòi thứ nhất thọ tấn đạo tiêu.

Thiên Đế nghe thấy rơi lệ, lệnh cho Thiên Đình treo cờ rủ để tưởng niệm.

Đồng thời đóng cửa Thiên Sư Điện, lấy biểu nói lên công lao của Thiên Sư, ngày sau không người nào có thể sánh bằng.

...

Tiết Thiên Phúc Địa.

Tin tức Chu Dịch qua đời truyền về cũng không gây ra nhiều xáo trộn.

Một số đệ tử mới tới khi nói chuyện phiếm cũng hỏi thăm các trưởng bối trong môn phái, cũng biết được một thời huy hoàng của Thiên Sư.

Bọn họ cũng chỉ cảm thán vài tiếng, không hơn.

Thời đại sóng triều bắt đầu khởi động, Tu Tiên Giới chuyển biến từng ngày, tất cả mọi người đều bận rộn tu luyện, làm gì có thời gian đi quan tâm một người đã chết của thời đại trước.

Thiên Cơ Điện.

Thiên Cơ Tử đã đóng cửa hơn nửa năm không ra, trước người đặt hơn trăm loại pháp khí bói toán.

La bàn, ống thẻ, túi gắm, mai rùa các loại, ít nhất cũng là pháp bảo thượng phẩm, thậm chí có một linh bảo bói toán áp đáy hòm của Tiết Thiên Giáo.

“Sao hắn lại chết?”

Thiên Cơ Tử thì thảo tự hỏi, cho dù hắn có tính toán như thế nào thì đều là Chu Dịch chết dưới lời kiếp.

Chương 601: Giả chết thoát thân (2)

Hắn thử lấy Tiệt Thiên Thất Châm Tiêm điều tra việc chuyển thể của Chu Dịch, kết quả hao phí trăm năm thọ nguyên chỉ nhận được nghiệp lực thâm hậu do Thiên Cơ phản hồi.

“Một thân nghiệp lực ngập trời kia, mấy đời đều không thể gột rửa được, kết quả này vẫn còn phải tính toán?”

Thiên Cơ Tử bất đắc dĩ thở dài: “Lần này phải trả giá nhiều quá, Bạch Nhung Yểm Nhật Bảo, Cửu Thiên Huyền Toa, nếu để cho hai lão gia hỏa kia biết được chẳng phải sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ hay sao?”

“Hai món linh bảo kia đều ở ngay tại Thanh Vân Sơn, ngươi có muốn lấy trở về hay không?”

Từ trước đến nay Thiên Cơ Tử là một người không cần da mặt, thủ đoạn hãm hại lừa gạt gì đó đều sử dụng đến mức quen thuộc.

Hắn cân nhắc một hồi lâu rồi khẽ lắc đầu.

“Thôi thôi, bản đạo có muốn trộm thì cũng phải đi trộm của tiên nhân, sao có thể không có da mặt bắt nạt hậu bối, chỉ là hai kiện linh bảo...”

Thiên Cơ Tử ôm ngực áp chế đau lòng, suy nghĩ xem lấy lại thể nào, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên.

“Sau khi phi thăng Tiên Giới, bản đạo đã nói lại cho Thiết Quan Tiên biết việc hai người đó đã làm, với tính tình nóng nảy của đôi phu thê kia, chắc chắn sẽ có kịch hay để xem!”

“Hắc hắc hắc...”

Thiên Cơ Tử nghĩ đến việc này, không khỏi phát ra tiếng cười quái dị, trong nháy mắt đã quên mất chuyện linh bảo.

...

Đông Hải.

Cách xa hơn mười ngàn dặm, ở một hòn đảo nhỏ vô danh.

Trên đảo bố trí mấy trăm trận pháp, đều không phải dùng để công kích hay phòng ngự, toàn bộ đều là cấm chế che chắn thiên cơ.

Ở trung tâm trận pháp.

Một trái tim màu đỏ đen to như đầu người đang đập thình thịch, lóe lên linh quang chói mắt, chậm rãi biến hóa thành hình người cao hơn hai thước.

“Tiên trưởng, người rốt cuộc vẫn còn sống.”

Linh Tham búp bê vui vẻ đi vòng quanh người tí hon, nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của tiên trưởng, luôn muốn chạm và đầu nó.

“Cho dù đã thực nghiệm vài lần, ta vẫn cảm thấy rằng Phân Tâm Chú này rất là quý dị, chú thuật của Vu Đạo và thần thông của Tiên Đạo rất khác biệt, cũng không biết hiện giờ có đầy đủ truyền thừa hay không!”

Chu Dịch cúi đầu nhìn bàn tay của mình, non nớt như trẻ con, pháp lực trong cơ thể chỉ còn sót lại một thành.

Trái tim dị chủng do Phân Tâm Chú luyện thành, kích thước thân thể sau khi sống lại có liên quan đến lượng tinh khí thần tích tụ trong cơ thể.

“Cũng không biết việc bản đạo giả chết có thể giấu diếm được tiên nhân hay không.”

Chu Dịch cũng không nắm chắc việc này, nhất là Thiên Cơ Tử am hiểu bậc tính, Ma Quân lòng dạ hiểm độc năm đó chính là chết bởi Tiết Thiên Giáo.

“Tuy nhiên có tính ra cũng không sao, đại khái cũng sẽ không để ý, cho dù Tiêu Vân Tử nhà mình mặt dày đánh tới. Bản đạo còn có thể mọc lên ở phía tây nam bắc Đông Thăng Thần Châu, những chỗ đó đều có lưu lại phân tâm...”

“Cho dù sống lại ở Thần Châu mà không thể thoát khỏi việc bị tiếp tục đuổi giết, thì bản đạo vẫn còn lưu lại chuẩn bị ở chỗ sâu Đông Hải, nhiều lắm cũng chỉ tổn thất mấy thành pháp lực mà thôi!”

Ba trăm năm trước, Hoàng Ngưu mang theo Côn Lôn Động Thiên, một đường phi hành theo hướng Đông hơn trăm năm.

Tốc độ phi độn của Yêu Thần Tiên Thiên còn nhanh hơn mấy lần so với lúc rời khỏi Cửu Châu năm đó, sau đó ném Côn Lôn Động Thiên vào đáy biển.

Trong Động Thiên đang có một khoả trái tim dị chủng, sau khi Chu Dịch sống lại tiếp tục chạy trốn, cho dù là Tiên Nhân cũng không dám đuổi giết ở Tuyệt Linh Hải Vực, chưa biết chừng có nguy cơ thân tử đạo tiêu.

“Những thứ khác đều là ngoại vật, chỉ cần còn Trường Sinh Đạo Quả, bản đạo sẽ ở thế bất bại!”

Thân hình Chu Dịch loé lên, biến thành một đạo sĩ trẻ tuổi, từ trong túi trữ vật lấy ra linh thạch chồng chất như núi, bắt đầu tu luyện trên đảo nhỏ.

Nếu ba vị Tiên Nhân không phi thắng, Chu Dịch thà rằng cảnh giới ngã xuống cũng không quay về Côn Lôn Động Thiên.

Đó là bảo đảm sinh mệnh cuối cùng!

...

Thanh Vân Sơn.

Hàn Chiêu tuân theo lời dặn dò của sư tôn, lập mộ chôn quần áo và di vật.

Mộ nằm ở nơi có phong thuỷ tốt nhất trên Thanh Vân Sơn, trên bia văn có khắc “Thiên Sư chi mộ”.

Cúng bảy ngày vừa trôi qua.

Hàn Chiêu đi đến trước mộ hoá vàng mã, nhìn thấy một bóng người đứng thẳng ở phía xa xa, mặc quan bào màu đỏ, vội vàng đi qua khom người thi lễ.

“Bái kiến Thiên Thần!”

“Không cần đa lễ.”

Cổ Tiêu nói: “Ngươi có thể gọi ta là sư thúc.”

“Sư thúc?”

Hàn Chiêu lộ vẻ mặt nghi hoặc, hỏi: “Thiên Thần cũng là tu sĩ của mạch Thanh Vân Sơn? Sao ta chưa bao giờ nghe sư phó nói qua?”

“Ai...”

Cổ Tiêu thở dài một tiếng: “Xem ra trước khi sư phó của ngươi lâm chung, chung quy là lòng mang oán khí, nếu không cũng sẽ giấu diếm thân phận với ngươi.”

Ánh mắt của Hàn Chiêu càng ngày càng mê mang, từ sau khi hấn ba tuổi lên núi, mỗi ngày đều tụng kinh tu hành, chưa bao giờ xuống núi du lịch Tu Tiên Giới, càng không biết hàm nghĩa cụ thể của Thanh Vân Chi Chủ và Thiên Sư.

“Sư phó của ngươi là Tam Giáo thủ đồ, Thiên Đình Chi Sư!”

Cổ Tiêu nhớ lại hồi lâu rồi nói: “Lúc bần đạo quen biết với sư huynh đã là tám chín trăm năm trước, khi đó hấn vừa mới ngưng tụ Nguyên Anh, là một tán tu bình thường không có cả môn phái...”

Gió núi gào thét, thổi đạo bào bay phát phới.

Cổ Tiêu đứng trước phần mộ bình thường, chậm rãi kể lại cho Hàn Chiêu nghe chuyện quá khứ, không bỏ sót một việc lớn việc nhỏ nào.

“Sư phó của ngươi có tính tình nhàn tản, chưa bao giờ nghĩ đến việc gì lớn lao, cái gì mà Tam Giáo Thủ Đồ, cái gì sắc phong thành thần linh, thậm chí ngay cả vị trí Thiên Sư đó đều là người khác cưỡng ép đưa cho hấn!”

“Địa phương mà sư huynh thích đi nhất là Phi Tiên Các, nói chuyện luận đạo với các nữ tu đó, có tấm thẻ chỉ tôn duy nhất từ khi Phi Tiên Các thành lập tới nay!”

Chương 602: Giả chết thoát thân (3)

Cổ Tiêu thì thảo lẩm bẩm: “Người khác đều nói sư huynh miệng lưỡi trơn tru, thích nịnh nọt, thực ra lại là một người thành thật, nếu không sao lại từ bỏ vị trí Thiên Đế kia?”

Hít! Hít! Hít...

Hàn Chiêu đã hít vào không biết bao nhiêu khí lạnh, lại nhìn sang ngôi mộ nhỏ nhỏ kia của sư phó, bỗng nhiên có loại cảm giác không chân thực.

Tồn tại kinh thiên vĩ địa như vậy, kết quả chỉ có một ngôi mộ cô độc cao ba thước?

“Sư thúc, ngươi có muốn xây một phần mộ mới cho vị sư của ta hay không?”

“Không cần.”

Cổ Tiêu nói: “Như vậy rất tốt, nếu tu sửa lớn hơn, thanh danh truyền ra, không nói đến việc đương kim Thiên Đế sẽ nghĩ như thế nào, nó cũng sẽ thu hút không ít người rảnh rỗi xoi mói!”

Hàn Chiêu gật đầu nói: “Trên Thanh Vân Sơn chỉ có ta cùng với Ngưu sư thúc, tuyệt đối sẽ không để người rảnh rỗi đến quấy rầy sự thanh tịnh của sư tôn.”

Cổ Tiêu kinh ngạc nói: “Hoàng Ngưu vẫn còn ở Thanh Vân Sơn?”

Hàn Chiêu nói: “Đương nhiên, sư tôn lúc lâm chung đã phó thác cho Ngưu sư phó, bảo hộ đạo thống truyền thừa của Thanh Vân Sơn.”

“Hoàng Ngưu quả nhiên rất trung thành, không uổng công sư huynh đã bỏ ra một cái giá cực lớn để mang nó từ trong Luân Hồi sống lại.”

Cổ Tiêu nói: “Việc bản đạo đến tế điện đừng nói với người khác, tránh rước lấy phiền toái. Ngày sau nếu có chuyện gì thì có thể để Kim Sách đi Thiên Đình, bản đạo là Lại Bộ Thị Lang đương nhiệm!”

“Bái tạ sư thúc.”

Hàn Chiêu khom người thi lễ, hiện tại hắn vẫn còn đang ở trong trạng thái mê mang về quá khứ của sư phụ mình.

Cổ Tiêu rời đi không lâu, lại có một bóng người khác xuất hiện.

Bạch Tùy Tâm nhìn thấy Hàn Chiêu đang hoá vàng mã, hỏi: “Người là truyền nhân của Đại sư huynh?”

“Đúng là vẫn bối.”

Tâm tình của Hàn Chiêu đã dần dần bình phục: “Sư thúc cũng đến bái tế sư tôn?”

“Cũng?”

Bạch Tùy Tâm nhú mày, bấm đốt ngón tay, lạnh lùng nói: “Vừa rồi ta đang bận xử lý một đầu nghiệt long, để cho tên tạp mao của Bồ Thiên Giáo kia đoạt trước, tiểu tử ngươi đừng để tên đó lừa gạt, hắn không phải là người tốt gì!”

Hàn Chiêu nói: “Vẫn bối ghi nhớ lời dạy bảo của sư thúc.”

Bạch Tùy Tâm lấy tờ giấy màu vàng ra, đốt ở trước mộ phần rồi nói một đồng lớn, nói với Hàn Chiêu trước khi rời đi.

“Ngày sau nếu có việc thì trực tiếp đi Thiên Lao tìm ta, nể tình Đại sư huynh, cho dù ngươi có phạm phải tội ác đầy trời cũng có thể giữ lại một mạng!”

“Đa tạ sư thúc.”

Hàn Chiêu vừa mới tiễn Bạch Tùy Tâm đi, trước phần mộ lại xuất hiện một bóng người khác...

...

Ở một bên khác.

Bên bờ Đông Hải có một ngọn núi hoang vô danh.

Trên núi có đàn Viên Hầu lớn, kết thành đội, dân chúng ở gần đó gọi là Hầu Sơn.

Ngày hôm đó.

Một con Viên Hầu đang cầm đá vụn trở lại chỗ tộc đàn thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng rít ở phía xa xa.

Âm thanh liên miên không dứt, lộn xộn.

Con Viên Hầu này kêu vài tiếng, nhảy xuyên qua rừng cây, xuyên qua đàn khỉ mấy trăm con rồi đi đến tổ khỉ mà nó tự xây dựng.

Nó để đá vụn vào trong tổ, xây thành hình tổ chim.

Xèo xèo chi!

Con Viên Hầu nghe thấy tiếng gọi của người anh em cũng cha khác mẹ, bèn bỏ mặc việc xây tổ, đáp lại vài tiếng rồi nhảy ra chơi đùa.

Màn đêm buông xuống.

Đàn khỉ quay về nhà mình, còn con Viên Hầu này nằm trong tổ rồi ngủ.

Con Viên Hầu bắt đầu nằm mơ, Viên Hầu ở trong mộng nhìn thấy biển máu vô biên vô hạn, chậm rãi bao phủ bản thân mình, không thể giẫy dụa, không thể phản kháng.

Bên ngoài giấc mơ.

Thân thể của Viên Hầu từ từ thay đổi, đầu tiên là biến thành một quả cầu màu đỏ đậm, sau đó chậm rãi biến thành một tảng đá màu đỏ.

Nó có kích thước bằng một chiếc gói đầu, quả trứng giống như là một quả trứng chim màu đỏ khổng lồ. Quá trình thay đổi lặng yên không một tiếng động, không kinh động đến những Viên Hầu khác, cho đến lúc rạng sáng, rừng rậm mới khôi phục náo nhiệt trở lại, mới vừa có Viên Hầu phát hiện tộc nhân không thấy.

Xèo xèo chi!

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, ngày càng nhiều Viên Hầu bừng tỉnh.

Dưới sự chỉ huy của tộc trưởng Viên Hầu, đàn khỉ đã tìm kiếm khắp ngọn núi nhưng không phát hiện ra tộc nhân bị biết mất.

Với trí tuệ ngây thơ của Viên Hầu, còn nghĩ đến việc tộc nhân bị hổ báo hoặc yêu thú bắt đi, sau khi buồn bã nửa canh giờ, lại bắt đầu vui vẻ lang thang ở trong rừng.

Có Viên Hầu phát hiện ra một quả trứng bằng đá màu đỏ đậm, hần chỉ cảm thấy nó rất đẹp, bèn ôm lấy đến tặng cho tộc

trưởng.

Tộc trưởng Viên Hầu rất thích nó, đặt nó vào trong bảo khố.

Mấy ngày sau.

Lại có Viên Hầu khác dâng lên kế thạch, tộc trưởng đã quên mất chuyện quả trứng màu đỏ thẫm, ném nó vào cùng một chỗ với đồng đồ linh tinh trong hốc cây.

Thời gian như nước, ngày tháng trôi đi.

Đảo mắt đã trôi qua trăm năm, Viên Hầu thay đổi mấy đời Tộc Trưởng, ngay cả bảo khố của tộc đàn cũng đã thay đổi địa giới, hoàn toàn quên mất những quả trứng màu đỏ đấy.

Trời đông giá rét buông xuống.

Một con gấu chó đang khoét hốc cây, chuẩn bị làm tổ để ngủ đông thì đột nhiên nhìn thấy một luồng sáng đỏ lập lòe rồi tắt....

Hắc Hùng giật nảy mình, liên tiếp lui về phía sau mấy bước.

Con mắt đen lúng liếng nhìn chằm chằm hồng quang, phát hiện không có nguy hiểm gì, ngược lại cảm thấy ấm áp dễ chịu. Linh trí ngây thơ nói cho Hắc Hùng biết hồng quang này hình như là bảo bối.

Hắc Hùng lau sạch tạp vật, phát hiện thứ lấp lóe hồng quang chính là một khối thạch đầu, ôm vào trong ngực, vui sướng gầm rú vài tiếng chui vào hốc cây đi ngủ.

Mùa đông này không quá lạnh!

Hắc Hùng lâm vào ngủ sâu, mờ trong cơ thể chẳng những không có tiêu hao mà hình thể lại dần dần biến đổi.

Đông đi xuân tới.

Róng ——

Chương 603: Bất diệt chi thể.

Một tiếng hét dài từ hốc cây truyền ra, sau khi Hắc Hùng tỉnh lại, phát hiện cửa hang thay đổi.

Hắc Hùng đứng dậy, thân thể còn cao hơn đỉnh động, hai tay thoáng dùng sức, tiếng ầm ầm vang lên, hốc cây và thân cây mấy trăm năm đều chia năm xẻ bảy.

“Sức lực ta thay đổi?”

Hắc Hùng hai mắt mờ mịt, trí tuệ từ trẻ nhỏ tăng trưởng đến thiếu niên, cúi đầu nhìn tay gấu như cối xay.

“Cái gì là ta? Ta là ai? Ta đến từ chỗ nào...”

Nghi vấn loạn thất bát tao khiến cho Hắc Hùng đau đầu, dứt khoát cái gì cũng không nghĩ, kẹp xích hồng thạch đản nơi cổ, ầm ầm chạy đi tìm kiếm thức ăn.

Hình thể như lâu cao hai ba tầng cực kỳ dễ thấy trong núi, rất nhanh đã kinh động đến bầy khỉ trên núi.

Chi chi chi...

Bầy khỉ chưa từng nhìn thấy quái vật như vậy, sợ đến liên tục quái khiếu, lúc đầu không muốn trêu chọc. Hắc Hùng cả mùa đông không có ăn cái gì, dù cho trong bụng không đói cũng muốn ăn theo bản năng, vung vẩy tay gấu chụp chết mấy con khỉ, nhét vào miệng nhai a nhai a nuốt vào bụng.

Huyết mạch có chút rung động, cảm giác ảm áp đã lâu xuất hiện lần nữa, lực lượng cũng tăng trưởng một tia.

Rống!

Hắc Hùng ngửa mặt lên trời hét dài, phóng tới bầy khỉ, muốn ăn hết.

Chi chi chi...

Hầu tử nhìn thấy Hắc Hùng nuốt ăn đồng tộc, nhao nhao phát ra tiếng kêu phẫn nộ, ném đá trừ trong sào huyết về phía nó.

Một con viên hầu không làm gì được Hắc Hùng nhưng mà viên hầu trên Hầu Sơn có số lượng trên vạn, chỉ với số lượng

hội tụ xung quanh đã hàng ngàn con, lít nha lít nhít đá nện lên trên người Hắc Hùng.

Có chút dị chủng viên hầu hoặc thức tỉnh huyết mạch hoặc nuốt linh thảo, hòn đá ném ra trên trăm cân.

Ngao ngao ngao...

Hắc Hùng đau khóc rùng rùng, hai tay ôm đầu xoay người chạy, gặp được cây cối ngăn trở trực tiếp đụng tới.

Xích hồng thạch đàn kẹt ở cổ lặn xuống đất, hấp dẫn sự chú ý của bấy khi, hồng quang huyền diệu lúc sáng lúc tối chiếu lên trên người, cảm giác ấm áp, sáng khoái, ỷ lại.

Một con vượn nhảy tới mặt đất, ôm thạch đàn quan sát kỹ.

Viên hầu tộc trưởng kêu gọi vài tiếng, viên hầu đó không tình nguyện nhảy qua, ngoan ngoãn kính dâng thạch đàn.

Chi chi chi!

Cảm ứng được thạch đàn huyền diệu, viên hầu tộc trưởng giờ cao nó khỏi đầu, tuyên bố đây chính là bảo vật, đồ dâng tộc đàn cung phụng. Bấy khi sôi trào reo hò, vây quanh tộc trưởng đi vào đỉnh núi, đặt thạch đàn ở chỗ cao.

Từ đó về sau.

Mỗi ngày viên hầu tộc trưởng đều sẽ dẫn theo tộc nhân đến đây thăm viếng thạch đàn, dùng trái cây thu thập được làm tế phẩm. Từ khi bắt đầu thăm viếng thạch đàn, hình thể và khí lực viên hầu càng ngày càng tăng, lúc đầu có thể nhảy lên ba bốn trượng, sau đó xé xác hổ báo, sau đó năng lực có thể nhô cây.

Hầu Sơn triệt để thành địa bàn của viên hầu, hổ báo sài lang gì đều bị ăn sạch sẽ.

Theo thân thể không ngừng thay đổi, nhu cầu đồ ăn cũng càng ngày càng tăng, bấy khi bắt đầu khuếch trương ra sơn mạch xung quanh, chiếm cứ bảy tám ngọn núi mới miễn cưỡng đủ ăn.

Viên hầu tộc trưởng linh trí không ngừng tăng trưởng, mấy chục năm sau đã không kém gì người bình thường. Mệnh lệnh

bầy khỉ dưới trướng xây Thần Điện trên đỉnh Hào Sơn, cung phụng thạch đàn, chọn lựa tộc nhân cường tráng nhất thủ vệ.

Chuyện duy nhất khiến cho viên hầu lo lắng, sợ hãi là được đồ dâng chiếu rọi, cho dù ăn mừng với khỉ cái như thế nào cũng không thể sinh ra khỉ con.

Viên hầu tộc trưởng vì kéo dài huyết mạch, lệnh cho bầy khỉ dưới trướng đi sơn mạch xa hơn, trộm hậu đại của bầy khỉ khác về dưỡng dục.

Xuân đi thu đến, thu đi xuân tới.

Một năm rồi lại một năm thoáng qua, Hào Sơn thu được thạch đàn đã hơn trăm năm.

Ngày hôm đó.

Bầy khỉ tế tự.

Tộc trưởng đã dần dần già đi, mày trắng lông râu dài ba bốn thước, trên người mặc đạo bào không biết ở đâu ra, đứng tại chỗ tựa như là một lão gia gia thân cao trượng hai, cơ bắp tứ mỹ.

Chi chi!

Cái gọi là chim có chim hót, thú có thú ngữ, hai tiếng này trong tai người nghe không khác gì tiếng kêu khác.

Viên hầu phòng thủ Thần Điện lại nghe ra được tộc trưởng hạ lệnh.

“Mở tế!”

Phòng thủ viên hầu lập tức đẩy bốn cánh cửa Thần Điện ra, chỉ còn lại bốn cây cột đá và nóc nhà, cam đoan đồ dâng có thể chiếu rọi tứ phương, để tất cả tộc nhân bên ngoài đều tắm rửa thần quang.

Đỉnh núi, bốn phương tám hướng có lít nha lít nhít hầu tử quỳ lạy, thô sơ giản lược đếm có bốn, năm vạn.

Trẻ có già có.

Giống nhau là con người viên hầu là màu đỏ, chỗ mi tâm còn có một túm lông tóc màu đỏ.

Tộc trưởng nói: “Dâng lễ tế!”

Đầu tiên là từng viên hầu ôm kỳ hoa dị quả, hồ báo sài lang, cung kính chồnh chất xung quanh thạch đàn.

“Tắm rửa thân ân!”

Tộc trưởng nói xong, khoanh chân ngồi trên đỉnh núi, viên hầu khác cũng như thế, bọn chúng giữ im lặng như là lão tăng nhập định. Dựa theo thời điểm bình thường, tắm rửa thân ân đến mặt trăng lên cao thì tế tự sẽ kết thúc. Hôm nay lại xảy ra ngoài ý muốn, chỉ thấy thạch đàn cung phụng trên đài cao bỗng nhiên chấn động ong ong, không còn phát ra thần quang.

Chi chi chi...

Bầy khi rối loạn, tộc trưởng phát tay ngăn lại, đi qua xem xét mới phát hiện mặt ngoài thạch đàn xuất hiện từng đạo vết rách, như là trứng gà sắp nở.

“Chẳng lẽ đồ đồ tộc ta sắp giáng sinh rồi?”

Không đợi tộc trưởng suy tư, thạch đàn âm vang băng liệt, một viên hầu dài một thước nhảy ra.

Viên hầu đón gió mà lớn, hóa thành dài ba, bốn thước, đứng trên bệ đá, cao hơn viên hầu tộc trưởng một cái đầu.

Tộc trưởng lấy lại tinh thần, phù phù quỳ xuống đất: “Bái kiến ta thân!”

Bên ngoài, bầy khi thấy tình cảnh này cũng cảm thấy viên hầu là đồ đồ biến thành, học tộc trưởng ba khấu chín bái.

Chương 604: Bất diệt chi thể (2)

Viên hầu linh trí không kém ai nhưng chưa bao giờ có bất cứ trí nhớ gì, nhìn thấy bấy khi quỳ lạy chỉ cảm thấy rất thú vị, vui sướng vò đầu bứt tai.

“Thôi thôi, các ngươi là ai? Ta là ai?”

Viên hầu tộc trưởng vội vàng nói: “Ngài là Thần Hầu, là thần minh chúng ta cung phụng!”

“Thần Hầu?”

Viên hầu gãi gãi lỗ tai, nói: “Danh tự này không dễ nghe, cứ gọi ta là Hầu Vương đi, sau này ta chính là bấy khi chi vương, các ngươi đều là bộ hạ của ta!”

Lão hầu nghe vậy kích động lễ bái lần nữa.

“Bái kiến Hầu Vương.”

“Bái kiến Hầu Vương...”

Từng tiếng reo hò chấn động thiên khung.

Từ đó về sau, bốn vạn tám ngàn viên hầu Hầu Sơn cộng tôn Hầu Vương. Hầu Vương dẫn viên hầu dưới trướng tung hoành dãy núi xung quanh, hôm nay đuổi hổ, ngày mai đuổi sói, tiêu điều tự tại.

Ngày hôm đó.

Phía sau núi, vách núi tiểu bích.

Hầu Vương kéo dây leo đung đưa tới lui, chơi đùa như ngày xưa, không ngờ rằng có một sợi rễ bị chuột gặm cắn, nhẹ nhàng vung vẩy thì triệt để đoạn mất. Ngay lúc hết lực, trái phải không bắt được dây leo khác, Hầu Vương sợ đến hoảng sợ gào thét.

Viên hầu chơi đùa với Hầu Vương muốn rách cả mí mắt, trực tiếp buông tay bỏ nhào qua, cũng rơi xuống vách núi.

Sườn núi cao mấy chục trượng, sinh linh bình thường ngã xuống lập tức thịt nát xương tan. Viên hầu trải qua thần quang huyền dị chiếu rọi, từng con mình đồng da sắt, té xuống đất

chỉ cảm thấy xương cốt đau, lộn một vòng đứng lên nhìn về phía Hàu Vương.

Chi chi chi ——

Từng tiếng kêu thảm thiết đau đớn vang lên, chỉ thấy Hàu Vương té xuống đất, thân thể chia năm xẻ bảy, cắt thành vài đoạn, ngũ tạng lục phủ đều chảy ra.

Bọn viên hầu hai mắt đỏ như máu, quỳ gối trước thi hài Hàu Vương, không biết nên làm như thế nào.

Dang cực kỳ bi thương thì thấy thân thể đứt gãy của Hàu Vương chậm rãi nhúc nhích như vật sống, trong nháy mắt ghép lại hoàn chỉnh, ngay cả máu tươi vấy rơi xuống mặt đất đều chảy trở về.

Hai mắt đóng chặt của Hàu Vương mở ra, trừng mắt nhìn, nhảy dựng lên, nhìn thân thể hoàn chỉnh.

Hai tay chống nạnh, phát ra tiếng cười đắc ý.

Viên hầu xung quanh thấy tình cảnh này, quỳ xuống đất dập đầu đông đông đông, áy náy chưa chiếu cố tốt cho Hàu Vương, lại cảm thấy Hàu Vương không hổ là đồ đẳng chuyển thế.

Hàu Vương trải qua chuyện này về sau, sinh ra hứng thú với thân thể của mình. Mang thạch đao sắc bén tới, chặt đứt cánh tay, trong nháy mắt tự động phục hồi như cũ. Lại gọi năm viên hầu cường tráng lôi kéo đầu lâu tay chân, vừa dùng lực thì chia ra thành sáu khối, để bọn chúng cầm theo tay chân đầu lâu chạy tứ phía. Viên hầu chạy ra mấy chục trượng, sau đó thấy đầu lâu tay chân hóa thành hồng quang huyền diệu, sờ không tới vót không đến, tự động dung nhập xương cốt thân thể còn sót lại của Hàu Vương, sau đó tự động sinh trưởng khôi phục.

“Chơi vui! Chơi vui!”

Hàu Vương đã chơi chán sài lang hồ báo, chỉ cảm thấy trò chơi tự sát này rất là thú vị. Thế là phát động bốn vạn tám ngàn viên hầu dưới trướng, nghĩ hết các loại phương pháp giết chết Hàu Vương, cái gì dìm nước hỏa thiêu, gió thổi sét đánh, cho dù chết như thế nào cũng có thể cấp tốc phục hồi như cũ.

Nhảy lên ngàn trượng quăng thành thịt nát, chày đá mài thành bụi phấn, tốc độ phục sinh không chậm chút nào.

Mấy năm trôi qua.

Tất cả thủ đoạn giết chết mình mà viên hầu có thể nghĩ tới thì Hầu Vương đều thử, không có một cái nào có thể giết chết nó. Phía đông Hầu Sơn ngàn dặm có một đầm nước quý dị, bất kỳ sinh linh gì đi vào đều sẽ bị đông thành khối băng, chết không thể chết lại.

Hầu Vương đi vào quả nhiên đông thành băng, nhưng mà hai mắt nháy nháy, vẫn sống như cũ, thoáng dùng sức khiến cho khối băng bay tới bên bờ, phơi mười mấy ngày mới hòa tan.

Phía nam có một ngọn núi lửa, lâu dài khói đen cuộn cuộn, cách tầm mười năm sẽ phun trào một lần. Hầu Vương nhảy vào núi lửa, tắm rửa trong nham tương, nhục thân triệt để hóa thành tro bụi, kết quả ánh sáng đỏ lóng lánh, lại khôi phục nguyên dạng.

Liên tiếp chết mấy trăm lần mới từ trong núi lửa leo ra.

Hầu Vương đứng ở đỉnh núi, hai tay chống nạnh đắc ý nói.

“Ta là bất tử bất diệt chi thể, cho dù trời đất sụp đổ cũng chỉ thường thôi!”

Đàn khi liên thanh hô to: “Vương uy võ.”

Chơi tự sát vài chục năm, phạm là thủ đoạn có thể nghĩ tới đều thử, lại một lần nữa cảm thấy nhàm chán, Hầu Vương cũng dần dần tắt tâm tư tìm đường chết, lại khôi phục trò chơi cả ngày đuổi hổ truy sói.

Tiêu dao khoái hoạt, thời gian trôi qua cực nhanh.

Trong nháy mắt.

Lại là trăm năm qua đi.

Ngày hôm đó.

Hầu Vương tỉnh ngủ từ Thần Điện, ăn mấy quả chuối, suy nghĩ ngày hôm qua lão hổ béo chạy quá nhanh, hôm nay nhất định phải ngăn chặn nó, bắt về đêm xuống sẽ nướng ăn.

“Vương, không xong.”

Một con vượn lộn nhào chạy vào, nói: “Lão tộc trưởng sắp không được!”

Hầu Vương mê mang nói: “Cái gì không được?”

Viên hầu giải thích: “Lão tộc trưởng thọ nguyên sắp hết, sắp chết!”

“Chết?”

Hầu Vương chau mày, không đợi viên hầu dẫn đường, nhảy mấy cái đi sào huyết lão tộc trưởng ở.

Toàn bộ bảy khi đều ở sào huyết, chỉ có Hầu Vương có tư cách ở Thần Điện, cách làm như thế chính là vì biểu đạt sùng bái với Hầu Vương.

Sào huyết.

Lông tóc trên thân lão tộc trưởng rụng quá nửa, hấp hối nằm đó.

Mười mấy con viên hầu vây chung quanh, hoặc quạt quạt ba tiêu, hoặc dứt hạt sương, còn có bưng trái cây thịt nướng, trên mặt bì thương không nở, hi vọng lão tộc trưởng có thể sống tiếp.

Lão tộc trưởng nhìn thấy Hầu Vương tới, đứng dậy muốn bái.

Hầu Vương hỏi: “Có phương pháp nào trị liệu không?”

Lão tộc trưởng nói: “Ta vốn là khỉ hoang trong núi, được thần quang của vương chiếu rọi, sống hơn hai trăm năm, đã tốt lắm rồi!”

“Ta không muốn người chết.”

Chương 605: Bất diệt chi thể (3)

Hầu Vương hai mắt rung rung, nó còn nhớ kỹ, lão tộc trưởng là sinh linh đầu tiên mà nó nhìn thấy sau khi xuất thế, cho dù mình muốn làm cái gì thì lão tộc trưởng đều sẽ ủng hộ.

Về sau được lão tộc trưởng dạy bảo, nhìn như là thượng hạ cấp nhưng như thầy như cha.

Lão tộc trưởng nói: “Sinh lão luân hồi chính là thiên định, đây là định số, vương không nên cưỡng cầu.”

Hầu Vương hỏi: “Chẳng lẽ trên đời này không có biện pháp duyên thọ trường sinh?”

“Đương nhiên là có.”

Lão tộc trưởng nói: “Ta trộm không ít sách ở thành trấn ngoài núi, có quyển sách ghi lại trên đời có tu tiên vấn đạo chi pháp, cũng có hương hỏa phong thần chi thuật, đều có thể duyên thọ trường sinh!”

Hầu Vương nói: “Ta muốn đi học.”

Lão tộc trưởng lắc đầu nói: “Nếu như có thể học, sao ta lại thất vọng mà về, tiên tung khó tìm, đau khổ truy tìm mong mà không được không bằng ở trong núi tiêu điều tự tại...”

Tiếng nói chuyện càng lúc càng nhỏ cho đến triệt để không có khí tức.

Hầu Vương nhìn thi hài lão tộc trưởng, cực kỳ bi ai, lại có chút sợ hãi, ldt sinh ra sợ hãi tử vong và biệt ly.

Lúc này.

Không ít viên hầu nhận được tin tức hội tụ tới, có thật nhiều viên hầu cùng thời đại với lão tộc trưởng kéo lấy râu ria lông mày thật dài, phát ra tiếng gào thét bi thương.

Hầu Vương nhìn quanh đàn khỉ, cũng biết sau đó sẽ không ngừng có tộc nhân tử vong.

“Các ngươi đã tôn ta là vương, phụng ta làm thần, như vậy ta không thể để các ngươi có nỗi khổ sinh lão bệnh tử. Ngày mai

bản vương sẽ xuống núi, đi tìm tiên vấn đạo, tìm được trường sinh bất tử chi pháp cho các ngươi!”

“Bản vương có thân thể bất tử bất diệt, cho dù núi đao biển lửa cũng đi được, chắc chắn có thể tìm được tiên sơn!”

Hầu Vương đang nói chuyện, chỉ thấy lão tộc trưởng thọ tận bỏ mình, nhục thân nổ rộ thần quang huyền diệu, không ngừng co lại cuối cùng hóa thành một con thạch hầu.

Thạch hầu giống như đúc, không khác gì lão tộc trưởng khi còn sống, con ngươi xích hồng rất sống động.

Nếu không phải là thạch đầu băng lãnh thì chúng khi sẽ cho là nó sống lại.

“Đây là?”

Hầu Vương mặt lộ vẻ nghi hoặc, vòng quanh thạch hầu vài vòng, trong lòng có suy đoán.

“Ta từ thạch đàn bay ra, hẳn là lão tộc trưởng cũng sẽ như ta?”

Nghĩ tới đây, Hầu Vương mặt lộ vẻ vui mừng, đưa thạch hầu đến Thần Điện, dặn dò đàn khi ngày đêm cung phụng, ngày sau có người chết hóa thành đá cũng như thế.

Hôm sau.

Sáng sớm Hầu Vương tạm biệt bầy khi.

Một con khi già hỏi: “Vương định đi nơi nào tìm tiên?”

“Đi thôn trấn dưới núi nghe ngóng trước, được truyền thuyết tiên nhân sau đó đi nghiệm chứng thật giả, cho dù hao phí trăm năm ngàn năm cũng phải bái vào tiên nhân môn hạ, học trường sinh chi pháp!”

Hầu Vương dứt lời, tìm chỗ cao trực tiếp nhảy xuống, quảng thành phẫn vụ sau đó phục hồi như cũ.

Một đường đi về hướng tây, đói bụng ăn quả dại, khát uống nước suối.

Gặp được sài lang hổ báo mãnh thú, bên người không có viên hầu hộ vệ, Hầu Vương cũng không sợ, đánh thắng thì ăn no nê, đánh không lại chết một lần mà thôi.

Sau mấy tháng.

Hầu Vương trông thấy thành trấn, vui vẻ vò đầu bứt tai, tăng tốc bước chân đi vào ngoài cửa thành, chấp tay với quân tốt phòng thủ.

“Vị huynh đài này, có biết nơi nào có tiên nhân?”

Thiên Đình quản lý Đông Thắng Thần Châu ngàn năm, thiên điều luật pháp đã quán triệt Tu Tiên Giới. Tu sĩ đã từng phản kháng thiên điều hoặc là vào Thiên Đình làm quan hoặc là thọ nguyên hao hết chết già luân hồi.

Tu sĩ còn lại đều sống dưới sự trị vì của Thiên Đình, xem thiên điều làm tiêu chuẩn chuẩn tắc, mỗi tiếng nói cử động đều lấy thiên điều làm chuẩn.

Kể từ đó, tu sĩ không hiển hóa thần thông thuật pháp ở phạm tục, dân chúng tầm thường truyền thừa trăm đời, chỉ xem thần tiên quý quái như chuyện người xưa kể lại, rất nhiều người cả một đời cũng không gặp được.

Quân tốt phòng thủ cửa thành cũng như thế, nhìn thấy viên hầu nói chuyện như người thì lập tức kinh hãi biến sắc.

“Quái hầu ở đâu ra?”

“Chẳng lẽ là quái nhân dị biến mọc lông?”

“Ta nghe tổ gia gia nói, rừng sâu núi thẳm có Sơn Tiêu dã nhân, hẳn là bộ dáng như vậy?”

Quân tốt ở cổng nhao nhao rút đao, trên tường thành từng người giương cung, thành môn Giáo Úy đang trực hô.

“Yêu quái ở đâu thì về đó, chớ có tới gần!”

Hầu Vương ở trong núi, tự do đã quen, vất vả lắm mới tìm được thành trì, sao dễ dàng buông tha, bước về phía trước mấy nói: “Ta không phải yêu quái, chỉ muốn hỏi...”

Xoát xoát xoát!

Mười mấy mũi tên bắn tới, lít nha lít nhít đâm vào người Hầu Vương.

Hầu Vương không thèm để ý rút tên ra, hai chi xuyên thấu đầu, rút ra còn chảy ra dịch đỏ trắng, đảo mắt lại khép lại như cũ, trong miệng còn không ngừng hỏi thăm.

“Có biết nơi nào có tiên nhân?”

“Yêu quái! Chắc chắn là yêu quái! Nhanh đóng cửa thành...”

Giáo úy liên thanh hô quát, quân tốt lập tức trở lại thành, đóng cửa thành lại.

Hầu Vương thấy tình cảnh này, hiểu người ta không chào đón mình, giải thích vài tiếng lại nghênh đón mưa tên liên miên, bất đắc dĩ quay người rời đi.

“Đi đi, ta đi nơi khác nghe ngóng.”

Lang thang nửa tháng, gặp thôn trang.

Hầu Vương lặng lẽ đi vào không lâu, bị một đám chó đen chó vàng đuổi kịp.

Thôn dân thấy dáng vẻ Hầu Vương, coi là quái thú trộm trẻ con, vung vẩy liềm đao cuộc đuổi theo hơn mười dặm mới trở về.

Lại lang thang bên ngoài mấy năm, trong lúc đó bị người ta đánh chết vài chục lần, dựa vào thân thể bất tử bất diệt, chết sống, sống chết, vượt qua mấy ngàn dặm đường, tăng trưởng rất nhiều kiến thức.

Ngày hôm đó.

Hầu Vương chạy trốn chết ở trên núi, đằng sau trên trăm quân tốt truy sát, muốn bắt nó mạ vàng, hiến cho Hoàng đế làm tường thụ.

Hoảng hốt chạy bừa chạy đến bên bờ vực, thả người nhảy xuống, rơi vào đáy vực, biến thành thịt nát.

Một lát sau lại phục hồi như cũ.

Chương 606: Cầu tiên vấn đạo.

Hầu Vương triệt để bỏ ý định giao lưu với nhân tộc, mặc cho dòng nước cuốn đi, định đi rừng sâu núi thẳm tìm tiên.

“Người không thích ta, vậy đi tìm yêu.”

Thuận nước chảy xuống, sông vào sông, sông nhỏ chảy vào sông lớn.

Phiêu lưu mấy vạn dặm, từ núi chảy vào Thương Thủy, nhìn thấy một tòa cự bia đột ngột từ dưới đất vọt lên.

Bia cao hai ba mươi trượng, toàn thân rên từ đá xanh, người đứng dưới tấm bia như sâu kiến.

Hầu Vương học nhân tộc văn tự trong núi, từng câu từng chữ niệm tụng: “Thiên Đế nghe nhân gian gặp hạn, sinh lòng thương hại, hạ chiếu Thương Thủy Long Cung thay đổi ngàn dặm đường...”

Thông thiên tán tụng Thiên Đế từ bi, lại miêu tả thần thông Long Tộc, mệnh mệnh Thương Thủy một đêm đổi đường.

“Thiên Đế, không phải là Thiên Đình chi chủ trong truyền thuyết?”

Hầu Vương vò đầu bứt tai, hồi tưởng lại những năm lang thang bên ngoài, nhìn thấy tất cả nhân tộc đều cung phụng Thiên Đình chính thần, muốn phát tài thờ Tài Thần, muốn có vợ thờ Nguyệt Lão, vận khí không tốt thờ Thái Tuế Thần.

Tìm người tuổi già hoa mắt nghe ngóng tại sao cung phụng chính thần, trên đời có Thiên Đình?

Lão nhân nói từ gia gia gia gia đã cung phụng chính thần, giống như là đói bụng ăn cơm, khát uống nước, nào có nhiều tại sao như vậy.

Bây giờ nhìn thấy bia đá cao chọc trời, Hầu Vương lòng có suy đoán, trên đời có lẽ có Thiên Đình thật.

“Không tìm được Thiên Đình, như vậy chắc chắn Thương Thủy Long Cung trong sông này!”

Hầu Vương cũng không sợ chết, trên người trôi mấy khối thạch đầu, chìm vào đáy sông, thuận dòng nước lặn xuống phía dưới.

Sông có không ít lính tôm tướng của dưới trướng Long Cung, Hầu Vương đi nửa tháng, gặp được tuần thủy Dạ Xoa diện mục dữ tợn, vội vàng chào hỏi.

“Vị huynh đài này, có biết Long Cung ở nơi nào?”

Dạ Xoa hỏi: “Vì sao tìm Long Cung?”

Hầu Vương nói: “Tất nhiên là bái vào Long Cung tu hành trường sinh chi pháp.”

“Hầu yêu ngươi không biết xấu hổ, Long Cung há là sơn dã yêu có thể vào.”

Dạ Xoa cười nhạo vài tiếng, khinh bỉ nói: “Ngươi may mắn ăn linh thảo, được linh trí, vậy thì ngoan ngoãn tiêu dao trong núi, chớ có hi vọng xa vời cá vượt Long Môn, Long Cung tiên tịch cũng không thể cho ngươi!”

Hầu Vương nói: “Tiên tịch là vật gì?”

Dạ Xoa khinh bỉ nói: “Ngay cả tiên tịch cũng không biết được, đúng là một dã yêu không có nguồn gốc.”

Hầu Vương pha trộn mấy năm, cũng biết nên không biết xấu hổ, nịnh nọt Dạ Xoa vài tiếng, rốt cục biết được một góc tu tiên giới.

“Muốn tu tiên vẫn đạo, phải thi tiên tịch trước, thi tiên tịch cần phải đi đạo viện... nhưng mà đi đạo viện tu hành cần phải có tu sĩ có tiên tịch đề cử, nếu không sẽ bị cự tuyệt ở ngoài cửa?”

Theo Dạ Xoa tự thuật, đây là con đường tu tiên vẫn đạo phải trải qua, nếu không không ai dám truyền tiên pháp.

Cho dù may mắn được tiên hiền truyền thừa, không có tiên tịch thì đó là bàng môn tả đạo, Thiên Đình có quyền bắt nhốt vào thiên lao khảo vấn.

“Ta ngay cả người cũng không nhận ra, đi đâu tìm người đề cử!”

Hầu Vương năn nỉ Dạ Xoa mấy ngày, biết được tông môn nhân tộc, hoàng triều phàm tục, Yêu tộc đều có tư cách đề cử,

lại hỏi: “Dạ Xoa ca, người lấy được tiên tịch như thế nào?”

Dạ Xoa lắc đầu nói: “Ta nào có tiên tịch, ta trực thuộc Long Cung, làm nô tài, phụ trách tuần tra trăm dặm đường sông, cả đời không ra được Thương Thủy, như vậy mới miễn được Thiên Đình tra xét!”

Hầu Vương bắt đắc dĩ, đường này không thông.

Học được trường sinh chi pháp, về Hầu Sơn truyền thụ tộc nhân, cũng không thể làm nô làm bộc, hướng hồ nô bộc cũng không học được diệu pháp.

Cáo biệt Dạ Xoa, Hầu Vương có mục tiêu, tìm tông môn, đạo viện tiến cử.

Đông Thắng Thần Châu tu tiên giới cường thịnh, chỗ sâu trong danh sơn có nhiều người tu tiên, Hầu Vương bắt kẻ sinh tử treo đeo lợi suối, cũng dễ dàng tìm được tông phái, chỉ là vấp phải trắc trở khắp nơi, không ai để ý tới.

Tông môn tiến cử có hạn, sao có thể cho một hầu yêu được.

Không lấy được tiến cử, ngược lại tao ngộ mấy lần nguy hiểm, có tu sĩ bắt Hầu Vương, ném vào hỏa lô luyện thành huyết đan.

Linh Hỏa đốt nhục thân thành tro bụi, không thấy tinh huyết ngưng tụ thành đan mà là hóa thành xích hồng bỏ chạy.

Trải qua mấy chục lần sinh tử, Hầu Vương cũng chưa tắt tâm tư cầu tiên, chỉ là có chút thống hận thiên điều, tiên tịch của Thiên Đình, nó tựa như một vách tường không thể phá vỡ, ngăn cách người cầu tiên vẫn đạo bên ngoài.

Không có lai lịch, cho dù như thế nào cũng không qua được!

Hầu Vương không hiểu khái niệm giai cấp, lại cảm thấy biệt khuất, rất là không thoải mái.

“Tu tiên vẫn đạo cũng không tự do?”

Lại mười mấy năm qua đi.

Hầu Vương xuống núi đã hơn ba mươi năm, có chút tưởng niệm tộc nhân trên núi.

“Trở về cũng là trợn mắt nhìn bọn chúng chết, cho đến lẻ loi tro trọi một mình ta, chỉ bị ai thêm thôi. Cho dù Thiên Đình hạn chế đủ kiểu, ta cũng muốn phá vỡ quy củ này, học trường sinh chi pháp!”

Kiên định tín niệm, Hầu Vương tiếp tục tìm tiên vẫn đạo.

Tao ngộ nghìn lần cự tuyệt, vạn lần xem thường, lần tiếp theo vẫn cười hỏi thăm.

“Xin hỏi tiên trưởng có thu đồ?”

Xuân đi đông tới.

Hàn phong gào thét mà qua, tuyết bao trùm Thiên Sơn.

Ngày hôm đó.

Hầu Vương đi vào Thanh Vân Sơn, dựa theo kinh nghiệm tìm tiên vẫn đạo nhiều năm, núi này quanh năm mây mù che lấp, chắc chắn có tung tích tiên nhân.

Đi vào biên giới mây mù, chuyển vài vòng không tìm được sơn môn, dứt khoát trực tiếp chui vào.

Một lát sau.

Mơ mơ màng màng chuyển ra, lại ném thử mấy lần cũng là như thế.

Hầu Vương cũng không kỳ quái với chuyện này, trước đó linh sơn phúc địa đều có trận pháp cấm chế, nhờ vào thiên điều luật pháp khắc nghiệt, cũng không có gặp được sát trận, đều là tự động đưa ngoại nhân ra khỏi huyền trận mê trận.

Chương 607: Cầu tiên vấn đạo (2)

“Ngay cả sơn môn cũng không thấy, nên chờ ở đâu?”

Tiên sơn khó vào, Hầu Vương ở ngoài sơn môn chờ, nhìn thấy tu sĩ ra thì lập tức đi lên bắt chuyện.

Có đôi khi chờ ròng rã năm ba tháng, nguyên nhân chính là như thế, Hầu Vương hao tổn chừng năm mươi năm mới đi đến Thanh Vân Sơn ở Đông Bộ Đông Thắng Thần Châu.

Đang do dự.

Mây mù tự động tiêu tán, lộ ra một con đường thông hướng đỉnh núi.

Một giọng nói hùng hồn vang lên bên tai: “Đi vào đi.”

Hầu Vương trước kinh sau hỉ, thuận đường đi đến đỉnh núi, không có nhìn thấy tiên nhân, cung điện, chỉ thấy một con Hoàng Ngưu nằm dưới tàng cây.

Hầu Vương thoáng chần chờ, khom người bái một cái: “Bái kiến tiên trưởng.”

Hoàng Ngưu khẽ vuốt cằm, hỏi: “Hầu yêu ngươi là lai lịch gì?”

Phạm vi ba ngàn dặm xung quanh Thanh Vân Sơn thuộc về Thiên Sư Phủ, Hoàng Ngưu thần thức tùy thời bao phủ, phát hiện bất kỳ khác thường gì đều sẽ chú ý. Hầu Vương lên núi, chỉ coi là yêu bình thường, không hề quan tâm quá nhiều.

Hầu Vương vận khí không tốt, vừa mới vào núi đã gặp mãnh hổ yêu thú, đánh không lại không chạy nổi, nằm đó mặc cho mãnh hổ nuốt.

Một lát sau.

Một vòng hồng quang từ trong cơ thể mãnh hổ chui ra, ngưng tụ thành Hầu Vương một lần nữa.

Mãnh hổ trải qua linh khí tắm bổ, có chút linh trí, thấy thuật pháp quỷ dị này, lập tức sợ đến chạy trốn.

Hoàng Ngưu nhìn thấy một màn này, sinh ra mấy phần hứng thú, không chế vài con Yêu Lang vây quanh Hầu Vương, cắn xé thịt nát xương tan, đảo mắt lại khôi phục thân thể.

Trải qua vài chục lần tử vong, Hầu Vương mới đi đến bên ngoài trận pháp.

Bởi vì trải qua quá nhiều sinh tử, Hầu Vương đã làm lơ nó, chỉ cảm thấy hôm nay xui xẻo một chút.

“Hồi bẩm tiên trưởng, ta không có lai lịch.”

Hầu Vương cầu tiên vấn đạo mấy chục năm, rốt cục leo lên tiên sơn, cũng không dám bỏ lỡ cơ duyên, cẩn thận giải thích: “Vốn là một viên xích hồng thạch đản, trải qua không biết bao nhiêu năm, vỡ ra sinh ra ta!”

“Khó trách, đúng là Tiên Thiên theo hầu, thiên địa sinh dưỡng!”

Hoàng Ngưu thần thức liên tục đảo qua Hầu Vương, trong ngoài không khác gì nhục thể phàm thai, nếu không phải nhìn thấy thần thông bất tử bất diệt, chỉ cho là hầu yêu bình thường, lại nghi ngờ nói.

“Đã là Tiên Thiên mà sinh, tại sao không pháp lực tu vi?”

Tiên Thiên theo hầu dĩ thú tự có công pháp ký ức truyền thừa, như Hoàng Ngưu tự Kiến Mộc sinh ra, tự mang một quyển Kiến Mộc Thông Tiên Quyết, theo tu vi tăng lên, lại thức tỉnh rất nhiều thần thông thuật pháp truyền thừa.

“Đệ tử không thông tu hành, xuống núi tìm tiên vấn đạo...”

Hầu Vương giải thích sơ những chuyện đã xảy ra sau khi xuống núi cho Hoàng Ngưu, cầu khẩn: “Đệ tử thành kính hướng đạo, xin hãy thu ta làm môn hạ.”

Hoàng Ngưu tán thưởng lòng cầu đạo của Hầu Vương, nhưng mà Thanh Vân Sơn không giống với địa giới khác, lắc đầu nói: “Bần đạo thân phận mẫn cảm, thu người làm đồ là hại người.”

Hầu Vương vẻ mặt thất vọng, hắn đã nghe lời cự tuyệt như vậy không biết bao nhiêu lần, khom người cảm ơn.

“Xin hỏi tiên trưởng, xung quanh có tiên sơn khác, đệ tử đi đến từng nhà hỏi.”

“Tu tiên giới bây giờ đã không giống với năm đó, hai tộc nhân yêu đều lấy Thiên Đình vi tôn, thiên điều khắc nghiệt, tiên tịch trân quý, sẽ không có tông môn, tộc nào thu người nhập môn.”

Hoàng Ngưu tiếm tu ở Thanh Vân Sơn, cũng hiểu biết tu tiên giới thay đổi như thế nào.

Từ Yêu tộc quy phục Thiên Đình, gần như triệt để đoạn mất con đường tu hành của sơn dã yêu, hoặc là một mình trong núi tiêu dao, hoặc là trở thành nô bộc nhân tộc.

Những Yêu tộc may mắn thức tỉnh linh trí, chưa triệt để rút đi dã tính, sao chịu được quản giáo khắc nghiệt như vậy, không thiếu xuống núi nháo sự, sau đó thành công lao của Thổ Địa Hà Bá, Thành Hoàng Thái Tuế.

Hầu Vương nghe vậy không khỏi tức giận nói: “Đông Thắng Thần Châu mệnh mông bao la như vậy, chẳng lẽ không dung được ta tu hành?”

“Tu tiên giới ngày càng cường thịnh, không liên quan đến sơn dã yêu như ngươi!”

Hoàng Ngưu nói: “Nhưng mà bản đạo biết được một chỗ, ở bên ngoài Đông Thắng Thần Châu, có vô thượng Chân Tiên ẩn cư, nếu như ngươi có thể bái vào môn hạ, chắc chắn có thể học được trường sinh chi pháp.”

Hầu Vương vui, vội vàng nói: “Xin tiên nhân chỉ điểm.”

Hoàng Ngưu dùng thần thức đưa tin, khắc đường đi vào hòn đảo chỗ sâu trong Đông Hải vào thần hồn Hầu Vương.

Hầu Vương liên tục bái tạ, không dằn nổi cáo từ, một khắc không ngừng chạy đến Đông Hải.

Mấy năm sau.

Trở lại Đông Hải chi tân, ra cửa biển, cách Hầu Sơn chỉ hơn nghìn dặm.

Hầu Vương do dự mãi không có trở về nhìn, miễn cho nhìn thấy từng dãy thạch hầu, cực kỳ bi ai, dao động quyết tâm cầu tiên vấn đạo.

Tìm cây gỗ khô buộc ở trên người, nhảy vào biển bơi ra chỗ sâu.

Đông Hải không giống với dòng sông trên lục địa, dòng nước bỗng nhiên hướng nam bỗng nhiên hướng bắc, khiến cho Hàu Vương trôi tới trôi lui, may mắn có ấn ký trong đầu làm chỉ dẫn, có thể điều chỉnh phương hướng.

Một ngày bơi hơn mười dặm, lại bị bọt nước đẩy lại lên bờ.

Hàu Vương không thêm đề ý chút nào, tiến vào Đông Hải lần nữa, khó khăn bơi ra hơn trăm dặm, sóng gió đột kích lại bị thổi trở về.

Lặp đi lặp lại mấy lần, hơn năm năm trôi qua, chỉ bơi ra được hơn nghìn dặm mà thôi.

“Như vậy tính ra, chỉ năm mươi năm là có thể tìm được tiên sơn!”

Hàu Vương mặt lộ vẻ vui mừng, tiếp tục bơi vào biển sâu, không ngờ rằng gặp được một con cá kinh bướng bỉnh.

Cá kinh cảm thấy Hàu Vương thú vị, ngậm nó bơi khắp nơi, mấy ngày sau đưa về bờ.

Cho đến chơi mệt mỏi, hát đầu, ném Hàu Vương về bờ.

“...”

Hàu Vương rất là bất đắc dĩ, chờ cá kinh biến mất, tiếp tục bơi vào biển sâu.

Gặp được bão tố, Hàu Vương đã thành thói quen, giang hai cánh tay nghênh đón, quả nhiên lại bị thổi trở về bờ.

Chương 608: Hầu Vương trở về.

“Thất bại một ngàn lần, một vạn lần, ta cũng muốn đi chỗ sâu trong Đông Hải, cầu được trường sinh bất tử chi pháp!”

Hầu Vương đang muốn vào biển lần nữa, bỗng nhiên nghe tiếng kêu ô ô ô, lần theo thanh âm đi qua, nhìn thấy một con cá kình mắc cạn bên bờ.

“Đúng là nguoi, xui xẻo như ta.”

Hầu Vương không nghĩ tới oan gia ngõ hẹp, không có tâm tư trả thù, chỉ cảm thấy đồng bệnh tương liên.

Cá kình thể tích lớn, Hầu Vương không đẩy được, cẩn thận suy tư, sau đó bắt đầu đào móc cống rãnh.

Bãi cát mềm mại, đào nhiều cũng hỏng bàn tay, may mắn bắt tử bất diệt, thoáng qua đã khôi phục như lúc ban đầu.

Qua nửa ngày, lúc cá kình hấp hối thì rút cục nước biển được đưa tới.

Ô ô ô ——

Cá kình vui sướng huýt dài, vẫy đuôi một cái, thuận cống rãnh trượt vào biển.

Hầu Vương vui sướng vỗ tay, mặc kệ cá kình biết hay không, phát tay tạm biệt.

“Ta cũng xuất phát!”

Hầu Vương cột mình vào cây gỗ khô, nhảy vào biển, lần theo tiêu ký trong đầu chỉ dẫn ra sức bơi.

Vài ngày, bơi hơn mười dặm, Hầu Vương đang chuẩn bị nghỉ ngơi.

Bỗng nhiên.

Tiếng ô ô quen thuộc truyền đến, chỉ thấy hai ba con cá kình bơi lại, vòng quanh Hầu Vương vài vòng.

Cá kình ngậm Hầu Vương ném lên trên lưng mình, sau đó bơi vào trong biển sâu.

Phía chân trời mờ mịt, biển sâu mênh mông.

Hầu Vương ngồi xếp bằng trên lưng tiểu kinh, trái phải hai con cá voi hộ vệ, theo chỉ dẫn tới hướng đông.

Hai con cá voi vốn là dị chủng, gặp phải sóng gió cũng không cần tránh né, mặt ngoài thân thể hiện lên gợn sóng xanh thẳm, sóng lớn mãnh liệt lập tức thuận phục.

“Pháp thuật hay, thần thông!”

Hầu Vương vỗ tay tán thưởng, không chuyển mắt nhìn cá voi thi pháp.

Cá voi cảm nhận được tâm tư Hầu Vương, cũng không ngừng thi pháp, thi triển pháp thuật sóng gợn bất cứ lúc nào.

Mấy ngày đầu Hầu Vương không hề có được, sau khi quan sát một tháng, mơ hồ thấy được gợn sóng lưu chuyển huyền diệu, thử điều động trong thiên địa thủy linh khí, đáng tiếc trong cơ thể không có pháp lực, trăm ngàn lần đều tổn công vô ích.

“Chuyện này nên làm thế nào?”

Hầu Vương gấp gáp vò đầu bứt tai, sau khi cẩn thận cân nhắc, thử điều động máu chảy trong cơ thể mô phỏng pháp thuật sóng gợn.

Khí huyết nghịch chuyển, trái tim thành thạch nổ tung.

Thiên phú Bất Diệt phát huy tác dụng, Hầu Vương chuyển sinh từ cõi chết, sửa chữa phương pháp vận chuyển vừa rồi, cẩn thận tránh qua tim, kết quả chảy qua chỗ mạch yếu, lại thể nghiệm tư vị trăm mạch đều đứt đoạn một phen.

Hầu Vương liên tục thất bại vài lần, ngược lại gây nên tính tình quật cường, nằm ở trên lưng cá voi nhỏ mô phỏng pháp thuật.

Chết sóng, sóng chết, mỗi lần thất bại đều điều chỉnh rất nhỏ, càng nhiều lần, càng khác ban đầu.

Cắt tĩa chi tiết phức tạp, chỉ còn lại huyền diệu căn bản.

Ngày này.

Hầu Vương vận chuyển khí huyết trong cơ thể, lưu chuyển rất nhiều quan khiếu, cuối cùng phá thể mà hình thành màng

mỏng màu đỏ ở bên ngoài cơ thể.

“Thành rồi, rốt cục cũng thành rồi!”

Hầu Vương nhảy nhót, hoan hô, qua hồi lâu mới an tĩnh lại.

“Không có thầy chỉ dẫn, nửa năm mới học được một môn pháp thuật phổ thông, khi nào mới có thể ngộ đạo trường sinh?”

Nếu để cho tu sĩ nghe thấy lời này, không thể nói là đạo tâm nghiền nát, ngay cả pháp lực cũng chưa từng tu thành hầu yếu, vậy mà ở nửa năm lấy khí huyết thay thế pháp lực, khó hơn tu pháp vô số lần.

Trong đó ẩn chứa đạo lý, hoàn toàn giống Nhân tộc hoàn thiện khí huyết võ đạo vào năm đó, đây chính là bao nhiêu thế hệ trí tuệ kết tinh suốt mấy trăm năm.

Ô ô ô...

Tiểu Kinh cảm nhận được tâm tình Hầu Vương, phát ra tiếng kêu vui vẻ, giống như là đang chúc mừng.

Hầu Vương nói: “Đợi đến Tiên Đảo, cùng nhau bá nhập Tiên Trường Môn hạ, cầu trường sinh bất tử chi pháp. Đợi tu vi cảnh giới cao, có thể hóa thành hình người, ta mang ngươi đến Hầu Sơn làm Nhị Đại Vương!”

Tiểu Kinh không hiểu cái gì là nhị đại vương, lại vui sướng lắc đầu vẫy đuôi, không cần thận quăng Hầu Vương ra ngoài.

Cá voi chú ý hài tử mọi lúc mọi nơi, vươn đuôi ra mặt nước, đón lấy Hầu Vương một cách an toàn.

“Đa tạ Kinh bá.”

Hầu Vương bò lên lưng cá voi, đưa mắt nhìn ra xa, không tìm lòng được mà chỉ vào Đông Phương, nói.

“Đi về phía trường sinh!”

Nhật nguyệt luân phiên, vật đổi sao dời.

Thời gian một năm thoáng qua, một nhà ba con cá voi đã bơi mấy chục vạn dặm, linh khí thiên địa trở nên càng mỏng manh.

Sáng sớm.

Mặt trời mới lên, sóng gợn lăn tăn.

Hầu Vương gắt gao nhìn chằm chằm mặt biển, cách địa điểm đánh dấu rất gần, nhưng mà trên mặt biển vẫn không có một vật gì.

“Chẳng lẽ đi nhầm đường?”

Hầu Vương vò đầu bứt tai, không hề hoài nghi Hoàng Ngưu sẽ lừa nó.

Tiến vào mục tiêu hơn mười dặm phạm vi, cá voi bỗng nhiên đụng vào vách tường trong suốt, cho dù dùng sức như thế nào thì cuối cùng vẫn khó có thể đi tới nửa bước.

“Đến rồi đến rồi!”

Mặt mày Hầu Vương hớn hở, hai ba bước nhảy ra ngoài vách tường, lớn tiếng la lên.

“Vẫn bối được Thanh Vân Sơn Ngưu tiên bối chỉ dẫn, đến đây bái sư học nghệ.”

Một lát sau.

Linh quang phía trước lóng lánh, ngưng tụ thành hình dạng cửa ra vào, một đạo giáo đi ra từ bên trong, thân cao ba bốn thước, trên đầu đội vài chiếc lá vàng diệp.

“Vào đi, tiên trưởng đang đợi người.”

Nói xong xoay người rời đi, Hầu Vương cất bước tiến vào trong cửa, quay đầu nói với ba con cá voi.

“Các người theo ta cùng đi gặp tiên trưởng.”

Cá voi thoáng chần chờ, không nhịn được mà linh khí bùng bực bên trong cửa ra vào, thân hình thật lớn khi tới gần cửa ra vào tự động thu nhỏ lại, sau khi đi vào lại rộng mở trong sáng.

Cách đó bốn năm dặm có một hòn đảo, linh vụ lượn lờ, Thụy khí bốc lên.

Trong mây mù mông lung, có thể thoáng nhìn góc mái cong.

Chương 609: Hầu Vương trở về (2)

Ba con cá voi vui sướng nhảy ra mặt nước, há mồm nuốt vào Thủy Khí Linh Vân, không cần bế quan khổ tu, pháp lực tự nhiên mà tăng trưởng.

Thường nói một người làm quan cả họ được nhờ, đại khái chính là như vậy, tiên phạt thần ma nuôi cá vàng cũng không thấy tu luyện, rơi vào phạm trù chính là yêu thần yêu thánh khiêu ngạo núi rừng.

Hầu Vương đi theo em bé Linh Tham, một đường đi tới cung điện trong mây mù, nhìn thấy trên cửa lớn treo bảng hiệu, viết ba chữ vtriện linh văn.

Trường Sinh Quan!

“Tiên cảnh, tên hay!”

Búp bê Linh Tham quát lớn: “Vượn chó ồn ào.”

Hầu Vương Sinh mặt lồm miệng nhọn, thân hình gầy gò bất mãn bốn thước, ở trong mắt Linh Tham oa oa rất là quê mùa.

“Đỡ được đỡ được.”

Hầu Vương lập tức thẳng lưng, đi theo vào trong cửa, xuyên qua cung điện Quỳnh Lâu trùng trùng điệp điệp đi tới chính điện.

Cánh cửa tự động mở ra.

Chu Dịch ngồi xếp bằng ở trên thạch đài, râu tóc đều trắng, đại tử đạo bào, lật xem quá nửa một quyển đạo kinh trong tay.

Hầu Vương tầm tiên hỏi gần trăm năm, chưa từng thấy qua loại phẩm cách cao thượng này, vừa gặp mặt đã cúi đầu.

“Đệ tử bái kiến sư tôn.”

Chu Dịch nói: “Bần đạo đã biết ngươi đến, nhưng bần đạo không thu đệ tử, lại càng không truyền pháp thuật thần thông cho ngươi.”

Hầu Vương giật mình hồi lâu, vốn tưởng rằng có được tiên duyên, không ngờ lại là công dã tràng.

Trong lòng có ưu sầu, lại đảo mắt khôi phục lại, mặc dù đã kích lần này có chút lớn, nhưng Hầu Vương sẽ không tắt lòng cầu đạo.

Chu Dịch âm thầm gật đầu, quả nhiên như Hoàng Ngưu theo như lời, trời sinh đạo tâm kiên nghị, cũng không biết tiên thiên linh vật gì hóa hình.

“Ngày thường bản đạo tụng kinh, đang thiếu một đồng tử hầu hạ dâng hương, người có nguyện làm không?”

Hầu Vương từ buồn chuyển sang vui mừng, liên tục đập đầu đồng ý: “Đệ tử nguyện ý!”

Chu Dịch hỏi: “Người có tên không?”

Hầu Vương nói: “Đệ tử do trời sinh địa dưỡng, chưa bao giờ có tính danh.”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, nói: “Bản đạo từng nghe nói, thời thượng cổ có một vượn đá do tiên thiên sinh ra, tên gọi Tôn Ngộ Không, người cũng là trời sinh, vậy cũng họ Tôn.”

“Lại một lòng cầu trường sinh, vậy được gọi là trường sinh dĩ chương đạo tâm!”

Hầu Vương lần nữa lễ bái: “Bái tạ tiên trưởng, từ đây đệ tử tên là Tôn Trường Sinh.”

Từ đó về sau, Tôn Trường Sinh ở lại trên đảo.

Em bé Linh Tham cho hắn đạo bào tàng lam, pháp khí đỉnh cấp không cần phân lượng, mặc vào tự động vừa người, lại dạy Tôn Trường Sinh xử lý linh điền, ngược lại tiết kiệm không ít công phu.

Mỗi sáng sớm, Tôn Trường Sinh đi tới chính điện, đốt linh hương tĩnh tọa một bên.

Lúc mặt trời mới lên, Chu Dịch bắt đầu đọc đạo kinh.

Ngày đầu tiên.

Tôn Trường Sinh nghe xong quyển Thái Thượng Duyên Sinh triện, từng câu từng chữ lọt vào trong tai lại sinh ra chú giải, từ đó tìm hiểu công pháp nổi danh là Trường Xuân Quyết.

Trường Xuân quyết lệ thuộc mộc hành, sau khi tu thành được pháp lực Ất Mộc làm dịu, thọ nguyên dài hơn tu sĩ bình thường.

“Công pháp tốt!”

Tôn Trường Sinh hưng phấn hoa chân múa tay vui sướng, tầm tiên trăm năm trải qua gian nguy, ở giữa chết đâu chỉ trăm lần, cuối cùng cũng được tu tiên công pháp.

Đêm đó trở lại trong phòng, khoanh chân ngồi dựa theo pháp quyết hấp dẫn linh khí.

Mộc linh khí thụ pháp quyết dẫn dắt, tranh nhau chui vào trong cơ thể Tôn Trường Sinh, chỉ một lát thời gian đã đột phá luyện khí tầng một, lúc bình minh đã là luyện khí trung kỳ.

Tất cả những điều này tất nhiên là không gạt được thần thức của Chu Dịch, không khỏi thán phục nói.

“Tiên thiên theo chân, khủng bố như vậy!”

Ngày hôm sau.

Tôn Trường Sinh vốn tưởng rằng nghe Trường Xuân quyết trúc cơ quyền, rồi lại thay đổi một quyền đạo kinh, ngộ được pháp thuật Linh Vũ.

Đảo mắt đã qua một tháng.

Tu vi của Tôn Trường Sinh đã đạt tới Luyện Khí đỉnh phong, có thể đột phá Trúc Cơ bất cứ lúc nào, rất nhiều môn thuật pháp chỉ cần hơi tu hành, là có thể hạ bút thành văn sai khiến như cánh tay, bình thường như kiếp trước đã học qua.

Sáng sớm hôm nay.

Thứ Chu Dịch tụng không phải đạo kinh, mà là một môn Phật pháp.

Khuôn mặt Tôn Trường Sinh lộ vẻ kinh dị, nhưng cũng biết quy củ, yên lặng chờ tiên trưởng tụng kinh xong, mới hỏi.

“Tiên trưởng, sao hôm nay lại là kinh Phật?”

Chu Dịch nói: “Phật đạo đều có trường sinh pháp, cho dù cao thấp, đều có thể tìm hiểu tu hành.”

Tôn Trường Sinh vò đầu bứt tai nói: “Đệ tử cũng không biết vì sao, nghe đạo kinh thì như si như say, nghe kinh Phật lại thấp thỏm không yên, trong lòng sinh ra bài xích khó hiểu!”

Chu Dịch bấm ngón tay tính toán, không chiếm được bất kỳ phản hồi nào, Tiên Thiên và Cước Nhân Tiên cũng khó đoán lai lịch.

“Bản đạo bài xích Phật môn, hơn nữa thuật độ hóa còn quý dị hơn ma đạo mê hồn pháp.”

Ma đạo mê hồn thuật có thể tránh thoát rất dễ dàng, sau khi Phật môn độ hóa không còn cơ hội khôi phục bản ngã, trừ phi ngày nào đó tu vi thông thiên triệt địa, cảnh giới vượt qua người độ hóa, mới có cơ hội giải thoát.

Tôn Trường Sinh càng nghi hoặc: “Nếu tiên trưởng không thích Phật môn, vì sao lại đọc kinh Phật?”

“Chỉ có tinh thông Phật môn thuật pháp thần thông, mới có thể phòng bị phá giải.”

Chu Dịch nói: “Thí dụ như bản đạo cảm ngộ Phật pháp, còn tinh thâm hơn thần tăng, biện kinh hơn La Hán, Phật môn có thể độ hóa ta như thế nào?”

“Bái tạ tiên trưởng dạy bảo.”

Từ đó Tôn Trường Sinh không hề bài xích kinh Phật, khắc chế phiền não ở đáy lòng, tìm hiểu Phật lý trong đó.

...

Trong núi không có tháng ngày.

Trong nháy mắt mười năm trôi qua.

Chu Dịch tụng kinh quyền, ngẫu nhiên rút ra từ trong đạo tạng, hoặc Phật hoặc đạo, cũng có bàng môn chú thuật, kiếm tu thể tu, phù trận đan khí vân vân.

Ai đến Tôn Trường Sinh cũng không từ chối, buổi sáng nghe kinh, buổi tối lĩnh hội.

Chương 610: Hầu Vương trở về (3)

Bất tri bất giác đã tới Trúc Cơ đỉnh phong, không cần dùng bất kỳ linh vật đan dược, tùy ý kiếp lôi đánh vào trên người, dễ dàng ngưng kết kim đan.

Kim Đan Yêu Vương, ở Đông Thắng Thần Châu cũng có thể mục thủ một phương, được xưng tụng là người trong Tiên đạo.

Tôn Trường Sinh cũng không thêm đề ý, so với Trường Sinh, Kim Đan ngay cả ngưỡng cửa cũng chưa bước qua.

...

Lại hai mươi năm trôi qua.

Tôn Trường Sinh nghe được một quyển Bổ Thiên bí điển, lúc tu hành cảm nhận được thiên phú của bản thân, lại có thể nâng cao thêm lần nữa.

Tiên thiên không phải cực hạn, sau khi đại thành có thể đúc tiên cơ.

Năm mươi năm trôi qua.

Tôn Trường Sinh vượt qua tứ cửu lôi kiếp, kim đan hóa thành nguyên anh, vừa ra đời chính là Thuần Dương linh anh. Chỉ cần tích góp từng tí một đầy đủ pháp lực, có thể hóa thành Nguyên Thần, tiết kiệm vô số công phu hơn tu sĩ bình thường.

Sau khi tu thành Nguyên Anh, Tôn Trường Sinh thi triển đệ nhất pháp, lập tức trăm dặm nhanh như lưu quang.

“Năm đó khi cầu tiên, mấy chục vạn dặm lộ trình như lạch trời, hôm nay đắc đạo, nhưng cũng chỉ là mấy ngày công phu mà thôi!”

Lại trăm năm trôi qua, Tôn Trường Sinh tu thành Nguyên Thần, các loại thuật pháp thần thông không chỗ nào không tinh.

Ngày này.

Lúc hoàng hôn.

Tôn Trường Sinh thi pháp tưới linh điện, đang chuẩn bị trở về trong điện tu hành, bỗng nhiên nghe thấy Chu Dịch truyền tấn.

Độn quang lóe ra, xuất hiện ở chính điện.

Lúc này, Tôn Trường Sinh đã có thể thấy rõ tu vi Chu Dịch, bình thường không có gì lạ Nguyên Anh đạo quân, nhưng mà nó không tin thần thức, cao nhân quán thông Phật đạo nhị giáo như thế, nói là Chân Tiên cũng không quá đáng.

Có lẽ thật sự là Thượng Giới Chân Tiên, rơi vào một phân thân phạm tục.

“Bái kiến tiên trưởng, gọi đệ tử có chuyện gì?”

Chu Dịch đánh giá Tôn Trường Sinh hồi lâu, cho dù tâm tình đã như thiên nhân, nhưng cũng sinh ra vài phần cực kỳ hâm mộ, nguyên thần tu sĩ bình thường cầu còn không được, ở trong mắt Tôn Trường Sinh đơn giản như uống nước ăn cơm.

Theo thời gian, chắc chắn sẽ biến thành một khoảng trống.

Trầm ngâm một lát nói: “Trên đời không có tiệc tùng, ít ngày nữa bản đạo sẽ rời khỏi nơi này, người tự mình rời đi đi.”

Tôn Trường Sinh quỳ xuống, liên tục dập đầu khẩn cầu: “Tiên trưởng chớ bỏ đệ tử, đệ tử có thể dâng hương nâng kiếm, quét rác cuốc vườn, không ngại khổ mệt, chỉ cầu vĩnh viễn tùy thị tả hữu.”

Chu Dịch nói: “Người đã quên ước nguyện tâm tiên vẫn đạo ban đầu?”

Tôn Trường Sinh giật mình, trên Hầu Sơn bốn vạn tám ngàn đồng tộc, chờ mình trở về truyền thụ Trường Sinh tiên pháp.

Nghĩ đến đây, trong mắt ngấn lệ, quỳ xuống đất ba lạy chín lạy.

“Sau khi đệ tử trở về, định đắp tượng tiên trưởng, sớm muộn cung phụng hương khói, nguyện tiên trưởng phi thăng thượng giới được hưởng trường sinh!”

Chu Dịch phát phát tay: “Đi đi.”

Tôn Trường Sinh từng bước dập đầu, cho đến ngoài điện, đang muốn cười mây bay đi, lại nghe thấy giọng nói của Chu Dịch.

“Trở về trước đi.”

Tôn Trường Sinh nghe vậy mừng rỡ, xoạt trở lại trong điện, nói: “Vậy mà Tiên trưởng lại đổi chủ ý? Đệ tử truyền tiên pháp cho tộc người, trở về hầu hạ bên cạnh, cho đến cùng trời cuối đất!”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, nói: “Chỉ dặn dò ngươi, sau khi trở về phải cẩn thận, đừng để Thiên Đình bắt đi.”

Mặt vượn của Tôn Trường Sinh sụp xuống, khom người nói: “Đệ tử nhớ rõ.”

Chu Dịch còn nói thêm: “Chớ truyền thanh danh cho ta, chỉ nói tình cờ gặp được tiên hiền truyền thừa, gây họa chớ liên lụy bản đạo.”

Tôn Trường Sinh đồng ý: “Cho dù đệ tử hồn phi phách tán, cũng sẽ không nói ra tiên trưởng.”

Chu Dịch lấy ra một cái ngọc giản từ cổ tay áo, phát tay rơi vào trong tay Tôn Trường Sinh.

“Ngươi tu thành rất nhiều huyền diệu độn pháp, công phu chạy trốn không thiếu, làm việc cẩn thận, cũng sẽ không trêu chọc kẻ địch. Thế nhưng thiên tai nhân họa tự tới cửa, còn cần biết thuật số thiên cơ, sớm lần tránh mới có thể trường sinh!”

“Quyển Tiệt Thiên Thuật này tu hành cùng ngươi, có thể tìm kiếm vận may và tránh tai họa, tránh rơi vào bẫy.”

Thần thức Tôn Bình An đảo qua, chỉ cảm thấy thuật pháp tinh diệu phi phàm, vượt xa Phật giáo Luân Hồi Kinh, không kém Bồ Thiên bí điển chút nào, cảm kích đập đầu nói.

“Bái tạ tiên trưởng ban pháp.”

Dứt lời rời khỏi cung điện, hóa thành độn quang biến mất vô hạn.

Trong điện.

Chu Dịch gọi em bé Linh Tham tới, dặn dò thu thập của cải, đổi nơi tu hành.

“Số tuổi của tam giáo nhân tiên sắp hết, trong vòng trăm năm thế nào cũng phi thăng, bản đạo có thể trở về Đông Thắng

Thần Châu. Chỉ cần không giáp mặt gặp gỡ tân tẩn nhân tiên, những tu sĩ khác, nhìn không thấu thuật pháp của bản đạo!”

...

Lại nói Tôn Trường Sinh.

Độn thuật tinh diệu đến cực điểm, trong nháy mắt ngàn dặm vạn dặm, chỉ một canh giờ đã về tới Hào Sơn.

Xa xa nghe được âm thanh xèo xèo, ly biệt bi ai tiêu tán hơn phân nửa, thét dài một tiếng với Hào Sơn.

“Các tiểu nhân, bốn vương đã trở lại!”

Chi chít chi chít!

Kinh khởi một tiếng vượn vượn kêu, nhìn theo âm thanh.

Chỉ thấy một đạo sĩ mặt lông như sấm, đứng vò đầu bứt tai ở trên đám mây, rất giống một con vượn.

Tôn Trường Sinh rơi vào đỉnh núi, chỉ thấy khắp núi đầy vượn hoang, nhìn từ xa không tới, đi về phía Thần Điện trong trí nhớ.

Mấy trăm năm trôi qua, dầm mưa dãi nắng, Thanh Thạch Thần Điện trở nên tang thương cổ xưa.

Cửa gỗ đã mục nát, nhẹ nhàng đẩy một cái mà đã nát bấy, Tôn Trường Sinh nhìn thấy một hàng dài Xích Hồng Vượn đá.

Bởi vì lâu không xử lý, vượn đá lộn xộn trái lệch phải thác.

“Chẳng lẽ...”

Sắc mặt Tôn Trường Sinh khẽ biến đổi, thần thức đảo qua phương viên ngàn dặm, không còn dưới trướng năm đó.

Trong núi ngược lại rải rác không ít vượn đá, hẳn là vượn nào nghịch ngợm, lấy vượn đá cung phụng trong miếu ra, chơi đùa một mối thì tùy ý ném đi.

Chương 611: Hầu Vương trở về (4)

Pháp lực vận chuyển, bắt lấy đám vượn đá các nơi, thần thức đếm qua vừa vượn bốn vạn tám ngàn.

“Sau khi viên hầu tằm thường chết, hài cốt hóa thành bụi đất. Các người đã biến thành vượn đá, mấy trăm năm dài nắng dầm mưa không thấy chút biến hóa nào, chắc chắn có cơ hội sống lại từ cõi chết...”

Tỉnh lại sau giấc ngủ, Hạ Diêm trở thành hoàng tử giả sắp chết.

Ngoài cửa, có một cái cung nữ mập “Thủ thi” đang chờ hẩn chết thâu.

Ngoài viện, có yêu nữ song đao lạnh như băng.

Ngoài cung, có một Yêu Hậu khuynh quốc khuynh thành chờ hẩn gọi nường.

May mắn, hẩn thức tỉnh thiên phú “Thôn Phệ”...

Tôn Trường Sinh đè xuống bi ai trong lòng, cất tiếng gào thét.

“Các hài nhi, lại đây.”

Giọng nói truyền trăm dặm, bày khỉ trên núi hội tụ lại đây, mấy ngàn vạn, lít nha lít nhít ngồi xổm trên cây.

“Bần đạo.... Khụ khụ, bốn vương ở hải ngoại cầu tiên vắn đạo, tu thành phương pháp trường sinh bất lão, hôm nay trở về truyền cho các người, cùng nhau tiêu dao khoái hoạt trên đời.

Chi chi chi...

Bầy khỉ hò hét loạn, rất là không phục với đạo sĩ mặt lông như sấm này.

Tộc trưởng của đám khỉ đương nhiệm xếp hàng đi ra, một con vượn lớn lưng bạc cao hơn trượng, gõ thùng thùng vài cái vào ngực, âm thanh như nổi trống, sau đó ngoắc ngoắc ngón tay với Tôn Trường Sinh.

Đám khỉ tôn sùng cường giả, còn hơn tộc trưởng có thể thay thế.

Con vượn khổng lồ lưng bạc trời sinh dị chủng, lại may mắn phục dụng linh thảo, lực lớn vô cùng, có thể xé hồ báo.

“Không tệ không tệ.”

Tôn Trường Sinh khẽ gật đầu, nói: “Căn cốt thượng giai, ngày sau truyền cho người phương pháp luyện thể, có thể làm tướng quân tuần sơn!”

Con vượn khổng lồ lưng bạc phần nộ gào thét, tay chân cũng dùng hai ba bước xông tới, tung người nhảy lên ôm quyền đánh về phía Tôn Trường Sinh.

“Định!”

Tôn Trường Sinh nói là làm ngày, con vượn khổng lồ lưng bạc bị giam cầm ở không trung, chỉ có hai con người có thể chuyển động, bộ dạng rất là buồn cười.

Chi chi chi...

Đám khỉ nào gặp qua loại pháp thuật huyền diệu như này, phát ra tiếng hoan hô ngạc nhiên, tất cả đều dập đầu quỳ lạy về phía Tôn Trường Sinh, hô to đại vương.

“Được được được!”

Tôn Trường Sinh sinh ra chính là khỉ, sống ở Hắc Sơn mấy trăm năm, hoàn toàn trở thành kiến thức cổ hữu.

Cái gì mà Tiên Thiên theo chân, cái gì Bất Diệt chi thể, trong mắt Tôn Trường Sinh chỉ là một con khỉ có chút đặc dị mà thôi.

Cách xa năm tháng xa xưa, lần thứ hai được bày khỉ hoan hô thăm viếng, hoảng hốt về tới thời điểm vừa mới phá đá thoát ra, Tôn Trường Sinh hưng phấn kích động vò đầu bứt tai.

Hồi lâu mới bình phục tâm tư, Tôn Trường Sinh phát tay một chiêu, chụp một mảng mây ngũ sắc bay tới đỉnh núi.

Lại đối diện với mặt đất một chút, núi đá thổ địa tự động lưu chuyển, đảo mắt xây lên đạo quán, trên bảng hiệu cửa viết ba linh văn.

Trường Sinh Quan.

Tường vân che lấp đạo quán, có vài phần tiên khí bông bênh.

Tôn Trường Sinh hài lòng gật đầu, sư tôn không cho tuyên dương danh huy của hắn, lại không cấm truyền ra uy danh Trường Sinh Quan, nói với bảy khỉ.

“Mỗi sáng sớm bốn vương sẽ tụng kinh, các ngươi nhớ tới nghe!”

Sáng sớm hôm sau.

Đàn vượn đến bái.

Tôn Trường Sinh thi pháp dựng lên một bệ đá, ngồi xếp bằng như đúc, bắt đầu đọc đạo kinh.

Phần thứ nhất chính là Thái Thượng Duyên Sinh triện.

“Phương pháp này là bốn vương tầm tiên trăm năm, đạt được công pháp phần đầu tiên, tìm hiểu thời gian dài nhất, nhìn như dễ hiểu nhưng thật ra lập ý sâu xa. Các ngươi hãy nhớ kỹ, tu tiên vẫn đạo cũng không phải là để đấu pháp chém giết, mà là cầu trường sinh bất tử!”

“Ngàn loại công pháp, vạn loại thần thông, không hơn!”

Đàn khỉ vui vẻ đồng ý, ngồi dưới đất, ngồi xồm trên cây, nằm trong cỏ, cẩn thận nghe Tôn Trường Sinh truyền thụ tiên pháp.

Đám khỉ bình thường linh trí ngây thơ, ngộ tính tất nhiên là không thể so sánh với Tôn Trường Sinh, nhưng mà hôm nay nghe đạo ngày mai nghe đạo, thời gian dài tất có được, dần dần cũng ngộ ra phương pháp luyện khí.

Linh trí của tộc khỉ vốn là vượt xa những dã thú khác, sau khi trở thành Hầu Yêu thì linh trí tăng nhiều, hành tẩu ngồi nằm không khác người thường.

Đều ở xung quanh Trường Sinh quan, dựng phòng ốc đạo quán, học Tôn Trường Sinh làm bài tập sớm muộn, cung phụng tượng thần tên là Trường Sinh tổ sư.

Trong núi không có năm tháng, xuân đi đông lại tới.

Trăm năm tháng từ từ trôi qua.

Trên Hầu Sơn trải rộng phòng xá, mỗi con vượn, khỉ đều mặc đạo bào, tụng đạo kinh, lời nói cử chỉ không còn dã tính thô man.

“Sư tôn thường nói giáo hóa, có lẽ chính là như thế.”

Tâm của Tôn Trường Sinh có điều ngộ ra, tu hành Bồ Thiên bí điển, Luân Hồi Kinh lại tăng lên không ít cảnh giới, nguyên thần tăng trưởng tới bốn năm thước, phù hợp với người, bắt đầu bước đầu dung hợp.

Nếu như có Hóa Thần Thiên Quân biết được việc này, chắc chắn sẽ cảm thấy kinh ngạc, bọn họ tìm tòi, tìm hiểu mấy trăm hơn ngàn năm, không thể so với sự giác ngộ đột ngột của Tôn Trường Sinh.

Lúc này.

Trên Hào Sơn đã có bốn vị Kim Đan Yêu Vương, thứ nhất chính là tộc trưởng vượn khổng lồ lưng bạc, mời Tôn Trường Sinh đặt tên, Tôn Đại Lực.

Còn lại Kim Đan, Trúc Cơ Hào Yêu cũng đều lấy họ Tôn làm họ, đều tự đặt tên.

Đông Hải hoang vắng, ít có Thiên Đình chính thần kinh qua, cũng không phát hiện Hào Sơn đã biến hóa.

Tôn Trường Sinh biết được luật trời nghiêm khắc, lúc mới truyền pháp đã định ra quy củ, hào yêu dưới trướng không được tự mình xuống núi, tránh gặp phải sơn thần thổ địa, trị niên thái tuế. Lại bố trí cấm chế trận pháp huyền diệu ở Hào Sơn, quanh năm mây mù bao phủ, bên ngoài không thấy rõ tình hình cụ thể bên trong.

Cho dù vừa hay đi ngang qua gặp được, cũng chỉ tưởng rằng có người bế quan tiềm tu.

Ngày này.

Trời quang vạn dặm.

Chương 612: Huyết Hà Chân Kinh.

Một tia độn quang màu đỏ bay tới, xẹt qua khung trời thẳng tới Hàu Sơn.

Mắt thấy mây mù phía trước, không tránh không né đụng vào, âm âm một tiếng chấn động tứ phương.

Độn Quang lùi lại vài dặm, hiện ra thân hình, cũng là một Hùng Yêu cao hơn ba trượng.

Bộ mặt hùng yêu dữ tợn, hai mắt nở rộ huyết quang, toàn thân lông dài đỏ thẫm, ngay cả móng vuốt sắc bén cũng là màu đỏ, từ xa nhìn lại giống như như mây máu bay trên không trung.

Một tia lôi quang từ vai trái đến bụng, giống như bổ Hùng Yêu thành hai đoạn, lôi quang bên cạnh miệng vết thương lóng lánh, lôi điện nhỏ không ngừng khuếch trương về bốn phía.

“Đáng chết! Ai chiếm Hàu Sơn này?”

Hùng Yêu tức giận mắng một tiếng, biết được trong thời gian ngắn không phá được trận pháp, đành phải đổi đi nơi khác tìm tu.

Đang định rời đi, hơn mười tia độn quang từ bốn phương tám hướng bay tới, vây Hùng Yêu ở giữa.

Độn quang hiện ra, đều là kim giáp thần nhân, trên áo giáp khắc hai chữ Thái Tuế.

Đầu rồng nhân sinh cầm đầu, trong tay nâng lôi quang bảo châu, lạnh lùng nhìn về phía Hùng Yêu, giận dữ mắng mỏ.

“Huyết Hùng, còn không bó tay chịu trói, sớm đi Trảm Tiên Đài chịu chết, cũng có thể sớm ngày luân hồi chuyển sinh!”

“Long tộc thật sự mất hết thể diện tổ tông!”

Hùng yêu chế giễu nói: “Từ khi thành tay sai Thiên Đình, giết Yêu tộc, còn tận tâm tận lực hơn tu sĩ Nhân tộc!”

“Cái gì mà tay sai, chỉ là tạp yêu sơn dã ghen tị đỏ mắt, ta là giáp tử Thái Tuế Chính Thân của Thiên Đình, đứng đầu Thái Tuế hàng tuế bộ!”

Giáp tử Thái Tuế Ngao Khôn nói: “Hôm nay đông thắng Thần Châu sinh linh, sớm chẳng phân biệt được Nhân tộc Yêu tộc, chỉ có Thiên Đình!”

Lời này cũng không phải là nói bừa, cũng không phải nói cho Thiên Đế nghe, lại càng không phải nịnh nọt gì, mà là Ngao Khôn cho là như vậy.

Long tộc nhiều con cháu, Ngao Khôn chính là hậu duệ của Thương Thủy Chân Long, bởi vì mẫu thân chỉ là trai cơ bình thường, thế cho nên huyết mạch thấp kém, long huyết trong cơ thể mỏng manh, chưa bao giờ được Long cung coi trọng.

Khi còn bé chịu đủ Tộc Nhân khi dễ, trong mắt Long duệ huyết mạch nồng đậm, Ngao Khôn chỉ là một yêu thú dính chút quan hệ với Long tộc.

Từ xưa đến nay yêu tộc lấy huyết mạch làm tôn, Ngao Khôn vốn tưởng rằng đời này cứ như vậy, cả đời đều là tầng dưới chót của Long tộc, cho đến khi Thiên Đình đưa Thương Thủy Tiên Tịch tới cửa.

Ngao Khôn bắt đầu chức quan nhỏ bé của Tuế Bộ, nắm lấy tất cả cơ hội, không sợ gian nguy nhiều lần sinh tử, bốn năm trăm năm ngăn ngui lên tới lục phẩm giáp tử thái tuế!

Có lẽ là âm mưu của Thiên Đình, có lẽ là vận khí cho phép, Ngao Khôn hoàn toàn không thêm để ý, bởi vì Thiên Đình hoàn toàn thay đổi vận mệnh của nó.

Cho nên trong mắt Ngao Khôn, bất kỳ tu sĩ, yêu tộc nào vi phạm luật trời, phải nghiêm trị theo luật, lấy uy nghiêm của Chương Thiên Đình.

“Khắc khắc khắc...”

Hùng Yêu cười kỳ quái vài tiếng, khinh bỉ nói: “Lão Hùng ta chính là thôn dã yêu, nhưng cũng biết không phải tộc loại của ta, đạo lý kỳ tâm tất dị, đường đường Long tộc, Yêu tộc, chẳng lẽ không biết Thiên Đình có kế sách lấy yêu trị yêu?”

“Lừa dối mọi người!”

Ngao Khôn đương nhiên hiểu được mưu đồ của Thiên Đế, nhưng mà thứ nó trung thành không phải Thiên Đình, mà là luật trời mà Thiên Đình bảo vệ.

Dưới luật trời, chúng sinh bình đẳng, như quy tắc, như thiết luật!

“Thị Huyết Hùng Yêu, tùy ý tàn sát sinh linh, theo luật phải giết!”

Ngao Khôn ra lệnh một tiếng, Thái Tuế bộ dưới trưởng trực Nguyệt Thái Tuế, lập tức thi pháp kết thành Nguyên Thần Phục Ma đại trận.

“Lấy nhiều nạt ít, quả nhiên là diệu bộ của Thiên Đình!”

Hùng Yêu thét dài một tiếng, thân thể hóa thành huyết ảnh đánh giết qua, tùy ý để ánh sáng của trận pháp cọ rửa chém giết, đều sẽ hồi phục lại ngay lập tức, có sự bất tử bất diệt huyền diệu.

Chỉ có một tia lôi quang, dính vào huyết ảnh như phụ cốt chi thư, làm thế nào cũng không quăng ra được.

Ngao Khôn đã sớm đoán trước, lúc này thúc giục bảo châu bắn ra hơn tia đạo lôi quang màu tím, hóa thành lôi võng bao vây huyết ảnh.

Hùng Yêu huyết ảnh tả xung hữu đột, vang lên, máu huyết đỏ thẫm càng đậm bạc.

Ngao Khôn lạnh lùng nói: “Đây là thần thông mà tuế bộ thiên quân lưu lại, dưới sự biến hóa thần kì, không thể gãy thoát, ngoan ngoãn trở về Thiên Đình nhận hình phạt!”

“Chi bằng chết, cũng sẽ không khuất phục Thiên Đình!”

Hùng Yêu thủ bấm pháp quyết, kích nổ huyết ảnh, uy lực khủng bố lập tức xé rách lôi võng.

Chỉ còn lại một luồng huyết quang, coi thường sự ngăn cản của trận pháp Hào Sơn, trực tiếp chui vào trong đó.

“Lúc chết về hang cây Hào Sơn, kiếp này coi như có đầu có cuối...”

Thân thể thần hồn của Hùng Yêu hủy chín phần, thần trí đã bắt đầu mơ hồ, loáng thoáng hồi tưởng lại lúc mới tu tiên, khi đó chỉ là một dã thú gấu đen với linh trí ngây thơ.

Ngủ đông ở Hào Sơn thức tỉnh linh trí, đồng thời đạt được thiên phú thôn phệ, chỉ cần ăn thịt uống máu là có thể tăng

trường thực lực.

Từ đó về sau Hùng Yêu tìm tiên vấn hỏi xung quanh, kết quả đều bị từ chối ngoài cửa, nhận hết tu sĩ, Yêu tộc xem thường chế giễu.

Đơn giản đi lên con đường thôn phệ khí huyết đột phá cảnh giới, vừa mới bắt đầu lén lút tập sát dã thú, đợi sau khi thực lực mạnh lên, một núi một sông nuốt sống sinh linh.

Hùng Yêu chỉ ăn mấy ngọn núi non sông nước, đã gặp Sơn Thần Hà Bá đuổi giết, dựa vào Huyết Ảnh thần thông giết ngược mấy tiểu thần, trực tiếp lên danh mục truy nã của Thiên Đình.

Sau mấy trăm năm, Hùng yêu chạy tán loạn khắp nơi thôn phệ khí huyết, danh sách truy nã xếp hạng từ đếm ngược lên tới top 100, trốn ở nơi nào đều sẽ có tuế bộ chính thần đuổi giết.

Đáng tiếc, cuối cùng không thể đột phá Hóa Thần...

Chương 613: Huyết Hà Chân Kinh (2)

Trong lúc Hùng Yêu chạy trốn, gặp phải tà ma ngoại đạo khác, sau khi trao đổi biết được đột phá cảnh giới Hóa Thần là có thể tiếp nhận chiêu an.

Cái này gọi là giá trị thống chiến!

Ngoài miệng Hùng Yêu khinh bỉ Thiên Đình, thật ra nguyện vọng lớn nhất, chính là tiếp nhận chiêu an của Thiên Đình, trở thành tiểu thần hạ tam phẩm, sau này cuối cùng cũng không cần cả ngày lo lắng hãi hùng.

Tàn hồn chui vào trận pháp, còn chưa kịp tìm cái hộc cây tọa hóa, một pháp lực bàng bạc cuốn tới.

“Sao lại có cảm giác quen thuộc với tên này nhỉ?”

Giọng nói Tôn Trường Sinh truyền ra, cẩn thận quan sát tàn hồn Hùng Yêu, chuẩn bị thi triển phương pháp sưu hồn.

Kết quả bóng máu vừa mới rơi vào lòng bàn tay, giống như nhũ yển về tổ, trong nháy mắt hòa làm một thể với Tôn Trường Sinh.

“Đây là...”

Hình ảnh của Tôn Trường Sinh trước mắt lóe ra, trong thân hồn có thêm rất nhiều ký ức, từ lúc Hùng yêu nhặt được xích hồng thạch trứng, đến khi thôn phệ vô tận khí huyết đột phá, rồi đến lúc tuế bộ Thiên Đình đuổi giết đến chết.

Đồng thời còn hiện lên một quyển công pháp, đọc vài câu, còn huyền diệu hơn Bỏ Thiên bí điển, không giống truyền thừa nhân gian.

“Huyết Hải Chân Kinh, nghe tên cũng không phải chính đạo!”

“Công pháp này bắt nguồn từ trứng đá, cũng chính là bắt nguồn từ ta, chẳng lẽ ta sinh ra có quan hệ với ma đạo...”

Tôn Trường Sinh bỗng nhiên yên lặng, hồi tưởng lại sư tôn đã giảng qua rất nhiều đạo lý, bỗng nhiên hiểu được vì sao luôn khuyên mình hướng thiện.

“Tất nhiên là sư tôn pháp lực thông huyền, tính ra lai lịch của ta, mới cần thận dạy dỗ, e sợ ta đi vào ma đạo!”

“Có lẽ sư tôn đuổi ta xuống núi, chính là tính đến vận mệnh không thể thay đổi...”

Đạo tâm của Tôn Trường Sinh dao động, nguyên thần chấn động, đầu đầu lảo đảo trên mặt đất.

Cùng lúc đó.

Giáp tử tuế bộ chúng thần, vây khốn Hầu Sơn.

Ngao Khôn nhìn trận pháp cấm chế, trong mắt hiện lên sự chán ghét.

Trong Luật trời có luật quy định, cấm tu sĩ tùy ý bày trận tiếm tu, lý do là ảnh hưởng đến sản xuất của Nhân tộc, lại có hiềm nghi hiến thánh. Nhưng mà pháp luật này quy định thực thời thượng ngàn, tu tiên giới chưa hoàn toàn quán triệt, có nhiều người vi phạm khắp nơi.

Cái gọi là pháp bất trách chúng, cho dù chính thần bình thường nhìn thấy, cũng là mắt nhắm mắt mở buông tha.

Ngao Khôn là người bảo vệ sự kiên định của luật trời, phạm là người xúc phạm Luật trời, phải bắt vào Thiên Lao chịu hình phạt, như thế Đông Thắng Thần Châu mới có thể hưng thịnh.

Hôm nay gặp phải, cần phải nghiêm trị, răn đe.

“Phá trận!”

Ngao Khôn phát phát tay, bàn tay hóa thành long trảo lớn mây trăm trượng, hung hăng chộp vào trận pháp.

Các tuế bộ chính thần khác thi triển thần thông, làm rung chuyển trận pháp đến mức sụp đổ.

Mắt thấy trận pháp vỡ nát, Tôn Trường Sinh bay ra từ trong đó, mắt lạnh đảo qua chư thần, nói: “Bần đạo ở đây bế quan tiếm tu, vì sao các ngươi lại quấy rầy?”

Ngao Khôn cảm nhận được áp lực bàng bạc, nhất thời biết đã gặp phải Yêu Thần, nhưng trên mặt lại không có bất kỳ kinh hãi, không kiêu ngạo, không siểm nịnh mà nói.

“Hung phạm bị Thiên Đình truy đuổi đã trốn vào trong trận pháp, theo luật mở phiên giao dịch tra!”

Tôn Trường Sinh nói: “Hung phạm kia tự tiện xông vào động phủ của bản đạo, đã chết.”

Ngao Khôn không buông tha nói: “Phải buông trận pháp ra kiểm tra!”

Tôn Trường Sinh lạnh lùng nói: “Nếu bản đạo không buông thì sao?”

“Chống lại Tuế bộ tra án, bị tình nghi tạo phản, theo luật phải giết!”

Ngao Khôn còn nói thêm: “Người có tiên tịch không?”

“Không có.”

Tôn Trường Sinh kiềm chế lửa giận bức bối trong lòng, khoát tay nói:

Yêu nhân kia đã chết, các người tự trở về báo cáo kết quả công việc, còn dám quấy rầy bản đạo tu hành, sẽ giáo huấn người thân tử đạo tiêu!”

“Uy hiếp Thiên Đình trị pháp thần, theo luật giam giữ Thiên Lao năm năm!”

Ngao Khôn không sợ chút nào, Thiên Đình có Chân Thần, Thiên Thần đầy trời, tùy ý xuống dưới vài cái là có thể thuận phục Tôn Trường Sinh.

Trong mắt Tôn Trường Sinh hiện lên hung quang, nhưng nghĩ đến uy thế Thiên Đình, cùng với tin tức Hóa Thân Yêu tộc có thể chiêu an, phát tay buông cầm chế trận pháp.

“Thượng Thần vào xem.”

“Coi như tuân thủ kỷ luật!”

Ngao Khôn khẽ gật đầu, đã cảm thấy tự nhiên đối với loại chuyện này, chỉ cần có chính thần của quan chức Thiên Đình, đối mặt với tu sĩ không quan chức, cho dù tu vi thấp kém cũng sẽ thái độ cường ngạnh.

Một là Chính Thần thể hiện cho uy nghiêm của Thiên Đình, hai là tu sĩ bình thường không thể trêu chọc Thiên Đình.

Tiến vào trận pháp, trước tiên nhìn thấy Hào Sơn trống rỗng, ngay cả phòng ốc khắp núi đồi đều bị thi pháp che lấp, không có bất kỳ tu sĩ khí tức.

Tiên tịch là hạch tâm pháp luật Thiên Đình, dám can đảm một mình truyền thụ công pháp, toàn bộ bảy vượn đều sẽ gặp tàn sát.

Thần thức Ngao Khôn đảo qua, không phát hiện mùi di hài của Hùng yêu ở Hào Sơn, hỏi: “Vì sao trên núi này không có sinh khí? Theo luật pháp Thiên Đình, tu sĩ tùy ý tàn sát sinh linh, xem tình tiết nặng nhẹ giam giữ Thiên Lao!”

“Ngọn núi này vốn không có sinh cơ.”

Tôn Trường Sinh đã sớm nghĩ kỹ lý do: “Uy lực thuật pháp mà bản đạo tu hành rất lớn, dễ dàng làm sụp đổ núi non, thương tổn người vô tội, cho nên cố ý tìm một núi hoang sinh linh tuyệt tích.”

Ngao Khôn biết rõ đây là lý do, lại không tìm thấy chỗ sai nào, đang định rời đi thì nghe được chính thần dưới trướng truyền âm.

“Thái tuế, trên núi kia có ảo trận che lấp, thứ chúng ta nhìn thấy không phải bộ dạng thật. Hạ quan tu thành linh mục thần thông, nhìn thấy trong ảo trận có không ít hạo yêu đã tọa tu hành...”

Tư truyền đạo pháp!

Một trong mười tội không thể tha của Thiên Điều!

Thiên Đình thống trị tu sĩ Đông Thắng Thần Châu, dựa vào chế độ tiên tịch, cho nên nghiêm khắc đả kích tư truyền đạo pháp.

Chương 614: Không thể không phản.

Mấy trăm năm trước, đại giáo đại tộc còn không nghiêm khắc thi hành Thiên Điều, lấy có đạo đồng, nô bộc truyền thụ công pháp, kì thực là đang nuôi tư binh, là con đường tu hành tự do bên ngoài tiên tịch.

Những đại giáo đại tộc này có nhiều lão tổ nhậm chức trên Thiên Đình, mà thân ở địa vị cao, thuộc về lực lượng thống trị trọng yếu của Thiên Đình.

Thiên Đế đối với chuyện này biết nhưng tạm thời chưa giải quyết, mà là tích lũy hương Hỏa Thần lực, đợi chờ Thiên Đình chính thần đột phá Phản Hư.

Trăm năm trước.

Chu Thiên Thái Tuế Càn La Chân Thần dâng thư, nữ tu Phi Tiên Các vô tiên tịch, hiềm nghi tư truyền đạo pháp, thỉnh Thiên Đế hạ lệnh tra rõ.

Thiên Đế hạ chiếu Tuế Bộ, tra rõ chuyện này.

Phi tiên Các Thái thượng lão tổ nhậm chức ở Thiên Đình, chẳng qua chỉ là ngũ phẩm chủ sự hỏa bộ, đối mặt chứng cứ xác thực không thể cãi lại, ngày đó bị nhốt vào Thiên Lao đợi thẩm vấn.

Chuyện này truyền ra, tông môn đại tộc nhất thời náo động.

Tu sĩ sống hơn mấy trăm ngàn năm, có ai không phải như hầu tinh, tất nhiên nhìn ra Thiên Đế đang giết gà dọa khỉ.

Chẳng qua Thiên Đình đại thế đã thành, hơn mười vị Phản Hư chân thần, cho dù tam giáo cũng không dám chỉ trích gay gắt, chỉ có thể giải tán nô bộc không có tiên tịch dưới trướng, tránh cho Thiên Đình tìm lý do đánh đến cửa.

Từ đó về sau, cấm tiệt tư truyền đạo pháp, tiên tịch, đạo quán thành con đường duy nhất thăng lên trong Tu Tiên Giới.

Có lẽ có tu sĩ trộm truyền pháp, có lẽ trong tông môn còn có nô bộc, song số lượng cực ít, một khi bại lộ thì có nguy hiểm thân tử đạo tiêu.

Tôn Trường Sinh pháp lực huyền diệu, không cần làm phép lấy ra truyền tin riêng, bấm đốt ngón tay cũng biết hầu yêu dưới trướng bại lộ, gương mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngao Khôn, thoáng phóng ra nguyên thần uy áp.

“Thượng thần đã điều tra xong, xin mau chóng rời đi, bản đạo còn muốn bế quan tu hành!”

“Sư thừa của ngươi là người ở đâu?”

Ngao Khôn mặt không đổi sắc, nói: “Ta là Giáp Thái tuế, lúc tuần tra tứ phương có quyền kiểm tra, đây cũng là vì sự yên ổn của Thần Châu!”

Nếu là những Thái Tuế khác tới tra, hoặc là ngại yêu thần chi uy, sẽ nhắm một mắt mở một mắt bỏ qua, hoặc là trở về Thiên Đình xin viện binh tới giết trở lại, nhưng Ngao Khôn lại không giống.

Nhiều lần sinh tử bảo vệ Thiên Điều, đã sớm không sợ hãi bất kỳ gian nguy nào.

Thiên Nhân vì bảo vệ Thiên Điều mà chết, ở trong mắt Ngao Khôn đều là chết có ý nghĩa, vì Đông Thắng Thần Châu yên ổn làm ra cống hiến.

Tôn Trường Sinh ánh mắt thâm thúy, cẩn thận đánh giá Ngao Khôn hồi lâu, thế nhưng sinh ra chút tán thưởng, hồi đáp.

“Bản đạo không có sư thừa, sở học đều là huyết mạch thiên bẩm!”

Sư tôn tự do ngoài hồng trần, nghiêm cấm đệ tử tiết lộ tên họ, Tôn Trường Sinh tất nhiên sẽ không làm trái, cho nên đã sớm nghĩ xong lai lịch truyền thừa.

Yêu tộc đều có huyết mạch truyền thừa, đoạt được công pháp có thể truy tố đến căn nguyên huyết mạch, cụ thể đạt được bao nhiêu truyền thừa và nồng độ huyết mạch, căn nguyên mạnh yếu có liên quan. Ví như hậu duệ Long Tộc, huyết mạch nồng đậm có thể nhắm thẳng vào truyền thừa Hóa Thần, Long Thú mỏng manh chỉ có công pháp luyện khí.

Sài lang hổ báo có huyết mạch kém hơn, ngay cả pháp môn luyện khí bình thường cũng không có, chỉ biết đơn giản là nuốt dùng linh khí.

Linh khí tẩy luyện yêu thân, thuần hóa huyết mạch, có lẽ một ngày nào đó gặp phản tổ quy nguyên, đạt được công pháp truyền thừa, dĩ nhiên khả năng lớn hơn là đến chết già cũng khó thức tỉnh.

Chính là dựa vào ký ức khắc sâu trong huyết mạch, cho dù yêu tộc không thông văn tự ghi lại, cũng có thể sau khi linh khí triều tịch rút đi, truyền thừa không đứt.

“Truyền thừa cấp yêu thân, Đông Thắng Thần Châu cũng không nhiều.”

Ngao Khôn hùng hổ dọa người, nói: ” Trong truyền thừa mà Thiên Đình ghi chép, cũng không có Hào Tộc.”

“Bần đạo dùng một viên dị quả huyền diệu, mặc danh kỳ diệu lĩnh ngộ rất nhiều truyền thừa, lai lịch cụ thể cũng không rõ ràng lắm.”

Tôn Trường Sinh sắc mặt lạnh nhạt, nếu Ngao Khôn không ngay mặt vạch trần hào yêu được giấu kín, vậy thì còn có thể điều đình, nếu không cần thiết, không ai muốn quyết liệt với Thiên Đình.

Mị lực của Tu Tiên Giới, một phần rất lớn là ở tính không xác định.

Tu sĩ có tư chất cực kém lại có thể phi thăng, yêu thú có huyết mạch thấp kém phản tổ quy nguyên, có động phủ tiên hiền, có kỳ hoa dị thảo, có kiếp trước bỏ mình kiếp này thành tiên, có thọ tẫn tọa hóa ký thác kiếp sau...

Tôn Trường Sinh đạt được kỳ ngộ, trừ phi sư hồn đoạt phách, Nhân Tiên lão tổ cũng không có thể xác định thật giả.

Ngao Khôn trầm mặc hồi lâu, nói: “May mắn được truyền thừa huyền diệu, tự học cũng có thể, đừng gieo rắc xung quanh, làm trái Thiên Điều!”

“Thái Tuế...”

Chính thần bên cạnh không nhịn được nói chuyện: “Nơi đây không có thi cốt Huyết Hùng, đích thị là bỏ chạy nơi khác, cứ tiếp tục như vậy sẽ để nó chạy mất !”

Chính thần kia âm thầm truyền âm, lúc này hồi hận đã muộn, cảm nhận được uy áp yêu thân, gần như kích động muốn xoay

người bỏ chạy, lại truyền âm nói.

“Thái Tuế, hạ quan thuật pháp không linh, mới vừa nhìn lầm rồi.”

Thiên Đình chính thần hạ tam phẩm, hàng năm không quá mười mấy viên Nguyên Lực Châu, mấy năm gần đây lại thường xuyên lấy linh thạch, linh dược thay thế, không đáng để liều mạng!

Ngao Khôn ánh mắt quét qua vẻ mặt khẩn trương của chính thần dưới trướng, đột nhiên cảm thấy truy bắt yêu ma vi phạm Thiên Điều, đã không phải là chuyện thiết yếu, quét sạch sâu một trong nội bộ Thiên Đình càng trọng yếu hơn.

Phàm là chính thần có tư tâm, nhất gan, trước mắt bỏ đi tiên tịch giáng xuống phạm tục.

Chương 615: Không thể không phản (2)

Đã ăn hương hỏa cung phụng của hàng vạn sinh linh ở Đông Thắng Thần Châu, lẽ ra hăng hái không màng sống chết, triệt để tuyệt diệt hết thầy tà ma ngoại đạo, đem Thiên Điều thiết luật cho tu sĩ phạm nhân!

Tôn Trường Sinh tựa hồ nhìn ra khó xử của Ngao Khôn, tay kết pháp quyết, một luồng huyết ảnh xuất hiện ngoài ngàn dặm, nhanh chóng chạy trốn về phía nam.

Ngao Khôn thần thức tùy thời bao phủ xung quanh, lúc này phát hiện huyết ảnh, nhìn Tôn Trường Sinh một cái sâu xa, chợt hóa thành độn quang đuổi bắt.

Chính thân dưới trướng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, từng người thi pháp truy sát qua.

Tôn Trường Sinh nhìn độn quang đi xa, khẽ lắc đầu thở dài một tiếng.

“Đáng tiếc, Hâu Sơn đợi không nổi nữa!”

Phất tay loại bỏ trận pháp che dấu, phân phó hầu tử hầu tôn dưới trướng, thu thập đồ đạc dời đỉnh núi khác tu hành.

Sư tôn thường xuyên dạy, lùi một bước biển rộng trời cao, vậy cũng không phải là nén giận, mà là không có ý tranh giành. Bất cứ chuyện gì đều cầu thống khoái, tất nhiên lâm vào cục diện bế tắc sinh tử, không phải là điều cầu trường sinh sao!

Tôn Trường Sinh ghi nhớ sư tôn dạy bảo, làm việc cẩn thận chặt chẽ, vì vậy Hâu Sơn trăm năm vẫn chưa bị lộ.

Quả nhiên.

Mấy ngày sau.

Thiên Bình tính bằng hàng vạn bao vây Hâu Sơn, dẫn đầu chính là Binh Bộ Hàng Ma Nguyên Soái, khí tức hương hỏa vô cùng vô tận, trong lúc giơ tay nhắc chân xé rách hư không.

Một chương đập vỡ trận pháp cấm chế, lộ ra Hâu Sơn trống rỗng.

Phất tay thu lấy rất nhiều khí tức, sau khi phân biệt cảm ứng, Hàng Ma Nguyên Soái lúc này hạ lệnh.

“Đem tên yêu hầu này ghi vào danh sách truy nã, tám ngàn bốn trăm hầu yêu dưới trướng đều là tà tu không tiên tịch, giao trách nhiệm Sơn Thần Thổ Địa giám sát khắp nơi, chúng thần Tuế Bộ chịu trách nhiệm đuổi bắt!”

...

Lại nói Tôn Trường Sinh rời khỏi Hầu Sơn, một đường thi triển thuật pháp ẩn hình che giấu, thật sự cũng không bại lộ tung tích.

Dọc đường Thanh Vân Sơn.

Tôn Trường Sinh phân phó bảy khỉ đợi ở khe núi, biến ra dáng vẻ đạo nhân trẻ tuổi, cuỗi mây đi hậu sơn, dừng ở bên ngoài Ma Vân Động, chấp tay nói.

“Đại ca, ta tới thăm ngươi.”

Thanh âm Hoàng Ngưu từ trong động truyền ra: “Tới cũng tới rồi, sao còn giấu đầu lòi đuôi?”

Từ hải ngoại cầu tiên trở về, Tôn Trường Sinh thường xuyên đến Thanh Vân Sơn đàm huyền luận đạo với Hoàng Ngưu.

Đều là Tiên Thiên Căn Cước, lại có chí thú hợp nhau, kết bái thành huynh đệ.

Tôn Trường Sinh đi vào Ma Vân Động, nhìn thấy Hoàng Ngưu đang thắp hương tế bái, trên hương án đặt linh vị Thiên Sư.

“Đại ca, ta hiện tại chọc đến Thiên Đình, không tiện lấy diện mục thật đến bái phỏng.”

Hoàng Ngưu nói: “Đám hầu tử hầu tôn kia của ngươi bị phát hiện?”

“Quả nhiên không gạt được đại ca.”

Tôn Trường Sinh nói: “Thiên Đình lên núi điều tra yêu ma, vừa vặn có một chính thần có Linh Mục pháp thuật, nhìn thấu trận pháp che giấu.”

“Đây không phải là vừa vặn, cũng không phải là vận khí kém, mà là tất nhiên!”

Hoàng Ngưu nói: “Năm tháng dài đằng đẳng, hết thầy ngoài ý muốn đều sắp trở thành tất nhiên, năm đó đã khuyên người đừng tư truyền đạo pháp, mười năm, trăm năm, ngàn năm, cuối cùng vẫn bại lộ.”

“Đại ca nói chuyện, nghe có mấy phần tương tự sư tôn, luôn là đứng trên năm tháng rộng dài, độc lập với đời, quan sát thế tục!”

Tôn Trường Sinh thở dài nói: “Ta cũng là bất đồng, trong lòng có ràng buộc, khó mà có thể điều dao.”

Hoàng Ngưu hỏi: “Vậy người định làm như thế nào? Có thể ở ẩn nấu trăm năm ở Hâu Sơn đã là may mắn, Thiên Đình phát hiện chắc chắn nghiêm tra, chỗ khác trốn cũng không được lâu.”

Tôn Trường Sinh bất đắc dĩ nói: “Vậy có thể làm thế nào, tận lực cẩn thận, trốn tránh ẩn núp cũng chỉ được một ít thôi.”

Hoàng Ngưu nói: “Người có thể dọn đến Thanh Vân Sơn, phạm vi ba nghìn dặm đều là sở hữu của Thiên Sư, không có sơn thần thổ địa giám sát, Thiên Đình chính thần cũng sẽ không dò xét.”

Sau khi Thiên Sư đời thứ nhất tọa hóa, Thiên Sư Đạo bỗng nhiên được rất nhiều chính thần yêu quý bảo hộ, thỉnh thoảng có người đến trước mộ phần hoài niệm.

Đến ngày gỗ, đều sẽ có chính thần liên tục không ngừng dâng hương, còn ban tặng linh thạch linh vật cho Thiên Sư Đạo.

Thiên Sư Đạo vì vậy càng thêm hưng thịnh, trừ tổ đạo thống tiên tịch tổ truyền, còn có mấy chục tám tiên tịch phổ thông.

Người chết quả nhiên được hoan nghênh hơn người sống!

Tôn Trường Sinh nói: “Thiên Sư Đạo thật sự lợi hại như thế, cũng không cần giam cầm trong phạm vi ba nghìn dặm, cuốn «Thiên Sư truyện» trừ Thanh Vân Sơn, từng có người nghe nói qua?”

Hàn Chiêu Thanh Vân Sơn chỉ chủ đời thứ hai, hỏi thăm hảo hữu, huynh đệ khi còn sống của Thiên Sư, thỉnh giáo Thiên

Quân tam giáo, tận tâm tận lực biên soạn « Thiên Sư Truyện », bắt đầu từ Đại Hằng xuất đạo, tới Thiên Đình Phong Thần là kết thúc.

Miêu tả tường tận những trải nghiệm truyền kỳ Thiên Sư vượt mọi chông gai, trải qua ngàn vạn khó khăn nguy hiểm, cuối cùng thành lập Thiên Đình.

Dĩ nhiên, không phải là cái gì cũng ghi lại, ví dụ như tham tiền háo sắc, nịnh nọt các loại, chẳng qua là chuyện nhỏ không đáng kể, một chữ cũng không viết.

Ngoài ra còn viết không ít chuyện xưa Thiên Sư trừ yêu, cứu vớt bách tính, cùng với lúc Thiên Sư ra đời mây tía cuộn cuộn, tường vân lượn lờ, thuở nhỏ chỉ vào Tu Tiên Giới hỗn loạn năm đó, nói ra câu danh nhân danh ngôn “Ta nhất định phải để trời này xuôi theo ý ta”.

Lúc Hoàng Ngưu thấy này quyển sách, gần như nhận không ra là ai, hơn nữa xác định Chu Dịch chưa từng nói những lời đó, nhưng nó rất là khẳng định gật đầu nói: “Đây chính là Thiên Sư chân thật!”

Thanh Vân Quan cần không phải là Chu Dịch, mà là thần tiên cung phụng trên hương án!

“Thanh Vân Sơn dù xuống dốc thế nào, cũng có thể che chở một đám hầu yêu, có cái cạm bẫy này, có lẽ Thiên Đế càng yên tâm!”

Hoàng Ngưu còn chưa trả lời « Thiên Sư truyện » vì sao không ra được Thanh Vân Sơn, chuyện này liên lụy rất rộng, tìm thường nhân hoặc là tu sĩ không thích hợp biết được nguyên do.

Chương 616: Không thể không phản (3)

Tôn Trường Sinh lắc đầu nói: “Huống chi chuyện của ta không chỉ như thế, còn liên quan tới ma đạo...”

Nói chuyện chuyển qua truyền âm, đem Huyết Hải Chân Kinh nói cho Hoàng Ngưu, không chút nào giấu diếm.

“Công pháp này thật không đơn giản! Sau khi tu hành thân hóa biển máu, bất tử bất diệt không nói đến, còn có thể phân ra Huyết Thần Tử đấu pháp chém giết.”

Hoàng Ngưu nghe Chu Dịch tụng kinh đã lâu, có thể nói kiêm tu hai phiên đại lục, tìm hiểu tam giáo điển tịch, vừa nhìn đã nhận ra sự huyền diệu của chân kinh.

Tôn Trường Sinh thở dài nói: “Phương pháp này căn nguyên từ ta, chẳng phải là...”

Hoàng Ngưu nói: “Một kiếp trước, ai cũng không thể nắm trong tay, như phạm nhân không thể lựa chọn đầu thai giàu sang nghèo khó, chỉ cần người không nhập ma, cho dù là Thiên Thượng Chân Ma chuyển thế thì đã làm sao?”

Tôn Trường Sinh nói: “Kiếp trước là tiên là ma, ta cũng không để ý, chỉ là sợ sự tôn ghét bỏ.”

“Ta nói người vì sao tới, hóa ra là vì chuyện này, vậy chi bằng yên tâm.”

Hoàng Ngưu nói: “Vị tiên trưởng kia có cái gì chưa từng thấy, chỉ là ma đạo truyền thừa mà thôi, còn có thể qua được thiên địa sụp đổ? Chỉ cần không trái bản tâm, ma công cũng tu được!”

Tôn Trường Sinh gật đầu liên tục, chỉ thiên thề nói.

“Nếu một ngày rơi vào ma đạo, nhất định chịu sét đánh lửa thiêu, trải qua hình phạt Thiên Khiển mà chết!”

Trong xa xăm có dao động huyền diệu, một đạo khí tức dung nhập vào trong cơ thể Tôn Trường Sinh, người tu tiên vẫn đạo ít lập đại thế, chính là nguyên do như thế, thật sự có thiên địa chiếu rọi vận mệnh.

Hoàng Ngưu gật đầu nói: “Ngày sau nếu có khó khăn, có thể tới Thanh Vân Sơn tìm ta, lão ngưu ta ở Tứ Hải Thiên Sơn còn có mấy phần thể diện.”

“Đa tạ đại ca.”

Tôn Trường Sinh chấp chặt tay, hóa thành độn quang rời đi, mang theo đám khí tới một hoang sơn vô danh.

Phất tay phá vỡ vỏ đất, ở chỗ sâu mấy trăm trượng, mở đàn tràng tiềm tu.

Tôn Trường Sinh bố trí xong trận pháp cấm chế, che giấu khí tức đàn tràng, chỉ cần Sơn Thần Thổ Địa phụ cận không vừa lúc đụng phải dưới đất, cũng sẽ không phát hiện bên dưới có người ngoài sửa sang.

“Trong thời gian ngắn sẽ không bại lộ, trước thử lấy Huyết Hải Chân Kinh, thức tỉnh Thạch Hồn.”

...

Cùng lúc đó.

Huyền Nguyên Sơn.

Một đạo độn quang rơi xuống, hóa thành dáng vẻ Chu Dịch.

“Ba lão gia hỏa kia mười năm trước phi thăng tiên giới, Nhân Tiên kế tục tam giáo chưa từng thấy bản đạo, càng sẽ không để ý một người chết, rốt cục có thể an tâm tiềm tu.”

Nhân Tiên phi thăng là đại sự tam giáo, giấu không được, cũng không cần giấu, ngược lại cử hành điển lễ phi thăng trắng trợn tuyên dương.

Chỉ kém lớn tiếng nói: Bản đạo bên trên có người, các người đều thành thật một chút!

“Chỉ có ba Nhân Tiên phi thăng, còn muốn náo nhiệt hơn ngàn năm trước, xem ra tam giáo mỗi ngày cũng không dễ chịu lắm.”

Chu Dịch đối với lần này sớm có dự liệu, hoặc là nói tam giáo biết rõ như thế, cũng cần phải đẩy mạnh hương hỏa Phong Thần.

Năm đó nếu trái đại thể ngăn cản Phong Thần, những Thiên Quân thọ nguyên sắp hết kia, thà rằng đánh sập Đông Thắng Thần Châu, huống chi Thiên Quân lão niên của tam giáo có số lượng lớn nhất.

Theo hương hỏa chân thân càng ngày càng nhiều, tam giáo Nhân Tiên cũng khó mà một địch mười, Thiên Đình không như năm đó có thể tùy ý bắt chẹt.

So với đạo thân ngày càng hưng thịnh, số lượng tam giáo Nhân Tiên, xa không bằng trước khi Phong Thần, nếu không đám người Thiên Cơ Tử cũng không đến mức chịu đựng lâu như vậy.

Có đường tắt tu hành là hương hỏa Phong Thần này, còn ai nguyện ý cực khổ ngồi xuống luyện khí, tiếp nhận chức vụ của ba vị Nhân Tiên, tất cả đều là đệ tử thành tựu Hóa Thần trước khi Phong Thần .

“Nhưng cái này không quan hệ với bản đạo, thứ nhất là đã đoạn tuyệt nhân quả với tam giáo, thứ hai không đi Thiên Đình làm quan. Ta chỉ đứng ở một bên nhìn, ai lâu cao lên, ai lâu thấp xuống...”

Chu Dịch thân hình dao động, hóa thành hài đồng mười mấy tuổi, cồng một bó củi đi xuống chân núi.

Bỗng nhiên chân treo một cái lẩn xuống sườn núi, mắt thấy sắp đụng vào tảng đá, kiếm quang cuốn Chu Dịch qua hút vào không trung.

Lão đạo râu bạc đứng trên đám mây, pháp lực thăm dò vào trong cơ thể Chu Dịch, lập tức đầy mặt vui mừng.

Khí huyết như rồng, căn cốt thật tốt, thích hợp truyền thừa Huyền Nguyên Phái.

“Ngươi là người nơi nào, họ tên là gì?”

Chu Dịch bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, khúm núm nói: “Ta là người Ngưu Gia Thôn, tên Ngưu Thạch Đầu.”

Lão đạo khẽ vuốt râu dài nói: “Bản đạo Linh Vi Tử, là Huyền Nguyên chi chủ, Huyền Nguyên Phái là tông phái hàng đầu của Đông Thắng Thần Châu, ngươi có bằng lòng báỉ sư?”

Chu Dịch nghe vậy rất là cạn lời, nếu không phải điều tra qua Huyền Nguyên Phái, biết được trên Huyền Nguyên Sơn chỉ có vài ba con đại miêu tiểu miêu, thật đúng là có thể tin, chẳng qua hấn vẫn ra vẻ thụ sủng nhược kinh.

“Đệ tử nguyện ý!”

Đỉnh Huyền Nguyên Sơn.

Một tòa đạo quan lẻ loi.

Chiếm diện tích hai ba mẫu, xa xa nhìn lại đình đài lầu các, rất có khí thế.

Đợi khi đến gần mới nhìn rõ, đại đa số cung điện đều vắng vẻ, thậm chí ngay cả cái trận pháp che dấu cũng không bố trí, thậm chí có cửa phòng, cửa sổ đã bị dỡ đi, không biết là mua hay là đốt.

Chu Dịch ra vẻ kinh ngạc nói: “ Sư phụ, Huyền Nguyên Tông không phải là tông môn hàng đầu của Thần Châu sao?”

“Khụ khụ khụ khụ!”

Linh Vi Tử lúng túng ho khan mấy tiếng, thật vất vả mới được một đệ tử căn cốt đứng đầu, phải dùng để truyền thừa đạo thống, phải dụ dỗ ở lại, con người chuyển lại chuyển, nói.

“Người có biết Thiên Đình?”

“Đệ tử dĩ nhiên biết, là nơi cư ngụ của thần tiên trong truyền thuyết, trông coi tất cả sinh linh trên trời dưới đất. Sơn thần mà trong thôn cung phụng, chính là chính thần của Thiên Đình, hàng năm đều phải cúng hai đầu heo mập đấy!”

Chương 617: Tông môn xuống dốc.

Trước khi Chu Dịch tới Huyền Nguyên Sơn, đã ở trong phạm tục ăn mừng hơn mười năm, biết được Thiên Đình đã thành thần thoại trong mắt phàm nhân, thay thế hết thảy tín ngưỡng hỗn loạn phức tạp trước đây.

Tất nhiên, điều này cũng có liên quan đến chính thần Thiên Đình khắp nơi truy bắt những thần giáo khác.

Rất nhiều tông giáo từng huy hoàng, hiện tại cũng chỉ có mấy tín ngưỡng Tà Thần, thỉnh thoảng còn có thể oanh liệt một thời.

Thờ phụng dâm tà, một trong mười tội không thể tha của Thiên Điều !

“Sơn Thần của Ngưu Gia Thôn? Người nói là Thạch đạo hữu.”

Linh Vi Tử bước xuống đụn mây, vừa đi vừa nói chuyện: “Người tu hành cho tốt, đợi sau khi Trúc Cơ, vì sự liên dẫn người đi bái phỏng.”

Chu Dịch tức thời lộ ra vẻ mặt sùng bái: “Su phụ thật là lợi hại, thế nhưng biết sơn thần.”

“Ha ha!”

Linh Vi Tử đắc ý cười hai tiếng, nghĩ thầm rốt cuộc là đứa nhỏ sơn dã, cho dù thiên phú dị bẩm, không có kiến thức cũng dễ lừa, rèn sắt khi còn nóng nói: “Sơn thần tính là gì, sư tổ từng là chính thần Thiên Đình, hơn nữa còn xưng huynh gọi đệ với Thiên Sư.”

Chu Dịch mắt lộ vẻ kinh ngạc, chính mình vì tránh hiềm nghi, cố ý chọn Huyền Nguyên Phái không có bất kỳ liên quan, chẳng lẽ huynh đệ nào đó đổi môn đình (sân cổng), ra vẻ nghi ngờ hỏi.

“Su phụ, đệ tử chỉ nghe qua Thiên Đế, sao còn có Thiên Sư?”

Linh Vi Tử nhìn chung quanh một chút, phát tay bố trí trận pháp cách âm, hạ giọng nói: “Những thứ kia tiểu môn tiểu phái, kia có tư cách biết Thiên Đình cực kỳ bí mật, chỉ có đứng đầu đại Tông tài có lần này truyền thừa!”

Chu Dịch gật đầu lia lịa: “Su phụ nói đúng, Huyền Nguyên Tông là đúng đầu tông môn!”

Linh vi tử khê vuốt cằm: “Thiên sư toan tính vì Thiên Đình chi sư, cũng chính là Thiên Đình thành lập người, bởi vì hoàn toàn thay đổi Tu Tiên giới, gặp Thiên Khiển, đã tọa hóa ngàn năm!”

Người mới gặp Thiên Khiển!

Chu Dịch hỏi: “Vậy tổ sư phái ta, làm sao có thể xưng huynh gọi đệ với Thiên Sư?”

Thật không đạo hữu quen biết nào, thành tổ sư Huyền Nguyên Tông, vậy thì đổi địa giới tiềm tu, tránh cho nhân quả dính lứu đưa tới cổ nhân ở Thiên Đình.

“Trước khi Thiên Đình thành lập, thiên sư từng tới cửa thỉnh giáo đạo pháp của Thanh Hoàn tổ sư, hai người luận đạo ba năm, gặp nhau hận muộn liền kết làm huynh đệ, cho nên quan hệ bọn họ vừa là thầy vừa là bạn.”

Linh Vi Tử khê vuốt râu dài, nói: “Thiên Đình sở dĩ có thể thành lập, trong đó không thể thiếu công lao tổ sư. Hôm nay tông môn xuống dốc, đang cần hậu bối trẻ tuổi như ngươi, tái hiện huy hoàng năm đó!”

Linh Vi Tử thường xuyên hóa thành đạo nhân coi bói, ở phạm tục du lịch tìm kiếm đệ tử, rất hiểu người trẻ tuổi có tâm tranh cường háo thắng, không cần thi pháp bói toán là có thể dễ dàng bắt chẹt.

Hồ mấy câu khẩu hiệu, định ra mục tiêu to lớn mục tiêu, lại tăng bốc người trẻ tuổi tiền đồ rộng lớn, lập tức tinh thần phấn chấn kêu gào!

Về phần mượn danh tiếng Thiên Sư nói khoác, Linh Vi Tử cũng không sợ bị tìm đến, một là Thiên Sư đạo thống đóng cửa không ra, chỉ cần không đi Thanh Vân Sơn là được, chẳng lẽ Thiên Sư lại từ trong phân mộ nhảy ra hay sao?

Tiếp theo Thiên Sư giao du rộng rãi, tin đồn bằng hữu nội dang có tám trăm, bằng hữu vô danh vô số, ngay cả Thiên Sư đạo thống cũng khó xác định, năm đó cụ thể có những hảo hữu chí giao nào.

Thế cho nên sau khi Thiên Sư chết, không ít tông môn tự xưng, tổ tiên là huynh đệ kết nghĩa của Thiên Sư!

Cụ thể thật giả, không thể nào biết được.

“Thì ra là như vậy.”

Chu Dịch bấm đốt ngón tay, nhất thời hiểu ra tiền căn hậu quả, vung quyền nói: “Đệ tử nhất định cố gắng tu hành, làm rạng rỡ Huyền Nguyên Tông!”

“Trẻ nhỏ dễ dạy!”

Linh Vi Tử đáy lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm, tạm thời đem người lưu lại, chờ mình thọ tấn đạo tiêu, đem đạo thống tiên tịch truyền xuống, liền có Thiên Đình luật pháp bảo vệ, sẽ không phải thay đổi môn đình nữa.

Lúc một già một trẻ nói chuyện, đi qua ba tầng cửa, đi tới Huyền Nguyên chính điện.

Trong điện có ba đạo sĩ, một mập một gầy một nhỏ, đạo sĩ mập và gầy nhìn chừng ba mươi tuổi, nhỏ chỉ là nữ hài.

“Vi sư hôm nay tâm huyết dâng trào, bói toán biết được Thiên Cơ, xuống núi kết quả thu được lương tài mỹ ngọc!”

Linh Vi Tử giới thiệu nói: “Thạch Đầu, đây là ba vị sư huynh sư tỷ của ngươi, mập chính là Huyền Kính, gầy chính là Huyền Hư, nhỏ đạo hiệu Huyền Vũ.”

Chu Dịch liền vội vàng khom người nói: “Bái kiến sư huynh, sư tỷ!”

Mập gầy sư huynh thân sắc lạnh nhạt, ánh mắt nhìn Chu Dịch thậm chí có mấy phần thương hại, Huyền Vũ trên mặt ngượng ngùng ừ một tiếng.

Linh vi Tử thấy tình hình này, trên mặt có chút ít không nhịn được, ho nhẹ một tiếng nói: “Lần này tuyệt không phải vì sư nói khoác, tư chất tiểu sư đệ của các ngươi, có thể so với Thiên Linh Căn, tương lai nhất định có thể Kết Đan!”

“Thiên Linh Căn?”

Mập sư huynh Huyền Kính thân hình chợt lóe, rơi vào bên cạnh Chu Dịch, thi pháp dò xét rồi nói: “Sư phụ, ngươi đừng

chậm trễ tiền đồ người ta, Thiên Linh Căn vào đạo viện, tương lai nhất định có thể đạt được tiên tịch.”

Thiên Đình nêu chiêu bài chúng sinh ngang hàng, nhưng cũng không phải là công chính tuyệt đối.

Dù sao linh căn tùy ý, Thiên Đình chư thần cũng không khống chế được, chỉ linh căn mới có tư cách nhập đạo viện, liền đào thải chín phần.

Cho dù học trò đạo viện đều có linh căn, cũng chia làm ba bảy loại, trong đó thượng đẳng nhất chính là Thiên Linh Căn, về căn bản, chỉ căn không phải ngu xuẩn, đều tương đương thông thẳng tiên tịch.

Gây sư huynh Huyền Hư nói hùa theo: “Đưa Thiên Linh Căn cho đạo viện, thuộc loại công to, có thể đổi không ít linh thạch linh vật.”

Huyền Kính hết sức chấp nhận nói: “Ta Trúc Cơ Đỉnh Phong mấy chục năm, có lẽ có thể đổi lấy linh đan, đột phá Kim Đan cũng thêm phần trợ lực.”

Chương 618: Tông môn xuống dốc (2)

“Không bằng đổi thành pháp bảo hộ thân thượng đẳng.”

Huyền Hư nói: “Sur huynh người dựa vào nó Độ Kiếp Ngung Đan, tương lai ta cũng vậy có thể sử dụng, linh đan ăn sẽ không còn.”

Mập gây hai người người một câu ta một câu, trong lúc nói chuyện đã đem Chu Dịch bán sạch sẽ, đã bắt đầu vạch kế hoạch đạt được linh thạch xài như thế nào, Huyền Vũ tính cách nội liêm bên cạnh, thế nhưng cũng nhin không được phải nói.

“Có thể mua chút ít hạt giống linh dược hiếm thấy, sang năm có thể bán càng nhiều linh thạch hơn!”

Mập gây hai người đồng thanh nói: “Sur muội nói đúng.”

“Đủ rồi!”

Linh Vi Tử lớn tiếng quát, cắt đứt tính toán của ba người, nói: “Huyền... Dịch, đạo hiệu của Thạch Đầu liền gọi Huyền Dịch, sau này sẽ là đệ tử Huyền Nguyên, tuyệt đối sẽ không đi đạo viện vớ vẩn.”

Sau khi chân trụ ba đệ tử, xoay đầu lại đáng thương nói.

“Huyền Dịch, vi sư cứu mạng của ngươi, ngươi cần phải nhớ rõ a!”

Chu Dịch vội vàng chỉ lên trời phát thệ: “Sur tôn yên tâm, đệ tử tuyệt sẽ không tiến vào đạo viện học tập, như có làm trái, thiên địa bất dung.”

Đạo viện là nơi Thiên Đình hấp thu máu mới, liên quan đến nội tình truyền thừa của Thiên Đình, hàng năm có chân thần thường trú, cho dù thực lực không sánh bằng Nhân Tiên, cũng không phải là Nguyên Anh cởn con có thể giấu được.

“Tốt, rất tốt.”

Linh Vi Tử nghe được phát thệ, lập tức thu hồi vẻ đáng thương, nói: “Vi sư liền dẫn ngươi đi bái kiến tổ sư, ghi vào

danh sách tông môn, từ hôm nay trở đi chính là đệ tử chương môn Huyền Nguyên Tông!”

Sau đó hướng về phía bức họa Huyền Nguyên tổ sư, dâng hương dập đầu, ghi danh sách, lại phải làm lễ bái sư.

Một ngàn viên linh thạch.

Linh Vi Tử lấy ra một cuốn sách nói: “Đây là tông môn bí truyền, Huyền Nguyên Luyện Thể Kinh, chính là một trong ít những bí thuật luyện thể có thể nhắm thẳng vào Hóa Thần ở Thần Châu, sau khi đại thành dời núi hái trắng sao là bình thường!”

Chu Dịch khom người nhận lấy sách, sau khi lật xem phát hiện công pháp có chút huyền diệu, nhưng mà chỉ có Luyện Khí Kỳ.

Linh Vi Tử giải thích: “Đây chỉ là cho người tạm thời luyện, chờ người bước vào luyện thể sơ kỳ, có thần thức, liền cho người ngọc giản ghi lại công pháp.”

“Bái tạ sư tôn.”

Chu Dịch lại lĩnh đạo bào, đệm chăn và cung điện tùy ý lựa chọn, bắt đầu tiềm tu ở Huyền Nguyên Sơn.

...

Đại Nguyệt Quốc.

Vĩnh Nguyên Phủ Thành.

Sắc trời tờ mờ sáng, sương mù còn chưa tản đi.

Binh lính thủ thành vừa mở cổng thành, liền thấy một thương nhân gầy yếu, phía sau đi theo mười mấy chiếc xe ngựa.

“Có giấy thông hành không?”

“Có có.”

Thương nhân lấy ra giấy thông hành, trên đó viết ba chữ Tôn Trường Sinh, đến từ huyện Nam Thủy thuộc Vĩnh Nguyên Phủ.

Quan coi thành kiểm tra thật giả của giấy thông hành, lại hỏi: “Nhiều xe ngựa như vậy, tới phủ thành làm gì?”

“Đi chợ phía tây trong thành mua ít dê bò heo, chở về Nam Thủy bán.”

Tôn Trường Sinh quơ quơ ống tay áo, rút miếng bạc vụn, ra về kinh ngạc nói: “Quan gia, bạc ngài rút!”

Quan coi thành trợn mắt hốc mồm, thật lâu mới phản ứng lại, đem bạc vụn dầm dưới chân, quát binh lính mở cửa thành: “Mau mau mở cửa, đừng trì hoãn Tôn lão bản làm ăn.”

Vào thành.

Đoàn xe chạy thẳng tới chợ phía tây, thuê mấy quầy hàng bắt mắt, tiểu nhị bắt đầu la lớn thu mua heo dê bò.

Tôn Trường Sinh ngồi ở trên xe ngựa, chậm rãi phẩm trà, có nông dân, thương hộ đến bán hàng liền mặc cả, tính toán chi li, đáng vẻ không khác gì con buôn.

Dựa vào mồm miệng khéo léo trời sinh, không có một mối làm ăn nào sót.

Gần tới giữa trưa, tất cả xe ngựa đều thu đầy heo dê bò, theo đường cũ trở về.

Đoàn xe đi được nửa đường, Tôn Trường Sinh thấy bốn bề vắng lặng, làm cái pháp quyết, tất cả tiểu nhị hóa thành bọt nước tiêu tán không thấy, phất tay một cái thu đại đội xe lẫn hàng vào ống tay áo.

Chui xuống dưới đất mấy trăm trượng. Men theo hướng động phủ chạy đi.

Một lát sau.

Dưới đất phía trước rộng mở sáng sủa, chỉ thấy động quật được đào rộng phạm vi hơn mười dặm, trên đỉnh treo linh vật phát ra ánh sáng, mặt đất gieo các loại linh thảo linh dược thuộc tính âm.

Tùng dãy phòng ốc chỉnh tề, có Viên Hầu mặc đạo bào ngồi thiền hoặc luận đạo.

Tôn Trường Sinh độn quang rơi xuống, nhất thời đưa tới một mảnh âm thanh tham bá, có xưng là Đại vương, có xưng là sư tôn, cũng hoặc là lão tổ các loại.

“Các con tu hành rất tốt, đợi sau khi tấn thăng Hóa Thần, thiên hạ rộng lớn này có thể đi, cho dù là Thiên Đình cũng sẽ cho một chức quan.”

Dứt lời.

Tôn Trường Sinh tới thạch đài ngay giữa động quật, phía trên đặt bốn vạn tám ngàn Thạch Hào, dày đặc chi chít, trông rất sống động, dáng vẻ lớn nhỏ, động tác khác nhau.

Từ ống tay áo bay ra mấy chục đầu heo dê bò, trên không trung nổ vỡ thành mưa máu, tung bay rơi vào trên người Thạch Hào. Giọt máu vừa mới tiếp xúc, liền dung nhập vào trong cơ thể Thạch Hào, màu đỏ lại đậm hơn một chút.

Tôn Trường Sinh cảm ứng Thạch Hào có biến hóa, mơ hồ sinh ra dính líu huyền diệu với mình, nhất thời mặt lộ vẻ vui mừng.

“Chỉ cần có đầy đủ máu tươi, bọn họ có thể sống lại trở về!”

“Thủ đoạn nhanh nhất tất nhiên là bắt người cướp của sinh linh một núi, dùng bao lâu là có thể toàn bộ sống lại, song như thế là hành động tà ma ngoại đạo, tổn thương thiên hòa, tất nhiên sẽ bị Thiên Đình tiêu trừ đuổi giết!”

Hôm nay Tôn Trường Sinh lên danh sách truy nã của Thiên Đình, xếp hạng sau một trăm tên, thua kém cả Huyết Hùng, nguyên nhân chính là không có làm hành hung làm ác quy mô lớn.

“May có sư tôn dạy bảo, nếu không lấy tính tình ban đầu của ta, nhất định sẽ không bận tâm Thiên Đình tàn sát quy mô lớn, hoàn toàn thành tà ma ngoại đạo, không thể quay đầu lại tiêu sái tiến lên đạo lộ kiếp trước !”

Chương 619: Tông môn xuống dốc (3)

Tôn Trường Sinh mặt lộ cảm kích, hướng về phía Đông Hải khom người thi lễ.

“Sư tôn thường dạy ta, đừng để tâm vào chuyện vụn vặt, đổi lại góc độ suy xét vấn đề! Hiện tại chỉ cần tốn chút thời gian, là có thể từ trong tay nhân tộc mua được heo dê bò, cho dù Thiên Đình biết cũng không cách nào định tội...”

Đến lúc này, Tôn Trường Sinh thân hình thoáng một cái biến thành dáng vẻ thương nhân, chui ra khỏi nền đất tìm kiếm thành trì.

...

Sáng sớm.

Ánh mặt trời mới lên, tử khí (mây tía) vạn trượng.

Đỉnh Huyền Nguyên Sơn.

Đại sư huynh Huyền Kính ngồi xếp bằng, dẫn dắt Tử Khí Đông Lai nhập thể, sau khi luyện hóa dung nhập vào thân thể.

Ba đạo thân ảnh phía sau, theo thứ tự là Chu Dịch, Huyền Hư, Huyền Vũ. Trong đó tu vi thấp nhất không phải là Chu Dịch, ngược lại là nữ đồng bảy tuổi Huyền Vũ, mới vừa đến Luyện Khí tầng bảy.

Ngắn ngủn bốn tháng đi qua, Chu Dịch nhanh chóng đột phá Luyện Khí tầng tám.

Linh Vi Tử gần nửa năm không có chuyện gì liên đi tổ sư điện thấp hương, hướng liệt tổ liệt tông nói khoác, hẩn thu một thiên tài, nhất định có thể chấn hưng Huyền Nguyên Tông.

Cho đến khi mây tía và ánh mặt trời tiêu tán, tảo khóa (buổi học sớm) hôm nay liền kết thúc.

Huyền Kính nói: “Lão Nhị và tiểu sư muội đi về trước, ta có lời nói với tiểu sư đệ.”

Huyền Hư nhắc nhở: “Bần đạo pháp danh Huyền Hư!”

“Biết rồi, lão Nhị.”

Huyền Kính đem hai người đuổi đi, nhìn về phía Chu Dịch vẫn cố gắng vận chuyển công pháp, nói: “Tu hành chi đạo, khi nắm khi buông, đừng quá mức áp bách chính mình, tư chất của ngươi đã vượt qua chín phần chín người trên đời rồi.”

Chu Dịch chậm rãi thu công, chấp tay nói: “Đa tạ đại sư huynh quan tâm, chẳng qua tông môn một ngày chưa tái hiện lại huy hoàng năm xưa, sư đệ cũng không dám có chút lười biếng.”

“...”

Huyền Kính trầm mặc một hồi lâu, thử thăm dò nói: “Tiểu sư đệ, ngươi có nghĩ tới, sư phụ đang lừa ngươi hay không? Huyền Nguyên Tông chính là môn phái nhỏ, ngàn năm trước là vậy, hiện tại càng là thế.”

“Sao có thể?”

Chu Dịch sắc mặt thay đổi rất thích hợp, có hoài nghi có thất vọng, còn có một tia quật cường.

Lão quái bảy ngàn tuổi diễn trò, thật sự còn muốn thật, bất kỳ vua màn ảnh nào cũng không sánh bằng.

“Tiểu sư đệ là người thông minh, hiểu biết bị giới hạn trong sơn thôn, hiện tại tu tiên vẫn đạo, tụng đọc kinh thư tất nhiên là tâm trí mở mang.”

Huyền Kính thở dài nói: “Ta cũng như vậy bị sư phụ lừa lên núi, nói gì mà thượng cổ đại giáo, tổ sư và Nhân Tiên trong truyền thuyết là huynh đệ kết nghĩa, thật ra thì đều là vô căn cứ!”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Sư phụ nói với ta chính là, tổ sư và Thiên Sư kết nghĩa...”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cười khổ lắc đầu.

Linh Vi Tử vì truyền thừa của Huyền Nguyên Tông, đã hoàn toàn không cần mặt mũi, mang tổ sư nhà mình nói dối vậy thì thôi đi, Nhân Tiên, Thiên Sư cũng dám trêu chọc.

“Luật pháp Thiên Đình quy định, tông môn không có truyền nhân Kim Đan, đạo thống tiên tịch liền trả lại Thiên Đình niêm phong cất vào kho, cho đến khi lại xuất hiện chân quân Kim Đan nữa, mới có thể thu hồi.”

Huyền Kính nói: “Huyền Nguyên Tông đừng nói tái hiện huy hoàng, ngay cả truyền thừa cũng duy trì không được, có lẽ thế hệ này của chúng ta, nhiều lắm là đời sau, liền hoàn toàn tan thành mây khói!”

Chu Dịch hỏi: “Sư huynh đến tột cùng muốn nói cái gì?”

Huyền Kính nhìn đám mây nơi chân trời, được ánh sáng mặt trời chiếu rọi, sâu xa nói.

“Lúc thấy đại thế không thể ngăn cản, đừng học sư phụ chấp nhất như vậy, một lòng muốn truyền thừa đạo thống. Người tu tiên thay đổi môn đình là chuyện thường, Nhân Tiên cũng từng có người theo Đạo nhập Phật!”

Có nội quý!

Chu Dịch nghi ngờ liếc nhìn Huyền Kính, nhưng một Huyền Nguyên Tông nho nhỏ có gì để mưu tính?

Vài ba con đại miêu tiểu miêu, mạch khoáng trên núi thuộc sở hữu của Thiên Đình, quyền khai thác quặng cũng rơi vào trong tay Sơn Thần, đường đường tiên đạo tông môn xuống dốc đến nỗi không có linh thạch khởi động trận pháp hộ tông!

“Sư huynh nói như vậy, làm sao không rời khỏi Huyền Nguyên Tông?”

“Làm sao rời đi?”

Huyền Kính hỏi ngược lại: “Gặp phải Thiên Đình tuần tra, bại lộ tu vi công pháp, sư tôn liền phạm vào Thiên Điều!”

Thiên Đình thống ngự hơn một ngàn ba trăm năm, trên đời sớm đã không có tán tu, thỉnh thoảng có phạm nhân kỳ ngộ đạt được công pháp, cũng cần đi đạo viện ghi danh, thông qua khảo nghiệm vấn tâm lời nói thật giả.

Chu Dịch hỏi: “Thiên Đình cho sư huynh lợi ích gì?”

Huyền Kính nói: “Một tiểu quan Thiên Đình, một linh dược kết đan.”

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Bán mười Huyền Nguyên Tông, cũng không đáng một gốc cây linh dược đi?”

Linh Vi Tử đứng là chân quân Kim Đan, có thể khắp nơi du lịch sưu tập linh dược kết đan, nhưng mà tất cả sơn xuyên thủy

mạch đều có ấn ký của Thiên Đình. Trong Thiên Điều có quy định rõ ràng, phạm là chỗ có chính thần Sơn Thần Hà Bá Thổ Địa, linh được đều thuộc về Thiên Đình.

Tu sĩ du lịch phát hiện, có nghĩa vụ báo lên cho Thiên Đình, sẽ phát cho năm trăm linh thạch khen thưởng.

Tư thu linh được, ngang với trộm cắp.

Huyền Kính chậm rãi nói: “Thiên Đình muốn thu hồi đạo thống tiên tịch!”

Chu Dịch nhất thời chột hiểu ra, khẽ nhú mày nói: “Những tông môn khác có nội quỹ giống như đại sư huynh?”

“Khụ khụ khụ!”

Huyền Kính nghe vậy ho khan mấy tiếng, quát lớn: “Nói gì mà nội quỹ, khó nghe nư vậy! Bản đạo cũng không phải là nội quỹ, mà là vì kéo dài Huyền Nguyên Tông, bắt đắc dĩ mới đáp ứng làm trinh sát cho Thiên Đình.”

“Theo ta được biết, Đông Thắng Thần Châu hể tông môn nào có khả năng truyền thừa đứt đoạn, Thiên Đình cũng sẽ phái người tiếp xúc!”

“Không chỉ như vậy đi?”

Chu Dịch nói: “Tiên đạo tông môn cũng sẽ không vô căn cứ vắng vẻ như vậy, sau lưng chẳng lẽ không phải do Thiên Đình cố ý gây nên, tỷ như ký kết các loại Thiên Điều trở ngại cho truyền thừa?”

Chương 620: Thiên hàng cơ duyên.

Huyền Kính trầm mặc hồi lâu, thở dài nói: “Tân Thiên Điều cũng là vì sự yên bình của Thần Châu, hơn nữa Thiên Đình cũng không bức tử, luật pháp quy định, một cái đạo thống tiên tịch chỉ có thể thu một đệ tử!”

Thiên Đình thống ngự Đông Thắng Thần Châu càng lâu, phát hiện càng nhiều vấn đề trong thống trị, Tân Thiên Điều ký kết cũng ngày càng tăng.

Ngàn năm qua đi, sách Thiên Điều đã dày gấp bốn năm lần thời điểm Phong Thần, luật pháp nghiêm khắc đại biểu uy nghiêm của Thiên Đình, cũng để cho hàng vạn sinh linh của Đông Thắng Thần Châu tuân theo ý chí sinh lão bệnh tử của Thiên Đình.

Khoa mục, Thiên Điều luật pháp mà học sinh đạo viện học tập đã sánh ngang với kinh điển Phật đạo.

“Ký kết Thiên Điều thì cũng thôi, sư đệ ta đọc truyện ký tông môn, phát hiện bắt đầu từ mấy trăm năm trước, tỷ lệ đệ tử chết vì tẩu hỏa nhập ma trong môn cao hơn rất nhiều so với ngàn năm trước.”

Chu Dịch hỏi: “Chuyện này chính là do Thiên Đình gây nên? Nếu là như vậy, sư đệ lập tức thay đổi môn đình!”

“Có lẽ là vậy.”

Huyền Kính thở dài một tiếng: “Trừ đạo viện, còn chỗ nào có thể đổi? Truyền thuyết ngàn năm trước, mười hai đại giáo đại Nhân Tiên không dứt, Tu Tiên Giới hiện nay càng thêm cường thịnh, cũng chỉ có ba tiên tông miễn cưỡng duy trì!”

Chu Dịch mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, Huyền Kính ngày thường mập ú ngay thẳng, không ngờ lại có tâm mắt như vậy, cố ý nghi ngờ hỏi.

“Mười hai đại giáo là căn cơ Thiên Đình, chẳng lẽ Thiên Đế còn dám mưu tính đệ tử đại giáo sao?”

“Ai nói là Thiên Đế mưu tính?”

Huyền Kính nói: “Thí dụ Hàng Ma Nguyên Soái thường hiện thế, từng là Thiên Quân Tiêu Dao Phái, dựa vào hương hỏa Phong Thần đột phá Phản Hư, thành thái thượng trưởng lão đại giáo.”

“Còn có hai vị chân thần Hộ Bộ và Lôi Bộ đều là Thái Thượng của Tiêu Dao Phái, theo số lượng Phản Hư nhìn lại, thực lực Tiêu Dao Phái tăng gấp ba!”

” Nhưng ba vị Thái Thượng này làm sao có thể hi vọng có Nhân Tiên áp lên đỉnh đầu ? Hơn nữa đệ tử đứng đầu trong Tiêu Dao Phái, cũng gia nhập Thiên Đình, một lòng nghiên cứu thăng quan, hương hỏa, làm sao có thể đột phá Nhân Tiên?”

“Sư huynh lợi hại!”

Chu Dịch ra vẻ bình tĩnh đại ngộ, nói: “Nhu thế xem ra, mấy ngàn năm sau, thiên địa toàn bộ quy về trong tay của Thiên Đình?”

Huyền Kính lắc đầu nói: “Bản đạo là đệ tử của một tiểu tông con con, tin tức tiếp xúc được chỉ ở mặt ngoài, đối với ba tiên tông và Thiên Đình ai cao ai thấp, đoán không ra, xem không chuẩn!”

Chu Dịch tán thưởng nói: “Này đã rất lợi hại, ít nhất sư huynh gia nhập Thiên Đình, Huyền Nguyên Tông công pháp còn có thể tiếp tục truyền thừa.”

Huyền Kính gật đầu nói: “Bản đạo chính là suy nghĩ này, đại thế không thể trái, chúng ta chỉ có thể lựa chọn nước chảy bèo trôi, sư đệ có bằng lòng đi đạo viện học tập hay không? Tương lai là quan đồng liêu, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

“Đa tạ hảo ý của sư huynh.”

Chu Dịch nói: “Sư phụ có ân cứu mạng ta, cho dù thân tử đạo tiêu, cũng muốn thử Kết Đan!”

“Sư đệ tính tình chân thành như vậy, chẳng trách sư tôn coi trọng.”

Huyền Kính nói: “Ta sẽ giấu diếm cho ngươi sáu năm, cách mười năm tám tử Thiên Đình sẽ chủ động điều tra, đệ tử thiên tài của các đại tông môn.”

“Đa tạ sư huynh.”

Chu Dịch cũng không xem thường Huyền Kính, Thiên Đình ở trong mắt tiểu tông môn, thuộc về đại vật không thể làm trái.

Không cần thiên thần gì đó ra tay, chỉ cần Tuế Bộ Trị Niên liền có thể dễ dàng tiêu diệt!

Trở lại động phủ.

Chu Dịch suy tư hành vi việc làm của Thiên Đình, Huyền Nguyên Tông ở lại không được bao lâu, hơn nữa tương lai Đông Thắng Thần Châu không chỗ có thể trốn.

“Cái tên Thiên Đế này, thủ đoạn cũng là điều luyện, nhìn như núp ở phía sau màn cái gì cũng không làm. Trước là rất nhiều tiểu tông môn cắt đứt truyền thừa, sau lại thu phục chín đại giáo!”

“Ba tiên tông cho dù biết được chuyện này, cũng không thể ngăn lại, hơn mười vị hương hỏa Chân Thần đánh nhau chính là trời long đất lở.”

“Duy nhất có thể nhờ cậy chính là tổ sư Thượng Giới, nhưng chuyện nhân gian thì nhân gian kết thúc, giết đương kim Thiên Đế đổi một người khác lên, cuối cùng đều sẽ đi con đường hiện tại.”

“Cũng không thể để Chân Tiên lão tổ cách hai nghìn năm lại hạ phạm, giết Thiên Đế thay đổi người khác lên, đây không phải thành bảo mẫu sao?”

Chu Dịch trái lo phải nghĩ, Thiên Đình thế đại không thể tránh khỏi, tam giáo nhiều nhất có thể dựa vào tổ sư duy trì cân bằng.

“Hôm nay Chân Long Chi Thân đã luyện thành, cần từ từ dung nhập vào Tiên Thiên Chân Nhân chi Thể, đến lúc đó tư chất cũng không kém với Nhân Tiên. Ngoài ra Nguyên Anh đã bảy thành Thuần Dương, cũng cần bốn, năm trăm năm tiềm tu...”

“Bần đạo phải nghĩ biện pháp, để cho Huyền Nguyên Tông có mấy trăm năm yên ổn!”

Trầm ngâm chốc lát, Chu Dịch đáy lòng có chủ ý.

...

Năm tháng luân chuyển, xuân thu thay đổi.

Một năm thời gian nháy mắt lướt qua.

Ngày hôm nay.

Tảo khóa kết thúc.

Huyền Hư hóa thành độn quang, bay xuống chân núi, gia tộc hẳn truyền đến tin tức nói đào ra bảo bối.

Đất đai tư nhân đào ra bảo vật, dựa theo luật pháp của triều đình Đại Nguyệt Quốc, tất cả quy về dân chúng, điểm này so sánh với Thiên Đình buông lỏng hơn không ít.

Lần này xuống núi.

Huyền Hư còn muốn dẫn dò hậu sự, vây ở Trúc Cơ Đình Phong mấy chục năm, mặt ngoài thoạt nhìn đáng vẻ trung niên, kì thực đã một trăm sáu mươi tuổi, nhiều lắm là còn ba, bốn mươi năm thọ nguyên.

Hơn nữa ngoại trừ bế quan, gặp tộc nhân nhiều lắm là hai ba lần.

“Dư gia dựa vào bản đạo mà hưng thịnh, đợi sau khi ta chết, phải bỏ đi hơn phân nửa gia nghiệp, nếu không chỉ có đại họa!”

Một lúc lâu sau.

Sùng Sơn huyện.

Huyền Hư độn quang dừng ở ngoài thành, biến ảo ra giấy thông hành, sau khi vào thành liền chạy thẳng đến Dư phủ thành nam.

Chương 621: Thiên hàng cơ duyên (2)

Thiên Đình cấm tu sĩ phạm tục hiển thánh, trong đó tự bao gồm đạo pháp, trong thành có Thổ Thần, sau khi phát hiện đạo quang rơi xuống sẽ báo lên, nhẹ thì đi Thiên Lao ngồi tù mười năm, nặng thì phá đi tu vi pháp lực.

Thần thức Huyền Hư quét qua huyện thành, có khí tức của bốn đạo tu sĩ, một Trúc Cơ, ba Luyện Khí.

Sùng Sơn huyện bốn đại gia tộc, bao gồm cả Huyền Hư, trong nhà đều có tu sĩ làm chỗ dựa, chẳng qua ba vị khác đều là may mắn được công pháp tán tu.

Hậu bối Tán tu không được tu hành, nếu không chính là truyền đạo pháp, nhưng có thể lập công cho Thiên Đình, thí dụ như trở thành tông thần dưới trướng Thổ Địa, Sơn Thần, tích góp chút công huân là có thể đổi danh ngạch cho hậu bối vào đạo viện.

Thiên Đình thống ngự Cửu Châu, lập ra quy củ sâm nghiêm, tầng tầng lớp lớp như Kim Tự Tháp, chỉ có thể từng chút bò lên phía trước.

Dư phủ.

Huyền Hư nhảy vào trong viện, trực tiếp đi gặp gia chủ.

Dư gia gia chủ nhìn thấy lão tổ, giống như trên bức họa, vội vàng ba khấu chín lạy.

“Bái kiến tăng tổ gia gia!”

“Không cần phiền toái như vậy.”

Huyền Hư nói: “Trong nhà đào được bảo bối gì, lấy ra cho ta xem.”

Dư gia gia chủ từ trong lòng ngực lấy ra cái hộp ngọc, kể từ sau khi phát hiện vật này, sẽ mang theo bên mình, không dám để cho bất kỳ kẻ nào đụng vào, hai tay giờ cao dâng lên.

“Lão tổ, đồ giám (sách tranh) mà ngài lưu lại trong tộc, tôn bối ngày đêm xem xét, vài ngày trước đào giếng lấy nước, ngoài ý muốn phát hiện một phần mộ tiền nhân. Trong mộ, phần lớn

đồ đã mục nát, chỉ còn lại hộp ngọc này, tôn bồi sợ bảo vật chạy, còn không dám mở!”

“Làm không tệ.”

Huyền Hư khẽ vuốt cằm, không chút để ý mở hộp ngọc ra, từ đáy lòng hắn không cho rằng trong đất phàm tục có thể chôn bảo vật, kết quả nhìn thấy linh vật bên trong, nhất thời hai mắt trừng trừng.

Một đầu tiểu mã rất sống động.

Trắng trắng mềm mềm, chừng năm, sáu tấc, cái dù trên đỉnh đầu tản ra âm linh khí nồng đậm cực điểm.

Hộp ngọc mới vừa mở ra, Tiểu Mã nhắm chặt hai mắt liền sống lại, thân hình hóa thành lưu quang muốn chạy trốn.

“Thiên Niên Chi Mã!”

Huyền Hư đạo tâm chấn động, không nhịn được hét lên một tiếng, mắt thấy Chi Mã chạy trốn, há mồm phun ra bảy tám pháp khí đem nó vây lại, trực tiếp nuốt sống vào trong bụng giấu kỹ, sợ rằng bị rớt mất.

Dư gia gia chủ thấy dáng vẻ của lão tổ, biết được là bảo vật thượng đẳng, cười nói: “Lão tổ cảm thấy hữu dụng là tốt rồi.”

Dư gia truyền bốn, năm đời có phần hưng thịnh, trong triều có người làm quan, dân gian có người buôn bán, chính là dựa vào vị lão tổ này, nên về mặt hậu hạ đều tốt..

“Rất tốt, rất hữu dụng!”

Huyền Hư kích động đi qua đi lại, vốn là Kết Đan vô vọng, lòng trống rỗng đợi thọ nguyên hao hết, lại bắt đầu linh hoạt.

Độ Kiếp, Ngưng Đan, vì Huyền Nguyên Tông tiếp tục ba trăm năm mươi năm đạo thống!

Cẩn rằng từ ống tay áo lấy ra lọ đan, ban cho hậu bối cách mấy đời : “Lọ linh đan này cho ngươi, lên sử dụng, sống trăm hai, trăm ba mươi tuổi không thành vấn đề.”

“Đa tạ lão tổ.”

Dư gia gia chủ vui mừng quá đổi, vội vàng dập đầu, lúc ngẩng đầu đã không còn nhân ảnh.

Lúc này.

Huyền Hư không chế độ quang trở về Huyền Nguyên Sơn, chạy thẳng tới chủ điện.

“Sư phụ, đại hảo sự!”

“Chuyện gì?”

Linh Vi Tử đang đọc đạo kinh, thấy dáng vẻ vội vàng của đệ tử vội vàng, quát lớn: “Ngươi đã một trăm mấy chục tuổi, còn hấp tấp như vậy, làm sao lĩnh ngộ Kim Đan đại đạo âm dương hòa hợp !”

“Nhớ kỹ, gặp chuyện phải tĩnh tâm!”

“Đa tạ sư tôn dạy bảo.”

Huyền Hư há miệng phun ra Thiên Niên Chi Mã, nói: “Tộc nhân phạm tặc của đệ tử...”

Còn chưa nói xong, Linh Vi Tử đã xoát cái roi ở trước mặt, cướp Chi Mã vào tay, thanh âm run rẩy: “Linh được này ở đâu ra?”

Huyền Hư vốn định đáp lại một câu gặp chuyện phải tĩnh tâm, song nhìn sáng vẻ Linh vi Tử hai mắt đỏ ngầu, pháp lực bất ổn, đề xuống tâm tư tìm đường chết, đem chuyện động phủ Tiên Hiền nói lần.

Linh Vi Tử liên tục hỏi thăm: “Xác định không phải là lén đến trộm?”

Huyền Hư bất đắc dĩ nói: “Xác định đi kèm khẳng định, đệ tử muốn cướp cũng không có thực lực kia.”

“Bái tạ tổ sư, bái tạ Thiên Đình, bái tạ Tiên Hiền...”

Linh Vi Tử bái tạ một vòng, đem Thiên Niên Chi Mã đưa cho Huyền Hư: “Chi Mã này là do ngươi phát hiện, nhanh đi dùng rồi bế quan, đã Trúc Cơ viên mãn mấy chục năm, có hai ba thành hy vọng kết thành Kim Đan!”

“Sư phụ, nếu là như vậy, đệ tử trực tiếp đi bế quan.”

Huyền Hư lắc đầu nói: “Ban đầu đạt được vật này, đệ tử cũng nghĩ như vậy, nhưng trên đường trở về thay đổi chủ ý, linh

được này nhường cho đại sư huynh, thiên phú của hắn tốt hơn, xác suất lớn hơn nữa!”

Huyền Kính là đại sư huynh, tuổi so với Huyền Hư nhập môn sau còn nhỏ hơn hai mươi tuổi, mà linh căn xếp thứ hai trong bốn đệ tử.

Thám tử Thiên Đình liên lạc Huyền Kính, mà không phải Huyền Hư, vậy là dựa theo thứ hạng tư chất.

“Đây quá không công bằng với ngươi.”

Linh Vi Tử thở dài một tiếng: “Là vì sư không có bản lĩnh, ngay cả linh vật Kết Đan cho đệ tử cũng chuẩn bị không xong...”

Huyền Hư nói: “Ta vốn chỉ là tên bán rong khắp hang cùng ngõ hẻm, hơn ba mươi tuổi còn tỉnh tỉnh mê mê, được sư phụ hướng dẫn mới đi lên tiên đạo. Hiện tại sống lâu trăm năm, gia tộc hưng thịnh, Chi Mã còn con này khó khăn báo đại ân!”

“Hảo đồ nhi.”

Linh Vi Tử nói: “Vì sư thường nghe nói, đồng môn vì linh vật tự giết lẫn nhau, hôm nay nhìn thấy tọa hạ đệ tử nhường cơ duyên, cho dù thân tử đạo tiêu cũng không tiếc.”

Lúc này.

Huyền Kính từ ngoài cửa đi vào, hai mắt đỏ bừng, kiên định từ chối nói.

Chương 622: Thiên hàng cơ duyên (3)

“Thiên Niên Chi Mã này tùy sư đệ sử dụng, ta thân là sư huynh, nếu chiếm cơ duyên của sư đệ, đạo tâm tất nhiên nứt vỡ, đến lúc đó Độ Kiếp Ngưng Đan xác suất ngay cả một thành cũng không có.”

Huyền Hư khuyên: “Sư huynh, người...”

“Không cần nhiều lời, sư huynh ta tự có phương pháp Kết Đan.”

Huyền Kính nhìn về phía Linh Vi Tử, chậm rãi quỳ xuống đồng đông đồng dập đầu, cái gì cũng không nói xoay người rời đi.

Kim Đan Chân Quân thần thức bao trùm hơn mười dặm, Huyền Nguyên Tông lại không có trận pháp phòng ngự, cho nên thần thức Linh Vi Tử tùy thời bao phủ phạm vi tông môn, lời một năm trước Huyền Kính nói tất nhiên nghe vào trong tai.

Huyền Kính bái sư từ nhỏ, cùng linh vi tử như thầy như cha, tâm sinh hối hận, thẳng thắn nhận tội với sư phụ.

Kết quả một năm trôi qua, Linh Vi Tử như ngày thường không thay đổi, không chỉ không trách móc, răn dạy, ngược lại đối Huyền Kính càng thêm ân cần.

Một màn này.

Toàn bộ đều rơi vào trong mắt Chu Dịch, Thiên Niên Chi Mã kia là do hắn ném vào trong cổ mộ.

“Tình nghĩa sư đồ như thế, cho dù có chút bần cùng, cũng thoải mái tự tại hơn đệ tử đại giáo!”

Từ ống tay áo bối bối, lại lấy ra một gốc Thiên Niên Chi Mã.

Chỗ tốt của sống lâu chính là tiện tay gieo xuống linh dược, quay đầu lại nhìn khắp nơi đều có linh dược nghìn năm, đừng nói linh dược trợ giúp Kết Đan, ngay cả linh dược Ngưng Anh cũng thu hoạch mấy gốc.

“Huyền Nguyên Sơn nho nhỏ, liên tục xuất hiện Thiên Niên chi Mã, có lẽ sẽ dẫn tới chú ý của Thiên Đình.”

Lại từ ống tay áo sờ sờ, một nắm Thất Thái Tiên Liên Tử (hạt sen).

Liên tử này rang chín mùi vị cực ngon, Chu Dịch và linh sâm con nít thích nhất đập ăn, cho nên ở Côn Luân Tiên Cảnh trồng một ao lớn, hàng năm đều có thu hoạch.

Lặp lại chiêu cũ.

Một năm sau.

Huyền Kính xuống núi du lịch, ở nhờ một nông hộ, phát hiện tượng thần cung phụng có tuổi tác rất xưa.

Sau khi tốn mấy thời bạc mua lại, đem tượng thần đánh nát phát hiện linh vật niêm phong, bảy hạt liên tử lấp lánh phát sáng, lập tức kết thúc du lịch mang theo linh dược trở về Huyền Nguyên Sơn.

Huyền Hư do dự một năm không dùng Chi Mã, sau khi biết được chuyện này hô to tổ sư phù hộ, nhất thời đạo tâm viên mãn.

Đại sư huynh Nhị sư huynh cơ duyên liên tiếp, Tam sư tỷ tự nhiên không thể bỏ qua.

Huyền Vũ mấy ngày gần đây luôn nằm mơ, trong mơ có một thần tiên râu bạc tụng kinh, những chỗ mơ hồ nghi hoặc trong công pháp đều giải hết, pháp lực tu vi đột nhiên tăng mạnh, rất nhanh đã đến Luyện Khí viên mãn.

Đỉnh Huyền Nguyên Phong.

Gió núi vù vù, thổi trúng đạo bào pháp phối.

Chu Dịch khoanh chân mà ngồi, trong lúc hô hấp phun ra nuốt vào linh khí, tu luyện Huyền Nguyên Bí Điển.

Sở dĩ lựa chọn ở Huyền Nguyên Tông tiềm tu, nguyên nhân chủ yếu tất nhiên là tăng trưởng pháp lực, ở Đông Thắng Thần Châu còn có Nhân Tiên, Chân Thần, Côn Luân Động Thiên tạm thời không dám trở về.

Tránh cho ngày nào đó chạm mặt, không cần thi triển bí pháp phân biệt luân hồi gì đó, chỉ nhìn đỉnh đầu nghiệp lực ngập

trời cũng biết.

Đại sư huynh chuyển thể!

Tiếp theo chính là coi trọng Huyền Nguyên Bí Điển, đây chính là pháp môn luyện thể thượng đẳng, sau khi đại thành có thể tu thành Huyền Nguyên Pháp Thể, không cần linh quang hộ thể cũng đủ đối chiến pháp bảo, tốc độ khôi phục nhục thân cũng sẽ vượt xa cùng cấp.

“Bần đạo năm ngoái mới vừa ăn mừng đại thọ tám ngàn tuổi, nghiền chết thập đại Nguyên Anh, đến nay chưa đột phá Nguyên Thần.”

“Nhưng bần đạo không vội, hôm nay tu một pháp môn, ngày mai tu một pháp môn, thực lực thời thời khắc khắc đều tăng trưởng, ngàn loại pháp thuật vạn loại thần thông bên người, có lẽ có thể học một ít Thiên Kiêu chém ngược Hóa Thần!”

Chu Dịch suy nghĩ như vậy, tất nhiên là đùa giỡn cho vui, thật sự gặp phải Hóa Thần đánh tới xoay người liền biến mất vô ảnh vô tung.

Lúc này.

Một đạo tử sắc độn quang bay tới, rơi xuống đất hóa thành nữ đồng mười mấy tuổi, chính là Huyền Vũ.

“Tiểu Dịch Tử, chỉ không giám sát người một lát, người lại lười biếng.”

Huyền Vũ giờ giờ nắm đấm nhỏ, cho dù trở thành Trúc Cơ Chân Nhân, cũng khó tránh khỏi nhỏ tính tình trẻ con.

Chu Dịch vội vàng chấp tay cầu xin tha thứ: “Đại sư tỷ tha mạng!”

Gọi Đại sư tỷ, là bởi vì đại sư huynh, Nhị sư huynh liên tiếp thân tử đạo tiêu, ngã xuống dưới lôi kiếp Kim Đan. Đại sư huynh chết bởi đạo tâm hồ thẹn, không thể vượt qua tâm ma, Nhị sư huynh chết bởi nội tình thiên phú không đủ.

Chết dưới lôi kiếp, ở trong mắt tu sĩ chính là bình thường nhất.

Đông Thắng Thần Châu Tu Tiên Giới cường thịnh, nhưng từ bước vào Luyện Khí đến Kết Đan, xác suất chưa tới một thành.

Linh Vi Tử thương cảm một thời gian, thở dài thiên đạo vô thường, liền xuống núi vân du tiếp tục tìm kiếm đệ tử.

Chu Dịch tận mắt thấy tràng lôi kiếp này, cũng phát hiện khác thường, tựa như có người xuất thủ tham dự, âm thầm thi triển thần thông huyền diệu nào đó, gia tăng lôi kiếp và tâm ma kiếp.

Ngưng kết Kim Đan vốn cực kỳ khó khăn, gần như tất cả tu sĩ đều dừng ở cực hạn, vừa vặn có thể vượt qua lôi kiếp.

Hoi tăng thêm một tia, khó khăn sẽ tăng vọt, tỷ lệ thành công giảm gấp mấy lần, tu sĩ không có thiên phú dị bẩm khó có thể vượt qua.

“Trên đời có thể có thủ đoạn thế này, tất nhiên là Chân Thân của Thiên Đình!”

Chu Dịch mắt thấy hai người chết bởi lôi kiếp, tâm tư cũng không dao động bao nhiêu, tám ngàn năm qua đã sớm đạo tâm như sắt, lại trải qua Cửu Châu diệt thế, có lẽ ngay cả mạo hiểm xuất thủ cũng sẽ không.

“Này này này, ngươi thất thân!”

Huyền Vũ gọi tỉnh Chu Dịch từ trong ngẩn người, chấp tay sau lưng, học giọng điệu của Linh Vi Tử, nói.

Chương 623: Đại màn bắt đầu.

“Sư phụ không có ở đây, sư tử ta phải gánh vác dạy trách nhiệm dạy dỗ người, sư đệ người là hy vọng của Huyền Nguyên Tông, nhất định không được mảy may lười biếng !”

Chu Dịch gật đầu lia lịa: “A, đúng đúng đúng.”

Huyền Vũ khẽ nhíu mày, chỉ cảm thấy lời này không thể nào lọt tai, lại không tìm ra mắc lỗi ở đâu, tiếp tục nói.

“Tối hôm qua sư tử ta lại lâm vào giấc ngộ, có cảm ngộ mới với Huyền Nguyên Bí Điển, hiện tại liền dạy người...”

Chu Dịch nghe Huyền Vũ giảng pháp, chính là tối hôm qua báo mộng dạy học, cố gắng nín cười, còn phải làm ra thần thái thảnh thơi hoang mang thảnh thơi lĩnh ngộ, giống như là đang phụ họa.

Khoảng một canh giờ.

Huyền Vũ dựa theo tối hôm qua lão gia gia báo mộng, thuật lại tất cả không sai một chữ, đặc ý nói: “Có thể nhớ kỹ?”

“Nhớ kỹ, Đại sư tử lợi hại!”

Chu Dịch nịnh nọt, mặt lộ nghi ngờ nói: “Trong đó có mấy câu không rõ lắm, tỷ như, nguyên giả, vị hư không dã, không giả bạch vô dã, vii giả hoàng xích dã, giải thích thế nào?”

Khi Huyền Vũ thuật lại, Chu Dịch nhảy bèn nắm chặt gõ ngay chỗ vấp, tất nhiên nàng còn chưa suy nghĩ cẩn thận.

Quả nhiên.

Huyền Vũ lông mày thẳng đứng, mắt hạnh tròn tròn, quát lớn: “Đạo lý đơn giản như vậy, cũng cần ta dạy, chính mình trở về tìm hiểu cho kỹ, trở về viết cảm ngộ đưa lên!”

“...”

Chu Dịch nhất thời bất đắc dĩ, phương pháp ngày thường lần nào cũng vậy, nhưng lại để cho Huyền Vũ tìm được thủ đoạn đối bị động thành chủ động.

Huyền Vũ mặt lộ vẻ đắc ý, hôm nay sở dĩ tới chậm, là vì đang suy tư, kinh che giấu như thế làm sao mình ngộ ra được, thậm chí có chỗ giải thích không rõ, trong lòng thầm oán giận.

“Vị kia lão thần tiên cũng thật là, không thể giải thích rõ sao? Để cho ta ở trước mặt sư đệ vút hết mặt mũi!”

Khoảng cách không quá ba thước, tu vi chênh lệch thật lớn.

Chu Dịch nhất thời sinh lòng cảm ứng, bấm đốt ngón tay liên biết suy nghĩ trong lòng Huyền Vũ, quyết định chủ ý tối nay giảng kinh khó hơn chút nữa.

Ngày qua ngày, thời gian nháy mắt trôi qua.

Trên Huyền Nguyên Sơn chỉ có hai người Chu Dịch và Huyền Vũ, hai tu sĩ Trúc Cơ trông coi cơ nghiệp tổ tông, dù sao nghèo sắp không có gì ăn, cũng là chuyện rất nguy hiểm, giá trị điển tịch truyền thừa vốn là cực cao.

May mà Thiên Điều nghiêm khắc, Đông Thắng Thần Châu cực ít tán tu cướp bóc, dù sao chạy không thoát Sơn Thần Thổ Địa truy tra.

Những đại yêu đại ma dám làm trái Thiên Điều, căn bản chướng mắt Huyền Nguyên Tông.

Đảo mắt bốn năm sau.

Linh Vi Tử vân du không về, trên núi lại tới khách không mời mà đến.

Hôm nay.

Chu Dịch đang đả tọa trên đỉnh núi, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng tán thưởng.

“Đường đường Thiên Linh Căn, vậy ở này nhỏ nhỏ Huyền Nguyên Tông, là thật đáng tiếc!”

Chu Dịch quay đầu nhìn lại, lại là lão giả mặt mũi rạn ngời, lập tức vận chuyển pháp lực bảo vệ quanh thân, lạnh lùng nói: “Đây là lãnh địa Huyền Nguyên Tông lãnh địa, đạo hữu lai lịch ra sao, dám lén xông vào!”

“Lời này có thể không đúng.”

Đạo nhân cười nói: “Sơn xuyên thủy mạch trong thiên hạ, tất cả đều thuộc về Thiên Đình, sau đó Thiên Đình ban cho đạo thống tiên tịch, nơi đây do Huyền Nguyên Tông sử dụng, nhưng không phải sở hữu!”

“Vẫn mà còn có Thiên Điều này?”

Chu Dịch nghe xong tròn mắt hốc mồm, đây cũng không phải thần thái giả vờ, mà là trên Thiên Điều trăm năm trước xem qua, cũng không có điều này.

“Thiên Đình vì thống trị Thần Châu tốt hơn, vì ngàn vạn sinh linh an nguy, đặc biệt định ra Thiên Điều này.”

Đạo nhân đương nhiên nói: “Nói thí dụ như, núi này thuộc tư hữu của Huyền Nguyên Tông, có phải người khác có thể đoạt không? Hiện tại thuộc về thổ địa Thiên Đình, giao Huyền Nguyên Tông sử dụng, ai dám làm nghịch Thiên Điều cướp đoạt?”

“Nói rất hay có đạo lý, bản đạo không thể cãi lại!”

Chu Dịch khóe miệng co giật, tự xưng là không cần mặt mũi nhân gian ít có, vậy mà so với Thiên Đình còn kém xa vạn dặm, ít nhất lúc mình đoạt đất đai người khác, sẽ không nói là vì tốt cho người.

“Đạo hữu nói như thế, chẳng lẽ là chính thần Thiên Đình?”

Đạo nhân đắc ý mang theo mấy phần cao ngạo: “Ta là Tuế Bộ Khuyển Thiện Thần, Chu Tín.”

Chu Dịch chân mày cau lại, hôm nay thể nhưng gặp được Bồn gia, trên mặt lộ vẻ kính ngưỡng, sợ hãi: “Thì ra là Tuế Bộ đại thần, thất kính thất kính.”

“Chính là bát phẩm, đảm đương không nổi xưng hô đại thần.”

Chu Tín khẽ vuốt cằm, Tuế Bộ tuy là Hạ Lục Bộ, nhưng ở nhân gian hiển hóa nhiều nhất, hơn nữa ở Tu Tiên Giới uy danh hiển hách, tu sĩ trong lòng có thẹn nghe thấy thì kinh hồn táng đảm.

Chu Dịch hỏi: “Đại thần Thiên Đình đến tiểu tông, không biết có gì chỉ giáo?”

Chu Tín ánh mắt sáng lên, người trước mắt này rất biết nói chuyện, so với Huyền Cảnh lúc trước hiểu chuyện nhiều lắm, giải thích: “Thiên Đình biết được đạo hữu thiên phú dị bẩm, cố ý sai bần đạo tới chiêu, có nguyện nhận tiên tịch làm quan?”

Chu Dịch vui vẻ nói: “Dĩ nhiên nguyện ý.”

Chu Tín nói: “Đạo hữu cần phải biết, thần vị Thiên Đình quan trọng cỡ nào, thí dụ như bát phẩm tiểu quan của bần đạo, cho Nguyên Anh Đạo Quân cũng không đổi!”

“Tất nhiên là như thế.”

Chu Dịch gật đầu lia lịa, nghi ngờ nói: “Đạo hữu tuổi còn trẻ như vậy, sao được vị trí quan trọng này?”

Chu Tín nói: “Bần đạo là hậu nhân của Tuế Bộ Thiên Quân, nếu không phải thiên phú tầm thường, đừng nói là bát phẩm này, trung tam phẩm cũng làm được!”

Chu Dịch vội vàng chấp tay: “Đại thần lai lịch như thế, ngày sau là quan đồng liêu, mong rằng chỉ bảo nhiều hơn.”

“Không dám không dám.”

Chu Tín lại đổi giọng, nói: “Người cũng biết Thiên Quan khó được, trên đời há có lợi ích suông, người phải trả giá một ít đại giới...”

Chu Dịch mờ mịt nói: “Đệ tử nghèo rớt mùng tơi, cho dù dọn sạch bảo khố Huyền Nguyên Tông, cũng gom không ra bao nhiêu linh thạch linh vật.”

Chương 624: Đại màn bắt đầu (2)

“Không cần linh thạch.”

Chu Tín nói: “Chỉ cần người áp chế tu vi, trước khi Linh Vi Tử chết không kể đan, đồng thời chú ý Huyền Nguyên Tông đồng môn, người nào có thể Kết Đan, liền nhanh chóng thông báo ta!”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Đơn giản như vậy?”

“Chỉ đơn giản như vậy!”

Chu Tín nói: “Người yên tâm, bản đạo sẽ cho người Diên Thọ linh đan, nhất định có thể sống qua Linh Vi Tử.”

Chu Dịch trầm ngâm chốc lát, vẻ mặt đau khổ nói: “Sự tôn có ân cứu mạng ta, còn truyền ta đạo pháp dẫn tiên đồ, chuyện này...”

Chu Tín khẽ nhú mày, cho rằng hôm nay đi một chuyến uống công, lại nghe Chu Dịch nói.

“Phải thêm linh đan!”

“...”

Chu Tín ngăn người hỏi lâu, gật đầu đáp ứng.

Vị Huyền Nguyên Tông tiểu sư đệ này, tin đồn là Thiên Linh Căn hiếm thấy, kéo tới trận doanh Thiên Đình sẽ có không ít chiến công ban thưởng, bỏ chút ít linh thạch linh đan cũng không sao!

Từ đó về sau.

Chu Tín mỗi mười năm tới một chuyến, hỏi thăm Chu Dịch tình báo Huyền Nguyên Tông.

“Sự phụ còn chưa có trở lại, trên núi chỉ có bản đạo và Đại sư tỷ, cũng không biến hóa gì!”

Đảo mất hai mươi năm sau.

Linh Vi Tử cười mây hồi sơn, trong ngực lại ôm một đứa bé.

“Đứa nhỏ này phụ mẫu đều mất, nếu không phải bản đạo gặp được thì đã chết đói, cho dù tư chất khá thấp, trên núi ta cũng không thiếu miếng cơm ăn.”

Đứa nhỏ gọi là Huyền Lập, thay thế vị trí tiểu sư đệ của Chu Dịch.

Sau khi Linh Vi Tử hồi sơn, chuyện thứ nhất chính là kiểm tra công khóa của Chu Dịch, phát hiện đã Trúc Cơ viên mãn, không thể che hết vui mừng.

“Không hổ là căn cốt đứng đầu, mới nhi lập chi niên (ba mươi tuổi) đã Trúc Cơ viên mãn, sau này có hơn trăm năm thời gian kéo dài chuẩn bị, nhất định có thể nhất cử Kết Đan. Liệt tổ liệt tông ở trên cao, bản đạo nhất định có thể truyền thừa đạo thống, không phụ ân đức giáo hóa của tông môn!”

Linh Vi Tử nói đông dài hồi lâu, kích động đi qua đi lại trong điện, cuối cùng bất chấp nói.

“Người đừng vội vã Kết Đan, vi sư biết chỗ hai dạng linh vật kết đan, luôn không báo lên cho Thiên Đình, đời thời cơ chín muồi len lén hái đi!”

“Bái tạ sư tôn.”

Chu Dịch khom người thi lễ, lúc ngẩng đầu nhìn khí cơ của Linh Vi Tử, bỗng nhiên phát sanh biến hóa.

Mi tâm âm đạm, một luồng hắc khí thông thẳng tâm hồn.

Thi triển Thiên Cơ Thôi Diễn thuật pháp, nhất thời biết được tử kiếp của Linh Vi Tử ở đâu, chính là ứng trên hai dạng linh vật kết đan.

Linh vật kết đan sớm đã bị Thiên Đình phát hiện, chẳng qua là giữ kín không nói ra, yên lặng chờ tu sĩ kia len lén tới trộm, không quá mấy ngày Tuế Bộ chính thần sẽ tới cửa, tại chỗ tra người tang vật đều được.

Linh Vi Tử không thể cãi lại, chỉ có thể đi Trảm Tiên Đài một lần !

Từ đó Huyền Nguyên Tông không có Kim Đan Chân Quân, đạo thống tiên tịch không người thừa kế, dựa theo quy củ sẽ bị Thiên Đình thu hồi.

“Thủ đoạn chấp pháp câu cá thể này, giống như từng quen biết a...”

Chu Dịch bất đắc dĩ thở dài, quay đầu lại truyền tin cho Hoàng Ngưu, bảo nó lúc du lịch may mắn gặp được linh vật kết đan, sau khi hái nộp lên trên Thiên Đình lĩnh không một ngàn linh thạch.

...

Sở Quốc.

Hoang sơn vô danh.

Dưới đất hai trăm trượng, đã đào rỗng thành địa quật, cứ trú mấy ngàn Viên Hầu.

Mười năm trước.

Thổ Địa Sơn Thần của Đại Nguyệt Quốc, lĩnh chiếu thư Thiên Đình, bài tra trị hạ tất cả sơn xuyên thủy mạch, trên mặt đất mấy trăm trượng dưới đất mấy trăm trượng, một tắc cũng không thể bỏ qua.

Trong đó có sơn thần chui xuống đất, vừa lúc đụng vào ku vực đám khí tiềm tu.

Tôn Trường Sinh lập tức làm phép đánh ngất Sơn Thần, cuốn bấy khí bỏ chạy mất dạng, bay ra mấy vạn dặm đi tới Sở quốc, một lần nữa mở đàn tràng.

Bấy khi đều có tu vi, thật cũng không sợ dọn đến dọn đi, thậm chí bắt đầu quen thuộc cuộc sống dưới đất.

Trong động quật.

Một thạch đài sừng sững, phía trên chính tề xếp bốn vạn tám ngàn thạch hầu, từ màu đỏ thẫm ban đầu suy biến thành màu đỏ tươi, xa xa nhìn lại giống như một mảng máu lớn.

Xung quang thạch đài cũng không có bấy khí tu luyện, ngược lại nuôi mấy ngàn heo dê bò.

Có hầu yêu thi pháp thúc giục thực vật sinh trưởng cho ăn, có hầu yêu thi triển Linh Vũ tẩy rửa, còn có hầu yêu thi pháp chữa cho heo dê bò khí huyết suy yếu, đợi nuôi bọn chúng trắng béo, liền lấy một đợt máu tươi lên Thạch Hầu.

Biện pháp này là Viên Hầu nào đó nói, Tôn Trường Sinh vui vẻ tiếp thu, nhưng cũng không bỏ qua thu mua bên ngoài.

Hai tầng máu tươi cung ứng, mới có thành quả hôm nay.

Hôm nay.

Tôn Trường Sinh chậm rãi dừng tu luyện, gọi bảy khí tới giảng kinh, giải thích nghi hoặc trong đạo pháp.

Sau khi kết thúc.

Lắc mình hóa thành thương nhân to béo, trên tay mang ban chỉ, trên người mặc tơ lụa, vô luận thần thái đi lại đều giống như phú thương.

“Chúng tiểu nhân giữ nhà cho tốt, bốn Đại tướng quân tùy thời đề phòng, phát hiện người tới truyền tin cho bản vương trước.”

Tôn Trường Sinh theo thường lệ dặn dò mấy câu, hóa thành độn quang bay khỏi mặt đất, rút mấy cái lông khỉ hóa thành nô bộc xe ngựa, cuộn cuộn đi về phía thành trì gần nhất.

Đàm Nhược Thành.

Xa xa nhìn lại có chút hùng hồn, đến gần quả nhiên phồn hoa náo nhiệt.

Tôn Trường Sinh đưa ra giấy thông hành, ngồi xe ngựa đi về hướng thường xuyên đến, trên đường đi qua quảng trường trong thành thì phát hiện vô số Thiên Nhân tụ tập.

“Di? Có tăng nhân đang giảng kinh!”

Hai mắt linh quang lấp lóe, nhìn về phía tăng nhân trên pháp đàn chính giữa, không có bất kỳ tu vi pháp lực nào.

Tôn Trường Sinh nhất thời thả lỏng, phát tay để cho xe ngựa dừng lại, đứng bên ngoài vây nghe hòa thượng giảng kinh, nghe chốc lát chỉ cảm thấy có chút huyền diệu.

“Tăng nhân này xác thực tinh anh đạo viện, Phật pháp tinh diệu như thế, đã bì kịp sư tôn trăm lần rồi!”

Chương 625: Đại màn bắt đầu (3)

Kể từ khi Chu Dịch răn dạy Tôn Trường Sinh, cho dù chán ghét Phật pháp cỡ nào, cũng cần thích ứng nó, phá giải nó, mới sẽ không bị Phật pháp khắc chế Thậm chí mấy trăm năm nghe kinh, đã sớm vượt qua ác niệm ở đáy lòng, thậm chí được xung tưng cao tăng thân tăng.

Cùng lúc đó.

Trên pháp đàn.

Tăng nhân giảng pháp cảm ứng được có người âm thầm thi pháp theo dõi, hai mắt chậm rãi mở ra, liếc mắt một cái thấy được Tôn Trường Sinh trong đám người.

Tê tê tê!

Liên tiếp ngã hitted mấy ngum khí lạnh, tăng nhân thiếu chút nữa từ pháp đàn rơi xuống. Vốn là Phật pháp tinh diệu thoáng chốc gián đoạn, may mà gần hai nghìn năm tu hành, Phật tâm dĩ nhiên kiên nghị vô cùng, rất nhanh thu liễm tâm thần tiếp tục giảng pháp.

So với vừa rồi giảng Phật pháp bình thường, lúc này giảng Phật pháp tinh diệu trăm ngàn lần, bách tính phàm nhân lân cận nghe như si như say, kì thực lĩnh ngộ đạt được thua xa Phật pháp tầm thường.

Người duy nhất người đạt giác ngộ tại hiện trường là Tôn Trường Sinh!

Chân Thần Thiên Đình là Pháp Định, thần sắc nghiêm nghị, trong lòng đã xác định tám chín phần, nghiệp lực ngạt trời này, ngộ tính Phật pháp cỡ này, tất nhiên là đại sư huynh chuyển thế!

“A di đà Phật, thiện tai thiện tai...”

Đại sư huynh cái xưng hô này.

Những tu sĩ khác có lẽ là hiềm nghị thiếp vàng lên mặt, nhưng Pháp Định chính là danh chính ngôn thuận.

Gần một ngàn bốn trăm năm trước, Pháp Định và đại sư huynh đều môn hạ của Ấn Quang La Hán, dặt tay đệ tử tam giáo trăm yêu trừ ma, phân chia Nguyên Lực Châu, có thể nói qua mấy chục năm thời gian thống khoái.

Khi đó ngum lớn uống rượu, ngum lớn ăn thịt, cân lớn chia hương hỏa!

Khi đó có lẽ tu vi không cao, có lẽ quyền thế không lớn, nhưng tiêu dao tự tại, trường sinh có hi vọng, đều thật sự là nhân tài trong thần tiên!

“Xem Bồ Tát tự tại, tu hành Bàn Nhược Ba La Mật đã lâu...”

Pháp Định đến đây, đột nhiên sửa thành giảng thuật tâm kinh, xem như một trong những kinh văn cơ bản của Phật môn, vừa rõ ràng dễ hiểu, vừa tinh diệu thâm ảo, chính là kinh văn mà đại sư huynh hoan hỷ tham ngộ nhất.

Năm đó, đại sư huynh đem “Sắc tức là không, không tức là sắc” treo trên khoe miệng, hết lần này tới lần khác lại là hội viên chí tôn của Phi Tiên Các.

Khi đó Pháp Định chỉ là một người vô cùng tầm thường trong rất nhiều sư đệ, thấy hành vi của đại sư huynh vừa hòa hợp vừa tách biệt như vậy, thường có cảm ngộ Phật tổ cắt thịt nuôi chim ung, Phật pháp mới ngày càng tịnh tiến.

Cách ngàn năm, lần nữa gặp lại.

Pháp Định trong lòng có hàng vạn hàng nghìn cảm khái, nhất thời không biết nói từ đâu.

“Tu Tiên Giới ở Thần Châu này, đại khái chỉ có đại sư huynh người, mới là thật sự dốc toàn lực vì chúng sanh!”

Lúc này dưới đài.

Tôn Trường Sinh đứng ở trong đám người, Linh giác trời sinh cảm ứng được, hòa thượng trước mắt này tựa hồ thần sắc khác thường.

“Chẳng lẽ là phát hiện tu vi bản đạo?”

Thần thức lần nữa quét qua, Linh Mục nhiều lần quan sát, cũng không có bất kỳ tu vi gì, nhưng tu sĩ Hóa Thần sinh lòng cảnh giác, tuyệt không phải vô căn cứ.

“Đi thôi đi thôi, giảng kinh văn này không bằng sư tôn.”

Tôn Trường Sinh phát tay một cái, nô bộc, xe ngựa đi theo phía sau, thật vất vả mới xuyên qua đám người.

Pháp Định thu một màn này vào trong mắt, vận chuyển Hương Hỏa Thần Lực, trong thành bỗng nhiên nhiều hơn một tiểu hòa thượng, dáng vẻ và khí tức hoàn toàn giống ngàn năm trước.

“Hết thầy chư báo, đều bắt đầu từ nghiệp...”

...

Chợ phía đông.

Nô bộc gào to thu mua súc vật, Tôn Trường Sinh thuận thực trả giá mặc cả.

“A di đà Phật.”

Bỗng nhiên một tiếng Phật hiệu truyền đến, chỉ thấy tăng nhân gầy đét đứng ở cách đó không xa, hướng về phía Tôn Trường Sinh khom người thi lễ: “Bần tăng Pháp Định, gặp qua thí chủ.”

Tôn Trường Sinh trong mắt lóe lên tinh quang, tăng nhân trước mắt có tu vi Nguyên Anh, pháp lực khí tức không chút nào che giấu, nhưng thi triển ẩn thân pháp quyết, bách tính xung quanh sát bên cạnh mà không chút nào phát hiện.

Âm thầm truyện âm nói: “Bần đạo Tôn Trường Sinh, đạo hữu vẫn cẩn thận chút, phạm tục thi pháp làm trái Thiên Điều!”

“Trường Sinh, cái tên này rất tốt.”

Pháp Định liên tục tán thưởng, nói: “Không biết Tôn thí chủ từ đâu tới đây, đi nơi nào?”

“Bần đạo thiên sinh thiên dưỡng, không biết từ nơi nào đến.”

Tôn Trường Sinh đúng sự thật, nói: “Nhất giới tán tu, bốn biển là nhà, không có chỗ ở cố định.”

Pháp Định mặt lộ vẻ vui mừng nói: “Thí chủ đã không chỗ đi, không bằng tới Linh sơn tu hành, cho dù là Thiên Đình cũng không quản được.”

“Không đi không đi.”

Tôn Trường Sinh lắc đầu liên tục, trước khi xuống núi sư tôn đã dặn dò cẩn thận, có thể cùng Phật Môn thông đồng làm bậy, nhưng không thể thật sự thành đệ tử Phật giáo, ngược lại hỏi một câu.

“Đại hòa thượng người từ đâu mà đến?”

Pháp Định ăn ngay nói thật: “Bần tăng từ Linh Sơn đến, hành tẩu phạm trần, đo đạc đại địa, trải qua giảng kinh, chữa bệnh ở thành trì, chỉ cầu tham ngộ phổ độ Phật pháp.”

Tôn Trường Sinh tán thưởng nói: “Không tệ không tệ, chính là làm một ít chuyện tốt, không giống những hòa thượng chỉ biết cao cao tại thượng niệm kinh kia.”

Pháp Định nghe vậy cũng không ảo não, liền đứng ở bên cạnh xe ngựa, cùng Tôn Trường Sinh không ngừng tự thoại.

Hoặc nói Phật kinh, hoặc bàn đạo kinh, thậm chí bàn về hai giáo Bồ Thiên và Tiệt Thiên, hoặc là rất nhiều danh tiếng ở Tứ Hải Thiên Sơn, nhưng vô luận hàn huyên cái gì, Tôn Trường Sinh cũng có thể nói đạo lý rõ ràng.

Tôn Trường Sinh ở trên đảo tu hành, lật khắp đạo kinh tàng thư, trong đó có cuốn phong cảnh Thần Châu, ghi lại tất cả những gì Chu Dịch nghe được thấy được.

Quả thật là đại sư huynh!

Pháp Định đầy lòng mừng như điên, dĩ nhiên hết sức xác định, bởi vì tu hành ngàn năm chưa từng thấy qua người thứ hai thông thái như thế.

Chương 626: Linh Sơn mưu kế.

Đại Giác La Hán nói: “Xá Lợi này là cảm ngộ Phật pháp cả đời của La Hán, dung nhập vào trong cơ thể Thiên Sư, xem như chuyển thế sống lại, có thể dễ dàng đột phá cảnh giới Phản Hư.”

Pháp Định nói: “Cái này sẽ chặt đứt đạo đồ của đại sư huynh!”

Dung hợp La Hán Xá Lợi, nói dễ nghe thì là kế thừa Phật pháp, nói khó nghe chính là ngoại tà nhập vào cơ thể, sẽ tiêu nhiễm tinh khí thần bản nguyên của tu sĩ, sau khi đột phá Phản Hư, pháp lực khó mà tăng lên.

“Nếu là người khác, tất nhiên đoạn tuyệt đạo đồ, nếu là Thiên Sư thì lại bất đồng.”

Đại Giác La Hán nói: “Một thân nghiệp lực ngập trời kia, đã vô vọng phi thăng, thay vì liều chết liều mạng thăng cấp Phản Hư, không bằng an an ổn ổn mượn ngoại lực đột phá.”

“Tương lai thọ nguyên hao hết, lần nữa chuyển thế trở về, vẫn có La Hán truyền thừa!”

“A di đà Phật!”

Pháp Định tuyên âm Phật hiệu, cẩn thận suy tư quả thật có lợi đối với đại sư huynh, Hóa Thần tấn chức phản hư trăm không còn một, dung hợp La Hán Xá Lợi có lợi vô hại.

“Vậy nên làm như thế nào để cho đại sư huynh dung hợp?”

“Chuyện này còn phải mượn tay Tiệt Thiên Giáo bố trí.”

Đại Giác La Hán nói: “Phải chu toàn không sai lầm, phảng phất như trong xa xăm chú định, nếu không nghiệp lực ngập trời phản phệ đến đây... Con đường phi thăng của bản tăng tất sinh biến cố!”

Pháp Định lắc đầu nói: “Không cần cẩn thận như vậy, bản tăng tận mắt thấy sát khí kia, đã khó mà uy hiếp Phản Hư.”

“Hử?”

Đại Giác La Hán chau mày, hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Nghiệp lực vô lượng kia cũng sẽ không một đời là có thể tiêu giảm

trên diện rộng!”

Pháp Định nghe ra giọng nói khác thường, hỏi ngược lại: “Sư huynh có phải có chuyện giấu bần tăng không?”

“Chuyện này là Phổ Độ La Hán phi thăng, tự mình dẫn dò ta.”

Đại Giác La Hán cũng không giấu diếm nữa, nói: “Ngã phật có phương pháp độ hóa, chính là cần nghiệp lực vô tận xoát công đức, đem nghiệp lực Thiên Sư quét hết, giáo ta nhất định có thể nhiều thêm mấy vị La Hán phi thăng.”

Pháp Định nói: “Vậy để sư huynh thất vọng rồi, đại sư huynh chủ trì Phong Thần, thành lập Thiên Đình, đối Đông Thắng Thần Châu mà nói là công đức lớn bằng trời, lẽ ra nên phai đi hơn phân nửa nghiệp lực.”

“Vừa có thể phai đi, tất nhiên cũng có thể tăng lên...”

Đại Giác La Hán sâu xa nói: “Chỉ cần hấn lật đổ chư thần Thiên Đình, lần nữa chinh phạt Đông Thắng Thần Châu, dẫn phát vô lượng lượng hao kiếp, nghiệp lực vượt qua kiếp trước cũng chưa biết chừng!”

“A di đà Phật!”

Pháp Định tuyên âm Phật hiệu, âm thanh trách móc chấn động hư không: “Sư huynh, người sở tác sở vi như vậy, gọi là tụng nhập ma!”

“Đây không phải là nhập ma, không chỉ là vì Phật giáo, vẫn là vì Thiên Đình, vì Đông Thắng Thần Châu.”

Đại Giác La Hán hỏi: “Bần tăng lại hỏi người, sinh linh Thần Châu an cư lạc nghiệp, hương khói cung phụng Thiên Đình có phải càng ngày càng ít hay không?”

Pháp Định nói: “Chuyện này là bình thường, chỉ cần tuyên truyền nhiều hơn về chính thần Thiên Đình, hướng dẫn phàm nhân cung phụng, hương hỏa sẽ tăng trưởng.”

Đông Thắng Thần Châu thái bình ngàn năm đến nay, sinh linh phàm tục, đặc biệt là nhân tộc, cung phụng với Thiên Đình ngược lại không bằng lúc đầu thành lập!

Hương Hỏa của Thiên Đình ngày càng thiếu thốn, đây cũng là nguyên do quan trọng.

“Đừng lừa gạt bản thân, phạm nhân đều nói nước tới chân mới nhảy, không tai họa không khó khăn tại sao phải lãng phí tinh lực cung phụng Thần Minh?”

Đại Giác La Hán nói: “Thần tiên bình thường tích góp từng chút công đức, tốt thì bùa chú linh đan, xấu thì trộm chế tạo chút thiên tai nhân họa. Thiên Đình thu hoạch công đức, còn lại là thúc đẩy họa kiếp của Thần Châu, sau đó kết thúc họa kiếp!”

“Sư huynh, người nhập ma!”

Pháp Định thần lực vận chuyển, chân thần chi thể hiển hóa, chấp tay trước ngực muốn trấn áp Đại Giác La Hán.

Đại Giác La Hán cũng không phản kháng, chẳng qua là chậm rãi hỏi: “Thiên Đình Hương Hỏa Nguyên Lực thiếu hụt bao nhiêu?”

“Này...”

Pháp Định nhậm chức Hộ Bộ Hữu Thị Lang, rõ ràng biết lỗ hổng của nhu cầu hương hỏa đối với chính thần, trị số kia lớn đến mức động một chút thôi là lật đổ Thiên Đình.

Đại Giác La Hán lại hỏi: “Còn có, người thường xuyên đi phạm tục giảng pháp, nhưng chú ý tới giá cả linh vật đan dược, so với ngàn năm trước như thế nào?”

“Mắc hơn không chỉ gấp mười lần!”

Pháp Định thở dài một tiếng, chậm rãi thu chân thần chi thể, đây là vấn đề mà hắn luôn luôn nghĩ mãi không rõ.

Thiên Đình không ngừng ban bố Thiên Điều hạn chết số lượng tu sĩ, có thể nói đem cánh cửa cầu tiên vẫn đạo cánh cửa tăng lên trăm ngàn lần, nhưng tài nguyên tu luyện vẫn khan hiếm, Tu Tiên Giới nhìn như ổn định, phồn vinh, thịnh vượng lại giống như thùng thuốc nổ.

Chuyện này chỉ có cao tăng Thiên Đình, hoặc là lão gia hỏa sống từ khi Thiên Đình thành lập đến hiện tại, có thể mơ hồ cảm giác được kiếp khí tràn ngập.

“Nhân gian an định ngàn năm, thế cho nên sinh linh Đông Thắng Thần Châu nhiều lắm, so sánh với năm đó tăng lên không chỉ gấp mười lần!”

Đại Giác La Hán nói: “Hơn nữa dù Thiên Đình quản hạt Thần Châu, thọ nguyên của tu sĩ đều đến cực hạn, cực ít người chết bởi đấu pháp chém giết, nên người đột phá cảnh giới cũng nhiều hơn.”

“Trong chuyện này một tăng một giảm, chênh lệch có thể nói rộng lớn, những tu sĩ này người nào không cần linh thạch linh đan? Người nào không cần hương hỏa cung phụng? Người nào không cần phạm nhân dưỡng?”

“Hiện tại Thiên Đình còn có thể miễn cưỡng duy trì, ít nhất không thiếu cấp bổng lộc cho chính thần, mấy trăm mấy ngàn năm sau hương hỏa khó có thể tiếp tục, những chính thần xếp hàng chờ Hương Hỏa Phong Thần kia bắt đầu nháo, chính là kỷ nguyên đại kiếp, Đông Thắng Thần Châu sụp đổ!”

Pháp Định trước mắt hiện lên núi thây biển máu, hiện lên Thần Châu sụp đổ sau khi mặt pháp phủ xuống, hiện lên Tu Tiên Giới phồn vinh hóa thành hư ảo, tuyên âm Phật hiệu hỏi.

Chương 627: Linh Sơn mưu kế (2)

Năm đó đại sư huynh chính là thông hiểu Phật Đạo, Phật pháp có thể so với La Hán, đạo pháp có thể sánh bằng Nhân Tiên, nếu không phải đỉnh đầu sát khí ngấp trời, tất nhiên sẽ không dừng bước tại cảnh giới Nguyên Anh.

Hàn huyền hồi lâu, trên xe Tôn Trường Sinh đã thu đầy dê bò.

“Đại sư, bản đạo hiện tại liền rời đi, ngày sau hữu duyên lại bàn về Phật pháp.”

“Thiện tai thiện tai!”

Pháp Định khom người nói: “Phật giáo Linh sơn, vĩnh viễn lưu lại một tôn phật vị cho thí chủ!”

Tôn Trường Sinh khẽ nhú mày, sư tôn nhiều lần cho biết, trên đời tuyệt không có miếng bánh rớt từ trên trời xuống, hòa thượng trước mắt này cũng quá quen thuộc rồi.

Lùa xe ngựa rời đi thành trì, phát tay thu hồi lông khi, súc vật, phi độn ngược hướng động phủ.

Độn ngoài mấy vạn dặm, lấy ra đồng tiền thi triển Tiệt Thiên Thuật.

Đồng tiền rơi xuống đất, phóng ra linh quang, ngưng tụ thành một chữ triện huyền diệu.

Thần!

“Vậy mà lại là điềm báo đại cát? Ký tự như thế, chẳng lẽ là bản đạo sắp đảm nhiệm chính thần Thiên Đình?”

Tôn Trường Sinh lộ vẻ vui mừng, nó sở cầu cũng không nhiều, chỉ cần an an ổn ổn làm một tiểu thần, trong tay có chút thực quyền, sẽ cùng Sơn Thần Thổ Địa giao hảo, khi đó che giấu đám khi liền dễ dàng hơn nhiều.

Trở lại động quật dưới đất.

Bây giờ bình yên vô sự, trận pháp cấm chế không có dấu vết động chạm, cũng không tu sĩ ngoại lai dò xét.

Tôn Trường Sinh lúc này mới yên lòng lại, Nguyên Anh Đạo Quân nhỏ nhoi không thể gạt được thần thức của nó, phát tay thu lại huyết vũ do súc vật đánh nát tạo thành, dồn dập thấm ướt bốn vạn tám ngàn thạch hầu.

...

Cùng lúc đó.

Tăng nhân giảng pháp trong thành, đã đổi thành phân thân của Pháp Định, chân thân bản tôn vội vã bay về hướng Linh Sơn.

Đại Hùng Bảo Điện.

Một đạo độn quang rơi xuống, cắt đứt Đại Giác La Hán đang giảng kinh.

“Sư huynh...”

Pháp Định liếc nhìn trái phải, phát tay một cái đem tất cả tăng nhân đuổi ra ngoài điện, lại hiển hóa chân thân chi thể, La Hán Kim Thân cao mấy trăm trượng bao phủ đại điện, bảo đảm ngăn cách Thiên Cơ, mới tiếp tục nói.

“Đại sư huynh chuyển thế!”

“Đại sư huynh?”

Đại Giác La Hán hơi ngẩn ra, chợt hiểu ra nói: “Người là nói thấy chuyển thế chi thân của Tam Tạng?”

“Chính là.”

Pháp Định đem tất cả nghe được thấy được và đối thoại với Tôn Trường Sinh, không thiếu một chữ, nói ra: “Cõi đời này nào có người tương tự như vậy? Cho dù không thức tỉnh túc tuệ, vậy đích thị là đại sư huynh chuyển thế!”

“Không nói tinh thông Phật pháp, thông hiểu tam giáo, chỉ nghiệp lực ngập trời kia liền không có người thứ hai.”

Đại Giác La Hán trầm ngâm chốc lát, nói: “Chưa tỉnh tỉnh túc tuệ chính là chuyện tốt, nếu không lấy tính tình của hân, tất nhiên là thờ ơ hết thấy, tất cả âm mưu quỷ kế trước mặt vô sở cầu, toàn bộ thành không?”

Pháp Định nghe được bốn chữ âm mưu quỷ kế, chau mày nói: “Sư huynh muốn làm cái gì?”

Đại Giác La Hán nói: “Hôm nay Thiên Đình đã đuối to khó vậy, thậm chí đem tay vươn vào phạm vi tam giáo, là lúc dạy dỗ một hai, để cho Thiên Đế thu liễm!”

Pháp Định lắc đầu nói: “Thiên Đình chi thể chính đạo đường hoàng, đã không thể ngăn cản, đừng nói đại sư huynh, cho dù sư huynh và hai vị Nhân Tiên liên thủ, cũng chỉ có thể cân bằng mà thôi.”

“A di đà Phật!”

Đại Giác La Hán tuyên pháp hiệu, yếu ớt thở dài nói: “Sư đệ đã đem bản thân, chọn ra ngoài Phật giáo sao?”

Pháp Định liền vội vàng khom người nói: “Sư đệ không dám, bản tăng là tọa hạ ngã Phật, không nói thân tử đạo tiêu, cho dù hồn phi phách tán không được luân hồi, cũng sẽ ủng hộ sư huynh.”

Tam giáo không giống với những đại giáo khác, trên đỉnh đầu còn có tổ sư đè ép, cũng không dám tâm hướng Thiên Đình.

“Như thế rất tốt.”

Đại Giác La Hán nói: “Thiên Đình hôm nay người cũng thấy, đã không còn là Thiên Đình năm đó, Thiên Điều hà khắc dẫn tới Tu Tiên Giới tiếng oán than dậy đất. Nhìn thì Tu Tiên Giới càng thêm hưng thịnh, nhưng rất nhiều tông môn tiêu vong, chỉ có Thiên Đình một mình hưng thịnh.”

“Nhân quả nghiệp lực lớn như thế, cho dù bản tăng không thúc đẩy, cũng sẽ có ngoại nhân nghịch phản Thiên Đình!”

“Sư huynh nói rất có lý.”

Pháp Định tán đồng lời Đại Giác La Hán, cái gọi là vật cực tất phản, áp bức lâu dài tất nhiên có phản kháng, chư thần cũng hiểu được đạo lý này.

Chẳng qua Thiên Đình hiện tại, giống như hồng thủy mãnh liệt, chẳng những không thể ngăn trở, còn phải không ngừng tìm kiếm phương pháp trút hồng thủy. Thí dụ như thu hồi đạo thống tiên tịch, thí dụ như cắt giảm danh sách đạo viện, thí dụ như Thiên Điều luật pháp nghiêm khắc.

Nguyên nhân tạo thành hết thảy, là do nhu cầu Thiên Đình đối hương Hỏa Thần lực ngày càng tăng, rất nhiều chính thần xếp

hàng chờ sử dụng Hương Hỏa Phong Thần Thuật thăng cấp.

Sau khi thăng cấp thọ nguyên tăng mạnh, một mặt cần tăng bổng lộc, một mặt còn muốn tấn chức chân thân.

Sinh linh Đông Thắng Thần Châu dưới sự quản lý của Thiên Đình thì số lượng tăng vọt, nhưng cung phụng Hương Hỏa Thần Lực có hạn mức, nhu cầu hương hỏa của Chính thần lại không có hạn mức, cho nên chỉ có thể lựa chọn áp bức lại áp bức

Đại thế như thế, không thể lựa chọn!

Pháp Định trầm ngâm chốc lát, cho rằng người phản kháng Thiên Đình thay vì xuất từ bên ngoài, không bằng do Phật giáp chuông không, vừa có thể cho Thiên Đình một gậy, vừa có thể đem lực phá hoại khoanh tròn trong phạm vi có thể không chế.

“Chẳng qua đại sư huynh mới tu vi Hóa Thần, căn bản không thể uy hiếp Thiên Đình.”

“Vậy thì đề cao thực lực của hần.”

Đại Giác La Hán từ ống tay áo lấy ra Xá Lợi La Hán, nói:

“Vật này là Ấn Quang La Hán ban cho, sau đó do Phổ Độ La Hán thay thế bảo quả, hôm nay truyền tới trong tay bản tăng, là lúc trả lại cho Thiên Sư!”

Pháp Định sợ hãi nói: “Chẳng lẽ sư huynh tính toán dùng Môn Luân Chuyển Chi Thuật?”

“Đúng vậy.”

Chương 628: Làm quan Thiên Đình.

“Lấy sư huynh nhìn xem, chuyện này nên làm thế nào ?”

Đại Giác La Hán mắt chứa từ bi, bảo tướng trang nghiêm, chấp tay trước ngực nói.

“Thúc đẩy đại kiếp, tiêu giảm hàng tỷ sinh linh, giảm bớt áp lực cho Tu Tiên Giới!”

“Sư huynh, người biết bản thân đang nói cái gì không?”

Pháp Định phản nộ hét lên, lời này phát ra từ miệng một vị Phật Môn La Hán, so với tà ma ngoại đạo còn đáng sợ gấp trăm lần.

“A Di Đà Phật!”

Đại Giác La Hán tuyên tiếng Phật hiệu, vô lượng lượng Phật lên cao hóa thành bảo kính, trên đó hiển hóa linh sơn.

Vô số Phật tử Phật tôn đồng thanh tụng niệm kinh văn.

Phật quang vạn đạo, nghìn tia thụy khí, một mảnh hỷ lạc tường hòa.

“Sư đệ, mọi việc trên cõi đời này đều có hy sinh.”

Đại Giác La Hán chậm rãi nói: “Người lựa chọn linh sơn không còn nguyên vẹn, Phật tử Phật tôn nhiễm máu, Phật môn đạo thống đoạn tuyệt, hay là chọn chết một ít chính thần, chết một ít phàm nhân...”

“Đây không phải một đợt một ít, mà là hàng tỷ!”

Pháp Định hiểu rõ ý tứ của Đại Giác La Hán, thay vì để đại kiếp tích tụ đến mức phá vỡ Thần Châu, không bằng bây giờ tự tay cho nổ, phạm vi ảnh hưởng sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Đại Giác La Hán nói: “Đại thế cuồn cuộn, không thể lựa chọn, chỉ có thể bảo vệ lớn hy sinh nhỏ, hy sinh một số ít người để đổi lấy sự yên định của Thần Châu!”

Pháp Định phản bác nói: “Đây chỉ là trì hoãn đại kiếp, chứ không thể giải quyết căn nguyên của vấn đề.”

“Đại kiếp này, ít nhất cũng chỉ trì hoãn được ngàn năm...”

Thanh âm của Đại Giác La Hán không dao động: “Luật pháp Thiên Đình thêm nghiêm khắc, cũng có thể trì hoãn ngàn năm!”

Pháp Định hỏi: “Vậy hai ngàn năm sau thì sao?”

Phản Hư Chân Thần thọ nguyên năm ngàn năm, hương hỏa hưng thịnh dồi dào có thể sống gần vạn năm, hai ngàn năm sau Pháp Định vẫn còn sống.

“Vậy lúc đó sẽ do sự đệ, là người nghênh đón đại kiếp. Thúc đẩy đại kiếp giảm bớt Tiên Thần.”

Đại Giác La Hán nói: “Cứ như vậy, hai ba ngàn năm một kiếp, tiêu diệt kiếp khí của trời đất. Cho đến khi linh khí triều tịch suy tàn, Thiên Đình mới không sụp đổ, tam giáo cũng không đoạn tuyệt kẻ thừa!”

“Được được được, thật là một thủ đoạn hay.”

Pháp Định nói: “Một kế hoạch nghe rợn người như vậy, không phải là ý tưởng của một minh sư huynh phải không?”

Đại Giác La Hán khẽ gật đầu: “Đây là Tam giáo Nhân tiên cùng nhau quyết định!”

Pháp Định nhìn chằm chằm vào Đại Giác La Hán hồi lâu, vốn dĩ cảm thấy Thiên Đình giới luật nghiêm khắc, kín đáo tiêu giảm tông môn của giới tu tiên, đã đi đến hướng tà ma ngoại đạo, không từng nghĩ sẽ so sánh với thủ đoạn của nhân tiên.

Thiên Đình ngược lại trở thành bạch liên hoa!

Đại Giác La Hán hỏi: “Sự đệ, người có biết vấn đề căn bản của giới tu tiên nằm ở đâu không?”

Pháp Định đè nén lửa giận trong lòng, cúi người nói: “Vẫn là mời sư huynh chỉ điểm.”

Hắn là chính thân Thiên Đình, được hàng triệu sinh linh thờ cúng, Pháp Định cảm nhận được đại họa của trời đất dày đặc bao phủ, nhưng lại bất lực không thể làm gì được. Pháp Định trần trọc trần trờ, Phật tâm lay động, lúc đó mới đi phạm tục giảng pháp, hy vọng từ trong hồng trần tìm được giải pháp.

Đại Giác La Hán nói: “Chỉ bởi vì giới tu tiên diệt trừ ma đạo.”

Pháp Định phản bác nói: “Diệt yêu ma lẽ nào là sai sao?”

“Diệt yêu ma không sai, sai chính là lợi dụng cơ hội thắng thiên mà diệt trừ sạch sẽ.”

Đại Giác La Hán nói: “Chính đạo và ma đạo, giống như âm dương, một bên tạo ra một bên hủy diệt. Bây giờ bên âm đã tiêu tan, tất cả đều trở thành bên dương, âm dương khó mà tuần hoàn, đây mới chính là căn nguyên của kiếp khí trong giới tu tiên!”

“Thật là hoang đường.”

Pháp Định vô cùng tức giận, cười nói: “Cho nên đây là lý do sư huynh nhập ma? Thế gian không có yêu ma cho nên Phật nhập ma?”

“A Di Đà Phật.”

Đại Giác La Hán tuyên một tiếng Phật hiệu: “Phật Tổ từng nói, ta không vào địa ngục thì ai vào! Vì sự an định của Thần Châu, bản tăng thà rằng xả thân nhập ma, để đổi lấy cơ hội sống cho nhiều người.”

Pháp Định hỏi: “Sư huynh làm sao biết được Mật Pháp tuyệt thế còn tệ hơn đại kiếp?”

Đại Giác La Hán nói: “Chuyện này người nên đi hỏi các đệ tử Phật môn bên ngoài, bọn họ sẽ ủng hộ người hay là bản tăng!”

Pháp Định trầm mặc hồi lâu, thở dài một tiếng.

“Chuyện này bản tăng sẽ không tham gia, cũng không cản trở.”

“Thiện tai thiện tai.”

Đại Giác La Hán tay bấm pháp quyết, hai đạo linh quang bay ra khỏi Linh Sơn, nói: “Dù cho chín phần chín là vị thiên sư nào chuyển thế, cũng do Tiệt Thiên Giáo đạo hữu bốc toán, tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn.”

Pháp Định hỏi: “Giáo nghĩa căn bản của Bồ Thiên Giáo, chính là hóa giải tai kiếp chúng sinh, sao lại có thể đồng ý với cách làm này?”

“Tiểu kiếp hóa giải đại kiếp, cũng không trái với giáo nghĩa của Bồ Thiên Giáo.”

Đại Giác La Hán mặt lộ ra vẻ mỉa mai, cười nhạt.

“Đạo hữu của Bồ Thiên Giáo, càng dễ thuyết phục hơn Tiệt Thiên Giáo, người chỉ cần cao giọng nói bởi vì hàng triệu sinh linh của Đông Thắng Thần Châu...”

.....

Điện Thiên Cơ.

Một đạo linh quang rơi trong đó.

Đương thời nhân tiên Minh Chân Tử bỗng nhiên mở hai mắt, thần thức khê động, tìm thấy tin tức trong đạo linh quang đó.

“VẬY mà thật dễ cái tên lừa trọc Đại Giác tìm được người nghênh đón đại kiếp...”

Pháp lực của nhân tiên Tam giáo vượt xa chân thần, ngay từ khi nhân tiên thể hệ trước chưa phi thăng, đã cảm nhận được kiếp khí trời đất dâng cao, sau một hồi tính toán, họ đã tìm ra được căn nguyên của đại kiếp, sau đó bắt đầu bàn bạc trao đổi.

Suy cho cùng, đại cục là quan trọng nhất, Mạt Pháp sắp đến, thế gian lại không có tu sĩ nào, tất cả linh khí, kiếp khí tự nhiên tiêu diệt.

Tam giáo thượng thế tổ sư, sẽ ở lúc linh khí triều tịch lên cao, bắt đầu truyền thừa đạo thống, nắm bắt thời cơ, một lần nữa trở thành chủ nhân của Đông Thắng Thần Châu.

Chương 629: Làm quan Thiên Đình (2)

“Thiên sư chuyển thế, nghiệp lực cuộn cuộn ngất trời, bất luận nhìn từ góc độ nào, đều là người thích hợp ứng phó đại kiếp.”

Minh Chân Tử lấy ra đồng tiền linh bảo, dùng thọ nguyên để thi triển Tiết Thiên thuật.

Đồng xu rơi xuống đất.

Thiên cơ đứt quãng Phản Hư xuất hiện trong thần chí của Minh Chân Tử.

“Tam giáo, thiên sư, nghiệp lực... từ góc độ nào cũng thập phần là vị chuyển thế đó!”

Minh Chân Tử đột nhiên nhớ lại lời giao phó của Thiên Cơ Tử, Tiết Thiên Giáo làm việc phải lưu lại một đường, mới là thiên diễn tứ cử* của đại đạo.

(*) Góc: Đại đạo ngũ thập, thiên diễn tứ cử (大道五十, 天衍四九, 人遁其一) – Xuất phát từ Kinh Dịch, thiên địa đại đạo có năm mươi nhánh nhưng thiên địa chỉ diễn sinh bốn mươi chín nhánh, thiếu luân hồi đại đạo, nghĩa là Thiên Đạo vốn đã không đầy đủ, mọi thứ đều có một hi vọng sống.

“Làm sao để lưu lại một đường?”

Cần nhắc hồi lâu, Minh Chân Tử trong đầu đã có kế hoạch, liền truyền tin cho Đại Giác La Hán.

....

Thiên Đình.

Điện Lăng Tiêu.

Được bao quanh bởi những đám mây lành, Thiên Đế ngồi trên ngai rồng.

Chính Thần đứng hai bên trái phải, lần lượt thượng báo sự việc đã gặp phải gần đây.

Ngày hôm nay số lượng thượng báo đã vượt trăm vạn, cơ bản tất cả các việc điều đã có tiền lệ, mặc dù Đông Thắng Thần

Châu có hàng triệu sinh linh, mỗi ngày đều phát sinh vô số việc mới, cần phải thỉnh ý Thiên Đế.

Đương lúc chuẩn bị tan triều, Hộ bộ Thượng thư bước ra nói.

“Bệ hạ, chư thần Thiên Đình hiện nay đã có hàng trăm vạn, số người đã chiếm bốn phần đạo viện. Nếu như cứ tiếp tục sinh sôi nảy nở thế này, đạo viện sẽ do thần duệ chiếm giữ, phàm nhân sẽ không còn đủ tư cách tu hành...”

Khi Thiên Đình mới lập, đạo viện không có giới hạn số người.

Hiện nay để hạn chế nhu cầu hương hỏa, đạo viện mỗi năm chiêu sinh đều có chỉ tiêu, dựa theo linh căn thiên phú mà sắp xếp, sau khi đã đủ thì sẽ dừng nhập học.

Rất nhiều phàm nhân có tứ linh căn, ngũ linh căn, năm nay không được sắp xếp, sang năm lại có linh căn thượng đẳng mới, lại bị quét xuống, cho đến khi tóc bạc trắng cũng chưa đủ tư cách để tiến vào đạo viện.

Ngoài linh căn, còn có một cách khác để vào đạo viện chính là công trạng.

Chính thần Thiên Đình tích lũy công trạng, có thể trao đổi để hậu duệ huyết thống nhập học, những người này cũng chiếm tổng số lượng người.

Với số lượng hậu duệ huyết thống càng ngày càng nhiều, số lượng người trao đổi công trạng cũng tăng vọt, gần một nửa số học sinh trong đạo viện đều có bối cảnh hậu duệ, điều này cũng là một bước cản trở con đường linh căn của phàm nhân.

Hộ bộ Thượng thư còn chưa nói xong, các chư thần trên điện đã phản đối ầm ĩ.

“Ta vì Thiên Đình mà cống hiến, lẽ nào không thể nhận được chút ưu đãi nào sao?”

“Hậu duệ vào đạo viện, cũng không phải không có trả giá, cũng đã trừ đi rất nhiều công trạng của bản quan!”

“Phù hợp với thiên luật, có lợi cho sự ổn định của Thiên Đình, đốc thúc quần thần lập công, một nghĩa cử được ba việc tốt sao lại có thể nói là cản trở bước tiến?”

“Thượng thư đại nhân, đệ tử và hậu nhân của ngài cũng không ít, lẽ nào chưa từng đổi qua công trạng?”

“Ha ha, người ta là Bồ Thiên chân truyền, khác với chúng ta, vừa quản Hộ bộ phân phát Thiên Tích, còn sợ tiến không được vào đạo viện?”

“...”

Sắc mặt Hộ bộ Thượng thư vẫn không thay đổi, ông ta đã đoán trước được phản ứng của các chư thần, yên lặng chờ Thiên Đế nói.

“Các ái khanh, yên tĩnh.”

Thiên Đế không gấp không vội nói: “Các ái khanh vì Thiên Đình mà tính toán lâu dài, cho nên cũng không phải là có tư lợi, bất quá việc hoán đổi công trạng là một việc quan trọng, cần phải từ từ thay đổi.”

Không nói không sửa, cũng không lập tức sửa, rất phù hợp với phong thái nhất quán cân bằng trước sau như một của Thiên Đế.

“Thần còn có một chuyện bẩm báo.”

Hộ bộ Thượng thư nói: “Mấy ngày trước, thần du hành phạm tục, gặp được một Thiên Sư chuyển thế, không biết việc này nên sắp xếp thế nào?”

“Thiên Sư chuyển thế!”

Chư thần kinh hô một tiếng, trong lúc nhất thời toàn bộ yên lặng, tất cả đều nhìn về phía Thiên Đế.

“Thiên Sư chính là người sáng lập Thiên Đình, há lại có thể lưu lạc phạm tục?”

Sắc mặt Thiên Đế không có chút biến hóa, nói: “Phong ấn điện Thiên Sư cũng chỉ chờ đến ngày Thiên Sư chuyển thế, bây giờ tìm được rồi, nên khởi động lại danh hiệu Thiên Sư!”

Các chư thần nhìn nhau, bọn họ đã giao tế qua lại với Thiên Đế hàng ngàn năm, vị chủ nhân trước mặt bọn họ đây cũng không phải là người dễ nói chuyện.

Hộ bộ Thượng thư nói: “Theo luật phong thần trước kia do Thượng Giới tổ sư lập, bất luận tu sĩ nào gia nhập Thiên Đình,

đều sẽ từ cấp cửu phẩm tích lũy công trạng.”

Thiên Đế nói: “Cách thức cơ bản không thể thay đổi, vị Thiên Sư này cũng chưa có phẩm cấp, cho nên tạm thời để cửu phẩm.”

Hộ bộ Thượng thư cúi người nói: “Bệ hạ thánh minh.”

Thiên Đế khẽ gật đầu, trầm ngâm một lát rồi nói.

“Bộ Lại Thị lang cầm ngọc chiếu của ta, đi đến phàm trần, thỉnh Thiên Sư chuyển thế vào Thiên Đình nghe phong hiệu!”

“Tuân chỉ.”

Bộ Lại Thị lang bước ra, cúi người nhận lệnh.

.....

Lại nói, Cổ Tiêu sau khi nhận được ý chỉ, trước tiên về Thiên Sơn bàn bạc với nhân tiên Thọ Sơn Công.

“Sư huynh, chuyện ở Lăng Tiêu điện hôm nay, có liên quan đến giáo của ta không?”

“Đó là lẽ đương nhiên, chuyện này liên quan đến yên bình của Thần Châu...”

Thọ Sơn Công giải thích lợi hại của việc này, đồng thời khuyên Cổ Tiêu không nên giữ ân oán cá nhân, chuyện là người ung kiếp cũng không phải chuyện xấu, có thể mượn La Hán Xá Lợi đột phá Phản Hư, đến thế trùng tu có trăm chiều tốt.

Cổ Tiêu hỏi ngày mai Thiên Sư chuyển thế ở chỗ nào, một đường bay thẳng đến vô danh hoang sơn, bắn khoãn mây hời mới tiến vào lòng đất.

Chương 630: Làm quan Thiên Đình (3)

Lúc này.

Tôn Trường Sinh đang giảng pháp cho bầy khi, nói đến chỗ hưng phấn vò đầu bứt tai.

“Các người nhớ rằng, chúng ta tu hành chỉ vì trường sinh, còn lại mọi thứ đều vứt bỏ.”

Cổ Tiêu đứng sau Tôn Trường Sinh, nghe được câu này thì trong lòng tràn đầy cảm khái, tuy rằng chưa có thức tỉnh Túc Tuệ, nhưng cũng rất giống đại sư huynh ở kiếp trước.

Vuốt thẳng y quan, thân hình hiển hóa trong hư không.

“Bản đạo Lại bộ chính thần Cổ Tiêu, nhận Thiên Đế sai khiến, thỉnh đạo hữu lên Thiên Đình nghe phong!”

Soạt!

Tôn Trường Sinh nghe được âm thanh, thì một bước nhảy lên, há miệng phun ra vô số lôi quang, vùng tay tung ra mấy trăm đạo phù triện.

“Định!”

Cổ Tiêu nói pháp tùy, không chỉ giam cầm lôi pháp phù triện, mà cả bầy khi, súc vật đều bất động.

Phản Hư!

Tôn Trường Sinh cảm nhận được áp lực khủng bố, mắt tròn lên, lập tức giơ tay cầu xin tha thứ: “Thượng thần tha mạng, văn bối chỉ là nhất thời trượt tay, không cần thận đánh rơi phù triện.”

Cổ Tiêu cười nói: “Ừm, vậy sấm sét thì sao?”

Tôn Trường Sinh vẻ mặt lúng túng, ngượng ngùng nói: “Đây là pháp thuật tiểu bối dùng để tẩy trừ hôi miệng, dùng quen rồi, không cần thận nên phun ra.”

“Giống, thật sự giống!”

Cổ Tiêu nhìn thấy bóng dáng đại sư huynh trên người Tôn Trường Sinh, bất luận cách nói chuyện hay làm việc đều giống

nhau.

“Tôn đạo hữu không cần nguy biện, bản đạo tới đây không có ác ý, ngược lại là tới đây ban quan.”

Tôn Trường Sinh vô cùng kinh ngạc nói: “Bản đạo từ trước đến nay chưa từng tới Thiên Đình, còn bởi vì dạy bầy khi, phạm vào luật pháp, Thiên Đế sao lại phong quan cho ta?”

“Đến nơi rồi sẽ biết.”

Cổ Tiêu không giải thích, đợi đại sư huynh tiến vào làm chủ Thiên sư điện, có lẽ có thể hồi phục ký ức kiếp trước.

Tôn Trường Sinh muốn từ chối, nhưng lại không không chế được sức lực, chỉ có thể gật đầu nói: “Vậy mời thượng thần đi trước dẫn đường, ta có mấy lời nói với bầy khi.”

Thân ảnh Cổ Tiêu lóe lên, biến mất trong hang động dưới lòng đất.

Tôn Trường Sinh nói với bầy khi: “Các người bây giờ đến núi Thanh Vân, bái nhập lệnh của đại ca ta, cho dù bốn Vương không thể quay lại, các người cũng có nơi yên bình để tu hành.”

“Đại Vương!”

Bầy khi không nở, trong đó có một con khi tính khí hung hãn, giờ nắm đấm muốn chống lại Thiên Đình.

“Không được nói linh tinh!”

Tôn Trường Sinh tuân theo lời sư tôn, địch mạnh thì nên cúi đầu, không nên vì hung hãn nhất thời, mà nên tích lũy sức lực chờ thời cơ.

Một lúc sau.

Cổ Tiêu và Tôn Trường Sinh đến bên ngoài Thiên Đình, gặp được đại tướng trấn giữ Thiên Môn.

“Mời!”

“Đa tạ, đa tạ.”

Tôn Trường Sinh cảm giác được ánh mắt đối phương nhìn hắn có chút kỳ quái, có hoài niệm, có triu mến, còn có một tia áy náy.

Một đường thẳng đến điện Lăng Tiêu.

Thiên Đế đã sớm nhận được tin tức, khi thấy Tôn Trường Sinh tiến vào thì cũng hết sức kinh ngạc.

“Yêu tộc?”

Cổ Tiêu cúi người nói: “Đúng là yêu tộc, nhưng là thiên sinh địa dưỡng, không phải long phượng kỳ lân, hẳn là thuộc tiên thiên bẩm sinh.”

Thiên Đế khẽ gật đầu: “Rất tốt.”

“Bái kiến Thiên Đế.”

Tôn Trường Sinh không cúi người như Cổ Tiêu mà tiến lên hai ba bước, quỳ xuống, ba vái chín lạy, hô to Thiên Đế vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

“...”

Thiên Đế trầm mặc không nói nên lời, chợt nhớ tới Thiên Sư năm đó, là người vượt mong ngựa giỏi nhất.

Các quần thần đứng hai bên trái phải phần lớn đều có quan hệ cũ với nhau, nhìn thấy động tác của Tôn Trường Sinh thì thấy thập phần quen thuộc, đều thở dài.

Thiên Đế hồi thần, nói: “Người mang thân phận Thiên Sư chuyển thế, tuy nhiên Túc Tuệ còn chưa thức tỉnh, khó thể đảm nhận vị trí siêu phẩm, cũng bởi vì phép tắc Thiên Đình có giới hạn, người nhậm vị trí cửu phẩm.”

“Người có nguyện ý không?”

“Nguyện ý nguyện ý, hạ quan nguyện ý.”

Trong lòng Tôn Trường Sinh có chút nghi hoặc về Thiên Sư chuyển thế làm người ta chán ghét, nghe nói phong quan, lại là một tiểu quan mà mình mơ tưởng, lập tức vui vẻ đồng ý.

Theo kinh nghiệm mà Sư Tôn truyền thụ, tiểu quan thoải mái hơn nhiều so với đại quan, chỉ cần không truy cầu thăng quan vậy thì cuộc sống thần tiên sẽ trôi qua rất đẹp.

“Thiên Sư đồng ý là được, chẳng những đáp ứng ân đức Thiên Đình, cũng xem như không phạm tổ chức.”

Thiên Đế hỏi: “Hiện tại Thiên Đình cai quản hàng triệu Thần Châu, không biết Thiên Sư có việc muốn làm không, trăm nhất định sẽ ủng hộ!”

Quần thần nghe vậy không khỏi âm thầm gật đầu.

Thiên Đế người cai quản Thần Châu ngàn năm, nói ra những lời như vậy chứng tỏ hắn còn quan tâm đến ân cũ.

Ai không muốn làm việc dưới sự dẫn dắt của lãnh đạo cũ chứ?

Tôn Trường Sinh bứt tai suy nghĩ hồi lâu, nhớ lại câu chuyện Sư Tôn từng kể, nói: “Bệ hạ, thần muốn đến Thiên lao canh giữ phạm nhân.”

“Thiên lao?”

“Nếu ái khanh có ý này, vậy ngoại trừ danh Thiên sư, thì sẽ đảm nhận thêm chức vụ cử phẩm quản doanh Thiên lao.”

“Bái tạ bệ hạ!”

Tôn Trường Sinh hoan thiên hỷ địa dập đầu, sau khi tạ ân thì nhìn ngó xung quanh, tự giác đi đến chỗ cuối cùng trong đại điện.

Trước mặt hắn là một vị quan mặc áo bào xanh, quay đầu lại cười hắc hắc.

“Đã lâu không gặp.”

Tôn Trường Sinh hơi giật mình, không hiểu người này có ý gì, lễ phép trả lời: “Bái kiến đại nhân, xin hỏi ngài là?”

“Quả nhiên giống hệt như ngàn năm trước.”

Quan viên áo xanh nói: “Bản quan là giám sát ngự sử Chúc Tiên, Tôn đạo hữu không cần khách khí.”

Tôn Trường Sinh trong lòng vui mừng liền bình tĩnh lại, suy nghĩ một lát, lập tức hiểu ra vì sao mình đột nhiên có thể trở thành quan, dường như Thiên Đình coi hắn là hóa thân của một ‘Thiên Sư’ chuyển thế.

“Thiên Sư, vậy chẳng phải là chủ nhân mà Ngưu đại ca thường nhắc đến đó sao? Có thời gian phải nói với Ngưu đại ca chuyện này.”

Sau khi tu hành hải ngoại trở về, Tôn Trường Sinh thường đến núi Thanh Vân dự yến tiệc với Hoàng Ngưu, đọc qua ‘Thiên sư truyện’, đối với truyền thuyết người sáng lập Thiên Đình cũng có chút quen thuộc.

Chương 631: Canh ngục Thiên lao.

Tâm tư xoay chuyển, Tôn Trường Sinh nói với Chúc Tiên: “Chúc đại nhân, kiếp trước ngài quen biết bản đạo sao?”

“Đương nhiên.”

Chúc Tiên nhìn xung quanh, đổi sang truyền thần thức: “Ngàn năm trước, kiếp trước đạo hữu cũng đứng ở vị trí này, hai chân trước sau đối diện với bản đạo.”

Vẻ mặt Tôn Trường Sinh kỳ quái hỏi: “Sao ngàn năm trôi qua rồi mà đạo hữu còn chưa thăng quan?”

“Giám sát ngục sử là chức quan bỏ đi, bản đạo có thể sống đến bây giờ đã là tốt rồi, làm sao có thể mong đợi được thăng chức?”

Chúc Tiên vẻ mặt cay đắng nói: “Năm đó bản đạo thấy ngục sử độc lập với Lục bộ, phẩm cấp nhỏ nhưng có thể vượt cấp thượng báo, dường như tầm thường nhưng có quyền trọng, kết quả ba lần thượng bị lộ bí mật, ba lần vào Thiên lao!”

“...”

Tôn Trường Sinh kinh ngạc nói: “Sao lại như vậy? Ngục sử không phải là tiểu báo cáo sao?”

Chúc Tiên lắc đầu nói: “Thiên Đình nhiều đại lão như vậy, bất kể người lén lút mò mẫm tâu lên thế nào, người ta chỉ cần tâm huyết dâng trào, tùy ý tính toán một phen, vết tích mò ra trong tay chưa kịp tâu lên bệ hạ bọn họ đã biết được nội dung.”

Tôn Trường Sinh chợt nhận ra, làm quan trên Thiên Đình với quan dưới phạm tục cũng tương tự nhau, coi trọng thực quyền hơn thực lực.

“Sao đạo hữu không chuyển sang Lục bộ?”

Chúc Tiên làm quan ngục sử đã hơn ngàn năm, ba lần bị giam vào Thiên lao, kết quả vẫn được xếp vào triều đình, chắc chắn có điểm gì đó hơn người.

“Sau khi ra khỏi thiên lao lần thứ ba, bản đạo đã nghĩ thông rồi.”

Chúc Tiên cười hắc hắc nói: “Bí chiết viết rồi không giao cho bệ hạ, mà là đánh động chính thần liên quan, vừa không bị người khác ghét bỏ, còn thu được rất nhiều lợi ích, nếu không làm sao có thể đột phá hóa thân?”

“Cao, thật cao!”

Tôn Trường Sinh giờ ngón tay cái lên, mím môi, ý thức được làm quan Thiên Đình nói dễ cũng khó.

Chúc Tiên nói: “Tôn đạo hữu người không cần học bản đạo, thân phận của ngài ở đây, khỏi cần quản Túc Tuệ có thức tỉnh hay không, thì chín phần chính thần trong Lăng Tiêu điện này đều phải gọi người một tiếng đại sư huynh!”

“Đại sư huynh...”

Tôn Trường Sinh khẽ lắc đầu hẳn quen thuộc với cuộc đời của Thiên Sư nên cũng hiểu biết nguồn gốc của danh xưng này.

“Chẳng lẽ ta thật sự là Thiên Sư chuyển thế? Chỉ là ta chưa bao giờ nghe nói, Thiên Sư có thân thể bất tử?”

Thuyết chuyển thế, chủ yếu dựa trên Phật giáo, huyền môn tin tưởng kiếp này tiêu dao. Tuy nhiên Tôn Trường Sinh lúc tu hành hải ngoại, từng hỏi Sư Tôn thể gian liệu có luân hồi chuyển thế, nhận được câu trả lời chắc chắn.

Sư Tôn trong mắt Tôn Trường Sinh, chính là Thượng giới chân tiên hạ phàm, cả Đông Thắng Thần Châu cộng lại cũng không thể so sánh được.

“Hơn nữa nhân tiên Tam giáo sẽ không nhận sai, Thiên Đình có rất nhiều chân thần cũng không nhận sai, sự việc này cũng cho thấy Ngươi đại ca tại sao lại coi ta như huynh đệ ruột!”

Tôn Trường Sinh cẩn thận suy ngẫm, phát hiện mình thật sự có khả năng là Thiên Sư chuyển thế.

Gần đến lúc hạ triều.

Thiên Đế lại nhắc đến Tôn Trường Sinh: “Tôn ái khanh, hiện tại đã nhậm chức Thiên Sư, sẽ mở lại phủ Thiên Sư, trở thành hàng xóm của trẫm.”

“Bái tạ bệ hạ!”

Tôn Trường Sinh khom người nói: “Bất quá thần còn chưa lập công, làm sao dám ngang hàng với bộ hạ, làm sao dám ở lại phủ Thiên Sư. Tạm thời ta túc trực ở Thiên lao, khi nào thăng cấp vượt phẩm thì sẽ vào ở, cũng không coi là hổ thẹn với cái tên Thiên Sư.”

“Rất tốt.”

Trên mặt Thiên Đế mang theo tươi cười, thần tử dưới trướng đều giống như Thiên Sư thì không cần lo âu Thiên Đình không hưng thịnh.

Đáng tiếc, thật đáng tiếc!

“Thiên lao do hình bộ quản lý, để Bạch Thị lang dẫn Thiên sư lên nhậm chức.

“Tuân lệnh!”

Bạch Thị lang cúi đầu nhận lệnh, quay đầu nháy mắt với Tôn Trường Sinh.

Tôn Trường Sinh có chút ngượng ngùng gật đầu, đáy lòng hoàn toàn tê dại, trên Thiên Đình đều là người lạ có chút quen thuộc, thực sự kỳ quái.

Hạ triều.

Bạch Tùy Tâm dẫn Tôn Trường Sinh đến Thiên lao, quen đường quen cửa, dù sao cũng đã làm cai ngục hàng trăm năm.

“Đại sư huynh, đến Thiên lao giống như về nhà vậy, bên trong từ trên xuống dưới đều là bộ hạ của bản đạo.”

Tôn Trường Sinh nói: “Bạch đạo hữu, bản đạo còn chưa thức tỉnh Túc Tuệ, người đừng gọi ta là đại sư huynh.”

“Được rồi, đại sư huynh.”

Thiên lao tọa lạc ở rìa phía tây của Thiên Đình, cách điện Lăng Tiêu mấy ngàn dặm, trên mặt đất có mấy cung điện tọa tu luyện, phạm nhân bị giam dưới lòng đất.

Trong đó có một cung điện lớn nhất, trên cửa treo tấm biển có hai chữ ‘Thiên lao’ lớn.

Tiến vào Thiên lao.

Người đang nhậm chức Hách ti ngục là Bồ Thiên Giáo chân truyền, thấy Bạch Tùy Tâm thì gọi một tiếng Sư Tổ, những hiệu úy khác, cấp thư lại quan lại cũng như vậy.

“Đây là Thiên Sư chuyển thế, bản đạo sư huynh, các người cũng nên xưng là Sư Tổ!”

Mọi người vội vàng bái: “Bái kiến Tôn Sư Tổ.”

“Không cần đa lễ.”

Tôn Trường Sinh đã tiếp nhận sự thật là Thiên sư chuyển thế, vô luận người có muốn hay không muốn, khi tất cả mọi người đều cho là như vậy, thì không phải cũng trở thành phải.

Hách ti ngục đi trước dẫn đường, đưa Tôn Trường Sinh đi tham quan Thiên lao.

“Thiên lao từ trên xuống dưới tổng cộng có mười tám tầng, đối chiếu với mười tám tầng địa ngục, tầng trên là dành cho người ít tội, tầng dưới là trọng tội. Đây là danh sách tù nhân hiện đang bị giam trong Thiên lao, Tổ Sư mời ngài xem!”

Tôn Trường Sinh do dự một chút nói: “Như vậy có được không?”

Bạch Tùy Tâm cầm lấy danh sách nói: “Có cái gì mà không được, trong Thiên lao này bồi phạt của sư huynh là lớn nhất, nói cái gì thì là cái đó.”

Hách ti ngục nói: “Tổ Sư ngài nhậm chức quản lao, chuyên môn phụ trách bắt nhốt, điều động phạm nhân, ngài nên xem danh sách này.”

“Nhìn bên này.”

Chương 632: Canh ngục Thiên lao (2)

Tôn Trường Sinh nhận lấy danh sách, dùng thần thức quét qua, kinh ngạc nói: “Thiên lao vậy mà giam giữ gần mười vạn tội phạm?”

“Đông Thắng Thần Châu bao la rộng lớn, có hàng trăm triệu sinh linh, mười vạn phạm nhân không tính là nhiều.”

Bạch Tùy Tâm nói: “Năm đó sư đệ còn đương chức, có nhiều nhất là trăm vạn tội phạm, tội ác còn nặng hơn bây giờ nhiều. Danh sách xếp hàng đi đến Trảm Tiên Đài mười năm cũng chưa hết.”

Thiên lao khác với phạm tục, bố trí rất nhiều trận pháp nghiêm ngặt.

Để ngăn nhăm lẩn giữa tù nhân và cai ngục, một tia pháp lực, thanh âm, thần thức cũng truyền không được.

Đứng ở bên ngoài Thiên lao có thể nhìn thấy dung mạo và động tĩnh của tù nhân, tù nhân bị giam ở trong lao không thể nhìn thấy bất kỳ ánh sáng nào, hoàn toàn bị phong ấn trong một hang động tối tăm và hỗn loạn.

Sau khi tuần tra từng tầng, Tôn Trường Sinh nhậm chức, chuyển vào điện cai quản.

“Trước tiên hãy xây dựng mối quan hệ tốt với đồng liêu!”

Tu vi của Tôn Trường Sinh đạt tới Thiên quân đỉnh phong, nhanh chóng tiếp quản việc trong ngục, sau đó ở trong điện bày biện tiệc rượu, chiêu đãi đồng liêu ở Thiên lao.

Vì Tôn Trường Sinh có thân phận tiền bối, tu vi quá cao, trong yến tiệc đồng liêu không thể buông xuống sắc mặt, lời nói ăn uống đều rất thận trọng.

“Đừng gọi ta là cái gì Sư Tổ, cùng làm việc ở Thiên lao, vậy thì coi ta như một bạn đạo bình thường mà đối đãi.”

Sư Tổ phân phó, mọi người đều đáp ứng.

Sau khi uống hết mấy vò rượu tiên, không khí bắt đầu náo nhiệt lên.

Khi Tôn Trường Sinh nghe ngóng chuyện của Thiên lao, mọi người đều nói cho hắn biết tất cả những chuyện mà mình biết, trong đó có rất nhiều quy tắc ngầm đều nói ra.

Ngưu hiệu úy nói: “Tu sĩ trong ngục tầng thứ chín không chịu nổi hình phạt lôi pháp, nên đã lên nói cho ta biết bí mật nơi cất giữ kho báu, ta lấy được hàng ngàn viên linh thạch mà không mất gì.”

“Cái này tính là gì!”

Hách ti ngục nói: “Mấy ngày trước khi bản đạo luyện đan, tình cờ thiếu gan rồng để làm thuốc dẫn, liền trực tiếp cắt nó từ cơ thể con ác long ở tầng ngục thứ mười ba. Không cần thận cắt quá nhiều, bây giờ còn chưa có ăn hết!”

Người một câu ta một câu, gần như coi tù nhân trong Thiên lao như tài sản riêng.

Tu sĩ bình thường thiếu cái gì đều phải đi kiếm, quan lại trong lao thì thiếu gì liền trực tiếp yêu cầu tù nhân.

Tôn Trường Sinh băn khoăn: “Cưỡng ép dụ dỗ như vậy những phạm nhân đó sau khi ra ngục có quay lại báo thù không?”

“Giao dịch công bằng, sao lại là cưỡng ép?”

Ngưu hiệu úy nói: “Ví dụ như các tu sĩ ở tầng thứ chín, mỗi ngày phải hứng chịu hàng trăm tia sét. Tuy nhiên uy lực lớn nhỏ của tia sét thì không phải chúng tôi nói là được.”

Trần thư lại ở bên cạnh tiếp tục cuộc trò chuyện: “Uy lực tăng lên, căn cơ của đạo nhân sẽ bị phá hủy, uy lực nhỏ một chút, hình phạt cũng sẽ bớt đau đớn hơn!”

“Hóa ra là như vậy.”

Tôn Trường Sinh vốn muốn hỏi hắn có thể lấy tinh huyết hay không, mười vạn phạm nhân trong Thiên lao, mỗi người một bát, thì chính là một vũng máu.

Súc vật phạm tục tươi cho Thạch Hầu, hiệu quả chắc chắn không bằng tinh huyết của tu sĩ, yêu tộc, có thể sớm hồi phục.

“Mới đến Thiên Đình, vẫn nên thận trọng một chút, khi quen đường quen lối rồi mới hành sự.”

Kể từ đó.

Tôn Trường Sinh hàng ngày đi kiểm tra Thiên lao, điều chuyển tù nhân dựa theo mệnh lệnh của Hình bộ.

Hoặc là thăng ngục, hoặc là hạ ngục, người trước giảm hình phạt, người sau tăng hình phạt.

Cùng một tầng cũng có sự khác biệt, chẳng hạn như chỗ nào đó ở Thiên lao có trận pháp nghiêm ngặt, không biết tại sao lại xuất hiện một lỗ hổng, phạm nhân không bị giam trong hang động tối tăm hư không, mà là trong ảo ảnh có hoa thơm chim hót.

Nên thỉnh quan lại Công bộ đến sửa chữa, trước khi sửa chữa, đó sẽ là cơ hội để tù nhân được nghỉ ngơi.

Có thể là do trận pháp ở Thiên lao quá phức tạp, hoặc có thể là phạm nhân thực lực ngang tàng, nhà lao từ trước đến giờ chưa nhà lao nào có vấn đề.

Chuyện này đối với Công bộ cũng là một chuyện tốt, đặc biệt hướng bộ hạ xin thần vị mới, chuyên môn sửa chữa trận pháp ở Thiên lao, quả thực chính là một mũi tên trúng ba đích!

“Học vấn của Thiên lao, rất sâu!”

Tôn Trường Sinh kinh ngạc, hắn đã nhìn thấy đủ loại quy tắc bất thành văn, trong số đó có một vị chính thần tu luyện thuật Tinh huyết đạo bí, mua tinh huyết của phạm nhân từ trong tay cai ngục.

Trong thời gian rảnh rỗi, hắn dự tiệc cùng với chính thần Thiên Đình.

Mỗi ngày đều có tiệc rượu, mười hai chính thần thay phiên nhau mời Tôn Trường Sinh uống rượu.

Người này gọi hắn là đại sư huynh, người kia gọi hắn một tiếng ca ca.

Tôn Trường Sinh thể nghiệm sâu sắc, năm đó đại danh của Thiên Sư vang dội đến cỡ nào, đối với thân phận Thiên Sư chuyển thế càng ngày càng được công nhận.

Một năm sau.

Cuối cùng cũng tìm được thời gian rảnh rỗi, Tôn Trường Sinh cười mây rời Thiên Đình, bay thẳng đến núi Thanh Vân, đáp

mây xuống hang Ma Vân.

“Đại ca, ta đến rồi đây.”

Hoàng Ngưu căn nguyên truyền ra: “Cái con khỉ ngang tàng này, ở Thiên Đình vui sướng quá, ta còn cho rằng ngươi đã quên ta rồi.”

Tôn Trường Sinh bước vào, thấy Hoàng Ngưu đang thấp hương bái trước linh bài Thiên Sư, cảm thấy kỳ lạ, bất lực hỏi: “Ngưu ca cũng biết, ta vô thanh vô cớ trở thành Thiên Sư chuyển thế.”

“Thành rồi, thành rồi.”

Hoàng Ngưu cầm linh hương vào lư hương rồi nói: “Bần đạo cũng đã chết một lần, sống lại cũng sống rất tốt.”

Tôn Trường Sinh nghi hoặc nói: “Nếu có một ngày, ta nhớ lại ký ức của kiếp trước thì làm thế nào?”

Ngươi không thể nhớ lại!

Hoàng Ngưu than phiền trong lòng, hăn tự biết Thiên Sư chưa chết, bề mặt thì an ủi nói: “Thiên Sư trong mắt bần đạo, sớm đã chết rồi, cho dù có thức tỉnh Túc Tuệ, đối với ngươi cũng chỉ là một món quà.”

Chương 632: Canh ngục Thiên lao (2)

Tôn Trường Sinh nhận lấy danh sách, dùng thần thức quét qua, kinh ngạc nói: “Thiên lao vậy mà giam giữ gần mười vạn tội phạm?”

“Đông Thắng Thần Châu bao la rộng lớn, có hàng trăm triệu sinh linh, mười vạn phạm nhân không tính là nhiều.”

Bạch Tùy Tâm nói: “Năm đó sư đệ còn đương chức, có nhiều nhất là trăm vạn tội phạm, tội ác còn nặng hơn bây giờ nhiều. Danh sách xếp hàng đi đến Trảm Tiên Đài mười năm cũng chưa hết.”

Thiên lao khác với phạm tục, bố trí rất nhiều trận pháp nghiêm ngặt.

Để ngăn nhăm lẩn giữa tù nhân và cai ngục, một tia pháp lực, thanh âm, thần thức cũng truyền không được.

Đứng ở bên ngoài Thiên lao có thể nhìn thấy dung mạo và động tĩnh của tù nhân, tù nhân bị giam ở trong lao không thể nhìn thấy bất kỳ ánh sáng nào, hoàn toàn bị phong ấn trong một hang động tối tăm và hỗn loạn.

Sau khi tuần tra từng tầng, Tôn Trường Sinh nhậm chức, chuyển vào điện cai quản.

“Trước tiên hãy xây dựng mối quan hệ tốt với đồng liêu!”

Tu vi của Tôn Trường Sinh đạt tới Thiên quân đỉnh phong, nhanh chóng tiếp quản việc trong ngục, sau đó ở trong điện bày biện tiệc rượu, chiêu đãi đồng liêu ở Thiên lao.

Vì Tôn Trường Sinh có thân phận tiền bối, tu vi quá cao, trong yến tiệc đồng liêu không thể buông xuống sắc mặt, lời nói ăn uống đều rất thận trọng.

“Đừng gọi ta là cái gì Sư Tổ, cùng làm việc ở Thiên lao, vậy thì coi ta như một bạn đạo bình thường mà đối đãi.”

Sư Tổ phân phó, mọi người đều đáp ứng.

Sau khi uống hết mấy vò rượu tiên, không khí bắt đầu náo nhiệt lên.

Khi Tôn Trường Sinh nghe ngóng chuyện của Thiên lao, mọi người đều nói cho hắn biết tất cả những chuyện mà mình biết, trong đó có rất nhiều quy tắc ngầm đều nói ra.

Ngưu hiệu úy nói: “Tu sĩ trong ngục tầng thứ chín không chịu nổi hình phạt lôi pháp, nên đã lên nói cho ta biết bí mật nơi cất giữ kho báu, ta lấy được hàng ngàn viên linh thạch mà không mất gì.”

“Cái này tính là gì!”

Hách ti ngục nói: “Mấy ngày trước khi bản đạo luyện đan, tình cờ thiếu gan rồng để làm thuốc dẫn, liền trực tiếp cắt nó từ cơ thể con ác long ở tầng ngục thứ mười ba. Không cần thận cắt quá nhiều, bây giờ còn chưa có ăn hết!”

Ngươi một câu ta một câu, gần như coi tù nhân trong Thiên lao như tài sản riêng.

Tu sĩ bình thường thiếu cái gì đều phải đi kiếm, quan lại trong lao thì thiếu gì liền trực tiếp yêu cầu tù nhân.

Tôn Trường Sinh băn khoăn: “Cưỡng ép dụ dỗ như vậy những phạm nhân đó sau khi ra ngục có quay lại báo thù không?”

“Giao dịch công bằng, sao lại là cưỡng ép?”

Ngưu hiệu úy nói: “Ví dụ như các tu sĩ ở tầng thứ chín, mỗi ngày phải hứng chịu hàng trăm tia sét. Tuy nhiên uy lực lớn nhỏ của tia sét thì không phải chúng tôi nói là được.”

Trần thư lại ở bên cạnh tiếp tục cuộc trò chuyện: “Uy lực tăng lên, căn cơ của đạo nhân sẽ bị phá hủy, uy lực nhỏ một chút, hình phạt cũng sẽ bớt đau đớn hơn!”

“Hóa ra là như vậy.”

Tôn Trường Sinh vốn muốn hỏi hắn có thể lấy tinh huyết hay không, mười vạn phạm nhân trong Thiên lao, mỗi người một bát, thì chính là một vũng máu.

Súc vật phạm tục tươi cho Thạch Hầu, hiệu quả chắc chắn không bằng tinh huyết của tu sĩ, yêu tộc, có thể sớm hồi phục.

“Mới đến Thiên Đình, vẫn nên thận trọng một chút, khi quen đường quen lối rồi mới hành sự.”

Kể từ đó.

Tôn Trường Sinh hàng ngày đi kiểm tra Thiên lao, điều chuyển tù nhân dựa theo mệnh lệnh của Hình bộ.

Hoặc là thăng ngục, hoặc là hạ ngục, người trước giảm hình phạt, người sau tăng hình phạt.

Cùng một tầng cũng có sự khác biệt, chẳng hạn như chỗ nào đó ở Thiên lao có trận pháp nghiêm ngặt, không biết tại sao lại xuất hiện một lỗ hổng, phạm nhân không bị giam trong hang động tối tăm hư không, mà là trong ảo ảnh có hoa thơm chim hót.

Nên thỉnh quan lại Công bộ đến sửa chữa, trước khi sửa chữa, đó sẽ là cơ hội để tù nhân được nghỉ ngơi.

Có thể là do trận pháp ở Thiên lao quá phức tạp, hoặc có thể là phạm nhân thực lực ngang tàng, nhà lao từ trước đến giờ chưa nhà lao nào có vấn đề.

Chuyện này đối với Công bộ cũng là một chuyện tốt, đặc biệt hướng bộ hạ xin thần vị mới, chuyên môn sửa chữa trận pháp ở Thiên lao, quả thực chính là một mũi tên trúng ba đích!

“Học vấn của Thiên lao, rất sâu!”

Tôn Trường Sinh kinh ngạc, hắn đã nhìn thấy đủ loại quy tắc bất thành văn, trong số đó có một vị chính thần tu luyện thuật Tinh huyết đạo bí, mua tinh huyết của phạm nhân từ trong tay cai ngục.

Trong thời gian rảnh rỗi, hắn dự tiệc cùng với chính thần Thiên Đình.

Mỗi ngày đều có tiệc rượu, mười hai chính thần thay phiên nhau mời Tôn Trường Sinh uống rượu.

Người này gọi hắn là đại sư huynh, người kia gọi hắn một tiếng ca ca.

Tôn Trường Sinh thể nghiệm sâu sắc, năm đó đại danh của Thiên Sư vang dội đến cỡ nào, đối với thân phận Thiên Sư chuyển thế càng ngày càng được công nhận.

Một năm sau.

Cuối cùng cũng tìm được thời gian rảnh rỗi, Tôn Trường Sinh cười mây rời Thiên Đình, bay thẳng đến núi Thanh Vân, đáp

mây xuống hang Ma Vân.

“Đại ca, ta đến rồi đây.”

Hoàng Ngưu căn nguyên truyền ra: “Cái con khỉ ngang tàng này, ở Thiên Đình vui sướng quá, ta còn cho rằng ngươi đã quên ta rồi.”

Tôn Trường Sinh bước vào, thấy Hoàng Ngưu đang thấp hương bái trước linh bài Thiên Sư, cảm thấy kỳ lạ, bất lực hỏi: “Ngưu ca cũng biết, ta vô thanh vô cớ trở thành Thiên Sư chuyển thế.”

“Thành rồi, thành rồi.”

Hoàng Ngưu cắm linh hương vào lư hương rồi nói: “Bần đạo cũng đã chết một lần, sống lại cũng sống rất tốt.”

Tôn Trường Sinh nghi hoặc nói: “Nếu có một ngày, ta nhớ lại ký ức của kiếp trước thì làm thế nào?”

Ngươi không thể nhớ lại!

Hoàng Ngưu than phiền trong lòng, hăn tự biết Thiên Sư chưa chết, bề mặt thì an ủi nói: “Thiên Sư trong mắt bần đạo, sớm đã chết rồi, cho dù có thức tỉnh Túc Tuệ, đối với ngươi cũng chỉ là một món quà.”

Chương 634: Phật Ma một thể.

Hôm nay.

Màn đêm nặng nề.

Huyền Vũ đang nằm mơ, gặp được một đạo lão râu trắng.

“Bái kiến Sư Tôn.”

Tu sĩ không phải chỉ được bái một người làm thầy, cho dù ở trong mộng gặp được người truyền pháp, Huyền Vũ cũng tôn trọng như thầy của mình.

Đạo lão vuốt vuốt bộ râu dài, nói: “Trúc Cơ của ngươi đã hoàn thiện được mấy năm rồi, lúc nào cũng có khả năng xảy ra lỗi kiếp, tuy nhiên vô luận có kết đan là vật linh dẫn thì cuối cùng cũng tất nhiên thất bại.”

“Tất nhiên?”

Sắc mặt Huyền Vũ hơi thay đổi, không phải trong lòng nảy sinh nghi ngờ, mà là nghĩ đến đại sư huynh và nhị sư huynh.

“Xin Sư Tôn chỉ cho ta một con đường sosongs!”

“Bản đạo có một pháp Phật môn luân chuyển, có thể truy tìm ký ức kiếp trước, bất quá pháp này có chút mạo hiểm...”

Đạo lão chậm rãi nói: “Có lẽ tâm đạo đã sụp đổ hoặc kiếp trước đoạt xá, đều là một loại biến mất thân xác. Cho dù ngươi có vượt qua giai đoạn luân hồi chuyển kiếp thì ký ức kiếp trước cũng sẽ bị ảnh hưởng, tình tình cũng sẽ đại biến!”

Huyền Vũ tỏ ra nghi hoặc, chính đạo tu sĩ cực kỳ kiêng kỵ đối với ngoại tà.

Một khi mất kiểm soát, hậu quả còn thảm khốc hơn cái chết.

“Sư Tôn, không biết kiếp trước đệ tử có quan hệ gì với ngài không?”

Ánh mắt Đạo lão như nhìn thấu thăng trầm của thế gian, hồi lâu mới thở dài.

“Đã là chuyện của rất lâu trước đó rồi, cũng không có nhiều nhân quả, chỉ là tuổi tác bản đạo đã quá lớn rồi, đối với quá

khứ có một chút hoài niệm khó hiểu.”

Huyền Vũ không biết rốt cuộc là đã bao lâu, có lẽ là một ngàn năm, cũng có lẽ ba ngàn năm, sau khi cẩn thận suy nghĩ mới nói.

“Mời Sư Tôn thi pháp.”

....

Diễn biến khác.

Lại nói về quan vị của Tôn Trường Sinh, dựa vào đại danh “Thiên Sư” “Đại sư huynh” cuộc sống ở Thiên Đình rất vui vẻ.

Chỉ trong vòng ba mươi năm, hắn đã thăng ba cấp.

Từ chức quan doanh cửu phẩm thành lục phẩm ti hách, vô luận là thực lực hay là quan hệ, đều có thể vững vị trí trong ngục.

Hôm nay.

Tôn Trường Sinh kết thúc tu hành, cầm theo lệnh bài đi vào Thiên lao tầng thứ mười tám.

Dựa theo số hiệu, rút tinh huyết, nhân tộc sẽ thu thập ít, yêu tộc thu thập nhiều.

Hơn chục vạn phạm nhân, rất nhanh chóng đã lấy được vô vàn tinh huyết.

“Nhiều tinh huyết tu sĩ thế này, nếu ở phạm tục thì không biết phải giết hại biết bao sinh linh, giờ đây không cần phạm sát nghiệp, cũng không cần phạm thiên luật, cách mấy ngày là có thể lấy một lần!”

“Sư Tôn nói quả nhiên không sai, bờ bến của đại quan chính là làm tiểu quan!”

Tôn Trường Sinh về đến động phủ, há miệng nuốt ngậm máu vào bụng.

Khoang bụng đã luyện thành nơi cất trữ đồ ngoại mục, chu vi mấy trăm trượng, đã chứa đầy tinh huyết của tu sĩ trong đó, trong đó bốn vạn tám nghìn Thạch Hầu dùng cũng dư thừa.

Sau khi hoàn thành công việc thường ngày, Tôn Trường Sinh ngồi tu hành.

Lúc này.

Một đạo tin truyền tới, cư nhiên đến từ Đông phương Đế Quân Hoa Dương Tử.

Tứ phương Đế Quân là chân thân sớm nhất ở Thiên Đình, sau đó ẩn mình ở hậu đài, thậm chí triều đường cũng không lộ mặt. Hoa Dương hiim nay xuất quan truyền tin, là bởi vì buổi lễ chân thân ngàn năm, mời Tôn Trường Sinh dự yến.

“Đế Quân đã mời, không thể không đi.”

Tôn Trường Sinh gọi quan lại dưới trướng đến, hỏi về sở thích của Đế Quân.

Ngưu hiệu úy nói: “Đông Phương Đế Quân thích nhất kinh cổ, thời gian càng lâu càng tốt, hoặc là thể loại dị thuật thượng cổ.”

Thần đạo chỉ dừng lại ở chân thân, tiến xa hơn một bước càng khó, khó rời khỏi Đông Thắng Thần Châu, cũng đừng nghĩ đến phi thăng tiên giới, cho nên Hoa Dương Tử đặt hy vọng vào thượng cổ điển tịch, tự mình lĩnh hội con đường vượt ra ngoài chân thân.

“Thượng cổ điển tịch...”

Tôn Trường Sinh đảo mắt một vòng, trong Thiên lao tầng mười tám có một phạm nhân, có lẽ đang cất giấu kinh cổ.

“Các ngươi đưa lệnh bài tầng mười tám cho ta, bản quan đi bãi phỏng đạo hưu, xin hẩn mấy cuốn điển tịch.”

Những phạm nhân bị giam ở tầng mười tám, tu vi đều đang trong giai đoạn thần hóa, bản án của bọn là vô cùng vô tận, bị giam cầm cho đến chết.

Trong đó nổi tiếng nhất là mấy Đại Ma Đầu, từng là chủ của Ma Giáo.

Sau khi Ma Giáo tiên nhân phi thăng, những Ma Đầu còn lại nhiều lần nghịch phản Thiên Đình. Tuy nhiên, có một số chi Ma Giáo, hoặc bị uy thế của Thiên Đình uy hiếp, hoặc được Tổ Sư chỉ điểm, quy quy cách cách tuân theo Thiên luật.

Từ Ma Đạo chuyển thành Bàn Môn, ngay cả công pháp tu luyện đều tăng, tu bổ, lược bỏ.

Tuy nhiên tội danh chỉ cần muốn điều tra thì sẽ có, các nhánh còn lại của Ma Đạo, từ trên xuống dưới đều bị giam cầm trong Thiên lao.

Để phòng ngừa Ma Đầu trốn thoát, lệnh bài trận pháp của tầng thứ mười tám do chính thần của Thiên lao tách ra giữ riêng, chỉ mở được khi kích hoạt cùng lúc.

Ngưu hiệu úy và những người khác nghe vậy thì cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đưa lệnh bài cho Tôn Trường Sinh.

Chuyện này không phải lần đầu xảy ra, Thiên lao mấy ngàn năm qua đều không xuất hiện vấn đề gì, năm đó khi quy tắc đặt ra cũng rất lỏng lẻo. Chẳng hạn, việc quan lại liên hệ riêng với phạm nhân, như vậy cũng là làm trái luật trời, giờ đây nó đã trở thành thói quen rồi.

Tôn Trường Sinh tiến vào tầng ngục thứ mười tám, cầm lệnh bài mở một nhà lao.

Lão đạo tóc bạc ngồi xếp bằng trong ngục, cảm nhận được cấm pháp dao động, nhướng mi nói: “Mấy ngày trước mới thu thập tinh huyết, sao bây giờ lại tới nữa?”

“Đạo hữu đừng nóng vội, hôm nay ta đến đây không phải vì tinh huyết.”

Tôn Trường Sinh nói ra yấn hội của Đông Phương Đế Quân, chấp tay nói: “Ta chỉ cần một cuốn kinh cổ, khi dự yấn trở về, ta nguyện ý đưa cho đạo hữu ngàn viên linh thạch.”

“Hừ! Thọ yấn của lão Hoa Dương, ta thà chết cũng không tặng quà mừng.”

Hãm Không nghe đến cái tên Đông Phương Đế Quân, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Chương 635: Phạt Ma một thể (2)

Chín trăm năm trước sơ chứng Thiên Quân, kết quả Hoa Dương Tử tới, lấy lý do Thiên Quân lười kiếp đánh chết phạm nhân, bắt đảo chủ mới nhậm chức không lâu là Hãm Không vào Thiên lao.

Khi đó Hoa Dương Tử đã là chân thân, có lẽ không so sánh được với nhân tiên, dễ dàng ức hiếp tâm thần.

Tôn Trường Sinh cười nói: “Đạo hữu xin đừng không chịu khuất phục như vậy, thọ nguyên của ngươi không quá năm trăm năm, có phải muốn đảo Hãm Không đạo thống đoạn tuyệt hay không?”

Hãm Không hỏi: “Nếu ta đưa kinh cổ cho ngươi, thì truyền thừa sẽ không bị đoạn tuyệt?”

Tôn Trường Sinh lắc đầu nói: “Không dám bảo đảm, có linh thạch rồi ngươi chẳng phải sẽ sống lâu hơn đó sao.”

Hãm Không trầm mặc hồi lâu, rồi chậm rãi lấy ra một cuốn kinh cổ.

Ma Giáo có lịch sử lâu đời, có Thượng Giới Tổ Sư bảo hộ, trải qua nhiều thế hệ, đảo Hãm Không thu thập được không ít kinh tịch độc bản.

“Đa tạ đạo hữu.”

Tôn Trường Sinh cẩn thận ghi nhớ, cư nhiên lại là một cuốn chính đạo do bậc hiền nhân viết ra, liền vung tay ném linh thạch vào ngục giam.

Khởi động lệnh bài, khóa chết trận pháp.

Cưỡi mây bay về phía điện Đông Phương Đế Quân, trên đường gặp được không ít chính thần, thân mật chào hỏi.

Không lâu sau.

Đến điện Đế Quân, xung quanh Tôn Trường Sinh đã tụ tập hàng trăm chính thần, ít nhất cũng có ba vị tam phẩm.

Từ trên mây đáp xuống, tự nhiên sẽ có Thiên binh dẫn đường.

Một lúc sau.

Một âm thanh vang khắp cung điện: “Tôn Thiên Sư, một cuốn đạo kinh thượng cổ.”

Quần thần đã đến đây nghe vậy thì đều lộ ra vẻ mặt kỳ lạ, nghe nói Thiên Sư giới đào mộ nhất, bây giờ đã đầu thai rồi vậy mà vẫn giữ được cái tài nghệ này.

Hoa Dương Tử ngồi thẳng người, so với ngàn năm trước thì khí thế uy nghiêm hơn nhiều.

“Tôn Thiên Sư, mời thượng tọa.”

“Đa tạ Đế Quân.”

Tôn Trường Sinh ngồi ở vị trí bên phải, bên cạnh là Cổ Hiếu, hiển nhiên là người quen sắp xếp.

Các vị chính thần đã đến đông đủ, yến hội chính thức bắt đầu.

Hoa Dương Tử nói: “Năm đó Thiên Sư thích nhất là mỹ tửu, bản đạo đã bỏ ra hàng trăm năm tìm kiếm khắp Thần Châu, tìm được không ít rượu ngon ngàn năm, hôm nay ta lấy hết ra, chúc mừng vì sự hưng thịnh của Thiên Đình, chúc mừng vì Thiên Sư trở lại!”

Các vị chính thần đồng thanh nói, chỉ thấy Thiên binh lần lượt mang vò rượu ra.

Thiên Đình đã cai trị Thần Châu ngàn năm, thực lực của Thiên binh ít nhất cũng là kim đan, nhìn động tác run rẩy khi bung rượu, cũng không biết trong vò có bao nhiêu rượu.

Rào!

Thiên binh rót rượu, đổ như nước hồ.

Ly rượu đó cũng là vật phi phàm, hàng ngàn cân rượu rót vào đó, cũng chỉ mới rót đầy.

Tôn Trường Sinh không khỏi ngưỡng mộ: “Không hổ là Phản Hư chân thần, là một trong những thần đầu của Thiên Đình, chỉ riêng rượu dùng cho yến hội này thôi cũng có thể lấp đầy mấy cái hồ lớn.”

Chính thần tọa ở nơi đây cũng phi thường, hàng ngàn cân rượu mà đều nâng đầu uống hết.

Hương thơm của rượu tràn ngập, thấm vào ruột gan.

Tôn Trường Sinh uống liên tục mấy chén, cũng không dùng pháp lực gì hóa giải, kỳ thực có chút say.

“Rượu ngon!”

Mấy vị Thiên binh đang đợi ở bên cạnh, khi thấy ly rượu đã cạn thì lập tức rót đầy.

Yến tiệc kéo dài mấy ngày, Tôn Trường Sinh buông bỏ tửu lượng, một mình uống cạn mấy chục hũ, chưa kể những mỹ vị khác như gan rồng, tủy phượng, bất kỳ món nào trong đó đều là thượng đẳng linh vật giới phàm trần.

Bữa tiệc kết thúc, Tôn Trường Sinh say đến mức lão đảo bước ra khỏi đại điện.

“Về Thiên lao.”

Cưỡi mây đạp gió bay hơn hai ngàn dặm, pháp lực bỗng nhiên không vận hành thông suốt, mây dưới chân tan đi, thân hình rơi xuống đất.

Một tiếng phốc lớn, đập xuyên cung điện.

Tôn Trường Sinh gãi gãi đầu nhìn bốn phía, vô số linh đan diệu dược.

“Đây là...điện Tiên Đan của Hộ bộ?”

Hộ bộ ở Thiên Đình là bộ phận xa hoa nhất, quản lý tất cả các linh vật khoáng sản ở Đông Thắng Thần Châu, dưới trướng có bộ phận phụ trợ thứ ba về đan dược pháp khí phù chú, sau khi luyện chế các linh vật xong, thì bán cho chính thần.

Đây cũng là một trong những lợi ích của việc làm chính thần trên Thiên Đình, chỉ cần có đủ hương hỏa, linh thạch, có thể mua được bất kỳ đan dược pháp khí nào.

“Xâm nhập Đan Điện cũng chính là tội lớn, phải mau chóng rời khỏi đây thôi.”

Tôn Trường Sinh vận chuyển pháp lực, mùi rượu phần lớn lập tức tiêu tán, ngay khi chuẩn bị hóa thành tia sáng rời đi, thoáng thấy một lò luyện đan đứng sừng sững trong điện.

Ngọn lửa thất sắc bùng cháy dữ dội, tầng tầng phong ấn nghiêm ngặt, nhưng cũng không ăn được nắp lò đập lên nảy xuống liên tục. Dường như thứ đang luyện chế trong lò là một vật sống, không ngừng động vào phong ấn, mỗi lần lấp lò hở ra, mùi thơm nồng nàn của đan dược, Phật quang tràn ra.

“Đan dược của Phật môn?”

Tôn Trường Sinh thay đổi ý định, hai mắt lấp lánh, thuận theo khe hở của nắp lò nhìn vào bên trong.

“Trong lò vậy mà là Xá Lợi? Hơi thở như vậy sợ là vị La Hán nào đó lưu lại, làm sao linh sơn chí bảo như vậy lại có thể xuất hiện ở Thiên Đình?”

“Khó trách lò luyện đan không ngừng động đây, Xá Lợi La Hán tuy là vật chết nhưng vẫn giữ được ý chí Phật pháp, sợ là độ khó khi cưỡng tu luyện hóa có thể sánh với nhân tiên đầu pháp!”

Tôn Trường Sinh nghĩ tới đây liền ý thức được mình sợ rằng đã thấy được tuyệt mật rồi.

Thiên Đình dám luyện hóa Xá Lợi La Hán, với phản nghịch Tam Giáo có khác gì đâu?

“Chuồn thôi, chuồn thôi, không thể để chuyện này vấy bẩn...”

Tôn Trường Sinh tay bắt pháp quyết, khôi phục lại mái cung điện bị thủng.

Kết quả là dung quang còn chưa kịp bay ra khỏi Đan Điện, một tia Phật quang đã tóm lấy hắn, cưỡng ép hắn vào lò luyện kim.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Tôn Trường Sinh theo bản năng vận chuyển pháp lực, há miệng phun ra mấy trăm phù triệu hộ thân, ngăn chặn ngọn lửa cuồng nộ trong lò luyện đan, ngẩng đầu nhìn Xá Lợi La Hán ở gần đó, phát hiện trên đó đầy vết nứt.

Chương 636: Phạt Ma một thể (3)

“Cái hạt Xá Lợi này sắp tịch diệt!”

Đồng!

Trong lò luyện đan vang lên một tiếng động lớn, Xá Lợi La Hán vỡ thành bột phấn, hóa thành vô lượng Phật quang, xuyên thấu cơ thể Tôn Trường Sinh.

La Hán truyền thừa to lớn, xác thịt Thiên Quân cũng chịu không nổi trong phút chốc biến thành bột phấn. Trong lò đan vô số linh vật tụ ở đỉnh lò, được hỏa linh sắc thành được lực phát tán, giữ cho thần khí thần chí của Tôn Trường Sinh lưu lại.

Một lúc sau.

Xác thịt tan nát của Tôn Trường Sinh được khôi phục lại, toàn thân trần trụi, tất cả pháp bảo và linh vật thu thập cất trữ những năm qua đều bị Phật pháp truyền thừa nghiền thành tro bụi.

Chỉ có tinh huyết trong bụng, Thạch Hào là miễn cưỡng giữ lại được, dưới sự chiếu rọi liên tục của Phật quang, chúng hợp nhất thành một thể với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Bùm!

Thân thể Tôn Trường Sinh lại nứt toác, một khắc sau lại khôi phục lại, lặp đi lặp lại hàng trăm lần, cuối cùng cũng miễn cưỡng tiếp nhận Xá Lợi La Hán.

Đồng thời.

Động tinh huyết trong bụng cũng đã biết mất, tất cả đều dung nhập vào Thạch Hào, chỉ thấy những thạch đầu ban đầu lần lượt sống dậy, biến thành bốn vạn tám nghìn đạo hình dáng khi, huyết ảnh có khả năng tự nhận thức hẳn.

“Đại Vương, Đại Vương!”

Một loạt thanh âm quen thuộc đánh thức Tôn Trường Sinh đang trong cơn mê.

“Các con, các con cuối cùng cũng sống lại rồi?”

Huyết ảnh nghe được lời này thì lần lượt gật đầu, cao giọng hô “Đại Vương”, lần lượt nhảy vào trong cơ thể Tôn Trường Sinh, giống như chim én về tổ, nhập làm một thể với hắn.

Mỗi một đạo huyết ảnh nhập vào, pháp lực của Tôn Trường Sinh lại tăng thêm một phần.

Thân thể vượn hầu vốn dĩ bất tử, cũng lần lượt nhiễm hóa thành huyết ảnh hư hư thực thực, ở trạng thái này, thể xác và linh hồn dung hợp rất nhanh.

Khi huyết ảnh dung hợp.

Truyền thừa La Hán vẫn chưa dừng lại, vô lượng Phật quang tràn vào cơ thể Tôn Trường Sinh, những đường vân vàng xuất hiện dày đặc trong thân thể huyết ảnh, trông có vẻ hỗn loạn không có thứ tự, nhưng nếu nhìn kỹ những vòng đó hóa ra là kinh văn Phật pháp.

Sau một thời gian dài.

Tôn Trường Sinh và bốn vạn tám nghìn huyết ảnh dung hợp, thân thể hắn từ hư chuyển sang thực, thân hình cũng hồi phục vượn hầu xích sắc.

Cảm nhận được năng lượng trong cơ thể dường như vô cùng vô tận, Tôn Trường Sinh nhẹ nhàng nắm chặt nắm đấm, hư không xuất hiện vết nứt như mạng nhện, chỉ cần dùng một chút sức lực cũng có thể phá vỡ.

Gầm!

Hét lên bầu trời, ma khí xông lên.

Tôn Trường Sinh vuốt ve giữa lông mày, không biết từ lúc nào khắc lên hàng vạn chữ làm dấu hiệu, vân chuyển pháp lực vàng sẫm trong thân thể, sau đầu đột nhiên xuất hiện một vàng quang Phật pháp, quanh người tản phát ra Phật quang dày đặc, hư không nứt ra những đóa sen vàng, truyền ra những tiếng tụng kinh.

“Bản đạo lấy đạo pháp làm cơ sở, dung hợp bốn vạn tám nghìn huyết thần tử Ma Đạo, cũng luyện hóa Xá Lợi La Hán...”

“Tam giáo hợp nhất, Phật Ma một thể, cuối cùng thành nhân tiên!”

Tôn Trường Sinh nhảy ra khỏi lò đan, trần trụi đứng giữa không trung, mái tóc đỏ rực như lửa.

Lại nói về mấy ngày trước.

Thiên lao.

Tầng thứ mười tám.

Hãm Không có được một ngàn linh thạch, há miệng hút vào, trong nháy mắt toàn bộ linh khí bị hút hết.

Những viên đá xanh nhanh chóng xỉn màu, lần lượt hóa thành bột phấn.

“Ngụm linh khí này có thể duy trì được hơn trăm năm, trước khi tận thọ, nếu không tìm được biện pháp ra ngoài, vậy thì làm một con chó đầu hàng Thiên Đình, không thể làm đứt đoạn đạo thống của đảo Hãm Không...”

Hãm Không với thân phận là chủ đảo đương thời, đã biết được nhiều bí mật của giáo phái, chẳng hạn như ở thánh địa của Ma Giáo, chẳng hạn như bí pháp thần thông liên lạc với Thượng Giới Chân Ma.

Thiên Đình không dám tiêu diệt hoàn toàn Ma Giáo, nguyên nhân trọng yếu là sợ hãi Thượng Giới Chân Ma.

Một vài ngày trôi qua.

Hãm Không đột nhiên cảm giác được một luồng gió, Thiên lao nghiêm ngặt trùng trùng, trong ngực giống như một không gian độc lập, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ một ngọn gió nào từ bên ngoài thổi vào.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì?”

Hãm Không chỉ bối rối trong giây lát trước khi pháp lực chuyển hóa thành một đạo ánh sáng từ trong khe hở thoát ra ngoài.

Linh khí nồng đậm ở bên ngoài nói cho Hãm Không biết đây không phải là ảo giác, hãm hít một hơi thật sâu, linh khí như lốc xoáy chui vào bụng hãm, nuôi dưỡng kinh mạch đan điền đã khô cạn mấy trăm năm.

“Người có phải là tiểu gia hỏa đảo Hãm Không không?”

Bên tai vang lên một âm thanh âm dương quái khí, Hãm Không dùng thần thức quét qua, hần nhìn thấy một lão nhân tóc bạc trắng sắc mặt hồng hào, đạo bào đen trắng.

“Âm Dương Giáo chủ, người vẫn chưa chết?”

“Bản tọa còn nghĩ đến chuyện làm chó cho Thiên Đình, nhưng ông trời không đồng ý!”

Ánh mắt Âm Dương liếc nhìn bốn phía, khịt mũi: “Đừng trốn tránh nữa, vẫn bối như mấy người, còn cách bản tọa xa lắm.”

Chục đạo thân ảnh xuất hiện, tất cả đều là Ma Đạo, Bàn Môn lỗi lạc bị giam ở tầng thứ mười tám.

Một vị yêu thần Long tộc cười nói: “Đạo hữu nói đùa rồi, ta chỉ đang thắc mắc, Thiên Đình có phải đang có âm mưu cố ý thả chúng ta ra ngoài, mượn cơ bao vây giết chúng ta hay không!”

Quỷ thần vô vọng dường như thật dường như không nói: “Thiên Đình hành sự không cần liêm sỉ, nhưng cũng không nói chắc được.”

“Không cần lo lắng, Thiên lao nhất định xảy ra chuyện gì đó.”

Âm Dương nói: “Bản tọa là Chân Ma thân truyền, trong thần chí có ấn ký của Sư Tôn, nếu như đấu pháp lẫn nhau bị chết, sẽ kinh động đến ông ấy!”

Mọi người nghe vậy, sắc mặt nhất thời trở nên vui vẻ.

Chân Ma khó đối phó hơn so với Chân Tiên, hậu giả có chút cổ kị, trừ khi thật cần thiết nếu không sẽ không hạ thế.

Chương 637: Chấn động Thiên Đình.

Tiền giả không kiêng nể gì cả, có thể vừa giết Âm Dương, nhưng sau một lát ý thức của hắn đã nhập vào cơ thể đệ tử, giết chết tất cả kẻ thù của hắn.

Hãm Không lắc đầu: “Chân Ma che chở thì thế nào? Người Thiên Đình có nhiều chân thần Phản Hư, dễ dàng bắt hết chúng ta trở lại, lẽ nào có thực lực phá vỡ trận pháp trốn thoát khỏi Thiên Đình?”

Trận pháp bao phủ Thiên Đình tương đối chặt chẽ, do chính thần Công bộ không ngừng gia cố, ngàn năm nay không biết đã bao phủ nặng tới mức nào.

Âm Dương cười lạnh nói: “Bất luận thế nào, cũng phải chiến đấu, chúng ta trước hết hãy đem thả hết phạm nhân vô kỳ hạn ra, số lượng chỉ có mười hoặc tám vạn, đủ để Thiên Đình hỗn loạn rồi.”

Lúc này.

Một đạo thân ảnh đi đến tầng ngục thứ mười tám, Ngưu hiệu úy đang cùng ti ngục đi kiểm tra định kỳ.

“Các người...”

Ngưu hiệu úy đang định mắng, tên gia hỏa nào giám đột nhập vào Thiên lao mà chưa được phép, thì hắn ta bất ngờ nhận ra danh tính của một số yêu quỷ, đánh ha ha quay đầu rời đi.

“Hôm nay uống rượu có chút say, quay về ngủ một lát.”

“Hừ!”

Vô Vọng quỷ thần cười lạnh một tiếng, thổi khí vào Ngưu hiệu úy và những người khác, từng người ánh mắt đờ đẫn ngã xuống đất.

Yêu thần Long tộc nói: “Thời gian không còn nhiều, chia nhau hành động.”

Đám người khê gật đầu, hóa thành những đạo quang bay ra khỏi Thiên lao, giải thoát tất cả đệ tử ma giáo, yêu tộc, những phạm nhân tội ác tày trời đang bị giam giữ.

Trận pháp của Thiên lao rất khó phá vỡ, nhưng có thể dùng thần thức điều khiển lính canh ngục, để bọn họ mở cửa Thiên lao.

Rất nhanh.

Hàng vạn yêu ma quỷ quái hội tụ ở tầng một Thiên lao, trong ngục toàn bộ chính thần và lính canh ngục đều ngất xỉu.

“Tiếp theo phải làm thế nào?”

“Chẳng lẽ cứ mơ hồ mà xông ra ngoài, vậy chính thần Thiên Đình một bạt tai sẽ đánh chết!”

Đúng lúc này.

Một luồng khí tức cực kỳ kinh khủng từ phía đông truyền đến, đầu tiên là ma khí bay lên tụ thành mây trên bầu trời, lại có vô lượng Phật quang ngưng tụ thành ngàn trượng kim thân.

Hãm Không kinh hãi nói: “Đây là Ma Đạo Nhân Tiên?”

“Không chỉ thế, Phật Ma một thể...”

Âm Dương đã sống hai ngàn năm, trải qua rất nhiều chuyện, hai mắt sáng ngời nhìn kim thân Phật môn.

“Cấp cường giả thế này, Thiên Đình cũng không ngăn được, chúng ta theo hấn cùng rời đi!”

....

Thiên Trì.

Nước hồ lấp lánh.

Thiên Đế ngự tọa ven hồ, gấp một cây trúc linh, pháp lực tụ thành dây câu cá thả xuống nước.

Tứ Phương Đế Quân ngồi ở hai bên trái phải, lần lượt đại diện cho Tam giáo và những người khác, Lăng Tiêu điện phía trước là nơi xử lý các công việc triều chính, Thiên Trì phía sau mới là nơi quyết định hướng đi tương lai của Thiên Đình.

Chuyện nhỏ mở hộp lớn, chuyện lớn mở hộp nhỏ.

Từ lúc Tôn Trường Sinh tiến vào lò luyện đan, bốn vị Đế Quân càng nắm chặt tay nhau liên thủ.

Sau khi Bắc Phương Đế Quân thành chân thần, kế thừa danh hiệu Thánh Dương, mặt mang lo lắng nói: “Bệ hạ, thần cảm thấy chuyện này quá mạo hiểm.”

“Ái khanh không cần lo lắng cho Thiên Sư, Nhân Tiên không phải dễ chứng như vậy.”

Thiên Đế nói: “Thiên Sư dung hợp Xá Lợi, nhiều nhất là có căn cơ nhân tiên, còn phải tu hành mấy trăm năm. Đến lúc đó mấy người nhớ nhung tình cảm cũ, âm thầm lưu tay, đừng đánh chết!”

Thánh Dương lắc đầu: “Thần không phải là lo lắng cho Thiên Sư, cho dù hắn có thành Nhân Tiên, cho dù sau lưng có Phật giáo, giả thần Thiên Đình, thế nào cũng không lại được với trời.”

“Thần lo lắng là hai ngàn năm một kiếp, chẳng phải là quá bi thảm sao?”

Thánh Dương chân thần không thuộc Tam giáo, người ủng hộ hắn cũng là chính thần ngoài Tam giáo, cho nên Tôn Trường Sinh vào lò luyện đan, mới biết Thiên Đế đã bắt tay liên hợp với Tam giáo để thúc đẩy đại kiếp, giảm bớt chuyện áp lực cho giới tu tiên.

Trong đại kiếp, người chết nhiều nhất chắc chắn là tu sĩ không có căn cơ.

Đệ tử Tam giáo có thể sa ngã, nhưng không thể làm tổn hại đến căn cơ của Tiên tộc, ngược lại có thể loại bỏ tạp chất giữ lại tinh hoa.

“Vô Lượng Thiên Đạo!”

Hoa Dương Tử tuyên một tiếng hiệu: “Đạo hữu, đây là một nhất cử vô lại, hy sinh cái nhỏ để bảo vệ cái lớn, cũng là duy trì hòa bình cho Đông Thắng Thần Châu!”

Thánh Dương thần liếc mắt nhìn hai vị Đế Quân còn lại, toàn bộ đều trầm mặc không nói, rõ ràng là ủng hộ Hoa Dương Tử.

Nội bộ Tam giáo đang chiến đấu quyết liệt, nhưng khi đối với bên ngoài vẫn sẽ bảo vệ vị trí của Tiên tộc.

Thiên Đế xoa dịu tình hình nói: “Do sức mạnh của hương hỏa ngày càng mỏng, trăm năm qua trên Thiên Đình không có

chân thần mới, điều này đã gây ra rất nhiều oán khí trong lòng chân thần.”

“Nếu cứ tiếp tục như vậy, không cần đợi đến đại kiếp tiếp theo, Thiên Đình sẽ tự sụp đổ.”

“Cho nên trước tiên tiến hành một lần đại kiếp, xem xem hiệu quả thế nào, lại quyết định xem hai ngàn năm nữa có nên thúc đẩy tiếp hay không!”

Nói đến đây, Thánh Dương cũng không thể cự tuyệt.

“Cứ chiếu theo lời bệ hạ nói.”

Thiên Đế khẽ gật đầu, hắc phong thần đã ngàn năm, Thiên Đình sớm đã hình thành thế cân bằng ổn định, hắc chỉ cần ở giữa làm trung gian, có thể để Đông Thắng Thần Châu thuận theo ý mình.

Bồm!

Cần câu rung lên, Thiên Đế vung nhẹ, câu được con cá vàng dài ba tấc.

“Con cá này có duyên với trẫm!”

Thiên Đế triệu tập Thiên binh đang chờ ở bên cạnh, phân phó: “Đưa đến đạo viện, thỉnh viện chủ đích thân tụng kinh niệm hóa, tương lai có thể trở thành chính thần của Thiên Đình.”

Thiên nhân ánh lên vẻ ghen tị, hắc đã đứng gác mấy chục năm, còn không bằng một con cá vừa cắn câu.

“A Di Đà Phật! Bệ hạ từ bi, công đức vô lượng.”

Phật môn Đế Quân Tế Thiện tuyên một tiếng Phật hiệu, nói: “Hôm nay còn một việc khác cần phải định, khi đại kiếp xảy ra, sẽ cử chính thần nào đi đấu pháp với Thiên Sư?”

Chương 638: Chấn động Thiên Đình (2)

Sắc mặt Thiên Đế không đổi, trong khi ánh mắt của ba vị Đế Quân thì hơi nheo lại.

Nói là đi đấu pháp, thực ra là đi chết, khi Tôn Trường Sinh thăng cấp thành nhân tiên, thì chính thần Thiên Đình đã không còn ai có thể là đối thủ của hắn.

Hoa Dương Tử nói: “Căn cứ theo tỷ lệ chính thần tông môn, chúng ta sẽ thành lập một đội quân Cầm Ma, phụ trách đi bắt Thiên Sư. Sau khi toàn bộ Cầm Ma chết, chúng ta sẽ giao tay chịu phục!”

“Cách này khả thi, công bằng.”

Tiết Thiên giáo Đế Quân Thiên Linh đồng ý nói: “Những người không có bối cảnh, chính thần dựa vào việc thi qua các kỳ thi của đạo viện, có thể cử vào đội quân Cầm Ma, cũng là nhường chỗ cho những người mới vào đạo viện.”

Thánh Dương âm thầm thở phào một hơi, sợ Tam giáo để chính thần dưới trướng hắn ta đi chết, trở thành Đế Quân lẻ loi, nhưng hắn cũng thường xuyên đưa ra phản đối.

“Một số tông môn chỉ còn lại một chính thần, nếu đưa bọn họ tới đó đạo thống của bọn họ sẽ bị đoạn tuyệt, làm như vậy có phải quá tàn nhẫn không?”

“Sai rồi!”

Hoa Dương Tử nói: “Thiên Đình căn bản muốn giảm bớt số lượng tông môn, mà trận đại kiếp này, vừa hay xảy ra nhanh quá trình.”

Tế Thiện, Thiên Linh đều gật đầu đồng ý, Tam giáo hận không thể ngoài bọn họ ra, chẳng còn lại bất kỳ tông môn nào cả.

Thiên Đế trầm mặc, không gật đầu cũng không có phản đối.

Ngày nay ngoài hai mươi bộ thuộc quyền quản lý của Thiên Đình, theo số lượng bộ phận ngày càng tăng mới, hầu hết đều thực thuộc Thiên Đế.

Một hai người nhìn có vẻ quyền không lớn, nhưng kết hợp lại thì nhân số cũng không ít.

Những chính thần này bị Thiên Đế lôi kéo, tương lai sau khi hoàn toàn kiểm soát Thiên Đình, bọn họ sẽ dần dần bị thay thế bởi chính thần Tam giáo.

Trận đại kiếp này là một cơ hội!

Bên bờ Thiên Trì năm người nhưng có tâm nhãn của trăm người, trên mặt thì đáp ứng chọn ra những người xứng đáng ứng kiếp, ở đây nói thì hay, quay đầu nhất định phân phó chính thần dưới trướng tránh đại kiếp.

Cuối cùng bao nhiêu người chết trong đại kiếp, đều dựa vào bản lĩnh của họ!

Tại thời điểm này!

Một đám mây ma bao phủ bầu trời, biển hàng ngàn dặm tối đen như mực.

Thiên Đình từ khi thành lập cho đến nay, ngàn năm trời trong nắng ấm, đây là lần đầu tiên xuất hiện cảnh tượng như vậy.

Thiên Đế cau mày, nghi hoặc hỏi: “Đây chính là Thiên Sư chuyển thế?”

Thiên Linh nhìn thấy kim thân hư ảnh ngàn trượng, liếc nhìn Tề Thiện, bóng gió nói: “Chẳng lẽ vị La Hán này kiếp trước còn tu cả Ma lực?”

Tề Thiện không thềm đề ý, nhưng trong lòng thì lăm bằm, không chừng vị này chính là La Hán phóng hạ đồ đao.

Phản ứng lớn nhất chính là Hoa Dương Tử, hẩn ở Bồ Thiên Giáo tu hành ngàn năm, không chỉ một lần đi Trấn Ma Tháp nơi giam giữ yêu ma, thậm chí còn nhìn thấy luyện chùy đạo tâm huyết hải vô tận.

“Đây là...huyết Ma Tử!”

....

Điện Thiên Cơ.

Một mảnh linh quang tụ thành bảo kính, trên đó hiển thị khung cảnh Đan Điện Thiên Đình.

Minh Chân Tử luôn chú ý đến Thiên Đình, thúc đẩy đại kiếp
càn quét Thần Châu, không dám phạm bất kỳ sai lầm nào.

Tôn Trường Sinh từ trong lò đan nhảy ra, khí tức đáng sợ trực
tiếp đánh vỡ bảo kính, tu vi của hắn huyền bí đến mức không
ai thăm dò được nếu không lén lút dò xét.

“Nhân Tiên?”

Minh Chân Tử gần như cho rằng mình đã nhìn nhầm, lập tức
thi triển thuật Tiết Thiên, từng thiên cơ bắt đầu trở lại.

Lúc này thiên cơ đã rõ ràng, nội dung chiêm đoán cũng rất chi
tiết.

Cảnh tượng hiện lên trước mắt Minh Chân Tử đầu tiên là
huyết hải vô biên chấn động, một hạt huyết châu bị thoát ra
ngoài, biến thành một viên thạch màu huyết, vô tình bị một
con vượn hầu nhặt được, hai người dung hòa một thể.

“Không phải Thiên Sư, là Huyết Ma Tử?”

Sắc mặt Minh Chân Tử dữ tợn, vắn vẹo, hắn chống lại ý muốn
chửi rủa, lấy ra đồng tiền linh bảo, thi triển thuật Tiết Thiên.

Lần này không phải là chiêm đoán Thiên Đình hay Tôn
Trường Sinh, mà là chiêm đoán về việc Tiết Thiên Giáo trong
đại kiếp thì thuận theo Thiên đạo thể nào, bỏ lấy lợi ích lớn
nhất.

Cái gì mà Bồ Thiên Giáo, Phật Giáo, ý trời không thể xâm
phạm, đến cả Thiên Đình đều có thể bán được!

Đồng tiền linh bảo rơi xuống đất, linh quan lóe sáng.

Một thiên cơ mơ hồ tràn vào đầu Minh Chân Tử, vẻ mặt vốn
đã đang tức giận dần biến thành một nụ cười quái dị.

.....

Bồ Thiên Giáo.

Một đạo linh quang truyền đến chính điện.

Thọ Sơn Công đang suy tính, nguồn gốc ma khí trên người
Tôn Trường Sinh, thì nhận được đạo tin tức xong sắc mặt đột
nhiên đại biến.

“Huyết Ma Tử?”

Lập tức hóa thành một đạo quang, trong nháy mắt xuất hiện ở Trần Ma Tháp, do ngàn năm chưa Trần Bồ yêu ma quỷ quái, trong đó chỉ còn lại hai thể thập phương Diệt Ma Đại trận còn lại những thi thể khô héo.

Đôi mắt lấp lánh linh quang, nhìn xuyên qua các tầng trận pháp.

Chỉ thấy huyết hải dưới chân tháp đã khô cạn, không còn thân ảnh Huyết Ma Tử

“Tên trọc đáng chết!”

Thọ Sơn Công nhin không được chửi một tiếng, chỉ riêng Huyết Ma Tử chuyển thể đã khó đối phó, mà Phật giáo còn dâng Xá Lợi La Hán.

Phật Ma một thể, thực lực còn cường hãn hơn kiếp trước.

Năm đó Huyết Ma Tử một mình đối mặt với hơn chục vị nhân tiên Thần Châu vây giết, cuối cùng vẫn là dựa vào tứ bảo của Bồ Thiên Giáo Thượng Thế tổ sư miễn cưỡng mới phong ấn được, bây giờ đi đâu tìm được nhiều tiên nhân như thế?

Huyết Ma Tử đáng sợ nhất là thân thể không chết không diệt, nhân tiên cũng khó mà đối phó, trong lúc đấu pháp lẫn nhau không ngừng hút tinh huyết, sức lực không ngừng tăng lên!

“Thiên Đình có mấy chục vị chân thần, mượn trợ giúp của trận pháp chế ngự, có lẽ vậy khôn được Huyết Ma Tử.”

Thọ Sơn Công tâm tư biến đổi, lập tức triệu hồi hai vị nhân tiên, sau đó hóa thành một đạo quang bay về hướng Thiên Đình.

con đường cầu tiên của phàm nhân...”

Chương 639: Chấn động Thiên Đình (3)

“Quyết không được để Huyết Ma Tử trốn khỏi Thiên Đình!”

.....

Thiên Đình.

Đan điện.

Tôn Trường Sinh không biết mình đã quấy động bao nhiêu sóng gió, liền thu hồi pháp lực khí pháp, kiểm tra ký ức nhiều thêm trong nguyên thần.

“Huyết Ma Tử gây ra đại kiếp diệt thế, mong muốn chính là luyện hóa hàng vạn sinh linh Thần Châu, hóa thành huyết hải vô tận, sau đó đột phá cảnh giới Chân Ma, bất khả chiến bại.”

“Đây là cái lý tưởng vớ vẩn gì vậy? Yên yên ổn ổn mà phi thăng không được à, tại sao còn muốn vô địch thiên hạ?”

Tôn Trường Sinh khẽ lắc đầu, khinh thường cái kiếp trước ngu xuẩn, chẳng trách chết không tung tích.

“Su Tôn từng nói, thực lực mạnh rồi thì càng phải cẩn trọng, để tránh bị tai họa, chết vì kiêu ngạo phóng túng. Chỉ có nhiều bạn ít thù mới là chân chính vô địch!”

Tôn Trường Sinh nhớ lại lời dạy của Su Tôn, thân hình lắc lư rời khỏi Đan điện, vung tay xua tan Phật quang, ma vân.

“Tình hình hôm nay đã bị bại lộ bản đạo tuyệt đối không phải là Thiên Sư chuyển thế, cũng không biết còn có thể làm quan ở Thiên Đình nữa không.”

“Nhưng đã thành Tiên Nhân, chức quan này có hay không cũng không sao, quay trở lại phạm tục từ từ tích lũy công đức, giảm trừ nghiệp lực kiếp trước, phi thăng đến Tiên giới tìm Su Tôn!”

Tôn Trường Sinh lập xong kế hoạch cho sau này, hóa thành đạo quang bay về hướng Thiên lao.

Yên lặng chờ đợi chính thân Thiên Đình tới, thương lượng bàn bạc, hoặc tiếp tục làm quan hoặc là từ chức Thiên Sư.

Nhân Tiên đồn quang, vạn dặm gần trong gang tấc.

Tôn Trường Sinh trong nháy mắt xuất hiện bên ngoài Thiên lao, cau mày phát hiện toàn bộ chính thần và lính cai ngục đều ngất xỉu nằm trên mặt đất, tựa như bị bí thuật nào đó làm cho mê man.

Vẫn chưa kịp tỉnh dậy, chỉ thấy hàng ngàn yêu ma quỷ quái từ dưới chạy ra, quỳ dưới đất dập đầu vái lạy.

“Bái kiến Ma Tổ/Tiên bối/Thượng Tiên/Đại Thánh...”

Ma đạo tu sĩ nhìn thấy Ma Vân cuộn cuộn thì xưng là tổ, yêu tộc thấy thân hình vượn hầu thì xưng là Đại Thánh, Bàn môn tả đạo thì xưng là tiên bối, thượng tiên, hàng ngàn âm thanh vang lên.

Tôn Trường Sinh nhận ra những gia hỏa này, ngày thường lấy không ít máu.

Ngay lúc đang định lên tiếng hỏi bọn họ làm sao trốn thoát khỏi ngục, chỉ thấy từng đạo thần quang từ bốn phương tám hướng bay tới.

Đế Quân tứ phương, mỗi vị đều mang theo chục vị chân thần, nghiêm giọng quát.

“Yêu hầu, sao ngươi dám tự mình thả đám yêu ma này ra!”

Tôn Trường Sinh cúi đầu liếc mắt nhìn yêu ma đang quỳ bái, sau đó nhìn chân thần ở xung quanh.

Nào biết mình đã rơi vào trong bẫy!

Từ lúc tham gia yến hội của Đế Quân, rồi không biết tại sao lại rơi xuống Đan điện, tất cả đều là chân thần Thiên Đình bí mật không chế, nếu không Thiên lao ngàn năm qua chưa từng có có yêu ma trốn thoát, sao hôm nay lại có sự cố này.

Tôn Trường Sinh cũng không thể cãi được, Thiên Đình có hàng vạn cách để quy tội hắn.

“Sur Tôn từng nói với ta, chỉ cần ngươi đủ cường đại, không gây nên nghiệp chướng thì toàn thiên hạ đều là người tốt. Hôm nay mới hiểu được, lời Sur Tôn nói, cũng không nhất định là đúng!”

“Bản đạo chỉ cầu trường sinh, tự dung có một cái nôi từ trên trời rơi xuống!”

Tôn Trường Sinh liếc nhìn Hoa Dương Tử, lạnh giọng nói.

“Đạo hữu có nhận ra bản tọa là ai không?”

“Huyết Ma Tử!”

Hoa Dương Tử vận pháp lực, hiện thân thành chân thân cao nghìn trượng, như thể đang nhìn xuống một con kiến.

“Vạn năm trước giáo phái của ta có thể phong ấn ngươi, bây giờ cũng có thể làm được!”

Tôn Trường Sinh ngoáy ngoáy tai, nói: “Bản tọa không thích ngẩng đầu nhìn người...”

Vừa nói hắn vừa tung một chưởng về phía Hoa Dương Tử, khiến khoảng không vỡ tan thành một hố đen khổng lồ.

Cảnh giới tiên nhân vốn đã là giới hạn của phạm trần, có thể dễ dàng xé nát hư không, lúc đấu pháp lẫn nhau dư âm còn lại tất cả hóa hư vô.

Nắm đám tựa như núi, âm vang đánh về phía thân hình chính thần.

Âm!

Âm thanh truyền đi ngàn dặm, cả Thiên Đình đều đang rung chuyển.

Thân hình chân thần trong nháy mắt vỡ thành bột, Hoa Dương Tử khôi phục như cũ, hơi thở có chút không ổn định.

“Khởi trận!”

Mệnh lệnh hạ xuống, vô số chính thần kích hoạt pháp lực, kích hoạt toàn bộ trận pháp trong cung điện, ngưng tụ thành vô số thần quang hướng về phía Tôn Trường Sinh.

Hàng chục vị chân thần đồng thời ra tay, ở trong phạm vi Thiên Đình, thực lực bọn họ có thể phát huy đến cực điểm.

“Đây là...trận Lưỡng Giới Thập Phương diệt ma?”

Tôn Trường Sinh có được ký ức của Huyết Ma Tử, hắn bị nhốt ở tháp Trấn Ma vạn năm, sớm đã quen thuộc với trận pháp này.

“Đội hình có chút vội vàng, khác xa so với thủ đoạn của chân tiên rồi!”

Cười lên vài tiếng quái dị, thân thể Tôn Trường Sinh tiếp tục phóng vọt lên, biến thành một vượn hầu xích sắc khổng lồ cao tới vạn trượng, đạp trời đất dưới chân, mây gió cuộn cuộn vây quanh.

“Hôm nay, bản tọa sẽ đập nát cái Thiên Đình này, để báo lại những năm tháng cầu đạo cực khổ!”

Sau khi dung hợp ký ức của Huyết Ma Tử, mặc dù Tôn Trường Sinh là chủ đạo, nhưng cũng có ảnh hưởng đến tính cách của hắn, sau khi rơi vào bẫy của Thiên Đình thì trực tiếp phát hỏa, thể phải đòi lại công bằng.”

Thiên Đình tập hợp mấy chục vị chân thần, dựa vào pháp lực mấy chục vạn chính thần, thi triển thần quang diệt ma, quét đến trên người Tôn Trường Sinh, tạo thành một vết thương dài trăm trượng, nhưng trong chớp mắt vết thương đã khôi phục như lúc ban đầu.

Năm đó Huyết Ma Tử có thể càn quét khắp Thần Châu là dựa vào cơ thể bất tử của mình, bây giờ tái xuất, chính đạo đương nhiên không thể phá giải.

Tôn Trường Sinh cũng biết, tự mình đột phá diệt yêu đại trận rất khó, cho nên hắn chỉ đơn giản nhắm vào chính thần bình thường.

Tay trái của hắn phóng ra vô lượng Phật quang, tay phải vung lên Ma vân cuộn cuộn, há miệng hút vào tinh khí thần chí, thậm chí còn nhắc chân lật người giẫm chết rất nhiều chính thần.

Chương 640: Đạp nát Lăng Tiêu.

Bùm bùm bùm...

Một loạt tiếng ầm đáng sợ, chu vi trăm dặm đều hóa thành tro bụi, không biết bao nhiêu chính thần đã bỏ mạng.

Sắc mặt Hoa Dương Tử âm trầm, sự tình đã vượt quá dự liệu, thực lực của Tôn Trường Sinh còn khó đối phó hơn so với nhân tiên thường gặp, nếu không sớm trấn áp, một mình hắn có lẽ diệt trừ cả Thiên Đình.

Khi đó không còn là kiếp nạn nhỏ nữa, mà là đại kiếp luân hồi!

Thiên Linh sắc mặt lo lắng, nhưng trong đáy lòng lại theo phân phó của sư huynh, thi triển thuật Tiết Thiên chặn đứt hướng tấn công của Tôn Trường Sinh. Nếu ở đây có nhiều đệ tử của Tiết Thiên Giáo, đến trước ngăn chặn bước tấn công, nếu không sẽ không can thiệp Tôn Trường Sinh tàn phá.

Thánh Dương càng xuất công không xuất lực, phát hiện Thiên Đình lần này chơi quá trơn rồi, ý nghĩ đầu tiên trong đầu hắn chính là trở về Thánh Dương quốc.

Hiện tại đã đạt được thuật hương hỏa phong thần, bách tính Thánh Dương quốc có thể ủng hộ chân thần tiêu hủy, ngày sao có thể bảo đảm chân thần đời đời không đoạn tuyệt, còn hơn ở trên Thiên Đình bị gạt bỏ loại trừ?

“Hồng hồng hồng...”

Sau khi lần lượt giết chết hàng vạn chính thần, Tôn Trường Sinh thôn tính quá nhiều tinh khí, đồng thời sức mạnh càng được tăng lên, tính khí ngày càng thiên về Huyết Ma Tử.

Ngẩng mặt lên trời gào thét, dùng hai tay đâm vào ngực, thú tính bắt đầu vượt qua nhân tính!

Một bước nhảy lên giữa trời, Tôn Trường Sinh ý thức được, Thiên Đế chính là kẻ chủ mưu hại mình.

Nhớ lại khoảng thời gian khó khăn cầu đạo, quá trình đó không biết đã chết đi sống lại mấy trăm lần, tất cả nỗ lực, cũng phải trút hết lên người Thiên Đế.

“A Di Đà Phật!”

Tể Thiện hóa thành một thân Phật Đà Pháp cao ngàn trượng, không ngừng niệm kinh Huyền Áo, gọi lên Xá Lợi La Hán trong thân thể Tôn Trường Sinh.

Àm!

Trên người Tôn Trường Sinh tỏa ra Phật quang vô lượng, áp đảo yêu khí cuộn cuộn, hung thần sát khí lúc đầu từ từ tiêu tán.

“A Di Đà Phật!”

Nghe Tôn Trường Sinh tuyên Phật hiệu, Tế Thiện lộ ra vẻ vui mừng, đang định thi triển thiết triện liên hoa để thuyết phục hắc hổ đao xuống, đến Linh Sơn rửa sạch nghiệp chướng, thành công cụ công đức Phật giáo.

Nhưng chỉ thấy bàn tay đang che trời của hắc hổ lao tới, đập nát kim thân Phật Đà, bắt Tế Thiện trong lòng bàn tay.

“Có vui không?”

Tôn Trường Sinh ở trong Phật quang lấy lại được lý trí, ánh mắt chăm chọc, không đợi Tế Thiện trả lời, đã nhét hắc hổ vào trong miệng.

Nhai vài lần rồi nuốt thẳng vào trong bụng để luyện hóa.

Những vị chân thân Phật môn khác sắc mặt đều biến, một lời thốt lên không thể nào, Xá Lợi La Hán là bảo vật của Phật giáo, thi triển Phật môn bí pháp có thể đánh thức bản năng, đạt được mục đích không chế người truyền thừa.

Tôn Trường Sinh ợ lên một tiếng, phun ra một đoàn Phật quang.

Phật quang cuộn cuộn trên đất, tụ thành hình dáng Tế Thiện, nhưng pháp lực đã giảm đi hơn năm phần.

Tôn Trường Sinh nói: “Mùi vị Phật pháp đúng là không tồi, cái thân hương hỏa nguyện lực này mùi vị quá hôi quá buồn nôn, Sư Tôn từng nói với ta, thà chuyển thế cũng không thể làm ô uế hương hỏa!”

Hoa Dương Tử nhin không được hỏi: “Người mở miệng là nói đến Sư Tôn, không biết là vị Ma Đầu nào?”

“Sư Tôn của bản tọa là Thiên Thượng Chân Tiên, há có thể để người vu khống?”

Lửa giận của Tôn Trường Sinh lại dâng lên, thân hình vỡ nát thành hư không, sau đó phía sau Hoa Dương Tử vỡ vụn, một móng vuốt khổng lồ xuất hiện.

“Chém!”

Mi tâm Hoa Dương Tử lóe lên, Thất Tinh kiếm xoay quanh móng vuốt khổng lồ, chém đứt.

Tôn Trường Sinh khen ngợi: “Bảo bối tốt!”

Linh quang trên cánh tay lóe lên, một cánh tay mới lại mọc ra, cánh tay rơi xuống đất kia hóa thành mấy đạo hình hầu huyết ảnh, hoặc là bay lên trời hoặc là chui xuống đất, bỏ nhào về phía chính thần đang chủ trì trận pháp của Thiên Đình.

“Huyết Thần Tử!”

Hoa Dương Tử ngay lập tức nhận ra những phân thân đó chính là ma lực thần thông khét tiếng thứ hai của Huyết Ma Tử.

Tôn Trường Sinh cảm thấy mấy cái còn chưa đủ, bèn từ trên người túm lấy một nắm lông, nhẹ nhàng thổi, hóa thành bốn vạn tám nghìn Huyết Thần Tử, không sợ chết bỏ nhào về hướng Chính Thần.

Chỉ trong chốc lát, vô số chính thần tiếng tăm của Thiên Đình bị chết, Thiên binh vô danh cũng chết vô số.

Chính thần Thiên Đình không còn duy trì được đại trận Diệt Ma, hoặc là chiến đấu với Huyết Thần Tử hoặc là ôm đầu bỏ chạy, giới tu tiên ngàn năm yên bình, bản lĩnh chiến đấu của tu sĩ đã giảm đi một nửa.

Nhiều chính thần không quan tâm đến việc vây sát Tôn Trường Sinh nữa, nhao nhao thi triển pháp thuật chôn vùi Huyết Thần Tử, để đồng môn nhân tộc không bị chết hết.

Huyết Tử Thần và Tôn Trường Sinh có cùng nguồn gốc, sở hữu thân thể bất tử, mặc dù bị chân thần giết nhưng chớp mắt đã biến trở về trạng thái ban đầu.

Một thời gian, Thiên Đình đã chân tay lúng túng.

Tôn Trường Sinh thấy một màn này thì hưng phấn gãi đầu bút
tau, vỗ tay cười nói: “Chơi vui lắm, vui lắm!”

“Huyết Ma, sao dám điên cuồng như vậy?”

Một tiếng hét từ xa ngàn dặm truyền đến, thanh âm còn chưa
dứt bóng người đã đến, người đang vội vàng đi đến chính là
Thọ Sơn Công.

Thọ Sơn Công thấy Thiên Đình đang hỗn loạn, thay vì tức
giận thì ngược lại rất hài lòng, ngày hôm nay số lượng chính
thần chết một hai ngàn năm tới cũng chưa có bù được hết, hiệu
quả của đại kiếp còn tốt hơn so với dự tính.

Chỉ cần Tôn Trường Sinh đầu hàng, Đông Thắng Thần Chân
có thể yên ổn ngàn năm!

“A Di Đà Phật!”

Vô lượng Phật quang từ phương tây bay tới, toàn bộ bầu trời
biến thành màu vàng kim, Đại Giác La Hán thiên tọa trên Phật
quang, vẻ mặt từ bi.

“Tôn đạo hữu, ngưỡng mộ đã lâu!”

Lại một giọng nói vui vẻ khác vang lên, Ming Chân Tử xuất
hiện từ trong không trung, ba đồng tiền linh bảo bay xung
quanh, như thể vật sống.

Chương 641: Đạp nát Lăng Tiêu (2)

Tôn Trường Sinh lạnh lùng liếc nhìn, thân hình không ngừng thu nhỏ lại bốn tắc, pháp lực ngưng tụ đến cực hạn.

“Bản tọa thật là có mặt mũi, vậy mà có thể hấp dẫn được tiên nhân Tam giáo cùng tề tựu đông đủ, cho dù hôm nay ta có chết, cũng không còn gì hối tiếc nữa!”

“Sức mạnh của đạo hữu kinh thiên động địa, huống chi bản đạo ba người, cho dù thêm ba người nữa cũng khó giết được!”

Minh Chân Tử nhẹ nhàng vuốt bộ râu dài, cười nói “Hôm nay Thiên Đình đạo hữu cũng đã náo rồi, không thì rút lui đi, tìm một nơi linh sơn phúc khí để tu luyện thì thế nào?”

“A Di Đà Phật!”

Đại Giác La Hán ngắt lời, nói: “Ma Đầu này thủ đoạn tàn nhẫn, tàn sát chính thần Thiên Đình, há có thể để hắn rời đi?”

Thọ Sơn Công nói: “Hắn là Huyết Ma Tử chuyên thế, một khi rời khỏi Thiên Đình, nhất định sẽ luyện hóa hàng vạn sinh linh thành huyết hải, gây nên đại kiếp Thần Châu!”

Ming Chân Tử lắc đầu nói: “Theo chiêm toán của bản đạo, Tôn đạo hữu không phải Huyết Ma.”

“Bản đạo quả thực không phải Huyết Ma, nhưng cũng sẽ không cứ như vậy mà rời đi.”

Tôn Trường Sinh nhẹ nhàng nói: “Sư Tôn từng nói, một khi đã ra tay thì không được nương tay, kéo dơi mấy người tìm được biện pháp hoàn hảo khác lại đến cửa giết ta!”

“Cuồng ngạo!”

Thọ Sơn Công vung tay áo, một pháp lực áp đảo quét qua.

Đại Giác La Hán vẻ mặt từ bi, nhưng thủ đoạn thì lại đen tối nhất, triển pháp khơi động Xá Lợi La Hán, lại thi triển bí thuật thần chí hướng về thần chí Tôn Trường Sinh.

Ming Chân Tử tay bắt phát quyết, ba đồng linh bảo biến hóa thành Nhật Nguyệt Tinh, biến thành trận pháp Thủy Lạc thần quang.

Nhân Tiên triển pháp, trời đất rung chuyển.

Tường chừng như một thủ đoạn phiêu phiêu nhẹ nhàng, thực chất lại nặng ngàn cân, đã không còn gì có thể níu kéo.

Yêu ma quỷ quái ở trên mặt đất dõi theo trận chiến này thấy sự xuất hiện của ba vị nhân tiên, thì vội vàng quay trở lại Thiên lao, đồng thời kích hoạt trận pháp của mười tám tầng, ngăn chặn tác động của trận đấu pháp.

Thiên lao mà vốn dĩ ban đầu vô cùng căm ghét, giờ đây lại biến thành nơi trú ẩn!

Chân thần thì đang cố gắng tiêu diệt Huyết Thần Tử, đột nhiên phát hiện Huyết Thần Tử tự tiêu tán, cũng không tìm thấy tung tích.

Tôn Trường Sinh thu lại bốn vạn tám nghìn Huyết Thần Tử, pháp lực lại đều đặn tăng lên, xung quanh người xuất hiện tầng tầng lớp lớp nếp gầy hư không, dường như đang bài xích sự tồn tại của nó.

“Khó trách Huyết Ma Tử muốn ở phạm trần đột phá Chân Ma?”

Sau khi nuốt chửng hàn vạn chính thần, pháp lực của Tôn Trường Sinh lại lần nữa bạo phát, đối với hành vi của Huyết Ma Tử cũng đã hiểu rõ.

Nghiệp lực tích lũy là nhờ hành huyết hải chân kinh đã hoàn toàn cách ly Huyết Ma Tử khỏi tiên giới, nếu hắn muốn phi thăng thượng giới chỉ có hai lựa chọn, một là tích công đức tiêu trừ nghiệp lực, hai là buộc phải phá vỡ rào cản của tiên giới.

Phản Hư Nhân Tiên có năm ngàn năm thọ nguyên, cho dù hắn cố gắng kéo dài tuổi thọ qua vạn năm, cũng khó có thể tiêu trừ hết nghiệp lực của Huyết Ma.

Như vậy chỉ còn lại con đường thứ hai, chân tiên hạ phạm là buộc phải phá vỡ ranh giới giữa hai cõi, cho nên trên lý thuyết thì thượng chân ma có thể cưỡng ép thăng thiên.

“Việc này để sau rồi nói, vô luận tích lũy bao nhiêu nghiệp lực, cũng phải diệt cái Thiên Đình này trước!”

Tôn Trường Sinh nhìn ba đạo thần quang rơi xuống người hắn, thân thể có tan nát cũng không phản kháng, xác thịt của hắn bay lơ lửng trong không trung, một hóa hai, hai hóa ba, ba hóa vô tận.

Một mảnh huyết hải rộng lớn vô tận xuất hiện trên thiên khung.

Mười vạn yêu ma quỷ quái ở Thiên lao, cung cấp huyết tinh cho Tôn Trường Sinh mấy chục năm qua, luyện thành huyết hải còn rộng lớn hơn so với Huyết Ma Tử.

Đột nhiên.

Trong huyết hải hiện ra một khuôn mặt to lớn, cái miệng sắc bén, hai mắt đỏ rực.

“Hôm nay, diệt Thiên Đình!”

Lời vừa dứt, huyết hải nổi lên sóng cuồn cuộn, hóa thành huyết vũ dày đặc.

Thiên Đình mảnh đất linh sơn địa phúc ngàn năm, bây giờ tằm trong huyết vũ, chớp mắt trở nên hoang tàn héo úa, cung điện trùng trùng biến thành đồng đổ nát, chỉ còn lại một vài phủ động của chân thần là miễn cưỡng duy trì được.

Pháp lực của chính thần miễn cưỡng cũng có thể ngăn được, những người thực lực kém hơn thì hóa thành huyết thủy.

“Vô lượng vô tôn! Đạo hữu hoàn toàn nhập ma rồi!”

Minh Chân Tử thở dài, xua tay, hai đạo thần quang bay lên trời.

Thần quang cong vẹo như rắn, sau khi ngưng tụ lại hóa thành hai con rồng.

Thọ Sơn Công và Đại Giác La Hán đồng thời ra tay, tổng cộng có sáu con rồng, nhìn chỉ bé bằng bàn tay nhưng lại bao vây hoàn toàn huyết hải.

Huyết hải dù có lặn lộn thế nào, huyết thủy huyết vũ đều khó có thể xuyên thủng sáu con rồng.

Ba vị nhân tiên vận pháp lực đến cực hạn, từng đạo linh quang xuyên thấu vào sáu con rồng, hoàn toàn giam giữ Tôn Trường Sinh.

“Đây là thủ đoạn cuối cùng của mấy người sao? Chỉ với mấy con rồng này, thật là làm bần đạo thất vọng!”

Tôn Trường Sinh thay vì sợ hãi thì lại mỉa mai nói: “Các ngươi từng người quý trọng mạng sống của mình, kéo bị thương khó mà thắng thiên được, bần đạo thì không giống, dù sao đời này cũng không có hy vọng thắng thiên...”

“Ngay khi từ bỏ cả thân pháp lực này, vậy thì có sao?”

Tôn Trường Sinh tự lẩm bẩm, nhưng lời rơi vào tai ba bị tiên thì như sấm sét giữa trời quang.

Thọ Sơn Công biến sắc, theo bản năng rút pháp lực ra, nhưng đột nhiên phát hiện lực đạo của sáu con rồng thôn tính cả người hắn, hòa làm một thể.

Đại Giác La Hán tuyên tiếng Phật hiệu, thay vì rút lui lại thêm mười phần pháp lực vào sáu con rồng.

“Nguyên nhân quá khứ chính là kết quả của ngày hôm nay! Dưỡng sáu con rồng này trăm năm, chúng cũng đã có linh trí...”

Chương 642: Đạp nát Lăng Tiêu (3)

Minh Chân Tử thở dài một tiếng, mắt nhìn chăm chăm huyết hải và lục rộng đồng thoi nổ tung, nhưng không thể làm gì được.

Bùm!

Âm thanh chấn động, pháp lực thất tôn nhân tiên nổ tung, đây là điều chưa từng xảy ra ở Đông Thắng Thần Châu.

Pháp lực cường đại lan rộng ra tứ phương tám hướng, thiên khung hoàn toàn biến thành màu đen không thấy đáy, không gian vạn dặm trực tiếp bị tiêu diệt, gió mạnh từ hư không tràn vào phạm trôn.

Trận pháp che phủ Thiên Đình được cho là nhân tiên khó phá vỡ, lúc này chỉ tồn tại được vài hơi rồi cũng sụp đổ.

Tận mắt chứng kiến hậu quả quét qua mọi hướng, sức mạnh này có thể quét qua toàn bộ Thần Châu, hàng vạn sinh linh sẽ bị tiêu diệt, chỉ có những tu sĩ với pháp lực cao cường mới có thể miễn cưỡng sót sót.

“Định!”

Một giọng nói uy nghiêm truyền đến, thần lực hương hỏa vô tận bao trùm dư âm vụ nổ.

Oanh oanh...

Những tiếng gầm gừ liên tục vang lên, thần lực hương hỏa nhanh chóng tiêu tán, mắt thường cũng thấy sắp không chống đỡ nổi, hàng chục đạo thân ảnh xuất hiện.

Người đứng đầu không ai khác chính là nhân tiên của Tam giáo, còn lại là những chân thần pháp lực yếu hơn.

“Khụ, khụ, khụ...”

Thọ Sơn Công ho kịch liệt, phun ra mấy ngụm huyết vàng, nói: “Cùng nhau ra tay, nếu như Thần Châu sụp đổ, bản đạo có thể phi thăng rời khỏi, các ngươi nhất định sẽ chết tại chỗ!”

Lúc này.

Trong Thiên Đình đổ nát, chỉ còn lại một cung điện hoàn chỉnh.

Điện Lăng Tiêu.

Tôn Trường Sinh hiển hóa thân hình, đẩy cửa tiến vào, nhìn về Thiên Đế đang ngồi trên ghế rồng.

Quan sát hồi lâu, Thiên Đế chậm rãi nói.

“Người đã đi quá xa rồi!”

“Đấu pháp với nhân tiên, sao có thể thu tay được?”

Tôn Trường Sinh nhún vai, nói.

“Nhưng kết quả cũng không tệ, ba lão gia hỏa kia bị thương nặng, nóng lòng bồi dưỡng nhân tiên mới, nhất định phi thăng tiên giới rồi!”

Thiên Đế trầm mặc hồi lâu, yếu ớt hỏi.

“Sư Tôn của người là ai?”

Tôn Trường Sinh treo hai từ Sư Tôn ở cửa miệng, nhưng lại không bao giờ tiết lộ tên tuổi cũng như đạo hiệu, khiến Thiên Đình không thể tìm ra.

Hiện tại kiếp trước của hắn đã tiết lộ là Ma Giáo thần thông Huyết Ma Tử, tình cờ học được Tam giáo thần thông!

Tôn Trường Sinh hỏi ngược lại: “Bệ hạ lại là ai?”

Nhậm chức ở Thiên Đình không lâu, Thiên Đế thần hóa tìm đến cửa, xác định Tôn Trường Sinh có phải là Thiên Sư chuyển thế hay không.

Thiên Đế nói: “Trẫm là Chân Thần!”

“Sư Tôn bản đạo là Thượng Thế Chân Tiên, Trường Sinh đạo tổ!”

Trong mắt Tôn Trường Sinh lóe lên, năm đó thi triển thuật Tiết Thiên, chỉ được một chữ ‘thần’, nhưng đó là ở trên người Thiên Đế.

“Thượng Thế...”

Thiên Đế nhìn chằm chằm Tôn Trường Sinh hồi lâu, bởi vì hắn tự bạo huyết hải vô biên nên sức lực cũng đã giảm đến

mức nhân tiên bình thường.

Lúc này, với sự trợ giúp của hương hỏa Thiên Đình, chín phần có thể bị phong ấn trấn áp.

Tôn Trường Sinh cười nói: “Bệ hạ muốn hỏi hận, nhưng nhất định phải sớm đó, động tĩnh bên ngoài sắp kết thúc rồi.”

Lúc lục long và huyết hải tự bạo, tạo ra một vết nứt ở hư không, có bán kính hàng ngàn dặm, nhìn từ xa trên bầu trời xuất hiện một lỗ đen, ba vị nhân tiên và các vị chân thần đang cố gắng hết sức mình để ngăn chặn tàn dư.

“Đạo hữu nói đùa rồi, Trẫm từ trước đến nay luôn nói lời giữ lời.”

Thiên Đế biết rõ hơn ai hết bản chất của huyết hải, một chút trung tâm đã thăng thành chân ma, thủ đoạn phạm trần không thể tiêu diệt được.

Cho dù bị phong ấn trấn áp, một khi dư âm tự hủy kết thúc, Tôn Trường Sinh có thể kiện Thiên Đế!

“Hắc hắc hắc.”

Tôn Trường Sinh gãi tai nói: “Đã như vậy, vậy bản đạo vượt quá bốn phần rồi.”

Vừa nói hắc vừa vận pháp lực, hiển hóa kim thân La Hán ngàn trượng, một nắm đấm đập nát điện Lăng Tiêu, Thiên Đế rơi khỏi ghế rồng, long bào trên người bị xé thành từng mảnh.

“Yêu hầu...”

Thiên Đế còn chưa nói xong, lại có thêm mấy Phật tượng rơi xuống, đẩy hắn rơi xa trăm trượng.

“Vui quá vui quá!”

Sự chán chường trong lòng Tôn Trường Sinh lập tức tiêu tán, ngay lúc hắn chuẩn bị tiếp tục đánh Thiên Đế, thì lỗ hồng trên trời dường như đã bị tiêu trừ.

Ba vị tiên nhân đứng trên đó, hơi thở phập phồng bất định.

Mấy chục chân thần càng thảm hơn, vốn dĩ lấy Thiên Đình làm căn cơ phong thần, hôm nay Thiên Đình trở nên hoang tàn, pháp lực và khí tức của bọn họ gần như đã biến mất.

Thọ Sơn Công lạnh lùng nói: “Yêu Hầu, quấy nhiễu Thiên Đình, đáng giết!”

Tôn Trường Sinh mất đi chỗ dựa là huyết hải, nhưng vẫn còn một thân bất tử, cười lạnh nói: “Lão già, Tôn gia gia đang đứng ở đây, ngươi có thể giết được sao?”

“A Di Đà Phật!”

Đại Giác La Hán tuyên tiếng Phật hiệu: “Thí chủ đã gây họa lớn, trên thân có vô số nghiệp lực, không bằng đi theo bản tăng đến Linh Sơn hóa giải.”

Tôn Trường Sinh đang muốn giễu cợt lão trọc, thì giọng Minh Chân Tử vang bên tai.

“Tôn đạo hữu nên nhận đi, nếu thật sự để Bồ Thiên giáo mời chân tiên hạ phàm, ngươi cũng không thoát được, không bằng ngươi đưa ra yêu cầu đi, bản đạo nhất định sẽ đáp ứng.”

Tôn Trường Sinh nhướng mày, thầm nghĩ Tiết Thiên giáo quả nhiên không chính không tà, làm việc tùy theo ý thích, lời đến bên miệng rồi cũng chuyển nhẹ nhàng hơn.

“Bản đạo trở về quê hương Hầu Sơn, đóng cửa tu hành, không hỏi thế sự, các ngươi cảm thấy thế nào?”

“Tàn sát vô số đệ tử Tam giáo, cứ như vậy mà rời đi.”

Thọ Sơn Công cười lạnh: “Chỉ có cách đầu hàng, trở về tháp Trần Ma tự phong ấn, nếu không giết không tha!”

“Phốc...”

Minh Chân Tử phun ra một ngụm máu, cách xa ba bốn trượng, pháp lực khí tức trong nháy mắt giảm xuống, giọng nói nhỏ như muỗi kêu.

“Thọ Sơn Công, bản đạo thân mang trọng thương, không thể tiếp tục đánh nữa!”

“Ngươi...”

Thọ Sơn Công làm sao không biết Minh Chân Tử đang giả vờ chứ, nhưng hắn lại tìm không ra lý do, vừa rồi chính diện tiếp nhận tự bạo, bản thân hắn thậm chí cũng bị thương.

Chương 643: Duy Trầm Độc Tôn.

Lúc này.

Một đạo thần quan từ dưới đất bay lên, khiến tóc tai rối bù bấn thủ, y phục rách nát.

“Yêu Hầu.”

“Trầm phải giết ngươi!”

“Thiên Quân Thiên Tướng nghe lệnh, kết trận, hợp lực giết chết con yêu hầu này!”

Các chính thần trên Thiên Đình còn lại không đến một vạn, đều là những người may mắn thoát khỏi dư âm tự bạo, tất cả đều bị thương nặng, sau khi nghe lệnh cuat Thiên Đế thì ồn ào nhìn sang nhân tiên Tam giáo.

“Bệ hạ, đại cuộc làm trọng!”

Đại Giác La Hán thần chí quét qua, cũng không biết là do thực lực hay do may mắn, đệ tử Phật môn còn sống không ít, vội vàng thuyết phục: “Chuyện hôm nay, nếu truy đến tận cùng thì chính là Thiên Đình trách nhảm Tôn đạo hữu.”

Thọ Sơn Công cũng dần dần bình tĩnh lại, lại tiếp tục đấu pháp lẫn nhau, chưa kể Thần Châu có sụp đổ hay không, bản thân hắn cũng đừng nghĩ muốn phi thăng Thượng Giới nữa.

Hừ lạnh một tiếng, không có phản bác.

“Đại hòa thượng nói có lý, bản đạo sau này sẽ thường xuyên đến Linh Sơn dạo chơi.”

Tôn Trường Sinh vỗ tay khen ngợi, hôm nay đấu pháp may là tinh thông Phật pháp, nếu không muốn thuận phục Xá Lợi La Hán, nhất định sẽ rơi vào tay Phật môn.

Sư Tôn nói đúng, càng ghét Phật giáo, thì càng phải hiểu kinh Phật!

Nếu thực sự muốn tiêu diệt hoàn toàn Phật giáo, chỉ có thuật pháp thần thông thì không được, phải có khả năng tu sửa kinh văn, bẻ cong giáo nghĩa, từ trong căn bản biến thành một giáo phái khác.

Đại Giác La Hán chấp hai tay, cười nói: “Tôn đạo hữu được truyền thừa Phật môn, cũng là Linh Sơn La Hán, nên đến tụng kinh Pháp Luân.”

Chân thần Thiên Đình trông thấy cảnh này, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm.

Nếu tiếp tục chiến đấu, ba vị tiên nhân còn đỡ, một vài vị chân thần chắc chắn sẽ không trụ được.

“Nói hay lắm, hay lắm.”

Tôn Trường Sinh cười cười, khiêu khích nhìn Thiên Đế: ‘Bệ hạ, bản đạo cáo biệt đây?’

“Cút!”

Trong mắt Thiên Đế ngập tràn phần nộ, tựa như hận Tôn Trường Sinh.

“Ma Tổ, chờ đệ tử.”

Một đạo âm thanh truyền đến, đó là Âm Dương đạo chủ, sau lưng ông ta là hàng ngàn yêu ma quỷ quái.

Tôn Trường Sinh nghi hoặc nói: “Bản đạo thả các ngươi ra, sao lại chỉ còn mấy người thế này?”

Trên mặt Âm Dương lộ ra vẻ bi thương: “Ma Tổ pháp lực cao cường, bọn chúng đều bị dư âm đấu pháp quét trúng, chết vô số.”

Tôn Trường Sinh dùng ngón tay đếm, lập tức biết rõ toàn bộ nguyên do.

Trận pháp mười tám tầng ngục, không chặn được hết dư âm tự bạo, vẫn là Âm Dương bắt tay với mấy vị yêu ma hóa thân, dùng lực huyết tể chặn lại, mới miễn cưỡng sống sót.

“Bản đạo là huyền môn chính tông, sao có thể cùng một giuộc với các ngươi được?”

Tôn Trường Sinh cũng không quan tâm đến sự kinh ngạc của bảy quỷ, ghi nhớ lời dạy của Sư Tôn, không giao du với yêu quỷ, hóa thành đạo quang biến mất.

“Ma Tổ/Đại Thánh...”

Âm Dương, Hãm Không với những người khác gọi, cũng không thấy Tôn Trường Sinh quay đầu, đột nhiên cảm thấy trùng trùng áp lực đè xuống người.

Bầy ma liếc nhìn nhân tiên, chân thân, rất tự giác quay về Thiên lao, thành thạo đóng cửa ngục.

Thiên Đế không có thời gian đi quản đám yêu ma, hẩn nhìn chung quanh Thiên Đình, vẻ mặt âm trầm nói.

“Với tình hình hiện tại, có thể coi là chúng ta sống sót sau đại kiếp?”

“Thiên Đình hãy còn, nhưng lại thiếu đi kiếp nạn nhân gian.”

Đại Giác La Hán cau mày, theo kế hoạch ban đầu, Tôn Trường Sinh không thể thành nhân tiên, sau đó Thiên Đình âm thầm thả yêu ma.

Tôn Trường Sinh không còn cách nào khác là phải chiến đấu với các chính thần Thiên Đình.

Chính thần niệm tình xưa khi còn là Thiên Sư, hạ thủ nương tay, cuối cùng để Tôn Trường Sinh cùng yêu ma quỷ quái trốn xuống nhân gian.

Yêu ma xuất thế, nhân gian gặp tai kiếp, Thiên Đình lại cử binh tướng xuất chinh, cho đến khi phạm nhân và chính thần chết đủ số lượng, ba vị nhân tiên thuyết phục Tôn Trường Sinh đầu hàng để kết thúc đại kiếp.

Vốn dĩ là một kẻ sách tốt, nhưng không biết tại sao lại xảy ra biến cố!

Thọ Sơn Công tức giận vì Phật giáo lôi kéo Tôn Trường Sinh, chế giễu nói: “Nếu La Hán không nhận nhầm người, làm sao có thể xảy ra cơ sự này chứ?”

Đại Giác La Hán cau mày, biện hộ: “Bản tạng chỉ là cảm thấy bọn họ giống nhau, đặc biệt yêu cầu Tiệt Thiên giáo chiêm toán, vẫn là chiêm toán thiên cơ sai rồi!”

Minh Chân Tử đã sống hai ngàn năm, cũng không phải là người dễ tính, liền phản bác.

“Có quan hệ gì với bản đạo chứ? Không phải là Bồ Thiên giáo không bảo vệ được tháp Trấn Ma nên Huyết Ma Tử mới trốn

thoát sao?”

Ba vị tiên nhân nhìn nhau, hừ lạnh một tiết.

“Hừ!”

Thân thể lập tức hóa thành ba đạo quang, biến mất trong không trung, hiển nhiên là không muốn quan tâm đến đồng hỗn loạn của Thiên Đường.

Thiên Đế yếu ớt nói: “Các vị ái khanh, có kế hoạch gì?”

Chân thần Tam giáo trầm mặc không nói, trong mắt hiện lên vẻ bất mãn, nhưng sau lưng cũng không dám chửi rủa nhân tiên, nói không chừng ba vị kia giả vờ rời đi rồi âm thầm dùng thần thức giám sát bọn họ!

Thánh Dương không chút cố kỵ, trầm giọng nói: “Chúng ta phải nhanh chóng thu thập hương hỏa nguyện lực, nếu tiếp tục như vậy, Thiên Đình còn chưa xây lại xong, đợi chúng ta chính là thi thể của chân thần.”

Đi đường tắt hương hỏa phong thần, tự cũng có khuyết điểm.

Một là đấu pháp không lại với nhân tiên, hai là thực lực có liên quan đến thăng trầm của Thiên Đình, thứ ba là bất cứ lúc nào cũng tiêu hao rất nhiều hương hỏa nguyện lực.

Cũng giống như tu sĩ cần linh khí, chân thần cũng cần bổ sung hương hỏa, thân hình mới không tiêu tán.

Khi Thánh Dương nói rõ chuyện này, đám người Hoa Dương Tử cũng không phản đối, gật đầu ủng hộ, chuyện sinh tử còn cấp bách hơn thăng thiên.

“Chuyện này cũng không khó.”

Thiên Đế nói: “Tiếp tục làm theo kế hoạch trước đó, thả yêu ma để chúng tàn sát nhân gian, sau đó để Thiên Đình dọn dẹp đồng hỗn loạn.”

Chương 644: Duy Trầm Độc Tôn (2)

Hoa Dương Tử nói: “Phạm nhân đã chết chín phần, chúng ta đi đâu tìm ác ma bây giờ?”

“Còn lại một ngàn là đủ rồi.”

Thiên Đế nói: “Muốn trừng phạt phạm nhân, không cần Nguyên Anh hóa thân Ma Đầu, luyện yêu ma thông thường là đủ rồi. Một ngàn ma đầu ở Thiên lao, chỉ cần chiêu mộ đệ tử, cũng đủ để mang phiền toái cho phạm nhân Thần Châu rồi!”

Thánh Dương lắc đầu: “Khó khó khó! Những Ma Đầu kia chưa đến Trảm Tiên Đài, vốn dĩ đã cẩn trọng, hiện tại không có nhân tiên làm chỗ dựa, thả ra cũng không dám phạm tội.”

“Thiên Đình không cho phép, bọn họ đương nhiên không dám làm điều ác...”

Thiên Đế chuyển giọng, nói: “Nếu như Thiên Đình cho phép, cùng bọn chúng giao dịch, yêu ma chỉ quản việc thu nhận đệ tử, Thiên Đình phụ trách bao vây trấn áp!”

Về mặt các chính thần khế ước, nhưng không lên tiếng phản đối.

“A Di Đà Phật!”

Pháp Định lộ ra vẻ mặt cay đắng: “Thiên Đình liên thủ với yêu ma, thu gặt hương hỏa phạm nhân, chuyện này có khác gì so với tà thần?”

“Trầm cũng bất lực, tình huống hiện tại trên Thiên Đình chính là các chính thần đều tuyệt diệt trước mắt ta.”

Thiên Đế nói: “Một khi Thiên Đình sụp đổ, sự ổn định ngàn năm của Đông Thắng Thần Châu bị phá vỡ, giới tu tiên không còn bị Thiên quy ràng buộc, tu sĩ hành động liêu lĩnh, nhất định sẽ trở về với dáng vẻ hỗn loạn năm đó.”

“Tuy rằng chiêu này là bắt tay với yêu ma, nhưng là hi sinh cái nhỏ bảo vệ cái lớn, cũng là vì sự yên bình của hàng triệu sinh linh!”

Chư thần cúi đầu hành lễ: “Lời bệ hạ chí phải!”

Hiển nhiên, vì nguyên lực hương hỏa, hay nói cách khác là để tồn tại, chư thần Thiên Đình nguyên ý từ bỏ con đường chính đạo.

Hoa Dương Tử và chân thân của Bồ Thiên Giáo, có câu ‘vì hàng triệu sinh linh’, cũng có thể xem như tuân theo giáo nghĩa cơ bản.

“Ha ha ha...”

Chỉ có Pháp Định La Hán là không có hành lễ, mà ngẩng đầu lên cười lớn, vung tay xé tầng y thành từng mảnh, thân trên trần trụi.

“Lại là hy sinh cái nhỏ bảo vệ cái lớn, bản tọa thật sự nghe đến phát ngán rồi!”

“Tả hữu cũng chỉ vì ích kỷ, sao lại nói thành to đẹp đảng hoàng như vậy.”

“Thiên Đình này đã nhập ma đạo, thần vị không muốn cũng bãi, Linh Sơn nhập ma đạo, Phật kinh không niệm cũng bãi!”

“Bản tọa niệm kinh Phật một ngàn năm, giữ Thiên quy một ngàn năm, kết quả là sống trong hang quỷ, dứt khoát từ Phật nhập Ma, sao lại đeo bộ mặt giả thần giả phật?”

Phật quang, thần quang trên người Pháp Định phản chiếu lẫn nhau, khi hắn nói bắt đầu biến hóa, từ kim sắc quang huy biến thành ma khí cuồn cuộn, những ma vân giống như mạng nhện hiện ra trên trán và ngực hắn.

Chư thần nghe vậy đều đỏ mặt, lời của Pháp Định hoàn toàn vạch trần sự đạo đức giả của Thiên Đình.

Cái gọi là Thiên luật, cái gọi là tiên tịch, lời nói đều cho là vì sự yên định của Thần Châu, vì triệu sinh linh, thực ra là vì duy trì địa vị của Thiên Đình, để quần thần có thể yên ổn thụ hưởng hương hỏa cúng bái.

Ngày trước hương hỏa không thiếu, nên mang mặt nạ thần tiên.

Hôm nay thiếu hương hỏa, thì không ngần ngại âm mưu với yêu ma.

“Yêu ngôn mê hoặc quần chúng.”

Thiên Đế lạnh giọng nói: “Pháp Định đã thành ma rồi, chư ái khanh hợp lực đem hấn khuất phục, đưa đến Linh Sơn do La Hán độ hóa, tránh gây phiền toái cho Thần Châu.”

Vẻ mặt chư thần có phần xấu hổ, nhưng động tác trên tay không hề ngần ngại, lập tức bao vây Pháp Định ở giữa.

“Không cần các ngươi ta tay, bản tọa tự hành tịch diệt.”

Pháp Định đứng trên hắc liên, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn các chư thần, giọng nói lạnh lùng phảng phất như từ Cửu Âm truyền đến.

“Khó trách đại sư huynh năm đó không muốn làm Thiên Đế, nhất định là đã nhìn thấu các ngươi, thà tận thọ cũng không giả làm người tốt!”

“Bần tăng tham lam cảnh giới Phản Hư, so sánh với đại sư huynh thì chẳng là gì cả!”

“Hôm nay tịch diệt, bởi vì nhân quả báo ứng, năm đó lẽ ra ta không nên đáp ứng với con lừa trọc Đại Giác kia chuyện đại kiếp ngàn năm. Giác ngộ trước khi chết, cũng coi như không muộn, kiếp sau tái sinh, định chính pháp độ Thiên Đình!”

Nói xong, hắc liên hoa rực cháy, thiêu rụi thân ma của Pháp Định sạch sẽ.

Hồn bay phách lạc, biến mất như tro bụi, không chút do dự!

Thiên Đế dùng tay bắt quyết, triệu hồi hương hỏa còn sót lại của Thiên Đình, cẩn thận cảm nhận tìm không được tàn dư của Pháp Định, sau đó nói.

“Pháp Định chết là do Yêu Hầu gây ra, nếu không phải nó phá nát Thiên Đình, cũng không khơi gợi đến tâm ma của Pháp Định, đây là định tội!”

“Bệ hạ nói chí phải.”

Chư thần trong lòng lo ngại, khi tìm được lý do rồi thì lập tức cúi người đáp ứng.

“Cứ như vậy đi, không ai có thể ngăn cản Trẫm tái kiến Thiên Đình!”

Thiên Đế đứng ở thiên khung, sau lưng là những quần thần yếu ớt, chính thần nằm trên mặt đất cũng đã bị thương rất

ng nghiêm trọng, có thể nói Theien Đình bị hao tổn một nửa, nhưng hấn lại phát ra tiếng cười thổng khoái.

“Trước kia Thiên Đình có bao nhiêu cường thịnh, cũng không liên quan gì tới Trẫm!”

“Từ nay về sau, Thiên Đình duy Trẫm độc tôn!”

.....

Đồng thời ngay lúc này.

Núi Huyền Nguyên.

Đỉnh núi.

Chu Nghị đột nhiên mở choàng mắt, áp chế pháp lực hỗn loạn trong cơ thể, ngẩng đầu nhìn trời.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy? Sao bản đạo luôn cảm thấy đã xảy ra chuyện lớn!”

Trong u tối có vô hạn nghiệp lực, ngưng tụ trên đỉnh đầu Chu Nghị, vốn dĩ trên trời vạn dặm không có bóng mây, đột nhiên những đám mây đen từ đâu kéo đến trên không trung, tiếng sấm ầm ầm không ngừng.

“Bản đạo đã tạo nghiệt gì rồi? Để khiến ông trời phải giáng sấm sét!”

Đùng!

Một tia sét giáng xuống, nhưng nó không đánh trúng Chu Nghị mà đánh trúng chính điện của phái Huyền Nguyên.

“Hóa ra là cửu Thiên kiếp của Tiểu Tứ.”

Chu Nghị thở phào một hơi, bấm tay tính toán biết Huyền Vũ độ kiếp, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy bất an, luôn cảm thấy trên đầu mình luôn có thứ gì đó.

Chương 645: Duy Trầm Độc Tôn (3)

“Bần đạo mấy năm nay vẫn an phận thủ thường, ngay cả xuống núi ăn mừng cũng không có, không có nhân quả, hẳn là không có chuyện gì đâu nhỉ?”

Lôi kiếp không ngừng đánh xuống, chia cắt cung điện phải Huyền Nguyên thành từng mảnh.

Thần thức của Chu Nghị cảm nhận được lôi kiếp, đang cố gắng phân biệt những ma lực kỳ lạ trộn lẫn trong đó, dù sao cũng chưa từng có ghi chép nào về thuật pháp có thể làm tăng cường uy lực thiên kiếp.

Độ kiếp sau này, nhất định phải phòng bị kỹ càng.

“Ấy? Sao lần này thiên kiếp lại trở nên bình thường?”

Nửa canh giờ sau.

Một đạo thần quang hạ xuống, báo hiệu thiên kiếp kết thúc, Huyền Vũ thuận lợi ngưng kết kim đan.

Linh Vi Tử phát ra tiếng cười sảng khoái, vì người thừa kế tông môn mà cao hứng, hận không thể chết thân thể tiêu tán ngay tại chỗ, đạo thống tiên tịch đã truyền xuống.

Huyền Vũ bái kiến Linh Vi Tử, cười đạo quang đến đỉnh núi, ánh mắt sâu thẳm bình tĩnh.

“Sư đệ, ngươi dự định khi nào kết đan?”

“Sắp rồi.”

Chu Nghị chấp tay nói: “Chúc mừng sư tỷ!”

Trong mắt Huyền Vũ hiện lên một tia tiếc nuối, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh, thậm chí có chút lạnh lùng.

“Ngươi nhớ kỹ, phái Huyền Nguyên mới là căn bản!”

“Sư tỷ dạy rất phải.”

Chu Nghị khẽ gật đầu, nhìn Huyền Vũ rời đi, từ khi thi triển bí thuật gọi lại ký ức kiếp trước của nàng ta, thật sự phân không rõ mình có sống sót qua kiếp luân hồi hay không.

“Luân hồi, thật đúng là thú vị!”

Lúc này một đạo linh quang từ trên trời bay tới, rơi vào trong tay Chu Nghị.

“Tin của Ngưu Nhi...”

Một khắc sau.

Một tiếng chửi rủa giận dữ từ trên đỉnh núi truyền tới, lời lẽ khá tức giận.

“Tôn Trường Sinh, ông nội nhà ngươi!”

Núi Thanh Vân.

Động Ma Vân.

Tôn Trường Sinh lấy ra rượu linh ngàn năm, lúc ở trong điện Đế Quân sờ được không ít.

“Đại ca, hôm nay thật thống khoái! Nhớ lại năm đó cầu đạo tiên gặp bao trắc trở, chịu không biết bao nhiêu tức giận, cuối cùng cũng được bộc phát hết ra ngoài...”

Nói xong liền kể lại chuyện đập nát Thiên Đình, dẫm nát điện Lăng Tiêu.

Hoàng Ngưu nghe đến hai mắt mở to, những năm gần đây hất sấp đột phá cảnh giới, thường xuyên bế quan tu luyện, làm sao có thể nghĩ tới Tôn Trường Sinh vậy mà náo ra chuyện lớn như vậy, vội vàng hỏi.

“Chính xác thì đã xảy ra chuyện gì?”

“Đại ca, mấy năm trước Thiên Đế và ta bàn bạc...”

Tôn Trường Sinh không giấu diếm gì, kể lại căn kẽ mưu kế của hắn và Thiên Đế làm trọng thương Tam Tiên, đánh chết chín phần chư thần Thiên Đình.

Hoàng Ngưu hỏi: “Vậy nên bây giờ Thiên Đế hoàn toàn nắm giữ Thiên Đình?”

“Đại khái là như vậy.”

Tôn Trường Sinh nói: “Tam Tiên bị thương nặng, hoặc là cố gắng bồi dưỡng ra nhân tiên mới, bỏ lỡ cơ duyên phi thăng, hoặc là đi thượng giới đột phá chân tiên kéo dài tuổi thọ.”

“Không hổ là Huyết Ma Tử chuyển thế, thật sự có khả năng lần qua lần lại...”

Khóe miệng Hoàng Ngưu giật giật, hắc lầy có dâng hương bái lạy Thiên Sư mà truyền đạo tin cho Chu Nghị.

Cấp bậc biến hóa như vậy, ảnh hưởng sâu rộng, thậm chí ngay cả núi Huyền Nguyên nằm xa tận trong góc cũng bị ảnh hưởng.

Tôn Trường Sinh đạt được Nhân Tiên, cũng không có mối nguy nào nữa, vui vẻ chạm cốc với Hoàng Ngưu, đột nhiên cảm thấy cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, liên tục hắt hơi mấy cái.

“Tên gia hỏa nào mắng Tôn gia gia ta?”

.....

Núi Huyền Nguyên.

Chu Nghị như bị đá kích, mắng chửi vài canh giờ mới dừng lại.

“Đây quả thực là người ngồi trong nhà, nổi từ trên trời rơi xuống, bản đạo chỉ là một người đáng thương đi cầu đạo, tâm tính lương thiện, nào dám nghĩ tới Huyết Ma Tử chuyển thế?”

“Nhân Tiên Bổ Thiên giáo làm cái gì vậy, Đại Ma đầu trốn thoát cũng không truyền tin một tiếng...”

Chu Nghị càng nghĩ càng tức, không thể bình tĩnh được, đành truyền tin cho Sư Tôn đang xuống núi du hành.

Lý do vừa rồi đã có, sau mấy chục năm không kết được đan tâm tình chán nản, du hành bốn phương mong tìm được cơ duyên kết đan.

Linh Vi Tử sau khi nhận được tin, trực tiếp cưỡi đạo quang đến đỉnh núi, lấy ra pháp bảo phi kiếm bản mệnh: “Tông môn đã rơi đến đường cùng, thanh kiếm này sẽ bảo vệ ngươi, xuống núi ghi nhớ đừng chọc giận Chính Thần!”

“Bái tạ Sư Tôn!”

Chu Nghị lại tạm biệt sư tỷ, hóa thành đạo sĩ đi khắp ngang cùng ngõ hẻm, đi xuống núi.

....

Mười năm sau.

Huyện Sùng Sơn.

Giờ là màn đêm.

Xuân Phong Lâu

Oanh oanh yến yến, hồng hồng thúy thúy.

Các cô nương vẩy khăn tay chào khách nhân đi ngang qua.

“Đại gia đến đây chơi nào!”

Trên phòng bao lầu hai

Chu Nghị tựa người vào chiếc ghế dài mềm mại, bốn năm cô nương ở hai bên trái phải, người thì rót rượu, người đút nho vào miệng hẳn.

“Đây mới là cuộc sống chứ! Cái chó gì mà bế quan khổ tu, bần đạo tu tiên là để khổ sao? Nếu không phải có nguy cơ sống chết, ta mới không tu tiên, không ngồi thiền, sẽ lăn lộn trong giới hồng trần này!”

Kể từ khi xuống núi Huyền Nguyên, trước tiên là chúc mừng hồi phục mười năm đạo tâm.

Khi mới đến đây, nơi này có tên là Di Hồng Viện, Chu Nghị bỏ ra năm ngàn lượng bạc để thay đổi tấm bảng hiệu, để trông nó thuận mắt hơn.

“Rất lâu rất lâu trước kia...”

Chu Nghị nói một tiết mục ngắn thú vị, các cô nương giác ngộ đến, sôi nổi yêu kiều nói hẳn xầu.

Lúc này.

Hoa tú bà lắc lư tiến vào cửa, cúi người nói: “Công tử, bạc của ngài nên thêm rồi.”

Chu Nghị sờ vào tay áo, đang định biến ra mấy thỏi vàng để trả tiền năm nữa thì đột nhiên cảm nhận được một đạo âm sát ma khí đang tràn vào huyện thành.

“Ma khí? Đây là vật hiếm thấy...”

Tu sĩ Ma đạo mấy trăm năm không xuất hiện, hướng chi là trắng trợn như vậy, chỉ thiếu nước nói với thổ địa Sùng Sơn huyện: ta đến tặng công lao đây!

Chu Nghị sờ sờ tay áo, vẻ mặt khổ sở nói: “Ôi! Bạc đã tiêu hết rồi, có thể ghi nợ được không?”

Chương 646: Một vở kịch hay.

Các cô nương bên cạnh nghe vậy thì vẻ mặt thay đổi, không dấu vết di chuyển ra xa nửa tấc.

Hoa tử vừa mới khom lưng lúc này eo dứng thẳng, cười nửa miệng nói: “Công tử đã tiêu ở đây mấy vạn lượng, đương nhiên là có thể ghi nợ mấy ngày, nhưng khi nào thì cho người đến đưa tiền trả vậy?”

Chu Nghị nhún vai: “Không có ai đưa đến, đợi ta đi kiếm bạc rồi trả...”

Một lúc sau.

Bốn năm người đàn ông to lớn khiêng Chu Nghị ra khỏi Xuân Phong Lâu.

“Thật là vô nghĩa vô tình, còn nghĩ rằng dựa vào tướng mạo

Chu Nghị lắc đầu thờ dài, thân hình vút một cái, từ một công tử tuần tú hóa thành một đạo lão râu trắng, tay cầm một cành phan dài.

Theo hướng ma khí, đến bên ngoài một trạch viện lớn.

Dư Phủ!

Lúc này sắc trời đã tối.

Bên ngoài phủ treo hai cái lồng đèn, chiếu sáng con đường gần đó.

Nghe tiếng gõ cửa đông đông đông, ông già gác cổng mở hé cửa, nhìn thấy một đạo sĩ râu tóc bạc trắng, biết gia chủ tin vào đạo giáo thì liền chấp tay hỏi.

“Xin hỏi Chân Nhân có chuyện gì?”

Chu Nghị nói: “Người đi vào bẩm báo, cố nhân núi Huyền Nguyên tới.”

Một lúc sau.

Cửa chính mở ra, gia chủ Dư gia dẫn mấy đứa con trai bước ra tiếp đón, gặp mặt phải dập đầu.

“Không cần đa lễ.”

Lời nói của Chu Nghị đều tuân theo pháp tùy, mọi người đều cảm nhận được pháp lực nương vào.

Đáy lòng Dư gia chủ có chút nghi ngờ, cúi người nói: “Lão Tổ, mời vào bên trong.”

Tiến vào nhà chính.

Chu Nghị ngồi ở phía trên, nhìn về phía mấy người Dư gia, không một ai có linh căn, hất vung tay lên, một viên ngọc phù rơi vào tay gia chủ Dư gia.

“Bản đạo được sư huynh giao phó, chiếu cố thân nhân của hầy, sau này Dư gia có chuyện gì thì đến núi Huyền Nguyên cầu viện.”

“Cảm tạ Lão Tổ.”

Dư gia chủ lần này dẫn mọi người quỳ lạy, không cảm thấy một chút trở ngại nào, trên mặt lộ ra vui mừng, hiển nhiên Lão Tổ là đồng môn Tiên Nhân quen biết Dư gia.

Chu Nghị nói: “Hãy thu dọn phòng ốc, tối nay bản đạo ở nhờ một đêm.”

Gia chủ Dư gia nhanh chóng lệnh cho hạ nhân, mở căn phòng mà tổ tiên từng ở, trải đệm và ga giường mới, đồng thời mang trái cây tươi và dưa đến.

Lúc nửa đêm.

Một bóng đen bay vào Dư phủ, hóa thành một người đàn ông trung niên khỏe mạnh.

“Ba mươi năm, cuối cùng ta cũng trở lại rồi!”

Người đàn ông trung niên không giấu diếm bộ dáng quen đường quen cửa đi về phía đại sảnh Dư gia, trên đường gặp nhóm gia nô tuần tra ban đêm, khi nhìn rõ mặt hầy thì liền hét lên.

“Tam gia.”

“VẬY MÀ CÒN CÓ NGƯỜI NHẬN RA BẢN TỌA, KHÔNG TỆ KHÔNG TỆ.”

Từ Tam gia cười quái dị vài tiếng, há miệng phun ra sương đen, sương đen bao quanh những người hầu, cho đến khi tất cả

ngắt đi.

Có lẽ ma lực không tốt, hoặc có lẽ là cố ý nên sau đó gặp được những gia nô khác thì không thi triển pháp, khiến họ hoảng sợ báo cáo với đương chủ Dư gia.

Chính đường.

Lúc Dư Tam gia đến thì đèn đã sáng trưng.

Dư gia chủ đang ngồi bên trên, hai bên trái phải là những thanh niên trung niên, cơ bản đều là những thành viên trụ cột của Dư gia.

“Được rồi, tất cả đã đến đủ, ta không cần đến gõ cửa từng nhà bá kiến.”

Dư Tam gia vừa cười vừa xoa lòng bàn tay, không để ý đến mấy hộ viện đang cầm đao cầm gậy, hần bước vào nhìn xung quanh, trên mặt lộ ra vẻ hoài niệm: “Bản tọa sinh ra lớn lên ở đây, hai ba mươi năm trôi qua rồi mà dáng vẻ vẫn như cũ.”

Dư gia chủ nhìn chằm chằm hần hồi lâu, trầm giọng nói: “Lão Tam, ngươi chưa chết, vậy ngươi lại tới đây làm gì?”

“Đương nhiên là báo thù!”

Dư Tam gia lạnh giọng nói: “Bản tọa may mắn thoát chết, ở bên ngoài chịu bao nhiêu khổ cực, mấy lần chết cóng chết rét, toàn bộ đều là nhờ các ngươi ban tặng.”

Một trưởng lão trong tộc mắng: “Ngươi trước thì trộm linh đan, sau thì lại ầu quản mạng người, một khi đã kết án thì phải tuân theo luật pháp triều đình, gia tộc có thù oán gì với ngươi?”

“Bản tọa chỉ là lỡ tay giết chết mấy người, bỏ ra chút bạc là có thể giải quyết, nhưng các ngươi lại trơ mắt đứng nhìn ta chết...”

Dư Tam gia chỉ tay vào một người trong số họ nói: “Thất thúc, lúc nhỏ ngươi cũng là một tên chơi bời, nghe nói không chỉ đánh chết người mà còn phóng hỏa, tại sao còn chưa bị bắt đi chặt đầu?”

Thất thúc tức giận nói: “Ngươi đừng có vu khống, ngươi có bằng chứng không?”

Bây giờ thanh thế Dư gia sớm đã không còn như xưa, mấy gia tộc khác trong huyện đều tròng mắt theo dõi, nếu như thừa nhận việc này, nói không chừng sẽ bị đưa đến huyện phủ, nhận kết cục xấu.

“Hắc hắc hắc, chứng cứ, đương nhiên có...”

Dư Tam gia tay bấm pháp quyết, một làn khói đen bao trùm Thất thúc, từ trong cơ thể ông ra rút ra một linh hồn trong suốt.

Gió đêm thổi qua, linh hồn Thất thúc không ngừng run rẩy, phát ra một tiếng thét xuyên thấu tâm hồn.

“Ta hỏi ngươi, lúc nhỏ có từng giết người không?”

Linh hồn của Thất thúc gặp phải ánh mắt của Dư Tam gia thì mơ hồ, bối rối, không tự chủ được mà gật đầu: “Năm mười sáu tuổi, say rượu đánh chết người.”

Dư Tam gia hỏi: “Chuyện đó giải quyết thế nào?”

Thất thúc hoảng hốt nói: “Gia tộc bỏ bạc ra mua chuộc huyện lệnh, buộc gia đình người bị đánh chết kia tội vu khống, trừng phạt họ năm mươi trượng.”

“Hắc hắc hắc, thật sự là quá lợi hại, kẻ giết người ngược lại lại trở thành nguyên cáo!”

Dư Tam gia tiếp tục hỏi: “Có phóng hỏa giết người không?”

“Có.”

Linh hồn Thất thúc nói: “Năm đó ta thua tiền sông bạc Đại Phát, ta nghỉ ngơi trong sông bạc có gian lận, nhưng không tìm được bằng chứng. Về đến nhà, cha ta đánh ta một trận, ta tức giận quá, phóng hỏa sông bạc Đại Phát...”

“Thời gian thế nào?”

“Không bằng không chứng, sống chết mặc bay!”

“Hay cho câu sống chết mặc bay, Thất thúc thật là thiếu niên hào kiệt, rõ ràng là đã giết biết bao nhiêu người, lén lút làm nhiều chuyện bẩn thỉu.”

Chương 647: Một vở kịch hay (2)

Dư Tam gia liếc nhìn sắc mặt xám xịt của Dư gia chủ: “Đại ca xem xem, Thất thúc nên bị xử trí thế nào?”

Dư gia chủ trầm giọng nói: “Chuyện quá khứ đã qua, sao lại phải đào nó ra?”

Dư Tam gia hận ý nói: “Tại sao chuyện bản tọa phạm tội, gia tộc không giúp ta giải quyết, mà lại đưa ta đến nha môn chém đầu? Ta mới là đệ đệ ruột của ngươi!”

“Lão Tam, hôm nay khác xưa!”

Dư gia chủ nói: “Chuyện Thất thúc phạm tội, Lão Tổ còn đang ở nhân gian, ngươi lúc đó, Lão Tổ đã tọa hóa rồi. Nếu miễn cưỡng bao che, sẽ trở thành lý do để mọi người lợi dụng!”

Dư Tam gia thở dài: “Hóa ra là như vậy, vậy ta sinh muộn rồi...”

Lời vừa dứt, linh hồn Thất thúc vỡ tan thành bột phấn.

Thân thể vô hồn trên ghế co giật vài cái rồi tắt thở.

Dư gia chủ không để ý đến Thất thúc, hỏi: “Lão Tam, hôm nay ngươi trở về là muốn làm gì?”

“Báo thù.”

Dư Tam gia sắc mặt hung dữ, tay bấm pháp quyết, mấy đạo ác quỷ bay lượn xung quanh, gào thét lao về đám người Dư gia trong đại sảnh.

Dư gia chủ nhìn thấy ác quỷ lao tới, trong lòng không ngừng cầu nguyện Lão Tổ ra tay, đột nhiên bên tai truyền đến một thanh âm vang dội.

“Ma Đầu từ đâu đến, sao dám làm loạn trên đất của bản thân!”

Lời còn chưa dứt, một đạo sĩ mặc áo bào xanh xuất hiện trong sảnh đường, nhìn khoảng ba bốn mươi tuổi, trên tay cầm một viên ngọc như ý.

Dư Tam gia nhận ra người này, uy hiếp nói: “Sùng Sơn thổ địa, đây là chuyện của Dư gia, ngươi không được nhúng tay

vào. Bản tọa ngự dưới ngai của Vô Kỵ Quỷ Thần, nếu chọc giận Sư Tôn, người nhất định sẽ bị đánh cho hồn phi phách tán!”

Thần thổ địa nghe đến tên của Ma Thần thì trên mặt lộ ra vẻ do dự.

Một đạo âm thanh truyền đến bên tai Dư gia chủ, hắc vội vàng nói: “Thần tiên cứu mạng, trong nhà vẫn bồi có dị bảo của Lão Tổ, ba bộ pháp khí ngàn viên linh thạch, bằng lòng cho đi tất cả.”

Sắc mặt thổ địa dịu lại, trợ động ngọc như ý đánh về phía Dư Tam gia, nghiêm giọng nói.

“Yêu ma quỷ quái, ai ai cũng có thể tiêu diệt! Thân là thổ địa Sùng Sơn, hưởng hương hỏa trăm năm, há có thể ngồi nhìn yêu ma hại người!”

“Đáng chết!”

Dư Tam gia dùng ma pháp chặn ngọc như ý, kết quả chỉ mới ba năm hiệp đấu, đã tiêu tốn một nửa ma lực.

Há miệng phun ra ngụm máu tươi, hóa thành một đạo huyết quang biến mất không thấy tung tích.

Thần thổ địa thu hồi ngọc Như Ý, hóa thành đạo quang truy sát ra ngoài, một lúc sau mới trở lại Dư phủ, nói: “Yêu ma đã đền tội, các người không cần lo lắng hấn đến báo thù nữa.”

Người Dư gia cung kính cúi đầu: “Bạ tạ thổ địa.”

Dư gia chủ từ trong ngực móc ra một túi cát trữ đồ vật, hai tay dâng lên quá đầu: “Đây là dị bảo của Lão Tổ, cảm tạ ơn cứu mạng của Thần Tiên, ngày mai Dư gia sẽ tu sửa lại miếu thổ địa, ngày đêm cung phụng hương hỏa!”

“Rất tốt.”

Thổ địa lộ ra vẻ mặt vui mừng, đưa tay cầm lấy túi chứa đồ, biến mất trong không trung.

Dư gia chủ thở phào một hơi, dưới sự chỉ huy của Dư gia chủ, xác của Thất thúc được chôn trong tổ mộ ngay trong đêm.

Người trong tộc ngậm chặt miệng, nói với bên ngoài là người chết do bệnh nặng.

Sau khi giải quyết xong việc của gia tộc, Dư gia chủ đi đến căn nhà bên ngoài, chưa kịp chào hỏi thì cửa đã mở ra, một giọng nói truyền ra.

“Vào đi.”

Dư gia chủ vào nhà, nhìn thấy Chu Nghị đang ngồi xếp bằng thì quỳ xuống đất nói: “Đa tạ ơn cứu mạng của Lão Tổ.”

“Người hiền là được.”

Chu Nghị nói: “Sở hữu ngọc là có tội, dị vật của sư huynh ở trong tay người, chỉ có trở thành miếng thịt béo bỏ trong mắt tu sĩ. Cho dù có Thiên luật ràng buộc, cũng vẫn có cách, để Dư gia các người tuyệt tự.”

Dư gia chết, dị vật sẽ trở thành vật vô chủ.

Dư gia chủ thở dài: “Đáng tiếc Dư gia mấy năm nay, không có một người có linh căn.”

“Linh căn là trời định, không thể cưỡng cầu!”

Chu Nghị trầm tư một lát rồi nói: “Chuyện đã qua rồi, bản đạo tiếp tục du hành đây, về sau nhất định phải nhớ ngày đêm cúng bái thổ địa. Chỉ cần hương hỏa nguyện lực đủ đầy, ắt sẽ có thần linh bảo hộ, không cần lo lắng gia tộc yếu mềm!”

“Bái tạ Lão Tổ chỉ điểm.”

Dư gia chủ quỳ lạy, khi ngẩng đầu lên lần nữa thì đã không thấy Chu Nghị đâu cả.

Cách xa trăm dặm.

Hoang sơn không tên.

Tôn Tam gia được cho là đã chết, đang ở cùng với thổ địa, phân chia linh vật của Dư gia.

“Lần này bản tọa bỏ ra tinh huyết, ta phải lấy thêm một phần.”

“Nên như vậy.”

Thổ địa cũng không tính toán, lấy bốn phần linh thạch và một bộ pháp khí, hóa thành độn quang bay về huyện Sùng Sơn.

Dư Tam gia đang chuẩn bị rời đi, thì thấp thoáng trông thấy một bóng người ở cách hắt tầm ba thước.

“Ai?”

Vừa hỏi tay vừa bấm pháp quyết, bay đi về hướng đông.

“Tiểu gia hỏa phản ứng cũng nhanh đấy.”

Chu Nghị thổi nhẹ, một cơn cuồng phong thổi tới, thổi Dư Tam gia trở về.

Dư Tam gia nào biết gặp phải cao nhân, lập tức quỳ xuống dập đầu: “Lão Tổ tha mạng, Lão Tổ tha mạng...”

Chu Nghị hỏi: “Ngươi là ai? Học từ ai? Sao có thể liên thủ với Thỏ thần để lừa gạt phàm nhân?”

“Ta họ Dư...tên Lý Thạch Đầu.”

Lý Thạch Đầu lập tức cảm nhận được khí tức nguy hiểm, liền ngoan ngoãn nói sự thật: “Sur Tôn là Vô Cực Quỷ Thần, đúng là Sur Tôn chỉ điểm mới có thể bắt tay với Thỏ thần Sùng Sơn, giả mạo Dư Tam gia...”

Nghe Lý Thạch Đầu giải thích chi tiết, Chu Nghị cau chặt mày.

Lão hồ ly ngàn năm tuổi đột nhiên thay đổi ý định, muốn tìm hiểu rõ tiền nhân hậu quả, phía sau Vô Cực Quỷ Thần nhất định là Thiên Đình.

“Thủ đoạn này tương đồng với những Dã Thần ngàn năm trước sao?”

“Cho nên năm đó bản đạo kiếp lập Thiên Đình, cũng không có mang đến biến hóa cho Đông Thắng Thần Châu, ngược lại là cắt

Chương 648: Năm trăm năm sau (thượng)

Trên thế gian này không có gì là vĩnh hằng không đổi cả.

Chu Nghị đã sớm đoán được Thiên Đình sẽ mất đi sơ tâm, sẽ tầng lớp cổ hóa, nhưng hắn không ngờ là lại biến chất nhanh như vậy.

Phía sau bảng phong thần viết ước nguyện của Thiên Đình, mực còn chưa khô, bây giờ mọi thứ đã trở thành công cụ để hậu nhân thống trị hàng triệu sinh linh, nó thực sự khiến tiên nhân chết không nhắm mắt...

“À? Bàn đạo còn chưa chết, vậy thì không sao!”

Chu Nghị bỏ việc của Thiên Đình ra sau đầu, dù sao sự tình dù có xấu đến đâu cũng vẫn tốt hơn ngàn năm trước sinh ra Dã Thần.

Ngàn năm qua, dân chúng mấy chục đời được hưởng thái bình, có thể nói là một đại công đức!

“Nếu như công đức này lặp đi lặp lại vài trăm lần, bàn đạo nói chung lại thanh thanh bạch bạch mà làm người rồi.”

Chu Nghị liếc nhìn Lý Thạch Đầu, cau mày, trên đầu tích tụ đám mây, vung tay ném hắn ra xa mấy trăm dặm, rất có thể, tên này chính là công cụ lập công và công đức của Thiên Đình.

Sở dĩ hắn không truy giết quỷ hồn bởi vì trên người Lý Thạch Đầu có khí tức của quỷ thần, tránh tự thêm rắc rối.

“Tiếp tục ăn mừng đi... haha, bàn đạo du ngoạn tứ phương!”

Chu Nghị hóa thành làn khói xanh, bay đi trong gió

Hiện tại Dư gia chủ còn không biết người xưng là ‘Dư Tam gia’ chính là một tu sĩ biến hóa giả mạo, Chu Nghị cũng không nói Thổ thần bắt tay với yêu ma, tránh cho Dư gia trong lòng nảy sinh oán niệm.

Về sau khi thờ cúng Chính Thần, tâm không thành thì hương hỏa sẽ yếu.

Thổ thần tùy ý tìm cái lý do, tiêu diệt Dư gia, thì cũng vẫn phù hợp với luật pháp Thiên Đình.

Đôi khi, không biết chân tướng của thế giới, cứ mơ hồ mà sống cũng không tệ!

Nhân sinh tại thế trăm năm, chớp mắt một cái đã trôi qua, cuối cùng tất cả đều là một nắm đất vàng, đừng quá ám ảnh về đen trắng đúng sai.

Khó được rõ ràng!

Rời khỏi ranh giới của huyện Sùng Sơn, một đường đi về phía tây.

Không cần đôn pháp, không triển thần thông, chỉ dựa vào hai chân.

Gặp núi ở núi, gặp nước buông cần, gặp được thành trì thì ăn mừng vài năm, gặp được những phong tục, tình người khác nhau.

Khoảnh khắc vui vẻ luôn ngắn ngủi!

Hôm nay.

Một ấp quốc kinh đô ở cực tây, Chu Nghị đang ngủ thì nhận được một truyền tin.

—Sư Tôn thọ nguyên đã tận, nhanh trở về núi Huyền Nguyên!

Cẩn thận đẩy cánh tay trắng như bạch ngọc ra, Chu Nghị đang chuẩn bị hóa thành đồn quang rời khỏi thì cô nương xinh đẹp chậm rãi mở mắt, hoán gọi.

“Công tử!”

Giọng nói lười biếng quyến rũ, ánh mắt động lòng người.

“Bản công tử có việc quan trọng phải trở về nhà, ngày sau có cơ hội...”

Chu Nghị tìm ngẫu nhiên một cái cớ, lời còn chưa nói xong, cô nương liền động chân động tay, bộ dáng nghiêm túc nói: “Nếu thật có chuyện, thì việc này không thể trì hoãn.”

Một lúc sau.

Chiếc giường không ngừng vang lên tiếng kêu cọt kẹt, trong lòng Chu Nghị không ngừng cầu khẩn.

Sư Tôn, xin hãy kiên trì thêm vài ngày nữa!

.....

Một đạo đôn quang trải rộng khắp bầu trời.

Chu Nghị nằm trên đám mây, hồi tưởng trăm năm đã qua.

Đã đi khắp chư quốc Đông Thắng Thần Châu, gặp qua hưng thịnh, gặp qua khốn khổ, có hạ yêu trừ quỷ, có hành hiệp trượng nghĩa.

Ăn mừng trăm năm, cuối cùng cũng phục hồi được đạo tâm, rời xa sự việc không hiểu ra sao, thọ nguyên trường sinh bất tử vô tận, dù có thêm bao nghiệp lực cũng có thể tiêu trừ hết.

“Giúp một trăm cụ già qua đường vẫn chưa đủ, thì lại giúp thêm một trăm cụ ông, thế nào cũng tích đủ công đức!”

Mấy ngày sau.

Đôn quang rơi xuống núi Huyền Nguyên.

Chu Nghị vẻ mặt bi thương, bỏ nhào vào chính điện, quỳ xuống trước tượng Tổ Sư, khóc đến nghẹt thở.

“Sư Tôn, đệ tử mắc trong hang quỷ, thật không dễ dàng mới trở về được, lần không được nhìn thấy ngài lần cuối cùng...”

Trong một trăm năm qua, ở phạm tục xuất hiện rất nhiều yêu ma, phốt lờ sự ràng buộc của Thiên luật, mặc ý làm bừa.

Phạm tục bình yên ngàn năm, đối với chuyện yêu ma quỷ quái hầu như đều nghe như những câu chuyện hư cấu, nhưng giờ đây khi gặp phải chúng thì không còn sức lực để phản kháng.

Trong đó Yên Quốc phía bắc là loạn nhất, Ma Tu tự xưng là truyền nhân của Huyết Ma, vừa xuất thế đã hiển té cả một thành trì.

Hoàng đế Yên Quốc tế trời, mời Trị Niên Thái Tuế và Thiên Binh, Thiên Quân, giao chiến ác liệt với yêu ma mấy tháng trời mới hàng phục, từ đó về sau, hàng vạn bách tích trong nước đều thờ cúng Chính Thần Thiên Đình.

Tâm lòng chân thành, dường như Phật tử Linh Sơn!

Thiên Đình trăm năm được hưởng hương hỏa nguyện lực không kém gì ngàn năm qua, đủ thấy sự cần thiết của ‘Ma

Đạo’.

Không có Ma Đạo, Chính Đạo tồn tại thế nào?

Chu Nghị thấy vậy thì càng hiểu rõ, lão bách tính là có thể thuần hóa, Thiên Đình và phàm tục không có gì khác biệt, đặc biệt là Chính Thần tiêm nhiễm hương hỏa, càng không nói đạo tâm.

“Ô ô, căn bã, kêu khóc cái gì, bản đạo còn chưa có chết đâu!”

Linh Vi Tử trợn mắt kinh ngạc nhìn đệ tử của mình, khi hồi thần lại, lạnh giọng nói: “Cái bộ dạng của ngươi, toàn thân nồng nặc mùi phấn hồng, trên đỉnh đầu hỷ tinh cũng tràn đầy trời rồi.”

“Chỉ sợ là mắc kẹt trong động của yêu nữ ấy chứ.”

Chu Nghị nghe thấy tiếng nói thì quay người lại, nhìn thấy Sư Tôn Lăng Vi Tử cùng sư tử Huyền Vũ đang đứng ngoài cửa, một người thì sắc mặt âm trầm, một người sắc mặt lạnh lùng.

“Sư Tôn, ngài vẫn chưa chết à?”

“Nghịch đồ!”

Linh Vi Tử nghiêm giọng mắng: “Vi sư làm ngươi thất vọng rồi, mấy ngày trước ta may mắn có được cơ duyên, Diên Thọ đan tiên nhân luyện thành, thọ nguyên có thể kéo dài thêm ba năm.

“Vậy thì tốt quá.”

Chu Nghị giả vờ vui vẻ, Diên Thọ đan kia là Hoàng Ngưu giữ lại, bằng thủ đoạn nào đó lại rơi vào tay Linh Vi Tử.

Chỉ là một viên Diên Thọ đan mà thôi, còn hơn là giữa làm gián đoạn bữa ăn mừng, không lên không xuống được làm hỏng đạo tâm!

Chương 649: Năm trăm năm sau (thượng) (2)

Linh Vi Tử cảm nhận được khí tức pháp lực của Chu Nghị, khẽ gật đầu nói: “Đang ở giữa của quá trình kết đan rồi, xem ra những năm qua ngươi không lười biếng, đường đường Thiên linh căn mắc trong giai đoạn Trúc Cơ hàng chục năm, tự mình lãng phí tư chất.”

“Bái tạ Sư Tôn truyền pháp.”

Chu Nghị liếc nhìn Huyền Vũ, ngượng ngập không dám lên tiếng.

Năm đó để có thể bái nhập phái Huyền Nguyên, hắn đã hơi lộ ra thân Thiên Chân, bắt chước hiệu quả của Thiên Linh căn, chẳng hạn như linh khí tự chảy vào, tất cả kinh mạch đều được thông...

Sau này vì khuyên Thiện Thần cố ý không kết đan, cũng không biết bằng cách nào đó Huyền Vũ đã phát hiện ra, chỉ là không có tiết lộ sự việc ra.

Trăm năm trôi qua, Huyền Vũ vẫn chưa hồi phục lại được khí chất thanh xuân, có lẽ đã thật sự trưởng thành, hoặc có lẽ là do ảnh hưởng của kiếp trước.

Lòng người thay đổi, nhưng cũng không cần để ý!

Linh Vi Tử nói: “Lần này gọi ngươi trở về, một là bản đạo sắp chết, muốn thấy ngươi trước lúc lâm chung, hai là liên quan đến tiên tịch của đạo thống, sớm chút đến chỗ của Thổ thần ghi lại tên của ngươi.”

“Truyền cho đệ tử?”

Chu Nghị kinh ngạc nói: “Vậy sư tỷ thì làm thế nào?”

Lăng Vi Tử vuốt vuốt bộ râu dài, đắc ý nói: “Ngươi lười tiến bộ, sao có thể so với Huyền Vũ. Nó đứng thứ nhất đạo viện, không những lấy được tiên tịch mà còn thu hoạch được thần chức.”

“Chúc mừng sư tỷ.”

Chu Nghị cong người hành lễ, hỏi: “Không biết sư tỷ đạt được chức vị gì? Đáng tiếc là Tuế Bộ và yêu ma đang đấu pháp lẫn nhau, chẳng bằng lĩnh tiên tịch tu luyện ở trong núi!”

Một trăm năm trước, Tôn Trường Sinh náo loạn Thiên Đình, đập nát Lăng Tiêu, đánh chết chín phần Chính Thần.

Trong số đó Tuế Bộ Chính Thần tuân tra thiên hạ, chịu mọi thương vong, Thiên Đình vì muốn nhanh chóng phục hồi sự thống trị đối với Thần Châu, Thiên Đình đã đặc cách thu nhận nhiều Chính Thần từ các hoàng triều đạo viện.

“Không phải Tuế Bộ, mà là Thổ thần huyện Sùng Sơn.”

Huyền Vũ nói: “Sùng Sơn Thổ thần cầu kết với yêu ma, hãm hại bách tính trong huyện, sau khi sự việc bị phát hiện thì bị đưa đến Trảm Tiên Đài, bây giờ do ta phụ trách.”

“Hóa ra là như vậy!”

Chu Nghị không khỏi kinh ngạc, tốc độ Thiên Đình giải quyết khoản nợ đúng là nhanh hơn so với dự tính rất nhiều.

Khi hương hỏa nguyện lực khan hiếm, buông bỏ luật trời, tự nhiên sẽ có những Chính Thần tham hương hỏa và công trạng, hợp sức với yêu ma để lừa gạt bách tính.

Khi hương hỏa hưng thịnh, luật pháp thắt chặt, nghiêm khắc kiểm tra những Chính Thần trước đó vì Thiên Đình mà lập qua công trạng.

Nên bắt thì bắt, nên giết thì giết, không nương tay!

Cách hành xử này của Thiên Đế càng ngày càng giống với hoàng đế phàm tục, đã không còn tuân theo chính đạo ma đạo gì nữa, chỉ có phù hợp với lợi ích Thiên Đình mới có thể lợi dụng.

“Sư tỷ đã là Thổ thần của huyện Sùng Sơn, người của mình quản người của mình, vậy có phải là có thể thu đồ đệ không?”

“Cũng không thể làm quá nóng.”

Linh Vi Tử nói: “Dù sao Thiên luật cũng nghiêm khắc, thu nhận một ít cũng không sao, nếu náo lớn quá không che đậy được, phía trên nhất định cử người đi điều tra!”

Huyền Vũ trầm ngâm một lát rồi nói: “Sơn thần, Thổ địa, Hà bá gần núi Huyền Nguyên ta đã giao hảo quan hệ rồi, đệ tử không vượt quá trăm người, sẽ mắt nhắm mắt mở.”

“Sư tỷ vất vả rồi, tông môn hưng thịnh, Sư Tôn cũng có thể yên tâm đi gặp liệt tổ liệt tông rồi.”

Chu Nghị thấy mặt Linh Vi Tử có vẻ sắp nổi giận, bèn vội vàng chuyển chủ đề: “Sư Tôn làm sao có thể mở tiết thông quan, theo ta được biết, rất ít đệ tử Tông môn có thể nhậm chức ở gần đây.”

Thiên Đình để tránh việc mở rộng địa bàn, đệ tử Tông môn sắc phong Chính Thần, phần lớn đều cách xa hàng vạn dặm, thậm chí còn cố tình phái đến nhậm chức ở trong phạm vi của giáo phái thù địch.

“Năm đó vì sợ lo lắng người kết đàn, trộm thu thập một viên linh dược.”

Linh Vi Tử nói: “Kết quả người ra ngoài du hành, truyền tin về nói đã kết đàn, cho nên linh dược tiết kiệm được. Mấy năm trước vì chạy theo Huyền Vũ, ta vô tình biết được đệ tử Thái Tuế đang thiếu linh dược kết đàn, bèn đưa qua đó.”

Giờ đây Thiên Đế đã hoàn toàn nắm giữ Thiên Đình, ông ta thẳng tay đàn áp đặc quyền của các đệ tử của các giáo phái lớn, bao gồm cả đệ tử của Tam giáo, đều phải tuân theo Thiên luật.

Đến mức đường đường là Đế Quân Nguyên Anh, cũng rất khó mà chuẩn bị được linh dược kết đàn cho đệ tử.

Dù sao cái gì bay trên trời, bơi dưới nước, mọc trên mặt đất đều thuộc Thiên Đình, trước kia còn có thể dựa vào bối cảnh tự thu hoạch, nhưng bây giờ thì chỉ có thể chậm chậm tự trồng trọt.

Thời gian trăm năm, linh vật giá trị đột phá cảnh giới đã tăng lên hơn mười lần!

“Hóa ra là như vậy.”

Chu Nghị tay bấm pháp quyết chiêm tính ngọn nguồn, phát hiện không sót lại mầm tai họa nào, Giả Tụ Thái Tuế thật là người đáng tin cậy, lập tức tăng bốc.

“May mà nhờ Sư Tôn lao tâm khổ tứ, trăm năm quản lý, mới có ngày hôm nay, hi vọng chấn hưng Tông môn ở ngay trước mắt rồi!”

“Bình thường thôi.”

Khóe miệng Linh Chi Tử nhếch lên, trước lúc tận thọ nguyên làm được chuyện này, đột nhiên sinh tử không còn sợ hãi nữa, thay vào đó có một ý nghĩ cổ quái là muốn báo tin tốt này cho liệt tổ liệt tông càng sớm càng tốt.

“Vậy quy tắc thu nhận đồ đệ là gì?”

Chu Nghị lại hỏi: “Chúng truyền tin ở các huyện thành phụ cận, chờ đệ tử lên núi bái kiến, hay là trực tiếp xuống núi, mỗi người đều kiểm tra linh căn, chọn người ưu tú nhất?”

“Khụ khụ khụ!”

Linh Vi Tử bị dọa ho khan vài tiếng, mắng mỏ: “Ngươi thật là to gan không biết sống chết, Thiên luật cũng dám phạm nghịch, vô luận cách nào trong hai cách kia đều sẽ là họa diệt môn.”

Chương 650: Năm trăm năm sau (thượng) (3)

Trong lòng Chu Nghị thở phào một hơi, may mà Linh Vi Tử vẫn còn lý trí, nếu không phải đổi địa giới tu hành rồi.

“Vậy làm sao để chiêu mộ đệ tử?”

“Tất cả phụ thuộc vào may mắn.”

Linh Vi Tử bắt đầu nói: “Hiện nay Thiên luật nghiêm ngặt, nhớ kỹ đừng vi phạm, vụng trộm thu nhận đệ tử, thì cũng phải lo hậu sự cho người nhà đệ tử, hài đồng mất tích không được báo quan phủ.”

“Vậy phải làm thế nào?”

“Người xuống dưới chân núi giả làm thầy bói, gặp được người có tư chất tốt thì chiêm toán...”

“...”

Khóe miệng Chu Nghị giật giật, chỉ đành gật đầu đồng ý.

.....

Năm năm sau.

Trong điện Huyền Nguyên có rất nhiều tiếng khóc.

Linh Vi Tử tọa ở phía trên, hai mắt nhắm chặt, không còn hơi thở.

Phía dưới, Chu Nghị và Huyền Vũ khấu đầu lạy tạ, trên mặt lộ vẻ bi thương, phía sau là hơn mười đệ tử mới, đều đang khóc lóc thảm thiết.

Những năm gần đây Linh Vi Tử không tu hành, nhưng vẫn tận tâm chỉ dạy đệ tử.

Từ lúc bá sư đến bây giờ đã năm trăm năm, đối với Lăng Vi Tử mà nói, phái Huyền Nguyên chính là nhà của ông, còn quan trọng hơn huyết thống, trước khi chết có thể nhìn thấy cơ hội hưng thịnh, tự khắc vui vẻ quên đi ưu phiền.

Sau đó, giới tu tiên xuất hiện hai thái cực, Huyền Vũ, Chu Nghị lời lẽ nghiêm khắc vẻ mặt nghiêm nghị, Linh Vi Tử thì khoan dung thân thiết.

Sư Tôn là Huyền Vũ, Sư Thúc là Chu Nghị.

Do tấm gương trước đó của Tôn Trường Sinh, Chu Nghị rất chán ghét việc thu nhận đệ tử, nên tất cả đệ tử của hắn đều trở thành đệ tử của Huyền Vũ.

“Bần đạo không thu đệ tử, sẽ không phải gánh cái nồi đen nữa nhỉ?”

Ngày hôm sau.

Hài cốt của Linh Vi Tử được chôn cất trong lăng mộ của môn phái, thiết lập trận pháp để ngăn chặn hành vi trộm cắp, phái Huyền Nguyên đặt đầu bước vào thời đại mà dựa vào chữ ‘Huyền’ nắm quyền.

Tông chủ Huyền Vũ, Tông phó Chu Nghị.

Chính Thần cũng có thể đảm nhận chức vụ Tông chủ, đối với chuyện này Thiên Đình hoàn toàn ủng hộ, nhưng rất ít Tông môn nguyện ý làm như vậy.

Mười năm sau.

Huyền Vũ thăng quan.

Do hương hỏa ở huyện Sùng Sơn thịnh vượng, hạt nguyện ước nộp lên Thiên Đình đều là thượng cấp, từ Thổ địa cứu phẩm được thăng lên thất phẩm thông phán phủ Hoài Ninh.”

Thông phán nắm giữ hình pháp tổ tụng Châu Phủ, quyền lực chỉ đứng sau Hoàng Thành lục phẩm.

Núi Huyền Nguyên đều nằm trong Phủ Hoài Ninh, Huyền Vũ trở thành thượng cấp của sơn thần thổ địa phụ cận, những đệ tử vốn bị nhốt trong núi bí mật tu luyện giờ đây có thể xuống núi diệt yêu trừ ma, hàng diệt yêu quái.

Chỉ cần không thi triển phép thuật trước mặt phàm nhân thì Chính Thần gần đó đều mắt nhắm mắt mở.

Đương nhiên, điều này liên quan rất lớn đến những quy tắc do Chu Nghị đặt ra.

Đệ tử Huyền Nguyên diệt yêu trừ ma thu được linh vật linh thạch, thì ba phần trả cho sơn thần thổ địa địa phương, bốn phần sẽ được nộp vào kho bảo của Tông môn, ba phần còn lại mới là chiến lợi phẩm.

Chính Thần gần đó không cần phải chiến đấu mà cũng có được lợi ích, đương nhiên sẽ càng thêm chiều cố đến đệ tử của Huyền Nguyên.

Nếu có tu sĩ bên ngoài đến, dám diệt yêu trừ ma gần núi Huyền Nguyên, sơn thần thổ địa sẽ lập tức trực xuất ra ngoài, nếu không nghe sẽ thượng báo lên Thiên Đình, vô luận có bộ Tiên tịch hay không cũng sẽ bị trừng phạt.

Phạm tặc triển pháp hiển thánh vốn dĩ đã trái với Thiên luật!

Chu Nghị nghe được chuyện này, bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài, lịch sử xưa nay đều giống nhau như vậy.

.....

Mười năm sau.

Đệ tử Thanh Tự Bồi có năm vị Trúc Cơ.

Chu Nghị và Huyền Vũ bàn bạc, liền chủ động thoái vị nhường cho người xứng đáng hơn, trở thành Thái Thượng Trưởng lão.

Do đệ tử Thanh Phong nhậm chức Tông chủ, những đệ tử Trúc Cơ khác nhậm chức trưởng lão, phân chia thành vị trí quản truyền pháp, luật pháp, luyện đan...

Cứ như vậy.

Chu Nghị hoàn toàn nhàn rỗi, thỉnh thoảng chỉ giảng pháp cho đệ tử, những lúc khác thì tu hành, chúc mừng.

Lại năm mươi năm nữa trôi qua.

Đệ tử Huyền Nguyên Tông vượt quá ba trăm người, trong đó có năm mươi người Thanh Tự Bồi, dưới lại thu nhận hai trăm bảy mươi người ‘Tĩnh’ Tự Bồi.

Cách trăm năm, cung điện Tông môn lại lần nữa đầy tu sĩ.

Trận pháp bảo hộ Tông môn được bố trí trận tứ tượng hoán, có Huyền Vũ là thông phán miếu Thành Hoàng, yêu ma quỷ quái

không giám đến Huyền Nguyên Tông gây rắc rối.

....

Thời quang như nước, nhật nguyệt như thoi đưa.

Trong mắt Đạo Quân Nguyên Anh trăm năm tuổi chỉ là mấy lần nhắm mắt.

Với sự hưng thịnh ngày càng tăng của Huyền Nguyên Tông chỗ cần đến Chu Nghị ngày càng ít, có thể yên tâm đóng cửa tu hành.

Hôm nay.

Một đạo khí huyền diệu bắn thẳng lên mây xanh, bầu trời vốn dĩ trong xanh đột nhiên mây mù che phủ.

Các đệ tử của Huyền Nguyên Tông cảm nhận được khí trời biến hóa, hoặc thi triển độn quang, hoặc giẫm lên phi kiếm, bay lên không trung quan sát xung quanh, những cảnh tượng này giống như có người ở gần đó đang độ kiếp.

Hừ—

Một tiếng thổi vang lên, cuồng phong vô tận quét qua bầu trời, thổi bay tiếng sấm ừng ừng.

Đỉnh núi.

Chu Nghị mặt mày vui vẻ, nhắm mắt cảm thụ trời đất.

Vốn dĩ cần phải vận pháp lực mới có thể thu hút linh khí, bây giờ từng luồng linh khí như thể chim én về tổ thâm nhập vào cơ thể, luyện hóa là biến thành pháp lực.

“Không phải vô ích mà bản đạo đã tồn ngàn năm, cuối cùng chân long và tiên thiên chân nhân đã dung hợp, với thể chất bẩm sinh, thể chất trời sinh cũng không kém hơn là bao.”

“Tám ngàn năm, tám ngàn năm đó! Ai biết bản đạo tám ngàn năm này sống như thế nào?”

Chu Dịch cảm giác được linh khí tràn vào, xúc động vô cùng.

Từ võ đạo đến tiên đạo, từ không có linh căn đến tiên thiên ngân cước, từ Cửu Châu đến Thần Châu, trải qua nguy cơ sinh tử, trải qua mật pháp tuyệt thế, cuối cùng sống sót.

Chương 651: Năm trăm năm sau (Trung)

Tám ngàn năm quá lâu, giành giật từng phút chốc.

“Từ bây giờ trở đi, bản đạo phải làm một Thiên kiều con trời.”

Chu Dịch vận Thái Huyền Kinh, rót vô cùng vô tận linh khí vào trong cơ thể, một canh giờ tu luyện bằng mười ngày nửa tháng trước đó.

Há miệng thở ra, thi triển phong thần Tiên Thiên hủy diệt, uy lực hơn năm phần.

Pháp thuật thần thông, cũng có tăng thêm.

Duy độc ngộ tính thì nâng lên không rõ ràng, Chu Dịch trải qua tám ngàn năm tụng kinh ngộ đạo, cũng hiếm có điển tịch nào có thể làm hắn cảm thấy khó khăn.

“Khó trách Tôn Trường Sinh trải qua ngàn năm trăm năm tu luyện thành thần, Huyết Ma chuyển thế là một trong số đó, tiền thiên căn cốt cũng rất quan trọng. Tu hành năm trăm năm, bằng bản đạo tu hành một vạn năm, có thể nói là trời đất cách biệt!”

“Giờ nghĩ lại, Sư Tôn thu nhận ta tuyệt không chỉ là phong thần, mà thật sự còn tận tâm tận lực chỉ dạy tu hành.”

Còn nhớ mười sáu năm trước, năm Chu Dịch bá sư, Thiết Quân Tiên đã phân tích qua con đường đạo đồ phía trước.

Phản Hư Nhân Tiên mạnh như thác đổ, ngoài trường sinh đạo quả, vì Chu Dịch còn chỉ rõ con đường phía trước, đó là tán sát long tộc thu thập long huyết, thay đổi căn cốt trước khi nguyên anh thọ tận, để có cơ thối phi thăng!

Chu Dịch đi theo con đường tu hành này, chỉ là thay vì giết rồng, hắn dần dần trở thành cơ thể của một con rồng thực sự.

Đã từng có ý định dùng pháp Cửu Châu hoàn dược, luyện thành rồng lấy máu, sau đó rút cuộc cũng không thi triển.

Vì pháp này gây ra sự hủy diệt của nhân tộc Cửu Châu, lại thêm yêu tộc có được, có lẽ sẽ tạo hành đại kiếp của Đông

Thắng Thần Châu, nghiệp lực trên đầu Chu Dịch sẽ tăng gấp đôi.

“Ân đức như vậy, không thể không báo.”

Chu Dịch ngồi đợi Bồ Thiên Giáo suy tàn, thậm chí là bị tiêu diệt, đến lúc đó khi thời cơ đến, hắn sẽ quét sạch Tàng Kinh Các, để lưu lại đạo thống truyền thừa.

Lúc này.

Một đạo linh quang bay tới, chính là Tông chủ Thanh Phi truyền tới.

“Sư thúc, núi Huyền Nguyên có lời kiếp ngưng tụ, đợi ta điều tra ra nguyên nhân, lúc đó làm phiền sư thúc ra tay!”

“Không cần điều tra, bản đạo mới luyện thành lời pháp...”

Chu Dịch tùy tiện tìm ra một lý do, thay đổi căn cốt và đột phá cảnh giới đều là đi ngược với ý trời, gây ra tứ cửu lời kiếp, chỉ là uy lực lại nhỏ hơn rất nhiều.

Một ngụm khí là thời tan rồi!

“Tiền thiên căn cốt, đáng để chúc mừng!”

Chu Dịch hóa thành độn quang, bay về hướng Xuân Phong Lâu huyện Sùng Sơn.

Một lúc sau.

Xuân Phong Lâu.

Ồn ào náo nhiệt, khách khứa ra ra vào vào.

Có thể vì cái tên vang dội, có thể vì bối cảnh thâm sâu, cũng có thể là được sự che chở sâu xa nào đó, hai trăm năm qua đi Xuân Phong Lâu vẫn không hề đóng cửa, mà ngày càng trở nên thịnh vượng.

Chu Dịch hóa thành một công tử anh tuấn, vừa bước vào cửa chưa kịp nói với tú bà đã nghe thấy có người chào hỏi.

“Huyền Dịch đạo hữu, đến đây, đến đây!”

Nhìn về nơi phát ra âm thanh, hóa ra là người quen cũ, Triệu Chí Thổ thân mới của huyện Sùng Sơn.

Trăm năm qua, Chu Dịch thường xuyên đến Xuân Phong Lâu ăn mừng, kết quả lần nào cũng gặp được Triệu Chí, một hai lần liền trở thành đồng đạo.

Ban đầu Chu Dịch còn thỉnh thoảng tự kiểm điểm lại mình, không nên ham mê sắc đẹp, nhưng sau khi gặp Triệu Chí, người coi Xuân Phong Lâu là nhà, đột nhiên cũng cảm thấy mình là chính nhân quân tử, đạo tu có chút cao.

Chu Dịch cười đi tới: “Triệu sư đệ, lâu rồi không gặp.”

Địa điểm là ở góc sảnh tầng một, không có cô nương nào bồi cùng, chỉ có Triệu Chí đang uống rượu một mình.

“Đương nhiên là lâu, ba mươi năm rồi.”

Triệu Chí đồng tình nói: “Đạo hữu cũng rất chăm chỉ khổ tu, tu luyện cực khổ như vậy làm bản đạo áp lực rất lớn, chỉ có thể đến Xuân Phong Lâu nghe hát thả lỏng.”

“Bản đạo càng hâm mộ đạo hữu, ngày ngày nghe hát, tu vi cũng ngày càng tiến bộ!”

Chu Dịch không rõ về công pháp là Triệu Chí tu luyện, đoán rằng thiên về hồng trần, lục dục, âm dương các loại, ở Xuân Phong Lâu nghe hát cũng là tu hành.”

Sắc mặt Triệu Chí khổ sở: “Đạo Hữu nghe một trăm năm thử xem, sớm phiền chết rồi...”

Bản đạo nghe tám ngàn năm, cũng không thấy phiền chán!

Chu Dịch khẽ lắc đầu, đổi chủ đề nói: “Hôm nay có chuyện tốt gì mà không lên lầu hai, cũng không có cô nương bồi cùng?”

Triệu Chí coi Xuân Phong Lâu là nhà, nhưng có một thói quen kỳ lạ, lúc bình thường nghe nhạc cả đêm, khi có phiền não hoặc chuyện vui thì sẽ uống rượu một mình, không chạm hồng trần sắc nữ.”

“Chuyện tốt, một chuyện tốt lớn!”

Triệu Chí bấm pháp quyết để ngăn cách âm thanh: “Chuyện này là tuyệt mật của Thiên Đình, rất ít người biết, mối quan hệ giữa ta và người đương nhiên không cần giấu diếm.”

Chu Dịch nâng ly lên nói: “Đa tạ đạo hữu.”

Triệu Chí cố ý nói như vậy là muốn kéo gần quan hệ với Chu Dịch, dù sao Huyền Vũ cũng là thượng cấp trên hắn ta, tương lai nếu tiến thêm được một bước chứng minh được Nguyên Anh, trở thành Thành Hoàng cai quản một phương.

“Mấy ngày trước có tin đồn rằng, ba vị đó...”

Triệu Chí chỉ chỉ lên đỉnh đầu hắn, thấp giọng nói: “Sắp phải đi rồi!”

“Thật?”

Chu Dịch nhướng mày, vết thương của ba vị Nhân Tiên có vẻ nghiêm trọng hơn dự đoán, ma kiếp mới trôi qua được hai trăm năm, đợi không kịp nữa bồi dưỡng Nhân Tiên mới, phi thăng tiên giới.

Ma kiếp chính là chỉ chuyện Tôn Trường Sinh nghiền nát Lăng Tiêu.

Hai trăm năm trôi qua, rất nhiều bí mật trong chuyện đó đã truyền ra ngoài, bị uy hiếp bởi Thiên Đình, người ở giới tu tiên không ai dám đứng về phía Tôn Trường Sinh.

Chỉ có một vài yêu ma quỷ quái ở nhân gian, tôn Trường Sinh là Ma Tổ hoặc Đại Thánh.

Khoảng một trăm năm trước, không biết từ đâu truyền đến tin tức, khẳng định thế hệ Thiên Sư đầu tiên chính là Huyết Ma Tử chuyển thế.

Chương 652: Năm trăm năm sau (Trung)

(2)

Bởi vì thua trong cuộc tranh giành vị trí Thiên Đế, trong lòng Thiên Sư oán hận, tạ hóa ngàn năm sâu đầu thai thành Tôn Trường Sinh, đập phá Thiên Đình, nghiền nát điện Lăng Tiêu, gây ra ma kiếp.

Ngày nay giới tu tiên đối với tin tức này đều có thái độ bán tín bán nghi.

Lại qua vài trăm năm, Thiên Sư thật sự thành Huyết Ma Tử!

Chu Dịch đối với chuyện này cũng chẳng quan tâm, mấy chục vạn năm nữa Thiên Đình bị tiêu diệt, lịch sử có thể thay đổi ngược lại. Trên thế giới này, ai sống lâu người đó chiến thắng, ai lớn tuổi hơn người đó có quyền phát biểu!

“Thật sự!”

Triệu Chí khẳng định: “Sư Tôn bần đạo là trưởng lão của Tuyệt Thanh giáo, lời ông ấy nói không thể sai, sẽ không lâu nữa, Thiên Đình sẽ... hắc hắc hắc!”

Chu Dịch nói: “Chúc mừng đạo hữu.”

“Cùng vui, cùng vui.”

Triệu Chí nói: “Không có ba vị đó, trên trời dưới đất này toàn bộ chúng ta là người có tiếng nói nhất!”

Chu Dịch khẽ gật đầu, Nhân Tiên là kiểm chế cuối cùng của Thiên Đình, sau khi phi thăng Tam giáo không còn căn cứ, dưới sự quản lý của Thiên Đình, không khác gì những tôn giáo lớn đang dần suy thoái.

Sự việc này đối với giới tu tiên ảnh hưởng không lớn, sớm đã quen với sự ràng buộc của Thiên luật, nhưng lại ảnh hưởng sâu sắc đến phạm tục.

Một khi quyền lực mất đi ràng buộc, tất nhiên sẽ trở thành ngựa hoang, không chút kiểm chế giẫm nát hết thảy!

Điều Chu Dịch có thể thấy trước là, tương lai Chính Thần vì thăng quan, kéo dài tuổi thọ, chắc chắn sẽ dùng mọi thủ đoạn,

sinh linh dưới sự cai trị của họ có thể sẽ bị vắt kiệt đến những sợi hương hỏa nguyện lực cuối cùng.

Từ đó về sau, lúc này không thành kính thì nhận khổ lúc này, một ngày không thành kính thì nhận khổ một ngày.

Thành kính chính là yên bình, thành kính chính là hạnh phúc, Thiên Đình sao phải lo lắng không hưng thịnh.

Về phần phản kháng, Chu Dịch tin tưởng sẽ có, nhưng khó thành hiện thực.

Nô lệ là một trong những bản tính của sinh linh, hoặc nhiều hoặc ít đều có khuất phục, hòa theo, bướng bỉnh không thuận theo chỉ là số ít, chưa kể Thiên Đình còn sẽ đảm bảo điều kiện sống cơ bản cho sinh linh.

Đưa cơm cho người ăn, đưa nhà cho người ở, chỉ cần thành tâm cung phụng hương hỏa, có quá đáng không?

Thiên Đình nắm giữ giới tu tiên, nắm giữ chín phần phàm nhân, còn lại một trăm linh một kẻ phản kháng là tà ma ngoại đạo!

Triệu Chí đang suy ngẫm về tương lai, phát hiện Chu Dịch đứng dậy rời đi, vội vàng thuyết phục giữ người ở lại.

“Đạo hữu, đừng vội rời đi, buổi tối có sắp xếp hoa khôi.”

“Lò luyện đan ở nhà ta còn chưa tắt, phải vội quay về xử lý, đợi lần sau vậy.”

Chu Dịch không còn tâm trạng ăn mừng nữa, xua tay rời khỏi Xuân Phong Lâu, hóa thành độn quang biến mất.

....

Lịch Thiên Đế, năm 1626.

Thọ Sơn Cung, Minh Chân Tử, Đại Giác La Hán đều thăng thiên, Tam giáo không còn Nhân Tiên tọa trấn.

Đông Thắng Thần Châu chỉ còn lại một Nhân Tiên, Tôn Trường Sinh.

Năm tiếp theo.

Thiên Đế ban hành hàng trăm điều luật mới, trong đó có một đạo luật quan trọng nhất.

Thiên Đế cấm Chính Thần và phàm nhân sản sinh con cháu, hậu nhân trước khi sắc phong, trong vòng năm đời cấm vào học ở đạo viện!

Từ khi Thiên luật được công bố, giới tu tiên được phen nào loạn.

Đối với tu sĩ Tông môn mà nói ảnh hưởng không lớn, thế hệ cách mấy chục năm, quan hệ đã đứt rồi thì cứ để nó đứt.

Đối với gia tộc tu tiên mà nói, Thiên luật này chẳng khác nào đào mộ tổ tiên, đặc biệt là triều đại tu tiên đã truyền thừa mấy ngàn năm, dựa vào quan hệ huyết thống, mới có thể lưu truyền đến ngày nay.

Thấy giới tu tiên âm ỉ vang trời, Thánh Dương Đế Quân dẫn mấy vị Chân Thần Hoàng Triều đến giảng đạo lý từng nhà.

Gia tộc tu tiên đều là người thông minh, nói đạo lý hiểu quy củ, trong vòng mấy tháng đã giơ chân giơ tay ủng hộ Thiên Đình, còn những người thà chết không ủng hộ thì chết thật.

Những Thiên luật còn lại chủ yếu là các chi tiết nghiêm ngặt hơn.

Chẳng hạn như số lần Thổ địa báo mộng, số lần Hà bá cho mưa, canh giờ Tuế Bộ tuần tra.

.....

Năm tháng dài đằng dặc, trăm năm trong nháy mắt.

Núi Thanh Vân.

Thanh Vân Quan với sự giúp đỡ của Thiên Sư Dư Trạch, cũng hưng thịnh qua mấy trăm năm, nhưng ma kiếp đã giết chết chín phần Chính Thần của Thiên Đình.

Người chết thì ân sủng cũng hết, Chính Thần mới cũng sẽ không chiếu cố Thanh Vân Quan.

Cũng bởi vì mối ân oán giữa Thiên Đế và Thiên Sư, Thanh Vân Quan khắp nơi đều bị tẩy chay, liên tiếp mấy đời không thu nhận được đệ tử có tư chất thượng đẳng, cũng dần dần suy tàn.

Hôm nay.

Bầu trời vốn trong trẻo, đột nhiên xuất hiện sao, một vầng trăng tròn treo trên bầu trời.

Nhật nguyệt cùng trên bầu trời, sao xuất hiện giữa ban ngày.

Trong mắt các tu sĩ, đây là hoặc là điềm báo của đại kiếp vô biên, hoặc là thiên hạ cát tường.

Từ Thanh Vân Quan bay ra hàng chục đốm quang, khí tức phần lớn đều là cảnh giới Kim Đan, lão đạo sĩ chính là Nguyên Anh Đạo Quân, ngẩng đầu nhìn trời xanh lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Quan chủ đương nhiệm ở bên cạnh nhắc nhở: “Sur Tôn, có muốn hỏi Nguru Lão Tổ không?”

Lão đạo lắc đầu: “Khi dị tượng hiển hóa, ta đã truyền tin, nhưng đến nay chưa có phản hồi.”

Mọi người ở Thanh Vân Quan không biết dị tượng tượng trưng cho điều gì, các tu sĩ và Chính Thần theo dõi lâu ngày đều lộ ra vẻ mặt hăm mộ đổ ky, từng đạo thần thức đan nhau để truyền tin.

“Vị đó vậy mà có thể tiến xa tới bước này?”

“Lẽ nào Thần Châu lại xuất hiện một Nhân Tiên?”

“Ha ha ha, hai vị này đều là Đại Thánh yêu tộc, không biết Long tộc có cảm thụ thế nào!”

“Long tộc bây giờ cũng là tay sai của Thiên Đình, bọn chúng nào dám nghĩ tới, hoặc có lẽ sẽ ngăn cản lần thăng cấp này?”

“Không phải vậy chứ? Dù sao cũng đều là yêu tộc!”

Chương 653: Năm trăm năm sau (Trung)

(3)

“Khi cùng tộc chiến đấu với cùng tộc, khi xuống tay còn tàn nhẫn hơn người khác nhiều...”

Đang lúc nói.

Trên bầu trời xuất hiện mấy chục đạo khí tức cường hãn, mỗi một đạo đều được bao bọc bởi vô lượng ước nguyện hương hỏa, ánh sáng chói lóa đến mức không thể nhìn rõ diện mạo, duy chỉ có vầng sáng kỳ lạ treo phía sau đầu là khác biệt.

“Chân Thần Thiên Đình!”

“Mười sáu vị vì chuyện này mà tới, thật sự coi trọng, xem ra vị kia khó có thể thắng cấp rồi!”

“Nói có lý!”

Thời điểm Chân Thần xuất hiện, đến tám phần trong số những người đang âm thầm bán tán đều bỏ chạy, còn lại ít nhất cũng là Thiên Quân, có mối quan hệ mật thiết với Thiên Đình.

Đùng đoàng...

Có tiếng sấm vang lên, trên trời không thấy mây, mà chỉ thấy nhật nguyệt tinh tú lại, từ từ ngưng tụ thành lõi đình bảy sắc.

Khoảnh khắc lõi đình xuất hiện, phá vỡ khoảng không gần đó.

Nhìn từ xa, dường như một màu đen tuyền bao quanh bảy sắc, vừa lạ lùng cũng hài hòa, vừa chân thực vừa hư ảo.

Một lúc sau.

Lõi kiếp bảy sắc hướng về núi Thanh Vân, trong quá trình rơi xuống, từ trên trời xuống mặt đất nứt ra một đạo hư không, mọi người có mặt ở đó, bao gồm cả Chân Thần đều lộ vẻ kinh hãi.

Thuật hương hỏa phong thần vô cùng huyền bí, dùng vô lượng hương hỏa cải biến nguyên thần, thân xác, khiến chúng trở nên giống nhau về bản chất.

Bằng cách này, nguyên thần thân xác có thể dễ dàng hợp nhất thành một, không cần trải qua lôi kiếp cũng có thể thăng cấp Phản Hư.

Năm đó Tôn Trường Sinh thăng cấp thành Nhân Tiên, cũng là thân xác, thần chí hóa thành huyết hải, đi đường tắt để thăng cấp, nhưng không có mượn ngoại lực là hương hỏa trợ giúp, cho nên thực lực vượt xa Chân Thần.

Con đường bình thường là giống như Hoàng Ngưu, sức mạnh bản thân để kích hoạt Cửu Cửu Thiên kiếp, trải qua lôi kiếp gột rửa thăng cấp thành Nhân Tiên.

Ồ!

Một tiếng bò rống vang lên, Hoàng Ngưu đập mây bay lên trời, há miệng nuốt chửng lôi kiếp bảy sắc trước khi nó chạm đất.

Tiếng nổ đùng đùng của lôi đình, hiện trên cơ thể của Hoàng Ngưu.

Một trong số chúng rơi xuống đất, tạo thành những khe rãnh hàng chục dặm, đủ để thấy uy lực của lôi đình.

“Với thực lực như vậy, hẳn không thể yếu hơn chúng ta, không hổ danh là tiên thiên ngân cước!”

Thánh Dương Đế Quân sắc mặt âm trầm, ngay từ đạo lôi kiếp đầu tiên giáng xuống, hắn đã đoán được Cửu Cửu Thiên kiếp không làm khó được Hoàng Ngưu, vậy nên lập tức truyền tin cho các Chân Thần khác.

“Vì sự yên bình của Đông Thắng Thần Châu, tuyệt không thể xuất hiện thêm Nhân Tiên nữa!”

Chư thần đáp ứng, đang chuẩn bị liên thủ triển pháp.

Một tràng cười vang lên: “Mấy trăm năm không gặp, các ngươi chẳng có chút tiến bộ gì cả, Lão Tôn cũng thay các ngươi mà đỏ mặt!”

Thánh Dương Đế Quân nhìn theo, chỉ thấy trên đỉnh núi Thanh Vân có một con vượn hầu, không phải Tôn Trường Sinh thì còn là ai được nữa.

“Tôn đạo hữu, ngươi muốn nhúng tay vào chuyện này?”

Tôn Trường Sinh nhảy lên, đứng giữa không trung: “Đại ca của Lão Tôn độ kiếp, có thể không quản sao?”

“Tôn đạo hữu, ngươi phải suy nghĩ rõ ràng...”

Thánh Dương Đế Quân chậm rãi nói: “Nếu như Hoàng Ngưu độ kiếp thành công, yêu tộc có hai Đại Thánh, thanh danh của ngươi, địa vị, sẽ phải chia đôi!”

Tôn Trường Sinh liếc nhìn Thánh Dương Đế Quân, khinh thường nói.

“Đừng nói quyền lực, Lão Tôn cho dù tiêu tán cái thân này, cũng sẽ giúp ca ca thắng cấp!”

Đùng đùng...

Đạo lôi kiếp thứ hai giáng xuống, uy lực tăng gấp đôi.

Hoàng Ngưu không những không né tránh mà xông thẳng lên, nuốt chửng lôi kiếp vào bụng, rồi hòa vào Cửu Thiên Canh Phong, mượn sức mạnh của nhật nguyệt tinh tui luyện thân xác.

“Ra tay!”

Thánh Dương nhìn đến mức mí mắt giật giật, trong lòng hẳn đã cảm thấy hối hận, lẽ ra sớm nên vứt bỏ mặt mũi, giết chết Hoàng Ngưu.

Sáu vị Chân Thần thi triển pháp ngăn cản Tôn Trường Sinh, mười vị Chân Thần còn lại thì phá vỡ hư không, trong nháy mắt xuất hiện ở Cửu Thiên Canh Phong, vung tay ra vô lượng pháp lực xé nát hư không.

Hư không vỡ vụn, tạo thành những hang động tối đen, giống như cối xay hủy diệt thế giới, sức mạnh phun trào xé nát, nuốt chửng, xé nát Hoàng Ngưu thành từng mảnh.

Phản Hư đấu pháp, phác thực vô hoa.

Không cần thi triển thần thông đạo pháp, trực tiếp xé nát hư không thành từng mảnh, tu sĩ dưới phản hư rồi sẽ biến thành tro bụi.

“Cây đông hiệp yếu?”

Tôn Trường Sinh liếc nhìn Chân Thân đang vây quanh mình, từ sau gáy nhô ra một nắm lông, nhẹ nhàng thổi.

Lông khi tung bay, biến thành từng con vượn hầu.

Chi chi chi chi...

Tiếng kêu không ngừng, vượn hầu toàn thân lông đỏ, khí tức đều ở mức Nguyên Anh.

Lôi Bộ Thiên Phật chính thần kinh ngạc nói: “Huyết Thần Tử còn có thể tu luyện?”

Bốn trăm năm trước, Tôn Trường Sinh đạo náo Thiên Cung, lúc đầu luyện thành bốn vạn tám nghìn Huyết Thần Tử, khí tức chỉ ở mức Trúc Cơ, chỉ có thể dựa vào thiên phú bất tử của mình cùng với đặc tính ăn mòn vạn vật của huyết hải, mới có thể tàn sát Chính Thần.

Bây giờ Huyết Thần Tử đều không yếu hơn Nguyên Anh, đã có thể sánh với Chính Thần lục thất phẩm của Thiên Đình!

“Các con, chơi với bọn chúng vui vẻ nhé!”

Tôn Trường Sinh đứng giữa không trung, vung tay lên, hư không vỡ nát, từ trong rút ra một cây gậy dài màu đỏ, dài hai trượng, dày như miệng bát.

Vật này vốn là bảo bối quý giá của Huyết Ma Tử khi còn sống, còn được gọi là Huyết Châu, nó có thể nuốt chửng vô hạn huyết tinh, lúc cường hãn nhất còn vượt qua giới hạn linh bảo, so với Thất Tinh kiếm, khí vận Kim Tiền thì còn mạnh hơn nhiều.

Tôn Trường Sinh có được ký ức của Huyết Ma Tử, trong những năm qua đã tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng cũng tìm được bảo vật.

Tuy nhiên, pháp khí Chu Bảo không dễ sử dụng, phải hiến tế luyện thành trường côn thần binh, lẫn vô số linh vật, nặng còn hơn cả núi, đồng thời có thể nuốt chửng tinh huyết kẻ thù tăng uy lực, cách gọi khác là thần bổng.

Chương 654: Năm trăm năm sau (Hạ)

“Lão Tôn đến đây!”

Tôn Trường Sinh bay lên không trung, vung thần bổng, hướng đến những Chân Thần đang bao vây Hoàng Ngưu.

Phía dưới.

Thiên Phạt Chân Thần tức giận đến mức có thể tiêu diệt mấy vạn Nguyên Anh Huyết Thần tử chỉ bằng một cái vung tay, nhưng lại không chịu nổi thái độ khinh thường của Tôn Trường Sinh, vận hương hỏa thần lực ngưng tụ thành vạn đạo Tử Tiêu thần lôi.

“Tà ma ngoại đạo, đáng giết!”

Những Chân Thần khác đồng thời triển pháp, phá vỡ hư không, cố gắng nuốt chửng tất cả Huyết Thần Tử.

Chi Chi Chi...

Vượn hầu gãi tai gãi má, dựa vào thân thể bất tử của mình tản ra các hướng mà đã luyện tập từ lâu.

Trong nháy mắt, cách xa mấy chục dặm, thân hình vượn hầu biến hóa thành bốn vạn tám ngàn cán trường phan huyết sắc, pháp lực khí tức liên thông, sắp xếp thành trận pháp.

Tuế Bộ Đạo Đức chân thần là Thái Thượng của Bồ Thiên giáo, ánh mắt quét qua trận pháp, lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Luồng Giới Thập Phương Diệt Ma tiên trận.”

Chi Chi Chi!

Trường phan huyết sắc đồng loạt rung lên, tựa như đang đáp lại Đạo Đức Chân Thần, cũng tựa như đang cười nhạo.

Huyết Ma Tử nị nhốt trong tháp Trấn Ma vạn năm, luôn đối mặt với Diệt Ma Thiên Trận, có thể nói còn hiểu rõ trận pháp này hơn cả Bồ Thiên Chương giáo.

Trận pháp do vượn hầu lập, là Huyết Ma Tử kết hợp với Huyết Hải đại trận, diệt ma tiên trận, lấy sự tinh tế của cả hai dung hòa làm một.

Trận pháp được hình thành, phân cắt trong ngoài thành hai giới, giam hãm không tứ phương tám hướng.

Thiên Phật Chân Thân thi triển lôi thần, trong hư không chỉ gây ra gợn sóng, khó có thể xuyên qua mà trốn chạy.

Đây là công dụng tuyệt vời của diệt ma tiên trận, trận pháp phạm trần không thể giam cầm Nhân Tiên, Bồ Tiên Giáo Thượng Giới Tổ Sư truyền lại phương pháp này, nhằm ngăn chặn Huyết Ma Tử đột phá hư không trốn thoát.

Đạo Đức Chân Thân nói: “Không cần tháp Trấn Ma chống đỡ, chúng ta liên thủ phá vỡ!”

Chư Chân Thân bắt tay oanh kích hư không, quả nhiên đúng như Đạo Đức Chân Thân nói, sau chấn động, có một vết nứt xuất hiện.

Ngay lúc đang muốn thi triển độn quang chui vào hư không, tiếng nước chảy róc rách vang lên, chỉ thấy huyết thủy dính đặc chảy ra từ các vết nứt, làm phẳng các vết nứt trong hư không.

Khi huyết thủy chảy, toàn bộ không gian trận pháp bị bao bọc trong ánh sáng màu đỏ kỳ lạ.

“Lại đến!”

Đạo Đức Chân Thân há miệng phun ra linh bảo, lại liên hợp với các chư thần một lần nữa thi pháp, xé toạc một vết nứt trong hư không dài chục trượng, nhưng lại bị huyết thủy chặn lại, không cần đợi đến độn quang trong giây lát liền đầy lại.

Một vị Chân Thân nói: “Chỗ trận pháp này huyết hải che phủ đã có mấy phần đặc tính không thể diệt được!”

Chư thần sắc mặt nghiêm trọng.

Bọn họ đều đã tự mình trải qua chuyện đại náo Thiên Cung, chỗ đáng sợ của huyết hải, đến hôm nay trong lòng còn có chút sợ hãi.

Đạo Đức Chân Thân nói: “Chỉ là có một chút tương đồng, chúng ta tiếp tục thi pháp, Nguyên Anh Huyết Thần Tử nhỏ nhoi đó, pháp lực nông cạn, trận pháp không thể chống đỡ được lâu rất nhanh sẽ sụp thôi!”

Thiên Phật ngẩng đầu nhìn trời, tuy rằng đã cách Diệt Ma Tiên Trận, nhưng vẫn có thể nghe được tiếng sấm rền.

“Bọn chúng chỉ đang trì hoãn mà thôi, đợi Hoàng Ngưu độ kiếp thành công, chúng ta và Nhân Thiên xé giết không thành?”

Đồng thời lúc này.

Tôn Trường Sinh đang ở trong Thiên Canh Phong, cùng với chín vị Chân Thần đấu thành một đoàn.

Cũng không biết là do thiên tàng của vượn hầu hay định Thiên chú, Tôn Trường Sinh từ trước đến giờ chưa sử dụng pháp bảo Thần Côn, nhưng lại dễ dàng thi triển thần thông Thần Côn.

Có Thần Côn giống như một cánh tay, vung đến đâu thì Chân Thần lùi tới đó.

Không lâu trước đó, Lễ Bộ Chân Thần Giác Thiên Sư, đã dựa vào pháp La Hán để tấn công Thần Côn, kết quả Kim Thân bị vỡ nát, trực tiếp vỡ tan vào hư không trốn chạy về Thiên Đình nghỉ ngơi dưỡng sức.

Ngăn chặn Hoàng Ngưu độ kiếp là nhiệm vụ của Thiên Đình, nếu vì điều này mà bị thương nặng thậm chí phải chết thì thật là không đáng!

Thánh Dương Đế Quân thấy chư thần xuất công nhưng không xuất lực, Hoàng Ngưu độ qua lời kiếp trùng trùng, mắt thấy sắp thăng được thành Yêu Thánh, nhưng cũng chỉ bất lực nhìn.

“Tiền thiên ngàn cuộc cường hãn như vậy?”

Thánh Dương Đế Quân vừa lên thi pháp, sử dụng thêm sức mạnh linh bảo của Chân Thần, đánh ở trên người Hoàng Ngưu cũng chỉ lưu lại một vết máu, vài giọt kim huyết rơi ra rồi lại lành lại trong nháy mắt.

Với một đòn này cũng đủ sức hủy diệt linh hồn Thiên Quân hóa thần bình thường.

Bùm!

Khi Cửu Cửu Thiên kiếp tổng cộng là tám mươi một đạo, khi gần đến đạo bảy mươi, bầu trời đã hoàn toàn chìm vào trong

bóng tối.

Không cần Chân Thần lên thi pháp, lôi đình đã xé nát toàn hộ hư không thành mảnh vụn.

Điều lý lạ là nhật nguyệt tinh văn treo lơ lửng ở hư không trong Canh Phong, như thật như ảo, tưởng chừng như trong tầm tay nhưng thực chất dù bay cao tới đâu cũng không thể chạm tới.

Đạo lôi kiếp thứ tám một.

Thất sắc hào quang óng ánh, vô thanh vô thức rơi xuống, trong u tối có thể nghe thấy tiếng vỡ vụn.

Chư Thần nghe thấy liền rời đi, lần theo những vết nứt nhỏ, có thể mơ hồ thấy được khu rừng cổ thụ sâu thẳm vô tận, kéo thẳng đến thần sơn sừng sững, từng tia huyền bí bay ra từ trong vết nứt.

Một vài cây cỏ, mấy viên thổ nhưỡng, tình cờ nằm ở vết nứt, rơi xuống thế gian.

Khe hở chỉ kéo dài trong chốc lát, kiếp lôi sau khi rơi xuống liền biết mất không thấy tung tích, tuy nhiên trong cảnh tượng này không phải Chân Thần thì là Nhân Tiên, tất cả những gì nhìn thấy nghe thấy đều sẽ in sâu vào thần chí, không ngừng phân tích, phát đi phát lại.

“Đây lẽ nào là...tiên giới?”

“Không phải tiên giới, cái khí tức này so với tiên giới còn huyền diệu hơn!”

“Hô— ”

Chương 655: Năm trăm năm sau (Hạ) (2)

Một vị Chân Thần cách gần nhất, há miệng nuốt lấy khí tức huyền diệu vào bụng, thân vị kim luân sau đầu hào quang nở rộ, ầm ầm truyền đến tiếng tung kinh của hàng triệu sinh linh/

“Bảo bối tốt!”

Chân Thần đã đạt được cảnh giới cuối cùng, cũng khó để đột phá hơn nữa, chỉ có thể theo thời gian tích lũy hương hỏa thần lực để tăng thực lực, kết quả nuốt một ngưng khí liên tăng trưởng, quả thực là không thể tưởng tượng được thế giới này khủng bố đến nhường nào.

Những Chân Thần khác cũng không thêm đấu đá với Tôn Trường Sinh nữa, tất cả đều nhà xuống cây cỏ và mấy viên thổ nhưỡng.

Tôn Trường Sinh cảm Thần Côn, bảo vệ bên cạnh Hoàng Ngưu vẽ mặt ngưng trọng nhìn lôi kiếp đang từ từ giáng xuống, lúc đang phân vân không biết có nên xông vào thử uy lực vì đại ca hay không/

Hoàng Ngưu khẽ lắc đầu, kiếp nạn này nhất định phải tự mình trải qua, mượn uy lực của nó hợp nhất linh hồn và thể xác.

Âm thanh lớn vọng đến!

Khi lôi kiếp ập đến, cả bầu trời biến thành một bức tranh tĩnh lặng.

Trong bức họa, có Chân Thần tranh giành nhau linh vật dị giới, có Đại Thánh đứng trên bầu trời, có bốn vạn tám ngàn trường phan vượn hầu bay lơ lửng. Tuy nhiên dù động tác thi triển pháp lực có thể nào thì cũng giống như một vở kịch câm, không có âm thanh phát ra.

Ồ!

Hoàng Ngưu ngẩng đầu lên trời gầm lên, phá vỡ sự im lặng quỷ dị này, thân thể và lôi kiếp va chạm với nhau.

Bùm!

Lôi kiếp bao quanh người Hoàng Ngưu, lớp da bò đã chịu đựng tám mươi lôi kiếp, nứt ra như mạng nhện, kim huyết rơi khắc trời. Âm thanh rắc rắc vang lên, như tiếng xương bị gãy rồi lại sắp xếp lại, rồi lại gãy.

Thánh Dương Đế Quân không tham gia vụ tranh giành, mà nhìn chăm chăm vào Hoàng Ngưu, nhìn bộ dạng thô thảm của hắn ta nhưng không có bất kỳ ý cười nhạo nào.

“Khí tức đã vượt qua giới hạn của Yêu Thần, cản trở thất bại rồi!”

Sau một lúc lâu,

Uy lực của lôi kiếp đã cạn kiệt, trên trời chỉ thấy thân ảnh một con bò đen ngòm.

Đầu thì bị vỡ một nửa, xương trắng lộ ra ngoài, bốn chân thì gãy ba chân, đều cho thấy Hoàng Ngưu bị thương rất nghiêm trọng.

Những dị tượng trên bầu trời bắt đầu tan biến, nhật nguyệt tinh biến mất, bầu trời vạn dặm lại trở lên trong xanh trở lại.

Đùng đùng đùng...

Liên tiếp những âm thanh nổ chói tai, mây gốc cỏ mấy viên thổ nhượng sao có thể chia đều, chín vị Chân Thần đã giành được hỏa khí, lén lút thi pháp công kích đồng bọn.

Thiên Đế không phải mà một khối sắt nguyên khối, Chân Thần cũng có phe cánh của mình, lúc này đấu pháp lẫn nhau chưa hề nghĩ đến tư tưởng có báo thù!

“Đủ rồi!”

Thánh Dương Đế Quân nghiêm giọng quát: “Các ngươi là Chân Thần được hàng triệu sinh linh tôn thờ, hồ nháo thành như vậy, thật sự là mang đến nỗi ô nhục cho Thiên Đình!”

Chư Chân Thần nghe vậy thì mới dừng đấu pháp.

Lại nghe Thánh Dương Đế Quân nói: “Linh vật trên trời dưới đất, tất cả đều thuộc về Thiên Đình, những hoa cỏ thổ nhượng của dị giới rơi vào Đông Thắng Thần Châu, cũng là nằm trong phạm vi quản chế của Thiên luật.”

“Các người sau khi trở về Thiên Đỉnh đều phải giao nộp tất cả lên trên, Thiên Đế sẽ dựa theo công lao mà phân phát!”

“...”

Tất cả Chân Thần hai mắt tròn tròn, nhưng nghe đến hai chữ ‘Thiên Đế’ thì chỉ có khom lưng nhận lệnh.

Nhân Tiên Tam giáo sau khi thăng thiên, Thiên Đế không còn bất kỳ ràng buộc nào nữa, tận hưởng hàng triệu sinh linh Đông Thắng Thần Châu cung phụng hương hỏa, Chân Thần bảo gần như tích thành thực chất, thực lực gần như ngang bằng với Nhân Tiên.

Ồ!

Một tiếng bò gầm vang lên chỉ thấy thân hình tả tơi của Hoàng Nguu phát ra thần quang lóa mắt.

Xác thịt khôi phục, tứ chi trùng sinh, chớp mắt liền trở về lại với hình dáng ban đầu.

“Tốt, đại ca!”

Lo lắng của Tôn Trường Sinh biến mất, hưng phấn gãi đầu gãi tai, làm mấy động tác nhào lộn trên không.

Hoàng Nguu khẽ gật đầu, sau đó dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn các Chân Thần Thiên Đỉnh, nói: “Bần đạo và Thiên Đỉnh từ trước đến nay nước sông không phạm nước giếng, hôm nay độ kiếp, các vị vậy mà ra tay giết ta!”

Ánh mắt chư thần hơi ngưng lại, vận hương hỏa thần thực, chuẩn bị tùy lúc tháo chạy.

“Vừa rồi chỉ là hiểu lầm, chúng ta tới đây để chúc mừng Nguu đạo hữu độ kiếp thành công.”

Thánh Dương Đế Quân trên mặt đầy vẻ tươi cười nói: “Nguu đạo hữu và Thiên Sư tọa kỵ, cũng là lập đại công thần của Thiên Đỉnh, ta và người tuyệt không phải kẻ thù, mà là người một nhà tương thân tương ái!”

“Ha ha ha, thật hay cho câu người một nhà.”

Tôn Trường Sinh cười nói: “Dù sao cũng là tương thân tương ái, bần đạo cũng muốn là chủ Thiên Đỉnh, mau bảo Thiên Đế lăn xuống cho Lão Tôn lên!”

Trong mắt Thánh Dương Đế Quân lóe lên tức giận, sắc mặt từ từ tối sầm lại, trầm giọng nói.

“Chuyện hôm nay, Thiên Đình sẽ tự đưa ra lời giải thích, vẫn hy vọng Nguru đạo hữu hiểu lý lẽ, đừng hành xử như con khỉ này!”

“Hiểu lý lẽ?”

Hoàng Nguru hừ lạnh: “Nếu như bản tọa không hiểu lý lẽ thì thế nào?”

Thánh Dương Đế Quân nói: “Hai mươi sáu vị Chân Thần Thiên Đình hợp sức, chỉ dựa vào hai Thánh Yêu các ngươi, còn có thể lật trời sao?”

“Ngươi thật là một kẻ hèn ngang ngược.”

Tôn Trường Sinh vung Thần Côn: “Lúc bản đạo đại náo Thiên Đình, đập vỡ Lăng Tiêu, cái tên hèn nhà ngươi chỉ biết núp sau lưng Nhân Tiên, hôm nay lại náo một lần, để xem ngươi trốn thế nào?”

Sắc mặt Thánh Dương Đế Quân không đổi, Tôn Trường Sinh mất đi huyết hải chông đỡ, lại tự hủy đi thân ma, lúc này chỉ còn là một vị La Hán Quả, tuy còn thân thể bất tử, cũng chỉ mạnh hơn Nhân Tiên bình thường chút thôi.

Thiên Đình thật sự đang chống lại mối nguy tan vỡ của Thần Châu, nhất định có thể phong ấn Tôn Trường Sinh!

“Nguru đạo hữu nghĩ thế nào?”

Hoàng Nguru trầm ngâm một lúc rồi nói: “Bản đạo cần một tiên thiên linh vật giống vậy.”

Chương 656: Năm trăm năm sau (Hạ) (3)

Thánh Dương Đế Quân sắc mặt bình tĩnh, chỉ cần Hoàng Ngưu có thể nói đạo lý là được, nói: “Bảo bối như vậy, có thể gặp nhưng không thể cầu, bây giờ Thiên Đình cũng không có.”

“Bần đạo có thể đợi, nhưng không thể chờ đợi một hai vạn năm.”

Thiên căn cước của Hoàng Ngưu là yêu tộc, tuổi thọ dài hơn so với Nhân Tiên, có rất nhiều thời gian ở nhân gian chờ đợi.

Tôn Trường Sinh cười quái dị, nói: “Đại ca có thể lấy nhiều một chút, cái Thiên Đình rách này chưa chắc có thể kéo dài một hai vạn năm, đến lúc đó kẻ nợ tiền đều chết hết, thì đòi thế nào?”

Thánh Dương Đế Quân lạnh lùng nhìn Tôn Trường Sinh, không muốn gây sự cùng với con khỉ này, gật đầu đáp ứng nói.

“Thiên Đình đáp ứng một chiếc tiên thiên linh vật, chúc mừng đạo hữu đã thành Đại Thánh!”

“Hai chiếc.”

Hoàng Ngưu nói: “Năm đó Thiên Đế đáp ứng với Thiên Sư, lấy tiên thiên linh vật làm thù lao, bây giờ đã qua một ngàn bảy trăm năm rồi, ngay cả một tin tức cũng không có!”

Thánh Dương Đế Quân biết chuyện này, bất lực nói.

“Thiên Đình tìm kiếm ở Thần Châu, tất cả những chỗ có thể sinh ra tiên thiên linh vật đều sẽ tìm kiếm, nhất định có thể tìm được.”

“Như vậy rất tốt.”

Hoàng Ngưu nói: “Bần đạo vừa đột phá lên Đại Thánh, cần phải ổn định pháp lực, cho nên không tiến các vị được.”

Thánh Dương Đế Quân nhìn xuống, thấy Diệt Ma Tiên Trận vẫn đang vây khốn sáu vị Chân Thần.

Tôn Trường Sinh chào hỏi một tiếng, bốn vạn tám ngàn huyết phan hóa thành vượn hầu, nhao nhao chạy vào trong cơ thể.

Sắc mặt của sáu vị Chân Thần đều đỏ bừng, hôm nay hoàn toàn mất mặt, không đợi Thánh Dương Đế Quân rời đi, cũng đã tự mình xuyên qua hư không không thấy tung tích.

.....

Lịch Thiên Địa, năm 1726.

Hoàng Ngưu độ kiếp, trở thành Thánh Yêu.

Sau khi yêu tộc ở Đông Thắng Thần Châu biết được chuyện này, lần lượt tập trung tại núi Thanh Vân, dâng lên linh vật với mong muốn che chở.

Hoàng Ngưu không từ chối bất cứ ai đến, lệnh cho nhóm yêu ở trên núi mở động phủ tu hành.

Tin này truyền ra, cả giới náo động.

Tu sĩ nghị luận sôi nổi, lặng lẽ chờ Thiên Đình phái binh xuống bao vây trấn áp, kết quả đợi được một tờ chiếu thư.

Trong thư Thiên Đế nói núi Thanh Vân bán binh ba ngàn dặm, để bày tỏ lòng biết ơn với công lao của Thiên Sư, phần đất lĩnh được phân chia riêng, bất luận Hoàng Ngưu có làm thế nào đều không nằm trong phạm vi quản chế của Thiên Đình.

Nói như vậy, miễn cưỡng hợp tình hợp lý.

Lúc này, sắc phong động Ma Vân làm thánh địa của yêu tộc, sắc phong Hoàng Ngưu làm Yêu Đế!

Từ khi yêu tộc đến Đông Thắng Thần Châu, Yêu Đế đầu tiên, dựa theo chiếu thư, Hoàng Ngưu có quyền quản chế tất cả yêu tộc, bao gồm rồng phượng kỳ lân các loại thượng cổ dị chủng trong đó.

.....

Huyền Nguyên Tông.

Đỉnh núi.

Chu Dịch ngay lập tức biết được tin Hoàng Ngưu độ kiếp.

“Yêu tộc, có thể so với Nhân Tiên!”

“Bây giờ coi như đã có năng lực tự bảo vệ, cho dù Thiên Đình phát hiện ra bản đạo, thì có thể thế nào?”

Chu Dịch sống hơn tám ngàn năm, da mặt sớm đã sánh ngang với tiên thiên linh bảo, tuyệt không bao giờ cảm thấy nhục nhẽ, hổ thẹn trong lòng, mà ngược lại sẽ dương dương đắc ý, dựa vào Hoàng Nguru tung hoành Đông Thắng Thần Châu.

Phong ba này là nhân thương Nguru thế!

“Vốn dĩ còn định giả vờ chết sau đó lại bái nhập Huyền Nguyên Tông, bây giờ xem ra không cần nữa, trực tiếp trở về núi Thanh Vân, yên tâm lại thoải mái!”

Lúc này.

Một đạo linh quan bay tới, rơi vào trong tay.

Thần thức Chu Dịch quét qua, mặt lộ ra nụ cười, Huyền Vũ thành công được phong làm Thành Hoàng phủ Hoài Ninh.

Năm mươi năm trước, Huyền Vũ ‘vô tình’ lấy được tị Anh linh vật, lập tức gọi ra thiên kiếp, thành công vỡ đàn thành hài nhi.

“Huyền Nguyên Tông hàng trăm đệ tử, lại có một vị Thành Hoàng che chở, có thể nói là thời điểm thịnh vượng nhất từ khi môn phái thành lập, bản đạo cũng coi là báo đáp nhân quả. Theo tính toán kim đan thông thường, còn có trăm năm thọ nguyên nữa, cũng không thể đột phá nguyên anh rồi!”

Trải qua hơn hai trăm năm hoạt động, Huyền Nguyên Tông đã có bốn vị Thái Thượng Kim Đan, Chu Dịch tạ hóa cũng không có ảnh hưởng gì.

“Lại tu hành trăm năm nữa rồi về núi Thanh Vân.”

Lịch Thiên Đế, năm 1730.

Ngày Tân Dậu, tháng Canh Tuất, năm Nhâm Dần.

Ba năm tu hành bằng với ba mươi năm bế quan trước kia, cảm giác làm thiên tài thật là tuyệt vời, nếu là trước kia thì là học thần, ngày ngày chơi game ngủ gật đi thi cũng đạt điểm tuyệt đối.

Những ngày bế quan quá nhàm chán, ta lấy quyển sổ đã ố vàng ra, lại bắt đầu viết nhật ký.

Từ năm Sùng Minh thứ hai mươi chín, lúc viết trang nhật ký đầu tiên là năm hai mươi tuổi, đến bây giờ đã tám ngàn bốn

trăm hai mươi mốt tuổi, đã trải qua bao nhiêu xung đột...

Từ hoa khôi đến số tám, từ Phong Xuân Lầu đến Di Hồng Viện, nhớ lại vô số gương mặt.

Người tu tiên không quên những ngày tháng đã qua, trong thần chí chứa nhiều ký ức, nhớ lại những chuyện xa vời đã qua, những người bạn đã mất, như như ngắm hoa trong sương, như trăng trong nước, đại đạo độc hành cũng là một loại thống khổ.

Nội tâm buồn bã, đề phòng ngừa ma tâm gây chuyện, xuống núi ăn mừng một phen.

.....

Nửa tháng trôi qua.

Chu Nghị trở về Huyền Nguyên Tông, mở nhật ký ra.

“Khi tâm trạng vui vẻ, suy nghĩ sáng suốt, người ấy mà, không nên sống trong quá khứ.”

Đọc xong dòng nhật ký cuối cùng, phát hiện có vấn đề, những câu văn cứng nhắc, không giống như viết ra lời trong lòng...

Ừm, bây giờ cũng không phải lời trong lòng!

Duy có việc ăn mừng là thật sự tốt, con đường tu hành vốn dĩ nên lúc cứng lúc mềm, lúc nhàn rồi lúc cấp bách.

.....

Chu Nghị sau khi xuất quan thì đi dạo một vòng, phát hiện Huyền Nguyên Tông có không ít đệ tử mới.

Bèn hoán gọi Tịnh Nghi Tông chủ lúc bấy giờ, một nữ tử bàng môn hiếm thấy, phong thái thướt tha, tu vi Trúc Cơ đã viên mãn.

Chương 657: Cổ nhân.

“Bẩm báo Sư thúc Tổ, những năm trước lại thu nhận một nhóm đệ tử, vị liệt Minh Tử Bối.”

“Bần đạo lại cao thêm một cấp?”

Chu Nghị bắt đắc dĩ nhún vai, dưới Tĩnh Tử Bối là Thông Tử Bối, dưới nữa mới là Minh Tử Bối.

Năm đó thu nhận đệ tử Thanh Tử Bối, đại đa số đã tạ hóa, chỉ có một người tấn thăng Kim Đan, vị liệt Thái Thượng trưởng lão.

Tĩnh Nghi mặt mày quyến rũ, tư thái yêu diễm, thanh âm có chút run rẩy: “Sư Thúc Tổ...”

“Đệ tử tu hành có nghi hoặc, kinh mạch không thông, ngài có thể cho ta lời khuyên được không.”

“Bần đạo có việc phải làm, đi phủ Hoài Ninh hỏi Thành Hoàng.”

Chu Nghị kinh nghiệm dày dặn như vậy, gặp nhiều nữ tu nhiều hơn so với Tĩnh Nghi từng gặp, sao có thể không biết mục đích của nàng ta, kiên quyết cự tuyệt hóa thành đôn quang rời đi.

Trước mặt vẫn bối, Chu Nghị luôn giữ bộ dạng chính nhân quân tử, tuyệt không dạy hư hải tử!

Lịch Thiên Đế, năm 1760.

Nhắm mắt vào, mở mắt ra, lại ba mươi năm nữa trôi qua.

Người ta thường nói rằng các tu sĩ ở cảnh giới cao thâm, nhân tính càng lãnh đạm, lời nói, hành vi càng giống các vị tiên, thật ra có liên quan rất lớn đến việc bế quan tu hành.

Bế quan xuất quan, thời gian có thể bằng cả đời người sinh lão bệnh tử, khoảng cách như vậy thật khó để mà không lạnh nhạt.

Bần đạo vì duy trì nhân tính, xuống núi ăn mừng một phen.

Nhân tiện ghi lại: nhẹ nhàng nhàng luyện thành thuần dương nguyên anh, bây giờ xác suất hóa thần cao tới tám

phần, tiền thiên ngân cước đã tốt!

Lại ghi tiếp: Huyền Nguyên bàng môn có ma lực mị pháp, tiếp tục quan sát!

.....

Vừa mới ăn mừng một năm, Chu Nghị vội vàng trở về núi.

Huyền Nguyên Tông bàng môn tẩu hỏa nhập ma chết bất đắc kỳ tử!

Tuyển cử Bàng môn tân nhiệm cần phải có sự thông qua của bốn vị Kim Đan Thái Thượng, sau đó báo cho Huyền Vũ quyết định.

Chu Nghị tra hỏi thì biết được cái gọi là chết bất đắc kỳ tử chỉ là một cái cớ, hóa ra việc Tịnh Nghi cầu kết với Ma Tu bị bại lộ, Tam Trưởng lão đánh chết nàng ta ngay tại chỗ, để tránh liên lụy đến Tông Môn.

Tân nhiệm Bàng Môn là đệ tử Thông Tử Bối, Thông Huyền Chân Nhân.

Đệ tử Thiên Linh căn thứ hai trong Tông, sớm đã định xong người kế nhiệm, không có bất kỳ dị nghị nào.

Hiện tại Huyền Nguyên Tông phát triển nhanh chóng, có thể xảy ra tranh giành quyền lực, dưới quyền lực tuyệt đối của Huyền Vũ, cả Tông môn nhìn chung rất hòa hợp.

Chu Nghị không quan tâm Tịnh Nghi chết như thế nào, cũng không quan tâm Thông Huyền lên làm Tông chủ, trở về núi là chế tạo công cụ, sau đó bế quan tu hành pháp lực.

Lịch Thiên Đế, năm 1762.

Tu hành một năm, pháp lực viên mãn không tiến triển gì thêm nữa, lúc này phải tìm kiếm linh vật hỗ trợ thần hóa.

Đi đến miếu Thành Hoàng hỏi thăm Huyền Vũ, biết được linh vật thần hóa có giá trên trời, không chỉ Thiên Đình chiếm hết linh vật tự nhiên, còn có Thiên Quân hóa thân có thể trực tiếp đạt được thần vị.

Cảm giác như bê đá đập vào chân mình vậy!

Trái nghĩ phải nghĩ, vẫn là truyền tin cho Hoàng Ngưu, trực tiếp yêu cầu hấn ta hai bộ.

Có người lấy Tổ tông làm chỗ dựa, có người lấy Sư môn làm chỗ dựa, ta lấy tọa kỵ làm chỗ dựa thì có sao?

.....

“Lịch Thiên Đế, năm 1763.

Hoàng Ngưu làm việc rất hiệu quả, hấn đi đến bảo khố của Thiên Đình lấy vạn Tiết Không Thanh, ngàn Huyền Sơn Chi, đây đều là những linh vật hóa thần thượng cấp.

Nuôi bà hơn tám ngàn năm, cuối cùng quay đầu cũng thấy được cỏ rồi!

Đáng để chúc mừng!”

.....

Chu Nghị lại lãng phí thời gian hai năm, về mặt cảm thấy nhục nhã hổ thẹn rời khỏi Xuân Phong Lâu, trở về núi viết nhật ký.

“Lịch Thiên Đế, năm 1765.

Lão Chu ơi Lão Chu, người không thể tiếp tục trụ lạc nữa.

Pháp lực không tu được thì có thể tu luyện đạo pháp, có thể tụng kinh đạo... không thể lúc nào cũng đi ăn mừng nữa!”

....

“Lịch Thiên Đế, năm 1767. Mùi vị của hoa khô thật sự tuyệt!”

.....

“Lịch Thiên Đế, năm 1770.

Khi đang du hành ở phủ Hoài Ninh, ngoài ý phát hiện được một hội mật, thực chất được đệ tử còn lại của Phi Tiên Các.

Ta lấy ra chí tôn để giảm giá, kết quả đối phương không nhận còn đánh đuổi ta ra ngoài, nhất định không phải truyền nhân chính thống của Phi Tiên Các.

Lập tức báo với Huyền Vũ, có tu sĩ huênh hoang lừa đảo.”

.....

“Lịch Thiên Đế, năm 1771.

Miếu Thành Hoàng có một nhóm người giả mạo Tiên Nhân Các, kết quả đem ta khai ra.

Sơ suất rồi, quên không triển pháp phong ấn trí nhớ của nữ tu!

Huyền Vũ lệnh cho ta bế quan tu hành, không thành Nguyên Anh thì cấm không được xuống núi, đã biết sắm vai tu sĩ Kim Đan, vậy thì ngoan ngoãn trở về...”

.....

“Lịch Thiên Đế, năm 1772. Tu thành nhất môn thần thông, nên ăn mừng.”

“Lịch Thiên Đế, năm 1773. Luyện thành nhất môn đạo pháp, nên ăn mừng.”

“Lịch Thiên Đế năm 1774...”

“Lịch Thiên Đế năm 1775.

Điều quý giá nhất của con người chính là mạng sống, khi ngó lại quá khứ, không nên hối hận về những năm tháng sống uổng phí, cũng không nên xấu hổ vì nhiều lần thấy nhục nhã hổ thẹn, khi sắp chết...

Ấy, ta sẽ không chết, vậy còn phấn đấu làm cái gì?

Trường sinh đạo quả nhằm ta rồi!”

..

“Lịch Thiên Đế năm 1778.

Hôm nay Huyền Nguyên Tông kỷ niệm ba ngàn năm thành lập, lễ kỷ niệm được tổ chức.

Lịch sử ngắn ngủi như vậy thì có gì mà chúc mừng, còn bảo Thái Thượng trưởng lão nhất định phải có mặt, vừa mới cự gậy chọn lựa ra được hoa khôi, lễ kỷ niệm kéo dài tận nửa tháng, bạc đã bỏ ra há chẳng phải là vô ích sao!”

....

Giữa trưa.

Mặt trời đang rực cháy.

Chính điện Huyền Nguyên Tông.

Chu Nghị ngồi ở trên cao, hai bên trái phải là hai vị Kim Đan Chân Quân.

Phía dưới là một ngàn đệ tử, dựa theo phân bối, tu vi, tuổi tác, trong tiếng chuông ngọc tỏ lòng tôn kính bái kiến Thái Thượng trưởng lão.

Chương 658: Cổ nhân (2)

Rất nhiều đệ tử lần đầu tiên gặp Chu Nghị, đối với vị Lão Tổ thần long thấy đầu không thấy đuôi này rất xa lạ, cũng có chút hiểu biết thì chỉ dừng lại ở chỗ những từ ngữ khen ngợi được ghi ở trong điển tịch.

Chẳng hạn như Thiên tàng dị bản, giữ thái độ khiêm tốn, hành sự cẩn trọng, lật ngược tình thế trước khi nó sụp đổ...

Chu Nghị đầu đội ngọc quan, mặc bộ đạo bào màu tím lớn, ngồi thẳng lưng, vạt áo gấp lại, liếc nhìn các đệ tử đang quỳ lạy, không khỏi nhớ tới những chuyện đã qua.

Ngẩng đầu nhìn về phía Cửu Châu, không biết cổ nhân có bình an không?

“Đứng dậy đi.”

Chu Nghị mặt lộ tươi cười nói: “Lúc bản đạo mới nhập Tông môn, chỉ có năm sư đồ, nghèo đến mức ngay cả trận pháp bảo vệ Tông môn cũng không có. Sau này đại sư huynh, nhị sư huynh, lần lượt tạ hóa, chỉ còn lại hai chú mèo Đại Miêu, Nhị Miêu.”

“Thấm thoát bốn năm trăm năm trôi qua, được tận mắt chứng kiến cảnh hưng thịnh như vậy, thật sự làm bản đạo rất vui vẻ yên tâm!”

Đệ tử trong điện nghe vậy thì đều nhìn Chu Nghị với ánh mắt ngưỡng mộ, bọn họ có thể đặt chân vào con đường tu tiên, có thể nói toàn bộ dựa vào sự cường thịnh của Huyền Nguyên Tông.

Luật pháp Thiên Đình nghiêm ngặt, cấm việc truyền đạo pháp.

Bình dân may mắn có được linh căn, cũng không biết cửa đạo viện lúc nào mở ra, cũng may Huyền Nguyên Tông chủ động xuống núi thu nhận đồ đệ, nếu không bọn họ chỉ có thêm làm một phạm nhân, dần dần độn độn sinh lão bệnh tử.

Đầu tiên là tu hành pháp công để tăng cường trí nhớ, sau đó quay lại vào đạo viện học tập, so với phạm nhân khổ hạnh đọc sách thì có lợi trăm lần.

Sau khi vượt qua kì thi lấy được tiên tịch, thì tám phần đã thành tu sĩ, có thể xếp hàng từ từ chờ lấp chỗ trống của thần vị nào đó.

Đương nhiên, Huyền Nguyên Tông không dám đưa toàn bộ đệ tử của mình đến đạo viện, vậy thì quá không nể mặt Thiên Đình, duy chỉ có đệ tử có tài năng thượng cấp mới có cơ hội thi lấy được tiên tịch.

Tân Tán Kim Đan, Tông Môn bàng giáo, Thông Huyền Chân Quân nói.

“Sư Tổ, văn búi đã khắc thành tự của ngài lên bia đá, dựng ở cửa núi, đệ tử đi ngang qua có thể nhìn thấy rõ ràng. Sau này bên ngoài điện Huyền Nguyên sẽ dựng một bức tượng, thụ hưởng hương hỏa đệ tử thờ cùng!”

Chu Nghị nhìn Thông Huyền hồi lâu, khe khẽ gật đầu.

“Người rất không tệ! Năm đó người bá nhập Tông môn, trong lòng bản đạo có sở cảm, đặc biệt lấy chữ huyền cho người làm pháp hiệu. Hôm nay xem ra, Huyền Tông Môn giao vào tay người, nhất định sẽ hưng thịnh!”

“Nhất định sẽ không phụ sự mong đợi của Sư Tổ.”

Thông Huyền trên mặt lộ ra vui mừng, hần tính toán Chu Nghị thọ nguyên không lâu nữa, nhất định sẽ thích lưu truyền tiểu sử, khắc chữ, tượng đài, các loại đồ vật có thể lưu lại dấu vết trên thế giới, chứng minh hắn đã từng ở chỗ này.

Lễ kỷ niệm tiếp tục, tế tổ, tụng kinh, dự yến.

Sau đó phần quan trọng nhất chính là cuộc tranh tài trong Tông môn.

Sau khi Huyền Nguyên Tông suy tàn, liền hủy bỏ cuộc tranh tài giữa các đệ tử, cách một ngàn năm sau bây giờ mới tổ chức lại, phần thưởng bao gồm đan Trúc Cơ, pháp khí đỉnh cấp, linh vật thượng đẳng, vô cùng hào phóng.

Chu Nghị đợi người ngồi trên đám mây, nhìn các đệ tử chiến đấu ở võ đài bên dưới, thỉnh thoảng khen ngợi bọn họ.

Năm ngày chớp mắt trôi qua.

Ở giai đoạn đầu và giữa là luyện khí, rất nhiều đệ tử bị loại, đầu pháp cũng càng tinh vi hơn.

Trên võ đài, một thiếu niên đang luyện khí trung, há miệng phun ra một trường kiếm kỳ lạ, to bằng nắm tay, trong suốt như nước, trong lúc bay không phát ra âm thanh nào cả, lần trong lời pháp bằng mắt thường rất khó phát hiện.

Đối thủ là một thanh niên luyện khí trung, thi triển ngăn chặn lời đình, cho rằng mình đã nắm chắc phần thắng. Kết quả khi không chú ý, để kỵ đệ phi kiếm cắt một đường xuyên qua linh quan hộ thân, để lại vết hằn máu trên cổ.

Cấp Trúc Cơ làm phán xử tuyên bố: “Dương Tấn, thắng!”

Trên trời.

Chu Nghị chứng kiến trận này thì rất kinh ngạc.

“Phi kiếm này...”

Hắn bấm tay chiêm toán, quả nhiên là hậu duệ của cố nhân, năm đó tiểu sư đệ Huyền Lập Trúc Cơ không còn hy vọng, xuống núi lấy vợ sinh con.

Chu Nghị đã luyện ra một thanh kiếm vô hình, luyện chế ra một thanh kiếm trong suốt biết bay, đưa tặng sư đệ phòng thân, bốn trăm năm sau, bất ngờ gặp được hậu duệ của Huyền Lập.

Thông Huyền rất giỏi quan sát sắc mặt, hỏi: “Sư Tổ và Dương Tấn có quan hệ gì à?”

“Có chút nguồn gốc.”

Chu Nghị nói ngắn gọn về Huyền Lập, nói: “Sau khi sư tử tu thành Kim Đan, đã xuống núi tìm tiểu sư đệ, nhưng không ngờ người đi nhà trống, không biết đã chuyển đến chỗ nào, thật đáng tiếc.”

“Hóa ra là hậu duệ của tiểu Sư Tổ.”

Thông Huyền nghe nói đến Huyền Vũ, lập tức trịnh trọng nói: “Sư Tổ yên tâm, Tông môn nhất định sẽ dạy dỗ Dương Tấn thật tốt, tuyệt sẽ không thiếu linh vật. Kết đan thì không dám đảm bảo, chí ít có đến cấp Trúc Cơ an toàn.”

Ba vị Chân Quân còn lại đều đồng thanh nói phải, Huyền Vũ là chỗ dựa lớn của Huyền Nguyên Tông, là nền tảng cho sự

thịnh vượng, chuyện có liên quan đến Huyền Vũ đều sẽ được sắp xếp ổn thỏa tốt đẹp.

Chu Nghị hài lòng gật đầu, năm đó khi Huyền Lập xuống núi, từng thỉnh cầu Chu Nghị chiếu cố hậu duệ, như hôm nay cũng xem như không phụ sự tin tưởng của hắn.

Ủy thác chuyên nghiệp, tám ngàn năm phẩm chất như một!

Thông Huyền nói: “Sur Tổ, ngài bây giờ không có hậu nhân kế thừa y bát, hay là nhận Dương Tấn là đệ tử?”

Chu Nghị chợt giật mình, nhiều lần chiêm toán cho Dương Tấn, xác định hắn trong sạch không có gì nổi bật, nên lập tức từ chối.

“Không cần, bản đạo không hay dạy dỗ đệ tử.”

Chiếu cố, hướng dẫn Dương Tấn thì được, nhưng thu nhận đệ tử thì thôi bỏ đi.

Chương 659: Cổ nhân (3)

Chu Nghị bây giờ luôn cảm thấy da đầu tê dại, nhất định là nghiệp lực quá nặng, nếu thêm vài chiêu nữa, nói không chừng ngày ngày đều bị sét đánh!

Nửa tháng sau.

Cuộc thi kết thúc.

Chu Nghị đích thân trao giải cho mười người đứng đầu, chúc mừng và động viên từng người một.

Các đệ tử nào đã được chứng kiến qua một Thái Thượng trưởng lão hòa nhã như vậy, hưng phấn đến mức không kiềm chế được bản thân, khi nghe thấy câu ‘chăm chỉ tu hành, bảo vệ Tông môn’ thì hận không thể lập tức rút thiên kiếm đi diệt trừ yêu ma.

Chu Nghị thấy vậy trong lòng tràn đầy cảm động.

“Tu sĩ Đông Thắng Thần Châu suy nghĩ đơn thuần hơn Cửu Châu nhiều!”

Lễ kỷ niệm kết thúc.

Chu Nghị đang chuẩn bị bế quan tu luyện thì nhận được truyền tin của Thông Huyền, đập lên đồn quang đến điện Huyền Nguyên, phát hiện ba vị Thái Thượng Kim Đan cũng ở đó, nhưng sắc mặt đều có chút u ám.

“Sư Tổ, ta mời ngài tới đây quyết định một việc.”

Thông Huyền nói: “Trong môn đã có nhiều vị Kim Đan, sau này sẽ còn có nhiều nữa, đã đến lúc khôi phục tổ chế, sửa Kim Đan thành Trưởng lão, Nguyên Anh đạo quân là Thái Thượng.”

“Nói có lý.”

Chu Nghị lập tức hiểu được tại sao ba vị Kim Đan sắc mặt lại có vẻ lo lắng rồi.

Trên lý thuyết thì Thái Thượng trưởng lão địa vị cao hơn bång môn, cho dù Thông Huyền tấn thăng Kim Đan, cũng có thể duy trì ngang hàng.

Trưởng lão thì thấp hơn bàng môn, trực tiếp nhận sự phân công của Thông Huyền.

Hơn nữa, Thái Thượng trưởng lão cũng không cần làm gì, chỉ nhận cung phụng của Tông môn nhất tâm tu hành, sau khi hưu về trưởng lão sẽ phân công quản lý các điện, phục trách hình luật, luyện đan, giảng kinh...

Giống như nói địa vị của người đã bị giảm, nhưng người vẫn phải giải quyết công việc, thì sao có thể trông vui vẻ được?

Chu Nghị trầm mặc một lát rồi nói: “Về nguyên tắc bản đạo đồng ý với chuyện này, tương lai số lượng Kim Đan nhiều lên, Tông môn nuôi không nổi nhiều Thái thượng như vậy, nhưng bất quá vẫn cần thỉnh giáo sư tỷ.”

Trong mắt Thông Huyền hiện lên vui mừng, từ trong tay áo lấy ra ‘Vũ’ lệnh bài, nói: “Huyền Vũ Sư Tôn đã đồng ý, khôi phục tổ chế, các sư đệ có ý kiến gì không?”

Ba vị Kim Đan cúi đầu nhận lệnh: “Tuân theo Sư Tổ pháp lệnh!”

“Sư đệ không cần lo lắng, cho dù đổi thành Trưởng lão, linh vật tài nguyên cũng sẽ không giảm bớt.”

Thông Huyền đánh một gậy thả cho một trái táo ngọt, thấy sắc mặt ba người hơi khôi phục, lại tiếp tục nói: “Các cung điện quan trọng của Tông môn, bây giờ chắc chắn là Cháp Pháp điện và Linh Bảo điện, vị sư đệ nào có hứng thú phụ trách?”

Ba vị Kim Đan cũng không ngốc, đều nhìn Chu Nghị, đương nhiên người có bối phận cao nhất sẽ chọn trước.”

Chu Nghị nói: “Bản đạo thọ nguyên không nhiều, không thích hợp ở chỗ phức tạp, đi Tàng Kinh Các vậy.”

Thông Huyền hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không thể khuyên cái gì.

Ba vị Kim Đan sắc mặt vui mừng, lần lượt chiếm lĩnh điện hành pháp, điện linh bảo, điện giảng kinh, kết hợp lại thì quyền thế không kém gì bàng giáo.

“Bản đạo đi Tàng Kinh Các.”

Chu Nghị liếc nhìn Thông Huyền, tiểu gia hỏa muốn đấu với bần đạo à, còn kém xa lắm, liền hóa thành độn quang biến mất.

Mấy ngày sau.

Dương Tấn đến Tàng Kinh Các mượn sách, vừa vào cửa liền thấy một Đạo Lão tóc bạc.

Đầu tóc rối bù, áo bào màu xanh đầy vết rượu, có vẻ như đang say khướt nằm trên bàn ngủ thiếp đi, trên tay còn đang ôm vò rượu linh.

“Bái kiến tổ sư!”

Dương Tấn thấy rõ mặt mũi lão đạo, liền vội vàng khom người thi lễ.

Chu Dịch một phen nhớ lại ngọt ngào trong khánh điển, đệ tử trong môn đều mang lòng cảm ơn. Lại nghe được lão tổ thọ nguyên sắp hết, có loại bi thương anh hùng tuổi xế chiều, không kìm nén được thương xót, thân cận.

Chu Dịch hơi hốt mấy câu nói, còn hơn Thông Huyền mười mấy năm kinh doanh, danh vọng trong môn chỉ đứng sau Huyền Vũ.

Thông Huyền cũng không phải là người ngu, quay đầu lại cẩn thận suy tư trước sau khánh điển, hiểu được sư tổ ít lộ diện này, không phải là dựa vào võ mộng ngựa là có thể lừa gạt, lập tức ngừng động tác tiếp theo.

Dù sao không quá mấy thập niên, yên lặng chờ sư tổ thân tử đạo tiêu là được, vừa lúc tu hành tăng lên pháp lực.

Tu Tiên Giới, thực lực mới là căn cơ quyền lực!

Chu Dịch thích người thông minh, thấy Thông Huyền hiểu được đánh, liền an tâm ở Tàng Kinh Điện yên tĩnh trải qua tuổi già.

Nghe được thanh âm, mở ra hai mắt mộng lung say ngà ngà, thần thức quét qua trong ngoài Dương Tấn, lập tức biết được vì sao hắn tới Tàng Kinh Điện.

Bình cảnh Luyện Khí Trung Hậu Kỳ buông lỏng, tất nhiên là tham khảo kinh nghiệm tiền nhân.

“Không cần đa lễ.”

Chu Dịch nói: “Tàng Giáp Thất có cuốn « Khổng Vân Pháp Sư Bút Ký» , bên trong tỉ mỉ ghi lại phương pháp đột phá, người này ngộ tính rất cao, so với lâu hai còn huyền diệu hơn.”

Huyền Nguyên Tông Tàng Kinh Các hoàn toàn mở ra với bên ngoài, bất kỳ đệ tử nào cũng có thể đọc điển tịch, điểm này so với đại tông môn rộng rãi hơn nhiều lắm.

Dĩ nhiên, mở ra chính là điển tịch và công pháp bình thường, truyền thừa trần tông vẫn cần phải trở thành đệ tử chân truyền.

Dương Tấn khom người nói: “Đa tạ tổ sư chỉ điểm.”

Một lát sau.

Dương Tấn đem bút ký nội dung ghi vào ngọc giản, tính toán trở về động phủ suy tư, sớm ngày đột phá Luyện Khí trung kỳ, năm năm sau Tông Môn Đại Bì định có thể đoạt thứ hạng tốt, ra cửa lần nữa khom người thi lễ.

“Sư tổ, đệ tử pháp lực thấp kém, giúp không được việc lớn, nhưng công việc chân chạy vẫn có thể làm cho sư tổ.”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, biết nắm lấy cơ hội là tốt, nhưng còn phải hợp khẩu vị của mình nữa: “Bần đạo lúc tuổi còn trẻ thích xem thoại bản, rất nhiều năm không xuống núi, cũng không biết có tác giả mới hay không.”

Chương 660: Thiên Sư trở về.

“Đệ tử lần này xuống núi, giúp sư tổ mua thoại bản.”

Dương Tấn lộ vẻ vui mừng, có thể nói chuyện cùng sư tổ, đối đạo đồ có nhiều giúp ích.

Nửa tháng sau.

Lần nữa đi tới bên ngoài Tàng Kinh Các, từ trong túi trữ vật lấy ra một chồng sách lớn.

“Sư tổ, đệ tử nghe rất nhiều người, những thoại bản này là hay nhất trong gần trăm năm nay.”

Chu Dịch liếc nhìn bìa mặt, hai mắt sáng lên, từ ống tay áo lấy ra một quyển kinh thư.

“Người tên tiểu tử này rất không tồi! Cuốn« Thần Khí Dưỡng Hình Luận» này lấy về đọc, một tháng sau trả lại, nhớ viết mười vạn chữ cảm tưởng.”

“Cảm tưởng?”

Dương Tấn khom người nhận lấy đạo kinh, sau khi lật xem mấy tờ, không khỏi lộ vẻ thất vọng.

« Thần Khí Dưỡng Hình Luận » là một quyển điển tịch tiên hiền thuần túy, giảng thuật đạo nuôi dưỡng thần hồn, cũng không ghi lại bất kỳ pháp môn luyện thần nào, toàn bộ một ngàn hai trăm chữ.

Chu Dịch chân mày cau lại: “Không muốn xem thì trả lại cho bản đạo.”

Dương Tấn lắc đầu liên tục, đem điển tịch ôm vào trong ngực: “Sư tổ yên tâm, ta nhất định viết đủ mười vạn chữ.”

“Trước tu đạo lại tu tiên, trước tụng kinh lại luyện công.”

Chu Dịch nói: “Người thiên phú tầm thường, ngộ tính cũng bình thường, muốn tăng lên căn cơ bên trong, chỉ có thể đi con đường này, nếu không tối đa chỉ dừng bước tại Trúc Cơ.”

Chu Dịch nhìn Dương Tấn, như Thiết Quan Tiên năm đó nhìn Chu Dịch, từ cao nhìn xuống, có thể trực tiếp chỉ ra đạo đồ

tương lai.

Dương Tấn có nghe hay không, có thể kiên trì không ngừng hay không, hoàn toàn dựa vào cá nhân tạo hóa nữa.

Dù sao Dương Tấn không có Trường Sinh Đạo quả, cho dù biết tụng kinh gia tăng nội tình, nhưng đồng môn một đám đột phá cảnh giới, chỉ còn lại chính mình chậm rãi tụng kinh, chín phần chín người sẽ chọn buông bỏ.

“Sư tổ yên tâm, đệ tử nhất định không phụ kỳ vọng!”

Đảo mắt một tháng trôi qua.

Dương Tấn đi tới bên ngoài Tàng Kinh Điện, nâng một chồng giấy rất dày, phía trên viết đầy cảm ngộ.

“Sư tổ, đệ tử hoàn thành nhiệm vụ.”

Chu Dịch nhận lấy giấy, thần thức quét qua, hài lòng gật đầu: “Trình bày và phân tích có chút dễ hiểu, cũng là dụng tâm rồi.”

Thu hồi điển tịch và cảm ngộ, lại từ ống tay áo lấy ra một quyển sách.

“Quyển sách này cũng vậy, một tháng mười vạn chữ!”

“Đệ tử hiểu được.”

Dương Tấn chỉ cho là là sư tổ sự đang khảo nghiệm, thông qua là có thể bá nhập môn hạ, được truyền đạo pháp trấn tông.

Một tháng sau.

Chu Dịch xem xét cảm ngộ, chất lượng tốt hơn lần trước một chút, lại lấy ra một quyển điển tịch.

“Viết không tệ, như cũ mười vạn chữ!”

“Tuân lệnh.”

Dương Tấn nghe được khen ngợi, vui vẻ cầm lấy điển tịch, trở lại động phủ vội vàng lật xem.

Lúc này.

Đồng môn đã biết Dương Tấn đạt được đại cơ duyên, lọt vào mắt tổ sư, rồi rít tới cửa chúc mừng, nghĩ hết biện pháp kéo gần quan hệ.

Thông Huyền nghe được chuyện này, cố ý đem động phủ Tấn Dương chuyển đến thượng đẳng, lại tăng thêm linh thạch cung ứng.

Chu Dịch chẳng quan tâm mấy chuyện này, một lòng làm tô tại Tàng Kinh Điện đọc xuân thu, cuối mỗi tháng cho Dương Tấn một quyển điển tịch mới.

...

Trăng lên trăng xuống, xuân đi thu đến.

Mười năm nháy mắt lướt qua.

Sáng sớm hôm đó.

Dương Tấn không biết đi tới bên ngoài Tàng Kinh Điện bao nhiêu lần.

“Sư tổ, nhiệm vụ tháng này hoàn thành.”

“Ừ.”

Chu Dịch thần thức quét qua cảm ngộ, bên trong mười vạn chữ có ba vạn chú thủy, nhưng Dương Tấn có thể kiên trì mười năm, đã là vượt ngoài dự liệu.

Mười năm tụng kinh, làm chậm trễ pháp lực tu hành, hiện tại mới vừa đột phá Luyện Khí Tầng Bảy.

Ba mươi tuổi Luyện Khí Tầng Bảy, còn chậm hơn Huyền Lập năm đó, đứng hàng chót trong đám đệ tử của Huyền Nguyên Tông.

“Viết không xong, có thể kéo dài thời hạn thêm mấy ngày, không cần cố ý chú thủy.”

Chu Dịch hơi nhắc nhở, theo thường lệ lấy ra điển tịch:

“Cuốn« Chân Khí Hoàn Nguyên Chú Sơ» này, quy củ như cũ.”

Dương Tấn sắc mặt ửng đỏ, cầm điển tịch vội vàng rời đi.

Lễ mà lễ mề nửa tháng sau.

Dương Tấn mới trở về trả lại điển tịch, may mà còn viết được mười vạn chữ cảm tượng, chất lượng tốt hơn trước rất nhiều, có chút cảm ngộ huyền diệu có thể so với Kim Đan Chân Quân.

“Tiếp tục!”

...

Trở lại động phủ.

Dương Tấn đem điển tịch đặt lên bàn, nắm chắc thời gian tu hành pháp lực.

Vốn là tư chất tầm thường, tụng kinh viết cảm tưởng lại trì hoãn thời gian, tu vi đã rút lại phía sau người cùng thế hệ, qua vài năm nữa sẽ bị đệ tử có chữ lót “Cảnh ” vượt qua.

Mười năm nay.

Dương Tấn đã trải qua nhân tình ấm lạnh.

Đồng Môn từ hâm mộ đến xem thường, từ thân cận đến làm xa lánh.

Một số lời không dễ nghe, cho dù là lên nghị luận, thời gian lâu dài lẫn số nhiều thanh âm lớn, cuối cùng truyền vào tai Dương Tấn.

Bọn họ không dám nói phương pháp lão tổ dạy phương thức giáo đạo của Lão tổ sai, chỉ biết nói Dương Tấn đầu gối, tư chất thấp kém.

Tu hành kết thúc.

Dương Tấn mở ra điển tịch, từng câu từng chữ tụng đọc tham ngộ, lòng có cảm nhận liền ghi chép lại.

Đọc một lần, có cảm ngộ trên một trăm chữ.

Đọc trăm lần, có cảm ngộ bốn năm nghìn chữ.

Đọc ngàn lần, mới viết ra cảm ngộ gần một vạn chữ, theo điển tịch cảm ngộ càng sâu, viết được càng ngày càng ít.

Dương Tấn viết mười vạn chữ cảm ngộ, ít nhất đọc mười vạn lần, có thể nói một chữ một lần.

Chương 661: Thiên Sư trở về (2)

“Ngộ đạo khó khăn, khó vói lên trời!”

...

Hai tháng sau.

Dương Tấn lững thững tới chậm, rút cục gom đủ cảm tưởng.

Chu Dịch lấy ra điển tịch mới: “Tiểu Dương tử, kiên trì không được thì nói với bản đạo, cũng sẽ không bắt buộc ngươi!”

“Lão tổ...”

Dương Tấn không giống như mười năm trước, kiên định đáp ứng, do dự một chút cảm lấy điển tịch rời đi.

Chu Dịch nhìn bóng lưng cô đơn của Dương Tấn, lắc đầu thở dài.

“Đáng tiếc đáng tiếc, Nguyên Anh khó thành.”

“Bản đạo chọn ra những đạo kinh này, là tinh hoa đạt được trong tám ngàn năm tụng kinh, mỗi một quyển có thể nói tuyệt diệu. Tương hỗ lại không lặp lại, kiên trì ba mươi năm, xác suất Ngưng Anh tăng lên ba thành!”

Đạo kinh của Đông Thắng Thần Châu nhiều vô số kể, ngay cả Huyền Nguyên Tông nhỏ cũng có mấy vạn cuốn.

Bất kỳ tu sĩ khi còn sống có chút cảm ngộ, đều có thể viết thành điển tịch, truyền lưu đời sau, xen lẫn trong tất cả đạo kinh để cho người chọn lựa.

Tu sĩ bình thường tụng đọc đạo kinh, chỉ chọn điển tịch cảm thấy hứng thú hoặc có ích, nhưng đều không phải là loại điển tịch tinh hoa này, vận khí tốt có chút dùng, vận khí tệ dụng phải đã đạo sĩ, ngược lại có chỗ xấu.

Chu Dịch từ trong vô số điển tịch chọn ra mấy ngàn quyển kinh thư, là lựa chọn tuyệt hảo để ngộ đạo.

Mỗi một bản tụng đọc mười vạn lần, đối đạo pháp lĩnh ngộ nhắm thẳng vào Hóa Thần!

...

Bốn tháng sau.

Dương Tấn rốt cục viết xong cảm ngộ, tìm lúc ban đêm, trốn tránh đồng môn đi tới bên ngoài Tàng Kinh Điện.

Chu Dịch không nói gì thêm, sau khi đáp ứng chỉ điểm hậu nhân cố nhân, cũng không phải là làm bảo mẫu.

Lần sau Dương Tấn tới đây, đã là một năm sau.

“Sư tổ, Lan Trang có ma tu làm loạn, ta cùng với đồng môn đi trăm yêu trừ ma.”

“Chuyện này chính là tích lũy công đức, không tệ.”

Chu Dịch càng thêm tuổi già sức yếu, trên người phát ra tử khí nồng đậm, giống như gần đất xa trời.

Dương Tấn từ túi trữ vật lấy ra một chồng sách: “Sư tổ, mấy năm gần đây phạm tục lại ra thoại bản mới, ta tìm tới cho ngài.”

Chu Dịch trầm mặc một hồi lâu, từ ống tay áo lấy ra một Trúc Cơ Đan, một quyển điển tịch.

“Nếu tiếp tục đọc sách, liền lấy đi điển tịch. Nếu muốn đột phá cảnh giới Trúc Cơ, liền lấy Trúc Cơ Đan!”

Dương Tấn do dự một chút, thử thăm dò nói: “Sư tổ, có thể cầm hết không?”

Chu Dịch khòe miệng giật giật, làm sao gặp phải gia hỏa không cần mặt mũi như vậy, nhưng tính tình như vậy thích hợp Tu Tiên Giới, sau này Dương Tấn hiển nhiên sẽ lẫn lộn trôi qua không tệ.

“Có thể.”

“Bái tạ sư tổ.”

Dương Tấn liền tranh thủ lấy điển tịch và đan dược, e sợ Chu Dịch đổi ý.

“Nhớ viết cảm tưởng!”

Chu Dịch cúi đầu lật xem thoại bản, cách mấy tờ thì có tranh minh họa chế luyện hoàn mỹ, một tia thất vọng nơi đáy lòng nhất thời tiêu tán.

Hai năm sau.

Dương Tấn thuận lợi Trúc Cơ, tiến vào Linh Bảo Điện đảm nhiệm chấp sự.

Từ đó sau, bận rộn việc tu hành và sự vụ tông môn, càng ít có thời gian tụng kinh ngộ đạo.

Tàng Kinh Các lại chịu khó đến.

Cũng không phải là trả lại điển tịch, mà là trò chuyện với Chu Dịch, nói một chút chuyện lý thú phàm tục, đưa lên một chồng thoai bản mới biên soạn, giống như là đang chiếu phụ thân tuổi già.

Chu Dịch thúc giục nhắc đi nhắc lại, hai ba năm mới tham ngộ một quyển, không nhìn được quát mắng.

“Cái thứ không biết tiến bộ!”

“Đúng đúng đúng.”

Dương Tấn nghe quát mắng, gật đầu lia lịa chấp nhận, dáng vẻ kia giống như là đồ lão nhân vui vẻ.

“Người chờ hồi hận đi.”

Chu Dịch bắt đắc dĩ thở dài, lúc còn trẻ không biết thọ nguyên trân quý, bận rộn vào những tục sự hư vô mờ mịt kia, đợi khi tuổi già thọ nguyên sắp hết, có muốn cố gắng đã muộn, chỉ có thể ngồi chờ thọ tận đạo tiêu.

Qua mấy năm.

Thời gian dài không thấy Dương Tấn, Chu Dịch lấy ra linh phù truyền tin.

“Tên nhãi người còn nợ ta điển tịch đấy!”

Trong nháy mắt lại qua mấy năm.

Chu Dịch trực tiếp tóm Dương Tấn tới, đặt tại Tàng Kinh Các, sao chép hai trăm bản điển tịch.

Dương Tấn đã năm mươi tuổi, quyền cao chức trọng trong mắt đệ tử tông môn, lúc này lại là vẻ mặt đau khổ nói: “Sự tổ, cái này cũng quá nhiều.”

“Cái này không có thời hạn.”

Chu Dịch chậm rãi nói: “Lúc nào viết xong, nhớ đốt cho ta!”

“Sư tổ, người...”

Dương Tấn sắc mặt âm đạm, cho dù đã sớm dự đoán được sẽ biệt ly, thật sự đến cũng nhìn không được bi thương.

“Đừng mang vẻ mặt đưa đám đấy, ta sống hơn năm trăm năm, đã vượt xa Kim Đan bình thường, đây cũng là hỉ tang!”

Chu Dịch từ ống tay áo lấy ra hai kiện pháp bảo, một tấm thuẫn, một chiếc thuyền bay.

“Sống hơn năm trăm năm, chưa từng đấu pháp, ngay cả pháp bảo phi kiếm cũng không luyện chế, hai kiện pháp bảo hộ thân này liền truyền cho người, ngày sau gặp phải nguy hiểm nhớ kỹ phòng ngự trước rồi chạy trốn!”

Dương Tấn nhận lấy pháp bảo, dập đầu tại chỗ.

“Cung tiễn sư tổ.”

“Ta còn chưa có chết đâu!”

Chu Dịch dặn dò: “Chuyện này không nên nói với những người khác, ta cả đời này, luôn khiến sư tử thất vọng, không muốn trước khi chết, còn phải làm cho nàng khiển trách lãng phí thiên phú.”

Dương Tấn gật đầu đáp ứng, hắn thường xuyên tán gẫu với sư tổ, biết rất nhiều chuyện cũ của Huyền Nguyên Tông.

Năm đó Chu Dịch là hy vọng của Huyền Nguyên Tông, không ngờ năm trăm năm không có tiếng tăm gì, ngược lại là Huyền Vũ dẫn dắt tông môn phục hưng.

Một năm sau.

Coong coong coong!

Huyền Nguyên Tông liên tiếp gõ vang chín tiếng chuông, đệ tử trong môn nghe tiếng chạy tới chánh điện, Thông Huyền thần sắc bi thống tuyên bố.

“Huyền Dịch lão tổ tọa hóa!”

Một lát sau.

Một đạo độn quang rơi vào trong điện, hóa thành dáng vẻ Huyền Vũ, thanh âm trong trẻo lạnh lùng trầm thấp.

“Di hài sư đệ đâu?”

Chương 662: Thiên Sư trở về (3)

Dương Tấn từ trong hàng ngũ đệ tử bước ra, dâng lên một phong thư: “Bái kiến Thái thượng, vẫn bồi trước đó không lâu nhận được sư tổ truyền âm, lúc chạy tới chỉ còn lại có tro bụi trên đất, cùng với phong thư với đề lại cho Thái thượng.”

Huyền Vũ hút phong thư qua, sau khi mở ra chỉ ít ỏi mấy chữ.

—— Đại sư tử, kiếp sau gặp lại!

Hồi tưởng trải qua, bỗng nhiên rơi lệ.

...

Cùng lúc đó.

Thanh Vân Sơn.

Độn quang rơi xuống hóa thành hình người, chính là Chu Dịch chết giả thoát thân.

“Một ngàn hai trăm năm đi qua, bản đạo rốt cục trở lại, lần này nhất định phải quang minh chánh đại cầm lại Thiên Sư vị!”

Chu Dịch bấm đốt ngón tay, năm nay vừa lúc tám ngàn sáu trăm tuổi, là một ngày thật tốt để lên núi bái sư.

Lắc mình nhanh chóng hóa thành thiếu niên cường tráng mười lăm mười sáu tuổi, đao chẻ củi bên hông, cung tên trên lưng, men theo đường nhỏ khe núi đi vào sâu bên trong.

Vài ngày sau.

Chu Dịch rốt cục đi lên Thặng Tiên Đài, phía trước rộng mở sáng sủa, lại thấy trong mây mù mênh mông, mơ hồ có thể thấy gác mái cong cong.

Thặng Tiên Đài rộng lớn tụ tập mấy trăm người, trẻ có già có, có tu sĩ có người phàm.

Trăm năm trước chiếu thư Thiên Đế truyền khắp thiên hạ, Thanh Vân Sơn thành địa giới duy nhất trong Thần Châu mênh mông, không cần tuân thủ Thiên Điều.

Thanh Vân Quan thành tông môn duy nhất không cần tiên tịch, có thể tùy ý thu đồ đệ truyền thụ công pháp, phạm là tán

tu, phạm nhân biết được chuyện này, không quản ngàn dặm xa xôi đến đây bái sư.

Thăng Tiên Đài, chính là nơi Thanh Vân Quan chọn thu đồ đệ.

Chu Dịch tìm góc hẻo lánh ngồi xuống nghỉ ngơi, hắn bây giờ là phạm nhân không có bất kỳ tu vi gì, trên người còn có mấy đạo vết máu cắt qua lúc vội vàng lên đường.

Thời gian buổi trưa.

Một đạo độn quang từ trong mây mù bay ra, rơi vào Phi Tiên Đài hóa thành thanh niên đạo sĩ, từ trong túi trữ vật lấy ra la bàn cỡ bàn tay, vận chuyển pháp lực, bắn ra cột sáng bảy màu.

“Bần đạo Thủ Minh, mời chư vị đi qua duyên pháp linh quang, người có duyên sẽ lên núi tu hành.”

Mọi người đã sớm biết được quy củ, xếp hàng đi qua linh quang, đại đa số không có bất kỳ phản ứng, cho đến khi một thiếu niên đi qua, linh quang lóe lên không chùng.

Thủ Minh cười nói: “Người có nguyện ý bái nhập Thanh Vân Quan.”

“Nguyện ý.”

Thiếu niên vội vàng gật đầu đáp ứng, tộc nhân cùng đi với hắn lên núi, cũng lộ vẻ vui mừng.

Gia tộc xuất hiện một vị tu sĩ, có thể đảm bảo năm thế hệ giàu sang!

Chu Dịch cuối cùng lên núi, tất nhiên xếp cuối đội ngũ, mấy trăm người phía trước chỉ có ít ỏi ba người dẫn động duyên pháp linh quang, có thể nói xác suất bái sư cực thấp, phải biết rằng những người này đều có linh căn.

Thất thái linh quang chiếu lên người Chu Dịch, không giống ba người khác lóe lên, mà là trực tiếp hóa thành màu xanh thuần túy.

Thủ Minh lộ vẻ vui mừng, không ngờ hôm nay có thu hoạch lớn.

“Thiên Linh Căn thuộc tính mộc!”

Linh căn vạn người không được một.

Thiên Linh Căn lại là tử người không được một!

Đại Hằng triều được xưng là Thần Châu đệ nhất hoàng triều, cai trị hàng tỉ nhân tộc, bên ngoài cũng chỉ có mười mấy Thiên Linh Căn mà thôi.

Thanh Vân Quan truyền thừa ngàn năm, chưa bao giờ có đệ tử Thiên Linh Căn.

Đây cũng không phải là Thiên Đình cố ý nhằm vào, mà là Thiên Linh Căn có tư cách vào thẳng đạo viện, chính thần sẽ dốc lòng giáo đạo, sau khi tốt nghiệp có thể trực tiếp sắc phong chính thần.

Đãi ngộ như thế, ai sẽ để ý Thanh Vân Quan con con?

Thủ Minh liên tục khảo nghiệm, sờ cốt xem tướng, sau nhiều lần xác nhận là Thiên Linh Căn, thăm truyền tin.

“Sư tôn, dưới núi tới một Thiên Linh Căn!”

Tin tức truyền đi không bao lâu, hai đạo độn quang rơi xuống, sư tôn Thường Nguyên Chân Nhân chậm nửa bước, dẫn đầu chính là thế hệ sư tổ chữ Chân, Chân Chí Chân Quân .

Thần thức Chân Chí quét qua Chu Dịch, trong ngoài không có bất kỳ dấu vết pháp lực, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

“Quả nhiên là Thiên Linh Căn, nhất mạch chúng ta sắp quật khởi rồi!”

“Chúc mừng sư tôn.”

Thường Nguyên hỏi: “Tiểu huynh đệ tên gọi là gì?”

Chu Dịch giống như là bị dọa sợ, giật mình hồi lâu mới trả lời : “Ta tên Đường Huyền.”

“Tên rất hay.”

Thường Nguyên vỗ tay tán thưởng: “Vị này là sư tôn bản đạo, trưởng lão Tàng Kinh Điện của Thanh Vân Môn, Chân Quân đắc đạo tiếng tăm lừng lẫy của Tu Tiên Giới, có nguyện bái nhập môn hạ?”

Chu Dịch kích động khom người: “Bái kiến sư tôn, bái kiến sư huynh!”

Chân Chí lập tức vui vẻ ra mặt: “Hảo đồ nhi, theo ta lên núi bái kiến tổ sư, ghi vào danh sách Thanh Vân Sơn. Ngày sau tu vi đạt thành, vi sư dẫn ngươi đi gặp Ngưu Thánh, được nó chỉ điểm một hai, đủ để hoành hành Đông Thắng Thần Châu!”

Chu Dịch gật đầu lia lịa, rất mong đợi tình cảnh gặp mặt Hoàng Ngưu.

Thủ Minh bên cạnh nghe đến mơ hồ, mắt thấy sư tổ sư tôn muốn rời đi, vội vàng lên tiếng: “Sư tôn, sư tổ, còn có ba vị đệ tử đâu.”

“Ngươi tự dẫn lên núi cũng được.”

Thường Nguyên nhắc nhở: “Ngươi tên nhãi này cũng không biết tốt xấu, còn không bái kiến Tiểu sư thúc?”

“...”

Thủ Minh ngạc nhiên, nhưng mà sư mệnh không thể trái, khom người nói: “Bái kiến sư thúc!”

Chu Dịch thuận thực phát tay một cái.

“Không cần đa lễ.”

“Ha ha ha, tiểu sư đệ quả thật là có tố chất trưởng bối!”

Độn quang xuyên qua tầng tầng mây mù, nhìn thấy mảng lớn cung đình lầu các, chiếm diện tích ít nhất ba bốn ngàn mẫu.

Linh Vân lượn lờ, thụy khí cuộn cuộn.

Khắp nơi đều là kỳ hoa ngàn năm không rụng, tiên thảo vạn năm xanh tốt.

Chu Dịch phụ trách Thanh Vân Quan mấy trăm năm, bố trí tất cả như nhà mình, đem cây cỏ vô dụng trong Côn Lôn Động Thiên nhổ trồng vào đây, nội tình thâm hậu không kém đại giáo.

Chương 663: Nhất đại thiên kiêu.

Độn quang rơi xuống, đệ tử phụ trách canh cửa khom người thi lễ.

“Bái kiến trưởng lão!”

Chân Chí khẽ gật đầu, mang theo Chu Dịch vào cửa, dẫn đầu nhìn đến một cự đỉnh (vạc).

“Đồ nhi, cái này chính là trấn tông chí bảo do tổ sư khai sơn lưu lại, gọi là Sơn Hà Đỉnh!”

Chu Dịch hỏi: “Thì ra là vật của tổ sư, đệ tử có thể đi qua dâng hương không?”

“Hiện tại không được, có trận pháp cấm chế phong ấn.”

Chân Chí nói: “Chỉ có hàng năm lúc tế tự tổ sư, đệ tử trong quan mới có thể dâng hương, nhưng dựa theo bí thuật truyền thừa của chúng ta, luyện nhập Ngũ Hành chi tinh để biểu dương công đức tổ sư.”

Sơn Hà Đỉnh trải qua tám ngàn năm tế tự, có thể ép chết mấy tông môn, hiện tại sức nặng đã có thể sánh với Thần Sơn Cự Nhạc.

Một kích chi uy, không kém gì linh bảo!

Trước khi Chu Dịch giả chết tọa hóa, đem linh bảo quyết truyền cho đệ tử, từ đó về sau Thanh Vân Quan tế tự mấy ngàn năm.

“Tám ngàn năm uy lực có thể sánh với linh bảo, luyện chế tám vạn năm có thể so với tiên khí hay không?”

Sư đồ ba người tiếp tục tiến về trước, lại gặp được một bụi Thanh Trúc.

Chân Chí đặc ý nói: “Nếu nói là linh bảo, những tiên tông đại giáo kia cũng là không thiếu, nhưng bụi Thanh Tĩnh Linh Trúc năm ngàn năm này, cả Đông Thắng Thần Châu cũng chỉ duy nhất một bụi này!”

Thường Nguyên đáp lời nói: “Tiểu sư đệ thiên tư tuyệt thế, lại là Mộc Linh Căn, có lẽ có thể được Quan Chủ cho phép, bẻ

một nhánh Linh Trúc luyện bảo.”

“Cái gì mà có lẽ, đây là tất nhiên.”

Chân Chí nói: “Nếu sư huynh không cho phép, bản trưởng lão nhất định đi mộ tổ sư, hoá vàng vạch tội!”

“...”

Chu Dịch khóe miệng giật giật, bỗng nhiên cảm giác vị sư tôn tiện nghi này, không đáng tin cậy như vậy.

Lúc nhỏ trông Thanh Tĩnh Linh Trúc, xa nhất cũng chỉ ba ngàn năm, hôm nay hai nghìn năm trôi qua, đã sinh trưởng thành kỳ trân tuyệt thế.

Tiếp tục đi về phía trước.

Mỗi khi đi qua một chỗ kỳ hoa dị thảo, Chân Chí đều tỉ mỉ giới thiệu.

Nói gần nói xa đem tổ sư thổi phồng thành Thiên Thượng Chân Tiên, sau đó hữu ý vô ý nhắc nhở, cũng không nên thay đổi môn đình.

Chu Dịch thần thức quét qua, phát hiện các loại bồn hoa, vườn trồng trọt, ảnh bích (tường xây làm bình phong ở cổng)... có lịch sử, đều có tầng lớp trận pháp cấm chế phong ấn, giống như đồ cổ trong viện bảo tàng, chỉ có thể xem từ xa không thể đụng vào.

Cuối cùng đã tới Thanh Vân Điện.

Chân Chí ở cửa chỉnh lại vạt áo, ho khan hai tiếng hắng giọng một cái, cất bước đi vào.

Trong điện ngồi xếp bằng sáu đạo thân ảnh, ngoài Thủ Minh và ba vị tân đệ tử, co đầu rút cổ đứng ở trong góc.

“U, mấy vị sư huynh đều ở a!”

Chân Chí cười nói: “Sư đệ ta hôm nay tâm huyết dâng trào, bói một quẻ, Thiên Cơ báo trước có đồ đệ tốt. Cho nên xuống núi đi một chuyến, quả nhiên thu được đệ tử Thiên Linh Căn!”

“Hừ!”

Mấy tên lão đạo dựng mày tròn mắt, mặt lạnh chống đỡ, nhìn về Thiên Sư thế hệ này ở chính giữa.

“Sư đệ, người làm như vậy, có chút không hợp quy củ!”

Chân Cố mở miệng nói: “Đường Huyền vượt núi băng đèo tới bái sư, lẽ ra dẫn vào trong Quan, tùy hấn tự mình lựa chọn, làm sao người có thể xuống núi chặn như vậy?”

“Sao lại không hợp quy củ?”

Chân Chí trừng mắt Thủ Minh ở trong góc, nhất định là thẳng nhai này lỗ miệng, vốn tính toán thừa dịp mọi người không chú ý, đến Thanh Vân Điện bái tổ sư xác nhận thân phận sư đồ.

“Sư đệ hỏi lại, nếu các người biết trước, có xuống núi thu đồ đệ hay không?”

Thần sắc mấy lão đạo trong điện mất tự nhiên, đồ đệ tốt trước mặt, còn quản gì mặt mũi với quy củ, trước thu làm môn hạ rồi hãy nói những cái khác.

“Khụ khụ khụ, không thể nói như vậy.”

Chân Cố vẻ mặt tươi cười nhìn về phía Chu Dịch, hỏi: “Tiểu tử, bảy vị trưởng lão trong điện, người nguyện ý bái ai làm thầy? Bần đạo Chân Cố, chính là Thiên Sư đời thứ sáu...”

“Đại sư huynh!”

Chân Chí ngắt lời nói: “Ta đã thu hấn làm đệ tử, pháp danh định là Thường... Dịch, nào để cho người dụ dỗ?”

Nói xong nhìn về phía Chu Dịch, không ngừng nháy mắt ý bảo.

“Bái kiến Đại sư bá, bái kiến chư vị sư bá.”

Chu Dịch khom người thi lễ, nói: “Sau khi đệ tử lên núi, đầu tiên gặp được chính là Thủ Minh sư chất, chính là có duyên phận với sư tôn.”

“Không tệ không tệ.”

Chân Chí không ngớt lời khen ngợi, chỉ vào pho tượng kim tinh cao mấy trượng trong điện: “Đây là Tổ sư lập quan, Thiên Sư đầu tiên của Đông Thắng Thần Châu, mau mau lễ bái.”

Chu Dịch ngẩng đầu nhìn tượng điêu khắc chính mình, ba khẩu chín lạy trong sự chờ mong của Chân Chí.

“Bái kiến tổ sư!”

Từ đó về sau.

Chu Dịch trở thành đại đệ tử thế hệ thứ bảy của Thanh Vân Quan, pháp danh Thường Dịch.

Sư tôn Chân Chí phụ trách trấn thủ Tàng Kinh Điện, trực tiếp đem trưởng lão lệnh giao cho Chu Dịch, tùy ý đi vào chọn lựa.

“Đồ nhi, tuy ngươi là Thiên Linh Căn, nhưng cũng phải chăm chỉ tu hành. Hiện tại Thần Châu an định, ít có đấu pháp chém giết, trước tu hành pháp lực đến Kim Đan, sau tu thuật pháp thần thông!”

“Đệ tử nhớ kỹ.”

Chu Dịch đi dạo mấy ngày, lựa chọn Thái Huyền Kinh làm công pháp chủ tu.

Chân Chí mặt mày hớn hở, công pháp này ý nghĩa không giống bình thường, tìm ra mười mấy cuốn Thái Huyền Kinh giải tích dẫn dò Chu Dịch có bất kỳ nghi hoặc tùy thời hỏi.

Hai năm sau.

Chu Dịch không cần dùng Trúc Cơ Đan, tự nhiên mà Trúc Cơ thành công.

Tốc độ tu hành như thế, làm trên dưới Thanh Vân Quan kinh hãi, so với Thiên Linh Căn bình thường nhanh hơn rất nhiều.

Mười hai năm đi qua.

Trên Thanh Vân Sơn lôi đình từng trận, từng đạo kiếp lôi giáng xuống.

Bảy đạo thân ảnh nhìn xem từ xa, Chân Chí thần sắc khảm trương, lúc thấp lúc cao bay lên bay xuống trên không trung.

Chương 664: Nhất đại thiên kiêu (2)

“Đại sư huynh, có thể xảy ra vấn đề không?”

“Chuyện thiên kiếp, bản đạo cũng nói không chính xác.”

Chân Chí chau mày, ngẩng đầu nhìn trời: “Lôi kiếp này so với ta và người khi đó, uy lực lớn hơn không chỉ năm phần, lôi kiếp bình thường có ba phần cơ hội, như hiện tại thì ngay cả một phần cũng không đủ!”

Chân Chí sắc mặt nôn nóng: “Ta muốn đi tìm Ngưu Thánh, mời nó xuất thủ tương trợ.”

“Yên tâm, bản đạo đã sớm đưa tin, Ngưu Thánh nói sẽ chú ý.”

Chân Cố thở dài nói: “Từ khi Thiên Đình chấp chương Thần Châu, lôi kiếp một năm lợi hại hơn một năm, hôm nay miễn cưỡng có thể vượt qua, qua mấy trăm năm nữa...”

Chân Chí thoáng yên tâm, khẩn trương nhìn Thiên kiếp.

“Vây cũng là ngoại nhân cần lo lắng, Thanh Vân Sơn có Ngưu Thánh trấn giữ, làm sao cũng không đến mức tịch mịch.”

Rất lâu sau.

Mây đen đầy trời tản đi, một đạo thần quang rơi xuống.

“Thành!”

Chân Chí xoẹt cái bay qua, nhìn thấy Chu Dịch ngồi xếp bằng trong trận pháp, khí tức đã thăng lên Kim Đan.

Chu Dịch khom người nói: “Đa tạ sư tôn giáo đạo.”

“Hảo đồ nhi.”

Chân Chí hạ xuống mặt đất, vòng quanh Chu Dịch vài vòng, nói: “Tốc độ tu hành như vậy, cũng chỉ có vị Hưu Sơn kia có thể sánh bằng, có lẽ Thanh Vân Quan có thể sinh ra một vị Nhân Tiên!”

Thanh Vân Quan truyền thừa căn nguyên từ tam giáo, còn hoàn chỉnh hơn sơ với hoàng triều, không thiếu công pháp từ Luyện Khí đến Nhân tiên.

Mấy đạo độn quang rơi xuống, Chân Cổ nghe được lời của Chân Chí..., trầm giọng nhắc nhở.

“Sư đệ, cẩn thận lời nói!”

“Sợ cái gì, chẳng lẽ Thiên Đình dám đến Thanh Vân Sơn gây chuyện?”

Chân Chí quay đầu nói với Chu Dịch: “Chẳng qua cẩn thận vẫn hơn, cái tên vong ân phụ nghĩa kia, nói không chừng ra ám chiêu, tương lai ngưng tụ Nguyên Anh đổi lại nơi Độ Kiếp!”

Nói tới đây, Chân Chí thở dài nói.

“Vi sư cũng không biết có thể thấy người Ngưng Anh hay không, đến lúc đó nhớ được hoá vàng, vì sư ở dưới đó sẽ cầu nguyện cho người!”

“Sư tôn yên tâm, nhất định có thể nhìn thấy.”

Chu Dịch và Tôn Trường Sinh đều là Tiên Thiên căn cốt, người sau tu thành Nguyên Anh dùng bảy mươi năm, lấy thọ nguyên của Chân Chí thì đủ để nhìn thấy.

Ba ngày sau.

Thanh Vân Quan cử hành khánh điền, đệ tử trong môn bái kiến trưởng lão Kim Đan mới lên.

Mười hai năm Kim Đan, có thể xưng tuyệt thế.

Chu Dịch lập tức thành thần tượng của tất cả đệ tử Thanh Vân Quan, thậm chí có nữ đệ tử âm thầm truyền, muốn cùng trưởng lão trao đổi nhân sinh.

“Bần đạo nhất tâm hướng đạo, tâm không có ý niệm khác!”

Cự tuyệt ám hiệu của sư tử sư muội, Chu Dịch tiếp tục bế quan khổ tu, sớm ngày có thể hiển hóa tu vi Nguyên Anh.

Khi đó cho dù Tôn Trường Sinh thấy, cũng sẽ không nhận là sư tôn, mà là văn bối đồng bệnh tương liên, đỉnh đầu nghiệp lực vô tận!

...

Năm tháng dằng dặc.

Trăm năm chớp mắt trôi qua.

Thanh Vân Sơn có Hoàng Ngưu tọa trấn, vẫn yên lặng không sóng gió.

Đông Thắng Thần Châu lại xảy ra rất nhiều biến hóa, bởi vì Ma kiếp thả ra yêu ma trong Thiên Lao, trong phạm tục thường xuyên có ma tu làm loạn.

Phạm nhân được Sơn Thần Thổ Địa chỉ dẫn, sớm tối tế bái chư thần Thiên Đình, nhưng người cung phụng Thiên Đế nhiều nhất.

Không biết từ nơi nào, lưu truyền ra bức tranh Thiên đế và chân thần tảo triều, dưới sự thúc đẩy của Thiên Đình, nhanh chóng phổ biến khắp Đông Thắng Thần Châu, gần như mỗi nhà đều treo một, thậm chí mấy bức.

Đạo sĩ bán bức họa nói, chỉ cần sớm tối dâng hương, là có thể không bị yêu ma xâm hại.

Dân chúng mua về thờ, quả nhiên hữu dụng, vô luận phụ cận có yêu ma làm loạn, phạm là người thành kính tế bái liền bình yên vô lo.

Cho nên, tế bái Thiên đế, đã thành chuyện còn quan trọng hơn ăn cơm đi ngủ!

Về nhà trước bái thần, cơm nước xong bái thần, ra đồng làm việc trở về bái thần, phu thê ăn mừng sau đó cũng phải bái thần...

Vô lượng hương hỏa hội tụ vào Thiên Đình, so sánh với ma kiếp lúc trước nhiều không chỉ gấp mười lần.

Thực lực Thiên Đế và rất nhiều chư thần tăng lên rất nhiều, lại lấy hương hỏa sắc phong hơn hai mươi vị chân thần, trong đó đa số là tu sĩ bên ngoài tiên tông đại giáo, bóp chết lời đồn “Tán tu không được Phong Thần”.

Phạm nhân an cư lạc nghiệp, tu sĩ lại trôi qua khó khăn khổ.

Thiên Điều không ngừng gia tăng, gần như thành kiệt tác của đám người trên cao, mười vạn điều mục, đem Tu Tiên Giới chế tạo thành lồng giam.

Trong khi tu sĩ tham kinh ngộ đạo, phải đồng thời cẩn thận suy nghĩ hàm nghĩa Thiên Điều, tránh cho không hiểu pháp rơi vào

bầy rập của Thiên Điều, thật là chuyện so với đấu pháp, tư sát còn nghiêm trọng.

Cái này không thể làm, cái kia cũng không thể dụng.

Biết điều một chút trốn ở trong núi tu hành, ngộ nhờ gặp phải chính thần tuần tra, nếu không thể lấy ra tiên tịch và nguồn gốc công pháp, cũng phải đi Thiên Lao một lần, phải chứng minh mình là người tốt!

Đêm khuya người yên lặng.

Rất nhiều tu sĩ sinh lòng ưu tư, chỉ cảm thấy sống không tiêu dao bằng phạm nhân, tất nhiên để cho bọn họ đi làm phạm nhân là tuyệt đối không có khả năng!

Lúc trước Phong Thần gọi là đại biến cục xưa nay chưa từng có, cách hai nghìn năm mới hiện ra uy lực.

Người không giống người, tiên không phải tiên!

...

Thanh Vân Sơn.

Phía sau núi.

Trước mộ Thiên Sư.

Phần mộ bình thường không có gì lạ, đơn giản viết bốn chữ “Thiên sư chi mộ”.

Hơn một ngàn chín trăm năm trôi qua, gió táp mưa sa, tấm bia đá càng lộ ra phong cách cổ xưa tang thương, góc cạnh bị người ta vuốt đến phát sáng, hiển nhiên thường xuyên có người tới tưởng niệm.

Chân Cổ đứng trước mộ Thiên Sư, nói với Chu Dịch.

“Hôm nay dẫn người tới nơi này, liền đem Thiên Sư vị truyền cho người, từ đó sau chính là Thiên Sư đời thứ bảy!”

Chu Dịch nói: “Sư bá, người còn mười mấy năm thọ nguyên...”

Chương 665: Nhất đại thiên kiêu (3)

“Vô phương , lão đạo đã sớm nghĩ từ nhiệm.”

Chân Cố sâu kín nói: “Hai chữ Thiên Sư, thực sự quá nặng nề! Bần đạo thiên phú tầm thường, may mắn ngưng kết Kim Đan, căn bản là không cách nào dẫn dắt Thanh Vân Quan đi đến hưng thịnh!”

Chu Dịch trịnh trọng nói: “Sư bá yên tâm, đệ tử nhất định không phụ kỳ vọng!”

“Ha ha ha, lão đạo dĩ nhiên tin tưởng.”

Chân Cố hai mắt sáng lên: “Ngươi là thiên tài nhiều năm chưa có Thanh Vân Quan, chưa đầy hai trăm năm đã tu thành Nguyên Anh, ở cả Đông Thắng Thần Châu, cũng được xưng tụng nhất đại thiên kiêu!”

“Sư bá khen nhầm.”

Sắc mặt Chu Dịch không khỏi đỏ bừng, Nguyên Anh tu hành gần chín ngàn năm, thật có chút ngượng ngùng.

Chân Cố khẽ vuốt mộ bia, nói: “Thiên Sư đời đầu, là người kinh tài tuyệt diệu nhất Thần Châu từ trước tới nay. Lấy sức một mình, tiến hành Phong thần, ban ơn cho hàng tỉ sinh linh...”

Chu Dịch đứng trước mộ chính mình, lẳng lặng nghe Chân Cố giảng thuật, công tích vĩ đại của Thiên sư đời đầu!

Nói một chút các loại chuyện Phong Thần, trăm yêu trừ ma, Chu Dịch miễn cưỡng yên tâm thoải mái, song Chân Cố càng nói càng khoa trương, gần như đem Thiên Sư đời đầu thổi phồng thành Chân Tiên hạ phàm.

Chân Cố vẻ mặt kích động, sắc mặt đỏ bừng: “Sau khi Thiên Sư đời đầu Phong Thần xong, hoàn thành sứ mệnh ở phàm trần, cho nên mới đẩy đi Thiên Sư vị, đợi thọ tấn trở về Tiên giới.”

“Nếu không phải Chân Tiên, sao lại không thêm đề ý đến Thiên Đế chi vị?”

Nghe ra rất có đạo lý!

Chu Dịch nhìn dáng vẻ cuồng nhiệt của sư bá, ngay cả phản bác cũng không dám nói, e sợ chỉ một câu nói sai, nhẹ thì đuổi ra khỏi cửa, nặng thì đánh tan thành tro bụi.

Chân Cổ nói đông dài liên miên rất lâu.

Từ Thiên Sư đời đầu xuất thế đến tọa hóa, nói vô cùng cặn kẽ, ở giữa còn xen kẽ câu chuyện Thiên Sư khi còn bé đập gạch cứu bạn.

Chu Dịch nghe đến mơ hồ, rất nhiều chuyện không phải mình làm.

Thí dụ như chỉ tay vá Thiên Lậu, luyện chế Phong Thần Bảng, Thiên Đình bày trận vân vân, hiện tại tất cả đều ghi chép trong « Thiên Sư Truyện », Thanh Vân Quan xem như chính sử lưu truyền đến nay.

Có lẽ trăm vạn năm sau, có thể coi như chính sử của Đông Thắng Thần Châu!

Chân Cổ rốt cục nói xong, từ ống tay áo lấy ra hai kiện bảo vật, theo thứ tự là Yểm Nhật Bào và Huyền Thiên Thần Toa.

“Đây là chí bảo mà Thiên Sư đời đầu lưu lại, bản đạo đã giải khai cấm chế, ngươi dễ dàng tế luyện. Ngày luyện hóa hoàn thành, liền cử hành Thiên Sư truyền thừa đại điển, đến lúc đó Ngưu Thánh, Tôn Thánh sẽ đến!”

Chu Dịch hút qua hai kiện bảo vật, pháp lực vận chuyển, lấp lánh linh quang chói lọi.

Cửu Thiên Huyền Toa vui vẻ bay múa, Yểm Nhật Bào đột nhiên hóa thành tầng lam đạo bào, mặc lên vừa vặn với người.

“Này...”

Chân Cổ thấy tình cảnh này, sau một hồi ngây người, phịch quỳ gối trước mộ: “Bái tạ tổ sư!”

Chu Dịch khóe miệng giật giật, thu hồi pháp bảo của mình, có liên quan gì đến tổ sư đâu!

Chân Cổ thúc giục nói: “Đích thị là tổ sư hiển linh, truyền thừa chí bảo mới có thể nhận người, còn không qua đây quỳ lạy.”

“Bái tạ tổ sư!”

Chu Dịch bắt đầu đi quỳ xuống, đông đông đông tam đập chín lạy với bìa mộ của mình.

...

Thiếp mời Thiên Sư truyền thừa đại diện được phát đi.

Sơn Thần Thổ Địa phụ cận Thanh Vân Sơn đều nhận được thiệp mời, đối với pháp danh “Thường Dịch” rất là xa lạ, sau khi phái người hỏi thăm không khỏi lộ vẻ kinh hãi.

Hai năm Trúc Cơ, mười hai năm Kim Đan, trăm năm Nguyên Anh!

Tốc độ đột phá kinh khủng như thế, Thiên Linh Căn cũng xa xa không bằng, chỉ có trong Tiên Thiên Căn Cước trong truyền thuyết mới có thể.

“Tiên Thiên Căn Cước?”

Tuy địa vị Sơn Thần Thổ Địa thấp, nhưng cũng trong biên chế Thiên Đình, cũng biết rất sâu về ma kiếp đã qua.

Bốn chữ này ở Thiên Đình, đã thành kiêng kỵ không thể nói, rất dễ dàng làm cho người ta liên tưởng tới Tôn Trường Sinh đạp vỡ bầu trời.

Khi Sơn Thần Thổ Địa phụ cận đang nhậm chức, thượng quan có giao thêm nhiệm vụ, chính là chịu trách nhiệm theo dõi hướng đi của Thanh Vân Quan, một khi khác thường lập tức hồi báo Thiên Đình.

Chỉ là một ngàn chín trăm năm không có dị thường, chính thần chịu trách nhiệm chuyện này cũng lười biếng, hơn nữa Chu Dịch đối những địa giới khác lên lên Độ Kiếp, mới báo sát chuyện này.

Hôm nay biết rồi, rồi rít truyền tin cho Thành Hoàng thần, Thái Tuế thần phụ cận.

Tầng tầng hồi báo, rất nhanh truyền vào tai Thiên Đế.

...

Thiên Trì.

Kim ngư trong hồ nhìn thấy dây câu buông xuống, không có bất kỳ con nào ăn, hết lần này tới lần khác tranh nhau cướp lưỡi câu.

Lưỡi câu kia linh quang lấp lánh, tựa hư tựa thực, cắn qua một ngụm trống không.

Bên bờ.

Thiên Đế ngồi ở Kim Y, thờ ơ nhìn bầy cá tranh nhau.

Chân thần trị niên Thái Tuế mới lên là Thương Thủy Long Vương Ngao khôn, khom người đứng ở phía sau, thấp giọng nói.

“Bệ hạ, thần hiện tại đi Thanh Vân Sơn, dò xét lai lịch vị Thiên Sư đời thứ bảy kia.”

“Làm sao dò xét? Làm trò trước mặt Ngưu Yêu kia, người còn có thể trở lại?”

Thiên Đế rung dây câu, sóng nước dập dờn, đưa tới nhiều kim ngư hơn: “Người ta đã dám nói với bên ngoài, tất nhiên là chuẩn bị kỹ càng, chắc chắn Thiên Đình không thể làm gì!”

“Bệ hạ, thần nguyện vì Thiên Đình đi một lần.”

Ngao Khôn nói: “Hiện tại Thiên Đình gần bốn mươi vị chân thần, đã không sợ hãi Ngưu Yêu kia, thần đi Thanh Vân Sơn nếu không trở về, vừa lúc có lý do chinh phạt!”

“Đánh Ngưu Yêu kia, còn con khỉ ngang ngược kia đâu?”

Thiên Đế thở dài một tiếng: “Hơn nữa bọn họ cũng sẽ không ngồi chờ chết, thật sự sống chết trước mắt, nhất định sẽ chọn phá tan Thần Châu, cùng Thiên Đình đồng quy vu tận!”

Thanh Vân Sơn và Hào Sơn thực lực không sánh bằng Thiên Đình, nhưng có năng lực lật bàn, khiến rất nhiều Chân Thân sợ ném chuột vỡ đồ.

Chương 666: Thanh Vân kết nghĩa.

Sau khi Đông Thắng Thần Châu sụp đổ, chết trước tất nhiên là chân thần, ngược lại Nhân Tiên có thể thử vượt trùng dương xa xôi, có lẽ có thể trước khi chết tìm được đại lục khác .

Ngao Khôn lo lắng nói: “Chẳng lẽ để mặc Thanh Vân Sơn lớn mạnh? Nếu như Thiên Sư đòi thứ bảy thật là Tiên Thiên Cân Cước, có lẽ sẽ xuất hiện Nhân Tiên đòi thứ ba!”

“Gấp cái gì?”

Thiên Đế nói: “Thanh Vân Sơn so với ba tiên tông ai lớn hơn?”

Ngao Khôn hồi đáp: “Ba tiên tông ngọn nguồn sâu xa, lúc hưng thịnh có bốn Nhân Tiên tọa trấn, lại có Tiên giới lão tổ làm chỗ dựa, vượt xa Thanh Vân Sơn!”

“Dù như vậy, trăm vẫn có thể tính kế làm ba tiên tông xuống dốc, còn có thể sợ Thanh Vân Sơn?”

Thiên Đế nhẹ vung cần câu, câu lên một con kim ngư: “Chấp chưởng Thiên Đình giống như câu cá, không nhanh không chậm, cuối cùng có thể đạt được. Truyền ý chỉ của trăm, lệnh Lễ bộ trắng thư thượng thư, thay mặt trăm chúc mừng tân nhiệm Thiên Sư.”

“Tuân lệnh.”

Ngao Khôn hai tay tiếp được kim ngư, hỏi: “Bệ hạ, con cá này an bài đi nơi nào làm nhiệm vụ?”

Cá trong Thiên Trì đều là yêu tộc dị chủng, sau khi Thiên Đế câu lên đều sẽ phong quan, thể hiện nhân đức, cho nên không ít hậu duệ đại yêu hóa thành kim ngư, tranh đoạt mắc câu mượn lối tắt này đi lên làm quan.

Thiên Đế thu lại cần câu, lạnh giọng nói.

“Con cá này đưa đi đan điện, luyện thành linh đan phục dụng!”

Ngao Khôn liền vội vàng khom người lui ra, bệ hạ nghe đến chuyện của thiên sư, cuối cùng vẫn tức giận.

...

Hôm nay.

Thanh Vân Sơn.

Hai đạo độn quang nhanh chóng qua lại, phía sau đi theo mấy đạo hắc khí, một trước một sau truy đuổi đến dưới chân núi.

“Đây là chỗ của Thiên Sư đạo thống, dám ma đầu các ngươi lại dám đuổi theo?”

Tốc độ độn quang phía trước chợt giảm xuống, lộ ra hai vị đạo sĩ một nam một nữ, nam tử chính là Dương Tấn, chỉ thấy khí tức hấn hỗn loạn, trên người có mấy đạo âm sát ma khí không ngừng ăn mòn.

Mấy ma đầu do dự trong chớp mắt, nghĩ đến hậu quả qua tay không mà về, lại thi pháp giết tới.

“Bắt tiểu nương bì này, tôn chủ ban cho linh vật Ngưng Anh!”

Trong lúc nói chuyện tung ra âm ma sát khí đầy trời, hóa thành mặt quỷ khổng lồ, há mồm đánh về phía hai vị Dương Tấn.

“Dao nhi, ngươi đi trước!”

Dương Tấn đẩy nữ tử lên núi, thúc dục phi kiếm thẳng hướng mặt quỷ, chẳng qua bí thuật mấy vị Kim Đan Ma Quân hợp lực thi triển, vượt qua xa hấn có thể ngăn cản, mấy hơi thở sẽ bị mặt quỷ nuốt vào trong miệng.

May là có pháp bảo hộ thể, mới không hồn phi phách tán.

Nữ tử bị dọa sợ đến mặt mũi trắng bệch, đang muốn nói ra thân phận của mình, dọa lui ma đầu, chợt nghe một đạo thanh âm trẻ tuổi

“Di?”

Sau đó cuồng phong không biết từ đâu nổi lên đầy trời, dễ dàng đem mặt quỷ thổi hôi phi yện diệt, mấy ma đầu ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, nhục thân thần hồn tan thành cát bụi trong cuồng phong.

Cuồng phong đến nhanh, đi cũng nhanh.

Dương Tấn từ không trung ngã xuống mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, lâm vào hôn mê.

“Đa tạ tiền bối.”

Nữ tử hướng lên núi khom người thi lễ, ôm lấy Dương Tấn hóa thành độn quang, biến mất không thấy tăm hơi.

Cùng lúc đó.

Thanh Vân Quan.

Trong tay Chu Dịch xuất hiện mấy cái tàn hồn, chính là còn lại của mấy ma đầu tiện tay chém giết.

Sưu hồn!

“Đệ tử của Vô Vọng Quỷ Thần? Nữ tử kia thể chất huyền diệu, muốn luyện thành lô đỉnh, lệnh đệ tử đi bắt!”

Chu Dịch nghe nói qua Vô Vọng Quỷ thần, đại ma đầu năm đó từ Thiên Lao chạy ra, ở phạm trần du đãng khắp nơi, thu không ít đệ tử truyền thụ ma đạo công pháp.

Thiên Đình hạ lệnh truy nã, có lẽ là Vô Vọng Quỷ Thần độn pháp huyền diệu, vẫn luôn không thể quy án.

“Chính là quỷ thần nhân quả, ta cũng không cần để ở trong lòng.”

Chu Dịch đem tàn hồn nhét vào ống tay áo phong ấn, ngày sau thu hồi Vạn Hồn Phiến, luyện vào trong đó nâng cao uy lực.

“Mấy trăm năm không thấy, tiểu tử Dương Tấn này thể nhưng Kết Đan, lại cười tức phụ xinh đẹp...”

...

Một tháng sau.

Thiên Sư kế vị đại diện bắt đầu.

Kể từ mấy ngày trước, thường xuyên có độn quang dừng ở Thanh Vân Quan.

Đạo thống truyền thừa hơn hai nghìn năm, hoặc xa hoặc gần cũng có không ít đồng đạo, hơn nữa Hoàng Ngưu được chứng yêu thánh, lui tới với nhau càng thêm thường xuyên thân thiết.

Buổi trưa.

Thanh Vân Điện.

Đại diện chính thức bắt đầu, đầu tiên tùy lục đại thiên sư nói chuyện...

Chu Dịch đứng lúc vỗ tay duy trì, tân khách trong bữa tiệc đều quy củ, không dám có bất kỳ huyền não nào.

Hoàng Ngưu ở đầu bên trái, Tôn Trường Sinh ở đầu bên phải, người trước là chỗ dựa của Thanh Vân Sơn, người sau là khách nhân tôn quý nhất hôm nay.

Chân Cố hồi tưởng công tích của Thiên Sư, lại nói qua các đời Thiên Sư, ước chừng nói hơn nửa canh giờ, từ ống tay áo lấy ra Ngọc Thạch ấn chương.

“Sư diệt, Thiên Sư Ấn này giao cho ngươi, thiên sư vị là vinh quang, càng là gánh nặng, là kỳ vọng!”

“Sư bá yên tâm, đệ tử nhất định không phụ sự mong đợi của mọi người.”

Chu Dịch nhận lấy ấn chương, đi tới vị trí đầu ngòai vào ghế Thiên Sư, đệ tử bên ngoài điện đã sớm chờ chực hồi lâu chính tề thi lễ.

“Tham kiến Thiên Sư.”

Tân khách tham dự yến hội nhìn hai yêu thánh, cũng khom người theo.

Kết thúc buổi lễ.

Chu Dịch chính thức trở thành Thiên Sư đời thứ bảy, nhẹ nhàng vuốt ve tay vịn ghế Thiên Sư, quen thuộc vừa xa lạ.

Lúc này, một đạo thanh âm sáng lẫm truyền đến.

“Chúc mừng chúc mừng, bản đạo đã tới chậm.”

Bạch Tùy Tâm xuống khỏi đụn mây, cầm trong tay mình hoàng cầm bạch: “Ngọc chiếu Thiên Đế...”

Âm thanh rơi xuống.

Phản phát một đám người khom người về phía Bạch Tùy Tâm, Thiên Đế đã sớm có quy định về lễ nghi tiếp chỉ, nếu có xúc phạm xem như đại bất kính đối với Thiên Đế.

Chương 667: Thanh Vân kết nghĩa (2)

Đệ tử Thanh Vân Sơn lại khác, đều sững sờ đứng đó, trường lão, chấp sự trong Thanh Vân Điện càng là ngồi bất động.

Tôn Trường Sinh cười ha ha nói: “Thiên Đế rất uy phong, dám tới Thanh Vân Sơn hạ chiếu!”

Hoàng Ngưu trầm mặc không lên tiếng, quay đầu nhìn về phía Chu Dịch.

“Tôn đại thánh nói sai rồi.”

Chu Dịch cười nói: “Đây là bệ hạ đưa tin, trong luật pháp Thiên Đình có viết, Thiên Sư chi vị cùng cấp với Thiên Đế, cũng không thể hạ chiếu.”

“Thú vị thú vị, thật sự là đưa tin !”

Tôn Trường Sinh hưng phấn vỗ đầu bứt tai nói: “Đường Huyền, bản đạo nhìn ngươi thuận mắt, không bằng kết bái làm huynh đệ, Ngưu Thánh là đại ca, ta là Nhị ca, ngươi là Tam đệ.”

“Chuyện này ngày sau hãy nói.”

Chu Dịch không khỏi mỉm cười, thằng nhãi Tôn Trường Sinh này ngàn năm trôi qua, tính tình vẫn không có nhiều biến hóa: “Thiên Sư có thể tuyên chỉ rồi.”

Bạch Tùy Tâm không đánh gãy châm chọc của Tôn Trường Sinh, hai mắt sững sờ nhìn đỉnh đầu Chu Dịch, vô lượng lượng nghiệp lực cuộn cuộn bốc lên, giống như đại dương mênh mông vô biên vô tận.

Tình cảnh kinh khủng như vậy, thật sự dọa đến Bạch Tùy Tâm.

Dựa theo điển tịch Bồ Thiên Giáo ghi lại, nghiệp lực của đại sư huynh năm đó, xa xa không bằng vị tân tân Thiên Sư này!

“Chẳng lẽ lại là ma đầu nào chuyển thế?”

Bạch Tùy Tâm không khỏi nói thầm, chẳng lẽ phong thủy Thanh Vân Sơn này có vấn đề, trước gặp phải Tôn Trường Sinh, giờ lại đưa tới ma đầu không biết tên.

Tâm tư thay đổi thật nhanh, trên mặt vẫn tươi cười, tay chậm rãi mở ra chiếu thư.

“Thiên Đế chiếu viết...”

Mười mấy câu từ hoa mỹ tán dương không dùng được, hữu dụng chỉ có hai câu, một là thừa nhận Thiên Sư đòi thứ bảy kế vị, hai là đưa tới linh vật Hóa Thần làm quà tặng.

Chu Dịch chấp tay về phương hướng Thiên Đình: “Đa tạ bệ hạ, Bạch thượng thư mời vào chỗ.”

Bạch Tùy Tâm có rất nhiều nghi hoặc, nhưng hiện tại không thích hợp hỏi thăm, theo chỉ dẫn của đệ tử Thanh Vân Quan ngồi xuống, vị trí ở bên phải Hoàng Ngưu.

“Tiểu Bạch a...”

Hoàng Ngưu trên dưới đánh giá chốc lát, nói: “Mấy trăm năm không gặp, sao ngay cả tính tình cũng thay đổi?”

“Người cuối cùng vẫn trưởng thành.”

Bạch Tùy Tâm hăm mộ nói: “Không sánh bằng Ngưu Thánh, lấy thực lực bản thân chứng Yêu thánh, tương lai có cơ hội phi thăng Tiên Giới. Giúp bản đạo chuyển lời với tổ sư, đệ tử kém cỏi, chỉ có thể ở hạ giới dâng hương!”

Hoàng Ngưu nói: “Bản tọa không biết con đường phi thăng Tiên giới, hướng đạo hữu mượn tới điện tịch xem một chút?”

“Chuyện này bản đạo không làm chủ được.”

Bạch Tùy Tâm ha ha cho qua, Thiên Đế từng nhiều lần nhấn mạnh, phương pháp phi thăng tuyệt không thể lưu truyền ra ngoài.

Thứ nhất là chặt đứt con đường phi thăng của Hoàng Ngưu, Tôn Trường Sinh, thứ hai là tránh cho lão tổ Thượng Giới hàng lâm, một chương đánh nát Thiên Đình.

Ba tiên tông xuống dốc, không có chứng cứ liên quan đến Thiên Đình, nhưng Chân Tiên không cần chứng cứ!

Lúc Bạch Tùy Tâm nói chuyện, thần thức luôn tập trung trên người Chu Dịch, phá không ra cấm chế Hoàng Ngưu lưu lại, nhưng có thể cảm ứng thiên địa linh khí tự nhiên lưu động.

“Không cần công pháp vận chuyển, trong lúc hô hấp thì có linh khí tràn vào, quả thật là Tiên Thiên Căn Cước!”

Chân Thần Thiên Đình có mặt ở đây, khánh điển trở nên có chút trầm mặc.

Tân khách phối hợp uống linh tửu, ngay cả truyền âm cũng không dám thi triển, e sợ nói ra cái gì kiêng kỵ, quay đầu lại thì có Thái Tuế thần tới cửa.

Những năm trước đây có tu sĩ viết thoại bản, không biết cố ý hay vô tâm, thế nhưng đem tên nhân vật phản diện viết thành Lý Nguyên Đình, kết cục tất nhiên là nhân vật chính chính nghĩa giết chết đại ma đầu phản diện.

Vốn là chuyện xưa tự tiêu khiễn, chỉ lén lưu truyền, thoại bản không biết làm sao lại rơi vào tay Trị Niên Thái Tuế.

Vị kia đầu thai thuận lợi..., hiện tại không sai biệt lắm trưởng thành rồi!

Ba ngày sau, tân khách tản đi.

Bạch Tùy Tâm muốn mời Chu Dịch đi Thiên Đình làm khách, đúng như dự đoán bị cự tuyệt.

“Bần đạo mấy ngày gần đây muốn bẻ quan, tương lai nhất định tới cửa bái phỏng!”

Chu Dịch không cần bói toán cũng biết, đi Thiên Đình cũng đừng nghĩ trở về, không đến nỗi phải chết, khả năng lớn là bị nhốt cấm ở Thiên Sư Điện.

Sau khi khánh điển kết thúc.

Tôn Trường Sinh lôi kéo Chu Dịch đi Ma Vân Động, kiên quyết phải kết bái làm huynh đệ.

Hoàng Ngưu vẽ mặt bắt đắc dĩ, sau khi xin qua ý kiến, Chu Dịch gật đầu đồng ý, cho nên một người một trâu một khi quỳ trước tượng Thiên Sư tuyên thệ.

“Thiên Sư tại thượng, hôm nay huynh đệ ta ở chỗ này kết làm huynh đệ khác họ...”

Chu Dịch lấy cớ tiêu đệ thọ nguyên ngắn ngủi, vì không liên lụy hai vị đại ca, kịp thời ngăn lại phần sau của lời thề.

“Đại ca!”

“Nhị ca!”

“Tam đệ!”

...

Đông đi xuân tới.

Thiên Sư đại diện đã qua mười năm.

Chu Dịch trốn ở trong phạm vi Thanh Vân Sơn, hoặc là bế quan tiêm tu, hoặc là xuống núi làm tốt chuyện.

Trăm yêu trừ ma, tích đức hành thiện.

Nghiệp lực đầy trời trên đỉnh đầu, hôm nay tiêu giảm một chút, ngày mai tiêu giảm một chút, cuối cùng sẽ có lúc tiêu tán sạch sẽ.

Các ba, năm năm, Chu Dịch liền đề cho Hoàng Ngưu xem xét.

“Nghiệp lực giảm bao nhiêu?”

“Cửu ngưu nhất mao!”

“Không tệ, cuối cùng có một ngày ta có thể trong sạch làm người!”

Cùng lúc đó.

Sơn phong vô danh ở sườn đông Thanh Vân Sơn, mười năm trước nổi lên một tiểu viện, phụ mẫu tử nữ bốn người ở.

Rừng sâu núi thẳm, yêu thú hoành hành.

Gia đình bình thường sống không được, lại không làm khó được Kim Đan Chân Quân.

Dương Tấn hàng phục hai đầu bạch mao hổ thú trở thành tọa kỵ của nhị tử nữ nhi, hài đồng sáu bảy tuổi cười Bạch Hổ thông dong núi rừng, rất là tiêu dao sung sướng.

Thê tử Triệu Ngọc tu luyện kết thúc, nhìn nữ nhi chạy loạn trong núi, lo lắng nói.

“Tuyên Nhi, Tư Tư đều không có linh căn, cần sớm ngày đi thành trì phạm tục, tránh cho sau khi lớn lên khó giao lưu với thường nhân.”

Chương 668: Thần lực trời sinh.

“Phu người yên tâm, ta đã sắp xếp xong xuôi.”

Dương Tấn nói: “Vài ngày trước liên hệ gia tộc phạm tục, đã chuẩn bị xong thân phận phạm nhân, lặng lẽ đưa hai đứa đi là được.”

Triệu Ngọc vẻ mặt không nở, nàng vừa năm mươi tuổi, lại không sinh hoạt trong phạm tục, còn không làm được thái độ tu sĩ với con cái, không nhịn được thở dài một tiếng.

“Hai người bọn họ có linh căn thì tốt, một nhà chúng ta có thể vĩnh viễn đoàn viên!”

Dương Tấn khẽ vuốt mái tóc thô tử, ghé vào bên tai nói.

“Chúng ta lại sinh một đứa, có lẽ sẽ có linh căn...”

Mười năm sau.

Mặt trời mới mọc.

Một tiếng khóc nỉ non phá vỡ khe núi yên tĩnh.

Linh quang lấp lánh, mấy viên linh đan cường gân tráng cốt, dung nhập vào cơ thể anh nhi.

Anh nhi trong nháy mắt dừng tiếng khóc, hai con mắt đen láy, lúc thì nhìn mẫu thân, lúc thì nhìn phụ thân.

Triệu Ngọc hoàn toàn không có khó khăn của sản phụ, pháp lực vận chuyển liền khôi phục thân thể, hai mắt linh quang lấp lánh, xem xét căn cốt anh nhi, không khỏi lộ vẻ thất vọng.

“Huyền Nhi cũng không có linh căn!”

Anh nhi trước khi sinh ra đã định ra tên họ, tên Huyền, để nhớ ơn giáo đạo của Huyền Dịch lão tổ.

“Từ xưa Linh căn trời sinh, cho dù là con cháu Nhân Tiên cũng chỉ có xác suất một phần vạn.”

Dương Tấn an ủi: “Dao nhi không cần khổ sở, chúng ta thọ nguyên dài lâu, có thể từ từ sinh hài nhi, nhất định sinh một nữ nhi có linh căn!”

“Người cho ta là cái gì.”

Triệu Ngọc sắc mặt ửng đỏ, thẹn thùng cúi gập một tiếng:
“Há là thành heo, sinh nhiều con cái như vậy, sao có thể chăm sóc.”

Mang thai sinh con không ảnh hưởng pháp lực tu hành, nhưng sau đó chăm sóc con cái mới phiền toái, chiếm dụng rất nhiều thời gian tu hành. Tu Tiên Giới rất nhiều tu sĩ, đều sẽ chọn tuyệt hậu, hoặc là giao hậu nhân cho gia tộc phạm tục nuôi dưỡng.

Phạm nhân dưỡng dục con cái là vì có người dưỡng lão chăm lo trước khi chết, tu sĩ thọ nguyên dài, dễ dàng nghiền chết mấy đời, mấy chục đời hậu nhân.

Dương Tấn nói: “Hơn nữa cũng không phải là không có biện pháp, sau khi Tuyên Nhi, Tư Tư khai chi tán diệt, chọn cái có linh căn mang lên núi tu hành cũng được.”

“Thôi, có lẽ khi đó, sớm không còn tâm tư quanh con cái nữa.”

Triệu Ngọc thở dài nói: “Tuyên Nhi, Tư Tư rời đi chín năm, lúc đầu còn ngày nhớ đêm mong, hôm nay cũng đã thành thói quen. Tiên phạm cách trở, không phải người vô tình, quả thật thiên đạo vô tình!”

Nói tới đây, Triệu Ngọc đột nhiên có thể hiểu được lão tổ nhà mình, vì sao lại lạnh nhạt với hậu nhân, sinh lão bệnh tử không chút nào quan tâm.

Xa cách trên trăm đời, trải qua không ngừng pha loãng, rất khó nói có thể có mấy phần huyết thống.

“Nếu như thiên đạo vô tình, bản đạo lại có thể gặp gỡ nương tử?”

Dương Tấn giữ lấy Triệu Ngọc, thâm tình nói: “Có thể gặp được nương tử, đã không còn sở cầu.”

Khanh khách!

Một trận cười thanh thúy vang lên, Dương Tấn cảm giác được lực lượng không nhỏ, mạnh mẽ đem mình cùng thê tử tách ra.

Triệu Ngọc nghi ngờ nói: “Tên tiểu tử này vừa mới ra đời, sao có khí lực lớn như vậy?”

Dương Tấn không để tâm: “Có lẽ là thần lực trời sinh, lại có linh đan bồi dưỡng.”

Hậu đại của tu sĩ từ phôi thai đã bắt đầu được pháp lực linh khí uẩn dưỡng, có chút huyền dị rất bình thường, chỉ cần không phải các loại dị tượng Tử Khí Đông Lai, trời giáng tiên quang liền không coi là gì.

Khanh khách!

Dương Huyền phát ra tiếng cười vui thích, quơ cánh tay, chứng minh với thế giới ta tới rồi!

Vài ngày sau.

Triệu Ngọc trợn mắt hốc mồm nhìn Dương Huyền, bò cao bò thấp khắp phòng.

Đầu Hắc Cầu chộp tới làm linh sủng bầu bạn, sinh ra đã được hai ba tháng, tốc độ bò còn không sánh bằng Dương Huyền.

“Phu quân, Huyền Nhi không có vấn đề gì chứ?”

Dương Tấn an ủi: “Đều là khí lực cường kiện gấp mấy lần hài tử bình thường, không có vấn đề gì.”

Lại qua mấy ngày.

Dương Huyền đã biết đi, thừa lúc cha mẹ luyện công, dẫn linh sủng Hắc Cầu ra cửa, nếu không phải trận pháp cấm chế ngăn trở, không biết sẽ đi tới rừng sâu núi thẳm nào.

Triệu Ngọc chau mày: “Này thật sự không vấn đề?”

Huyền Nguyên Tông điển tịch ghi lại con nôi dòng của Đạo Quân, phục dụng linh dược hàng đầu uẩn dưỡng căn cơ, cũng phải mấy tháng mới có thể bước đi.

Dương Huyền chỉ có lúc ra đời dung nhập mấy viên linh đan, cường hóa thể cốt bảo đảm bách bệnh bất xâm, sau đều sống bằng linh mẽ, khí lực lại vượt xa con nôi dòng của Đạo Quân.

“Có lẽ. Không vấn đề đi?”

Dương Tấn lúc này cũng không tự tin, là Dương Huyền trưởng thành quá mức yêu dị, tốc độ như thế chẳng phải là mấy ngày nữa sẽ biết nói.

“Nương tử yên tâm, đây là nhi tử của chúng ta, có chút dị tượng là chuyện tốt!”

Quả nhiên.

Sau nửa tháng chào đời.

Dương Huyền mở miệng nói chuyện, thanh âm trong trẻo, không có bất kỳ nhấn nhá mơ hồ hay câu từ không thông.

“Huyền Nhi thật sự có vấn đề!”

Dương Tấn vẻ mặt ngưng trọng: “Tình huống như thế, hoặc là cao nhân chuyển thế, hoặc là thức tỉnh túc tuệ.”

Triệu Ngọc nghi ngờ nói: “Huyền Nhi ngay cả linh căn cũng không có, làm sao chuyển thế và thức tỉnh túc tuệ?”

“Hai cái đều không quan hệ.”

Dương Tấn nói: “Bản đạo từng hỏi thăm sư thúc tổ, hắc nói rất chắc chắn, có phạm nhân không linh căn thức tỉnh túc tuệ, thế như không có tư chất tu hành, chỉ có thể yên lặng chết già.”

Thức tỉnh túc tuệ cũng không dám tuyên dương, để tu sĩ bắt đi sưu hồn, còn không bằng trà trộn phạm tặc.

“Ta đây gọi Huyền Nhi tới hỏi một chút.”

Triệu Ngọc lộ vẻ vui mừng, nếu Dương Huyền là chuyển thế hoặc túc tuệ, kiếp trước tất nhiên là đại nhân vật khó lường, có lẽ có thể đạt được tán thành của lão tổ, thì pháp có được Hậu Thiên Linh Căn.

Nhưng mà nghĩ lại, lại không muốn nhi tử là chuyển thế, cảm giác mất đi cái gì!

Dương Huyền đang trong viện đuổi chó chơi đùa, nghe thấy mẫu thân gọi, liền nhảy vào trong phòng.

Chương 669: Thần lực trời sinh (2)

“Huyền Nhi, nhìn vào mắt nương.”

Triệu Ngọc thi triển Mê Hồn Thuật pháp, thấy hai mắt Dương Huyền mê mang, nhẹ giọng hỏi: “Huyền Nhi, ngươi có ký ức kiếp trước?”

Dương Huyền mờ mịt lắc đầu: “Không có.”

“Có từng thức tỉnh túc tuệ?”

“Không có.”

“Có một số ký ức xa lạ hay không?”

“Không có.”

Triệu Ngọc liên tiếp hỏi mấy câu, thu hồi Mê Hồn Thuật pháp, bất đắc dĩ nói: “Huyền Nhi chỉ là người bình thường.”

“Người bình thường tốt, rất tốt!”

Dương Tấn tất nhiên biết không bình thường, nhưng huyền dị khó giải thích thì thế nào, có thể vứt bỏ hoang dã hoặc là đưa vào luân hồi?

Từ đó về sau.

Dương Tấn chú ý nhi tử nhiều hơn mấy phần, dưới thần thức tỏa định, phạm là có gì khác thường đều có thể phát hiện.

Ba ngày biết bò, mười ngày biết đi, nửa tháng biết nói, còn không tính là gì.

Một tuổi chơi đao kiếm, ba tuổi nhấc đồng gỗ, bảy tuổi ném bàn đá chơi, mười tuổi nhỏ dương liễu, lúc mười lăm tuổi khí lực bao nhiêu đã không rõ ràng lắm, cây cối núi đá phụ cận khó có thể đánh giá được.

Nhưng mà sức ăn của Dương Huyền vẫn bình thường, cũng không tu luyện võ đạo, tựa như mỗi ngày hít thở không khí, là có thể vô căn cứ tăng trưởng khí lực!

Dương Tấn đứng trước cửa sổ, nhìn nhi tử tay không bóp nát linh thạch, vẩy đều vào trong dục điền.

“Đáng tiếc Huyền Nhi không có linh căn, nếu không đổi thành tăng trưởng pháp lực, nhà ta có thể sinh ra một đại nhân vật!”

Triệu Ngọc khẽ gật đầu, nhưng cũng có không cùng ý nghĩ.

“Ta cảm thấy vậy rất tốt, Tu Tiên Giới chưa chắc tiêu dao như phàm trần, ta và ngươi nếu không phải vì tà ma bức bách chỉ có thể ở Thanh Vân Sơn tiềm tu. Huyền Nhi có khí lực như vậy, đi phàm tục cũng sẽ không chịu thiệt!”

“Đúng vậy a, tiên đạo gian nan.”

Dương Tấn nhìn về phương hướng Huyền Nguyên Sơn, đã hơn bảy mươi năm không trở về.

Dù sao cừu địch là vô Vọng Quỷ Thần, đại ma đầu này đến Thiên Đình cũng không làm gì được, vượt xa Huyền Nguyên Tông có thể trêu vào

Hôm nay.

Trời trong nắng ấm.

Thiếu niên tuấn mỹ mặc hạnh hoàng y sam, đạp lên nhánh cây nhảy ba bốn trượng, lẳng không bắt được dây mây lay động lại bay ra ngoài mười trượng.

Bên cạnh nhìn chính là Dương Huyền, gió tuyết mưa sương đập vào người, không lưu lại bất cứ dấu vết gì.

Uông uông uông!

Hắc Cầu đi theo phía sau chủ nhân, phát ra tiếng kêu nôn nóng, nơi này cách nhà đã quá xa, rất có thể tiến vào lãnh địa của yêu tộc cường đại nào đó.

Đông Thắng Thần Châu có hai đại Thánh Địa yêu tộc, Thanh Vân Sơn chính là cái thứ nhất.

Bởi vì Thiên Đình phát minh văn chiêu thư, thừa nhận phạm vi ba nghìn dặm là tư hữu của Thanh Vân Quan, rất nhiều Yêu Vương Yêu Hoàng không muốn khuất phục, đều tới trong phạm vi Thanh Vân Sơn ẩn cư tiềm tu.

Nói không chừng hoang sơn vô danh nào đó, lại có yêu thần tuyệt thế ẩn cư!

Dương Huyền cười nói: “Hắc Tử đừng sợ, trên núi có Ngưu Thánh tọa trấn, người nào dám làm loạn.”

Một người một chó, một trước một sau.

Qua lại nhanh chóng trong sơn lâm, bay qua vài chục ngọn núi, Dương Huyền đứng ở chỗ cao trên đỉnh núi nhìn ra xa.

Quần sơn vạn khe liên miên không dứt, luôn có tiếng thú gầm truyền đến.

“Nơi đó đang làm cái gì vậy?”

Dương Huyền chỉ vào ngọn núi nơi xa, giống như lấy đại pháp lực chặn ngang cắt đứt, loáng thoáng có thể thấy bóng người lay động.

Hắc Cầu trời sinh Linh Mục, sau khi thấy rõ ràng thì uông uông hai tiếng.

“Một đám Viên Hầu đang đấu sức, còn có những yêu tộc khác vậy xem, thú vị thú vị!”

Dương Huyền lòng hiếu kỳ dâng lên, tung người nhảy xuống ngọn núi, sau khi rơi xuống chừng mười trượng liền kéo căng y phục, không ngừng giảm bớt tốc độ rơi xuống, giống như lá rụng lay động thoáng cái rơi xuống ngọn núi.

Hai mắt ti hí của Hắc Cầu lúc này tròn trặn, thao tác vừa rồi của chủ nhân, cách biệt một trời một vực với nhân tộc trong ký ức truyền thừa.

Há mồm phun ra một tấm khinh thân phù, sau khi được yêu khí kích hoạt liền nhảy xuống huyền nhai.

Có câu nói, nhìn núi làm ngựa chết!

Đó là bởi vì sức lực của ngựa chưa đủ, còn Dương Huyền và Hắc Cầu một người không biết mệt mỗi một câu khổng chế yêu khí, nửa canh giờ đã bay qua vài ngọn núi, đi tới nửa ngọn núi kia.

“May là không có tản đi!”

Dương Huyền nghe được tiếng ồn ào náo nhiệt trên núi, càng không nhịn được tâm tư tham gia náo nhiệt, vội vàng trèo lên đỉnh núi.

Hắc Cầu kích hoạt linh phù truyền tin trong thân thể, uông uông mấy tiếng rồi đi theo.

Nơi bằng phẳng trên đỉnh núi.

Trung tâm có lõi đài cự đại do đá xanh xếp thành, chiếm nửa diện tích đỉnh núi.

Trên lõi đài, một Viên Hầu mắt đỏ lưng bạc đang đấu sức cùng Hắc Hùng cao hai trượng, song phương không cần bất kỳ thiên phú thần thông, toàn bộ so đấu bằng sức mạnh.

Viên Hầu là dị chủng trong núi, Hắc Hùng cũng không phải tầm thường, đỉnh đầu có Long Giác bén nhọn.

Rống! Rống!

Hai tiếng gào thét cơ hồ đồng thời vang lên, bộ lông trên thân Viên Hầu đột nhiên hóa thành màu đỏ, đem thân hình bành trướng hơn Hắc Hùng vài thước, trực tiếp ném khỏi lõi đài.

Đúng vào lúc này.

Dương Huyền đi tới đỉnh núi, mới vừa đặt chân liền thấy một đoàn bóng đen đập tới.

“Ai nha!”

Dương Huyền sợ hết hồn, hai tay vòng lại tiếp được bóng đen, ném xuống chân núi.

Hắc Hùng vừa mới phản ứng lại, yêu khí vận chuyển, trên lưng mọc ra cánh dài một thước, nhẹ nhàng vỗ liền bay trở lại.

Hắc Hùng to lớn cỡ một trượng năm sáu, dựa vào cánh dài một thước để phi hành, thật sự có chút buồn cười.

Yêu tộc vây xem ở đỉnh núi lúc này mới phục hồi tinh thần, vậy mà có ngoài người đến, dồn dập nhìn về phía chủ nhà.

Sườn đông lõi đài, có một hàng ghế đá, ngồi hơn hai mươi Yêu Vương, thủ lĩnh của đám thú.

Yêu hầu ngồi vị trí chính giữa, đầu đội ngọc quan, thân mặc đạo bào, nếu không phải trên mặt trên tay còn có lông khi, gần như không khác gì nhân tộc, tán dương nói.

Chương 670: Thần lực trời sinh (3)

“Bần đạo Tôn Đại Lực, tiểu gia hỏa khí lực rất lớn !”

“Dương Huyền, bái kiến Tôn tiên bối.”

Dương Huyền tính cách hướng ngoại, chưa bao giờ biết sợ sệt và hướng nội là gì, cười nói: “Tiểu tử xa xa trông thấy lô đài đầu sức, không nhịn được ngửa ngáy trong lòng, chạy tới nhìn một chút.”

Tôn Đại Lực nghi ngờ nói: “Người không sợ yêu tộc?”

“Tại sao phải sợ yêu tộc?”

Dương Huyền nghi ngờ nói: “Tất cả mọi người là một cái đầu bốn tứ tay chân, thông ngôn ngữ, hiểu lễ nghi, cũng không có gì khác biệt với ta!”

Tôn Đại Lực pháp lực cao thâm, có thể biết được lời Dương Huyền nói rất thật lòng, tán thưởng nói.

“Hay cho một tấm lòng son!”

Mấy Yêu Vương ngồi bên cạnh, tán dương nhìn về phía Dương Huyền, ngoài ra còn có đại yêu chưa Hóa Hình hưng phấn ngửa mặt lên trời hét dài.

“Tiểu tử nói có thể không đúng.”

Yêu Vương đầu sư thân người, chỉ Yêu Vương ngồi bên cạnh, cười nói: “Người này có ba cái đầu, có thể không giống với người.”

Dương Huyền theo tiếng nhìn sang, là một mảnh hổ da vàng sọc đen, trên cổ gắn ba cái đầu hổ.

Đầu hổ ở giữa cả giận nói: “Lão Hoàng Mao chỉ ai đó?”

Đầu hổ bên trái tự luyện nói: “Đương nhiên là chỉ ta!”

Đầu hổ bên phải tính tình bình tĩnh, liếc nhìn hai cái đầu khác, trong ánh mắt đều là khinh bỉ.

“Xấu hổ khi làm đồng bọn với các người!”

Dương Huyền chỉ nghe phụ thân nói qua yêu tộc kỳ dị, nhưng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, sau khi suy tư chốc lát, nói.

“Phàm là kẻ có linh trí, vô luận yêu tinh quỷ quái, hay hoa cỏ cây cối, hoặc bàn ghế, cũng không khác các người! Vị tiên bối này có ba cái đầu, đều có linh trí, tất nhiên ba người.”

“Nói rất có lý!”

Ba đầu hồ gạt đầu lia lịa tán đồng, lại khinh bỉ các đầu khác.

“Trí tuệ như thế, tất nhiên là đắc đạo cao nhân!”

Tôn Đại Lực vỗ tay tán thưởng, hỏi: “Những lời này tuyệt không phải người có thể lĩnh ngộ, có thể là lời của trưởng bối trong nhà, có thể bái phỏng thỉnh giáo hay không?”

Dương Huyền gạt đầu nói: “Đến từ sư tổ của cha ta, đã tọa hóa hơn một trăm năm.”

“Đáng tiếc đáng tiếc.”

Tôn Đại Lực thở dài mấy tiếng, lại nói: “Người lên núi đến vậy xem, hay là lên đài đấu sức?”

“Đương nhiên là lên đài.”

Dương Huyền gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói: “Ta không biết có bao nhiêu khí lực, nếu không cẩn thận thương tổn đến đối thủ, cũng không thể coi là phạm quy.”

Hồng hồng hồng

Tiếng thú rống không phục liên tiếp vang lên, có ngu yêu hồ yêu, có tượng yêu sư yêu, đều là chủng tộc sở trường về lực lượng.

“Hảo chí khí.”

Tôn Đại Lực nói quy tắc lên đài, chỉ cho phép đại yêu tham dự, mà trong quá trình đấu sức không được thi triển pháp thuật thần thông.

Đại yêu tương đương với cảnh giới Trúc Cơ nhân tộc, đã có đầy đủ linh trí, chẳng qua là chưa trải qua lôi kiếp Hóa Hình, không thể nói, nhưng có thể thông qua yêu khí làm phép truyền âm.

“Được.”

Dương Huyền tung người nhảy lên lôi đài, chấp tay nói: “Xin chỉ giáo.”

Viên Hầu lưng bạc gào to một tiếng: “Tiểu tử thiên phú không tồi, chẳng qua là chủng tộc Tiên Thiên chênh lệch quá lớn, bản đạo chỉ dùng ba phần khí lực.”

Dứt lời, tay vươn lộ ra chụp vào bả vai Dương Huyền.

“Ta đây cũng chỉ dùng ba phần.”

Dương Huyền thân cao năm thước, so với Viên Hầu thấp hơn hai cái đầu rất nhiều, thủ chương và viên trảo chênh lệch ba bốn lần, nhìn từ đằng xa chính là tiểu bất điểm vung tay tiếp chương của cự nhân.

Oanh!

Tiếng xé gió vang lên, Dương Huyền và Viên Hầu hai tay đối nhau, ai cũng không lui về phía sau.

Dưới đài truyền ra tiếng hô hưng phấn, chưa từng thấy qua nhân tộc có khí lực như vậy, quả thực giống như hung thú ăn Hóa Hình thảo .

“Hảo tiểu tử, ta muốn dùng toàn lực.”

Viên Hầu lưng bạc sợ thương tổn đến Dương Huyền, chỉ dùng ba phần khí lực thử dò xét, thấy đối phương dễ dàng tiếp nhận, trực tiếp đem khí lực thi triển đến cực hạn.

“Đến đây đi.”

Dương Huyền hai mắt ngưng trọng, hai cánh tay cảm nhận lực lượng cuộn cuộn truyền đến, bản thân hắn chưa bao giờ biết nặng nề là gì, lần đầu tiên cảm nhận được áp lực.

“Hảo tiểu tử.”

Viên Hầu lưng bạc sợ hãi than một tiếng, hai mắt hóa thành đỏ ngầu, khí tức cuồng bạo trào ra, hai cánh tay vươn bành trướng cỡ thùng nước, lực lượng trong nháy mắt tăng lên ba bốn lần.

Dương Huyền dốc hết toàn lực, cũng không ngăn được lực lượng kinh khủng như thế, rất nhanh để cho Viên Hầu đẩy tới mép lôi đài.

“Hắc!”

Một tiếng hét trầm thấp, trên cái trán trơn bóng hiện lên hoa văn kì dị, gân cốt kễ kễ kễ kễ vang, nhanh chóng tăng vọt tới hơn hai trượng, da thịt, thân thể cao vượt qua Viên Hầu lưng bạc.

Lực lượng lại càng tăng trưởng không chỉ gấp mười lần phát tay đem Viên Hầu lưng bạc ném ra xa hơn mười trượng.

Dương Huyền đứng ở trên lôi đài, ánh mắt quét qua quần yêu đang hăm he, tính tình nóng nảy hơn trước rất nhiều, ngoắc ngoắc ngón tay.

“Còn có ai?”

Rống!

Tư thái lớn lối như vậy, dẫn tới quần yêu phần nộ.

“Ta tới!”

Dẫn đầu nhảy lên lôi đài chính là đầu hổ yêu, đỉnh đầu có hai cái đầu, trên người mặc áo cộc tay da hổ.

Dương Huyền kinh ngạc nói: “Đại ca có quan hệ gì với vị tiên bối kia?”

“Đó là cha ta...”

“Ta là hậu duệ của thượng cổ thần thú Lục Ngô!”

“Người chen miệng vào làm gì, tiểu huynh đệ đang nói chuyện với ta.”

Đầu hổ bên cạnh nhất thời không phục: “Rõ ràng là nói chuyện với ta, ta mới là đại ca!”

“Ta là!”

“Hai vị đại ca đừng cãi nhau, trước tỷ thí khí lực đã.”

Dương Huyền lộ vẻ kinh ngạc, loại dị thú này lúc đấu pháp với người, mỗi cái đầu có thể xảy ra mâu thuẫn, có đầu muốn bỏ chạy, có đầu muốn liều mạng hay không.

Rất nhanh Dương Huyền đã biết đáp án: có!

Lúc đấu sức lực đạo hổ yêu lúc trái lúc phải, lúc tiến lúc lùi, khi thì tay trái vô lực, khi thì chân phải nhảy loạn, làm cho người ta hoàn toàn không có rõ bước kế tiếp sẽ có biến hóa gì.

Chương 671: Người tốt việc tốt.

Dương Huyền dễ dàng thắng được tử thí, ném yêu hồ khỏi lôi đài.

Hồ yêu không kịp cảm thấy thẹn, hai cái đầu mở ra hình thức mắng nhau, nói rõ chỗ yếu của đối phương, đùn đẩy trách nhiệm thất bại.

“Ta tới thay hấn!”

Lại có nhảy đại yêu nhảy lên, cái mũi dài bốn, năm thước, hai cái răng nanh lộ ra ngoài, cánh tay và chân có thể so với eo của Dương Huyền.

“Mời!”

Dương Huyền dứt lời liền đánh với yêu quái giống với Tượng yêu, thuần túy là so đấu lực lượng.

Ngang!

Tượng yêu cảm thụ lực lượng mãnh liệt tràn đầy, trong mắt đều là không dám tin, gào to một tiếng thân hình vừa tăng vọt nửa trượng, từ xa nhìn lại giống như là voi giẫm con kiến.

Hết lần này tới lần khác con kiến không có tan xương nát thịt, ngược lại đẩy voi không ngừng lui về phía sau, cho đến bên rìa lôi đài.

“Hảo!”

“Lợi hại!”

“Dem Bạch Nha ném xuống.”

Hống hống hống!

Thấy tình cảnh này, yêu tộc vây xem tức giận hóa thành hưng phấn la lên.

Yêu tộc vốn tuân theo cường giả vi tôn, mà tiểu tử Dương Huyền có thể chiến thắng cự tượng, lại thêm kỳ tích lấy yếu thắng mạnh, nên rất được yêu tộc ủng hộ.

Tượng yêu rơi xuống lôi đài, không những không buồn, ngược lại dựng thẳng lỗ mũi nói.

“Tiêu tử lợi hại, rồi rãnh đi phía đông Tượng Nha Sơn uống rượu!”

“Đã định rồi, không gặp không về!”

Dương Huyền lộ vẻ vui mừng, hẳn cực kỳ thích ăn rượu ăn thịt, nhưng mẫu thân lấy lý do tuổi còn nhỏ, đem linh tửu trong nhà phong ấn.

Ngọc Nha Bạch Tượng chính là dị thú sở trường về cường hãn nhục thân, lực lượng số một số hai trong yêu tộc, thấy nó bị thua, quần yêu vây xem hò hét chóc lát, mới có đầu Bạch Mao Lang Yêu nhảy lên lôi đài.

Bạch Lang tinh thông tiết tấu, lại giỏi kỹ xảo tứ đẩy ngàn cân, chẳng qua dưới lực lượng nghiền áp cuồng bạo của Dương Huyền, dễ dàng bị thua.

“Huynh đệ, đi phía tây Lang Sơn uống rượu, trăm năm trần nhưỡng.”

“Nhất định nhất định!”

Dương Huyền cười đáp ứng, ánh mắt quét qua quần yêu, ít nhất bốn mươi năm mươi chủng tộc.

Một cái tới cửa báỉ phòng một ngày, đi qua bốn mươi năm mươi ngày lại tới lần nữa, gia tăng tình cảm, này không phải ngày ngày có rượu uống có thịt ăn sao?

Quần yêu cho rằng Dương Huyền muốn khiêu chiến người có tiếng tăm, thế nhưng theo bản năng đồng loạt lùi một bước.

“Một đám gia hỏa không có tiền đồ.”

Tôn Đại Lực lắc đầu, cười nói: “Tỉ thí năm nay, Dương Huyền là đệ nhất, người nào có ý kiến có thể khiêu chiến?”

Quần yêu nhìn ngó mấy vị Yêu Vương, thấy trên mặt bọn họ mang ý cười, vội vàng lên tiếng đáp ứng... .

Dương Huyền chấp tay nói: “Đa tạ chư vị đại ca khoan dung cho tiêu tử, ngày sau định nhất nhất tới cửa báỉ phòng!”

Hồng hồng hồng!

Quần yêu hưng phấn đáp lại, nhìn Dương Huyền càng thêm thuận mắt, dồn dập đáp lại động phủ và đỉnh núi đang ở.

Tôn Đại Lực phất tay ra hiệu an tĩnh, nói: “Dựa theo quy củ tỉ thí, người có thể lựa chọn một quyển công pháp ở Trường Sinh Điện, trong đó có không ít bí thuật luyện thể huyền diệu.”

Năm đó Tôn Trường Sinh giành kinh cho hầu sơn đồng tộc, truyền thụ công pháp phạm vi cực kỳ lớn, trước khi đi Thiên Đình làm quan để bấy khi bảo hộ Thanh Vân Sơn.

Bấy khi chuyên cần tu đạo pháp, không khác gì nhân tộc, thành lập Trường Sinh Điện tồn trữ công pháp điển tịch.

Sau Tôn Trường Sinh đại náo Thiên Đình trở về, đa số đồng tộc hồi Hầu Sơn tu hành, hầu tử hầu tôn ở Thanh Vân Sơn do Tôn Đại Lực chăm sóc giáo đạo.

Tôn Đại Lực tuân theo ý chỉ của Hoàng Ngưu, cử hành lôi đài đấu sức, yêu tộc chiến thắng yêu tộc nhưng vào Trường Sinh Điện lựa chọn công pháp.

Mấy trăm năm qua, Dương Huyền là nhân tộc đầu tiên đi lên lôi đài, hơn nữa trực tiếp giành được đệ nhất.

“Công pháp ta không thiếu.”

Dương Huyền gãi gãi đầu, bất đắc dĩ nói: “Mẫu chốt là không có linh căn, công pháp luyện thể cũng không tu được, chỉ có thể dựa vào khí lực kéo dài tuổi thọ!”

Tiên đạo luyện thể cũng là căn cứ vào linh khí tu hành, trước khi luyện thành pháp lực lại rèn luyện nhục thân, cường hóa gân cốt da thịt, so với công pháp ngưng luyện pháp lực, luyện thể chi đạo càng giống là bí thuật thần thông.

“Không có linh căn!”

Tôn Đại Lực trợn mắt hốc mồm không dám tin nói: “Sao người có khí lực lớn như vậy?”

Dương Huyền nhún nhún vai nói: “Ta cũng không rõ ràng lắm, mỗi ngày nằm ngủ đều trưởng khí lực.”

Tôn Đại Lực trầm ngâm chốc lát, từ ống tay áo lấy ra một Huyền Thiết Bồng Tử, cỡ khoảng chén ăn cơm, chiều dài hai trượng, bên ngoài khắc hoa văn huyền diệu.

“Bảo vật này là lão tổ lấy huyền thiết luyện chế thần binh, nặng một vạn năm ngàn cân, không cần pháp lực, lấy huyết tể

luyện cũng đủ thi triển, xem như phần thưởng tỷ thí lần này đi!”

Quần yêu nhất thời ồ lên, hâm mộ đỏ con mắt.

Lão tổ của Tôn Đại Lực chính là một trong hai đại thánh của yêu tộc, cho dù là pháp khí tiện tay luyện chế, cũng đại biểu vinh quang vô thượng.

Dương Huyền nhận lấy Huyền Thiết Bông, khua mấy cái rất là tiện tay.

Cắn rách ngón tay lấy máu, lập tức cùng pháp khí sinh ra cảm ứng huyền diệu, ý niệm trong đầu vừa động liền hóa thành kích thước cỡ cây kim, nhét vào trong lỗ tai.

“Đa tạ tiền bối.”

“Vốn là phần thưởng mà ngươi nên nhận được.”

Tôn Đại Lực cười nói: “Tỷ thí kết thúc, bắt đầu yến hội đi.”

Lời vừa rơi xuống, hầu yêu khắp núi mang băng ghế tới đây, rất nhanh ở trên lôi đài đã bày xong yến tiệc.

Quần yêu mệnh mông nhảy lên lôi đài, cũng không phân thứ tự lớn nhỏ, tùy ý tìm vị trí ngồi xuống.

Lại có hầu yêu bưng tới linh quả, ôm vò linh tửu cao nửa người, sau khi mở ra mùi thơm bốn phía, so với linh tửu bình thường nhiều hơn mùi thảo mộc trái cây thơm mát.

Hai bên Dương Huyền chính là Ngân Bối Viên Hầu và Bạch Nha Tượng Yêu, sau khi ngửi thấy mùi rượu, không nhịn được giơ vò lên ừng ực rót vài hớp.

“Rượu ngon!”

Chương 672: Người tốt việc tốt (2)

“Đây là bách quả nhượng bí truyền của tộc ta, dùng trên trăm loại linh quả lên men mà thành, tất nhiên là thượng đẳng linh tửu.”

Ngân Bối Viên Hầu nói: “Nhìn huynh đệ cũng là người thích rượu, lúc nào muốn uống, tùy thời tới Hầu Sơn!”

Tượng Yêu cũng nói: “Linh tửu trên núi của chúng ta không sánh bằng bách quả nhượng, nhưng độ mạnh lại hơn một bậc, rảnh rồi liền tới đánh giá.”

“Khẳng định tới cửa quấy rầy.”

Dương Huyền luôn miệng đáp ứng, đang lúc nói chuyện, có ngư yêu bùng chén rượu tới đây... .

Chén lớn rộng một thước, trong mắt người bình thường chính là chậu sứ, ngư yêu ừng ực uống sạch.

Dương Huyền cũng không cam chịu yếu thế, thay chén lớn một ngụm uống sạch.

Quần yêu rồi rít khen ngợi, bội phục khí lực và tửu lượng của Dương Huyền, thay nhau tới đây mời rượu.

Dương Huyền rượu đến chén cạn, cái bụng thiếu niên nhìn như bình thường, cho dù rót vào bao nhiêu cũng không thấy trương lớn, giống như động không đáy.

“Hảo hảo hảo!”

Quần yêu thấy Dương Huyền thông khoái như thế, lại là một mảnh thanh âm khen ngợi, dĩ nhiên đã xem hắn thành yêu tộc khoái da người.

Ba ngày sau.

Dương Huyền từ trong túy mộng tỉnh lại, mở mắt thấy hai con mắt ti hí đen nhánh.

Hắc Cầu ương ương kêu mấy tiếng, hai đạo linh quang bay tới, rơi xuống đất hóa thành phụ thân mẫu thân.

Dương Tấn khiển trách: “Sau này đừng uống nhiều rượu như vậy, say rượu cần quấy ở động phủ người ta, còn để cho Tôn đạo hữu tự mình đưa về.”

“Người nói chuyện nhỏ giọng chút.”

Triệu Ngọc vuốt trán Dương Huyền: “Người không có pháp lực hóa giải, không so được với tu sĩ, nhớ số lượng vừa phải thôi.”

“Mẫu thân.”

Dương Huyền thấp giọng hỏi: “Ta thật sự không có biện pháp tu tiên sao? Ta không muốn xuống núi, chỉ muốn trên núi phụng bồi các người đến già chết.”

Triệu Ngọc hai mắt ngấn lệ, khẽ lắc đầu.

“Tiên phạm cách biệt, giống như rãnh trời, nương không muốn người tận tâm tận lực công dã tràng, chỉ cầu đời này bình an vui sướng.”

“Mẫu thân đừng khóc, ta hiện tại rất vui vẻ.”

Dương Huyền nói: “Ta đã ước hẹn với Hầu ca, Ngưu ca, Hùng ca bọn họ, ít ngày nữa tới cửa bãi phóng.”

Dương Tấn há miệng, không có lên tiếng ngăn cản.

“Ta đi thuận phục một đầu phi cầm yêu thú, người dùng cho thay đi bộ, tránh cho phải vượt núi băng đèo!”

Từ đó về sau.

Dương Huyền ở Thanh Vân Sơn càng thêm tiêu sái, ngày ngày tìm bằng hữu, mỗi ngày đều yến hội.

Sáng sớm cười Kim ung ra cửa, buổi tối nằm trên lưng kim ung về nhà, ngay cả hai linh sủng cũng được thom lây, ở trên yến hội ăn uống miễn phí đến mập mạp to lớn.

Chuyện phân hai đầu.

Chu Dịch kế thừa Thiên Sư chi vị, đem phần lớn sự vụ giao cho trưởng lão quản lý.

Tu Tiên Giới tông môn không giống với bang phái phạm tục, chỉ cần thực lực đủ mạnh, không cần sợ cái gì quyền lực rơi xuống bên cạnh, những tông môn kia thái thượng trưởng lão

bể quan mấy trăm năm, cũng có thể một câu nói thay thế
chương môn.

Thời gian còn lại chính là làm bộ bể quan, kì thực tích góp
công đức.

Dù tuyên bố với bên ngoài ngưng tụ Nguyên Anh không lâu,
mười mấy năm lại thành Hóa thần, quá mức gây khiêu khích
thần kinh Thiên Đình.

Dù sao Chu Dịch không giỏi đấu pháp, dứt khoát cũng không
vội đột phá, trước tiêu giảm một trăm tám mươi năm nghiệp
lực, đỉnh đầu mây đen đầy trời thật sự không giống người tốt.

Hôm nay.

Lâm Dương huyện.

Chu Dịch hóa thành lão đạo vân du bốn phương, cầm trong tay
trường phiên (phước) tiến vào trong thành.

Thần thức quét qua năm vạn bách tính trong thành, giống như
nhìn một đám công đức sinh trưởng tốt đẹp, bấm đốt ngón tay,
lập tức tính ra lộ tuyến làm việc tốt.

Từ cửa thành đi về trước một trăm bước, thấy tiểu tặc trộm
bạc.

“Dừng tay!”

Chu Dịch từng âm thanh hét lớn, bắt được cổ tay tiểu thâu.

Mất tiền là hán tử trung niên, đoạt lại bạc từ trong tay tiểu
thâu, không đợi quan sai bắt người, trước tiến vào trong đám
người không thấy bóng dáng.

Tiểu thâu hung hăng nói: “Lão gia này chớ quản việc không
đâu, ta chính là người của Cái Bang.”

Bách tính xung quanh nghe được hai chữ Cái Bang, mặt lộ
chán ghét, tản ra, Chu Dịch ngược lại mặt mày hớn hờ nói.

“Còn có chuyện tốt bực này mua tặng một trăm? “...

Một lúc lâu sau.

Cái Bang ở Lâm Dương thành bị diệt, tất cả khát cái phạm tội,
hoặc là tự thú hoặc là tự sát, trước khi chết khóc trời đập đất
phát thề

Đời sau làm người tốt!

“Lại giảm một cọng lông.”

Chu Dịch cười nhẹ nhàng, đội hai đầu trâu nghiệp lực cũng không gấp, hôm nay mười cọng lông ngày mai trăm cọng lông, cuối cùng có thể an an ổn ổn toàn bộ tiêu tan.

Dĩ nhiên cũng có biện pháp nhanh chóng trực tiếp hơn, tỷ như cứu vớt đại lục, cứu vớt thế giới.

Loại công việc lưu danh sử sách cỡ này, Chu Dịch cũng không tranh đoạt với đứa con của số mệnh, vẫn là an an ổn ổn đỡ lão nãi nãi qua đường, ngăn đầu thấy đến lão đại gia đang gánh nước.

Già nua gầy yếu, bước đi run run rẩy rẩy.

“Ôi chao, ông lão, ta tới giúp ngươi!”

Lão đại gia theo tiếng nhìn sang, mặt lộ vẻ nghi hoặc, lão đạo này thoát nhìn còn lớn tuổi hơn mình.

Chu Dịch không giải thích với lão đại gia, đoạt lấy đòn gánh hỏi rõ địa chỉ, bước đi như bay, chạy qua chạy lại mười mấy lần, đem toàn bộ vại nước trong nhà đổ đầy nước.

Ra cửa nhìn thấy tiểu tức phụ đang giặt quần áo, vội vàng qua đi hỗ trợ.

Không ngờ tiểu tức phụ da mặt mỏng, cầm lấy chày gỗ đuổi theo Chu Dịch hai con đường, cùng tiếng mắng tìm tới hai quý sai tuần phố.

“Lục gia tức phụ?”

“Chọc không nổi, chọc không nổi!”

Chu Dịch chui vào Bách Hoa lâu, cuối cùng tránh thoát kiếp nạn, cự tuyệt không được nhiệt tình giữ lại của tú bà, chỉ đành phải ngồi xuống uống rượu nghe hát.

Trên vũ đài đang biểu diễn hí khúc, nghe giới thiệu chương trình tên gọi « Yên Xích Hà Phục Ma Ký » .

“Tại sao lúc Hàng Yêu Phục Ma lại sử dụng cái tên lặp lại như vậy?”

Chương 673: Người tốt việc tốt (3)

Chu Dịch gọi tú bà hỏi, mới vừa biết được là thoại bản do người đọc sách biên soạn, nghe nói là căn cứ người thật việc thật cải biên, sau khi bán chạy liền sửa thành hí khúc, tạp kịch, Bình thư vân vân.

Xài mười lượng bạc, để cho sai vặt trong lầu mua về, thậm chí có mười mấy bản.

« Yên đạo trưởng chém Thụ Yêu », « Yên Xích Hà khu quý ký », « Yên Xích Hà xuân dạ chiến hồ tinh », « Yên thị dị nhân lục »

Chu Dịch lật xem từng quyển, phát hiện nội dung viết, tương tự những việc hàng yêu phục ma mình từng trải qua những năm này.

Trải qua biên soạn sửa chữa, thoạt nhìn rất có khí phách hào hiệp, hơn nữa phụ lục rất nhiều dân chúng miêu tả, thoạt nhìn tựa như tận mắt thấy qua, kì thực quá trình đầu pháp quá nhanh, phạm nhân căn bản không thấy được.

“Cũng không biết là đạo hữu nào rồi rãnh đến nhàm chán như vậy.”

Chu Dịch lật xem một quyển trong đó, lật vài tờ luôn miệng phì nhở, xem xong rồi lại thi pháp đốt thành tro.

“Người này cũng quá không cần mặt mũi, bản nói sao có thể trùng mị thuật của hồ yêu, quả thực là ấu tả, phải hung hăng phê phán!”

Uống rượu, nghe khúc.

Xế chiều tiếp tục làm việc tốt, Chu Dịch tiếp tục làm việc tốt tích lũy công đức.

Trên đời không có việc khó, không sợ làm thiếu làm chậm, chỉ sợ ngại nghiệp lực quá nhiều liền dừng lại không tiến.

Hơn năm vạn bách tính trong huyện thành, mấy ngàn miệng ăn, mỗi nhà có khó khăn của riêng mình, Chu Dịch chỉ cần tiện tay mà thôi đã có thể giải quyết, được người cảm ơn bái tạ, chính là phương pháp tu trì cao minh nhất.

“Thần đạo cũng như thế, niệm lực thuần túy nhất chính là công đức!”

Một tháng sau.

Lâm Dương huyện bầu không khí thanh lọc, dân chúng vẻ mặt tươi cười, khí tức nhân đạo phát triển không ngừng.

Trong thành có thêm rất nhiều truyền thuyết thần dị, có người nhìn thấy lão đạo tóc trắng gánh nước, có người đạo sĩ râu ria rậm rạp trừ tà, cũng có người nói đạo sĩ râu cá trê bói toán tính mệnh.

Nhiều vô số, thành chuyện phiếm đầu đường cuối ngõ.

Chu Dịch giờ trường phiên ‘thiết khẩu trực đoạn’, một bước mười trượng hướng về thành trì phía sau, yên lặng tính toán hôm nay nhổ mấy cọng lông trâu.

Lúc gần tới Tùng Hương huyện thành.

Một con tuần mã chạy qua như bay, phía sau thoe mấy đạo nhân hắc bào, chân đạp hắc vụ phát ra tiếng cười quái dị.

“Kiệt kiệt kiệt! Chạy nhanh một chút, đợi chạy mệt rồi bổn tọa lại bắt.”

Lời đạo nhân còn chưa dứt, bỗng nhiên trời quang vang lên tiếng sấm, mấy đạo lôi đình rơi xuống đánh hấn thành tro bụi.

“Ma đầu kia rất lớn lối, giữa ban ngày bắt người, Tùng Hương cũng không quản quản?”

Chu Dịch hút qua vài tàn hồn sư tra biết được là đồ tôn của Vô Vọng Quỷ Thần, tuân theo lệnh sư tôn bắt đi huynh muội Dương Tư, Dương Tuyên.

Dương Tuyên vì tạo thời cơ cho muội muội, liều chết khiêu khích, trì hoãn ma đầu, đã bị rút hồn luyện pháp.

“Thằng nhãi Vô Vọng này rất nhảy nhót a!”

Chu Dịch ghi lại trên cuốn tập nhỏ, cũng không nói vì Dương Tuyên báo thù các loại, trên đời mỗi thời mỗi khắc đều có người chết, hấn cũng không quản được, mà là xem Vô Vọng như một đoàn đại công đức.

Lại nói Dương Tư không biết ma đầu đã chết, một đường hoảng hốt chạy trốn.

Nửa tháng sau.

Dương Tư nhìn Thanh Vân Sơn đã rời đi hai mươi năm, lau nước mắt, theo tuyến đường trong trí nhớ trèo lên núi.

Kết!

Trên trời truyền ra một tiếng ung kêu.

Dương Huyền nghe thấy cảnh báo, liền nhìn xuống mặt đất, một đám Yêu Lang đang đuổi giết một nữ tử.

Trên người nữ tử linh quang lấp lóe, dưới vô số chém giết của đám yêu lang, chật vật chạy trốn trong khe núi.

Lang tể tử của nhà Cửu ca cũng quá không hiểu quy củ, để Thanh Vân Quan biết nó ăn người, chắc chắn đuổi khỏi Thanh Vân Sơn!

Dương Huyền hô lên một tiếng, Kim ung lúc này lao xuống phía dưới.

Bầy sói cảm nhận được khí tức đại yêu đánh tới, không bắt chặp đuổi giết nữ tử nữa, kêu thảm chạy trốn khắp nơi.

Dương Huyền ngồi xếp bằng ở lưng chim ung nói: Cô nương, trong núi nhiều yêu thú, ngươi vẫn là nhanh chóng rời đi thôi.

Dương Tư biết được khuôn mặt tu sĩ không biểu hiện tuổi tác, khom người thi lễ nói: Phụ mẫu ta sống ở trong núi, tiên sư có thể đưa vãn bối qua không.

Dương Huyền hỏi: Phụ mẫu ngươi là ai?

Dương Tấn, Triệu Ngọc!

Một lát sau.

Kim ung dừng ở trong viện, Dương Huyền nhảy xuống, lớn tiếng gọi.

Phụ thân, mẫu thân, các ngươi xem ai tới này!

Triệu Ngọc từ trong phòng đi ra, thấy Dương Tư thì ngơ ngác hồi lâu, bỗng nhiên rơi lệ. Năm đó rời đi, còn là thiếu nữ thanh xuân, đảo mắt đi qua đã thành phụ nữ trung niên.

Tư Tư!

Mẫu thân.

Dương Tư nhào qua ôm lấy Triệu Dao, đã nhiều năm như vậy, năm tháng không lưu lại bất cứ dấu vết gì trên mặt mẫu thân

Hai người ôm nhau, không biết chuyện còn cho rằng Dương Tư là trưởng bối.

Lúc này Dương Tấn cũng đi ra, vỗ vỗ bả vai nữ nhi, tình cha như núi tất cả đều không nói ra lời.

Dương Huyền sờ đầu cười ha ha, cho dù chẳng bao giờ gặp mặt tỷ tỷ, cũng có thể cảm ứng được thân cận trong huyết mạch .

Một lát sau.

Triệu Ngọc thu liễm tâm thần, hỏi: Tư Tư, người tới Thanh Vân Sơn làm gì? Tại sao Tuyên Nhi không đi cùng?

Ca ca bị ma đầu bắt đi rồi! Ô ô ô

Dương Tư mỗi lần nhớ tới ca ca, bằng mọi cách trì hoãn ma đầu, hôm nay không biết chịu cực hình gì, liền không nhịn được khóc nức nở.

Chuyện gì xảy ra?

Dương Tấn chân mày dựng lên, Kim Đan Chân Quân ở Tu Tiên giới, đã được xưng là cường hào một phương.

Dương Tư nức nở nói: Phía bắc Tùng Hương huyện đến một ma đầu, tự xưng cái gì Xích hồn Ma Quân, thỉnh thoảng bắt người tu luyện tà công. Vài ngày trước theo dõi Dương gia, muốn rút hồn phách của ta và ca ca !

Xích Hồn Ma Quân!

Dương Tấn hừ lạnh một tiếng, nói: Dao Nhi chiếu cố Tư Tư, ta sẽ đi gặp ma đầu kia, chắc chắn sẽ cứu Tuyên Nhi về.

Chương 674: Thay sư phụ thu đồ đệ.

Phu quân cẩn thận.

Triệu Ngọc nói: từ khi Thiên Đình thống ngự Thần Châu, ít có yêu ma quỷ quái lui tới, những thứ còn tồn tại kia đều có lai lịch, lúc đầu pháp nhớ phải cẩn thận!

Dương Tấn khẽ gật đầu, hóa thành độn quang bay về phía Tùng Hương huyện.

Một lúc lâu sau.

Hồn Sơn cách phía bắc Tùng Hương huyện ba trăm dặm, một đạo độn quang xẹt qua bầu trời.

Dương Tấn đứng trên đụn mây, hai mắt linh sáng lấp lóe, nhìn không thấu cấm chế của trận pháp hộ sơn, nóng lòng cứu nhi tử thôi động pháp bảo đánh vào.

Ông!

Trận pháp vô căn cứ biến hóa, ma khí đen kịt xông lên tận trời.

Kiệt kiệt kiệt.

Một trận cười quái dị chói tai truyền ra, ma khí cuộn cuộn hóa thành mặt quỷ che trời, âm thanh đóng mở miệng giống như lời đình: Vốn tưởng rằng bấy rập thất bại, không ngờ người tự chui đầu vào lưới, đáng tiếc chỉ một tên!

Dương Tấn cảm ứng được uy thế kinh khủng, vận chuyển pháp lực trấn áp không thông, sợ hãi nói: Người là ai?

Mặt quỷ nói: Bản tọa, Vô Vọng!

Dương Tấn thầm nói: Bản đạo và người không thù không oán, vì sao nhiều lần đuổi giết tính kế?

Nếu nói là lúc trước mơ ước thể chất của Triệu Ngọc, phái đệ tử đuổi giết thì có thể hiểu được, hiện tại cách mấy chục năm, một tu sĩ Kim Đan còn con thể nhưng để cho quỷ thần mai danh ẩn tích, phí tâm tính kế.

...

Bản tọa cũng chỉ là nghe lệnh làm việc thôi.

Vô vọng há mồm nuốt lấy Dương Tấn, sau đó bay đi Đại Hằng hoàng triều.

Thanh Vân Sơn.

Triệu Ngọc đợi mấy ngày, không khỏi sinh lòng lo lắng.

Đang cân nhắc có nên dò xét Tùng Hương huyện không, không ngờ đợi được Thổ Đại Thanh Vân Sơn đến, biến thành tu sĩ tầm thường đến bái phỏng.

Thổ Thần sợ hãi rụt rè, ngay cả độn quang cũng không dám dùng, e sợ dẫn tới Yêu Thánh.

Triệu Ngọc bảo nữ nhi trở về phòng, lạnh giọng nói: Ngươi tới làm cái gì?

Hạ quan bái kiến công chúa.

Thổ Địa Thần khom người hành lễ, nịnh nọt nói: Hạ quan phụng mệnh mời công chúa về nhà, hoang sơn dã lĩnh này, nào có phồn hoa như kinh đô thần triều!

Triệu Ngọc cắn răng hỏi: Phu quân ta đang ở đâu?

Thổ Địa Thần nói: Phò mã gia ở kinh đô đợi công chúa.

Triệu Ngọc lại hỏi: Tuyên Nhi đâu?

Dương Tuyên gặp phải yêu ma tạo nghiệp, đã vào luân hồi.

Thổ Địa Thần thương xót nói: Yêu ma kia đã đền tội, hồn phi phách tán, Thiên Đình đã báo thù cho công chúa!

Triệu Ngọc ngơ ngác hồi lâu, trâm cài tóc trên đầu hóa thành cao vài trượng, đánh tới đỉnh đầu Thổ Thần

Vị trí Thổ Địa ở Thanh Vân Sơn, từ trước tới nay luôn là chức thấp lực cao, tu vi đã đạt đến cảnh giới Nguyên Anh, linh quang hộ thân hiển hóa, dễ dàng ngăn cản trâm cài tóc, cười mỉa nói.

Công chúa đừng tức giận, Phò mã gia vẫn còn sống đấy!

Giết nhi tử ta, còn muốn ta khuất phục sao?

Triệu Ngọc hai mắt đỏ ngầu, phất tay vung ra hơn mười đạo lôi quang, trong túi trữ vật bay ra một thanh Ngọc Như Ý cổ xưa, không có bất kỳ linh quang lấp lánh, lại thấy hư không sinh ra từng đợt sóng gợn.

Hạ quan chỉ là truyền lời, công chúa tự giải quyết cho tốt.

Thỏ Địa Thần thoảng biến mất không thấy, chỉ còn lại có dư âm nho nhỏ: Dù sao ngài còn có nhi tử nữ nhi đây!

Triệu Ngọc nghe vậy, vô lực xụi lơ trên mặt đất, hai mắt ngấn lệ.

Dương Huyền, Dương Tư nghe được tiếng khóc vội vàng ra an ủi, hỏi thăm nguyên do sự tình.

Nghe tin ca ca đã chết, Dương Tư lệ rơi đầy mặt.

Dương Huyền trầm giọng hỏi: Phụ thân đâu?

Triệu Ngọc muốn nói lại thôi, Đại Hằng hoàng triều trải qua hai nghìn năm lớn mạnh, uy thế còn muốn vượt qua đại giáo, nói cho con cái chỉ là tăng thêm cừu hận, lại không thể ra tay báo thù.

Cho nên biên soạn một lời nói dối: Phụ thân đấu pháp bị thương, đang bế quan tu hành, ta phải đi chăm sóc hẳn.

Dương Huyền gật đầu thật mạnh: Mẫu thân đi đi, ta đưa tỷ tỷ trở về huyện thành.

Dương Tư đã kết hôn sinh con, sớm quen cuộc sống phàm tục, không thích hợp ở lại trên núi.

Triệu Ngọc giật mình hỏi: Vậy còn người?

Ta ở trên núi đợi phụ thân mẫu thân trở lại.

Phụ thân người bị thương rất nặng, có thể rất nhiều năm mới có thể khỏi hẳn.

Ta đây cũng chờ.

Dương Huyền cố nén nước mắt, nói: Ta có rất nhiều huynh trưởng trên núi, không sợ không ai chiếu cố, ta đây một thân khí lực cũng không sợ bị ức hiếp!

Huyền Nhi bảo trọng.

Triệu Ngọc chặt đứt tâm tư đưa Dương Huyền xuống núi, Thanh Vân Sơn có Yêu Thánh che chở, Đại Hằng hoàng triều cũng không dám vi phạm.

Tư Tư, ta dẫn người xuống núi!

Dứt lời hóa thành độn quang, cuốn theo Dương Tư bay lên trời, không có bất kỳ tạm dừng, biến mất ở phía chân trời.

Trong viện.

Mấy ngày trước cả nhà hấn còn vui vẻ, bỗng nhiên chỉ còn lại một mình cô đơn.

Uông uông uông!

Hắc Cầu cảm nhận được chủ nhân buồn bã, chạy quanh vài vòng, gọi Dương Huyền trở lại từ trong suy tư.

Ta còn có hai người!

Dương Huyền ôm lấy Hắc Cầu, nhảy nhảy lên lưng Kim Ưng.

Đi nhà đại ca, mấy ngày này không uống Hàu Nhi Tửu, nhất tủy giải thiên sầu!

...

Từ đó về sau.

Dương Huyền liền ở lại Thanh Vân Sơn, đợi phụ mẫu trở lại, xuân đi thu tới đã qua năm năm.

Hôm nay.

Hầu Sơn lôi đài.

Lại là một năm tỷ thí đấu sức.

Dương Huyền đứng trên lôi đài, khoanh hai cánh tay, cười dài nhìn quần yêu.

Ta muốn đánh mười người!

Quần yêu như cà phơi sương, ủ rũ cúi đầu, sợ hãi rụt rè không dám lên đài.

Những tên nhãi con này, một năm không bằng một năm!

Tam đầu hổ hùng hùng hổ hổ nói: Tiểu tử ngươi mau xuống đây đi, từ nay về sau ngươi cứ ngồi trên ghế nhìn, cấm dự thi. Cứ tiếp tục đả kích như vậy, sợ rằng yêu tộc ở Thanh Vân Sơn, mọi người đã thành hồng mê!

Quần yêu nghe được tiếng trách móc, mặt đỏ tới mang tai, nhưng cũng không muốn lên đài chịu hành hạ.

Chương 675: Thay sư phụ thu đồ đệ (2)

Dương Huyền giả bộ dè dặt hỏi: Vậy không tốt lắm đâu, vẫn bối hoàn toàn không có tu vi, tính tuổi tác còn nhỏ.

Năm nay coi như ngươi đệ nhất!

Tôn Đại Lực bất đắc dĩ nói: Bảo bối bản đạo gom góp mấy trăm năm, sắp bị ngươi moi sạch rồi.

Được rồi.

Dương Huyền nhảy xuống, rơi vào ghế ngồi bên cạnh, xem như ngồi bên trái rất nhiều Yêu Vương.

Tiểu tử hiện tại làm thêm cái ghế thứ hai mươi bốn, chur vị ca ca ngày sau chiếu cố nhiều hơn, đừng tiếc linh quả linh tửu, truyền ra ngoài để người ta nói hẹp hòi!

Tượng Yêu Vương cười nói: Tên nhãi ngươi, da mặt cũng đặc biệt dày đi.

Tôn Đại Lực đang muốn nói giỡn, bỗng nhiên sắc mặt nghiêm nghị, đứng dậy hướng về phía đông khom người thi lễ.

Cung nghênh lão tổ!

Chúng Yêu Vương nghe vậy vội vàng đứng dậy, quần yêu xung quang lôi đài trực tiếp quỳ xuống đất: Cung nghênh Đại Thánh!

Dương Huyền lập tức biết người đến là ai, trong mắt lóe lên dị sắc, khom người hành lễ theo.

Không cần đa lễ.

Người chưa đến âm thanh tới trước, sau đó nhìn thấy trên lôi đài, không biết từ đâu thêm một đạo sĩ mặt lông lá miệng Lôi Công (mỏ chim giống Lôi Chấn Tử), cười nói: Đi qua Thanh Vân Sơn, tiện tới xem một chút, hôm nay chính là tỷ thí đấu sức?

Tôn Đại Lực khom người nói: Chính là.

Tỷ thí đấu sức của yêu tộc Thanh Vân Sơn cử hành mấy trăm năm, đã sớm truyền ra khắp yêu tộc, rất nhiều yêu tộc ngoại

giới đã từng nghe danh mà đến đây.

Tôn Đại Lực đối xử bình đẳng, người thắng đều có thể lấy đi diễm tịch, càng làm cho nó tiếng tăm nổi bật.

Bần đạo vừa lúc quan sát một chút.

Tôn Trường Sinh cười nói: Gặp nhau tức là hữu duyên, người thắng có thể hướng bần đạo xin chỉ giáo, công pháp thần thông pháp bảo linh vật không gì không thể!

Hồng hồng hồng ——

Quần yêu kích động ngửa mặt lên trời gầm vang, hơn hai mươi vị Yêu Vương cũng sinh ra âm mộ, trong bọn họ có mấy vị từng tham gia đấu sức, đáng tiếc không thể hữu duyên với Yêu Thánh.

Tôn Đại Lực phát tay ngăn lại hoan hô, sâu kín nói: Lão tổ, ngài đã tới chậm, tỷ thí đã kết thúc.

Tôn Trường Sinh nhìn trời, còn chưa đến buổi trưa.

Làm sao nhanh như vậy?

Tôn Đại Lực chỉ vào Dương Huyền nói: Sau khi Dương tiểu hữu lên đài, tất cả yêu tộc nhận thua, liền thành đệ nhất.

Nhân tộc!

Tôn Trường Sinh ngạc nhiên lên tiếng, hai mắt linh quang quét qua.

Mới vừa hai mươi một tuổi, thế nhưng không có linh căn, không hề có chút tu vi, tại sao ngươi có khí lực lớn như vậy?

Bẩm Đại Thánh.

Dương Huyền kiềm chế kích động trong lòng, nói: Vãn bối từ nhỏ đã thừa khí lực, cũng không biết nguyên nhân gì, sáu năm trước tham dự tỷ thí, liền được đệ nhất.

Mười lăm tuổi!

Tôn Trường Sinh thân hình chợt lóe, rơi vào bên cạnh Dương Huyền, vòng quanh vài vòng.

Thú vị! Thú vị! Bần đạo thế mà lại nhìn không ra lai lịch căn cước của ngươi, chẳng qua trên đầu không có nghiệp lực, có lẽ không phải là ma đầu chuyển thế, đáng tiếc đáng tiếc a!

Dương Huyền lộ vẻ mặt ảm đạm, hần thường xuyên đến Hào Sơn, chính là nghĩ tới vô tình gặp được Tôn Trường Sinh.

...

Trời sanh vô thượng thần lực, tất nhiên không phải là phạm tục, có lẽ có thể mượn thần thông của Tôn Trường Sinh tìm căn nguyên, sau khi đạt được lực lượng đi tìm phụ thân mẫu thân!

Tôn Trường Sinh sớm đã quên tử thí lỗi đại, hưng phấn vò đầu bứt tai nói: Người dùng khí lực lớn nhất đẩy bản đạo, xem xem cực hạn ở đâu, có lẽ có thể tìm được một hai nguồn gốc!

Đa tạ Đại Thánh.

Dương Huyền trong lòng thất kinh, biết được người ta tính tự mình tìm cách, khom người hành lễ đẩy Tôn Trường Sinh.

Lực lượng cuồng bạo mãnh liệt tuôn ra, đại yêu bình thường dễ dàng bị ném xuống mấy trăm trượng, rơi lên người Tôn Trường Sinh lại như đá chìm đáy biển, ngay cả đạo bào cũng không mấy may lay động.

Không tệ không tệ.

Tôn Trường Sinh nói: Nhưng cũng không quá huyền diệu, bản đạo nghe nói có Long Huyết Thảo, Lâm Ly Chân Long chi huyết, sau khi dùng sẽ sinh Long lực, so sánh với người không kém bao nhiêu!

Dương Huyền dốc hết toàn lực, vẫn đẩy không động chút nào, thân cao bốn xích kia tựa như Thần Sơn Cự Nhạc.

Đại Thánh, xin cho vãn bối chút áp lực!

Tôn Trường Sinh khẽ gật đầu, cũng không thấy bất kỳ động tác nào, vô tận uy áp rơi lên người Dương Huyền.

Rống!

Thanh âm Dương Huyền trầm thấp, giống như tiếng sấm đánh, cái trán lộ ra hoa văn huyền diệu, thân hình đột nhiên tăng vọt tới trượng hai, cơ thể giống như rồng, lực lượng tăng vọt không chỉ gấp mười lần.

Tôn Trường Sinh nói: Có chút thú vị, nhưng so với thú non của Chân Long, Kỳ Lân còn kém một chút!

Chân Long!

Kỳ Lân!

Người anh em này lực lượng kinh khủng như vậy!

Quần yêu hoảng sợ lên tiếng, nghị luận rối rít, bên trong cơ thể của bọn họ ít nhiều đều có chút huyết mạch dị chủng, nhưng lão tổ tông có thể so sánh với Chân Long, Kỳ Lân, chênh lệch trong đó có thể nói là trời và đất.

Lại đến.

Âm thanh Dương Huyền rơi xuống, áp lực vô lượng đánh tới, gân cốt da thịt kéo kẹt kẹt rung động, giữa lỗ chân lông rỉ ra máu tươi đỏ thẫm.

Rống!

Sau một tiếng gào thét, thân thể trượng hai lần nữa tăng vọt, toàn thân trên dưới hiện đầy hoa văn kì dị.

Dương Huyền cúi đầu mắt nhìn xuống, hai mắt đỏ ngầu như máu, hai bàn tay như mặt bàn bắt lấy Tôn Trường Sinh, giống như nhổ củ cải tím lên.

Thú vị thú vị, lực lượng như vậy, vô địch trong thế hệ này!

Ánh mắt Tôn Trường Sinh quét qua hoa văn kia, trong nháy mắt ghi nhớ, so sánh với điển tịch tiên đạo mệnh mệnh trong đầu, lại không một cái tương tự.

Tiên đạo căn nguyên từ quy luật vận chuyển của thiên địa, tất cả trận văn, cấm chế đều có chỗ tương thông, tương tự, đáng vẻ hoa văn này khác lạ, tất nhiên không phải trong phạm trù tiên đạo.

Nhưng có chút quen mắt.

Tôn Trường Sinh suy tư hồi lâu, cuối cùng từ trong một đoạn ký ức phát hiện, hoa văn có chút tương tự với quỷ thần mà sư tôn cúng tế.

Chương 676: Thay sư phụ thu đồ đệ (3)

Quý thần kia vốn là pho tượng gỗ, trải qua vô thượng pháp lực của sư tôn tế luyện, giống như vật sống. Ngoài thân quý thần phù hiện hoa văn rất nhỏ, khác với trên người Dương Huyền, nhưng đường nét lại tương tự.

Tốt lắm.

Tôn Trường Sinh nói là làm ngay, Dương Huyền vốn có chút mất không chế, nhất thời khôi phục bình thường.

Hình thể nhanh chóng thu nhỏ lại, khôi phục dáng vẻ thanh niên tuấn tú.

Dương Huyền khom người nói: Bái tạ đại thánh.

Tôn Trường Sinh nói: Tiểu tử ngươi thiên phú không tồi, có nguyện theo bản đạo tu hành.

Bái kiến sư tôn!

Dương Huyền vui mừng muốn điên, trước mắt chính là Nhân Tiên duy nhất của Đông Thắng Thần Châu, còn lợi hại hơn Chân Thần Thiên Đình.

Sau khi bái sư, vô luận phụ mẫu trêu chọc cừu địch gì, cũng có thể dễ dàng giải quyết.

Cũng không phải là bái bản đạo làm sư phụ.

Tôn Trường Sinh lắc đầu nói: bản đạo sở học là tu tiên luyện khí, ngươi không có linh căn, cuối cùng khó có đại thành tựu, cho nên không dạy được ngươi!

Dương Huyền không lộ vẻ thất vọng, mà là nói: Người Đại Thánh tiền cử, tất nhiên tu vi kinh thiên động địa, vẫn bồi có thể đi theo tu hành, cũng là cầu còn không được.

Tôn Trường Sinh hài lòng vuốt cằm, cười nói.

Vị kia chính là sư tôn của bản đạo, pháp lực tất nhiên kinh thiên động địa, cả Đông Thắng Thần Châu cũng không coi vào đâu! Bản đạo thay mặt sư phụ thu đồ đệ, truyền cho ngươi phương pháp tu hành khí huyết, khiêu, huyết đạo, có bằng lòng bái nhập sư môn hay không?

Cùng lúc đó.

Chu Dịch ở xa ngoài vạn dặm, đang cần lao hành thiện tích đức, bỗng nhiên hắt hơi một cái.

Hí! Nguyên Anh Đạo Quân cũng cảm nhiễm phong hàn? Tất nhiên là nghiệp lực gây ra, bản đạo phải nhanh nhanh làm việc tốt, sớm ngày thanh bạch làm người!

Hôm nay.

Sương mù mênh mông.

Chu Dịch xa xa trông thấy tường thành, trên đầu cổng thành viết hai chữ “Thiện thành “.

Binh tốt trông coi vừa mở cổng thành ra, thấy lão lang trung râu bạc, đeo hòm thuốc đi tới.

“Thiên Đế tại thượng.”

Binh tốt hỏi: “Lão tiên sinh từ đâu đến?”

“Bản đạo ở Vô Lượng Sơn Huyền Diệu Quan tu hành, đây là độ điệp (thẻ tu hành).”

Chu Dịch từ ống tay áo lấy ra độ điệp, đương nhiên do ảo thuật biến hóa mà thành.

Kể từ khi Thiên Đình chấp chương Thần Châu, thống nhất giấy thông hành các quốc gia, các loại thông hành, giấy chứng nhận, cực kỳ thuận tiện giao lưu.

Triều đình quản thúc nghiêm khắc di động của bách tính, không có thông hành tán loạn khắp nơi, nha môn địa phương có quyền bắt tra hỏi. Cho nên Chu Dịch đi ra ngoài đều lấy thân phận hòa thượng, đạo sĩ, chỉ cần có độ điệp, có thể hợp pháp vân du.

“Thì ra là Huyền Dịch đại sư.”

Binh tốt khom người thi lễ: “Mời vào thành, Huyện thái gia chúng ta ngưỡng mộ đạo giáo, trong thành ăn cơm không cần trả tiền.”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Còn có chuyện tốt bậc này, không sợ có người lừa ăn lừa uống?”

Bình tốt nói: “Trên có Thiên Đế Chân Thần, dưới có Thổ Địa Thành Hoàng, thần minh giám sát tứ phương, những kẻ hết ăn lại uống cũng sẽ tự động hiện hình.”

“Nói rất có lý.”

Chu Dịch trong mắt hiện lên vẻ kinh dị, những phạm nhân ở địa giới khác, giống như trước cung phụng Thiên Đế, Thiên Đình, cũng không như bách tính Thiên thành treo ở bên miệng.

Không biết là biết được Thiên Đình tồn tại, hay là tin tưởng Thiên Đình tồn tại!

Chu Dịch đi vào trong thành, theo lệ thường ngón tay bấm đốt, lập tức tìm được phương pháp nhanh chóng xoát công đức.

Từ thành đông đến thành tây, từ thành nam đến thành bắc, mãi đến lúc hoàng hôn, đi tới một chỗ tửu lâu thưởng thức mỹ thực đặc sắc của địa phương.

“Nghệp lực mất đi một cọng lông!”

Chu Dịch kẹp lên điểm tâm tên mai hoa cao, cẩn thận thưởng thức, bên trong có rất nhiều nguyên liệu, ăn đầy miệng mai hoa thơm mát.

“Không tệ.”

Sống hơn tám nghìn năm, ăn khắp hai phiên đại lục, sớm thành chuyên gia mỹ thực, điểm tâm có thể làm cho Chu Dịch nói tiếng không tệ, mười mấy năm không gặp được một lần.

Lúc này.

Lại có ba người khách, nghênh ngang đi tới.

Tiểu nhị vội vàng đi qua nghênh đón: “Hoan nghênh quang lâm, khách quan ăn gì?”

Ánh mắt khách quét qua tửu lâu, không ngồi xuống, mà là từ trong lòng ngực lấy ra một tờ niêm phong, phía trên đóng đại ấn quan phủ.

“Ta là người nha môn, phụng mệnh tới lên đường điều tra ngầm. Huyện thái gia lúc trước định quy củ, vào cửa trước tiên phải nói Thiên Đế tại thượng, người có nói hay chưa?”

“Này này này...”

Tiểu nhị nhìn giấy niêm phong, sắc mặt trắng bệch: “Bình thường là sau khi mang thức ăn lên sẽ nói.”

Nha dịch nói: “VẬY CŨNG TRỄ RỒI, DỰA THEO QUY CỬ ĐÓNG TIỆM BA NGÀY.”

Chưởng quỹ vội vàng tới đây, không ngừng khom lưng khom người: “Sai gia thứ tội, thứ tội a! Hắn mới từ nông thôn tới, không hiểu quy củ trong thành, lão hủ nhất định sẽ dạy lại.”

“Chậm.”

Nha dịch theo bên hông rút ra xích sắt, làm bộ muốn đuổi khách đi, bỗng nhiên trong tay nhiều thêm một khối bạc vụn.

Ước lượng sức nặng, nha dịch nói: “Niệm hắn lần đầu vi phạm, vậy thì đóng hai ngày!”

Chưởng quỹ lộ vẻ khổ sở, bất đắc dĩ lại lấy ra hai khối bạc vụn, nhét vào trong tay nha dịch: “Sai gia, mời vào nhã gian bên trong, chuẩn bị tiệc rượu cho ngài.”

“Này mới phải chứ.”

Nha dịch phát tay một cái, mang theo hai trợ thủ lên lầu.

Chu Dịch thấy vậy có chút thú vị, không phải là chuyện nha dịch lấy bạc, mà là thủ đoạn hắn đưa bạc, thu bạc, so sánh với chuyện này cao minh không biết bao nhiêu.

Cảm thấy hứng thú chính là nguyên nhân lấy bạc, bình thường đều là viện cớ tuần tra, lấy các loại lý do không vệ sinh, dễ hỏa hoạn..., sống mấy ngàn năm lần đầu gặp cái kiểu Thiên Đế tại thượng bỏ đi này.

“Tiểu nhị tới đây.”

Chu Dịch phát tay một cái, thấp giọng hỏi: “Các người tại sao phải nói Thiên Đế tại thượng?”

“Khách quan, đây là quy củ do huyện thái gia định ra.”

Chương 677: Truyền thừa vu tộc.

Tiểu nhị khốc tang trứ kiểm thuyết đạo: “Huyền thái gia quy định, bất kỳ nghênh đón đưa tiễn, chào hỏi bái kiến, đều phải nói bốn chữ Thiên Đế tại thượng đầu tiên, nếu không sẽ bị bắt đi đánh bản tử.”

Chu Dịch hỏi: “Không có lý do sao?”

“Nghe nói có thể trừ tà, có thể mưa thuận gió hòa.”

Tiểu nhị cẩn thận hồi tưởng, nói: “Cũng đúng là như vậy, nghe người bên ngoài nói thường xuyên có yêu ma hại người, Thiện huyện chưa từng có qua, hơn nữa vẫn luôn là mùa màng tốt.”

“Lời này quả thật dùng tốt.”

Chu Dịch chặc chặc lấy làm lạ, có chút hứng thú với huyện thái gia chưa gặp mặt kia.

Thiên Đình cần hương hỏa không lẽ để duy trì chính thần tu hành, cho nên địa giới cung phụng hương khói nhiều, dĩ nhiên là sẽ chiêu cố nhiều. Huyện lệnh ở đây rõ ràng biết chuyện này, nhưng không cách nào giải thích cho bách tính, cho nên cưỡng ép định ra quy củ.

Nhìn như vô lý cây mạnh, kì thực vô cùng hữu ích!

Ăn cơm xong.

Chu Dịch đeo hòm thuốc, đi trên đường lớn, quả nhiên như lời tiểu nhị nói, bách tính chào hỏi, đều nói “Thiên Đế tại thượng” trước.

Nghe vào không quen lắm, giống như trở lại vùng đất Phật.

Cửa huyện nha.

Chu Dịch thẳng đi vào, sai dịch canh cửa coi như không thấy, đi tới thư phòng phía sau nha môn thấy được Huyện lệnh.

“Vậy mà lại là tu sĩ Kim Đan? Hiện tại Tu Tiên Giới đều cuốn như vậy sao, đường đường chân quân tới phạm tặc làm cái Huyện lệnh thất phẩm!”

Huyện lệnh đang xem xét mẫu đơn kiện, soạn sọt lật xem, tốc độ phê duyệt cực nhanh. Gặp phải án kiện chứng cứ chưa đủ, ngón tay bấm đốt liền biết nguyên do, quá trình án kiện viết lên.

Mười mấy tờ đơn kiện, chốc lát đã quyết định rõ ràng.

“Đi làm một lần công đức.”

Huyện lệnh bấm pháp quyết, biến thành lão giả mặt mũi bình thường, rời khỏi huyện nha đi lên đường làm việc tốt, không hề biết tất cả động tác đều rơi vào trong mắt người ngoài.

“Quả nhiên là diệu nhân!”

Chu Dịch vỗ tay tán thưởng, chẳng trách trong thành ít tội phạm, thì ra bị người này thanh lọc, liếc mắt công thư lạc khoản.

Chu Tử Minh.

“Hóa ra là người cùng họ, bản đạo tìm người chỉ dẫn một hai, thăng quan quản lý một châu. Công đức hẩn tích lũy được liền có một phần của bản đạo, nghiệp lực tiêu giảm sẽ nhanh hơn rất nhiều!”

...

Hầu Sơn.

Một trong hai Đại Thánh của yêu tộc Đông Thắng Thần Châu.

Bởi vì Tôn Trường Sinh hàng năm bế quan, không tiếp nhận yêu tộc đến xin góp sức, danh khí kém hơn Thanh Vân Sơn rất nhiều.

Trên đỉnh núi có đạo quan, tên gọi Trường Sinh Quan, trong quan cung phụng Trường Sinh tổ sư.

Dương Huyền ở trước tượng thần ba đập chín lạy, hô to: “Đệ tử bái kiến sư tôn!”

Tôn Trường Sinh nói: “Sư tôn vẫn chưa bỏ mình, mà là trở lại Thượng Giới, lão Tôn ta thay mặt sư thu đồ đệ đã vượt quá bốn phần, cho nên người chỉ có thể là đệ tử ký danh của Trường Sinh nhất mạch.”

“Sư huynh dẫn vào cửa, đã là thiên đại ân đức.”

Dương Huyền nói: “Tương lai như có cơ hội phi thăng, sư đệ nhất định bái kiến sư tôn, cầu xin xếp vào tông môn!”

“Khó khó khó!”

Tôn Trường Sinh nói: “Người ngay cả linh căn cũng không có, nói gì đến phi thăng Tiên Giới? Hơn nữa sư tôn truyền lại công pháp, dừng bước tại Trúc Cơ, tiếp sau cần tự mình tìm tòi.”

Đang lúc nói chuyện, khẽ điểm lên trán Dương Huyền, truyền vào phương thức tu hành khí huyết võ đạo.

“Bái tạ sư tôn, bái tạ sư huynh!”

Dương Huyền trực tiếp xếp bằng tại chỗ, dựa theo phương thức tu hành điều chuyển khí huyết trong cơ thể, lưu động theo kinh mạch.

Chỉ một lát sau, liền ngưng tụ ra khí huyết chi lực.

Tôn Trường Sinh tán thưởng nói: “Sư đệ cũng không biết là Căn Cước gì, không tiếp xúc tu hành, thế nhưng khí huyết như rồng!”

Một lúc lâu sau.

Dương Huyền vận chuyển khí huyết, ở bên ngoài thân ngưng tụ thành khối giáp đỏ thẫm.

Võ giả bình thường khí huyết lộ ra, đều là một tầng rất mỏng, cho dù tu hành tới viên mãn, cũng không thể hóa thành thực chất giống như khối giáp.

Một ngày sau.

Dương Huyền ngửa mặt lên trời thét dài, trong đan điền ngưng tụ thành Huyết Đan.

Khí huyết gia trì cánh tay, bộc phát ra lực lượng lớn gấp mấy lần, nếu đấu sức với đại yêu, một cái tay là có thể chiến thắng.

Tôn Trường Sinh vẻ mặt tươi cười: “Sư đệ thiên phú dị bẩm, rất hợp khí huyết võ đạo này, thân thể con người có khiếu huyết rộng khắp, người trước tạm thời ngưng tụ toàn bộ, lại thăm dò đường lui cũng không muộn.”

Dương Huyền đứng dậy, hướng về phía Tôn Trường Sinh ba đập chín lạy.

“Bái tạ sư huynh, nếu không phải người truyền thụ công pháp, ta đời này không biết có thể hay cứu ra phụ mẫu hay không.”

“Đồng môn sư huynh đệ, nói những thứ này quá xa lạ rồi.”

Tôn Trường Sinh hắc hắc cười quái dị, tham gia náo nhiệt không ngại chuyện lớn, nói: “Không bằng để cho lão Tôn xuất thủ, đem phụ mẫu người cứu ra, chút chuyện nhỏ mà thôi.”

Dương Huyền lắc đầu nói: “Trước do sư đệ tự mình giải quyết, nếu như không được, nhất định mời sư huynh giúp đỡ.”

Tôn Trường Sinh khẽ vuốt cằm, vòng quanh Dương Huyền vài vòng, lại thở dài lắc đầu.

“Sư tôn từng nhiều lần dạy bảo, tu tiên vấn đạo liền không cần da mặt, có thể mượn lực tuyệt không ra tay, có thể vây đánh tuyệt không một mình đấu, sư đệ, tính tình này của người không được a!”

Dương Huyền da mặt giật giật, ấn tượng với Thiên Thượng Chân Tiên, bỗng nhiên có chút tan vỡ.

Vài ngày sau.

Dương Huyền luyện thành khiếu huyết chân trái, một cước đạp đi xuống, mặt đất nứt ra hơn mười trượng.

Một tháng sau.

Tứ chi khiếu huyết luyện thành, trong lúc Dương Huyền giao tay nhắc chân, phát phát ra từng trận Lôi Minh.

Xuân đi thu tới, một năm trôi qua.

Dương Huyền cuối cùng luyện thành mi tâm khiếu huyết, một vòng huyết đạo trong nháy mắt liền thành một thể, khí huyết tồn trữ, trong quá trình lưu chuyển truyền ra âm thanh như sấm rền.

Mi tâm hiện lên hoa văn huyền diệu, từng sợi ký ức truyền thừa, xuất hiện trong thân hồn.

Chương 678: Truyền thừa vu tộc (2)

Tôn Trường Sinh từ hư không hiện ra, nói: “Sư đệ, thử lực đạo lần nữa.”

“Sư huynh, mạo phạm.”

Dương Huyền vận chuyển khí huyết, âm âm độn lên người Tôn Trường Sinh, ngay cả góc áo cũng không lay động.

“A!”

Âm thanh như lôi đình, bên ngoài thân thể Dương Huyền hiện lên hoa văn, thân hình nhanh chóng tăng vọt như tiểu Cự Nhân.

Tôn Trường Sinh kinh ngạc nói: “Thế nhưng có thể tự mình thi triển?”

Dương Huyền dựa theo truyền thừa trong ký ức, điều động khí huyết, thi triển pháp môn tên là chiến kỹ, toàn bộ lực lượng ngưng tụ thành quyền, như như thủy triều liên miên không dứt đánh qua.

Một quyền đánh ra mấy chục tầng lực lượng, đạo bào vốn lay động theo gió, xuất hiện chút rung động mất tự nhiên.

“Không tệ không tệ.”

Tôn Trường Sinh vỗ tay tán thưởng: “Bản đạo đứng bất động, không thi triển pháp lực, thế nhưng có thể rung chuyển vật áo, lực đạo như vậy đã có thể so với thể tu Kim Đan!”

Dương Huyền nhất thời im lặng, không biết sư huynh đang khích lệ, hay là đang khoe khoang.

Vốn đắc ý vì đạt được lực lượng cường đại, chỉ một thoáng tan thành mây khói, so sánh với tuyệt thể Nhân Tiên, Kim Đan không khác gì con kiến hôi.

“Sư huynh, ta hiện tại đã có thể so với Kim Đan, có thể đi cứu phụ mẫu hay không?”

“Xa xa không đủ.”

Tôn Trường Sinh lắc đầu nói: “Người có biết thân thể mẫu thân ngươi?”

Dương Huyền nói: “Mẫu thân nói may mắn đạt được công pháp lại có linh căn không tệ, tự học thành Kim Đan Chân Quân.”

“Hắc hắc, Đông Thắng Thần Châu này trừ Thanh Vân Sơn, đâu còn có tán tu chân chính? Ngẫu nhiên có mấy người, hoặc là bối cảnh thâm hậu, hoặc là thám tử Thiên Đình!”

Tôn Trường Sinh nhắc tới Thiên Đình, khuôn mặt khinh thường: “Mẫu thân của ngươi không những không phải là tán tu ngược lại có lai lịch lớn, tương lai thậm chí sẽ trở thành Thần Châu chi chủ!”

Dương Huyền sợ hãi nói: “Thần Châu chi chủ, không phải là Thiên Đế sao?”

“Chính là Thiên Đế, nhưng mà là đời sau Thiên Đế.”

Tôn Trường Sinh nói: “Mẫu thân của ngươi là hậu nhân dòng chính của Thiên Đế, cụ thể đời bao nhiêu không rõ ràng lắm, cũng là Thiên Linh Căn duy nhất trong hoàng tộc. Từ ngày nàng ra đời liền có chính thần vượt mộng ngựa, tương lai Thiên Đình sẽ xuất hiện Nữ Đế!”

“...”

Dù Dương Huyền suy đoán thế nào, cũng không nghĩ ra mẫu thân mình, có địa vị lớn như vậy.

Giữa tán tu Thanh Vân Sơn và Thiên Đế, có thể nói khác nhau một trời một vực, càng không nghĩ tới mẫu thân sẽ vứt bỏ địa vị tôn quý, cùng phụ thân tiêu dao sơn dã.

“Sư huynh, nếu mẫu thân tôn quý như vậy, tại sao lại gặp phải kiếp nạn?”

“Đông Thắng Thần Châu này, dám động đến mẫu thân ngươi chỉ có một... Không, ba!”

Tôn Trường Sinh nói: “Bần đạo, Ngưu ca, cùng với Thiên Đế, ngoài ra còn có chân thần, đều không dám sử dụng bầy rập yêu ma như vậy.”

Dương Huyền trầm giọng nói: “Tại sao?”

“Trong này có rất nhiều nguyên nhân.”

Tôn Trường Sinh nói: “Nghĩ theo hướng tốt, có lẽ là Thiên Đế ghét bỏ phụ thân ngươi, có lẽ mẫu thân của ngươi có hôn ước, cũng có lẽ là bắt trở về để quản giáo vân vân.”

Dương Huyền thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt...”

Còn chưa có nói xong, lại bị Tôn Trường Sinh cắt đứt.

“Loại khả năng này chưa đầy một phần trăm! Nếu như là quản giáo, tại sao lại giết chết ca ca ngươi? Huyết mạch xa đi nữa, thiên phú thấp đi nữa, cũng là hậu duệ Thiên Đế.”

Dương Huyền nói: “Sư huynh, có suy đoán gì cứ việc nói!”

Tôn Trường Sinh nói: “Khả năng xấu có rất nhiều, thí dụ như có chút pháp môn ma đạo quỷ dị, có thể ký thác đoạt xá, giống như một loại kéo dài. Thần đạo tu hành vốn là quỷ dị, ký thác hương hỏa, có lẽ có thể đổi thể xác tốt hơn!”

Dương Huyền sắc mặt tái đi, khom người nói: “Xin sư huynh xuất thủ cứu phụ mẫu ta!”

“Đừng lo lắng.”

Tôn Trường Sinh nói: “Trong lúc ngươi tu hành, bản đạo đã đi một chuyến đến kinh thành Đại Ung. Phụ mẫu ngươi ở trong phúc địa tu hành, ngoại trừ không thể đi ra ngoài, so sánh với thanh Vân Sơn còn tốt hơn!”

Dương Huyền nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nhìn Tôn Trường Sinh tràn đầy cảm kích.

Vị Đại Thánh trong truyền thuyết yêu tộc này, xác thực là chân tâm thật ý nhận mình làm sư đệ, không có bất kỳ tâm tư xấu xa nào.

“Sư huynh, tạm thời để cho phụ mẫu tu hành, ta muốn tự mình xông vào kinh đô Đại Ung một lần!”

“Rất chí khí!”

Tôn Trường Sinh nói: “Bản đạo đi theo phía sau ngươi, đến lúc đó người nào dám lấy lớn hiếp nhỏ, nhất định một gậy đánh nát kinh đô, Thiên Đế kia cũng không dám thả rắm.”

“Đa tạ sư huynh.”

Dương Huyền nói: “Tu thành toàn bộ khiêu huyết, sư đệ ta đặt được huyết mạch truyền thừa, biết được lai lịch hoa văn kia.”

“Lai lịch ra sao?”

Tôn Trường Sinh vội vàng hỏi thăm, chợt khoát tay nói: “Bỏ đi, bỏ đi, không cần nói với lão Tôn ta, tu luyện cho tốt, cần linh vật gì trực tiếp mở miệng.”

“Sư huynh chớ thành đối đãi ta, huyết mạch truyền thừa còn con tính là gì.”

Dương Huyền nói: “Kính xin sư huynh thi pháp, ngăn cách Thiên Cơ, chuyện này liên quan quá lớn, truyền đi thậm chí sẽ dẫn tới Thượng Giới Chân Tiên hàng lâm!”

Tôn Trường Sinh tò mò vò đầu bứt tai, rồi lại liên tục xác nhận: “Thật sự nói ra?”

Dương Huyền trịnh trọng nói: “Sư huynh đối với ta như phụ mẫu, có cái gì không thể nói!”

Tôn Trường Sinh há mồm phun ra Bảo Châu màu đỏ, bay lên trời buông xuống huyết sắc thần quang, đem Trường Sinh Quan ngăn cách trong ngoài.

“Vật này là bản nguyên của lão Tôn, có thể so với Chân Tiên, Thần Châu không người nào có thể phá.”

“Sư huynh, ta cũng không phải là nhân tộc thuần huyết, trong cơ thể còn chảy xuôi huyết mạch vu tộc.”

Dương Huyền trầm giọng nói: “Dựa theo ký ức truyền thừa đến xem, lai lịch vu tộc lâu đời vượt xa nhân tộc, có thể sánh với yêu tộc. Hình thái vu tộc thiên kỳ bách quái, trong đó ta đây một chi, tên gọi Cú Mang.”

Chương 679: Truyền thừa vu tộc (3)

“Vu tộc trời sinh nhục thân mạnh mẽ chí cực, Đại Vu trong ký ức, có lực nhắc núi vượt biển, có thể dễ dàng Phá Toái Hư Không, thực lực có thể so với Nhân tiên!”

“Công pháp tu hành là vu thuật, cũng có thể thi triển vu chú tương tự như pháp thuật, bên cạnh đó còn có loại chiến kỹ tương tự như thể tu, còn có loại thiên phú thần thông tương tự yêu tộc.”

Dương Huyền thi triển thiên phú, hoa văn bên ngoài thân phóng quang mang xích sắc, chiếu lên hoa cỏ trang trí trong cung điện.

Hoa cỏ nhanh chóng mở rộng cành cây, trong giây lát nở rộ rồi lụi tàn, sinh ra hạt giống.

“Đây chính là thiên phú Thôi thực (làm cho chín muồi) của Cú Mang nhất tộc, bởi vì trong cơ thể ta chỉ có huyết mạch mỏng manh, chỉ có thể thôi thực hoa cỏ phạm tục. Còn cần sư huynh hỗ trợ, mở ra Vu Thần Điện tiếp nhận tẩy lễ, hóa thành vu tộc chân chính!”

Tây Nam Đông Thắng Thần Châu.

Hoang sơn vô danh, một nửa ở trong biển, một nửa ở đại lục.

Trên núi nhiều cây đào, đang lúc tháng ba mùa xuân, hoa nở rộ, cả đỉnh núi đã thành màu hồng.

Một đám mây từ Tây Bắc bay tới, Tôn Trường Sinh đứng trên đám mây, chỉ vào phía dưới núi.

“Sư đệ, Vu Thần Điện kia ở trên núi này?”

“Trong ký ức truyền thừa ghi lại như vậy.”

Dương Huyền quan sát chốc lát nói: “Truyền thừa ở đây là do Thượng Giới vu thần lưu lại, cụ thể như thế nào phải mở ra Vu Thần Điện, còn cần tra xét rõ ràng.”

Tôn Trường Sinh hai mắt linh quang lấp lóe, dò xét thêm chút nữa liền thấy được một ít dấu vết, không giống với trận pháp

cầm chế tiên đạo, nếu không phải cố ý quan trắc, Nhân Tiên cũng khó phát hiện đầu mối.

“Tìm được rồi!”

Đả Thần Bổng xuất hiện trong tay, đánh về phía đầu mối.

Pháp lực Nhân Tiên có thể phá diệt hư không, kết quả đánh trúng chỗ khác thường kia, chỉ nổi lên từng vòng sóng gợn.

“Lại đến!”

Sau khi Tôn Trường Sinh thử dò xét, toàn lực vận chuyển pháp lực, Đả Thần Bổng hóa thành trụ trời vạn trượng, hướng về phía đầu mối liên tục không dứt đánh ra mấy trăm đạo công kích.

Tiếng kẽo kẹt chói tai vang lên, hư không nứt ra khe hở như mạng nhện, thần quang xanh biếc như ngọc tràn ra.

Tôn Trường Sinh thu hồi Đả Thần Bổng, không cần tiếp tục xuất thủ, thần quang càng thêm mãnh liệt, cho đến khi hư không nứt vỡ, giống như đánh vỡ cái lồng lưu ly bên ngoài, lộ ra bộ dáng vốn có.

Ừng ừng!

Hoang sơn nứt ra từ giữa, lộ ra thạch điện phong cách cổ xưa trang nghiêm, lối vào viết ba văn tự quái dị.

Dương Huyền lộ vẻ vui mừng: “Vu Thần Điện, đây là văn tự vu tộc.”

“Thần điện này cũng không phải chuẩn bị cho một mình ngươi!”

Tôn Trường Sinh nhìn thần quang xanh biếc phóng lên trời cao, nổi lên thiên địa, giống như đang chiêu cáo Thần Châu, nơi đây có chí bảo truyền thừa xuất thế.

Dương Huyền cảm ứng thần quang, từng sợi tin tức từ trong huyết mạch hiện lên.

“Sư huynh, thần điện cho phép sinh linh trong vòng hai trăm tuổi tiến vào, thông qua tầng lớp chém giết lựa chọn, người chiến thắng duy nhất mới có thể đạt được truyền thừa huyết mạch của Vu tộc.”

Tôn Trường Sinh chân mày cau lại: “Hai trăm tuổi, sinh linh có chút thiên phú dị bẩm, đủ để tu tới Nguyên Anh!”

“Sư huynh, ta nhất định dốc hết toàn lực.”

Dương Huyền trịnh trọng nói: “Vu tộc là thể tu trời sinh, ta tiến vào có thể được thần điện chiếu cố, chưa chắc đã đấu không lại Nguyên Anh Đạo Quân!”

Tôn Trường Sinh lộ cộc chuyển động, đáy lòng lập tức có chú ý.

“Sư đệ cứ việc vào, lão Tôn ta có biện pháp cho ngươi chiến thắng, cầm chắc truyền thừa vu tộc!”

“Đa tạ sư huynh.”

Dương Huyền trăm phần trăm tín nhiệm với Tôn Trường Sinh, nhảy xuống đụn mây, cất bước tiến vào thần điện.

Trời đất quay cuồng, thần hồn hoảng hốt.

Lúc mở mắt ra thì thiên địa đã thay đổi, thế mà là nhất vùng rừng rậm nguyên thủy, Dương Huyền trèo lên ngọn cây, phát hiện trên trời lại có mười mặt trời, mặt trời chói chang giống như lửa đốt.

Dối mắt trông về phía xa, không biết ngoài bao nhiêu dặm, có ngọn núi kéo dài tới chân trời.

Còn lại đều là rừng rậm vô biên vô hạn, Dương Huyền đang định đi về phía ngọn núi, bên tai truyền đến tiếng kêu bén nhọn.

Két!

Trên trời nhào xuống quái điều một chân, ngoại hình tựa như hạc, trên lông vũ màu xanh có hoa văn đỏ thẫm, mỏ chim giống như bạch ngọc mở ra, phun ra ngọn lửa mãnh liệt.

Dương Huyền vận chuyển khí huyết, bên ngoài thân ngưng tụ thành khôi giáp đỏ thẫm, bao trùm trên dưới toàn thân, chỉ có hai con mắt lộ ra bên ngoài.

Cầm Huyền Thiết Côn trong tay nhảy lên, quét về phía con chim một chân, mặc cho ngọn lửa bùng bùng đốt cháy, cũng không xuyên qua được khôi giáp khí huyết.

Oanh!

Chim một chân bị đánh một côn, lông vũ rơi đầy trời, kêu thảm vọt lên không bay đi.

Dương Huyền rơi lên ngọn cây, bởi vì không biết bay, chỉ có thể trơ mắt nhìn quái điều chạy trốn.

“Đáng tiếc, con chim này nướng ăn hẳn không tồi!”

Đang thở dài, chân trời lại bay tới một mảng lớn quái điều, điều khiển lửa cháy hùng hực đem mây trời nung đỏ, quá điều dẫn đầu kích thước cỡ vào chục trượng, khí tức hung lệ cuộn cuộn đánh tới.

“Phong khăn, xé!”

Dương Huyền thu hồi Huyền Thiết Côn, chạy như điên về hướng ngọn núi.

Cùng lúc đó.

Bên ngoài.

Cột sáng phóng lên cao, đã sớm khiến cho Sơn Thần Thổ Địa phụ cận chú ý.

Sơn Thần Tây Tiều cách gần nhất, không chế độ quang tới đây dò xét, còn chưa đến gần trăm dặm, cảm ứng được áp lực khủng bố cực điểm, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Một đạo sĩ mặt lông thân cao bốn xích, mặc đạo bào tàng lam, cầm trong tay trường côn đứng ở trên đám mây.

“Đại Thánh!”

Sơn Thần hoảng sợ biến sắc, liên tục khom người thi lễ, không kịp dò la lai lịch cột sáng, đã bỏ trốn mất dạng, tốc độ nhanh gấp mấy lần lúc đến.

“Coi như ngươi có chút ánh mắt.”

Tôn Trường Sinh liếc nhìn cột sáng, bất đắc dĩ lắc đầu, không biết Vu Thần thi triển loại thủ đoạn nào, thế nhưng không cách nào dùng trận pháp cấm chế phong ấn.

Chương 680: Nguyên thần xuất khiếu.

“Nếu không phải vu tộc truyền thừa ở bên trong, lão Tôn mấy gây đập nát Thần Điện, cho dù thần thông huyền diệu đi nữa, trở thành cây không rễ thì cũng là khó mà duy trì!”

Trầm ngâm chốc lát, Đả Thần Bồng dài ra vạn trượng, vòng quanh núi hoang vẽ một vòng tròn đường kính trăm dặm.

Tôn Trường Sinh vận chuyển pháp lực, trên không trung lưu lại mấy chữ.

“Người vào vòng, chết!”

Vu Thần Điện tỷ thí, người thắng được truyền thừa, Tôn Trường Sinh liền đem mọi người ngăn ở bên ngoài, không ai tỷ thí với Dương Huyền, vậy truyền thừa tất nhiên là nắm chắc.

Lại nói sau khi Sơn Thần Tây Tiêu chạy trốn, lập tức truyền tin cho Hoàng Thành phụ cận, cùng với Thái Tuế Mậu Dần đang làm nhiệm vụ.

Hoàng Thành đã sớm phát hiện cột sáng, nghe thấy có Tôn Trường Sinh trông chừng, dứt khoát liền truyền tin lên trên, sau đó ra lệnh quý thần dưới trướng coi nhà, tự mình đi ra ngoài dạo chơi.

Vô thượng chí bảo xuất thế, tây nam Thần Châu đã thành nơi thị phi.

Thật sự bùng nổ Nhân Tiên Chân Thần đấu pháp, có lẽ đã rơi vào tan tác vạn dặm, liên lụy toàn bộ sinh linh tan thành tro bụi.

Theo tin tức truyền bá, vô số tu sĩ hội tụ tại tây nam Thần Châu.

Có người tới phụ cận dò xét, ôm quyết tâm thân tử đạo tiêu, dù sao tiên đạo coi trọng tranh giành. Cũng có người xa xa xem chừng, ôm may mắn trong lòng, có lẽ có thể chui vào.

Hôm nay.

Một đạo bóng ma du đãng dưới mặt đất ngàn trượng, xuyên thấu nham thạch thổ nhượng, tiến vào phạm vi trăm dặm.

“Hắc hắc, lão Tôn ta mấy trăm năm sống yên ổn, lời nói ra thế nhưng không dùng được!”

Tôn Trường Sinh hướng một trảo về phía mặt đất, trực tiếp tóm bóng ma ra ngoài, thần thức quét qua là một đạo nguyên thần phân hồn.

Hô!

Thổi một hơi về phía phân thân, bóng ma trong nháy mắt nứt vỡ.

Hóa Thần Thiên Quân ở xa ngoài vạn dặm, vừa hóa thành độn quang chạy ra mấy trăm dặm, chỉ thấy hư không hé ra khe hở, cuồng phong từ đó thổi ra, thổi hất tan thành tro bụi.

Tin tức truyền ra, tu sĩ vây xem nhất thời xôn xao.

Vị Hóa Thần Thiên Quân kia thanh danh hiển hách, là chính thần Phúc Đức do Thiên Đình sắc phong, thật không ngờ đơn giản liền ngã xuống.

Hơn sáu trăm năm trôi qua, vị kia trước sau như một không cho Thiên Đình thể diện!

Tôn Trường Sinh đảo mắt qua bốn phương, nhún nhún vai nói: “Như vậy đã dọa lùi? Không thú vị không thú vị, tiên đạo trọng tranh giành, các ngươi đừng sợ chết như vậy a!”

Tu sĩ lén theo dõi thầm mắng, mọi người là tranh giành vượt lên, không phải là tranh nhau dâng mạng!

Một tháng thời gian chớp mắt đã qua.

Tôn Trường Sinh nằm trên đám mây, gồi lên hai cánh tay, bắt chéo hai chân, rất là nhàn nhã tự tại.

Bỗng nhiên.

Một đạo thanh âm uy nghiêm từ phía trên bên truyền đến: “Thiên Đình là Đông Thắng chi chủ, vô luận trên trời dưới đất, Tứ Hải Thiên Sơn, tất cả truyền thừa đều thuộc về Thiên Đình!”

Lại có thanh âm truyền đến: “Yêu hầu lớn mật, dám làm trái Thiên Điều, đánh giết chính thần Thiên Đình, nên bắt tới Trảm Tiên Đài ...”

Còn chưa có nói xong.

Tôn Trường Sinh lộn nhào đứng dậy, nắm lấy Đả Thần Bổng đánh về hướng hư không.

Hư không vỡ nát, Đả Thần Bổng chui vào trong đó, thò ra ở một nơi khác ngoài vạn vạn dặm, đánh lên trận pháp Thiên Đình.

Ông!

Bầu trời lắc lư lay động, ầm ầm sụp đổ mười mấy cung điện.

“Hừ!”

Thiên Đế sắc mặt âm trầm, mắt lạnh nhìn về phía Đông nam, hồi lâu mới kiềm chế lửa giận trong lòng, phân phó chính thần Thiên Đình tránh đi Đông Nam, không tranh đoạt truyền thừa với Tôn Trường Sinh.

Quần thần phần nộ, lại không thể làm gì.

“Hắc hắc, mấy trăm năm qua đi, Thiên Đình vẫn khi yếu sợ mạnh như vậy!”

Tôn Trường Sinh bấm đốt ngón tay, biết được Thiên Đình nhẫn nhịn, lại nằm ở đám mây thượng tìm hiểu kinh văn.

Qua chút thời gian.

Tu Tiên Giới biết được tin tức Thiên Đế nhượng bộ, lòng sinh ra coi thường đồng thời có nhận thức mới với sự ngang tàng của Nhân Tiên, nhưng chí bảo truyền thừa trước mặt, luôn không thiếu kẻ liều chết đánh cược một lần.

Hoặc thi triển độn pháp quỷ dị, hoặc dùng biến hóa huyền diệu, hoặc dùng tới thượng cổ thần thông, hoặc là đập đầu khần cầu...

Đủ loại thủ đoạn, Tôn Trường Sinh thì làm như không thấy.

Phàm là sinh linh dám bước vào vòng tròn, tất cả đều đối đãi bình đẳng, một gây đánh hồi phi yên diệt!

Năm mươi năm.

Tôn Trường Sinh không biết đánh chết bao nhiêu sinh linh, từ Thiên Quân Yêu Thần, cho tới Luyện Khí Trúc Cơ, máu tươi hài cốt trên mặt đất vây thành vòng trên đất, nhưng cố tình vẫn luôn có một ngón tay muốn thăm dò vào bên trong trăm dặm.

Hôm nay.

Thần quang nổi lên thiên địa chậm rãi tiêu tán, ngọn núi mở ra âm âm hợp lại, Vu Thần Điện biến mất không thấy gì nữa.

Tôn Trường Sinh bấm đốt ngón tay, mặt lộ vẻ vui mừng.

“Sư đệ rốt cục đạt được truyền thừa, lão Tôn liền ở bên ngoài tu hành, chờ hấn đi ra!”

...

Thiên Đế lịch 2067 năm.

Một tháng.

Sơn Thần Thanh Vân Sơn đưa tin cho Thiên Đình, Thiên Sư đòi thứ bảy vượt qua lôi kiếp, tấn chức Hóa Thần Thiên Quân.

Thiên Đế ném vỡ chén lưu ly mình thích, lệnh Lễ bộ truyền xuống chiếu thư chúc mừng, ban thưởng rất nhiều kỳ trân hiếm thấy.

Thiên Đình không ít chính thần, bỗng nhiên thân cận với Thanh Vân Sơn.

Người này tự xưng là huynh đệ Thiên Sư đời đầu, người kia tự xưng đồng môn Thiên Sư, Thanh Vân Quan vốn là bị người ghét bỏ, trong lúc nhất thời đông như trẩy hội, giống như trở lại hai ngàn năm trước.

Nhân thế biến hóa, chớ quá như thế!

...

Thanh Vân Sơn.

Vĩnh Thịnh Điện.

Chu Dịch khoanh chân ngồi, nguyên thân vừa ngưng kết nhảy ra.

Thân cao sáu thước, dáng vẻ giống hệt bản tôn, khoanh chân ngồi xuống, cơ hồ phân không ra cái gì.

Nguyên thần bay lên trời, xuyên qua tầng lớp bình chương,
lãng không đứng ở trong mây, pháp lực vận chuyển thi triển
rất nhiều thần thông, thúc dục vô số pháp bảo, uy lực không
khác bốn nguyên.

Chương 681: Nguyên thần xuất khiếu (2)

“Mặc dù Nguyên Anh có thể xuất khiếu, lại cực kỳ yếu ớt, cũng không thể rời khỏi thân thể lâu dài.”

“Nguyên thần lại có thể xem như hoàn toàn tồn tại độc lập, cho dù thân thể hủy diệt, có thể ký thác pháp bảo, đoạt xá sinh linh, không ảnh hưởng lớn đến thọ nguyên pháp lực!”

Nguyên Thần Chu Dịch thử vận chuyển Thái Huyền Kinh, linh khí mệnh môn tràn vào cơ thể, trong khoảng thời gian ngắn pháp lực lại tăng lên một tầng.

“Tiên Thiên Cân Cước, kinh khủng như vậy!”

Thi triển độn quang bay vào Ma Vân Động, Hoàng Ngưu vội vàng ra đón tiếp, rồng lên hai tiếng.

“Chúc mừng Tiên Trưởng, chứng Hóa Thần.”

“Cực khổ vất vả hơn tám ngàn bảy trăm năm, rốt cục tu tới cảnh giới Hóa Thần, chỉ kém ngưỡng cửa nhất đạo, liền có thể vô địch phàm tục, rốt cuộc không cần trốn đông trốn tây nữa!”

Chu Dịch trong mắt hiện lên quang mang lạnh lẽo, năm đó là Thiên Thi bức ép vượt trùng dương xa xôi, chuyện này còn ghi lại trong cuốn tập nhỏ.

Cho dù đã qua sáu ngàn năm, cũng không chút nào quên mất, đợi đến lúc chứng Nhân Tiên vô địch trên đời, liền trở về Cửu Châu báo thù rửa hận!

“Tên kia tốt nhất còn sống!”

Chu Dịch thu liễm tâm thần, chỉ chỉ đỉnh đầu nói: “Ngưu Nhi, nghiệp lực của ta có ít đi không?”

“Đại để ít...”

Hoàng Ngưu đánh giá chốc lát: “Hai đầu ít đi một đuôi!”

“Thiện tai thiện tai, như thế xem ra, tiêu giảm cũng rất nhanh. Hai trăm năm giảm một đuôi, hai đầu trâu nghiệp lực, cũng chính là bảy tám ngàn năm mà thôi!”

Chu Dịch lộ vẻ vui mừng, không uống công mình bận trước bận sau hai trăm năm.

May là có Trường Sinh Đạo quả, nếu không người bình thường luân hồi ngàn kiếp, cũng khó mà tiêu giảm sạch sẽ.

Dù sao tốc độ phạm nhân làm công đức, nào có nhanh như Hóa Thần Thiên Quân, cả đời đều hành thiện tích đức, có lẽ số lượng không sánh bằng Chu Dịch cần lao một tháng .

Hoàng Ngưu hỏi: “Tiên trưởng kế tiếp lại đi hành thiện tích đức?”

“Tạm thời không cần.”

Chu Dịch nói: “Trước tu hành tới Hóa Thần viên mãn, đợi pháp lực không có chút tiến triển nào, lúc tìm kiếm linh vật dùng cho Độ Kiếp, tiện thể tích góp công đức là được.”

Nghiệp lực tiêu giảm quả thật quan trọng, nhưng cũng không sánh bằng tu vi tăng lên.

Vài ngày sau.

Chu Dịch tuyên bố xuất quan, bày yến tịch, hoan nghênh chính thần Thiên Đình đến chúc mừng.

Cách hai nghìn năm.

Những gương mặt quen thuộc lúc Phong Thần năm đó, đã còn lại không nhiều lắm, hoặc công huân không đủ, thọ tấn đạo tiêu, hoặc chết bởi ma kiếp, hoặc là tâm cao khí ngạo, phi thăng thất bại!

Chu Dịch đã sớm nhìn quen chuyện này, trong lòng vẫn không có tư vị gì

Theo đạt được càng ngày càng lâu, sẽ không ngừng làm quen lại đưa tiễn, không chỉ đối với người, còn có phòng ốc động phủ ở lại tu hành, quốc gia đường lớn đã đi ngang qua, thậm chí núi non sông ngòi mãi mãi không đổi.

Tất cả đều sẽ theo gió phiêu tán, cho đến khi phương thế giới này sụp xuống trong hư không mịt mờ!

Đến lúc đó, chỉ còn Chu Dịch một mình sống ở thế gian !

“Thần Tiên Phật đã vượt ra trần thế, gần như vô tình, đại khái là nhìn thấu hết thấy đều sẽ tiêu tán như khói...”

Lúc này.

Yến hội đang cao trào, Thiên Đình có chính thần nổi danh, nâng ly cạn chén, xưng huynh gọi đệ.

Chu Dịch ngồi ở chủ vị chuyển động chén rượu, nhìn cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt trước mắt, như khói như sương, như ảo cảnh như bức họa, giống như nhẹ nhàng thổi sẽ tản đi.

“Đây là... Tâm ma?”

Tâm ma không phải đều là ác niệm, trạng thái vạn vật đều trống rỗng vô ái vô hận như vậy, cả người lạnh băng như tảng đá, Đạo xưng thanh tịnh Phật viết Tịch Diệt, cũng là một loại tâm ma.

Chu Dịch tụng đọc kinh văn đạo gia tiên hiền, vẫn chẳng thấm vào đâu.

Dù sao Chu Dịch từ đáy lòng biết được, ngàn năm vạn năm sau, thế gian vạn vật thoáng như mây khói, cho dù tụng kinh ngộ đạo như thế nào cũng khó thật sự dung nhập vào trong đó!

Mấy tháng sau.

Náo nhiệt cuối cùng tan cuộc, Thanh Vân Quan lại khôi phục yên tĩnh.

“Làm thế nào vượt qua tâm ma đây?”

Chu Dịch đầu tiên nghĩ đến ăn mừng, sau đó xuống núi du lịch mấy thập niên, trải qua hồng trần cuộn cuộn, nhưng không có bất kỳ tác dụng tiêu giảm nào với tâm ma.

Lật xem tiên hiền đạo kinh, thỉnh giáo Yêu Thánh Hoàng Nguru, vẫn không ra kết quả!

Dù sao trên đời không ai có thể trường sinh, dương nhiên nắm chặt thọ nguyên có hạn, theo đuổi đại đạo vô hạn.

“Bế quan thử một chút, tâm ma... Cũng là có thọ nguyên đi?”

Chu Dịch thử nghiệm chết tâm ma, dựa theo miêu tả trong kinh điển Phật Đạo, còn đây là một luồng vọng niệm và tâm ma

ngoại vực dưới đáy lòng ngưng kết mà thành, chỉ cần sự vật chân thực tồn tại, vậy thì thọ nguyên có hạn.

Thạch Đầu trải qâu mấy vạn năm gió táp mưa sa, cũng sẽ hồi phi yên diệt!

Bé quan tiêm tu, năm trăm năm sau.

Chu Dịch cười nhẹ nhàng xuất quan ăn mừng, quả nhiên như dự liệu, tâm ma đang suy yếu, tâm thần vốn là vạn vật đều trống rỗng, đang chậm rãi khôi phục chân thật.

“Nhân cơ hội này, tu tới Hóa Thần viên mãn, bản đạo có thể sống đến khi thế giới tan biến, còn nghiền không chết tâm ma còn con sao?”

Hoàng Ngu cũng là Tiên Thiên Căn Cước, tu hành một ngàn bảy trăm năm Độ Kiếp trở thành Yêu Thánh.

Lý giải của Chu Dịch với đạo pháp, vượt xa Hoàng Ngu, lại có linh vật cung ứng gần như vô hạn, tốc độ chỉ nhanh không chậm.

“Tu hành không chút áp lực nào, mấy ngàn năm qua bản đạo chưa từng cảm thụ qua, quả thực rất thư thái!”

Vu Thần Điện.

Mặt đất nhô ra một đụn đất, một cái đầu chui ra.

Dương Huyền nhìn xung quanh, quái trư liều mạng truy sát hần, rốt cục không thấy bóng dáng.

“Nhãi ranh này cũng quá mang thù, đuổi theo ta suốt một năm!”

Kể từ khi tiến vào Vu Thần Điện, gặp được quá nhiều yêu thú hình thù kỳ quái, số ít ở trong điển tịch ghi lại có đôi câu vài lời, như Trọng Minh, Phì Di, Chu Tước.

Thượng cổ dị chủng, Đông Thắng Thần Châu cũng có truyền lưu.

Chương 682: Truyền thuyết thượng cổ.

Phần nhiều thì căn bản nhận không ra lịch, cứ ung tiếng kêu như trẻ con khóc, quái ngu một chân phun ra lời, dị điều ba đầu sáu đuôi...

Dương Huyền cố gắng giao lưu, kết quả dị thú thực lực có thể so với Yêu Vương, Yêu Hoàng, thế nhưng không có bất kỳ linh trí nào, chỉ bằng dựa theo thiên tính bản năng tu luyện, đi săn.

Một năm trước Dương Huyền đánh chết tiểu dã trư da xanh bốn nanh, kết quả còn chưa kịp ăn đã bị phụ huynh của nó phát hiện, chạy suốt một năm mới thoát khỏi.

“Lập tức đi xuống chân núi!”

Dương Huyền nhìn ngọn núi gần trong gang tấc, không khỏi cảm thán sự to lớn của Vu Thần Điện, diện tích lãnh thổ vạn dặm cũng không dừng lại, tựa như một phương tiểu thế giới.

“Vu Thần có thể sánh với Thượng Giới chân tiên, chẳng lẽ tiên nhân đều có đại thần thông quay vần tạo hóa như vậy?”

Thu liễm tâm thần, Dương Huyền nhẹ chân nhẹ tay lên đường, cẩn thận tránh khỏi dị thú, một tháng sau rốt cục đi tới dưới chân núi.

Ngẩng đầu nhìn lên ngọn núi xuyên thẳng trời xanh, giống như nối liền trời và đất, trụ trời Tiên và phàm, không biết cao bao nhiêu, cũng không biết điểm cuối thông đi nơi nào.

Mặc bên trụ trời có bậc thang, một trượng một bậc, hiển nhiên không phải chuẩn bị cho người.

Dương Huyền cất bước đi tới, đột nhiên cảm giác được thân thể nhiều thêm cỗ áp lực, cẩn thận cảm ứng, áp lực thể mà tương đương trọng lượng cơ thể.

Lại lên một bước, áp lực gia tăng gấp đôi.

Liên tiếp lên hơn trăm cấp, thể trọng đang tăng gấp trăm lần.

“Đây chính là khảo nghiệm sao? Mỗi một bậc nhiều gấp đôi trọng lượng, nếu như có mười vạn bậc, gia tăng mấy ngàn vạn

cân trọng lượng, vậy chỉ còn lại có thể tu.”

“Quả nhiên, vu tộc coi trọng khí lực!”

Dương Huyền lộ vẻ vui mừng, hẳn nghĩ không ra sư huynh ở bên ngoài, làm sao ảnh hưởng tuyển chọn trong Vu Thần Điện, chung quy vẫn là phải tự mình cố gắng.

Bậc thang phía trước đi lại dễ dàng, sau khi vượt qua vạn bậc mới bắt đầu chậm lại.

Sau mười vạn bậc, Dương Huyền đi một bước lại dừng, đi lên trăm bậc phải nghỉ ngơi hồi lâu, một tháng cũng đi không quá vạn bậc.

“Vu Thần khảo nghiệm quả nhiên không đơn giản, đi mười vạn bậc, trụ trời này vẫn không nhìn thấy điểm đầu!”

Dương Huyền nhìn xuống phía sau, mịt mờ sâu không thấy đáy, đứng ở độ cao mười vạn trượng dõi mắt trông về phía xa, gần nửa Vu Thần Điện rơi vào mi mắt.

“Thế mà có ngọn núi nhấp nhô, không phải là hoàn toàn là bình nguyên.”

Nhìn hồi lâu, Dương Huyền lộ vẻ nghi ngờ, cảm thấy Vu Thần Điện có chút quen thuộc.

“Chẳng lẽ là chịu ảnh hưởng của ký ức truyền thừa?”

Nghỉ ngơi gần nửa ngày, tiếp tục bò lên trên, bậc thang vô cùng vô tận, giống như là thiên đạo vô biên vô hạn chờ Dương Huyền thăm dò.

Trong Vu Thần Điện hoàn toàn nhô lên cao, chưa bao giờ có ban đêm.

Dương Huyền cũng không biết mình bò bao lâu, có lẽ một năm, có lẽ mười năm, cũng có lẽ là trăm năm...

Theo độ cao gia tăng, áp lực cũng càng thêm nặng nề, giống như cộng một ngọn núi trèo lên bậc thang, mỗi một bước đều dốc hết toàn lực.

“Mười lăm vạn...”

“Bao nhiêu năm trôi qua? Vẫn chưa tới đỉnh!”

“Hai mươi hai vạn một ngàn năm trăm bốn mươi bậc...”

“Ngọn núi này chẳng lẽ không có cuối, cho nên không phải là nơi truyền thừa của Vu Thần?”

“Ba mươi vạn bậc! Leo bất động, nếu không buông bỏ đi, truyền thừa này căn bản không có người nào cầm được...”

“...”

Dương Huyền đã mệt đến thần chí hoảng hốt, bắt đầu hoài nghi nhân sinh, thậm chí tính toán mời sư huynh xuất thủ, sau khi cứu phụ mẫu ra, còn quản gì truyền thừa Vu Thần khi gió này.

Hôm nay

Không biết cụ thể năm nào, Dương Huyền cúi người gục trên bậc thang, mồ hôi đầm đìa, thở hồng hộc.

Đã nghỉ ngơi non nửa tháng thời gian, rốt cục tiếp nhận được áp lực vài ngọn núi, đang định trèo lên một bậc nữa, bỗng nhiên áp lực trên lưng đột nhiên biến mất.

Dương Huyền nhất thời mất đi thăng bằng, bước chân rối loạn, lăn xuống mấy chục bậc thang mới dừng lại.

“Áp lực biến mất? Chẳng lẽ có người khác khác leo tới đỉnh núi?”

Dương Huyền mặt như đưa đám, nhớ lại từ lúc sinh ra đến nay, dựa vào thần lực trời sinh chưa bao giờ gặp trắc trở, hôm nay sớm một bước vào Vu Thần điện, lại thua triệt để như vậy.

Ông!

Phía trước linh sáng lấp lánh, ngưng tụ thành một cánh cửa.

Dương Huyền cố gắng bước vào trong đó, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, phục hồi tinh thần lại phát hiện đứng ở đỉnh núi.

Đỉnh núi là bình thai (nền đất bằng)phạm vi mấy trăm trượng, Dương Huyền nhìn một vòng xung quanh, phát hiện tám bậc thang đi thông đến đây.

“Xem ra ta không có chọn sai, vô luận từ hướng nào tiến vào Vu Thần Điện, đều có thể đi tới đỉnh núi. Nhưng mà, tại sao chỉ có mình mình, những người khác đâu?”

Dương Huyền trên mặt lộ nghi ngờ, giữa bình thai dâng lên một tế đàn phong cách cổ xưa, phía trên cung phụng một trái tim màu đỏ.

Trái tim cỡ nắm tay lơ lửng ở không trung, không ngừng co rút bành trướng, dĩ nhiên là vật sống tồn tại tách rời thân thể, phát ra tiếng vang thành thịch thành thịch như sấm đánh, trống đánh.

Trong nháy mắt trái tim xuất hiện, từng sợi tin tức truyền vào não hải Dương Huyền.

“Trăm người đầu tiên lên bậc thang trên núi, mở ra Truyền Tống Môn trên núi, đạt được tư cách tranh đoạt truyền thừa, người chiến thắng cuối cùng dung hợp Vu thần chi tâm, chuyển hóa thành vu tộc...”

Dương Huyền nhìn về phía bình thai trống rỗng, trơ trọi chỉ một mình mình.

“Trăm người đầu tiên? Chẳng lẽ Vu Thần Điện chỉ có một mình ta?”

Dương Huyền lúc này nhớ lại hứa hẹn của sư huynh, đột nhiên hiểu ra, chẳng trách có thể bảo đảm mình chiến thắng, chỉ cần nhân số tham gia một là được !

“Bái tạ sư huynh!”

Dương Huyền hướng về phía hư không khom người, từ từ đi tới trước tế đàn, vươn tay cầm lấy Vu Thần chi tâm.

Thình thịch thình thịch!

Chương 683: Truyền thuyết thượng cổ (2)

Vừa mới đựng vào, trái tim Dương Huyền đập mãnh liệt, hai trái tim đập cùng tần số.

Qua hơn nửa canh giờ, không có bất kỳ tuyển thủ dự thi nào quấy rầy Dương Huyền, Vu Thần chỉ tâm chính thức nhận chủ, hóa thành lưu quang chui vào lồng ngực Dương Huyền, hai trái tim nhanh chóng dung hợp.

Dương Huyền nhảy lên tế đàn, khoanh chân mà ngồi, cảm ứng trái tim phun trào ra huyết dịch màu vàng .

Máu Vu Thần không ngừng thay thế máu bản thân, thay thế mà không phải là dung hợp, máu của bản thân Dương Huyền theo trong lỗ chân lông tách ra, cả người vây trong máu đỏ thẫm.

Không biết qua bao lâu.

Dương Huyền vận chuyển khí huyết trong cơ thể, hoàn toàn hóa thành màu vàng, nơi máu chảy qua, liên tục không ngừng cường hóa thân thể khí lực.

Trong thần thức lại thêm một phần ký ức phức tạp lộn xộn, đến từ truyền thừa vu tộc Cú Mang.

Có chú pháp thi triển cách xa ngàn dặm, có vu thuật bảo mệnh quỷ dị huyền dị, cũng có thiên phú thần thông thúc linh dược, càng nhiều hơn nữa là chiến kỹ vận chuyển, thi triển lực lượng!

Dương Huyền đứng ở trên tế đàn, vận chuyển khí huyết, một quyền đánh về phía bầu trời.

Ừm ừm...

Từng trận tiếng sấm vang lên, đám mây trên trời tứ tán xung quanh, hóa thành từng vòng sóng gợn.

“Lực lượng như thế đủ để đánh sập đỉnh núi, không kém gì Nguyên Anh Đạo Quân, hôm nay chỉ thay thế Vu Huyết, tiếp

sau còn có thay da, đổi cốt, mới có thể hoàn toàn hóa thành vu tộc !”

Truyền thừa tới tay, Dương Huyền bắt đầu tìm kiếm cách thức đi ra ngoài.

Trong Vu Thần Điện không biết năm tháng, ngộ nhờ leo bậc thang dùng mấy trăm năm, sau khi rời khỏi đây phụ mẫu cũng qua thọ hạn.

Dương Huyền dựa theo ký tức truyền thừa, tìm kiếm hồi lâu, toàn bộ bình thai đỉnh núi không có một sợi vu văn, cuối cùng nhìn về phía tế đàn cung phụng Vu Thần chi tâm.

Vòng quanh vài vòng hai cánh tay ôm lấy, lực lượng cuồng bạo mạnh mẽ đen tế đàn nhỏ ra.

Dưới tế đàn lộ ra động quật sâu thẳm, nhìn không thấy đáy, Dương Huyền khẽ nhíu mày, bỗng nhiên nghĩ tới khuyết điểm của vu tộc .

“Vu tộc coi trọng đầu tiên là nhục thân, thứ hai là vu thuật, duy chỉ có không tu nguyên thần...”

“Động quật này bị tế đàn che đậy, đổi lại là lại tu sĩ Trúc Cơ, thân thức quét qua là có thể phát hiện, hết lần này tới lần khác ta tìm kiếm hồi lâu, còn phải đánh cuộc vận khí mới có thể mở ra!”

“Này không phải là man rợ thuần túy, lúc đấu pháp chém giết, còn không bị người tính kế đến chết sao?”

Dương Huyền thở dài một tiếng, cho dù biết được có thiếu sót như vậy, hắn cũng không được lựa chọn, không có linh căn đã phá hỏng phương pháp tu hành tiên đạo.

Vu tộc không cần linh căn, thiên phú thần thông khởi nguồn từ Tổ Vu, có mấy phần tương tự với phương pháp truyền thừa của yêu tộc.

Nhảy \vào động phủ, bên tai rào rào tiếng gió, tốc độ rơi xuống càng lúc càng nhanh, Dương Huyền cảm giác xuống rất lâu rất lâu, cửa động trên đầu đã sớm bao phủ trong bóng tối.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn rơi xuống đáy động.

Dương Huyền cả người đập xuống dưới đất vài chục trượng, lắc lắc đầu khôi phục thanh tỉnh, từ trong hố leo ra, ngẩng đầu nhìn đến tượng thần cao trăm trượng trước mặt.

Thân thể chim tước, gương mặt nhân tộc,

Dưới cánh chim lộ ra hai tay, một tay cầm nhánh cây xanh ngọc, một tay nâng mặt trời.

Mặt trời này phát ra thần quang chói mắt, ánh sáng rực rỡ chiếu rọi đầy động không biết sâu bao nhiêu.

“Bái kiến Vu Thần!”

Dương Huyền dung hợp Vu Thần chi tâm, lúc này nhận ra lai lịch tượng thần, chính là người kiến tạo Vu Thần Điện.

Cú Mang nhất tộc, Tổ Hình.

Trong ký ức truyền thừa, tất cả vu tộc thống nhất họ “Vu”, chỉ có Đại Vu cùng với phía trên, mới có thể dựa theo công pháp, kinh nghiệm, chức vị vân vân, lấy một họ tên riêng biệt.

Ví dụ như Vu Thần trước mặt, từ tổ tiên đã chấp chương luật pháp hình phạt của Cú Mang nhất tộc, cho nên sau khi hấn đột phá Đại Vu liền đổi tên thành : Tổ Hình.

Ba đập chín lạy, Dương Huyền đang định đứng dậy, bỗng nhiên cảm nhận được áp lực vô lượng.

Ông!

Mặt trời trong tay tượng Vu Thần, chậm rãi dâng lên, rơi vào mi tâm tượng thần. Đá xanh điêu khắc khuôn mặt Vu Thần, đường nét dần dần trở nên nhu hòa sinh động, cho đến khi hoàn toàn hóa thành mặt người.

“Ngươi rốt cuộc đã tới!”

Dương Huyền tâm tư thay đổi thật nhanh, nói: “Tiền bối, ngài là Vu Thần, Tổ Hình?”

“Ta là một luồng chấp niệm của Tổ Hình, phong ấn trong tinh huyết, kéo dài hơi tàn đến nay.”

Tượng thần hỏi: “Hôm nay là niên đại nào?”

Dương Huyền hồi đáp: “Thiên Đế lịch hơn hai nghìn năm, cụ thể năm nào, vẫn bối cũng không rõ lắm.”

Tượng thần nói: “Thiên Đế lịch là gì?”

“...”

Dương Huyền bất đắc dĩ, đối với đồ cổ không biết phong ấn bao nhiêu năm này, chỉ có thể giải thích bắt đầu từ hương Hỏa Thần Đạo, Thiên Đình Phong Thần, lại đơn giản nói qua biến hóa của Thần Châu trong hai ngàn năm Phong Thần.

“Thần đạo...”

Tượng thần khẽ nhú mày, sau đó hỏi: “Người có biết Bồ Thiên Giáo, Tiệt Thiên Giáo?”

“Dĩ nhiên, đó là ba tiên tông thời kỳ thứ hai.”

Dương Huyền theo phụ mẫu sinh hoạt, lại giao hảo với quần yêu Thanh Vân Sơn, hiểu rất rõ ràng về Thần Châu: “Nhưng mấy trăm năm trước, tam giáo Nhân Tiên phi thăng, nhân gian hoàn toàn do Thiên Đình chủ đạo.”

“Cáp cáp cáp, Bồ Thiên Giáo toán kế đến toán kế đi, cuối cùng lại làm xiêm y cho người khác!”

Tượng thần phát ra tiếng cười âm âm, lại nói: “Tiểu oa oa, đừng tin lời phi thăng gì đó, chẳng qua là quay lưng vứt bỏ tổ tông, lén qua một phương thế giới khác!”

“Lén qua? Một phương thế giới khác?”

Dương Huyền lộ vẻ nghi hoặc, lấy trình độ trước mắt của hắn, chuyện phi thăng quá xa vời.

“Một số ít gia hỏa tu hành thành công, dùng một lượng rất lớn linh vật, luyện hóa vô tận linh khí, hao tổn thiên địa để bỏ tự thân, sau đó đi nơi gọi là Tiên Giới, không phải là lén qua thì là gì?”

Chương 684: Truyền thuyết thượng cổ (3)

Mục quang tượng thần âm u, tựa như đang nhớ lại quá khứ, trầm mặc rất lâu mới mở miệng.

“Phương thế giới kia nguyên bản chỉ có vu tộc, yêu tộc, cảnh giới cổ vu có thể đột phá Vu Thần chi thượng, tương đương bất diệt Kim Tiên. Cho đến khi vu yêu hai tộc đấu pháp, đem trụ trời đánh gãy, vách ngăn thế giới xuất hiện lỗ hồng...”

Dương Huyền nói “Chẳng lẽ chính là Thiên Lậu mà Bồ Thiên Giáo trấn áp phong ấn?”

“Thiên lậu?”

Tượng thần khẽ gật đầu, nói: “Cái tên này thật sự rất chuẩn xác, xác thực là Thiên địa xuất hiện lỗ hồng, người tu hành của thế giới khác, có thể dễ dàng chui vào.”

“Ban đầu khi Thiên Lậu xuất hiện, ảnh hưởng cũng không lớn, thỉnh thoảng có khách ngoại giới đến, hoặc là đánh hồn phi phách tán, hoặc là ném vào vô tận hư không.”

“Cho đến khi Bồ Thiên Giáo tổ sư phát hiện Thiên Lậu, tồn mấy vạn năm thời gian giao hảo với hai tộc, tạo danh tiếng trong giao dịch hai giới, ở phụ cận Thiên Lậu kiến lập phường thị, sau đó dần dần diễn biến thành phân chi của Bồ Thiên Giáo!”

Dương Huyền nhíu mày nói: “Bồ Thiên Giáo tổ sư chẳng lẽ là Kim tiên?”

“Tên nhãi ranh kia đạo hiệu Hồn Nguyên, Kim Tiên chó má gì chứ, chính là hạng người khốn kiếp vô sỉ...”

Tượng thần nhắc đến Bồ Thiên Giáo tổ sư, sắc mặt vặn vẹo, hiển nhiên phần hận cực điểm: “Sau khi Hồn Nguyên đứng vững gót chân, bắt đầu lén lút mang nhân tộc qua, phóng ở Tuyệt Linh Hải Vực sinh sống.”

“Sau khi sự việc bại lộ, tên nhãi kia liếm mặt nói Tiên Giới nhân khẩu quá lớn, lại không thể tùy ý chém giết, cầu xin lão tổ hai tộc phát từ bi, tạo vô lượng công đức!”

“Đến đây, một bước sai, từng bước sai, phương thế giới này bắt đầu có nhân tộc!”

Dương Huyền nói: “Thực lực lão tổ hai tộc có thể sánh với Kim Tiên, cho dù có nhân tộc, cũng không ảnh hưởng đại cục đi?”

“Vu, Yêu hai tộc đấu trăm triệu năm, giữa hai bên đã sinh ra huyết hải thâm cừ, đã là tình cảnh không thể hòa giải. Tên nhãi ranh Hồn Nguyên kia trái phải châm ngòi, dẫn đến hai tộc hỗn chiến, thậm chí lão tổ hai tộc lưỡng tộc lão phá hủy nhất phương đại lục!”

Tượng thần thờ dài nói: “Vô lượng nghiệp lực giáng xuống, thân tử đạo tiêu ngay tại chỗ, hai tộc không có lão tổ tọa trấn, Gia hỏa Hồn Nguyên kia lật mặt tại chỗ, sai sử Bồ Thiên Giáo không ngừng mang nhân tộc qua, chiếm cứ Linh Sơn Phúc Địa tu hành!”

Dương Huyền nhún nhún vai, cũng không cảm thấy Hồn Nguyên tổ sư làm sai chỗ nào, có lẽ là chủng tộc chi tranh không có đúng sai, có lẽ là suy nghĩ của hắn hướng về nhân tộc.

“Cho nên, sau đó nhân tộc liền thành chúa tể thế giới này?”

“Nào có đơn giản như vậy, tên Hồn Nguyên kia bản tôn quá cường đại, khó mà hoàn toàn xuyên quá Thiên Lậu, chỉ có thể giáng xuống phân thân, chỉ huy môn nhân đệ tử công thành đoạt đất.”

“Sau khi cao tăng hai tộc phát hiện ra, tạm bỏ xuống huyết hải thâm thù, liên thủ đối kháng Bồ Thiên Giáo!”

“Cho dù lão tổ ngã xuống, hai tộc vẫn có không ít yêu tiên, vu thần tọa trấn, lại chiếm được địa lợi nhân hòa, rất nhanh đánh Bồ Thiên Giáo liên tiếp bại lui...”

Tượng thần chậm rãi giảng thuật, truyền thuyết thượng xảy ra ở thời đại cực kỳ xa xôi, thậm chí còn không ghi lại.

“Tên Hồn Nguyên kia thấy tình hình như vậy, tìm giúp đỡ từ ngoại giới, đầu tiên là Tiệt Thiên Giáo theo Thiên Lậu tiến vào, sau đó có phật giáo, thậm chí có cả ma giáo không chỗ nào không nhúng tay.”

“Những thế lực này đơn độc đi ra, đều không kém vu yêu hai tộc, sau khi liên thủ lại càng không thể địch nổi !”

Tượng thần cảm hận nói : “Mất thấy nơi ở bị kẻ khác chiếm, bản tọa và mấy vị vu thần tìm đến yêu tộc, thương lượng hoàn toàn phá bỏ trụ trời, lại đoạn tuyệt linh mạch, tán đi thiên địa linh khí.”

“Những tu sĩ Tiên đạo kia dựa vào linh khí tu hành, một khi thế giới này thành nơi không còn linh khí, Kim Tiên cũng không thể làm gì.”

“Như thế trước tiên đuổi ngoại địch, sau nghĩ biện pháp phong ấn Thiên Lậu, cắt đứt những ngoại giới kia lên vào, miễn cưỡng có thể nói là thắng lợi. Đâu ngờ những yêu tiên kia, thế mà ham sống sợ chết, ngoài mặt đáp ứng vu tộc, sau lưng lại liên thủ ngoại địch!”

“Dưới nội ngoại giáp công, cuối cùng vu tộc bị tiêu diệt!”

Khi tượng thần nhắc đến yêu tộc, hận ý còn muốn vượt qua Bồ Thiên Giáo, Tiệt Thiên Giáo, hiển nhiên nội gian vĩnh viễn đáng hận hơn địch nhân.

Dương Huyền hiểu khá rõ lựa chọn của yêu tộc, không phải chống lại, mà là bởi vì sống sót.

Khi linh khí thế giới tiêu tán, Vu thi mất đi khả năng đột phá cảnh giới, tuy nhiên với lực bảo hộ bố bẩm sinh, dễ dàng tàn sát dã thú, mà vẫn bá chủ vạn linh.

Yêu tộc lột xác hóa thành dã thú, từ bá chủ biến thành đồ ăn của Vu Thi.

Kết quả như vậy còn không bằng đi theo địch.

Dương Huyền hỏi: “Tại sao sau khi nhân tộc thống trị thế giới này, chớ nói Nhân Tiên, đột phá Nhân Tiên đều là ngàn khó vạn khó?”

“Hừ!”

Tượng Thần tựa hồ như cảm giác được, Dương Huyền đối với nhân tộc, yêu tộc không có phản cảm, lạnh giọng nói: “Người cho rằng Bồ Thiên Giáo xâm lược là bởi vì khuếch trương kinh doanh?”

“Bọn chúng là trộm cướp, là cường đạo, dựa vào tu luyện phi thăng không ngừng lấy căn nguyên thế giới!”

Dương Huyền hỏi: “Căn nguyên là cái gì?”

“Trên thế giới này mỗi cây cỏ, hoa lá, gió đều là căn nguyên diễn hóa, đặc là cung cấp linh khí tu luyện.”

Tượng Thần giải thích nói: “Tu sĩ tiên đạo luyện hóa ra mỗi lượng linh khí, quay đầu đi đến tiên giới, căn nguyên của thế giới này vốn đã ít nay càng ít hơn. Khi căn nguyên cạn kiệt, giới hạn tu luyện càng thấp hơn, từ Kim Tiên hạ xuống Chân Tiên, tương lai hóa thân sẽ rất khó!”

Dương Huyền nghi hoặc nói: “Tại sao không trực tiếp thôn tính thế giới?”

Tượng Thần lắc đầu nói: “Vậy Chân Tiên luôn có thể hạ giới, sau khi thu thập linh khí đất trời, thì mang lượng lớn đó đến tiên giới phải không?”

Chương 685: Tâm Vu Thần.

“Đương nhiên, nếu không thì căn nguyên sao có thể trôi đi nhanh như vậy!”

Tượng Thần cảm hận nói: “Những Chân Thần đó đã cướp giật đất trời, cho đến khi bọn họ không thể chịu đựng được nữa, mới rời thế giới, sau đó tiếp tục dùng phương thức trộm cắp để phi thăng.”

Dương Huyền sửng sốt, chưa từng nghĩ rằng trong truyền thuyết chân tiên Phật Thích Ca, vậy mà lại là một phương trộm cắp.

Cứ như vậy rời khỏi thần đàn, cũng không còn cảm giác huyền bí nữa!

“Xin hỏi tiên bối, tại sao bọn họ phải trộm cắp căn nguyên, để điều hành tốt thu được càng nhiều lợi ích?”

“Nguyên nhân cụ thể ta cũng không biết, Vu Thi vẫn luôn sống ở thế giới này, chưa từng tiếp xúc với bên ngoài, không rõ Bồ Thiên Giáo duyên cớ vì sao tiện tay đoạt lấy.”

Tượng Thần cau mày nói: “Bản tọa đã từng giết chết Chân Tiên, tìm kiếm tiên hồn biết được, hình như có liên quan đến công đức, nghiệp lực!”

Dương Huyền nghe đến công đức, nghiệp lực, lại hỏi: “Tại sao lão tổ của hai tộc vu yêu lại chết vì nghiệp lực?”

“Nghiệp lực, cần có bảo vật trấn áp, nếu không sẽ dẫn đến Thiên phạt!”

Tượng Thần nói: “Hai vị lão tổ chính là bị Thiên phạt chết, hồn phi phách tán, cơ hội chuyển thế cũng không có. Bồ Thiên Giáo cũng bởi vì có bảo vật trấn áp, mới dám tùy tiện cướp bóc căn nguyên, nếu không sớm đã bị diệt tan thành tro bụi rồi.”

“Hóa ra là như vậy.”

Dương Huyền từng nghe nói về vận khí trấn áp, cho rằng nghiệp lực cũng giống như vậy: “Như ngày nay Nhân Thiên

phi thăng tiên giới, cần tích lũy rất nhiều công đức, cái này có liên quan gì đến nghiệp lực không?”

“Cả hai có thể triệt tiêu lẫn nhau, nhưng chúng không liên quan gì đến việc thăng thiên.”

Tượng Thần lắc đầu nói: “Tiên giới không thu gom rác, một đầu đầy nghiệp chướng thì không vào được, ngược lại những người có công đức vững chắc, chúng tỏ họ có ích cho sự phát triển của thế giới.”

Dương Huyền cau mày nói: “Thế giới tự có ý thức sao?”

“Thiên đạo chí công, sao có ý thức được!”

Tượng Thần nói: “Thiên đạo một khi có ý thức, tất nhiên sẽ hóa thành ma đầu chí tôn, hủy diệt toàn bộ sinh linh trên thế giới, như vậy sẽ không có tu sĩ trộm cắp căn nguyên nữa.”

“Cái gọi là từ chối và cho phép, càng giống như cách Thiên đạo vận hành, là đạo, là lý, là quy luật, là trình tự!”

Dương Huyền sửng sốt hồi lâu, như có ngộ nhận.

Hôm nay nghe Tượng Thần nói chuyện xưa, cũng ngộ ra được lai lịch của tiên đạo, lại biết được sự tồn tại của Thiên đạo, con đường phía trước bỗng trở nên rõ ràng,

Ví dụ như sinh linh trên thế giới chỉ biết tu hành, chỉ muốn phi thăng thành tiên, nhưng không biết tại sao phi thăng, chỉ có thể mơ hồ tìm hiểu, không biết tại sao.

“Bái tạ tiên bối chỉ điểm, vẫn bối sau khi ra ngoài nhất định sẽ nghĩ cách làm rạng rỡ Vu tộc...”

“Dừng!”

Tượng Thần lập tức cắt đứt, nói: “Ngươi bây giờ là dòng duy nhất của Vu Thi, không cần mạo hiểm, càng không cần đi báo thù, ra ngoài rồi chỉ cần làm một chuyện.”

Trong lòng Dương Huyền thở phào một hơi, cho dù có sư huynh làm chỗ dựa, và tiên đạo chống chọi vẫn cứ tiếp tục kẻ hay mù mịt, dù sao đằng sau Bồ Thiên Giáo còn có một vật khổng lồ.

“Mời tiên bối phân phó.”

“Cưới nhiều vợ, sinh nhiều con.”

Tượng Thần nói: “Bản tọa bây giờ thực sự hối hận, năm đó không sống chết mà phản kháng, ngược lại nhập dưới trướng tiên đạo, Bồ Thiên Giáo cũng sẽ không đuổi tận giết tuyệt!”

Dương Huyền sắc mặt hơi đỏ, hán chưa từng nghĩ tới chuyện gần nữ sắc, thấp giọng nói.

“Đệ tử nhất định nỗ lực!”

“Không phải nỗ lực, mà là nhất định phải.”

Tượng Thần hừ hừ nói: “Tiểu tử nhà ngươi đừng nghĩ lười biếng, trong trái tim vu thần có thuật chú, chỉ có vu thi kế thừa phồn vinh, mới có thể tiến thêm một bước dung hợp với người.”

“.....”

Khóe miệng Dương Huyền giật giật, trong lòng đột nhiên hối hận vì đã nhận truyền thừa, không làm người thì cũng không sao, cư nhiên còn thành cỗ máy gieo giống của tộc!”

“Còn có một chuyện nữa!”

Tượng Thần nhìn cành cây xanh lục trong tay, nói: “Yêu tộc vậy mà chống lại, nhưng cũng không thể ngăn cản Vu Thi hủy diệt Thiên trụ, vật này chính là di hài Thiên trụ.”

“Sau khi người đi ra, tìm một nơi trồng nó, cho đến khi nó dài thành Thiên trụ, có lẽ có thể bị kín lỗ trên trời, ngăn chặn căn nguyên rơi mất.”

“Có công đức như vậy, người sẽ trở thành Thiên đạo sủng nhi, có lẽ có thể ở thế giới này đột phá Vu Thần!”

Dương Huyền cầm lấy cành cây dài ba bốn thước, không ngừng tản ra mộc khí nồng nàn: “Tiền bối, Thiên trụ này phải bao lâu mới trưởng thành?”

“Thế nào cũng được, mấy trăm vạn năm?”

Ngữ khí của Tượng Thần có chút do dự: “Cũng có thể mấy ngàn vạn năm nữa người có thể dùng thiên phú chín muồi...”

Dương Huyền đem cành cây nhét vào trong ngực, sau này đem trồng xuống, chuyện công đức đột phá thôi đừng nghĩ đến nữa,

mấy trăm vạn năm sau hắn ta cũng chẳng còn nữa.

Câu mang thiên phú gia tộc, đúng là có thể làm cho linh vật chín muồi, nhưng cũng cần tiêu hao thể lực và khí huyết.

Tương lai Vu Thi sẽ có mấy ngàn vạn nhân khẩu, cùng thi triển thiên phú, có lẽ có thể có tính thiết thực!

Dương Huyền đột nhiên nghĩ tới, bản thân sẽ trở thành đầu nguồn huyết thống, trong lòng có loại cảm giác sung sướng khác thường, thực sự có vô số tử tử tôn tôn.

“Tiền bối, ta nên rời khỏi Vu Thần Điện thế nào?”

“Người từ từ tu luyện, cho đến khi trở thành đại vu có thể phá bỏ cấm chế, lúc đó tự khắc rời đi được.”

Tượng Thần nói: “Bản tọa không thể sống mấy trăm năm, có vấn đề gì thì hỏi sớm, tương lai Vu Thần Điện này có thể dùng làm nơi để Vu tộc sinh sôi nảy nở.”

“Tuân theo tiền bối chỉ điểm.”

Dương Huyền ngồi xếp bằng tại chỗ, vận khí huyết tu hành, không ngừng rèn luyện cơ thể.

Tượng Thần hai mắt tỏa linh quang, nhìn một lúc nói:

“Phương pháp tu hành này khá thú vị, người học được ở đâu vậy?”

Chương 686: Tâm Vu Thần (2)

Dương Huyền nói: “Vãn bối gặp cơ duyên may mắn, thành đệ tử của Chân Tiên, bởi vì không có linh căn, vận chuyển khí huyết.”

“Đệ tử chân tiên...”

Tượng Thần thở dài, chưa từng nghĩ phá hủy tiên đạo Vu Thi cuối cùng trở thành truyền nhân của Vu Tộc.

“Có lẽ đây là nhân quả! Nếu người nói công pháp này, bản tọa giúp người tiếp tục cải tiến, có lẽ sẽ mở ra một con đường mới cho Vu tộc.”

Dương Huyền kinh ngạc nói: “Tiền bối vậy mà không bài xích pháp môn tiên đạo?”

“Tại sao phải bài xích?”

Tượng Thần nói: “Năm đó bản tọa chuyển tu tiên đạo, còn thành nhân tiên, chỉ là Hỗn Nguyên vậy mà không cần mặt mũi, không truyền dạy công pháp!”

“Bằng không với cách tương tự, có lẽ bản tọa có thể thăng cấp Cổ Vu giết chết Hỗn Nguyên.”

“Tiền bối anh minh!”

Dương Huyền khen ngợi không ngừng, xem ra một vị lão thượng cổ không chết, đối với công pháp có nhận biết, sớm đã vượt qua chính ma, quần tộc, chỉ cần có tác dụng đều lấy ra tu hành.

.....

Trong Vu Thần Điện không biết ngày tháng.

Dương Huyền không biết bản thân đã tu hành bao lâu, buồn chán thì đi săn bắn dị thú, không nường thì chiêm, hương vị rất tuyệt vời.

Tượng Thần không hổ là chấp niệm của Vu Thần, tốc độ duy diễn cực kỳ nhanh.

Sau khi khí huyết ngưng tụ lại, kết hợp với cảnh giới tiên đạo nhân tiên, suy ra pháp hóa quyết, đó là quyết huyết hóa nhập vào trong kinh mạch, cơ xương, nội tạng.

Không còn quyết huyệt, nhưng chúng ở khắp nơi.

Sau khi Dương Huyền tu thành, chỉ cảm thấy bản thân không giống người nữa, trong cơ thể không có kinh mạch, xương cốt, hoàn toàn ở trong hình dạng con người chỉ có khí huyết.

“Nhưng cũng không phải không có chỗ tốt, tỷ như biến hóa...”

Dương Huyền vận khí huyết, sau lưng đột nhiên xuất hiện sáu cánh tay, trên đầu lại xuất hiện ba khuôn mặt, đột nhiên giải quyết được chỗ không tốt là thần thức.

“Bốn mặt tám tay, không sợ bị tấn công phía sau, còn có trên trời dưới đất!”

Ý niệm vừa động, trên đầu liền mọc ra thiên nhãn, lòng bàn chân cũng mọc ra mắt.

Toàn bộ cơ thể Dương Huyền biến đổi không ngừng, không giống như tiên đạo biến hóa ảo diệu, pháp lực, hoàn toàn biến hóa. Ví như biến thành một con bò con ngựa, thần thức của Chân Thần quét qua, cũng nhìn thấu được diện mạo ban đầu.

“Hiện tại chỉ cần một quyền, đã không yếu hơn Thiên Quân!”

Lại một khoảng thời gian không biết là bao lâu trôi qua.

Tượng Thần không ngừng suy diễn, cố gắng thử kỹ thuật chiến đấu của Vu tộc và việc tu luyện khí huyết. Tuy nhiên lúc chấp niệm sắp tiêu tan, cũng không thể luận ra được công pháp tầng tiếp theo, thở dài nói.

“Thế chất Vu tộc thiên phú thật đáng kinh ngạc, mỗi bước tu luyện đều trở về cội nguồn, trở thành Vu Tổ trong truyền thuyết!”

Dương Huyền cảm giác được Tượng Thần thanh âm càng ngày càng yếu, giống như một lão già, thề thốt nói.

“Tiền bối, ta nhất định sẽ suy luận pháp môn tiếp theo, hoàn thiện pháp tu hành khí huyết, dùng nó để chỉ dạy đồng tộc!”

Tượng Thần khẽ lắc đầu, giống như thề giải thoát nói.

“Đừng cố chấp như vậy, mới không lâu, bản tọa nghe nói phong cách làm việc của vị sư huynh kia của ngươi, không có nguyên tắc là nguyên tắc, đây mới chính là phương pháp trường sinh chân chính!”

“Vu Tộc, bị diệt vì không biết cách thích nghi...”

Nói đến đây, giọng nói Tượng Thần trở nên xa xăm, khuôn mặt hóa đá, chấp niệm Vu thần đã hoàn toàn tiêu tán.

Dương Huyền lay ba lay, bắt đầu tự mình lĩnh ngộ tiếp tục tu hành huyết khí.

.....

Đào Sơn.

Bởi vì cả ngọn núi trông toàn là đào.

Ngàn năm trước, từng có một bảo vật xuất thế, gây ra dòng chạy ngầm ở Thần Châu.

Tuy nhiên, Đại Thánh yêu tộc đã chiếm lĩnh và đánh bại bất cứ ai đến gần nó, thời gian trôi qua, dần trở thành khu vực cấm đối với nhân tộc.

Thỉnh thoảng có các tu sĩ lên lên núi, trở thành trò giải trí ủa Tôn Trường Sinh.

“Mấy năm gần đây không có người lên núi, nhàm chán quá!”

Tôn Trường Sinh nằm trên đỉnh núi, tiện tay hái một quả đào ăn: “Sư đệ sao mãi không ra ngoài, cũng may Lão Tôn đây sống lâu, nếu đời là một Nhân Tiên khác có khi đợi không nổi.”

Ngàn năm qua, Tôn Trường Sinh chưa bao giờ rời khỏi Đào Sơn.

Thèm ăn thì truyền tin cho Ngưu ca đến dự yến, hoặc có thể thổi mấy cái lông khỉ, đến miếu Thành Hoàng lấy chút rượu về, tháng ngày trôi qua cũng vui vẻ.

Tôn Trường Sinh nhổ hạt đào ra, đang muốn hái thêm quả nữa, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên.

“Hử?”

Hư không nứt ra giống như mạng nhện, âm thanh đông đông truyền đến, hình như có ai đó đang đánh trống, theo tiếng trống vết nứt không ngừng to lên!

Tôn Trường Sinh bấm tay chiêm toán, thích thú nhảy lên, gãi đầu gãi tai.

“Sư đệ sắp ra ngoài rồi?”

Đang lúc hắn suy nghĩ có nên ở bên ngoài giúp đỡ thêm hay không, thì thấy trong hư không có một cái lỗ lớn như cái bát, trước tiên ở sâu trong đó có một bàn tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một con mắt.

“Ôi, quái vật từ đâu đến thế!”

Tôn Trường Sinh bước tới, nghiêm giọng quát: “Cái đồ quái vật nhà ngươi, sao khí tức lại giống với sư đệ ta vậy?”

Con mắt trong lòng bàn tay nhìn thấy Tôn Trường Sinh thì vui mừng chớp chớp, lại nhìn thấy trong lòng bàn tay lại mọc ra một cái miệng, mấp máy nói.

“Sư huynh, là ta, đây là phép biến hóa thần thông mà ta luyện thành!”

Tôn Trường Sinh nhìn lòng bàn tay, kinh ngạc nói: “Biến hóa như này thú vị đây, vậy mà lại giấu Lão Tôn, chẳng lẽ là phép pháp của Vu tộc?”

“Không chỉ truyền cho Vu tộc, sư huynh xin đợi một lát.”

Giọng nói vừa dứt, lòng bàn tay tiếp tục hướng ra ngoài, cho đến khi lộ ra một thân thể dài như rắn, dài ban bốn trượng, cuộn thành một khối rồi lại biến hóa thành hình dạng Dương Huyền.

Cảm nhận được linh khí trời đất quen thuộc, Dương Huyền không khỏi hưng phấn nói.

“Cuối cùng cũng ra rồi, Vu Thần Điện không phân ngày đêm, không có thu đông, khiến ta ngạt thở muốn chết!”

Chương 687: Tâm Vu Thần.

Tôn Trường Sinh đột nhiên nói: ‘Hóa ra là như vậy, khó trách người đi lâu như vậy, nếu người lại một ngàn năm nữa không ra ngoài, Lão Tôn có khi sẽ phá bỏ cấm chế đi vào cứu người đây!’

“Ngàn năm!”

Dương Huyền kinh ngạc nói: “Đã ngàn năm trôi qua rồi sao, cha mẹ ta cũng chỉ là Kim Đan, chẳng phải đã tạ hóa rồi sao?”

“Cha mẹ người thiên phú dị bẩm, đã đột phá cảnh giới hóa thân, bây giờ đang tiềm tu ở Thiên Đình.”

Tôn Trường Sinh nói: “Phụ thân người tư chất bình thường, sau khi đột phá Nguyên Anh rồi thì khó tiến thêm, nhận Thiên Đình sắc phong làm Thành Hoàng của kinh thành Đại Hằng, với thuật hương hỏa phong thần tích tụ nguyên thần!”

Dương Huyền lập tức nghe ra được vấn đề, cau mày nói: “Thiên Đình lại tốt bụng như vậy?”

“Đương nhiên là không, cho nên mẫu thân người lên Thiên Đình, nói là tiềm tu, kỳ thật là bị giam cầm!”

Tôn Trường Sinh nói: “Năm đó phụ thân người thấy thọ nguyên của mình sắp tận, thà chết cũng không muốn tách rời với mẫu thân người, Lão Tôn đi đến kinh đô một chuyến khuyên nhủ, đợi người ra ngoài, mới đáp ứng phong thần của Thiên Đình.”

“Cảm tạ sư huynh!”

Dương Huyền nói: “Dập đầu bái lạy cũng không bộc lộ được hết tâm ý của sư đệ, sau này sư huynh nói đi về hướng đông ta tuyệt không đi hướng tây, ta chết cũng không cau mày!”

Tu hành ở Vu Thần Điện ngàn năm, như bị cô lập với thế giới, tâm thái của Dương Huyền không khác gì so với năm đó.

Không giống như những tu sĩ cấp bậc cao thờ ơ với gia đình, mà mong muốn xây một tiểu viện, cùng sống với phụ mẫu cho đến ngày thọ nguyên hao tận.

Sở cầu sở nguyện, dường như đứa trẻ.

“Lão Tôn nhận ngươi là sư đệ, vậy thì chính là sư đệ đồng môn, há có thể dùng đến từ tạ ơn?”

Tôn Trường Sinh gãi gãi tai, cười hắc hắc, nói: “Nhưng Lão Tôn có chuyện lấy làm tiếc, năm đó đập vỡ Lăng Tiêu, bởi vì ổn thỏa mới bắt tay với Thiên Đế, trong lòng ta chung quy ý nghĩ không thông đạt!”

“Hôm nay thực lực sư đệ của ta đã là cảnh giới Nhân Tiên, cận chiến có khi còn đánh bại cả ta, nếu không ta ngươi đi Thiên Đình một chuyến?”

“Vốn mong được như vậy!”

Dương Huyền biết, ý nghĩ không được thông đạt chỉ là một cái cớ, lần này đi Lăng Tiêu chính là vì cứu phụ mẫu, gia đình đoàn tụ.

Tôn Trường Sinh thở ra một hơi, hóa thành đám mây, mang theo Dương Huyền bay về hướng đông bắc.

“Ha ha, đồng môn liên thủ, lại náo Thiên Cung!”

Cùng lúc này.

Thanh Vân Quan.

Chu Dịch từ trong tu hành tỉnh dậy, lấy ống quẻ thi triển thuật Tiết Thiên, bốc toán cát hung.

Quẻ rơi xuống.

Hào quang óng ánh chói mắt, ngụ ý thượng thượng đại cát.

“Cảm thấy bồn chồn chẳng lẽ là sai sao? Vẫn nên tiếp tục tu luyện thôi, thêm hai ba trăm năm sẽ viên mãn hóa thần, đến lúc đó vừa trong một vạn tuổi, mạnh mẽ ăn mừng một chuyến!”

0

0

Điện Lăng Tiêu.

Linh vân lượn lờ, nghiêm túc trang nghiêm.

Kể từ khi ba vị Nhân Tiên phi thăng, nơi này trở thành trung tâm tuyệt đối của Thần Châu.

Thiên Đế ngồi trên ngự bảo, ánh mắt quét qua chư thần, trong mắt hiện lên vẻ hài lòng, lời thề lập ra năm đó cuối cùng cũng đạt được, hẳn thật sự nắm giữ đại quyền của Thiên Đình.

Các chư thần trong điện hình thành mấy phái, Tam Tiên Tông thành một dòng, Đại Giáo, Hoàng Triều phân thành hai chi, sau này Chân Thần tán tu mới được sắc phong, gắn bó với nhau hoặc nội đấu, cũng có thể tính là hai chi.

Thiên Đế chỉ cần đứng giữa đứng ra hòa giải, việc gì cũng có thể làm được.

Ánh mắt hơi liếc qua, lúc đó Nhậm Lễ Bộ Thượng Thư, cũng là Chân Thần tán tu đầu tiên phụ trách ba bộ, Ngọc Thiềm Tử bước ra nói.

“Bệ hạ, thần có chuyện bẩm báo.”

Thiên Đế cười nói: “Mời ái khanh nói.”

Ngọc Thiềm Tử khom mình nói: “Thần đánh bạo hỏi một câu, năm nay Thiên Đế bao nhiêu tuổi rồi ạ?”

Ông!

Áp lực khổng lồ từ hư không xuất hiện, nặng như núi, ngay cả các Chân Thần cũng không khỏi kinh hãi, uy của Thiên Đế đã vượt xa chân thần bình thường.

“Ái khanh có biết mình đang hỏi cái gì không?”

“Bệ hạ, phàm trần có câu: một nước không thể thiếu vua một ngày!”

Ngọc Thiềm Tử trầm giọng nói: “Công đức của bệ hạ ở Thần Châu chắc chắn từ trước đến nay chưa từng có, tuy nhiên thọ nhân có hạn, vì vậy phải sớm chuẩn bị, để tránh cho Thiên Đình sinh ra hỗn loạn.”

“Thần đánh bạo, thỉnh bệ hạ lập Thái Tử!”

Hí!

Chư thần trong điện nhìn Ngọc Thiềm Tử bằng ánh mắt kính phục, cho dù biết tên này là tay sai của Thiên Đế, nhưng dám nói ra lời này cũng là quá bạo gan.

Sắc mặt Thiên Đế vẫn bình tĩnh, tựa hồ không buồn không vui, nhưng áp lực lại đột nhiên dâng trào.

“Trẫm, hiện tại ba ngàn sáu trăm tuổi, thọ nguyên còn một ngàn bốn trăm năm, chuyện lập Thái Tử tạm thời không cần bàn tới!”

Ngọc Thiềm Tử dường như hạ quyết tâm đến cùng, hùng hổ dọa người nói: “Thọ nguyên ngàn năm chỉ như chớp mắt thoáng qua, Thái Tử sau này sẽ nắm giữ Thần Châu, trăm công nghìn việc há có thể một lần là thành?”

“Ngàn năm năm bồi dưỡng, lúc đăng cơ mới có thể...”

“Đủ rồi!”

Thiên Đế cắt ngang lời, lạnh giọng nói: “Trẫm tự có cân nhắc của mình, các ái khanh khác có chuyện gì khác cần bẩm không?”

Lại Bộ Thượng Thư rất có mặt nhìn, đứng ra nói: “Bẩm bệ hạ, trăm năm qua số lượng Chính Thần mới được sắc phong đã tăng một ngàn bảy trăm, đã tăng lên năm phần so với trăm năm qua, hương hỏa tiêu hao cũng tăng bảy phần.”

“Việc này liên quan đến an nguy của Thiên Đình, vẫn mong bệ hạ hạ thánh chỉ!”

Chương 688: Đại náo Thiên Đình.

Thiên Đế trầm ngâm một lát rồi nói: “Xóa bỏ năm phần đạo viện, số còn lại trong đạo viện sẽ tăng độ khó trong việc đánh giá, số lượng Chính Thần mới được sắc phong chỉ giới hạn ở một trăm năm một ngàn người.”

Chân Thần của Hình Bộ bước ra nói: “Bệ hạ, chuyện này nhất định sẽ gây nên sự phản đối ở giới tu tiên.”

“Trẫm biết, những năm gần đây giới phàm trần không ít chính thần dựa vào quyền thế, để thuận lợi cho Tông môn của mình, xuất hiện nhiều tu sĩ không có tiên tịch!”

Thiên Đế nói: “Đây là trọng tội diệt môn, thông báo cho bọn họ, nhưng tạm thời hãy ghi lại.”

“Tuân theo pháp lệnh của bệ hạ.”

Lại Bộ Thượng Thư bưng tỉnh, Tông môn nắm chắc quyền lên tiếng trong giới tu tiên, chỉ cần bọn họ không dám phản đối bãi bỏ đạo viện, tán tu còn lại căn bản không thể làm gì được.

Một chút chỉ dẫn, cũng có thể thay đổi hướng gió!

Lại một vị Chân Thần của đạo viện, bước ra nói: “Bệ hạ, một nguyên nhân khác dẫn đến sự gia tăng đột ngột của Chân Thần chính là người tiến vào đạo viện để học tập thi cử, rất nhiều người đều có tu vi.”

Tu sĩ luyện khí có trí nhớ không quên, Trúc Cơ chân nhân có thể dùng thần thức quét qua, so với những phàm nhân ở trong đạo viện tụng kinh, hiệu quả học tập là không thể so sánh được.

“Hừ, những Tông môn đó ngày càng quá phạm, luôn tìm ra sơ hở của Thiên luật!”

Thiên Đế hừ lạnh một tiếng, nếu như Tôn Trường Sinh không đại náo Thiên Cung, có lẽ sớm đã tiêu diệt những Tông môn đó sạch sẽ, nói: “Định ra Thiên luật mới, người nhận vào đạo viện, không được có bất kỳ tu vi nào cả.”

Chuyện này nhìn thì có vẻ ảnh hưởng không lớn, nhưng liên quan đến căn cơ của Thiên Đình.

Tông môn và chân thân địa phương cầu kết, chiêu mộ những đệ tử có tư chất thượng đẳng tu hành, sau đó gửi vào đạo viện để thi, đạt được tiên tịch, thần chức, sau đó lại quay lại che chở Tông môn.

Theo thời gian trôi qua, chính thần trung hạ caoas, hoàn toàn bởi vì đệ tử Tông môn, sớm muộn cũng sẽ quay lại căn Thiên Đình.

Ngược lại, cũng là cắt đứt con đường thăng cấp của phạm nhân, gây nên oán khí đối với Thiên Đình, nói không chừng thì thất bại lại lật bàn!”

Chân thân đạo viện nói: “Bệ hạ, yêu tộc nên tuyển chọn thế nào?”

Thiên Đế nói: “Ngàn chính thần trong trăm năm, dựa theo số lượng mười một trực tiếp phân cho yêu tộc, sau đó ban thưởng dựa theo thành tích học viện.”

“Tuân theo pháp lệnh của bệ hạ.”

Một vài câu nói đã quyết định được phương lược của Thần Châu trong trăm năm tới, ảnh hưởng đến số phận của vô số người.

Hoặc có người được lợi lợi dụng tình thế, hoặc có người quyền lực không theo kịp thay đổi và suy tàn.

Các chư thần trong điện vĩnh tai lắng nghe, trong lòng suy nghĩ kỹ càng, biết trước được phương lược có thể bố trí được rất nhiều, nhưng không có ai thiện cận đứng ra phản đối.

Những chuyện được đề cập tại đại hội, ở trong cuộc họp nhỏ đã được bàn bạc xong rồi, là thông cáo chứ không phải thảo luận.

Nói xong hai chuyện, lại có chính thần Lôi Bộ đứng ra.

“Bệ hạ, tu sĩ ma đạo đã lan tràn, vượt xa ấn định hàng vạn, có cần tiến hành thanh lọc quy mô lớn để khôi phục lại uy nghiêm của Thiên Đình không?”

Thiên Đình ngàn năm qua, hương hỏa hưng thịnh, không chỉ đủ cho chính thần tu luyện, mà còn có lượng lớn dư thừa, dự trữ trong kho bảo để dùng cho trường hợp khẩn cấp.

Nguyên nhân căn bản là tu sĩ ma đạo gây rối khắp nơi, khiến người phàm sợ hãi, tín ngưỡng tự nhiên cũng thành kính.

Có lẽ những kẻ ngu ngốc đó, nên được dạy cho một bài học!

“Trước khi thanh lọc tu sĩ ma đạo, thông báo trước cho Ma Thần, Yêu Thần, đệ tử nào không nở, thì có thể bỏ qua một hai.”

Thiên Đế gật đầu nói: “Dù sao cũng là hợp tác, Thiên Đình cũng không thể quá...”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe thấy một tiếng động lớn vang lên.

Bùm!

Điện Lăng Tiêu lắc lư, may là có trận pháp ngăn lại, nếu không có mấy viên gạch rơi xuống thì thật là mất mặt Thiên Đình.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Thiên Đế khẽ cau mày, nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy hai bóng người lần lượt oanh kích trận pháp Thiên Đình.

Trong đó có một người là Tôn Trường Sinh, đã dùng Thần Côn làm nổ tung một lỗ hổng trong trận pháp.

Một người còn lại thì không biết tên, cũng không vận pháp lực, chỉ đơn thuần là dùng nắm đấm, vậy mà có thể diệt vô số trận pháp cấm chế.

“Yêu hầu này, lại đến làm cái gì?”

Thiên Đế tức giận nói: “Bình Bộ, Lôi Bộ, Thái Tuế Bộ, liên thủ bắt yêu hầu, duy trì sự uy nghiêm của Thiên Đình!”

“Tuần chỉ.”

Mười vị chân thần cúi đầu nhận lệnh, nhưng trên mặt đều lộ vẻ không cam lòng, đang suy nghĩ xem lần này ứng phó mấy lần rồi mới quay đầu cầu cứu.

Ngoài Thiên Đình.

Tôn Trường Sinh hưng phấn gãi đầu gãi tai, cười nói.

“Sư đệ, thực lực của người xem ra còn mạnh hơn Lão Tôn, Vu Tộc thật sự là dũng mãnh tột cùng.”

“Sư huynh quá khen.”

Dương Huyền nói: “Theo vị Vu Thần nói, cùng cấp thì khí lực của Vu tộc mạnh hơn tu sĩ tiên đạo nhiều, khí lực của sư huynh chỉ yếu hơn ta một phần, đã là cực kỳ hiếm có rồi!”

Một người một khi đang khoe khoang với nhau về cái lỗ hổng trên Thiên Đình, thì từ trong đó có hàng chục vị chân thần bay ra.

Người dẫn đầu là Binh Bộ Thượng Thư mặt mang nụ cười, giọng điệu ôn hòa nói: “Tôn Đại Thánh, không biết hôm nay đến Thiên Đình là có gì phải làm sao?”

“Hắc hắc hắc, ta không đến đây để làm bận đầu.”

Tôn Trường Sinh nói: “Mẫu thân của sư đệ ta bị Thiên Đình các người giam cầm, hôm nay ta và sư đệ đến đây tìm công đạo!”

“Sư đệ?”

Binh Bộ Thượng Thư nhướn mày, chấp tay nói: “Vị đạo hữu này, không biết mẫu thân của ngươi là ai?”

Thực lực của Dương Huyền xem qua thì rất ấn tượng, chỉ với khí lực của hắn cũng có thể phá vỡ hư không, tự nhiên có thể coi là đồng đạo.

Chương 689: Đại náo Thiên Đình (2)

“Triệu Dao!”

“Người là...”

Binh Bộ Thượng Thư bừng tỉnh nói: “Con trai của Dương Tấn?”

Dương Huyền gật đầu: “Đúng vậy, xin hỏi mẫu thân ta ở chỗ nào, đã ngàn năm không gặp, ta rất nhớ người!”

Chư chân thần có chút do dự, nếu hai người này tới gây sự thì nhất định phải làm gì đó để giữ thể diện cho Thiên Đình, kết quả là người ta đến tìm mẫu thân.

Vô luận là về tình hay về lý, hay là thực lực, đều không thể ngăn cản!

“Đạo hữu xin chờ một chút.”

Binh Bộ Thượng Thư lập tức truyền tin cho Thiên Đế, hỏi xem nên làm gì thì tốt.

“Hừ! Người nào mà cũng dám nhận người thân với trẫm?”

Thiên Đế lạnh giọng trả lời: “Đuổi bọn chúng đi, niệm tình cho nên không trách phạt chúng tội làm hồng trần pháp!”

“???”

Bộ Binh Thượng Thư nảy sinh nghi ngờ, sao Thiên Đế từ trước tới nay luôn khéo đưa đẩy, giờ đây lại khăng khăng cố chấp như vậy.

Người trước mắt có thể so với chân thần, huống chi có quan hệ thân thích, cho dù không có thì cũng dựa vào, Thiên Đình há chẳng phải lại có thêm một cuộc đại chiến nữa!

Huống chi phong thần cũng không phải chiêu trò, sau này thực lực càng tăng lên, còn có thể khống chế núi Thanh Vân.

Nghĩ thế nào cũng có nhiều chỗ tốt, nhưng nghĩ kỹ Thiên Đế lại nghiêm khắc, không thể từ chối, Binh Bộ Thượng Thư chỉ có thể trịnh trọng nói.

“Thiên Đình không có người như vậy, các người mau rút lui đi!”

Dương Huyền khẽ cau mày, nhìn Tôn Trường Sinh, trong lòng cảm thấy có gì đó không ổn.

Mạch suy nghĩ của Nhân Tiên, Đại Vu nhanh đến nỗi lập tức nhận ra điều kỳ lạ, trên đường đến đây đã thống nhất, sẽ cứu mẫu thân trước sau đó mới đại náo Thiên Đình.

Lý do đương nhiên dễ tìm, ví dụ như Triệu Dao bị thương, ví dụ như sầu lo cái gì đó.

Dương Huyền cau mày truyền tin: “Su huynh, bây giờ nên làm sao?”

“Cái gì mà làm sao, cứ làm theo trình tự!”

Tôn Trường Sinh vận lực, Thần côn biến thành vạn trượng, đập về phía các chư thần.

Thân hình Dương Huyền lắc lư, bốn mặt tám tay xuyên qua hư không, chớp mắt liền xuất hiện phía sau Thần Thái Tuế.

“Tiểu bối, ngươi dám!”

Thái Tuế Thần giọng giận giữ hét lên, thần quang hóa thành trường hà, trong nháy mắt nhấn chìm Dương Huyền trong đó.

Bùm!

Một tiếng động lớn vang lên, thần quang trường hà vỡ vụn, Dương Huyền dùng hai tay nắm lấy thần bao hộ thân của Thái Tuế Thần, bóp nát trong lòng bàn tay, sáu cánh tay trong nháy mắt bắn ra ngàn ngàn quyền cước.

Thái Tuế Thần trong nháy mắt hóa thành tro bụi, hương hỏa thần lực lan tỏa, chớp mắt lại nguyên vẹn nhảy ra ngoài.

“Trên đời sao lại có thể có loại tu thân thể này?”

Hai vị chân thần ở bên cạnh thấy vậy thì cũng không dám khinh thường Dương Huyền nữa, ánh mắt giao nhau, cùng với Thái Tuế Thần kết thành Tam Tài trận pháp, ý đồ cùng nhau áp chế hắn.

“Chân thần, cũng chỉ như vậy!”

Dương Huyền lần đầu tiên tàn sát như trong truyền thuyết, nhưng không một chút sợ hãi, thay vào đó là trái tim Vu thần đập bang bang, khơi dậy bản chất hiếu chiến của Vu tộc.

“Xem chừng đây!”

Ba thần một Vu, bốn đạo thân ảnh chiến đấu với nhau, không phân trên dưới.

Ở bên cạnh Tôn Trường Sinh đang một mình đấu với bảy người, vùng Thần Côn, khiến cho chư thần ôm đầu bỏ chạy.

“Ha ha ha, một ngàn bảy trăm năm qua đi rồi mà vẫn là một đám phế vật!”

Chân thần Thiên Đình ngưng tụ hương hỏa nguyên lực, thực lực ngày càng thâm sâu, Thiên Đế thậm chí không yếu hơn so với Nhân Tiên, tuy nhiên so với tốc độ tăng trưởng pháp lực của Tôn Trường Sinh thì chậm hơn mười lần.

Hừ—

Tôn Trường Sinh chơi vui quá, bèn nắm lấy một nắm lông khi thổi tung bay, hóa thành bốn vạn tám ngàn vượn hầu.

Tất cả vượn hầu đều mặc áo choàng, tay cầm binh khí Thần côn, chúng tụ tập xung quanh Tôn Trường Sinh, thi triển côn pháp giống hệt nhau.

“Các con, hãy cùng Lão Tôn đập tan Thiên Đình!”

Nói xong, Thần côn và bốn vạn tám ngàn thân binh cùng nhau xông về hướng Thiên Đình.

Âm thanh vang dội!

Trời đất im lặng trong giây lát, các chân thần đang chiến đấu với Dương Huyền cũng kinh ngạc dừng lại, chỉ thấy thân hình mười vị chân thần tan nát, căn bản không ngăn được một đòn của Thần côn.

Đông!

Khi thanh âm lọt vào trong tai, Dương Huyền cảm thấy màng nhĩ đau nhức dữ dội, ý nghĩ trong đầu vừa động, tai liền biến mất không thấy tăm tích.

Chỉ thấy một hố đen có kích thước hàn trăm dặm xuất hiện trên không, trong phạm vi toàn bộ trận pháp cấm chế đều biến thành hư vô, mặt đất phía dưới sụp đổ thành những thung lũng nứt nẻ.

Không biết có bao nhiêu chính thần, bị một đòn này đánh hồn phi phách tán.

Trận pháp mà Công bộ Thiên Đình dùng hàng ngàn năm thiết lập, cũng ngăn không nổi đòn tấn công của Tôn Trường Sinh, hoặc có thể nói là chặn được phần lớn, nếu không toàn bộ khu vực sẽ biến thành hư vô.

“Thật thông khoái! Thông khoái!”

Tôn Trường Sinh há miệng hít một hơi, phân thân vượn hầu uể oải không phân chân, lại lần nữa biến thành lông khi, vẫy tay nói.

“Su đệ, chúng ta đến điện Lăng Tiêu xem xem.”

Dương Huyền liếc nhìn ba vị chân thần, đối phương lùi một bước nhường bộ, không nhìn được khen ngợi, nói.

“Su huynh thật là uy phong!”

Tôn Trường Sinh cười hắc hắc nói: “Bình thường thôi, đứng thứ ba ở Thần Châu.”

Dương Huyền kinh ngạc nói: “Vậy người thứ nhất là ai?”

“Đương nhiên là Su Tôn.”

“Vậy thứ hai?”

“Đương nhiên là Ngưu ca!”

Khi đang nói chuyện, một người một khi đã đến bên ngoài điện Lăng Tiêu, chính thần đang canh giữ sợ hãi đến mức vội vàng tháo chạy.

Nhận hưởng bổng lộc của Thiên Đình, hoàn toàn không đáng để đưa đi chết.

Tôn Trường Sinh bước vào, cười ha ha nhìn Thiên Đế, tựa như ngàn năm trước.

“Lão Thiên Đế, Lão Tôn lại đến đây.”

Thiên Đế lạnh lùng quét mắt qua, không thèm để ý đến con
khỉ này, nhìn đánh giá Dương Huyền một lát, nói: “Mẫu thân
của ngươi, là đích tôn của trẫm, đang tu hành ở Thiên Trì,
ngươi đừng đến quấy rầy!”

Chương 690: Đại náo Thiên Đình (3)

Dương Huyền nói: “Ta phải gặp mẫu thân ta, ai ngăn cản sẽ đánh chết người đó!”

“To gan!”

Thiên Đế tức giận nói: “Ta là tổ tông của ngươi, không có ta thì không có ngươi, sao ngươi dám vô lễ như vậy!”

Dương Huyền đối với cái gì mà tổ tông, cũng không có chút thừa nhận hay kính trọng nào, lạnh giọng nói: “Nếu là tổ tông ngăn cản, vậy mời tổ tông thăng thiên!”

“Hay hay hay!”

Tôn Trường Sinh vỗ tay tán thưởng, ném Thần côn, trực tiếp mở đỉnh điện Lăng Tiêu.

“Thiên Đế, ngươi lờn bối phận ra cũng vô dụng, vẫn là dựa vào thực lực nói chuyện, hôm nay nhất định sẽ đánh cho ngươi rãng rơi đầy đất!”

Thân hình Dương Huyền nhanh chóng biến lớn, biến thành một người khổng lồ cao trăm trượng, một cước đâm về hướng Thiên Đế.

“Vị trí Thiên Đế này, không bằng để sư huynh ta đến ngồi!”

“Tìm chết!”

Thiên Đế vận thần lực, sau đầu xuất hiện vàng hào quang vô lượng, giống như hoa sen nở rộ.

Quang luân phát ra tiếng tụng kinh của hàng triệu sinh linh, tản phát ra lực lượng huyền ảo vô hình vô chất, Dương Huyền vốn đang tức giận, thần chí đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo.

“Tà pháp hay đó!”

Tôn Trường Sinh hai mắt đỏ hoe, hét lớn như sấm, sau khi đánh thức Dương Huyền thì vung Thần côn về trán Thiên Đế.

“Đại Thánh dừng tay.”

Chư thần trong điện thấy vậy thì đã liên thủ thi pháp ngăn chặn.

Tổ tông và hậu bối xảy ra mâu thuẫn, trong lòng chư thần muốn xem náo nhiệt, đối với thực lực Thiên Đế thì vẫn có lòng tin, cũng không có triển pháp ngăn cản, nhưng Tôn Trường Sinh thì không ngăn không được.

Nếu Thiên Đế thật sự bị đánh chết, cho dù tính mạng không bị ảnh hưởng, cũng sẽ làm mất mặt Thiên Đình.

“Thực lực của các ngươi còn kém xa lắm!”

Tôn Trường Sinh thấy hơn bốn chục vị chân thần liên thủ triển pháp, thay vì sợ hãi thì càng thêm hưng phấn, nhẹ nhàng rung người bốn vạn tám ngàn vạn hạo hạo nhảy từ trong người hắn ra.

“Nhận một gậy của ta!”

Dưới sự trợ lực của bốn ngàn tám vạn vạn hạo hạo, pháp lực của Tôn Trường Sinh đã có tới năm phần giống như Ma Phật một thể năm đó.

Trước khi Thần côn rơi xuống, tản ra dư âm mê mông cuộn cuộn.

Thiên Đình vạn dặm không ngừng rung chuyển, mặt đất nứt nẻ, pháp trận cấm chế gia trì, pháp lực của Nhân Tiên hoảng như dường như không có tác dụng gì.

Mắt thấy Thiên Đình lại sắp bị phá vỡ lần nữa, các chư thần không lưu tay nữa.

“Thỉnh Trấn Ma Tháp!”

Bầu trời nứt ra, một tòa tháp đá chín tầng từ trong đó rơi xuống, hình dáng đơn giản thô ráp, nhìn vào thì không có bất kỳ dao động pháp lực nào, nhưng dễ dàng làm dịu đi sự hỗn loạn của Thiên Đình, thần quang của Trấn Ma Tháp rơi xuống bao bọc điện Lăng Tiêu.

Tôn Trường Sinh chỉ cảm thấy Thần côn nặng tựa tảng đá, làm cách nào cũng không đánh xuống được.

“Đệ tử Bồ Thiên Giáo thật là trung thành, vậy mà lại tặng Trấn Ma Tháp cho Thiên Đình, cũng không sợ tổ tiên hạ phàm thanh lý môn hộ!”

“Chúng ta vì sự yên bình của Thần Châu, Lão Tổ nhất định sẽ khoan dung tha thứ.”

Mấy vị chân thần của Bồ Thiên Giáo sắc mặt không hề tỏ ra xấu hổ.

Lão Tổ nào cũng không so được với quyền lực trong tay, nhất là con đường phía trước bị cắt đứt, không còn hy vọng thăng thiên, Bồ Thiên Giáo hàng ngàn năm chưa có Nhân Tiên mới, không hẳn đều là âm mưu của Thiên Đế.

Nhân Tiên xuất hiện, Bồ Thiên Giáo ai là người có tiếng nói nữa?

Ánh mắt Tôn Trường Sinh tỏ vẻ châm chọc, vận pháp lực, đánh Thần côn về hướng Trấn Ma Tháp.

“Lão Tôn đã ở trong tháp này vạn năm, nếu không phải chân tiên cầm chế, sớm đã luyện hóa rồi, các ngươi còn lấy ra, thật là hào phóng.”

Thần côn đánh vào giữa tháp, áp lực vô lượng trong nháy mắt tiêu tán, từng vòng dư âm quét ngang Thiên Đình.

Với một chiêu này không biết bao nhiêu chính thần đã biến thành tro bụi!

“Con khi kiêu ngạo!”

Các vị chư thần vô cùng tức giận, sáu vị thủ lĩnh huy động thần lực, bay ra sáu con rồng, nối tiếp nhau, hóa thành vòng vây bao chặt lấy Tôn Trường Sinh.

“Lại là sáu con rồng!”

Thân thể Tôn Trường Sinh lắc lư, xoay người tránh đòn quang, Trấn Ma Tháp rơi xuống với lực áp chế vô cùng lớn.

Mắt thấy sáu con rồng sắp rơi xuống đỉnh đầu, hư không vỡ vụn, một móng chân bò từ trong đó thò ra, giẫm lên lục long mấy cái.

Tôn Trường Sinh nhân lúc này dùng Thần côn đánh Trấn Ma Tháp, đuổi nó ra xa hàng ngàn dặm.

Thần côn chuyển hướng quay lại, hất hướng về phía Thiên Đế một lần nữa.

“A Di Đà Phật!”

Chân thần Phật giáo khuyên nhủ: “Thiên Đình được thể hệ Thiên Sư đầu tiên lập ra, Ngưu Đại Thánh là tọa kỵ của Thiên Sư, há có thể đi ngược lại mong muốn lúc sinh thời của ngài?”

Ồ!

Tiếng bò rống từ hư không truyền đến, ý tứ trong lời nói rất rõ ràng, Thiên Đình ngày nay đã không còn là Thiên Đình năm đó nữa!

Cùng lúc này.

Hương hỏa thần lực của Thiên Đế là vô hạn, khí huyết của Dương Huyền là tuyệt thế vô song, đấu pháp lẫn nhau không phân biệt cao thấp.

Tôn Trường Sinh dùng Thần côn đánh tới, Thiên Đế chỉ còn cách phòng thủ, nhưng thân thể hương hỏa so với Nhân Tiên, vỡ thành từng mảnh, hóa thành tro bụi.

“A! Đáng chết!”

Thiên Đế đăng cơ ba ngàn năm, từ trước đến nay chưa bao giờ bị sỉ nhục tan nát trước mặt chư thần như vậy, những ngày tháng sau này làm sao còn mặt mũi cai trị Thiên Đình.

“Phong Thần Bảng, tới!”

Theo mệnh lệnh, trên bầu trời thần quang lấp lánh, tám lụa vàng rực rỡ hiện ra.

Bảo vật này là thập vị Nhân Tiên luyện chế, để có thể gánh vác công đức phong thần, đã tiêu hao vô số kỳ trân dị bảo, chất liệu của nó đã vượt quá lục long.

Trải qua ba ngàn năm luyện hóa trên Thiên Đình, hưởng thụ vận khí Thần Châu, vừa xuất thế đã thể hiện uy thần vô thượng của mình.

Phong Thần Bảng hiện lên từng cái tên, tương ứng với các chư thần trong điện, rơi xuống vô số hương hỏa, khí vận, công đức gia trí cơ thể chân thần.

Chương 691: Một vạn tuổi.

“Sức mạnh này...”

Chân Thần của Bồ Thiên Giáo cẩn thận cảm nhận, Phong Thần Bảng gia trí xuống, đã không yếu hơn Nhân Tiên.

“Yêu hầu, đáng chém!”

Thiên Đế nhận được nhiều thần quang gia trí nhất, lúc này có thể nói là khí vận quanh thân, hương hỏa cung dưỡng, công đức vô lượng.

Tôn Trường Sinh thu hồi nụ cười vui vẻ, ánh mắt ngưng trọng nhìn Phong Thần Bảng, nhẹ răng nói.

“Suờ đệ, đã đến lúc thể hiện bản lĩnh thực sự của ngươi rồi!”

“Những kẻ này đang dựa vào di bảo của tiền bối, ta cũng triệu hoán tổ tông!”

Dương Huyền nặng nề gạt đầu, toàn thân tỏa ra ánh sáng màu xanh lục bảo, thần quang mộc linh dâng trào, vô số cây cỏ mọc lên từ không trung.

Phần lớn Thiên Đình đã biến thành đồng đồ nát, chớp mắt lại biến thành rừng sâu núi già.

Bùm!

Trời đất rung chuyển, sau lưng Dương Huyền xuất hiện một đạo hư ảnh, thân hình giống như con chim, chân đạp hai con rồng, đầu lại mang hình dáng con người.

Ngũ quan mơ hồ, duy chỉ có đôi mắt là sáng ngời.

Thiên Đế thấy đạo hư ảnh này thì không khỏi kinh hãi nói:
“Tổ Vu!”

“Lão Thiên Đế quả thực cũng có chút kiến thức.”

Dương Huyền giữu cọt, hư ảnh Tổ Vu nhập vào cơ thể hần, thân xác nhanh chóng hóa thành thân chim đầu người, đôi cánh đập lên tạo ra cơn cuồng phong kinh khủng.

Bay lên không trung, móng vuốt hướng về phía đầu Thiên Đế.

Thiên Đế lạnh giọng nói: “Ngăn hẳn lại.”

Chư thần nghe lệnh, thi triển thần thông ý đồ vây khốn Dương Huyền, nhưng lại nghe được giọng cười cổ quái của Tôn Trường Sinh: “Đối thủ của các ngươi, là Lão Tôn!”

Thần côn quét ngang, ngăn chặn pháp lực chư thần.

Dương Huyền nghiêm mặt nói: “Thả mẫu thân ta ra!”

“Hay cho một hậu bối bất trung bất hiếu.”

Cử chỉ Thiên Đế chiếu Thiên đạo có hiển hóa vận luật, nhìn thì chỉ giống như pháp thuật thông thường, nhưng sau ba lần gia trí, uy lực đã tăng lên hơn mười lần.

Mắt thấy lại lâm vào bế tắc, một đầu bò từ trong hư không vỡ vụn hiện ra, há miệng hướng phía Thiên Đế, hút hết vô lượng công đức.

“Công đức của trăm!”

Hai mắt Thiên Đế như sắp nổ tung, không biết cái đầu bò này là ngân cước gì, rốt cuộc là thứ gì có thể nuốt chửng công đức luyện hóa.

Mất đi công đức gia trí, Dương Huyền bỗng chiếm thế thượng phong, thân Tổ Vu phá vỡ khí vận hộ thân, một vuốt xé Thiên Đế thành hai mảnh, một rồng một người dưới chân nuốt chửng vào trong bụng.

Ăn sống Thiên Đế!

Chư thần mặt mày biến sắc, nhục nhả này còn tệ hơn cả việc cơ thể bị tan nát.

Hương hỏa thần lực mù mịt, ngưng tụ thành thân thể Thiên Đế, trong mắt hấn lóe lên sự tức giận vô tận, nhưng cũng chỉ biết bất lực, nhìn chằm chằm Dương Huyền hồi lâu.

“Trăm có thể thả mẫu thân của ngươi đi!”

Chư thần nghe vậy thì lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Thiên Đế chịu lùi một bước, tình thế hôm nay có thể được cứu vãn, cho dù cung điện bị phá vỡ sau trận chiến, chính thần đã chết, thậm chí Thiên Đình đổ nát.

Những thứ này đều là chuyện nhỏ!

Chỉ cần Thiên Đình không bị hủy diệt, bao nhiêu chính thần đều có thể triệu đến.

Dương Huyền nói: “Người có điều kiện gì?”

“Theo sắc phong Thiên Đình.”

Thiên Đế nói: “Triệu Dao là Tân Quân mà trăm bồi dưỡng, vốn đã định tấn phong thượng vị, kết quả bị người đến làm loạn. Người trở thành chính thần của Thiên Đình, trấn áp hết thủy, Triệu Dao có thể yên ổn đăng cơ!”

“Bệ hạ.”

Chính thần Bỏ Thiên Giáo lên tiếng: “Làm như vậy, há chẳng phải Thiên Đình trở thành một nhà một họ sao?”

Các chân thần khác cũng phản đối, Thiên Đế là Nhân Tiên quyết định, tự bản thân không có quyền phản đối, người thứ hai nhậm chức Thiên Đế đều phải mọi người công khai tiến cử, phải là người có đức.

Thiên Đế lạnh lùng liếc hắt một cái, nói: “Triệu Dao là đích tôn của trăm, lại là mẫu thân của Nhân Tiên, con trai và Tôn Đại Thánh lại là đồng môn, xưng huynh đệ với Ngưu Đại Thánh, các người còn có ý kiến gì?”

“Cái này...”

Chư thần nghĩ lại, quả thực không thể bác bỏ.

Cho dù thực sự được công khai đề cử, bối cảnh và thực lực của Triệu Dao đều có thể chiến thắng đa số chân thần.

“Sư huynh.”

Dương Huyền nói: “Chuyện này huynh nghĩ thế nào, nếu không được, chúng ta lại tiếp tục náo loạn, không tin lão Thiên Đế này lại nở nhìn Thiên Đình sụp đổ!”

Tôn Trường Sinh không để ý nói: “Cái Thiên Đình này, Lão Tôn nhìn cũng không vừa mắt, cho nên ai làm Thiên Đế cũng không sao cả.”

Dương Huyền nhìn Thiên Đế: “Việc này còn cần mẫu thân quyết định!”

Thiên Đế dùng tay bắt quyết, linh quan trận pháp lóe sáng, hút Triệu Dao từ Thiên Trì tới.

Triệu Dao tìm hiểu qua sự việc, không thể tin được nhìn Dương Huyền, bà chưa từng nghĩ rằng con trai mình năm đó là một người không có linh căn, vậy mà có thể đánh lên tận Thiên Đình uy hiếp Thiên Đế.

“Huyền Nhi, dù sao cũng là Lão Tổ, huyết thống tương liên, đáp ứng vậy!”

“Vâng.”

Dương Huyền gật đầu nói: “Ta không muốn nhậm chức ở Thiên Đình, mà trở về Đào Sơn tu, chỉ nghe điều động, không nghe tuyên.”

“Cho phép.”

Thiên Đế trầm ngâm một lát rồi nói: “Sắc phong Dương Huyền là Chiến Thần, tự mình có thể chiêu mộ Thiên Binh Thiên Tướng, đóng quân ở Đào Sơn, giám sát phía tây nam Thần Châu.”

Chư thần khẽ cau mày, chức vụ này có quá nhiều quyền lực, ở phạm tục thì giống như trấn quân một phương.

Lại nghĩ đến thực lực của Dương Huyền, vô luận được phong quan gì đều có thể bá chủ một phương, cũng không có lên tiếng phản bác, giới tu tiên dù sao cũng dựa vào thực lực làm trọng!

“Đa tạ bệ hạ.”

Dương Huyền lãnh đạm chấp tay, cười nhìn Triệu Dao: “Mẫu thân, từ nay về sau, nhà chúng ta đoàn tụ, không bao giờ chia ly nữa!”

Triệu Dao vui vẻ gật đầu: “Trăm năm không gặp Thiên Quân, cũng không biết hân thế nào rồi.”

Tôn Trường Sinh gãi đầu gãi tai, cười hắc hắc nói: “Bây giờ đi là biết.”

Nói xong, ba người giẫm lên mây dưới chân, cứ như vậy rời Thiên Đình, dường như đấu pháp lẫn nhau vừa rồi như xuyên qua cửa.

Chương 692: Một vạn tuổi (2)

Điện Lăng Tiêu một đồng hoang tàn.

Duy chỉ có bảo tọa là còn nguyên vẹn, ánh mắt Thiên Đế quét qua bốn phía, làm gì còn có dáng vẻ của Thiên Đình, không thể đè nén lửa giận trong lòng được nữa.

Thực lực không đủ, Thiên Đình giống như cái chợ bán rau, người ta muốn đến thì đến muốn đi thì đi.

Nếu như náo loạn mấy lần nữa, mặt mũi Thiên Đình sẽ mất sạch, làm sao quản được tu sĩ Thần Châu.

Thiên Đế vung tay thu hồi Phong Thần Bảng, nhìn về Lôi Bộ Chân Thần/

“Bảo đảm ma đầu kia, chiêu mộ thêm đệ tử, số lượng có thể mở rộng đến năm vạn!”

.....

Lịch Thiên Đế năm 2967.

Thiên Đế sắc phong Chiến Thần, xếp vào siêu phẩm, Đào Sơn trong chu vi ba ngàn dặm được coi là đất tư.

Lúc bắt đầu.

Giới tu tiên nghị luận sôi nổi, không biết lai lịch vị Chiến Thần này.

Cùng với ba phần chính thần còn sót lại, tin tức đại náo Thiên Cung truyền ra ngoài, Đông Thắng Thần Châu bỗng nhiên náo động.

Tu sĩ bình thường vi phạm Thiên luật, nhẹ thì bị giam ở Thiên lao, nặng thì hồn tiêu phách tán.

Dương Huyền đã nuốt sống Thiên Đế, thay vì trừng phạt thì lại phong hấn làm chính thần, ban đất đai, mặt thường có thể thấy được Đào Sơn cũng lại sắp thành núi Thanh Vân mới.

Đây chẳng phải là ức hiếp người quá rõ ràng sao?

Tu sĩ phàm tục náo loạn, yêu cầu Thiên Đình nói lỏng Thiên luật, hoặc dựa theo luật mà trừng trị Dương Huyền!

Kết quả chính thần Thái Tuế Bộ đi tuần tra tứ phương, đem hết những tu sĩ có ý kiến nhót vào Thiên lao, cho đến khi nhận sai mới thả ra, vĩnh viễn không được phong thần.

Trùng phạt hàng ngàn tu sĩ, giới tu tiên lúc này mới khôi phục an lạc tường hòa.

Thiên Đình quản không nổi Dương Huyền, cũng không thể đối phó với tu sĩ nhỏ nhoi.

Lần đại náo Thiên Đình thứ hai này không gây ra nhiều tổn hại, do Thiên Đế kịp thời nhượng bộ nên chỉ có một nửa số chính thần chết, mặt đất bị tàn phá, tuy nhiên lại tạo thành ảnh hưởng sâu rộng.

Giới tu tiên có người hiểu biết, cũng nhìn thấy sự yếu kém của Thiên Đình, bắt đầu bằng mặt không bằng lòng.

Rất nhiều đại Tông môn, đặc biệt là Tam Tiên Tông, cũng lại chọn ra pháp tu hành bồi dưỡng Nhân Tiên mới, chỉ cần đột phá cảnh giới hư không, địa vị của Thiên Đế dễ dàng trong tầm tay!

.....

Mặt trời không vì một người mà mọc, cũng không vì một người mà lặn.

Năm tháng dài đằng đặc, tự cổ chí kim.

Thiên Đình có lẽ trong vài ngàn năm nay tình thế này có chút lớn, nhưng nếu như thời gian kéo dài, thì cũng chỉ là một vết xước nhỏ trong lịch sử.

Chu Dịch bế quan tại núi Thanh Vân, cách ly hoàn toàn với mọi âm thanh bên ngoài.

Cuối cùng, ở tuổi chín ngàn chín trăm, ma tâm biến mất không còn dấu vết.

“Đến cũng không biết, đi cũng không hay, tâm ma này đến để chọc cười à?”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, vạn vật trong trời đất vốn dĩ mơ hồ, lại lần nữa khôi phục chân thực, hẳn trải qua biến hóa huyền ảo, cảnh giới đạo pháp cũng có thăng cấp.

Sau lần độ qua tâm ma, cũng có được nhiều chỗ tốt, nguyên thần vậy mà viên mãn.

“Tiếp tục tu luyện, cho đến khi viên mãn hóa thân!”

Trong chớp mắt.

Lại một trăm năm nữa trôi qua.

Chu Dịch đột nhiên mở mắt ra, pháp lực hào hùng từ trong cơ thể xuyên ra, tạo thành những cuốn cuồng phong trong thạch thất.

“Tinh thần khí viên mãn, có thể kích hoạt Phản Hư thiên kiếp!”

Tuy nhiên, Chu Dịch nghĩ đến năm đó Hoàng Ngưu độ kiếp, thì tâm tư cũng ngừng lại, có bao nhiêu tu sĩ viên mãn hóa thân, đã bị tiêu diệt thành tro bụi dưới lời kiếp.

Có lẽ là quy luật của trời đất, Thiên kiếp trước khi Phản Hư, uy lực tăng dần nhưng cũng có vô số cách để tuân theo.

Phản Hư thiên kiếp, uy lực được xếp vào hàng độc nhất.

Chân truyền của Bồ Thiên Giáo có thiên tàng dị bản, lại tu Trì Tiên Giới công pháp, có thể độ qua Phản Hư thiên kiếp nhưng cũng không vượt quá trăm người.

“Cho nên, tinh khí thần viên mãn, có một trăm hết thảy đều tấn Nhân Tiên, dường như có thể bỏ qua không đáng kể!”

Chu Dịch thở dài, hắn vẫn cần tiếp tục tu luyện, dù sao ở phạm trần cơ hồ là vô địch, cũng không cần tai nạn buông xuống, hoàn toàn có thể dùng mấy vạn năm tích đến mười phần mười.

“Bù sao trên đầu bản đạo cũng có nghiệp lực, nói không chừng lời kiếp sẽ không đến mức nghiêm trọng, không cần sốt ruột, kéo vạn năm cố gắng đều trở nên uổng phí!”

“Trước tạm không nghĩ đến những chuyện phiền não này nữa, hôm nay là sinh nhật một vạn tuổi của bản đạo.”

“Thọ nguyên, phải ăn mừng thật tốt!”

Thân hình Chu Dịch lóe sáng, chớp mắt xuất hiện trên bầu trời, vận pháp lực thi triển tiên thiên phong thần.

Hù—

Một hơi thở biến thành cuồng phong vô hạn, thổi đám mây bay xa hàng ngàn dặm, chỉ có thể nhìn thấy uy lực ở vị trí trung tâm, hư không nứt ra như mạng nhện.

“Không uổng công bản đạo tiềm tu vạn tiết!”

“Bản đạo có rất nhiều linh bảo, lại có vô số thần thông, nếu thực sự đấu pháp, cũng không yếu kém hơn chân thần Thiên Đình!”

Chu Dịch hài lòng gật đầu, phá vỡ hư không xem ra là chuyên môn thuộc Nhân Tiên, lần này uy lực đã vượt qua cảnh giới hóa thân, so với Nhân Tiên cũng kém hơn rất nhiều.

“Trước tiên đi ăn mừng đã.”

Khổ luyện một ngàn hai trăm năm, ở nhân gian hàng chục thế hệ đã trôi qua.

“Ôi, năm đó cô nương Diệu Diệu, chỉ sợ là tro cốt đã tán hết rồi, đáng tiếc đáng tiếc. Nhưng không sao cả, trên đời này luôn có những cô nương mười tám tuổi!”

“Bản đạo cũng tương tự như vậy!”

“Sinh ra chỉ có mười tám tuổi, một linh triều là một năm!”

Chu Dịch không ngừng suy nghĩ, đôn quang đã bay đến huyện Sùng Sơn, quen đường quen cửa đáp xuống bên ngoài Xuân Phong Lâu.

Huyện Sùng Sơn tiếp giáp với núi Thanh Vân, sâu xa được các thế lực lớn che chở, đã có lịch sử ba ngàn năm, diện tích có thể sánh ngang với một phủ thành.

Hồng trần cuộn cuộn, phồn hoa náo nhiệt.

Chương 693: Một vạn tuổi (3)

Mười năm sau.

Chu Dịch chống tường, rời khỏi Xuân Phong Lâu, cưỡi mây bay đến động Ma Vân.

Hoàng Ngưu lập tức cảm nhận được, vội vàng đi ra đón, cười nói: “Trưởng Tiên chơi vui vẻ như vậy sao?”

“Không tệ không tệ.”

Chu Dịch hài lòng gật đầu, hỏi: “Xuân Phong Lâu này đã tồn tại ngàn năm, lại là Ngưu Nhi đứng sau che chở?”

Ồ!

Hoàng Ngưu nói: “Trưởng Tiên vượt muôn trùng dương nghĩ tới Cửu Châu, cũng chỉ có điểm này thôi.”

“Đúng vậy, Cửu Châu... dường như đã qua rất lâu rồi!”

Chu Dịch thở dài một tiếng, lại khoa trương nói: “Vẫn là Ngưu Nhi hiểu được suy nghĩ của bản đạo, qua một thời gian ta sẽ lấy từ động thiên về, có linh sâm oa oa hầu, như vậy sẽ náo nhiệt hơn chút.”

Ồ!

Hoàng Ngưu lộ ra vẻ mặt vui vẻ, hấn thân nhất là Chu Dịch và Nhân Sâm oa oa, Chu Dịch lười tu hành, bình thường cũng có nhiều thời gian bồi nó hơn.

“Hôm nay vẫn như vậy...”

Chu Dịch chỉ chỉ vào đỉnh đầu, hỏi: “Ngàn năm trôi qua, nghiệp lực của bản đạo còn bao nhiêu?”

Hoàng Ngưu liếc nhìn, ấp úng không nói.

Chu Dịch khẽ cau mày: “Còn nhiều không? Dựa theo ghi chép của Bồ Thiên Giáo, nghiệp lực sẽ không tự nhiên mà tiêu tán, chỉ là tốc độ tiêu tán cực kỳ chậm!”

Ồ!

Hoàng Ngưu thấp giọng nói: “Nghệp lực của Trương Tiên, biến thành ba cái đầu bò rồi.”

“???”

Chu Dịch lúc đầu là sửng sốt, sau đó là hồ thẹn thành giận dữ, không cần đoán cũng biết, nhất định là cái con khỉ kia lại gây chuyện.

Vất vất vả vả hai trăm năm, quay đầu lại trở về trước ngày giải phóng.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế?”

Hoàng Ngưu nói: “Trương Tiên còn nhớ, Tôn Trường Sinh có thay mặt sư phụ thu nhận đồ đệ không? Ngài lại có thêm một đồ đệ.”

“Có nghe người nói qua.”

Chu Dịch không để ý nói: “Đệ tử kia không có linh căn, tu hành võ đạo khí huyết, bây giờ chỉ sợ thọ nguyên đã tận chết rồi phải không?”

Hoàng Ngưu trầm mặc một lúc, chầm chậm nói.

“Hắn chẳng những không có thọ tận tạ hóa, mà ngược lại cơ duyên nghịch thiên, thành Vu tộc trong truyền thuyết, liên thủ với Tôn Trường Sinh đại náo Thiên Đình...”

Chu Dịch càng nghe sắc mặt càng thay đổi, mặt giống như mở phùng nhuộm, chán chường ngồi thụp xuống đệm, yếu ớt hỏi: “Ngưu Nhi, tại sao không truyền tin cho ta?”

“Trương Tiên bế quan hóa giải ma tâm, sợ nói ra ngài lại tức giận khó chịu!”

Không đúng!

Có vấn đề!

Cái này không bình thường!

Chu Dịch nhảy dựng lên, đi đi lại lại, lẩm bẩm điều gì đó.

Tên Tôn Trường Sinh kia cũng coi như là tiện tay truyền đạo pháp, cái tên Dương Huyền này lại không hề tầm thường, vậy mà còn liên quan đến Vu tộc cổ, luôn cảm thấy hình như có thứ gì đó bản thủ, có tên nào lại tính kế bản đạo đây!

Khí huyết võ đạo của Dương Huyền tích tụ phát thành huyết thống Vu tộc, truy tìm nguồn gốc, với Chu Dịch quả thật có mấy phần liên hệ. Đằng sau mọi sự trùng hợp, nhất định là một kế hoạch đã được ủ từ lâu!

Chu Dịch theo bản năng lấy ống quẻ ra, trải qua trọn vẹn hai ngàn năm thọ nguyên, thi triển thuật Tiết Thiên.

Thiên Quân hai ngàn năm thọ nguyên, đổi thành Nhân Tiên cũng là năm trăm năm tuổi, như chiêm toán thiên cơ, theo lý thuyết dưới chân tiên vô sự là điều không thể!

Quẻ linh rơi xuống.

Hào quang lấp lánh, thượng thượng đại cát.

Thuật Tiết Thiên rắc chóc gì vậy, cái thiên cơ này cũng quá giả rồi, thiên cơ...

Chu Dịch đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên thần quang, nhìn xuyên qua núi đã hướng lên bầu trời.

Vu tộc trong truyền thuyết, thậm chí còn không được ghi chép lại trong điển tịch của Tam giáo, người duy nhất trên thế gian này biết về nó đại khái chắc chỉ có ông trời?

Người tu tiên vắn đạo, hoặc thuận hoặc nghịch, đều đồng ý nói là thiên mệnh.

Ông trời là hiện thân của thiên mệnh, cũng là một loại tôn kính, kỳ thực không phải ám chỉ người nào đó, mà là sự đan xen giữa đạo và lý, hình thành nên thiên định vận mệnh.

Sắc mặt Chu Dịch thay đổi hồi lâu, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác nguy cơ.

Một vạn năm qua, từ cai ngục Thiên lao, cho đến hóa thành Thiên Quân dựa vào trường sinh đạo quả.

Cái gì mà bảo vật trấn tông, cái gì mà thần thông huyền ảo, trong mắt Chu Dịch đều không là gì cả, chỉ có đạo quả bên người, mọi thứ phải nắm chắc trong lòng bàn tay.

Bản đạo che giấu vạn năm, không có ai nhìn thấu, thế mà.

Chu Dịch im lặng nhìn bầu trời, vô luận có thay đổi hình dạng tên tuổi, trong mắt ông trời thì cũng chỉ là một người.

Cho dù ông trời không thể tra ra được trường sinh đạo quả, cũng có thể biết tuổi tác của Chu Dịch có bất thường, sau đó dựa theo thiên luật nào đó, xảy ra một số sự việc tưởng chừng như ngẫu nhiên nhưng thực ra lại là những việc đã định sẵn.

Từ trước tới nay chưa từng có sự trùng hợp như vậy, chẳng lẽ là thực lực không đủ mạnh? Chu Dịch thu hồi ánh mắt, ông trời đã úp cái mũ cho người, phải cầu xin. Ngưu Nhi, truyền tin cho Tôn Trường Sinh và Dương Huyền, đến động Ma Vân dự yến!

Ồ!

Hoàng Ngưu thấp giọng đồng ý, nó cảm thấy Trường Tiên vạn năm dừng dừng, tâm tình dường phát sinh biến hóa, không biết tại sao lại có chút nóng lòng.

Mấy ngày sau. Hai đốn quang trước sau rơi xuống.

Tôn Trường Sinh nhìn Dương Huyền, kinh ngạc nói: Sư đệ vậy mà kết đan rồi, tốc độ tu luyện này cũng không tệ đó! Cao tầng kiến linh, sau đó thì sẽ chậm lại.

Dương Huyền làm theo lời chỉ dạy của Vu thần, trong lúc tu hành cũng học hỏi pháp lực từ người khác nữa, từ lúc sống ẩn dật ở Đào Sơn ngộ ra được nhiều tiên đạo.

Linh căn có thể kích động linh khí, cũng là tu luyện căn bản, Dương Huyền thì trực tiếp nuốt linh dược, dược vào khí lực mạnh mà tu luyện hóa, hơn ba trăm năm độ kiếp kết đan.

Tiến vào trong động.

Nhìn thấy chiếc bàn đá vuông vắn, Chu Dịch và Hoàng Ngưu phân thành trái phải.

Nhị ca, Huyền sư đệ, tới nếm thử loại rượu tám ngàn năm này!

Chương 694: Hồn Nguyên Thanh Liên.

Chu Dịch mở phong cấm, tản ra hương rượu nồng nặc, mắt thấy rượu trong chén giống như ngọc thạch hồ phách. Rượu ngon như vậy, trên trời chưa từng có.

Tôn Trường Sinh sau khi ngồi xuống thì giới thiệu: Tam đệ, vị này là sư đệ thay mặt sư phụ thu nhận đồ đệ, Dương Huyền, từ nay bốn người chúng ta sẽ như huynh đệ, trên trời dưới đất tung hoành vô địch!

Trong lòng Chu Dịch đè nén hỏa khí, cười nói: Vậy thì gọi là tứ đệ? Lý thì phải như vậy.

Dương Huyền chấp tay nói: bá kiến tam ca, nhị ca, đại ca! Năm đó phụ mẫu ta ẩn cư ở núi Thanh Vân, nếu không nhờ đại ca tam ca chăm sóc, có lẽ sớm đã bị ma đầu bắt đi rồi.

....

Chu Dịch giả vờ kinh ngạc, giả vờ nghĩ lại một lúc, nói.

Khoảng một ngàn năm trăm năm trước, có một đôi vợ chồng đến chân núi, bần đạo tình cờ xuất quan, triển pháp tiêu diệt ma đầu, chẳng lẽ là phụ mẫu của tứ đệ?

Bá tạ tam ca.

Dương Huyền vội vàng đứng dậy hành lễ nói: phụ mẫu ta thường xuyên nhắc tới chuyện này, rất là cảm kích, hôm nay biết được ân công, cảm kích rơi nước mắt.

Đây là duyên phận!

Chu Dịch vội đỡ Dương Huyền dậy, hận không thể cho mình một cái bạt tai, quyết định sau này bớt lo việc bao đồng.

Hành thiện tích đức chưa chắc đã có báo tốt, chỉ cần ông trời không muốn người sống tốt, vậy thì làm một vạn chuyện tốt, nghiệp lực ngược lại còn tăng đến một ngàn cái đầu bò!!!

Tôn Trường Sinh thấy cảnh này, thì kích động gãi đầu gãi tai.

Lão Tôn được Ngưu ca chỉ điểm cầu tiên, tứ đệ được hấn truyền đạo, tam đệ lại cứu phụ mẫu của tứ đệ, tương lai tam đệ

đốt phá Nhân Tiên, Thiên Đình mà dám ngăn, đánh nát Thần Châu cũng không hối tiếc!

Dương Huyền gật đầu nói: nên phải như vậy!

Khỏe miệng Chu Dịch giật giật, hai tên gia hỏa này gần đây nghiệp lực sẽ không ít.

Ồ!

Hoàng Ngưu nhanh chóng đổi chủ đề, đừng tiếp tục nói cái đề tài đập nát Thiên Đình hủy diệt Thần Châu các loại, nghe giống như bốn đại ma đầu tụ họp, hắc cười nói.

Bốn huynh đệ chúng ta, ba người tiên thiên ngàn cước, một người là Vy tộc thượng cổ, thật sự là huyền ảo!

Chu Dịch khẽ gật đầu, Ngưu Nhi vẫn là chiếm được lòng trầm, hắc rót rượu cho bốn người, lại lấy ra rất nhiều linh quả quý hiếm, thuận theo nói.

Tứ đệ, nghe nói Vu tộc, trong điển tịch chỉ có ghi chép lại mấy câu, vẫn mong thỉnh giáo nguyên nhân vì sao lại bị tiêu diệt?

“Cái này Lão Tôn biết, đây thật sự là một bí mật lớn.”

Tôn Trường Sinh không đợi Dương Huyền mở miệng, hắc nóng lòng muốn khoe khoang, nhưng cũng biết thi triển pháp ngăn người ngoài nghe được cuộc nói chuyện: thời thượng cổ, trên thế gian này chỉ có Vu tộc và Nhị tộc.”

Sau đó lặp lại lời của Vu thần một lần, chỉ có nhân tộc là khách ngoại lai, đã là chuyện nghe rợn cả người.

Chu Dịch thỉnh thoảng hỏi một hai câu, biết được nghiệp lực nhất định phải có vật bảo trấn áp, biết được sau thi thiên trụ bị đứt mới có thể khôi phục, Thiên đạo cũng có quy luật vận hành của mình.

Chu Dịch nói: như vậy xem ra, thế giới với thế giới không phân cao thấp, chỉ có phân thắng trầm mạnh yếu. Thực là như vậy.

Dương Huyền nói: Sau khi trên trời xuất hiện lỗ thủng, không chỉ có tu sĩ tiên giới mà còn có rất nhiều khách dị thế. Theo như lời Vu thần nói, một thế giới trôi nổi trong hư không vô tận, giống như những bong bóng lớn.

Thế giới này xuất hiện lỗ hổng, sinh linh lang thang trong hư không, có thể dễ dàng bị lọt vào! Chu Dịch hơi nheo mắt lại, đột nhiên xuất hiện ý nghĩ kỳ quái.

Có lẽ kiếp trước của hắn cũng trôi nổi trong hư không vô tận, tương lai nếu thực lực đủ mạnh, có thể tìm được vị trí của mình.

Chỉ là tìm được thì sao, một vạn năm quá lâu, tất cả mọi người đều đã qua đời. So với thế giới này, nó đã trở thành một nước xa lạ!

Chu Dịch thu hồi tâm tư, nói: Tứ đệ, có thể xem Thiên trụ, vật bảo bối của trời đất này, có lẽ sẽ ngộ ra nhiều điều huyền diệu.

Đương nhiên.

Dương Huyền không chút do dự, từ trong tay áo lấy ra thiên trụ.

Cành cây xanh lục, giống như vật sống, thời thời khắc khắc đều có thể tản ra linh khí, không phải sau khi hấp thụ linh được mà phân tán, mà là sinh trưởng từ trong hư không.

Kiến Mộc!

Chu Dịch lập tức cảm giác được vật này là một đoạn Kiến Mộc, nhưng không phải là gốc, nhưng so với gốc còn mạnh hơn rất nhiều.

Thực sự rất huyền diệu, chỉ là sinh trưởng ngàn vạn năm, chúng ta cũng không đợi được đến ngày đó để nhìn. Hắc hắc hắc, vậy phải xem bản lĩnh của tứ đệ rồi.

.....

Tôn Trường Sinh cười kỳ quái: mấy trăm năm, Đào Sơn lại có hậu duệ Vu tộc, ngàn năm nữa số lượng nhất định sẽ vượt qua mười vạn, có thể triển pháp thúc chín.

Dương Huyền sớm đã không còn là một cậu bé như trước, đã trải qua rất nhiều chuyện người, trịnh trọng gật đầu. Chuyện này liên quan đến sự hưng thịnh của Vu tộc, ta phải tiếp tục cố gắng!

Chu Dịch thấy trong mắt Dương Huyền ngập tràn khâm phục, việc này thật sự là một người sinh sôi một tộc, may là Vu tộc

không như nhân tộc, nếu không thì sẽ mệt chết.

Tứ đệ, có thể thi triển tài năng của mình, để bản đạo mở rộng tầm mắt được không?

Đương nhiên có thể, pháp này xuất phát từ Vu Tổ, truyền thuyết nói rằng xuân thần, mộc thần, cai trị tất cả linh vật hành mộc trên thế gian.

Dương Huyền tay bấm pháp quyết, trong lòng bàn tay nứt ra thần quang màu xanh lục, ngưng tụ thành chất lỏng màu xanh lục bảo. Nước hòa vào kiến mộc, sức sống càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Pháp thuật này.

Chu Dịch cẩn thận cảm nhận, nước màu xanh lục rất giống với ngọc lộ tạo hóa, nhưng loại trước tiêu hao là khí huyết, loại sau là tiêu hao thọ nguyên.

Sau khi suy nghĩ một lúc, lập tức ngộ ra nguồn gốc của ngọc lộ.

Tu sĩ đối với linh dược rất phụ thuộc, tiên giới sau khi xâm chiếm thế giới này, khi thấy thần thông linh dược thúc chín chắc chắn sẽ thấy thèm. Sau nhiều lần sửa đổi, từ thần thông của Vu tộc biến thành Ngọc Lộ quyết.

Chương 695: Hồn Nguyên Thanh Liên (2)

Đáng tiếc Ngọc Lộ quyết tiêu hao thọ nguyên, cái giá để trả thúc chín linh vật vạn năm quá lớn, khiến phương pháp này rất vô bổ. Kiến Mộc, Ngọc Lộ quyết, Vu tộc, Tiên đạo.

Chu Dịch kết nối tất cả thông tin, mơ hồ đoán được ông trời muốn cái gì, nhưng vì cái gọi là thiên đạo là một quy luật vô ý thức, vậy thì nhất định phải vận dụng tốt.

Không thể lúc nào cũng tự mình làm việc!

Mấy vò rượu đã được rót vào bụng, không khí nhanh chóng náo nhiệt lên.

Uống rượu, uống rượu.

Uống, chúc tam ca sớm Phản Hư!

Mùi vị quả đào linh này rất huyền ảo, tam đệ lấy ở đâu ra vậy?

“Cây đào linh năm ngàn năm tuổi, nếu không bị phong ấn, sớm đã hóa thành đại yêu bay đi rồi...”

Một người một bò, một khỉ một vu.

Bốn tộc cùng nhau vui vẻ, tiệc tùng hơn nửa năm mới giải tán.

...

Đông Hải.

Độ sâu vô tận.

Một đạo đôn quang bay từ trên trời.

Chu Dịch ngồi khoanh chân trên lưng Hoàng Ngưu, cẩn thận cảm nhận, nói: “Chính là ở đây.”

Động Côn Luân bị chôn vùi dưới đáy biển, bởi vì nằm ở chỗ tuyệt linh, trận pháp cấm chế hoàn toàn vô dụng, những châu bảo to bằng nắm tay bị nước biển cuốn trôi, bị cá nuốt chửng.

Ngàn năm trôi qua, đã dịch chuyển đi ngàn dặm.

Hoàng Ngưu lao xuống nước, thấy một chiếc vỏ sò to như cái cối xay, sau khi mở ra thì lấy động Côn Luân trong vắt như pha

lê.

“Hai ngàn tám trăm năm trôi qua, Linh sâm oa oa nhất định là nhớ chúng ta!”

Thân hình Chu Dịch lắc lư, thuận thế chui vào trong động.

Linh khí cực kỳ nồng đậm lan tràn khắp bề mặt, nửa phía trên của cả thiên dodonhj đã ngưng kết thành nước, khiến nó trông giống như một kỳ cảnh, biển trên bầu trời.

“Với linh khí như vậy, Linh Sâm oa oa ngủ cũng có thể đột phá thần hóa rồi.”

Chu Dịch liếc nhìn qua, thấy ở chính giữa động, dưới cây Kiến Mộc.

Một thanh y tiểu đạo đồng đang ngủ say, tay trái hạt đào đầy đất, tay phải cầm vò rượu.

“Tên này...”

Chu Dịch tròn tròn mắt, hóa thành một con quỷ hung tợn, hưng phấn kêu: “Thiên mệnh ở ta, vậy mà có được địa thế tốt như thế này!”

Linh Sâm oa oa đột nhiên mở mắt, nhìn thấy một con quái vật ba đầu sáu tay thì ôm đầu bỏ chạy.

Chu Dịch vung tay bắt lấy Linh Sâm oa oa, cười quái dị chuẩn bị nuốt xuống.

“Đừng ăn thịt ta, ta vừa già vừa khô.”

Linh San oa oa liên tục cầu xin: “Ta biết chỗ có linh dược, linh dược vạn năm, còn có linh đan linh tử...”

Chu Dịch hỏi: “Ở đâu có?”

Linh Sâm oa oa chỉ tay về phía đạo quan nói: “Ở bên kia.”

Chi Dịch mang theo nó tới, vừa mới đáp xuống mặt đất thì bất ngờ có hai thanh kiếm lao tới.

“Kỹ thuật chả ra sao.”

Một ngum khí thổi nhẹ tới, phong thần cuộn lên, thổi bay thanh kiếm.

Cùng lúc đó, vô số dây leo huyết sắc từ dưới đất chui lên dày đặc, bao bọc Chu Dịch bên trong, hai thanh phi kiếm lại đánh tới, dừng ở trên cổ Chu Dịch.

Linh San oa oa nhân cơ hội thoát ra, đứng ở trên mặt đất đặc ý nói: “Các người, cũng không đi nghe ngóng xem, ông đây có thân phận gì?”

Thân ảnh Chu Dịch lóe lên, hóa thành bộ dáng ban đầu, cười hỏi.

“Nhà ngươi có thân phận gì?”

“Trưởng Tiên!”

Linh Sâm oa oa kích động nhảy lên trên vai, ôm lấy Chu Dịch mà khóc lớn.

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Đây là làm sao thế?”

Linh Sâm oa oa nức nở: “Ta còn tưởng rằng Trưởng Tiên không cần ta nữa.”

“Sao lại thế được.”

Chu Dịch vuốt ve hai chiếc lá trên đầu Linh Sâm oa oa, giống như động tác đã làm hàng ngàn năm trước, cười nói: “Ngày nào thọ nguyên của người tận, ta cũng sẽ từ trong luân hồi mang người trở về!”

“Hi hi hi!”

Linh Sâm oa oa tâm tính trẻ con, buồn đến nhanh, vui cũng đến nhanh, nhảy nhót trên cây táo, rồi đến trước cây nho.

“Trưởng Tiên, Thanh Phong, Minh Nguyệt đều trở về rồi.”

“Ừm.”

Chu Dịch đứng ở dưới gốc cây, cảm nhận được khí tức quen thuộc nói: “Bị nhốt ở trong hang động này suốt cuộc là cách ly với thế giới, khiến người chậm trễ hóa hình, chúng ta bây giờ đến núi Thanh Vân.”

Đình la la!

Cành cây đung đưa, lá va vào nhau, dường như đang cười vui vẻ.

Chu Dịch lại đi đến trước cây Kiến Mộc, nhìn cây cổ thụ cao trăm trượng, trăm mặt hồi lâu.

Sau đó thi triển Ngọc Lộ quyết, tiêu hao vạn năm thọ nguyên, ngưng thành một tinh thể màu xanh đậm có kích thước bằng bàn tay, một mình lăm bằm.

“Nếu như người đồng ý giao dịch, thì lấy cái tạo hóa Ngọc Lộ này!”

Ông Ông!

Kiến Mộc tản ra một cảm giác khao khát tốt độ, từng tia thần quang rơi xuống, cuốn lấy tạo hóa Ngọc Lộ, nhập vào trong thân cây.

Chu Dịch nhẹ nhàng vuốt ve, Kiến Mộc phát ra một loại cảm giác ẩm ướt, gần gũi, vui sướng.

.....

Phía tây Đông Sơn.

Cách mười chín vạn dặm, có một ngọn núi tên Chân.

Trong núi có rất nhiều linh ngọc, ngoài ra còn có linh vật độc nhất gọi là huyết thạch thần.

Huyết thạch thần có thể dùng để luyện đan, luyện pháp khí, số lượng cực kỳ hiếm thấy, hàng trăm tu sĩ khai khoáng tìm kiếm suốt mười năm mới tìm được một viên duy nhất. Nghe nói viên đá này được hình thành từ huyết khí tưới nhuần sau khi đại thần thượng cổ rơi xuống.

Ba ngàn năm trước, Chân Sơn thuộc sở hữu của Bồ Thiên giáo.

Bây giờ nó được Thiên Đình và Bồ Thiên giáp cùng liên thủ khai tác, linh vật thu được được chia năm mười năm mười.

Hôm nay.

Trên đỉnh núi có một đạo thần quang màu xanh, xông lên bầu trời, nối liền trời và đất, lập tức kinh động đến các tu sĩ khai khoáng, sôi nổi bay lên đỉnh núi nơi vật bảo xuất hiện.

Sơn Thần giám sát tay bấm pháp quyết, nâng cấp trận pháp cấm chế để bao trùm toàn bộ ngọn núi, nghiêm giọng quát.

“Linh vật trong núi đều thuộc về Thiên Đình, các ngươi dám vi phạm Thiên quy sao?”

Những người thợ mỏ không còn cách nào khác ngoài việc từ bỏ suy nghĩ, cho dù có liên thủ giết chết Sơn Thần, cường đoạt vật bảo, cũng chạy không thoát khỏi sự truy đuổi của Thiên Đình.

Chương 696: Hồn Nguyên Thanh Liên (3)

Sơn Thần bay lên đỉnh búi, nhìn thấy có một vết nứt, bên trong có một đóa hoa sen.

Sắc hoa màu chàm, còn chưa nở, tản ra mùi thơm huyền diệu.

“Đây là...”

Sơn Thần cẩn thận quan sát, chỉ thấy hư không xung quanh đóa hoa vặn vẹo, khi gió thổi qua thì sự méo mó này càng rõ ràng hơn, phảng phất như không tồn tại trên thế gian.

“Đây là Hồn Nguyên Thanh Liên!”

Một giọng nói từ phía sau truyền đến, Sơn Thần cảm nhận được sát ý, không chút do dự thi triển bí pháp chạy trốn.

“Thật xin lỗi đạo hữu!”

Đạo nhân thanh âm thương hại, nhưng đòn tấn công lại vô cùng tàn nhẫn, dùng thất tinh kiếm chém thể xác và linh hồn của Sơn Thần thành tro bụi.

“Vật này có liên quan đến sự yên bình của Thần Châu tuyệt không thể rơi vào trong tay núi Thanh Vân...”

Điện Lăng Tiêu.

Thiên Đế ngồi thẳng lưng, quần thần đứng nghiêm.

Ở giữa điện có một chiếc gương, trên đó chiếu hình ảnh của núi Dục Sơn.

Người nắm quyền đương thời của Bồ Thiên Giáo, chủ giáo Kinh Lăng Tử thúc động linh bảo, bằng một thanh kiếm giết từng tu sĩ khai khoáng, Sơn Thần.

Lại triển pháp trận ma hỏa, đốt cháy ngọn núi thành tro bụi.

Sau đó thi triển các loại diệt hồn, pháp thuật để che đậy, dọn dẹp hiện trường sạch sẽ, cho dù chân thân của Tiết Thiên Giáo triển pháp chiêm toán, cũng không thể tìm ra được thủ phạm thực sự là ai.

Dương Huyền đứng đầu nhóm quần thần bên trái, thấy được cảnh này không khỏi bật cười.

“Hay cho một chương giáo của Bồ Thiên Giáo, hay cho một chính thần Thiên Sơn, đường đường là một chân thần của Thiên Đình, là người đứng đầu chính đạo lại làm một công việc như giết người diệt khẩu, so với ma đầu còn điêu luyện hơn, không biết đã có bao nhiêu người chết oan rồi?”

Chư thần Thiên Đình nghe vậy thì da mặt co giật, nhìn Dương Huyền bằng ánh mắt kỳ lạ.

Sáng sớm nay.

Chính thần Dương Huyền từ trước tới nay chưa bao giờ thượng triều, vậy mà đột nhiên đến điện Lăng Tiêu, nói có chuyện tốt mời mọi người xem, sau đó thì là cảnh vừa rồi.

Trong lòng chư thần rơi lộp bộp, cái tên Dương Huyền này đến Thiên Đế là Lão Tổ cũng không nhận, nói là bồi phạt quá xa cũng coi như miễn, tương lai Triệu Dao đăng cơ làm Đế, lẽ ra nên đứng ở bên Thiên Đình, kết quả lần đầu tiên thượng triều đã náo thành thế này.

Hiển nhiên là sẽ bị các chư thần Thiên Đình xa lánh, cũng không biết núi Thanh Vân đã cho hấn bùa mê thuốc lú nào nữa!

Phía trên.

Sắc mặt Thiên Đế âm trầm, hần nhận ra Hỗn Nguyên Thanh Liên.

Vật bảo này xếp vào hàng tiên thiên, là bảo vật ngàn năm hiếm có, Thiên Quân dùng nó thì tỷ lệ độ kiếp thành công có thể tăng lên mười hai mươi phần.

Đừng thấy chỉ có mười hai mươi phần mà đánh giá thấp nó, tu sĩ Tam giáo viên mãn hóa thân, người nào không phải là thiên phú dị bẩm chứ, thần công diệu pháp vô số, có lẽ chỉ kém một bước nữa tới cửa độ kiếp thành công.

“Lư ái khanh, Bồ Thiên Giáo muốn làm gì?”

Loại câu hỏi này vốn đã khắc nghiệt, chỉ thiếu nước nói Bồ Thiên Giáo có phải muốn mưu phản hay không!

Lại Bộ Thượng Thư Lư Tinh đứng ra, khom người nói: “Bệ hạ, sư huynh lúc này nhất định là đang hồ đồ, thần sau khi về núi sẽ thuyết phục huynh ấy trả lại Thanh Liên cho Thiên Đình.”

“Đây thực sự là thuyết phục sao?”

Dương Huyền giễu cợt: “Chỉ sợ là không về Thiên Sơn, mà là đóng chặt cửa núi, không hỏi thế sự, chỉ đợi Nhân Tiên xuất thế ấy chứ!”

Lục Tinh hừ lạnh: “Chiến Thần không cần phải nói linh tinh vu không, Bồ Thiên Giáo là một trong những vị sáng lập Thiên Đình, sao có thể mưu phản, ngược lại Chiến Thần lại lịch không rõ, nhiều lần xúi giục.”

“Lai lịch của ta không rõ?”

Dương Huyền tỏ vẻ đau khổ, ủy khuất nói: “Lão tổ tông, chư thần của ngài nói ta như vậy, há chẳng phải phủ nhận quan hệ của chúng ta, khổ cho văn bối còn nghĩ hiền dăng tiên thiên linh vật!”

“Người...”

Lư Tinh tức muốn thổ huyết, thứ nhất hắn chưa từng thấy một Nhân Tiên nào da mặt lại dày như vậy, thứ hai bởi vì Hỗn Nguyên Thanh Liên mà cảm thấy lòng đau nhò máu.

Bồ Thiên Giáo thật sự xuất hiện Nhân Tiên, ngày đó có thể bảo Thiên Đế thoái vị, một người có đức sẽ lên ngôi!

Thiên Đế liếc nhìn Dương Huyền, đối với lời hắn ta nói một chữ cũng không tin.

Tính cách này, có chút giống với Thiên Sư năm đó, không cần mặt mũi, không có giới hạn, khó trách lại thân thiết với núi Thanh Vân, quả thực là nhất mạch tương truyền.

“Lư ái khanh, mặc dù Chiến Thần nói không có đạo lý, nhưng để tránh khỏi nghi ngờ, vẫn là bảo người khác đến hỏi.”

Thiên Đế không cho Lư Tinh cơ hội mở miệng, tiếp tục nói: “Giáo chương Bồ Thiên Giáo tàn sát chính thần, giết người xằng bậy, tu hành ma thuật, tiếp tục vi phạm Thiên luật, hình bộ, binh bộ, thái tuế bộ nghe lệnh!”

“Có thần.”

Phụ trách hình bộ chính là chân thần Tiệt Thiên giáo Cảnh Hóa Tử, không thể chờ đợi được nữa mà bước ra: “Thần nhất định không phụ sự mong đợi của bệ hạ, thu hồi bảo vật về Thiên Đình!”

Chư thần binh bộ, thái tuế bộ nhận lệnh, nhưng thần sắc có mấy phần khó chịu.

Thiên Đình mỗi khi xảy ra chuyện, bọn họ đều là những người đứng đầu, sau khi xong việc nhất định phải chuyển sang bộ phận khác nhàn hơn!

Mười hai chân thần của ba bộ đã tập hợp mười vạn thiên binh trên Thiên Đình, cuôi mây một đường bay hướng Thiên Sơn.

Tuân theo ý chỉ của Thiên Đế, trên đường đi không có bất kỳ che đậy nào cả, uy lực thần quang chói mắt, trông đánh đòn đập cả quăng đường, chỉ sợ những tu sĩ không nghe không thấy được

Giới tu tiên bỗng nhiên trở nên náo nhiệt, bọn họ đi theo phía sau Thiên binh đến xem náo nhiệt.

....

Thiên Sơn.

Kinh Lăng Tử sau khi xử lý xong việc, liền mang Hồn Nguyên Thanh Liên về đến chính điện của chương giáo.

Cẩn thận suy nghĩ, vật này nên đưa cho ai dùng.

“Trong giáo có Thiên Quân độ kiếp, tổng cộng có bảy vị, cũng đều đạt đến cảnh giới viên mãn hóa thân, chỉ là...”

Chương 697: Chân Tiên đến.

Sắc mặt Kinh Lăng Tử thay đổi, sao hắn lại không biết, sau khi Nhân Tiên xuất hiện sẽ chiếm lấy vị trí chưởng giáo, thậm chí còn mở lại con đường thăng thiên.

Một khi thăng thiên, Tổ sư thượng giới biết được tình hình hạ giới, nhất định sẽ đại phát lôi đình.

“Tông môn là của mọi người, quyền lực là của bản đạo, cũng đừng nghĩ tơ tưởng, bản đạo thân là chưởng giáo, phải đặt vị trí của Tông môn lên hàng đầu...”

Kinh Lăng Tử ngàng đầu nhìn Hồn Nguyên Thanh Liên, linh vật đang lơ lửng trong không trung, rễ cây của nó trực tiếp xuyên qua hư không, hấp thu hồn nguyên khí để sinh trưởng.

“Sớm biết Dụ Sơn có tiên thiên linh vật, bản đạo năm đó không nên dùng hương hỏa phong thần! Ý niệm sai lầm, con đường trường sinh liền bị cắt đứt! Nếu không bản đạo sao phải giấu Thanh Liên, chuyển thế trùng sinh?”

“Hoặc là sống tốt tu luyện, đoạt xá ý thức Thanh Liên...”

Kinh Lăng Tử đang suy nghĩ bay bổng, đột nhiên thân thể hương hỏa chấn động, xuất hiện những vết nứt, giống như lúc nào cũng có thể sụp đổ.

“Đáng chết, ma tâm!”

Dùng tay cuộn Thanh Liên lại, Kinh Lăng Tử trốn vào động phủ tiềm tu.

Mấy ngày sau.

Kinh Lăng Tử đang giải quyết ma tâm, nghe thấy một tiếng động lớn làm rung chuyển toàn bộ Thiên Sơn, lại nghe thấy giọng nói chế nhạo của kẻ thù cũ.

“Tên khốn, ngươi tham ô bảo vật Thiên Đình, vi phạm Thiên quy, cùng ta lên Thiên Đình một chuyến!”

Bên ngoài Thiên Sơn.

Mười vạn thiên binh kết thành trận thế, bao vây Bỏ Thiên chưởng ở bên trong, mười vị chân thần tọa trấn trong đó, vô

lượng hương hỏa thần lực bao trùm phạm vi ngàn dặm, không một tu sĩ nào có thể trốn thoát.

Cảnh Hóa Tử dẫn đầu đọc ngọc chiếu của Thiên Đế, công khai những chuyện ác mà Kinh Lăng Tử đã làm.

Những tu sĩ theo đuôi nghe được nội dung trong ngọc chiếu, thì ý nghĩ hưng phấn đến xem náo nhiệt ban đầu bị dập tắt một nửa, nhao nhao cười đồn quang tán về các hướng.

Với trận thế như vậy, nói không chừng sẽ xảy ra đại chiến giữa Thiên Đình và Bồ Thiên Giáo, dư âm có thể hủy diệt vạn dặm.

Ba ngàn dặm về phía đông.

Không trung.

Chu Dịch đứng trên đỉnh mây, nhìn về Thiên Sơn phía xa, trong lòng suy nghĩ quay cuồng.

Năm đó để người lập ra Thiên Đình, lập ra Tam giáo, ai cũng đều có lòng oán hận, bình thường thì trông có vẻ điềm tĩnh, bây giờ có cơ hội lấy lại tất cả những gì đã mất, cũng sẽ có lòng vui sướng!

Ồ!

Hoàng Ngưu gầm lên một tiếng dài, nó biết nguồn gốc của Chu Dịch, cũng tự hiểu được tình thế, liền hỏi Chu Dịch có muốn ra tay không.

“Để Thiên Đình đấu với Bồ Thiên Giáo, thăm dò nội tình của Tông môn này.”

Thương thủy long cung thậm chí không phải là một giáo phái lớn, nhưng lại có bảo vật như lục long hoàn, Bồ Thiên Giáo là chi của tông môn Kim Tiên, làm sao có thể không có con át chủ bài.

Tôn Trường Sinh nghi hoặc nói: “Mặc dù tiên thiên linh vật trân quý, nhưng Bồ Thiên Giáo cũng sẽ không xé rách mặt nhỉ?”

“Lúc bình thường đương nhiên sẽ không.”

Chu Dịch chỉ vào bầu trời nói: “Bây giờ, bản đạo thân mang thiên mệnh, trong lòng đều muốn vạn sự vạn vật thành, Bồ Thiên Giáo tự nhiên sẽ cùng Thiên Đình tranh đấu!”

Dương Huyền nghe vậy, thì có chút suy nghĩ.

Vu thần từng nói về thiên mệnh, còn đáng sợ hơn so với những người có mệnh khí vận, trong thế giới mà người là thiên mệnh, hoàn toàn không thể chống lại nó.

Rõ ràng giành được toàn thắng, nhưng ngay sau đó trên trời liền giáng xuống một thiên thạch.

Mắt thấy chém giết ngay tại trận, không hiểu liệu có thể lực lớn nào đến cứu.

“Tam ca, Vu thần từng nói với ta, thiên mệnh không dễ đảm đương, nghe nói có vay có trả.”

“Tứ đệ yên tâm.”

Chu Dịch khẽ gật đầu nói: “Thẻ ngân hàng của bản đạo... không có hạn mức!”

Dương Huyền nghe vậy có chút bối rối, nhưng cũng biết trong lòng Chu Dịch có tính toán, liền quay đầu nhìn về phía Thiên Sơn.

.....

Hai bên cãi vã qua lại, sự tức giận dâng lên cao.

Thiên Đình chiếm thế thượng phong, vẫn có đủ kiên nhẫn để cầm cự trận chiến, nhưng chưa từng nghĩ đến Bồ Thiên Giáo lại động thủ đầu tiên.

Chương giáo Kinh Lăng Tử vốn đã có ma tâm, cảm thấy vị chân thân này cũng chẳng ra làm sao cả, lại bị kẻ thù chế nhạo, trực tiếp rút ra thất tiên kiếm, chém Cảnh Hỏa Tử thành hai mảnh.

“???”

Chư thần Thiên Đình sửng sốt một lúc, sau đó bùng lên giận dữ.

Mấy nghìn năm nay, Đông Thắng Thần Châu vẫn nằm dưới sự thống trị của Thiên Đình, Tam Tiên Tông chỉ là một bộ phận trong đó, bây giờ trước thì vi phạm Thiên quy, sau thì ra tay khiêu khích, há có thể không tức giận!

Cho rằng ai cũng là Tôn Trường Sinh à?

Cảnh Hóa Tử khôi phục lại thân thần, cảm nhận được thần chí đang từ từ lạnh lại, lập tức hạ lệnh!

“Đạp nát Bồ Thiên Giáo, bắt Kinh Lăng Tử!”

Đông Đông Đông—

Tiếng trống kích vang lên, mười vạn thiên binh liên thủ bày trí trận pháp, hóa thành cái cối xay lớn che lấp mặt trời, va chạm với đại trận bảo hộ Tông môn của Bồ Thiên Giáo.

Đệ tử Bồ Thiên Giáo kinh ngạc trước sự dũng mãnh của cường môn, thấy giáo phái của mình bị tấn công thì không cần biết đúng sai, mà sôi nổi ra tay tấn công hướng về thiên binh.

“Giết!”

“Thách nhà ngươi!”

“Xem thần lôi của bản tọa đây!”

Những giọng nói vang vọng khắp bầu trời, dưới sự gia trí của mười vị chân thần, hộ Tông đại pháp trận rất nhanh liền tan vỡ.

Sau vô số năm, Thiên Sơn lại một lần nữa lộ diện ở Đông Thắng Thần Châu.

Uy áp vô tận quét qua, đình lâu, đình các sụp đổ, cung điện đạo quan sứt lún, tiên cảnh của Bồ Thiên Giáo chớp mắt liền biến thành một đồng đồ nát.

“Thiên đạo vô lượng!”

Kinh Lăng Tử bay lên không trung, tay cầm thất tinh kiếm, hai mắt đỏ ngầu như máu, ngửa mặt lên trời gào thét thảm thiết.

“Bản đạo hồ thẹn với liệt tổ liệt tông, hôm nay thân thể tàn tạ, thỉnh liệt tổ liệt tông hạ phàm, chứng cho uy danh của Bồ Thiên Giáo.”

Chương 698: Chân Tiên đến (2)

“Đáng chết! Hắn muốn triệu hoán chân tiên, điên rồi sao!”

Cảnh Hóa Tử hai mắt sắp nổ tung, không hiểu được cách làm của Kinh Lăng Tử, Hồn Nguyên Thanh Liên trân quý, nhưng cũng không đáng để hy sinh tính mạng chân thân, càng không đáng kinh động đến thượng giới Lão Tổ.”

“Giết lấy hắn!”

Cảnh Hóa Tử là người đầu tiên ra tay, đầu ngón tay hóa ra lôi quang xé nát hư không, bắn thẳng về phía Kinh Lăng Tử.

Chân thân khác hoặc là dùng pháp bảo, hoặc là thi triển phép thuật, thế phải ngăn cản Kinh Lăng Tử đang phát điên.

Ở phía xa.

Chu Dịch thấy sự thay đổi này thì bấm đầu ngón tay, bất đắc dĩ nói.

“Thiên mệnh này thật quá không đáng tin, vậy mà để Kinh Lăng Tử nhận ra, cảm nhận được đại kiếp của Bồ Thiên Giáo, trực tiếp hy sinh mạng của mình để triệu hoán Lão Tổ!”

Chu Dịch miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng lại thở phào một hơi.

Điều này chứng tỏ, cái gọi là ông trời, thiên đạo, chẳng qua là quy luật huyền ảo, hoàn toàn không thể bóp méo ý chí của sinh linh, cũng có nghĩa là người có thể thắng trời.

Ồ!

Hoàng Ngưu kêu một tiếng, hỏi có cần ra tay không.

Ba vị Nhân Tiên đánh đến, Kinh Lăng Tử lập tức biến thành tro bụi, căn bản không thể mời được chân tiên.

Tôn Trường Sinh gãi đầu gãi tai, tính hắn ưa náo nhiệt, hận không thể dùng Thần côn đánh qua đó, khiến hỗn loạn càng thêm lớn.

Chu Dịch lắc đầu nói: “Chúng ta ở đây xem náo nhiệt, nhưng không nhúng tay vào, lần này tạm thời ngăn cản Chân Tiên,

lần sau có khả năng là Kim Tiên!”

Đã sống một vạn năm, tính cẩn thận đã trở thành thói quen trong tiềm thức!

Cho dù Chu Dịch tràn đầy hứng thú, muốn biết Thiên Sơn, lấy lại tất cả những gì thuộc về mình, cũng có thể ở khoảnh khắc tiếp theo nhiệt huyết cũng sẽ tiêu tan, biến mất.

Thiên Sơn.

Phép thuật thần thông của chư thần bao bọc Kinh Lăng Tử, thân thể của hắn ta phá vỡ chục lần.

Tuy nhiên, Kinh Lăng Tử lập tức khôi phục lại, khó có thể hoàn toàn giết được hắn, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn triển pháp.

Hai mắt Kinh Lăng Tử đỏ ngầu, giống như ma đầu nhưng cũng càng giống chân thần, lạnh lùng quét về bốn phía, giọng nói chói tai tàn nhẫn.

“Muộn rồi!”

“Tổ Sư đến, các ngươi đều phải chết!”

Lời vừa dứt, sắc đỏ trong mắt hắn nhạt dần, biến thành lãnh đạm như sắt, pháp lực khí tức hỗn loạn khôi phục về vẻ yên tĩnh, nhưng lại không ngừng dâng cao, cho đến khi đạt đến giới hạn.

Kinh Lăng Tử đứng ở giữa không trung, không cần triển pháp, hành động, hư không xung quanh không ngừng vỡ vụn.

Loại pháp lực này, trời đất không dung nạp được!

Hắn dùng ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn chư thần, sau đó đứng ở trên người Cảnh Hóa Tử, vung tay đến, vạn cổ hắn ta như vạn cổ một con gà.

“Tiền bối, bản đạo bị oan.”

Cảnh Hóa Tử cao giọng nói: “Vãn bối chỉ nghe theo lệnh của Thiên Đình hành sự, căn bản không có ý định đánh Bỏ Thiên Giáo, là Kinh Lăng Tử chủ động khiêu khích ta!”

Các chư thần khác ồn ào mở miệng, thuật lại rõ ràng chuyện của Kinh Lăng Tử.

“Kinh Lăng Tử” chậm rãi nói: “Bản tọa Thiết Quân Tiên, năm đó chính tay ta kiến lập Thiên Đình, nhưng chưa bao giờ nghe nói Thiên Đế có quyền trừng phạt giáo chủ Bồ Thiên Giáo!”

“Thiết Quân Tiên?”

Chư thần lập tức nhớ đến những cái tên được khắc phía sau Phong Thần Bảng, Thiết Quân Tiên nằm trong mười vị trí đầu!

“Tiền bối, hôm nay không giống ngày trước, Bồ Thiên Giáo ngàn năm chưa có người thăng cấp thành Nhân Tiên...”

Không cần phải nói hết về sau, Thiết Quân Tiên lập tức hiểu rõ, thậm chí đoán được thể hệ Nhân Tiên đứt đoạn là có liên quan đến Thiên Đình, nhưng thời gian đến đây có hạn, cũng khó có thể xây lại Thiên Đình.

“Chuyện này, bản tọa sẽ bẩm báo trong giáo, sau này tự sẽ có chân tiên để xử lý.”

Thiết Quân Tiên xua tay, cầm lấy Hỗn Nguyên Thanh Liên, nói: “Vật này thuộc về Bồ Thiên Giáo, các ngươi có dị nghị gì không?”

“Không có không có.”

“Nên như vậy!”

Chư thần thấy Cảnh Hóa Tử chạy thoát thân còn khó, nào dám có ý kiến gì, liên tục lắc đầu.

Thiết Quân Tiên dùng chút lực, đem Cảnh Hóa Tiên nghiền thành từng mảnh, lạnh giọng nói: “Vì mặt mũi của chân tiên Tiết Thiên Giáo, phong cấm pháp lực năm ngàn năm, coi như cảnh cáo!”

Cảnh Hoa Tử còn chưa kịp nói, chỉ cảm thấy trong cơ thể trống rỗng đến mức khó có thể mà duy trì bay được, lập tức ngã xuống đất, xác thịt biến thành hồ nhão.

Sau một thời gian dài, thân xác chân thần hồi phục lại như ban đầu.

Bởi vì không có thần lực bảo hộ, quá trình khôi phục giống như bị vụn dao cắt, đạo tâm ngàn năm của Cảnh Hóa Tử gần như tan nát.

Ánh mắt Thiết Quân Tiên quét qua, dọa đến quần thần lùi lại liên tiếp, mãi cho đến khi quay đầu nhìn về phía đông, quát lên.

“Nghịch đồ nhà ngươi, sao còn không đến đây?”

Chu Dịch cảm nhận được khí tức khóa lại, tự biết mình không thể trốn thoát, bèn cười đón quang bay tới, khom người thi lễ nói.

“Bần đạo Đường Huyền, Thiên Sư đời thứ bảy của Thanh Vân Quan, bái kiến tiên bối tiên giới!”

“Thiên Sư đời thứ bảy? Không tậ, không tậ.”

Thiết Quân Tiên khẽ gạt đầu, nhìn một lúc rồi thở dài: “Cái tên nhà ngươi không biết đã gây nên nghiệp gì, nghiệp lực của ngươi vậy mà lại tăng lên gấp đôi, nhất định không có hy vọng thăng thiên gì rồi!”

Chu Dịch khẽ cau mày, giả vờ nghi hoặc nói: “Duyên có mà tạo thành nghiệp lực vẫn bối không biết, tiên bối có thể chỉ điểm một hai cho ta được không?”

“Vi sư...”

Thiết Quân Tiên thấy vẻ mặt ngơ ngác của Chu Dịch thì trong lòng đột nhiên cảm thấy buồn bã, đổi giọng nói: “Bần đạo thấy ngươi vừa mắt, ngân cước cũng không tệ, Hỗn Nguyên Thanh Liên này giao cho ngươi, tương lai nhất định phải trở thành Nhân Tiên!”

Chu Dịch nói: “Vô công bất thụ hưởng, bảo bối như vậy, vẫn bối đảm đương không nổi.”

Thiết Quân Tiên phụ thể hạ giới, không mang Hỗn Nguyên Thanh Liên đi được, chỉ có thể để lại ở Bỏ Thiên Giáo, trở về tự lấy, mà không cần thêm bất kỳ nghiệp lực nào.

Chương 699: Chân Tiên đến (3)

“Ta không đưa miễn phí cho người.”

Thiết Quân Tiên nói: “Chương giáo Bồ Thiên Giáo lụn bại, vị trí này sẽ do người đảm nhận thì thế nào?”

Chu Dịch trầm giọng nói: “Văn bối khó mà gánh vác được trách nhiệm lớn lao này!”

“Năm giữ ngàn năm, ngàn năm sau người sẽ truyền vị, còn có thể làm thái thượng trưởng lão!”

Thiết Quân Tiên nói: “Nhà người làm việc, bất luận có luân hồi bao lần vẫn cứ sẽ trượt lặn như vậy, bần đạo mấy ngàn năm mới hạ thế một lần, chỉ muốn làm cho vẹn toàn chuyện đáng tiếc năm đó.”

“Tâm nguyện đã thành, trên đời này cũng không còn gì bận tâm nữa!”

Chu Dịch trầm mặc một lát, dù nghĩ thế nào thì cũng có lợi có hại, tự có được quyền hành của Bồ Thiên Giáo, còn có thượng giới lão tổ che chở, liền khom người nói.

“Văn bối đồng ý!”

“Như vậy cũng tốt.”

Thiết Quân Tiên năm đó đáp ứng với đệ tử, có cơ hội sẽ mang hắn đi thượng giới.

Không những không thực hiện được lời hứa, đệ tử còn bị mấy lão già Tiêu Vân Tử ức hiếp, khiến ông ta cảm thấy áy náy, hôm nay thấy được đệ tử đầu thai, vừa hay giải quyết được nhân quả.

Sắc mặt chur thần thay đổi, trong lòng muốn phản bác, nhưng lại không dám lên tiếng.

Đệ tử Bồ Thiên Giáo khom người nhận lệnh, nghe lời phân phó của Lão Tổ tiên giới.

“Đa tạ Lão Tổ.”

Chu Dịch nhận lấy Hồn Nguyên Thanh Liên, nói: “Bạo gan hỏi Lão Tổ, tiên giới có tự tiêu dao không?”

Trong điển tịch của giới tu tiên có ghi chép, một ngày đêm ở tiên giới là một năm, không có tuổi tác, không có buồn vui ly hợp của nhân gian, tự do tự tại, tiêu dao!

Những người biên soạn điển tịch, không phải là tiên thực sự, mà là tưởng tượng ra những điều tốt đẹp của tiên giới.

“Tiên giới người có thể tiếp tục tu hành, đột phá chân tiên, đến Tiên Kim...”

Thiết Quân Tiên từ tốn nói: “Những thứ khác, cũng không khác gì so với Đông Thắng Thần Châu, vẫn là tiên ma chính tà đấu đá lẫn nhau, Bồ Thiên Giáo ở tiên giới không phải là mạnh nhất, nhưng có Tổ giáo trấn áp, an nguy cũng không phải lo lắng!”

Chu Dịch nhìn xung quanh, truyền tin đi.

“Lão Tổ, Thiên Đình hung hãn như vậy, chân tiên trong giáo khi nào thì đến xử lý?”

“Có thể là mấy trăm năm, có thể là mấy ngàn năm...”

Thiết Quân Tiên thở dài: “Chân tiên hóa thân không cùng phụ thể, tiêu hao to lớn, chuyện hạ giới vẫn là các ngươi tự mình giải quyết, đừng quá ỷ lại vào thượng giới!”

Chu Dịch nhướng mày, chột ngộ ra.

Sau khi Thiết Quân Tiên thăng thiên, hắn hiển nhiên đã biết bí mật của chư giới, tự nhiên cũng biết chuyện thượng cổ xâm phạm, ngụ ý rằng giới này đối với tiên giới giá trị không lớn, trong thời gian ngắn sẽ không ohasi chân tiên vượt giới.

Tương lai khi nào có thời gian rảnh, hoặc vị chân tiên nào có yêu cầu, lại tiện đường đến xử lý Thiên Đình!

Chu Dịch trầm giọng nói: “Lão Tổ yên tâm, văn bối sẽ kiên trì cho đến khi chân thần đến.”

“Thượng giới cũng sẽ không nhing đệ tử bị ức hiếp.”

Thiết Quân Tiên nói: “Chân tiên hạ giới quá phiền phức, nhưng sẽ thông qua lỗ hồng của trời, gửi tiên khí đến, uy lực

sánh ngang với Nhân Tiên, đủ để che chở truyền thừa của Tông môn!”

Chu Dịch khom người nói: “Bái tạ Lão Tổ.”

“Nếu có cơ hội thăng thiên, càng nhanh càng tốt!”

Thiết Quân Tiên truyền tin nói: “Thăng thiên càng ngày càng khó, lại luân hồi mấy thế giới, ngay cả nhân tiên cũng khó tu thành, huống chi xuyên qua hư không đi đến tiên giới.”

“Vẫn bồi hiểm.”

Chu Dịch suy đoán ở trong lòng, lần trước là hơn bảy mươi vị nhân tiên phi thăng, một con số trăm vạn năm nay đều chưa từng thấy qua, khiến căn nguyên của thế giới này bị tổn hại nặng nề.

Sau đó Tam tiên Tông, đại giáo, đoạn tuyệt nhân tiên, đó cũng là cơ nguyên trời đất suy tàn.

“Người phải cẩn thận, đừng xé mặt thành thù với Thiên Đình. Kinh Lăng Tử liệu mạng triệu hồi bản tọa bởi vì hần bị ma tâm bộc phát, vừa lúc Thiên Đình tới, rất có thể Thiên Đế đã trở thành thiên mệnh chi tử.”

Thiết Quân Tiên cảnh cáo: “Chỉ cần yên lặng đợi thọ nguyên của hần kết thúc, lúc đó mưu kế Thiên Đình!”

Trong lòng Chu Dịch thầm kêu may mắn, nếu không phải Thiên Đình cản trở, mình đã trở thành thiên mệnh chi tử rồi, không chừng còn để lại tên tuổi trong lòng Lão Tổ thượng giới.

Thiết Quân Tiên nói xong, khí tức nhanh chóng tiêu tán, cuối cùng chỉ còn sót lại thi thể của Kinh Lăng Tử.

Chu Dịch khom người nói: “Cung tiễn Lão Tổ!”

Đệ tử Bồ Thiên Giáo đồng thanh hô, trên mặt đầy vẻ hưng phấn, theo ghi chép lần trước chân tiên tới đã là chuyện của vạn năm trước rồi.

Ánh mắt Chu Dịch quét qua, chấp tay nói.

“Chư vị đạo hữu, hôm nay Thiên Sơn gặp phải đại kiếp, tiếp đón không tiện, sau này tiến hành lễ mừng chương giáo nhất định sẽ mời!”

“Nói hay, nói hay.”

Chư thần thấy chân tiên rời đi, lập tức thở phào nhẹ nhõm, cũng lần lượt chấp tay rời đi.

Chuyện này nhất định phải báo cáo lên Thiên Đình sớm, để thảo luận cách xử lý, nhất là chân thần thượng giới muốn hạ giới, phải đưa ra lời giải thích hợp lý, nếu không sẽ có nguy cơ hồn phi phách tán.

Ba đạo đốn quang bay đến, rơi ở bên cạnh Chu Dịch.

Ồ!

Hoàng Ngưu kêu một tiếng vui sướng, như đang chúc mừng Chu Dịch, cuối cùng sau hơn ba ngàn năm lại lấy lại được thứ thuộc về mình.

Tôn Trường Sinh gãi đầu gãi tai: “Tam đệ, ngươi trở thành chủ giáo Bồ Thiên, đệ tử của ngươi lên Thiên Đình có khi sẽ bị bài trừ!”

Chu Dịch cười nói: “Không sao, tứ đệ là Chiến Thần Thiên Đình, chính thần Bồ Thiên Giáo toàn lực ủng hộ.”

Dương Huyền nói: “Tiểu đệ ta cần cù thượng triều, ai dám bài trừ, ta sẽ đánh hắn ngay tại chỗ, đánh đến khi không lên đài được!”

Chương 700: Chương giáo Bồ Thiên.

Đạo lý và quy tắc đều dựa trên sự bình đẳng, Dương Huyền có thể nghiền nát chân thần Thiên Đình, đương nhiên cũng không cần nói đạo lý, xem người không thích thì có thể thành thoi đánh một trận.

“Như vậy rất hay.”

Chu Dịch nói: “Ngàn năm sau, bản đạo sống ở Thiên Sơn, làm phiên ba vị huynh đệ bảo vệ, tránh cho Thiên Đế chó cùng rứt giậu.

Ồ!

Hoàng Ngưu ngẫm hiểu, đáp ứng tìm một nơi nào đó trong Bồ Thiên Giáo tiềm tu, linh khí ở đây nồng đậm hơn núi Thanh Vân gấp trăm lần.

Tôn Trường Sinh không thể giành được vị trí thứ nhất, gãi tai nói.

“Lão Tôn tu hành bí điển Bồ Thiên Giáo, cũng xem như đệ tử Bồ Thiên Giáo, để tiện ta dời Hầu Sơn đến gần đây, để tiện bái phỏng.”

Dương Huyền và phụ mẫu đều tiềm tu ở Đào Sơn, do có điện Vu thần, nên việc di chuyển địa điểm rất khó khăn.

“Tam ca, ta ở Thiên Đình trông chừng lão Thiên Đế, có chuyện gì bất thường ta sẽ truyền tin đến.”

Bốn người là đối thoại không phải truyền âm, đệ tử Bồ Thiên Giáo ở phía dưới cũng có thể nghe được.

Vốn dĩ trong lòng có oán niệm, trong nháy mắt liền tiêu tán, có chương giáo, hậu thuẫn mạnh như vậy, nói không chừng còn có thể tranh đoạt vị trí Thiên Đế tiếp theo.

Chu Dịch thả đòn quang xuống, đứng ở trên phế tích của chính điện, lớn tiếng nói.

“Theo ghi chép của Thanh Vân Quan, vị Thiên Sư đầu tiên là người đứng đầu của Tam giáo, có thể tiếp quản sự việc của Tam giáo, nhưng vì duyên cớ nào đó đã từ chối. Ba ngàn năm

sau, chân tiên lão tổ lệnh cho bản đạo làm chuông giáo, là truyền thừa chính thống!”

Tùng đạo đôn quang lần lượt rơi xuống gần đó, đều là Thiên Quân hóa thân của Bồ Thiên Giáo, nghe thấy lời đó thì khom người thi lễ.

“Tham kiến chuông giáo!”

Những đệ tử khác cũng theo vậy nói: “Bái kiến chuông giáo!”

Chu Dịch khẽ gật đầu.

“Chư phong, chư điện nhanh chóng xây dựng lại tông môn, một năm sau, tiến hành lễ mừng chuông giáo!”

Nói xong.

Chu Dịch hóa thành đôn quang, bay về hướng Huyền Thiết Quan.

Nhân tiên đạo trường* kiên cố như bảo vật, trải qua trận chiến của chân thần cũng không bị hư hại gì, là một trong số ít động phủ còn nguyên vẹn trên núi.

*道场: đạo trường (nơi làm phép thuật của thầy tu hay đạo sĩ)

Khoanh chân ngồi xuống, tư thế trông giống hệt như Thiết Tiên Quân năm đó.

“Chớp mắt ba ngàn năm trôi qua, bản đạo tử tiểu tiểu đạo quân cuối cùng cũng đạt tới đỉnh cao của nhân gian!”

Chu Dịch bình tĩnh lại, cẩn thận suy nghĩ về đạo đồ sau này.

Bây giờ đã biết thăng thiên là hư ảo, địa vị tiên giới ở trong lòng Chu Dịch đã rớt xuống rất nhiều, trước mắt có hai con đường.

Đầu tiên là thúc chín Kiến Mộc, bù vào lỗ hổng trên trời, hạ thấp căn nguyên trôi đi của thế giới.

Đây là giao dịch ngầm của Chu Dịch và ông trời, sau này cần người đến sửa, không có Chu Dịch thì còn có Thiên Đình, Vu tộc, hoặc những thiên mệnh chi tử khác.

Ông trời không thể cưỡng cầu, nhưng sẽ kín đáo lặng lẽ di chuyển thúc đẩy chiều hướng, mãi cho đến khi bỏ thiên thành công.

Sau khi Chu Dịch đáp ứng, thừa nhận thiên mệnh, sẽ thu được đủ số lượng tiên thiên linh vật, điều này đảm bảo hẳn ta sẽ trăm phần trăm thăng cấp thành Nhân Tiên.

“Ông trời cũng thật là quá kém, để Kinh Lăng Tử nhận ra là được rồi, cũng không thể trực tiếp miễn được lỗi kiếp của bản đạo, cũng không thể lập tức đưa cho ta thập dạng bát dạng tiên thiên linh vật...”

Chu Dịch đang nói, đột nhiên tên đỉnh đầu có tiếng âm âm truyền tới, ngẩng đầu nhìn lên thì là mây mù đang tụ lại.

“...”

Tay bấm chiêm toán, Chu Dịch lập tức biết được lai lịch lỗi kiếp, là do nghiệp lực vô lượng trên đỉnh đầu gây ra, ở phạm trần nếu làm quá nhiều việc xấu thì sẽ bị sét đánh!

Nghe thì có vẻ hợp lý hợp pháp nhưng thực chất lại là sự trả thù.

Chu Dịch cũng không sợ, lỗi kiếp của nghiệp lực cũng chỉ có thể đánh chết phạm nhân, đối với tu sĩ càng giống như cảnh cáo.

“Vẫn là đồ nhỏ mọn, nói hai câu cũng không được!”

Tiếp tục suy nghĩ con đường tiếp theo vậy, sau khi lấp lỗ hổng trên trời, ranh giới thế giới này sẽ hoàn chỉnh, cắt đứt hoàn toàn liên lạc với tiên giới, trên thế giới cũng sẽ không còn người thăng thiên.

Theo như Vu thần nói, ranh giới thế giới hoàn chỉnh, Kim Tiên cũng không thể làm gì.

Chân tiên có thể phá giới trộm độ tiến vào, nhưng dưới quy luật vận chuyển của thiên đạo, căn bản không thể lấy đi dù chỉ một sợi căn nguyên của thế giới, thậm chí sau khi chết còn chăm sóc thế giới.

“Thế giới này, thành lồng giam giới tu tiên...”

Lúc này, Chu Dịch đứng trước hai lựa chọn.

Cái thứ nhất tự nhiên sẽ theo Bồ Thiên Giáo, sau khi thăng thiên đi đến tiên giới có Bồ Thiên Giáo che chở, cũng không phải là một tán tu không ngân cước.

Lựa chọn này có mạo hiểm, chính là tiên giới quá mạnh, có lẽ có người nhìn thấu Chu Dịch. Chân thân không nhìn thấu được trường sinh đạo quả, nhưng Kim Tiên thì không chắc, hoặc là sự tồn tại mạnh mẽ hơn.

Một khi sinh đạo quả bị lộ, Chu Dịch muốn chết cũng khó!

“Cái thứ hai là ở lại thế giới này trở thành người bất tử...”

Chu Dịch đối với cái này rất động tâm: “Hơn nữa thế giới này từng xuất hiện Kim Tiên, giới hạn không thấp, tương lai nghĩ cách nuốt chửng căn nguyên bên ngoài, cũng có thể tiếp tục tu hành.”

Nhược điểm của phương án thứ hai là thời gian dài đằng đặc, vĩnh viễn vây trong hư không hoặc cảnh giới chân thân.

Dài đằng đặc ở đây, có thể tính bằng trăm vạn năm!

Chu Dịch có thể sống trường sinh không chết, cho đến khi thế giới này bị hủy diệt, cũng có thể ngoan ngoãn ngồi ở thiên động rồi rời đi.

“Thà có đầu gà còn hơn là đuôi phượng! Tệ nhất thì ngoan ngoãn ngồi trong thiên động rong chơi hư không, tùy ý đến một thế giới nào đấy đều có thể lăn lộn đến thoải mái, tại sao phải đến tiên giới làm tiểu đệ người ta?”

Chương 701: Chương giáo Bồ Thiên (2)

“Ta làm tiểu đệ một vạn năm rồi, cuối cùng trở thành đại ca, có diên mới thăng thiên!”

Chu Dịch cân nhắc hồi lâu, cuối cùng vẫn từ bỏ phương pháp thăng thiên.

Từ khi bắt đầu tu luyện võ đạo, mục đích của Chu Dịch không phải là đột phá cảnh giới, cũng không phải là đánh đánh giết giết, mà là để sống an toàn.

Sau khi sửa lại lỗ hồng trên trời đã an toàn rồi, sao lại còn đi cầu đệ tử chân tiên, kim tiên?

Cái gọi là cảnh giới, pháp lực, ở trước mặt trường sinh đạo quả đều vô dụng, nếu có thể sống yên ổn mãi mãi, Chu Dịch nguyện ý tiêu tán pháp lực hóa thành phạm nhân!

“Đương nhiên, bản đạo làm việc luôn có nguyên tắc, chính là không bao giờ nói nguyên tắc!”

Con đường Chu Dịch định ra chỉ là tạm thời, ngày nào đó xuất hiện tình huống mới, lại làm kế hoạch mới.

“May mà lỗ hồng này do bản đạo đến sửa, đổi thành người khác mới không đáng tin, nhất định sẽ lựa chọn sớm ngày thăng thiên, kéo có ngày ông trời giết heo*!”

“Kiến Mộc ơi Kiến Mộc, phụ thân ta đây lấy thọ nguyên cung dưỡng, để cái lỗ thủng kia có thể mở ra thì cũng có thể bịt lại...”

....

Một năm sau.

Bồ Thiên Giáo tổ chức lễ mừng chương giáo, dưới sự chỉ đạo của Chu Dịch, làm vô cùng hoành tráng.

Mời đến chư thần Thiên Đình, đại giáo, tu sĩ hoàng triều, thậm chí những tu sĩ có tên tuổi có tu hiệu trong tán tu cũng lần lượt gửi thiệp mời tới.

Quần tiên tụ họp, già trẻ hội tụ.

Chu Dịch phát biểu ‘bắt đầu lại vinh quang Tam giáo, ta không thể thoái thác’ là chủ yếu, lời phát biểu quan trọng.

Người ta nói bất kể chân thân, nhân tiên, phàm, là đệ tử tam giáo, đều có trách nhiệm, có nghĩa vụ, đồng tâm hiệp lực khôi phục ảnh hưởng của tam giáo!

Bài phát biểu nhận được những tràng pháo tay nồng nhiệt, với sự ủng hộ của chưong giáo Tiệt Thiên, Linh Sơn Phật Tổ.

Có tin đồn, sau khi nội dung bài phát biểu được truyền đến Thiên Đình, Thiên Đế lại làm vỡ mấy chiếc đèn thủy tinh yêu quý.

Giới tu tiên càng náo nhiệt, lời Bồ Thiên chưong giáo, trở thành hịch văn tam giáo phản kháng lại Thiên Đình, từng câu từng chữ với nhiều cách giải thích khác nhau được đưa ra.

Chu Dịch là thất đại Thiên Sư, đương nhiên Thanh Vân Quan cũng tham gia náo nhiệt.

Năm đó nhị đại Thiên Sư thứ hai biên soạn ‘Thiên Sư Truyện’ bắt đầu được in ấn trên diện rộng, lưu truyền khắp giới tu tiên.

Tu sĩ sau khi đọc xong mới biết, ba ngàn năm trước sơ đại Thiên Sư phong thần, từng nhường vị Thiên Đế.

“Đây là sơ đại Thiên Sư chuyển thế trở về!”

.....

Thiên Sơn.

Tốc độ tu sĩ xây nhà rất nhanh, chỉ trong vòng một năm, cung điện lầu các đã khôi phục như ban đầu.

Chính điện.

Chu Dịch ngồi khoan chân, nghiên cứu điển tịch của Bồ Thiên Giáo.

“Pháp triệu hồi chân tiên này, kỳ thực cần dùng linh hồn dẫn đường, đồng thời sử dụng cảm ứng huyền ảo triệu hồi chân tiên lão tổ hiện thân, tương đương với đồng quy vô tận!”

“Nhưng vượt giới triệu hồi, lại có chỗ huyền diệu.”

Chu Dịch đối với việc triệu hồi lão tổ không có hứng thú, mà lĩnh hội làm thế nào để xuyên hai thế giới, liên quan đến bí

mật xuyên qua ranh giới thế giới, ở giới tu tiên cũng là một bí thuật hiếm thấy.

Giữa chính điện.

Một bông sen xanh đang lơ lửng trên bầu trời, rẽ xuyên qua hư không, khi gió thổi vào phát ra âm thanh xào xạc.

“Được rồi được rồi, bản đạo tụng kinh cho người.”

Chu Dịch thu lại pháp triệu hoán, lấy ra một quyển công pháp tinh mộc tụng kinh, lại giải thích từng câu từng chữ.

Ôn cũ biết mới.

Ngay cả đối với luyện khí kỳ át mộc quyết, Chu Dịch bây giờ quan sát tụng đọc, cũng có thể lĩnh hội, chẳng hạn như suy diễn pháp môn tiếp theo, chẳng hạn như tối ưu hóa công pháp vận kinh mạch.

Thanh Liên nghe tiếng tụng kinh, cái đầu lắc lư, như si như say.

Chu Dịch thấy nó như vậy liền biết tương lai hóa hình tính khí nhất định sẽ bớt lo hơn nhiều.

“Thiên Đình đã để người ta đập nát hai lần, cũng đã quen rồi, lại đập thêm lần nữa...chắc cũng không vấn đề gì đâu nhỉ?”

Đây cũng là một giao dịch với ông trời!

Có thể là đề phòng Chu Dịch lấy được chỗ tốt rồi thì chạy trốn, có lẽ nghiệp lực có chỗ dùng, ví dụ như bù đắp công đức của Bồ Thiên Giáo, dù sao Chu Dịch Thiên Đình cũng đánh dấu lên rồi!

....

Điện Lăng Tiêu.

Sương lượn lơ, thụy khí cuộn cuộn.

Thiên Đế ngồi thẳng lưng nhìn các chư thần trong điện, trong mắt hiện lên sự tức giận.

Người đứng đầu bên trái không phải là Lại Bộ Thượng Thư, mà là chân thần Linh Sơn phụ trách Hộ Bộ.

Người đứng đầu phía bên phải đương nhiên là Chiến Thần Dương Huyền, phía sau môn Dương Huyền là Lại Bộ

Thượng Thư Lư Kinh, rút đầu rút cổ, làm gì còn dáng vẻ của chân thần nữa, tiếp sau đó là các chân thần của Bồ Thiên Giáo.

Phân nhóm rõ ràng như vậy, chỉ thiếu nước chỉ thẳng vào mũi Thiên Đế nói, đừng trêu chọc ta.

Thiên Đế rất oán hận, mười năm trước chân tiên đến, tựa hồ không nhắm vào Thiên Đình, nhưng làm thay đổi lớn cục diện Đông Thắng Thần Châu.

Ba ngàn năm sau, Thiên Sư cuối cùng cũng ngồi lên vị trí Bồ Thiên chương giáo, nguyên nhân kết quả như thể đã được định sẵn.

Dưới phàm có ba vị nhân tiên yêu thánh là huynh đệ, trên trời có chân tiên lão tổ, lại có danh sơ đại Thiên Sư chuyển thế, ba người hợp nhất, chỉ thiếu chiếc hoàng bào trên người thôi!

Thiên Đế có thể nhìn ra, những chân thần khác cũng không mù, trong sáng trong tối ủng hộ Bồ Thiên Giáo.

Tán tu chính thần do đích thân Thiên Đế nâng đỡ sắc phong, cũng không có chút lòng trung thành nào, mất đi mây lại với Bồ Thiên Giáo, không biết khi nào thì bán chủ cầu vinh!

Kế hoạch ba ngàn năm, một sớm mất đi một nửa!

Thế cục thay đổi nhanh chóng, đỏ như lửa trắng như lau, tựa như Thiên Đế cái gì cũng chưa làm, ngày hôm qua ưu quyền ở ta, hôm nay chính là bại.

“Giới tu tiên, chung quy cũng là nói chuyện bằng thực lực, những thứ khác đều là hư ảo...”

Chương 702: Chương giáo Bồ Thiên (3)

Trong mắt Thiên Đế ánh lên tia nghiêm nghị, thật sự là ép hấn ta đến cực hạn, nếu không thì lật bàn, mọi người đừng mong được chơi nữa.

Lúc này.

Ngọc Thiềm Tử bước ra khỏi hàng, khom người nói.

“Bệ hạ, Thiên Đình không thể không có người kế vị, thần thỉnh nghị thái tử!”

Lập thái tử.

Thiên Đế ánh mắt lạnh lùng, nhìn chằm chằm Ngọc Thiềm Tử hồi lâu.

“Trẫm già rồi, nghe không được rõ, ái khanh có thể nói lại lần nữa không?”

“Bệ hạ, xin hãy lập thái tử!”

Ngọc Thiềm Tử không sợ uy ép của Thiên Đế, khom người nói: “Bệ hạ, Thiên Đình không thể một ngày không có Quân, thần cũng chỉ là cân nhắc đến sự yên bình của hàng triệu sinh linh ở Đông Thắng Thần Châu.”

Thiên Đế cười mỉa mai: “Chẳng nhẽ ái khanh lén lút gia nhập Bồ Thiên Giáo rồi?”

Ngọc Thiềm Tử vốn dĩ chỉ là một người phạm, dựa vào việc gian khổ tụng kinh, cuối cùng cũng vượt qua kỳ thi lấy được tiên tịch, sau đó được Thiên Đế xem trọng, chỉ trong thời gian hai ngàn năm đã được hương hỏa phong thần.

Một thần tử tựa như cánh tay như vậy, giờ đây lại hướng về Bồ Thiên Giáo, điều này khiến Thiên Đế càng tức giận hơn!

Tặc tử!

Đều là loạn thần tặc tử!

Thiên Đế nhìn chằm chằm Ngọc Thiềm Tử, nếu tên này còn dám cãi lại hấn, không chừa lại mặt mũi, thì sẽ tìm cơ ném hấn vào trong Thiên lao.

Dương Huyền đứng ra, đứng chắn trước mặt Ngọc Thiềm Tử, nói: “Bệ hạ từng nói, vị trí Thiên Đế sẽ truyền lại cho mẫu thân ta, đáng lẽ nên sớm lập thái tử, sớm tiếp xúc với các việc của Thiên Đình!”

Ngọc Thiềm Tử thở phào một hơi, không nhảy vào nữa, liền vội vàng lui xuống hàng chư thần.

Phía sau là Thanh Vân Quan, Bồ Thiên Giáo và Thiên Đế đấu đá lẫn nhau, nhưng các chư thần trong điện đều nhìn rất lạc quan, dù sao thực lực hai bên chênh lệch cũng quá lớn.

Thiên Đế lạnh lùng nói: “Được được được, trăm đã nói như thế, vậy thì đưa mẫu thân của ngươi lên Thiên Đình.”

Dương Huyền nói: “Có một số lời không tiện nói rõ, lão tổ tông, lúc nào nên buông tay thì nên buông tay, tránh cho cái gì cũng đều rơi xuống hết!”

Lời này rơi vào tai các chư thần, chính là trần trụi uy hiếp tính mạng, đại để là ngươi không có thể diện, vậy thì sẽ giúp ngươi thể diện!

Đồng tử Thiên Đế co lại, lời nói còn có hàm ý khác, cố ý nhấn mạnh vào ba chữ ‘lão tổ tông’ cực có thể dấn dấp đến bí mật trọng yếu nhất của hắn.

“Hôm nay trăm mệt, chuyện lập thái tử lúc khác lại bàn!”

“Cung tiễn bệ hạ.”

Chư thần khom lưng hành lễ, hai bên đều không muốn dễ dàng xé mặt nhau ra, cuộc đấu này có lẽ sẽ yên lặng kéo dài, có thể kéo dài trăm tám mươi năm cũng không chừng.

Dương Huyền hừ lạnh một tiếng, hóa thành độn quang, bay về hướng Đào Sơn.

Một lúc sau.

Độn quang rơi xuống thôn dưới chân núi.

Trong thôn có hai ngàn nhân khẩu, điện Vu thần ở trung tâm mở rộng bốn phương.

Độn quang của Dương Huyền rơi xuống, trung niên, thiếu niên, trẻ nhỏ trong thôn nhao nhao mở miệng, hoặc cung kính, hoặc nhu mì, hoặc ngây thơ.

“Phụ thân!”

“Cha!”

“Cha...”

Dương Huyền khẽ gật đầu, cười nói: “Tu hành cho tốt, đừng có lười biếng.”

Tất cả đều đồng thanh đáp ứng, trung niên thúc giục thiếu niên, ôm trẻ nhỏ đi đến trường luyện võ, tu hành khi huyết võ đạo.

Khí huyết Vu tộc bẩm sinh cường hãn, trẻ nhỏ vừa hiểu chuyện là có thể ngưng tụ khí huyết, lúc thiếu niên có thể luyện quyết, trung niên là quyết huyết viên mãn.

Thể chất thiên phú như vậy, nhưng lại không có linh căn.

Theo Vu thần thuật lại, linh căn là thiên phú độc nhất của nhân tộc, có thể cảm nhận được linh khí thể gian.

Thể gian vạn tộc đều có những nét độc đáo riêng, chẳng hạn như huyết mạch yêu tộc, thần lực của Vu tộc, hay Vu thần từng bắt thiên ngoại đến làm khách, hình dạng giống như giun, bản thân không có linh trí, nhưng có thể ký sinh vào trong não của sinh linh, thoái biến thành một sinh linh hoàn chỉnh.

“Tương lai không biết liệu có cơ hội, du hành chư thiên, hiểu biết thêm về trời đất rộng lớn!

Dương Huyền vào điện Vu thần, thấp nén hương cho Vu tổ, đến hậu điện bái kiến phụ mẫu.”

“Sao hôm nay hạ triều sớm vậy?”

Dương Tấn từ Thành Hoàng kinh đô Đại Hằng, đổi thành Sơn thần Đào Sơn, nhìn thì giống như chức quyền bị hạ xuống, nhưng phẩm cấp lại tăng lên ba phẩm, tương lai có cơ hội sắc phong chân thần.

Dương Huyền nói: “Ngọc Thiềm Tử lại nhắc đến chuyện lập thái tử, bề hạ mất mặt tức giận không vui nên giải tán.”

Dương Tấn nhướng mày: “Đại danh Ngọc Thiềm Tử như sét đánh bên tai, được xưng là tán tu thiên phú vạn năm mới có, là lãnh tụ, tấm gương cho toàn bộ tán tu ở giới tu tiên, sao lại làm khó bề hạ à?”

Tu sĩ rất khó có thể bị tẩy não, vô luận Thiên Đình tuyên truyền về Ngọc Thiềm Tử thế nào, mọi người đều biết hắn được Thiên Đế cân nhắc, mới có được danh vọng và địa vị như hiện tại.

Nhưng cung không sao cả, mọi tán tu đều mơ ước trở thành Ngọc Thiềm Tử tiếp theo!

“Giới tán tu, ở đâu ra lập trường, chỉ là thấy Thiên Đế già rồi, sớm nương nhờ Bồ Thiên Giáo mà thôi.”

Dương Huyền nói: “Chỉ là Ngọc Thiềm Tử làm sao cũng không nghĩ được, bệ hạ có huyết mạch bí thuật, có thể truyền thừa ý thức, từ lúc tu hành cho đến nay đã gần sáu ngàn năm rồi!”

Thọ nguyên của Nhân Tiên là năm ngàn năm, hơn nữa năm đó thái tổ Đại Hằng chỉ là Thiên Quân hóa thân.

Triệu Dao cau chặt mày, nói: “Chuyện này là thật?”

Từ lúc nghe được tin này, Triệu Dao bị dọa suýt nữa thì sinh ra ma tâm, mặc dù tu sĩ cao tầng không chú trọng vẻ bề ngoài là nam hay nữ, nhưng cũng khó chấp nhận việc lão tổ tông mượn thân xác kéo dài thọ nguyên.

“Ông trời nhắc nhở, sao có thể sai được.”

Dương Huyền trầm giọng nói: “Nếu không phải tam ca được thiên mệnh, rất có khả năng do Thiên Đế tiếp nhận, lúc đó tâm nguyện của hắn thành hiện thực, chúng ta không thể phản kháng!”

Chương 703: Thanh Liên đồng tử.

“Lúc nào thì mời Thiên Đế thoái vị?”

Giọng Dương Tấn thúc giục, hẳn thật không dám tưởng tượng, nếu như có một ngày vợ hắn biến thành một lão già.

“Chờ đợi.”

Dương Huyền nói: “Tam ca bảo chúng ta hùng hổ hăm dọa, tận lực là cho Thiên Đế sinh ra ma tâm, đến lúc đó lại có người đại náo Thiên Đình, chư thần sẽ nhân cơ hội này yêu cầu thoái vị!”

Dương Tấn nghe vậy thì thở phào một hơi, lại nói.

“Dương Nguyên Tông truyền tin đến, lão tổ Dương Huyền thọ tận tạ hóa, ta phải trở về tế bái.”

Dương Huyền nghe vậy, trầm giọng nói: “Phụ thân, mẫu thân, hài nhi nhất định sẽ nghĩ ra cách kéo dài tuổi thọ, đừng nói ba ngàn năm, thậm chí một vạn năm cũng sống được!”

“Đừng quá cưỡng cầu, ta đã sống một ngàn năm trăm năm, cũng đã tốt hơn chín phần chín người trên thế gian rồi.”

Dương Tấn nói: “Ta còn nhớ năm đó, được lão tổ Huyền Dịch chỉ điểm, mới có thể tấn thăng kim đan. Lại như lão tổ nói, không thích tụng kinh, nguyên anh khó thành!”

“Đáng tiếc năm đó tuổi còn ít, không hiểu được căn cơ bên trong, còn âm thầm chỉ trích lão tổ lừa nhác, keo kiệt.”

Dương Huyền đã nghe được từ lâu, Dương Tấn kể về lão tổ Huyền Nghi, vẫn cứ không ngừng ca ngợi.

“Kỳ nhân như vậy, vậy mà lại bị vây ở kim đan, thật là đáng tiếc!”

..

Núi Huyền Nguyên.

Chung quanh mấy ngàn dặm đều là trận pháp cấm chế bao phủ, từng đạo đống quang bay vào trong, đều là tu sĩ mang theo khí tức huyền diệu.

Sơn thần đã chuyển miếu đến nhánh núi, để tránh hiểu lầm không đáng có.

Thổ địa hà bá gần đó càng khúm na khúm núp hơn, phía trên bảo giám sát, bọn họ trước tiên truyền tin tức cho Huyền Nguyên Tông.

Ai bảo người ta là Lão Tổ sinh ra Chiến Thần chứ!

Hai ngàn năm trước, Huyền Nguyên Tông suy tàn chỉ còn hai ba con mèo, truyền thừa gần như bị đoạn tuyệt, sau này xuất hiện hai vị kim đan mới duy trì được. Trong đó Huyền Vũ lão tổ, một đường tấn thăng nguyên anh, hóa thân, lúc tạ hóa đã là Thành Hoàng của lục phủ!

Với thực lực như vậy cũng là tông môn bình thường, Thiên Đình nhìn cũng không có hứng thú.

Không ngờ Lão tổ Huyền Dịch trầm mặc vô danh, vậy mà lại dạy dỗ ra được phụ thân của vị Chiến Thần, Huyền Nguyên Tông lập tức quét sạch linh vị, mời Dương Tấn quay về Tông môn xác nhận quan hệ.

Như vậy, muốn không phát triển cũng không được!

Mặc dù Chiến Thần chưa bao giờ trở về Huyền Nguyên Tông, nhưng Dương Tấn vẫn thường xuyên đến lộ mặt, không ai không kính nể!

Hôm nay.

Huyền Nguyên Tông một mảnh trắng thuần.

Trên cánh tay tu sĩ được quần vải đen, biểu thị đại nhân vật của tông môn tạ hóa.

Điện Huyền Nguyên.

Một vị hóa thân, ba vị nguyên anh, mười vị kim đan, ngồi xếp bằng, cùng tụng tiên kinh Vũ Hóa Phi.

Huyền Vũ ngồi khoanh chân phía trước, hai mắt nhắm chặt, thở dốc, thân thể đã tôi luyện hai ngàn năm, sau khi chết có thể duy trì hai ngàn năm không chết.

Hương bay cuồn cuộn, kinh tụng đều đều, không khí rất kiềm nén.

Một đạo thân ảnh xuất hiện bên cạnh thi hài, cúi người bái lạy Huyền Vũ thọ nguyên đã tận, lấy ra ba cây nhang dâng lên.

Cho đến hôm nay, Chu Dịch vẫn không biết thuật luân hồi, rốt cuộc là thành công hay là thất bại.

“Vốn dĩ bản đạo không xác định, trên thế gian liệu có luân hồi hay không, hôm nay biết được trời đất vốn dĩ không tăng không giảm, vậy trong sâu xa một mặt chân linh, tự nhiên cũng là độc nhất vô nhị.”

“Ngay cả khi ký ức bị xóa hoàn toàn, thế gian cũng sẽ xuất hiện hoa giống như vậy.”

Chu Dịch đứng ở trong điện rất lâu, những ngày tháng tiềm tu ở núi Huyền Nguyên, chính là lúc Thần Châu thái bình, có lẽ Thiên quy có chút nghiêm ngặt, có lẽ Thiên Đình có chút áp bức, nhưng vẫn là vui vẻ thoải mái.

“Hy vọng tương lai còn có thể gặp lại!”

Đôn quang lóe lên rồi biết mất không tung tích.

Dương Tấn đang ngồi ở phía trước, cảm nhận được dao động của pháp lực, thân thức quét qua cũng không thấy khí tức nào, lại ngẩng đầu nhìn lên chỗ hương án, lại thấy có thêm ba cây hương khác.

“Có lẽ là cô nhân của lão tổ.”

Dương Tấn không nghĩ nhiều, tiếp tục tụng kinh văn, cầu phúc cho lão tổ.

....

Thiên Sơn.

Huyền Thiết Quan.

Chu Dịch tay cầm kinh văn, đã niệm được một lúc rồi, trong lòng bởi vì cảm thấy bất an nên dừng lại.

“Lại một vị cô nhân ra đi!”

“Thọ nguyên của con người dù sao cũng có hạn, tương lai sẽ là Ngưu Nhi, Linh Sâm oa oa, trước tiên nhất định phải tìm được pháp luân hồi đáng tin cậy, không thể lúc nào cũng níu lấy Kiến Mộc được.”

Kiến Mộc và Thiên Trụ, là cơ sở chuyển thể, ngân cước, khí vận tuyệt thể vô song, nhưng cũng bị vây hãm ở trong trời đất khó thoát ra.

Weng!

Ý thức của Hồn Nguyên Thanh Liên mờ mịt, nghe không hiểu Chu Dịch đang nói cái gì, không ngừng lung lay thức giục tụng kinh.

“Được rồi, được rồi, tiếp tục...”

Chu Dịch thu lại tâm trạng, tiếp tục niệm tụng điển tịch.

Một vạn năm qua đã đưa tiễn quá nhiều người, nói thương cảm thì rất là già mồm cãi láo, cũng chỉ là cảm thán thể sự như mây khói!

Mặc dù nỗ lực không ngừng nghỉ, thọ nguyên đã tận thì tất cả đều trở thành hư không.

.....

Cùng lúc này.

Thiên Trì.

Thiên Đế đang một mình câu cá, không có một thiên binh bên cạnh, bóng lưng trông rất cô đơn.

Dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn đàn cá trong ao, không giống như trước tranh giành nhau, tất cả đều tránh né lưỡi câu, như thể cắn vào thì sẽ phát sinh tai họa lớn vậy.

“Được được được lắm, một đám tiểu yêu mà cũng dám coi thường trẫm!”

Thiên Đế lắc lắc cần câu, cả Thiên Trì hóa thành băng, toàn bộ sinh linh trong đó đều hồn phi phách tán.

“Trẫm tận tụy cần cù cai trị Thần Châu ba ngàn năm, có thể nói công đức vô lượng, tìm một hậu bối làm lò luyện thì có gì sai? Người làm việc lớn không bao giờ nói đến tư đức!”

Chương 704: Thanh Liên đồng tử (2)

“Hơn nữa Trẫm tiếp vị Thiên Đế, tránh cho Thần Châu rối ren, công đức lớn như vậy có chút ác thì có làm sao...”

Thiên Đế lẩm bẩm một mình, đột nhiên ngẩng lên nhìn trời.

“Công đức vô lượng của trẫm, người coi như không thấy, tại sao lại đi giúp đỡ đại ma đầu nghiệp lực vô tận đây?”

“Thế giới này, ngay cả ông trời cũng không công bằng!”

Thiên Đế hỏi hồi lâu, trời vẫn trong xanh, không thấy đáp lại.

Coi khinh như vậy, làm Thiên Đế nổi giận, trong mắt lóe lên vẻ hung ác, ông trời đã không giúp mình, vậy còn quan tâm gì đến công đức, nghiệp lực, dứt khoát bán luôn thế giới này!

“Trẫm vốn muốn làm một người tốt, vĩnh viễn mãi mãi cai trị Thần Châu, đều là các người ép trẫm!”

.....

Sau Ngọc Thiềm Tử.

Thiên Đình ngày càng có nhiều chân thần chọn đứng về phía Bồ Thiên Giáo.

Lão hồ ly ít nhất sống đã ngàn năm, cần gì để ý đến mặt mũi, chỉ cần có thể bảo vệ thân vị, quyền lực, đôi chó làm Thiên Đế cũng được.

Xuân đi thu tới, năm tháng trôi qua.

Một nửa số chân thần Thiên Đình, quan điểm rõ rệt ủng hộ Triệu Dao làm thái tử.

Một nửa chân thần còn lại, cũng không phải ủng hộ Thiên Đế, mà là chân Tiết Thiên Giáo, Phật giáo, các đại giáo phái hoàng triều, bọn họ có truyền thừa lâu đời, quyết định không thể tùy ý như những tán tu bình thường.

Mỗi năm thượng triều.

Thiên Đế nhìn hai phe tả hữu trong điện, tức giận cũng nhịn không được.

Lịch Thiên Đế năm 3500, Bồ Thiên chương giáo lại lần nữa phát biểu, hô khẩu hiệu ‘đề Tam giáo lại vĩ đại lần nữa’.

Ngày hôm sau.

Khi thượng triều tại điện Lăng Tiêu, chư thần liên minh dâng tấu, đề tưởng niệm công lao của Tam Tiên Tông, nên thoát khỏi từ trong hệ thống tiên tịch, có thể tùy ý thu nhận đệ tử.

“Chư ái khanh đã quyết định rồi, trăm có thể nói không sao?”

Thiên Đế đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng quét qua chư thần.

“Thiên Đình, bị hủy hoại trong tay các ngươi!”

.....

Bồ Thiên Giáo/

Huyền Thiết Quan.

Chu Dịch đuổi eo, tay bấm chiêm toán.

“Đã trăm năm trôi qua rồi, cảnh giới cao rồi, thời gian này thật sự trôi qua rất nhanh.”

“Cực khổ lâu như vậy, đã đến lúc nên đi ăn mừng một chuyến.”

Tay Chu Dịch bấm pháp quyết, hàng trăm đạo cấm chế rơi xuống, phong ấn Hỗn Nguyên Thanh Liên, lập tức hóa thành độn quang rời đi.

Sau một thời gian dài.

Thanh Liên khẽ động dậy, khắp nơi đều chạm vào cấm chế, dường như đang thăm dò điều gì.

Mãi cho đến khi xác định chạm vào cấm chế không triệu hoán lão đạo tụng kinh kia đến, những cánh hóa từ từ mở ra, lộ ra đài sen ở giữa. Trên đó có một hải đồng đang ngồi xếp bằng.

Thân cao ba tấc, đầu đội ngọc quân, thân mặc đạo bào xanh nhạt, ăn mặc một hai giống như Chu Dịch.

Hải đồng chậm rãi thu công, đứng dậy ba lạy chín vái với cái đem trông, rồi cất giọng trong vắt nói.

“Bần đạo Thanh Liên, được Sư Tôn dạy dỗ, ngày sau nhất định sẽ hậu báo!”

Thanh Liên đứng dậy bấm pháp quyết, trong hư không mở ra một khoảng trống, bước vào trong đó, dù trận pháp cấm chế có huyền diệu đến đâu, cũng phong ấn không được phép thần thông xuyên qua hư không.

Vừa rời khỏi.

Bóng dáng Chu Dịch liền xuất hiện, vung tay thành thực thu lại Hỗn Nguyên Thanh Liên rời đi.

“Vị này tựa hồ có thần trí hoàn chỉnh, cũng không biết là vị nào chuyển thế, trên thế giới này có Kim Tiên, nhất định không thiếu truyền thừa của thượng cổ tiên thần.

“Ông trời hạ con bài lớn như vậy, làm bản đạo áp lực lớn quá, nếu việc vá trời thất bại, bản đạo thấy tình thế không ổn rút lui...không biết hậu quả sẽ ra sao nhỉ?”

Chu Dịch chưa bao giờ cho rằng, một chuyện có thể thành công mười phần mười, càng không tin cái gì mà thiên mệnh chi tử.

Nếu Thiên mệnh thật sự vô địch, vậy lão tổ Vu Yêu hai tộc đã không bị kẻ thù bên ngoài xúi giục để rồi thất thủ, để Bồ Thiên Giáo chiếm được tiện nghi lớn.

Trong mắt Chu Dịch thần quang lưu chuyển, không ngừng chiêm toán suy diễn, lần này là đại kiếp Thiên Đình.

“Hai lần đại kiếp của Thiên Đình vừa rồi, đều là những hành động vô tình vô ý của bản đạo, hoặc là nói để ông trời tính kế. Lần này nhưng là đích thân ra tay thúc đẩy, hai bên có sự khác biệt về bản chất, có chút làm trái giới hạn không làm điều ác của bản đạo!”

“Tuy nhiên bản đạo cho dù cự tuyệt, cũng sẽ có các loại việc ngoài ý muốn phát sinh, kết quả cũng không thay đổi.”

“Có cách nào để tăng tốc nghiệp lực không, cũng không thể lần nào cũng tàn sát chân thần Thiên Đình, vậy thì ai còn dám đi làm chân thần nữa?”

Chu Dịch suy nghĩ hồi lâu nhưng vẫn không nghĩ ra được.

Tích nghiệp lực nhanh nhất chính là tàn sát sinh linh, mà giết chết chính thần có công đức trên người, có tu vi cao, đáng giá bằng chục vạn sinh linh phạm tục.

“Hy vọng không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra...”

Ở diễn biến khác.

Phía tây Thiên Sơn, ở Dụ Sơn vạn dặm bên ngoài.

Hư không xé mở, Thanh Liên từ trong bước ra.

Lúc này khắp Dụ Sơn đều có tu sĩ, đều đang triển pháp thăm dò, tìm bảo vật truyền thừa.

Nơi tiên thiên linh vật sinh trưởng, nhất định sẽ có khác biệt, trong khoảng thời gian trăm năm không biết đã có bao nhiêu tu sĩ đã lật cả Dụ Sơn lên để tìm kiếm, nhưng cũng không phát hiện được chỗ nào khác thường.

Đường đường là tiên thiên linh vật, mà lại giống như mọc từ dưới đất lên!

Thanh Liên tìm một chỗ vắng vẻ, đang định bảm pháp quyết thì nghe được một giọng nói vui vẻ.

“Thật không uổng công Bạch gia ta đây thi triển thuật Tiết Thiên, quả nhiên đi ra ngoài gặp được bảo vật, đạo hữu kích thước ba tấc, quanh thân nồng đậm linh khí...thật thích hợp đem ra luyện đan!”

0

0

Bạch Tùy Tâm cười tươi, thầm nghĩ ông trời đúng là không lừa dối ta.

Sáng sớm thi triển thuật Tiết Thiên, trúng quả thượng thượng đại cát, nhận thiên cơ chỉ dẫn đến Dụ Sơn.

“Đạo hữu đừng hoảng sợ, Bạch gia luyện dược đã bốn ngàn năm, nhất định sẽ không có chút đau đớn nào, mà ngược lại linh dược làm cho thoải mái kết thành tiên đan!”

Chương 705: Ta Phật có duyên.

“Ngươi là ai?”

Sắc mặt Thanh Liên âm trầm, vừa mới xuất thế không lâu đã gặp phải đại kiếp sinh tử, trong lòng có chút hối hận, lẽ ra nên ở trong hoa tu luyện thêm mấy năm nữa.

“Bạch gia chính là Thái Bạch Tinh Quân của Thiên Đình!”

Bạch Tùy Tâm vươn tay bắt về phía Thanh Liên, chỉ dùng hương hỏa thần lực, cũng đủ để đối phó với tu sĩ kim tiên đơn thuần.

Thiên Đình!

Thanh Liên ghi mối thù này, vận pháp lực, xé mở hư không đi vào trong đó.

“Hả? Vậy mà còn có thiên phú này, quả nhiên là linh vật phi phàm!”

Bạch Tùy Tâm khen ngợi, tay bấm pháp quyết biết được tung tích của Thanh Liên, vung tay phá mở hư không, khoảnh khắc sau xuất hiện ở bên ngoài ngàn dặm.

Thanh Liên vừa mới từ trong hư không đi ra, thấy Bạch Tùy Tâm đuổi đến, thì kinh hãi nói: “Phản Hư Nhân Tiên.”

“Bạch gia là chân thần!”

Bạch Tùy Tâm bấm tay, đứng trong hư không ngàn dặm, tràn đầy thần khí hóa thành thần chưởng bắt Thanh Liên vào trong tay.

Thanh Liên lại muốn thi triển phép để trốn thoát, phát hiện pháp lực trong cơ thể đã bị phong cấm, chỉ có thể trơ mắt bị người ta cho vào trong tay áo, nhìn không được gào thét ầm ĩ.

“Bản tọa tiêu hao hết công đức, không dễ dàng mới chuyển tu thành công, vậy mà vừa xuất thế đã bị nạn.”

“Thiên Đình, nếu có cơ hội, bản tọa nhất định sẽ đập nát.”

Bạch Tùy Tâm nghe vậy thì vỗ vỗ vào tay áo, bịt miệng Thanh Liên lại, chặc chặc lưỡi, nói: “Tiểu tiểu kim đan khẩu khí cũng

không nhỏ nhĩ, mở miệng ngậm miệng là bản tọa, cho dù mười vạn người cũng không phải là đối thủ của Thiên Đình.”

Vừa nói vừa hóa thành độn quang bay về hướng Tiết Thiên Giáo.

Bạch Tùy Tâm tính toán cẩn thận, sau khi trở về trước tiên là điều tra lại lịch của linh vật, lại dựa vào đặc tính của nó mà luyện chế đan dược.

Lúc này.

Một đạo thanh âm truyền vào trong tai.

Bạch Tùy Tâm dừng độn quang, sau khi nghe rõ truyền âm, chỉ cảm thấy tay áo nóng ran, rất muốn ném Thanh Liên ra ngoài, nhưng gặp phải rồi thì phải diễn cho nốt.

“Thuật Tiết Thiên này cũng chẳng đản tin cậy, rơi vào ngay bẫy của ông trời!”

Trở lại phúc địa của Tiết Thiên Giáo.

Bạch Tùy Tâm truyền tin cho Tiết Thiên chương giáo, bế quan tu luyện linh đan, bất cứ ai cũng không được làm phiền.

Sau đó đi đến khổ bảo Tông môn, trong đó cất trữ vô số linh bảo, đóng gói mang đi một nửa, số lượng đủ để đè đau chân tiên thượng giới.

“Thế này cũng thật sự là quá lỗ rồi!”

Bạch Tùy Tâm chỉ cảm thấy răng đau nhức, cố gắng bỏ ra nhiều tiền, tránh cho sau này lưu lại ân oán.

Đến động phủ bắt đầu bế quan luyện đan.

Đầu tiên ném Thanh Liên vào lò luyện đan, phong trụ pháp lực, cấm cố hư không, dù có giãy dựa thế nào cũng không thể trốn thoát.

Đinh linh linh!

Bạch Tùy Tâm lần lượt ném linh dược linh vật vào trong lò luyện đan, trong miệng lầm nhảm tiên đơn, há miệng phun ra ngọn lửa rực cháy, bắt đầu luyện chế linh dược.

Pháp lực của chân thần rất dồi dào, chỉ một lúc đã luyện hóa xong linh đan linh dược, rút hết linh khí ra hòa vào trong

người Thanh Liên.

Cho đến khi linh được trong lò luyện đan cạn kiệt hết, Bạch Tuy Tâm cũng lấy đi lượng lớn linh vật, quá trình luyện hóa dung hợp lặp đi lặp lại kéo dài hơn năm mươi năm.

Trong thời gian này Tiết Thiên chương giáo có đến, hỏi về chuyện bảo khố của Tông môn.

Cho dù là thái thượng trưởng lão của Tông môn, cũng không thể tùy ý lấy đi một nửa số lượng như thế, số lượng đó là bảo vật mà Tiết Thiên Giáo tích lũy vô số năm mới có.

Bạch Tuy Tâm ứng phó vài câu, dù sao cũng không trả lại, nếu người nói đạo lý, ta sẽ la lối om sòm chơi xấu, dù sao trong Tiết Thiên Giáo cũng chẳng có tu sĩ nào có bối phận cao hơn hẳn.

“Bần đạo chịu đựng mấy ngàn năm, cuối cùng đến được đỉnh, chẳng nhẽ lại không được lãng phí?”

Bạch Tuy Tâm tìm lại tâm trạng đang giật giật của mình lại, lau đi những giọt nước mắt thống khổ, vung tay áo, hàng trăm linh được ngàn năm, linh vật thượng cấp, rơi vào trong lò luyện hóa.

“Về sao cho dù có chết, hồn phi phách tán, cũng không dùng thuật Tiết Thiên nữa...”

Lại năm mươi năm trôi qua.

Bạch Tuy Tâm đã tiêu hao hết linh vật trộm được trong bảo khố, Thanh Liên trong lò luyện đan cũng đã biến thành viên đan màu xanh ngọc to bằng đầu người, tản phát ra mùi thơm huyền diệu nồng nàn.

Xoẹt!

Một đạo linh quang truyền tin rơi vào trong động phủ, Bạch Tuy Tâm vươn tay ra nhận lấy đọc.

—Bạch đạo hữu, Thiên Đế đồng ý giao tay biểu quyết lập thái tử, tất cả chân thần đều có một phiếu, việc gấp nhanh đến!

“Thiên Đế cuối cùng cũng buông tay rồi.”

Mặt Bạch Tuy Tâm lộ ra vui mừng, ngẩng đầu nhìn lò đan: “Linh đan này của bần đạo cũng sắp luyện thành, thôi được

rồi, đi đến Thiên Đình xem náo nhiệt đã, cũng không quá mấy ngày!”

Sau đó ở trên lò đan, cửa lò đều bày trí cấm chế trùng trùng, để ngăn chặn người khác lấy trộm linh đan, rồi vội vội vàng vàng bay đến Thiên Đình.

Trong động phủ yên tĩnh không một tiếng động.

Vài canh giờ sau.

Một âm thanh như tiếng vỡ trứng vỡ truyền đến, chỉ thấy trong lò đan thần quang nở rộ, hàng trăm cấm chế cũng không thể che giấu.

Thần quang lao ra khỏi cửa động phủ, thẳng lên trời, giống như bảo vật vô thượng xuất thế.

Một trận chấn động lớn như vậy, ngay lập tức thu hút cao tầng của Tiết Thiên Giáo, họ tụ tập bên ngoài động phủ, sôi nổi thảo luận Bạch Lão Tổ đang luyện tế tiên đan gì.

Bạch Tùy Tâm ‘trộm’ nửa bảo khổ để luyện đan, sớm đã lan truyền rộng rãi trong tông môn, các đệ tử lao tâm khổ lực mới tìm được các loại thạch bảo, đều oán thán lão gia hỏa không biết xấu hổ.

Trong động phủ.

Nắp lò đan bật mở, một hài đồng dài một thước từ trong đó bay ra, chính là Thanh Liên, đã được linh vật linh dược luyện hóa một trăm năm.

“Trời không tuyệt đường bần đạo!!”

Chương 706: Ta Phật có duyên (2)

Thanh Liên vận pháp lực, biến hóa ra một chiếc đạo bào màu xanh nhạt, đánh giá cách bày trí trong động phủ, rất nhanh liền thu dọn đồng lộn xộn kia sạch sẽ, thậm chí những viên đá nguyệt quang đang khảm trên đó cũng đều gãy xuống.

Sau đó hòa vào trong hư không, biến mất.

Khi xuất hiện trở lại, đã là ở Tàng Kinh Các của Tiệt Thiên Giáo, các trưởng lão phụ trách việc hộ vệ đều đã đi xem náo nhiệt, chỉ còn lại vài đệ tử kim đan, túc cơ túc trực.

Thanh Liên làm tất cả ngất đi, cũng không phân biệt điển tịch, há miệng nuốt hết tất cả vào bụng.

Sau khi nuốt hết bảy tầng liên tiếp, đến tầng thứ tám, linh quang của trận pháp nhấp nháy.

Đỉnh đỉnh đỉnh—

Tiếng chuông cảnh báo vang vọng Tàng Kinh Các, hàng chục đoton quang hướng nhanh đến, kết quả chỉ thấy Thanh Liên phá vỡ hư không mà chạy.

.....

Thiên Đình.

Điện Lăng Tiêu.

Quần thần đứng hai bên tả hữu, tổng cộng có một trăm hai mươi bảy vị.

Đây đều là những chân thần được sinh ra bởi hương hỏa thần lực từ khi Thiên Đình lập ra cho đến nay, trong đó có hơn chục vị đã tạ hóa.

Trong điện, hầu hết chư thần đã không còn quan tâm đến thế sự nữa, từ bỏ những vị trí bận rộn, thay bằng những thần vị danh dự, chẳng hạn như Thái Bạch Tinh Quân, Nguyệt Hoa Tinh Quân....

Tinh Quân là vị liệt nhất phẩm, nhưng không có thực quyền, chỉ nhận được lượng hương hỏa thần lực cố định để duy trì thân thể chân thần.

Thái Bạch Tinh Quân Bạch Tùy Tâm đứng ở bên trái, xếp ở vị trí thứ năm, phía trên Thiên Đế đang khảng khái sục sôi nói, tựa như trúng tà, trên mặt vắn vẹo thỉnh thoảng co giật.

Long Đức Thần Quân đứng ở bên cạnh truyền tin nói: “Người có chuyện gì thế, chuyện này liên quan đến tương lai của Thần Châu, còn vui tươi hơn hờ như vậy?”

“Bần đạo vui chỗ nào chứ, thực là lòng đau, đau muốn mạng!”

Bạch Tùy Tâm ôm ngực, bất cứ ai hàng ngàn năm tích lũy để người khác một lần cuốn sạch, lại thêm điển tịch, bảo khố của tông môn đều muốn đắm vào Điện Linh Tiêu mà chết.

“Vậy cũng không thể hồ nào!”

Long Đức Tinh Quân là chân thần Phật giáp, pháp hiệu Tịch Trinh, tuổi tác gần với Bạch Tùy Tâm, cũng xem như có giao tình.

Bạch Tùy Tâm nhếch miệng nói: “Ta ngựa, cả người đều ngựa...”

Lời còn chưa dứt.

Một đạo ánh mắt lạnh lùng bắn tới, Thiên Đế rầu rĩ nói: “Thái Bạch Tinh Quân đối với trẫm, là có ý kiến gì chăng?”

“Không có, tuyệt đối không có.”

Bạch Tùy Tâm nói: “Lão thần đã theo bệ hạ hai ngàn năm, hết lòng ủng hộ bệ hạ, có ai dám phản đối, thần nhất định sẽ đánh hấn răng rơi đầy đất!”

Thiên Đế khẽ sừng sốt, trong mắt lóe lên tia cảm động.

Năm đó Bạch Tùy Tâm đang trực ở Thiên Đình, là một cái gia rất khó quản, lại còn hướng về núi Thanh Vân, làm Thiên Đế rất ghét.

Bây giờ xem ra, Bạch Tùy Tâm thật sự trung thành, không giống như những chân thần khác bằng mặt mà không bằng lòng.

“Ái khanh nói như vậy, làm trẫm rất được an ủi, trong ba ngàn năm này không phải là không có ai nhìn thấy thành tựu của trẫm!”

Mắt Bạch Tuyền Tâm khẽ chuyển, vượt mộng ngựa nói: “Bệ hạ thành tựu to lớn, lưu danh thiên cổ, người bình thường sao có thể so được. Bần đạo trước kia có chút lỗ mãng, bây giờ mới ngộ ra được, thỉnh bệ hạ khoan dung tha thứ!”

“Ái khanh, hạ triều, cùng đến Thiên Trì câu cá.”

Thiên Đế cười lớn, ánh mắt quét qua các chân thần, nói: “Vây bây giờ bắt đầu, giờ tay biểu quyết, có nên lập Triệu Dao làm thái tử Thiên Đình hay không!”

“Bệ hạ anh minh!”

Dương Huyền khom lưng hành lễ, dẫn đầu giờ tay.

Chân thần Bồ Thiên Giáo theo sát phía sau, giờ tay phải lên, tán tu chân thần thấy vậy cũng sôi nổi giờ tay ủng hộ.

Ánh mắt Thiên Đế quét qua, ước chừng là một phần ba, còn không ít người giờ tay mới đến khoảng cách một nửa, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm. Thiên Đình có lẽ ít có trung thần, nhưng chân thần các giáo phái lớn, hoàng triều hiển nhiên không muốn Bồ Thiên Giáo chiếm thế thượng phong.

Lúc này.

Chân thần Phật giáo đứng ở bên tả, dường như đã đạt được thỏa thuận nào đó, giờ tay ủng hộ.

Tăng nhân dẫn đầu giọng nói xa xôi: “Thượng giới tổ sư truyền tin, dòng dõi thiên sư và Phật môn có nhiều nguồn gốc, Tôn Trường Sinh là La Hán của Phật môn, theo lý nên ủng hộ!”

Chư thần đại giáo, hoàng triều nghe vậy, nội tâm chợt lóe lên.

Bọn họ từ trước đến nay đều đứng ở bên lề, tự biết không có khả năng tranh Đế, dứt khoát không cạnh tranh, bên nào có ưu thế thì chạy về bên đó.

Thánh Dương Hoàng Triều, người kế nhiệm tiếp theo, Thánh Dương Chân Thần mới, vị liệt là Đế Quân phương bắc, đại diện cho chân thần hoàng triều, do dự hồi lâu rồi cũng giờ tay phải lên.

Người dẫn đầu đã có quyết định, người phía sau đương nhiên cũng nghe theo!

Lúc này, số người ủng hộ thái tử vừa hay vượt qua số người phản đối.

Thiên Đế cup mắt xuống, vẻ mặt từ tức giận chuyển sang bình tĩnh, nhìn về phía chân thần Tiết Thiên Giáo, yêu tộc, chậm rãi nói.

“Các ái khanh ủng hộ như vậy, vậy thì lập Triệu Dao làm thái tử, sau khi trầm... đạo hạnh tiêu tan, sẽ là Thiên Đế kế nhiệm!”

“Bệ hạ thánh minh.”

Chư thần đồng thanh hô, đã được nhìn thấy thời đại Thiên Đế đầu tiên sắp kết thúc.

Nếu như Bồ Thiên Giáo nói đạo lý, có thể đợi Thiên Đế tự hành tạ hóa, không nói đạo lý thì trực tiếp bao vây giết chết, mời hệ hạ thoái vị!

Mấy ngày sau.

Tin tức lan truyền khắp Đông Thắng Thần Châu.

Giới tu tiên lập tức náo động, kết quả này cũng nằm trong dự liệu, cũng lại bình tĩnh đến không ngờ.

Bồ Thiên Giáo và núi Thanh Vân với thế của ba vị nhân tiên, chắc chắn sẽ giành được ngai vị của Thiên Đế, nhưng các tu sĩ đều không ngờ rằng Thiên Đế vậy mà không có bất kỳ phản kháng nào.

Từ ba ngàn năm qua, Thiên Đế là người có dã tâm, ham muốn quyền lực mãnh liệt, cứ như vậy mà buông tay thì không phải tính cách của Thiên Đế.

Chương 707: Ta Phật có duyên (3)

Khắp giới tu tiên cho rằng, cuộc chiến sẽ kết thúc bằng một trận chiến, Lăng Tiêu lại đổ nát lần thứ ba.

Kết quả là trao đổi quyền lực một cách hòa bình, làm tu sĩ rất đáng tiếc.

Bản chất của sinh linh là hóng chuyện.

Không xem được náo nhiệt, các tu sĩ phàn nàn Thiên Đình chỉ biết ức hiếp kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh.

.....

Hôm nay.

Bạch Tuy Tâm rời Thiên Trì, hóa thành đôn quang bay về Tiết Thiên Giáo.

Nhìn vào động phủ trống rỗng, Tàng Kinh Các mất vô số điển tịch, thì tát mình mấy cái bạt tai.

“Ai mượn ngươi mù quáng bói toán!”

“Tồn thất này nhất định phải tìm Bồ Thiên Giáo bồi thường, làm gì có chuyện vừa làm diễn viên vừa làm nội gián, nhưng trước đó vừa thể hiện lòng trung thành với Thiên Đế, xem xem bảo khổ Thiên Đình thế nào.”

Bạch Tuy Tâm bồi Thiên Đế câu cá mấy ngày, mông ngựa cũng vượt đến thuận tai, được rất nhiều thưởng.

.....

Mười năm sau.

Thanh Liên bế quan đi ra, hoàn toàn luyện hóa được được lực trong cơ thể.

“May mà bản tọa cảnh giới cao thâm, nếu không cưỡng ép tăng tu vi như vậy nhất định sẽ tổn hại đến căn cơ. Thiên Đình, Thái Bạch Tinh Quân, bản đạo nhất định sẽ báo thù!”

Thanh Liên lúc này khí tức rất hùng hậu, nguyên anh đã đạt được viên mãn, chỉ kém độ kiếp là có thể hóa thân.

Sau khi thi triển chiêm toán, vận thế hôm nay không hung hiểm.

Cưỡi đốn quang rời đi, nửa ngày sau đáp xuống đỉnh núi Dụ Sơn, đột nhiên lại có cảm giác huyết mạch tương liên.

“Năm đó bản đạo bất lực nhìn thân tiên tạ hóa, rải tiên huyết thấm vào trong núi, qua vô số năm đã bốc hơi tiêu tán, chỉ còn lại một chút căn nguyên tinh hoa!”

“Nhưng cũng may, mượn lực huyết tiên căn nguyên đúc lại căn cơ, lại tránh được ngã rẽ tu hành kiếp trước, có lẽ càng tiến thêm một bước.”

Thanh Liên tay bấm pháp quyết, đang muốn hòa vào Dụ Sơn để lấy lại huyết tiên, đột nhiên một tiếng Phật hiệu vang lên bên tai.

“A Di Đà Phật!”

Hòa thượng chấp hai tay, diện mạo từ bi: “Bần tăng Tịch Trinh, vị liệt Long Đức Tinh Quân Thiên Đình, thấy bản đạo và Phật ta có duyên, có nguyện ý đi cùng bản tăng đến Linh Sơn tu hành!”

“...”

Thanh Liên từ chối nói: “Bản đạo một lòng hướng đạo, không có ý định tu Phật!”

“Đạo hữu quả nhiên nguyện ý, không hồ là một lòng hướng Phật.”

Tịch Trinh khẽ gật đầu, tặng bào khế động bao phủ Thanh Liên: “Linh Sơn có vạn cuốn Phật pháp, bản đạo có thói quen tụng đọc, tương lai nhất định có thể đạt chính đạo!”

“Bản đạo nói là, không nguyện ý tu Phật!”

Thanh Liên phá vỡ hư không, chạy trốn ngàn dặm, kết quả quay đầu lại thấy Tịch Trinh đang đuổi tới.

Tịch Trinh nói: “Bản đạo nghe rõ rồi, đạo hữu nguyện ý.”

Lúc nói chiếc áo cà sa bay lên, che phủ bầu trời, cuốn Thanh Liên vào bên trong, phong cấm pháp lực thần chí, rồi cuộn gấp lại, biến thành tay nải.

Thanh Liên bị vây khốn ở bên trong, không ngừng chửi bới, căm hận Thiên Đình đến cùng cực.

Tịch Trinh đeo tay nải trên vai, đối với những lời mắng chửi cũng không để ý, Phật môn có pháp độ hóa, dùng không đến trăm năm là có thể hóa trừ ác niệm, trở thành đệ tử thành kính của Phật môn.

“A Di Đà Phật!”

“Bần đạo tâm huyết dâng trào, ở Dụ Sơn có được đệ tử truyền thừa, quả nhiên không tệ, vậy mà lại là tiên thiên cước trong truyền thuyết, tương lai có thể tấn thăng La Hán!”

Tịch Trinh sắc mặt vui vẻ, Phật môn có La Hán, cũng có thể học Bồ Thiên Giáo tranh đoạt vị trí Thiên Đế.

Cứ như vậy Tam giáo luân phiên nhau làm chủ, lại quay trở lại thế cục Thần Châu năm đó.

“Bồ Thiên chương giáo nói làm Tam Giáo lại trở lên cường mạnh, khẩu hiệu này quả nhiên không tệ, bần tăng cũng truyền bá khắp một phen, tạo vị thế cho La Hán Phật môn tương lai!”

Ngay lúc đang đắc ý, một đạo tin truyền vào trong tai.

Vẻ mặt từ bi của Tịch Trinh dần dần cứng lại, nhìn cái tay nải trên vai, chỉ muốn ném nó đi.

“A Di...nhờ phúc!*”

Nguyên văn là “阿弥.....托福！” đại ý là lúc này Tịch Trinh bị rơi vào thế tự bê đá ném vào chân mình rồi nên đọc Phật hiệu cũng lạc cả đi.

“Đây là cái thứ lương tài mỹ ngọc gì chứ, rõ ràng là một củ khoai nóng bỏng tay, Linh Sơn vốn cần cỗi, lại gặp phải họa này, bần tăng sao có thể đi Thây Thiên gặp Phật Tổ?”

Tịch Trinh bất lực, chỉ có thể kết xuống nhân quả, quặng không được trốn cũng không xong, chỉ có thể ngoan ngoãn thuận theo kịch bản mà ông trời sắp xếp.

Sau khi tự tát mình liên tiếp mấy cái, Tịch Trinh thở dài, vẻ mặt đau khổ.

“Ai mượn ngươi mù quáng thu nhận đồ đệ!”

Linh Sơn.

Tịch Trinh kéo mặt dài trở lại, không để ý tới tăng nhân cung kính thi lễ.

Tự ý đi bảo khó Phật giáo, hé ra ống tay áo trống rỗng hơn phân nửa, trong đó có không ít Xá Lợi sau khi tăng nhân tọa hóa.

Phật giáo bị Huyền Môn chính tông chèn ép, không giống Tiệt Thiên Giáo giàu đến chảy mỡ, nhưng công pháp ngưng tụ thành Xá Lợi, lại có thể làm linh vật truyền thừa sử dụng.

Tăng nhân hậu bối tư chất dị bẩm, tiếp nhận Xá Lợi truyền thừa là có thể pháp lực đại tiến.

“A di đà Phật “

Tịch Trinh tuyên âm Phật hiệu, sắc mặt đau khổ “Bần tăng cũng là bất đắc dĩ, bởi vì ngã Phật hưng thịnh, tạm thời làm khổ liệt tổ liệt tông.”

Nói xong trở lại động phủ, tuyên bố bế tử quan.

Tịch Trinh mở ra áo cà sa, đem Thanh Liên để trên mặt đất, cười nói “Từ nay về sau, người chính là đệ tử của bần tăng, lấy pháp danh gì đây...”

Thanh Liên muốn phản bác, hết lần này tới lần khác ngũ quan bị phong cản, khuôn mặt nín nhịn đến phát tím.

Đường đường thượng cổ đại thần chuyển thế, còn chưa kịp tiêu dao tự tại, đầu tiên là rơi vào lò luyện đan luyện trăm năm, lại bị Phật giáo mạnh mẽ độ hóa, trong lòng hận ý quả nhiên là vô cùng vô tận.

“Tự bối dưới Tịch là Chiếu, bản thể Thanh Liên hóa hình, vậy gọi là Chiếu Quang!”

Chương 708: Chân Thần xuất thế 364

Tịch Trinh nhìn dáng vẻ tràn đầy không phục của Thanh Liên, cười nói “Dáng vẻ đồ nhi như vậy, hiển nhiên là không biết ngã phạt độ Hóa Thần thông, vậy liền thi triển một phen.”

Nói xong lấy ra một viên Xá Lợi, tay kết pháp quyết, phóng ra Phật quang nồng đậm.

Phật quang bao phủ Thanh Liên, thấu triệt trong ngoài. Chiếu rọi thần hồn, mơ hồ có thiên âm vang lên.

Thanh Liên thức tỉnh ký ức kiếp trước, tất nhiên biết được Phật Môn độ hóa chi thuật, đáy mắt hiện lên khinh thường cười lạnh, mặc cho Phật quang chiếu rọi Phật kinh xâm nhập.

Xá Lợi Phật quang hao hết, Tịch Trinh thấy Thanh Liên vẫn lạnh lùng, không những không giận ngược lại tán thưởng.

“Một viên Xá Lợi Hóa Thần, đủ để độ hóa Nguyên Anh tâm thường, đồ nhi không hổ là Tiên Thiên Căn Cước, yên tâm, vì sư nơi này còn có rất nhiều Xá Lợi “

Từ ông tay áo lại bay ra mấy viên Xá Lợi, cùng với linh Dược Linh vật, dựa theo quy luật huyền diệu bố trí thành trận pháp cấm chế.

Phật quang có linh vật gia trì, lực độ hóa đột nhiên tăng vọt.

Thanh Liên hai mắt nhắm nghiền, mặc cho Phật quang Phật âm, lấy cảnh giới, Căn Cước của nó, cho dù là Xá Lợi La Hán độ hóa, cũng chỉ là hơi lay động tâm thần.

Ngược lại thừa dịp Phật quang linh quang dung nhập vào cơ thể, không ngừng vận chuyển công pháp, nâng cao pháp lực.

Đảo mắt mười năm trôi qua.

Vốn là cảnh giới Nguyên Anh viên mãn, đã đủ để đột phá Hóa Thần, Thanh Liên trực tiếp dẫn động lôi kiếp, kết quả tất cả lôi đình đều che phủ bên ngoài Linh Sơn.

Tâm ma kiếp dễ dàng vượt qua, vòm trời rủ xuống thần quang, Nguyên Anh lột xác thành Nguyên Thần.

“Đồ nhi tư chất tốt, dễ dàng như vậy đã thành tựu Hóa Thần “

Tịch Trinh nhìn vẻ mặt hơi hòa hoãn của Thanh Liên, tự nhận là là độ hóa chi thuật lập công, cười nói “Vi sư lại giúp người một tay, có lẽ có thể trực tiếp chứng La Hán.”

Nói xong rơi mấy chục viên Xá Lợi, linh dược linh vật xếp thành núi nhỏ, đem Thanh Liên vùi sâu vào trong đó.

“Khuê “

Một tiếng Phật hiệu vang dội động phủ, Tịch Trinh lộ hóa kim thân trượng lục, vô lượng Phật quang rơi xuống.

Xá Lợi, linh vật chỉ một thoáng cái hóa thành Phật quang, linh khí thuần túy, không ngừng áp súc gần như ngưng tụ thành thực chất, chịu thần lực đè ép khó có thể tiết ra ngoài, chỉ có thể mãnh liệt dung nhập vào trong cơ thể Thanh Liên.

Phương pháp luyện hóa thô bạo như vậy, xa xa không tinh diệu bằng Bạch Tùy Tâm, may mà Thanh Liên đã đột phá Hóa Thần, còn có thể thừa nhận.

Vô lượng Phật quang chiếu rọi, hơn mấy trăm ngàn tầng nhân tung kinh bên tai.

Vẻ mặt vốn hòa hoãn của Thanh Liên, tựa hồ được Phật quang, kinh văn cảm hóa, mơ hồ sinh ra một tia thành kính.

“A di đà Phật “

Tịch Trinh cười như nở hoa, lúc cưỡng ép thu Thanh Liên làm đồ đệ, nghe được Tôn Trường Sinh truyền tin, nói đây là người lịch kiếp, nhất định thành tựu Nhân Tiên, nhất định đại náo Thiên Đình.

Cảnh giới Chân Thần và Phản Hư, đã có thể từ xa xăm cảm ứng được Thiên Ý.

Tịch Trinh bói toán qua cũng biết Tôn Trường Sinh không nói láo, vừa mới bắt đầu tự nhiên là hối hận chí cực, nhưng bây giờ có mấy phần suy nghĩ khác.

Thiên ý sáng tỏ, Tịch Trinh không dám làm trái, tránh cho Nhân Tiên Yêu Thánh hợp lực đánh chết

Nhưng, chỉ cần không làm trái với Thiên Ý, độ hóa Thanh Liên thành đệ tử Phật giáo, tương lai không ngăn cản náo loạn Thiên Đình, chẳng phải là vẹn cả đôi đường.

“A di đà Phật “

Tịch Trinh đến lúc này, nghen khuất ban đầu trong nháy mắt tiêu tán, chủ động gia tăng thành công, vì bảo đảm có thể độ hóa, lại đi bảo khổ lấy một lượng lớn xá lợi tử.

“Vì ngã Phật hưng thịnh, lại làm khổ liệt tổ liệt tông ” xuân đi thu tới , thời gian lưu chuyển.

Trăm năm thoáng cái lướt qua, Trịch Trinh liên tiếp mấy lần làm khổ liệt tổ liệt tông, đem Xá Lợi trong bảo khố Linh Sơn tiêu hao sạch sẽ.

Thanh Liên vốn là kiệt ngạo bất tuân, biến thành đầy mặt thành kính, cho dù bỏ cấm chế, cũng khoanh chân ngồi yên tại chỗ, toàn thân cao thấp phóng ra Phật quang chói mắt.

Tịch Trinh về mặt từ bi “Đồ nhi, như thế nào “

“A di đà Phật “

Thanh Liên tuyên âm Phật hiệu “Phật hiệu vô lượng, là đệ tử được trợ giúp, từ nay về sau không còn Thanh Liên, trên đời chỉ còn lại tăng nhân Chiếu Quang”

“Thiện tai thiện tai.”

Tịch Trinh khẽ gật đầu, tiêu hao nhiều liệt tổ liệt tông như vậy, cho dù Nhân Tiên cũng độ hóa, hướng chỉ chỉ là tu sĩ Hóa Thân, Tiên Thiên Căn Cước cũng chỉ là tư chất mà thôi.

“Đồ nhi, tất cả đều là hư vọng, hết thấy pháp như ảo ảnh trong mơ, giải thích thế nào “

Thanh Liên trầm ngâm chốc lát, hồi đáp “Phật là Phật, Đạo là Phật, thế gian hết thấy pháp hết thấy vật, đều là Phật pháp sở hóa “

“Rất tốt”

Tịch Trinh cười càng thêm thân thiết, lại liên tục hỏi mấy câu thiện ngữ Phật Kinh, thử dò xét Thanh Liên có thật sự quy y Phật Môn hay không.

Thanh Liên giải thích từng cái, lại có chú thích của Tiên Hiền Phật Môn, lại có người cùng cảm ngộ.

“Thiên phú Phật pháp như thế, thích hợp làm đệ tử ngã Phật.”

Tịch Trinh hiện tại không có bất kỳ hối hận gì, cho dù đã tiêu hao hết bảo khố Linh Sơn, chỉ cần được một La Hán tọa trấn, tương lai Phật giáo liền có cơ hội chấp chương Thiên Đình.

Khi đó Đông Thắng Thần Châu phát quang phổ chiếu, đạt được đại tự tại.

“Nhưng mà còn có vấn đề, Tôn Trường Sinh, Hoàng Ngưu thọ nguyên dài lâu, thượng cổ vu tộc Dương Huyền cũng không phải nhân tộc thọ nguyên có thể so sánh... .”

Tịch Trinh khẽ nhíu mày : “Từ nay về sau, cho dù đồ nhi phi thăng thượng giới, cũng không làm được ngã phạt chấp chương Thiên Đình, chuyện này phải làm thế nào “

Đang suy tư.

Linh quang truyền tin bay vào động phủ, Tịch Trinh phát tay đón lấy.

Nhanh chóng tới Thiên Đình, Bồ Thiên Giáo thỉnh Thiên Đế thoái vị không thành, lại thương nghị Thiên Đế chi vị, phải chăng ngàn năm đổi một lần.

“A di đà Phật “

Chương 709: Chân Thần xuất thế (2)

Tịch Trinh hưng phấn tuyên âm Phật hiệu, khốn hoặc trong lòng lập tức cởi bỏ, chỉ cần Thiên Đế chi vị ngàn năm thay phiên, đồ nhi nhất định có cơ hội lên ngôi.

“Đồ nhi, người ở đây tu hành, vì sư đi một chút sẽ trở lại “

Dứt lời hóa thành độn quang, kêu gọi chư vị chân thần Linh Sơn, cùng nhau đi tới Thiên Đình ủng hộ Bồ Thiên Giáo.

Phía trước có Bồ Thiên Giáo đánh trận đầu, Phật Môn hò reo cổ động là có thể được ích lợi, Tịch Trinh e sợ đi trễ, để Thiên Đế trực tiếp bác bỏ đề nghị này.

Động phủ.

Thanh Liên khoanh chân mà ngồi, không ngừng tụng kinh, phát ra Phật quang chói mắt.

Hồi lâu sau.

Xác định Tịch Trinh rời khỏi Linh sơn, về mặt vốn thành kính của Thanh Liên trong nháy mắt hóa thành lạnh như băng, giọng căm hận nói. “Thiên Đình chết tiệt, đợi bản đạo trở lại, nhất định đem người ném đi “

Đang khi nói chuyện phá vỡ hư không, trong nháy mắt liền xuất hiện bên ngoài Linh Sơn.

Thanh Liên cảm ứng Phật quang mênh mông mãnh liệt trong cơ thể, cùng với pháp lực Phật Môn thuần túy, trầm ngâm chốc lát trực tiếp bay về phía Hồ Sơn, không kịp đợi chuyển đổi căn cơ.

Vạn nhất gặp phải gia hỏa chặn đường cướp của, rất khó nói có thể chạy trốn lần nữa.

Hồ Sơn.

Mấy trăm năm đi qua, Tiên Thiên linh vật đã thành truyền thuyết.

Vốn là tu sĩ khắp núi khắp nơi, hiện tại chỉ còn lại thợ đào mỏ, khai thác linh ngọc, thần huyết thạch.

Thanh Liên dừng ở đỉnh núi, pháp lực bàng bạc bao phủ toàn bộ Hồ Sơn, tay kết pháp quyết cảm ứng Tiên Huyết bản nguyên, sau đó thân hình hóa thành linh quang dung nhập vào trung tâm sơn mạch.

Tiên huyết bản nguyên giống như nhũ yên về tổ, không ngừng hội tụ về phía Thanh Liên, từ từ ngưng tụ thành một kén máu đỏ thâm cao cỡ một người.

Kén máu dừng ở trong núi, xung quanh hư không vặn vẹo, cho dù thần thức tu sĩ quét qua cũng khó mà phát hiện, nếu có người đào thông núi non, gặp phải kén máu như vậy cũng như không có.

Ở chỗ này, lại như ở chỗ kia.

Lại nói Tịch Trinh đi Thiên Đình, giơ tay biểu quyết ủng hộ Bồ Thiên Giáo.

Thiên Đế nhìn Chân Thần vượt qua tám phần, cũng không thể làm gì, đành phải đồng ý ngàn năm luân phiên.

Kể từ khi lập Triệu Ngọc làm thái tử, chân thần hoàn toàn thấy rõ tình thế, càng nhanh chóng ngã về Bồ Thiên Giáo, thế cho nên nhất hô bá ứng thiếu chút nữa đem Thiên Đế bãi miễn.

Quyền lợi duy nhất mà Thiên Đế giành được, chính là từ khi Thiên Điều này có hiệu lực, bắt đầu tính thời gian hấn nhậm chức.

Ngàn năm sau, truyền ngôi Triệu ngọc.

Tịch Trinh rời khỏi Lăng Tiêu Điện, không chế độ quang trở lại Linh sơn, vào động phủ phát hiện Thanh Liên biến mất không dấu nữa, nụ cười trên mặt nhất thời ngưng trệ, nhìn ba chữ lão ngốc lơ trên tường.

“A di đà Phật! Bàn tăng... Vẫn là trở về Thiên Đình tiếm tu, tránh cho người này rục tiếp đánh lên Linh Sơn!”

Theo Tịch Trinh biết, mấy năm gần đây Bạch Tùy Tâm tránh ở Thiên Đình, một bên nịnh nọt Thiên Đế, một bên đợi Thanh Liên đánh lên Thiên Đình.

...

Thiên Đế lịch 4000 năm.

Kể từ khi xác lập Thiên Điều “Thiên đế ngàn năm đổi một lần”, Đông Thắng Thần Châu nghênh đón an tĩnh.

Tu Tiên Giới vui sướng hưởng vinh, phàm trần mưa thuận gió hòa.

Thiên Đình nhìn như lại không phục như khi mới thành lập, kì thực những người có kiến thức đều biết, đây chỉ là bình tĩnh trước bão táp.

Kỳ hạn ngàn năm đã đến, tất nhiên đã làm một hồi.

Nhưng chuyện này không liên quan gì tu sĩ bình thường, làm ruộng thì làm ruộng, đào quặng thì đào quặng, đại nhân vật Thiên Đình đấu tranh, trâu ngựa tăng chót chỉ cần yên lặng chờ kết quả.

Chỉ cần không ảnh hưởng đến mình, mặc cho bọn hăn đánh đến trời long đất lở.

Hôm nay, Hồ Sơn.

Đang lúc giữa hè, trời nắng chang chang.

Thợ mỏ Tu Tiên Giới Lý Duy ngồi xếp bằng, luyện hóa linh khí khôi phục pháp lực nhân tiện nghe những lão thợ mỏ nói khoác.

“Các người mới tới đều không biết, chỗ chúng ta có loại linh vật gọi Thần Huyết thạch, một cân ngang với hơn vạn cân linh ngọc. Vận khí tốt đào một khối, đổi thành linh đan, đủ tu luyện tới Trúc Cơ viên mãn “

Thợ mỏ bên cạnh chát vắn nói ” Vậy tại sao chưa từng có người đào được, không phải cố ý gạt người tới đào quặng chứ “

“Này cũng cũng không biết, dù sao trước kia thật sự có.”

Lão thợ mỏ mặt lộ nghi ngờ, cũng không biết nên chứng minh thế nào, tổ tiên hăn ở Ấu Sơn đào quặng, chính là dựa vào đào được Thần Huyết Thạch được chứng nhận Kim Đan.

Đáng tiếc mấy trăm năm đi qua, Kim Đan lão tổ tọa hóa, tôn tử bắt tài như hăn lại trở về đào quặng.

“Đích thị là chuyện ma quỷ gạt người, bản đạo lúc trước ở Tất Ngô Sơn đào quặng, vì lưu lại thợ mỏ, nói khoác nói có

thượng cổ thần nhân truyền thừa, đào mấy thập niên chỉ có linh đồng linh thiết “

Những người khác nhao nhao đồng ý, bởi vì Thiên Đình thành lập, số lượng tán tu tăng chót giảm mạnh, thậm chí người làm ruộng, đào quặng càng ngày càng ít.

Các mỏ quặng cũng thiếu người, cho nên đủ loại thủ đoạn tuyển người đều dùng ra.

Nói khoác Thần Huyết Thạch, thượng cổ truyền thừa cũng là thủ đoạn nhỏ, còn có mỏ đã nói đào linh quặng vượt đỉnh mức sẽ phát linh thạch, kết quả một chết người cũng đào không đủ.

Về phần Sơn Thần Thổ Địa Hà Bá nắm giữ mạch quặng, ỷ vào bối cảnh Thiên Đình khi dễ thợ đào mỏ, mà linh nông cũng lại càng không có gì mới mẻ.

Lão thợ đào mỏ nghe mà mặt đỏ tới mang tai, tranh cãi mấy câu nói không lại, nhìn về phía Lý Duy ngồi điều tức, nói “Lý đạo hữu, người cũng cho là lão đạo nói khoác “

“Thần huyết mạch theo lời đạo hữu nói, bản đạo đã thấy trên diển tịch, có lẽ mấy trăm năm trước đào sạch rồi.”

Lý Duy trong mắt hiện lên dị sắc, tùy ý qua loa mấy câu, sau khi pháp lực khôi phục, không chế độ quang theo quặng mỏ một đường hướng vào trung tâm núi.

Hồ Sơn kéo dài mấy ngàn dặm, ở trong mắt phàm tục coi như là đại sơn mạch, nhưng đào quặng mấy ngàn năm, quặng mỏ bốn phương thông suốt giống như tổ ong.

Chương 710: Chân Thần xuất thế (3)

Trung tâm sơn mạch.

Lý Duy dừng lại độn quang, hai mắt hiện lên thần quang khác thường, nhìn về phía kén máu trôi lơ lửng ở không trung. “Vật này rốt cuộc là cái gì “

Mười năm trước, Lý Duy được lão thợ đào mỏ giới thiệu, đi tới Hồ Sơn đào linh ngọc.

Năm năm trước tới chỗ này đào quặng, Lý Duy trời sinh trọng đồng, ngoài ý muốn phát hiện kén máu lơ lửng ở hư không, mơ hồ có thể cảm ứng được một luồng uy thế vô cùng vô tận.

Lý Duy đã dùng đủ loại thủ đoạn thử dò xét, cũng khó mà tác động kén máu, thậm chí mang những thợ đào mỏ khác qua, cẩn thận thử dò xét phát hiện bọn họ căn bản không nhìn thấy.

“Không có pháp lực khí tức, có lẽ là chí bảo hoặc truyền thừa, chẳng qua là không giống chính đạo “

Lý Duy vận chuyển trọng đồng tới cực hạn, mơ hồ có thể thấy bóng dáng hoa sen.

Có mấy phần tương tự đài sen Phật giáo, quay tròn chuyển động, không ngừng luyện hóa kén máu.

“Đây có lẽ chính là cơ duyên cho ta trở mình, ma đạo chí bảo thì thế nào, chỉ cần không đi làm ác, Thiên Điều cũng không quản được

Lý Duy xuất thân nông thôn, khi còn bé ngay cả chữ không biết, đừng nói chi là đi đạo viện học tập đạo kinh.

Trong núi săn thú, may mắn rơi vào động phủ của tu sĩ tọa hóa, được truyền thừa tiên đạo, sau khi tu thành pháp lực lại kích hoạt trọng đồng.

Trọng đồng có thể thấy linh quang ẩn giấu, tỷ như linh vật chôn dưới mặt đất, linh dược ẩn tàng trong khe núi, mà hai thứ này hoặc là số lượng hiếm thấy, hoặc là tư thu vi phạm Thiên Điều.

Trải qua không ngừng nếm thử nghiệm, Lý Duy làm thợ đào mỏ, dựa vào trọng đồng dò xét, có thể dễ dàng đào được linh quặng ẩn giấu.

Mồ mẫm lẫn lộn hơn hai mươi năm từ tiểu tử sơn thôn tu thành Trúc Cơ Chân Nhân, ở thành trì phụ cận khe núi cũng có chút danh tiếng, về đến gia tộc càng được tôn là lão tổ.

“Kim Đan là một ngưỡng cửa lớn, nếu không cơ duyên, cử tử nhất sinh “

Lý Duy xa xa xem qua mấy lần Kim Đan lôi kiếp, uy lực mạnh mẽ kia, tuyệt không phải hắn có thể vượt qua, phải chuyển tu công pháp cao cấp hơn, luyện chế pháp khí lợi hại hơn.

Ngẩng đầu nhìn về phía kén máu, Lý Duy quan sát năm năm, phát hiện màu đỏ ngày càng nhạt, hiển nhiên cách thời điểm xuất thế không xa.

“Liên ở Hồ Sơn yên lặng chờ chí bảo xuất thế, đầu tiên đoạt được... động tĩnh thật sự quá lớn, khiến cho sơn thần chú ý, cũng không thể quá đáng cưỡng cầu, vô luận như thế nào bảo vệ tánh mạng làm đầu “

Lý Duy đang suy tư, chợt thấy kén máu hé ra nhiều khe hở, như giống mạng nhện.

Ông

Thần quang theo trong khe hở tràn ra, Lý Duy không kịp né tránh, ngay cả kêu thảm cũng chưa phát ra đã hồn phi phách tán, tan thành tro bụi.

Giống như quét qua con kiến hôi, thần quang không hề dừng lại, xuyên thấu núi đá xông lên tận trời. Xa xa nhìn lại mấy ngàn thần quang từ trong sơn mạch bắn lên, tất cả sinh linh bị quét qua đều hóa thành tro bụi.

Thợ mỏ may mắn còn sống không chế độn quang, cuống quít thoát khỏi núi, ngay cả quay đầu lại cũng không dám, uy thế khủng khiếp bức này như ma đầu xuất thế, tới gần người chết.

Thần của Ấn Sơn dâng lên trận pháp cấm chế, còn chưa kịp dò xét nơi phát ra thần quang, phát hiện trên trời hiển hóa dị tượng. Tinh đầu đầy trời, Nhật Nguyệt đồng thiên.

“Đây là... Nhân Tên Thiên kiếp “

Sơn Thần hoảng sợ lên tiếng, hai ngàn năm trước Thanh Vân Quan Yêu Thánh lời kiếp, đến nay lưu truyền khắp Đông Thắng Thần Châu, không có ai không biết.

“Người nào ở Thần Châu có tư cách Độ Kiếp “

Trong đầu Sơn Thần hiện lên rất nhiều thân ảnh, độn quang còn nhanh hơn suy nghĩ, đã sớm chạy ra hơn ngàn dặm. Nhân tiên quá xa vời, bảo vệ tánh mạng trọng yếu nhất.

Sau khi chạy ra ngoài vạn dặm, sơn thần mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng truyền tin cho cấp trên trực tiếp. Một lát sau.

Sơn Thần thu được trả lời “Không cần để ý, ngồi xem nào nhiệt “

“Đây là ý gì “

Sơn Thần tâm tư thay đổi thật nhanh, cấp trên là Thành hoàng của Hưng Phụ phủ, là đệ tử của Bồ Thiên Giáo, nghe ra người độ kiếp có quan hệ với Bồ Thiên Giáo.

“Thật sự như thế, Bồ Thiên Giáo chẳng phải là nhiều thêm một vị Nhân Tiên, bệ hạ lấy gì đầu pháp với Bồ Thiên Giáo, may mà bản đạo đã sớm nương nhờ, ngày sau cũng có thể thăng quan.”

Sơn Thần Thổ Địa trong phạm vi vạn dặm, nhìn thấy thiên địa dị tượng, đều truyền tin cho cấp trên.

Nhận được hồi đáp tất cả đều là yên lặng xem, đám Sơn Thần Thổ Địa không khỏi sinh lòng khác thường.

Lúc này.

Trên bầu trời Ấn Sơn, Nhật Nguyệt phát sáng, Tinh Quang chói lọi, từng luồng hạ xuống liền hóa thành lời kiếp uy lực vô lượng.

Ầm

Lời kiếp trực tiếp đánh Ấn Sơn thành hai khúc, trong vòng ngàn dặm lõm thành hắc động, không biết sâu mấy trăm trượng.

Không trung lơ lửng một cái kén máu, lồi kiếp bồ ở phía trên, con hơi hơi nổi lên gợn sóng.

Theo từng đạo lồi kiếp rơi xuống, kén máu dao động cũng càng lúc càng lớn, cho đến khi sao hội tụ đầy trời, thần quang rực rỡ bùng xuống, phá kén máu thành khe hở.

Nhật Nguyệt thần quang ngưng tụ thành âm dương nhị sắc, trực tiếp xé kén máu thành hai khúc.

Kén máu phá vỡ, bên trong lơ lửng hoa sen màu xanh lá, thanh niên mặc đạo bào tàng lam ngồi trên hoa sen, nhìn tuổi tầm mười mấy hai mươi, dáng vẻ có năm sáu phần tương tự Chu Dịch.

“Một kiếp cuối cùng”

Thanh Liên khẽ nhú mày, ngẩng đầu nhìn trời, tiên huyết kiếp trước sau khi chống đỡ chín thành lồi kiếp đã vỡ nát.

Ông

Xung quanh vạn dặm chợt thất thanh, nhật nguyệt, tinh thần yên lặng giống như bức họa, một đạo thần quang sáng chói như trường hà chậm rãi chảy về phía Thanh Liên.

Thanh Liên tay kết pháp quyết, đài sen phía dưới chợt khép lại, bao bọc hẳn vào trong.

Chương 711: Thiên Đế thoái vị 365

Cho dù Thần Nhân chuyển thế, như thế Thiên kiếp cũng khó nói chắc vượt qua vẹn toàn, lời kiếp này so với kiếp nạn của Phản Hư trong ký ức kiếp trước, lợi hại hơn không chỉ gấp mười lần.

Đúng lúc này.

Vô số đạo lưu quang từ bốn phía bay tới, hóa thành rất nhiều linh bảo, kiếm chung bình ấn.

Thanh Liên thần thức đảo qua, thế nhưng đều là vật vô chủ, không kịp suy tư lại lịch linh bảo, tay kết pháp quyết hút tới, lấy linh bảo làm căn cơ bố trí thành trận pháp cấm chế.

Àm

Lời kiếp rơi xuống, phi kiếm gãy, bảo bình bể tan tành.

Kim chung là chí bảo phòng hộ, thùng một cái lỗ lớn, bảo ấn là trọng bảo vô thượng, nứt ra khe hở.

Thiên kiếp cũng suy yếu bảy tám phần, lại đánh vào đài sen, chẳng qua là hơi chấn động dù uy năng hao hết.

Trên trời buông xuống thần quang chói lọi, bao phủ Thanh Liên ban cho tạo hóa.

Thanh Liên điều tức chốc lát, cảm ứng pháp lực mệnh môn cuộn trào trong cơ thể có thể mạnh mẽ gấp hơn trăm lần cảnh giới Hóa Thần, một vài bí thuật uy lớn ở kiếp trước cũng có thể thi triển, chấp tay nói với xung quanh.

“Đa tạ đạo hữu, kính xin hiện thân gặp mặt!” Yên tĩnh không tiếng động, không có tin tức nào truyền đến.

Thanh Liên phát tay thu hồi bốn kiện linh bảo, dò xét trong ngoài, phát hiện dấu vết luyện hóa sạch sẽ, hiển nhiên không muốn cho hắn biết được lai lịch.

Bấm đốt ngón tay, Thiên Cơ hỗn độn không rõ, bói toán không ra kết quả. “Tạm thời ghi nhớ ân này, ngày sau nhất định phải báo đáp.”

Thanh Liên thu linh bảo vào ống tay áo, chân mày chột nghiêm nghị, “Bất quá, cừ oán ngày xưa bản đạo cần phải báo đáp thật tốt, Thiên Đình, Thái Bạch Tinh quân, Long Đức Tinh Quân.”

Lúc trước Độ Kiếp, Thanh Liên phải xử lý thương thế sau đó điều tức, hiện tại an ổn khỏe mạnh, có thể trực tiếp đi báo thù rửa hận.

Lần nữa thi triển thuật bói toán, trong sâu xa có Thiên Cơ truyền đến, Thái Bạch, Long đức đang tiềm tu ở Thiên Đình.

“Hảo hảo hảo, đều tụ cùng một chỗ, vậy bót cho bản đạo phải tìm tới cửa từng người.”

Thanh Liên cúi đầu liếc nhìn khe núi, vốn là núi cao trùng điệp, cắt thành mấy đoạn, linh mạch, quang mạch trong núi đã nứt vỡ.

“Núi này là thuộc về Bồ Thiên Giáo, phá hư như vậy cũng thực xin lỗi sư tôn, nhưng Thiên Đình thống ngự thần châu, trong bảo khố linh vật vô số, cướp đoạt một phen dùng làm đền “

Lúc này, thân hình Thanh Liên lay động.

Dung nhập vào hư không biến mất không thấy gì nữa.

Thần thông như thế, cho dù Nhân Tiên nhìn thấy, cũng phải kinh hãi tán thưởng, mạnh mẽ xé rách hư không quá mức lỗ mãng, dung nhập vào trong toàn bộ thiên địa cũng tùy ý ngao du.

...

Thiên Đình. Lăng Tiêu Điện.

Thiên Đế đang cùng quần thần thương nghị Tân Thiên Điều. Bỗng nhiên.

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, Lăng Tiêu Điện lung la lung lay.

Thiên Đế nhăn mặt, ánh mắt nhìn hướng Dương Huyền “Chuyện gì xảy ra “

Dương Huyền tất nhiên trong lòng hiểu rõ, trên mặt lại giả hồ đồ, lắc đầu nói “Thần cũng không biết, còn cần sai người đi

xác minh.

Đang lúc nói chuyện.

Độn quang của tướng thủ Thiên Môn rơi vào trong điện, bồi rồi nói ” Bẩm báo bệ hạ, phía ngoài tới một đạo sĩ trẻ tuổi, không nói lời nào đã đánh lên cổng, nói cái gì mà muốn báo thù “

Thiên Đế thấy tướng coi cổng khí tức hỗn loạn, hiển nhiên bị thương không nhẹ “Đạo nhân kia cảnh giới nào “

“Nhân tiên “

Tướng ỏi cổng đang muốn nói chuyện, bên ngoài truyền đến tiếng quát lớn.

“Bần đạo Thanh Liên, hôm nay đánh lên Thiên Đình, đập vỡ Lăng Tiêu, yêu cầu Thiên Đế thoái vị. ” Xôn xao.

Trong điện quần thần xôn xao, chỉ có Tịch Trinh và Bạch Tuyết Tâm xen lẫn trong đám quần thần, trên mặt lộ vẻ may mắn. May là trốn ở Thiên Đình, nếu không để người ta đánh lên sơn môn, nói không chừng là tọa hóa tại chỗ.

Thiên Đế nghe vậy, lạnh lùng nói “Yêu đạo ở đâu ra, dám tới Thiên Đình giương oai, Dương ái khanh, nhanh đem yêu nhân này hàng phục.”

“Tuân chỉ.”

Dương Huyền không chế độn quang đi ra ngoài, không có bất kỳ thoái thác chần chờ.

Thiên Đế sinh lòng nghi ngờ, chẳng lẽ đạo nhân kia không liên quan đến Dương Huyền, rất nhanh nghe được âm thanh đấu pháp âm âm, phát tay hạ xuống thần quang hóa thành Giám Thiên Bảo kính.

Trên kính lộ ra hai đạo thân ảnh, đấu đến khó phân thắng bại.

Một người bốn mặt tám cánh tay cầm trong tay rất nhiều thần binh lợi khí.

Một người thần thông huyền diệu, phát tay thi triển vô số bí pháp.

Thiên Đế hỏi “Chư ái khanh, có ai nhận ra yêu đạo này không.”

Chư thần trong điện lắc đầu, hoặc là biết mà không nói, hoặc là thật sự không biết, chỉ có Bạch Tùy Tâm và Tịch Trinh sắc mặt khác lạ, muốn nói lại thôi.

“Hai vị ái khanh, có lời cứ nói thẳng, không sao cả.”

Thiên Đế mặt lộ ý cười, mấy trăm năm qua chỉ có Bạch Tùy Tâm, thật sự tâm hướng Thiên Đình.

Bạch Tùy Tâm nói “Khởi bẩm bệ hạ, đạo nhân này tên gọi Thanh Liên, là Tiên Thiên linh vật biến thành, năm đó bần đạo bắt nó luyện đan, không để ý khiến nó chạy.”

“A di đà Phật “

Tịch Trinh nói “Bần tăng hảo tâm thu Thanh Liên làm đệ tử, không ngờ nó không cảm kích, thừa dịp bần tăng đi ra ngoài chạy. ” Sắc mặt Thiên Đế nhất thời âm trầm, một kẻ bắt người luyện đan, một tên mạnh mẽ độ hóa, chẳng trách đối phương đánh lên Thiên Đình.

Đang lúc nói chuyện.

Trên Giám Thiên Kính phát sinh biến hóa, lại thấy đài sen dưới chân Thanh Liên biến mất, lúc nó xuất hiện thì lại ở dưới chân Dương Huyền. Đài sen khép lại, vây Dương Huyền vào trong.

Thanh Liên phát tay đem đài sen thu vào ống tay áo, bỗng nhiên quay đầu nhìn sang, lạnh lùng nói “Bọn ngươi cứ nhìn đi, bần đạo hiện tại đi Lăng Tiêu Điện “

“Nhân Tiên nhỏ bé, cũng dám can rờ như thế.”

Thiên Đế hừ lạnh một tiếng, nói “Chư thần Binh Bộ, Tuế Bộ, Lôi Bộ, chọn đủ Thiên Binh, nhanh chóng tróc nã tên kia.”

Chương 712: Thiên Đế thoái vị (2)

Ba bộ chân thần lĩnh mệnh, điểm đủ thiên binh thiên tướng đi trước nghênh kẻ địch.

Lúc này.

Thanh Liên đã đánh vỡ Thiên Môn, độn quang bay về phía Lăng Tiêu Điện, trên đường bị rất nhiều chân thần vây giết.

Lại là một phen đấu pháp kinh thiên động địa, dư âm bắn ra, vô số cung điện hóa thành phế tích.

May là chính thần Thiên Đình chính thần đã có kinh nghiệm, nghe nói có Nhân Tiên đột kích, không đợi Thiên Đế hạ lệnh nghênh địch, đã bỏ chạy trước tiên, cho nên thương vong không tính là thảm trọng.

Mấy canh giờ trôi qua.

Chân thần của Tam bộ không những không thể hàng phục Thanh Liên, ngược lại từng bộ bị đánh bại, thân thần vỡ nát mấy lần. “Các người mau thôi lui, dám ngăn trở nữa, bản đạo liền ra tay độc ác “

Thanh Liên trong tay xuất hiện một mặt huyền quang, lạnh lùng nói “Đây là Lạc Phách Thần Quang, là đại thần thông vô thượng, cho dù cảnh giới Phản Hư trùng phách, cũng sẽ thần hồn ly thể, vô tri vô giác, sống dở chết dở”

Chân thần tam bộ đưa mắt nhìn nhau, sinh lòng khiếp đảm, không dám ngăn cản Thanh Liên nữa.

Thiên Đế thấy tình cảnh này, không nhịn được mắng to, quát lớn Chân Thần tam bộ làm mất hết thể diện Thiên Đình. Một lát sau.

Độn quang của Thanh Liên dừng bên ngoài Lăng Tiêu Điện.

Thiên Đế nói “Chư ái khanh, hợp lực bắt lấy yêu đạo này, lấy lại uy nghiêm Thiên Đình. ” “Tuân chỉ “

Quần thần khom người lĩnh mệnh, liên thủ triệu ra Trấn Ma Tháp, vô lượng lực lượng trấn áp bao phủ Thanh Liên.

“Tiên khí không tồi, nhưng chỉ là linh bảo cấm chế do Chân Tiên bố trí”

Thanh Liên vận chuyển pháp lực, Lạc Phách thần quang quét về phía Trấn Ma Tháp, lau đi từng đạo thần niệm của Chân Thần bám trên đó.

Lực trấn áp nhất thời tiêu tán, Trấn Ma Tháp không có pháp lực thôi động, quay tròn hóa thành trường bảo tháp, lơ lơ lửng lửng rơi vào trong tay Thanh Liên.

“Các ngươi dùng phạm nhân luyện hóa tiên cấm, chỉ có thể dùng thần hồn mạnh mẽ không chế, mà không biết Lạc Phách Thần Quang của bản đạo lại khắc chế hết thảy phân thần hồn phách “

Thanh Liên mắt lạnh quét qua Lăng Tiêu Điện, quần thần không nhìn được lui về phía sau hai bước, tránh ra một con đường. Ngẩng đầu nhìn hướng Thiên Đế, lạnh giọng nói.

“Bản đạo chuyển thế trọng tu, hai lần sinh tử đại kiếp, đều là Thiên Đình ban tặng, Thiên Đế cho là nên như thế nào “

Thiên đế sắc mặt âm trầm quét mắt hai người Bạch Tùy Tâm đang núp ở quần thần phía sau không dám thò đầu ra, trong lòng rất nhanh có kế hoạch, trầm giọng nói.

“Thiên Đình lớn như thế, chính thần vô số, khó tránh khỏi có hai tà ma ngoại đạo trà trộn vào. Đạo hữu gặp tử kiếp, trầm cũng đau lòng, vậy đem hai tà ma ngoại đạo kia giao cho đạo hữu xử lý.”

“Bệ hạ.”

Bạch Tùy Tâm luôn miệng nói “Thần đối với người trung thành tận tâm, cũng không thể vứt bỏ như vậy.”

Tịch Trinh tuyên âm Phật hiệu, nói “Bệ hạ cứu mạng, thần nguyện dẫn dắt Phật giáo ủng hộ.”

Thiên Đế mặt không đổi sắc, trong tay xuất hiện Phong Thần Bảng, xóa đi tên họ của hai tinh quân Long Đức, Thái Bạch, nói “Lần này hai người làm xằng làm bậy, từ nay trục xuất khỏi Thiên Đình “

“Bệ hạ “

Bạch Tùy Tâm ngửa mặt lên trời bi ai, lệ rơi đầy mặt, đáng về đau đến không muốn sống.

Người biết chân tướng trong đó thấy vậy, không nhìn được phi nhỏ, người này diễn quá mức khoa trương, không những không giống cực kỳ bi ai, ngược lại giống như đang diễn hí kịch.

Tịch Trinh lại lộ ra vẻ chân thật chuyên nghiệp hơn nhiều, lúc này xé rách hư không, chui vào trong đó biến mất không thấy gì nữa. Thiên Đế nhìn về phía Thanh Liên, hỏi “Đạo hữu thấy thế nào ” “Không thế nào “

Thanh Liên lạnh lùng nói “Bản đạo định sẽ không bỏ qua hai người này, nhưng Thiên Đình mới là căn nguyên, hôm nay hoặc là đập toái Lăng Tiêu, hoặc là thay Thiên Đế “

“Không biết tốt xấu!”

Thiên Đế rốt cục không nén được lửa giận, Phong Thần Bảng trong tay bay lên trời, có hương hỏa, số mệnh gia trì, khí tức trong nháy mắt còn muốn vượt qua Nhân Tiên.

“Chúng ái khanh, theo trẫm xuất thủ, bắt lấy yêu đạo.”

Chư thần đồng thanh đáp ứng, từng người thi triển thuật pháp thần thông, nhưng rơi lên người Thanh Liên, đều là pháp thuật hoa lệ rực rỡ mà không có chút uy lực nào.

“Thỉnh bệ hạ thoái vị “

Thanh Liên tay kết pháp quyết, Lạc Phách thần quang quét về phía Thiên Đế, đồng thời hướng về phía Phong Thần Bảng nuốt trọn.

Khí vận bàng bạc vô tận, giống như mây khói, chui vào trong miệng Thanh Liên, pháp lực hơi vận chuyển tự hoàn toàn luyện hóa.

“Công đức của trẫm”

Thiên Đế không nhìn được đau khổ kêu lên, khí tức chợt giảm xuống một mảng lớn, ánh mắt hận ý ngập trời nhìn Thanh Liên, sau ót phóng ra Cửu Trọng Hương Hỏa Bảo Luân, rú xuống thần quang bảo vệ quanh thân.

Mặc cho Lạc Phách thần quang quét qua, thần hồn không thấy chút nào rung động. “Trẫm, muốn giết ngươi ” “Vô Lượng Thiên Tôn, bệ hạ nhập ma “

Thanh Liên không hề sợ hãi, linh quang hộ thân đỡ mấy ngàn đạo thuật pháp, nghịch thế mà lên, phát tay vung ra vô số thần thông đánh về hướng Thiên Đế.

“Đáng chết!”

Thiên Đế thấy tình hình này, sao còn không biết chur thần trong điện xuất công không xuất lực, nhưng hấn tự tin thực lực của mình, đơn đả độc đấu cũng có thể thắng được Thanh Liên.

Hương Hỏa Bảo Luân ký thác hàng tỉ sinh linh nguyện lực của Thần Châu, sau khi ngưng tụ thành thực chất thì vạn pháp bất xâm, Tiên Thiên bất bại. Quả nhiên, mặc cho Thanh Liên thần thông huyền diệu, cũng chỉ có thể hơi chấn động bảo luân.

Thiên Đế dựa vào cái này, lúc đấu pháp chỉ công không thủ, thậm chí lấy tổn thương đổi tổn thương, rất nhanh đã chiếm hết thượng phong, trên cao nhìn xuống đem Thanh Liên trấn áp.

Từng đạo thần quang hóa thành cấm chế nặng nề, phong ấn Thanh Liên vào bên trong.

“Trẫm, là thiên mệnh “

Lời Thiên Đế còn chưa dứt, hư không phá toái, Bồng Tử màu đỏ liên tục đánh về phía cấm chế phong ấn.

Chương 713: Thiên Đế thoái vị (3)

Cầm chế sắp sửa hình thành trong nháy mắt nứt vỡ, Thanh Liên thuận tay nhận lấy Đả Thần Bổng, quay đầu đánh qua về phía Thiên Đế đang ngạc nhiên. Hương Hỏa Bảo Luân vỡ ra khe hở,

Thiên Đế đang muốn triệu hồi Phong Thần Bảng hộ thân, lại thấy hư không nứt ra, một chân Ngưu thô trắng như trụ trời hung hăng đập xuống.

Ầm.

Thiên Đế bị nện vào dưới đất mấy trăm trượng, lực lượng cuồng bạo đem phạm vi ngàn dặm san bằng, Lăng Tiêu Điện mới vừa trọng tu ngàn năm, lại lần nữa vỡ vụn.

“Tôn Trường Sinh, Hoàng Ngưu.”

Thiên Đế từ dưới đất bay lên trời, vòm trời đã khôi phục như lúc ban đầu, giống như chưa từng có người tới.

Thanh Liên cầm trong tay Đả Thần Bổng, đứng trong Lăng Tiêu Điện đỏ nát, cười dài hỏi “Bệ hạ giáo đạo không nghiêm, chọc ra mỗi họa như vậy, có nguyện thoái vị tạ tội “

“Trẫm...”

Thiên Đế rất muốn nói một câu không bằng chết, nhưng không biết sao lời đến khóe miệng, lại nuốt trở vào. “Trẫm sinh lòng hổ thẹn, tự nguyện thoái vị.”

Lúc Thiên Đế nói chuyện, hai mắt đỏ ngầu, ở trên mặt chảy ra hai vết máu.

Trước đó không lâu thấy Dương Huyền đấu pháp bị thua, Thiên Đế đã sinh lòng nghi ngờ, lại thấy Chân Thần tam bộ e ngại lui về phía sau, lại nhìn chư thần trong điện giả vờ đấu pháp, sao còn không đoán được Thanh Liên là Nhân Tiên Bỏ Thiên Giáo.

Lúc này Thiên Đế trong lòng vẫn có mong đợi, có lẽ đơn đả độc đấu thắng được Thanh Liên, là có thể tiếp tục ngôi vững vị rí. Kết quả mắt thấy Thanh Liên bị thua, Tôn Trường Sinh và Hongaf Ngưu lập tức không caanf da mặt xuất thủ, hoàn toàn

không cần quy tắc ngầm, Thiên Đế trong lòng không còn nghĩ đến may mắn nữa.

Hôm nay hoặc là tự nguyện thoái vị, hoặc là tọa hóa tại chỗ.

“Từ hôm nay trở đi, thái tử Triệu Ngọc làm Thiên đế.”

Thanh âm Thiên Đế lạnh như băng, ánh mắt quét qua quần thần, đều là phản đồ bất trung bất nghĩa “Trẫm... Bần đạo Nguyên Đình, trở về Đại Hằng Phúc Địa tu hành, tùy thời chờ đợi Thiên Đình sai phái. “

Thanh Liên nói “Bần đạo không phải là người bức ép người khác, đạo hữu vẫn có thể ở Thiên Đình tu hành, tỷ như Thiên Trì, nghe nói đạo hữu rất thích câu cá “

“Tốt, rất tốt!”

Nguyên Đình gật đầu đáp ứng, sao có thể không biết là giam lỏng.

“Bần đạo còn có mấy trăm năm thọ nguyên, vậy thì ở Thiên Trì câu cá, Thiên Đình, Thần Châu liền giao cho chư vị đạo hữu, cần phải quản hạt cho tốt, đừng để ngày nào đó sụp đổ.”

Quần thần trong điện lơ đãng, chỉ cho là Nguyên Đình thoái vị nên oán giận, khom người nói.

“Cung tiễn đạo hữu “

Thiên Đế tự nhận lỗi thoái vị.

Tin tức này lan truyền khắp Đông Thắng Thần Châu như một cơn bão.

Sơ đại Thiên Đế, cai quản Thần Châu bốn ngàn năm, uy danh thượng cổ chí kim chưa từng có, vượt xa nhân tiên Phản Hư gấp ngàn lần!

Là tín ngưỡng của hàng triệu sinh linh Thần Châu, khi nghe được tin thoái vị, thì đều đau buồn đến muốn chết đi, trong đó có không ít người ủng hộ việc tạ hóa ngay tại chỗ, để tỏ thành kính.

Cũng có vô số người thương thư, hy vọng Nguyên Đình sẽ nắm giữ Thiên Đình.

Nữ đế mới đăng cơ, cũng vì điều này mà bị chỉ trích, đồng thời cũng bị cáo buộc rất nhiều danh xưng như bất trung bất hiếu, họa loạn phản tặc...

Chư thần Tuế bộ chạy khắp nơi, bắt giữ những kẻ vi phạm Thiên luật, nhốt vào Thiên lao chờ xét xử.

Lúc này.

Thiên Sơn.

Chính điện Bồ Thiên Giáo.

Chu Dịch ngồi xếp bằng, trước mặt là một cái cây lớn trăm trượng, đó là Kiến Mộc.

Tay bấm pháp quyết, thọ nguyên ngàn năm ngưng thành kết tinh, hòa nhập vào trong cây thúc chín, sau khi liên tục thi triển mấy chục lần, pháp lực cạn kiệt.

Đưa tay lấy linh đan ở bên cạnh, há miệng nuốt vào bụng luyện hóa thành pháp lực, tiếp tục thi triển Ngọc Lộ Quyết.

Linh đan này là lấy từ bảo khố của Tông môn, Chu Dịch hướng đến công bằng, sau khi tiêu hao hết của Tiết Thiên Giáo, Phật Giáo, sao lại có thể quên Bồ Thiên Giáo chứ!

Hoàng Ngưu nằm ở bên cạnh, Nhân Sâm oa oa ngồi xếp bằng trên đầu Hoàng Ngưu, nhìn Kiến Mộc không ngừng sinh trưởng.

Nhân Sâm oa oa có thọ nguyên dài, trái tim hồn nhiên, ở trong mắt người thường thì có chút ngốc nghếch, thực chất chúng là hai loài khác nhau, cách hành sự cũng hoàn toàn khác biệt.

Dù có ngốc nghếch nhìn ngàn năm, Kiến Mộc chỉ cần đang sinh trưởng, Linh Sâm oa oa cũng cảm thấy có hứng thú!

Lúc này.

Một đạo linh quang truyền tin bay đến, Chu Dịch đưa tay tiếp lấy, là tin mà Dương Huyền gửi.

—Người ở Thiên Lao quá đông, xử lý thế nào?

Chu Dịch trầm ngâm một lát, đáp: “Giết một đợt, bắt một đợt, thả một đợt!”

Những người bị giam trong ngục đều là những người tử trung với Thiên Đế hoặc có thể gọi là tín đồ, dù sao đã thống trị bốn ngàn năm, trải qua hàng trăm thế hệ thay đổi, tín ngưỡng đã biến thành quán tính.

Linh Sâm oa oa trong lòng nghi hoặc nói: “Trưởng Tiên, ngài chẳng phải vẫn luôn không đếm xỉa tới những chuyện này sao?”

“Bần đạo không đếm xỉa tới, bọn họ sẽ mù quáng suy nghĩ, chuyện này sẽ làm không thành!”

Chu Dịch bất đắc dĩ thở dài, chế độ Thiên Đình tương đương với cấp độ hoàng triều, cho nên những sai sót tương tự là không thể tránh khỏi, bất tín đồ của Nguyên Đỉnh là trách nhiệm, xử lý thế nào cũng là theo chỉ thị của hắn.

Bây giờ lời của Chu Dịch giống như vương nhiếp chính, quyền thần, sự vụ của Thiên Đình, đều phải được hắn gật đầu.

Lời của những người khác, không chỉ có chư thần Thiên Đình cự tuyệt chấp hành, mà Thiên Đế mới nhậm cũng sẽ sinh lòng nghi ngờ.

Ồ!

Hoàng Ngưu kêu lên một tiếng, hỏi bắt bỏ tu sĩ, là muốn tích nghiệp lực?

“Việc này thì có thể tạo bao nghiệp lực chứ, hướng chi là làm theo luật, cũng không phải là vu cáo hãm hại, những tín đồ của Nguyên Đỉnh cũng không phải là người tốt lành gì.”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, Thanh Liên đại náo Thiên cung, mang đến nghiệp lực xa không bằng hai lần trước.

Chính thần Thiên Đình cũng đã học được cách thông minh rồi, thấy nhân tiên đánh đến cửa, không quản thắng thua chạy trước đã!

Linh Sâm oa oa nói: “Nghiệp lực ít cũng không tệ, ông trời cũng quá keo kiệt, còn sợ Trưởng Tiên lấy được chỗ tốt rồi không làm việc?”

Chu Dịch lắc lắc tay, hơi lộ ra vẻ xấu hổ, thầm nghĩ ông trời quả nhiên hiểu rõ con trai mình, lúc đầu quả thực có ý định mượn nhờ Thiên mệnh tấn thăng nhân tiên, sau đó chạy đi.

Chương 714: Công thần giới.

“Ha ha ha, cái tên này nói năng phải cẩn thận một chút, đừng để bị sét đánh!”

Chu Dịch nói xong: “Nghịệp lực giảm xuống ta đã có dự đoán trước, việc quan trọng sau này chính là...”

“Sau này?”

Linh Sâm oa oa hơi cau mày: “Chẳng lẽ Nguyên Đỉnh kia còn thật sự làm loạn Đông Thắng Thần Châu, tổ mạch ở Thiên Sơn, chắc hẳn cũng không dám đến.”

Chu Dịch trầm giọng nói: “Có lẽ so với băng diệt tổ mạch còn nghiêm trọng hơn.”

Ồ!

Hoàng Ngưu hỏi, liệu có liên quan đến lai lịch nguyên lực, dù sao giới tu tiên Cửu Châu hoàn toàn không có thứ gọi là hương hỏa.

“Ngưu Nhi thật thông minh.”

Chu Dịch gật đầu nói: “Dương Huyền từng hỏi qua Vu thần, tiên giới cũng không có hương hỏa nguyên lực, nhất định là đến từ một thế giới nào đó, phải xem Nguyên Đỉnh có năng lực liên lạc không!”

Linh Sâm oa oa kinh hãi nói: “Nếu không ngăn cản chuyện này, há chẳng phải rước sói vào nhà sao?”

“Sợ cái gì, thật sự không chịu được nữa thì phía trên còn có tiên giới giữ lấy, không thể nào mà cứ thấy lấy hết chỗ tốt mà không phải chịu trách nhiệm.”

Chu Dịch ngẩng đầu nhìn trời: “Ông trời cũng không đợi được nữa rồi, nếu không sẽ không làm ra chuyện như vậy, úp cái nồi đen này lên đầu bản đạo, nghịệp lực đủ để mở một trang trại bò rồi!”

Ồ!

Hoàng Ngưu chỉ cảm thấy cách hình dung này quá quái dị, nhưng lo lắng liên quan đến thần giới, sợ sẽ xuất hiện nguy

hiểm ngoài ý muốn.

“Vô phương.”

Lúc Chu Dịch nói lời này, không quên thi triển Lộ Quyết thúc chín Kiến Mộc.

“Thời gian, sẽ chữa lành mọi thứ!”

Tín ngưỡng của Nguyên Đình tạo thành rồi ren, liên hệ thần giới mang đến những điều gì thì chưa biết, tương lai Thiên Đình sẽ xảy ra những gì, thậm chí cừu hận giữa giới này và tiên giới...đều là nhân quả luân hồi.

Theo thời gian trôi qua, cuối cùng cũng sẽ biến mất!

....

Thiên Đình.

Thiên Trì.

Nguyên Đình ngồi ở cạnh ao, nhàn nhã câu cá.

Trong nước sớm đã chẳng còn bất kỳ sinh vật sống nào, thậm chí một con cá bình thường cũng không có, so với khung cảnh náo nhiệt sống động năm đó, hiển nhiên là rất lạnh lẽo hoang vắng.

Đột nhiên.

Một giọng nói già nua vang lên.

“Thiên Tử một triều hay thần tử, phạm tặc hoàng triều như vậy, Thiên Đình cũng như vậy!”

Nguyên Đình đầu cũng chẳng quay lại, nói: “Đạo hữu là nghĩ thông rồi?”

Lão giả trầm mặc hồi lâu, chậm chạp nói: “Lão hủ chỉ muốn tiếp tục sống, cái này có gì sai, không có sai!”

“Đương nhiên.”

Trên mặt Nguyên Đình lộ ra tia giễu cợt, những chân thần tuổi tác đã sắp tận, cũng không có cách nào đột phá cảnh giới, đối với mong muốn kéo dài tuổi thọ, sống tiếp cực kỳ kiên định.

Tiên đạo quý sinh, một khi bước vào tiên đồ sẽ nói với tu sĩ, tu hành chính là bởi vì kéo dài tuổi thọ, trường sinh!

Lão giả hỏi: “Đạo hữu bây giờ nói đi, chúng ta nên làm gì?”

“Đột phá cảnh giới!”

Nguyên Đỉnh nói: “Thọ nguyên của chân thân là năm ngàn năm, sau khi đột phá chân thân sẽ là Thiên thân, thọ với chân tiên, đương nhiên sẽ không tạ hóa.”

Lão giả không khỏi thở dài, bất luận là ai bị vây hãm ở một cảnh giới ngàn năm, mắt thấy mình sắp chết, đều sẽ nhin không được mà kích động: “Bệ hạ, mời phân phó, lão thần nhất định sẽ cố gắng hết sức!”

Nguyên Đỉnh nói: “Ngươi và ta hai người không đủ, ít nhất phải có mười vị chân thân cùng liên thủ, mới có thể mở được cánh cửa thần giới.”

“Cánh cửa thần giới?”

Lão giả trầm mặc một lát, nói: “Đây là pháp chân thân thăng thiên?”

“Thăng thiên? Ha ha ha, đó chỉ là tiên giới bịa ra thôi, ồ, không thể nói là tiên giới, ở trong giới hải vô tận có quá nhiều tiên giới rồi!”

Nguyên Đỉnh nói: “Chúng ta phải làm không phải là thăng thiên tiên giới, mà là thu hút người của thần giới đến thế giới này, với tư cách là công thần mở cửa thế giới, tự nhiên sẽ có thể đạt được pháp tấn thăng.”

Lão giả vẫn không hiểu giới hải vô tận, nhưng nghe đến dẫn người hạ phạm, lập tức hiểu rõ cách làm của Nguyên Đỉnh.

“Đây chẳng phải sẽ trở thành tay sai của thần giới sao?”

Nguyên Đỉnh nói: “Thăng thiên tiên giới làm tay sai, với làm tay sai cho thần giới, thì có gì khác biệt?”

Lão giả lắc đầu nói: “Trong phạm tục bản đạo còn có quốc gia, hậu duệ, càng huống chi đây là nơi sinh dưỡng ta, ân trọng như núi!”

Nguyên Đỉnh nghi hoặc nói: “Ngươi là người sắp chết rồi, còn quan tâm tới những thứ này?”

“Phải trả thêm tiền!”

Lão giả kiên định nói: “Không chỉ là phép đột phá thần giới, bản đạo còn muốn đi thần giới, bá nhập vô thượng thần nhân tu hành, ta không muốn là một tán tu không ngân cước.”

Nguyên Đỉnh gật đầu nói: “Yên tâm, cống hiến tín ngưỡng cho sinh linh thế giới một phương, đối với thần giới mà nói có lợi ích rất lớn, chúng ta nhất định có thể nhận được hồi báo vô tận.”

“Vậy thì tốt.”

Trong lòng lão giả có nghi hoặc, nhưng thọ nguyên đã sắp tận, làm gì còn quan tâm sẽ gây ra tai họa gì: “Bản đạo sẽ mọc nối với mấy vị đạo hữu, kiến tạo cửa thần giới, vì chúng sinh mở ra pháp thắng thiên mới!”

“Vì chúng sinh...”

Nguyên Đỉnh tự lẩm bầm, chỉ cảm thấy ba chữ này rất huyền diệu, vô luận làm thế nào cũng có thể giải thích được.

“Nhớ mang theo linh vật, càng nhiều càng tốt, cần phải kiến tạo tế đàn.”

.....

Đã mười năm kể từ khi tân Thiên Đế đăng cơ.

Tất cả tín đồ của Nguyên Đỉnh đã bắt sạch sẽ, giới tu tiên căn bản hồi phục lại sự bình ổn, thỉnh thoảng có tu sĩ to gan, mắng vài câu tân Thiên Đế không biết xấu hổ, mắng vài câu đều không cho nói nữa!

Đăng cơ năm mươi năm.

Thiên Đế tuân theo ý kiến chư thần, bãi bỏ rất nhiều Thiên luật.

Giới tu tiên dần hồi phục lại sự hưng thịnh, cảm thấy hoàn cảnh thoải mái hơn trước các tu sĩ lại quay lại khen ngợi Thiên Đế.

Trên thực tế, hủy bỏ Thiên luật, đều là những quy định không quan trọng.

Cốt lõi như tiên tịch, đạo viện không có bất kỳ nói lỏng nào, để duy trì sự ổn định quyền lực Thiên Đình.

Đệ tử tam giáo năm đó mắng Nguyên Đĩnh không ít, cho rằng những quy định khắt khe của hắn cản trở giới tu tiên phát triển, bây giờ Thiên Đĩnh sẽ do tam giới thay phiên làm chủ, dù sao càng thêm điều tra khắc nghiệt hơn.

Rất nhiều việc, ngồi ở trên vị trí đó rồi, cũng sẽ làm ra một cái quyết định giống hệt như vậy!

.....

Lịch Thiên Đế năm 4102.

Thiên Trì.

Nguyên Đĩnh ngồi khô trăm năm, cũng không câu được con cá nào.

Tin tức này sau khi truyền đến giới tu tiên, khơi dậy không ít xôn xao, có người chỉ trích Thiên Đế không gần nhân tình.

Lúc này.

Từng đạo thân ảnh xuất hiện, tất cả đều là người diện mạo già nua, quanh người đều có tử khí xám đen.

“Bệ hạ, đều chuẩn bị xong rồi.”

Nguyên Đĩnh nhẹ nhàng lắc cần câu, bắt được một con cá, nhưng yêu vật ảnh hưởng bởi khí tức chân thần hun đúc, biến hóa thành hình dáng cảm lý.

“Nên sớm không nên chậm trễ, các đạo hữu đều đã nóng lòng, vậy thì bắt đầu thôi!”

Hắn từ từ đứng dậy, cửu trùng bảo luân hương hỏa xuất hiện sau đầu hắn.

Mười vị lão giả cũng như vậy, sau hàng ngàn năm luyện hóa hương hỏa, hoặc nhiều hoặc ít đều luyện thành cửu trùng bảo luân hương hỏa, trên Thiên Đĩnh gần như tượng trưng cho sức mạnh và địa vị.

Buzz!

Chương 715: Công thần giới (2)

Linh vật cao nhất luyện hóa thành tế đàn cao chín trượng, rơi ở trong Thiên Trì, nước nhanh chóng khô cạn, lộ ra vô số linh vật rải rác ở phía dưới.

“Cùng triển pháp.”

Nguyên Đỉnh rút thần lực vào tế đàn, tỏa ra thần quang lóa mắt.

Nhiều chân thần cũng thi triển, dựa theo bí thuật sớm đã tu luyện nhiều lần, tất cả hương hỏa thần lực hòa thành một thể.

Vô lượng hương hỏa thần lực thúc động, đỉnh tế đàn xuất hiện mộ quang, khi mộ quang dần ngưng tụ thành thực chất, bộ dáng như hai cánh cửa đóng kín.

Nguyên Đỉnh kinh ngạc nhìn cánh cửa, hẳn sớm đã biết cách mở cánh cửa thần giới, nhưng mà mượn pháp đoạt xá chuyển sinh, cũng là một cách trường sinh bất tử khác.

Cho nên Nguyên Đỉnh mới đèn lại phương pháp này dưới đáy lòng, chỉ muốn vĩnh viễn ở thế giới này chiếm giữ vị trí Thiên Đế, nắm giữ quyền hành Thần Châu, đối với cách gọi người thần giới đến không có hứng thú.

“Đáng chết, đây đều là các người ép bản đạo!”

Nguyên Đỉnh khoe rằng trong bốn ngàn năm qua, công hiến đối với Thần Châu là chưa từng đó, phải nên tiếp tục là Thiên mệnh, vĩnh viễn là Thiên Đế tối cao.

Nhưng thiên ý trêu người, buộc hẳn phải lật bàn.

“Bản đạo không làm được Thiên Đế, vậy người khác cũng đừng hòng làm được Thiên Đế, cùng đến thần giới làm chó săn.”

Nguyên Đỉnh vốn là chân thần, vô tình lạc vào thế giới này, hẳn hiểu rất rõ kết cấu thống trị của thần giới, thái độ vị thần cấp trên đối với cấp dưới như hắn và toàn bộ thần đều là tay sai chó săn đi thu thập hương hỏa nguyện lực.

Thần giới duy nhất cổ thần, coi toàn bộ thần giới và thậm chí thể giới phụ thuộc thành đồng cỏ, sinh linh giống như bò cừu được nhốt trong đó.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Nguyên Đình sau khi lọt vào thể giới này thì không muốn mở ra cánh cửa thần giới, cũng chịu ảnh hưởng của kết cấu thần giới, đối với quyền hành của Thiên Đế cực kỳ ám ảnh.

“Vốn dĩ, bản đạo muốn làm một người tốt.”

Ánh mắt Nguyên Đình lạnh lùng, tiếp tục nhập hương hỏa thần lực, mãi cho đến khi cánh cửa hoàn toàn kết thành thực.

“Mở!”

Nguyên Đình tay bấm pháp quyết, từng đạo linh quang rơi trên cánh cửa.

Một tiếng cọt kẹt vang lên, hai cánh cửa mở ra một khe hở, hư không bốn phía vặn vẹo sụp đổ, vô tận canh phong từ đó thổi ra.

Chư chân thần có hương hỏa hộ thân, dễ dàng ngăn cản canh phong, cẩn thận cảm nhận thể giới đằng sau khe hở.

Hùng vĩ, rộng lớn, tựa như tiên giới!

Một vị chân thần hỏi: “Đây là Thần giới?”

“Chỉ là thoáng qua mà thôi, không tính là kết nối hai giới.”

Nguyên Đình nói: “Chư vị đạo hữu tiếp tục triển pháp, đợi khi cánh cửa thần giới cố định, sau này người thần giới làm thế nào, chúng ta yên lặng chờ là được!”

Chư thần nghe vậy thì thần lực trong cơ thể phóng ra như nước lũ, đổ vào tế đàn.

Cánh cửa thần giới chậm rãi mở ra!

“Huh?”

Một giọng nói từ đó phát ra, chỉ thấy Đồng Tử to lớn xuất hiện phía sau cánh cửa.

Đồng Tử lấp đầy cánh cửa thần giới, đen kịt như thiên nhãn trùng phạt, nhìn xuống tín đồ nhân gian thờ cúng.

Nguyên Đỉnh quỳ xuống, chắp hai tay lại, làm nghi lễ khác hoàn toàn với thế giới này, thành kính nói: “Minh thần vĩ đại, thế giới này có hàng triệu tín đồ cung phụng hương hỏa, ta nguyện dâng nó làm công phẩm với thần giới!”

“Ngươi rất tốt, có thể làm đệ tử của bản tọa.”

Đồng Tử lộ ra vẻ hài lòng, giọng nói uy nghiêm phát ra từ cánh cửa thần giới.

Nguyên Đỉnh đang muốn tiếp tục nói thì đột nhiên trên bầu trời mở ra một khoảng trống, một cây thiết bổng huyết sắc hướng về cánh cửa thần giới, khe hở vốn đang mở ra liền đóng lại.

Một tiếng gầm gừ từ phía sau cánh cửa truyền đến, nhưng hai thế giới cách xa vô tận, ngay cửa thần chủ cũng bắt lực!

Nguyên Đỉnh tức giận khuôn mặt vặn vẹo: “Tôn Trường Sinh, lại là ngươi!”

Tôn Trường Sinh từ trong khe hở hư không hiện ra, vác thân côn trên vai, cười nói: “Lão tôn và đạo hữu có duyên, hôm nay phải thăm thiết chút chứ.”

Nguyên Đỉnh tức giận nói: “Chư vị đạo hữu, chúng ta hợp lực lấy cái này.”

Mười vị chân thần nghe vậy, hiểu ngầm với nhau rời khỏi Thiên Trì, lặng lẽ nhìn Tôn Trường Sinh và Nguyên Đỉnh đấu pháp.

Viên Đỉnh lạnh giọng nói: “Các ngươi không sợ chết sao?”

Một vị lão giả nói: “Bản đạo càng sợ chết ngay bây giờ, huống chi thiên cơ ông trời đã tiết lộ rõ ràng, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, tương lai có thể sẽ được chuyển thế.”

“Ông trời, tại sao?”

Nguyên Đỉnh không cam lòng gầm lên, hấn đến hôm nay vẫn không thể hiểu mình đã thua ở chỗ nào.

Tôn Trường Sinh cười hắc hắc nói: “Bản đạo có gì không hiểu, Lão Tôn có thể tiễn ngươi thăng thiên, lúc đấy ngươi đi hỏi một chuyện.”

Lời vừa dứt, thần côn đã lao thẳng về phía Nguyên Đỉnh.

Nguyên Đĩnh dùng cửu trùng thần quang bảo vệ cơ thể, kết quả liền sụp đổ ngay tức khắc, thần thể bị thần côn đập vỡ thành bột.

“Không có Phong Thần Bảng gia trí, ngươi cũng chỉ là một nhân tiên bình thường, Lão Tôn có thể đánh mười người như ngươi!”

Tôn Trường Sinh không đợi thần thân của Nguyên Đĩnh khôi phục, liền đập mạnh vào một nơi nào đó trong hư không, một tiếng kêu thảm thiết phát ra.

Cuộc chiến kéo dài mấy ngày, hoặc là nói Nguyên Đĩnh bị đánh mấy ngày.

Khí tức Nguyên Đĩnh thoi thóp, trong mắt lóe lên sự tuyệt vọng, tàn ác, đang muốn làm nổ hồn chân thân, kéo cả Thiên Đình bồi táng.

Trên bầu trời mở ra một khoảng trống, Trấn Ma Tháp rơi xuống, phong ấn hồn chân thân bên trong.

Tôn Trường Sinh vung tay thu lại tế đàn và cửa thần giới, xét nát hư không, biến mất.

Thiên Sơn.

Chính điện Bồ Thiên Giáo.

Đồn quang rơi xuống biến thành Tôn Trường Sinh, vung tay ném tế đàn và cửa thần giới xuống.

“Tam đệ, đây là đồ đệ muốn.”

“Đây có phải là cánh cổng có thể mở ra thế giới khác không?”

Chu Dịch vung tay lấy, thần thức quét qua tế đàn, bên trong có rất nhiều hoa văn huyền diệu, khác hẳn với tiên đạo, vu đạo, mặc dù với thuật hương hỏa phong thần có chút tương đồng.

Chương 716: Pháp luân hồi.

“Pháp thuật thần thông, thông qua trận pháp cấm chế, mở ra một cánh cổng giữa hai thế giới.”

“Theo như lời vu thần nói, giới hải rộng lớn, các thế giới cách xa nhau vô cùng, cũng lại gần vô cùng, kim tiên đều không thể phá vỡ bức tường ranh giới, nhưng thần giới có thể mở ra thông qua tế đàn, chắc chắn phải có chỗ đặc biệt huyền diệu!”

Chu Dịch cũng dò xét cánh cửa thần giới, do hương hỏa, pháp lực, minh văn tam giáo luyện thành cửa ngõ, do hư hóa thực, trong sâu xa có chỗ huyền diệu.

“Thần giới này, so với tiên giới thì còn sâu hơn nhiều, hy vọng lần cốc mò cò xơi này không gây ra hậu hoạn gì.”

Tiên giới vợ lấy căn nguyên của thế giới này, dựa vào lỗ hồng của ranh giới, nếu pháp thăng thiên hoàn toàn không khả thi, tiên nhân phạm là có cách nghĩ trốn thoát khỏi thế giới này, khoảnh khắc tiếp theo chính là ‘thiên nhân ngũ suy*’.

(*) Thiên nhân ngũ suy [天人五衰] nghĩa là năm tướng suy của người trời, được chia làm 2 loại là Đại ngũ suy tướng và Tiểu ngũ suy tướng.

Phương thức vợ vét của thần giới phức tạp hơn nhiều so với tiên giới, mà có thể cho rằng xây dựng cửa ngõ.

Thiên đạo ý chí đối với những chuyện này không có trừng phạt, chứng tỏ thuận theo quy luật, ngay cả ông trời cũng chỉ có thể trở mắt nhìn căn nguyên chảy ra từ cánh cổng thần giới.

“Nếu nghiên cứu và hiểu rõ pháp này, có thể học tập thần giới, mở ra những cánh cửa ở những thế giới khác, không ngừng bổ sung căn nguyên thế giới này...”

“Về phần làm thế nào để tìm kiếm thế giới khác, có thể dựa vào pháp luân hồi!”

Chu Dịch từ trong tay áo lấy ra ‘Kinh luân hồi’ đây là bí điển cao nhất của Phật giáo, có thể tách ra một tia linh hồn để luân hồi chuyển thế.

Người chuyển thể nếu có thể đột phá bí ẩn trong bào thai, đánh thức ký ức kiếp trước, có thể quay trở lại cội nguồn, một thân tu vi, cảm ngộ hòa nhập vào thân thể, nâng cao cảnh giới tu vi.

Kinh này huyền diệu, đề cập tới luân hồi.

Tuy nhiên Phật giáo có người tu hành cũng cực ít, thứ nhất là không thể khống chế thân phận chuyển thể, thứ hai là khó có thể thức tỉnh từ trong bào thai.

Sau chuyển thể không nhất định là người, là người nhưng không nhất định có linh căn, có linh căn cũng không nhất định có thể nhập tiên đạo, nhập được tiên đạo cũng không nhất định có thể thức tỉnh tức tuệ...

Điều kiện trùng trùng chồng lên nhau, trăm ngàn lần triển pháp cũng ít có một lần trở về, thần chí tổn thất.

“Bần đạo lại không giống, thọ nguyên vô tận, theo lý thuyết là chuyển thể vô tận...huống chi là, phân hồn là trường sinh, chỉ cần trên đường không đột nhiên chết đi, sớm muộn cũng có thể thức tỉnh tức tuệ!”

“Dựa theo Kinh luân hồi, mười lần luân hồi sẽ thành La Hán. luân hồi trăm lần sẽ thành Bồ Tát quả vị.”

Chu Dịch đối với phương pháp này vẫn còn nghi ngờ, lĩnh hội hơn bốn ngàn năm chưa có thật sự tu hành.

Bí tịch Phật giáo đa số quái dị, phải chú định đạo lý Phật môn, kinh văn, nhưng một khi thi triển nhiều, có thể mơ mơ hồ hồ thành đệ tử Phật môn.

“Chuyện này cần phải cân nhắc lâu dài...”

Ánh mắt Chu Dịch lóe lên, trong đầu mơ hồ có thủ đoạn hạn chế, còn làm cụ thể thế nào thì cần phải cân thận hoàn thiện.

Trong điện.

Tôn Trường Sinh đi vòng qua Kiến Mộc mấy vòng, kinh ngạc nói: “Không hổ là Thiên Trụ, linh khí tự nhiên xuất hiện, liên quan đến căn nguyên thế giới, bẩm sinh thế này Lão Tôn tự thấy mặc cảm.”

Chu Dịch nói: “Những bảo vật này, căn bản không thuộc về ai cả, sau khi lấp đầy lỗ hổng trên trời sẽ trở thành căn cơ trời

đất.”

“Tam đệ, còn cần bao lâu nữa mới lấp đầy được?”

Tôn Trường Sinh gật đầu nói: “Trước đó, Lão Tôn thăng thiên tiên giới, tìm Sư Tôn.”

“Vậy trước tiên ta chúc nhị ca thuận buồn xuôi gió.”

Trong mắt Chu Dịch đầy ý cười: “Bản đạo thúc chín Kiến Mộc, ít nhất còn cần năm ngàn năm, thọ nguyên của nhị ca dài nên cũng không vội, vừa hay có việc thỉnh cầu.”

Tôn Trường Sinh nói: “Tam đệ cứ nói.”

“Mấy năm nữa, bản đạo sẽ đến chôn cũ.”

Chu Dịch khẽ gật đầu: “Nơi đó có một đại ma đầu chiếm cứ, đã ngàn năm trôi qua, ít nhất cũng là nhân tiên, đến lúc đó ta cần đến nhị ca ra tay giúp đỡ.”

Nhân tiên đấu pháp, phá hủy một châu.

Đội trở về chôn cũ Cửu Châu, vài vị nhân tiên liên thủ đánh úp, đánh cho lão ma đầu hồn phi phách tán.

Hai mắt Tôn Trường Sinh sáng lên: “Trên thế giới này còn nhân tiên khác sao?”

“Là lẽ đương nhiên.”

Chu Dịch nói: “Đông Thắng Thần Châu chỉ là một mảnh đại lục, những vùng đất đại lục khác có tiên đạo truyền thừa, cũng đang phát sinh lịch sử truyền kỳ rầm rộ.”

Tôn Trường Sinh hưng phấn gật đầu gật tai, khoanh chân ngồi xuống nói: “Mau kể, mau kể, Lão Tôn ta muốn nghe!”

“Vùng đất đó tên là Cửu Châu.”

Chu Dịch chậm rãi nói: “Chúng ta hãy bắt đầu từ thành phố nhỏ Đan Sơn, có một tiểu tử tên là Tiêu Thiết Trụ, may mắn có được cuốn công pháp, vào thành phố tu hành...”

Tôn Trường Sinh nghi hoặc nói: “Tại sao lại vào thành phố? Tùy tiện tìm một ngọn núi, cũng an toàn hơn so với trong thành phố!”

“...”

Chu Dịch bất lực, chỉ có thể giải thích một phen, tông môn đã vây hãm linh mạch ở trong thành phố, ở bên ngoài linh khí cực kỳ mỏng manh.

Tôn Trường Sinh nhe răng nhếch miệng nói: “Trên đời còn có tông môn như vậy thật không hợp lý, nếu như Lão Tôn ta mà phát hiện, nhất định sẽ dùng gậy đánh bọn họ thành tro bụi!”

Nhớ lại những cực khổ khó khăn đi cầu tiên năm đó, nếu như sống ở Cửu Châu, nói không chừng chết cũng khó mà vào được con đường tu tiên.

“Trên thế giới này, làm gì có công bằng, Thiên Đình cũng không chế linh mạch, linh vật, tùy ý tu tiên cũng không phù hợp luật trời, khổng chế cũng không kém Cửu Châu.”

Chu Dịch hơi lắc đầu, mặc dù cách xa triệu vạn dặm, chỉ cần là nhân trị thì kết quả đều giống nhau.

Chương 717: Pháp luân hồi (2)

“Lại nói về Tiêu Thiết Trụ, trong thành phố thu nhập của hắn ta là trồng trọt, được hàng xóm tặng năm đầu linh mễ, còn bị người khác lừa mất, vì vậy bèn lên núi khai khoáng...”

Câu chuyện Chu Dịch đích thân trải nghiệm, kể ra khác hoàn toàn so với những câu chuyện tưởng tượng trên đường phố, cảm giác hoàn toàn chân thực.

Tôn Trường Sinh thấy được truyền kỳ giới tu tiên, triều dâng sóng dậy cảm thán một tiếng, nhin không được cảm thán: “Thật đáng tiếc, người như vậy lại sinh ra ở Cửu Châu.”

Chu Dịch lắc đầu nói: “Sinh ở Thần Châu, có lẽ không thành truyền kỳ rồi.”

Đông Thắng Thần Châu đang ở thời điểm tiên đạo hưng thịnh, có nhiều nhân tiên, chân thần tọa trấn, hoàn toàn không có khả năng xuất hiện một người sẽ thay đổi lịch sử.

Từ sự xuất hiện của Thiên Đình, đến Thiên Đế thoái vị, đều là đại thế cuồn cuộn.

Ai cũng không thể phản kháng, chỉ có thể thuận theo!

Tôn Trường Sinh nói: “Ngàn vạn năm trôi qua, ma đầu kia vẫn còn sống?”

Chu Dịch nói: “Thi đạo thọ nguyên lâu, ma đầu kia tu thành Phản Hư, không yếu hơn nhị ca kiếp trước, đã đứng đầu thiên hạ rồi!”

Tôn Trường Sinh cảm thán: “Vậy mà còn không thăng thiên thành tiên?”

“Cửu Châu sớm đã không pháp thăng thiên!”

Chu Dịch đối với việc này có một số suy đoán, có lẽ linh khí hồi phục đến một mức độ nhất định, sẽ có nhân tiên thượng giới hạ thế chuyển pháp, tái lập Bồ Thiên Giáo, Tiết Thiên Giáo.

Linh triều suy giảm, tiên tông pháp môn không thích hợp tu hành, mới đến lượt Đan Đình Tông, Linh Kiếm Tông trỗi dậy.

Khoảng thời gian này cực dài, thường tính đến trăm vạn năm!

“Vậy thì tốt!”

Tôn Trường Sinh kích động gãi đầu gãi tai, hận không thể bây giờ đấu pháp với thiên thi, hỏi: “Tam đệ, thế giới này còn có những lục địa khác sao?”

“Có!”

Chu Dịch khẳng định nói: “Nhưng ta cũng không rõ phương hướng đi đến những lục địa khác.”

Nghĩ lại lúc đó, Ngao Khâm Định là cố ý chỉ sai đường, kết quả không tìm được tứ Thánh Điện ở lục địa, mà ngược lại đến Đông Thắng Thần Châu.

Cũng may Chu Dịch thọ nguyên vô tận, nếu không giữa chừng đã chết rồi.

Cái tên này phải tự mình lập mộ, hoặc có con cháu truyền thừa, bằng không Chu Dịch nhất định sẽ đào mộ, ức hiếp hậu bối!

“Nhưng là bản đạo tự đại rồi.”

Tôn Trường Sinh bỗng nhiên trầm mặc, ngồi xếp bằng: “Trời đất bao la, vượt xa Thần Châu, tương lai cùng tam đệ trở về Cửu Châu báo thù, sau đó du hành tứ hải!”

“Điều đó có chút khó.”

Chu Dịch nói: “Ngươi cũng biết Thần Châu đến Cửu Châu phải mất bao lâu không?”

Tôn Trường Sinh nói: “Năm mươi năm?”

Tu sĩ nhân tiên có thể dùng độn quang bay giữa trời đất tốc độ cực nhanh, Đông Thắng Thần Châu bao la rộng lớn, có thể đi lại trong một ngày, dùng độn quang bay năm mươi năm cũng đã hơn vạn dặm.

“Khó.”

Chu Dịch nói: “Cảnh giới nhân tiên quá cao, đi qua Tuyệt Linh Hải, tu vi sẽ tiêu tán mãnh liệt, mười phần pháp lực dùng để hộ thân, càng đừng nói đến toàn lực lên đường.”

“Nếu như đi tới Cửu Châu, năm mươi năm chưa chắc có thể tới được, trên đường nguy hiểm tựa hóa trùng trùng...”

Tứ linh Thánh Điện của yêu thánh viễn độ trùng dương, quyết tâm có thể tựa hóa trên đường, cũng có thể thấy mức độ khó khăn đến nhường nào.

Tôn Trường Sinh liên tục kinh ngạc: “Xa như vậy, há chẳng phải cả đời cũng khó mà đi hết sao?”

“Trên thế giới này, dù sao cũng có kim tiên từng tồn tại, đối với chúng ta mà nói quả thực bao la.”

Chu Dịch quay đầu nhìn về phía Kiếm Mộc, cười nói: “Nhưng chúng ta trên đường, mang theo Kiếm Mộc, có linh khí vô tận bổ sung, vậy thì đơn giản hơn nhiều rồi.”

Tôn Trường Sinh thúc giục: “Vậy cần tam đệ nhanh nhanh thúc chín.”

“Tự là như vậy.”

Chu Dịch khẽ gật đầu, sau khi loại bỏ Nguyên Đỉnh, trên thế giới không còn đối thủ, việc duy nhất còn lại chính là chuyện vá trời.

Thừa nhận thiên mệnh, có ba vị nhân tiên là huynh đệ, một đệ tử là nhân tiên, ở trong mắt Chu Dịch, thế giới này gần như không có nguy hiểm.

Tôn Trường Sinh hỏi: “Hồn phách của Nguyên Đỉnh xử lý thế nào?”

“Đánh cho hồn phi phách tán!”

Chu Dịch từ trước đến nay không có thói quen lưu tay, nếu không can thiệp vào luân hồi, hẳn thậm chí sẽ tiêu diệt cả chân linh của kẻ địch, tránh cho một ngày nào đó luân hồi chuyển thế trở lại báo thù.

Nguyên Đỉnh dù sao cũng là chân thân ngoại vực, giữ lại sẽ là một tai họa, nhưng lại không thể lôi kéo giữ lại.

Kể từ đó.

Chu Dịch ngày đêm thúc chín Kiếm Mộc, pháp lực cạn kiệt, lập tức dùng linh đan, dù sao cũng là Thiên Đình cung cấp.

Mười năm sau.

Xích Thủy có tiên thiên linh vật xuất hiện, ngưng tụ thành chân lộ thiên đạo.

Trước khi chư thần Thiên Đình đến, Hoàng Ngưu sớm đã đợi ở đây, đã mang tiên thiên linh vật rời đi.

Lại một trăm năm nữa.

Đế Bộ Sơn lại có tiên thiên linh vật xuất hiện, chỉ là sau một chớp mắt liền không thấy tung tích.

Tiên thiên linh vật giống nhau, sẽ tăng một phần khả năng độ kiếp.

Chu Dịch giúp vá trời, ông trời cũng giúp hấn độ kiếp thành công, đôi bên cùng có lợi!

Năm tháng dài đằng đặc.

Thời gian như nước chảy.

Thiên Đế tại vị đủ ngàn năm, chủ động thoái vị nhường ngôi cho người xứng đáng.

Thiên Đế thế hệ thứ ba là Thanh Liên, cũng là một vị nhân tiên đầu tiên làm Thiên Đế, cũng là vị yêu tộc đầu tiên là Thiên Đế.

Đông Thắng Thần Châu dưới sự cai trị của Thiên Đình, nhân khẩu ngày càng thịnh vượng, trước khi phong thần số lượng đã tăng hơn trăm lần, nhiều núi non ruộng đồng cần cỗi đã biến thành đất đai màu mỡ, vô số làng mạc bị tàn phá biến thành thành trì.

Dân số tăng vọt, kéo theo số tu sĩ tăng gấp chục gấp trăm lần.

Người ở đạo viện quá đông, những người vượt qua kỳ thi với số điểm chín mươi, giờ điểm tuyệt đối cũng phải xếp hàng tu tiên.

Cách này.

Khiến cho phạm nhân lòng sinh oán hận, cho rằng Thiên Đình đã chặn con đường thăng tiến của họ.

Chương 718: Pháp luân hồi (3)

Vào cuối triều cai trị của Thiên Đế Thanh Liên, hắn đã thu hồi lại toàn bộ đạo viện, lại mệnh lệnh cho sơn thần thổ địa, hà bá thành hoàng ẩn náu, chính thần tuế bộ không tuần tra Thần Châu.

Tu sĩ nghiêm cấm hiển thánh, càng không được can thiệp vào phạm tục, thậm chí không được phép hỗ trợ việc kinh doanh của gia đình.

Thời gian trăm năm, Thiên Đình im hơi lặng tiếng.

Phàm nhân không ai quản lý trên đầu, do không mưa thuận gió hòa, bắt đầu xuất hiện những cuộc chiếm đoạt đất đai lớn, cho đến khi mâu thuẫn tích tụ, sau đó biến thành chiến tranh.

Chiến loạn nhiều năm, dân số giảm mạnh.

Thiên Sơn.

Trên đỉnh núi có một cây không lồ cao trăm trượng.

Chu Dịch ngồi khoanh chân dưới gốc cây, nghe Hoàng Ngu báo cáo, dân số phạm tục đã giảm xuống bằng thời điểm năm trăm năm trước.

Ồ!

Hoàng Ngu hỏi, liệu Thiên Đình có xuất hiện, cai trị loài người một lần nữa không.

“Mới một trăm năm đã như thế này sao?”

Chu Dịch lặng lẽ thở dài, số lượng tu sĩ tăng mạnh, hai đạo chính ma không có tiêu hao, sinh linh Đông Thắng Thần Châu căn bản khó duy trì sự tiêu hao.

Tu sĩ không có linh vật, chính thần không có hương hỏa, vậy sẽ xuất hiện đại loạn!

Dù sao trên đầu là nhân tiên, chân thần, nếu như đoạt tuyệt đạo đồ, cũng sẽ lựa chọn đi con đường mạo hiểm.

Thiên Đình đang gặp phải vấn đề tương tự như khi ba vị nhân tiên còn sống, tài nguyên khó có thể nuôi dưỡng số lượng nhân

khẩu, tu sĩ tăng vọt, cũng không có đại kiếp như năm đó, chỉ có thể lựa chọn tạm thời đóng cửa tiên môn.

Chỉ cần đợi các tu sĩ chết già tự nhiên, những người còn lại thọ nguyên cũng không lâu, như vậy có thể mở lại tiên đạo!

Chu Dịch hạ lệnh cho Thanh Liên ẩn giấu Thiên Đình, theo dõi sự biến cố của phạm tục, chưa từng nghĩ rằng tu sĩ giới tu tiên chưa có giảm bớt, phạm tục lại hỗn loạn trước, dân số cứ như vậy giảm mạnh.

“Không có kẻ thù bên ngoài, kết quả cuối cùng nhất định là sụp đổ...”

Chu Dịch lúc này cũng thể nghiệm được chỗ khó của Đại Giác La Hán năm đó, không phải là nhập ma, mà căn bản không có con đường thứ hai để đi.

Hoặc là ngồi nhìn phạm tục chiến loạn, tu sĩ tự nhiên tạ hóa, hoặc là thúc động đại kiếp ngàn năm, chém giết để giảm bớt số lượng tu sĩ, lưỡng giả kết quả cuối cùng đều là giống nhau.

“Tiên cùng yêu đều là đồng sinh, nếu chỉ còn lại một, thế giới khó có thể vận chuyển bình thường!”

Chu Dịch cau mày, vấn đề này hẳn cũng khó mà giải quyết, bất lực nói: “Lại đợi mấy trăm năm, tu sĩ giới tu tiên tạ hóa phần lớn, lúc đó lại ra tay an ủi phạm tục!”

Ồ!

Hoàng Ngưu thắc mắc nói, tại sao không ở phía sau cai trị phạm tục, chỉ cần mưa thuận gió hòa là không có chiến tranh.

Chu Dịch chậm rãi nói: “Linh vật dưỡng không nổi giới tu tiên, chúng ta có thể phong cấm con đường tu tiên, ngày nào Thần Châu không nuôi nổi phạm nhân nữa, chúng ta giương đao sát hại sao?”

Hoàng Ngưu trầm mặc một lúc, khẽ lắc đầu, truyền đạt mệnh lệnh xuống.

“Bản đạo điều bộ như vậy, với ma đầu để làm gì chứ? Hoặc là nói, trên tay không có máu trực tiếp!”

Chu Dịch thu hồi tâm trí, tay bấm pháp quyết, tiếp tục thúc chín Kiến Mộc.

Ông trời có thể nắm chắc mức độ sinh trưởng của Kiến Mộc trong tay, mỗi lần đạt đến giai đoạn nhất định sẽ ban cho tiên thiên linh vật, đến khi nào Kiến Mộc có thể vá trời, Chu Dịch có thể an ổn độ kiếp.

Lại một trăm năm sau.

Thanh Liên Thiên Đế thoái vị, Thiên Đình do chân thần Tiết Thiên Giáo cai quản.

Thiên Đình lúc này đang trong tình trạng phong cấm hoàn toàn, Thiên Đế thượng triều chỉ để trò chuyện với các chư thần, hoặc bắt giữ một số tu sĩ bí mật hạ phạm, hiển thánh.

Trước khi chết, các tu sĩ đều không nghĩ đến truyền thừa đạo thống, lén lút xuống trần gian để tìm kiếm lương tài mỹ ngọc, trong phạm tục tạo ra rất nhiều thần kỳ chí dị.

Thiên Đình phát hiện ra việc này, các đệ tử, tông môn đều bị bắt hết vào Thiên lao, như một lời cảnh báo.

Năm trăm năm sau.

Dân số tu tiên giới đã giảm chín phần, tất cả tu sĩ dưới nguyên anh, tạ hóa vô số.

Dân số phạm tục quay trở lại thời kỳ hai ngàn năm trước, tổng số lượng giảm xuống năm phần, sau nhiều năm chiến tranh, quốc triều thay đổi, ruộng đồng lại biến thành đất hoang, thành trì chỉ còn lại tàn tích.

Phía đông Thần Châu.

Biên giới nước Ngô và nước Việt, quân đội hai bên đang giao chiến.

Tiếng kêu giết chóc rung trời, máu thịt hóa thành bùn.

Trên trời hiển hóa thần quang sáng chói, nhân thần hiển hóa trăm trượng, tuyên đọc ngọc chiếu Tiết Thiên Đế, âm thanh vang ngàn dặm.

“Hôm nay, tiên môn mở lại, phạm nhân có linh căn có thể gia nhập đạo viện tu hành!”

0

0

Tiên môn mở lại.

Chiến tranh dưới phàm trần lập tức dừng lại, cái gì mà huyết hải thâm thù, cái gì mà thù cũ mấy đời, tất cả đều không thể so sánh được với tu tiên.

Cho dù có một số hoàng đế, tướng quân không được tỉnh táo, bất kể nguyên nhân là gì, nếu tiếp tục tiến hành chiến tranh, kết quả đều là chết bất đắc kỳ tử.

Tu sĩ sẽ không quan tâm đến ân oán tình thù phàm trần.

Các đạo viện lần lượt được xây dựng ở trung tâm thành phố, ở cửa có trận pháp cấm chế thử thách tư chất.

Sau khi có người vào được, đều có thể biết được tư chất linh căn của mình.

Thiên Đình vì đề tri hoãn đại kiếp tiếp theo, đặc biệt quy định người có hai linh căn trở lên mới có đủ tư cách tụng kinh ở đạo viện.

Trong vạn linh căn chỉ có một, song linh căn thì càng hiếm hơn, cả phủ thành cũng chỉ có thể miễn cưỡng gom đủ ba mươi lăm người.

Phương thức tuyển chọn khắc nghiệt như vậy đã khiến vị hoàng đế vốn ham muốn trường sinh bất tử với Thiên Đình, sau đó nhường hoàng vị cho tân quân.

Phàm nhân, trước mặt tu sĩ, không có tư cách đàm phán điều kiện.

Chương 719: Cuối cùng cũng trở thành nhân tiên.

Hơn nữa bởi vì thiên môn phong bế hàng trăm năm, phàm trần không có tu sĩ hậu duệ, càng đừng nói đến cái gì mà huyết thống tình thân.

Nhiều tu sĩ tông môn bị vây khốn trên núi, xuống núi tìm đệ tử có tư chất đẳng cấp hơn, Thiên Đình đối với chuyện này cũng mắt nhắm mắt mở, đây cũng trở thành con đường duy nhất cho những người có linh căn thấp.

Trong thời gian này, ở nhân gian phát sinh vô số câu chuyện truyền kỳ về các cao thủ xuống núi, chúng được biên thành thoại bản, lưu truyền khắp nơi.

Những thoại bản này đối với phàm nhân đọc thì rất khoái chí, nghĩ rằng mình trở thành tu sĩ, cũng có thể thê thiếp thành đàn giàu có bậc nhất, tuy nhiên ở trong mắt nhân tiên, chân thân chẳng qua cũng chỉ là trò chơi trẻ con.

Thiên Sơn.

Một nơi mà trời có lỗ hồng.

Chu Dịch đã mấy ngàn năm không xuống núi, không biết đã thi triển bao nhiêu lần Ngọc Lộ Quyết, Kiến Mộc đã cao bốn năm trăm trượng.

Kiến Mộc sinh trưởng ở đỉnh núi, một đầu khác thì thâm nhập vào vết nứt hư không, sự hỗn loạn náo động hư không, đối với nó mà nói không có chút ảnh hưởng.

Nhân Sâm oa oa ngẩng đầu nhìn trời, ngơ ngác hỏi: “Đã một ngàn năm rồi, Kiến Mộc sao vẫn chưa ra nhánh?”

“Sắp rồi, sắp rồi!”

Chu Dịch vẫn như trước an ủi, tâm tư ngây thơ chính là có điểm không tốt, chấp nhận cái chết.

Linh Sâm oa oa gật đầu liên tục, hưng phấn nhảy lên, đột nhiên nhận được một đạo linh quang truyền tin, thi triển đòn pháp bay về hướng đông của núi.

Bồ Thiên Giáo mở núi nhận đồ đệ, trong đó có một người là thể mộc linh, mộc thuộc đệ tử thiên linh căn, thiên tính đơn thuần yên tĩnh, trở thành bạn tốt với Linh Sâm oa oa, bình thường hay chơi đùa cùng nhau.

Chu Dịch tiếp tục thi triển Ngọc Lộ Quyết, tiêu hao thọ nguyên, thúc chín Kiến Mộc.

“Vô lượng thiên tôn! Bần đạo sống như vậy, so với bò ngựa phúc báo còn khốc liệt hơn, chưa bao giờ nghe nói đến công việc gì mà liên tục hàng ngàn năm không dừng!”

“Nhân tiên Phán Hư còn khó khăn như vậy, tương lai tấn thăng chân tiên, há chẳng phải còn phải làm thuê cho ông trời sao?”

Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến Chu Dịch lựa chọn ở lại thế giới này.

Sau khi thăng thiên tiên giới, không có thiên mệnh bên người, không phải là con trai mà ông trời sủng ái nhất, làm sao dám độ cửu cửu thiên kiếp đột phá chân tiên?”

Hoặc chịu đựng vô số năm, sống cẩn thận dè dặt, vâng vâng dạ dạ, may mắn gom được đủ linh vật độ kiếp thì thà ở thế giới này tiêu dao tự tại còn hơn.

“Tiếp tục làm!”

Chu Dịch nhắm hai mắt, giống như đang ngủ, nhưng hai tay lại tự động bấm pháp quyết.

Một pháp thuật đã thi triển liên tục ngàn năm, đã trở thành bản năng thân thể, chỉ cần không dừng lại, hai tay có thể tiếp tục không ngừng thi triển.

“Đáng tiếc điện động mộc ngư không thể tích công đức, nếu không chúng ta sớm đã công đức vô lượng rồi...”

Trong giấc mộng mơ mơ màng màng,, nghe được tiếng Hoàng Ngư kêu.

Ồ!

Hoàng Ngư hỏi, sau Tiết Thiên Đế, Phật môn có được đăng cơ Thiên Đế không.

Chu Dịch hoảng hoảng hốt hốt tỉnh lại, ánh mắt quét qua cảnh tượng trên đỉnh núi, hình như đang là mùa đông, tuyết rơi dày

đặc trắng xóa, cũng nhuộm trắng cả người hấn.

Cơ thể khẽ run, những bông tuyết bay phấp phới.

Chu Dịch hỏi: “Cao tăng Phật môn, có biên tập lại Kinh luân hồi không?”

Ồ!

Hoàng Ngưu nói Phật môn không dám đi ngược lại ý muốn của Trưởng Tiên, đã tập hợp vô số cao tăng tại Linh Sơn, để biên soạn lại Kinh luân hồi thành Luân hồi đạo kinh, đã không còn bao hàm Phật lý nữa.

Chu Dịch nói: “Vị tăng nhân nào cống hiến nhiều nhất?”

Ồ!

Hoàng Ngưu trả lời, Thịnh Vân thiền sư công lao lớn nhất, cũng là người sửa đổi ý nghĩa cơ bản của Kinh luân hồi, nhưng cũng không ảnh hưởng đến thuật luân hồi.

Chu Dịch gật đầu nói: “Vậy sẽ do Thịnh Vân thiền sư nắm giữ Thiên Đình.”

Ồ!

Hoàng Ngưu đáp ứng, hóa thành đốm quang bay về hướng Thiên Đình, những đại sự liên quan đến thay đổi luân phiên Thiên Đế, phải đích thân lộ mặt hỗ trợ, mới thể hiện được uy nghiêm của Thiên Sư.

Thiên Sư!

Ngày nay ở Đông Thắng Thần Châu, đã không phải là đạo thống truyền thừa, mà là một cái tên, một đạo hiệu thuần túy.

Đơn cử chỉ có một mình Chu Dịch!

Rốt cuộc, ai cũng không hiểu được, tại sao một thiên quân hóa thần đơn thuần lại có thể sống lâu như vậy.

Hai ngàn năm trăm năm qua, không hấn không có nhà nào đó có dã tâm, yên lặng chờ đợi tin tức Chu Dịch chết, tính toán lôi kéo mấy vị nhân tiên yêu thánh, đảo loạn kết cấu Đông Thắng Thần Châu.

Tuy nhiên những nhà có dã tâm đó đều chịu đựng mà chết, Chu Dịch vẫn ở Thiên Sơn sống vui sướng.

Sau này lại có tin truyền đi rằng Chu Dịch không phải là nhân tộc, mà là yêu tộc nào đó có thọ nguyên rất dài, như Long Quân, Huyền Vũ..., thọ nguyên có thể tới mười vạn năm!

Các loại tin tức thật thật giả giả, dễ gây nhầm lẫn.

Giới tu tiên cũng đã dần dần chấp nhận, Thiên Đình do Thiên Sư đứng phía sau điều khiển, Thiên Đế tọa trấn ở phía trước, một trước một sau một âm một dương, hơn hai ngàn năm rồi chưa từng xuất hiện loạn tử.

Chẳng có một ai không thích một môi trường tu hành ổn định cả, đã có tu sĩ cầu nguyện, Thiên Sư trường sinh bất lão, Thiên Đình thái bình vạn năm!

Lịch Thiên đế năm 7100.

Phật Đế đã yên ổn ngôi trên vị trí Thiên Đế, ban hành những Thiên luật quan trọng.

Khi dân số của Đông Thắng Thần Châu đạt đến giới hạn, chân thần phụ trách quản chế nữ tử, bắt đầu triển pháp phong cấm năng lực sinh sản.

Đây là một giải pháp mà Phật giáo Linh Sơn đã nghĩ ra được trong giai đoạn Thiên Môn phong bế, có thể trì hoãn hoặc thậm chí ngăn cản sự sinh trưởng của chúng sinh một cách hiệu quả, mà không cần phong bế tiên môn một lần nữa.

Đông Thắng Thần Châu, Phật giáo suy thoái.

Chương 720: Cuối cùng cũng trở thành nhân tiên (2)

Phật giáo tự có nhận thức, lần này đăng cơ là mượn công lao sửa Kinh luân hồi, lại một lần nữa làm khổ đau liệt tử liệt tông, lần sau nói không chừng không có cơ hội này nữa.

Những huyền môn chính tông khác, cũng sẽ mượn vấn đề giáo nghĩa, ngăn cản Phật giáo nắm giữ Thiên Đình.

Vì vậy, trải qua vô số lần thần tăng vắt óc suy nghĩ, mới nghĩ ra được cách giải quyết vấn đề sinh linh tăng trưởng, còn đặc biệt vì chuyện này mà còn nghiên cứu pháp môn huyền diệu.

Phật giáo có đại công lao, ba ngàn năm sau đến lượt Thiên Đế, cũng không ai có thể ngăn cản được!

Thiên Sơn.

Đỉnh núi.

Chu Dịch đoán ra được chút tâm tư nhỏ của Phật giáo, nhưng cũng không có ý định ngăn cản, Tam giáo nhất định phải gộp chung lại, Thiên Đình mới có thể vận hành càng tốt.

Phật giáo lập được đại công, ngàn năm sau Bồ Thiên Giáo cũng không thể bình thường?

Sau đó Tiết Thiên Đế cũng sẽ phải nghĩ cách, làm thế nào để Thiên Đình càng hưng thịnh, Thần Châu càng yên bình hài hòa.

“Chỉ là cách này...”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, vô luận thế nào cũng sẽ tốt hơn cách đóng cửa tiên môn, để mặc phạm tục thảo phạt chém giết, chiến tranh, nạn đói, thiên tai diệt chết một nửa dân số.

Chỉ cần cắt đứt đầu nguồn, phạm tục sẽ bớt thống khổ!

“Tiếp tục ngủ thôi.”

Chu Dịch tìm một tư thế thoải mái, nằm trên đỉnh núi ngủ ngon lành, hai tay thi triển pháp quyết tương đồng, nhưng tay

trái thì chậm hơn mấy thủ ấn, khi tay phải thi triển xong Ngọc Lộ Quyết, tay trái vừa bắt kịp.

Qua lại như vậy, triển pháp thể này thọ nguyên tiêu hao hơn năm phần.

Năm tháng trôi qua.

Phàm tục vương hầu nói chung, thiên kiều giới tu tiên, chính thần Thiên Đình...

Từng anh kiệt lần lượt xuất hiện, hào quang tỏa sáng sau đó lại hạ màn, một đời trải qua huy hoàng, cũng đủ để được ghi vào trong sử sách, mặc dù trong mắt Chu Dịch cũng chỉ giống như nhắm mắt vào rồi mở mắt ra.

Vừa chớp mắt một lát mà thôi!

Chu Dịch thấy Linh Sâm oa oa đang khóc, bèn hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Khuyết Nguyên chết rồi.”

Linh Sâm oa oa lau nước mắt đang chảy thành dòng: “Ta khuyên hấn hương hỏa phong thần, hấn không chịu nghe, nói là vì muốn ở bên nhau dài lâu, nguyện ý thử thiên kiếp!”

Sắc mặt Chu Dịch cổ quái, vô số thiên kiều chết dưới đại kiếp, trong mắt hấn cũng chỉ là chuyện bình thường.

“Cái gì gọi là ở bên nhau mãi mãi? Người xuống dưới chân núi chơi, liền biến thành cái bộ dáng gì vậy?”

Tiếng khóc của Linh Sâm oa oa đột nhiên im bặt, khuôn mặt đỏ bừng, thân hình hóa thành một đạo cô trẻ tuổi, dung mạo không quá diễm lệ, nhưng lại có khí tức khiến người ta dễ gần.

“Năm đó vì che giấu thân phận, ta biến hóa thành như vậy lang thang trong giáo, tình cờ gặp được Khuyết Nguyên...”

“Dừng dừng dừng!”

Chu Dịch vội vàng dừng lại, hấn đối với ‘tình yêu’ của Linh Sâm oa oa không có hứng thú, cũng không dám có hứng thú, nói: “Sau này bộ dáng đạo đồng xuống núi là được, có Hoàng Ngưu bảo hộ người, không cần sợ người khác bắt người luyện đan.”

“Vây thì tốt.”

Linh Sâm oa oa nắm chặt nắm đấm nói: “Trưởng Tiên, ta nhất định sẽ tu luyện đến cảnh giới tối cao, kéo Khuyết Nguyên từ luân hồi trở về, nói với hắn lời xin lỗi!”

“Không tệ không tệ, có trách nhiệm.”

Chu Dịch khẽ gật đầu, tên này trải qua tình yêu sống chết, dường như đã trưởng thành hơn nhiều.

Linh Sâm oa oa không nghiêm túc được mấy hơi, mặt trúng ngỗng lập tức xì xuống, hỏi: “Cái Kiến Mộc này khi nào thì mới phân nhánh chứ?”

Chu Dịch chớp lấy Linh Sâm oa oa, ném nó ra xa hàng trăm dặm.

“Cái tên nhà ngươi tu hành cho tốt, so với dựa vào ngoại vật thì tốt hơn nhiều đấy!”

Ngước mắt lên nhìn Kiến Mộc không biết đã cao lên được bao nhiêu rồi, trong mắt Chu Dịch lóe lên, hắn đã thu được sáu đạo tiên thiên linh vật, cách ngày vá trời không còn xa nữa.

“Tiếp tục ngủ thôi!”

Chu Dịch nằm trên phiến đá xanh lơ mơ ngủ, hai tay không dừng bấm pháp quyết.

Không biết đã qua bao lâu.

Hoàng Ngưu đánh thức Chu Dịch, nhắc nhở lại đến lúc Thiên Đế luân chuyển, hỏi xem Bồ Thiên Giáo có ai có thể đảm nhận vị trí này.

“Ngưu Nhi, hay là ngươi nhận ngàn năm?”

Ồ!

Hoàng Ngưu liên tục lắc đầu, đối với việc làm Thiên Đế vừa khổ vừa mệt hẳn chẳng có hứng thú, còn không bằng ở bên cạnh Tiên Trưởng mà chợp mắt.

Chu Dịch cũng hỏi: “Dương Huyền, Tôn Trường Sinh, có muốn làm Thiên Đế không?”

Hoàng Ngưu lắc đầu, Dương Huyền một lòng sinh sôi vu tộc, Tôn Trường Sinh tính cách ngang ngược, đều không có ý định

làm Thiên Đế.

Chu Dịch thở dài nói: “Muốn làm thì không phù hợp, không muốn làm thì tranh đến tranh đi.”

Ồ!

Hoàng Ngưu hỏi, tại sao không tuân theo những quy tắc đặt ra trước đó, Tam giáo thay phiên nắm giữ Thiên Đình.

Chu Dịch trầm mặc một lúc, gật đầu nói: “Đề Tử Dương Tử phụ trách, những năm gần đây chính thần Thiên Đình có chút buông lỏng, Tử Dương Tử nắm giữ pháp điện, tính tình cương nghị, vừa hay chinh hấn một trận.”

Ồ!

Hoàng Ngưu tỏ vẻ khó hiểu, tại sao Trương Tiên không xuống núi, biết thêm biến hóa của Thiên Đình.

Phật giáo vốn dĩ không thích sát sinh, Thịnh Vân thiền sư nắm quyền Thiên Đình ngàn năm, Trảm Tiên Đài đã thành cát bụi, chưa có một vị chính thần nào phản tử hình.

Thịnh Vân thiền làm như vậy, cũng là vì lần trị vì tiếp theo của Phật giáo, chư thần Thiên Đình sẽ hỗ trợ nhiều hơn.

“Bần đạo không rõ tình huống Thiên Đình, cũng không triển pháp bói toán, bất quá nhân tính vốn là như vậy, thời gian lâu dài tất nhiên sẽ buông thả.”

Chu Dịch nói: “Nói với Tử Dương Tử, sau khi đăng cơ lập tức tiến hành chinh đồn quy mô lớn, không cần quản có bối cảnh gì, cũng không cần nhìn mặt mũi của ai.”

“Bắt được không bắt được, đều phải bắt, giết được hay không giết, đều giết!”

Ồ!

Hoàng Ngưu khom người nhận lệnh, đạp mây bay đến Pháp điện, thảo luận với Tử Dương Tử làm thế nào để chinh đồn Thiên Đình.

Mấy ngày sau.

Chương 721: Cuối cùng cũng trở thành nhân tiên (3)

Vị Thiên Đế thứ sáu đăng cơ, không phải chương pháp Bồ Thiên mà là trưởng lão điện hành pháp.

Thiên Đế đăng cơ không lâu, mượn cơ là Nhật Du Thần dưới trướng Giáp Tụ Thái Tuế du hành cầu kết với chân thần làm khai man, chiếm đoạt linh vật khoáng mạch làm của riêng.

Giáp Tụ Thái Tuế quản lý không nghiêm, nhốt vào Thiên lao chờ ngày xét xử, Nhật Du Thần trực tiếp đưa đến trảm tiên đài.

Chân thần Thái Tuế bộ Thủy Vân Tử từ chức, từ chủ quản nhất bộ chuyển thành Nguyệt Phá Tinh Quân, quyền hành mất hết, nhưng miễn cưỡng giữ được danh tiếng.

Căn cơ của tân Thiên Đế không ổn định, xu hướng chính trị như vậy sẽ khiến các chư thần liên thủ phản đối.

Tuy nhiên Thiên Đế có xuất thân từ Bồ Thiên Giáo, lại là Thiên Sư đích thân bổ nhiệm, vô luận có bao nhiêu chính thần bị mang đến Trảm Tiên Đài, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn phục tùng.

Tám ngàn năm qua, uy của Thiên Đình đã cắm rễ vào trong huyết mạch, cho dù ngày nào đó có người phản loạn, hấn cũng sẽ tự mình lật đổ Thiên Đế, tuyệt đối sẽ không nghĩ đến hủy diệt Thiên Đình.

Tử Dương Thiên Đế sau khi tiếp quản Thái Tuế Bộ, hàng ngàn chân thần Thái Tuế tuần tra Thần Châu, thi hành nghiêm ngặt quy định, phạm là ai vi phạm sẽ bị giam vào Thiên lao.

Hình bộ sẽ áp dụng các phiên xét xử nghiêm khắc, từ cách chức quan cho đến xử tử ở Trảm Tiên Đài.

Hàng trăm năm.

Máu cũ ở trên Trảm Tiên Đài còn chưa đông lại, máu mới lại đổ lên.

Lịch Thiên Đế năm 8500, Tử Dương Thiên Đế mượn lý do ma tâm thoái vị, trở thành vị Thiên Đế đầu tiên chưa đầy ngàn

năm trị vì.

Sau khi thế hệ thứ hai của Tiết Thiên Giáo lên làm Thiên Đế, lập tức bãi bỏ rất nhiều Thiên luật, giảm số lượng chính thần của Tuế Bộ, khiến các chư thần đang run rẩy thở phào nhẹ nhõm.

.....

“Một vạn năm quá lâu, chỉ tranh thủ được ít thời gian!”

Chu Dịch ngồi khoanh chân ngẩng đầu nhìn lên trời, bầu trời đầy sao, nhật, nguyệt, cùng nhau tỏa sáng.

“Cuối cùng cũng đợi đến ngày này!”

Tinh quang lấp lánh, ngưng thành lời kiếp bất ngờ rơi xuống.

Mười đạo tiên thiên linh vật bay ra khỏi tay áo Chu Dịch, liên hoa, lộ thủy, thần thạch, đào tiên... tất cả đều rơi vào trong miệng, hóa thành tiên thiên linh khí cuộn trào mãnh liệt.

Hù!

Thổi nhẹ một hơi, cuồng phong nổi lên khắp trời, cuốn theo lời kiếp vào trong đó.

Ầm ầm ầm...

Liên tiếp những tiếng động lớn vang lên, đạo lời kiếp đầu tiên dần dần hóa thành hư không.

Chu Dịch mặt lộ ý cười: “Không uổng công bản đạo khổ hành một vạn sáu ngàn năm, cũng không uổng phí mười đạo tiên thiên linh vật này, uy lực thần thông, không hề yếu hơn nhân tiên.”

Khi đang nói thì lại một trận lời kiếp rơi xuống.

Chu Dịch tay bấm pháp quyết, thi triển từng đạo thần thông như nước chảy, trong nháy mắt đè bẹp lời kiếp.

Trong hàng ngàn năm, bí thuật thần thông của Tam giáo, hoàng triều, điển tịch đại giáo, đều đã lĩnh hội một cách thấu đáo, học được ngàn phép thần thông, phép thuật.

Lúc này hàng vạn phép thuật thần thông hội tụ thành dải thất sắc, ngưng thành một đạo thần quang óng ánh.

“Kiếp nhân tiên, chẳng lẽ không có gì hơn thế sao?”

Chu Dịch ngửa mặt lên trời hét lên, như thể trút hết sự cẩn thận nghiêm túc trong một vạn sáu ngàn năm qua, trải qua kiếp nhân tiên, hẳn thực sự đứng trên đỉnh thế giới.

Từng đạo lôi kiếp giáng xuống, không thể đột phá được vạn pháp thần quang.

Trên trời, nhật nguyệt tinh đều tỏa sáng rực rỡ, vạn dặm trời đất ngưng đọng thành một bức họa, một đạo lôi kiếp cuối cùng giáng xuống.

Chu Dịch ánh mắt lạnh lùng, trong mắt không chút sợ hãi, trước khi phát động thiên kiếp hẳn thập phần cẩn trọng, khi thiên kiếp giáng xuống thì lại không hề sợ hãi.

“Phá!”

Vạn pháp thần quang va chạm với lôi kiếp, thật lâu sau, một tiếng nổ vang vọng khắp vạn dặm.

Chu Dịch đứng trên bầu trời, cuồng phong thổi qua, đạo bào kêu xào xạc.

Trắng sáng lặn đi, tinh tú ẩn náu.

Chân tiên, cuối cùng đã thành!

Bò....ò...!

Tiếng gào của Hoàng Ngưu truyền đến, sau đó là Tôn Trường Sinh, Dương Huyền chúc mừng.

“Cung chúc tam đệ, tam ca!”

Sau đó là Thiên Đình Chân Thần cùng khom người thi lễ, không chỉ là kính nể thực lực, càng đến từ mấy ngàn năm qua Thiên Sư có thể nhận được quyền thế dụ hoặc.

“Cung chúc Thiên Sư.”

Sau đó là đệ tử Bồ Thiên Giáo, đệ tử Thanh Vân Quan, vui mừng nhường mây hoặc khom người hoặc lễ bái.

“Chúc mừng tổ sư.”

Sau đó lại có rất nhiều chính thần, tu sĩ, không một ai không phải là tiếng tăm lừng lẫy tu tiên giới, tiếng chúc mừng cao thấp không đều.

“Cung chúc Thiên Sư, Đường trưởng lão, Bồ Thiên tổ sư...”

“Ha ha ha ha.”

Chu Dịch ngửa mặt lên trời thét dài, nhìn không được cảm thấy thoải mái, một vạn sáu ngàn năm qua, cho dù Hoàng Ngưu tấn thăng Yêu Thánh cũng không có thả lỏng.

“Một năm sau, bản đạo bài tiệc ăn mừng ở Thiên Sơn, cho dù người tới là thần hay tiên, là đạo hay phật, là tu sĩ hay phạm tục đều có thể đến.”

“Quỳnh tương ngọc dịch, tiên thực linh quả, rộng mở cung ứng.”

“Bản đạo có mười vạn đàn vạn năm tiên tử, yến ẩm tất có trăm vạn khóa vạn năm linh quả, cho mọi người ăn tận hức.”

Tất cả mọi thứ đều là linh vật hiếm thấy.

Một vạn sáu ngàn năm tích lũy, một người có thể so với một tông, hơn nữa chỉ lấy được chứ không tiêu hao, bảo vật tích lũy được không phải tông môn có thể sánh.

Giọng nói của Chu Dịch truyền vạn dặm, rất nhiều bình dân bách tính xung quanh Thiên Sơn đều nghe được.

Dứt lời.

Độn quang rơi xuống, dặm chân đi vào Huyền Thiết Quan, ngẩng đầu, hồ hồ sinh phong.

Chính thần, tu sĩ vây xem tứ tán mà đi, truyền bá Thiên Sư yến ra ngoài, nhất định phải kéo tất cả mọi người đến, không thể bỏ qua yến hội cấp truyền thuyết này.

Huyền Thiết Quan.

Chu Dịch bình phục nổi lòng, năm đạo độn quang rơi xuống trước mắt. Chính là Hoàng Ngưu, Tôn Trường Sinh, Dương Huyền, Thanh Liên và Linh Tham Oa Oa mặt mày hớn hở, khoa tay múa chân.

“Mời ngồi.”

Chương 722: Nhất giới vô địch.

Chu Dịch phát tay, nắm cái bồ đoàn rơi xuống, nói: “Hôm nay bản đạo công thành, tất cả nhờ chư vị huynh đệ, sau này chắc chắn có hậu báo.”

Từ khi đến thế giới này, Chu Dịch cực ít hứa hẹn điều gì với người sống, phần lớn là nhận lấy uy thác của người chết. Lời hứa của một người trường sinh bất tử quá nặng nề, đại biểu vô tận tuế nguyệt sau đó, bởi vậy mới nói trường sinh vô cùng phiền.

Thanh Liên nói: “Sư tôn dạy ta nuôi ta, ân đức này lớn, đệ tử nào có mặt mũi đòi hỏi gì.”

“Thanh Liên, lấy tu vi của ngươi, chắc chắn có thể cảm ngộ thiên đạo.”

Chu Dịch giải thích: “Ngươi chuyển thế, tu hành, nguyên nhân là vì sư giao dịch với thiên địa, cũng có thể nói là không cáo mà lấy, danh phận sư đồ này bản đạo nhận lấy thì ngại!”

Thanh Liên cúi đầu nói: “Đệ tử lấy được trí nhớ kiếp trước, rất nhiều Chân Tiên chinh phạt giới này, người vẫn lạc tính ra hàng trăm. Nếu không phải có sư tôn thì đệ tử khó chuyển thế, ân đức này vượt xa sư đồ.”

Kiếp trước của Thanh Liên là Chân Tiên tiên giới, trên lý luận là địch của giới này nhưng mà chuyển thế chỉ nhận ký ức, tương đương với có được điển tịch, cảm ngộ của kiếp trước nhưng bản nguyên vẫn là Tiên Thiên Linh Vật giới này.

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, không có cãi, nói: “Sau khánh điền, bản đạo bỏ thiên, trước đó nhất định phải phi thăng.”

Sau khi bỏ thiên, giới bích hoàn chinh.

Sinh linh giới này khó tiến thêm một bước, chuyện Chu Dịch làm có thể nói là đoạn mất tiên lộ. May mắn làm như vậy phù hợp Thiên Đạo vận chuyển, nếu không chỉ chúng sinh oán niệm sẽ khiến cho Chu Dịch mỗi ngày đều bị sét đánh.

Bò....ò...

Hoàng Ngưu lắc đầu, nó không có ý phi thăng chút nào, cho dù Tiên Thiên theo hầu đi tiên giới cũng là thiên kiều thì nó vẫn muốn ở lại giới này sống hết quãng đời còn lại. Làm bạn tiên trưởng đến khi thọ nguyên hao hết, xấu nhất cũng là hồn phi phách tán mà thôi.

Tôn Trường Sinh vò đầu bứt tai nói: “Tam đệ, ca ca ta phải phi thăng, tương lai nếu có cơ hội sẽ trở lại thăm viếng.”

“Tùy thời hoan nghênh.”

Chu Dịch nói: “Nhị ca đi tiên giới, chắc chắn là đi Ma Giáo, hỗ trợ chú ý động tĩnh ba tiên tông. Nếu như có dị thường có thể thì pháp đưa tin.”

Bổ Thiên Giáo có tổ sư hiển linh chi pháp, Tôn Trường Sinh đã tu thành, chỉ cần tiêu hao linh vật thì có thể truyền tin tức xuống.

Tôn Trường Sinh đồng ý: “Đương nhiên, lão Tôn ta không có liên quan gì với tiên giới, thế giới này nuôi ta dục ta, ân như thế, không thể không báo.”

Chu Dịch nhìn về phía Dương Huyền: “Tứ đệ có muốn phi thăng hay không?”

Dương Huyền lắc đầu nói: “Vu tộc sinh trong giới này, đi thượng giới bị người ghét bỏ, hưởng chi, ta cũng không bỏ được trăm vạn hậu bối.”

Chu Dịch da mặt run rẩy, hấn tận mắt nhìn Dương Huyền một người sáng tạo một tộc, nói: “Thế giới này trong thời gian ngắn khó mà đột phá, rất có thể thọ nguyên của tứ đệ không chịu được.”

“Như vậy thì tọa hoá.”

Dương Huyền trầm giọng nói: “Năm đó ta đạp vào con đường này chính là vì làm bạn phụ mẫu, trời xui đất khiến được Vu tộc truyền thừa, làm bạn phụ mẫu mấy ngàn năm.”

“Bây giờ sở cầu cũng tận, tọa hóa cũng được.”

“Tứ đệ nói không sai.”

Chu Dịch gật đầu tán thưởng, nhìn về phía đệ tử Thanh Liên: “Đồ nhi phi thăng tiên giới đi, có thể báo vào Bổ Thiên Giáo,

nói là truyền nhân Thiên Sư, chắc chắn có thể được chăm sóc.”

Thanh Liên nói: “Cần tuân sư mệnh, đệ tử sẽ chú ý Bồ Thiên Giáo, nếu như có dị động sẽ lập tức đưa tin.”

Chu Dịch nhìn Linh Tham Oa Oa, thấy nó không ngừng nháy mắt ra hiệu, kích động muốn há mồm nói chuyện, nhúu lông mày lại nói: “Chẳng lẽ ngươi muốn phi thăng, có thể đi chung với nhị ca.”

“Tiên trưởng, ta không muốn đi tiên giới.”

Linh Tham Oa Oa nói: “Kiến Mộc ngày nào cũng phải bồi dưỡng, chẳng lẽ còn chưa thành thực.”

“Cái này sao, bản đạo cũng không biết.”

Chu Dịch chỉ chỉ trên trời: “Ngươi phải hỏi lão thiên gia có phải quên ngươi hay không, hoặc là chờ gốc trong động thiên chậm rãi sinh trưởng.”

Linh Tham Oa Oa thở dài, không ngừng cầu nguyện lão thiên, hi vọng khi bồ thiên Kiến Mộc có thể còn lại một đoạn.

Chuyện phi thăng đã định, khánh điển giao cho chương giáo Bồ Thiên Giáo tổ chức.

Chu Dịch nhìn về phía mấy vị Nhân Tiên, Yêu Thánh, vừa cười vừa nói: “Bản đạo đột phá Nhân Tiên, thế giới này khó có địch thủ, không bằng đấu pháp trước khi phi thăng một phen.”

Trước Nhân Tiên, Chu Dịch chăm học thần thông thuật pháp, lại ít khi đấu pháp chém giết.

Sau Nhân Tiên, Chu Dịch bỗng nhiên thu tay, trên đời này vô địch thủ, tương lai phi thăng thì phi thăng, tọa hóa thì tọa hóa, không tranh không đấu đã vô địch một giới.

Một vạn sáu ngàn năm khổ tu, ngay cả cơ hội thử tay nghề cũng không có, bỗng nhiên có cảm giác lãng phí thời gian.

“Tốt tốt tốt.”

Tôn Trường Sinh thích náo nhiệt nhất, liên tiếp bỏ nhào mấy cái, thân hình bay lên bầu trời.

Dương Huyền nói: “Vậy thì do nhị ca tới trước, người thua dưới, người thắng trên.”

“Rất thiện.”

Chu Dịch thân hình lóe lên, rơi vào cách Tôn Trường Sinh trăm dặm, há mồm phun ra Thần Phong ngập trời.

Vô sắc vô tướng, vô cùng vô tận.

Cuồng phong quét sạch, hư không vỡ vụn, cả mảnh thiên khung hóa thành hỗn độn đen nhánh, giống như có người kéo màn trời xuống.

“Đúng là thần thông.”

Ánh mắt Tôn Trường Sinh ngưng lại, nụ cười chậm rãi thu liễm, tam đệ tân tấn Nhân Tiên, thực lực vượt xa dự đoán.

Đả Thần Bổng đột nhiên xuất hiện trong tay, đánh về phía Tiên Thiên Thần Phong, sức mạnh vô cùng vô tận cuốn tới, thổi Tôn Trường Sinh lăn ra mấy trăm dặm trên bầu trời.

“Các tôn nhị, trợ ta một chút sức lực.” Tôn Trường Sinh túm lông khi, thổi ra hóa thành bốn vạn tám ngàn viên hầu, từng con trong tay cầm côn bổng xích hồng.

Dưới pháp lực có thể xưng vô cùng vô tận gia trì, Đả Thần Bổng trong tay Tôn Trường Sinh kéo dài vạn trượng, còn cao hơn Thiên Sơn mấy tầng, quét ngang thiên khung, đánh nát Thần Phong.

Chương 723: Nhất giới vô địch (2)

“Quần ầu như vậy cũng quá không nói võ đức.”

Chu Dịch cảm ứng bốn vạn tám ngàn viên hầu đỏ, từng con đều có cảnh giới Hóa Thần, chớ nói đồng căn đồng nguyên với Tôn Trường Sinh, cho dù đơn độc kết thành trận pháp cũng có thể liên thủ vây khốn Nhân Tiên.

“Bần đạo cũng thiện lấy nhiều thắng ít.”

Chu Dịch thi triển Tiên Thiên Thần Phong lần nữa, không còn là vô hình vô chất, cuồng phong đột nhiên hóa thành bảy màu sắc. Một màu chính là một trọng thần thông, một đạo quang mang là một môn thuật pháp.

Tôn Trường Sinh ánh mắt ngưng trọng, thân thể đón gió mà lớn, hóa thành vạn trượng cự thân, chân đạp Thiên Sơn, đầu đỉnh thanh thiên, hoành nắm Đả Thần Bổng chống đỡ thần quang bảy màu.

Ầm ầm.

Tiếng sấm liên miên bất tuyệt vang lên ở trên trời, Chu Dịch và Tôn Trường Sinh giằng co, trực tiếp so đấu pháp lực.

Hồi lâu sau.

Tôn Trường Sinh thân hình lấp lóe, rơi vào ngoài vạn dặm, thân hình khôi phục bốn thước, thu Đả Thần Bổng vào tai, luôn miệng nói: “Lão Tôn ta thua, tam đệ quá lợi hại.”

“Đa tạ nhị ca nhường.”

Chu Dịch chấp tay cảm ơn, nếu như kiệt lực so đấu pháp lực, mười năm hai mươi năm cũng không ra kết quả.

Nhân Tiên pháp lực gần như vô cùng vô tận, tiêu hao thì công pháp, thần thức vận chuyển, tùy tiện nhiếp linh khí trong vạn dặm vào trong cơ thể, khôi phục nhanh hơn bất cứ linh đan gì.

Bò....ò...

Hoàng Ngưu khẽ lắc đầu, tự nguyện nhận thua. Dương Huyền bất đắc dĩ nói: “Tam ca thực lực như vậy, ta cũng không muốn mất mặt xấu hổ.”

Thanh Liên nói: “Môn thuật pháp thần thông này của sư tôn, Chân Tiên cũng không sánh bằng, đệ tử vạn phần xấu hổ.”

Chu Dịch thu hồi thần quang bảy màu, từ thiên khung bay về Huyền Thiết Quan.

“Bần đạo chỉ sống lâu một chút, dung hội quán thông thuật pháp học được, hóa thành Vạn Pháp Thần Quang. Chân Tiên dốc lòng lĩnh hội mấy ngàn năm cũng có thể tu thành, cũng không có gì huyền bí.”

Thanh Liên ngạc nhiên, trong lúc nhất thời không biết nên nói như thế nào. Chân Tiên thọ nguyên lâu đời nhưng cũng không phải trường sinh bất tử, hai vạn năm thọ nguyên đa số dùng để tu luyện, nào có mấy ngàn năm dùng để lĩnh hội pháp thuật.

Nhật nguyệt luân chuyển, xuân đi đông tới.

Một năm sau.

Nhân Tiên diện mở ra.

Bồ Thiên Giáo thu trận pháp hộ tông, Thiên Sơn hiển hóa thế gian, tất cả tu sĩ, phàm nhân chạy tới đều có thể đi vào dự tiệc.

Trên núi đỉnh đài trải rộng, mỗi một tòa đình đài đều bày bàn tiệc, liên miên ngàn dặm.

Lúc này.

Thần tiên không còn cao cao tại thượng, cùng ngồi uống rượu đàm đạo với phàm nhân.

Lát sau say rượu, người này chửi vài câu thiên điều khắc nghiệt, người kia mắng vài câu tham quan ô lại, nhìn như chỉ là vô ý nhưng thật ra là lời thật lòng.

Chính điện.

Chu Dịch ngồi ngay ngắn ở thượng thủ, cười khẽ.

Hoàng Ngưu và Nhân Tiên ngồi bên phải cạnh hắn, đương đại Thánh Dương Thiên Đế ngồi bên tay trái, Chân Thần còn lại dựa theo chức quan mà ngồi.

Bầu không khí trong điện có chút nhiệt liệt, nâng ly cạn chén, gần như không ngăn cách.

Mấy ngàn năm qua, bởi vì Chu Dịch trấn thủ khí vận, quyền thế Thiên Đình vững chắc như núi. Cho dù ngàn năm trước, Thánh Dương Chân Thần xuất thân hoàng triều đăng cơ cũng không nhắc lên bất kỳ gợn sóng nào.

Thiên Đình trải qua rất nhiều kiếp nạn, không ngừng hấp thu kinh nghiệm, học hỏi thuật biến.

Thiên điều ngày càng hoàn mỹ, quy tắc đã thành thực. Lúc này, Thiên Đình vận chuyển càng thêm tới gần Thiên Đạo, ai làm Thiên Đế ảnh hưởng cũng không lớn, cho dù cho con chó ngồi lên cũng có thể duy trì trật tự Thần Châu.

Ngược lại theo quy tắc thành thực, chư thần bắt đầu không ham quyền thế, dù sao có hay không có cũng không khác.

Làm tinh quân, tự do tự tại, trên danh nghĩa vẫn là siêu phẩm, thoải mái hơn quản sự mệt gần chết nhiều.

Chu Dịch và Thánh Dương nâng chén nói chuyện với nhau.

“Chư quân, uống.”

“Uống.”

Bầy thần nâng chén, đồng nói: “Nguyện Thiên Sư thọ cùng trời đất.”

Chu Dịch trên mặt nở một nụ cười, lại không gật đầu đồng ý, dù cho lão thiên cũng không thể so thọ nguyên với hắn.

Yến hội kéo dài ba năm.

Tu sĩ tham gia yến hội tới rồi đi, về động phủ luyện hóa linh khí trong cơ thể, lại có tu sĩ khác chạy đến, yến tiệc cũng không quạnh quẽ.

Phàm nhân ăn uống no đủ, còn có người đóng gói mang đi. Đệ tử Bồ Thiên Giáo đã chuẩn bị trước, lấy hộp quà đã chuẩn bị sẵn, bên trong có một phần linh tửu linh quả, trang trí tinh mỹ.

Hào sảng như vậy khiến cho thanh danh Bồ Thiên Giáo ở thế gian đạt đến đỉnh phong trong thời gian ngắn.

Mười năm sau.

Trên đỉnh Thiên Sơn.

Chu Dịch ngồi xếp bằng, trên mặt lộ ra vẻ thương cảm. Vài ngày trước Tôn Trường Sinh và Thanh Liên liên thủ phá không mà đi, phi thăng tiên giới.

“Lần này đi không biết tương lai có thể gặp lại hay không.”

Tiên giới cũng không phải giới này, Bồ Thiên Giáo cũng không vô địch, Chân Tiên đấu pháp chém giết rất có thể sẽ tác động đến Phản Hư Nhân Tiên, cũng có nguy hiểm đến tính mạng.

Có lẽ thời điểm gặp lại, Chu Dịch chỉ nhìn thấy mộ bia.

Trầm mặc hồi lâu.

Chu Dịch ngẩng đầu nhìn về phía Kiến Mộc, không do dự nữa, tay kết pháp quyết ngưng tụ thành Tạo Hóa Ngọc Lộ.

Ngọc lộ liên tiếp nhỏ xuống.

Mấy ngày sau.

Rốt cuộc Kiến Mộc đột phá vạn trượng, như là tử sắc trụ trời, đứng sừng sững ở trong thiên địa.

Trong nháy mắt khi thành thực.

Kiến Mộc phát ra thần quang sáng chói, hiển hóa khí tức huyền diệu khó hiểu, giống như Phật, giống như vu giống như thần, bao hàm toàn diện lại như hỗn độn, hư vô.

Chu Dịch bị khí tức này lây nhiễm, trước mắt hiện lên vô số thần thông diệu pháp. Rất nhiều nghi vấn của tiên hiền đều hiểu ra, thậm chí còn lập tức ngộ ra rất nhiều kinh văn.

Những năm gần đây muốn ưu hóa Vạn Pháp Thần Quang, bây giờ ngộ ra phương pháp tốt nhất, Âm Dương Ngũ Hành hỗ trợ lẫn nhau, để uy lực Vạn Pháp Thần Quang cao hơn một tầng.

Chương 724: Nhất giới vô địch (3)

Tiên Thiên Thần Phong uy lực mạnh nhất, ở phương diện phá diệt đã lĩnh hội viên mãn, lại sửa cũ thành mới ngộ ra gió xuân khôi phục chi pháp.

Chu Dịch khẽ thổi một hơi, trong giây lát đỉnh núi bị tuyết bao trùm sinh ra cỏ cây xanh biếc.

“Đây là Thiên Đạo lộ rõ.”

Thủ lĩnh hội Ngọc Lộ Quyết, kết quả uy lực không có tăng trưởng, chỉ là giảm bớt tiêu hao thọ nguyên, đối với Chu Dịch có thể nói là gân gà.

Lĩnh hội U Minh Chú, uy lực đạt tới một so một, triệt tiêu thọ nguyên, cũng là gân gà.

Lĩnh hội Phân Tâm Chú, trong u minh có chỉ dẫn huyền diệu, tổ hợp chú pháp này và Luân Hồi Đạo Kinh, Thần Giới Chi Môn thành một môn thần thông mới.

“Lão thiên ơi, chỉ dẫn này cũng quá đáng.” Chu Dịch bất đắc dĩ nhún nhún vai, quả nhiên trên đời không có bữa trưa miễn phí, Thiên Đạo hiển hóa khí tức chính là vì khiến cho thế giới tấn thăng.

Lúc này.

Kiến Mộc đã từ cao vạn trượng hóa thành một đạo tử khí vắt ngang qua thiên khung.

Tử khí mờ mịt phiêu đảng, không ngừng bay lên không trung, cuối cùng ngăn ở chỗ trời thủng, tử sắc sáng chói chậm rãi rút đi, cho đến khi không khác gì thiên khung xung quanh.

Trời thủng được vá lại, thế giới bích chương khôi phục hoàn chỉnh.

Chu Dịch phát tay đánh về phía hư không, không có bất kỳ biến hóa nào, lại thôi động Vạn Pháp Thần Quang xoát qua cũng chỉ tạo nên từng đợt gợn sóng.

“Nhân Tiên khó mà đánh vỡ hư không, phi thăng lại càng không thể.”

Ông.

Vô lượng công đức rơi vào đỉnh đầu Chu Dịch triệt tiêu nghiệp lực.

Bồ thiên công đức vốn cực kỳ lớn, nghiệp lực của Chu Dịch cũng cử thể vô song, có lẽ là trùng hợp, có lẽ là lão thiên tính toán kỹ, kết quả chính là công đức hao hết nghiệp lực tiêu trừ.

Chu Dịch ngẩng đầu nhìn lại, bầu trời trong xanh.

“Rốt cuộc trên đầu không còn gì nữa.”

Bồ thiên.

Đối với tu sĩ tâm thường thì không có bất kỳ ảnh hưởng gì. Ngược lại bản nguyên không bị xói mòn, thiên địa linh khí tiêu tán chậm hơn, tương lai cũng sẽ không triệt để mất pháp.

Cũng không ảnh hưởng Chân Thần, dù sao cũng không thể đột phá, tiếc nuối duy nhất chính là không có cơ hội làm chó săn cho Thần Giới.

“Chỉ là kết nhân quả với tất cả Nhân Tiên tương lai...”

Chu Dịch không thêm để ý nhún nhún vai, chỉ cần sống trên đời thì sẽ kết nhân quả, dù cho trốn ở trong động phủ không đi ra cũng có dư âm đầu pháp, thiên thạch vũ trụ rơi xuống.

“Bần đạo tu luyện mấy vạn năm, chẳng lẽ còn không sánh được thiên kiều thời đại này?”

Đấu pháp là chuyện không thể nào, nhớ kỹ vết xe đổ của Đế Thích Thiên, rõ ràng có thể nhịn chết kẻ địch tại sao lại phải tranh khẩu khí đó.

Chu Dịch chưa từng biết da mặt là vật gì, mất mặt thì mất mặt, dù sao cũng tốt hơn mất mạng.

Trong lúc suy tư.

Nơi lỗ thủng trên trời được vá lại, tử khí hiển hóa, liên tiếp rơi xuống ba đạo thần quang, ngưng tụ thành ba nhánh cây rơi vào trong tay Chu Dịch.

“Thiên địa chí bảo!”

Trên mặt Chu Dịch lộ ra vẻ vui mừng, ba nhánh cây này luyện thành pháp bảo chắc chắn sẽ trở thành mạnh nhất giới

này.

Số bảo vật còn lại chỉ là bản nguyên diễn hóa mà thành, đối với thiên địa thì không khác gì sông núi cỏ cây, không khí linh khí, nhánh cây này lại là một bộ phận của thiên địa.

Trầm ngâm một lát, há mồm phun ra Linh Hỏa luyện hóa nhánh cây, kết quả Linh Hỏa rơi lên đó thì tự động dập tắt.

Lại ném thử phương pháp thủy luyện, đựng vào nhánh cây thì tiêu tán không thấy.

Thi triển mười mấy loại thủ đoạn luyện khí, nhánh cây không thay đổi chút nào, bất kỳ thuật pháp gì rơi lên đó đều hóa thành pháp lực tiêu tan.

“Cái này tính là gì? Nhìn thôi chứ không dùng được!”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, bấm đốt ngón tay thôi diễn tác dụng của nhánh cây, quả nhiên thấy rõ thiên cơ.

“Một chi cho Linh Tham Oa Oa... được, vẽ bánh một vạn năm, lão thiên giúp bản đạo thực hiện, đúng là nhớ mãi không quên tất có tiếng vọng!”

“Một chi dùng cho ký thác phân thân... vật này là thiên địa bản nguyên biến thành, có thể dung nhập vào nơi yếu ớt của bích chương giới này, cuối cùng dẫn theo phân thân xuyên qua.”

“Sau khi phân thân chết, thiên địa có thể tùy thời thu hồi lại!”

Chu Dịch nhếch miệng, lão thiên đã không kịp chờ đợi thôn phệ ngoại giới bản nguyên, thời thời khắc khắc thúc giục.

“Chi thứ ba dùng để luyện chế pháp bảo hộ thân, có thể cam đoan bản đạo đầu pháp trong giới này đứng ở thế bất bại, không cần sợ bị thiên kiêu đánh chết!”

“Đường đường Thiên Sư, vô địch một giới, lão thiên, ngươi cũng quá xem thường bản đạo?”

Chu Dịch ngoài miệng hùng hùng hổ hổ, lại rất thành thật nuốt nhánh cây thứ ba vào bụng, dùng thời gian dài uẩn dưỡng luyện hóa.

Linh Tham Oa Oa nhận được tin, độn quang rơi vào đỉnh núi, kích động nói.

“Tiên trưởng, Kiến Mộc phân nhánh rồi?”

Chu Dịch đưa nhánh cây tới, nói: “Kiến Mộc chính là trụ trời, đây là một nhánh thiên địa bản nguyên, sau khi luyện hóa thì người có thể thuật biến Tiên Thiên theo hầu.”

Linh Tham Oa Oa nuốt Kiến Mộc, lệ nóng doanh tròng nói: “Có người nói với ta, tiên trưởng đang gạt ta, Kiến Mộc thông thiên thẳng tắp, sẽ không phân nhánh.”

“Ta không tin những lời này, chờ bao nhiêu năm, rốt cục chờ được!”

“Khụ khụ khụ! Bần đạo đường đường Thiên Sư, thành thật đáng tin, sao lại lừa gạt hài tử?”

Chu Dịch bấm đốt ngón tay, lập tức biết được tên nào nói xấu mình, cũng không phải là vu oan vu hãm hoặc là châm ngòi ly gián mà là trong lúc nói chuyện phiếm vô ý nói với Linh Tham Oa Oa.

Một người nói trên điện tịch có ghi lại, một người nói tiên trưởng sẽ không gạt người.

“Hừ! Dám nói xấu sau lưng bần đạo, nếu rảnh rồi như vậy, vậy điều tới Tuế Bộ tuần tra Thần Châu!”

Chu Dịch trấn an Linh Tham Oa Oa, nhìn về phía nhánh cây còn lại.

“Thử đưa thần thức vào trong xem.”

Chương 725: Luân hồi chuyển thế.

Một tia thần thức từ trong cơ thể phân ra, rơi vào nhánh cây, cảm thấy rõ ràng trước nay chưa từng. Suy nghĩ được thiên địa bản nguyên tầm cỡ, lớn mạnh với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, cho đến hóa thành một sợi phân hồn mới phát triển đến cực hạn.

“Lão thiên cân nhắc quá toàn diện!”

Chu Dịch dung hợp Luân Hồi Đạo Kinh, Phân Tâm Chú và Thần Giới Chi Môn, tam trọng pháp thuật hợp nhất thành thuật pháp thần thông mới, vẫn lấy luân hồi làm tên.

Luân Hồi Chú có thể phân ra một sợi thần hồn, luyện chế thành phân hồn, tiến hành luân hồi chuyển thế.

Sau khi chuyển thế, phân hồn bị Phân Tâm Chú kiềm chế, Chu Dịch có thể tùy thời cảm ứng, cũng có thể nhất niệm đoạt xá nhất niệm phá hư, đền bù khuyết điểm mất không chế của Luân Hồi Đạo Kinh.

Đợi chuyển thế chi thân đạt tới trình độ nhất định, có thể mở ra Thần Giới Chi Môn hoặc là cửa tiên giới, cũng có thể gọi là phi thăng thông đạo.

Thông đạo quán thông, có thể phi thăng tới giới này, tiện thể cướp đoạt bản nguyên hạ giới.

Sau khi phân thần phi thăng, thông đạo sẽ không đóng lại, tu sĩ hạ giới có thể tiếp tục dùng để phi thăng.

“Bần đạo không phải là vì cướp đoạt thế giới bản nguyên, chỉ là thấy sinh linh hạ giới không được trường sinh, sớm sống chiều chết quá thống khổ mới tận tâm tận lực mở ra phi thăng thông đạo.”

“Đây chính là công đức!”

Chu Dịch cũng không khó chịu với chuyện cướp đoạt thế giới bản nguyên, căn cứ bói toán biết được thế giới bản nguyên tồn thất nhiều cũng không ảnh hưởng gì đến sinh linh, chỉ là không thể tu luyện mà thôi, cũng chính là hoàn toàn lấy trạng

thái phạm nhân nhiều đời truyền thừa đến khi thế giới băng diệt.

Có lẽ đối với phạm nhân thì vẫn là chuyện tốt!

Chu Dịch suy tư, tay kết pháp quyết tế luyện phân hồn, từng đạo linh quang rơi xuống hóa thành cấm chế, trận pháp. Sau khi luyện thành phân hồn, luyện phi thăng chi môn đã luyện chế xong vào nhánh cây.

Cấm chế trận pháp mà phi thăng chi môn này dùng đã hoàn toàn chuyển hóa thành Tiên Đạo minh văn, hơn nữa bị lão thiên gian lận gia trì, Chu Dịch thời khắc đều ở vào trạng thái đốn ngộ.

Tồn hao một ngàn năm, rốt cục nghiên cứu ra làm như thế nào để phi thăng chi môn định vị lưỡng giới.

Vốn Thân Giới Chi Môn có lưu tọa độ lưỡng giới, thông qua phương thức diễn hóa tọa độ, Chu Dịch nghịch đẩy ra phương thức định vị giới hải.

Độ khó không đơn giản là một cộng một bằng hai mà là tương đương với học sinh cấp hai làm toán kinh tế!

Có lẽ khác với phương pháp định vị của Thân Giới nhưng có thể dùng.

Phân hồn xuyên qua thế giới, cách hai trọng giới bích, cách hư không vô biên vô tận, trận pháp cấm chế cần tăng thêm có thể nói là nhiều như biển, còn phức tạp hơn trận hộ tông của Bồ Thiên Giáo.

Chu Dịch liên tiếp luyện chế trăm năm, rốt cục luyện chế phân hồn xong.

Nhánh Kiến Mộc thay đổi, biến thành tử sắc la bàn lớn bằng bàn tay, phía trên khắc lít nha lít nhít minh văn, chừng ức vạn.

Có thể nói Chu Dịch dung nhập vạn năm sở học vào trong đó.

Hơn nữa có thể luyện thành trong trăm năm ngắn ngủi không thể thiếu công lao của máy gian lận, lão thiên không tiếc hiển hóa khí tức Tiên Đạo, để quá trình luyện chế ngay cả một tia sai lầm cũng không có.

“Hi vọng có thể hữu dụng.”

Chu Dịch ước lượng la bàn, sơ suất không nắm chắc, mắt thấy sắp rơi xuống đất.

Àm âm!

Thiên khung lôi đình hiển hóa, tựa hồ sẽ bỏ xuống bất cứ lúc nào.

Chu Dịch phát tay nhiếp lấy la bàn: “Chỉ đùa một chút mà thôi, đừng nghiêm túc như thế, huống chi chí bảo của thế giới bản nguyên luyện thành còn có thể rớt bể hay sao?”

Àm âm!

Lôi đình tiếp tục oanh minh, cảnh cáo Chu Dịch đừng có đùa.

“Dừng a! Lão thiên cũng có mối quên cũ, khó trách thế đạo này không có người tốt...”

Chu Dịch nhìn lôi vân càng ngày càng dày, không nói đùa nữa, phát tay ném la bàn ra ngoài, chỉ thấy hư không mà Nhân Tiên cũng không đánh tan được vỡ ra một khe hở như đường chỉ may sau đó nhanh chóng khép lại.

La bàn chui vào khe hở, du đãng trong hư không vô tận, cũng không nhìn thấy bóng dáng.

Chu Dịch tay kết pháp quyết, màn sáng xuất hiện trước mặt, phía trên hiện ra hình ảnh giới ngoại hư không.

Đen nhánh, tĩnh mịch, không có bất kỳ ánh sáng, tựa như là hắc động thôn phệ vạn sự vạn vật.

“Thế giới từ hư không sinh ra, sau khi phá diệt lại trở về hư không!”

Chu Dịch ánh mắt thanh lãnh, nhìn màn sáng đen kịt, có lẽ sống vô số năm, tất cả thế giới phá diệt, mình sẽ cô tịch sống trong hư không.

Chớ nói ăn mừng, ngay cả sinh linh còn sống cũng không có!

“Nếu như chỉ còn lại một mình ta thì sinh tử không còn ý nghĩa, sống cũng không còn ý nghĩa gì!”

Bỗng nhiên.

Thuật pháp màn sáng vỡ vụn, không nhìn thấy bất kỳ tình cảnh gì.

“Tìm được thể giới khác nhanh như vậy?”

Chu Dịch bấm đốt ngón tay, lập tức minh ngộ nguyên nhân.

Hư không xung quanh giới bích mặc dù có cương phong loạn lưu nhưng thời không lại ổn định.

Rời xa giới bích, sâu trong hư không, không chỉ không có khái niệm không gian, ngay cả thời gian cũng sẽ vụn vẹo, có lẽ một cái chớp mắt trong giới này thì đã qua trăm năm trong hư không.

Cũng có thể trăm năm trong giới này chỉ là một cái chớp mắt trong hư không.

Thời không rối loạn khiến cho xuyên qua lưỡng giới trở thành hi vọng xa vời, cho dù Chân Tiên tiên giới cũng không muốn mạo hiểm du dãng trong hư không.

Thông đạo phi thăng là một con đường an ổn mà Kim Tiên lão tổ ba tiên tông tìm được trong hư không hỗn loạn, bảy xoay tám lệch bay đi tiên giới.

Năm đó những Nhân Tiên đại giáo, hoàng triều không dám đi hư không tìm kiếm tiên giới là vì bọn họ e ngại hỗn loạn thời không sâu trong hư không.

“Được rồi, chuyện còn lại là yên lặng chờ.”

“Chờ la bàn dung nhập giới bích, chờ phân thân chuyển thể, sau khi chuyển thể còn phải từ từ thức tỉnh túc tuệ, trong lúc đó không biết chết bao nhiêu lần...”

Chương 726: Luân hồi chuyển thế (2)

La bàn có pháp môn có thể lường giới đưa tin, Chu Dịch thiết trí mỗi một lần tử vong đều sẽ truyền ra một đạo tin tức, nhưng mà cách vô tận hư không, không biết bao nhiêu năm mới có thể thu được.

Có lẽ sau khi chết trăm năm mới truyền đến giới này.

Thậm chí có thể còn chưa truyền lại được thì tin tức đã cuốn vào hư không, vỡ nát thành hư vô.

“Bản đạo thọ nguyên vô tận, phân thân có vô số cơ hội luân hồi, trên lý luận cuối cùng sẽ có một ngày có thể xây dựng phi thăng chi môn, cho nên chỉ cần chờ là được rồi!”

Chu Dịch ngẩng đầu nhìn lên trời, nói: “Lão thiên, chuyện ta giúp người làm đều làm xong, bản đạo cũng nên đi báo thù!”

Âm âm ——

Tiếng sấm vang lên, mây đen trên thiên khung chậm rãi tiêu tán.

Lão thiên biết không thể bức bách quá đáng, Chu Dịch trường sinh bất tử quá mức đặc thù, không chỉ là cử thế vô song, thậm chí trong vô tận giới hải cũng không có người thứ hai.

Pháp môn phân thân chuyển thế, xây dựng phi thăng thông đạo chỉ có Chu Dịch có thể thuận lợi thi triển.

Cho dù Kim Tiên thọ nguyên lâu đời cũng khó có thể cam đoan sống qua phân hồn chuyển thế mấy trăm lần, khi bản tôn thọ tận tọa hóa, phân hồn lưu lạc bên ngoài cũng tịch diệt, còn hao tổn bản nguyên luyện thành la bàn.

“Này mới đúng mà, đừng vô duyên vô cớ lấy sét đánh người!”

Chu Dịch đưa tin cho Dương Huyền dặn dò trấn thủ Đông Thắng Thần Châu, bốn vị Thiên Đế tiếp theo đã được xác định rõ, đến lúc đó chỉ cần điều chỉnh một chút là được.

Thiên Đình vận chuyển đến nay, hình thức đã càng gần Thiên Đạo, trong thời gian ngắn sẽ không xuất hiện vấn đề.

Một lát sau.

Dương Huyền độn quang rơi vào đỉnh núi, Thiên Sư liên quan đến Thiên Đình ổn định, nhất định phải gặp mặt hỏi rõ ràng.

“Tam ca ra ngoài bao lâu?”

“Hai ngàn năm, ba ngàn năm, cụ thể cũng không biết bao lâu...”

Chu Dịch cười nói: “Người cũng không cần quá lo lắng, cho dù xảy ra chuyện thật thì người hãy chỉ vào lão thiên mắng vài câu, ở xa Cửu Châu ta cũng có thể cảm ứng được, lập tức chạy về!”

Ý chí lão thiên bao phủ toàn bộ thế giới, Dương Huyền mắng vài câu, đỉnh đầu Chu Dịch lập tức có sấm sét.

“Như thế rất tốt.”

Dương Huyền thở phào nhẹ nhõm, hẳn không có lòng tin có thể kinh doanh tốt Thiên Đình, cũng không phải là có tư tâm mà là quá cương chính bướng bỉnh.

Trị quốc như hàm xương, trị Thần Châu cũng như thế, không chính không tà công bằng mới bền bỉ!

“Đi!”

Chu Dịch không phải loại người không dứt khoát, lập tức hóa thành độn quang rời đi, một đường hướng tây.

Bò....ò...!

Hoàng Ngưu gật gật đầu với Dương Huyền, xem như bắt chuyện, vội vàng đuổi theo Chu Dịch.

Linh Tham Oa Oa ngồi xồm ở đầu trâu, trên đầu phiến lá ánh vàng rực rỡ, nổi lên sương mù tím mịt mờ, tựa như là thiếu niên bất lương nhuộm tóc hai màu vàng tím.

Một ngày sau.

Tất Ngô Sơn.

Chu Dịch độn quang rơi vào Sơn Thần Miếu, yên lặng nhìn chốc lát, cũng không có đẩy cửa đi vào.

“Còn nhớ năm đó bản đạo bất đắc dĩ thoát khỏi Cửu Châu, thoáng cái đã qua một vạn ba ngàn năm, rốt cục đợi đến ngày báo thù!”

Dứt lời.

Độn quang đằng không mà lên, phá vỡ sóng cả Đông Hải, bay về Cửu Châu.

Mấy chục vạn dặm sau.

Linh khí gần như đoạn tuyệt, Chu Dịch dừng độn quang, linh quang trong ống tay áo rơi xuống, hóa thành một chiếc thuyền.

Trên thuyền có một cự mộc hai trăm trượng, toàn thân tử sắc, chính là Kiến Mộc.

Kiến Mộc phát ra linh khí nồng nặc, thuyền hiển hóa cấm chế linh quang, giam cầm linh khí trong phạm vi mười trượng.

Chu Dịch đứng ở đầu thuyền, Hoàng Ngưu nằm bên người, pháp lực Nhân Tiên Yêu Thánh đồng thời gia trì, thuyền hóa thành một đạo linh quang lao vùn vụt.

“Tốc độ như vậy nhanh hơn năm đó không chỉ gấp mười lần, chừng ba bốn trăm năm là có thể về Cửu Châu...”

Tuế nguyệt ung dung.

Thời gian trăm năm thoáng qua.

Chu Dịch ngồi ở mũi thuyền như là tượng nặn, không nhúc nhích, tĩnh tâm lĩnh hội đạo pháp thần thông.

Cho dù thành vô địch thiên hạ trên danh nghĩa, Chu Dịch cũng chưa bao giờ thư giãn, tiếp tục tụng kinh, ngộ đạo làm sâu sắc đề uẩn.

Trăm năm khổ tu, tăng lên một sợi pháp lực cũng đáng!

Bỗng nhiên.

Hư không có chút rung động, linh quang vô hình vô chất đột ngột xuất hiện, rơi vào trong cơ thể Chu Dịch.

“Đây là...”

Chu Dịch hai mắt linh quang lóng lánh, tin tức đến từ thế giới la bàn xuyên qua.

—— ba ngàn bảy trăm năm, chuyển thế lần thứ mười...

Tin tức rất nhiều, bao gồm tin tức về chín lần chuyển thế đầu tiên của phân thân, Chu Dịch vì phòng ngừa tin tức thiếu, cố ý

thiết trí mỗi lần gửi tin tức đều bao gồm tin tức trước đó.

“Đời thứ nhất, phân thân rơi vào một quốc gia là Khánh Quốc, đại lục tên là Thương Mang Đại Lục...”

Chu Dịch thần thức đảo qua, đọc xong mấy chục vạn chữ trong tin tức, hiểu rõ mười đời của phân thân.

Căn cứ cảm chế thời gian trong la bàn ghi chép, nó trôi trong hư không ngàn năm mới phát hiện một chỗ thế giới bích chương yếu, sau đó tồn ngàn năm dung nhập.

Năm trăm năm sau mới chuyển thế thành người.

Đời thứ nhất là con nhà nông, sống chưa đến mười tuổi thì chết.

Đời thứ hai thảm hại hơn, vừa sinh ra thì bị cha mẹ dìm chết, sau đó hóa thành lệ quỷ oan hồn, xui xẻo gặp đạo sĩ đi ngang qua diệt.

Đời thứ ba sống lâu một chút, chuyển sinh thành phú thương chi tử, mới biết được nơi mình ở là Thương Mang Đại Lục. Nhưng mà mười bốn tuổi trưởng thành, phú thương dính lú tới án thông đồng với địch bán nước, bị tru cử tộc!

Đời thứ tư, sống đến bảy tuổi.

Đời thứ năm, sống đến mười một tuổi.

Đời thứ sáu, sống đến hai tuổi...

“...”

Chu Dịch chau mày, rất đồng tình với số phận bi thảm của phân thân, nhưng cũng hợp lý.

Dựa theo tin tức miêu tả, quốc gia trong Thương Mang Đại Lục cũng giống như Phương Dương, Càn, con cái bình dân bách tính chết yếu chiếm một phần ba.

Chương 727: Luân hồi chuyển thế (3)

Sáu mươi phần trăm người sống đến năm tuổi, ba mươi phần trăm người sống đến mười bốn tuổi trưởng thành, cả quốc gia, tuổi thọ bình quân chỉ hai mươi lăm tuổi.

Cho nên phân thân chuyển thế chín lần, chỉ có một lần sống đến trưởng thành, chỉ có thể nói cực kỳ xui xẻo.

“Lần chuyển thế thứ mười, vẫn là con nhà cùng khổ, đoán chừng sống không quá mười tuổi...”

“Nước, nước...”

Chu Dịch vô thức phát ra tiếng rên rỉ, cảm giác môi trơn ẩm, theo bản năng nuốt xuống vài hớp.

Chén thuốc vào cổ, chảy vào dạ dày.

Một cổ ấm áp tan vào tạng phủ, lưu chuyển khắp tứ chi bách hải, thân thể vốn hư nhược khôi phục chút lực lượng.

Mở mắt ra, trước tiên nhìn thấy trước đèn bằng đồng trên nóc nhà, trước mặt là một lão giả mặt trắng không có râu.

Thân dưới một trận đau nhức, khiến cho ý thức Chu Dịch từ trong mơ hồ trở về, rốt cục biết được mình đang ở đâu.

Nội Thị Ty!

Cũng chính là tổ chức quản lý thái giám theo lời dân gian.

Chu Dịch sinh ra ở huyện nông thôn vào vạn năm trước, năm trước đại hạn không có thu hoạch, sau khi muội muội chết đói, cha mẹ vì nuôi sống ca ca, đem hắn bán vào trong cung làm thái giám.

Lúc bị thiến vào ban ngày, liền bị dọa đến hôn mê bất tỉnh.

“Tỉnh rồi?”

Lão giả giọng nói chói tai: “Sáng mai đi theo mấy người bọn hắn, đi Đông Trục Phòng học nhận chữ, không được llười biếng, học chậm không có cơm ăn!”

Nói xong xách hòm thuốc rời đi.

Chu Dịch từ khi ra đời mười năm trước, chẳng bao giờ ra khỏi thôn, một người ở trong hoàn cảnh xa lạ, sinh lòng sợ hãi.

Núp ở trong chăn bông, lặng lẽ đánh giá hoàn cảnh bên trong phòng.

Căn phòng phạm vi hai trượng, so với phòng ốc trong nhà cộng lại còn lớn hơn, toàn bộ là gạch xanh, so với căn phòng trát đất ở nhà còn đẹp hơn, căn không nói đến thanh xà, khung cửa sổ quét sơn đỏ.

Vừa nhìn như vậy, làm thái giám cũng rất tốt!

Chu Dịch tuổi còn quá nhỏ, không hiểu chuyện nam nữ, chỉ cảm thấy có thể ở tốt, có thể ăn no, chăn bông đang đắp ấm áp, vậy cắt trứng cũng không coi là đại sự gì.

Bên cạnh có ba cái giường trống, chăn trải lung tung, giống như vôi vàng rời giường ra cửa.

Nằm hồi lâu, Chu Dịch tâm tư từ từ an ổn, mơ mơ màng màng ngủ mất.

Trong mộng thấy phụ mẫu, khuôn mặt đen nhẻm không ngừng hô hoán, hết lần này tới lần khác nghe không rõ ở hô cái gì, Chu Dịch gấp đến không ngừng ra mồ hôi, dốc hết toàn lực đi nghe, đi hiểu...

“Tĩnh tĩnh, tĩnh tĩnh.”

Thanh âm lạnh lạnh vang lên bên tai, Chu Dịch mở mắt, thấy nội thị trên mặt có nếp nhăn.

“Cùng đi ăn điểm tâm, chậm chỉ có thể húp canh loãng.”

Chu Dịch hồi tưởng lại hôm qua lão thái giám dặn dò, hỏi: “Ăn cơm xong có phải đi Đông Trục Phòng nhận chữ hay không?”

Nội thị nói: “Mới tới biết chữ, ta đi luyện công. Ta gọi Tiêu Hi Tử, người tên là gì?”

“Chu Dịch.”

Chu Dịch nhẹ giọng trả lời, tên của hắn là lão tú tài trong thôn đặt, ý là có thể sống đơn giản dễ dàng một chút, kết quả không như mong muốn.

Chịu đựng đau nhức rời giường, đi theo sau Tiểu Hỉ Tử đến Đông Trục Phòng.

Đồng hành còn có hai nội thị, tên gọi Tiểu Chính Tử, Tiểu Viên Tử, vẻ mặt âm trầm, thoạt nhìn không dễ nói chuyện.

Tiểu Hỉ tử tính tình hướng ngoại, trên đường lúu rúu nói không ít, để cho Chu Dịch đối nội thị ty có khái quát hiểu rõ.

Nội Thị Ty quản lý tất cả thái giám, căn cứ chức năng bắt đồng chia làm mười hai giám, quyền lực lớn nhất chính là Ti Lễ Giám, chịu trách nhiệm hầu hạ bên người hoàng đế.

Tiếp theo chính là Trị Điện Giám, cũng chính là bộ phận Chu Dịch được phân đến.

Nếu nói là Ti Lễ Giám là quan văn trong thái giám, Trị Điện Giám chính là võ quan, tu luyện bí điển võ học trong cung, chịu trách nhiệm oan toàn hộ vệ hoàng cung đại nội.

Ngoài ra Ngự Mã Giám, Thượng Thiện Giám, đều quản lý các loại giám, còn lại là thái giám làm việc vặt, thuộc về tầng chót trong hoàng cung.

Tiểu Hỉ Tử khát khao nói: “Chí hướng của ta là Hải Công Công, hộ vệ bên cạnh bệ hạ, uy danh hiển hách!”

Chu Dịch hừ hừ ha ha phụ họa, đáy lòng ghi nhớ lời dạy bảo của phụ mẫu, ra ngoài nói ít sai ít, nghe nhiều, học nhiều.

Đông Trục Phòng.

Cũng không phải là tên cung điện, mà là nơi nội thị ở gọi là Trục Phòng, Trục Phòng này nằm ở phía đông hoàng cung.

Chu Dịch dựa vào chỉ dẫn của Tiểu Hỉ Tử, trước tiên đi thư phòng báo cáo tên họ, lĩnh mộc bài thân phận, lại đi nhà bếp ăn cơm.

Bởi vì đi muộn, chỉ còn lại gạo trắng cháo loãng, nhưng cũng uống liền ba chén lớn.

Trong thôn chỉ nhà có Lưu tài chủ ăn cháo, những nhà khác đều gạo thô độn rau dại, hơn nữa số lượng có hạn ăn không đủ no, đói bụng phải đi uống nước lạnh.

Chu Dịch lần cuối ăn no bụng, vẫn là giao thừa ba năm trước.

Đi tới thư phòng, tìm vị trí gần góc, yên lặng chờ tiên sinh giảng bài.

Trong thư phòng phần lớn chỗ ngồi đều có người, tuổi đều tầm trên dưới mười tuổi, có người tính tình hoạt bát nữ xoay qua xoay lại, có người cùng người quen thấp giọng nói chuyện.

Tiên sinh đẩy cửa đi vào, thư phòng nhất thời an tĩnh lại.

“Mở ra « Thuyết văn giải tự » , đọc theo ta!”

Trên bàn sách có mấy quyển sách cũ, không biết bao nhiêu người đọc qua, Chu Dịch nhận được chữ “Văn ” , học theo động tác người bên cạnh mở ra trang thứ nhất.

“Nhất giả, sở chi thủy giả...”

Tiên sinh là một lão thái giám, tóc bạc da gà, bước đi run rẩy, giống như tùy thời sẽ ngã xuống đất, tiếng đọc sách cũng cực kỳ vang to, chính xác truyền vào trong tai tất cả nội thị.

Thanh âm nội thị, cũng không phải đều là lạnh lạnh, nếu như sau khi trưởng thành mới nhập cung, chính là thanh âm nam tử bình thường.

Chu Dịch đọc theo tiên sinh, cố gắng ghi nhớ các đọc từng chữ, cách viết, không cầu trình tự nét bút chính xác, chỉ cần giống trên sách là được.

Chương 728: Đàm Hoa Bảo Điển.

Loại nhận tự như nhồi vẹt ăn này, rất nhanh liền choáng đầu nhưc óc.

Tiên sinh không rảnh để ý chuyện này, lẫn qua lộn lại đọc ba trang, buổi trưa tan lớp lưu lại làm việc.

“Sáng mai từng người đọc lại, đọc không được phạt đứng, chịu đói!”

Nói xong cũng rời khỏi thư phòng, không để ý tới nội thị có nhận thức toàn bộ chữ.

Chu Dịch vì ăn cơm, chịu đựng nhưc đầu tưng niệmtưng chữ, gặp chữ không biết sẽ hỏi xung quanh.

Tất cả mọi người đều chừng mười tuổi, ngược lại cũng không khó nói chuyện, nhưng mà những nội thị khác cũng thật sự không nhận hết chữ, cho dù đọc ra cũng không xác định đúng sai.

“Trước tụng đọc một lần ghi nhớ đã!”

Chu Dịch đọc một mạch đến khi sắc trời mờ tối, trở lại trong phòng, ba nội thị khác chưa có trở lại.

Cho đến tầm giờ Tý, ba người Tiểu Hi Tử mới trở về.

Chu Dịch nhắc lên dừng khí hỏi thăm, những chữ không biết thì đọc thế nào, sau khi học xong lại đọc đến nửa đêm, không biết ngủ thiếp đi lúc nào.

Hôm sau.

Tiên sinh kiểm tra bài tập, Chu Dịch túc tắc đọc một lần, kết quả có mười mấy chỗ sai.

Một ngày chỉ ăn bữa sáng, còn bữa trưa và bữa tối đều ở thư phòng phạt đứng.

Tư vị bị đói không dễ chịu, hơn nữa đã trải qua ăn uống no đủ, Chu Dịch quyết định nhất định phải cố gắng biết chữ.

Từ đó về sau.

Mỗi ngày đi ngủ, nhà bếp, thư phòng ba điểm một đường thẳng, nửa trước năm thỉnh thoảng phạt đứng chịu đói, nửa năm sau chữ nhận biết nhiều, rất dễ dàng là có thể đọc thuộc ba trang.

Trong thời gian đó có không ít nội thị mới tới, đến thư phòng bên cạnh học chữ.

Chu Dịch âm thầm đếm đếm, ước chừng đầu mỗi tháng đều sẽ có một đám, bốn mươi năm mươi người phân đến Trị Điện Giám.

“Một năm có bốn, năm trăm người, mười năm là bốn, năm ngàn người, đây mới chỉ là Trị Điện Giám, có khoảng mười hai giám, trong hoàng cung nuôi không bao nhiêu nội thị a!”

“Còn không bằng đem tiền này tiết kiệm, mua thêm vài mẫu đất, còn có thể thu thêm lương thực...”

Trong nhận thức đơn giản của Chu Dịch, hoàng đế chính là đại địa chủ, không khác gì nhiều sơ với Lưu đại chủ trong thôn, chẳng qua là dùng lưỡi cày bạc cày ruộng, dùng lưỡi cuốc vàng cuốc đất.

Hôm nay.

Theo thường lệ ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ.

Chu Dịch từng tờ một lật xem Thuyết Văn Giải Tự, tiên sinh nói ôn cũ biết mới, đọc sách trăm lần nghĩa tự nhìn ra, hẳn tự biết mình không phải là người thông minh, liền dựa theo lời người thông minh làm việc.

Tiên sinh đẩy cửa đi vào, trong tay trống rỗng, không cầm bất kỳ cuốn sách nào.

“Ta dạy các ngươi một năm, một đám cũng coi như chăm chỉ, phần lớn chữ đều có thể nhận được, hôm nay liền dạy các ngươi tuyệt học võ đạo trong cung!”

Nói xong.

Cầm lấy cán bút viết lên tường bốn chữ to.

“Đàm Hoa Bảo Điện!”

Chu Dịch thấp giọng đọc, hồi tưởng chú thích trong Thuyết Văn Giải Tự, biết đàm hoa (hoa quỳnh) là loại hoa kỳ lạ, chỉ

nở vào ban đêm, mà lấy tốc độ cực nhanh khô héo tàn lụi.

“Triều lộ đàm hoa, sát na phương hoa!”

Trong con mắt vẫn đục của tiên sinh lóe lên tinh quang, chậm rãi nói.

“Đàm Hoa Bảo Điện tốc độ tu hành cực nhanh, vượt xa võ đạo bình thường gấp mười lần, bọn người nhớ kỹ tu hành cho tốt, tương lai sẽ căn cứ thực lực cao thấp, phân chia khu vực trông coi khác nhau!”

“Thực lực kém tuần tra tường thành, vừa khổ vừa mệt, thực lực mạnh làm thiếp thân hộ vệ, được quý nhân thưởng thức là có thể thăng quan...”

Trên đời không có bánh bao miễn phí!

Chu Dịch nghe đến Đàm Hoa Bảo Điện, ý niệm đầu tiên chính là phụ thân đã nói, có người cho người ăn không trả tiền, vậy không phải là có độc, thì chính là để người bán mạng.

“Sát na phương hoa!”

Cẩn thận hồi tưởng, trong «Thuyết văn giải tự» có miêu tả, như hồng nhan dễ già, như khói hoa trong nháy mắt qua đi, như trong nháy mắt tàn lụi...

Chu Dịch đột nhiên nghĩ đến cái gì, ngẩng đầu nhìn về phía tiên sinh đang nói chuyện.

Từ một năm trước đi tới trong cung, có hai người để cho Chu Dịch rất thân cận, Tiểu Hi Tử giống như huynh đệ hảo hữu, tiên sinh tựa như sư đồ phụ mẫu, làm cho hoàng cung lạnh lùng có chút ấm áp.

Hôm nay tiên sinh từng bước dẫn dắt, không hề nhắc đến thiếu sót của Đàm Hoa Bảo Điện, chỉ nói tu luyện tốt sẽ thăng quan phát tài, tiền đồ vô lượng.

“Rốt cuộc không phải sư đồ thật sự!”

Chu Dịch bất đắc dĩ thở dài, thân ở bên trong hoàng cung nội uyển, nào có tình cảm ấm áp gì.

Tiên sinh thói phong chỗ tốt của công pháp, đại đa số nội thị đều cảm xúc dâng trào, bắt đầu mộng tưởng trở thành Hải

Công Công, Ngụy Công Công, đọc từng câu từng chữ Đàm Hoa Bảo Điện, so sánh với lúc nhận chữ còn cố gắng hơn.

Số ít ánh mắt lóe lên, nhưng cho dù người tin cũng được, hoài nghi cũng được, cuối cùng vẫn không có biện pháp phản kháng.

Giếng nước trong cung đều bốc mùi, ném vào bao nhiêu thi hài cũng không quan trọng!

Đàm Hoa Bảo Điện toàn bộ hơn ba ngàn chữ, phía sau còn có hơn hai ngàn chữ bí quyết vận công, liên quan đến rất nhiều kinh mạch huyết đạo, cũng có lý niệm đạo gia huyền diệu.

Chu Dịch đọc một ngày, căn bản có thể thuộc, cẩn thận nghe tiên sinh giải thích từng câu từng chữ.

Cái gì là chân khí, từng huyết vị kinh mạch ở chỗ nào, cùng với làm sao tụ chân khí vào đan điền, giảng giải tường tận chí cực kỳ, theo phương diện này nhìn lại giống lão sư chân chính.

Ban đêm.

Chu Dịch trở lại chỗ ở, nhìn thấy Tiểu Hỉ Tử nằm ở trên giường.

Râm rì, giống như rên rỉ.

Lại gần xem xét, thái dương Tiểu Hỉ Tử hoa râm, so với một năm trước già nua không chỉ gấp mười lần, trên mặt hiện ra màu đỏ tía quỷ dị

Chu Dịch vội vàng tiến lên, ân cần nói: “Hỉ Tử ca, người làm sao?”

“Tiểu Dịch tử...”

Thanh âm Tiểu Hỉ Tử suy yếu rất nhỏ, chỉ có tiếng thở ra, ít có tiếng hít vào, trên mặt nặn ra nụ cười: “Vài ngày trước, ta thấy bệ hạ, chỉ xa hơn một trượng, bệ hạ hỏi một vấn đề.”

Chương 729: Đàm Hoa Bảo Điển (2)

Chu Dịch khẽ vuốt ngực thuận khí cho Tiểu Hỉ Tử: “Đây là chuyện tốt a, Hỉ Tử ca đáp đúng không?”

Mộng tưởng của Tiểu Hỉ Tử chính là hầu hạ bên cạnh bệ hạ, trở thành nhân vật như Hải Công Công, võ đạo tuyệt đỉnh, uy chấn giang hồ triều đình.

“Ta chuẩn bị mười năm, tất nhiên đáp đúng!”

Tiểu Hỉ Tử kịch liệt ho khan mấy tiếng, trên mặt càng lộ ra đỏ sẫm: “Bệ hạ hỏi câu, nội thị khác không người nào có thể hiểu, ta nói có sách, mách có chứng đáp lên, bệ hạ khen ta thông tuệ, ha ha ha...”

Tiếng cười lạnh lạnh như cú đêm, nhưng khí tức không đủ nên đứt quãng.

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Vậy hôm nay thế này là thế nào?”

“Hôm nay Càn Nguyên Điện luyện ra Kim Đan Trường Sinh, cần Nội Thị Ty thử dược trước.”

Tiểu Hỉ Tử nói: “Từ Công Công của Trị Điện Giám tự mình điểm tên ta, nói rằng bệ hạ thích lệ, nên thử dược, vậy mà sau khi dùng đan liền trúng kịch độc!”

“Trúng độc?”

Chu Dịch hoảng sợ kinh hô, hỏi: “Luyện đan kia không phải là muốn hại bệ hạ sao?”

Tiểu Hỉ Tử lắc đầu nói: “Nghe nói đan phương Trường Sinh vốn là không đầy đủ, luyện đan phối dược làm lại từ đầu, ta đây thử đan, lại chỉ có thể chờ chết.”

Chu Dịch nhìn khí tức Tiểu Hỉ Tử dần yếu đi, không biết nên giải cứu như thế nào.

Đêm nay không biết xảy ra chuyện gì, Tiểu Chính Tử, Tiểu Viên Tử còn chưa tan trực, hai người bọn họ công lực thâm hậu, có lẽ có thể trợ giúp Tiểu Hỉ Tử vận công bài độc.

“Ta hận a!”

Con người Tiểu Hỉ Tử bắt đầu tan rã: “Hận không thể tận trung vì bệ hạ, hận...”

Nửa câu sau không nói ra, đã hoàn toàn đứt hơi thở, hai mắt trợn tròn chết không nhắm mắt.

Chu Dịch bị dọa sợ đến tay chân tê dại, đứng ngồi không yên, không biết nên xử lý thi hài như thế nào, dựa theo quy củ trong thôn là để quan tài ba ngày, đợi thân bằng hảo hữu phúng viếng xong, lại tiến vào phân mộ tổ tiên.

Thái giám chặt đứt hương hỏa tổ tông, là đại bất hiếu, không có tư cách tiến vào phân mộ tổ tiên.

Đang thấp thỏm sợ hãi, không biết làm sao, Chu Dịch nghe được tiếng cửa mở, quay đầu lại nhìn chính là Tiểu Chính Tử, Tiểu Viên Tử.

Tiểu Chính Tử liếc nhìn thi hài, trong mắt hiện lên bi thương, nói: “Sáng mai báo lên cho Đô Tri Giám, sẽ phái nội thị tới, đem Tiểu Hỉ Tử an táng trong quan phần.”

Tiểu Viên Tử vẻ mặt âm trầm, nhìn chăm chăm Chu Dịch đánh giá hồi lâu, im lặng không lên tiếng trở lại trên giường nghỉ ngơi.

Chu Dịch trong mắt hiện lên tức giận, hắn đã hiểu được, hai người ở bên ngoài chờ không vào cửa, cố ý không giúp Tiểu Hỉ Tử vận công chữa thương.

Lạnh lùng như vậy khiến cho Chu Dịch lạnh lòng!

Tiểu Hỉ Tử tính tình hoạt bát, vui vẻ giúp người, trong ngày thường luôn giúp cùng phòng làm việc, kết quả trợ mắt nhìn hắn chết!

“Cha nói rất đúng, người đi trà lạnh, qua sông đoạn cầu...”

Chu Dịch nằm ở trên giường ngủ không được, một ngày mất đi lão sư và hảo hữu, lại đụng phải thi hài lạnh như băng, cảm thấy gương mặt Tiểu Hỉ Tử hiện lên trước mắt.

Nắm hai mắt lăn qua lộn lại, muốn chất vấn hai người cùng phòng, lại không nhắc nổi can đảm.

Sáng sớm hôm sau.

Chu Dịch đã dưỡng thành thói quen, bỗng nhiên mở hai mắt ra, tê dại rời giường mặc quần áo.

Tiểu Chính Tử, Tiểu Viên Tử đi ở phía trước, Chu Dịch cúi đầu theo phía sau, đáng tiếc không có Tiểu Hỉ Tử thích tự thoai, dọc theo đường đi lộ ra vẻ rất là an tĩnh.

Xuyên qua từng đạo cửa cung, gặp phải quý nhân đi ngang qua, ba người từ xa đã quỳ xuống hành lễ.

Cẩn thận từng tí quý nhân đi xa, mới đứng dậy tiếp tục bước đi, thà rằng đi trễ không kịp ăn cơm, cũng không thể lễ nghĩa không chu toàn.

Thái giám trong cung địa vị thấp, chỉ là nô bộc của hoàng đế, nhóm quý nhân nhìn không vừa mắt, không cần lý do là có thể kéo ra ngoài đánh chết.

Gần tới nhà bếp.

Tiểu Chính Tử bỗng nhiên nói: “Tiểu Hỉ Tử không nên ra mặt, vấn đề kia của bộ hạ lại không khó, tại sao không có ai đi lên trả lời?”

Tiểu Viên Tử nói tiếp: “Chỉ là không dám thôi, trong cung nhiều vị trí như vậy, một cái củ cải một cái hồ, người được bộ hạ tán thưởng, là không phải muốn đem ai đẩy xuống đi?”

Chu Dịch trầm mặc không nói, đáy lòng đã đẩy lên sóng to gió lớn.

Có lẽ chịu ảnh hưởng của Tiểu Hỉ Tử, có lẽ là dục vọng nơi đáy lòng, Chu Dịch cũng có mộng tưởng quyền lực.

Ngày nào đó chấp chương một giám, phong quang về nhà, coi như là quang tông diệu tổ không phải sao?

Hôm nay nghe Tiểu Chính Tử, Tiểu Viên Tử nói chuyện, giống như Tiểu Hỉ Tử được bộ hạ tán dương, Từ công công có ý để cho hắn thử được, sau đó độc phát thân vong!

Tiểu Chính Tử trầm giọng nói: “Nước trong cung quá sâu, ta không cầu tương lai có bao nhiêu quyền thế, chỉ cần có thể giữ được tánh mạng, để quý nhân được chút ít ban thưởng là được.”

Tiểu Viên Tử gật đầu nói: “Tương lai già rồi xuất cung, cũng có thể bỏ tiền tìm một địa phương ở, tránh cho lưu lạc đầu đường thành tên khát cái.”

Chu Dịch vẫn trầm mặc không nói, song sắc mặt trở nên có chút âm trầm lạnh lùng, nhìn không ra hỉ nộ ai nọ, giống như Tiểu Chính Tử, Tiểu Viên Tử đang đi trước dẫn đường.

Ăn xong bữa sáng, theo thường lệ đi tới thư phòng.

Tiên sinh tiếp tục giảng Đàm Hoa Bảo Điển, so với dạy nhận chữ thì kiên nhẫn hơn chút, nội thị có chỗ nghi hoặc, sẽ giải thích cặn kẽ.

Chu Dịch đem tất cả vấn đề, ghi vào trong tập, đây là phương pháp Tiểu Hi Tử nói cho hắn, giống như gọi là cái gì mà nhớ tốt không bằng viết rồi.

Chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, miễn cưỡng có thể xem là chữ, đòi lại ngoại trừ Chu Dịch ra, không ai hiểu hoàn toàn.

Trở lại phòng.

Chu Dịch bắt đầu lật xem vấn đề đã ghi, quả nhiên, những gì tiên sinh nói trên lớp, đã quên mất hơn phân nửa.

Chương 730: Phong quang khó cầu.

Đọc đi đọc lại, hơi hiểu được.

Đối với khiêu huyết, kinh mạch, vận chuyển chân khí, có nhận thức mơ hồ, nhưng Chu Dịch không thử tu luyện.

Dù sao dựa theo suy đoán, đây là công pháp hao tổn thọ nguyên!

Mặt trời lên, trăng hạ xuống.

Đảo mắt trôi qua một tháng thời gian.

Tiên sinh giảng xong bí quyết Đàm Hoa Bảo Điện, con người trắng nhiều đen ít, quét qua tất cả nội thị.

“Tốt lắm, sau này không cần lên lớp, đi luyện công cho tốt!”

Phía nam không xa thư phòng, có từng dãy phòng luyện công, từ đó về sau nội thị bắt đầu tu hành võ đạo, một năm sau sẽ căn cứ thực lực võ đạo phân phối khu vực trông coi.

Lên lớp kết thúc.

Nội thị tùm năm tùm ba rời khỏi thư phòng, thương lượng đi phòng luyện công nào, thành nhóm kết bè kết đảng sẽ không bị lão nhân khi dễ.

Chu Dịch đem sổ có vấn đề ghi vào cuốn tập, một chồng thật dày, đợi đến sau khi tất cả nội thị rời đi, ôm tập đi tới trước mặt tiên sinh, đông đông đông đập đầu lạy ba cái.

“Lạy Tạ tiên sinh.”

“Kiệt kiệt kiệt...”

Tiếng cười tiên sinh như cú đem, trên dưới đánh giá Chu Dịch, nói: “Tiểu tử ngươi rất hiểu chuyện, kiếm ăn bên trong cung này, đập đầu nhiều có thể sống lâu một chút!”

Chu Dịch chống lại ánh mắt hắn, chỉ cảm thấy cả người lạnh đĩnh, giống như có rắn độc đang bò qua bò lại, khiến người ta không rét mà run.

“Đa tạ tiên sinh dạy bảo.”

Vội vàng đứng dậy, giống như chạy trốn rời đi.

Hôm sau.

Chu Dịch đi theo Tiểu Chính Tử, Tiểu Viên Tử, đi tới phòng luyện công giáp thất.

Phòng luyện công lớn năm bảy trượng, dùng ván gỗ cách thành từng phòng đơn, bên trong có nhuyễn tháp, bồ đoàn, lư hương, trên ván gỗ có chữ viết lộn xộn, giống như cảm ngộ võ đạo mà người đi trước lưu lại.

“Gian bên cạnh đúng lúc không ai, Tiểu Dịch Tử lưu lại ký hiệu trên cửa, sau này sẽ không có người tới chiếm.”

Tiểu Viên Tử chỉ chỉ một gian, trên cửa có một khối vuông bao lấy hình tròn : “Người phải nhớ kỹ, bên tổng cung này, thực sự có người tranh giành với người, ta cũng sẽ không quản!”

“Đa tạ Viên Tử ca.”

Chu Dịch khẽ khom người, lại khom người với Tiểu Chính Tử ở bên cạnh: “Đa tạ Chính Tử ca.”

Vẽ lên ký hiệu, tiến vào phòng đơn, khoanh chân ngồi trên bồ đoàn.

Một lát sau tâm tư bình tĩnh, Chu Dịch hồi tưởng lời mở đầu của Đàm Hoa Bảo Điện, ngưng thần tĩnh khí nghịch hô hấp mười hai tức, từng luồng khí tức vận chuyển trong kinh mạch, cuối cùng trở về đan điền.

Luyện xong một chu thiên, Chu Dịch chậm rãi mở mắt, cảm ứng chân khí trong đan điền.

“Tiên sinh nói qua, làm xong chu thiên, người tư chất ưu dị có mười sợi chân khí, tư chất bình thường năm sợi chân khí, ta ba sợi chân khí thuộc về tư chất hạ đẳng...”

“Nếu Đàm Hoa Bảo Điện là hao tổn thọ nguyên, ta phải hao tổn gấp ba, mới so được với nội thị tư chất ưu dị!”

Chu Dịch mặt lộ vẻ khó xử, mở ở trước mặt hắn có hai con đường.

Một là sống ngắn, cố gắng luyện công, phân phối công việc tốt. Hai là sống dài, công lực nông cạn, chỉ có thể đi tuần tra

tường cung.

Suy tư hồi lâu, Chu Dịch lại bắt đầu luyện công.

“Việc tuần tra kiểm không được bạc, càng không có biện pháp xuất cung, cả đời cũng đừng nghĩ gặp được cha nương!”

Dựa theo luật pháp thái giám cấm xuất cung, nhưng có vài thái giám quyền lực lớn, trong thời gian rảnh rỗi có thể trộm đi ra ngoài. Nghe Tiểu Hỉ Tử nói, không ít thái giám ở kinh thành có viện tử, nuôi tức phụ nhi tử mua về.

Chu Dịch không thêm để ý tức phụ, chỉ muốn đón cha nương đến kinh thành, sau đó không cần chịu đói nữa.

“Cho dù thọ nguyên hao hết, cha nương có thể vượt qua ngày tháng tốt đẹp, không tồi!”

Đến bây giờ, Chu Dịch cả ngày đều luyện công, trong đan điền tích góp hơn ba mươi sợi chân khí.

Buổi tối trở lại phòng, lật đi lật lại cuốn tập ghi lại các vấn đề, hồi tưởng bí quyết luyện công mà tiên sinh nói qua, hết sức tăng nhanh hiệu suất vận chuyển công pháp.

Vốn là hai khắc một chu thiên, nửa tháng sau chỉ cần một khắc, nửa năm sau lại giảm phân nửa.

Hôm nay.

Sáng sớm rời giường.

Chu Dịch đi theo sau hai người, yên lặng suy tư bí quyết vận chuyển chân khí.

Tiểu Chính Tử bỗng nhiên dừng bước, Chu Dịch nhất thời không xem xét thiếu chút nữa đụng vào, chỉ nghe hắn nói: “Tiểu Dịch tử, ngươi có phải không chuyên tâm luyện công không?”

Chu Dịch hơi ngẩn ra, mờ mịt không rõ.

Tiểu Chính Tử nói: “Đàm Hoa Bảo Điện hao tổn thọ nguyên, tu luyện càng chịu khó, người già càng nhanh!”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Hai người biết?”

“Chuyện rõ ràng như vậy, người nào không biết?”

Tiểu Chính Tử lạnh giọng nói: “Nếu không phải trong cung quản ta ăn uống, đã sớm chết đói vài lần, vừa ăn uống no đủ, lẽ ra nên vì bệ hạ bán mạng!”

Tiểu Chính Tử nói: “Những nội thị trông coi thành cung kia, cả đời mệt mỏi việc cực, lại làm cho người ta khi dễ, đến chết cũng không xuất cung. Không bằng công lực thâm hậu một chút, được công việc tốt, còn có thể chiêu cố thân thích trong nhà.”

“Đa tạ hai vị ca ca dạy bảo!”

Chu Dịch khẽ nhíu mày, mơ hồ cảm thấy không đúng chỗ nào, hẳn đã đem hết toàn lực luyện công.

Nếu như là lúc mới vừa vào cung, Chu Dịch chắc chắn sẽ đem nghi ngờ nói ra, hiện tại ở lâu lưu lại tâm tư, tính toán đi xem một chút biến hóa sau khi các bạn đồng môn luyện công.

Đến nhà bếp.

Chu Dịch trái phải đánh giá, thấy mấy đồng môn.

Chỉ qua nửa năm, thiếu niên ban đầu mười mấy tuổi, một đám sắc mặt già dặn, đầu tóc đen nhánh biến thành xanh xám. Thậm chí có mặt người trên mặt có nếp nhăn, đầu tóc hoa râm, ánh mắt vẫn đục.

“Chẳng trách hoài nghi ta không có luyện công!”

Chu Dịch đáy lòng lật lên sóng to gió lớn, có mờ mịt, có vui mừng, còn có không biết làm sao.

“Tại sao mình lại không già? Là thể chất đặc thù hay là sống lâu? Nếu để cho người phát hiện dị thường, sẽ có hậu quả gì không? Báo lên cho bệ hạ, có thể nhận được ban thưởng hay không...”

Chương 731: Phong quang khó cầu (2)

Hoàng đế tron mắt bách tính, là Thần Minh chí cao vô thượng.

Chu Dịch hơi có chút động tâm, rất nhanh nghĩ đến Tiểu Hi Tử dùng đan mà chết, bệ hạ vì luyện chế Kim Đan Trường Sinh, không biết để cho bao nhiêu nội thị thử dược.

“Bệ hạ biết ta không già, có thể luyện thành đan dược ăn không?”

Càng nghĩ càng thấy có thể như vậy, Chu Dịch tôn sùng hoàng đế, nhưng cũng không muốn để cho người ta đốt cháy chung nấu, kiềm chế sợ hãi trong lòng, suy tư làm thế nào che giấu chuyện không già này.

“Biện pháp tốt nhất là dịch dung, mặt ngoài thoát nhìn già nua!”

“Tiếp theo là ít tiếp xúc với người khác, ít nhất nửa năm tiếp theo nên đi sớm về trễ, tránh cho người ta phát hiện đầu mối!”

“Sau đó, đi địa giới ít người làm nhiệm vụ, tiếp xúc lâu dài cũng sẽ lộ ra sơ hở!”

“Chẳng qua là... Đi đâu tìm thuật dịch dung?”

Chu Dịch lâm vào trầm tư, cho đến khi bên tai truyền đến tiếng vang, quay đầu nhìn là Tiểu Viên Tử, trên khuôn mặt chữ điền của đối phương lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

“Nghĩ gì thế, gọi mấy tiếng không đáp, đã ăn no chưa?”

“Xong rồi, xong rồi.”

Chu Dịch nào có tâm tư ăn cơm, không giải quyết vấn đề biến già, sớm muộn gì sẽ bị người chớp tới luyện đan.

Trên đường đi phòng luyện công giáp thất, Chu Dịch cân nhắc xong câu từ, thấp giọng hỏi thăm.

“Viên Tử ca, ngươi biết thuật dịch dung không?”

Chân mày Tiểu Viên Tử cau lại: “Làm sao, muốn che giấu mặt mũi, giả trang cố gắng luyện công?”

Chu Dịch vẻ mặt đưa đám nói: “Trong nhà gặp nạn hạn hán, cha nương huynh muội đều chết đói, đâu còn có người nhà gì, ta nghĩ sống lâu chút ít, còn có thể cầu phúc cho cha nương!”

Tiểu Chính Tử xa xôi nói: “Bộ dáng như vậy, còn không chân thực bằng con hát diễn.”

“Giữa sống chết có đại khủng bố, muốn sống được lâu không cần lý do!”

Tiểu Viên Tử nói: “Trong cung có rất nhiều nội thi, không muốn tu luyện Đàm Hoa Bảo Điển, tất nhiên có thủ đoạn giả trang già nua, nhưng mà cần tốn bạc mua được cao.”

Chu Dịch đáy lòng mừng thầm, trên mặt lộ vẻ đưa đám, trong ngoài hẳn cũng không có một văn tiền.

Tiểu Viên Tử nhìn về phía Tiểu Chính Tử, hỏi thăm ý tứ của hắn.

Tiểu Chính Tử khẽ gật đầu: “Bạc, ta có thể cho người mượn, tương lai trả bạc theo quy tắc, còn phải thay ta làm việc.”

“Đa tạ Chính Tử ca.”

Chu Dịch liên tục khom người đáp ứng, trước đem mặt mũi trở nên già nua, tránh cho bị người ta chộp tới luyện đan, chuyện tương lai thì tương lai nói sau.

Tiểu Chính Tử lấy từ trong ống tay áo ra ngân phiếu mệnh giá nam mười lượng.

“Có thời gian đi chỗ Chu Công Công ở Đô Tri Giám, nói thẳng mua được cao dịch dung, mười lượng bạc một mặt, năm mặt đủ dùng nửa năm.”

“Đa tạ Chính Tử ca chỉ điểm.”

Chu Dịch khom người nhận lấy ngân phiếu, điểm mẫu chốt trước mắt xem như đã qua.

Về phần đáp ứng làm việc cho Tiểu Chính Tử, nghe như làm người thấp hơn một bậc, cũng không cảm thấy mất mặt.

Chu Dịch tự mình biết mình, vốn là người nhà quê cùng khổ, năm trước sai dịch đi trong thôn thu lương, không ít đập đầu cầu khẩn, chỉ vì có thể giữ lại thêm một năm lương thực.

Sống, so sánh với cái gì đều tốt hơn!

Tiểu Viên Tử nói: “Tiểu Dịch Tử yên tâm, cũng không phải là làm chuyện gì nguy hiểm, lúc trông coi nghe được nhìn được ghi nhớ là được.”

“Ừ.”

Chu Dịch gật đầu lia lịa, nghe lời đồng thời cũng có chút tư tâm.

Ta chỉ cần sống được đủ lâu, đem ân oán trong cung đều nghiền chết, vậy không phải là không nợ nần gì một thân nhẹ nhàng sao?

Giảo hoạt kiểu nông dân!

Tiếp tục đi theo phía sau, nhưng quan hệ ba người thoáng cái thân cận rất nhiều, Chu Dịch cảm thấy mình sáp nhập vào vòng tròn, Tiểu Chính Tử, Tiểu Viên Tử nói chuyện cũng không lạnh lùng như lúc trước.

Xế chiều luyện công kết thúc, Chu Dịch đi Đô Tri Giám.

Chu công công là thái giám rất già, thân thể béo mập chen vào trong ghế, cũng không biết có phải tướng mạo thật không.

Chu Dịch nhắc đến Tiểu Chính Tử, Chu công công không có làm khó, bán năm bao dược cao màu xám trắng.

Bôi lên trên mặt, màu da tái nhợt xám xịt, hòa vào trong nước gội tóc, tóc đen biến thành xanh xám, tuổi thoáng cái trở nên già đi rất nhiều.

Nhìn vào gương đánh giá, chỉ cần không phải người quen, phân biệt không ra tuổi tác cụ thể.

“Tạm thời an toàn!”

Chu Dịch hơi yên tâm, đi sớm về trễ chăm chỉ luyện công.

Thuật dịch dung cũng không phải là không có sơ hở, ngày nào đó bí mật bại lộ, dựa vào công lực cường đại có lẽ có thể giết ra hoàng cung.

Trong ngày thường nói chuyện với Tiểu Chính Tử, Tiểu Viên Tử, thỉnh giáo làm sao có thể sống lâu trong cung, đem tất cả

kinh nghiệm ghi vào trong cuốn tập, sáng trưa tối đọc tụng ba lần.

“Ít nghe ít nhìn, không nói không làm, gặp người khom lưng nhiều!”

“Bạc phát hàn thảng giao cho quản sự một nửa, nhớ không thể trực tiếp đưa cho Đại công công!”

“Quý nhân nói chuyện dập đầu nhiều, chân khí ngưng tụ ở trán, rỉ ra máu.”

“Giả nhĩ tử, tìm cha nuôi...”

Chu Dịch nhớ hơn mười điều, qua lại đọc thuộc lòng, bảo đảm bất cứ lúc nào ghi sâu trong lòng.

Xuân đi thu đến.

Nửa năm đảo mắt đi qua.

Một nhóm nội thị đi tới Trị Điện Giám, Chu Dịch xen lẫn trong đó, không trước không sau.

Từng cái tính qua, lớp học năm ngoài bốn mươi ba người đồng học, hiện tại chỉ còn lại có ba mươi bảy người, còn chưa phân phối chức vụ đã chết sáu.

“Không biết là bị người hại chết, hay là luyện công luyện chết!”

Chu Dịch khom người cúi đầu, núp ở trong đám người bình thường, quan sát nội thị phía trước khảo nghiệm chân khí.

Trị Điện Giám chính giữa dựng một cây cột tinh cương, nội thị ngưng tụ chân khí đánh lên trên, dựa theo chuông ấn lưu lại phán đoán ưu khuyết, sau đó do Đề Đốc Từ công công phân phối chức vụ.

Ầm! Ầm! Ầm...

Từng tiếng chuông ấn vang lên tại Trị Điện Giám, hoặc sâu hoặc cạn, cũng để lại chuông ấn.

Chương 732: Nhận cha nuôi.

Trong đó sâu nhất có hai ba phân, mỏng cũng có một phân, đánh lên thân người thường nhất định có thể đánh chết, này lại chỉ là luyện công một năm mà thôi.

Tu luyện mười năm Đàm Hoa Bảo Điện, hoặc là vô địch thiên hạ, hoặc là thọ tấn tọa hóa.

Đến phiên Chu Dịch khảo nghiệm, chỉ dùng một thành chân khí, ở trên cột trụ tâm cương lưu lại một phân rủi chưởng ấn.

“Không tệ.”

Từ Công Công khẽ gật đầu, trên dưới đánh giá Chu Dịch, không giống nội thị phía trước trực tiếp phân phối chức vụ, kéo giọng vọt đực nói: “Ngự hoa viên Giáng Tuyết Hiên thiếu người trông coi, người đi đi.”

“Đa tạ Từ công công.”

Chu Dịch sinh lòng nghi ngờ, tốc độ quỳ xuống cũng rất nhanh, đông đông đông dập đầu, âm thanh như trống đánh.

“Kiệt kiệt kiệt...”

Từ công công phát ra cười quái dị chói tai: “Chẳng trách có thể lọt vào mắt Ôn công công, quả nhiên là người biết lễ nghi, ta còn thiếu con nuôi, người có bằng lòng hay không?”

Chu Dịch chỉ do dự trong chớp mắt, nghĩ đến vẻ mặt trước khi chết của Tiểu Hỉ Tử, sau đó quả nhiên mở miệng: “Cha nuôi!”

“Ôi.”

Từ công công đáp ứng một tiếng, nói: “Đi xuống trước đi, buổi chiều con tới tìm cha nuôi, có chuyện tốt an bài cho người.”

“Đa tạ cha nuôi.”

Chu Dịch lại dập đầu mấy cái, không thềm để ý ánh mắt hâm mộ đổ kỵ trong đám nội thị, khom người rời khỏi Trị Điện Giám.

Nội thị khảo nghiệm chương lực phía sau, cũng học Chu Dịch dập đầu, đáng tiếc không một ai có thể lọt vào mắt Từ công công, bởi vì bọn họ không có Ôn công công chỉ bảo.

Ôn công công là người nào, chính là tiên sinh ở thư phòng!

Chu Dịch từ Trị Điện Giám đi ra ngoài, đứng trước rào vây hồi lâu, không ngừng hít sâu bình phục tâm tư.

Vừa có áp lực lúc Từ công công đánh giá, lại có hưng phấn khi phân phối đến ngự hoa viên, nhận thức cha nuôi, có Từ công công làm chỗ dựa, ở trong cung cũng sẽ không sợ nội thị khi dễ.

Nội thị Trị Điện Giám chịu trách nhiệm trông coi hộ vệ, địa giới quan trọng nhất chính là Càn Chính Điện, Dưỡng Tâm Điện, tùy tùng hai cung điện này thường xuyên đi theo bệ hạ, rất dễ nhận được đề bạt.

Tiếp theo chính là Càn Thanh Cung, cung điện của phi tần đắc sủng, địa giới ngự hoa viên to như vậy, bệ hạ thỉnh thoảng sẽ lộ diện.

Những cung điện khác một năm không gặp được bệ hạ mấy lần, thuộc về địa giới tam đẳng, về phân hạ đẳng nhất chính là tuần tra thành cung, gần như cả đời cũng không thấy được bệ hạ.

Chu Dịch đang chuẩn bị rời đi, đi thư phòng dập đầu với Ôn công công, phía sau truyền đến thanh âm thân thiết.

“Dịch nhi, chúng ta đã lâu không gặp!”

Người nói chuyện là Tiểu Khang Tử bạn học với Chu Dịch, vừa rời khảo nghiệm chương lực, có thể xếp vào hạng năm, phân phối đi Cảnh Dương Cung.

Cảnh Dương Cung từng là chỗ ở của thái thượng hoàng, nhưng thái thượng hoàng đã sớm thăng thiên, trong Cảnh Dương Cung không có một bóng người, bệ hạ cũng sẽ không rảnh rỗi đi qua tưởng niệm.

Tin đồn bệ hạ và thái thượng hoàng quan hệ ác liệt, gần như đến tình cảnh đụng chạm binh đao, cuối cùng là đương kim hoàng thượng thắng một bước.

Chu Dịch hỏi: “Tiểu Khang Tử có chuyện gì?”

Tiểu Khang Tử từ trong tay áo lấy ra tấm ngân phiếu, trong thanh âm có chứa lấy lòng: “Không có ý tứ gì khác, tương lai Dịch Nhi phát đạt, đừng quên đồng học này.”

Chu Dịch liếc nhìn mệnh giá, một trăm lượng!

Cha nương cực khổ nửa đời, đi sớm về tối mệt nhọc làm việc, cũng mới góp được năm xâu tiền, chính mình cái gì cũng không cần làm, đưa tay là có thể bắt được một trăm xâu!

Không nhịn được đưa tay ra nhận, tay đến giữa không trung lại rút trở về.

Chu Dịch bỗng nhiên nhớ tới nhắc nhở của Tiểu Chính Tử, trong cung tiền có rất nhiều loại, nên cầm, không nên cầm, có thể cầm, không thể cầm, chính mình phân rõ.

Cầm nhầm, chính là cái chết!

“Tiểu Khang Tử, chúng ta đừng có khách khí như vậy.”

Chu Dịch lúng túng rút tay về, giả bộ nhiệt tình nói: “Sau này có cơ hội, ta nhất định tiến cử ngươi với cha nuôi, điều đến địa giới tốt!”

Kỹ năng vẽ bánh, vô sự tự thông!

Bất kể trong đất có thể sinh bao nhiêu lương thực, trước khoác lác thổi ra đi, chuyện thu được bao nhiêu, đâu ai biết!

“Đa tạ Dịch công công.”

Tiểu Khang Tử khom người gật đầu, thoát nhìn có chút buồn cười, lại làm cho Chu Dịch lần đầu tiên cảm nhận được khoái cảm quyền thế.

Hai chữ công công, cũng không phải là gọi nội thị tầm thường, phải có chức vị chính thức, phẩm cấp mới được.

Đây vẫn chỉ là con nuôi của Từ công công, tương lai làm vị trí của Từ công công, có bao nhiêu uy phong?

Chu Dịch đã bắt đầu tưởng tượng thăng chức Đề đốc, tương lai thu mười mấy con nuôi, uy phong lẫm liệt, quan thu lương trước kia ức hiếp mình, cả đám đều đánh vào Thiên Lao.

Rốt cuộc là từ nhỏ nghèo khổ, cũng không có bao nhiêu kiến thức, đọc sách giới hạn ở nhận chữ.

Cẩn thận nửa năm, một khi có quyền có thể, được người thổi phồng, liền có loại cảm giác bông bênh muốn bay.

Đi tới thư phòng.

Chu Dịch đứng ở cửa yên lặng chờ, sau khi nội thị nhận chữ rời đi, đẩy cửa đi vào trực tiếp quỳ xuống dập đầu.

“Bái tạ tiên sinh chỉ bảo!”

“Kiệt kiệt kiệt!”

Ôn công công chuyển động con người, giọng nói âm dương biến ảo: “Hôm nay cái đầu dập đầu này, có thể không dụng tâm như lúc trước, nhưng cũng phải, bên trong cung người nào có thể thật lòng?”

Chu Dịch vẻ mặt sợ hãi, hẳn không rõ nói ý tứ, lại có thể nghe ra Ôn công công mất hứng.

Ôn công công có thể làm cho Từ công công thu con nuôi, cũng có thể một câu thu hồi, đem Chu Dịch từ phía trên đánh rớt dưới đất, mất đi quyền thế vừa đạt được không lâu.

Ôn công công phát tay một cái: “Cút đi cút đi.”

Chu Dịch nào còn dám nói chuyện, liền lặn một vòng rời đi, sau này gặp Ôn công công đều đi vòng qua.

Buổi tối.

Chương 733: Nhận cha nuôi (2)

Tiểu Chính Tử, Tiểu Viên Tử trở lại, biết được Chu Dịch đi ngự hoa viên trông coi, lại nhận Từ công công làm cha nuôi, nhao nhao tỏ vẻ chúc mừng.

“Vậy năm mươi lượng kia không cần trả lại.”

Tiểu Chính Tử nói: “Lúc Dịch Nhi trông coi, nhớ kỹ bệ hạ nói chuyện làm việc, sau khi trở về nói cho ta biết.”

Chu Dịch gật đầu đáp ứng: “Ta nhớ được.”

Bệ hạ không phải là ngày ngày đi ngự hoa viên, đi cũng không nhất định đi Giảng Tuyết Hiên, kì thực chuyện có thể nhìn được nghe được cũng không nhiều. Thật sự không nghe được cơ mật gì, giấu diếm xuống làm bộ không nghe thấy cũng được.

...

Hôm sau.

Chu Dịch thay y phục mới, treo yêu bài đi ngự hoa viên.

Liên tiếp trải qua sáu phiên hạch nghiệm, mới để Chu Dịch đi vào, dựa theo nội thị trông coi chỉ dẫn tới Giảng Tuyết Hiên.

Nội thị trông coi nghe nói Chu Dịch là con nuôi của Từ công công, mọi người thần sắc cung kính, lại nói cho bí quyết trông coi, như thế nào trộm lười biếng, như thế nào phòng ngừa buồn ngủ ...

Giảng Tuyết Hiên.

Một tòa cung điện dựa phía sau tường thành, nằm ở góc đông nam ngự hoa viên.

Nằm ở phía đông, mặt hướng tây, năm gian rộng rãi.

Cái gọi là Giảng Tuyết Hiên cũng không phải là tuyết thật, mà là trước điện vài gốc hải đường trăm năm, lúc cánh hoa rơi thì như tuyết hồng tung bay.

Giảng Tuyết Hiên tổng cộng có mười tám nội thị trông coi, cửa đại môn bốn vị, năm cửa phòng trái phải mười vị, cùng

với bia khắc, thạch đình các loại bốn vị.

Chu Dịch đứng ở bên cạnh thạch đình, cảnh sắc rộng rãi, trái phải không người nào, cũng có chút thanh thản.

Liên tiếp làm nhiệm vụ mười ngày.

Trong ngự hoa viên chỉ có nội thị, Chu Dịch xé chiều đi gác, mặt trời lặn trở về phòng, buổi sáng đi phòng luyện công tu hành Đàm Hoa Bảo Điện.

Cho đến ngày thứ mười một.

Chu Dịch đứng ở đình, đang suy tư bí quyết vận chuyển chân khí, chợt nghe một giọng vịt đực vang lên.

“Bệ hạ giá lâm!”

Tất cả nội thị nghe tiếng quỳ xuống, cúi đầu yên lặng chờ bệ hạ đi qua.

Lúc trông coi vào tháng năm.

Hoa hải đường đang nở rộ, từng đám tròn tròn, như vân như tuyết.

Bốn lão thái giám đi trước mở đường, bệ hạ long hành hô bộ, phía sau là mười mấy nội thị hoặc cầm quạt, hoặc gõ cờ hiệu, hoặc bưng các loại dụng cụ.

Sau khi bệ hạ đi qua, Chu Dịch thấy đám nội thị đứng dậy, cũng đứng lên theo.

Trong lòng không khỏi âm thầm đáng tiếc, chỉ thấy được bóng lưng ổng lớn, không thể nhìn thấy chân dung bệ hạ.

Khi còn bé thường nghe cha giảng thuật, bệ hạ giống như là thần tiên trong miếu, nhìn thấy người thật chính là thần tiên hạ phàm, nói một câu là có thể thăng quan tiến chức rất nhanh, quang tông diệu tổ.

Chu Dịch từng hỏi, tại sao bệ hạ không quản tham quan ô lại?

Cha nói cho hắn biết, địa giới bệ hạ phải quản quá nhiều, từ từ chịu đựng chờ đợi, sẽ có thể đến phiên quản chúng ta!

Một lát sau.

Bệ hạ đi lên lầu hai, thưởng thức cảnh tuyết hải đường, có lẽ là nghĩ đến chuyện vui vẻ, phát ra tiếng cười sảng lảng.

Chu Dịch khom người đứng ở bên cạnh thạch đình, khóe mắt liếc về phía lầu hai, vào cung hơn hai năm, rốt cục thấy chân dung bệ hạ.

Râu tóc trắng toát, mặt mũi gầy gò.

Đầu đội mũ vàng rực rỡ, người mặc cửu long bào sáng chói, hốc mắt thâm thúy, lúc nhìn quanh có loại uy nghi không thể giải thích.

Hoàng Vũ Đế.

Hôm nay là Hoàng Vũ ba mươi hai năm.

Hoàng Vũ Đế đợi ở ngự hoa viên một canh giờ, đa số thời gian ở Giáng Tuyết Hiên ngắm hoa, đáng tiếc âm thanh tự thoại quá nhỏ, Chu Dịch chỉ dứt quãng nghe viết nội dung.

Bắc Cương, dị tộc, minh ước vân vân...

Trở lại chỗ ở.

Chu Dịch còn chưa nói chuyện với Tiểu Chính Tử, thì có con nuôi của Từ công công qua đây, hỏi thăm hôm nay nghe được thấy được.

“Vân ca, bệ hạ ở Giáng Tuyết Hiên...”

Tiểu Vân Tử cẩn thận ghi nhớ, từ ống tay áo lấy ra ngân phiếu: “Cha nuôi nói người làm không tệ, ngân phiếu này thu đi, có thể sai người mang về quê nhà.”

Chu Dịch hơi ngẩn ra, hướng về phía Trị Điện Giám khom người: “Bái tạ cha nuôi.”

Sau khi nhận lấy ngân phiếu, không đợi Tiểu Vân Tử rời đi, lại dứt trở về.

“Vân ca thường ở bên cạnh cha nuôi, kính xin nói tốt vài câu, đây là một chút tâm ý của ta!”

“Không dám, không dám.”

Tiểu Vân Tử hài lòng gật đầu, thuận thực đem ngân phiếu thu hồi, cước bộ nhẹ nhàng như quỷ my, thoáng qua biến mất không thấy gì nữa.

Chu Dịch mặt lộ đau lòng, trở lại trong phòng, dò hỏi.

“Chính ca nhi, thật vất vả mới được thưởng ngân phiếu, vì sao truyền âm bảo ta trả lại?”

Tiểu Chính Tử nói: “Tiểu Vân Tử người này, tính tình giấu kín, khí lượng nhỏ hẹp, nếu người không cho chỗ tốt, trở về sẽ ở trước mặt Từ công công nói xấu người!”

Chu Dịch chợt hiểu ra, khom người nói: “Đa tạ Chính ca, hôm nay bệ hạ...”

“Vừa nãy nghe được rồi.”

Tiểu Chính Tử nói: “Ta truyền cho người một môn Thính Túc Pháp, chân khí vận chuyển đến huyết đạo ở hai lỗ tai, có thể giúp cho thính lực, ngày sau là có thể nghe rõ bệ hạ nói gì.”

Chu Dịch cẩn thận đem công pháp ghi nhớ, thử vận chuyển chân khí đến bên tai, đột nhiên cảm giác được bốn phương tám hướng truyền đến các loại thanh âm.

Có bàn luận xôn xao, có ngáy khò khò tồn hơi thừa lời, có kéo kẹt giường vang, có gió thổi lá cây, có chim hót côn trùng kêu vang...

Tiếng chói tai hỗn tạp chui vào trong tai, âm ỉ khó chịu đến đầu vầng mắt hoa.

Vội vàng triệt hạ chân khí bên tai, thanh âm nhất thời biến mất, Chu Dịch chậm rãi khôi phục như cũ.

“Lần đầu tiên thi triển Thính Túc Pháp, âm thanh lọt vào tai rất khó chịu, chăm chỉ luyện tập là tốt rồi.”

Tiểu Viên Tử nói: “Dịch Nhi chân khí nông cạn, chỉ có thể nghe ba bốn trượng, tương lai chân khí hùng hậu, có thể nghe xa hơn mười trượng!”

Trong cung nhiều vách tường nhiều cỏ cây, thanh âm khó có thể truyền ra xa, Thính Túc Pháp có thể nghe được nói chuyện ngoài tường ba trượng, đã không giống tầm thường.

Chương 734: Nhận cha nuôi (3)

Chu Dịch không có lên tiếng phản bác, vừa rồi hắn nghe được Tiểu Khang Tử nói chuyện, Bính Tam Xá của mình cách Đinh Cửu Xá ít nhất hai mươi trượng, đủ thấy chân khí hùng hậu cỡ nào.

“Chính ca nhi, Viên ca nhi, Thính Tức Pháp không giống võ đạo tầm thường, các người học được từ đâu?”

“Đại Khánh tàng kinh các!”

Tiểu Chính Tử nói: “Nội thị trông coi tròn ba năm, có thể đi Tàng Kinh Các chọn một môn công pháp, võ đạo trong đó đủ loại hỗn tạp, không gì không có, Thính Tức Pháp chính là một trong số đó.”

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Vì sao không chọn tuyệt chiêu uy lực cường đại?”

Tiểu Viên Tử giải thích: “Trong cung là địa giới an toàn đệ nhất thiên hạ, ta học tuyệt chiêu cũng vô dụng, ngược lại Thính Tức Pháp có chỗ sử dụng, biết nhiều hơn chút tin tức, cũng có thể ứng đối sớm.”

“Thì ra là như vậy.”

Chu Dịch trong lòng vẫn có nghi ngờ, nhưng mà không hỏi ra, ít nhất trước mắt Tiểu Chính Tử, Tiểu Viên Tử không có lòng hại người.

Từ đó về sau.

Chu Dịch liền ở ngự hoa viên làm nhiệm vụ, thi triển Thính Tức Pháp lắng nghe âm thanh bốn phương.

Lúc đầu có thể nghe hai mươi trượng, một năm sau có thể nghe bốn mươi trượng, hai năm sau có thể nghe sáu mươi trượng, gần như bao phủ ngự hoa viên.

Bất kỳ tiếng vang cũng chạy không thoát, nhưng cũng không nghe được tin tức tuyệt mật, ngược lại nghe được nội thị cung nữ lén gặp gỡ trong núi giả.

Âm thanh đòi truy làm Chu Dịch mặt đỏ tới mang tai.

“Hay cho một đôi cầu nam nữ, không cần da mặt như vậy!”

Ngự hoa viên trông coi hai năm.

Âm thầm nghe đủ loại người nói chuyện làm việc.

Chu Dịch không còn thuần khiết u mê như năm đó nữa, đã biết được chuyện nam nữ.

Cung nữ khó nhin thâm cung tịch mịch, tìm được bầu bạn xen lẫn, nội thị tuy là hoạn quan, ít nhất mặt ngoài nhìn qua là nam tử, cũng có thể qua qua cho người ta.

Đa số là kết nhóm ăn cơm, cũng có như đôi nam nữ tron núi giả, giả bộ làm việc.

Nội thị tên Tiểu Lộ Tử, là người cũ trông coi ngự hoa viên, cung nữ tên Cẩm Tuyết ở Dao Hoa Cung hầu hạ Hoa quý phi.

Chu Dịch nghe Tiểu Lộ Tử nói yêu, nhớ người cỡ nào các loại, mắ ói đến nổi da gà, thậm mắ người này thật biến diễn trò lừa người.

Hoặc là nói trong cung ai không biết diễn trò?

Một lát sau, cung nữ chậm rãi mặc quần áo vào rồi đi, một lát sau Tiểu Lộ Tử từ núi giả đi ra.

Tiểu Lộ Tử cũng không trở lại cương vị, mà là đi vào trong Giảng Tuyết Hiên, hướng Lý công công hồi báo tin tức.

“Ngày hôm trước bệ hạ đi Dao Hoa Cung, Hoa quý phi tranh thủ phong hào Ngụy Vương cho Ngũ hoàng tử, bệ hạ không đáp ứng với cũng không từ chối...”

Đây là tin tức vừa lấy được từ trong miệng cung nữ, Tiểu Lộ Tử kết thành đôi với Cẩm Tuyết, mục đích chính là đạt được tin tức từ Dao Hoa Cung, sau đó nói cho Lý công công.

Lý công công từng làm việc ở Khôn Ninh Cung, cũng chính là người của hoàng hậu!

“Chuyện bên trong cung này...”

Chu Dịch mặt không biểu cảm đứng gác, trong lòng lại thầm đọc, mở rộng đến trên trăm điều quy tắc làm việc trong cung.

Đồng thời cũng yên lặng ghi nhớ tin tức Dao Hoa Cung, trở về lại nói cho cha nuôi Từ công công, nhất định có thể nhận được

không ít ban thưởng, hai năm tích góp vượt qua một ngàn lượng.

Nhờ người con nuôi khác của Từ công công, Lưu công công Thượng Thiện Giám đưa về nhà hai trăm lượng, phí dịch vụ trung gian ba trăm lượng!

“Trong cung kiếm bạc dễ, tiêu cũng nhanh.”

Chu Dịch không có bất kỳ áy náy nào khi bán đứng Tiểu Lộ Tử, trong cung chuyện này cũng không có gì mới mẻ, chưa đến ba ngày tin tức của Dao Hoa Cung đã truyền khắp hoàng cung.

Lại thêm mười ngày nửa tháng, ngoài triều mọi người đều biết.

Có lẽ là Hoa quý phi truyền ra, có lẽ là hoàng hậu truyền ra, cũng có lẽ là những phi tử khác, lại có thể là bệ hạ cho người truyền đi. Hừ hừ thật thật, thật thật giả giả, ai cũng mò được rõ ràng.

“Nhà mẹ đẻ của Hoa quý phi nắm trong tay Trấn Bắc Quân, tất nhiên có đủ sức lực, đẩy ngũ hoàng tử phong Ngụy vương!”

“Dù sao, muốn lên ngôi trước Phong vương, đây là quốc triều điển chế ...”

Chu Dịch hơi suy tư, liền đoán ra rất nhiều tin tức, còn biết trong triều chia làm mấy phe phái, người nào ủng hộ Hoa quý phi, người nào ủng hộ các hoàng tử khác.

Thính Túc Thuật, ảnh hưởng đến Chu Dịch không thua gì Đàm Hoa Bảo Điện.

Cái sau là võ đạo thực lực, cái trước là tâm linh thay đổi.

Nghe bệ hạ đàm luận quốc triều đại sự, nghe phi tử dạy hoàng tử công chúa, nghe nội thị cung nữ mặt ngoài một bộ sau lưng một bộ, nghe âm mưu quỷ kế, nghe minh tranh ám đấu...

Vô số tin tức hội tụ, để cho Chu Dịch từ lưu dân quê mùa biến thành Tiểu Dịch tử, lại thành Dịch công công.

Cái gọi là sơ tâm, đại để chỉ còn lại có gửi tiền cho cha nương!

...

Sau khi xong việc.

Chu Dịch đi tới Trị Điện Giám, ở ngoài cửa liền dập đầu.

“Cha nuôi, Tiểu Dịch tử thỉnh an ngài.”

“Ừ, vào đi.”

Thanh âm Từ công công từ trong điện truyền ra, âm trầm bi thương, nghe không ra hỉ nộ.

Chu Dịch khom người vào cửa, lại dập đầu trước gót chân Từ công công, vẻ mặt a dua nịnh hót.

“Bái kiến cha nuôi, chúc cha nuôi tiên phúc vĩnh hưởng, thọ cùng trời đất!”

Lời này có ba phần thật lòng, Từ công công là chỗ dựa lớn của Chu Dịch ở trong cung, nội thị khác gọi “Dịch công công” “Dịch nhi” đều là nhìn ở mặt mũi của Từ công công.

Từ công công sống được lâu, Chu Dịch là có thể an ổn làm việc.

Về phần Tiểu Hỉ Tử chết đi, đã sớm đã quên, hoặc là nói buông xuống.

Trong cung ngày nào không chết người, người nào không oan uổng, bản thân có thể sống an ổn đã không dễ dàng!

“Kiệt kiệt kiệt.”

Từ công công phát ra tiếng cười như cú đêm: “Vẫn là tiểu tử người nói chuyện dễ nghe, hôm nay tới có chuyện gì?”

Chương 735: Có thể thành đại sự.

Chu Dịch bầm báo nói: “Ngày hôm trước bệ hạ đi Dao Hoa Cung...”

“Hừ hừ!”

Từ công công hừ lạnh hai tiếng, mặt mũi càng thêm âm trầm, hẳn là người của Nguyên quý phi Chung Túy Cung.

Nhi tử Nguyên quý phi là Nhị hoàng tử, hiện tại có khả năng kế vị nhất, nghe nói Hoa quý phi lót đường cho Ngũ hoàng tử, tất nhiên sinh lòng chán ghét, cảnh giác.

Sớm biết tin tức, cũng dễ ứng đối.

“Tiểu Dịch Tử làm không tệ, đây là Nam Châu mà Nguyên Phi nương nương thưởng, ban cho người, ngày sau làm việc cho tốt.”

Chu Dịch hai tay đang cầm Nam Châu, đông đông đông đập đầu: “Bái tạ cha nuôi ban ơn.”

“Đi xuống đi.”

Từ công công hài lòng gật đầu, tiểu tử đến từ nông thôn này, vốn là nhìn ở mặt mũi của Ôn công công thu vào dưới trướng, không ngờ có chút cơ trí, làm việc cũng nhanh nhẹn.

Chu Dịch khom người thối lui khỏi điện, ở bên tường chờ giây lát, nhìn thấy Tiểu Vân Tử đi ra ngoài.

“Vân đại ca, mấy ngày không thấy rất là tưởng niệm.”

Tiểu Vân Tử ở trước mặt Từ công công thì khom lưng khuyu gối, đi ra ngoài thì ngẩng đầu ưỡn ngực, mắt cao hơn đầu:

“Tên nhãi ngươi rất biết làm cha nuôi vui vẻ a?”

Trong tiếng nói có mấy phần trách cứ, cũng có mấy phần kiêng kỵ.

“Đây đều là Vân đại ca dạy bảo.”

Chu Dịch lấy ra Nam Châu vừa được ban, hỏi: “Vân đại ca, ta là người quê mùa, nào gặp qua loại bảo bối như Nam Châu, không biết trị giá mấy lượng bạc?”

“Mấy lượng? Hừ!”

Tiểu Vân Tử đang muốn khinh thường mấy câu, giễu cợt lớp người quê mùa không có kiến thức, thấy dáng vẻ nịnh nọt của Chu Dịch, bỗng nhiên trong lòng thoáng động nói.

“Đây cũng là Nguyên Phi nương nương ban, có thể nào cũng đáng một trăm tám mươi lượng!”

“Mắc như vậy a.”

Chu Dịch giả vờ sợ hãi than, lại nói: “Ta heo núi ăn không được trấu, nào hiểu được thưởng thức châu ngọc, chỉ thích vàng bạc, nếu không Vân đại ca mua?”

Tiểu Vân Tử mặt tràn đầy tham lam: “Vậy ta đồng ý thu.”

Chu Dịch hai tay dâng lên: “Làm phiền Vân đại ca.”

Tiểu Vân Tử thuận thực thu hồi Nam Châu, sờ sờ ống tay áo, mặt lộ vẻ khó xử: “Hôm nay ra cửa không mang ngân phiếu, nếu không người theo ta đến chỗ ở lấy?”

“Vậy quá phiền toái.”

Chu Dịch đáy mắt hiện lên lạnh lẽo, trên mặt lại là tươi cười: “Ngày nào Vân đại ca mang tiền, đưa cho ta cũng được.”

“Hảo hảo hảo!”

Tiểu Vân Tử khanh khách cười quái dị, vỗ bả vai Chu Dịch: “Tiểu tử ngươi, có thể thành đại sự.”

“Mượn cát ngôn của Vân đại ca.”

Chu Dịch liên tục khom người, đợi tiểu Vân Tử trở lại trong điện, xoay người sắc mặt đột nhiên âm trầm.

Cuốn tập nhỏ trong lòng, lại ghi xuống một khoản!

—— Hoàng Vũ năm ba mươi bốn, hai mươi ba tháng chín, Tiểu Vân Tử lừa gạt một viên Nam Châu!

“Từng khoản nợ, ta sớm muộn gì đều phải thanh toán.”

Chu Dịch trên đường trở về, theo thói quen khom lưng, hai cánh tay giao trước người, gặp phải nội thị không nhận ra trước tiên nhường đường, gặp phải quen biết gật đầu lấy lòng.

Gặp phải quý nhân trong cung, quỳ trên mặt đất lễ bái.

Đi qua từng tầng tầng thành cung, bóng đêm như nước, hàn ý đập vào người, rốt cục trở lại nơi ở Bính Tam Xá.

Tiểu Chính Tử, Tiểu Viên Tử đang tự thoại, đàm luận Ty Lễ Giám chương ấn Sở công công, bởi vì tuổi quá lớn, tự xin đi thủ hoàng lăng, vị trí trống không.

Chu Dịch gặp qua Sở công công mấy lần, đa số thời điểm theo bên người bộ hạ.

Có lần đơn độc gặp được, xung quanh mười mấy nội thị vây lấy Sở công công, so sánh với quý nhân trong cung còn uy phong hơn.

Tin đồn hoàng tử hoàng nữ thấy Sở công công, đều thân thiết gọi một tiếng Sở đại nhân, Sở thiên tuế, đủ thấy địa vị trong cung, cha nuôi Từ công công cũng chỉ là hàng cháu chắt.

Nửa đêm tỉnh mộng, Chu Dịch đã từng mặc sức tưởng tượng: Vị trí đó có thể giành lấy !

Dĩ nhiên, cũng chỉ là nằm mộng, ngay cả nói mơ cũng không dám nói ra

“Chính ca nhi, Sở công công là sao sẽ thất thế?”

Chu Dịch sẽ không thật sự cho rằng Sở công công chán ghét quyền thế, tự nguyện cáo lão thủ hoàng lăng.

Nội thị bởi vì chặt đứt mệnh căn, nhất định vô hậu, cho nên khi còn sống đều cực kỳ tham tiền, tham quyền, đến chết cũng không nguyện buông tay.

Tiểu Chính Tử nói: “Nghe đồn liên quan đến phế thái tử!”

Phế thái tử là một trong cầm kỳ của Đại Khánh triều.

Đương kim bộ hạ tinh thông Đạo gia dưỡng sinh chi đạo, từ mười tuổi lên ngôi đến nay, ước chừng làm sáu mươi cái long ỷ, nhìn dáng vẻ thân nhẹ thể kiện, còn có thể ngồi thêm mười năm.

“Trên đời há có thái tử bốn mươi năm!”

Đây là khâu hiệu mười năm trước hô lên phế thái tử, tại đại thọ sáu mươi năm của bộ hạ, mai phục năm trăm tên đao phủ.

Lấy rơi chén làm hiệu!

Năm trăm đao phủ còn không kịp lao ra, đã bị Nội Thị Ty dọn dẹp sạch sẽ, bệ hạ tại chỗ huỷ bỏ thái tử chi vị, giam cầm ở Tư Ân Điện, góc Đông Nam hoàng cung.

Từ đó về sau, Đại Khánh không còn thái tử.

Đại thần trong triều nhiều lần tấu lên, thỉnh sớm định nền tảng lập quốc, Hoằng Vũ Đế lấy các loại lý do cự tuyệt.

Nhị, Tam, Tứ hoàng tử tranh đoạt mười năm, hôm nay lại có người mới gia nhập chiến cuộc, cũng không biết người nào có thể cười đến cuối cùng.

Chu Dịch tất nhiên ủng hộ Nhị hoàng tử, cho dù trong cung đồn Nhị hoàng tử thiên tính tàn bạo, dễ giận thích giết chóc, nhưng bái Từ công công làm cha nuôi, sẽ không có lựa chọn khác!

Tương lai Nhị hoàng tử lên ngôi, Chu Dịch cũng có thể lên nhờ xe, thăng làm nội thị có phẩm cấp, chính là trở thành “Chu công công”.

Về phần tân quân có hoang dân hưởng lạc hay không, có tàn bạo ngược dân hay không, vậy thì cũng không liên quan đến “Chu công công”.

“Chu công công” sẽ đón cha nương vào trong kinh, lại tìm sai dịch triều đình, từ đó liền thành lão gia, không còn là tên nhà quê mặc người khi dễ nữa!

Chương 736: Có thể thành đại sự (2)

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Án phế thái tử đã qua mười năm, làm sao còn truy cứu?”

Tiểu Viên Tử nói: “Đó cũng không phải là phế thái tử bình thường, ở Đông cung bốn mươi năm, trong thời gian đó nhiều lần giám quốc chấp chính, trong triều ngoài triều không biết bao nhiêu người ủng hộ.”

Tiểu Chính Tử đổi nói chuyện thành truyền âm nhập mật: “Tôi hôm qua Dưỡng Tâm Điện xuất hiện loạn tử, đã chết không ít người, có lời đồn đãi nói phế thái tử liên thủ Sở công công, ý muốn cung biến!”

Tê!

Chu Dịch bị làm cho sợ đến hít một ngụm khí lạnh, Tiểu Chính Tử, Tiểu Viên Tử đều ở Càn Thanh Cung làm nhiệm vụ, cách Dưỡng Tâm Điện không xa, nói là lời đồn, đại để đã xác thực.

Hiển nhiên là phế thái tử lại thất bại lần nữa, liên lụy Sở công công đi thủ hoàng lăng.

Chu Dịch ánh mắt lóe lên tinh quang: “Sở công công không có, chỗ trống nhiều như vậy, Chính ca nhi, Viên ca nhi không thử xem?”

Sở công công không một người, mà là một vây cánh, một bè phái.

Trong cung tất cả nội thị đều có phe phái, ngay cả nội thị đối dạ dương, cũng là cơ sở ngầm của công công, phi tử nào đó.

Hôm nay Sở công công rơi đài, nội thị bám vào dưới trướng hắn, tám chín phần mười phải chịu tội, nhẹ thì mất đi quyền lực, nặng thì biến mất không thấy gì nữa.

Quyền lực sẽ không xuất hiện khoảng chân không!

Những vị trí trống kia, dẫn tới vô số nội thị chém giết tranh đoạt, người vừa hát xong đến ta lên đài, cho đến khi tạo thành cục diện mới vững chắc.

Tiểu Chính Tử gật đầu nói: “Thiên thời đã tới, ta phải tranh một chuyến.”

Tiểu Viên Tử nói trực tiếp hơn: “Không dám yêu cầu xa vời chấp bút, chương ấn, hai ta nghĩ tới làm tùy đường, trái phải hầu hạ bệ hạ.”

Tiểu Chính Tử, Tiểu Viên Tử vào cung cùng năm, thiên phú võ đạo có thể nói dị bẩm, phân phối Càn Thanh Cung trông coi chín năm, vẫn là không vào nội thị phẩm cấp.

Tùy đường công công, chính là quan viên tứ phẩm triều đình tiêu chuẩn, Ti Lễ Giám một trong bốn cự đầu, thời khắc đi theo bên cạnh bệ hạ, có trách nhiệm dẫn đường, hộ vệ.

Đây cũng chính là Nội Thị Ty, chức quan phẩm cấp không cần thông qua nội các, Lại bộ, hoàn toàn do tâm ý bệ hạ quyết định.

Thật sự lọt vào mắt bệ hạ, có thể từ nội thị không phẩm cấp, nhảy trở thành Nội Thị Ty tổng Đề đốc, quan nhất phẩm, nắm đại quyền, dân gian xưng là Cửu Thiên Tuế.

Chu Dịch chấp tay nói: “Chúc nhị vị ca ca tâm tưởng sự thành, chỗ nào cần đến ta, cứ mở miệng, không có không theo!”

Tiểu Chính Tử nói: “Qua không bao lâu, tin tức về Sở công công sẽ truyền khắp trong cung, Dịch Nhi hỗ trợ chú ý đến, nội thị nào có lòng đến gần bệ hạ.”

Chu Dịch vỗ bộ ngực đáp ứng: “Ta nhất định sẽ dựng thẳng lỗ tai.”

Tiểu Chính Tử, Tiểu Viên Tử được rời bệ hạ coi trọng, Chu Dịch cùng phòng cũng có thể thơm lây, thậm chí trực tiếp vứt bỏ Từ công công, chuyển qua đầu nhập dưới trướng Chính công công, Viên công công.

Chu Dịch không hiểu cái gì là trung thành, chỉ biết là người nào cho ăn bánh, người đó chính là cha nuôi!

...

Vài ngày sau.

Bão táp Sở công công rút đài, bắt đầu càn quét hoàng cung.

Một tháng ít nhất đã chết hơn một ngàn người, liên lụy nội thị của mười hai giám Nội Thị Ty, cung nữ của mười ba nha môn Nội Vụ Phủ.

Chu Dịch trông coi ở ngự hoa viên, thấy tận mắt đồng liêu bị bắt.

Có người thúc thủ chịu trói, ban thưởng rượu độc lựa trắng, có người dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, sau đó chết thảm tại chỗ. Cũng có người hô lớn oan uổng, chẳng qua là nhận thức người nào đó làm cha nuôi, cũng không tham dự án của Sở công công.

Nội thị của Trị Điện Giám cũng mặc kệ, bọn họ chịu trách nhiệm an toàn của bộ hạ, bất kỳ nguy hiểm tiềm tàng nào cũng phải bóp chết!

“Ngày nào đó Từ công công mưu phản, ta có phải cũng chỉ còn đường chết như vậy không? Hoặc là nói Nhị hoàng tử lên ngôi thất bại, ta vận khí tốt sống sót, thì cũng phải cách chức đi đổi dạ hương...”

Tâm tư Chu Dịch thoải mái hai năm, lại dâng lên tầng lớp lo ngại.

Lúc này.

Hắn không còn là thiếu niên u mê, gặp qua, nghe qua vô số bí văn trong cung, đã nhanh chóng trưởng thành nội thị hợp cách.

Cho nên Chu Dịch hiểu được, chỉ cần vào cung làm thái giám, vậy cũng chỉ có thể lựa chọn bò về phía trước, cho đến khi bò đến chỗ cao nhất, mới có thể miễn cưỡng nói an ổn.

“Hoặc là, ta có một con đường khác...”

Chu Dịch nhớ tới hai tồn tại đặc thù trong cung, Hải công công và Ngụy công công, truyền thuyết võ đạo tu hành đến tuyệt đỉnh, đánh khắp thiên hạ không địch thủ.

Hai người xuất thân Trị Điện Giám, cũng không mang bất kỳ chức vị nào, chỉ là thiếp thân hộ vệ an nguy của bộ hạ.

Nhìn như không phẩm không cấp, Sở công công lúc quyền thế thịnh nhất, thấy hải công công, Ngụy công công cũng phải kêu một tiếng lão tổ tông.

“Ta thiên phú thấp kém, cũng không sợ thọ nguyên hao tổn, có thể không hạn chế tu hành Đàm Hoa Bảo Điện. Người khác tu hành hai mươi năm sẽ chết, ta tu hành hai trăm năm, còn có thể không sánh bằng Hải công công?”

Chu Dịch hơi suy tư, liền quyết định lựa chọn tu hành võ đạo.

Sở công công chính là vết xe đổ, đã bò tới chỗ cao nhất, một bước đi nhầm phải đi thủ hoàng lăng.

“Dựa vào cha nuôi, cha nuôi sẽ ngã, dựa vào bệ hạ, bệ hạ sẽ già! Chỉ có dựa vào quả đấm của mình, mới có thể không sợ hãi...”

“Quyền, chính là quyền!”

Chu Dịch đứng bên cạnh đình ở GiảngTuyệt Hiên, dùng sức nắm chặt nắm đấm, đáy lòng bỗng nhiên sinh ra một tia phán đoán.

Tương lai vô địch khắp thiên hạ, giơ chân nhắc chân có thể tàn sát cung đình, có phải có thể thao túng ngôi vị hoàng đế thay đổi, không còn là nô bộc của bệ hạ, mà là âm thầm nắm bệ hạ trong tay!

Ba ba ba!

Chương 737: Nhân tính vốn tham.

Chu Dịch bị làm cho sợ đến vội vàng đánh chính mình, mặc niệm tam cương ngũ thường, trung quân thể nước, vì bệ hạ quên mình phục vụ...

Cái ý niệm kinh khủng này lại giống như là cổ đại, làm sao cũng cắt không xong ngắt không chết.

Người tham lam, vĩnh viễn không chùng mực!

Chu Dịch từng chỉ muốn kiếm bạc gửi về đến nhà để cho cha nương mua bánh bao, sau lại muốn đón cha mẹ đến kinh đô, bạc không thiếu lại muốn quyền lực.

Đã không còn là động vật lớn lên giống người năm đó, đói thì ăn, khát thì uống, mệt thì ngủ!

Đấu tranh trong cung không ảnh hưởng tới bệ hạ. Chỉ cần ở lúc mấu chốt, gật đầu, phát biểu thì quyết định vận mệnh rất nhiều người. Dù sao nội thị chỉ là gia nô, để gia nô đấu đến đấu đi mới có thể càng trung tâm với chủ tử.

Thời gian rét đậm.

Ngự hoa viên hàn phong gào thét, cảnh khô chập chờn.

Chu Dịch đứng bên cạnh đình, mặc áo mỏng bốn mùa không đổi, có chân khí cực kỳ hùng hậu hộ thể nên cũng không thấy rét lạnh. Thân thể hơi khom, trong cơ thể không ngừng vận chuyển Quỷ Hoa Bảo Điện.

Đây là kỹ xảo mới lĩnh ngộ vài ngày trước đó, không còn câu nệ phải ngồi xuống, cho dù hành tẩu ngồi nằm đều có thể không ngừng vận chuyển công pháp. Chân khí không ngừng tăng trưởng, Chu Dịch không nói rõ ràng được cụ thể dày đến mức nào.

Mấy năm trước chân khí trong đan điền giống như mây mù, sau đó ngưng tụ thành dòng nước, bây giờ như giang hà, mãnh liệt không dứt.

“Hôm qua nói bóng nói gió, Chính ca nhi, Viên ca nhi tu luyện mười năm cũng không thể tự hành vận chuyển, chẳng lẽ tư chất ta bình thường, ngộ tính lại phi phàm?”

“Hay là hai vị ca ca có chỗ đề phòng, nói dối!”

Bây giờ Chu Dịch ai cũng không tin hoặc là không dám hoàn toàn tin tưởng, trong cung ăn, ngủ đều phải mở mắt.

Đang suy tư.

Một giọng nói lạnh lạnh truyền đến, nghe có mấy phần quen thuộc.

“Bệ hạ giá lâm!”

Động tác của Chu Dịch càng nhanh hơn tư duy, lời còn chưa dứt đã ngay ngắn quỳ xuống đất, yên lặng chờ Hoàng Vũ Đế từ xa đến gần.

Vậy mà chưa đi đến Giảng Tuyết Hiên, đi tới đình.

Lập tức có cung nữ tùy hành bưng trà bánh trái cây tới, Nguyên Phi nương nương đồng hành tự mình hầu hạ Hoàng Vũ Đế nhấm nháp.

Chu Dịch chậm rãi di chuyển, không để lại dấu vết đi tới hai bước, vừa lúc để trụ đình che thân hình, mình còn chưa tới lúc “Tranh thủ tình cảm”, vậy cũng chớ thò đầu ra.

Khóe mắt khẽ liếc, nội thị hầu hạ bên cạnh Hoàng Vũ Đế chính là Viên Tử.

Hôm nay Viên Tử đổi lại áo bào đỏ, không còn là theo đuôi Chính tử hôm qua, đứng trong đình rất có khí thế.

“Ti Lễ Giám, Tùy Đường công công!”

Trong mắt Chu Dịch lộ ra vẻ hâm mộ, không cần nói quyền lực khác, chỉ là tùy hành bệ hạ đã là vinh hạnh vô thượng.

“Ha ha ha...”

Lúc này, Hoàng Vũ Đế trong đình nghe Nguyên Phi kể chuyện tiểu lâm, cười ha ha ha.

Hoàng đế cười một tiếng, khí hậu lập tức từ đông vào xuân.

Nội thị cung nữ đi theo nhao nhao hé miệng cổ động.

Hoàng Vũ Đế và Nguyên Phi phu thê tình thâm, nói cười yên yên, dáng vẻ vợ chồng hòa thuận.

Hai người nói chuyện một hồi, có lẽ là bên ngoài có chút lạnh, đứng dậy đi vào hiên nghỉ ngơi. Hoằng Vũ Đế đi ngang qua một gốc Hải Đường, chợt dừng bước, hỏi thăm nội thị phòng thủ bên cạnh.

“Trẫm nhớ gốc Hải Đường này năm nay hình như chưa nở hoa?”

Nội thị phù phù quỳ xuống, lắc đầu liên tục nói không biết, chờ sau đó đi hỏi thăm Ti Thiết Giám.

Nguyên Phi tiến lên cẩn thận nhìn nhìn, nói: “Cây này quá già rồi, không nở hoa được. Thần thiếp sai người đưa một gốc cây mới từ Giang Ninh tới, bảo đảm sang năm sắc màu rực rỡ.”

“Ừm.”

Hoằng Vũ Đế khẽ vuốt cằm: “Trẫm suýt chút quên đi, nhà mẹ đẻ ái phi ở Giang Ninh, nhưng mà đưa một gốc cây mới thì miễn đi. Trẫm muốn một gốc, nơi đó phải vơ vét trăm cây, tác động đến hơn vạn bách tính!”

Nguyên Phi hơi cúi người, tán thán: “Bệ hạ yêu dân như con, là Thánh Quân thiên cổ.”

“Ái phi quá khen rồi, trẫm cũng vì bảo vệ cơ nghiệp tổ tông.”

Hoằng Vũ Đế nói: “Trẫm nhớ còn có mấy phong tấu chương chưa xử lý, hôm nay xin lỗi không tiếp được ái phi.”

Dứt lời, không thềm đề ý sắc mặt Nguyên Phi, quay người rời khỏi Giảng Tuyết Hiên.

Viên Tử theo sát phía sau, nội thị cung nữ khác đuổi theo, để lại một mình Nguyên Phi.

Một màn này rơi vào mắt Chu Dịch.

“Cha nuôi thường nói Nguyên Phi được sủng ái, chỉ là đáng vè như vậy, không phải chỗ dựa tốt...”

Chu Dịch ngoài cuộc tình tảo, trong cuộc u mê, vừa nãy Nguyên Phi nói ra chữ “Già”, sắc mặt Hoằng Vũ Đế thoáng cái âm trầm, sau đó tìm lý do phát tay áo rời đi.

“Cây già, thay cây mới, bệ hạ cũng già, có phải hay không cũng đổi mới?”

Đạo lý Chu Dịch đều hiểu, Nguyên Phi lại không lựa lời nói.

Trong cung kiêng kỵ nhiều, “Vị Tôn Giả Húy” chỉ là trụ cột nhất, những chữ khác như già, bệnh, tử đều là có thể không nói thì không nói.

Không thể không nói thì lập lòe nước đôi hoặc tìm chữ thay thế.

Ví dụ như hôm nay Nguyên Phi nói chữ già, chọc giận bệ hạ, năm ngoái Khôn Ninh Cung có hầu nữ nói chữ “Phế”, hoàng hậu cho người kéo ra ngoài dùng trượng đánh chết.

“Trân Quý Phi nói, người thiếu cái gì nhất thì muốn cái đó nhất!”

Chu Dịch phòng thủ ngự hoa viên, từng nghe Trân Quý Phi âm thầm trào phúng Hoa Quý Phi, nói nhà nàng là đầu binh, hết lần này tới lần khác thích học đòi văn vẻ.

Thật tình không biết, Trân Quý Phi biết người mà không biết.

Trân Quý Phi thư hương thế gia, tổ tiên ba đời đều tiến sĩ, lại đều đứng hàng triều ban, hết lần này tới lần khác nàng thích xem binh thư, lúc nói chuyện với bệ hạ khoe khoang quân trận chi pháp.

“Dựa theo thuyết pháp như vậy, chỉ sợ bệ hạ là thiên bất giả niên, thiếu thọ!”

Chu Dịch ánh mắt lấp lóe, mỗi lần hoàng quyền thay đổi, trong cung sẽ nhấc lên gió tanh mưa máu, so rung chuyển Sở công công đưa tới còn kịch liệt gấp mười gấp trăm lần.

Chương 738: Thiên bất giả niên.

“Nhị Hoàng tử có một người mẹ không hiểu chuyện như thế, chắc chắn không làm nên chuyện, lại nghe giọng điệu của bệ hạ, hẳn là không hài lòng với những tham quan Giang Nam!”

“Hoàng tử khác đăng cơ, vị trí của cha nuôi khó giữ được, ta phải đi tìm chỗ dựa mới sớm.”

Chu Dịch nhanh chóng có nhân tuyển, vốn là quan hệ thân cận, lại nhận cha nuôi cũng là thuận lý thành chương.

...

Hạ Liễu Trị.

Chu Dịch đi Trị Điện Giám, cẩn thận báo cáo chuyện hôm nay.

Từ công công không chỉ một nhân tuyển, hôm nay Chu Dịch không báo cáo vậy nói rõ có dị tâm, sẽ bị âm thầm trả thù.

“Nương nương, có chút nóng nảy!”

Từ công công thở dài một tiếng, mấy ngày nay bệ hạ cố ý thân cận, hướng gió bắt đầu đảo về Nhị Hoàng tử, kết quả là ra việc như thế.

Chớ có xem nhẹ việc này, chuyện trong thiên hạ này vốn là nằm trong hỉ nộ của bệ hạ!

Từ công công lệnh cho Vân Tử gọi người, thương nghị làm như thế nào để bệ hạ vui vẻ, Chu Dịch rất có ánh mắt cáo lui.

Chỉ là binh sĩ, không có tư cách tham dự chuyện quan trọng bực này!

Trên đường về Bính lục xá, Chu Dịch gặp hoàng hậu, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy trong bốn năm trong cung.

Nghe đồn sau án phế Thái tử, bệ hạ chưa từng đến Khôn Ninh Cung, lại vì hoàng hậu tiết lộ Thái tử mưu phản cho bệ hạ, tương đương với có công với triều cho nên cũng không huỷ bỏ Phượng vị.

Chu Dịch quỳ xuống đất, không dám ngẩng đầu nhìn hoàng hậu.

Trong cung nghe đồn hoàng hậu ung dung hoa quý, quốc sắc thiên hương, được sủng ái nhất hậu cung.

Chu Dịch núp ở góc tường, cố gắng để thân thể càng không đáng chú ý, không dám khiến cho hoàng hậu hứng thú, vào tầm mắt hoàng hậu so với được bệ hạ tán dương thì chết còn nhanh hơn.

Dù sao, phế Thái tử, hoàng hậu không con!

Một lát sau.

Phượng giá đi xa, Chu Dịch đứng dậy tăng tốc mấy bước rời khỏi.

Bính lục xá.

Chu Dịch cẩn thận mở cửa, nhìn thấy Viên Tử đang thu thập bọc hành lý.

Không đúng, bây giờ phải xưng hô Viên công công!

“Viên công công, đâu cần ngài phải động thủ, chỉ huy ta làm là được rồi.”

Chu Dịch vẻ mặt nịnh nọt tiến lên, nhưng cũng không động thủ hỗ trợ thật, có lẽ bọc hành lý có bí mật cá nhân, nhìn thấy chính là thù hận.

Từ phẩm Tùy Đường công công, hồng nhân trước mặt bệ hạ, kết thù chính là chết!

“Dịch Tử, người từ Trị Điện Giám về?”

Viên Tử nói chuyện bằng giọng mũi, nghe không ra hỉ nộ nhưng mà chỉ nghe xưng hô cũng không phải là chuyện tốt.

Trong cung, theo xưng hô của một người có thể đại biểu địa vị thay đổi.

Từ Dịch Tử biến thành Dịch ca nhi, lại biến thành Dịch công công, hiện tại lại biến trở về Dịch Tử, nghe lời nhất định phải nghe âm, nếu không rơi trong hố cũng không biết.

Chu Dịch tiến lên hai bước, phù phù quỳ xuống cầu khẩn:

“Viên công công, ta bất đắc dĩ mới nhận Từ công công, chúng ta ở chung bốn năm, còn thân hơn huynh đệ!”

Viên công công ánh mắt yếu ớt, trầm mặc hồi lâu, thở dài nói.

“Nhà ta sau này đi Ti Lễ Giám trực, người tự giải quyết cho tốt!”

Nói xong công bộc hành lý rời đi, trong phòng chỉ còn lại Chu Dịch lẻ loi trơ trọi mà quỳ.

“Tự giải quyết cho tốt...”

Cẩn thận suy tư lời Viên công công, người đi theo bên cạnh chắc chắn biết tâm ý bệ hạ, chuyện đầu tiên Chu Dịch nghĩ đến chính là Nhị Hoàng tử mất thánh quyền!

Hoàng tử thất sủng, vô duyên với đế vị.

Chu Dịch tâm tư thay đổi nhanh, suy nghĩ làm sao tìm được chỗ dựa mới trước khi Từ công công rơi đài.

“Ta cũng không thể đi đổ dạ hương!”

“Viên công công nói chuyện như vậy là nhắc nhở cũng là khuyên bảo, đã tuyệt tình nghĩa, sau này không dựa vào được, trong cung còn có ai, có thể móc nối quan hệ với ai?”

Chu Dịch đứng dậy, nhìn giường chiếu Chính Tử rồi bời, tiến lên xếp chăn, trải bằng.

Y hết năm đó Hỉ Tử rời đi!

Viên công công không nói Chính Tử đi đâu, Chu Dịch cũng không có hỏi, có một số việc làm rõ không tốt, chỉ coi thành Chính Tử công lực thâm hậu rơi giếng, mất tích.

Trong cung mỗi ngày đều có nội thị ngoài ý muốn bỏ mình, có lẽ ngày mai đến phiên Chu Dịch.

“Thân thể bệ hạ có thể chống đỡ hai ba năm nữa, tạm thời cười lừa tìm ngựa, thánh quyền không có thì không có, có cũng sẽ có!”

Chu Dịch nghĩ tới đây, trong lòng âm mộ Hoằng Vũ Đế.

Nhất niệm vui thì thiên hạ cùng vui, nhất niệm giận thì vạn vật phải sợ hãi, đương là thần tiên tại thế!

“Hôm nay cũng không phải đều là chuyện xấu, Chính Tử không có, ân tình ta thiếu cũng không cần trả...”

Chu Dịch nằm ở trên giường, không ngừng tự an ủi.

Hồi tưởng từng màn bốn năm nay, Chính Tử tính tình lạnh nhạt nhưng là người tốt hiếm có trong cung, Chu Dịch còn bắn khoản chuyện thiếu người ta năm mươi lượng bạc.

...

Cuối năm Hoàng Vũ ba mươi bốn.

Trong cung nhuộm thành kim hồng nhị sắc, khắp nơi treo chữ thọ.

Dài rộng đẹp tròn, bút họa nhiều, bút họa ít đều là đại nho trong triều thân bút viết.

Chu Dịch biết thứ này gọi là thư pháp, đại biểu kiểu chữ khác biệt, đáng tiếc cuối cùng văn hóa để uẩn nông cạn, không nhận ra mỹ cảm của kiểu chữ, chỉ cảm thấy chữ như gà bới.

“Sau này tiêu dao, rảnh rồi luyện chữ một chút, niệm niệm sách, ta cũng làm người đọc sách!”

Ba ngày sau, đại thọ bảy mươi của bộ hạ.

Từ Tam Hoàng tử Sở Vương, Tứ Hoàng tử Tề Vương liên thủ xử lý, nghe nói trước sau bỏ ra hai trăm vạn lượng bạc, lại không dùng của quốc khố, trong nô xuất tiền, tạm thời cho là hiếu kính phụ hoàng.

“Sở Vương, Tề Vương chưa đến phiên, trong kinh lại không có sản nghiệp, ở đâu ra hai trăm vạn lượng bạc?”

“Đây không phải chúc thọ cho bộ hạ mà là khiến cho ngột ngạt, thủ đoạn của cha nuôi coi như không tệ, nghe nói kêu là phủng sát!”

“Đầu tiên là nâng người lên đến trời, sau đó đó người đầu óc nóng lên, chỉ cần phạm sai lầm, mất thánh quyền thì sẽ rút xuống ngang với Nhị Hoàng tử!”

Chương 739: Bệ hạ thọ đản.

Chu Dịch tấm tắc lấy làm kỳ lạ, hóa ra âm mưu quỷ kế không chỉ là hại người.

Quay đầu cân nhắc tỉ mỉ một phen, tương lai thử phủng sát cha nuôi xem có thể đưa lên trời xong từ đó rớt xuống đất không.

Từ ngự hoa viên trở lại chỗ ở.

Chu Dịch đẩy cửa đi vào, nhìn thấy ba nội thị trẻ tuổi.

“Dịch Tử trở về nha.”

Người trẻ tuổi nói chuyện luôn không kiêng nể gì cả, giống như Chu Dịch năm đó, không hiểu cao thấp, không biết kính sợ.

“Ừm.”

Chu Dịch phát tay, cười tủm tỉm gật đầu, bởi vì dùng dịch dung được tề, tóc nâu trắng thêm khuôn mặt già nua, nhìn tuổi tác lớn hơn ba người mới một đời.

May mắn được Hỉ Tử ảnh hưởng, đổi thành một lão thái giám tâm tư âm u, ba người sống không quá năm nay!

Ba người này đều là lưu dân phía bắc tới, nói là Bắc Cương có tuyết hiếm gặp, ép sập vô số phòng ốc, một đường lang thang tới kinh thành.

Kết quả kinh thành sai dịch xua đuổi, cấm lưu dân vào thành.

Bệ hạ yêu dân như con, không muốn dân chúng chịu khổ, tuyệt đối không thể để lưu dân, ăn mày ảnh hưởng tới thọ yến!

May mắn Nội Thị Ti tuyển người mới, cứu tính mệnh không ít lưu dân, cho nên có ba người này, bao ăn bao ở có áo mặc có phòng ở, đúng là hoàng ân hạo đặng!

Ba ngày thoáng qua.

Mùng chín tháng chạp.

Đêm.

Bệ hạ bày tiệc trong Trọng Hoa Cung, mở tiệc chiêu đãi hoàng thân triều thần.

Nội thị bình thường tất nhiên là không có tư cách tham gia, nhưng cũng được chỗ tốt, bệ hạ ban thưởng tất cả nội thị cung nữ một đĩa đồ ăn một bầu rượu, cho phép trực luân phiên nghỉ ba ngày.

Ngự hoa viên lãnh lãnh thanh thanh, chỉ mười mấy nội thị trực.

Giáng Tuyết Hiên.

Chu Dịch một mình đứng ở cửa ra vào, ngẩng đầu nhìn lên trăng tròn trên trời, đột nhiên nghĩ đến cha mẹ.

“Sắp tết, có bạc ta gửi về thì hẳn là có thể ăn tết lớn! Cũng không biết ca cưới vợ chưa, có lẽ có chất nhi...”

“Chờ ta lên cấp, nhất định phải áo gấm về quê, tìm chuyện tốt cho chất nhi!”

Chu Dịch loáng thoáng nghe được tiếng ồn ào trong Trọng Hoa Cung, đột nhiên cảm thấy rất là âm ỉ, mặc cho hôm nay bọn họ đắc ý sung sướng như thế nào, trăm năm sau cũng là một nắm cát vàng.

Thọ yến bệ hạ đã qua mấy ngày.

Tin tức trong cung lưu truyền ra, Nhị Hoàng tử đi Binh Bộ xem chính.

Thiên tử, binh cường mã tráng là thế!

Khánh dùng võ lập quốc, Binh Bộ có chức quyền không yếu hơn Lại Bộ, lại đại biểu bệ hạ cố ý bồi dưỡng Nhị Hoàng tử, hướng gió đột nhiên thay đổi.

Chu Dịch thở phào nhẹ nhõm, tạm thời không cần bái cha nuôi mới.

“Ta cũng phải chuẩn bị sớm, đều biết Giám Chu công công cũng không tệ, những năm này mua dịch dung cao cũng coi là quen biết!”

Chu công công lòng thoải mái, thân thể béo mập, tính tình không tốt không xấu, có một ưu điểm.

Chỉ yêu tiền!

Trong cung, vấn đề mà tiền có thể giải quyết được không coi là vấn đề.

Ba mươi tháng chạp.

Chu Dịch ăn giao thừa thứ tư trong cung, ngày kế tiếp là năm Hoàng Vũ thứ ba mươi lăm.

Bệ hạ đã đăng cơ sáu mươi một năm, kỷ niên lại chỉ tới ba mươi lăm, là bởi vì năm đó Bắc Cương Di tộc đánh tới kinh thành, Tiên Hoàng nhường ngôi bỏ thành mà chạy.

Hoàng Vũ Đế lấy mười tuổi chi linh tiến vào quân doanh Di tộc, ký minh ước bảo vệ kinh thành.

Sau khi Thái Thượng Hoàng trở về ở lại Cảnh Dương Cung, bệ hạ vì bày tỏ hiếu nên cho đến sau khi Tiên Hoàng chết mới đổi thành Hoàng Vũ kỷ niên.

Sau này phụ tử xảy ra tranh chấp gì đó, chuyện này đã trở thành cấm kỵ, không ai dám bàn tán, Chu Dịch chỉ nghe nói những năm đó thỉnh thoảng trong cung nhuộm máu.

Sáng sớm rời giường.

Chu Dịch đi Trị Điện Giám trước, dập đầu chúc tết, Nhị Hoàng tử được sủng ái lần nữa, Từ công công tâm tình không tệ.

“Dịch Tử, ngươi làm việc lưu loát, có muốn đi Dưỡng Tâm Điện trực hay không?”

Chu Dịch tim đập thành thịch, bệ hạ lâu dài ở lại Dưỡng Tâm Điện phê duyệt tấu chương, có thể nói là một nơi có lợi ích lớn.

Viên công công có thể thăng làm tứ phẩm tùy hành không phải dựa vào chín năm cẩn trọng mà là quen mặt bệ hạ ở Dưỡng Tâm Điện, chỉ dựa vào gian khổ làm công thì ngay cả tư cách cạnh tranh cũng không có.

Chu Dịch dần suy nghĩ đồng ý xuống, cười cự tuyệt.

“Đa tạ cha nuôi vun trồng, chỉ là ta mới tới ba năm, rất nhiều quy củ trong cung ta còn không hiểu, đi Dưỡng Tâm Điện tay chân vụng về, khiến cha nuôi thất vọng rồi.”

“Ừm, vậy thì qua vài năm nữa đi.”

Từ công công khế vượt cầm, hấn cũng chỉ thăm dò Chu Dịch xem có phải có ý đồ khác hay không thôi.

Người trong cung đều có tâm tư, nhưng ai cũng không thể biểu lộ ra!

Từ Trị Điện Giám ra.

Trong lòng Chu Dịch hung hăng phun nước bọt. Đương nhiên không dám phun thật, lỡ như để cho người ta nhìn thấy thì hư chuyện.

“Cha nuôi chỉ muốn người ta làm việc, không cho người ta ăn cơm, địa chủ thuê đừa ở cũng không như vậy, đừng trách ta đầu nhập dưới trướng Chu công công!”

Mấy ngày trước Chu Dịch mua dịch dung cao, cố ý thanh toán hơn trăm lạng bạc ròng, nói là cảm tạ Chu công công giúp đỡ che lấp. Chuyện này cho dù ai nghe cũng không tìm ra mao bệnh, hơn nữa Chu công công cũng có thể hiểu, nếu có tâm chiêu nhập dưới trướng cũng sẽ tìm cơ hội để lộ ý tứ.

Từ Trị Điện Giám một đường hướng bắc, xuyên qua cung khuyết trùng điệp, đi vào Tàng Kinh Các. Chu Dịch phòng thủ ngự hoa viên tròn ba năm, có thể nhận lấy một quyền công pháp.

Đưa ra lệnh bài và thư tay của Từ công công, nội thị phòng thủ không có khó xử hấn, thông báo chỉ có thể lựa chọn nửa canh giờ.

Khánh Tàng Kinh Các là thái tổ mã đạp giang hồ, triệt để lục soát thiên hạ sở kiến, danh xưng hội tụ vạn quyền thần công diệu pháp, nửa canh giờ ngay cả tên cũng không đọc hết được.

Chương 740: Bệ hạ thọ đản (2)

Chu Dịch tay lấy ngân phiếu ra, nhét vào tay nội thị: “Công công phòng thủ vất vả, bạc này để mua rượu nếm thử.”

Trong cung có nhà bếp, dựa theo luật pháp cung ứng cơm, lại cấm nội thị uống rượu. Nhưng mà nơi nào người thì sẽ có phương pháp, nơi có quyền lực sẽ không thể thiếu tham nhũng, nhà bếp sẽ âm thầm bán rượu giá cao.

Một bầu rượu năm mươi lượng, giá cả đâu chỉ tăng gấp mười lần. Có thể nói là kiếm tiền trong cung xài trong cung, đừng hòng đem được về nhà!

Nội thị thuận thực cất ngân phiếu, lộ ra nụ cười hài lòng: “Ta nghe nói, chỉ là nghe nói a, nội thị chỉnh lý tàng kinh vì để cho tiện nên cất công pháp đỉnh tiêm ở góc đông nam.”

“Đa tạ công công chỉ điểm.”

Chu Dịch đi vào Tàng Kinh Các, đưa mắt nhìn từng giá sách, phía trên bày đầy sách. Sách không chỉ là công pháp bí tịch, còn có võ đạo cảm ngộ, tiền bối giảng giải với các loại điển tịch loạn thất bát tao liên quan tới giang hồ, phật đạo.

“Cái này đâu chỉ vạn quyển? Không biết vì sao, chỉ đi vào được nửa canh giờ, chỉ có thể chọn nhờ vận may!”

Đi thẳng đến góc đông nam, đi chừng hơn trăm trượng, quả nhiên nhìn thấy một giá sách đặc thù. Nam mộc sáng loáng đều thành, phía trên rất ít sách, đọc tên sách so với những sách khác cũng có khí thế hơn, đúng là công pháp đỉnh tiêm nội thị nói.

“Phục Ma Kinh, Côn Lôn Kiếm Điển, La Ma Bí Điển, Tiên Thiên Công, Thượng Thanh Công, Thái Cực Công...”

Chu Dịch nhìn qua từng cái, trực tiếp lướt qua đao kiếm binh khí công phu, lại lướt qua nội công tu luyện chân khí, chỉ còn lại ba loại điển tịch bí thuật quyền cước, khinh công, chân khí.

“Quyền cước không thắng được binh lợi khí, tạm thời bỏ, lấy bảo mệnh làm chủ!”

Chu Dịch nhìn về phía điện tịch khinh công, có Nguyệt Bộ, Vân Du Công, Lục Ngự Quyết các loại, sau khi tu luyện thành tốc độ tránh chuyển xê dịch cực nhanh, thành thì có thể lảng không bay qua mấy chục trượng.

“Nhảy lên mấy chục trượng, khác gì phi hành?”

Chu Dịch có chút tâm động, vốn định tu hành khinh công, khi gỡ xuống công pháp Nhất Diệp Độ Giang thì chú ý tới công pháp bên cạnh nó.

« Kim Cương Bất Phôi Thần Công ».

“Danh tự này nghe bá khí!”

Chu Dịch gỡ sách xuống, lật xem bản tóm tắt thần công, biết được công pháp này là bí thuật vận chuyển chân khí. Một khi thi triển, cả người biến thành kim hoàng sắc, đầu đồng thiết cốt, lực vô tận, lại bách độc bất xâm. Công lực càng cao hiệu quả phòng ngự càng tốt, bởi vì trong lúc thi triển chân khí cấp tốc tiêu hao cho nên biến thân kéo dài hay không có liên quan đến chân khí hùng hậu hay không.

“Chân khí hùng hậu?”

Chu Dịch ánh mắt sáng lên, phương pháp này cực kì phù hợp mình.

Quỳ Hoa Bảo Điện luôn vận chuyển, chân khí liên tục không ngừng tăng trưởng, vừa khéo dùng để thi triển Kim Cương Bất Phôi Thần Công.

“Chạy nhanh, gặp được quân vây giết hoặc vận tên cùng bắn cũng chỉ có thể ôm hận mà chết, ngược lại kim cương thân thể không sợ ngoại thương, phù hợp dùng để chạy trốn!”

“Ba năm sau, lại chọn một môn khinh công, ta có thể tránh lo âu về sau.”

Chu Dịch coi trọng thần công, nguyên nhân là bách độc bất xâm, trong cung âm mưu quỷ kế quá nhiều, nói không chính xác ngày nào uống nước thì trong đó ẩn chứa kịch độc.

Thi triển Kim Cương Bất Phôi Thần Công thì có thể dễ dàng hóa giải.

Chọn công pháp xong, đi vào cửa đại điện đăng ký, người phụ trách quản lý là một lão thái giám. Có lẽ bởi vì Quý Hoa Bảo Điền, lão thái giám trong cung rất nhiều, chỉ nhìn bề ngoài không phân biệt ra tuổi tác cụ thể, Chu Dịch khom người thi lễ tôn xưng công công.

“Kim Cương Bất Hoại?”

Lão thái giám ánh mắt đục ngầu dò xét Chu Dịch một lát:
“Công pháp này người chọn ít, nội thị bình thường thi triển ba năm hơi thở sẽ hao hết chân khí, cũng không có bao nhiêu hiệu dụng!”

“Cái này...”

Chu Dịch ra vẻ chán chờ, thử dò xét: “Công công, có thể đổi một quyển khác sao?”

Lão thái giám hừ một tiếng, cái thẳng này ngay cả lợi ích cũng không cho, còn muốn nhờ hần dãn xếp, không nhịn được khoát tay nói.

“Mau mau rút!”

Chu Dịch không dám phản bác, chật vật rời khỏi Tàng Kinh Các, trong lòng ghi lại một bút.

—— Năm Hoàng Vũ thứ ba mươi lăm, mừng một tháng một, lão thái giám Tàng Kinh Các mắng ta, lão bắt tử nhanh chết, nếu không sẽ dạy người đi đồ dạ hương!

Trở lại chỗ ở.

Chu Dịch lật xem Kim Cương Bất Phôi Thần Công, toàn thiên hơn vạn chữ, liên quan đến chu thiên khiếu huyết.

“Chân khí lưu chuyển, kích phát khiếu huyết, hóa thành kim giáp...”

Buổi chiều.

Ba nội thị trẻ tuổi trở về phòng, ngày bình thường không phân tuần tự song hành, hôm nay nội thị tên là Quế Tử đi trước, hai người khác đề mi thuận nhãn theo ở phía sau.

Chu Dịch nhú lông mày lại, cười khăng khắc quái dị hai tiếng.

Không biết làm sao mà kiêu cưỡi như vậy lan truyền trong cung, phàm nội thị có địa vị đều cười khăng khắc quái dị.

“Quế công công, hôm nay gặp được việc vui gì đây?”

Quế Tử khẽ vuốt cằm, không đợi hắn nói chuyện, hai người trái phải nịnh hót thối phồng.

“Ôn công công nói Quế ca nhi thiên phú dị bẩm, tương lai có thể đạt đến Tiên Thiên Tông Sư, trở thành nhân vật như Hải công công, Ngụy công công!”

“Ta phàm nhân không sánh bằng Quế ca nhi, sau này hảo hảo hầu hạ cũng có thể có lợi!”

“Thì ra là thế.”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, không hiểu Ôn công công có ý định quỷ quái gì, có lẽ già thật rồi, tìm người kế thừa y bát.

Quế Tử mới mười tuổi, vào cung không lâu, còn chưa nhìn thấy hiểm ác thì xuân phong đắc ý, mặt mày động tác lộ ra mấy phần cao cao tại thượng, xem thường nội thị như Chu Dịch.

Đáy mắt Chu Dịch hiện lên lãnh mang, nể mặt Ôn công công, đè xuống sát ý đáy lòng, tiếp tục tham ngộ Kim Cương Bát Phôi Thân Công.

Từ đó về sau. Bính lục xá có ngăn cách. Ba người Quế Tử một đám, Chu Dịch lẻ loi trở lại ăn cơm, đi trực.

Chương 741: Kim Cương Bất Hoại.

Có lẽ là số phận Quế Tử vô cùng tốt, có lẽ là Ôn công công cố ý trông nom, một năm học thức chữ một năm luyện công, chưa từng xuất hiện chết bất đắc kỳ tử, rơi xuống nước ngoài ý muốn vân vân.

Cung điện được phân phối phòng thủ cũng là thượng đẳng nhất, Dưỡng Tâm Điện.

“Chắc chắc, có cha nuôi tốt không tệ, ta đứng ở ngự hoa viên năm năm, cửa Dưỡng Tâm Điện còn chưa được vào!”

Chu Dịch rất khó không sinh lòng hâm mộ, hai năm này Hoàng Vũ Đế gần như đều ở Dưỡng Tâm Điện sưởi ấm, họp với mấy thần tử tâm phúc, phạm là nội thị phòng thủ đều địa vị đột ngột tăng.

Hạ Liễu Trị.

Chu Dịch đi nhà bếp mua vò rượu ngon, hộp cơm, bốn món ăn ngon. Quế Tử đến Hạ Liễu Trị, đằng sau có hai tên ninh hót đi theo, trở về phòng nhìn thấy thịt rượu được bày ra tốt, nao nao, cười nhẹ nói.

“Dịch công công, hôm nay gặp được việc vui gì đây?”

“Kim Cương Bất Phôi Thân Công luyện thành, nên ăn mừng một phen!”

Chu Dịch vận chuyển chân khí, bàn tay đột nhiên hóa thành xích kim, đảo qua trên vách tường, để lại thủ ấn rõ ràng.

“Nên nên!”

Quế Tử liên thanh tán thưởng, dặn dò tả hữu chuyển ghế đến, ngồi đối diện Chu Dịch.

Nhất tiểu mẫn ân cừ, không thoải mái ngày xưa tan thành mây khói.

Quyền là quyền, quyền cũng là quyền!

Chu Dịch ngày thường đều dựa vào quyền thế của cha nuôi, hôm nay rốt cục dựa vào hai tay của mình kiếm được thân phận địa vị.

Quế Tử có bối cảnh, địa vị thì đã sao, một bàn tay là có thể chụp chết!

“Hai năm nay Quế công công thay đổi nhiều nha?”

“Dịch công công nói đùa.”

Quế Tử thở dài nói: “Mới đến không hiểu quy củ, ngày xưa đa tạ Dịch công công rộng lượng, nếu là chỗ khác, nói không chừng chưa biết chữ thì đã rơi xuống giếng!”

“Kiệt kiệt kiệt, ta không phải người tốt, lại không làm ác!”

Trong lòng Chu Dịch nói thầm một câu, người nên cảm tạ Hi Tử, Chính Tử, năm đó vào cung gặp phải bại hoại, nói không chừng hạ độc chết Quế Tử.

Quế Tử nói ra: “Không làm ác, đã khó được.”

Tiệc rượu này ăn rất vui sướng, Chu Dịch và Quế Tử thoải phòng lẫn nhau. Cố ý hóa giải, lại trở thành hảo hữu cùng phòng. Hai người vốn không có thâm thù đại hận, ngày thường có chút không thoải mái, không đáng sinh tử tương hướng!

...

Năm Nguyên Vũ thứ ba mươi bảy.

Tháng ba.

Đã qua bốn mươi lăm năm, Khánh bắc chinh Dị tộc.

Nguyên soái Trần Bắc Quân Trương Phá Lỗ đánh mạnh, binh vây kim trướng Thiên Lang Vương, Dị tộc phái sứ cầu hoà.

Tin chiến thắng truyền đến kinh đô, cả nước sôi trào.

...

Dưỡng Tâm Điện.

Đèn đuốc sáng trưng.

Hoảng Vũ Đế nằm trên giường êm, đắp chăn da chồn, hai mắt hơi đóng, lệnh Viên Tử đọc tin chiến thắng.

Giọng nói trầm bổng du dương của Viên công công truyền khắp cung điện.

Tất cả cung nữ nội thị đều lắng tai nghe, ý cười trên mặt, khắp nơi tản ra không khí vui sướng.

“... Ba ngàn khinh kỵ bỏ qua cho An Tuy Sơn, dạ tập Nam Đan Thành, đốt cháy kho lúa... mười vạn quân quyết chiến ở Vũ Liên Đà, thắng... bắt Thiên Lang Thái tử Hưu Chư, quân Thiên Lang bắt mấy chục, ít ngày nữa áp giải kinh thành...”

Viên công công niệm đến Hưu Chư, giọng nói hơi cao, ần chứa hận ý, thống khoái.

Cho đến niệm xong lần thứ chín, Hoằng Vũ Đế có chút khoát tay, Viên Tử mới dừng lại.

“Quét ngang Dị tộc, cầm nã Thiên Lang Thái tử, ha ha ha ha!”

Hoằng Vũ Đế nhin không được cười ra tiếng, dẫn động tim phổi co rúm, kịch liệt ho khan.

Viên công công vội vàng tiến lên, chân khí hùng hậu độ vào trong cơ thể Hoằng Vũ Đế, giúp đỡ thư giãn tim phổi, hồi lâu sau mới lắng lại.

“Đây là hạ lễ tốt nhất cả một đời trăm!”

Hoằng Vũ Đế vẫy tay, lệnh Ti Lễ Giám chấp bút Vương công công hầu hạ bên cạnh tiến lên, dặn dò: “Mệnh Nội Các phỏng chỉ, tấn Trương ái khanh Trần Bắc Công, thống lĩnh quân bắc cương chính.”

Vương công công khom người lĩnh chỉ.

Hoằng Vũ Đế tiếp tục nói ra: “Sai người nói cho Trương ái khanh, đánh xuống Thiên Lang kim trướng, tấn Trần Bắc Vương, Bắc Cương Dị tộc lãnh địa chính là Trương gia đất phong!”

Vương công công mặt lộ vẻ kinh hãi, từ Thái Tổ đến giờ, Khánh không có phong khác họ vương.

Truyền thừa đến nay, bốn vị khác họ vương sắc phong năm đó, đến nay chỉ có Tây Nam Vương, những người khác đã hàng đẳng là Tử, Bá.

“Tuân chỉ.”

Vương công công vội vàng lui ra, lần này tuyên chỉ sẽ gây ra oanh động lớn.

“Đỡ trăm.”

Hoàng Vũ Đế được Viên công công nâng đỡ, từ trên giường mềm đứng dậy, nói ra: “Hồi lâu không thấy Hoa Phi, hôm nay cao hứng, đi Hoa Phi.”

“Bãi giá Diêu Hoa Cung!”

Viên công công ra lệnh một tiếng, lập tức có nội thị nhắc ngự liễn đến, trùng trùng điệp điệp hơn trăm người đi đến Diêu Hoa Cung.

Hoàng Vũ Đế ngồi trên ngự liễn, mấy tháng không ra khỏi cửa, gió thổi qua tinh thần phấn chấn.

“Viên Tử, quê quán người chỗ nào?”

Viên công công hồi bẩm: “Bệ hạ, nô tỳ là người của Vĩnh Khánh Huyện, phía bắc Tuyên Phủ. Năm đó Dị tộc xâm phạm, giết cha mẹ huynh đệ, đoạt lương thực trong nhà, nô tỳ trốn ở trong ống khói mới sống tiếp được!”

Hoàng Vũ Đế giật mình, khó trách Viên Tử hận Dị tộc, thờ dài nói: “Đây là trầm sai, khổ bách tính Bắc Cương.”

Năm đó Hoàng Vũ Đế đăng cơ, ký kết minh ước với Dị tộc, lấy tiền cống đổi lấy hòa bình. Nhưng mà Dị tộc hung tàn thành tính, dù cho hai nước kết minh cũng sẽ thường xuyên phạm biên giới cướp bóc.

Viên công công hai mắt rơi lệ, phù phù quỳ xuống đất, dập đầu đông đông đông.

“Bái tạ bệ hạ báo thù cho cha mẹ nô tỳ, nguyện bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Đứng lên đi.”

Hoàng Vũ Đế mắt lộ ra vẻ nhu hòa, trấn an: “Đội Trương ái khanh áp giải Thiên Lang Vương hồi kinh, hiến tù binh chém đầu tại Thái Miếu, trăm cho phép người đi xem!”

“Bái tạ bệ hạ.”

Viên công công nước mắt chảy ngang, Thái Miếu chính là nơi thờ liệt tổ liệt tông Khánh hoặc văn võ có công với xã tắc, từ trước giờ cấm nội thị xuất nhập, nói là người bất âm bất dương sẽ ảnh hưởng phong thủy.

Chương 742: Hoàng tử mưu phản.

Một đường đi vào Diêu Hoa Cung.

Hoa Quý Phi đã nhận được nội thị thông báo, trang điểm tốt, bày đồ ăn uống Hoàng Vũ Đế thích.

“Thần thiếp bái kiến bệ hạ.”

“Ái phi mau đứng lên!”

Hoàng Vũ Đế tiến lên, tự mình đỡ Hoa Quý Phi dậy, cùng nhau tiến vào cung.

Một màn này rơi vào trong mắt nội thị phòng thủ, đại biểu cho các loại hàm nghĩa, thí dụ như Hoa Quý Phi được sủng, thí dụ như được mẫu tộc trợ lực, Ngụy Vương kẻ đến sau cư thượng.

Coi là Trương tướng quân phong Trấn Bắc Vương thật, ai có thể tranh đế vị với Ngụy Vương?

Đêm đó.

Tin tức Hoàng Vũ Đế nghỉ đêm Diêu Hoa Cung, tự mình đỡ Hoa Quý Phi dậy truyền khắp trong ngoài hoàng cung.

Không biết bao nhiêu người ngủ không yên, suy nghĩ làm sao cho Hoa Quý Phi, Trương gia ngọt ngào, cái gì công cao chán chủ, cái gì kiệt ngạo bất tuân, cái gì tung binh cướp bóc, không cần biết có hay không, an bài trước đã!

Cũng có quan viên đốt lạnh lò hưng phấn mừng rỡ, trong đêm viết tấu chương thôi Hoàng Vũ Đế thành có thể so với Thái Tổ Thánh Quân.

Còn nhỏ đăng cơ, cứu vớt quốc triều, thức khuya dậy sớm sáu mươi hai năm, quét ngang Bắc Cương rửa sạch quốc nhục!

Tấu chương như vậy đưa lên, chắc chắn bệ hạ cao hứng, sau đó càng sủng ái Hoa Quý Phi, Ngụy Vương.

Hôm sau.

Ngự hoa viên.

Chu Dịch thời khắc thi triển Thính Túc Thuật, biết được tin tức Bắc Cương thắng, âm thầm suy nghĩ.

“Trần Bắc Vương, vị khác họ vương đầu tiên sau khi khai quốc, nghe uy phong nhưng khác gì gác lên lò lửa nung... ần, chính là phủng sát!”

“Huống hồ Trương gia phong vương, đánh vỡ lệ cũ quốc triều, đã siêu quy chế pháp luật thù công. Lại để cho Ngũ Hoàng tử đăng cơ xưng đế, như vậy Khánh quốc họ Triệu hay là họ Trương?”

Nghĩ tới đây, Chu Dịch lập tức yên lòng.

Ngũ Hoàng tử có thể sẽ phản, đất phong chắc chắn sẽ ở nơi giàu có Giang Ninh, một là ban thưởng Hoa Quý Phi, Trương gia, hai là địa giới như thế khó mà cử binh.

“Nhị Hoàng tử xem chính Binh Bộ, sau đó lại xem chính Lại Bộ, cố gắng nhìn mấy năm bề hạ sập, thuận lý thành chương có thể đăng cơ!”

“Ta cũng coi là tông long có công, gà chó lên trời, hỗn cái quân sự ở trong đó...”

Chu Dịch đặc ý suy tư, chỉ cảm thấy tương lai tươi sáng, tương lai cố gắng nhìn chết Từ công công, mò quyền lực di sản của cha nuôi, có lẽ có thể chấp chương một giám.

Nhưng mà trời không toại lòng người!

Chuyện trên đời này chưa bao giờ xoay quanh bất cứ ai, ai cũng đoán không ra một cái chớp mắt tiếp theo sẽ thay đổi như thế nào.

Nửa tháng sau.

Trần Bắc Công công phá Thiên Lang kim trướng, bắt sống Thiên Lang Vương, tin tức truyền đến cung, bề hạ còn không kịp cao hứng thì Nhị Hoàng tử lãnh binh tạo phản!

Nằm ngoài dự tính của mọi người, không hợp với lẽ thường.

Hoàng Vũ Đế hơn hai năm chiếu cố nhiều, nhiều quan lại đã tán thành Nhị Hoàng tử chính là tân quân.

Tạo phản bị dập tắt rất nhanh, trước sau không đến hai canh giờ.

Sau đó Nội Thị Ti điều tra biết được Nhị Hoàng tử tin vào thuật sĩ giang hồ mê hoặc nói là Ngũ Hoàng tử Long khí sắp

thành, nhất định phải đánh vỡ trước!

Thế là Nhị Hoàng tử hỏa khí dâng lên, dẫn binh xông vào hoàng cung.

Tạo phản chi dạ.

Chu Dịch bừng tỉnh cơn mơ, vừa mới thăm dò được tin tức mưu phản thì Nhị Hoàng tử đã biiij áp giải đến Dưỡng Tâm Điện.

“Ngu xuẩn, mười phần ngu xuẩn!”

Phần nộ mắng vài tiếng, Chu Dịch lấy ra tất cả ngân phiếu, không kịp đau lòng, đi suốt đêm đến chỗ ở của Chu công công.

Đô Tri Giám.

Đèn đuốc sáng trưng, trận địa sẵn sàng đón quân địch. Cửa hoàng thành bị quân tốt tiến công, Chu công công lập tức đưa tin dưới trướng, hội tụ ở đó đợi tin tức tiếp theo.

Mưu phản thất bại, đương nhiên là chuyện tốt. Lỡ như người ta thành công, Chu công công phải dẫn người quy hàng.

Nội thị mỗi ngày la trung với bộ hạ cũng không phải là Hoàng Vũ Đế mà là người ngồi trên long y.

Giờ Tý.

Nội thị ra ngoài dò xét trở về báo tin vui, Nhị Hoàng tử mưu phản thất bại, đã bị bắt bỏ vào Dưỡng Tâm Điện.

“Đúng là chuyện tốt!”

Chu công công bắt lan hoa chỉ, nở một nụ cười: “Ta còn chuẩn bị ngân phiếu, qua mấy ngày đưa cho Từ công công, bây giờ coi như tiết kiệm được.”

Những con nuôi khác nịnh nọt nói: “Theo trình tự, đến phiên Sở Vương điện hạ, Từ công công phải đưa bạc cho cha nuôi!”

“Hồ đồ!”

Chu công công cười khằng khặc, quái dị nói: “Đánh chết Từ công công, bạc của hắn đều là của ta.”

Đang lúc nói chuyện.

Ngoài điện truyền đến thanh âm: “Dịch Tử, bái kiến Chu công công.”

“Ài u, trên đời này cũng không ít người thông minh!”

Chu công công phát phát tay, lệnh nội thị phòng thủ mở cửa điện ra, thả Chu Dịch vào, cố ý âm dương quái khí nói.

“Đây không phải Dịch công công sao, đã trẻ thế còn tới làm cái gì?”

“Chu công công, ta mong ngài chỉ cho đường sống.”

Chu Dịch phù phù quỳ xuống, cũng không quanh co lòng vòng, móc từ trong ngực ra một chồng ngân phiếu: “Ta và Từ công công thể bất lưỡng lập, nguyện bái dưới trướng Chu công công, mặc cho ngài thúc đẩy!”

Chu công công khẽ vuốt cằm, những con nuôi khác đoạt lấy ngân phiếu, đếm.

“Cha nuôi, ba ngàn năm trăm hai.”

“Không sai không sai, rất có thành ý!”

Chu công công nhét ngân phiếu vào ống tay áo, xem chừng là chín thành tích súc của Chu Dịch, hài lòng nói ra: “Người có chút cơ linh, dưới trướng Từ công công có chút khuất tài, sau này sẽ là con nuôi của ta.”

“Bái tạ cha nuôi!”

Chu Dịch liên tục dập đầu, đáy lòng nhẹ nhàng thở ra.

Xoay người đứng ở sau lưng Chu công công, cười làm lành với nội thị khác, từng tiếng ca ca kêu rất thân thiết, con nuôi này cũng có phân chia tới trước tới sau thân sơ xa gần.

Sau nửa đêm.

Tiếng ồn ào trong cung dần tắt.

Hầu cận trong Dưỡng Tâm Điện truyền ra tin tức, Hoàng Vũ Đế giận dữ mắng mỏ Nhị Hoàng tử, tức giận đến hôn mê bất tỉnh, cuối cùng tước đoạt vương vị, biến thành thứ dân.

Chương 743: Hoàng tử mưu phản (2)

Nhìn như phong ba kết thúc nhưng chỉ là mới bắt đầu!

Nhị Hoàng tử cách hoàng vị chỉ một bước, trong cung, ngoại đình có nhiều người ủng hộ nhưng đều vì hấn ngu xuẩn mà chôn vùi tiền đồ.

Ngoại đình xài bạc chạy quan hệ, trong cung dùng bạc mua mệnh.

“Quả nhiên, bạc mới là chân thật nhất!”

Chu Dịch nghĩ tới đây, hận Nhị Hoàng tử, nếu không vì cái thằng này lên con thì đâu cần phải tiêu hết ngân phiếu.

Người khác phạm lỗi, ta tính tiền!

Trong lòng hung hăng ghi lại một bút, tương lai nhất định phải lấy lại gấp mười.

Mấy ngày sau.

Từ công công bởi vì làm giả sổ sách, lừa gạt ngân lượng của Nội Vụ Phủ mà bị bóc đi chức quan, tịch biên gia sản, bởi vì là nô bộc của bệ hạ cho nên không cần trải qua tam ti thẩm vấn.

Một dây lụa trắng kết thúc sinh mệnh.

Chết theo Từ công công còn có Vân Tử, đêm đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn, rơi giếng chết đuối.

Những con nuôi khác lục tục hoặc phạm sai lầm lúc trực hoặc đút lót nhận hối lộ, nhẹ thì điều đi đồ dạ hương, tẩy nhà xí, nặng thì kéo ra ngoài trượng đánh chết.

“May mắn ta đã chuẩn bị sớm!”

Chu Dịch đang âm thầm may mắn, kết quả chờ được điều lệnh, từ phòng thủ ngự hoa viên thành phòng thủ lãnh cung.

“Lãnh cung? Chuyện gì xảy ra?”

Chu Dịch vẻ mặt mờ mịt, nhận điều lệnh sau đó đến Đô Tri Giám, cầu kiến cha nuôi mới Chu công công.

“Dịch Tử, ta tận lực.”

Chu công công bắt âm bắt dương nói ra: “Người là phụ tá đắc lực của Từ công công, ta phí hết một cái nhân tình mới từ trọng đánh chết đổi thành phòng thủ lãnh cung!”

“Bái tạ cha nuôi.”

Chu Dịch cuống quít dập đầu, cảm tạ tám đời tổ tông Chu công công.

Từ công công vốn không liên quan đến chuyện mưu phản, con nuôi hẳn chỉ dính dư âm, chỉ cần thái giám có thân phận nói một câu thì có thể tránh được nội thị khác trả thù.

Trong cung còn nhiều người lấy tiền không làm việc, Chu công công ngày thường có chút giảng cứu, không ngờ lần này thất tín với người.

Chu Dịch bất đắc dĩ, đành phải tiếp nhận điều lệnh.

Biệt khuất trở lại chỗ ở.

Quế Tử thấy Chu Dịch thu thập đồ đạc, kinh ngạc nói: “Dịch công công, định chuyển đi chỗ nào?”

“Lãnh cung!”

Chu Dịch tức giận trả lời, lãnh cung thuộc về mật lưu trong cung, đa số thời điểm ngay cả người sống cũng không có, ngẫu nhiên có quý nhân đi vào thì còn là phi tử mất sủng.

Quế Tử trong mắt lộ ra vẻ đắc ý, hẳn lấy có Ôn công công bất mãn, đưa bạc cho Chu công công, mặt ngoài không hiển lộ, an ủi.

“Dịch công công bản sự lợi hại, tương lai nhất định có thể từ lãnh cung ra.”

“Có lẽ vậy.”

Chu Dịch liếc Quế Tử một chút, hẳn không biết ai giờ trò ở sau lưng, cho nên nhớ kỹ tất cả nội thị quen biết.

Tương lai được thế, cho dù có liên quan đến Quế Tử hay không thì đều ném vào trong giếng chết đuối!

...

Lãnh cung.

Không phải là lấy lạnh đặt tên mà là một cung điện không bằng hiệu phía tây hoàng cung, chuyên dùng để chứa phi tử, Hoàng tử thất sủng.

Chu Dịch đeo bao phục đi vào bên ngoài cửa lãnh cung.

Một thái giám thương lão đứng ở cửa, thể cốt run run rẩy rẩy, dường như một cái chớp mắt sẽ ngã xuống đất không dậy nổi.

Lão thái giám hỏi: “Người chính là phòng thủ mới tới?”

“Bái kiến công công, ngài gọi ta Dịch Tử là được.”

Chu Dịch điều chỉnh tâm tính, tự an ủi mình thọ nguyên kéo dài, cuối cùng có thể đợi được ngày thượng vị, khom người nói ra: “Xin hỏi công công, ta phòng thủ nơi nào?”

“Ta tên Lộc Tử, người gọi lão Lộc cũng được, không đảm đương nổi công công.”

Lão Lộc chỉ vào trong lãnh cung nói: “Dựa theo quy củ, phòng thủ lãnh cung phải đứng ở cửa phòng, phòng ngừa người ở bên trong trộm ra ngoài. Bây giờ trong cung không ai, người tùy ý tìm chỗ là được.”

Trong lãnh cung có sáu phòng ốc, có thể đồng thời giam cầm sáu người, bây giờ toàn bộ trống không.

Chu Dịch gật đầu đồng ý, hỏi rõ nơi ở của người hầu trong lãnh cung, đi vào xem xét, phát hiện trên đệm chăn đều là mạng nhện, còn có từng vòng từng vòng đồ án đục hoàng.

Nếu là lưu dân năm đó thì sẽ không để ý đến những thứ này.

Ở trong cung vài năm, thay đổi một cách vô tri vô giác, trở nên thích sạch sẽ, che miệng mũi giặt sạch tấm đệm.

Thanh tẩy đệm chăn vốn là chuyện của hỏa kế Thượng Y Giám, nhưng mà thái giám lãnh cung địa vị thấp, không ai để ý tới, Chu Dịch cũng không đến cửa để cho người ta làm nhục.

Người hầu trong cung nâng cao giẫm thấp, như bản năng!

Phoi đệm chăn xong đã hoàng hôn.

Chu Dịch vốn muốn đi nhà bếp ăn cơm, kết quả có nội thị đưa hộp cơm tới, hẳn mới hiểu người hầu trong lãnh cung phải tùy

thời nhìn chằm chằm người bị giam cầm, không có thời gian thư giãn.

“Như vậy không phải là ta cũng bị giam cầm rồi? Nhất định phải nghĩ biện pháp rời khỏi lãnh cung.”

Chu Dịch âm thầm cân nhắc, chờ Đàm Hoa Bảo Diễn thành, tìm cơ hội biểu hiện với bề hạ.

Nắm nắm đôi lấy quyền lực ổn thỏa hơn nhận cha nuôi nhiều!

Hôm sau.

Chu Dịch tùy ý tìm phòng ốc, đứng ở ngoài cửa cả ngày, kết quả ngoại trừ vẩy nước quét nhà, nói hai câu nói với lão Lộc ngủ gật, nội thị đưa cơm thì không có gì khác.

“Lão Lộc, sao ngươi nhịn được nơi không thú vị như vậy?”

“Người trẻ tuổi quá táo bạo, lãnh cung này có cái gì không tốt?”

Lão Lộc lấy tấm đệm trải trên bậc thang, xem nó như ghế mềm, nằm lên đó phơi nắng.

Chương 744: Thái giám lãnh cung.

“Nơi khác mỗi ngày người lừa ta gạt, chỉ có lãnh cung này không người tranh, không người đấu, có ăn có uống có giấc ngủ, có thể nói là tịnh thổ trong cung!”

“An an ôn ôn sống một đời, vượt qua chín mươi chín phần trăm người khác!”

An an ôn ôn?

Chu Dịch nghe nói như vậy, chợt nhớ tới năm đó vừa mới tiến cung. Liên tiếp ăn ba bát cơm trắng, tư vị thơm ngọt ký ức vẫn còn mới mẻ, sau này không biết từ lúc nào, ăn đồ ăn gì cũng bị mất tư vị.

Mỗi ngày suy nghĩ lòng người, ngày ngày suy tư tính toán. Lẳng tai nghe âm mưu quỷ kế, trong bất tri bất giác đã biến thành người khác. Chớ nói có thể ăn cơm no, cho dù mấy vạn lượng bạc ở trước mặt cũng sẽ không thỏa mãn, chỉ sẽ muốn càng nhiều!

Chu Dịch dứt khoát không đứng thẳng, học lão Lộc nằm trên bậc thang, ngẩng đầu nhìn lên trời, trời trong mây sáng, lòng dạ đột nhiên khoáng đạt.

“Lão Lộc, đời này người không muốn gì cả?”

“Lúc tuổi còn trẻ, cái gì đều muốn.”

Dường như Lão Lộc hồi tưởng lại quá khứ, lẩm bẩm nói:

“Thái Thượng Hoàng còn chưa nhường ngôi, ta phụng dưỡng ở Càn Thanh Cung, nếu không phải Dị tộc vây khốn kinh đô, không chừng ta thành công công.”

Chu Dịch hiếu kỳ nói: “Sau đó thì sao?”

Lão Lộc nói ra: “Thái Thượng Hoàng hồi cung, đối chọi gay gắt với bệ hạ, nhiều lần muốn phục hồi. Ta thấy thủ đoạn của bệ hạ, biết Thái Thượng Hoàng không sánh bằng, len lén báo tin!”

“...”

Chu Dịch ngạc nhiên, vốn cho rằng là thân tín của Thái Thượng Hoàng, không ngờ là tên phản đồ nội gian.

Trong cung này quả nhiên không ai tin được!

Lão Lộc tiếp tục nói: “Thái Thượng Hoàng băng hà, sau đó bệ hạ niệm công tích ta, cho ta tới lãnh cung này dưỡng lão.”

Chu Dịch cau mày nói: “Cái này coi như khen thưởng?”

“Trước kia ta cũng không thấy, chửi mắng bệ hạ có công không thưởng.”

Lão Lộc nói: “Sau đó thế nào hả, thái giám ta nhận biết đều chết hết, thái giám mới lại tới, lại chết hết, chỉ còn lại ta không lo ăn uống còn sống.”

“Người nói cái này có tính ban thưởng không?”

“Cũng được a.”

Trong lòng Chu Dịch cũng không xác định, không buồn không lo sống hết một đời như lão Lộc có lẽ là ban thưởng thật.

Lão Lộc nói ra: “Trẻ tuổi nóng tính, cho dù đã hiểu cũng nhìn không thấu, chờ người già rồi sẽ biết được sống... quý hơn tất cả!”

“Thật sao.”

Chương 745: Khó được thanh tịnh.

Chu Dịch rất muốn phản bác một câu, ta cũng sẽ không già nhưng đôi chủ đề hỏi.

“Trong lãnh cung có sách không?”

Lão Lộc kinh ngạc nói: “Đọc sách làm cái gì?”

“Nhàm chán như vậy, dù sao cũng phải tìm chút chuyện làm.”

Chu Dịch nói: “Trước đó nhìn những lão gia đó, thì cử nhân thì có ăn có uống, rất là hâm mộ, từng thề có cơ hội cũng phải đọc sách khoa khảo!”

Lão Lộc trầm ngâm một lát.

“Năm đó có Ôn Tử, nhiệm phong hàn kếm chút chết, ta cứu được hắn. Nghe nói hắn trông coi thư phòng, ta nhờ Ôn Tử thì hắn là có thể mượn vài quyển sách!”

Ôn Tử, thư phòng?

Chu Dịch nhíu lông mày lại, không ngờ quanh đi quẩn lại tám năm, lại về tới điểm xuất phát.

“Lão Lộc, tại sao lại giúp ta?”

“Nhàn đến phát chán!”

Lão Lộc nói, có lẽ là phơi nắng dễ chịu, có lẽ là người già tinh lực không tốt, vậy mà chậm rãi ngủ thiếp đi, phát ra tiếng ngáy rất nhỏ.

...

Mấy ngày sau.

Nội thị đưa cơm để hai quyển sách dưới hộp cơm.

« Học », « Dung ».

Chu Dịch nghe nói hai sách này chính là nho gia nhập môn điển tịch, tiện tay đọc qua, phát hiện đọc được rất nhiều chữ bên trong, tổ hợp thành câu thì mơ mơ hồ hồ.

“Học chi đạo, tại minh đức.”

Lão Lộc liếc qua, nói ra: “Ý của những lời này là...”

Chu Dịch kinh dị nói: “Lão Lộc còn hiểu sách?”

“Ta làm ở Ti Lễ Giám, cũng không phải mọi rợ Trị Điện Giám, chỉ biết chém chém giết giết, ngay từ đầu đã được bồi dưỡng chấp bút, Tứ thư Ngũ kinh chỉ là nhập môn.”

Lão Lộc đặc ý nói: “Phóng tới bên ngoài, chắc chắn có thể thi tiến sĩ!”

“Lợi hại!”

Chu Dịch liên tục tán thưởng, tiến sĩ thì khác với cử nhân, cất bước chính là Huyện thái gia, thanh thiên lão gia chấp chương mây vạn bách tính.

Lão Lộc lẻ loi trợ trợ ở lãnh cung, rất lâu không có ai nói chuyện, hôm nay thấy Chu Dịch đọc sách, lập tức trở nên thích lên mặt dạy đời, chỉ vào từng câu trong « Học » giảng giải.

Chu Dịch cẩn thận nghe, bị tư tưởng tiên hiền trong sách ảnh hưởng, tất cả âm mưu quỷ kế dần dần nhạt đi.

Nhạt đi không phải biến mất mà là trở nên cao minh hơn!

Đọc sách, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh.

Đảo mắt nửa năm trôi qua, Chu Dịch đã quen cuộc sống trong lãnh cung, có lẽ là bị lão Lộc ảnh hưởng, cả người trở nên rất là tản mạn, mặt trời lên cao mới rời giường.

Trước đó phòng thủ ngự hoa viên, vì biểu hiện, Chu Dịch chưa bao giờ đến trễ về sớm.

Luc trực có chút khom lưng, thân nhọc, lòng cũng mệt mỏi, nào giống bây giờ, mỗi ngày nằm trực, đọc sách mệt mỏi thì phơi nắng, đến cơm tối mới tỉnh.

“Việc này đúng là nhẹ nhõm!”

Chu Dịch che « Luận Ngữ » lên mặt, đang chuẩn bị chợp mắt.

Bỗng nhiên.

Một tiếng nói bén nhọn truyền đến.

“Người đâu, đều chết ở đâu rồi?”

Chu Dịch vội vàng lấy sách ra, thân hình lóe lên rơi vào cửa phòng, nhìn thấy công công áo đỏ đi vào lãnh cung.

Lão Lộc tuổi già sức yếu động tác chậm, không nhanh không chậm cuốn tấm đệm lại, không thèm để ý công công áo đỏ chút nào.

“Ngài đừng dọn.”

Công công áo đỏ không nổi giận chút nào, nói: “Lãnh cung này điều kiện quá kém, nếu không ta thay chỗ cho ngài, đến Thần Cung Giám xem hương hỏa, công việc nhẹ nhõm lại thoải mái dễ chịu!”

Lão Lộc nói: “Người nói thắng được bệ hạ nói sao?”

Hoàng Vũ Đế chính miệng nói để lão Lộc an ổn sống đến chết ở lãnh cung, miệng vàng lời ngọc, ai cũng không dám xúc phạm.

Mặt công công áo đỏ lộ vẻ xấu hổ, không dám phản bác lão Lộc, quay đầu nhìn về phía Chu Dịch, quát lớn.

Chương 746: Thái giám lãnh cung.

“Bệ hạ có lệnh, đày Nguyên Phi vào lãnh cung, người hảo hảo trông giữ, không được bước ra cung môn nửa bước!”

“Tuân chỉ.”

Chu Dịch âm thầm suy tư, tại sao Nguyên Phi bị đày vào lãnh cung.

Khả năng nhất là do Nhị Hoàng tử mưu phản, trêu bệ hạ giận cá chém thớt, lại thêm Nguyên Phi không biết ăn nói, rất dễ trêu chọc thị phi.

Buổi trưa.

Người hầu trong cung áp giải Nguyên Phi nhốt vào trong phòng trong lãnh cung.

Chu Dịch nhìn phi tử bóng loáng xinh đẹp nửa năm trước bây giờ hai mắt thất thần, khuôn mặt ảm đạm, cử chỉ cứng ngắc, thoảng như cái xác không hồn mất hồn phách.

Ta cũng không may, lãnh cung thanh tịnh hơn hai mươi năm, bây giờ mới có người có giá trị đi vào!

Nguyên Phi bị giam lãnh cung, Chu Dịch cũng không dám lười nhác, không dám đọc sách.

Lỡ như Nguyên Phi có nội thị cung nữ tử trung, cáo trạng Hoàng Vũ Đế, chắc chắn là tội chết, tính mệnh của gia nô không khác gì chén uống nước của quý nhân!

Dường như Lão Lộc nhìn thấu suy nghĩ của Chu Dịch, yếu ớt nói ra: “Vị này đợi không lâu.”

“Nói thế nào?”

Chu Dịch hai mắt tỏa ánh sáng, trước đây cũng có phi tử từ lãnh cung ra ngoài, lại được Hoàng đế sủng ái, nhân cơ hội này đốt lò lạnh, có lẽ có thể thuận gió mà lên.

Lão Lộc nói ra: “Không lâu sau người sẽ biết.”

Ba ngày sau.

Nguyên Phi nuốt vàng mà chết.

Chu Dịch nhìn thấy thi hài Nguyên Phi trước nhất, kém chút thì triển công pháp cưỡng chế chạy ra khỏi cung.

May mắn hỏi thăm lão Lộc mới thở phào nhẹ nhõm, phi tử, Hoàng tử bị giam giữ lãnh cung ít có người sống được lâu, mà người một lòng muốn chết ai cũng không trông được.

“Bệ hạ khoan dung độ lượng, chắc chắn sẽ không trách tội.”

Quả nhiên.

Hoàng Vũ Đế hạ chỉ hậu táng Nguyên Phi, trừ bỏ nội thị cung nữ chôn cùng theo luật thì không tác động đến những người khác.

Lãnh cung lại khôi phục thanh tịnh.

Chu Dịch nhìn phòng ốc trống rỗng, nói: “Lão Lộc, ta có chút hiểu người nói an ổn là cái gì.”

“Kiệt kiệt kiệt!”

Lão Lộc cười quái dị vài tiếng, khẽ lắc đầu.

“Thời khắc bấp bênh, lãnh cung này cực kỳ thanh tịnh, nhìn xem đi, rất nhanh lại có người đến!”

Lão Lộc nói không sai.

Đầu tháng chạp.

Lãnh cung lại có người tới, Khôn Ninh Cung chi chủ.

Hạ Hoàng hậu.

Trong cung nghe đồn Hạ Hoàng hậu tưởng niệm phế Thái tử, lâu ngày thành tật, thần chí thất thường, nói ngán gọn chính là điên rồi.

Điên thì người đợi trong cung đi, vậy mà không để ý nội thị ngăn cản, mạnh mẽ xông tới Dưỡng Tâm Điện khóc lóc om sòm lẫn lộn, không có uy nghi hoàng gia chút nào.

Hoàng Vũ Đế nhớ tới tình cảm vợ chồng, chưa trị tội bất kính, chỉ biếm vào lãnh cung dưỡng lão.

Viên công công tự mình áp giải Hạ Hoàng hậu vào lãnh cung, dặn dò: “Nhất định phải coi trọng, không thể ra cung môn nửa bước, kinh ngạc thánh giá người đảm đương không nổi!”

“Viên công công yên tâm, ta sẽ nhìn kỹ.”

Chu Dịch cúi đầu khom lưng đồng ý, suy nghĩ làm sao lấy lòng Viên công công, bây giờ người ta là ngự tiền hồng nhân.

Trước đó không lâu chấp bút Vương công công ở Ti Lễ Giám bị phát hiện cầu kết với Tam Hoàng tử Sở Vương, ý đồ mưu phản soán vị.

Hoàng Vũ Đế trải qua chuyện phé Thái tử, Nhị Hoàng tử tạo phản, đối với những chuyện này thà giết lầm chứ không tha lầm, trực tiếp trượng đập chết Vương công công, khiến Sở Vương lập tức lật.

Viên công công thuận thế tiếp nhận chấp bút chi vị, quyền lực gần với Ti Lễ Giám Đô đốc công công, cũng được tính là nhân vật trong cung.

Ngoại đình trên tam phẩm tử hồng nhìn thấy Viên công công cũng phải chấp tay thi lễ.

Đây là mị lực của Nội Thị Ti, chỉ ba năm là có thể từ chưa phẩm cấp thăng lên nhân thân đỉnh phong. Cho dù gần vua như gần cọp, có khả năng bị trượng đánh chết bất cứ lúc nào, nhưng vô số người ham muốn quyền lực đều muốn tới gần Hoàng Vũ Đế.

Hoàng đế tuổi già, thưởng phạt càng thêm tùy tâm sở dục!

Chu Dịch đưa tiễn Viên công công, trở lại lãnh cung, cách góc cửa sổ quan sát Hạ Hoàng hậu.

Lần trước gặp mặt, khí tràng quá thịnh, không dám ngẩng đầu nhìn.

Bây giờ Hạ Hoàng hậu rơi xuống phạm trần, nhìn như những lão cung nữ không khác, nhưng mà từ dung mạo, thân hình đến xem, lúc tuổi trẻ chắc chắn khuynh quốc khuynh thành.

Lúc này.

Hạ Hoàng hậu trên người buộc gấm vóc, bị buộc trên giường, miệng vô thức thét lên, uốn qua uốn lại muốn tránh thoát trời buộc.

Chu Dịch quan sát một lát, quay đầu nhìn về phía lão Lộc đang phơi nắng.

“Lão Lộc, người nói Hoàng hậu nương nương là điên thật hay giả điên?”

Lão Lộc giờ mí mắt lên, trên dưới dò xét Chu Dịch, mang theo kinh ngạc nói: “Không uổng công đọc sách nửa năm, người tiến triển, còn đào hố ta!”

Chu Dịch liên tục lắc đầu: “Lão Lộc nói đùa, ta chỉ hiểu kì.”

“Không sao.”

Lão Lộc lắc đầu nói: “Ta tay chân lấm cặn, nói cái gì cũng không sợ. Mấy năm trước ta nhìn thấy mấy tên điên lợi hại, bọn họ đều làm một chuyện!”

Chu Dịch hiểu kỳ nói: “Chuyện gì?”

Lão Lộc bỗng nhiên cất cao giọng: “Ăn cứt của mình.”

“Oe!”

Chu Dịch nghe vậy, trong đầu xuất hiện hình tượng như vậy, lập tức nhin không được buồn nôn: “Người như vậy sợ là điên thật chứ?”

“Giả.”

Lão Lộc nói: “Người đầu tiên làm như vậy chính là Tổng Đô đốc Nội Thị Ti Sở công công, năm đó hắn tao ngộ cừu địch trả thù, dựa vào nuốt ăn ỉa đại sống, vì báo thù mà tự tình thân vào cung!”

Chu Dịch không khỏi tán thưởng, Sở công công đúng là ngoan nhân.

“Như vậy kẻ thù của Sở công công thì sao?”

Lão Lộc nói: “Chấp chương Nội Thị Ti, sau đó Sở công công bắt cừu tộc cừu nhân lại, rót ỉa đại cho ăn bẻ bụng!”

Chu Dịch liên tục buồn nôn, bỗng nhiên sợ hãi leo lên đỉnh phong Nội Thị Ti, tranh quyền với ngoan nhân như Sở công công có chút gian nan.

“Người đọc sách cho kỹ đi, còn kém xa lắm!”

Lão Lộc cười quái dị hai tiếng: “Khánh Lịch, Nội Thị Ti Đô đốc, người nào không phải tinh thông nho mặc đạo pháp, mặc

dù không có người mang binh đánh giặc nhưng đàm luận quân
trận cũng có thể có lý có cứ.”

Chương 747: Giả điên hoàng hậu.

Chu Dịch bất đắc dĩ nhún nhún vai, ngồi xồm ở cửa phòng giam giữ Hạ Hoàng hậu, tiếp tục đọc điển tịch tiên hiền.

Ban đêm.

Nội thị đưa cơm tới, Chu Dịch bung cháo nhân sâm, từng muỗng từng muỗng đút cho Hạ Hoàng hậu.

Nào biết ăn nửa bát, Hạ Hoàng hậu ngậm chặt miệng, như là nổi điên run rẩy giãy dụa, không ăn cơm canh gì nữa.

Sáng sớm hôm sau.

Hạ Hoàng hậu vẫn không ăn cái gì, dường như muốn tuyệt thực.

Chu Dịch không dám trì hoãn, vội vàng báo cáo Nội Thị Ti.

Lúc xế trưa.

Viên công công dẫn người đến lãnh cung, mở ra vải vóc buộc chặt Hạ Hoàng hậu, từ ba bốn nội thị đè lại, ngự y cẩn thận xem xét mạch tượng, thất sắc, kết quả không nhìn ra bệnh gì.

Ngự y không nắm chắc được chứng bệnh, không dám suy đoán lung tung, suy nghĩ hồi lâu nói.

“Bệnh điên chính là hồn phách chi biến, y thuật khó trị, lão hủ cũng không biết chẩn đoán như thế nào mới chính xác...”

Viên công công nhíu lông mày lại, nghe được chẩn đoán chính xác mà không phải chẩn trị, trong lòng xác nhận Hạ Hoàng hậu đang “Giả điên”, đang định dẫn ngự y trở về phục mệnh.

Hoàng Vũ Đế rất lo lắng chuyện Hạ Hoàng hậu điên thật điên giả!

Vài ngày trước, Nội Thị Ti truy tra giảng hồ thuật sĩ mê hoặc Nhị Hoàng tử mưu phản, phát hiện yêu đạo đó từng giảng kinh cho Hạ Hoàng hậu, sau đó nàng điên rồi.

Bỗng nhiên.

Một mùi hôi thối từ trên giường truyền đến, Hạ Hoàng hậu bỗng nhiên hát nội thị ra, lấy thứ vàng óng dưới thân thể ra,

sau đó nuốt vào dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người.

Mùi hôi thối ngút trời làm cho người ta buồn nôn.

Ngự y lập tức che hai mắt, lộn nhào ra lãnh cung, chỉ sợ nhìn thấy chuyện khiến cho mất đầu.

Nội thị tiến lên dè Hạ Hoàng hậu lại, ngăn cản nàng tiếp tục nuốt vật ô uế.

Hạ Hoàng hậu phát ra tiếng cười, vậy mà không có buồn nôn chút nào, giống như thần chí không rõ thật, xem ỉa đái như mỹ thực.

Tất cả mọi người trong phòng tin tưởng Hạ Hoàng hậu điên rồi.

Chỉ có trong mắt Chu Dịch hiện lên tinh quang, kinh hãi với sự tàn nhẫn của Hạ Hoàng hậu, lại đặc ý khi tìm được kỳ ngộ!

...

Tin tức Hạ Hoàng hậu nổi điên truyền đi.

Phản ứng trong cung không đồng nhất, có người vui vẻ có người sầu.

Vui chính là chỗ đó rốt cục trống, buồn là không biết bệ hạ nhắm vào Tề Vương hay là Ngụy Vương.

Lúc này không thể đứng đưa trái phải, thông minh lựa chọn Tề Vương, dù sao mẫu tộc Ngụy Vương quá cường thế, không ít người chọn Ngụy Vương cũng vì lý do này!

Chỉ có hai người quan tâm Hạ Hoàng hậu, chính là Hoàng Vũ Đế, Chu Dịch.

Hoàng Vũ Đế triệu hồi phế Thái tử lưu vong Bắc Cương, cũng đẩy vào lãnh cung, làm bạn mẫu thân, hi vọng có thể làm dịu bệnh điên của Hạ Hoàng hậu.

Chu Dịch thì tần chúc tần trách hầu hạ, mỗi ngày cẩn thận cho ăn cơm, thu thập ỉa đái.

Người già đi tiểu đêm nhiều, Chu Dịch tùy thời giữ ở ngoài cửa, một hai canh giờ giúp Hạ Hoàng hậu đổi đệm giường, bảo trì sạch sẽ, sẽ không hoại tử.

Vì để cho Hạ Hoàng hậu thoải mái một chút, Chu Dịch đệm mười tầng đệm giường, nhìn như trời rắn chắc nhưng không bị siết đến tím xanh nữa.

Qua năm.

Chu Dịch lại tích lũy đủ ba năm phòng thủ, không có dựa theo kế hoạch học tập khinh công mà là lấy một quyển bí thuật xoa bóp.

Công pháp này là y thuật, độ chân khí vào trong cơ thể người bệnh, dựa theo kinh lạc vận chuyển chải vuốt, có thể điều hòa khí huyết, cường thân kiện thể, thời gian lâu còn có thể tẩy tinh phạt tủy.

Lão Lộc nhìn thấy phương pháp này, nhíu lông mày lại.

“Dịch Tử, sách ngươi học coi như uổng phí!”

“Ta không so với ngài được, nhìn thấu thể sự.”

Chu Dịch cười nói ra: “Không có trải qua vinh hoa phú quý thì không thể buông xuống, chờ ta sống đến tuổi ngài, cũng tới lãnh cung dưỡng lão!”

Lão Lộc lắc đầu, thở dài một tiếng.

“Tranh quyền đoạt thế chỉ có tiền không có lùi, tương lai ngươi già chớ hối hận...”

Chu Dịch tu thành bí thuật, thi triển chân khí xoa bóp cho Hạ Hoàng hậu.

Một tháng trôi qua.

Hạ Hoàng hậu sắc mặt trắng bệch dần dần khôi phục mấy phần hồng nhuận, mao bệnh tích ứ trong cơ thể cũng biến mất.

Ngày hôm đó.

Chu Dịch cho Hạ Hoàng hậu ăn cơm canh, lau sạch khóe miệng.

Vận chuyển chân khí, độ vào trong cơ thể Hạ Hoàng hậu, lần theo kinh mạch bí thuật xoa bóp ghi lại, vận chuyển một lần, bên ngoài thân hiển hiện một chút dơ bẩn màu vàng nhạt.

“Nương nương, ta lau người cho ngươi.”

Chu Dịch mang khăn mặt sạch sẽ tới, nước ấm, cẩn thận lau sạch cho Hạ Hoàng hậu.

Nội thị không phải nam không phải nữ, không liên quan nhân luân, bệ hạ và phi tử làm chuyện mây mưa cũng không tị hiềm, cho nên việc này cũng không đáng kiêng kị.

Thu thập sạch sẽ, Chu Dịch đang muốn lui ra ngoài.

Hạ Hoàng hậu bỗng nhiên thu hồi khuôn mặt dữ tợn, nhẹ giọng nói: “Người tên Dịch Tử?”

“Nương nương ngài không điên...”

Chu Dịch giả làm chấn kinh, phù phù quỳ xuống đất, dập đầu nói: “Nô tỳ vô lễ, mong rằng nương nương thứ tội!”

“Không sao.”

Hạ Hoàng hậu biết Chu Dịch làm bộ nhưng cũng không nói ra, dù sao chuyện ăn ỉa đái quá xấu hổ, dặn dò: “Bản cung thấy người cũng cơ linh, có muốn làm việc cho bản cung?”

“Nô tỳ cầu còn không được.”

Chu Dịch liên tục đồng ý, trong lòng không khỏi kích động, biết cơ hội của mình tới. Hạ Hoàng hậu giả điên ăn phân, chắc chắn có cơ hội lật bàn, nếu không không đáng làm ra hi sinh như vậy.

“Qua mấy ngày, hoàng nhi tới lãnh cung, chắc chắn có người mưu hại, người hảo hảo bảo hộ!”

“Tuân chỉ.”

Chu Dịch không hỏi mưu kế của Hạ Hoàng hậu, chuyện như thế chắc chắn tuyệt mật, mình mới được lời kéo, còn không được tin nhiệm.

Khom người lui ra khỏi phòng, ngồi trên bậc thang, thấp giọng nói chuyện với lão Lộc.

“Hoàng hậu nương nương không điên.”

“Ta biết.”

Lão Lộc nói: “Mấy ngày trước ra ngoài phơi nắng, ta phát hiện hầu cận trong cung điện đều đổi người mới, chắc chắn là Hạ Hoàng hậu phía sau màn thao túng!”

Chương 748: Giả điên hoàng hậu (2)

Chu Dịch lập tức hai mắt tỏa ánh sáng: “Cho nên Hoàng hậu nương nương có thể thành?”

“Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.”

Lão Lộc trở mình, nói: “Bây giờ chỉ còn hai vị phong vương Hoàng tử, nếu như phế Thái tử không trở lại, như vậy chắc chắn là Tề Vương đăng cơ.”

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Mẫu tộc Ngụy Vương là Trần Bắc Vương, cột trụ quốc triều, thống lĩnh mấy chục vạn quân!”

“Nếu ta là Trần Bắc Vương, chắc chắn sẽ vì tính mệnh cửu tộc mà nói với bệ hạ không ủng hộ Ngụy Vương đăng cơ.”

Lão Lộc nói: “Cho nên đừng thấy Hoa Phi được sủng ái, đó chỉ là châu chấu mùa thu, không đáng ý được lâu, bệ hạ và Trương gia đã từ bỏ nàng lâu rồi!”

Chu Dịch lẩm bẩm: “Đó là thân muội muội của Trần Bắc Vương!”

“Thân muội muội tính là gì, cho dù là nữ nhi cũng phải bỏ qua.”

Lão Lộc giống như cười mà không phải cười hỏi thăm:

“Ngươi tuổi còn trẻ vào cung, là trong nhà gặp tai hay là bị cha mẹ bán?”

Chu Dịch trả lời: “Không bán ta, cả nhà chết đói.”

Lão Lộc nói ra: “Cha mẹ ngươi bỏ ngươi, đổi lấy lương thực sống, Trương gia cũng vì cửu tộc, bỏ qua Hoa Phi, đều là đạo lý giống nhau.”

Chu Dịch trầm mặc nửa ngày, bỗng nhiên thở dài một tiếng.

“Lý do ta tranh quyền đoạt thế, hôm nay gãy một nửa, chỉ còn lại...”

“Sớm nên như thế, chúng ta bất âm bất dương, sớm bị tổ tông từ bỏ.”

Lão Lộc u u nói: “Khi còn sống lẻ loi trơ trọi một mình, chết cũng là cô hồn dã quỷ, Dịch Tử muốn tranh, vậy chớ có bất kỳ thân tình.”

“Ngày nào có người lấy cha mẹ uy hiếp ngươi, nên nhớ, ngươi chỉ có một mình!”

Chu Dịch nằm trên bậc thang, nhìn trời xanh mây trắng, suy nghĩ tung bay.

Khi thì là thời niên thiếu cha mẹ sủng ái, khi thì là trải qua đau đớn cắt xén, khi thì cô tịch khi sống trong cung, bỗng nhiên thấp giọng hỏi thăm.

“Lão Lộc, trên đời này có công pháp có thể bổ sung thứ đã cắt đi không!”

Lão Lộc hai mắt hơi đóng, tựa hồ là ngủ thiếp đi, hồi lâu sau mới phun ra một chữ.

“Có!”

...

Đầu mùa xuân tháng hai.

Lãnh cung lại có người mới tới, phế Thái tử Triệu Diệp.

Triệu Diệp tuổi gần sáu mươi, ở thời đại này đã thuộc về lão nhân, tóc trắng phơ, đi đường run run rẩy rẩy.

Chu Dịch thấy hần yếu đuối, rất hoài nghi có thể chịu chết Hoàng Vũ Đế hay không.

Trong phòng.

Triệu Diệp nhìn thấy Hạ Hoàng hậu diên giã dựa, lập tức lão lệ chảy ngang, nhào tới thút thít.

“Mẫu hậu, hài nhi bất hiếu!”

Hạ Hoàng hậu tựa hồ không nhận ra nhi tử, gào thét, như là ác quỷ, chảy nước miếng.

Triệu Diệp sợ đến liên tiếp lui về phía sau, chỉ sợ mẫu thân cắn mình.

Từ đáy lòng, Triệu Diệp cũng không có bao nhiêu kính ý với mẫu thân, dù sao lần thứ nhất mưu phản chính là Hạ Hoàng hậu mật báo.

Chỉ là lấy cơ chăm sóc mẫu thân trở lại hoàng cung, tới gần phụ hoàng, cũng cũng có chút khả năng có hoàng vị, cho nên mặt ngoài biểu hiện có chút kính yêu.

Chu Dịch lấy ra khăn nóng, thuận thực lau nước bọt giúp Hạ Hoàng hậu, thấp giọng nói.

“Điện hạ, bây giờ nương nương không nhận người, sau này ngài tới thăm nhiều một chút, quen rồi sẽ không như vậy!”

“Tốt tốt tốt, Dịch Tử vất vả.”

Triệu Diệp thoáng nhìn mẫu hậu nhe răng trợn mắt, không còn tâm tư diễn kịch, thuận miệng tán dương Chu Dịch một câu, như chạy trốn rời khỏi phòng.

Trong mắt Chu Dịch hiện lên dị sắc, có nhận thức rõ ràng về thân tình hoàng tộc.

Hạ Hoàng hậu thu hồi khuôn mặt dữ tợn, dặn dò: “Nhớ kỹ hảo hảo bảo hộ Triệu Diệp.”

“Tuân chỉ.”

Chu Dịch nghi hoặc Hạ Hoàng hậu giấu diếm giả điên nhưng cũng không có gặng hỏi tìm hiểu mà nói bóng nói gió: “Nương nương, xung quanh có người xa lạ trong cung tới, muốn nô tỳ đuổi hay không?”

Hạ Hoàng hậu không nghi ngờ gì, chỉ cho là Chu Dịch vội vàng lập công, tương lai có thể thu hoạch được ban thưởng.

“Không cần, đó là bản cung an bài.”

...

Năm Hoằng Vũ ba mươi tám.

Hạ.

Nội Thị Ti truy tra giang hồ thuật sĩ, phát hiện tung tích ở Tề Vương Phủ.

Hoằng Vũ Đế hạ lệnh điều tra, bắt được thuật sĩ với đồng môn, còn có tế đàn nguyên rửa đã dựng xong.

Giữa tế đàn dựng linh vị Hoằng Vũ Đế.

Tề Vương đối mặt chứng cứ vô cùng xác thực, không thể cãi lại.

Hoàng Vũ Đế giận, bóc đi tước vị của Tề Vương, biếm thành thứ dân.

Tin tức truyền ra, Ngụy Vương đang vui mừng khôn xiết, chỉ cần chờ Hoàng Vũ Đế băng hà thì sẽ đăng cơ xưng đế.

...

Sáng sớm.

Chu Dịch chiếu cố Hạ Hoàng hậu ăn cơm, xoa bóp xoa bóp, sau đó lau sạch sẽ.

Sau đó mang theo hộp cơm, cóc cóc cóc gõ cửa phòng Triệu Diệp.

Hồi lâu không thấy đáp lại, thi triển Thính Túc Thuật, phát hiện trong phòng không hề có động tĩnh gì, lấy công lực thâm hậu của Chu Dịch, phạm vi mấy trượng ngay cả tiếng tim đập cũng có thể nghe rõ.

“Không được!”

Chu Dịch sắc mặt kịch biến, đập mở cửa phòng vọt tới trước giường, nhìn thấy Triệu Diệp thất khiếu chảy máu mà chết.

Kiểm chế sợ hãi trong lòng, thất kinh đi tìm Hạ Hoàng hậu.

“Nương nương, không tốt rồi, điện hạ trúng độc bỏ mình!”

Hạ Hoàng hậu ánh mắt quan sát Chu Dịch, giật giật tay chân, bình tĩnh hơn mấy năm qua nhiều, có lẽ do có thể sống lâu nên sát ý lặng yên tán đi.

“Không cần kinh hoảng, báo cáo Nội Thị Ti, sẽ có người điều tra rõ hung thủ!”

“Cái này...”

Chu Dịch đột nhiên bừng tỉnh, hoảng sợ nhìn Hạ Hoàng hậu, gương mặt già nua bình tĩnh còn dữ tợn hơn tên điên.

...

Mấy ngày sau.

Nội Thị Ti tra được hung thủ, lại là thiếp thân cung nữ của Hoa Quý Phi.

Cung nữ khai hết thấy đều là Hoa Quý Phi sai sử!

Tin tức truyền đến Bắc Cương, Trấn Bắc Vương tự mình hồi kinh chịu đòn nhận tội, mời bề hạ trừng trị Hoa Quý Phi theo luật!

Hoảng Vũ Đế nhớ tới công huân Trương gia, gọt quý phi vị, khiến Ngụy Vương lập tức lật.

Dưỡng Tâm Điện.

Đèn đuốc sáng trưng.

Hoảng Vũ Đế ung dung tỉnh lại, mở mắt thấy thái y râu trắng.

Chương 749: Lấy giỏ trúc mà mức nước.

Chu Dịch trấn áp dị chủng chân khí, không tâm tư đuổi theo thích khách, trượng hai kim thân ngang ngược đánh vỡ cửa phòng, nhìn thấy Hạ Hoàng hậu khí tức đoạn tuyệt.

“Đáng chết!”

“Người nên nghĩ đến sớm.”

Giọng nói của lão Lộc từ phía sau lưng truyền đến: “Ngay cả người cũng không tin hoàng hậu điên rồi, bệ hạ càng sẽ không tin!”

Chu Dịch tán đi kim thân, khôi phục hình thể bình thường, toàn thân trên dưới trần trụi, quần áo khi thi triển công pháp đã vỡ nát: “Lỡ như nương nương điên thật thì sao?”

Lão Lộc nói ra: “Vậy thì đỡ phải chịu tội.”

Chu Dịch trầm giọng nói: “Mấy chục năm ân ái vợ chồng a?”

“Dịch Tử, vợ chồng tương cứu trong lúc hoạn nạn sống đến quãng đời còn lại làm như vậy cũng là biên pháp tốt...”

Lão Lộc ném một bộ quần áo: “Người đến, người đáng vẻ như vậy, nói không chừng sẽ bị tội bất kính!”

Tiếng bước chân tới hơi chậm một chút, dẫn đầu là quản sự Trị Điện Giám, Thôi công công.

Nhìn thấy Hạ Hoàng hậu khí tức đoạn tuyệt, Thôi công công như là chết mẹ ruột, kêu khóc vài tiếng, sau đó quen thuộc đưa tin cho Dưỡng Tâm Điện, an bài hậu sự.

Chu Dịch mắt lạnh nhìn Thôi công công, người này nghe nói là tâm phúc của Hạ Hoàng hậu!

Tân tân khổ khổ, cần cù chăm chỉ bụng phân bụng nước tiểu nửa năm, cuối cùng rơi vào công dã tràng, đối với Chu Dịch thì đả kích không nhỏ.

Thôi công công lưng phát lạnh, liếc mắt lãnh cung, nhưng mà lần này hoàng hậu mới mất, không dám lộ ra ý cười, dùng biểu cảm so với khóc còn khó coi hơn nói.

“Dịch công công, nơi này có ta trông coi, ngài có thể đi nghỉ tạm.”

Chu Dịch mặt âm trầm, về tới chỗ ở, điều động chân khí trong đan điền làm hao mòn dị chủng chân khí.

Lão Lộc chậm ung dung trở về, tìm chần bông treo lên trên cửa sổ bị đục nát, người già, sợ đêm lạnh, hẳn còn muốn sống lâu một chút.

Chu Dịch hỏi: “Lão Lộc, nương nương mưu đồ đã thành, sao bệ hạ bỗng nhiên phát hiện rồi?”

“Chưa chắc là vừa mới phát hiện, có lẽ là nương nương mưu đồ giống như mục đích của bệ hạ.”

Lão Lộc trầm ngâm một lát, còn nói thêm.

“Hay là bệ hạ từ kết quả suy luận, không cần chứng cứ, ai được lợi thì người đó có hiềm nghi...”

“Ai được lợi, người đó chịu trách nhiệm...”

Chu Dịch tự lẩm bẩm, nghe được ý khác trong đó, đó là thù giết lầm chớ không tha lầm!

Hoàng Vũ Đế được cho là minh quân, nhưng mà để tránh hoàng quyền sa sút vào tay họ khác, hẳn sẽ giết sạch bất cứ người nào có hiềm nghi.

“Lão Lộc, ngươi nhận ra thích khách sao?”

Thích khách mặc quần áo nội thị, giọng nói lạnh lạnh, không có che chắn mặt mũi, có thể là cao thủ trong cung.

Lão Lộc nói ra: “Người đó chính là Ngụy Thạch Đầu, ừm, sau này mời người sửa lại tên, đừng như kêu Ngụy Anh Phụ gì đó, còn không êm tai bằng Thạch Đầu.”

“Ngụy công công!”

Chu Dịch không tự kìm hãm được kinh hô, vị này chính là tồn tại truyền kỳ trong Nội Thị Ti, mục tiêu của tất cả người tu hành Quỷ Hoa Bảo Điện.

Lão Lộc liếc một chút: “Ngươi cũng không kém, ta không ngờ được là Dịch công công có thể đối cứng Tiên Thiên Tông Sư!”

Chu Dịch mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, bởi vì hoàng hậu bỏ mình, tất cả cố gắng lúc trước đều uổng phí, trong lúc nhất thời không thể chịu được hỏa khí, bại lộ võ đạo thực lực.

Dù sao tâm vẫn khổ khổ chăm sóc, còn quan tâm hơn cha ruột mẹ ruột, đột nhiên mộng thăng quan phát tài liền nát!

Chu Dịch đọc rất nhiều sách, cũng có thể hiểu đạo lý núi lở không biến sắc tiên hiền giảng, nhưng mà không đạt được cảnh giới này.

“Lão Lộc, ta không cố ý giấu diếm.”

Lão Lộc gật đầu nói: “Ta hiểu được, Thạch Đầu trước khi thành võ đạo, người biết hẳn làm cái gì sao?”

Chu Dịch hỏi: “Làm cái gì?”

“Đỗ dạ hương!”

Lão Lộc nhớ lại, nói: “Khi đó Thái Thượng Hoàng còn ở Cảnh Dương Cung, bởi vì bị giam cầm thời gian dài, tính tình có chút bạo ngược, có lần Thạch Đầu đỗ dạ hương chậm, bị gọi người kéo ra ngoài dùng trượng đánh chết.”

“Ta thấy hẳn đáng thương, nói vài câu lời hữu ích mới miễn đi trượng hình!”

Chu Dịch tán thán nói: “Lão Lộc không hổ là Bồ Tát sống trong cung, còn cứu Ngụy công công.”

“Ta có thể sống tự tại trong lãnh cung, không chỉ dựa vào bề hạ ban thưởng.”

Lão Lộc đổi giọng nói: “Nhưng mà có câu nói người nói sai, ta không có cứu Thạch Đầu mà là cứu được mạng của Thái Thượng Hoàng. Khi đó, Thạch Đầu đã gần Tiên Thiên!”

Chu Dịch nhin không được hỏi: “Lão Lộc, Tiên Thiên là sao?”

Tiên Thiên Tông Sư, Quỷ Hoa Bảo Điện có ghi chép, nhưng mà pháp môn đột phá cảnh giới đã biến mất.

“Tiên Thiên chỉ trạng thái trước khi thai nhi hô hấp hậu thiên chi khí.”

Lão Lộc nói ra: “Cụ thể cảnh giới như thế nào ta cũng không rõ, đây là quốc triều bí truyền, không phải người tầm thường

có thể tiếp xúc, ta cũng chỉ nghe được một câu nửa câu!”

Chu Dịch nhíu mày suy tư một lát, vẫn không hiểu được, nhưng cũng không có để ý.

Bất kể thọ nguyên khổ tu bảy năm, chân khí như dòng sông hạo đặng, đã có thể chống lại Tiên Thiên Tông Sư, lại tu chân khí bảy mươi năm, không đột phá cảnh giới cũng có thể chụp chết Tiên Thiên!

Đơn giản là lấy lượng thủ thắng hay là lấy chất thủ thắng.

Chu Dịch đề xuống tâm tư, thấp giọng hỏi: “Lão Lộc, hôm nay hiển lộ thực lực, bệ hạ có thể coi trọng ta hay không?”

“Sẽ.”

Lão Lộc nói ra: “Nhưng mà cần chút thời gian.”

Chu Dịch mặt lộ vẻ vui mừng, không thể dựa vào luôn cúi, mưu đồ tranh thủ địa vị, dựa vào man lực thắng quan cũng không tệ, suy tư một chút thì hiểu ý lão Lộc.

Hoàng Vũ Đế sắp sụp, tân quân đặng cơ sau đó sẽ lôi kéo!

Lão Lộc thở dài nói: “Về sau lãnh cung này chỉ còn lại ta.”

Chu Dịch đứng dậy, chấp tay khom người.

“Lão Lộc, đa tạ ngài chăm sóc chỉ điểm, ngày sau rảnh rồi sẽ tới thăm!”

Lão Lộc nằm ở trên giường, hai mắt nhắm lại, ngủ.

Chương 750: Tân hoàng đăng cơ.

“Những lời như vậy ta nghe nhiều, tất cả mọi người đều ham muốn quyền thế, đâu ai rảnh tới thăm lão già ta?”

...

Năm Hoảng Vũ ba mươi tám.

Tháng chín.

Hoảng đế băng hà ở Dưỡng Tâm Điện.

Hôm sau.

Đương nhiệm thủ phụ Nội Các Dương Tư tuyên đọc chiếu thư truyền vị.

Thái Tôn Triệu Khải vào chỗ, Kiến Nguyên chính thống.

...

Chính thống nguyên niên.

Lãnh cung.

Phòng ốc đồ sộ đã được sửa lại, xây dựng lại còn thoải mái dễ chịu hơn lúc trước.

Công công quản sự Thượng Y Giám tự mình áp hai người hầu đến thỉnh tội, dám lười biếng không giặt đệm chăn, giao cho Chu Dịch tùy ý xử phạt.

Chu Dịch nhìn hai người hầu quỳ xuống đất dập đầu như giả tội, vừa cười vừa nói.

“Chuyện này cũng không lớn, sửa lại là được, xử phạt thì miễn đi!”

Đổi lại hai năm trước, chưa vào lãnh cung, chắc chắn Chu Dịch sẽ không tha, nhẹ thì vả miệng gãy tay, nặng thì kéo ra ngoài đánh chết.

Lão Lộc ảnh hưởng Chu Dịch không chỉ là đọc sách, đề điểm, đa số là tán đi lệ khí một cách vô tri vô giác.

Dữ nhân phát thiện duyên, đối nhân hạ ngoan thủ!

Chỉ có ở vào cao vị ban thưởng ân đức mới có thể thu được hồi báo ngang tầm thậm chí vượt mức, phát thiện tâm cho người ngang vị hoặc cao hơn sẽ chỉ khiến cho người ta cảm thấy mình nhu nhược!

Đương nhiên, từ một phương diện khác tới nói, Chu Dịch tuyệt tình tuyệt tính hơn lúc trước.

Lại không có gửi bạc về nhà, chỉ muốn leo đến chỗ cao nhất trong cung, nắm giữ thao thiên quyền thế, hưởng thụ vinh hoa phú quý!

Ngày hôm đó.

Trời nắng chang chang.

Chu Dịch nằm trên bậc thang phơi nắng, chân khí trong cơ thể tự hành vận chuyển.

Lý giải về Quỳ Hoa Bảo Điện thì trên đời không người có thể so với Chu Dịch, thậm chí vượt qua người sáng tác, dù sao ngày đêm khổ tu đến thọ tận tọa hóa.

Một giọng nói quen thuộc lại xa lạ truyền đến.

“Bệ hạ khẩu dụ.”

Chu Dịch đứng dậy, thuần thực quỳ xuống đất tiếp chỉ, nhìn thấy người tuyên chỉ lại là Viên công công.

Chính thống đề đẳng cơ, sau đó Viên công công chẳng những không có cô đơn mà thăng nhiệm Ti Lễ Giám Đô đốc, địa vị trong Nội Thị Ti gần với mười hai Giám Tổng Đô đốc.

Sở công công từ nhiệm, Tổng Đô đốc chi vị không công bố, Viên công công được xưng tụng đệ nhất thái giám.

“Chúc mừng Dịch công công.”

Viên công công nở một nụ cười, nói: “Bệ hạ tự mình hạ điều lệnh, thăng chức Dịch công công làm Trị Điện Giám Đô đốc, chấp chương tuyển nhận người hầu trong cung.”

Đô đốc!

Chu Dịch mắt hiện lên kinh hỉ, còn cao hơn trong dự đoán nhất phẩm, hoặc là bệ hạ thật sự thiếu người, hoặc là muốn dùng tiền mua chuộc.

“Tạ chủ long ân, nô tỳ sẽ tận tâm tận lực, bảo vệ trong cung an ổn!”

Viên công công nói: “Dịch ca nhi, chúng ta đều hiệu lực cho bệ hạ, sau này phải thân cận nhiều hơn.”

Chu Dịch nghe được xưng hô quen thuộc, vội vàng đáp lại.

“Viên Tử ca, năm đó ta mới vào cung, không hiểu quy củ, nhờ có ngài chỉ điểm trợ giúp. Sau này có chuyện gì cứ dặn dò một tiếng, ta sẽ làm ổn thỏa!”

Hai người liếc nhau, đồng thời phát ra tiếng cười khăng khặc quái dị.

Còn nhớ chín năm trước Bính lục xá, bốn nội thị chữ bối cùng ăn cùng ở, bây giờ chỉ còn lại hai người, đều thành nhân vật địa vị cao trong cung!

Trở lại chỗ ở.

Chu Dịch thu thập đồ đạc, dọn đi Trị Điện Giám.

Chính thống để cho Đô đốc chỉ vị, hiển nhiên không yên lòng với nội thị bây giờ, để Chu Dịch đi thanh tẩy một lần, đưa người mới tới bảo hộ bệ hạ an toàn!

Lão Lộc chậm ung dung vào nhà, tự tiểu phi tiểu nói: “Dịch Đô đốc, không cần dọn những thứ rách rưới này, Trị Điện Giám đã chuẩn bị trước cho ngài.”

“Lão Lộc, chớ có âm dương quái khí như vậy!”

Chu Dịch cười nói: “Ngươi ngày thường thường nói, áo không như trước, ta sợ Trị Điện Giám cất giấu độc trùng độc châm gì trong đệm chăn mới, nằm lên một cái là xong đời.”

Trong cung, người bên cạnh chết là chuyện tầm thường, ngay cả hoàng đế cũng sẽ rơi xuống nước, rơi hồ phân, thái giám chết càng nhiều.

Chu Dịch không vì lãnh cung an nhàn mà quên những gì chứng kiến năm đó.

Lão Lộc nghe vậy hài lòng gật đầu.

“Ngươi biết là tốt, đỡ phải ta nhắc nhở, Trị Điện Giám có mấy lão già, có lẽ có thể giúp ngươi...”

Trị Điện Giám.

Hai hàng nội thị đợi ở cổng, từng người mặc áo xám đê đẳng nhất.

Bọn họ nghe nói Đề Đốc Nhân mới tới chưa nhận quan bào, đến lúc đó thấy bọn họ mặc ngắn nắp xinh đẹp, sinh lòng ghen ghét, nói không chừng sẽ dùng bọn họ lập uy.

Xuân tháng ba, gió đã không lạnh, nội thị đang chờ trong lòng phát lạnh.

Quan mới tiền nhiệm, chắc chắn sẽ lập uy, có lẽ đáng dấp không vừa mắt, có lẽ chân phải vào cửa trước, sau đó sẽ dùng trượng đập chết, rơi giếng.

Chuyện này giống như là ngẫu nhiên rút thăm, trúng ai thì người đó sẽ chết.

Tâm lý sợ hãi còn đáng sợ hơn cực hình tra tấn!

Mặt trời lên cao.

Trong lòng nội thị đang chờ mắng như thế nào đi nữa thì mặt ngoài cũng không có bất kỳ biểu hiện gì, liếc mắt nhìn đồng liêu, xem người nào mặt lộ vẻ không cam lòng, sau đó báo cáo.

Đồng liêu chết rồi, vậy mình cũng không cần rút thăm!

Giờ Mùi.

Tiếng bước chân truyền đến, các nội thị theo tiếng động nhìn lại.

Tầm mười bóng người đi tới Trị Điện Giám, cầm đầu chính là tân nhiệm Đô đốc Dịch công công, những người khác cũng không xa lạ gì, có thư phòng Ôn công công, nhà bếp Thân Công công, trông coi yêm cát Vu công công...

Trị Điện Giám lão nhân già hơn nội thị cổng một hai cái bồi phạn.

Ngày bình thường không thấy những lão thái giám này, cũng không tranh quyền, các đời Đô đốc sẽ không trọng dụng mà là đề bạt con nuôi tuổi trẻ.

Chu Dịch thấp giọng nói chuyện với Ôn công công, mở miệng
ngậm miệng đều là “Tiên sinh”, dỗ đến lão thái giám cười
khăng khắc quái dị.

Chương 751: Tân hoàng đăng cơ (2)

Nhìn cũng không nhìn nội thị tả hữu, trực tiếp dẫn theo một đám lão gia hỏa tiến vào Trị Điện Giám.

Bài trí trong điện giống như hai năm trước, ngay phía trước là chỗ ngồi của cha nuôi trước Từ công công, sau này Trịnh công công tiếp nhận, vài ngày trước dính lúu tham ô, bị biếm đi làm thủ lãng!

Chu Dịch đứng cách ghế dựa mười bước, dựa theo thói quen trước đây, bây giờ nên xoay người vênh móng, làm ra tư thế quỳ lạy.

Ngoài miệng nói cát tường, dưới chân tăng tốc mấy bước, nhìn như quỳ trượt ra tầm mười bước, để bày tỏ đạt sùng kính, trung tâm với cha nuôi.

“Đáng tiếc, cha nuôi không đợi được ta phong quang!”

Chu Dịch chậm rãi bước lên, chậm rãi ngồi lên ghế, có lẽ là chế tác tinh xảo, có lẽ là tác dụng tâm lý, chỉ cảm thấy thư sướng thông khoái từ bên trong ra ngoài.

Trải qua hai triều, ta cũng là nhân vật trong cung!

“Chư vị tiên sinh, tiền bối, mời ngồi, năm đó ta ở Trị Điện Giám, may mắn mà có chư vị chăm sóc. Hôm nay được bệ hạ tin cậy, chấp chương một giám, còn cần chư vị trợ lực.”

“Đa tạ Đề Đốc Nhân!”

Bọn người Ôn công công là lão nhân trong cung, chắc chắn là hiểu được quy củ, cũng không thể bị lấy lòng vài câu mà quên đi thân phận của mình.

Tả hữu liệt tòa, đám người ý cười đầy mặt, chỗ ngồi trong Trị Điện Giám để chịu hơn thư phòng, nhà bếp!

Chu Dịch thấy tình hình này, chỉ cảm thấy nhân tính kỳ diệu.

Năm đó ăn cơm ở nhà bếp, đọc sách ở thư phòng từng lấy lòng Ôn công công, Thân Công công, khi đó cũng thật tâm thực lòng nhưng không được đáp lại.

Bây giờ không còn chân tình, lợi dụng lẫn nhau nhưng lại hoà hợp êm thấm!

“Ôn tiên sinh, đa tạ năm đó dạy bảo.”

Chu Dịch mở miệng nói: “Ngài lên tiếng để Từ công công nhận lấy ta, có cha nuôi phù hộ ta mới có thể sống yên ổn trong cung!”

“Ta nhìn ra được Đề Độc Nhân cốt cách kinh kỳ, chỉ thuận tay mà làm.”

Ôn công công đổi giọng, thở dài nói: “Sau này ta lại coi trọng một người, không ngờ tên kia tâm tư bất chính, vậy mà mượn tên tuổi ta hại người, vài ngày trước đã bị đuổi!”

Chu Dịch hỏi: “Chẳng lẽ Quế Tử?”

“Đúng.”

Ôn công công nói: “Quế Tử cho Chu công công bạc, hãm hại Đề Độc Nhân đi lãnh cung, vài ngày trước gặp báo ứng, chân khí nghịch chuyển, kinh mạch đều đoạn mà chết!”

Chu Dịch ánh mắt ngưng lại, một câu nhưng nghe được mấy tầng hàm nghĩa.

Đứng mũi chịu sào chính là Chu công công, Đô Tri Giám Đô đốc, cũng là cha nuôi của Chu Dịch, bởi vì chuyện của Quế Tử, sau này chắc chắn là kẻ thù sống còn.

Tiếp theo chính là Quế Tử bỏ mình, đây là Ôn công công nhập đội, hoặc là uy hiếp.

Những lão gia hỏa này tu luyện nhiều thần công diệu pháp, có lẽ chân khí kém xa Chu Dịch nhưng cũng không phải có thể đánh chết một cách dễ dàng được.

Dù sao cũng là hoàng cung, cũng không thể ra tay đánh nhau, hôm nay phá hủy thư phòng, mai phá hủy nhà bếp, như vậy phải là làm mất mặt bề hạ, kết cục chính là lưỡng bại câu thương!

Hơn nữa người trong cung cũng không tin!

Chu Dịch mới hoà giải với Quế Tử, sau đó chỗ dựa Từ công công rơi đài, Quế Tử lập tức ra tay hãm hại.

“Đây có lẽ là Ôn công công đề điểm, để ta làm việc trăm thảo trừ căn, chỉ có người chết hẳn mới có thể miễn trừ hậu hoạn!”

“Thí dụ như những tên bên ngoài, hôm nay ta lạnh nhạt, nói không chừng ngày nào thất thế sẽ bỏ đá xuống giếng, đương nhiên, cũng bao gồm những lão gia hỏa trong điện...”

Lại có nguyên nhân là mình ngộ, khó trách lúc trước Đô đốc không thích lão gia hỏa mà chọn đề bạt con nuôi.

Con nuôi mặc dù trẻ, có lẽ làm việc không được nhưng có thể miễn cưỡng trung tâm, lão nhân trong cung đã nhìn thấu lâu rồi, không thể lôi kéo được cho nên có thể ra tay thì nên ra tay!

Chu Dịch tâm tư thay đổi thật nhanh, trong nháy mắt làm ra đủ loại phỏng đoán, đây cũng là kỹ năng phải có khi kiếm ăn trong cung, những người đầu óc không linh hoạt đã chết lâu rồi.

Nghĩ tới đây, cười hỏi.

“Tiên sinh thanh lý môn hộ như vậy, rất có khí khái người đọc sách, Trị Điện Giám này, ngài thích chức vị nào?”

Chính hí tới.

Hai con mắt đục ngầu của Ôn công công hiện lên tinh quang, chậm rãi nói ra: “Ta dạy đọc sách hơn hai mươi năm, viết chữ coi như không tệ, không bằng làm người ghi chép ghi chép công văn điển sớ!”

Những lão thái giám khác nghe vậy, mặt không đổi sắc, lại lắng tai nghe Chu Dịch nói chuyện.

“Rất tốt, rất thích hợp!”

Chu Dịch nhìn ra ngoài, nói lớn: “Miêu công công đi vào, ta có lời muốn hỏi.”

Miêu công công lặng chờ ngoài cửa, không dám có bất kỳ kháng cự, làm trái thượng lệnh là tội, có thể lập tức đánh chết.

Cong thân thể đi vào trong điện, tới gần Chu Dịch tầm mười bước, đầu gối đã sát mặt đất, nhìn như một đường trượt tuyết đến trước mặt, đông đông đông dập đầu quỳ lạy.

“Nô tỳ bái kiến Đề Đốc Nhân, chúc Đô đốc phúc như Đông Hải nước chảy dài, thọ sánh Nam Sơn cây thông không già!”

Cái thằng này dám rửa ta chết sớm, quả nhiên đáng chết!

Chu Dịch giống như cười mà không phải cười hỏi: “Miêu công công, ta nghe người ta nói người tham không ít bạc hả?”

“Đây là nói xấu!”

Miêu công công vội vàng giải biện: “Ta hai tay áo trống trơn, chưa bao giờ tham ô gì hết, Đề Đốc Nhân phải làm chủ cho ta a.”

“Ta sẽ không oan uổng bất cứ người tốt nào.”

Chu Dịch nói ra: “Vì chứng minh trong sạch cho Miêu công công, ta sai người lục soát chỗ ở một chút, nếu không có tham ô thì sẽ phạt trọng chết người vu cáo!”

“A...”

Sắc mặt Miêu công công trắng bệch, đến lúc này hắn cũng biết mình trúng chiêu, một khi điều tra chắc chắn phải chết.

Thái giám thân thể không trọn vẹn, không thể nhân sự, tiền quyền sắc tam khuyết một, cho nên tham hai cái trước hơn xa người bình thường, làm như vậy để bù đắp thứ mình thiếu thốn.

Chương 752: Đề Độc Nhân.

Vàng bạc châu báu tham được, một số nhỏ giấu ở trạch viện ngoài cung, một số giấu ở chỗ ở, thuận tiện thưởng thức bất cứ lúc nào.

Có chút thái giám yêu vàng bạc như mạng, đúc vàng bạc tham được thành tấm gạch, trải trên giường, mỗi ngày nhất định phải nằm trên vàng mới có thể ngủ.

Chu Dịch lạnh lùng nói: “Làm sao? Miêu công công không dám cho người điều tra?”

Miêu công công tự biết tránh không khỏi, cuống quýt dập đầu cầu xin tha thứ.

“Ta bị mỡ heo làm tâm trí mê muội, đúng là có tham chút vàng bạc, nguyện hiến toàn bộ cho Đề Độc Nhân...”

Chu Dịch xoay chuyển ánh mắt, trên mặt nhìn như có chút tâm động.

“Tất cả có bao nhiêu lượng?”

Miêu công công hồi đáp: “Nô tỳ thích đồ cổ tranh chữ, cụ thể không tiện tính, nhưng mà mười hai mươi ba vạn lượng vẫn có. Nếu như người thích vàng bạc, ta lập tức sai người đi cầm cố!”

“Hừ!”

Chu Dịch hừ lạnh một tiếng, chấp tay về hướng Càn Thanh Cung, quang minh lẫm liệt nói.

“Ta chỉ là nội thị không có phẩm cấp, được bệ hạ coi trọng chấp chương một giám, long ân như thế, tín nhiệm như thế, há có thể thông đồng làm bậy với các người?”

Miêu công công còn muốn lên tiếng, ngẩng đầu thấy bàn tay xích kim bịch một cái, đập vào đỉnh đầu của mình.

Đỏ trắng văng khắp nơi, mùi huyết tanh tràn ngập.

Chu Dịch dặn dò: “Ôn tiên sinh, người thay thế Miêu công công, đảm nhiệm ghi chép điển sổ Trị Điện Giám, điều tra tang ngân hẩn tham ô, ta tự mình đưa đến chỗ bệ hạ!”

Ôn công công nhìn thi hài không đầu, cũng biết là Chu Dịch lập uy, đứng lên khom người nói.

“Tuân mệnh!”

Chu Dịch lại nhìn về phía Thân Công công, cười hỏi: “Thân tiền bối ở nhà bếp nhiều năm, chắc chắn thành thạo việc Chưởng Ti, có chịu gánh chức quan này?”

Thân Công công đứng lên nói: “Như mong muốn.”

“Mạnh công công, đi vào một chút.”

Chu Dịch gọi Chưởng Ti hiện tại đến, nhìn Mạnh công công hoảng sợ muôn dạng, lộn nhào vào cửa, cười nói: “Mạnh công công, còn nhớ đến ta?”

“Người, ta... ta... tha mạng, có chút nhớ kỹ.”

Mạnh công công công lực thâm hậu, biết được rõ ràng những chuyện mới xảy ra trong điện, chỉ cho là tử kiếp khó thoát, run run rẩy rẩy nói chuyện cũng không thành lời.

Chu Dịch chậm rãi nói ra: “Năm đó ta trực ngự hoa viên, lúc đầu không thông lộ kính, đi nhầm cung điện, may mắn Mạnh công công nói mấy câu mới miễn được trách phạt.”

Mạnh công công cố gắng nghĩ lại, tựa như có chuyện như vậy, nhưng mà chuyện đã qua lâu, cụ thể đã nhớ không rõ.

Đề Độc Nhân nói có thì chắc chắn phải có!

Chu Dịch nói: “Ta có ân tất tạ, thăng Mạnh công công làm Thiếu Giám, chức Chưởng Ti giao cho Thân tiền bối đảm nhiệm.”

Mạnh công công lập tức thở phào nhẹ nhõm, Thiếu Giám nhìn như phẩm cấp cao nhưng thực quyền lại kém xa tít tắp ghi chép điển sổ, nhưng thi hài không đầu ở trước mắt, nào còn dám đàm điều kiện gì, vội vàng dập đầu nói.

“Cảm ân người diu dặt!”

“Ngồi xuống đi.”

Chu Dịch phát phát tay, cười nhìn về phía vị thái giám không biết bao nhiêu tuổi Vu công công, hỏi: “Vu tiền bối muốn đi nơi nào trực?”

Vu công công cười khăng khặc quái dị: “Ta chỉ muốn ở tịnh thân phòng, chỉ cầu người mua nhiều nội thị vào cung.”

“Dễ nói dễ nói.”

Chu Dịch nói: “Tịnh thân phòng thuộc về Giám Thừa, vậy mời Giám Thừa Quý công công tiến đến, thông báo xem tham bao nhiêu bạc, chỉ mười mấy vạn lượng không thể hiện được lòng trung thành của ta với bộ hạ!”

“Người anh minh!”

Lão thái giám trong điện cùng kêu lên tán thưởng, nhao nhao cười khăng khặc quái dị.

Quý công công thất tha thất thểu tiến đến, hai chân như nhũn ra, bài tiết không kiềm chế, tản mát ra mùi tanh tưởi nồng đậm.

“Xúi quẩy!”

Chu Dịch đưa mắt ra hiệu, tân tấn Thiệu Giám tiến lên, đập nát đầu Quý công công.

Đề Độc Nhân thích làm như thế, người phía dưới học theo!

Liên tiếp chết mất hai người, nội thị ở cổng sợ đến run rẩy, quỳ xuống đất không ngừng cầu xin tha thứ, có người nguyện lấy tiền, có người nguyện nhận cha nuôi, còn có người nói dâng nữ tử trong tộc lên làm vợ Chu Dịch.

“Người tiếp theo!”

Chu Dịch trên mặt nở một nụ cười, ánh mắt lạnh như băng, làm lơ tiếng cầu xin tha thứ.

Trước khi rời khỏi lãnh cung.

Lão Lộc nói cho Chu Dịch, Trị Điện Giám liên quan đến an nguy trong cung, cho dù giết bao nhiêu người cũng phải nhanh chóng cầm xuống, một khi kéo dài lâu thì sẽ khiến cho bộ hạ sinh lòng lo nghĩ.

Chu Dịch khiêm tốn thỉnh giáo làm sao có thể nhanh chóng cầm xuống quyền hành.

“Giết một nhóm, đổi một nhóm, lưu một nhóm!”

Lão Lộc nói phương thức đơn giản thô bạo, cũng chính là dùng mấy trăm nhân mạng đúc thành uy nghiêm Đô đốc mới.

Chu Dịch không có chút do dự nào, hoàn toàn dựa theo lão Lộc chỉ điểm chấp hành, bệ hạ an nguy đừng nói mấy trăm nhân mạng, cho dù mấy ngàn nhân mạng cũng không sánh bằng.

Trên đời này, người với người chênh lệch còn lớn hơn người với chó!

Trị Điện Giám từ trên xuống dưới hơn ba mươi chức quan, một phần ba chết trong điện, một phần ba đổi chức vị, lại một phần ba đổi thành lão thái giám đảm nhiệm.

Mười mấy bộ thi hài không đầu trong điện chỉ là mở màn thanh tẩy!

Thí dụ như Miêu công công chết rồi, con nuôi của hắn, dưới trướng đều sẽ gặp nạn, lại là hơn mười nhân mạng.

Chu Dịch ngồi trên ghế bành, lẳng lẽ đảo qua mọi người trong điện, bỗng nhiên thoải mái cười to.

“Kiệt kiệt kiệt!”

Sau này vào cung, trường kỳ bị nhốt, nhìn thấy phụ tử, mẹ con, vợ chồng tàn sát lẫn nhau, nhân tính chắc chắn hắc ám vạn vẹo, hôm nay đập nát đầu người sống, không có chút sợ hãi khó chịu nào, ngược lại còn rất thoải mái.

Nắm giữ quyền sinh sát người khác trong tay, thoải mái!

...

Mấy ngày sau.

Thanh tẩy kết thúc.

Trượng đánh chết hơn bốn trăm người, rơi giếng hơn ba trăm người.

Trong cung không ai dám dùng nước giếng, sợ uống vào, trong miệng xuất hiện thứ cứng gì, phun ra là một đoạn xương ngón tay.

Chương 753: Sát phạt quả đoán.

Ngày hôm đó.

Trị Điện Giám.

Mười mấy cái rương xếp thành một hàng, bên trong chất đầy vàng bạc châu báu, đồ cổ tranh chữ.

“Lục soát đến vàng bạc đồ cổ, bạc hai trăm vạn lượng!”

Chu Dịch hai mắt tỏa ánh sáng, rất muốn chiếm toàn bộ làm của riêng, đi ngoài cung mua mấy ngàn mẫu đất, trở thành địa chủ mà hắn đã từng tha thiết ước mơ.

Ôn công công ghi chép điển sổ, cầm sổ sách nói: “Đây chỉ là tang vật trong cung, còn có hai mươi tòa trạch viện trong kinh, hơn bốn mươi cửa hàng, đổi thành vàng bạc cũng có trăm vạn lượng.”

Chu Dịch nắm châu báu, lại nắm vàng bạc, đột nhiên hỏi.

“Ôn tiên sinh, quốc triều một năm thuế phú bao nhiêu?”

Ông điển bộ hồi đáp: “Quốc triều thuế phú lấy mẽ lương, tơ lụa làm chủ, cụ thể không tốt đoán, chỉ luận vàng bạc quy về Hộ Bộ thì năm ngoái có năm trăm vạn lượng!”

“Quốc triều một năm thu thuế năm trăm vạn, mấy tên thái giám tham ô ba trăm vạn, chặc chặc chặc...”

Chu Dịch ném vàng bạc châu báu vào trong rương, dặn dò tả hữu nội thị: “Toàn bộ đóng lại, trông coi kỹ, ta muốn trình báo bệ hạ, đưa tang vật về Nội Nô!”

“Những người khác tham ô như thế nào ta không xen vào, Trị Điện Giám nhất định phải thanh bạch!”

“Người anh minh.”

Trong điện liên thanh nịnh nọt, bọn họ sống sót sau thanh tẩy, không ai dám làm trái lời Chu Dịch.

Hôm sau.

Tin tức Chu Dịch thu được ba trăm vạn lượng tiền tham ô truyền vào tai Chính Thống Đế.

Không cần cố ý tấu, Viên công công đã đến truyền khẩu dụ, dẫn Chu Dịch đi Càn Thanh Cung diện thánh.

Trên đường.

Viên công công đi bên cạnh, thấp giọng nói.

“Dịch công công hảo thủ đoạn, mới lên chức mấy ngày đã đưa cho bệ hạ ba trăm vạn lượng!”

Chu Dịch lấy từ ống tay áo ra một chồng ngân phiếu, nhét vào tay Viên công công, cười nói: “Ta được bệ hạ tín nhiệm, đương nhiên phải tận tâm tận lực, không thể để cho xuất hiện người tham ô!”

“Dịch công công quả là quốc triều tinh trung!”

Viên công công liếc mắt nhìn mệnh giá ngân phiếu, sờ lên độ dày, đoán là chừng hơn vạn lượng, chỉ điểm.

“Mấy ngày gần đây bệ hạ tâm tình không tốt, Dịch công công lúc nói chuyện phải chú ý, chớ đề cập chữ Bắc.”

Chu Dịch hỏi: “Phía bắc ai dám trêu chọc bệ hạ, nếu ta có thể xuất lực, chắc chắn sẽ khiến cho cả nhà của hắn sống không bằng chết!”

Viên công công khẽ lắc đầu, nghiêm nghị nói.

“Quốc triều trước giờ có quy củ, nội thị không thể nói chuyện quân quốc!”

Càn Thanh Cung.

Nơi lịch đại hoàng đế Khánh quốc xử lý chính vụ, phê duyệt tấu chương.

Phía trước Càn Chính Điện dùng để vào triều, dân gian xưng là Kim Loan Điện, nghe như là cung điện trọng yếu nhất thiên hạ. Thực tế thì không phải vậy, người hiểu công việc đều cho rằng là Càn Thanh Cung.

Nơi hội họp.

Càn Chính Điện chính là nơi họp xử lý công vụ, chuyện liên quan đến quốc triều biến đổi đều do bệ hạ và phụ tá đặc lực quyết đoán ở Càn Thanh Cung.

Lúc xế trưa.

Viên công công tiến điện thông báo, Trị Điện Giám Dịch công công đến cầu kiến.

“Vào đi.”

Chính Thống Đế khép lại tấu chương, vuốt vuốt huyết thái dương, làm dịu mệt mỏi.

Từ khi tiếp nhận đế vị từ Tiên Hoàng, chỉ sợ có lỗi với liệt tổ liệt tông Triệu gia, xử lý sự vụ trong triều không dám thư giãn, thức khuya dậy sớm, mỗi ngày phê tấu chương đến giờ sử mới nghỉ.

Tiên Hoàng thân thể không tốt, một tuần thượng triều một lần, Chính Thống Đế đăng cơ không nghỉ ngày nào.

Khai triều từ giờ Mão đến buổi trưa, triều thần đứng rồng rã nửa ngày, đã có người tuổi già sức yếu dâng tấu chương xin nghỉ.

Nếu tiếp tục như vậy nói không chừng sẽ đột tử ở Càn Chính Điện.

“Nô tỳ Chu Dịch, bái kiến bệ hạ!”

Giọng nói của Chu Dịch vang lên từ cửa đại điện, vừa nói dứt câu, trượt đến trước mặt Chính Thống Đế, ba khấu chín bái nói: “Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Chính Thống Đế khẽ vuốt cằm, cười nói: “Bình thân đi.”

Trước khi đăng cơ, Chính Thống Đế khịt mũi coi thường cái gọi là “Vạn tuế”, cho rằng đây là thần tử nịnh nọt.

Bây giờ ngồi lên long ỷ, nói như vậy cực kỳ dễ nghe!

“Đa tạ bệ hạ.”

Chu Dịch không dám đứng thẳng người, thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn thẳng, dựa theo luật pháp triều đình, nhìn thẳng Hoàng đế chính là bất kính.

Chính Thống Đế tán dương: “Trẫm giao Trị Điện Giám cho ngươi quả nhiên không sai, chỉ có mấy ngày lại tra ra án tham ô như vậy.”

Chu Dịch vận chuyển Thính Túc Thuật, chú ý ngữ khí bệ hạ lúc nói chuyện, chỉ cần có chút lên xuống đều có thể cảm giác

được.

Phía trước nói đến công tích, ngữ khí bình ổn, phía sau hai chữ tham ô rõ ràng nhấn mạnh thêm một chút, hiển nhiên hôm nay triệu kiến, trọng điểm ở chỗ trị tham, ở chỗ vàng bạc!

Hoàng đế nói chuyện, vì để cho người phía dưới không mò ra nội tình, chắc chắn sẽ cố gắng tỏ ra không hề bận tâm, cũng có thể biểu hiện uy nghiêm.

Nhưng mà người chắc chắn có tình cảm, có tin mừng tốt sẽ vô thanh vô tức ảnh hưởng giọng nói. Người bình thường lỡ tai khó mà phân biệt, Chu Dịch công lực cực kỳ thâm hậu, lại thi triển Thính Tức Thuật mới có thể phát hiện.

“Nô tỳ được bệ hạ tín nhiệm, nên cúc cung tận tụy!”

Chu Dịch phù phù quỳ xuống, nghiêm nghị nói: “Nô tỳ thân cư vi mật, khi quản lý Trị Điện Giám, gặp nhiều các loại tham ô, tự mình cũng cầm bạc.”

“Nhưng mà đối với hành vi như thế này, ta căm thù đến tận xương tủy, bây giờ được bệ hạ tín nhiệm, ủng hộ mới có thể gột rửa ô uế!”

Chu Dịch thừa nhận mình cầm bạc, tự thú sai lầm, có thể được bệ hạ tin cậy. Dù sao Hoàng đế không phải mù, nội thị trong cung tham ô thành phong trào, sao có thể không biết.

Huống hồ lãnh đạo không có điểm yếu của người thì sao có thể yên lòng dùng?

Giao hết thầy công lao cho việc được bệ hạ tín nhiệm, ta chỉ lập nên chút công lao dưới sự lãnh đạo anh minh của bệ hạ mà thôi!

“Không tệ, không tệ!”

Chương 754: Mười tám cán.

Chính Thống Đế liên thanh tán thưởng, nhìn Chu Dịch càng thêm thuận mắt: “Trị Điện Giám giao cho ngươi, trầm cũng yên lòng, làm rất tốt, tương lai đề bạt làm Tổng Đô đốc.”

Chu Dịch lỗ tai khê động, rõ ràng nghe được nhịp tim Viên công công nhanh hơn lúc nãy mấy nhịp.

Trong lòng thâm mắng bộ hạ châm ngòi nhưng cũng sinh ra mấy phần tham lam, đông đông đông đập đầu nói: “Nô tỳ sẽ tận tâm tận lực, bảo vệ bộ hạ chu toàn!”

Chính Thống Đế nói: “Có công thì thưởng, thưởng ngươi lệnh bài xuất nhập, có thể đến Càn Thanh Cung gặp trẫm bất cứ lúc nào.”

“Bái tạ bộ hạ!”

Chu Dịch cảm động đến rơi nước mắt, ban thưởng như thế này vượt xa thăng quan, đảm nhiệm những chức quan hư, tuy cao nhưng không có quyền không sánh bằng có thể thân cận bộ hạ.

“Lui ra đi.”

Chính Thống Đế phát phát tay, bỗng nhiên nói: “Nhớ kỹ đưa tang ngân vào Nội Nô!”

“Nô tỳ nhớ.”

Chu Dịch liên tục gật đầu, Nội Nô là tài sản riêng của bộ hạ, không giống với Hộ Bộ quốc khố là tài sản chung, cái sau cho dù kẻ nào dùng tiền cũng phải có lý do, bao gồm bộ hạ.

Rời khỏi Càn Thanh Cung.

Chu Dịch uốn éo thân thể, đứng thẳng, đi đường dẫn theo phong thanh.

Chỗ rẽ gặp được thái giám đứng gác, tuổi tác mười ba mười bốn, xác nhận vào cung không lâu, được điều đến ngoài cửa Càn Thanh Cung trực, thiên phú võ đạo thượng đẳng.

“Bái kiến Dịch công công!”

Thái giám dường như nhận ra Chu Dịch, phù phù quỳ xuống, đồng dập đồng dập đầu, dập đến cái trán rướm máu.

Chu Dịch nhìn một cái là nhận ra được vết máu đó là chân khí thúc ra, nhưng mà có thành ý như vậy hiển nhiên là đã tập trước, hài lòng phát phát tay.

“Đứng lên đi, ta nhìn ngươi lạ mắt? Tên là gì đó?”

Thái giám mặt lộ vẻ vui mừng, chỉ cần có thể nói chuyện thì quan hệ đã đến gần một nửa, cười quỵn rũ nói: “Ta tên là Khúc Tử, Dịch công công là nhân vật cao trong cung, ta chỉ là bồi tử tôn.”

“Bồi tử tôn, thú vị thú vị!”

Chu Dịch nói: “Ta nhìn ngươi vô cùng thuận mắt, hôm nay tặng bồi tử phạt cho ngươi, có bằng lòng hay không?”

“Bái kiến cha nuôi!”

Khúc Tử tâm tư thông thấu, nghe được tặng bồi tử thì lập tức kinh hãi, quỳ xuống dập đầu ba cái nữa.

“Ngươi không tệ.”

Chu Dịch nói: “Sau này chăm chỉ trực, ai tiến vào Càn Thanh Cung này, nói cái gì cũng phải nhớ kỹ, mỗi ngày đi Trị Điện Giám báo cáo cho ta.”

Thu con nuôi cũng không thể lập tức cho chỗ tốt, làm việc trước đã!

Chỉ cần Khúc Tử sống tốt làm việc, mỗi ngày báo cáo người, chuyện trong Càn Thanh Cung thì cũng coi như đóng dấu của Chu Dịch lên, sau này có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục.

“Cha nuôi yên tâm, ta sẽ cẩn thận làm việc.”

“Kiệt kiệt kiệt!”

Chu Dịch đắc ý cười quái dị hai tiếng, vào cung chín năm, ta cũng thành nhân vật có thể nhận con nuôi.

Trở lại Trị Điện Giám.

Ôn điển bộ đưa tới một chồng công văn, tất cả đều là sự vụ nhất định phải xử lý trong hôm nay, liên quan đến chiêu mộ, trực, chọn mua vân vân.

Chu Dịch chấp chương quyền không lâu, rất khó nắm chắc chi tiết.

Thế là nghe theo đề nghị của Ôn điển bộ, tất cả sự vụ công văn đều có một người khác kí tên, cũng là người chịu trách nhiệm cho việc này, tương lai xảy ra vấn đề thì người đó chết trước.

Kể từ đó, Chu Dịch chỉ cần chấm một cái, tỏ vẻ đồng ý là đủ.

“Phương pháp này không thể kéo dài, bây giờ dư uy thanh tầy vẫn còn, người bên dưới sẽ nghiêm túc làm việc. Chờ thời gian lâu dài, người phía dưới lại lại tham ô như trước đây, như vậy thì ta lại thành mất mùa!”

“Tham ô cái gì không quan trọng, nhưng mà truyền vào tai bộ hạ sẽ ảnh hưởng cách bộ hạ đánh giá ta.”

Chu Dịch minh tư khổ tưởng, cũng suy nghĩ không ra giải pháp cho vấn đề này, có lẽ việc này rất khó giải quyết, nhân tính vốn tham, cho dù là ai cũng không thể giải quyết tham ô.

“Ta không giải quyết được tham ô, vậy thì phải biết ai tham, tham cụ thể bao nhiêu.”

“Cách một thời gian thu hoạch một nhóm, chia cho bộ hạ, ta cũng vớt chút bạc tiêu xài, như vậy có thể tránh cho ta phải tự mình đi tham ô...”

Nghĩ tới đây, Chu Dịch có biện pháp.

Thu cán!

Thái giám nào trong cung mà không có một đồng con nuôi hiếu kính, bây giờ Chu Dịch cũng có tư cách.

Chỉ nửa năm sau.

Chu Dịch liên tiếp thu mười bảy người, do Khúc Tử dẫn đầu, hợp thành “Mười tám cán”!

Mười tám đứa con nuôi của Chu Dịch, một số đảm nhiệm chức quan trong Trị Điện Giám. Đa số trực trong cung điện quan trọng, nhìn chăm chăm ai tiếp xúc bộ hạ, cũng nhìn chăm chăm mỗi ngày bộ hạ làm cái gì.

Con nuôi là nội thị tầng dưới, có thể tiếp xúc đến tầng dưới chót, cũng có thể nghe được các loại phong phanh, thí dụ như công công nào thích bạc, công công nào vớt được nhiều bạc.

Trị Điện Giám công công tin tức dẫn đầu, mười một giám còn lại cũng không rơi xuống.

Chính Thống nguyên niên, ba mươi tháng chạp.

Đêm trừ tịch.

Chu Dịch không còn lẻ loi lơ lửng vượt qua mà ngồi trên vị trí chủ bàn ăn lớn, hai bên trái phải mỗi bên chín đứa con nuôi, thay nhau nói lời cát tường, vượt mông ngựa.

Đám con nuôi đều là nhân tinh, hoặc là nói là trong cung ít có người không phải nhân tinh.

Ngày bình thường từ Chu Dịch sướng vui giận buồn, phát hiện cha nuôi ghét gì, nhất là ghét nghe thọ sánh Nam Sơn, vạn thọ vô cương.

Cho nên đám con nuôi vượt mông ngựa đều thói phòng Chu Dịch thần thông rộng, pháp lực vô biên, thần công cái thế...

“Tốt tốt tốt!”

Chu Dịch liên tục vỗ tay, tràng cảnh náo nhiệt như vậy còn hơn ngày tết trong trí nhớ trước đây.

Trên bàn bày món ngon mỹ vị, uống rượu tửu cốc phẩm, cả bàn thịt rượu như thế, người bình thường mệt gần chết nửa đời người cũng không kiếm được.

Qua ba lần rượu, đồ ăn qua ngũ vị, bầu không khí càng thêm nhiệt liệt.

Chu Dịch công lực cực kỳ thâm hậu, bất kỳ rượu gì vào bụng đều bốc hơi hóa thành hư vô trong nháy mắt, dù cho ăn cơm với con nuôi cũng không dám để cho mình có chút say.

Chương 755: Mười tám cán (2)

Lỡ như say rượu nói sai, truyền đến bên ngoài, nói không chính xác chính là tội chặt đầu!

Khúc Tử là cán thứ nhất, ngồi vị trí đầu bên phải, kính rượu cho Chu Dịch, thấp giọng nói: “Mấy ngày trước đây, từ Lộc Tử cùng phòng biết được Chu công công tham ít nhất năm mươi vạn lượng!”

Trong mắt Chu Dịch lộ ra vẻ hưng phấn: “Thật như thế?”

“Chỉ nhiều không ít.”

Khúc Tử nói ra: “Lộc Tử phụ trách đồ dạ hương, tận mắt nhìn thấy đệm giường Chu công công bày gạch vàng, chỗ ở sử dụng bàn ghế nhìn như bình thường nhưng thật ra thì là vàng sơn hồng!”

“Tê!”

Chu Dịch hít một hơi lạnh, vốn cho rằng ngủ gạch vàng chỉ là tin đồn trong cung, không ngờ Chu công công làm thật.

Hồi tưởng thân thể mập mạp như heo của Chu công công, chỉ sợ sẽ là tham bạc quá nhiều mới như thế!

Khúc Tử hỏi: “Cha nuôi, có nên báo cáo bệ hạ, dò xét Chu công công hay không?”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, Chu công công trải qua hai triều không ngã, lợi dụng Đô Tri Giám thuận tiện, buôn bán các loại dược hoàn, chắc chắn có quan hệ mật thiết với các giám cùng hậu cung.

“Ta tư lịch nông cạn, không thể động Chu công công, nói không chừng sẽ để cho hấn cán một cái!”

“Cha nuôi, ta đi.”

“Ta đi báo cáo Chu công công!”

“Heo mập đó dám lãnh đạm cha nuôi, ta đi Càn Thanh Cung...”

Mười bảy đứa con nuôi còn lại lòng đầy căm phẫn kêu la, bày tỏ trung tâm với Chu Dịch, dường như muốn không đội trời chung với Chu công công.

“Các người đều là con ngoan của ta, không thể gây như thế.”

Chu Dịch nhận châu xoay động, nói: “Chúng ta chỉ cần thả tin tức ra, chờ tiếng gió truyền đến tai bệ hạ, đương nhiên sẽ thu thập Chu công công!”

Khúc Tử lo lắng nói: “Chỉ sợ rất khó.”

Lan truyền tin tức trong cung, còn chưa truyền đến tai bệ hạ thì Chu công công đã biết được, chắc chắn hẳn sẽ tìm biện pháp cắt đứt truyền bá, thậm chí tìm căn tổ nguyên đến trên đầu Chu Dịch.

Chu Dịch nói: “Trong cung đều là tai mắt của Chu công công, như vậy ta không truyền trong cung mà là đi ra ngoài cung truyền...”

Khúc Tử ánh mắt sáng lên: “Cha nuôi nói là tản trong dân gian, truyền vào tai mật thám Trần Phủ Ti, sau đó từ Trần Phủ Ti bẩm báo bệ hạ?”

“Đúng đúng đúng, chính là như vậy.”

Chu Dịch chỉ suy nghĩ phương pháp, thành thực kém xa Khúc Tử nói, tán dương: “Khúc Tử không hổ là con nuôi đầu tiên của ta, làm rất tốt, tương lai ta già, vị trí này do người tiếp quản!”

“Bái tạ cha nuôi.”

Khúc Tử cảm động đến rơi nước mắt dập đầu, đương nhiên cũng cảm ứng được ánh mắt ghen ghét của bọn đệ đệ nhưng không thêm để ý, nhờ cha nuôi được, những chuyện khác đều không là vấn đề.

Chu Dịch dặn dò: “Như vậy cứ dựa theo Khúc Tử nói xử lý, các người tìm biện pháp truyền ra ngoài cung, nhất định phải lưu truyền rộng rãi, gây nên Trần Phủ Ti chú ý!”

Một con nuôi khác nói: “Cha nuôi, khi ta chưa đến cung, thích nghe đồng dao, về nhất, biên soạn chuyện của Chu công công thành thơ, có lẽ có thể lưu truyền rộng rãi.”

“Có lý.”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, lấy từ ống tay áo ra một chồng ngân phiếu: “Chuyện này giao cho người đi làm, biên về nhiều, truyền càng rộng càng tốt!”

Đứa con trai nuôi này vội vàng dập đầu: “Ta làm việc, cha nuôi yên tâm.”

Những con nuôi khác thấy tình cảnh này, nhao nhao mở miệng hiến kế, nghĩ ra các loại biện pháp truyền bá tin tức về Chu công công.

Cho đến giờ Tý.

Trong cung vang lên ba tiếng chuông du dương, chúc mừng năm mới.

Mười tám đứa con nuôi quỳ gối trước người Chu Dịch, cùng chúc lời chúc đã chuẩn bị trước.

“Chúc cha nuôi, pháp lực vô biên, thần thông rộng...”

Chu Dịch ngồi ngay ngắn trên ghế bành, nghe pháo hoa ngoài điện vang lên, nghe con nuôi chúc mừng, không tự kìm hãm được ngửa mặt lên trời cười.

“Kiệt kiệt kiệt kiệt!”

...

Chính Thống năm thứ hai.

Tháng hai.

Trong kinh bỗng nhiên lưu truyền mấy bài đồng dao. Không biết lai lịch cụ thể, bởi vì nghe dễ nghe, hát thuận mồm, rất nhanh đã vang dội đường phố. Những hài đồng trong lúc rảnh rỗi kết đội hồ nháo trên đường, liên tiếp hát.

“Chu không tru, bạch ngọc trải giường, chiếu tại kim quật...
Đông Hải thiếu giường bạch ngọc, Long Vương mời Chu Vương đến...”

Mật thám Trần Phủ Ti có khắp Khánh quốc, kinh đô còn được giám sát cực kỳ trọng.

Mật thám nghe được ca dao, chỉ sợ là tà giáo nào đó mưu phản, lập tức tìm căn tổ nguyên, phân tích hàm nghĩa ca dao,

cuối cùng nhẹ nhàng thở ra. Không phải là mưu phản mà là miêu tả Chu công công trong cung xa hoa như thế nào.

Trần Phủ Ti và Nội Thị Ti là tay trái tay phải bệ hạ nhưng mà bọn họ không lệ thuộc lẫn nhau, lại trời sinh đối lập bài xích nhau, chỉ huy sứ thu được tin tức của mật thám thì lập tức đưa đi Càn Thanh Cung.

...

Ngày hôm đó.

Chu Dịch được Chính Thống Đế truyền chiếu, tiến về Càn Thanh Cung nghị sự.

“Chưa điều tra Chu công công mà lại triệu ta tới trước, chắc hẳn là bệ hạ tra được nguồn gốc ca dao. Nhưng mà ta đã tính trước, cũng không muốn gạt, dù sao ta muốn tự tay báo thù!”

Một đường đi vào Càn Thanh Cung, vào cửa ba khẩu chín bài thi lễ.

Phía trên.

Chính Thống Đế sắc mặt âm trầm, dường như không nghe thấy Chu Dịch lễ bái, vẫn không nhanh không chậm phê duyệt tấu chương.

Trọn vẹn quỳ một canh giờ.

Chu Dịch không có vận chuyển chân khí chèo chống, quỳ đến lâu, sắc mặt trắng bệch thân hình run rẩy.

Chính Thống Đế lạnh lùng nói: “Đứng lên đi.”

Chu Dịch dập đầu nói: “Nô tỳ không dám!”

“Hừ, còn có chuyện ngươi không dám?”

Chính Thống Đế quát lớn: “Bí văn trong cung đình, truyền cho dân gian, khiến cho bách tính trong kinh xem thường trẫm!”

Chu Dịch đã đoán trước được, thần sắc nghiêm nghị, trầm giọng nói: “Nô tỳ đã biết Chu công công tham ô lâu rồi, nhưng mà Chu công công để uẩn thâm hậu, ngay cả Hoàng tử công chúa đều phải kính ba phần...”

Chính Thống Đế nghe nói như vậy, nhắm hai mắt lại, càng thêm bất mãn Chu công công.

Chương 756: Có cừu báo cừu.

Chu Dịch tiếp tục nói: “Thủ đoạn bình thường, nô tỳ không thể vận ngã Chu công công, chỉ có thể ra hạ sách này mới có thể diệt trừ cự tham vì nước!”

Chính Thống Đế hừ một tiếng: “Cho nên trầm bị mất mặt, còn phải tán dương ngươi?”

“Bệ hạ thứ tội!”

Chu Dịch nghe giọng điệu bệ hạ hòa hoãn lại, lập tức nhẹ nhàng thở ra, vốn chín mươi phần trăm chắc chắn hóa thành một trăm phần trăm.

“Nô tỳ cũng có tư tâm, năm đó ta cho Chu công công bạc, không ngờ hắn không làm việc...”

“Ngươi rất mang thù!”

Chính Thống Đế quát lớn một tiếng, lửa giận với Chu Dịch biến mất dần, hỏi.

“Ca dao trong kinh là thật? Chu công công hai triều Nguyên lão, nếu ngươi dám nói xấu là trọng tội!”

“Bệ hạ, nô tỳ tuyệt không nói bừa.”

Chu Dịch vội vàng trả lời: “Chu công công từ Tiên Hoàng đã bán thuốc trong cung, bình thường Dịch Dung Cao thì cũng thôi đi, nghe nói còn có Hồng Hoa Hoàn, Thụ Sủng Đan loại hình.”

“Một viên bán hơn trăm lượng, cung không đủ cầu, mấy chục năm chắc chắn để dành được mấy chục vạn lượng!”

“Hừ!”

Sau khi Chính Thống Đế nghe được hai loại thuốc, có ý quyết giết Chu công công, chỉ là nội thị bản thiêu mà cũng dám ảnh hưởng dòng dõi hoàng tộc hưng thịnh, nói.

“Trầm giao việc này cho ngươi, tra rõ tang ngân Chu công công!”

Chu Dịch mặt lộ vẻ vui mừng, dập đầu nói: “Nô tỳ tuân chỉ.”

Chính Thống Đế nói: “Bên ngoài truyền Chu công công tham trăm vạn lượng, nếu số lượng ít, trăm sẽ truy cứu người vu cáo...”

Chu Dịch tâm tư thay đổi thật nhanh, không hiểu tại sao Chính Thống Đế dặn dò như vậy, lại muốn quét sạch Đô Tri Giám.

Chẳng lẽ bệ hạ cũng thiếu tiền?

“Nô tỳ sẽ tra tới cùng, quét hết tham ô, trả lại bầu trời xanh cho Đô Tri Giám!”

Chính Thống Đế khẽ vuốt cằm, có chút hài lòng với Chu Dịch.

Một không có căn cứ, chỉ có thể trung với mình, hai có thể làm việc, trong khoảng thời gian ngắn đã nộp lên mấy trăm vạn lượng cho Nội Nô, ba là mạnh, tương lai đột phá Tiên Thiên Tông Sư, cũng có thể bảo vệ an nguy trong cung!

“Đi xuống đi, làm việc cho tốt, trăm sẽ không bạc đãi trung thần.”

“Bệ hạ vạn tuế...”

Chu Dịch dập đầu cáo lui, ra khỏi Càn Thanh Cung, thở phào một hơi.

Lưng phát lạnh, đã ướt đầm mồ hôi, Hoàng đế hỉ nộ khó dò, cho dù có nắm chắc cũng có thể thất bại.

“Cách làm lần này có chút mạo hiểm, nhưng mà ta không ra tay thì chính là chờ Chu công công gài bẫy, càng thêm bị động nguy hiểm, còn không bằng tiên hạ thủ vi cường!”

Chu Dịch cân nhắc tỉ mỉ, chuyện tới tình trạng bây giờ, gần như đã tuyên cáo tử hình Chu công công.

Lấy được toàn thắng!

Đi qua cửa cung điện, Chu Dịch gọi Khúc Tử đến một bên, hỏi thăm hai ngày này có triều thần nào tới Càn Thanh Cung.

“Hồi cha nuôi.”

Khúc Tử cơ linh trí nhớ tốt, nói: “Hôm qua, bệ hạ lần lượt triệu kiến mấy vị trong Hộ Bộ, hỏi thăm số lượng vàng bạc lương thảo trong quốc khố. Hôm nay lại triệu tập triều thần Binh Bộ, dường như bàn tán nhân tuyển quân trận!”

“Hộ Bộ, Binh Bộ!”

Chu Dịch ánh mắt ngưng lại: “Bệ hạ muốn đánh trận?”

Bây giờ Bắc Cương yên ổn, Trấn Bắc Vương suất lĩnh quân qua lại càn quét Di tộc, dê bò, nhân khẩu giành được đều chuyển đến Khánh quốc, dùng để kiến thiết Trấn Bắc Thành.

Trong chợ có tin đồn Trấn Bắc Thành xây xong, có thể bảo vệ Bắc Cương bình an trăm năm.

“Phía đông Khánh quốc là biển, phía nam là mười vạn đại sơn, ngay cả thế lực ra dáng cũng không có, cho nên chỉ còn lại phía tây ...”

Chu Dịch suy đoán mục đích của Chính Thống Đế, nội thị làm việc không quan tâm đúng sai, lại nhất định phải nhất trí với bệ hạ.

Khánh quốc ở đông Thương Mang Đại Lục, chiếm cứ Tân Hải Bình Nguyên, phía bắc Kim Lang Quốc đã bị hủy diệt, phía tây Di tộc thành lập Nguyệt Quốc vẫn còn.

“Bệ hạ nhu cầu cấp bách vàng bạc chính là vì tây chinh!”

Chu Dịch mắt hiện ra vẻ hưng phấn, đoán được nhu cầu của Chính Thống Đế, chỉ cần vơ vét được nhiều vàng bạc châu báu thì có thể phù hợp để tâm, cấp tốc thăng quan.

“Viên Tử sớm biết việc này, một tia phong thanh cũng không có lộ ra.”

“Hừ hừ, bạc nhà ta cũng không dễ cầm như thế!”

Chu Dịch ghi lại một bút, lấy từ ống tay áo ra mấy tấm ngân phiếu, nhét vào tay Khúc Tử: “Chuyện làm khá lắm, bạc này cầm về nhà, nghe nói người còn có đệ đệ đi học?”

“Học cho tốt, tương lai thi cử nhân, ta tìm việc ở kinh nha cho hần!”

“Bái tạ cha nuôi!”

Khúc Tử cuống quýt dập đầu, đường đường Trị Điện Giám Đô đốc, kinh nha phủ doãn cũng không dám trêu chọc, tìm việc dễ như trở bàn tay.

“Làm việc cho tốt.”

Chu Dịch động viên vài câu, tăng tốc bước chân trở lại Trụ Điện Giám, lệnh Ôn điển bộ đưa tới ba bốn mươi người hầu. Từng người đều là hạng người võ đạo cao cường, một người có thể đánh mấy chục người của giám khác.

“Theo ta đi thăm dò Chu công công một chút!”

Chu Dịch gào một tiếng, mấy chục người rầm rầm đi thẳng tới Đô Tri Giám.

...

Đô Tri Giám.

Chu công công thân thể cồng kềnh ngồi lên ghế bành, chậm rãi thưởng thức trà.

Tả hữu hơn ba mươi vị con nuôi, sắc mặt không đồng nhất, đa số lo lắng sợ hãi, số ít con mắt loạn chuyển, muốn bán cha nuôi bảo mệnh.

Lúc này.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân lộn xộn, Chu Dịch người chưa đến tiếng tới trước.

“Cha nuôi, Dịch Nhi tới thỉnh an ngài!”

Chu công công buông chén trà xuống, nhìn đám người khí thế hung hăng, bỗng nhiên phát ra tiếng cười quái dị.

“Kiệt kiệt kiệt! Năm đó ta giết cha nuôi, được vị trí này, sớm nên nghĩ đến có hôm nay, nhưng chưa từng nghĩ là ngươi.”

Chu Dịch tiến vào điện, trên mặt lộ ra ý cười nói.

“Ta vâng lệnh bệ hạ, thanh tra án tham ô Đô Tri Giám, nhưng mà cha nuôi yên tâm, chỉ cần ngài không có tham bạc thì chắc chắn bình yên vô sự!”

Chu công công hỏi: “Nói một chút đi, làm sao mới tha ta?”

Chương 757: Lấy được toàn thắng.

“Hai trăm vạn lượng!”

Chu Dịch chấp tay về hướng Càn Thanh Cung: “Quốc khó trống rỗng, bệ hạ nhu cầu cấp bách ngân lượng, những người làm nô tỳ như chúng ta phải vì giải ưu cho bệ hạ.”

Chu công công lạnh lùng nói: “Chớ có sư tử mở miệng, ta có tham cũng không bỏ ra nổi nhiều như vậy.”

“Cha nuôi góp không đủ, còn có những huynh đệ của ta mà?”

Chu Dịch đảo mắt người hầu trong điện, dọa đến bọn họ liên tiếp lui về phía sau, cười quái dị nói: “Lại không đủ, còn có trên dưới Đô Tri Giám, cho dù giết bao nhiêu người ta cũng phải góp đủ bạc!”

Chu công công trầm giọng nói: “Đô Tri Giám chính là trọng địa Nội Thị Ti, há để cho người làm ầu, giết nhiều sao làm việc cho bệ hạ được?”

“Cha nuôi, ngài nghĩ mình quá trọng yếu.”

Chu Dịch nói: “Nghe nói phía nam bị thủy tai, mấy vạn lưu dân ăn xin khắp nơi, người nói một người giá trị mấy lượng bạc, giết một người trong các người có thể mua ngàn nội thị!”

Chu công công ánh mắt lạnh lùng, trước giờ hần đều rao giá trên trời, không ngờ lần này vị Dịch công công này sư tử mở miệng còn cắn chết giá.

Trầm mặc nửa ngày, bất đắc dĩ thở dài.

“Ta đồng ý, hai trăm vạn lượng, người chớ có nuốt lời!”

“Trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy!”

Chu Dịch chỉ vào người hầu trong điện nói: “Nhưng mà còn phải tăng thêm mệnh của những huynh đệ này của ta.”

Chu công công gật đầu nói: “Đó là đương nhiên, con nuôi ta...”

Lời còn chưa dứt, có nội thị nói ra: “Cha nuôi, ta không muốn chết a!”

Chu Dịch vận chuyển chân khí đến ngón trỏ, bắn ra xuyên thấu đầu nội thị, bịch một tiếng, máu tươi văng khắp nơi, bọn người Chu công công bị dính đỏ trắng giao nhau.

“Cha nuôi, đưa con nuôi này của ngươi không trung tâm, ta giúp ngươi xử lý!”

Chu công công lặng lẽ nhìn về phía đám con nuôi còn lại:
“Nghĩ nghĩ đến thân tộc, người nhà hoặc là nhi tử các ngươi nuôi dưỡng ở ngoài cung, hoặc là mình chết hoặc là tất cả đều chết!”

Chúng nội thị sắc mặt trắng bệch, tự biết không thể phản kháng.

Có mấy nội thị đầu óc linh hoạt, chạy tới quỳ gối trước mặt Chu Dịch, dập đầu đông đông đông cầu xin tha thứ.

“Dịch công công, ta nguyện hiệu trung, dâng lên tất cả bạc!”

Chu Dịch bành bành bành mấy chương, đập vỡ nát đầu bọn họ, liếc mắt nhìn nội thị tả hữu Trị Điện Giám, tự tiểu phi tiểu nói.

“Ta ghét nhất là phản bội!”

Thái giám trong điện im như ve sầu mùa đông, sợ hãi đối với Chu Dịch lại gia tăng một tầng.

“Còn không mau đi thu tiền.”

Chu Dịch phân phó cho những người xung quanh: “Các ngươi đi theo đi, nhất định phải điều tra sạch sẽ, một văn đồng tiền cũng không thể thiếu!”

“Tuân mệnh.”

Thái giám dưới trướng sôi nổi ra tay, xách theo con nuôi của Chu công công, đi đến nơi ở của mỗi người để điều tra vàng bạc.

Trị Điện Giám là cơ quan phụ trách vũ lực trong cung, tu hành Quỳnh Hoa bảo điện tuy học được nhanh chóng nhưng sẽ bị giám thọ, còn lại thái giám trong mười một giám khác ít có tu hành võ đạo, cho dù tu hành cũng là cường thân kiện thể, căn bản không thể phản kháng.

Chu Dịch cười tủm tỉm nói: “Cha nuôi, ta đã sớm nghe nói đồ dùng trong nhà của ngài cũng là hoàng kim, hôm nay cần phải mở mang tầm mắt.”

Chu công công cố sức từ trên ghế đứng dậy, cất bước hướng về phía sau tri điện giam đi đến, chỉ vài bước đường đã thở hồng hộc, khuôn mặt già nua trắng bệch đỏ mồ hôi đầm đìa.

Trên mặt mồ hôi chảy xuôi, lưu lại từng đạo dấu vết khe rãnh, hóa ra trên mặt bôi một tầng phấn thật dày.

Chu Dịch vội vàng tiến lên nâng đỡ: “Cha nuôi, ngài bị liên lụy.”

Đi vào hậu điện.

Chu công công chỉ vào hồng sơn bàn ghế: “Đây đều là hoàng kim đúc thành, gạch này là hoàng kim mặt ngoài thiêu đất sét, còn có cây cột này, bên trong đào rỗng rót nước vàng vào.....”

Chu Dịch nghe Chu công công chỉ điềm giảng thuật, bắt đầu trên dưới đánh giá, nhà ở này quả nhiên đúng như lời ca dao: Động hoàng kim!

Chu công công chỉ về hướng vách tường phía sau giường: “Người đi bóc mặt tường kia ra.”

Chu Dịch vội vàng tiến lên, chân khí vận chuyển bỏ về phía vách tường.

Ầm ầm ầm!

Da tường rách nát rơi xuống, lộ ra mặt vách tường hoàn toàn từ hoàng kim đúc thành, ánh vàng rực rỡ loá mắt.

“Tê! Mặt tường này.....”

Bỗng nhiên.

Thân hình đang run run rẩy rẩy của Chu công công nhảy lên, một chưởng đánh về phía giữa lưng Chu Dịch, chân khí mãnh liệt mênh mông trào ra, ngưng tụ thành hư ảnh bàn tay to như quạt hương bồ.

Ong!

Âm thanh vang lên to như tiếng chuông đồng, Chu công công kêu thảm thiết một tiếng, khủng bố lực phản chấn bẻ gãy cánh tay.

Chu Dịch hóa thành hoàng kim người không lồ nhỏ cao hai trượng, quay đầu lại nhìn về phía Chu công công không cam lòng, cười nói: “Lão Lộc nói quả nhiên không sai, thực lực của Chu công công ở trong cung có thể xếp vào hàng đầu!”

“Lộc Bình An đáng chết!”

Đáy lòng Chu công công tức giận mắng, tiếp tục vận chuyển đồng tử công để giết qua đó.

Nề hà công lực chênh lệch quá lớn, năm đấm lớn của Chu Dịch oanh lại đây, trực tiếp đánh bay Chu công công đi ra ngoài, đánh vào trên cây cột hoàng kim khiến cho ngũ tạng lục phủ rách nát.

Chu Dịch bước chậm tiến lên, dẫm lên đầu Chu công công.

“Cha nuôi đi trước một bước, tộc nhân bên ngoài của ngươi rất nhanh sẽ đi tìm ngươi, tại địa phủ cũng có thể cả nhà đoàn viên!”

Phụt!

Đầu bị vỡ ra, đem gạch vàng lửa lò bên ngoài nhuộm thành huyết hồng.

Chu Dịch đứng ở trong động hoàng kim, tự tay chấm dứt thù hận năm đó, chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần thoải mái, không tự kìm hãm được ngửa mặt lên trời cười to.

“Khắc khắc khắc khắc!”

.....

Trở lại tiên điện.

Chu Dịch ngồi ở ghế thái sư, chờ thái giám dưới trướng đem một rương lại một rương vàng bạc châu báu chuyển đến.

Ước chừng qua hơn nửa ngày, mới có thể hoàn toàn điều tra sạch sẽ.

Chương 758: Hung danh hiển hách.

Việc dỡ bỏ động hoàng kim của Chu công công là phiên toái nhất, đặc biệt là một mặt tường toàn bằng hoàng kim kia, lấy chân khí thúc giục thành lưỡi đao cắt chém mới cắt thành từng khối gạch vàng.

Ôn Điện Bộ hội báo nói: “Đại nhân, vàng bạc đồ cổ, cộng lại giá trị một trăm bảy mươi vạn lượng!”

“Còn thiếu ba mươi vạn lượng?”

Chu Dịch ra lệnh cho người dưới trưởng lấy tới danh sách của Đô Tri Giám, tùy ý lật xem, nhìn thấy tên không thuận miệng thì vẽ một cái vòng: “Những gia hỏa này tất nhiên tham ô bạc, tra rõ ràng cả đám đi!”

“Nô gia nói hai trăm vạn lượng, cho dù giết sạch cả Đô Tri Giám thì cũng phải gom góp đủ!”

“Tuân mệnh.”

Thuộc hạ dưới trưởng tiếp nhận danh mục, khắp nơi bắt giữ kẻ hầu người hạ trong vòng tròn, rất nhanh đã gom đủ 30 vạn lượng.

Ôn Điện Bộ thấp giọng nói: “Đại nhân, những người này ở bên ngoài nhiều người có nhà cửa, cửa hàng đồng ruộng linh tinh, có cần phải chuyển đổi thành tiền tài tương đương hay không?”

“Có sao? Ta nhìn xem.”

Chu Dịch lấy lại sổ sách, quét mắt vài lần rồi tiện tay xé đi: “Hiện tại đã không có, những cái nhà cửa cùng cửa hàng vô chủ đó phân cho các huynh đệ trong Giám cư trú kinh doanh.”

Tất nhiên Ôn Điện Bộ hiểu rõ ý hấn, đồng ruộng đều quy về Chu Dịch, khom người nói.

“Bái tạ đại nhân ban thưởng.”

.....

Hôm sau.

Hai trăm vạn lượng bạc được đưa vào nội khố.

Chính Thống Đế rất là vừa lòng, không ngừng khen Chu Dịch là trung thần của quốc gia.

“Trẫm có công ắt thưởng, nếu Chu ái khanh có thể làm việc, vậy hẳn là thêm chút gánh nặng, cùng nhau nhậm chức Đề Đốc của Đô Tri Giám đi!”

“Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Chu Dịch liên tục dập đầu nói tạ, bởi vì Đô Tri Giám tử thương thảm trọng, từ Đề Đốc đến phụng ngự thiết hại vượt qua một nửa, rất dễ dàng có thể xếp vào người một nhà cầm quyền.

Đến tận đây, bên hông lại nhiều thêm một cái ấn Đề Đốc của Đô Tri Giám.

Hai ấn này đều do đồng thau đúc thành, khi đi đường kêu leng keng rung động, rất là vui tai.

.....

Tin tức truyền ra, trong cung ồ lên.

Chu công công đã kinh doanh Đô Tri Giám mấy chục năm, cũng không phải là mấy cái Đề Đốc mà Chính Thống Đế đề bạt có thể so sánh, hiện giờ thế mà rơi vào trong tay của hậu bối mới vào cung chín năm.

Chu Dịch nhảy lên trở thành hồng nhân trong cung, quyền thế chạm tay là bóng.

Nguyên bản chỉ có thái giám chú ý Chu Dịch, hiện tại đã có hoàng tử, phi tử bắt đầu truyền đạt thiện ý.

Hiện giờ Chính Thống Đế đã 41 tuổi, dựa theo tuổi tác bình quân của hoàng đế thì đã không tính là nhỏ, có một số việc đã bắt đầu mạch nước ngầm mãnh liệt!

Ngày này.

Tri Điện Giám.

Chu Dịch ngồi ở ghế thái sư, hai bên trái phải là hai đứa con nuôi mới, cung kính phụng dưỡng nước trà.

Đề Độc của Ngự Dụng Giám là Triệu công công sai người đưa tới ngự trà, nghe nói phẩm chất còn tốt hơn vài phần so với trà bệ hạ uống, đáng tiếc trên đường vận chuyển bị tổn hại giấy bao bên ngoài, cũng chỉ có thể do Ngự Dụng Giám tự hành xử trí.

“Triệu công công chấp chương Ngự Dụng Giám, tất cả công phẩm đều phải qua tay một cái, tùy tiện báo chút hao tổn, bạc nhiều như biển.....”

Nếu như xếp hạng quyền thế của mười hai Giám trong cung, Tri Điện Giám chỉ ở sau Tư Lễ Giám, nhưng mà luận chất béo thì ngay cả trước năm cũng không đến được, như là Ngự Dụng Giám, Ngự Mã Giám, Thượng Thiện Giám, cái nào không phải giàu đến chảy mỡ.

“Bọn họ có tiền lại như thế nào, nắm đám của nô gia cứng rắn, đánh chết một đám thì thành bạc của ta thôi!”

Chu Dịch nhẹ nhàng phẩm trà, khuôn mặt hiền từ, đáy lòng lại đang tính kế Triệu công công, làm thế nào có thể đem Ngự Dụng Giám bắt được trong tay.

Lúc này.

Ngoài cửa truyền đến một đạo thanh âm già nua.

“Tiểu Tĩnh tử canh gác Tàng Kinh Các, cầu kiến Dịch công công.”

Khóe miệng Chu Dịch hơi cong, không âm không dương nói: “Tĩnh công công mau mời tiến, ngài là lão nhân trong cung, nô gia ít học lại vào sau sao có thể so sánh được.”

Tĩnh công công nghe vậy, tức khắc thần sắc sợ hãi, tự biết vị hung nhân này còn nhớ rõ việc năm đó.

Cong eo tiến vào trong điện, Tĩnh công công bắt chấp tuổi tác lớn nhỏ, thỉnh thịch quỳ trên mặt đất dập đầu xin tha.

“Dịch công công, ta có mắt không thấy Thái Sơn, cầu ngài đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, cho tiểu Tĩnh tử một con đường sống, tương lai chắc chắn có hậu báo!”

Hô!

Chu Dịch nhẹ nhàng thổi thổi nước trà, chậm rì rì nhấp một ngụm, nhìn chăm chăm Tĩnh công công nhìn hồi lâu.

“Tĩnh công công, nô gia cũng không phải tính tình mang thù, chỉ cần ngươi làm một chuyện, không những chuyện cũ sẽ bỏ qua, về sau có việc gì khó khăn thì cứ tới tìm ta!”

Tĩnh công công chau mày, cũng không dám dễ dàng đáp ứng, trong cung điện có quá nhiều chuyện muốn mạng người.

“Dịch công công, ngài nói trước thử xem là chuyện gì?”

“Chuyện này đối với Tĩnh công công mà nói, chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức gì.”

Chu Dịch chậm rãi nói: “Công lực của nô gia công lực đã đạt đến đỉnh phong, chỉ thiếu phương pháp đột phá Tiên Thiên, Tĩnh công công canh gác Tàng Kinh Các, sửa sang lại võ đạo công pháp, hẳn là gặp qua không ít đi?”

Tĩnh công công quỳ trên mặt đất, rõ ràng phát hiện cổ mình có chân khí lượn lờ, một câu nói sai chính là đầu thân chia lìa!

Tiên Thiên Tông Sư, cảnh giới tối cao của võ đạo!

Trong cung hàng năm chọn mua đại lượng thái giám, gần 50 năm qua, chỉ có hai vị đạt thành tựu Tiên Thiên.

Hoảng Võ Đế có thể thắng được Thái Thượng Hoàng, không chỉ dựa vào mưu trí, đảm lược, còn có võ đạo Tông Sư Hải công công bên người bảo hộ, sau lại có Ngụy công công thành tựu Tiên Thiên.

Nếu không lấy tính tình của Thái Thượng Hoàng cũng mặc kệ cái gì quốc triều yên ổn, tất nhiên sẽ tranh đua sống chết cùng Hoảng Võ Đế.

Chương 759: Hung danh hiển hách (2)

Bởi vậy có thể thấy được, võ đạo Tông Sư tuy không thể dùng để tham quân đánh trận, lại cũng có thể ảnh hưởng đến thế cục trong cung.

Chu Dịch hưởng thụ được võ đạo mang đến quyền lực, so người khác ban cho càng trực tiếp, vững chắc, tự nhiên sẽ không từ bỏ võ đạo tu hành, huống chi kim ấn bên hông càng nhiều, thân thể cũng cần thiết càng ngạnh!

“Như thế nào, Tĩnh công công không biết?”

Chu Dịch thấy Tĩnh công công trầm mặc không nói, lạnh lùng nói: “Nghe nói người ở bên ngoài nuôi mấy bà vợ, còn sinh cho người mấy cái tiểu tử mập mạp?”

Sắc mặt Tĩnh công công trắng bệch, đáy mắt hiện lên oán độc tàn nhẫn, việc này đã là vương bận lại là kiêng kị của hắn.

Mặc cho ai ba bốn năm không ra cung, trong nhà lại nhiều mấy cái tiểu tử mập mạp cũng sẽ tức sùi bọt mép!

Tĩnh công công giết chết tất cả gian phu dâm phụ, nhưng mà để lại mấy đứa bé, lại mua thêm mấy bà vợ nữa, mời nhũ mẫu, coi như con trai ruột của chính mình để nuôi dưỡng.

Hành động như vậy khiến cho người khác khó có thể lý giải, nhưng đối với các thái giám tâm lý vụn vặt thì lại quá bình thường.

“Dịch công công, lấy công lao của ngài hoàn toàn có thể xin bệ hạ ban cho. Phương pháp đột phá Tiên Thiên là tuyệt mật của Tàng Kinh Các, ta nói ra thì sẽ chết!”

“Người nói ra thì có khả năng không tử, không nói sẽ chết cả nhà!”

Chu Dịch hướng về bệ hạ tìm phương pháp đột phá thì cũng sẽ được cấp cho, nhưng có khả năng sẽ bị người ta kiểm chế.

Năm đó tin vào quan lại, Chu Dịch thành lưu dân.

Tin vào cha mẹ, cắt trứng trứng.

Sùng kính bệ hạ, biếm đi lãnh cung đương triều.

Cho đến ngày nay, Chu Dịch sớm đã ai cũng không tin, tại trong thâm cung đại viện này chỉ tin tưởng tự mình!

Tĩnh công công biết được không có lựa chọn nào khác, hôm nay không nói thì không đi ra khỏi được Trĩ Điện giam, bắt đắc dĩ nói: “Dịch công công, ngài biết vì sao Tiên Thiên Tông Sư khác với những võ giả còn lại không?”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, hồi tưởng một đạo chân khí kia của Ngụy công công.

“Tiên Thiên Tông Sư chân khí cô đọng, lại có chứa đặc tính quý dị, một phần chân khí có thể đạt đến gấp trăm lần chân khí bình thường!”

“Xác thật như thế.”

Tĩnh công công nói: “Nô gia canh gác Tàng Kinh Các hơn 40 năm, biến lãm đàn kinh, từ trong công pháp võ đạo cơ bản cổ xưa biết được, trên đời vốn không có cảnh giới Tiên Thiên.”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Dựa vào đâu mà nói như thế?”

“Cụ thể khi nào, do ai sáng tạo ra tới thì nô gia cũng không rõ ràng lắm.”

Tĩnh công công nói: “Chỉ biết là từ khi âm hồn quý vật hấp thu thiên địa âm khí biến cường, thì pháp môn bắt chước ra tới hấp thu thiên địa chi khí được mệnh danh là Tiên Thiên!”

Chu Dịch ánh mắt hơi ngưng, thế mà có liên quan đến quý vật trong truyền thuyết, hẳn từ nhỏ nghe cha mẹ kể cổ sự quý quái, ngược lại cũng chưa bao giờ hoài nghi trên đời có quý.

“Thế thì quý vật lại từ nơi nào học được hấp thu thiên địa âm khí?”

“Đây là bản năng thiên phú.”

Tĩnh công công nói: “Trong Đạo kinh ghi lại nguyên nhân quý vật hình thành, nếu như lúc một người chết đi có cực đại oán hận sẽ có khả năng hấp dẫn âm khí dung nhập hồn phách, hóa thành âm hồn quý vật!”

Chu Dịch hỏi: “Nói như vậy, ngay từ đầu quý vật chính là Tiên Thiên cảnh giới?”

“Luận cảnh giới là Tiên Thiên, nhưng mà quý vật mới sinh âm khí loãng, không nói đến việc đánh nhau với võ giả, ngay cả tráng hán bình thường đều có thể đem thứ này khắc chế trấn áp.”

Tĩnh công công nói: “Quý vật cảnh giới cao, thực lực tăng trưởng nhanh, nếu có đại lượng âm khí để cắn nuốt, rất nhanh là có thể hóa thành âm vực Quý Vương có thể so với võ đạo Tông Sư!”

Chu Dịch vội vàng nói: “Tĩnh công công mau mời ngồi.”

“Dịch công công khách khí.”

Tĩnh công công đáy lòng an tâm một chút, tiếp tục nói: “Tiên hiền cảm ứng được quý vật hấp thu thiên địa chi khí, không ngừng cân nhắc thí nghiệm, sáng tạo ra cảnh giới võ đạo Tiên Thiên!”

Chu Dịch nâng lông mày, lại có lý giải mới đối với võ đạo.

Hóa ra không chỉ công pháp là do người biên soạn, ngay cả cảnh giới cũng đều là hậu nhân sáng tạo, suy đoán như thế thì chính mình tương lai cũng có thể sáng tạo ra cảnh giới càng cao!

Võ đạo Tông Sư không thể là địch với đại quân, vậy thì cảnh giới càng cao có thể lấy một địch quốc hay không?

Tâm tư Chu Dịch chuyển động, hỏi: “Nô gia biết được lại lịch của Tiên Thiên, vậy làm thế nào đột phá cảnh giới?”

“Trước tiên cần tìm Tiên Thiên chi khí thích hợp luyện hóa!”

Tĩnh công công nói: “Thí dụ như hoàng cung Tây Bắc có chỗ hàn đàm, nghe nói sẽ tràn ra từng sợi Tiên Thiên hàn khí, luyện nhập trong cơ thể cùng chân khí dung hợp, liền có thể thành tựu Tiên Thiên cảnh giới.”

“Ngày sau lại tu luyện công pháp, cũng có thể tiếp tục luyện hóa hàn khí, tăng trưởng Tiên Thiên chân khí trong cơ thể!”

“Khó trách.....”

Chu Dịch bừng tỉnh, nguyên bản nghi hoặc thành tựu Tiên Thiên Tông Sư, vì sao Hải công công, Ngụy công công còn tại trong cung canh gác, hoàn toàn có thể đi trong chốn giang hồ

tiêu dao tự tại, hóa ra là không bỏ xuống được cái hàn đàm kia.

Tiên Thiên Tông Sư cũng không thể dùng lực một người đối đầu vạn quân, vì thế phụ trách bảo hộ đệ hạ, đối lấy mượn hàn khí trong hàn đàm tu hành!

“Không có tìm đến Tiên Thiên chi khí thì nội dung kế tiếp trong công pháp, bắt quá là điển tịch vô dụng.”

Tĩnh công công nói: “Đợi ngày sau Dịch công công tìm được Tiên Thiên chi khí, ta nhất định hai tay dâng lên phương pháp đột phá, tùy ý một bộ công pháp nào đều được.”

“Người thẳng nhai này thế mà đánh chủ ý như thế!”

Chu Dịch nhẹ nhàng phẩm trà, không có tiếp tục bức bách, giọng nói vừa chuyển hỏi: “Tiên Thiên phương pháp thì tạm thời buông, nô gia lại hỏi ngươi, trong Tàng Kinh Các có những công pháp giảm thọ khác không?”

“Giảm thọ?”

Tĩnh công công không rõ nguyên do, quyền thế đến vị trí như Dịch công công, theo lý nên thời khắc chủ ý dưỡng sinh duyên thọ, nhiều hơn hưởng thụ vinh hoa phú quý.

“Loại công pháp này cực kỳ thừa thớt, bắt quá cũng còn có mấy cuốn, trong đó có ma đạo giải thể đại pháp, tà đạo châm huyết bí thuật, đều có thể giảm thọ bùng nổ thực lực.”

Chu Dịch nghi hoặc nói: “Tại sao lại toàn là công pháp tà ma ngoại đạo, có công pháp chính đạo không?”

“Dịch công công, ban đầu sáng lập võ đạo tu hành là vì đối kháng bệnh tật nhờ đó sống càng lâu, cho nên công pháp của Phật đạo nhị giáo nhiều vì dưỡng sinh, rất nhiều chân nhân La Hán có thể sống trăm tuổi trở lên.”

Tĩnh công công giải thích nói: “Chỉ có chém giết thảm thiết, nhiều vị đột tử chết bất đắc kỳ tử tà ma ngoại đạo, mới tu hành công pháp giảm thọ.”

Chu Dịch hỏi: “Vậy thì Hoa Quỳnh bảo điển cũng là ma công?”

Ngày đêm cần tu Hoa Quỳnh bảo điển, cảm giác trừ bỏ thiệt hại thọ nguyên, tựa hồ không có những chỗ xấu khác, chất lượng cùng số lượng chân khí đều hơn xa những công pháp khác.

Tĩnh công công giải thích nói: “Sau khi Thái Tổ lập quốc, tiêu diệt Nhật Nguyệt Ma giáo được Hoa Quỳnh bảo điển. Hiện giờ khắp nơi tạo phản như Bạch Liên, Thanh Hương, Đại La các loại tà giáo, nhiều là chi nhánh của Nhật Nguyệt Ma giáo, có huyết cừu diệt môn với triều đình!”

“Bảo điển lại có lai lịch như thế!”

Chu Dịch hơi hơi gật đầu, xem Tĩnh công công càng thêm thuận mắt, quả thực là cái vạn sự thông.

Liếc mắt con nuôi đang nghe nhập thần, quát lớn nói: “Ngân người làm gì đâu, còn không dâng trà cho Tĩnh công công, không biết tôn kính trưởng bối hay sao?”

Con nuôi phục hồi tinh thần lại, vội vàng dâng lên nước trà.

Tĩnh công công cảm ứng chân khí lượn lờ ở cổ lạnh yên tan đi, biết là tránh được một kiếp, nhấp một ngụm nước trà an ủi.

“Phật đạo nhị giáo khiếp sợ Thái Tổ binh mã, cũng giao ra đại lượng thần công bảo điển, như Dịch công công sở học thần công Kim Cương Bát Hoại, là thần công hộ đạo của chùa Kim Cương!”

“Nhưng cũng chỉ bao hàm công pháp võ đạo, nghe đồn Phật đạo có huyền diệu bí thuật khác, như bói toán xem tướng, xem tinh tượng vẽ phù linh tinh, tà chết cũng không để Thái Tổ xem xét.”

Chương 760: Về nhà thăm người thân.

“Dù sao nhị giáo truyền lưu xa xăm, dân gian tin đồ hàng tỉ, Thái Tổ cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ lui binh!”

“Nô gia thật là rất cao hứng!”

Chu Dịch tấm tắc bảo lạ, lại càng xem trọng hơn một tầng đối với Tĩnh công công, bắt lấy tay hấn thân thiết nói.

“Thái Tổ vì gặp được Lưu Tử Hứa mà hóa rồng, Tĩnh công công chính là Tử Hứa của nô gia, ngày sau nếu có nghi hoặc, còn cần Tĩnh huynh đệ chỉ giáo nhiều hơn!”

Tĩnh công công rất muốn nhắc nhở, đó là Lưu Tử Hử, nhưng mà cảm nhận được lực lượng trên tay.

“Dịch công công yên tâm, ta tùy kêu tùy đến.....”

“Gọi Dịch công công làm gì, quá xa lạ!”

Chu Dịch hai mắt ửng đỏ, ần ần ngán lệ ngưng tụ: “Tĩnh ca ca, từ đây về sau, chúng ta là huynh đệ ruột thịt khác cha khác mẹ, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu!”

Tĩnh công công bắt đắc dĩ, chỉ phải nhận cái huynh đệ này.

Chu Dịch liếc mắt hai bên, hai đứa con nuôi tức khắc hiểu ý, thỉnh thỉnh quỳ trên mặt đất cùng kêu lên.

“Bái kiến cha nuôi!”

“Ai ai ai.”

Tĩnh công công liên tục đáp ứng, việc đã đến nước này, chỉ phải trước cùng Dịch công công lá mặt lá trái, đợi hấn ngày nào đó mất thế lại trả thù trở về.

Chưa thất thế, hoặc là quyền thế càng tăng lên, thế thì ta chính là thật huynh đệ!

Sau một thời gian tâm sự, Chu Dịch cùng Tĩnh công công lưu luyến chia tay, Tri Điện Giám lại khôi phục an tĩnh.

Chu Dịch ánh mắt híp lại, phân phó nói.

“Điều mấy đứa đầu óc cơ linh đi Tàng Thư Các giúp đỡ Tĩnh huynh đệ sửa sang lại sách, đem sách gì hần xem qua và kinh thư gì hần đọc qua, toàn bộ nói cho nô gia!”

“Tuân mệnh.”

Con nuôi bên trái khom người lĩnh mệnh, hỏi: “Cha nuôi, Tĩnh công công ở trong cung có mấy đứa con nuôi, có cần phải đưa bọn họ.....hay không”

Nói tới đây, néo néo cổ.

“Làm việc không cần tàn bạo như thế, chúng ta đều là vì bệ hạ phân ưu, muốn hòa hòa khí khí.”

Chu Dịch nói: “Mượn sức một chút, phạm là người có nhãn lực khẳng định sẽ không cự tuyệt ta. Nếu là cự tuyệt, đó chính là ngu xuẩn, kẻ ngu dốt ở trong cung sẽ không sống lâu!”

Con nuôi nịnh nọt nói: “Cha nuôi anh minh!”

Chu Dịch liếc nhìn thẳng nhãi này một cái, tự mình thu con nuôi mỗi người đều cơ linh, sao có thể không nghĩ ra chút phương pháp này, chắc chắn là cố ý dò hỏi sau đó mượn cơ hội nịnh bợ thôi.

Nhưng mà nô gia liền thích nghe!

“Người nhìn chăm chăm chuyện này, tương lai Tĩnh công công không có, nô gia cho người đi quản hạt Tàng Kinh Các.”

“Bái tạ cha nuôi.”

Con nuôi vội vàng dập đầu, Tàng Kinh Các nhìn như không có chất béo gì, nhưng mà ở trong cung địa vị đặc thù, thí dụ như Tĩnh công công không quyền không thế, cũng có thể làm cho Chu Dịch xưng huynh gọi đệ.

“Đi thôi.”

Chu Dịch vẫy vẫy tay, lại nhìn về phía đứa con nuôi khác: “Chuyện của Ngự Dụng Giám tra thế nào rồi?”

Con nuôi vội vàng nói: “Cha nuôi, trong cung các nơi đều có Tri Điện Giám chúng ta trông coi, trong khoảng thời gian này đã thăm dò rõ ràng chi tiết của Triệu công công.”

Chu Dịch thổi thổi hơi nóng của nước trà, nhấp một ngụm:
“Nói xem.”

“Triệu công công tham ô tiền tài, chín thành đến từ công phẩm trong cung.”

Con nuôi nói: “Thủ đoạn tham ô chủ yếu là báo số lượng giả, nhiều ra thì cho vào túi, xóa dấu vết bán ra ngoài cung. Lại chính là lấy kém làm ưu, công phẩm ngàn chọn vạn tuyển, đem những vật đã bị đánh rớt thay đổi vào cung.....”

“Lại chính là tự thái tự công, nghe nói Tô gia phụ trách công phẩm tơ lụa, là người của Triệu công công.....”

“Còn có báo sai giá cả của công phẩm..... Lấy có tỳ vết, giam, kéo dài tiền hàng của thương nhân cung ứng..... Thu hồi lộ của thương gia công phẩm, cố ý mua tới thứ phẩm.....”

Từng thứ từng thứ, chừng hơn hai mươi điều.

Sau khi Chu Dịch nghe xong, đem chén trà phanh quăng ngã ở trên bàn, mắng: “Quả thực là hỗn trướng, Ngự Dụng Giám hao phí chính là quốc khố, tham chính là bạc của bệ hạ, nên tru di cửu tộc!”

Con nuôi liên tục gật đầu, nói: “Hay là đem việc này truyền ra đi, chờ phố lớn ngõ nhỏ truyền khắp, bệ hạ tất nhiên đem Triệu công công.....”

“Hừ! Lại làm như vậy, đầu của nô gia cũng khó giữ được.”

Chu Dịch biết được làm việc chỉ có một lần không có lần hai, biện pháp lúc trước hại Chu công công đã ảnh hưởng đến thể diện của bệ hạ, lại truyền ra Ngự Dụng Giám tham ô, trước chém đầu kẻ tung tin đồn.

Lời đồn thật hay giả không quan trọng, thể diện của bệ hạ có thể quan trọng hơn nhiều so với bắt tham quan!

Con nuôi hỏi: “Vậy làm như thế nào?”

Chu Dịch nhắm mắt trầm tư, ngón tay đóc đóc đóc ở trên bàn gỗ động, một lát sau chợt dừng lại, dò hỏi: “Ngự Dụng Giám có phụ trách sơn phần tiền công?”

Trước khi con nuôi đến hội báo công tác, sớm đem tất cả tin tức của Ngự Dụng Giám nhớ rõ ràng, lập tức trả lời nói.

“Hậu cung son phấn, lại chia làm mười chín cái phẩm loại, phân biệt từ trong kinh, Giang Nam các nơi, bảy nơi danh khí thịnh thương gia cung ứng công phẩm.”

“Trong đó Thiên Hương Các, cùng Triệu công công liên kết thân mật, nghe đồn chủ nhân phía sau màn chính là hậu bối trong tộc của Triệu công công!”

Chu Dịch hỏi: “Son phấn của Thiên Hương Các thế nào?”

Con nuôi trả lời nói: “So với hàng bình thường tất nhiên là tốt, nhưng xa xa không so được với sáu nhà đã có thương hiệu trăm năm khác, nhưng mà Thiên Hương Các công phẩm nhiều là chút đồ vật không thường dùng.”

“Theo những kẻ phía dưới nói, son phấn công phẩm số lượng phong phú, nung nung trong cung dùng không xong, cách chút thời gian đều sẽ thay mới mẻ!”

“Triệu công công làm việc vậy mà rất cẩn thận.”

Chu Dịch hừ lạnh một tiếng, cách làm như vậy đã kiếm lời bạc của quốc khố, cũng không có tạo thành ảnh hưởng thực chất.

Những cái son phấn đó của Thiên Hương Các không thường dùng, ngẫu nhiên dùng một hồi cũng không so sánh ra tốt xấu, huống chi cách mấy ngày thì sẽ ném, cho dù mua son phấn của cửa hiệu lâu đời cũng không khác nhau.

Chương 761: Về nhà thăm người thân (2)

Triệu công công không hổ là lão nhân trong cung, biết những thứ bạc nào phỏng tay, bạc nào có thể lấy!

Chu Dịch hỏi: “Thiên Hương Các có ở kinh thành?”

“Ở ngay Sùng Ninh phường.”

“Đợt son phấn cống phẩm tới khi nào vào cung.”

“Một quý đưa một lần, lại qua hai tháng.”

“Ân.”

Chu Dịch vẫy vẫy tay: “Đi xuống đi, nô gia mệt nhọc!”

Con nuôi nao nao, vốn tưởng rằng mặt sau là thương nghị đôi sách, lại cũng không dám dò hỏi nguyên do, quỳ xuống dập cái đầu rời khỏi ngoài cửa.

Chu Dịch ngồi ở trên ghế suy tư hồi lâu, đáy lòng có chủ ý.

“Việc này quan hệ hậu cung, cũng không dám giao cho người khác làm, vạn nhất lộ dấu vết, đó chính là tử tội!”

.....

Hai tháng thời gian giây lát lướt qua.

Chu Dịch đánh giá ngày tháng, hướng Tư Lễ Giám xin nghỉ về quê thăm người thân.

Thái giám ký khế ước bán mình, dựa theo pháp luật mất đi lương dân thân phận, thành nô bộc riêng của hoàng gia, trên lý luận không thể về quê thăm người thân.

Như vậy cũng là vì phòng ngừa thái giám cùng ngoại thân cấu kết.

Nhưng mà tới phẩm cấp như Chu Dịch, muốn lên ra cung rất dễ dàng, kthais giám ở cửa cung kia thuộc về Tri Điện Giám.

Hoàng đế biết quản không được ra cung, đơn giản đem việc này làm ân thưởng, chấp thuận thái giám có phẩm cấp về quê thăm người thân, nhưng mà yêu cầu Đề Đốc của Tư Lễ Giám phê duyệt.

Viên công công dò hỏi qua ý của bệ hạ, lập tức chấp thuận Chu Dịch xin nghỉ thăm người thân.

“Ba ngày thời gian, cũng đủ qua lại.”

Chu Dịch lấy ra cung eo bài, thay quần áo của bá tánh bình thường, từ cửa hồng hoàng cung đi ra ngoài, một đường xuyên qua rất nhiều phường thị ra kinh thành.

Khi đến cửa đông để ra khỏi thành, Chu Dịch cố ý tỏ rõ eo bài, nói ra thân phận.

Cửa thành quan nhìn thấy thái giám trong cung, cũng mặc kệ có phẩm cấp hay không, thành thích quỳ xuống bái ngay: “Hạ quan bái kiến Dịch công công.”

“Khắc khắc khắc, không tồi không tồi!”

Chu Dịch vỗ vỗ bả vai của cửa thành quan, năm đó nạn hạn hán nhập kinh thành xin cơm ăn, bởi vì không có tiền giao phí vào thành, để cửa thành quân lớn tiếng quát mắng bạo lực đuổi đi.

Đáng tiếc đã không phải vị kia cửa thành quan, nếu không định dạy hần sống không bằng chết!

Ra khỏi thành.

Chu Dịch thúc giục chân khí, nện bước mau như tuần mã, một đường hướng Vạn Niên huyện mà đi.

Vạn Niên huyện.

Láng giếng gần kinh đô và vùng lân cận huyện thành.

Tục ngữ nói, tội ác chồng chất, phụ quách kinh thành.

Thật vất vả phần mộ tổ tiên mạo khới nhẹ khảo trúng tiến sĩ, kết quả phân phối đi Vạn Niên huyện làm huyện lệnh, về quê nhìn kỹ, nguyên lai là phần mộ tổ tiên cháy!

Dưới chân thiên tử, vương công quý tộc kinh quan quan to vô số, cái nào cũng không phải huyện lệnh của Vạn Niên huyện có thể chọc đến.

Cho dù co lại ở huyện thành không làm gì, cũng không tham tài thì vẫn sẽ có họa trời giáng, thí dụ như tiền nhiệm huyện

lệnh gặp được án tử, thân binh của Uy Viễn Hầu gia cười ngựa đâm chết thư đồng của Các lão.

Huyện lệnh lâm vào tình thế khó xử, kết quả Các lão gửi một phong thư, bệ hạ phán cả nhà huyện lệnh lưu đầy!

Lại hướng lên trên trước ngược dòng, trong mười năm thời gian thay đổi sáu cái huyện lệnh, ba cái biếm quan hai cái lưu đầy còn có cái chém đầu.

Cho nên nói, làm quan ở Vạn Niên Huyện là cái cao nguy chức nghiệp!

Hiện giờ tại vị Điền huyện lệnh, lại là bất đồng với tiền bối, dựa vào trong cung có người, vững vàng làm đã hơn một năm huyện lệnh, ngay cả kinh quan án tử cũng dám phán.

Nơi ba mươi dặm về phía đông của Vạn Niên Huyện, chính là An Tề thôn, trong thôn hơn trăm gia hộ gia đình.

Ngày này.

Chu Dịch dùng nửa canh giờ, một đường chạy như điên chạy về trong thôn, tốc độ còn nhanh hơn so với tuần mã.

Đứng ở trên núi đồi lồi vào cửa thôn nhìn ra xa, hai đạo khói bếp dâng lên, đó là nhà địa chủ trong thôn đang nấu cơm, mặt khác nông hộ chỉ ăn hai bữa sớm tối.

“Mười năm, nô gia rốt cuộc đã trở lại!”

Chu Dịch hai mắt rung rung, cho dù không sợ thân tình uy hiếp, lập tức muốn gặp đến cha mẹ cũng nhịn không được kích động.

Vận chuyển chân khí, dựa theo trong trí nhớ vị trí, gặp được nhà cũ của nhà mình.

Ba gian gạch mộc phòng trải qua gió thổi mưa xối, nóc nhà đã sụp đổ, hàng rào làm thành trong sân, mọc đầy cỏ dại, hiển nhiên thời gian dài không người cư trú.

“Sao lại thế này?”

Chu Dịch ngạc nhiên, hấn cho trong nhà gửi bạc, cho dù không làm ruộng cũng đủ ăn uống.

“Chẳng lẽ bị Lưu công công tham ô đi?”

“Lần như thế nào cho phải, tên kia đã đi theo Từ công công chết rồi, ta cũng không có biện pháp trả thù! Huống chi, không có lý do thăm cha mẹ, sao có thể làm những chuyện sau đó.....”

Chu Dịch đang ở suy tư, từ đâu đi tới cái hán tử cầm y, nhìn cách ăn mặc có vẻ là trong thôn phú hộ.

“Người từ đâu ra?”

Hán tử hô quát nói: “Đi loạn trong tổ trạch của Chu gia làm cái gì?”

Chế độ hộ tịch của quốc gia rất khắc nghiệt, không có đường dẫn rời đi thôn trấn chính là lưu dân, tội phạm, quan phủ có thể chớp tới đào quặng, cho nên trong thôn rất ít có người ngoài tiến vào.

Tiếng nói của Chu Dịch rất mỏng: “Người có biết người nhà ở đây đi nơi nào không?”

Hán tử nghe được thanh âm bất nam bất nữ, trong lòng vừa động, cung kính hỏi: “Ngài là Chu gia lão nhị, Dịch công công?”

“Ân.”

Chu Dịch hơi hơi gật đầu, nghe ý tứ này cha mẹ không giống có việc, hẳn là dọn đi nơi khác.

“Bái kiến Dịch công công.”

Hán tử thích thích đập đầu lay ba cái, tư thế đại khai đại hợp, dựa theo trong cung quy củ phải kéo đi ra ngoài đánh chết: “Ta là Lương Bá của ngài, ngài còn nhớ không, khi còn nhỏ ta đã cho ngài một cái bánh mì!”

Lương Bá?

Chương 762: Chu gia đại viện.

Chu Dịch hơi thêm suy tư, mơ hồ là có có chuyện như vậy, vội vàng qua nâng dậy.

“Lương Bá mau mau xin đứng lên, nô gia tri ân báo đáp, định cho ngài an bài một công việc tốt để báo đáp ân tình một chiếc bánh!”

“Dịch công công với đại nhân vật gì chứ, tiểu lão nhân ta cũng không dám nhận đâu.”

Lương Bá nghe Chu Dịch tự xưng ta, cũng không dám nói chữ ta, cười nói: “Chu lão đệ đã báo đáp rồi, đem đồng ruộng của nhà Tôn lão bản một phân thành hai phân cho ta cùng nhà em rẻ người!”

Chu Dịch nghe được Tôn lão bản, trong mắt hiện lên tàn nhẫn, một cái mục đích khác khi hắn về nhà thăm người thân chính là báo thù.

Năm đó Tôn lão bản hoành hành trong thôn, lũ chó trong nhà không thiếu cắn Chu Dịch, không ngờ cha đã báo thù, còn đoạt thổ địa của Tôn gia.

“Cha ta lấy đâu ra năng lực lớn như thế?”

“Còn không phải dựa vào uy danh của Dịch công công ngài!”

Lương Bá khom lưng dẫu ít, muốn học theo tư thế thân sĩ khen tặng người, ngạnh sinh sinh học thành cuộc đất: “Năm trước, ngài thành trong cung đại nhân vật, Huyện thái gia tự mình tới trong thôn, mời Chu lão đệ dọn đi huyện thành.”

“Bên kia chuẩn bị xong tòa nhà lớn, đã mua mấy chục cái nô bộc, nghe nói Chu lão đệ bị Tôn lão bản khi dễ, cùng ngày liền đem cả nhà hắn bắt vào nhà tù.....”

Lương Bá giảng thuật sinh động như thật, mặt mày hớn hở: “Quan hệ của ta cùng Chu lão đệ tốt, chẳng những phân đồng ruộng, còn thành thôn chính, quản chuyện thu thuế trong thôn.”

“Chịu Chu lão đệ ủy thác, rảnh rồi liền tới nhà cũ đi dạo, miễn cho có kẻ cắp phá hủy phong thủy!”

Chu Dịch hỏi: “Chu gia dọn đi huyện thành nơi nào?”

“Thành đông, Chu gia đại viện.”

Lương bá nói: “Đi huyện thành hỏi thăm đều biết, nghe nói có một cái phố cửa hàng thu thuê, ngày thường sinh hoạt có thể so với Hoàng Thượng!”

Chu Dịch ánh mắt lạnh lùng, chân khí vận chuyển, thân hình nhảy lên biến mất không thấy.

.....

Vạn Niên Huyện.

Đông phú tây bản.

Chu gia đại viện ở người giàu có khu, ước chừng chiếm cứ hơn mười mẫu, có thể nói đệ nhất biệt thự cao cấp.

Chu Dịch đánh giá cửa, độ cao ít nhất một trượng sáu, khoảng cách quy chế pháp luật của quốc gia là “Thiên tử chín trượng” không xa.

Trên bảng hiệu hai cái chữ triện thiếp vàng: Chu phủ!

“Đây là muốn nô gia bị tru di cửu tộc hay sao!”

Chu Dịch sắc mặt càng thêm âm trầm, sân to cũng liền thôi, chữ “Phủ” lại không phải người bình thường có thể sử dụng, huân quý ít nhất tổ tiên bá tước, chức quan ít nhất tổ tiên tam phẩm quan to.

Du chế chi tội, có thể lớn có thể nhỏ.

Thời điểm bình thường không trị tội, thời điểm máu chốt đủ để tru di cửu tộc!

Chu Dịch cất bước tiến lên, vừa đến ngoài ba trượng trước cửa, hộ viện đứng ở cửa đã lạnh giọng hô quát.

“Từ đâu ra không có mắt.....”

Lời còn chưa dứt hộ viện đã bay ngược đi ra ngoài, đánh vào trên cửa ầm vang một tiếng, miệng phun máu tươi hôn mê qua đi.

Còn lại mấy cái hộ viện sợ tới mức kinh thanh thét chói tai, tè ra quần tứ tán thoát đi, vốn chính là mấy hán tử vô lại nhàn rỗi trên đường, làm sao thật sự đi giữ nhà hộ viện.

Chu Dịch đẩy cửa đi vào, nhìn đến mấy cái hán tử cầm đao múa gậy, nghe tiếng mà đến.

Cầm đầu hán tử chơi bộ chiêu số, còn không có tới kịp hỏi chuyện, chỉ cảm thấy ngực đau nhức, cúi đầu xem ngực chỗ phá cái lỗ thủng.

“Hô hô hô.....”

Thống lĩnh thân chết, còn lại như chim muông tán đi.

Chu Dịch chậm rì rì xuyên qua mấy chỗ ngạch cửa, đi vào đại viện hậu trạch, xa xa trông thấy một đám người co cụm ở chính đường.

Ở giữa là một lão hán cầm y, bên trái ngồi một phụ nhân vừa trắng vừa béo, bên phải là mấy cái quần áo hoa lệ nữ tử, nơm nớp lo sợ nhìn bên ngoài người tới.

Cẩn thận phân biệt hồi lâu, mới nhận ra lão hán cùng phụ nhân đúng là cha mẹ.

Trong lòng hoài niệm, thương cảm sớm đã tan hết, Chu Dịch chân khí vận chuyển bài trừ vài giọt nước mắt, quỳ gối ngoài cửa nói.

“Hài nhi Chu Dịch, bái kiến cha, nương!”

“Chu Dịch.....”

Chu phụ nao nao, cẩn thận phân biệt trong viện đầu tóc hoa râm lão giả, mơ hồ cùng trong trí nhớ có chút tương tự, thử thăm dò kêu một tiếng: “Nhị Oa Tử?”

“Ai.”

Chu Dịch nhẹ giọng đáp ứng, đây là hãn nhũ danh, hốt hoảng mười năm chưa nghe qua.

“Thật là Nhị Oa Tử!”

Chu phụ tức khắc mặt lộ vẻ vui mừng, đẩy ra tả hữu chạy ra đi, ở Chu Dịch trước người ba bước ngoại chột dừng lại, có chứa vài phần sợ hãi hỏi: “Có cần phải dập đầu không?”

Chu Dịch lắc đầu nói: “Ta là nhi tử của ngài, nên dập đầu cho ngài.”

“Không cần không cần.”

Chu phụ trải qua ngừng ngắt này cũng không có tâm tư ôm, vội vàng thúc giục nô bộc trong nhà.

“Đi nói cho nhà bếp, bãi yến, bãi yến!”

“Đi huyện nha thông tri Đại Lang, đệ đệ hấn đã trở lại.....”

Chu gia đại viện trên trăm nô bộc, nghe nói Dịch công công trong truyền thuyết trở về, trong lòng sợ hãi biến mất, một đám đi đường đều mang theo gió, cùng người ta nói lời nói khi thẳng thắn sống lưng.

Đến nỗi kia hai cái hộ viện chết thảm kia đương nhiên là không người hỏi thăm, đã có người rửa sạch sẽ mặt đất.

Chấn đường của Dịch công công, chết là xứng đáng!

“Nhị Oa Tử, mau tiến vào.”

Chu phụ lôi kéo Chu Dịch vào nhà, ngồi xuống vị trí ở giữa, chính mình thì bồi ngồi một bên.

Đôi tay to mọng của Chu mẫu chống nạnh, đứng tại phía sau Chu phụ, mắt lạnh đảo qua mặt khác nữ tử, hận không thể xé nát miệng của những tiểu hồ ly tinh này.

Chu Dịch ở trong cung xem quen rồi ánh mắt, trong nhà những chuyện này, không cần phải nói cũng đoán thất thất bát bát, cố ý hỏi.

“Cha, vài vị này là ai, sao ta chưa thấy qua?”

“Các nàng à.....”

Chu phụ sắc mặt ửng đỏ, nói: “Ta xem Chu gia hương khói đơn bạc, liền lại cưới mấy cái thiếp, sinh nhi dưỡng nữ, Nhị Oa Tử gọi di nương là được.”

Chương 763: Son phần có độc.

Chu Dịch hơi hơi gật đầu, đứng dậy nâng Chu mẫu ngồi ở bên trái, quan tâm nói.

“Nương, trong cung điện ngự y nói, người béo đối trái tim không tốt, ngươi cần phải chú ý ẩm thực!”

“Ai ai ai.”

Chu mẫu kích động nói năng lộn xộn, chỉ cảm thấy đứa con thứ hai mười năm này không thấy so với trượng phu trong nhà, đại nhi tử tốt hơn gấp mười lần gấp trăm lần, về sau ở trong nhà có dựa vào.

Ai còn dám nói bậy bạ, như thường bán đi!

Dăm ba câu của Chu Dịch đã mượn sức mẫu thân, cô lập phụ thân, vô thanh vô tức bắt được quyền to trong nhà.

Thủ đoạn như vậy có thể so nháo đến gà bay chó sủa, cuối cùng lấy thế áp người cao minh nhiều!

Đang lúc phẩm trà nói chuyện.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn đến hai gã nam tử, song song đi vào hậu trạch.

Hình dáng của khuôn mặt người tuổi trẻ kia trông khá quen, hẳn là ca ca trong nhà, một cái khác là trung niên râu dê, nhìn thấy Chu Dịch hai mắt tỏa ánh sáng, lại là đối với Chu phụ đập đầu bái lễ.

“Hài nhi bái kiến cha nuôi!”

“Mau đứng lên mau đứng lên.”

Chu phụ vội vàng tiến lên, đem nam tử nâng lên, giới thiệu nói: “Nhị Oa Tử, đây là con nuôi ta nhận, Vạn Niên Huyện huyện lệnh Điền Húc.”

Chu Dịch buông chén trà, cũng không đứng dậy, cười như không cười nói.

“Hóa ra là Điền ca ca, nô gia ở lâu trong cung, không thể kịp thời bái kiến, nhưng xem như mặt lễ nghi.”

“Không dám nhận không dám nhận!”

Điền Húc khom người nói: “Dịch công công là Đề Đốc của hai Giám, quan cư tam phẩm, dựa theo quốc triều lễ nghi, hạ quan phải chủ động bái kiến.”

Chu Dịch âm trầm trầm nói: “Điền ca ca thế mà còn hiểu biết lễ nghi? Quy chế này của Chu phủ, người biết thì là nô gia cha mẹ, không biết còn tưởng rằng hoàng thân quốc thích đâu!”

“Đại nhân thứ tội.”

Điền Húc sợ tới mức thành thịch quỳ xuống, run rẩy nói: “Phủ này có lịch sử lâu đời, vốn là chỗ ở cũ của Vương thượng thư tiền triều, sau khi Vương đại nhân từ quan về quê, đem nơi này giao cho người môi giới gửi bán.”

“Bản quan đem phủ mua lại, đưa cho cha nuôi, trong lúc vội vàng không có thể dọn dẹp nơi du chế, quỳ cầu xin đại nhân khoan thứ!”

“Thì ra là thế.”

Chu Dịch gật đầu nói: “Đã sự ra có nguyên nhân, nô gia cũng không tiện truy cứu, Điền đại nhân đứng lên đi, cùng nhau ăn cái cơm xoàng!”

“Bái tạ đại nhân.”

Điền Húc từ kinh chuyển hỉ, cung kính ngồi ở phía dưới Chu phủ, đoạt việc của nô bộc, tự mình châm trà đổ nước.

Chu Dịch nhìn về phía huynh trưởng Chu Hùng đứng ngồi không yên, hỏi: “Ca ca ở nhà môn làm chuyện gì sai sao?”

Chu Hùng vội vàng trả lời nói: “Đại ca để ta đi làm điền lại, nhưng mà ta không biết chữ, không nhận ra luật mục, đơn kiện, cũng không dám tra án xử án lung tung, chủ động điều đi làm huyện lao tư ngục.”

Tư ngục chỉ chức, chỉ thiên lao có phẩm cấp, phủ nha huyện nha nhà tù vẫn là tư lại.

Chu Dịch cười khen nói: “Không tồi, ta phải có tự mình hiểu lý, trong phòng giam chật béo nhiều phiền toái ít, ca ca an tâm làm việc là được.”

Điền Húc thấy Dịch công công có tươi cười, vội vàng mặt dày thỉnh công nói.

“Đại nhân, nhị đệ tư ngục chỉ chức chỉ có thực quyền, không vào tư lại danh lục, tương lai chất nhi chất tôn còn có thể đọc sách khoa cử.”

“Tốt lắm, tốt lắm.”

Chu Dịch đối với việc đọc sách rất là duy trì, đọc sách không nhất định là vì khoa cử khảo thí, mà là học được trong đó đạo lý, có thể phân biệt ra cái gia hỏa nào đang nói hươu nói vượn.

“Yên tâm mà đọc sách, nô gia ở trong cung trông chừng, nói không chừng Chu gia có thể ra cái tiến sĩ!”

Khi nói chuyện, Chu Dịch nhìn về phía những cái tiêu thiếp đồ của Chu phụ.

“Các người cũng phải đọc xúc nhi tử, chỉ cần có bản lĩnh đọc sách, nô gia có rất nhiều thủ đoạn lót đường.”

Trước vẽ bánh nướng lớn, đến lúc đó quản hay không lại nói.

Mấy cái tiêu thiếp nghe vậy, vội vàng quỳ xuống dập đầu bái tạ, đem người vừa tới không lâu như Chu Dịch còn xem trọng hơn so với Chu phụ.

Trong lúc mọi người trò chuyện, yến hội chuẩn bị tốt.

Trong bữa tiệc không chỉ có người của Chu gia, còn có quan viên nha môn tiến đến tiếp khách, huyện trung sĩ thân, đại tộc, chút nào không thềm để ý thân phận thái giám của Chu Dịch, rất nguyên ý cùng hấn kết giao.

Trong bữa tiệc.

Chu Dịch rượu đến ly khô, lại liên tục nâng chén.

Mọi người thấy Dịch công công nể tình như vậy, càng là rộng mở mà uống, vẫn luôn uống đến giờ Tý mới kết thúc.

Lúc này Chu Dịch đã say không còn biết gì, từ mấy cái nô bộc nâng về phòng, đã có tỳ nữ ấm xong giường đệm, tỉ mỉ hầu hạ càng dễ đi vào giấc ngủ.

Giờ sửu.

Chu Dịch đột nhiên mở hai mắt, phát tay điểm huyết đạo của thị nữ, thân ảnh ở trong phòng biến mất không thấy.

Hôm sau.

Lại là đại bãi yến hội.

Ngày hôm qua đã liên lạc qua cảm tình, hôm nay bãi yến là thu chỗ tốt, Vạn Niên Huyện có tên có họ người đều chuẩn bị hậu lễ, cung phụng cho Dịch công công.

Chu Dịch ai đến cũng không cự tuyệt, đồng ruộng phòng ốc cửa hàng toàn bộ nhận lấy, còn trần trụi ám chỉ nói.

“Những thứ này nô gia sờ không tới xem không được, vẫn là vàng khiến người thích!”

Ngày thứ ba.

Mọi người lại đưa tới rất nhiều đồ bằng vàng, chén vàng chiếc đĩa vàng phật Di Lặc vàng Bồ Tát vàng các loại, ước chừng bỏ vào một cái rương lớn.

Chu Dịch cảm thấy mỹ mãn, nằm ở trong viện từng cái thưởng thức, thường thường phát ra cười quái dị.

“Khắc khắc khắc!”

Đám mật thám âm thầm nhìn trộm đối hành vi này đã tập mãi thành thói quen, thái giám trong cung đều tham lam như thế!

.....

Hoàng Chính hai năm.

Tháng bảy.

Chính Thống Đế đi đến Dao Hoa cung.

Hiền Quý phi tử mi trang điểm, cẩn thận hầu hạ, kết quả sự tình làm được một nửa.

Chính Thống Đế hôn mê bất tỉnh, sau khi ngự y cẩn thận chẩn trị, biết được không phải thân thể suy yếu, mà là son phấn có độc!

.....

Chương 764: Son phần có độc (2)

Tri Điện Giám.

Chu Dịch đang chậm rì rì phẩm trà.

Viên công công xông tới, vội vã thúc giục.

“Bệ hạ triệu kiến, sự tình khẩn cấp, Dịch công công mau chút đi.”

Hai người thúc giục chân khí, ở trong cung bay vút, rất nhanh đã tới Dưỡng Tâm Điện.

Tiến vào trong điện.

Chu Dịch ba quỳ chín lạy hô to vạn tuế, yên tĩnh chờ bệ hạ nói tiếp, kết quả không có bất luận cái động tĩnh gì.

Chính Thống Đế kinh giận chưa tiêu, sắc mặt xanh mét, lạnh lùng nói.

“Trẫm đem trong cung an nguy giao cho ngươi, tới hôm qua thế mà bị người đầu độc, ngươi cô phụ trẫm tín nhiệm như thế sao?”

“Đầu độc!”

Chu Dịch hoảng sợ ngẩng đầu, sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, ngay sau đó thịch thịch thịch dập đầu: “Bệ hạ, nô tài đáng chết, nô tài đáng chết.....”

Chính Thống Đế cẩn thận đánh giá Chu Dịch, biểu tình không giống nguy trang, lửa giận trong lòng thoáng tiêu giảm.

Tri Điện Giám hộ vệ trong cung, nếu như Chu Dịch có dị tâm, thậm chí có thể liên thủ hoàng tử ngoài cung, làm việc đại nghịch bất đạo.

Đương nhiên, trong Tri Điện Giám tất nhiên sẽ có nhãn tuyến của Chính Thống Đế, thậm chí những cái lão thái giám đó, trong đám con nuôi thì có người trong lén lút hướng bệ hạ truyền lại tin tức.

“Đứng lên đi.”

Chính Thống Đế vẫy vẫy tay, nói: “Việc này giao cho người đi tra, ba ngày, vô luận là người hạ độc vẫn là người phía sau màn, đều cần thiết có kết quả!”

Chu Dịch kiềm chế trong lòng vui mừng, sợ hãi lại cảm kích nói.

“Bái tạ bệ hạ long ân!”

Điện Dưỡng Tâm.

Chu Dịch khom người kui ra ngoài.

Chính Thống Đế nhìn thân ảnh biến mất kia, đột nhiên dò hỏi Viên công công hầu hạ bên cạnh.

“Tiểu Viên Tử, ngày cống phẩm vào cung, vừa lúc ở ngoài thăm người thân, người nói xem có phải hắc bỏ thuốc độc hay không?”

Viên công công hoảng sợ biến sắc, suy nghĩ thay đổi rất nhanh, cân nhắc xem lúc này nên nói như thế nào.

Rốt cuộc có phải Chu Dịch hạ độc hay không không quan trọng, quan trọng là phải trả lời hợp với ý của bệ hạ, nói sai sẽ đánh mất thánh quyền.

Chỉ suy nghĩ ba giây, Viên công công đã có đáp án, thê giọng nói.

“Bệ hạ, ta cho rằng Dịch công công có hiềm nghi nhất định, chỉ cần là người có khả năng nguy hại đến bệ hạ, thà giết lầm còn hơn bỏ sót.”

Chính Thống Đế gật đầu, rất vừa lòng với câu trả lời này.

Tối hôm qua trúng độc hôn mê nửa canh giờ, cho dù ngự y đảm bảo nhiều lần không có hậu hoạn gì, nhưng lúc này nhớ lại vẫn còn sợ hãi.

Nghiệp lớn trong lòng chưa hoàn thành đã thua dưới mưu ma chước quỷ, thật sự chết không nhắm mắt.

Lúc này.

Công công gác ngoài cửa bẩm báo: “Bệ hạ, Kỷ chỉ huy sứ Trần Phủ Tư cầu kiến.”

Chính Thống Đế nói: “Bảo hắn lặn vào đây.”

Kỷ Nhạc cuộn tròn trên mặt đất lăn lộn vào trong giống như bóng cao su, đến trước mặt Chính Thống Đế thì ba quỳ chín lạy: “Bệ hạ bị chấn kinh, thần đáng chết vạn lần.”

Án Yên Chi đến từ cổng phẩm ngoài cung, tìm căn nguyên nguồn gốc không liên quan gì đến Chu Dịch, trách nhiệm thuộc về bộ môn của Trấn Phủ Tư.

Chính Thống Đế lạnh lùng nói: “Đã điều tra xong chưa?”

Kỷ Nhạc dâng lên tấu chương, nói: “Bệ hạ, đây là tất cả hành trình sau khi ra cung của Dịch công công, không ai dám thả lỏng giám thị hắn.”

Chính Thống Đế nhanh chóng lật xem, đáy lòng thở phào nhẹ nhõm, ngoài miệng quát lớn.

“Một nội thị nhỏ nhỏ trong cung nhưng quan lại địa phương lại nịnh bợ như vậy, không có khí khái của người đọc sách. Hắn về nhà thăm người thân hay đi cướp đoạt, không ra thể thống gì.”

Đọc thấy Chu Dịch quát mắng Điền huyện lệnh, yêu cầu chỉnh đốn và cải cách du chế, Chính Thống Đế rất vừa lòng.

Tiểu Dịch Tử chỉ hơi tham chút nhưng lại biết tôn ti, trung tâm đáng khen.

Kỷ Nhạc dò hỏi: “Bệ hạ, có cần điều tra án tham ô của Dịch công công hay không?”

Chu Dịch là một trong các nội thị có quyền thế nhất trong cung, hai tư đấu tranh gay gắt đã lâu nên cũng trở thành trọng điểm theo dõi của mật thám, cho nên hôm nay mới có thể nhanh chóng dâng lên chứng cứ tham ô như vậy.

Chính Thống Đế liếc nhìn Kỷ Nhạc, hai tư đấu tranh là chuyện tốt, nhưng nếu vậy mà chậm trễ việc điều tra án Yên Chi thì đầu óc lại không đủ linh hoạt.

Dù sao cũng là vôi vàng lên ngôi, bí mật mang theo người bên cạnh không đủ, Kỷ Nhạc có thừa trung tâm nhưng năng lực lại không đủ.

“Xóa bỏ công danh của Điền Húc, giao cho Hình Bộ phán quyết.”

Chính Thống Đế nói: “Thu hồi nhà cửa, ruộng đất của Chu gia, chuyển Chu Dịch đến làm quản doanh ở thiên lao.”

Đáy mắt của Viên công công hiện lên sự ghen ghét, rõ ràng chứng cứ tham ô vô cùng xác thực như vậy nhưng không những không làm Chu Dịch mất đi thánh quyền, ngược lại còn thăng chức quan.

Quản doanh thiên lai, đó là chức quan vào phẩm, so với tư thì khác nhau như trời với đất.

Mặc dù Kỷ Nhạc phản ứng chậm, hiện tại cũng lấy lại tinh thần, bệ hạ yêu cầu Chu Dịch làm việc, tạm thời không động đến hắn.

“Thần tuân chỉ!”

.....

Trị Điện Giam.

Lão thái giám và các con nuôi hội tụ lại.

Chu Dịch ngồi ngay ngắn ở đầu, mỉm cười phẩm trà, nghe mọi người nghị luận nên bắt lấy Ngự Dụng Giam như thế nào.

Thân tộc của Triệu công công vị nghi ngờ có liên quan đến án Yên Chi, chắc chắn sẽ bị xét nhà diệt tộc, yêu cầu cần thận phân chia là những cống phẩm kia.

Chỉ cần làm buôn bán về mảng cống phẩm đều có chỗ dựa lớn trong triều đình.

Những người có thể xét nhà phải giữ lại, đây là một vấn đề khó giải quyết.

Còn những thương nhân không có chỗ dựa không nằm tổng phạm vi thảo luận lần này, đã chủ động xét nhà lưu đầy, uy nghiêm của bệ hạ không thể xúc phạm.

Có một câu nói của Viên công công rất đúng, thù giết lẫn còn hơn bỏ sót.

“Đại nhân, cống phẩm trong cung có rất nhiều loại, chúng ta ở đây thảo luận ba ngày ba đêm cũng không rõ đó là nhà ai.”

Chương 765: Trung tâm đáng khen.

Ôn Điện Bộ nói: “Hơn nữa chúng ta ở lâu trong cung, không có con đường tin tức ở bên ngoài. Nhờ may sai chỗ nào chọc phải vị vương gia nào đó, tương đương tự nhiên kết thù.”

Chu Dịch gật đầu, đây cũng là điều mà hắn lo lắng, cũng không thể vì làm việc cho bệ hạ mà kết thù.

“Tiên sinh có diệu pháp gì không?”

“So với việc đi tra xét từng nhà, không bằng truyền tin tức ra trước, làm chỗ dựa của những thương nhân buôn bán cống phẩm đưa thư tay cho chúng ta.”

Ôn Điện Bộ nói: “Chỉ là gửi thư tay, cũng sẽ không oán lên đầu chúng ta.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Chu Dịch liên tục gật đầu, Ôn Điện Bộ đúng là cáo già xảo quyệt, ra lệnh nói: “Cho người cầm danh thiếp của Trị Điện Giam, truyền lời cho từng nhà, trong vòng hai ngày không gửi thư tay sẽ xét nhà.”

“Cha nuôi/đại nhân anh minh.”

Các nội thị nịnh nọt vài câu sau đó giải tán.

Chuyện cầm danh thiếp trong cung đi truyền lời là một công việc béo bở, không quan tâm có chỗ dựa hay không đều sẽ biểu bạc.

Chu Dịch dẫn hai mươi mười mấy nội thị hoàng hành ngang ngược đi về phía Ngự Dụng Giam.

Được nửa đường thì gặp được phượng giá của Hoàng Hậu nương nương, lập tức cụp mi rũ mắt, tựa ven tường quỳ xuống.

Chu Dịch yên lặng chờ quý nhân đi qua, không ngờ phượng giá ngừng ở trước mặt.

Giọng nói lạnh nhạt của Hoàng Hậu vang lên: “Ngươi là Tiểu Dịch Tử?”

“Bẩm nương nương, là nô tài.”

Đột nhiên Chu Dịch giật mình, hắn cảm nhận được hơi thở mãnh liệt như lửa bao phủ trên đầu, giống như có thể rơi xuống đánh vỡ đầu hắn bất cứ lúc nào.

Hoàng Hậu nói: “Không tồi, sau này gần gũi nhiều với Ngự Nhi.”

“Nô tài tuân chỉ.”

Chu Dịch liên tục dập đầu, sợ biểu hiện không tốt chọc Hoàng Hậu tức giận ra tay, vậy tất cả âm mưu tính kế cho đến vinh hoa phú quý đều tiêu tan.

Phượng giá tiếp tục đi về phía trước, đi đến chỗ ngoặt thì biến mất không thấy bóng dáng.

Một lúc sau.

Chu Dịch mới đứng dậy, sống lưng đỏ mồ hôi ướt đầm đìa, cẩn thận cân nhắc mỗi một chữ của Hoàng Hậu.

Con nuôi bên cạnh hỏi: “Cha nuôi, chúng ta có còn đi đến Ngự Dụng Giám bắt Triệu công công không?”

“Triệu công công... Triệu!”

Hai mắt Chu Dịch sáng rực, giống như bắt được thứ gì đó.

Triệu là quốc họ, rất nhiều lưu dân mất đi hộ tịch, khi đi đến địa giới đăng báo tên họ cố ý sửa thành họ Triệu, năm rộng tháng dài trở thành họ lớn nhất nước.

“Liệu có phải họ Triệu này của Triệu công công không phải họ giả mà thật sự là hoàng tộc xuống dốc hay không?”

Chu Dịch lập tức dập tắt ý nghĩ giết chín tộc của Triệu công công, cho dù là hoàng tộc dòng bên, ngược dòng lên ba đời trên, khả năng cao sẽ liên lụy đến vị vương gia kia.

“Bằng không tại sao Hoàng Hậu lại nhắc nhở ta, làm ta đứng về phía người, thời gian có chút sớm...”

Chu Dịch sai bảo con nuôi: “Ngươi đi dò hỏi xem Hoàng Hậu nương nương là người ở đâu, về sau chúng ta phải hiếu kính người cho cẩn thận.”

Hoàng Hậu ở thâm chung, mỗi một hành động đều quá mức chú ý, muốn lấy lòng thì phải bắt đầu từ nhà mẹ đẻ.

Con nuôi cúi người vâng lệnh đi dò hỏi nội trị làm ở Khôn Ninh Cung.

“Đi, chúng ta đi gặp Triệu công công.”

Chu Dịch cũng mặc kệ Triệu công công có phải hoàng tộc hay không, dám có gan bỏ độc vào trong cống phẩm, cho dù bệ hạ là cha hấn hay con của hấn cũng phải kéo ra ngoài chém đầu.

Một lúc sau.

Nội thị lấp kín cửa ra vào ở Ngự Dụng Giam.

Chu Dịch mỉm cười đi vào, nhìn Triệu công công đang thông thả uống trà, ngửi mùi thơm của nước trà, nói.

“Hôm nay không uống ngự trà cống phẩm nữa hả?”

“Người xưa nói chỉ có đàn bà và tiểu nhân là khó ở chung!”

Triệu công công phẩm trà, nhìn bộ dáng đắc ý của Chu Dịch giống như đang thưởng thức xiếc khi.

“Bây giờ xem ra người xưa nói không đúng, tiểu nhân và nữ tử không âm u xảo quyết bằng thái giám.”

Đáy mắt của Chu Dịch hiện lên sự lạnh lẽo, ngồi đối diện với Triệu công công, ngoài cười nhưng trong không cười, nói.

“Nhà ta cảm ơn Triệu công công tặng trà, hôm nay chỉ chờ người uống xong, chỉ cần khai thật ra, nhà ta đảm bảo con nôi dôi của tộc người.”

Triệu công công hơi ngạc nhiên, còn tưởng rằng con át chủ bài giữ mạng cuối cùng bị người nhìn thấu.

“Sau đời Cảnh Vương, gia đạo nhà chúng ta sa sút, bắt đắ dĩ làm nô làm tì. Từ ngày vào cung đến giờ, chưa bao giờ ta nói với người khác về gia thế, sao Dịch công công lại biết được?”

“Chúng ta tự có con đường của mình.”

Chu Dịch bình tĩnh, Cảnh Vương rất nổi tiếng ở triều Quốc Khánh, có thể ngược dòng từ thời Thái Tổ, người sáng lập đất nước.

Triệu công công lấy ra một chiếc sổ con từ trong cổ tay áo, nói: “Người đã thăm dò rõ chi tiết gia cảnh của ta, cũng đừng đi tìm kim bài tổ tiên, đây là danh sách thương nhân Ngự Dụng Giam.”

Chu Dịch vội vàng lật xem, bên trên ghi chép kỹ càng tỉ mỉ lai lịch thương nhân công phẩm và chỗ dựa phía sau, thậm chí bọn họ và chỗ dựa thân đến mức nào.

Sổ sách dày khoảng một đốt ngón tay, vô số các mục công phẩm, gần như đều liên quan đến các quan to trên triều đình.

“Sổ sách này...”

Hai mắt Chu Dịch đỏ bừng, nắm giữ sổ sách này tương đương hẳn đang nắm giữ chứng cứ phạm tội của các quan to triều đình, có thể áp chế đối phương làm việc bất cứ lúc nào.

Bây giờ Chu Dịch kiêm cả hai giam, rất có quyền thế ở trong cung, nhưng xuất thân quá thấp nên không có căn cơ gì ở ngoài cung.

Cầm sổ sách này rất dễ dàng có thể lấp đầy khuyết điểm, cung vua ngoài cung quyền thế ngập trời.

Đột nhiên.

Chu Dịch nhớ đến lời cảnh cáo của lão Lộc, “cẩn thận”, “giới tham” giống như một chậu nước lạnh đổ xuống đầu, trong tay vận chuyển chân khí, dập nát sổ sách thành bụi.

“Hừ, đã chết đến nơi rồi còn dám yêu ngôn hoặc chúng hãm hại quan to triều đình.”

Chương 766: Tam Giám Đề Độc.

Triệu công công nao nao, cuối cùng nhìn Chu Dịch với ánh mắt tán thưởng: “Thảo nào ta thua trong tay ngươi, quả nhiên không giống người bình thường.”

Trong lúc nói chuyện thất khiểu đổ máu mà chết.

Chu Dịch sợ hãi liên tục lùi về sau, ra lệnh nội thị tiến lên tra xét, thì ra trong nước trà có độc.

“Tất cả mọi người bắt lấy cẩn thận lục soát nhà cho ta.”

Một lúc sau.

Nội thị tìm được một kim bài miễn tử ở dưới giường Triệu công công, bên trên có ghi lai lịch của kim bài.

Vì chiến công hiển hách của Cảnh Vương, Thái Tổ đã phát bằng chứng này có thể miễn mọi tội lớn ngoài tạo phản!

.....

Ba ngày sau.

Điện Dưỡng Tâm.

“Bẩm bệ hạ, thần đã điều tra rõ án Yên Chi, người liên quan đến vụ án đã bị nội thị cầm thẻ bài của Trị Điện Giam bắt giữ.”

Chu Dịch quỳ gối trong điện, hai tay dâng lên tấu chương.

Viên công công đi đến cầm lấy tấu chương, liếc nhìn Chu Dịch một cái, trong ba ngày này trong cung ngoài cùng có động tĩnh rất lớn, cửa chợ cũng chém đầu suốt ba ngày.

Còn có hơn một ngàn người bị áp giải đến kinh thành, đều lấy tội mưu nghịch, tham ô xét nhà chém đầu.

Lúc trước cảnh cáo Trị Điện Giam, gió lốc còn chỉ ở trong cung, sau Yên Chi án, từ cung vua đến ngoài đình, không ai không biết đến Dịch công công tàn nhẫn độc ác.

Chính Thống Đế tiếp nhận tấu chương, liếc nhìn vài cái, hẳn đã biết trước mọi chuyện trong qua Trấn Phủ Ty.

Dựa theo tấu chương của Trần Phủ Ty, hậu duệ của Cảnh Vương không cam lòng xuống dốc, liên thủ với một hoàng tử, ý đồ làm chuyện xấu.

Trong tấu chương, Chu Dịch không dám nói quá rõ như vậy, chỉ nói qua thân phận của Triệu công công, lại dâng lên kim bài miễn tử, sửa tru di chín tộc thành lưu đầy Bắc Cương.

Chính Thống Đế nhanh chóng lật danh sách án, hẳn không để ý chết bao nhiêu người, trực tiếp nhìn về phía đồ đoạt được khi xét nhà.

1500 vạn lượng!

“Làm rất tốt.”

Chính Thống Đế hơi gật đầu, nhiều ngân lượng như vậy đủ cho đại quân sử dụng, còn có thể thừa hai ba trăm vạn lượng sửa chữa cung điện.

“Trẫm nghe nói không ít người đưa sọt cho người?”

“Bệ hạ, nô tỳ sợ hãi.”

Chu Dịch liên tục dập đầu, nói: “Nô tỳ cẩn tuân luật pháp quốc triều, không tiếp xúc với ngoại thần, một sọt nô tỳ cũng chưa nhận, tất cả đều từ chối ở ngoài cửa.”

Trải qua sự dụ hoặc của sổ sách, Chu Dịch bừng tỉnh hiểu ra,

Căn cơ của sự tín nhiệm của Chính Thống Đế, chỉ sợ vũ lực đứng thứ hai, không hề căn cơ mới đứng đầu.

Một khi mượn án Yên Chi câu kết với ngoại thần, sợ rằng lập tức sẽ mất đi thánh quyền, thậm chí có khả năng nguy hiểm đến tính mạng, cho nên không dám thu sọt của bất kỳ kẻ nào.

Đương nhiên Chu Dịch biết ai đưa sọt, đồng thời thương nhân đó cũng nằm ngoài phạm vi xét nhà.

Chính Thống Đế khịt mũi, nói: “Có công sẽ có thưởng, từ nay người từ là Đề Đốc giám thị Ngự Dụng Giam, sau này làm việc cho tốt.”

“Cảm tạ bệ hạ, bệ hạ vạn tuế...”

Chu Dịch vô cùng vui mừng, mọi chuyện thuận lợi hơn trong dự tính, còn tưởng rằng phải nâng đỡ một con rối đi Ngự Dụng

Giam.

“Lui xuống đi.”

Chính Thống Đế vẫy tay, Chu Dịch vui vẻ rời đi, quay đầu nhìn về phía Viên công công đang đen mặt.

“Tiểu Viên Tử, ngươi thấy sao?”

“Bệ hạ, tam giam Đề Độc, quốc triều chưa từng có chuyện này.”

“Hộ vệ chưởng quản Trị Điện Giam, ra vào Ngự Dụng Giam, quản lý nội khổ Đô Tri Giam, Dịch công công có quyền lực mạnh hơn Đề Độc.”

Địa vị của mười hai Đề Độc Ty tôn quý, lại không thể trực tiếp can thiệp Đề Độc các Ty khác, một khi trên dưới có dị nghị, cần đăng báo để bệ hạ quyết đoán.

“Những việc trăm làm cũng là những gì tiền triều không có.”

Chính Thống Đế chậm rãi nói: “Trăm yêu cầu một người cầm đao, Tiểu Dịch Tử rất thích hợp, chỉ cần trung tâm làm việc, vì người dân Quốc Khánh, cho hắn một chút quyền thế không là gì cả.”

“Bệ hạ anh minh.”

Trong mắt Viên công công hiện lên sự vui sướng, đã đoán trước được kết cục của Chu Dịch, tương lai sẽ bị đẩy ra để dẹp yên lửa giận của nhiều người.

.....

Trị Điện Giam.

Chu Dịch nhìn chăm chăm ba kim ấn trên bàn, trong mắt hiện lên sự nghi ngờ.

“Quá thuận lợi, bệ hạ dễ dàng để ta làm Đề Độc tam giam, cũng không sợ xảy ra chuyện?”

“Về trung tâm, bối cảnh, ta đều không hợp yêu cầu, so với đám lão nhân trong cung, ưu thế duy nhất của ta là... Dám giết người, dám xét nhà!”

Nghĩ đến đây, Chu Dịch loáng thoáng bệ hạ muốn chính mình làm cái gì.

“Một thanh đao giết người, nhưng trên đời này làm gì có đao vĩnh viễn?”

Lúc này.

Con nuôi vội vã đi vào, nhỏ giọng bẩm báo: “Cha nuôi, cuối cùng cũng tra được nhà mẹ đẻ của Hoàng Hậu.”

“Nói.”

Chu Dịch dừng suy nghĩ, trong lòng đã dần hướng về phía Hoàng Hậu, chính mình có thể làm đao, nhưng không nghĩ ngày nào đó trở thành người bình ổn lửa giận của dân.

“Không ngờ nương nương là nữ tử giang hồ...”

Con nuôi nói: “Nghe đồn lúc tiên hoàng còn ở, bệ hạ bị hạch tội, trên đường lưu đày đến Bắc Cương bị sơn tặc cướp bóc, một mình Hoàng Hậu nương nương cầm kiếm cứu cả nhà bệ hạ.”

“Hử?”

Chu Dịch nhướng mày, vô thức phủ định lời đồn này, trong Quốc Khánh sao có thể có sơn tặc, dám có gan tấn công cấm quân áp giải hoàng thái tôn.

“Cũng không phải không có khả năng, có lẽ do vài vị hoàng tử diệt trừ hậu hoạn.”

“Nhưng ta chưa bao giờ tin tưởng vào anh hùng cứu mỹ nhân, suy luận đáp án dựa theo lời của lão Lộc, ai có được lợi ích thì người đó phục trách...”

Chu Dịch lập tức nhận định sơn tặc bắt cướp là kế hoạch của Hoàng Hậu, cho dù không có chứng cứ gì cả.

“Thảo nào Hoàng Hậu nương nương vội vàng làm ta đứng về phía mình, sợ rằng bệ hạ cũng không tin, hoặc nói cách khác không thèm để ý ân cứu mạng, đã sinh ra đề phòng nghi ngờ với người bên gối!”

Chương 767: Giết gà dọa khỉ.

“Nhưng phần thắng của Hoàng Hậu nương nương không cao...”

Chu Dịch đoán được bệ hạ lấy chính mình làm dao nên tâm lý sẽ hướng về phía Hoàng Hậu, nhưng cũng sẽ không thật sự hận thù tạo phản.

Trên đời này người muốn làm dao cho bệ hạ có thể xếp hàng dài mười vòng kinh thành, ở trong mắt bá tánh tầm thường, Hoàng đế chính là thần linh thống trị hàng tỉ sinh linh.

Thần muốn người chết là một loại ban ân.

“Từ lúc quốc triều đóng đô đến nay, không ít Hoàng Hậu, Thái Hậu mưu đồ cầm quyền nhiếp chính, lại không ai làm được.”

Nghĩ đến đây, Chu Dịch tính toán tạm thời làm dao cho bệ hạ.

Tiếp tục giết người, xét nhà.

Đây là thủ đoạn nhanh nhất để đoạt được quyền thế, cũng không còn lựa chọn nào khác.

Quyền lực nội thị đều đến từ bệ hạ, hôm nay được tín nhiệm, có thể Đề Đốc tam giam, ngày mai mất đi thánh quyền sẽ bị biếm đi đồ dạ hương.

Đồng thời lén lút tiếp xúc với Thái Tử Triệu.

“So với việc duy trì Hoàng Hậu nhiếp chính, sao không dựa theo quy củ quốc triều đẩy Thái Tử đăng cơ?”

Trước khi Thái Tử Triệu chưa đăng cơ, có lẽ một lòng với Hoàng Hậu nương nương, nhưng sau khi lên ngôi xưng đế, sao có thể còn nhận mẹ ruột!

Chu Dịch đứng ở cổng của Trị Điện Giam, ngắm nhìn cung điện liên miên không dứt.

Từ lúc tiền triều thành lập đến nay, cung điện này trải qua không ít chủ nhân, tất cả bọn họ đều tan thành mây khói, chỉ có gạch xanh ngói xanh vẫn y nguyên như cũ.

“Bệ hạ, cây dao này không chỉ đả thương người!”

.....

Chính Thống hai năm.

Tháng chín.

Nội nô bát bạc một ngàn vạn lượng, điều động 20 vạn quân
Trần Bắc tinh nhuệ hội nhập với quân Chinh Tây.

Chính Thống Đế phong Phùng Uy làm Chinh Tây đại nguyên
soái.

Chính Thống ba năm.

Mùa xuân.

Quân Chinh Tây phá núi, quét sạch nước Đại Nguyệt, khai
cương thác thổ ngàn năm trăm dặm.

Tháng sáu.

Nước Đại Nguyệt hủy diệt, triều đình xây ở đây thêm ba phủ,
thiết lập chức Tổng Đốc quản lý quân chính.

Tháng chín.

Vị khai quốc thứ hai khác họ vương, Bình Tây Vương Phùng
Uy khải hoàn trở về triều.

Chính Thống Đế đến Thái Miếu tế trời, uy vọng như mặt trời
ban trưa, còn hơn cả tiên hoàng.

.....

Ngự Dụng Giam.

Chu Dịch ngồi trên ghế Thái Sư, chậm rãi nhấm nháp ngự trà.

Tiểu Khúc Tử cầm sổ sách nói: “Cha nuôi, Ô gia Giang Ninh
đã nhuộm được vải vóc kiểu mới, đi về bên Thôi Thượng thư,
muốn lấy được ngự bố năm nay.”

Chu Dịch nhướng mày: “Không có?”

“Không có.”

Tiểu Khúc Tử hiểu ý của cha nuôi, nhỏ giọng nói: “Mấy ngày
trước, Lưu Thái y đi Di Xuân Điện, vị Thôi quý nhân kia đã
mang thai con vua, theo mạch tượng khả năng cao sẽ là một vị
hoàng tử.”

“Ha ha ha.”

Chu Dịch bật cười: “Thôi đại nhân có chỗ dựa, tất nhiên sẽ xem thường nhà ta, vậy đưa ngự bố kia cho Ô gia Giang Ninh, chọn mua với giá gấp ba.”

Tiểu Khúc Tử không cam lòng nói: “Cha nuôi, ngài hạ mình như vậy, truyền ra ngoài sẽ có nhà khác sinh ra suy nghĩ khác.”

“Đã đến lúc rồi, nuôi bọn họ một năm cũng nên xét nhà.”

Sau khi Chu Dịch chương quản Ngự Dụng Giam, phụ trách trừ tính chọn mua cống phẩm trong cung, có thể nói là công việc phong phú nhất trong mười hai giam, vô số thương nhân vội vàng đưa bạc.

Hai chữ “ngự dụng”, không ngừng có thể kiếm bạc từ triều đình, còn có thể tăng lên đang tiếng của thương phẩm và hiệu buôn trên diện rộng.

Ví dụ như vải mới của Ô gia Giang Ninh, một khi đứng vào hàng ngũ ngự bố, trong khoảng thời gian ngắn có thể nổi tiếng cả nước, ít cũng có thể kiếm được mười mấy vạn lượng bạc.

“Cha nuôi nói đúng, một đám thương nhân dê tiện, nuôi béo nên giết!”

Trong mắt Tiểu Khúc Tử hiện lên sự độc ác và tham lan, xét nhà có thể vớt được không ít tiền riêng.

Tiếp tục báo cáo cống phẩm của các thương nhân khác, đa số người nguyện ý tuân thủ quy củ, bỏ ra ba phần lợi nhuận cho Ngự Dụng Giam, số ít y vào bối cảnh sâu, chỉ đưa một phần thậm chí không đưa.

“Cha nuôi, năm nay số tiền chia được là 27 vạn 7000...”

“Rất tốt rất tốt.”

Chu Dịch lật sổ sách, vẽ một vòng tròn vào một nhà thương nhân trong đó.

“Nhà ta xem họ Thôi không vừa mắt, đi tra xét nhà này, làm tốt sẽ tăng thêm 20 vạn lượng bạc, đưa cho bộ hạ đi.”

Tiểu Khúc Tử khom người nói: “Tuân mệnh, nhi tử sẽ làm tốt.”

“Ta rất yên tâm khi người làm việc.”

Chu Dịch gật đầu, nói: “Chúng ta dâng bạc cho bộ hạ, phía dưới chắc có người không vui đúng không?”

Cống phẩm thương nhân dâng bạc cho Ngự Dụng Giám, theo nguyên tắc quy củ là chia trên dưới, bây giờ Chu Dịch xét nhà, toàn bộ biến thành đưa tang bạc đi nội nô.

Tương đương dùng bạc của mọi người lấy lòng bộ hạ!

Suy nghĩ của Tiểu Khúc Tử thay đổi như chong chóng, lập tức hiểu cha nuôi có tai mắt khác, nói: “Không dám giấu cha nuôi, đúng là có vài kẻ ngu xuẩn nói vài lời khoogn xuôi tai.”

Chu Dịch nhấp ngụm trà, ra vẻ không thèm để ý.

“Để ta nghe xem có ai?”

Tiểu Khúc Tử cảm thấy lạnh cả người, biết không phải ảo giác mà là chân khí lượn lờ.

Cha nuôi đánh vỡ đầu người!

Lập tức lạnh sống lưng, quỳ rạp xuống mặt đất: “Bẩm cha nuôi, mấy ngày nay Tiểu Hành Tử, Tiểu Xuân Tử, Tôn công công... đều có dị nghị, nói cha nuôi là chó của bộ hạ.”

“Chó?”

Chu Dịch không những không tức giận, còn đặc ý cười to.

“Khà khà khà! Ta là chó của bộ hạ, người khác muốn làm chó còn không có lượt kia.”

Tiểu Khúc Tử nghe giọng cười quái dị của cha nuôi, thở phào nhẹ nhõm, cố gắng nở nụ cười tươi: “Cha nuôi là chó của bộ hạ, ta là chó của cha nuôi, gâu gâu gâu...”

Sửa vài tiếng chó, nghe xong tâm trạng của Chu Dịch rất tốt.

“Tiểu Khúc Tử, Đô Tri Giám thiếu quân sự, ngày mai người đi nhận chức đi.”

“Cảm tạ cha nuôi!”

Tiểu Khúc Tử dập đầu cảm ơn, trong cung đều nói cha nuôi tàn bạo thích giết chó, nhưng lúc ban thưởng lại rất hào phóng.

“Đi xuống đi.”

Chương 768: Giết gà dọa khỉ (2)

Chu Dịch vẫy tay, không cần nói nhiều chắc Tiểu Khúc Tử cũng hiểu nên làm như thế nào.

Thật sự không nghĩ ra hoặc không dám ngồi, vậy tìm lý do đánh chết, đòi một đứa con nuôi nghe lời, thông minh khác.

Quả nhiên.

Nửa tháng sau.

Cống phẩm điểm tâm của Thôi gia biến chất, Vân quý phi ăn hỏng bụng, bị nghi ngờ mưu hại hậu cung.

Cửa hiệu trăm năm bị xét nhà, cả nhà 48 mạng đều bị lưu đầy.

Trong cung, đám người Tiểu Hành Tử, Tiểu Xuân Tử, Tông công công nhận hối lộ của Thôi gia, hoặc ném đi gác hoàng lăng, hoặc kéo ra ngoài đánh chết, hoặc trượt chân rơi xuống giếng.

Cách hơn nửa năm, uy danh hung ác của Dịch công công lại bao trùm nội thị tư.

Hôm nay.

Trị Điện Giam.

Chu Dịch đang ngồi nhấm nháp trà, nghe con nuôi mới nhận kể chuyện cười.

Mấy ngày trước vừa mới xử hai người, lập tức có người bái nhập dưới trướng, đảm bảo lúc nào cũng có mười tám người đi theo.

Lúc này bên ngoài truyền đến âm thanh của Tiểu Khúc Tử:
“Cha nuôi, đã kiểm kê xong tài sản tang bạc.”

“Vào đi.”

Chu Dịch liếc mắt ra hiệu, mười mấy nội thị lui ra sau, khom người đứng hầu hạ.

Tiểu Khúc Tử đi vào quỳ xuống trước mặt Chu Dịch, hai tay dâng sổ sách: “Cha nuôi, tài sản của Thôi gia và những nghi

phạm liên quan, tổng cộng thu được 50 vạn lượng và các cửa hàng, ruộng đất.”

Chu Dịch lật mấy tờ: “Chỉ là một cửa hàng điểm tâm thôi chỉ cống nạp 5 năm cống phẩm, lại có thể tích góp được gần trăm vạn, bạc của triều đình cũng quá dễ kiếm.”

Tiểu Khúc Tử nhỏ giọng nói: “Vốn dĩ chỉ có 30 lượng bạc, Thôi Thượng Thư bỏ thêm 20 vạn lượng, lên truyền lời cho cha nuôi.”

Chu Dịch khép lại sổ sách: “Nói gì?”

Tiểu Khúc Tử nói: “Thôi Thượng Thư nói những cống phẩm không sạch sẽ kia không được đưa đến điện Di Xuân, tránh làm hỏng thân thể của quý nhân.”

“20 vạn lượng, Thôi đại nhân thật sự bỏ được!”

Chu Dịch kiểm kê tài sản của Thôi thị, hai nhà cũng không có quan hệ họ hàng gì, nhưng Thôi Thượng Thư có thể hiểu được giết gà dọa khỉ, lại dâng lên vàng thật bạc trắng.

“Làm theo lời Thôi đại nhân đi, chọn cống phẩm thượng đẳng đưa đến điện Di Xuân.”

“Cha nuôi, chẳng nhẽ bỏ qua chuyện này?”

Tiểu Khúc Tử đã nắm rõ tính tình của cha nuôi, có thể nói có thù sẽ báo, một khi có thù hận, cho dù chờ 18 năm cũng phải trả thù lại.

“Chúng ta không thể nhận bạc không làm gì!”

Chu Dịch ngẩng đầu nhìn về phía điện Di Xuân, cong miệng, nở nụ cười quỷ dị.

“Có vài thứ chó nên cưỡng cầu, sẽ chết người...”

Dưỡng Tâm Điện.

Giờ Tý đã qua.

Chính Thống Đế còn phê duyệt tấu chương, liên tục lật ra vài phong, tất cả đều tấu Bình Tây Vương. Tung binh cướp bóc, tùy ý tàn sát, tham ô quân lương, ý đồ mưu phản...

Gần như tất cả tội ác có thể liên quan đến đều gắn lên người Bình Tây Vương, dù sao chức trách Ngự Sử là nghe phong

phanh tầu chuyện, sau này giao cho tam ti điều tra.

Trong quá trình điều tra làm chút thủ đoạn, không có cũng biến thành có. Vũ phu mọi rợ tiến vào triều đình, làm sao cũng không đấu lại văn thần, dù sao thuật nghiệp hữu chuyên công!

“Cả triều văn võ đều là đám lẩn yếu sợ mạnh, chỉ dám tầu Bình Tây Vương với trẫm.”

Chính Thống Đế ném tầu chương qua một bên, lạnh lùng nói: “Phùng ái khanh đánh xuống cương thổ, đều là quốc triều tri hạ, vị phía bắc đều sắp kiến quốc xưng chế!”

Viên công công khom người hầu hạ, lúc này cũng không thể chen vào nói. Việc quan hệ quốc triều an nguy, nói đúng là can thiệp triều chính, nói sai người không có.

Lúc này.

Phòng thủ nội thị phía sau cửa tiến đến thông báo: “Bệ hạ, Dịch công công cầu kiến.”

Chính Thống Đế mặt lộ vẻ nghi hoặc, đã trễ như vậy còn tới làm cái gì, gật đầu nói: “Dẫn hần tiến vào.”

“Bái kiến bệ hạ...”

Chu Dịch theo bộ khoái chạy vào cửa, quỳ xuống đất ba hô vạn tuế, hai tay giơ cao sổ sách.

“Nô tỳ xét xử Ngự Dụng Giám tham ô án, được tang ngân, điền sản ruộng đất cộng lại chừng tám mươi vạn lượng, số lượng lớn không dám trì hoãn, trong đêm báo cáo bệ hạ!”

“Trình lên.”

Chính Thống Đế lật xem sổ ghi chép, trên mặt lộ ra ý cười, xem Chu Dịch như đao, quả nhiên dùng tốt.

Quân lương tây chinh toàn bộ đến từ Chu Dịch xét nhà, lần này sắp diệt quốc, liên quan đến quốc triều phổ biến tân chính, có thể nói công huân rất cao.

“Dịch Tử làm không tệ, muốn cái gì?”

Chu Dịch dập đầu nói: “Nô tỳ có thể làm việc cho bệ hạ, lẽ ra cúc cung tận tụy, không cầu ban thưởng gì.”

“Trẫm có công tất thưởng!”

Chính Thống Đế nói ra: “Năm sau triều đình sẽ thanh lượng đồng ruộng thiên hạ, việc này liên quan rất nặng, tất nhiên có người cấu kết tư lại, báo cáo sai giấu diếm.”

“Người lấy tinh anh từ Trị Điện Giám, tự xưng Giám Sát Ti, chuyên môn phụ trách nhìn chăm chăm đo đạc đồng ruộng!”

Chu Dịch nghe vậy không khỏi thẩn mẩn, cái này không phải ban thưởng, rõ ràng là phân chia việc phải làm. Chỗ tốt chính là lại chấp chương một bộ môn mới, Giám Sát Ti phụ trách sự vụ ngoài cung, tăng trưởng quyền hành của Chu Dịch, theo một ý nghĩa nào đó cũng được xưng là ban thưởng.

“Nô tỳ bái tạ bệ hạ.”

Chu Dịch hỏi: “Bệ hạ, Giám Sát Ti này có thể đơn độc mở nha hay không?”

Chính Thống Đế trầm ngâm một lát, khẽ vuốt cằm.

“Chuẩn!”

“Nô tỳ tuân chỉ.”

Chu Dịch lập tức vui vẻ ra mặt, ba gờ chín bái lui ra Cần Chính Điện.

Ngoại điện, công.

Nội thị phòng thủ báo cáo: “Đề Đốc Nhân, gần mấy ngày nay bệ hạ phê duyệt tấu chương, nhiều lần đề cập phía bắc, rất là bất mãn với sở tác sở vi của vị kia.”

“Ta biết.”

Chu Dịch lấy từ ống tay áo ra tấm ngân phiếu, thưởng cho nội thị: “Làm rất tốt, ta coi trọng người u...”

Trong cung chờ hơn mười năm, sớm đã tinh thông các loại kỹ năng bánh vẽ, tùy ý động viên vài câu, nội thị phòng thủ lập tức cảm động đến rơi nước mắt, hận không thể tại chỗ nhận làm cha nuôi.

Chương 769: Đông xưởng đốc công.

Trở lại Trị Điện Giám.

Chu Dịch gọi tất cả con nuôi, công công vào thương nghị thành lập Giám Sát Ti.

“Việc này làm xong, chắc chắn có thể trở thành phụ tá đắc lực của bộ hạ, ta sẽ không bạc đãi các ngươi!”

Chúng nội thị nghe vậy nhao nhao trần thuật hiến kế.

Rất nhanh, Giám Sát Ti được dựng thành hình thức ban đầu, Chu Dịch làm Đốc công, phía dưới thiết Đồng Tri, Thiêm Sự và các chức vị, phía dưới nữa là các cấp thái giám làm việc, số lượng cao tới hơn hai trăm người.

Nội thị lựa ra đều là tinh binh cường tướng Trị Điện Giám, tạo thành cốt cán Giám Sát Ti sau đó lại tự chiêu mộ thám tử, lực sĩ từ dân gian. Từ trên xuống dưới, tầng tầng lớp lớp, giám sát tứ phương.

Chu Dịch có chút hài lòng, nói ra: “Bộ hạ cho phép Giám Sát Ti mở nha, ta không quen kinh thành, phụ cận có tòa nhà thích hợp nào?”

Ôn điển bộ nói ra: “Đại nhân, ta biết địa giới tốt.”

Chu Dịch hỏi: “Chỗ nào?”

Ôn điển bộ nói ra: “Phía đông hoàng cung có một chỗ vương phủ hoang phế, có thể cải thành nha môn Giám Sát Ti, vừa khéo đối chọi gay gắt với Trấn Phủ Ti phía tây.”

Chu Dịch nhíu lông mày lại: “Tỏ rõ ý đồ như thế phải chăng là gây thù hằn rồi?”

“Đại nhân, dựa theo bộ hạ nói, thành lập Giám Sát Ti là vì thanh lương đồng ruộng.”

Ôn điển bộ nói ra: “Việc này cũng chỉ hai, ba năm, lương ruộng kết thúc Giám Sát Ti đi con đường nào, vì không bị giải tán, ta phải lập một bia ngấm.”

“Trấn Phủ Ti là con mắt duy nhất của bộ hạ bên ngoài, quyền thế ngập trời, chắc chắn có thật nhiều việc không thể lộ ra

ngoài, chúng ta nhìn chăm chăm nó, vạch trần từng cái cho bệ hạ xem...”

“Ôn tiên sinh không hồ là người đọc sách!”

Chu Dịch giật mình mình ngộ, phương pháp này giống như nuôi khẩu tự trọng, bệ hạ nhìn thấy Trấn Phủ Ti thối nát, đương nhiên sẽ lấy Giám Sát Ti ngăn lại.

Kể từ đó, Giám Sát Ti sẽ thành thường chế!

“Chỉ nhìn chăm chăm Trấn Phủ Ti còn chưa đủ...”

Chu Dịch nói ra: “Lại chọn năm mươi nội thị, chuyên môn nhìn chăm chăm phía bắc, mọi cử động của vị kia đều báo cáo kinh thành, cho dù ăn cơm gì nói cái gì cũng phải ghi lại!”

Ôn điển bộ nhú mày, lo lắng nói: “Vị kia tay cầm một phương quân chính, không dễ trêu chọc.”

“Kiệt kiệt kiệt!”

Chu Dịch cười quái dị vài tiếng: “Ngay cả Ôn tiên sinh ở xa trong thâm cung đều sợ hãi vị kia, ta càng nên vì bệ hạ mà nhìn chăm chăm.”

Giám Sát Ti thỉnh thoảng báo cáo với bệ hạ, hôm nay Trấn Bắc Vương lại xây một thành, đến mai lại thu nạp tàn quân Di tộc. Kể từ đó, bệ hạ không những sẽ không giải tán Giám Sát Ti, sẽ còn hạ chỉ khuếch trương.

“Đại nhân anh minh!”

Ôn điển bộ liên thanh tán thưởng, đảm phách như vậy khó trách có thể trở thành tâm phúc của bệ hạ.

...

Chính Thống năm thứ ba.

Tháng mười.

Giám Sát Ti thành lập, sử xưng Đông xưởng.

Tháng mười hai.

Tới gần cửa ải cuối năm.

Chính Thống Đế hạ chỉ đo đạc đồng ruộng, ý đồ huỷ bỏ thuế thân, đồng đều thuế ruộng.

Tin tức truyền ra, quốc triều trên dưới một mảnh xôn xao.

...

Đài Vân Thư Viên.

Danh xưng đệ nhất thư viện kinh thành, từ tiền triều truyền thừa đến nay, thanh danh hiển hách.

Ngày hôm đó.

Viện chính tin tức tứ phương, hội tụ trên trăm sĩ tử.

Thương nghị lên thư, phản đối bệ hạ phổ biến tân chính, nói là thuế thân chính là tổ chế, huỷ bỏ chắc chắn dao động căn bản quốc triều.

“Chúng ta người đọc sách, lẽ ra bắt chước tiên hiền, vì dân chờ lệnh...”

Viện chính năm nay chừng sáu mươi, giọng nói vẫn trong sáng to rõ, nói đến xúc động phần nộ dâng trào thì nhin không được vung vẩy cánh tay, kéo theo sĩ tử cùng kêu lên hô to.

Bỗng nhiên.

Ngoài thư viện truyền đến tiếng vó tuần mã, cửa sân đóng chặt ầm vang ngã xuống đất. Mấy chục áo đen Đông Xưởng trong tay cầm cương đao, giống như thủy triều xông vào thư viện, bao vây đám sĩ tử.

Viện chính nghiêm nghị quát lớn: “Đây là văn hoa trọng...”

Bành!

Lời còn chưa dứt, đầu lâu ầm vang sụp đổ. Đỏ bạch vẩy ra bốn phía, sĩ tử vốn quần tình mãnh liệt đột nhiên yên tĩnh im ắng, trơ mắt nhìn thi hài không đầu té xuống đất.

Chu Dịch người mặc trường bào đỏ tía, trên thêu nai Kỳ Lân thú đuôi trâu, không nhanh không chậm đi tới.

Lặng lẽ đảo qua sĩ tử, phát phát tay nói.

“Vọng nghị Thánh thượng, bất trung bất hiếu, toàn bộ bắt bỏ vào Giám Sát Tì lao, thông tri nhà bọn họ đến lĩnh người!”

Có sĩ tử tuổi trẻ kịp phản ứng, cao giọng nói: “Quốc triều luật pháp, sĩ tử có thể thảo luận chính sự! Hoạn quan các người có tư cách gì bắt chúng ta?”

Sĩ tử vốn là xem thường nội thị, lúc này có người dẫn đầu, kêu loạn xô đẩy Giám Sát Ti Đông Xưởng.

“Giết!”

Chu Dịch ra lệnh một tiếng, lúc này Đông Xưởng vung vẩy đồ đao, khiến cho thư viện truyền thừa mấy trăm năm nhuộm thành huyết sắc.

Địa lao.

Mơ màng âm thầm, âm âm trầm trầm.

Thanh đồng đầu thú lúc sáng lúc tối, thỉnh thoảng vang lên tiếng kêu thảm thiết, giống như từ dương gian đi vào Địa Phủ.

Tự ngày khai nhà, Giám Sát Ti không có sửa chữa, cũng không có xây chính điện mà đào địa lao lớn trước, đủ để giam giữ hơn trăm người. Bây giờ còn không tính xây xong, vẫn có dân phu đào móc.

Dựa theo Chu độc công nói, Khánh quốc có nhiều tham quan ô lại như vậy, làm sao cũng bắt không hết!

“Nhanh lên.”

“Lăn đi vào!”

Cửa vào địa lao truyền đến tiếng hò hét, Đông Xưởng chân liên tục vừa đá vừa đập, xua đuổi sĩ tử chui vào địa lao. Sĩ tử xuất thân phú quý, ít nhất cũng là hàn môn có mấy trăm mẫu đất, ngày thường chỉ đọc sách viết chữ, câu lan nghe hát, chưa từng trực diện huyết tinh đồ sát!

Tiếng kêu thảm thiết của đồng môn còn bên tai, từng người sợ đến thần chí không rõ, cứng ngắc nhắc chân đi đường.

Địa lao.

Chu Dịch ngồi trên ghế bành, tả hữu đứng mười áo đen Đông Xưởng. Từng người huyết Thái Dương gồ cao, tu vi võ đạo không tầm thường. Giám Sát Ti Đông Xưởng chiêu mộ cao thủ giang hồ hoặc là có án mạng mang theo, hoặc là ma đầu hung nhân.

Chương 770: Kết bè kết cánh.

Những người này vừa nghe nói có thể làm việc cho triều đình, có biên chế chính thức thì lập tức chạy tới gia nhập Giám Sát Ti. Phủ thêm da hổ triều đình, gập lại cao thủ chính đạo cũng không sợ, dám can đảm nói trừ ma vệ đạo đó chính là đánh mặt triều đình, dính líu mưu phản!

Cao thủ chính đạo ai cũng có gia có nghiệp, cũng không dám trêu chọc triều đình.

Những Ôn Đồng Tri khác ngồi trên ghế, người mặc Nhị phẩm kê cảnh quan bào, Giám Sát Ti so với quy chế Trấn Phủ Ti thì vốn nên thuộc về quan võ, nhưng mà Ôn công công tự xưng là người đọc sách, cố ý nhận áo bào đồ quan văn.

“Độc công, ngài không nên đi tự mình đi thư viện bắt người, phải con nuôi đi, sau đó cũng tiện lôi kéo.”

Ngụ ý, nếu như thư viện bắn ngược kịch liệt, vậy thì lấy con nuôi ra công nôi, chém đầu, sau đó lại thu một cái là được.

Chu Dịch thổi thổi nước trà nóng: “Ta đường đường Tứ Giám Đô đốc, còn không làm gì được mấy con mọt sách sao?”

“Đài Vân Thư Viện không giống bình thường, đương kim Lễ bộ Thôi Thượng thư, Hộ bộ Lý thị lang và quan lại ở kinh thành, Phương Huyện lệnh Phủ doãn, nói ít mấy chục quan lại từng học tập ở thư viện.”

Ôn Đồng Tri nhắc nhở: “Một khi bọn họ liên thủ thượng tấu, cho dù bộ hạ hữu tâm thiên vị cũng sẽ tức giận Độc công gây chuyện.”

“Kiệt kiệt kiệt...”

Tiếng cười quái dị của Chu Dịch quanh quần địa lao, truyền vào tai phạm nhân, không ít đều sợ đến tè ra quần.

“Ta đợi bọn họ liên thủ thượng tấu!”

Trong lúc nói chuyện.

Đông Xưởng áp sĩ tử tới, xiềng xích hợp thành xuyên, hấp hối quỳ xuống đất.

Ôn Đồng Tri cẩn thận suy tư, ần ần có chút minh ngộ, thấp giọng nói ra: “Độc công, ngài định tạo ra kết đảng?”

“Cái gì gọi là tạo ra?”

Chu Dịch nói ra: “Trên đời này, có thể có quan không kết đảng a?”

Ôn Đồng Tri lập tức nhẹ nhàng thở ra, từ khi ủng hộ Chu Dịch cầm xuồng Trị Điện Giám, hẳn chính là người ủng hộ đáng tin, có vinh cùng vinh có nhục cùng nhục”Yên đảng”.

“Độc công yên tâm, ta điều mấy lão ngục tốt từ thiên lao, truyền mấy đời đó, tinh thông các loại cực hình, chắc chắn có thể cầm tới lời khai kết đảng.”

“Ta phá án giảng luật pháp, cũng sẽ không vu oan giá hoạ!”

Chu Dịch chỉ một sĩ tử, lập tức có Đông Xưởng giải khai xiềng xích, kéo tới phụ cận.

“Người tên là gì?”

Sĩ tử sớm đã sợ đến ngơ ngơ ngác ngác, hai mắt ngốc trệ mờ mịt, nghe được tra hỏi cũng không trả lời.

Ba ba!

Đông Xưởng dùng sức đánh mấy cái vào miệng, đau nhức kịch liệt khiến cho sĩ tử lấy lại tinh thần, nhìn thấy tả hữu mười mấy người hai mắt nhìn chăm chăm mình, sợ đến chân mềm nhũn quỳ xuống đất.

“Người tên Thôi Khoa, nhà ở Vạn Niên Huyện.”

Chu Dịch chặc chặc nói: “Ta và họ Thôi thật có duyên, mấy tháng trước mới dò xét Thôi gia làm điểm tâm, cả nhà mấy chục miệng lưu vong Bắc Cương đào quáng.”

Ôn Đồng Tri hợp thời đóng vai phụ nói: “Độc công, vài ngày trước phía bắc truyền đến tin tức, đường hầm sụp đổ, người nhà họ Thôi đều chết sạch!”

“Đây là ông trời báo ứng a!”

Chu Dịch thần sắc thương xót, chấp tay nhìn đỉnh địa lao, tiếp tục nói.

“Thôi Khoa, người năm nay tuổi này nên hôn phối, có nhi nữ?
Mấy tuổi? Bắc Cương rét căm căm, dứt khoát bóp chết nhi nữ,
miễn cho chết cóng chết đói chịu tội!”

Thôi Khoa hoảng sợ muôn dạng, nước mắt chảy ngang, đông
đông đông cuống quýt dập đầu.

“Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng a!”

“Người cái thằng này vọng nghị Thánh thượng, vốn là nên xét
nhà lưu vong...”

Chu Dịch chuyển lời: “Nhưng mà ta thiện tâm, cho người cơ
hội lập công chuộc tội, chỉ cần nói ra ai ám chỉ khiến các
người phản đối tân chính là đủ.”

Thôi Khoa mặt lộ vẻ nghi hoặc, hần nhận được viện chính đưa
tin, ra ngoài chống lại lượng ruộng, nộp thuế mà tự phát hội tụ,
cũng không nghe nói có người giết đây.

“Không nói a?”

Chu Dịch thở dài nói: “Như vậy đúng là đáng tiếc, người tới,
đi chộp người nhà Thôi Khoa tới!”

Mấy Đông Xưởng ra khỏi hàng, khom người lĩnh mệnh, từng
người lộ ra tiểu dung tàn nhẫn.

Giám Sát Ti thành lập không đủ ba tháng, đã dò xét mười mấy
nhà, những giang hồ hung nhân bọn họ vốn là khát máu hiếu
sát, huống chi phụng mệnh xét nhà giết người.

Trong khoảng thời gian ngắn, áo đen Đông Xưởng tiếng xấu
truyền khắp Khánh quốc.

“Đại nhân, oan uổng a!”

Thôi Khoa sợ đến hoảng sợ gào thét, vừa mới trải qua mấy
gian địa lao, nhìn thấy phạm nhân bên trong thê thảm như thế
nào, nào dám để cho nhi nữ mình bị bắt vào Ma Quật này.

Thời khắc sống còn bỗng nhiên linh quang lóe lên, hiểu Chu
Dịch muốn hỏi cái gì.

“Đại nhân, ta nói ta nói... chúng ta đúng là bị người giết đây
sai sử mới hội tụ thư viện, muốn liên thủ thượng thư phản đối
bệ hạ tân chính.”

Chu Dịch đưa mắt liếc ra ý một cái, Đông Xưởng dừng bước lại.

“Ai ở sau lưng sai sử?”

“Có...”

Thôi Khoa tâm tư thay đổi thật nhanh, nhất thời cũng không biết nói ai, chợt nghe bên tai truyền đến nhắc nhở.

“Ngày bình thường ai đi gần với viện chính nhất?”

“Thôi Thượng thư!”

Thôi Khoa vội vàng nói: “Trước đây không lâu, Thôi Thượng thư và viện chính cùng đánh cờ, nói rất nhiều chuyện, về sau viện chính đưa tin sĩ tử các nơi thảo luận chính sự.”

“Tốt, rất tốt!”

Chu Dịch liên thanh tán thưởng, lại hỏi: “Thôi công tử và Thôi Thượng thư là thân thích?”

Thôi Khoa trả lời: “Tổ tiên đều là Nam Dương Thôi thị, nhưng mà đã phân gia gần trăm năm, cũng không qua lại, không thể nói có quan hệ gì.”

Chu Dịch nhắm hai mắt lại, quay đầu nhìn về phía thư lại.

“Đều nhớ kỹ sao?”

“Nhớ kỹ.”

Thư lại khom người đồng ý, đặt thư nhận tội ở trước mặt Thôi Khoa, chờ hấn ký tên đồng ý.

Thôi Khoa liếc mắt lời chứng, phía trên viết “Đánh cờ” thành “Mưu đồ bí mật”, lại biên tạo đối thoại sinh động như thật, thậm chí có “Hôn quân”, “Dối tổ” loại hình.

Chương 771: Kết bè kết cánh (2)

Xuống dưới nữa lại viết “Nam Dương Thôi thị”, nói là người phía sau màn sai sử, có lẽ là Giang Nam thế gia!

“Cái này...”

Thôi Khoa sợ đến choáng váng, nhưng mà vì tính mạng người nhà, suy cho cùng vẫn ần thủ ần lên lời chứng.

“Chớ lo lắng Nam Dương Thôi thị, chắc chắn ta có thể bảo đảm tính mệnh của người, tương lai khoa cử thi không đậu thì có thể tới Giám Sát Ti trực!”

Chu Dịch lệnh Đông Xưởng mang Thôi Khoa xuống, lại tùy ý chỉ một sĩ tử.

“Người tên là gì?”

“Phi, Yêm cầu!”

Cái tên sĩ tử này đã khôi phục từ hoảng sợ, đứng nghiêm đối diện Chu Dịch, há mồm nhỏ ngậm cục đàm, quang minh lẫm liệt quát lớn.

“Chúng ta người đọc sách, không sợ sinh tử, đừng hòng ép ta hãm hại tiên hiền thư viện!”

“Tốt tốt tốt!”

Chu Dịch xoa xoa nước bọt trên mặt, trong mắt hiện lên vẻ ngoan độc, lạnh giọng nói ra: “Ôn gia, ta muốn xem thử xem ngực tốt thiên lao thâm vấn thủ đoạn như thế nào.”

“Tuân mệnh.”

Ôn Đồng Tri trong lòng phát lạnh, biết được Chu Dịch tức giận, lập tức tự mình đi tìm người hành hình.

Một lát sau.

Bốn Đông Xưởng giơ cái vạc lên, bên trong đầy thanh thủy, đằng sau còn có người công rất nhiều lửa than.

Một tư lại đi theo bên cạnh Ôn Đồng Tri, tuổi tác nhìn bất quá mười bảy mười tám, khuôn mặt ngày thường tái nhợt gầy gò, quỳ gối trước người Chu Dịch ba gõ chín bái.

“Người Lý Triều, tổ tiên năm đời ngục tốt, bá kiến độc công!”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm: “Ta muốn ngươi thẩm vấn phạm nhân, nhắc cái vạc nước làm cái gì?”

Lý Triều hồi đáp: “Đây là hình phạt ta nghiên cứu, đặt người ở trong nước đun nấu, không ngừng châm củi nhóm lửa, người ở bên trong tro mắt nhìn mình bị đun sôi!”

“Kiệt kiệt kiệt! Chuyện cũ kể ngành nghề nào cũng có chuyên gia, ngươi cái thằng này có thể suy nghĩ ra hình phạt như thế, đúng là một người tài ba.”

Chu Dịch cười nói ra: “Hảo hảo thi triển, nếu dùng tốt, ta có thưởng!”

“Bái tạ độc công.”

Lý Triều cởi quần áo sĩ tử, trần trùng trục ném vào vạc, nước vừa vặn không có qua cái cổ, dầu lộ trên mặt nước.

Dưới đáy vạc nước nhóm lửa, rất nhanh nước đã trở nên âm áp.

Sĩ tử không có kiên cường như lúc nãy, cảm nhận được nhiệt độ nước không ngừng lên cao, da thịt bông đỏ bưng, không tự kìm hãm được phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, ra sức giãy dụa trong vạc nước.

“Đại nhân tha mạng, tha mạng a, ta cung khai, ta cung khai.”

Lý Triều mặt lộ vẻ vui mừng, xin chỉ thị: “Đại nhân, cái thằng này nguyện ý cung khai, phải chăng xách ra tra hỏi?”

Chu Dịch chậm rãi uống trà, nhìn vạc nước bắt đầu sôi, chậm rãi nói.

“Gia hỏa này miệng thối, nấu thêm cho bớt mùi!”

Một khắc đồng hồ trôi qua.

Tiếng kêu thảm thiết của sĩ tử dần dần tắt lịm, toàn thân trên dưới gần như không thịt sống, da lao bay ra mùi thịt chín.

Chu Dịch mới phân phó nói: “Xách ra đi.”

Đông Xưởng vớt sĩ tử nửa chết nửa sống ra, vẫn trước mặt những phạm nhân khác, bọn họ sợ đến đều quỳ rạp xuống đất, cực hình như thế bọn họ chưa từng nghe thấy.

“Các người nói từng chuyện, thư viện thảo luận chính sự là ai sai sử?”

Chu Dịch lạnh lùng nói: “Chớ có vu cáo lung tung, ta phá án giảng cứu có trật tự, chứng cứ rõ ràng!”

“Ta nói ta nói ta nói...”

Lúc này có sĩ tử hô: “Đại nhân, Quốc Tử Giám Tôn Tế Tửu là lão hữu của viện chính, nửa tháng trước ở nhà bày tiệc, công khai công kích triều đình tân chính, nói bệ hạ lượng chính là chính sách tàn bạo!”

“Lần này thư viện thảo luận chính sự, chắc chắn Tôn Tế Tửu là người đứng phía sau màn sai sử!”

“Người này từng viết sách « thương lễ », trong sách ca tụng luật pháp, lễ nghi Thương quốc, vô cùng có khả năng có liên quan đến dư nghiệt tiền triều.”

Lúc này không cần thư lại lập, sĩ tử đã sắp xếp chứng cứ trước sau như ý, rất sung sướng ký tên đồng ý.

Chu Dịch hỏi: “Người tên là gì?”

Sĩ tử hồi đáp: “Đại nhân, họ Lâm tên Phủ.”

“Ta nhìn người thuận mắt, có muốn đến Giám Sát Ti trực?”

Chu Dịch nói ra: “Chủ sự Tra Tấn Ti, cất bước chính là lục phẩm, chuyên môn lập tội ác cho phạm nhân trong lao. Tội càng lớn càng tốt, ta không sợ bản án, chỉ sợ không có bản án!”

Lâm vừa nghe vậy mừng rỡ, đọc vài chục năm sách mới thi cử nhân, tương lai không biết bao nhiêu năm mới có thể nhập sĩ. Cho dù tiến sĩ, không biết nhin bao nhiêu năm mới có thể thăng nhiệm lục phẩm!

“Bái kiến đốc công, hạ quan nhất định sẽ làm tốt!”

Chu Dịch nói ra: “Còn không mở trời cho Lâm.”

Lâm vừa khom người vui vẻ đi vào sau lưng Chu Dịch, hung tợn nhìn đồng môn ngày xưa, thấp giọng nói ra: “Đốc công, người đó tên là Lư Lăng, là họ hàng xa Giang Nam Lư gia.”

“Người đó tên là Hứa Kính, tử tử gả cho Hộ Bộ Lý thị lang làm thiếp, hai nhà thường xuyên qua lại.”

“Người đó là Bùi Vân, chính là phú thương kinh thành, kinh doanh dược liệu. Năm ngoái uống rượu với hắn, say sau nói khoác, nói bán dược liệu cho phía bắc...”

Lâm Phủ —— tự thuật, bán sạch nội tình đồng môn, hoặc thật hoặc giả đều có thể bố trí tội danh.

Sĩ tử thấy thế nào còn dám chần chờ, tranh nhau chen lẫn cung khai.

“Lâm Phủ không hổ là triều đình lương đồng!”

Chu Dịch liên thanh tán thưởng, tay cầm một chồng lời khai, cho dù ai cũng phải nói Đài Vân Thư Viện dính líu kết đảng.

Lúc này.

Một nội thị vội vàng tiến vào địa lao, báo cáo cho Chu Dịch.

“Cần Chính Điện Lý công công đưa tin, hơn mười thượng thư tấu đại nhân, Thôi Thượng thư dẫn đầu quỳ ở ngoài điện, mời bệ hạ thanh nữ làm nịnh, tru quốc tặc!”

“Ta bắt người mới qua nửa ngày, vậy mà hơn mười thượng thư, còn nói không phải kết đảng?”

Chu Dịch thu lời khai vào ống tay áo, lệnh tạm giam sĩ tử, dẫn theo mười Đông Xưởng đi thẳng đến hoàng cung.

Cần Chính Điện.

Vào đông hàn phong, quỳ mười mấy vị quan viên.

Cầm đầu Thôi Thượng thư nghe được tiếng bước chân, quay đầu nhìn thấy Chu Dịch vội vã chạy tới, nhìn không được quát mắng.

Chương 772: Kết bè kết cánh (3)

“Quốc tặc, người người có thể tru diệt!”

“Quốc tặc? Ta không đảm đương nổi.”

Chu Dịch lạnh lùng nói: “Bệ hạ đo đạc đồng ruộng là vì lê dân bách tính, Thôi đại nhân vì bản thân tư dục, lại sai sử sĩ tử phản đối, ta thấy người càng giống là quốc tặc!”

Thôi Thượng thư cả giận nói: “Lão phu chưa từng sai sử sĩ tử?”

“Chuyện này ngươi đi nói với bệ hạ đi.”

Chu Dịch lung lay lời khai trong tay, chờ công công phòng thủ thông báo, khom người tiến vào điện, một đường trượt quỳ đến trước mặt Chính Thống Đế, ba gối chín bái hô to vạn tuế.

“Ngươi cái thằng này thật to gan!”

Chính Thống Đế nghiêm nghị quát lớn, nắm nghiên mực góc bàn đập tới.

Chu Dịch không dám vận chuyển chân khí ngăn cản, không tránh không né, mặc cho nghiên mực đập vỡ cái trán, máu tươi lập tức chảy xuôi.

“Nô tỳ biết tội!”

Bệ hạ nói chuyện tuyệt không thể phản bác, cho dù Chu Dịch có lời khai nơi tay cũng nên nhận tội trước, đông đông đông đập đầu nhuộm mặt đất thành phiến đỏ tươi.

Chính Thống Đế thấy tình hình này, hỏa khí trong lòng giảm xuống: “Nói một chút đi, tại sao tàn sát sĩ tử?”

“Hồi bẩm bệ hạ, Giám Sát Ti thám tử biết được có người ngầm kết bè kết cánh, ý đồ sai sử sĩ tử hội tụ bên ngoài cửa cung, bức bách bệ hạ thu hồi lượng ruộng ý chỉ.”

Chu Dịch hai tay giơ cao lời khai, bảy phần giả ba phần thật nói.

“Nô tỳ biết được tin tức, lúc này dẫn người vây quanh Đài Vân Thư Viện, không ngờ viện chính thấy sự tình bại lộ, lại dẫn

đầu sĩ tử xung kích Giám Sát Ti quan lại.”

“Dưới tình thế cấp bách sinh ra huyết án, chính là nô tỳ quản giáo không nghiêm, mời bệ hạ trách phạt!”

Viên công công tiếp nhận lời khai, nhìn Chu Dịch thật sâu.

Ti Lễ Giám luôn nhìn chăm chăm Chu Dịch với vây cánh, ba giám một ti sắp xếp không nội ứng, lần này thư viện huyết án sở dĩ có thể cấp tốc truyền khắp triều đình chính là có Viên công công trợ giúp.

Gần hai năm Chu Dịch quật khởi quá nhanh, nói không chính xác ngày nào đó sẽ coi trọng Ti Lễ Giám, dứt khoát tiên hạ thủ vi cường!

Nội Thị Ti quyền lực chỉ gói gọn trong đó, Dịch công công nhiều một phần, Viên công công thiếu một phần.

Chính Thống Đế tiếp nhận lời khai, trực trang vượt qua, sắc mặt càng thêm âm trầm.

“Kết bè kết cánh, hại nước hại dân!”

Một câu xác định tội danh của bọn người Thôi thượng thư!

Chu Dịch quỳ xuống đất, nở một nụ cười đắc ý. Tân chính liên quan đến bệ hạ sách sử công tội, cho dù là ai nếu dám ngăn cản cũng đều trở thành phản nghịch, chuyện đã đến nước này, bọn người Thôi thượng thư có kết đảng thật hay không cũng không quan trọng nữa.

Từ xưa biến pháp đổ máu nhiều, Thượng thư rất thích hợp để lập uy.

Chính Thống Đế nói ra: “Giao lời khai này cho những người ở bên ngoài xem, thường ngày tự xưng mình là chính nhân quân tử nhưng cuối cùng lại trở thành kẻ xấu xa tội đồ!”

Viên công công bụng lấy lời khai ra điện, bên ngoài nhanh chóng vang lên tiếng kêu oan.

Thôi thượng thư phản ứng kịch liệt nhất, nữ nhi của hắn làm phi trong hậu cung, đã mang thai long chủng, tuyệt không thể mất thánh quyền.

“Lão thần oan uổng, nguyện lấy cái chết chứng trong sạch!”

Trong lúc nói chuyện thì phóng tới cửa điện, mắt thấy sắp đụng vào thì nội thị phòng thủ nhìn thấy Chu Dịch đưa mắt ra hiệu, lập tức thì triển khinh công ngăn cản trước mặt, đề Thôi thượng thư xuống đất.

“Ồ nháo!”

Chính Thống Đế phân phó nói: “Cùng đánh vào thiên lao, giao cho tam ti hội thẩm.”

Trong một loạt tiếng kêu rên, nội thị áp giải tất cả quan lại xuống.

Chính Thống Đế lại nhìn về phía Chu Dịch, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng cùng tức giận, quát lớn: “Ngươi cũng lặn xuống đi, nếu như con có chuyện như thế thì chắc chắn sẽ bị trọng phạt không buông tha!”

“Bái tạ bệ hạ.”

Chu Dịch lễ bái, sau đó cũng không đứng lên, lặn tròn rời khỏi Dưỡng Tâm Điện.

Cái trán đụng vào mặt đất, để lại một bãi máu.

Chính Thống Đế thấy tình huống này thì không khỏi sinh lòng thương hại, quốc triều vô số nội thần ngoại thần, luận trung tâm và làm việc thì Chu Dịch đều có thể xếp hạng trước ba, có thể nói quốc triều tinh trung.

Khuyết điểm duy nhất chính là tàn bạo thị sát, nhưng mà đây cũng là ưu điểm!

“Truyền Lưu thái y, đi trị thương cho Dịch Tử.”

“Tuân mệnh!”

Viên công công khom người lĩnh mệnh, trong mắt lộ ra vẻ ghen ghét.

Nội thị là Hoàng gia nô bộc, cho dù quan trước có cao như thế nào đi nữa thì cũng tương đương với tiền hàng, cũng không khác gì bàn ghế, bình bình lọ lọ trong cung.

Ngự y chữa bệnh cho quý nhân, nội thị có thể hưởng thụ được thì có thể nói là cực kỳ vinh sủng!

Viên công công tâm tư thay đổi thật nhanh, bỏ đi ý nghĩ vẩn
ngã Dịch công công.

“Thế đã thành, tạm thời né tránh!”

Trị Điện Giám.

Mười tám con nuôi hội tụ một đường, đứa này nắn vai, đứa kia
xức thuốc.

Từng tiếng cha nuôi, Chu Dịch nghe được tâm thần thanh
thản.

Khúc Tử thổi phồng nói: “Cha nuôi, Đài Vân Thư Viện truyền
thừa mấy trăm năm, nghe nói Các lão đến nhà đều phải cung
cung kính kính, ngài ra lệnh một tiếng thì đồ.”

Giám Sát Ti cốt cán đều là Trị Điện Giám điều tới, tất cả mọi
chuyện xảy ra trong thư viện, địa lao đều truyền vào trong
cung.

Đương nhiên có lời nói của Ôn công công nói rơi vào tai con
nuôi, chính là Chu Dịch thà rằng đặt mình vào nguy hiểm cũng
không để bọn họ đi cống nôi chịu chết.

Kể từ đó, vốn là quan hệ phụ tử giả lại nhiều hơn mấy phần
chân thành.

“Các ngươi lại nhớ kỹ, chúng ta chỉ trung với bệ hạ, những
chuyện khác đều là mây bay.”

Chu Dịch nói ra: “Chớ nói chi chỉ là Đài Vân Thư Viện, cho
dù Giang Nam thế gia đối nghịch với bệ hạ thì ta cũng dám
dẫn người bao vây giết chó gà không tha!”

“Cha nuôi anh minh.”

Khúc Tử lập tức thổi phồng, trong lòng âm thầm ghi nhớ câu
nói này có lẽ tương lai có thể sử dụng.

Chương 773: Lại về lãnh cung.

Khánh quốc phương bắc ít có thế gia, dù sao mỗi lần thay triều đổi đại đều sẽ tàn sát một lần, phần lớn đều là huân quý đi theo thái tổ bình định thiên hạ. Giang Nam thì ít có chiến loạn, tông tộc thế lực chiếm cứ, thế gia truyền thừa rất nhiều triều đại mà không ngã.

Trong mắt Khúc Tử, Chu Dịch có đâu như thế nào cũng không lại thế gia, thời khắc mấu chốt hoặc có thể trở thành tiên thân chi giai!

Đang lúc nói chuyện.

Một nội thị vội vã vào cửa, bẩm báo nói: “Di Xuân Điện truyền đến tin tức, Thôi quý nhân nghe được phụ thân vào tù, dưới tình thế cấp bách ngã sắp xuống, sinh.”

“Biết.”

Trong mắt Chu Dịch hiện lên dị sắc, vốn cho rằng Hoàng hậu nương nương xuất thân dân gian bất thiện cung đấu, không ngờ thủ đoạn lại quả quyết tàn nhẫn như vậy.

“Chỉ là thủ đoạn quá mức thô bạo, chắc chắn sẽ khiến cho bệ hạ hoài nghi, có lẽ... hai vợ chồng này chỉ kém vạch mặt, đã không quan trọng cái khác!”

Nghĩ tới đây, Chu Dịch càng thêm không coi trọng Hoàng hậu nương nương.

Bệ hạ mang theo tây chinh diệt quốc chi uy, thanh thế chi long đã đạt đến tuyệt đỉnh, quốc triều không người có thể áp chế phong mang.

Chu Dịch phân phó nói: “Nhìn chăm chăm Di Xuân Điện, nếu có tin tức gì phải nhanh chóng truyền tới.”

“Tuân mệnh.”

Nội thị dập đầu lĩnh mệnh, quay lại Di Xuân Điện.

Long chủng chết yếu, chắc chắn nhấc lên phong ba.

Thôi quý nhân mỗi tiếng nói cử động, thậm chí thiếp thân cung nữ nội thị đều phải nhìn chăm chăm.

“Khúc Tử đi phía nam làm một chuyện, Giang Ninh Ô gia cường ép nhúng tay vào công sinh ý, ta nể mặt long chủng cho nên mới nén giận mà nhịn.”

Chu Dịch lạnh lùng nói: “Bây giờ long chủng không có, Ô gia cũng nên hết rồi!”

Khúc Tử nói ra: “Cha nuôi, ta nhìn chăm chăm vào Ô gia, tháng trước vài vóc đưa tới lại phai màu, đây là tội khi quân, lẽ ra khám nhà diệt tộc!”

“Kiệt kiệt kiệt! Ngươi làm việc, ta yên tâm.”

Chu Dịch vỗ vỗ bả vai Khúc Tử: “Đi Giám Sát Ti lĩnh lệnh bài ngoại vụ, đến Giang Ninh liên hệ Hình công công, làm việc sạch sẽ chút, chớ nên để lại dấu vết!”

Kinh thành xét nhà chính là xét nhà, dù sao dưới chân thiên tử, cuối cùng vẫn nên giảng chút luật pháp.

Ra kinh thành, xét nhà chính là diệt tộc!

“Bái tạ cha nuôi.”

Khúc Tử đông đông đông ba gõ chín bái, cao hứng bùng bùng rời đi, lần này đi Giang Ninh chắc chắn phải vơ vét một phen.

Những con nuôi khác mặt lộ vẻ hâm mộ, Khúc Tử không hổ là được sủng ái nhất, chuyện gì tốt đều có thể vớt tới tay, sau này phải tôn kính nhiều hơn.

Chu Dịch nhắm hai mắt lại, nhìn bóng lưng Khúc Tử.

“Cái thằng này tâm kế thật sâu, không thể giữ lâu!”

...

Cuối tháng.

Tới gần năm mới.

Chính Thống Đế bày yến hội, ăn mừng quốc triều mở cương.

Hoàng đế hỉ nộ tức là thời tiết trong cung, bị ảnh hưởng này, bầu không khí trong cung cũng trở nên nhẹ nhõm vui vẻ.

Chỉ có một chỗ địa giới vẫn thanh lãnh yên tĩnh.

Lãnh cung.

Chu Dịch đứng ở cửa ra vào, không khỏi lộ ra hoài niệm, còn nhớ năm đó nằm trên bậc thang đọc sách.

Thoảng cái ba năm qua đi, đã từng là phòng thủ nội thị không tên không họ, bây giờ thành ba giám Đô đốc, giám sát đốc công uy danh hiển hách.

“Thế sự biến ảo, nhân sinh khó dò!”

Chu Dịch thở dài một tiếng, cất bước đi vào, nhìn thấy lão thái giám nằm trên bậc thang.

Lão Lộc trở nên càng già nua, tóc trắng thưa thớt, tuổi già sức yếu, nghe được tiếng bước chân chậm chạp quay đầu, hai mắt đục ngầu ảm đạm vô quang.

“Ai vậy?”

“Dịch Tử đến thăm ngài.”

Chu Dịch đi vào trước bậc thang, cởi áo bào tím, nằm bên cạnh lão Lộc.

“Đúng là người.”

Lão Lộc kinh ngạc nói: “Dịch công công uy chấn triều đình, sao có rảnh đến chỗ ta?”

Chu Dịch nói ra: “Năm đó lúc rời đi, đồng ý thường xuyên tới thăm, kết quả tục vụ quần thân, cho đến hôm nay mới rảnh rồi.”

“Ha ha ha!”

Lão Lộc từ buồn ngủ mông lung tỉnh táo lại, phát ra tiếng cười quái dị như gà mái gáy, trong miệng chỉ còn lại hai ba cái răng, ngón tay khô gầy chỉ phồng trong lãnh cung.

“Ta là người sắp chết, nào có gì đáng xem, người đến thăm dò vị bên trong kia a?”

Trong phòng nhốt Thôi quý nhân, đầu tiên là phụ thân vào tù, sau lại long chủng sinh non, quỳ gối Dưỡng Tâm Điện ba ngày ba đêm, chưa cầu được Chính Thống Đế rộng lượng.

Khí cấp công tâm, lại thành tên điên!

Theo thái giám phòng thủ Dưỡng Tâm Điện giảng thuật, Thôi quý nhân gương nanh múa vuốt nhào về phía bệ hạ, vậy mà

gào thét đồng quy vu tận, kết cục chính là đày vào lãnh cung.

“Lão Lộc, vị này là điên thật hay là giả điên?”

Chu Dịch tự mình trải qua hoàng hậu trước âm mưu tính toán, vì giả điên mà ăn ỉa đái.

“Điên thật rồi!”

Lão Lộc nói ra: “Nhưng mà cũng không phải là khí cấp công tâm mà là ngoại lực bố trí hoặc nói là không phải điên mà là thần hồn rối loạn.”

Chu Dịch sắc mặt kịch biến, đứng dậy, trầm giọng nói.

“Lão Lộc, ngươi nói là có người sử dụng vu cổ chú thuật trong cung?”

“Thời kì Tiên Hoàng, Trần Phủ Ti bắt mấy pháp sư Thanh Dương Giáo, ta tận mắt thấy bọn họ thi pháp.”

Lão Lộc hồi ức nói: “Thúc đẩy ác quỷ phụ thân, nhiễu loạn hồn phách người bình thường, lập tức trở nên thần chí không rõ, như giống là chó điên cắn loạn, tựa như là vị bên trong!”

Chu Dịch sắc mặt biến huyền, cuối cùng lại nằm về bậc thang.

Ngẩng đầu nhìn trời, mây cuốn mây bay, giống như thiên khung ba năm trước đây.

“Lão Lộc, ta có chút hối hận.”

Lão Lộc nói ra: “Vậy tại sao còn dám đi cùng hoàng hậu, vu cổ chú thuật không giống cái khác, rơi vào tai bệ hạ, chắc chắn sẽ thanh tẩy cung đình!”

Chu Dịch nhìn chằm chằm lão Lộc hồi lâu, cơ hồ nhịn không được vận chuyển chân khí, chụp hất chết tại chỗ.

“Lão Lộc, ta chỉ nói mấy câu với Hoàng hậu nương nương, chưa từng gặp trong âm thầm, sao lại thành một đạo?”

Chương 774: Lại về lãnh cung (2)

“Trong cung này, ta chỉ không nhìn thấu hai người.”

Lão Lộc nói ra: “Một là Hoàng hậu nương nương, một là người, hai hạng người thông minh tuyệt đỉnh, không cần thương nghị thì có thể ăn ý phối hợp.”

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Ta xuất thân trong sạch, sao lại nhìn không thấu?”

Lão Lộc nói ra: “Ta không hiểu, người ở đâu ra lòng tin tất thắng, thiên hạ này người thông minh vô số, người dám bốc lên thiên hạ chỉ sơ suất làm cô thần!

“Về sau người sẽ biết.”

Chu Dịch trong lòng tăng thêm một câu, chỉ cần người có thể sống được đủ lâu.

Trường sinh mới là chỗ dựa của Chu Dịch, cho dù chơi không nổi nữa, chui vào rừng sâu núi thẳm trốn trăm tám mươi năm, trở ra thì cảnh còn người mất, cái gì thắng bại đều tan thành mây khói.

Lão Lộc nhắc nhở: “Hoàng hậu nương nương không phải lương nhân, ta khuyên người sớm thu tay lại.”

“Không có lựa chọn khác a!”

Chu Dịch trầm giọng nói: “Ta ám chỉ bệ hạ mấy lần, đều không thể đạt được đáp lại, đột phá Tiên Thiên chi pháp phải lấy được từ hoàng hậu.”

Lão Lộc hỏi: “Lấy thực lực người, đã không kém gì Tiên Thiên, vì sao còn muốn đi tranh?”

Chu Dịch chỉ giữ trầm mặc, cũng không thể nói với lão Lộc là muốn thao túng hoàng quyền thay đổi.

Nói như vậy mà truyền ra nửa chữ, Chu Dịch cử tộc tận trư, liên đới tổ kiến trong nhà đều phải rót nước sôi!

“Dã tâm a, để cho người ta trầm luân “

Lão Lộc chuyển lời: “Người tới thăm ta, ngay cả lễ vật cũng không mang theo?”

Chu Dịch hỏi: “Ngự thiện phòng bàn tiệc có ăn hay không?”

Lão Lộc liếm môi một cái: “Bao Cát Tường cháo hải sản, Lưu Nhất Thủ xuân cao, qua mấy chục năm, ta cũng không quên được hương vị.”

“Người tới.”

Chu Dịch hô một tiếng, lập tức có nội thị tiến đến: “Đi ngự thiện phòng tìm Bao Cát Tường, Lưu Nhất Thủ, sau này mỗi ngày nấu cháo và xuân cao đưa tới lãnh cung.”

Lão Lộc vội vàng ngăn cản: “Ăn một lần giải thêm một chút là được.”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Lão Lộc chớ có khách khí, trong cung đồ chơi này ta bao no!”

“Không phải là khách khí.”

Lão Lộc nói ra: “Hai loại mỹ thực này là ta tưởng niệm, nếu mỗi ngày đều ăn thì mất đi mỹ vị, nhân sinh mất đi niềm vui thú!”

“Già mồm!”

Chu Dịch phân phó nói: “Lại đi Ngự Dụng Ti lấy rượu, cống phẩm Tân Nguyệt Phủ đưa tới, trước kia chỉ có Nguyệt quốc Hoàng đế mới có tư cách nhắm nháp.”

Lão Lộc nói ra: “Chặc chặc chặc, người hảo uy phong!”

“Làm đến vị trí này của ta, không ra oai không được a.”

Chu Dịch nói ra: “Lão Lộc, ta ra lãnh cung này, chỉ còn lại lục đục với nhau, tả hữu mười tám đứa con hầu hạ cũng không dễ chịu bằng nằm trên bậc thang này!”

Lão Lộc con mắt loạn chuyển, đáp một câu.

“Già mồm!”

...

Chính Thống năm thứ tư.

Xuân.

Khúc Tử Giang Nam tra án, xung đột với Trần Phủ Ti Thiên hộ.

Hồi kinh đô tao ngộ sơn phi vây giết bỏ mình.

... ..

Giám Sát Ti.

Bành.

Chu Dịch vỗ lên bàn một cái, chân khí mãnh liệt mà ra, ầm ầm vỡ vụn thành bụi phấn.

“Trần Phủ Ti gan to thật, con ta mà cũng dám động!”

Những đứa con khác trên mặt lòng đầy căm phẫn, trong lòng mở mày mở mặt, vui mừng hơn hờ, Khúc Tử chết mới tốt, miễn sau này tranh thủ tình cảm từ cha nuôi.

Nghe đồn lần này Khúc Tử đến Giang Nam, dò xét Ô gia, lại liên lụy mấy gia tộc Giang Ninh. Gia tộc địa phương vì bảo mệnh, cung phụng nhiều vàng bạc, đủ để chứa mười mấy xe ngựa, đương đúng là phá ba thước.

“Độc công, Hắc Hồ Trại cướp bóc Khúc công công chiếm cứ địa phương đã lâu, Giang Ninh vây quét vài lần tất cả đều thất bại.”

Lâm Phủ nói ra: “Ti chức coi là chắc chắn là Trần Phủ Ti mật báo, một là nuôi khẩu tự trọng, hai là có ý đồ không tốt!”

Ôn Đồng Tri nhíu lông mày lại, liếc mắt nhìn vị tân tấn chủ sự này.

Đương đúng là tâm tối đen, miệng há ra khép lại là muốn khám nhà diệt tộc, để tránh mất đi thân phận túi khôn, vội vàng nói.

“Độc công, từ Giám Sát Ti thành lập đến nay, Trần Phủ Ti không ngừng ngầm đối nghịch, lần này cái chết của Khúc công công, vừa vận bày tranh đấu ở trên bàn, để bộ hạ cân bằng.”

Cân bằng hai bên, là bộ phận quan trọng nhất của đế vương thuật!

Bệ hạ vì hạn chế quyền lực thần tử, sẽ ủng hộ một chỗ khác để cân bằng. Dùng nó đẩy ngược, mượn tâm tư muốn cân bằng quyền lực của bệ hạ, Giám Sát Ti chủ động tranh đấu với Trần Phủ Ti thì có thể được ủng hộ.

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, nói ra: “Ôn tiên sinh nói không sai, tạo thế chính là kẻ lâu dài, bất quá a...”

Thanh âm đột nhiên âm lãnh tàn nhẫn: “Con ta bị người ta giết, quả là đánh mặt ta, nhất định phải ở trước mặt đánh lại!”

“Người tới, đi Trần Phủ Ti nha môn!”

Ra lệnh một tiếng, trên trăm áo đen Đông Xưởng hội tụ, theo sau lưng Chu Dịch thẳng hướng hoàng thành phía tây.

Trước khi Giám Sát Ti thành lập, Trần Phủ Ti nha môn một mực ở phía Tây hoàng cung, cũng không có xưng hô khác. Bây giờ hai ti giằng co, dân gian đã có “Đông xưởng” “Tây Hán” xưng hô để chỉ hai nơi nha môn.

Một lát sau.

Bên ngoài nha môn Trần Phủ Ti.

Phòng thủ lực sĩ nhìn thấy Chu Dịch, nào dám lên tiếng ngăn cản, cuống quýt chạy vào nha môn báo cáo, người kinh thành có ai không biết Tây Hán độc công thích bạo đầu người.

Không đợi nói rõ ràng với cấp trên, tiếng bước chân rầm rầm đã truyền đến.

Chính điện.

Phía trên treo biển hồng bài, viết ba chữ “Trần Phủ Ti”, nghe nói chính là Khánh quốc thái tổ thân bút viết.

Chu Dịch cất bước đi vào, nhìn thấy chỉ huy sứ Kỷ Nhạc, tả hữu đồng tri, thêm sự đứng, vừa lúc Trần Phủ Ti Tam cự đầu đều ở đây.

“Cũng tốt, bớt cho ta từng cái tìm tới cửa!”

Kỷ Nhạc lạnh lùng nói: “Dịch công công, tại sao đến Giám Sát Ti nháo sự?”

“Con ta chết!”

Chu Dịch làm bộ muốn ngồi, lúc này có con tứ chi chạm đất
hóa thành ghế dựa hình người.

Chương 775: Lại về lãnh cung (3)

“Chết bởi Trần Phủ Ti Thiên hộ, hôm nay Kỷ chỉ huy không cho cái bàn giao, ta phải xóc nha môn này!”

Kỷ Nhạc chính là tiềm đề tâm phúc của bộ hạ, từ đáy lòng xem thường Chu Dịch, chỉ là nịnh nọt thiên hoạn mà thôi, nghiêm nghị quát lớn.

“Giám Sát Ti thiết lập không đến nửa năm mà dám đến Trần Phủ Ti nháo sự, ngươi là cái thá gì?”

“Ngươi hỏi ta là cái thá gì?”

Chu Dịch thân hình như quỷ mị, chân khí bàng bạc hóa thành bàn tay, kéo Kỷ Nhạc đến trước người.

Cầm Long Công.

Kỷ xảo vận chuyển chân khí, có thể cách không nhiếp vật. Cao thủ bình thường cũng dùng để cách không nhận lại đao kiếm hoặc là đối phó tam lưu võ giả, lộ ra tiêu sái suất khí.

Chu Dịch chân khí bàng bạc như biển, một khi thi triển như sóng lớn mãnh liệt, cao thủ tuyệt đỉnh như Kỷ Nhạc không có lực phản kháng chút nào, đúng là hóa mục nát thành thần kỳ.

“Hiện tại nói cho ngươi, ta chính là đao của bộ hạ, chuyên dùng để giết người. Kỷ chỉ huy, ngươi đoán xem, ta có dám giết ngươi hay không?”

“Ôi ôi ôi.”

Kỷ Nhạc mặt mũi nghẹn đỏ lên, rất muốn kiên cường đối trở về, đáy lòng lại chột dạ.

Lực đạo trên cổ càng ngày càng nặng, gần như nghe được gân cốt kéo kẹt kẹt rung động, nếu còn chọc giận Dịch công công, ngày này sang năm sẽ thành ngày giỗ của hắn.

Trần Phủ Ti đồng tri Lục Duy thấy tình hình này thì hét lớn một tiếng.

“Cùng tiến lên, bảo hộ đại nhân!”

Trong lúc nói chuyện thả người vọt lên, phất tay vẫy ra mấy chục cây lông trâu chằm, từng chiếc nở rộ lam lục quang mang, hiển nhiên bơi lên kịch độc. Lục sĩ Trần Phủ Ti đang trực nhao nhao rút ra nhận linh đao, vây kín vò giết tới.

Đông Xưởng ngăn trước mặt Chu Dịch, tiếng lưỡi đao giao kích liên miên bất tuyệt, Trần Phủ Ti chính điện lập tức loạn cả một đoàn.

“Dừng tay, mau dừng tay!”

Kỷ Nhạc không dám tiếp tục ráng chống đỡ, cầu xin tha thứ: “Dịch công công, ta lập tức sai người bắt Giang Ninh Thiên hộ tới, đưa đi Đông xưởng địa lao mặc cho người xử lý.”

“Kiệt kiệt kiệt!”

Chu Dịch phát ra tiếng cười quái dị đặc ý, phất tay ném Kỷ Nhạc ra, đung ở trên tường đoạn mất mấy chiếc xương sườn.

“Ba ngày, ta muốn nhìn thấy đầu của Giang Ninh Thiên hộ.”

Kỷ Nhạc ho khan vài tiếng, được Lục Duy nâng đỡ miễn cưỡng đứng lên, nói ra: “Kính thành đến Giang Ninh ít nhất cũng năm ngày lộ trình, ba ngày sao có thể vừa đi vừa về được!”

“Đó chính là chuyện của Trần Phủ Ti, ba ngày không gặp được đầu, Kỷ chỉ huy chuẩn bị kỹ quan tài.”

Chu Dịch dứt lời, đứng dậy rời khỏi.

Đám Đông Xưởng đỡ đồng liêu thụ thương lên đi theo sau lưng, trên mặt rất nhiều lục sĩ Trần Phủ Ti lộ ra vẻ tức giận và xấu hổ.

Trần Phủ Ti thành lập từ thời kỳ thái tổ, ba trăm năm qua chưa từng bị nhục nhã như vậy!

Kỷ Nhạc nhìn bóng lưng Đông Xưởng rời đi, thần sắc oán độc, chuyện hôm nay chắc chắn trở thành trò cười trong quốc triều.

“Yêm cầu, thù này không báo, thề không làm người!”

Lục Duy khuyên: “Đại nhân, Yêm cầu đó đang lúc cường thịnh, nên tạm thời tránh mũi nhọn, đợi mất thánh quyền, có thể tùy tiện nhào nặn.”

“Nói như vậy có ý gì?”

Kỷ Nhạc quát lớn: “Ta là tâm phúc của bệ hạ, từng theo bệ hạ lưu vong Bắc Cương, tòng long chi công còn không sánh bằng chỉ là Yêm cầu?”

“Đại nhân dạy phải.”

Lục Duy vội vàng khom người tạ lỗi, trong mắt lại hiện lên vẻ khinh bỉ, ngu xuẩn như thế mà có thể đảm nhiệm Trấn Phủ Ti chỉ huy sứ. Ngày thường Kỷ Nhạc thường xuyên tuyên dương từng cùng bệ hạ lưu vong Bắc Cương, lấy lộ rõ tòng long chi công.

Thật tình không biết đây là đường đến chỗ chết, bệ hạ Cửu Ngũ Chí Tôn, chuyện lưu vong chính là chỗ bản, không những không giúp che lấp, ngược lại bóc vết sẹo của bệ hạ.

Lục Duy tâm tư thay đổi thật nhanh, nghĩ mượn thế thể Đông xưởng vận ngã Kỷ Nhạc.

“Ta cũng là vì Trấn Phủ Ti không suy sụp, để thằng ngu này chấp chương, chắc chắn đâu không lại Đông xưởng!”

Giám Sát Ti.

Chu Dịch ngồi xuống, lập tức có con nuôi dâng lên nước trà.

Ôn Đồng Tri nói ra: “Độc công, trải qua án này, đông tây hai xưởng đối chọi gay gắt, chỉ cần chờ bệ hạ điều hòa là đủ.”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, cung tam ti là vai trái, ngoài cung Giám Sát Ti là cánh tay phải, kinh doanh tốt quyền thế bên ngoài, tương lai có thể mưu đồ sự tình.

“Ôn tiên sinh, người hiểu Trấn Phủ Ti bao nhiêu?”

“Ta từ đảm nhiệm đồng tri thì đã điều tra rõ ràng thấu triệt đám người trên dưới Trấn Phủ Ti.”

Ôn Đồng Tri đảo mắt, nói ra: “Độc công muốn hỏi Lục Duy?”

“A?”

Chu Dịch kinh ngạc lên tiếng, tán thán nói: “Ôn tiên sinh không hổ là cánh tay đắc lực của ta, làm việc đúng là thoả đáng, Lục Duy này có chỗ đặc thù?”

Ôn Đồng Tri nói ra: “Tiên Hoàng băng hà muộn chút, Lục Duy sẽ tiếp nhận Trấn Phủ Ti.”

Trấn Phủ Ti chính là tai mắt của Hoàng đế, sau khi Chính Thống Đế lên ngôi, tâm phúc Kỷ Nhạc làm chỉ huy sứ, Lục Duy đành phải chịu làm kẻ dưới.

“Khó trách.”

Chu Dịch nói ra: “Hôm nay ta hù dọa Kỷ Nhạc, Lục Duy đó lại cưỡng ép ra tay, chỉ sợ là muốn mượn tay ta giết người!”

Ôn Đồng Tri hiểu ý nói: “Độc công có ý là liên thủ Lục Duy diệt trừ Kỷ Nhạc?”

“Tạm chờ chút.”

Chu Dịch nói ra: “Nếu như Lục Duy đó là người thông minh, sẽ âm thầm đến tìm ta, nếu không cũng là ngu xuẩn, không đáng liên thủ.”

Thà rằng đơn đả độc đấu cũng không thể làm bạn với người ngu. Chu Dịch biết rõ ngu xuẩn nguy hại như thế nào, năm đó Nhị Hoàng tử phạm xuẩn, mất đi hoàng vị dễ như trở bàn tay, hủy tiền đồ của bao nhiêu người ủng hộ.

Ôn Đồng Tri nhắc nhở: “Lục Duy chắc chắn sẽ đến, chỉ là đẩy hẳn thượng vị, sau đó chắc chắn sẽ trở mặt không quen biết, hẳn khó chơi hơn Kỷ Nhạc nhiều.”

“Tại sao ta phải sợ hẳn trở mặt! Trấn Phủ Ti để ngu xuẩn Kỷ Nhạc đó chấp chương, không đến mấy năm Đông xưởng sẽ một nhà độc đại, rơi vào mắt bệ hạ cũng không phải chuyện tốt.”

Chương 776: Lại về lãnh cung (4)

Chu Dịch thổi thổi nước trà, không nhanh không chậm uống một ngụm, chỉ cảm thấy mùi thơm nức mũi.

“Hôm nay trà này không tệ, nhà ai đưa tới?”

Con nuôi Vinh Tử tiếp nhận vị trí Khúc Tử, phụ trách ghi chép công phẩm thương nhân Ngự Dụng Ti, vội vàng tiến lên hỏi đáp.

“Biển Tây Phủ Hồ gia đưa tới lá trà, nghe nói dùng tân pháp xào chế, trong cung còn không có.”

“Trà ngon bậc này, phải để bệ hạ nếm thử.”

Chu Dịch phân phó nói: “Nói cho Hồ gia, năm sau cống trà tăng gấp đôi, về phần nhiều không cung đủ. Chọn mấy nhà trà thương dò xét!”

“Tuân mệnh.”

Vinh Tử khom người lĩnh mệnh, Hồ gia âm thầm cung phụng năm ngàn lượng bạc, cũng đủ nhắc tới trước mặt đốc công. Đồng thời bắt đầu suy nghĩ, mấy nhà trà thương nào tặng bạc ít, xếp vào danh sách xét nhà.

Từ khi Chu Dịch đồ Đài Vân Thư Viện, lại bình yên vô sự, còn thuận tay vắn ngã bọn người Thôi thượng thư, toàn bộ Khánh quốc đã không còn mấy nhà hãn không chọc nổi.

Cho dù phủ thân vương Quốc công phủ nghe được danh hào Đông xưởng đốc công cũng sẽ sắc mặt căng lên. Cho nên Giám Sát Ti xét nhà không cần nhìn chỗ dựa!

Đông xưởng đốc công náo Trần Phủ Ti, Kỷ chỉ huy quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Tin tức truyền ra, lập tức thành chủ đề nóng thứ hai trong quốc triều.

Thứ nhất là bệ hạ thanh lượng ruộng, đây là chuyện liên quan đến ức vạn bách tính, chớ nói đánh mặt Kỷ Nhạc, cho dù giết cũng không vượt qua được. Bàn tán việc này không chỉ quan

viên, bách tính trà dư tửu hậu cũng bình phẩm từ đầu đến chân.

Đông xưởng và Tây Hán rốt cuộc ai lợi hại hơn, vốn không có kết luận, bây giờ đa số người cho rằng Yêm đảng càng hơn một bậc. Dù sao cũng là gia nô của Hoàng đế, bàn về quan hệ thì gần hơn những người còn lại nhiều!

Kỷ Nhạc nghe nói việc này, đương nhiên là phát lời đình, lệnh Trần Phủ Ti trên dưới điều tra Giám Sát Ti. Cái gì đứt lót nhận hối lộ, cái gì oan giả sai án, viết thành bí tấu thượng báo bệ hạ!

Trần Phủ Ti truyền thừa hơn ba trăm năm, mật thám khắp cả nước, có lẽ xa phu bên đường, có lẽ hỏa kế quán rượu, thậm chí lão gia hàng xóm cũng có thể là thám tử.

Thám tử vô không bắt nhập, Giám Sát Ti đương nhiên không phòng được. Một phong lại một phong bí tấu đưa đi Dưỡng Tâm Điện, điều tra có chứng cứ xác thực, Chu Dịch ở ngoài điện quỳ ba ngày ba đêm mới được Chính Thống Đế rộng lượng.

Trở lại Giám Sát Ti.

Chu Dịch dựa theo tấu chương viết, đưa tất cả nội thị, Đông Xưởng có liên quan vụ án vào địa lao thẩm vấn. Có sáu con nuôi thu ngân lượng, mức lớn, cũng đối xử như nhau trọng phạt, không niệm tình phụ tử chút nào.

“Chớ trách ta tâm ngoan.”

Chu Dịch nói với con nuôi mới thu: “Trên đời này không ai không tham, ta cũng không nhịn được tham, nhưng phải làm sạch sẽ, chớ có để cho người ta nắm được cán!”

Mười tám đứa con mới nhao nhao khom người thụ giáo.

“Cha nuôi nói đúng!”

Ba tháng ngắn ngủi, Đông xưởng đốc công chết sáu con nuôi. Phía sau màn hắc thủ Kỷ Nhạc mặt lộ vẻ đắc ý, sai người truyền tin tức đi, hung hăng tìm lại mặt mũi!

Quả nhiên.

Dân gian bàn tán việc này, còn nói Tây Hán để uẩn thâm hậu, xa không phải Đông xưởng có thể so sánh. Triều quan lại gặp

tình hình này, cũng không thiên cận giống bách tính, ngồi đợi Đông xướng đốc công ra tay.

Đa số quan lại cho rằng, Kỷ Nhạc bằng vận khí thượng vị đầu không lại Dịch công công từ tầng dưới chót một đường chém giết bỏ lên.

Chính Thống năm thứ ba, tháng sáu.

Trời nắng chang chang.

Dưỡng Tâm Điện để rất nhiều khối băng, cung nữ lay động quạt, hơi lạnh tuần hoàn trong điện, mát mẻ như ngày mùa thu.

Chính Thống Đế lật xem tấu chương, liên tiếp mấy phong đều là liên quan tới lượng ruộng án. Thanh tra đồng ruộng vẫn đang tiến hành, quan lại các nơi, gia tộc quyền thế vì giấu diếm điền sản ruộng đất mà cấu kết với quan lại, giấu diếm báo cáo cáo sai số lượng đồng ruộng chân thực.

Vì điền vào chỗ trống, sung phòng ốc bách tính làm ruộng đồng, thậm chí mộ tử cũng gộp cho đủ số. Lượng ruộng như thế đương nhiên khiến cho kêu ca, địa phương xuất hiện bách tính tập thể kháng nghị, nghiêm trọng giết chết tư lại, xung kích huyện nha.

Cách làm như thế hợp tâm tư quan lại, nhao nhao thượng thư, nói là bách tính phản đối lượng ruộng, mời bộ hạ thượng lễ dân thương sinh thu hồi ý chỉ vãn vãn.

“Đều là quốc triều sâu mọt!”

Chính Thống Đế từng lưu vong Bắc Cương, tận mắt thấy bách tính khổ, khi đó đã lập chí cách tân thuế phú.

Sau khi lên ngôi không có nóng lòng cải cách mà kiểm ngân vận quân lương tây chinh, lại mang theo diệt quốc mở cương chi uy thanh tra đồng ruộng.

“Trẫm thanh tra đồng ruộng là vì bách tính cùng khổ, bọn họ lại tự chúng tạo phản!”

Viên công công khom người hầu hạ, thúc ngựa nói: “Bách tính ngu dốt, không hiểu bộ hạ khổ tâm, tương lai thuế phú cách tân, bọn họ sẽ hô to Thánh Quân rộng thế đâu!”

“Trẫm không cầu Thánh Quân, chỉ muốn kéo dài giang sơn xã tắc.”

Chính Thống Đế khước miệng hơi vênh, tiếp tục xem xét tấu chương, sau đó nhìn thấy Giám Sát Ti bắt tham quan ô lại địa phương, đốc xúc thúc đẩy lượng ruộng.

“Bắt ba Phủ doãn, mười sáu Huyện lệnh, hơn bảy mươi vị quan lại các cấp, không tể, Giám Sát Ti làm rất không tể!”

Viên công công nghe được tán thưởng, âm dương quái khí mà nói.

“Dịch công công làm việc trương dương, quốc triều Nhị phẩm quan viên không trải qua tam ti thì khám nhà diệt tộc, có thể nói là mở quốc triều tiền lệ!”

Chính Thống Đế lườm Viên công công: “Dịch Tử vì quốc triều mà phân đầu quên mình, trẫm nhìn ở trong mắt, cầu nô tài người có rắp tâm gì?”

“Nô tỳ biết sai.”

Viên công công sợ đến sắc mặt trắng bệch, quỳ xuống đất liên tục dập đầu.

“Đứng lên đi, sau này chớ có nói huyền thuyên.”

Chính Thống Đế không có tiếp tục, bây giờ Dịch công công quyền thế ngấp trời, cần có một nội thị đối

Chương 777: Lại về lãnh cung (4)

chơi gay gắt, miễn cho tương lai không bị chường không.

“Bái tạ bệ hạ, nô tỳ nhớ được.”

Viên công công lập tức nhẹ nhàng thở ra, bàn tay sờ ống tay áo, ngân phiếu dày nửa tấc. Tối hôm qua Dịch công công sai người đưa tới mười vạn lượng, mời Viên công công giúp đỡ an bài tầu chương sắp xếp trên dưới, thuận tiện lại báo cáo.

Chuyện thuận tay thuận mồm, làm ăn này làm đúng!

Một lát sau.

Nội thị phòng thủ tiến đến bẩm báo, Dịch công công cầu kiến bệ hạ.

Chính Thống Đế nghĩ Chu Dịch tốt, vì tân chính đặc tội văn võ huân quý, dặn dò: “Sau này Dịch Tử đến, không cần thông bẩm, trực tiếp đưa vào.”

Chu Dịch nhanh chóng vào, ba hô vạn tuế rồi nói ra.

“Khởi bẩm bệ hạ, nô tỳ giám sát lượng ruộng, phát hiện có người cấu kết địa phương, tự ăn thổ địa, việc quan hệ lớn xin bệ hạ định đoạt.”

Nói xong lấy từ ống tay áo ra một chồng lời chứng, giơ cao khỏi đầu.

Viên công công liếc mắt, trên đó viết Trần Phủ Ti, Thiên hộ, lập tức hiệu mười vạn lượng bạc ai trả tiền. Đường đường Cẩm Y Vệ chỉ huy sứ, xét nhà thì kiểu gì cũng có thể hồi vốn.

Chính Thống Đế tiếp nhận lời chứng, lật vài trang, sắc mặt âm trầm với tốc độ mắt trần có thể thấy. Dựa theo lời chứng khai, Trần Phủ Ti cấy vào quyền lực giám sát bách quan, cấu kết quan lại địa phương, gia tộc, từ trên xuống dưới hình thành một tấm lưới. Mượn nhờ cơ hội triều đình lượng ruộng, cố ý ức hiếp bách tính, bức bách nháo sự.

Về sau Trần Phủ Ti phụ trách bắt trấn áp, bách tính nháo sự phản tội mưu phản, chặt đầu xét nhà, đồng ruộng đoạt được bán cho gia tộc địa phương.

Trần Phủ Ti đã được công lao, lại lấy được bạc, nhất tiền song điều!

Chính Thống Đế hỏi: “Lời khai này thật giả?”

Phạm nhân từ Giám Sát Ti và Trần Phủ Ti ra, trải qua không biết bao nhiêu cực hình, lời khai hoặc nhiều hoặc ít có lượng nước. Đương nhiên Chính Thống Đế biết được việc này, nhưng mà đều là một mắt nhắm một mắt mở, hai ti nói xấu, hãm hại phạm nhân đều là quan lại hấn muốn sửa trị.

“Khởi bẩm bệ hạ.”

Chu Dịch nói thẳng: “Những lời chứng này cũng không phải là nô tỳ điều tra đoạt được mà là Trần Phủ Ti đồng tri Lục Duy đưa tới Giám Sát Ti, trải qua tra xét rõ ràng, không một không thật!”

“Việc ác bức này, quả là táng tận thiên lương!”

Chính Thống Đế nhìn về phía trang cuối lời chứng, ghi lại hơn trăm vạn mẫu ruộng đồng có liên quan vụ án, tình nghĩa còn sót lại trong lòng hao mòn hầu như không còn, hạ lệnh.

“Giao án này cho tam ti hội thẩm, Giám Sát Ti phụ tá kiểm chứng, phạm người có liên quan vụ án, trăm lập quyết!”

“Bệ hạ anh minh!”

Trong mắt Chu Dịch hiện lên khoái ý, cuối cùng báo được thù của sáu con nuôi.

Đảo mắt nửa tháng qua.

Thiên lao.

Lờ mờ âm trầm, tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu oan bên tai không dứt.

Chu Dịch đôi thường phục, được ngục tốt dẫn dắt đi vào nhà tù trong cùng.

“Sao ta cảm thấy thiên lao quen thuộc? Rõ ràng không khác gì địa lao, tại sao hơi khác thường.”

Nhà tù số ba mươi chín.

Ngục tốt mở cửa khóa, khom người nịnh nọt nói: “Đại nhân, mời ngài vào.”

Chu Dịch cất bước đi vào, nhìn thấy người bị đóng trên hình kê, bần thiêu, máu thịt be bét, cẩn thận phân biệt hồi lâu mới xác định là Kỷ Nhạc.

“Kiệt kiệt kiệt!”

Tiếng cười quái dị chói tai quanh quần nhà tù: “Đại nhân, ta cứ tưởng ngươi đã chết rồi.”

Kỷ Nhạc run run rẩy rẩy ngẩng đầu, trên mặt từng vết phỏng bần ủi, miệng không còn lại mấy cái răng, tiếng nói chuyện cũng không rõ.

“Yên cầu, chết không yên lành!”

“Ta chết như thế nào đại nhân không thấy được, nhưng mà...”

Chu Dịch cười nói ra: “Ta có thể nhìn thấy cha mẹ, nhi nữ, thân tộc đại nhân chết sạch sẽ không còn một mống, cả nhà đại nhân sẽ chĩnh chĩnh tề tề, miễn cho cô đơn trong Địa Phủ!”

Kỷ Nhạc hai mắt xích hồng, miệng thốt ra các loại chửi mắng.

Chu Dịch trên mặt ý cười không thay đổi, ta đã bị thiến, mắng vài câu cũng không sao.

Lúc này.

Một quan nhi lục bào vội vã chạy tới, muốn quỳ xuống hành lễ.

“Ca ca không cần như vậy.”

Chu Dịch đỡ Chu Hùng dậy, dò xét một lát nói ra: “Lục bào có chút chóng mặt, đến mai đi Giám Sát Ti, treo cái tên tuổi chủ sự, đổi thành áo bào đỏ!”

“Đa tạ đệ đệ diu dất.”

Chu Hùng điều vào thiên lao làm quản doanh, không được mấy tháng thì thăng làm thư lại.

Chưa hề đọc sách, chữ không được một giỏ, Chu Hùng xài bạc mượn tú tài nghèo túng phụ trách sao chép hồ sơ phạm nhân.

Năm ngoái Chu Dịch thành lập Giám Sát Ti, Chu Hùng đi nhờ xe thăng nhiệm ti ngục, thành người đứng đầu thiên lao.

Quan nhi thăng nhanh không nhanh đều phải xem có chỗ dựa không!

“Chớ có khách khí, ngươi là thân ca ca ta!”

Chu Dịch rất là thân thiết, giống như xem Chu Hùng làm huynh trưởng thật. Thật ra thì phụ mẫu huynh đệ thân tộc gì đó trong mắt Chu Dịch cũng chỉ thường thôi, con nuôi cũng tự tay giết mấy đứa, sớm đã thành thà ta phụ người trong thiên hạ.

Bây giờ tộc nhân thân cận cũng lấy ra sử dụng. Dù sao là người cô đơn không phụ mẫu không con cái, bệ hạ cũng không dám trọng dụng, thần tử không có uy hiếp như thế này làm việc cũng không kiêng nể gì cả, hơn nữa rất khó nắm. Cho nên có thể không thêm đề ý gia tộc nhưng phải làm bộ đề ý!

“Như thế rất tốt.”

Chu Hùng liên tục gật đầu, lòng khẩn trương thả lỏng không ít. Chấp chương thiên lao không đến một năm, Giám Sát Tì đưa vào hơn mười vị quan lại, có kinh thành, có địa phương, điểm giống nhau chính là đều gặp cực hình, từng người không nhận ra nhân dạng.

Nghe phạm nhân giảng thuật Đông xưởng độc công tàn bạo, cho dù thân là thân ca ca thì Chu Hùng cũng lòng còn sợ hãi.

“Đại nhân, hạ quan còn có một chuyện báo cáo.”

Chu Dịch vận chuyển nội khí thăm dò vào trong cơ thể Kỷ Nhạc, lén ra tay tại chỗ ngực, sau đó sẽ nổ tung, ngũ tạng đều nát mà chết. Đối đãi kẻ địch không thể nương tay, nên giết tắc giết, miễn cho tuyệt cảnh lật bàn.

Chương 778: Đốc công nghĩa tử.

“Nói đi.”

“Mấy ngày trước đây không ít lưu dân đến kinh thành, ta mở lều cháo cứu tế, phụ thân thấy có đứa bé thông minh cơ linh, thông qua nha môn ghi chép hộ tịch, đổi thành họ Chu.”

Chu Hùng giương mắt mắt nhìn Chu Dịch, thấy trên mặt hắn có ý cười, mới tiếp tục nói.

“Phụ thân đưa hài đồng này về, tương lai kế thừa hương hỏa, nếu đại nhân đồng ý, xin lấy tên cho hắn.”

“Lấy tên “

Chu Dịch trầm ngâm một lát nói ra: “Gọi Bình An đi, không cầu vinh hoa phú quý, chỉ hi vọng bình bình an an.”

Trong mắt Chu Hùng hiện lên kinh hỉ, vội vàng khom người nói.

“Hạ quan lập tức đi nhập gia phả cho chất nhi.”

“Đi thôi, ta đi dạo trong lao.”

Chu Dịch phát phát tay mệnh Chu Hùng lui ra, một mình đi trong thiên lao, kết quả không cảm nhận được cảm giác quen thuộc không hiểu, ngược lại là khi giao lưu với ngục tốt học được mấy tay cực hình tươi mới.

“Quay lại thử hiệu quả trên người phạm nhân trong địa lao!”

...

Chính Thống năm thứ bốn.

Tháng chín.

Hai xưởng lần thứ nhất giao phong, lấy Đông xưởng lấy được toàn thắng kết thúc.

Chỉ huy sứ Kỷ Nhạc khám nhà diệt tộc, địa phương Thiên hộ, Bách hộ hơn mười người chôn cùng, có thể xưng Khánh quốc quốc khai quốc đến nay, lần đầu tiên quy mô trừng trị quan lại Trần Phủ Ti. Đồng tri Lục Duy tố giác có công, thăng Nhâm chỉ huy sứ.

Quan mới đến đốt ba đồng lửa, Lục Duy cây đuốc thứ nhất đốt tới Đông xưởng, liên tục bắt sáu vị thái giám làm việc. Đông xưởng đốc công lửa giận dâng lên, thóa mạ Lục Duy là người bội bạc, dẫn theo mấy trăm áo đen Đông Xưởng khí thế hung hăng thẳng hướng Trấn Phủ Ti.

Dọc đường hoàng cung môn.

Viên công công chờ đã lâu, cười nói ra: “Đốc công dừng bước, bệ hạ khẫu dụ.”

“Ngô hoàng vạn tuế...”

Chu Dịch vội vàng quỳ xuống, ba hô vạn tuế.

Viên công công nói ra: “Bệ hạ nghe nói có không ít lưu dân phía bắc đến, quan lại địa phương không trình báo tình hình tai nạn, Trấn Phủ Ti đang trống rỗng, việc này giao cho đốc công điều tra.”

“Mời bệ hạ yên tâm, ta sẽ điều tra rõ ràng.”

Chu Dịch lễ bái tiếp chỉ, lấy từ ống tay áo ra chồng ngân phiếu, nhét vào tay Viên công công: “Gần đây tâm tình bệ hạ như thế nào?”

“Rất là không tệ.”

Viên công công nói: “Hôm qua bệ hạ còn tán dương, Lục chỉ huy trung tâm đáng khen, xử lý chuyện kiên cố!”

Chu Dịch chấp tay nói: “Đa tạ Viên công công.”

Trấn Phủ Ti thụ trọng thương, Lục Duy lại nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, thời gian ngắn khó chống lại Đông xưởng, thế là bệ hạ ra tay đẩy ra Chu Dịch, cho Tây Hán thời gian khôi phục nguyên khí.

Đương nhiên, điều tra lưu dân phía bắc tới cũng rất quan trọng. Viên công công liếc mắt tả hữu, thấp giọng nói ra: “Có một số việc đốc công hẳn là hiểu, hai xưởng tại thì đều tại, vong thì đều vong!”

“Viên công công cao kiến!”

Chu Dịch dẫn theo áo đen Đông Xưởng quay lại Giám Sát Ti, gọi chủ sự phụ trách đưa tin Lâm công công.

“Phía bắc xảy ra tai hoạ gì, có nhiều lưu dân như vậy?”

“Hồi bẩm đại nhân, Bắc Cương ba phủ chủ sự công công đầu tháng truyền bồ câu đưa tin về nói là vô sự.”

Lâm công công khom người nói: “Ta có nghi ngờ trong lòng, trước đó vài ngày phái Đông Xưởng đi dò xét, đã qua mười ngày, không có tin tức gì truyền về.”

“Kiệt kiệt kiệt...”

Chu Dịch nghe vậy không những không giận, ngược lại cười quái dị: “Tốt tốt, Giám Sát Ti thành lập mới một năm, Phương công công cũng bị người ta đón mua, đúng là khó lường!”

Con nuôi hầu hạ tả hữu, quan lại nghe lệnh bên cạnh phù phù phù quỳ xuống.

Chu Dịch quay đầu nhìn về phía một đứa con nuôi: “Ta hỏi ngươi, phía bắc ai có năng lực như vậy, mua chuộc được nội thị?”

Đứa con nuôi này hoảng sợ nói: “Cha nuôi, nhi tử không biết.”

“Là không biết hay là không dám?”

Chu Dịch phát tay nhiếp qua, bắt lấy cổ của hắn, lạnh lùng nói: “Tối hôm qua có hán tử khẩu âm phía bắc đến nhà ngươi ở kinh, ta tra bắt đại tổ tiên ngươi không có thân thích nào đi phía bắc kiếm ăn.”

Con nuôi không dám có bất kỳ giấu giếm nào, hoảng sợ gào thét nói.

“Cha nuôi tha mạng, nhi tử nhất thời hồ đồ, thu bạc của Trấn Bắc Vương.”

“Thu bạc không tính là gì, ta thu càng nhiều, chỉ là ngươi phải biết, có ít người bạc không thể đựng vào!”

Chu Dịch nói chuyện, trên tay lực đạo chậm rãi tăng thêm, theo cuối cùng nói dứt câu, dất băng một tiếng, cổ vỡ vụn.

Đầu lâu không còn thứ chèo chống, mềm nhũn rũ xuống ngực.

Phát tay ném con nuôi tới góc tường, tự có Đông Xưởng phụ trách thu dọn, Chu Dịch lặng lẽ quét qua tất cả con nuôi, quan

lại, dạy dỗ: “Về sau ai dám thu bạc phía bắc thì cũng không chết dễ dàng như vậy!”

Đám người liên tục dập đầu, không dám có bất cứ ý kiến gì.

Con nuôi vừa mới chết bình thường rất được Chu Dịch sủng ái, không ngờ giết không chút nương tay nào, càng kinh khủng là ở nhà gặp ai cũng không thể gạt được đóc công.

“Điểm đủ nhân mã, sau ba ngày Bắc thượng.”

Chu Dịch sắc mặt âm trầm nói: “Ta muốn xem xem, rốt cuộc dùng biện pháp gì mà một mẻ hốt gọn Giám Sát Ti phía bắc!”

Lưu dân, thiên tai cái gì, Chu Dịch cũng không thèm để ý, năm đó hấn gần như chết đói, cũng không thấy có người cứu tế.

“Tuân mệnh.”

Đám người Giám Sát Ti cùng kêu lên đồng ý, sau đó tán đi phân phối tinh nhuệ dưới trướng.

...

Kinh đô Khánh quốc quốc.

Thành đông.

Sùng Nhân Phường.

Ở đây đều là huân quý quốc triều, có thể xưng tác đất tác vàng, một cục gạch đập xuống ít nhất là một bá gia.

Chu phủ ở Đông Nam Sùng Nhân Phường, chiếm trọn vẹn hơn mười mẫu đất, bên trong đình đài lầu các, giả sơn hồ nước không chỗ không có, có thể nói một bước một cảnh đẹp như bức tranh.

Trạch viện này vốn là Hưng Quốc công phủ, tiền triều dính líu thông đồng với địch bán nước, cả nhà lưu vong đi Bắc Cương đào quang. Chính Thống Đế nhớ tới công lao Chu Dịch, ban Hưng Quốc công phủ cho Chu gia, lấy đó ân sủng.

Chương 779: Đốc công nghĩa tử (2)

Bây giờ công có thể treo bảng hiệu “Chu phủ”, chức quan Giám Sát Ti được triều đình tán thành, chính là ngoại thần, cũng không phải là nội hoạn.

Lúc chàng vạng tối.

Từng nhóm Đông Xưởng đi vào Chu phủ,, tiếp chương chức trách hộ viện, phòng thủ cửa ra vào, hành lang.

Tám tên kiêu phu giờ kiêu quan đi tới cửa, khom người vén rèm lên.

“Cha nuôi, đến nhà.”

Chu Dịch khép lại « quốc triều thực lục », từ khi tiếp bản án điều tra phía bắc, hấn từ nội vụ phủ mượn được sách sử liên quan tới Bắc Cương, bắt đầu xem xét từ tiền triều.

Khánh quốc quốc trước đó là Chu triều, diệt vong đã hơn ba trăm năm. Trước sau hai triều nhiều lần giao chiến với Bắc Cương Dị tộc, mới bắt đầu kiến quốc thắng nhiều bại ít, sau đó lẫn nhau có thắng bại, lại sau đó mặc cho Dị tộc quấy nhiễu, chỉ có phòng ngự.

“Có lẽ Tiên Hoàng si mê tu tiên trường sinh, nhưng mà hủy diệt Lang Vương Kim Trướng, chỉ nhiều đó cũng đủ được xưng tụng hưng chủ!”

Chu Dịch hạ kiệu, nhìn thấy phụ mẫu huynh trưởng đợi ở cửa ra vào, tiến lên mấy bước khom người thi lễ.

“Bái kiến phụ thân, mẫu thân!”

“Đốc công, mời vào trong.”

Chu phụ nhìn dáng vẻ già nua của Chu Dịch, sinh lòng thương tiếc. Chu gia phát đạt, vì học đòi văn vẻ, Chu phụ mời không ít tiên sinh dạy học biết chữ, đã không còn là người quê mùa kiếm ăn trong đất năm đó.

Tự biết hôm nay Chu gia hưng thịnh hoàn toàn xây dựng ở Chu Dịch hi sinh, một mình đối mặt âm mưu quỷ kế trong triều đình, gánh chịu áp lực cực lớn, đến mức chưa già đã yếu.

“Nhị oa tử, vì nương tựa tay làm tiệc rượu cho người.”

Chu mẫu càng béo hơn, tiếng nói chuyện to thô ráp y hệt năm đó, tựa hồ chỉ sợ người khác không biết Chu Dịch là thân sinh nhi tử.

Chu Dịch cười nói: “Mẫu thân phí tâm.”

Chu mẫu nghe được tán dương, đắc ý liếc mắt nhìn mười cô gái trẻ tuổi. Mặc cho ngày bình thường các người đắc ý, ỷ vào tư sắc câu dẫn lão gia, hiện tại gặp người chủ sự Chu gia, từng người ngay cả tư cách nói chuyện đều không có, ngoan ngoãn ở bên cạnh phục dịch.

Chu Dịch quan sát vẻ mặt của tất cả mọi người đang có mặt ở đây.

Chu phụ háo sắc, Chu mẫu háo ăn, huynh trưởng thành quan nhi mê...

Còn lại tất cả thân thích Chu gia ít nhất đều được an bài nha môn tư lại chức vị, lách mình biến hoá thành ăn lương công, không cần khổ cấp cấp làm ruộng. Theo Giám Sát Ti Đông Xưởng dò xét biết được, mấy thân thích này đều có ham mê, không có một người thành khí.

Người nghèo chột giàu, cực ít người có thể kiên trì bản tâm!

Chu Dịch vốn có ý nghĩ lôi kéo tộc nhân, thấy tình hình này chỉ có thể nuôi như heo, làm bộ dáng cho bề hạ nhìn, nếu như đến lúc khám nhà diệt tộc thật thì không lưu luyến chút nào.

Trong lúc nói chuyện đi vào chính đường, hai mươi hài đồng quỳ ở cổng cùng nhau dập đầu bái lễ.

Chu gia hài tử đến tuổi đều đến cho Chu Dịch nhìn một chút, nếu như có cái nào vào mắt, ngay cả phụ mẫu đều có thể vinh hoa phú quý.

Chu Dịch đảo qua từng đứa, ánh mắt rơi vào hài tử sáu bảy tuổi. Những hài đồng khác thấp thỏm lo âu, chỉ có người này ánh mắt này bình tĩnh, cử chỉ có trật tự, không giống môn hộ có thể nuôi ra.

“Đây là nhà nào?”

“Độc công, đây là các hài tử của ngài.”

Chu phụ mặt lộ vẻ tự mãn, hai mươi mấy hài đồng tròn lẳn, duy chỉ chọn đứa bé này, chứng tỏ là mình tầm mắt cao minh: “Hắn chính là Chu Bình An, chỉ chờ người trở về đập đầu nhận cha.”

“Thú vị, thú vị!”

Chu Dịch nói ra: “Tới để ta xem một cái.”

Chu Bình An nghe tiếng đi tới, khom người thi lễ nói: “Bái kiến đốc công.”

Chu Dịch đề bả vai Chu Bình An, chân khí dò xét gân cốt kinh mạch trong cơ thể, quả nhiên cứng cõi khác hẳn với thường nhân, đan điền còn có cỗ chân khí tinh thuần yếu ớt.

“Căn cốt như vậy, chắc chắn là bắt đầu uẩn dưỡng từ trong bụng mẹ, không phải thế gia tông môn không có bí pháp này, người lai lịch ra sao?”

“Hồi bẩm đốc công.”

Chu Bình An nói ra: “Ta là Tuyên Phủ Thang gia dòng dõi, nguyên danh Thang Vân, bây giờ Thang gia bị hủy bởi Dịch tộc, may mắn trốn được tính mệnh lang thang đến kinh thành.”

Chu Dịch lại hỏi: “Tại sao người muốn đến Chu phủ?”

Chu phụ đứng bên cạnh nghi ngờ nói: “Đốc công, không phải là hắn muốn tới, là ta chủ động thu lưu.”

Chu Bình An khom người nói: “Xin Chu lão gia thứ tội, ta nghe nói uy danh đốc công, cố ý miễn cưỡng hiển lộ thông minh trước mặt ngài, vốn là muốn làm nô bộc, nương nhờ gửi mệnh. Không ngờ vào mắt lão gia, nhận làm con thừa tự nhập dưới trướng đốc công.”

“Người...”

Chu phụ hai mắt trừng trừng, lão đầu tử gần năm mươi tuổi mà bị hài đồng bảy tuổi tính kế, truyền đi tránh không được trở thành trò cười.

“Khi ta giống như người, chỉ biết chơi bòn!”

Chu Dịch tán thưởng một tiếng, thế gia tộc tử bồi dưỡng từ nhỏ, trên thân thể tẩy luyện gân cốt kinh mạch, trên tinh thần đọc sách giảng kinh, bình dân bách tính đâu thể so.

Chỉ có cải thiên hoán địa mới có thể có mấy hài tử xuất thân cùng khổ từ từng đồng hài cốt leo lên đỉnh phong!

“Theo ta đi vào nói chuyện.”

“Đa tạ đốc công.”

Trên mặt Chu Bình An lộ ra nét mừng, vốn định năm mươi năm báo thù, nếu được Đông xưởng đốc công quyền thế ngập trời tương trợ, hoặc có thể sớm ngày đạt thành mong muốn thì tốt hơn.

Chính đường.

Đã chuẩn bị xong bàn tiệc, chủ vị vốn là lưu cho Chu Dịch.

“Quốc triều lấy hiếu trị thiên hạ, bệ hạ nỗ lực thực hiện, mỗi ngày đều vì Tiên Hoàng tụng kinh cầu nguyện.”

Chu Dịch nâng Chu phụ lên chủ vị, nói ra: “Ta lấy bệ hạ làm gương, phụ thân, xin mời ngồi!”

Trong lòng lại không thêm đề ý gia tộc, mặt ngoài Chu Dịch lại làm không kém chút nào, về đến nhà thì thu hồi uy phong Đông xưởng đốc công, biến thành nhi tử rất nghe lời, hiếu thuận.

Chương 780: Độc công nghĩa tử (2)

Trần Phủ Ti thám tử ở khắp mọi nơi, có lẽ nô bộc trong phủ hoặc là Đông Xưởng đứng gác cổng, mỗi tiếng nói cử động đều không thể gạt được tai mắt bệ hạ.

Huống hồ, nếu như Chu gia một mực hưng thịnh, Chu Dịch tận hiếu mấy chục năm, ai có thể nói là giả.

“Bình An, ngươi ngồi bên cạnh ta.”

Chu Dịch hỏi: “Ta mười tuổi vào cung, đến nay mười hai năm, đang cần hậu nhân truyền thừa hương hỏa, ngươi có bằng lòng vào danh nghĩa ta, tương lai cho ta tổng chung viếng mồ mả hay không?”

“Hài nhi bá kiến cha.”

Chu Bình An không chút do dự quỳ xuống, ba gối chín bái, tiếp nhận nước trà người hầu đưa tới, cung kính đưa cho Chu Dịch.

“Kiệt kiệt kiệt!”

Chu Dịch uống một hơi cạn sạch nước trà, hỏi: “Hài nhi xuất thân cao quý, ta chỉ là lớp người quê mùa, có cảm thấy ủy khuất?”

Chu Bình An chầm chước một lát nói ra: “Thang gia diệt tộc, hài nhi vẫn có ngạo khí, nhưng mà từ Tuyên Phủ đến kinh thành, ngàn dặm đường đò, gian nan vất vả mưa tuyết, đói khổ lạnh lẽo, đã san bằng tính tình!”

“Nói không sai.”

Chu Dịch giống như có hàm ý nói ra: “Cho dù người giàu có chột nghèo, hay là người nghèo chột giàu, đều phải mài giũa tính tình, nếu không khó có thành tựu.”

Chu phụ tất nhiên là đã nghe hiểu, nhưng mà không có ý định đổi, mấy ngày nữa lại nạp phòng thiếp.

Lễ tiên đều cho, còn có thể đòi về sao.

Chu mẫu từ khi nhìn thấy Chu Dịch, tiếng cười ha ha không dừng lại, nàng nghe không hiểu, dù sao một lòng hướng về Nhị oa tử chuẩn không sai!

Chỉ có Chu Hùng đứng ngồi không yên, từ khi kiêm nhiệm Giám Sát Ti chủ sự, đi đường đều bông bênh thắm thoát. Không dám cầm bạc giờ dám cầm, không dám bình bản án giờ dám bình, mặc Giám Sát Ti quan bào trên người, gặp quan cấp ba, lục bộ thị lang gặp cũng phải nhượng bộ ba phần.

Chu Dịch giáo huấn hai câu, cũng không có tiếp tục để ý tới. Chu gia và rất nhiều thân thích, quan vị cao nhất Chu Hùng cũng mới lục phẩm, cho dù có giày vò như thế nào đi nữa cũng không lật được trời.

“Bình An, từ nay trở đi ta sẽ đi phía bắc, ngươi nói xem tại sao Thang gia diệt tộc?”

Tuyên Phủ Thang gia không tầm thường, có thể ngược dòng tìm hiểu đến tiền triều khai quốc, nghe nói tổ tiên chính là thần tử trung thành của thái tổ, đến nay đã có ngàn năm truyền thừa. Ngàn năm thế gia hủy hoại chỉ trong chốc lát, thậm chí ngay cả tin tức cũng không truyền lại kinh thành, đúng là nghe rợn cả người!

“Hồi bẩm cha, Thang gia bị Dị tộc quân đội diệt!”

Chu Bình An hồi tưởng lại cảnh gia tộc phá diệt, tiếng kêu thảm thiết của tộc nhân còn bên tai, trên mặt lộ ra hận ý.

“Tiên Hoàng phân đất phong hầu Thiên Lang quốc cho Trần Bắc Vương, nhưng mà cảnh nội đều là Dị tộc bách tính, lại có Thiên Lang tàn binh bại tốt trong đó, ngay cả tộc nhân Trần Bắc Vương cũng không muốn đến đó sinh hoạt.”

“Trần Bắc Vương vì thành lập cơ nghiệp, thúc đẩy bách tính Khánh quốc quốc dời đến thảo nguyên.”

“Vừa mới bắt đầu đánh tên tuổi phân ruộng dụ di dân, nhưng mà tốc độ quá chậm số lượng quá ít cho nên liên thủ với thương gia quan lại địa phương.”

“Quan lại địa phương bán thôn xóm cho Trần Bắc Vương, đôi phương sẽ điều động quân tốt, cưỡng chế di dời bách tính đến thảo nguyên. Theo thương đội quản sự nói, bách tính Khánh quốc quốc và Dị tộc hỗn hợp, thường xuyên phát sinh tranh đấu chém giết quy mô lớn!”

Theo Chu Bình An nói, sắc mặt Chu Dịch càng thêm ngưng trọng. Trần Bắc Vương di chuyển nhân khẩu từ Khánh quốc,

Giám Sát Ti hơi có nghe thấy, triều đình cũng một mắt nhắm một mắt mở, dù sao số lượng có hạn. Thậm chí cho rằng dời lưu dân ra Khánh quốc cảnh nội là thái bình thịnh thế!

Không ngờ Trần Bắc Vương phát rồ, vậy mà tung binh cướp giết, cách làm như thế khác chi Thiên Lang quốc năm đó. Quan lại địa phương hoặc sợ uy thế Trần Bắc Vương hoặc tham lam tiền tài mua nhân khẩu, lại dám gạt triều đình.

“Chuyện như vậy lại không có chút phong thanh nào.”

Chu Dịch tâm tư thay đổi thật nhanh, phía bắc sợ là đã triệt để luân hãm, Trần Bắc Vương một tay che trời, cho dù võ đạo đạt đến thế gian tuyệt đỉnh, rơi vào đại quân vây giết cũng khó thoát tính mệnh!

Chuyện nguy hiểm đến tính mạng, Chu Dịch tình nguyện bỏ qua quyền độc công cũng không thể đi mạo hiểm.

“Bình An, Thang gia thanh danh hiển hách ở Dương Xương Phủ, có liên quan gì đến Trần Bắc Vương cướp giết nhân khẩu?”

“Không dối gạt cha, Thang gia đã từng phối hợp với thương gia Trần Bắc Vương, mua được lưu dân, nô lệ từ các phủ Khánh quốc, thông qua thương đội vận chuyển bách tính Khánh quốc về thảo nguyên, đổi lấy dê bò da lông.”

Chu Bình An nói lên việc này, không có bất kỳ hối hận hoặc là thương hại. Luật pháp Khánh quốc chỉ bảo hộ bách tính lương tịch, nhân khẩu tiện tịch khác có thể tùy ý giao dịch, chỉ cần giao một phần thuế ngân ở nha môn, người sẽ trở thành hàng hóa có thể tùy ý vận chuyển mua bán.

“Trần Bắc Vương dùng chuyện này uy hiếp Thang gia, cả tộc Bắc thượng, mượn ngàn năm danh vọng của Thang gia ở Dương Xương Phủ hấp dẫn càng nhiều bách tính thậm chí thân sĩ dời vào thảo nguyên.”

“Tộc trưởng cự tuyệt, nói là Thang gia trung với Khánh quốc, tuyệt sẽ không lưng tông vứt tổ.”

“Sau đó chính là Dị tộc quân đội chui vào Dương Xương Phủ thành, diệt tộc Thang gia, hài nhi chui vào ống khói né ba ngày ba đêm, cho đến người nha môn điều tra rồi khỏi mới ra ngoài.”

Chu Bình An nói ra: “Thang gia cũng không phải là ví dụ, Trần Bắc Vương thu nạp tàn quân Di tộc dưới trướng, phạm là gia tộc, thôn trấn không tuân theo mệnh lệnh đảo mắt sẽ bị tàn sát!”

Chu Dịch ánh mắt lạnh lùng, liếc mắt đăm người Chu gia sợ đến sắc mặt tái nhợt.

“Việc này các người coi như chưa từng nghe qua, chớ có nói với bất luận kẻ nào, cho dù truyền ra phong thanh, không cần nhà ta truy cứu, Trần Bắc Vương sẽ phái người đến diệt tộc!”

Chương 781: Thân trúng kịch độc.

Đám người liên tục gật đầu, chuyện làm người nghe kinh sợ như vậy bọn họ cũng không dám nói với ai.

“Bình An, ta không thể đồng ý giúp người báo thù.”

Chu Dịch nói ra: “Nhưng mà ngày nào bộ hạ còn, ta sẽ là tử đối đầu với Trấn Bắc Vương, người phải cố gắng gấp trăm lần, ngàn năm Thang gia có vô số bộ hạ cũ, cũng phải chăm chỉ liên lạc.”

“Bái tạ cha!”

Mục đích của Chu Bình An vốn là dựa thế, chuyện báo thù nhất định phải tự mình động thủ.

“Không nói những chuyện mất hứng này, mở tiệc!”

Chu Dịch đứng dậy tự thân rót rượu cho Chu phủ, lập tức làm cho đối phương vui vẻ ra mặt, sợ hãi Trấn Bắc Vương mang tới quét sạch sành sanh.

Tiệc rượu ăn nghỉ.

Chu Dịch lấy cơ say, cũng không về Giám Sát Ti mà ở lại Chu phủ.

Trong phủ đã chuẩn bị phòng ốc, ở vị trí trung ương, lâu đài có nô bộc quét dọn, bên trong bố trí, sử dụng đều là đỉnh tiêm quốc triều. Những thương gia có chí muốn tiến cống sẽ ngàn chọn vạn tuyển ra hàng hóa tinh phẩm đưa cho Chu Dịch hưởng dụng, sau đó mới đến phiên bộ hạ.

Trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh.

Màn đêm buông xuống.

Một bóng đen nhảy vọt xuyên thẳng qua Chu phủ.

Y phục dạ hành dung nhập hắc ám.

Lại thêm khinh công tinh diệu phi phạm, Đông Xưởng phòng thủ chưa phát hiện bất kỳ khác thường gì.

Một lát sau.

Bóng đen đi vào phòng chính ngoài cửa, dùng nước bọt khui thủng một lỗ, một mắt nhìn vào phía trong phòng.

Tiếng hít thở đều đều truyền ra, Chu Dịch đã ngủ say.

Chân khí dò vào góc cửa sổ, đẩy then cửa bên trong ra, thuận khe hở nơi cửa sổ chui vào, cả người bò dưới mặt đất, giống như hắc xà không xương.

Bóng đen đi tới phía trước cửa sổ, xác định người ngủ say chính là Đông xưởng đốc công, phát tay vẫy ra hơn mười đạo độc châm.

Hai tay áo trượt ra lưỡi dao, chém về phía cổ Chu Dịch. Cái độc châm thứ nhất nhập thể, Chu Dịch đột nhiên bừng tỉnh, chân khí bùng bạc như biển thâu thể mà ra, ngưng tụ thành lồng khí hình tròn gần như thực chất, chống cự độc châm còn lại bên ngoài.

Song đao trảm lên lồng khí, khẽ chấn động, ngay cả một khe hở cũng không phá vỡ.

“Cái này...”

Bóng đen kinh hãi lên tiếng, chưa từng nghe thế gian có chân khí như thế, kinh khủng như vậy.

Lúc này thi triển khinh công, thân hình lui nhanh trốn ra phía ngoài.

“Ta muốn xem xem, tặc tử từ đâu tới, chắc chắn sẽ tận tru cửu tộc ngươi!”

Chu Dịch thi triển Cầm Long Công, tóm bóng đen về, phát tay xốc lên miếng vải đen che mặt, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ mà kiếm mắt sáng.

“Kiệt kiệt kiệt, đúng là một tiểu bạch kiếm!”

“Yêm cầu, người người có thể tru diệt.”

Bóng đen nghiêm nghị quát mắng, biết được địa lao Giám Sát Ti kinh khủng, trong lúc nói chuyện thì muốn cắn nát túi độc tự sát.

“Muốn chết? Cũng không có chuyện tốt như vậy!”

Chu Dịch co ngón tay bắn, chân khí đánh mấy chỗ huyết đạo của bóng đen.

Từ bóng đen vào nhà đến bây giờ, động tác mau lẹ, chỉ mấy hơi thở, Đông Xưởng nghe được động tĩnh xông vào trong phòng, nhìn thấy thích khách cứng ngắc đứng tại chỗ.

“Độc công, ti hạ muôn lần chết!”

Đám Đông Xưởng gặp tình hình này, phù phù phù phù quỳ rạp xuống đất, liên tục dập đầu nhận tội.

“Về Giám Sát Ti.”

Chu Dịch đứng dậy, vừa đi được hai bước, bỗng nhiên hai chân mềm nhũn ngã nhào trên đất.

“Cha nuôi.”

Mấy con nuôi vội vàng tiến lên nâng, nhìn thấy khuôn mặt Chu Dịch phát tím, một cổ dị hương từ nơi bả vai truyền ra.

“Độc châm thật mạnh!”

Chu Dịch vận chuyển chân khí bảo vệ tâm mạch, lấy từ ống tay áo ra lệnh bài, phân phó: “Nhanh đi vào cung bẩm báo, mời Lưu thái y đến chẩn trị cho ta, cho Lâm Phủ một đêm, điều tra rõ lai lịch người này.”

“Tuân mệnh.”

Thuộc hạ biết được chuyện quá khẩn cấp, tiếp nhận lệnh bài vận chuyển khinh công, trong nháy mắt biến mất trong bóng đêm.

Lại có Đông Xưởng đi Vĩnh Yên Phường, lúc này Thái Y Viện đã nghỉ làm, trực tiếp đi nhà Lưu thái y mời người.

Lúc này.

Đám người Chu gia nghe được động tĩnh đi vào phòng chính ngoài cửa, thông bẩm, sau đó Chu phụ Chu mẫu và nghĩa tử Chu Bình An vào nhà thăm viếng.

Chu Dịch ngồi xếp bằng trên giường vận công chống cự kịch độc, trên mặt tím xanh không những không có biến mất, nhan sắc càng thêm thâm trầm.

Chu phụ trên mặt sầu lo, không biết nên nói cái gì.

Chu gia hưng suy hoàn toàn do Chu Dịch, nếu như trúng độc bỏ mình, chẳng mấy ngày nữa sẽ bị trả thù.

Khi đó chớ nói nạp thiếp, mạng sống cũng khó khăn!

Chu mẫu nước mắt chảy ngang: “Nhị Oa tử, người làm sao?”

“Mẫu thân không cần lo lắng.”

Chu Dịch suy yếu nói: “Chỉ là mao tặc tính toán, đợi lát nữa Lưu thái y tới, mấy tháng uống là có thể trị được.”

“Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi.”

Chu phụ thoáng thả lỏng, dù cho Chu Dịch nhìn không ổn nhưng trong lòng cũng cảm thấy an ủi.

Chu Bình An hầu hạ ở một bên chau mày, rất nhanh giãn ra, sau đó lại lộ ra sợ hãi, sầu lo.

“Các người đi ra ngoài trước.”

Chu Dịch phát phát tay, lệnh cho mọi người đi ra bên ngoài chờ: “Bình An ở lại, ta có chuyện muốn nói với người.”

Trong phòng chỉ còn lại hai cha con, Chu Dịch dò xét Chu Bình An hồi lâu, tám tắc lấy làm kỳ lạ nói: “Không hổ là tử đệ gia tộc bồi dưỡng ra được, ta nhìn lầm.”

Vẻ lo âu trong lòng Chu Bình An lập tức tan thành mây khói, khom người nói.

“Cha quá khen, Thang gia nội đấu lợi hại, ngày thường hài nhi thấy cũng nhiều, cũng có thể suy nghĩ ra một hai.”

“Không sai không sai! Năm đó ta vào cung cái gì cũng không hiểu, cũng dựa vào nghe nhiều nhìn nhiều, suy nghĩ nhiều mới dần dần hiểu chuyện, nhưng mà cũng mất bản tâm.”

Chu Dịch thở dài nói: “Được mất, chỉ có tự biết!”

Chu Bình An nghi ngờ nói: “Cha làm như vậy, rất khó giấu giếm được bề hạ.”

“Ta không cần giấu diếm được mà là lấy ra lý do nói cho qua, bề hạ cũng không phải nhất định ta phải đi phía bắc mà là đằng hoàng an ổn một thời gian.”

Chương 782: Thân trúng kịch độc (2)

“Thân trúng kịch độc, vừa khéo có thể tĩnh dưỡng chữa thương!”

Chu Dịch nói ra: “Người nhớ kỹ, chuyện trên đời này đều là thỏa hiệp với nhau, cho dù bệ hạ là thiên tử cũng là như thế!”

“Hài nhi thụ giáo.”

Chu Bình An khom người bái tạ: “Cha, phải chăng báo cáo chuyện Bắc Cương kịch biến cho triều đình?”

Chu Dịch trầm ngâm hồi lâu, khẽ lắc đầu.

“Qua một thời gian thôi, bệ hạ đang một lòng cải cách thuế phú, nếu như dẫn xuất Bắc Cương kịch biến, những quan lại vốn cũng không nguyện đổi thuế chắc chắn sẽ dựa vào đó bức bách bệ hạ lui bước.”

Đây chỉ là lý do mặt ngoài, kì thực Trấn Bắc Vương cát cứ, mưu phản, trong mắt Chu Dịch là chuyện tốt. Duy có địa phương loạn, Chính Thống Đế mới có thể càng coi trọng Giám Sát Ti, nhờ vào đó không ngừng khuếch trương quyền thế, cho đến có thể điều khiển thay đổi hoàng quyền.

Đương nhiên, cũng có thể là chơi thoát, Trấn Bắc Vương mưu phản thành công thay đổi triều đại.

Như vậy đối với Chu Dịch cũng không có chỗ xấu, thừa dịp hoàng cung loạn quét sạch điển tịch truyền thừa, chạy đến rừng sâu núi thẳm tránh họa, trăm tám mươi năm sau lại có thể gây sóng gió.

Chu Bình An nghi ngờ nói: “Triều vì đổi thuế, bỏ mặc Trấn Bắc Vương làm loạn, chẳng phải là được không bằng mất?”

“Kiệt kiệt kiệt...”

Chu Dịch cười quái dị vài tiếng, cười nhạo nói: “Cả triều văn võ đều là hạng người thiện cận, hoặc là bọn họ không thèm để ý ai làm hoàng đế, chỉ để ý trong ruộng nhà mình có bao nhiêu lương thực!”

Chu Bình An có chút hiểu được , dựa theo cha nói, quan lại trung không phải bệ hạ mà là lợi ích.

Chính Thống Đế cho chỗ tốt nhiều, thiên hạ họ Triệu, trái lại Trần Bắc Vương cho chỗ tốt nhiều, như vậy thiên hạ đổi họ Trương cũng được.

Dù sao Hoàng đế là nước, triều đình bách quan làm bằng sắt! sau đó Chu Dịch lại hỏi chuyện Bắc Cương, như là dân sinh, khí hậu loại hình, trong sách ghi lại quá giản lược, kém xa dân chúng địa phương biết.

Chừng nửa canh giờ.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân gấp rút, áo đen Đông Xưởng cũng lão giả tóc trắng vào cửa. Lão giả chính là Lưu thái y, trong Thái Y Viện không phẩm cấp không cấp, nhưng lại được công nhận y thuật cao minh nhất.

“Bái kiến đốc công.”

Lưu thái y từng trị thương cho Chu Dịch, miễn cưỡng tính là có chút giao tình, tiến lên xem xét vết thương nơi bả vai.

“Mùi vị này là Bỉ Ngạn Hoa, nghe đồn đến từ vực ngoại Phật quốc, kịch độc, dính chi tức tử. May mắn đốc công chân khí hùng hậu, phong kịch độc trong cánh tay, nếu không lão phu cũng bất lực.”

Phân biệt ra lai lịch kịch độc, Lưu thái y viết toa thuốc, lệnh Đông Xưởng nhanh đi lấy thuốc chế biến. Lại tiến lên bắt mạch cho Chu Dịch, lúc này phát hiện mạch tượng hùng hậu hữu lực, hoàn toàn không giống người thân trúng kịch độc.

Lưu thái y nhíu mày, đối đầu ánh mắt tĩnh mịch của Chu Dịch, tăng hắng một cái nói.

“Độc công, Bỉ Ngạn Hoa này có mấy thứ kỳ độc khác trong đó, hạ quan cũng không thể tùy tiện chữa trị, còn cần chậm rãi tĩnh dưỡng chữa thương.”

“Ta biết.”

Chu Dịch cười nói ra: “Lưu thái y đến từ giang hồ, sớm có Y Tiên chi hào, hết lần này tới lần khác bị những xuẩn trùng Thái Y Viện xa lánh, ta đã không vừa mắt!”

Lưu thái y mặt lộ vẻ vui mừng, có Đông xưởng đốc công làm chỗ dựa, viện phán chỉ vị dễ như trở bàn tay.

Năm đó Lưu thái y danh xưng Diệu Thủ Y Tiên, trên giang hồ thanh danh hiển hách, nhưng mà lặn lội giang hồ nào có dễ chịu như làm quan, tìm một cơ hội bóc hoàng bằng bắt mạch cho hoàng gia mới vào Thái Y Viện làm quan.

Thái y chức vụ là chế độ thế tập, phụ chết tử kế, huynh tử cùng đệ kế, thuộc về bát sắt có thể truyền thừa. Nguyên nhân như thế nên Thái Y Viện đặc biệt bài ngoại. Lưu thái y là kẻ ngoại lai, dù cho y thuật cao minh, vài chục năm cũng không thể thăng chức.

Dù sao bất luận thăng quan gì đều là liên quan đến quyền lực vận hành và nghiệp tích, năng lực không sánh bằng quan hệ, thí dụ như mỗi lần Lưu thái y triều, viện phán đều sẽ phái mấy vị thái y liên hợp hỏi bệnh.

Quý nhân khỏi bệnh rồi, công lao rơi vào trên đầu đồng liêu.

Đang nói chuyện.

Bên ngoài lại truyền tới tiếng bước chân, con nuôi ở phía trước dẫn đường, đằng sau là Ti Lễ Giám Đô đốc Viên công công.

Con nuôi nói: “Cha nuôi, bệ hạ lo lắng thân thể của ngài, lệnh Viên công công tự mình thăm viếng.”

Chu Dịch khế vuốt cằm, đã hiểu ý trong lời nói, bệ hạ không tin người có thể tranh phong với cao thủ Tiên Thiên sẽ dễ dàng trúng kịch độc như vậy.

“Vất vả Viên công công.”

“Ta cũng làm việc cho bệ hạ.”

Viên công công bàn tay khoác lên bả vai Chu Dịch, chân khí thuận kinh mạch dò xét, cảm ứng rõ ràng được tà dị chi khí đang triển đấu với chân khí Chu Dịch.

“Kịch độc thật quý dị, xem thủ pháp giống như đến từ phía nam, Dịch công công có đặc tội người phía nam?”

“Kẻ thù của ta trải rộng tất cả phủ huyện thành trấn Khánh quốc!”

Chu Dịch nói ra: “Thích khách đó đã được áp giải vào địa lao, do Giám Sát Ti tra tấn thẩm vấn, không bằng Viên công công chờ một lát hãy trở về báo cáo bộ hạ”

“Như thế rất tốt.”

Viên công công khẽ vuốt cằm, ngồi ở trên ghế bên cạnh.

Trong phòng có thêm một người ngoài, không tiện nói chuyện, tất cả mọi người đều yên lặng chờ Giám Sát Ti hồi âm.

Thời gian trôi qua.

Ngoài cửa sổ từ đen thành trắng, cho đến lúc xế trưa.

Lâm Phủ dẫn theo một chồng lời khai vào cửa, khom người thi lễ, bẩm báo.

“Độc công, thích khách kia cung khai, đến từ tông phái giang hồ Thiên Kiếm Môn, hơn nữa còn là đệ tử môn chủ!”

“Thiên Kiếm Môn?”

Chu Dịch nghi ngờ nói: “Kẻ thù của ta đều đến từ quan diện, hay là những thế gia tộc, chưa hề có thù hận với tông phái giang hồ, là ai thuê?”

“Thích khách đó nhìn như mạnh miệng nhưng thật ra thì mấy vòng cực hình là thành nhuyển chân tằm, ti chức cũng cho là có người giật dây, lại lên rất nhiều cực hình mới kéo tới giờ này.”

Chương 783: Mã đạp giang hồ.

Lâm Phủ bẩm báo: “Trải qua tra tấn, xác định không ai thuê mà là thích khách đó nghe được lời đồn đại liên quan tới đốc công, tự xưng là giang hồ chính đạo hiệp khách, chủ động đến đây ám sát.”

“Hành hiệp trượng nghĩa, vì dân trừ hại?”

Chu Dịch nghe trợn mắt hộc mồm, chột lửa giận tuôn ra, nghiêm nghị nói.

“Đó giờ là ta khám nhà diệt tộc, không ngờ lại để cho người ta đánh tới cửa, Thiên Kiếm Môn, kiệt kiệt kiệt, dám lấy chữ thiên làm tên, quả là bất kính.”

“Đáng chém!”

Viên công công nghe được bốn chữ vì dân trừ hại, kém chút cười ra tiếng. Ngày bình thường hâm mộ Chu Dịch làm mưa làm gió ngoài cung, rất hâm mộ, hôm nay thấy hắn bị hiệp khách ám sát, lập tức thuận khí rất nhiều.

Đáng tiếc hiệp khách đó bản lãnh không tốt, nếu đánh chết Chu Dịch tại chỗ thì quá tốt rồi!

“Dịch công công không cần tức giận, hồng căn cơ!”

Viên công công kiềm chế vui mừng trong lòng, nói ra: “Ta lập tức đi bẩm báo bộ hạ, Thiên Kiếm Môn loạn thần tặc tử dám hành thích trọng thần triều đình, chắc chắn phải trừng trị.”

“Viên công công nói với bộ hạ, ta bị trọng thương, tạm thời không thể hành lễ vấn an.”

Chu Dịch đưa mắt liếc ý một cái, con nuôi khế gật đầu, trên đường tới đã chuẩn bị bạc.

“Dễ nói dễ nói.”

Viên công công không thích Chu Dịch, nhưng lại chịu làm việc cho Chu Dịch.

Không nguyên nhân gì khác, chỉ vì bạc!

Xuất cung một chuyến, nói mấy câu, mấy ngàn lượng bạc tới tay, so với tuyên chỉ cho những huân quý gia tộc trước đây thì còn hơn nhiều lắm, nghĩ tới đây lại ngóng trông Chu Dịch sống lâu mấy năm.

Con nuôi khom người đưa tiễn Viên công công, quay lại trong phòng báo cáo.

“Cha nuôi, cái thằng này cũng quá tham, luôn đưa tay muốn bạc, số lượng ít còn không làm việc!”

“Ngươi biết cái gì.”

Chu Dịch liếc, con nuôi nói chuyện làm việc không sánh bằng Khúc Tử, nhưng mà thiếp thân theo hầu không cần năng lực đỉnh tiêm, càng quan trọng là đáng tin.

Khúc Tử đi Giang Nam, vậy mà tự mình lui tới với thế gia, chớ trách cha nuôi tâm ngoan!

“Bình An, ngươi đến nói một chút, tại sao ta đưa Viên công công nhiều bạc như vậy?”

“Hồi bẩm cha, hài nhi cho rằng bạc nhiều dễ làm việc, chỉ cần Viên công công làm ổn, bạc đưa ra ngoài trở về gấp mười gấp trăm lần.”

Chu Bình An nói đến đây, dừng một chút tiếp tục nói: “Còn nữa, những bạc đó là gửi ở nhà Viên công công, tương lai cầm về là được, có lẽ còn có thể có lãi!” .

“Kiệt kiệt kiệt...”

Chu Dịch cười quái dị vài tiếng, quát lớn: “Hài tử loạn nói cái gì, ta và Viên công công chính là bất thể chi giao, tình cảm thâm hậu, giống như huynh đệ tay chân!”

Chu Bình An nói không sai, chỉ là không nên nói ra.

Trong cung đấu tranh hơn quan trường, đều là người chết ta sống, Chu Dịch đưa mấy vạn lượng mấy chục vạn lượng cho Viên công công, người ta cũng sẽ không nghĩ tình, ngược lại sẽ nhớ thương tính mạng của người.

Người chết, tất cả bạc đều là nhà ta!

Chu Bình An khom người nói: “Hài nhi thụ giáo, sau này sẽ nghĩ rồi mới nói.”

Con nuôi thấy tình hình này, trong mắt hiện lên hăm mộ ghen ghét.

Đông xưởng đốc công mười tám con nuôi cố định, cung xưng là mười tám kim cương, ngoài cung xưng là mười tám địa ngục, ác quỷ vân vân, nhưng mà những người này đều tự mình hiểu lấy, bọn họ chỉ là công cụ của cha nuôi mà thôi.

Khúc Tử đã từng được sủng ái nhất cũng chưa được tận tâm chỉ bảo! Con nuôi tâm tư biến ảo, sau này cần hảo hảo chú ý kẻ này, nếu như có bản lĩnh thì có thể liên thủ, cậy vào, nếu không có bản lĩnh thì tìm một cơ hội đưa hắn đi chết.

Chu Dịch từ con nuôi từng bước một bò lên, sao có thể đoán không ra tâm tư của hắn, nhưng cũng không nói gì thêm.

Đông xưởng đốc công nghĩa tử, mang tới cũng không chỉ quyền thế, còn có trùng điệp nguy hiểm!

Chu Bình An không có bản sự sống sót đó chính là vận mệnh đã như vậy, thế gian mất được đều có đại giới, tự mình lựa chọn cũng không thể oán trời trách đất.

“Tàng, đến Giám Sát Ti truyền mệnh lệnh ta.”

Chu Dịch phân phó: “Điều tra tất cả tin tức Thiên Kiếm Môn, bao gồm môn chủ, đệ tử cửu tộc, đợi ta chữa khỏi thương thế, chắc chắn phải khám nhà diệt tộc!”

Tàng khom người nói: “Cha nuôi yên tâm, Thiên Kiếm Môn một con gà một con chó đều chạy không được.”

Lâm Phủ nói ra: “Đốc công, hạ quan thăm vấn, thích khách đó nói khoác Thiên Kiếm Môn chính là môn phái tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, truyền thừa xa xưa, lại giao hảo rất nhiều chính đạo phái.”

“Một đám người ô hợp mà thôi, chỉ y vào vũ lực khi dễ bình dân bách tính.”

Chu Dịch lạnh lùng nói: “Không cần biết môn phái nào, còn có thể đối kháng triều đình hay sao?”

“Vậy dĩ nhiên không dám.”

Lâm Phủ nhắc nhở: “Hạ quan lo lắng là những cao thủ đó chó cùng rứt giậu lại đến hành thích, tối hôm qua chỉ là hậu bối

Thiên Kiếm Môn đã khiến đốc công thụ thương. Môn chủ Thiên Kiếm Môn, hẳn chính là tuyệt đỉnh cao thủ giang hồ, còn cần đề phòng nhiều hơn!”

Từ khi gia nhập dưới trướng Chu Dịch, Lâm Phủ thành phần đồ thư viện, bị người đọc sách khinh thường. Bây giờ Lâm Phủ chỉ có thể một con đường đi đến đen, ngóng trông Chu Dịch sống lâu chút, chờ mình leo đến tầng lớp cấp cao Giám Sát Ti hầy chết, đến lúc đó quyền cao chức trọng thì không cần để ý cái nhìn của người khác.

“Tuyệt đỉnh cao thủ? Đến bao nhiêu ta giết bao nhiêu!”

Chu Dịch rất là khinh thường cao thủ giang hồ, những tên đó tên tuổi vang dội, Kiếm Thần Kiếm Thánh Kiếm Tiên cái gì. Nói khoác xuất nhập cung cấm dễ như trở bàn tay, thật ra thì ngoại trừ lăng đầu thanh thì cực ít có người dám xông vào hoàng cung, Tàng Kinh Các thu nhận sử dụng vô số bí tịch, cũng không thấy cao thủ giang hồ dám đi trộm.

“Nhưng mà, cẩn thận luôn luôn không sai “

Chu Dịch trầm ngâm một lát, phân phó: “Điều hai trăm nội thị từ Trị Điện Giám, đổi quần áo Giám Sát Ti Đông Xưởng, theo hầu bên cạnh ta.”

Chương 784: Mã đạp giang hồ (2)

Trị Điện Giám nội thị tu hành Đàm Hoa Bảo Điện, tiêu hao tuổi thọ đổi lấy chân khí, lại có vô số công pháp bí tịch trong Tàng Kinh Các, đến giang hồ thì đều là cao thủ.

“Độc công anh minh.”

Lâm Phủ thoáng thả lỏng, nếu như độc công bị quyền thế mê hoặc, mất cẩn thận, vậy nên sớm đi thay chỗ dựa. Cái gọi là trung tâm, trong Giám Sát Ti chính là chuyện tiểu lâm!

Giám Sát Ti trên dưới không không phải là vì quyền thế mới hội tụ dưới trướng độc công, ngày nào Chu Dịch đổ, chắc chắn tan tác như chim muông, hoặc là chưa đổ đã mỗi người một ngã.

Chu Dịch biết rõ chuyện này nhưng cũng không để ý lắm.

“Ta không cần có người trung tâm, cũng không tin ai sẽ trung tâm!”

Hoàng cung.

Cần Chính Điện.

Viên công công quỳ xuống đất, báo cáo hết thảy tối hôm qua chứng kiến.

“Dịch công công đoàn tụ phụ mẫu tộc nhân, lại thu con nuôi truyền thừa hương hỏa, không tự kìm hãm được uống nhiều rượu, để thích khách có thể thừa dịp ám sát.”

Nghe hợp tình hợp lý, lại có bằng chứng Lưu thái y chẩn bệnh, ai cũng tìm không ra vấn đề.

Chính Thống Đế hỏi: “Cho nên, Dịch Tử bị trọng thương thật rồi?”

Viên công công trả lời: “Xác thực như thế.”

“Giang hồ tặc nhân, đáng chém!”

Chính Thống Đế nói ra: “Điều linh dược chữa thương trong khổ cho Dịch Tử phục dụng, cũng truyền ý chỉ trầm, có thể tùy cơ ứng biến.”

“Tuân chỉ.”

Viên công công trong mắt hiện lên kinh hãi và hâm mộ, bệ hạ nói tuy cơ ứng biến, rơi ở phía dưới chính là cơ đoạn chuyên đi, tiền trăm hậu tấu, nói ngắn gọn chính là muốn giết ai thì giết.

Đội Viên công công rời khỏi điện, Chính Thống Đế bỗng nhiên nói.

“Ngụy tiên sinh, người từng giao thủ với Dịch Tử, lần này hẳn thụ thương là thật hay giả?”

Ngụy công công bóng người phiêu hốt, bỗng nhiên xuất hiện trong điện, khom người trở lại: “Dịch công công thiên tư tuyệt đỉnh, chân khí như biển, thực lực có thể so với Tiên Thiên, thích khách đó chắc chắn không tới gần được thân.”

“Cho nên là giả.”

Chính Thống Đế nhíu mày, dù cho sớm có suy đoán nhưng cũng không vui khi thần tử dưới trướng lừa gạt.

“Dịch Tử làm việc quả quyết, ngay cả Đài Vân Thư Viện cũng dám đồ, lần này mệnh hẳn đi Bắc Cương tra án, lại làm bộ thụ thương từ chối nhã nhận, lẽ nào phía bắc thành đầm rồng hang hổ thật!”

Chính Thống Đế yếu ớt thở dài: “Bắc Cương vẫn là lãnh thổ Khánh quốc quốc a?”

Ngụy công công trầm mặc không nói, bây giờ Bắc Cương đã thành kẻ thù mới.

Năm đó Trần Bắc Vương binh vây Lang Vương Kim trưởng, Tiên Hoàng truyền ra ý chỉ diệt quốc phong vương, Ngụy công công rất là nghi hoặc với chuyện này. Tiên Hoàng giải thích hẳn biết khác họ vương sẽ ảnh hưởng quốc triều an ổn, nhưng mà không phong vương, Lang Vương Kim trưởng vĩnh viễn không phá được, Dị tộc xâm phạm biên giới cũng vĩnh viễn không kết thúc.

Thay một Hoàng đế khác thì có lẽ sẽ không để ý chiến sự tiên tuyến, lâm trận đổi soái, triệu Trương Nguyên soái trở lại kinh thành. Tiên Hoàng từng nhận Lang Vương làm cha, xem đây

là sỉ nhục cả đời, thà rằng phong vương đao động quốc triều cũng phải càn quét Thiên Lang quốc.

“Thôi, Dịch Tử làm việc hợp tâm ý trăm, đổi người khác đi phía bắc tra một chút.”

Chính Thống Đế biết được đổi người khác thì cái gì cũng không tra được, chắc chắn báo cáo Bắc Cương không chiến sự, sau đó lập mấy lý do thiên tai nhân họa, chặt đầu mấy quan lại, giải thích rõ ràng chuyện lưu dân kinh thành. Những quan lại chết đó hoặc là cương trực công chính hoặc là trung với Khánh quốc.

Chính Thống Đế thành đao của Trần Bắc Vương, mượn chuyện tra lưu dân dọn dẹp sạch sẽ quan lại phản đối mình ở Bắc Cương.

“Nghe nói bách tính đàm luận Hoàng đế, nói cái gì tâm tưởng sự thành, mọi chuyện như ý, nhưng mà ai nào biết nỗi khổ tâm trong lòng trăm. Biết rõ Bắc Cương có loạn, lại muốn giả không biết để có thể an ổn cải cách thuế phú!”

Ngụy công công trầm giọng nói: “Bệ hạ có thể dùng Tiên Thiên chi pháp lệnh Dịch công công lao tới Bắc Cương, lấy quyền lực của Giám Sát Ti, có lẽ có thể kéo dài Trần Bắc Vương.”

Trần Bắc Vương mặc dù chương không quân bắc cương chính, lại có đất phong Tiên Hoàng ban cho nhưng mà trên danh nghĩa vẫn là thân tử triều đình, không tất yếu sẽ không cử binh mưu phản.

Quân bắc cương tốt có cường hoành như thế nào đi nữa thì cũng khó chống lại toàn bộ Khánh quốc, huống chi trong tay Chính Thống Đế có diệt quốc chi uy tây chinh quân.

“Ngụy tiên sinh, Dịch Tử không giống như người, một lòng vô đạo, hấn trong mắt toàn là quyền lực. Trăm tra xét từ Dịch Tử vào cung đến nay, tất cả chuyện từng nói từng làm có thể nói là thời khắc đều muốn leo lên trên.”

Chính Thống Đế lắc đầu nói: “Tính tình như thế, lại đột phá Tiên Thiên, trăm cũng không dễ chương không!”

Ngụ ý, đao không thể quá sắc bén, đến một ngày nào đó phải bẻ gãy đao để tránh bị tổn thương tay!

Ngụy công công nhúu mày, làm như vậy sẽ rét lạnh lòng Dịch công công, nhưng mà nghĩ đến tam ti Đô đốc, Đông xưởng đốc công quyền hành, bệ hạ làm cũng không có gì sai.

Hải công công, Ngụy công công địa vị cao thượng trong cung, bệ hạ đều xưng là tiên sinh, nhưng mà lại không có nắm giữ thực quyền.

Ngoại trừ thay nhau cận vệ bệ hạ, lúc khác đều dốc lòng tu hành, thăm dò thời diễn cảnh giới trên Tiên Thiên.

Ngụy công công nhắc nhở: “Bệ hạ phải cẩn thận, Dịch công công chưa tấn Tiên Thiên thì có thể đánh ngang tay với ta, võ đạo yêu nghiệt như thế chắc chắn sẽ không cam lòng khốn ở Hậu Thiên, có thể thay đột phá chi pháp.”

“Tiên sinh không cần mập mờ mịt mờ, trong cung này ngoại trừ hai vị tiên sinh cũng chỉ có nàng có đột phá chi pháp.”

Chính Thống Đế mắt hiện lên vẻ lo lắng: “Năm ngoái Thôi quý nhân vô cớ sinh, trăm tuy không chứng cứ lại có thể đoán được là nàng ra tay, lại đúng lúc gặp Thôi gia rơi vào án kết đảng.”

Chương 785: Mã đạp giang hồ (3)

“Trên đời này không có trùng hợp, nếu như có, chắc chắn là người hữu tâm thiết kế!”

“Bệ hạ yên tâm, có ta và Hải công công cận vệ, không ai có thể đến gần bệ hạ ba trượng.”

Ngụy công công cũng không muốn bình luận việc này, năm đó vị trong hậu cung cứu được cả nhà bệ hạ, lại lấy Tiên Thiên chi tôn gả cho tù phạm lưu vong, có thể nói tòng long chi công.

Đầu tư phong hiểm cao, đương nhiên sở cầu không tầm thường!

“Còn có chuyện cần làm phiền Ngụy tiên sinh.”

Chính Thống Đế nói ra: “Đêm nay xuất cung nói cho Dịch công công, chớ có trốn ở Giám Sát Ti, sớm đi xử lý giang hồ tông môn, thu hồi lại đất đai núi non của triều đình!”

“Tuân chỉ.”

Ngụy công công đã hiểu, phía trước là cảnh cáo Dịch công công, đằng sau là chuyện muốn làm.

Đại ý là bệ hạ biết người làm bộ trúng độc, nể tình công lao ngày xưa không vạch trần, được ân đức như vậy, còn không mau đi làm việc

Đồng thời để Ngụy công công đi truyền chỉ cũng có ý cảnh cáo!

...

Chính Thống năm thứ bốn.

Tháng tám.

Giám Sát Ti.

Dưỡng thương hơn một tháng, Chu Dịch lại ngồi xuống ghế bành, cẩn thận lật xem tin tức Thiên Kiếm Môn.

“Đệ tử chính thức hơn ba trăm người, ký danh lấy ngàn mà tính, trải rộng phụ cận huyện thành thôn trấn... đổi tên Côn

Sơn thành Thiên Kiếm Sơn, đúng là gan to!”

Tông môn chiếm cứ một phương, bình thường đều sẽ đổi tên, đây cũng là quy tắc ngầm trong giang hồ.

Lâm Phủ hầu hạ bên cạnh nói ra: “Đốc công, sông núi là quốc thổ Khánh quốc, Thiên Kiếm Môn tự đổi tên, hiển nhiên là muốn muốn cát cứ một phương liệt thổ phong cương, đánh lúu mưu phản chi tội!”

“Cái mũ này chụp tốt.”

Chu Dịch dặn dò thư lại: “Nhớ cho kĩ, sau đó tội danh phải thông truyền thiên hạ.”

Chân chính liệt thổ phong cương Trấn Bắc Vương, Chu Dịch không dám quản, nhưng mà chuyện Thiên Kiếm Môn tạo phản có thể dùng để diệt môn lập uy!

Ôn Đồng Tri nói ra: “Thiên Kiếm Môn là giang hồ chính đạo, riêng lấy tội danh này diệt môn sẽ để cho tông môn khác cùng chung mối thù, chuyện sau này sẽ phiền phức nhiều.”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, tuyên dương tạo phản cũng chỉ lừa gạt được một chút bách tính, tông môn khác biết là vu hãm vu oan.

“Tiên sinh có mưu kế gì?”

Một Thiên Kiếm Môn rất dễ xử lý, nhưng mà mười nhà trăm nhà chính đạo tông môn liên hợp, dù cho hoàn toàn không phải đối thủ triều đình cũng sẽ tạo thành không ít phiền phức cho Chu Dịch. Yêu cầu của bệ hạ là thu hồi thổ địa, để bang phái giao nạp thuế phú mà không phải giết đầu người cuộn cuộn.

Ôn Đồng Tri nói ra: “Hủy diệt Thiên Kiếm Môn đồng thời chop tất cả ma đầu, hung nhân phụ cận tới Giám Sát Ti, sau đó định bọn họ là đệ tử Thiên Kiếm Môn, việc này một khi tuyên dương thì Thiên Kiếm Môn sẽ thành Ma Đạo tà phái!”

Triều đình hủy diệt tà phái, giang hồ tông môn không có lý do cản trở, ngược lại còn cực kỳ ủng hộ.

“Kiệt kiệt kiệt...”

Chu Dịch cười quái dị vài tiếng, nói ra: “Ta cho người trừ ma vệ đạo, làm như vậy để người trong thiên hạ nhìn xem, ai mới thật sự là Ma Đạo!”

Dựa theo Giám Sát Ti Đông Xưởng dò xét, Thiên Kiếm Môn đúng là chính đạo, chắc chắn có môn quy khắc nghiệt. Đệ tử trong môn ngẫu nhiên ức hiếp bách tính, không cần nha môn phái người bắt, Thiên Kiếm Môn sẽ tự nghiêm trị theo môn quy, cải chính tập tục tông môn.

Nhưng mà ai là chính đạo ai là tà ma, hoàn toàn do người thắng viết!

Thí dụ như môn quy, chuyện này dưới ngòi bút thư lại Giám Sát Ti, nó biến thành chống lại huyện nha địa phương, ảnh hưởng quốc triều luật pháp, tư thiết hình đường và các loại tội danh, đủ kéo đi Thái Thị Khẩu chặt đầu.

“Nhớ kỹ khắc bản tội danh, ta trở về lập tức dán thiếp truyền bá!”

Chu Dịch phân phó một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Ôn công công, Vu công công và lão thái giám đi theo sau lưng, mười tám con nuôi chen chúc tả hữu, khí thế hùng hổ hoành hành bá đạo. Lần này hủy diệt Thiên Kiếm Môn, có thể nói xúc động phân nửa cao thủ Giám Sát Ti, cho đủ mặt mũi.

Ra cửa.

Sớm có Đông Xưởng chuẩn chuẩn bị ngựa, dẫn đầu là một con ngựa ô đen như mực, bốn vó trắng như tuyết.

Đây là ngàn dặm danh câu, Hắc Vân Đạp Tuyết.

Chu Dịch trở mình lên ngựa, chân khí kích thích hai bên sườn ngựa, hí hí hii hi hi một tiếng, móng trước ngựa giờ cao lên.

“Xuất phát!”

Gia Cảnh Phủ.

Cửa thành.

Phòng thủ quân tốt đang dựa tường ngủ gà ngủ gật, bỗng nhiên bên tai truyền đến tiếng vang ầm ầm, mặt đất dưới chân chấn động.

Đột nhiên bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn thấy mấy trăm hắc kỵ từ xa mà đến gần. Người cầm đầu thân đầu đội ô sa, khoác áo choàng đỏ tía, trên thêu Giao Long đằng vân.

“Người của Đông xưởng!”

Đội trưởng hoảng sợ gào thét, vội vàng xua đuổi bách tính vào thành, hoàn toàn để trống cửa thành, lại quát lớn quân tốt lười biếng đứng vững, dốc hết toàn lực như khi đi Di Hồng Lô đứng gác. Đông xưởng có chức trách là giám sát đo đạc thổ địa, từ sau khi án kết đảng thì lại có quyền giám sát quan lại. Nếu như thấy quân tốt nào không vừa mắt, chụp cho một cái mũ không làm tròn trách nhiệm, lại điều tra thêm một chút tội danh dọa dẫm bất tính, thấp nhất cũng là xét nhà lưu vong.

Một lát sau.

Hắc kỵ đi tới ngoài cửa thành, Chu Dịch liếc mắt nhìn đội trưởng, không để ý đến vọt thẳng vào thành.

Mấy trăm hắc kỵ theo sát phía sau, từng người sát khí bùng bùng.

Nhất là mấy lão thái giám như Ôn công công, đã bao nhiêu năm chưa đi ra kinh thành, trên đường đi trèo núi qua nước, cảm thấy uất khí tích lũy trong lòng tán đi rất nhiều.

“Ta mười hai năm Nội Thị Ti, ba mươi năm không có đi ra cung, vốn nghĩ đến một ngày nào đó sẽ lạng lẽ chết già.”

Ôn Đồng Tri cười nói ra: “Nhờ phúc đức công, vào Giám Sát Ti, có thể đi đến các nơi thú vị trong kinh, bây giờ lại có thể quan sát được phong quang Giang Nam, có thể nói là chết cũng không hối tiếc!”

Chương 786: Ân uy tịnh thi.

Chu Dịch hỏi: “Tiên sinh nhà ở nơi nào, có thể để hậu bối đến Giám Sát Ti trực.”

Ôn Đồng Tri nhìn Chu Dịch một chút, chắc chắn là đã từng âm thầm điều tra nhà mình: “Nhà ta tổ tiên Tây Bắc, năm đó gặp địa long xoay người, cứu tộc chỉ còn lại một mình ta!”

“Lại là như vậy.”

Chu Dịch bán tín bán nghi, nhưng mà đúng là Giám Sát Ti không có tìm được tộc nhân của Ôn công công, trầm ngâm một lát nói.

“Tiên sinh tìm một con nuôi có thể dưỡng lão tổng chung cho người, ta sắp xếp cho hắn tương lai tốt, nếu như thích đọc sách thì làm quan, thích luyện võ thì làm tướng.”

“Vẫn không thành võ chẳng phải, Đông xưởng ta có vị trí, từ đó tên Ôn tiên sinh sẽ nằm ở tờ thứ nhất của gia phả!”

Ôn Đồng Tri mặt lộ vẻ ý động, dưới trướng hắn có mấy con nuôi, nhưng mà đều là người hầu trong cung, bình thường chỉ có thể hầu hạ sai vặt chứ không làm được chuyện nổi dõng tông đường.

“Độc công ân lớn như thế, ta thịt nát xương tan cũng phải báo!”

Không ai có thể cự tuyệt được truyện gia phả nhà mình bắt đầu từ mình, sau này cho dù tộc nhân truyền thừa bao nhiêu bối phận thì ngày lễ ngày tết tế tổ nhất định cũng phải cung phụng hương hỏa, tuyên truyền ân đức của thủy tổ. Là người không ai mà không chết nhưng tên có thể lưu truyền đời đời cũng có thể nói là một phương thức sống khác.

Lúc nói chuyện.

Hắc kỵ xuyên qua mấy con đường, đi vào ngoài cửa phủ nha.

Tăng Phủ doãn suất lĩnh phủ nha và thuộc hạ huyện thành quan lại chờ sẵn ở trước cửa nha môn, đường đường Nhị phẩm quan viên lại cúi người, trên mặt lộ ra nụ cười nịnh nọt.

“Hạ quan Tăng Chí Viễn, bái kiến đốc công đại nhân!”

Hí hí hii hi hi.!

Chu Dịch nắm chắc dây cương, ngựa giờ cao vó trước, cơ hồ giẫm đỉnh đầu Tăng Phủ doãn.

Tăng Phủ doãn hơi biến sắc mặt, chột lại khôi phục tiểu dung, thúc ngựa nói: “Đốc công nhân kỳ thuật thật là cao minh!”

“Các người không cần như thế, ta và người cũng không phải là một cái thể hệ.”

Chu Dịch trên ngựa nhìn xuống Tăng Phủ doãn: “Bệ hạ nói qua, quan lại không tham ô, không phạm pháp, không cần e ngại Giám Sát Ti, chẳng lẽ các người làm ra chuyện xấu gì?”

Không phải tất cả mọi việc đều do Giám Sát Ti định đoạt!

Tăng Phủ doãn trong lòng hơi động, làm quan sao có thể không có vấn đề, cho dù thanh quan danh khắp thiên hạ, khắc nghiệt dựa theo luật pháp nhằm vào cũng có nhiều lần làm trái chế.

“Đốc công nói đùa, hạ quan không phải là e ngại, mà là rất là kính ngưỡng ngài! Phủ thành Mao gia cầm tịch hoàng thân quốc thích, thu đồng ruộng, hạ quan cũng không dám quản.”

“May mắn Giám Sát Ti báo cáo bệ hạ, toàn gia lưu vong Lĩnh Nam, cử động lần này cứu được không biết bao nhiêu bách tính!”

“Đây là bốn phận.”

Chu Dịch tung người xuống ngựa: “Lần này ta đến tra Thiên Kiềm Môn nghịch tặc, người thân là quan phụ mẫu, có một số việc cần tìm hiểu một hai.”

“Đốc công, mời!”

Tăng Phủ doãn khom người đi ở phía trước dẫn đường, dáng vẻ tư thái không khác gì nội hầu. Thái giám hầu hạ quý nhân, hạ quan hầu hạ cấp trên, cả hai không cũng không khác biệt gì.

Những người đọc sách đó mỗi ngày mắng Yêm đảng nịnh nọt, nhưng mà so với văn nhân quan trường thúc ngựa sáo lộ, đủ loại danh mục phong phú, nội thị liêu mạng cũng không đuổi kịp.

Phủ nha hậu đường.

Nửa tháng trước Tăng Phủ doãn biết được tin tức, lúc này tìm tới công tượng cải tạo, chuyên dùng để chiêu đãi Đông xưởng.

Chu Dịch vào cửa, nhìn thấy thị nữ đang mang thức ăn lên. Sơn trần hải vị không cần miêu tả, khó được chính là trong phủ thành trong đất liền mà các loại nguyên liệu nấu ăn từ biển vẫn còn tươi.

“Các người có lòng!”

Đông xưởng xuất phát từ kinh thành, đuổi đến hơn một tháng lộ trình, cũng không xác định ngày nào đến, cho nên mỗi ngày phải vận nguyên liệu nấu ăn mới mẻ đến, sau đó yên lặng chờ.

Chu Dịch chưa đến thì lãng phí một bàn yến hội.

“Đây là bốn phen hạ quan.”

Tăng Phủ doãn dẫn Chu Dịch đến vị trí thượng thủ, hai mỹ mạo nữ tử trái phải rót rượu chia thức ăn, mình thì lui ra hầu hạ Ôn Đồng Tri, và các nội thị như thêm sự.

Tất cả nội thị hầu hạ xong mới cho quan lại đợi bên ngoài vào cửa, ngồi xuống chỗ ngồi phía dưới Giám Sát Ti. May mắn phủ nha hậu đường cực kì rộng rãi, trải qua công tượng tăng giờ làm việc đổi thành yến thính mới có thể đồng thời chiêu đãi hơn trăm người.

Chu Dịch ngồi ở vị trí đầu, phẩm trăm năm rượu ngon, ánh mắt đảo qua một đám quan lại.

“Giám Sát Ti khám nhà Mao gia, thu được không ít sổ sách, thư, đưa cho ta xem xét, trong đó viết cái gì chur vị hản là biết.”

Vừa nói dứt câu, quan lại ở đây tám chín phần mười sắc mặt trắng bệch.

Tăng Phủ doãn kinh hoảng nhất, ai mà không biết Đông xưởng độc công thích nhất bắt Phủ doãn, Huyện lệnh, Thông phán điển và cấp dưới đa số buông tha. Dựa theo nguyên thoại của độc công, có tội thì chịu chứ đừng lôi cấp dưới ra gánh!

“Nhưng mà ta thiện tâm, che giấu việc này, báo cáo với bộ hạ chur vị bị vị Tàn phi đó gây áp lực mới phóng túng Mao gia!”

“Bái tạ đốc công.”

Tăng Phủ doãn phản ứng nhanh chóng nhất, trực tiếp ra khỏi hàng quỳ rạp xuống đường, không thèm để ý ánh mắt quái dị của đồng liêu chút nào. Những người khác có liên quan đến án ruộng Mao gia cũng không thể không ra khỏi hàng, quỳ xuống đất bái tạ, thoáng một cái tám thành quan lại quỳ xuống, chỉ có rải rác sáu người vẫn ngồi tại chỗ.

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, ánh mắt nhìn về phía quan lại còn lại. Không cần nói chuyện, bọn họ lập tức sợ đến mồ hôi đầm đìa, tình cảnh như thế bọn họ đã không thể chọn.

Hôm nay dám can đảm không quỳ xuống, không cần Giám Sát Tì ra tay, đồng liêu Gia Cảnh Phủ có thể xa lánh bọn họ đến chết, huống chi Tăng Phủ doãn là người lãnh đạo trực tiếp.

Chương 787: Ân uy tịnh thi (2)

“Bái tạ độc công!”

Suy cho cùng sáu người cũng không nở mũi ô sa, rồi ghé quỳ rạp xuống đất.

Chu Dịch hài lòng phát tay, chư quan lại trở lại chỗ ngồi.

“Tăng đại nhân, bây giờ Gia Cảnh Phủ có bao nhiêu quân tốt? Chớ có báo những số ảo, ta cần người có thể đánh cầm binh!”

Phủ binh địa phương đã thối nát không chịu nổi, đây là chuyện tất cả mọi người đều biết, nguyên nhân có chút phức tạp. Dựa theo quy chế quốc triều, một phủ chi địa phải có năm ngàn quân tốt, nhưng mà trừ bỏ thương binh và người già yếu tàn tật, người có thể đánh đạt tới ba ngàn đã coi như là không tệ.

“Hồi bẩm đại nhân, Gia Cảnh Phủ nội địa gặp nạn mấy năm, phủ nha nuôi không nổi nhiều quân tốt như vậy.”

Tăng Phủ doãn tìm ba cái lý do nói cho qua: “Bây giờ người có thể đánh, tính cả cửa thành, kho bãi đẳng binh tốt chừng hai ngàn?”

Bởi vì không xác định số lượng chân chính, quay đầu nhìn Tạ Du Kích phía dưới.

Tạ Du Kích nói ra: “Độc công, bây giờ đang là mùa vụ, quân tốt đa số về nhà làm ruộng, chỉ có thể gom góp một ngàn.”

“Hừ, đúng là hồ nháo!”

Chu Dịch cũng không truy cứu tại sao tháng chín vẫn còn trong mùa vụ, phân phó: “Nửa tháng sau, ta muốn gặp được năm ngàn thanh niên trai tráng quân tốt, Tăng đại nhân có thể làm được?”

“Có thể, nhất định có thể!”

Tăng Phủ doãn lập quân lệnh trạng: “Không cần nửa tháng, năm ngày hạ quan có thể gom góp đủ.”

Chỉ cần nha môn chịu xuất tiền, năm ngàn thanh niên trai tráng rất dễ gom góp, huống chi không cần chiêu mộ quy mô lớn,

gọi gia đình hộ viện Gia Cảnh Phủ các tộc nuôi tới, số lượng đủ được một nửa.

Những hộ viện này bình thường mùa thương làm bổng, thể chất so với phủ binh thì còn tốt hơn nhiều, huấn luyện thêm chút chính là tinh binh!

“Tăng đại nhân, người rất không tệ.”

Chu Dịch từ đến phủ nha đến giờ, rốt cục lộ ra ý cười: “Sang năm Lại bộ khảo hạch chắc chắn là giáp, nếu như kinh thành khuyết chúc, ta có thể trở thành đồng liêu của người!”

Tăng Phủ doãn cảm kích nói: “Độc công diu dặt chi ân, hạ quan suốt đời khó quên, sau này nếu có phân phó, chắc chắn toàn lực ứng phó.”

Chu Dịch tiếp nhận rượu ngon thị nữ dâng lên, giờ cao cái chén nói.

“Chư quân, uống!”

Thiên Kiếm Sơn.

Ở nam bộ Gia Cảnh Phủ.

Bình nguyên mọc lên cô phong, hình như kiếm, cao một trăm hai mươi trượng có thừa.

Vào cuối thu.

Khắp núi lá phong hồng biến, trời chiều chiếu rọi như máu như lửa.

Ngày hôm đó.

Đệ tử phòng thủ sơn môn trông thấy đám người thành phiến từ mặt phía bắc lao nhanh mà tới. Hơn năm ngàn người hội tụ cùng một chỗ, đen nghịt không nhìn thấy bờ.

Người đến đa số mặc quần áo quân đội, số ít mặc áo đen, có hơn năm trăm kỵ binh, tiếng vó ngựa như lôi đình.

“Yêm cầu đến rồi!”

Đệ tử nhận ra áo đen đề kỵ, lúc này kêu ra tiếng, hốt hoảng đi vào trong môn báo tin.

Phủ binh dừng ở chân núi, chia năm cái quân trận, như hình nửa vòng tròn vây quanh Thiên Kiếm Môn.

“Ta không hiểu quân trận, hết thầy giao cho Tạ Du Kích chỉ huy.”

Chu Dịch nói: “Lần này tiêu diệt Thiên Kiếm Môn chính là bình phục phản nghịch, nếu Tạ Du Kích có thể tận công, ta sẽ xin công cho người với bộ hạ.”

“Độc công yên tâm.”

Tạ Du Kích tràn đầy lòng tin: “Thiên Kiếm Môn trên dưới chỉ ba trăm, năm ngàn quân tốt vây quét, cho dù võ đạo Tông Sư cũng chỉ có thể đào mệnh.”

Một cao thủ võ đạo có thể tùy tiện giết chết mười quân tốt, nhưng mà quân tốt hình thành quân trận có thể dễ dàng giao sát đa số cao thủ võ đạo.

Tạ Du Kích dứt lời, ghìm ngựa tiến vào quân trận.

Cách Chu Dịch tiến vào phủ nha đã hơn một tháng, năm ngàn quân tốt trải qua huấn luyện đơn giản, đã biết được cờ xí hiệu lệnh.

“Giết! Giết! Giết!”

Liên tiếp ba tiếng hô quát, ngũ phương quân trận thẳng hướng Thiên Kiếm Môn. Bộ pháp hơi có chút hỗn loạn, nhưng mà có thể duy trì trận hình, nhìn có chút khí thế.

Chu Dịch ngồi trên lưng ngựa, nhìn quân trận trùng sát, không khỏi có chút cảm xúc bành trướng.

“Lúc này mới năm ngàn phủ binh mà thôi, nghe nói vị phía bắc có ba mươi vạn binh, sẽ là uy thế bức nào? Vị đó cho dù giạt cờ hiệu tạo phản thật, dù cho Khánh quốc không ngã thì cũng sẽ bị thương căn cơ!”

Tâm tư thay đổi thật nhanh, Chu Dịch suy nghĩ làm sao có thể dùng tới Trấn Bắc Vương để đạt tới mục đích của mình.

Trên đời không có kẻ địch vĩnh viễn, Chu Dịch nhắm vào phía bắc là vì nhu cầu của Chính Thống Đế, ngày nào không cần hoặc là người trên long ý đổi, hoàn toàn có thể liên thủ với Trấn Bắc Vương.

Đang suy nghĩ, Tăng Phủ doãn bên cạnh hỏi.

“Độc công, tại sao bộ hạ muốn ngài diệt Thiên Kiếm Môn?”

Lần này Giám Sát Ti xuôi nam, mượn danh Chính Thống Đế, hơn nữa cũng nhất định phải là mệnh lệnh của bệ hạ, nếu không điều binh thì sẽ dính líu đến tội mưu phản.

“Tăng đại nhân, người nói sai, bệ hạ không muốn ta diệt Thiên Kiếm Môn.”

Chu Dịch chỉ chỉ Thiên Kiếm Sơn nói: “Thiên Kiếm Môn chiếm núi này, nộp thuế sao?”

Tăng Phủ doãn nghi ngờ nói: “Tất nhiên là không có, dù sao người giang hồ khai sơn lập phái, chưa bao giờ nộp thuế.”

“Dựa theo luật pháp quốc triều, nhất định phải nộp thuế!”

Chu Dịch lạnh lùng nói: “Ta diệt Thiên Kiếm Môn chính là cho những tông môn khác một lựa chọn, hoặc là ngoan ngoãn giao tiền, hoặc là triều đình thu hồi thổ địa.”

“Thì ra là thế.”

Tăng Phủ doãn chau mày nói: “Độc công, thuế tông môn cũng không dễ thu.”

Giang hồ tông môn thực lực võ đạo mạnh mẽ, thuế lại cũng không dám lên núi đòi tiền, nói không chừng ngoài ý muốn rơi xuống vách núi hoặc là bị sài lang hổ báo trong núi ăn.

“Kiệt kiệt kiệt...”

Chu Dịch cười quái dị vài tiếng: “Ta xin ý chỉ bệ hạ, nếu có tông môn báo cáo nhà ai chống nộp thuế thì có thể miễn thuế phú thổ địa ngang vậy.”

Chương 788: Ân uy tịnh thi (3)

Giang hồ tông môn cũng không phải là đồng lòng, các môn các phái toàn là huyết án, chớ nói chi là hai đạo chính tà là kẻ thù truyền kiếp. Quy củ này ban bố ra, chắc chắn những tông môn thù địch sẽ báo cáo lẫn nhau.

Dù cho có người hô hào liên thủ cũng không sao, nhân tính chính là tự tư, tham lam, cho dù như thế nào cũng sẽ báo cáo lẫn nhau.

“Độc công anh minh!”

Tăng Phủ doãn cẩn thận suy tư, càng phát hiện phương pháp này tuyệt diệu: “Không biết hạ quan có thể tham khảo một hai hay không?”

Chu Dịch hỏi: “Tham khảo như thế nào?”

“Độc công, thanh lượng đồng ruộng khó khăn trùng điệp, những gia đình đó nghĩ hết biện pháp ẩn nấp. Quan lại địa phương số lượng có hạn, điều tra xử lý cực kì phiền phức, khiến cho không ít người giấu diếm được.”

Tăng Phủ doãn nói: “Hạ quan viết tấu chương gửi bộ hạ, giống như độc công, phạm là người báo cáo ẩn nấp đồng ruộng thì có thể miễn trừ hạn mức thuế má tương ứng.”

Chu Dịch lắc đầu nói: “Phương pháp này tuyệt đối không thể!”

Tăng Phủ doãn nghi ngờ nói: “Tại sao?”

“Môn phái chiếm cứ vùng núi vốn là không thuế, triều đình hoặc nhiều hoặc ít thu lên thì thuộc về thu nhập ngoài định mức, mà người giang hồ hung hãn, không thể bức bách quá chặt.”

Chu Dịch nói ra: “Báo cáo đồng ruộng miễn trừ thuế má thì chắc chắn sẽ có người lợi dụng sơ hở, cuối cùng tạo thành rất nhiều đồng ruộng miễn thuế, cũng mất đi dự tính ban đầu khi lượng ruộng!”

Tăng Phủ doãn vỗ đầu bứt tai nói: “Hạ quan ngu dốt, xin độc công chỉ giáo.”

Chu Dịch liếc cái thằng này một chút, không hổ là người đọc sách xuất thân, biết nói chuyện hơn thái giám Nội Thị Ti, lấy đầu não của Tăng Phủ doãn thì sao có thể không biết cách hoàn thiện được.

“Tăng đại nhân, người đòi báo cáo giảm miễn thuế phú thành đồng ruộng ẩn nấp thuộc về người báo cáo là được!

Kể từ đó, người báo cáo có động lực, triều đình cũng sẽ không thiếu thuế phú.

“Độc công anh minh, hạ quan không bằng một phần.”

Tăng Phủ doãn liên thanh nịnh nọt: “Về phủ nha, hạ quan lập tức thượng tấu, ở cuối kí tên độc công, nói rõ quốc triều thượng sách này là do độc công đề ra.”

“Không cần.”

Chu Dịch lắc đầu nói: “Ta không tương giao với triều thần, Tăng đại nhân ghi lại việc này, sang năm đi kinh thành nhậm chức còn nhớ đến ta là được.”

Chính Thống Đế một lòng thanh lượng đồng ruộng, Tăng Phủ doãn tấu chương gửi lên thì chắc chắn sẽ tăng nhanh tiến trình. Lại có thể tra ra rất nhiều đồng ruộng bị ẩn nấp, có thể nói được đế tâm, sang năm Tăng Phủ doãn sẽ cao thăng, có thể đi vào Hộ Bộ.

P phủ doãn vượt qua một bước lớn như vậy, tương lai có thể sẽ vào các!

Thiên Kiếm Môn.

Chương môn nghe nói yêm cầu đánh tới, rút ra Xích Hồng Kiếm hô to.

“Chúng ta chính đạo nhân sĩ, lẽ ra nên giúp đỡ chính nghĩa, tru sát gian nịnh, trả một căn khôn tươi sáng cho thiên hạ thương sinh!”

Đệ tử trong môn nghe vậy lập tức tâm huyết bành trướng. Ngày bình thường được trưởng bối dạy bảo là vì sự nghiệp chính đạo không tiếc bản thân, hôm nay chính đã đến ngày đó, cho dù có chết thì sau này cũng có truyền thuyết của mình ở trong giang hồ.

Lăn lộn giang hồ không để ý sinh tử, một chén rượu mấy câu thì có thể vì đó liều mình. Tự nhận là hiệp khách khí, nghĩa khí, rơi vào trong mắt người ngoài chính là ngu xuẩn.

Trong lúc nói chuyện.

Chương môn dẫn theo đệ tử trong môn, từ trên núi lao xuống, đánh giáp lá cà với quân tốt triều đình.

Lúc đầu cạy vào võ đạo mạnh mẽ, ba lượng kiếm thì có thể chém giết tướng quân tốt, máu tươi văng khắp nơi, kích phát thú tính trong lòng người, triệt để loại bỏ e ngại trong lòng.

“Giết yem cầu!”

“Tru gian nịnh “

Chương môn nghe từng tiếng hô to, trên mặt nở một nụ cười, không uống công ngày thường dạy bảo, nếu như Thiên Kiếm Môn có thể vượt qua kiếp nạn hôm nay thì chắc chắn uy vọng sẽ đạt tới đỉnh phong trong giang hồ.

“Xem kiếm!”

Chương môn toàn lực thôi động chân khí, thi triển bí pháp trấn tông Thiên Kiếm Thuật, chân khí dẫn dắt Xích Hồng Kiếm, thoát ly hai tay, nhanh chóng xoay tròn trong phạm vi hai thước quanh thân.

Quân tốt không thể ngăn cản, nháy mắt chém giết hơn hai mươi người.

Đệ tử Thiên Kiếm Môn nhìn thấy cảnh này thì lập tức khí thế phóng đại, nhao nhao thi triển tuyệt học trong môn, binh tướng tốt đánh liên tục bại lui.

Phía sau.

Tạ Du Kích nhìn thấy quân tốt lọt vào tàn sát, sắc mặt không thay đổi chút nào, khua tay nói.

“Bắn tên!”

Xoát xoát xoát!

Cung tiễn thủ tề xạ ba lượt, mũi tên lít nha lít nhít rơi vào phía trước quân trận, đệ tử Thiên Kiếm Môn không thể tránh né,

chỉ có thể thi triển khinh công tránh né hoặc là vận chuyển chân khí ngạnh kháng.

Quân tốt nhân cơ hội này giao sát, mười mấy cây trường thương đâm qua, cao thủ võ đạo cũng mất mạng tại chỗ.

Chỉ một hiệp này, Thiên Kiếm Môn chết hơn năm mươi người.

Đương nhiên, quân tốt triều đình tử thương năm trăm, gần như là gấp mười số lượng kẻ địch.

Tạ Du Kích lại hạ lệnh: “Lại đến.”

Lại một vòng mưa tên rơi xuống, Thiên Kiếm Môn bị thương mấy chục nữa.

Chưởng môn thôi động chân khí cao giọng hô quát: “Giết vào trong quân thì có thể không sợ cung tiễn.”

Môn đồ đệ tử lập tức minh ngộ, nhao nhao thi triển khinh công, nhảy vào quân trận chém giết, cung tiễn thủ của đối phương cũng không thể giết cả người mình.

Phía sau.

Tạ Du Kích khinh bỉ nói: “Một đám vũ phu mọi rợ, bản tướng quân còn chưa dụ địch mà đã tự mình nhảy vào.”

Lại ra lệnh một tiếng, các cấp quan võ huy động lệnh kỳ, quân tốt biến thành viên trận.

Tám thuẫn làm thành vòng vây đệ tử Thiên Kiếm Môn ở trong đó, bốn phương tám hướng có trường thương đâm ra, liên tiếp đâm mấy lần, trên mặt đất chỉ còn lại huyết hồ lô, chết không thể chết thêm.

Sau khi giết chết kẻ địch, quân tốt lại chỉ viện viên trận khác. Liên tục như thế, đệ tử Thiên Kiếm Môn tử thương thảm trọng, nhưng mà bọn họ từng người tự chiến ngay cả đồng môn chết bao nhiêu cũng không biết.

Chương 789: Kiếm Thần Vô Danh.

Chính giữa quân trận, hơn hai trăm quân tốt kết thành viên trận, vây Thiên Kiếm chương môn trong đó.

Chương môn không hổ là giang hồ danh túc, chân khí bám vào Xích Hồng Kiếm, ngành sinh sinh chặt đứt thuần sắt, nhưng mà quân tốt trước mặt chết rồi thì lập tức có người cầm thuẫn đi lên.

Liên tiếp giết bốn năm vòng, chân khí đã tiêu hao hơn phân nửa.

Chương môn thấy tình huống như vậy thì biết không thể tiếp tục triển đấu nữa, lập tức thi triển khinh công bay lên cao.

“Kiệt kiệt kiệt “

Vài tiếng cười quái dị vang lên bên trong quân trận, Ôn công công thân hình như quỷ mị, năm ngón tay như trảo móc hậu tâm chương môn.

Hữu tâm tính vô tâm, toàn thịnh đánh lén thung lũng.

Chương môn đang ở trên không trung tránh không thể tránh, cưỡng ép vận chuyển chân khí bảo vệ phần lưng, kết quả cũng không có bất kỳ tác dụng gì, một cái tay từ hậu bối xuyên qua ngực, cúi đầu nhìn thấy trái tim đầm máu.

“Ma Ngân Thủ của ta chuyên phá hộ thể chân khí.”

Ôn công công cười nói ra: “Chỉ là từ khi tu hành đến bây giờ chưa có cơ hội thi triển, rốt cục hôm nay có đất dụng võ, người chết không oan!”

“Yêm cầu “

Chương môn thổ huyết như mưa, thoáng cái không có khí tức.

Ôn công công vận đầu lâu xuống, cái này có thể tính là quân công tiểu phi, vận hành tốt có thể mang tới cho nhi tử chức giáo úy.

“Thiên Kiếm chương môn đã chết, còn không mau mau thúc thủ chịu trói!”

Chân khí thôi động âm thanh truyền tứ phương, các môn đồ đệ tử vốn đang đau khổ giãy dụa trong quân trận lập tức mất hết sĩ khí. Trừ đa số thà chết chứ không đầu hàng thì phần lớn đều ném trường kiếm xuống gươm cao hai tay quỳ rạp xuống đất.

Ôn công công lại nói ra: “Độc công đại nhân thiện tâm, không muốn nhìn thấy người khác âm dương lưỡng biệt, giết hết bọn họ để cho bọn họ đoàn tụ với đồng môn.”

“Yên cầu đáng chết!”

“Tha mạng!”

“Đừng có giết ta, ta còn có phụ mẫu vợ con “

Ôn công công thính tai, nghe được có người nói lời này, trả lời.

“Yên tâm, phụ mẫu vợ con ngươi cũng sẽ xuống dưới cùng ngươi, ta cũng sẽ không để ngươi cô độc!”

Quân tốt nghe được mệnh lệnh, trường thương đâm đệ tử Thiên Kiếm Môn quỳ xuống đất, rất nhanh đã tru tuyệt.

...

Dưới núi.

Chu Dịch ngồi trên ngựa nhìn, giọng nói bén nhọn.

“Ta nhìn sai rồi, Tạ Du Kích là người hiểu bày trận, chẳng lẽ tổ tiên có truyền thừa?”

“Độc công nói không sai.”

Tăng Phủ doãn nói ra: “Tổ tiên Tạ Du Kích từng sinh ra đại tướng, từng theo Thái tổ nam chinh bắc chiến, được phong Bình Tân, sau này liên quan tới một số chuyện không thể nói cho nên ba đời lưu công, đến khi gặp đại xá mới ỏn!”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, không cần phải nói cũng biết là do đứng sai đội khi hoàng vị thay đổi.

“Danh môn chi hậu, không tầm thường! Ta phụng lệnh bệ hạ san bằng tông môn giang hồ, đúng là đang cần một người thống binh điều hành, Tạ Du Kích không tệ.”

Thống binh bày trận, chính là chuyện cực kỳ phức tạp.

Chu Dịch chuyện của mình thì mình tự biết, đi lên loạn chỉ huy sẽ chỉ cản trở, dứt khoát giao chuyện chuyên nghiệp cho người chuyên nghiệp làm, dù sao cuối cùng công lao lớn nhất vẫn thuộc về mình.

Công lao còn sót lại chia ra ngoài lại có thể lôi kéo được rất nhiều quan lại văn võ có bản lĩnh.

“Độc công yên tâm, hạ quan và Tạ Du Kích khắc đại ân.”

Tằng Phủ doãn mặt lộ vẻ vui mừng, hấn và Tạ Du Kích cùng làm quan ở Gia Cảnh Phủ, tương lai cùng đi kinh thành cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Bỗng nhiên.

Một giọng nói già nua vang lên trong gió.

“Lão phu đi cả ngày lẫn đêm, vẫn tới chậm!”

“Ai?”

“Bảo hộ đốc công!”

Hơn trăm áo đen phiên tử đều là cao thủ võ đạo, tốc độ phản ứng không phải người bình thường có thể sánh kịp, khi nghe được giọng nói thì lập tức vây Chu Dịch vào giữa.

Chu Dịch nghe tiếng nhìn lại thì thấy một lão giả đang chậm rãi đi tới.

Tóc tai bù xù, khuôn mặt già nua, người mặc áo gai, bên hông vác cây sắt, tay trái cầm đầu lâu dẫm máu. Hai chân trần trụi, đi lại như chậm nhưng nhanh.

Khi giọng nói vừa dứt thì đã đi tới khoảng cách hơn mười trượng, cách áo đen phiên tử đối mặt với Chu Dịch.

Chu Dịch cảm ứng được kiếm khí lăng lệ của lão giả, lập tức lộ ra nụ cười ôn hòa tôn kính.

“Lão nhân gia, không biết đến đây vì lý do gì?”

“Vì Thiên Kiếm Môn mà tới.”

Lão giả ném đầu lâu xuống đất, nhanh như chớp lặn đến trước mặt phiên tử: “Lão phu từng được Thiên Kiếm chương môn đời trước chỉ điểm kiếm thuật, biết được Thiên Kiếm Môn có kiếp nạn, lập tức tiến về kinh thành tra ra chân tướng!”

Chu Dịch nghe được là địch nhân, sắc mặt dần dần âm lãnh xuống.

“Ta chính là nhất phẩm quan viên triều đình, đệ tử Thiên Kiếm Môn Tiêu Vân đêm khuya ám sát, khiến cho ta thân trúng kịch độc, như vậy không phải là mưu phản thì còn có chuyện gì khác nữa hả?”

“Nếu như thật là như vậy thì lão phu không còn gì để nói.”

Lão giả chỉ vào đầu lâu trên mặt đất nói ra: “Người này là hảo hữu chí giao của Tiêu Vân, có thể nói là giữa bọn họ không có gì giấu diếm lẫn nhau, độc công có nhận ra hử?”

Chu Dịch hai mắt ngưng lại: “Ta lâu dài ở trong cung, xưa nay không biết chuyện giang hồ, sao lại nhận ra!”

“Hửn lại nói nhận ra độc công.”

Lão giả nói ra: “Lão phu hỏi thăm biết được, người này trở thành Giám Sát Ti từ lâu, từng mấy lần báo cáo Tiêu Vân giận mắng độc công, thậm chí say rượu nói vì dân trừ hại.”

“Ta nhớ rồi, đúng là có người như vậy.”

Chu Dịch lạnh lùng nói: “Ta thiện tâm, luôn khoan dung độ lượng với người khác, say rượu mắng vài câu tuyệt không để ở trong lòng, nếu đổi thành một tiểu nhân lòng dạ nhỏ hẹp thì đã bắt bỏ vào thiên lao dùng hình tra tấn!”

“Độc công biết Tiêu Vân có ý đồ hành thích, không phải là không giết mà là giữ hửn lại ….. “

Chương 790: Kiếm Thần Vô Danh (2)

Lão giả nói: “Ngày ấy đốc công về nhà, giả ý say rượu, sau đó phái người đưa tin cho tên này, lại do hấn cáo tri Tiêu Vân, lại cố ý kích thích trêu chọc vài câu.”

“Tiêu Vân vốn là ghét ác như cừu, tính tình lại có chút vội vàng xao động, cho nên xâm nhập vào Chu phủ hành thích. Đốc công mượn cơ hội này, giả làm trọng thương, tìm cơ diệt môn!”

“Kiệt kiệt kiệt “

Chu Dịch cười quái dị vài tiếng, vỗ tay tán thán nói: “Biên chuyện nghe cũng không tệ, chỉ là người có chứng cứ gì chứng minh được việc này do ta bày ra?”

“Lão phu quen biết Tiêu Vân, thiên phú kiếm thuật của hấn phi phạm, lại không giỏi khinh công.”

Lão giả nói ra: “Để tránh hấn thất thủ giang hồ, lão phu cố ý truyền hấn một môn Du Long Công, sau khi khổ tu cũng chỉ được cho là nhị lưu, khinh công như thế làm sao có thể xuyên qua Đông Hán phiên tử phòng thủ ám sát?”

“Đây chỉ là phỏng đoán của người mà thôi!”

Chu Dịch lạnh lùng nói: “Tạm thời không nói phỏng đoán thật giả, Tiêu Vân chỉ bị người ta kích thích vài câu thì hành thích mệnh quan triều đình, lại có khác gì mưu phản?”

Lão giả nói ra: “Lão phu biết Tiêu Vân sai, cho nên sẽ không báo thù, chỉ cần đốc công bỏ qua cho cửu tộc đệ tử Thiên Kiếm Môn là được.”

“Kiệt kiệt kiệt kiệt “

Chu Dịch giống như nghe được một chuyện cười: “Người da mặt quá dày, đem chuyện không báo thù coi như là khoan dung độ lượng với ta, còn muốn ta nhỏ cở không nhỏ tận gốc?”

Lão giả chậm rãi nói ra: “Đốc công chắc chắn đồng ý!”

Trong lúc nói chuyện kiếm ý lại lảng lệ mấy phần, gần như ngưng tụ thành thực chất, đâm vào hai mắt Chu Dịch ầm ầm làm đau.

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Lão phu một lòng luyện kiếm, luyện đến quên cả tên, sớm đã không tên không họ, giang hồ đồng đạo xưng lão phu là Vô Danh!”

“Kiếm Thần!”

Chu Dịch đột nhiên cất cao giọng, hai mắt nhìn chăm chăm Vô Danh, chân khí như vực sâu như biển ngưng tụ thành lồng khí bao phủ quanh người.

Trong giang hồ có rất nhiều người dùng kiếm, chỉ tiêu sái, soái khí thì thắng hơn tất cả những binh khí còn lại. Người dùng kiếm nhiều đương nhiên người so kiếm cũng nhiều, cho nên khi lẫn lộn trong giang hồ mà muốn có được một cái biệt hiệu có chữ “Kiếm” là một chuyện cực kỳ khó.

Lịch đại giang hồ kiếm khách, trong đó Kiếm Thần Kiếm Tiên Kiếm Sĩ Kiếm Ma, các danh hiệu như thế nhiều vô số kể, thậm chí thời đại thống nhất có mấy chục Kiếm Thần.

Như là Giang Nam Kiếm Thần, Mạc Bắc Kiếm Thần, còn về Kiếm Thần phủ nào đó, núi nào đó, bởi vì không ai có thể chân chính xưng tôn cho nên cũng không có cách xóa đi danh hiệu Kiếm Thần của người khác.

Nhưng mà đương đại giang hồ chỉ có một vị Kiếm Thần, chính là Vô Danh.

“Chân khí thật là hùng hậu!”

Vô Danh nhìn thấy lồng khí hơi mờ, trong mắt lóe lên kinh dị: “Trên giang hồ lưu truyền tuyệt thế cao thủ chân chính ở hoàng cung, sau này lão phu nhất định phải đến đó dò xét sâu cạn.”

“Thật to gan!”

Chu Dịch nghiêm nghị quát lớn: “Tặc tử, ý đồ mạnh mẽ xông tới cung cấm, chính là tội lớn mưu phản, cùng tiến lên bắt giữ hắn!”

“Tuân mệnh.”

Đông Hán phiên tử nghe được danh hiệu Kiếm Thần, sợ đến kinh hồn táng đảm, nhưng mà cũng không dám không tuân mệnh lệnh.

Chém giết với Kiếm Thần cùng lắm là mình chết.

Chống lại mệnh lệnh độc công, Thiên Kiếm Môn hạ tràng gần ngay trước mắt!

“Hắc Ưng thảo, Mạc Bắc Nhân Đồ, Tam Âm Lão Ma, Phục Hồ Quán Chủ “

Vô Danh bình tĩnh nhìn phiên tử đánh tới, nhận ra danh hiệu giang hồ của từng người, đều là hung nhân có tiếng.

“Hôm nay lão phu xuất kiếm trăm tà!”

Lời còn chưa dứt, cây sắt bên hông đang không mà lên, được chân khí dẫn dắt rời khỏi người xa ba trượng, vừa đi vừa về xuyên qua phiên tử, nháy mắt cắt đứt cổ bảy tám người.

Những phiên tử khác sợ đến liên tục rút lui, chân khí ngự kiếm chi thuật như thế đã không khác gì phi kiếm của thần tiên trong truyền thuyết.

Phàm nhân sao có thể chống lại thần tiên!

“Còn nhớ kỹ năm mươi năm trước, Thiên Kiếm chương môn truyền lão phu Thiên Kiếm Thuật, không ngờ hôm nay thi triển lần nữa, Thiên Kiếm Môn đã hủy diệt, quả nhiên là tạo hóa trêu ngươi.”

Vô Danh phát tay triệu hồi cây sắt, phía trên thâm đầy máu tươi đỏ thẫm.

“Độc công, có thể đồng ý điều kiện của lão phu hay không?”

“Đương nhiên đồng ý...”

Chu Dịch nói ra: “Chỉ là Kiếm Thần phải hỏi một chút xem quân tốt dưới trướng ta có đồng ý hay không, Tạ Du Kích, phía dưới phải xem ngươi rồi.”

“Bắt lấy loạn thần tặc tử này, ta bảo đảm ngươi khôi phục tước vị tổ tiên!”

“Ti hạ tuân mệnh.”

Tạ Du Kích mừng rỡ như điên, lập tức truyền lệnh, quân tốt từ bốn mặt vây kín Vô Danh.

Vô Danh thấy tình hình này thì không còn giữ được dáng vẻ vân đạm phong khinh nữa, bất kể một võ giả giang hồ nào cũng không thể lấy một địch ngàn, huống chi trong đó còn có cao thủ đánh lén, nhin không được quát lớn.

“Hèn hạ, vô sỉ, độc công không có chút võ giả ngông nghênh nào!”

“Ta cũng không phải là võ giả cầu thí gì đó!”

Chu Dịch khinh bỉ nói: “Ta chính là tâm phúc của bệ hạ, nhất phẩm đại quan triều đình, Đông Hán độc công, tam ti Đô đốc trong cung, chỉ là vũ phu mọi rợ sao có thể so?”

“Vũ phu lại có thể giết người!”

Vô Danh liếc mắt quân tốt vây kín, còn có hơn trăm trượng khoảng cách, tay cầm cây sắt nói.

“Xuất kiếm Tru Ma!”

Thân hình nhanh như thiểm điện, như một sợi khói xanh xuyên qua phiên tử, huy kiếm thẳng hướng Chu Dịch.

“Tăng đại nhân, ta hỏi người một chút.”

Chu Dịch không nhanh không chậm nói ra: “Theo luật pháp quốc triều, ám sát triều đình nhất phẩm sẽ bị phạt như thế nào?”

“Đương nhiên là tru cửu tộc!”

Tăng Phủ doãn sắc mặt tái nhợt, hắn chưa nghe nói danh hiệu Kiếm Thần nhưng mà Ngự Kiếm Thuật vô cùng kỳ diệu đó rất đáng sợ, nhưng mà nhất định phải nói hòa theo độc công, không thẳng quan được còn đáng sợ hơn chết.

Chương 791: Kiếm Thần Vô Danh (3)

“Cái gọi là cứu tộc, chính là trên từ cao tổ cho tới huyền tôn, mẫu tam tộc, đều kéo đến Thái Thị Khẩu chặt đầu”

Xoẹt xẹt!

Cây sắt chém trúng lồng khí, tạo nên từng vòng từng vòng gọn sóng.

Chu Dịch cách rất gần mới thấy rõ, mặt ngoài cây sắt có vết rỉ màu đỏ, rõ ràng là tầng tầng lớp lớp huyết dịch ngưng kết mà thành, không biết Kiếm Thần giết bao nhiêu người.

“Kiếm Thần, cương khí hộ thân của ta như thế nào?”

“Độc công chân khí như hải, lão phu xa xa không kịp.”

Vô Danh hai mắt dần dần từ đen trắng hóa thành xích hồng, giọng nói trở nên khàn khàn thê lương: “Lão phu dừng tay, chỉ muốn nói cho độc công một chuyện, ba mươi năm trước vì tấn tiên thiên, mạnh tu Tuyệt Diệt Kiếm Quyết!”

“Kiếm quyết này tuyệt tình diệt tính, muốn đại thành cần tự tru cứu tộc, cho nên không cần làm phiền độc công động thủ.”

Vô Danh trong lúc nói chuyện thì khí tức tăng vọt, cây sắt trong tay khuấy động chấn động, vết máu ngưng kết mặt ngoài vỡ nát thành bụi mù, lộ ra quang hoa danh kiếm.

“Xuất Kiếm, Diệt Tình!”

Vô Danh giống như điên dại, tóc trắng rơi tung tung bay. Xích hồng kiếm khí ngưng tụ thành hư ảnh trường kiếm ba bốn thước, ngang nhiên chém về phía lồng khí hộ thân của Chu Dịch.

“Độc công!”

“Nhanh cứu giá!”

“Lão tặc ngươi dám”

Từng giọng nói vội vàng sợ hãi vang lên, bây giờ Chu Dịch cũng không phải người cô đơn, có liên quan đến tiền đồ tính

mệnh vô số người. Thà rằng mình chết cũng không thể để cho độc công chết!

Nhưng mà Vô Danh cách quá gần, tốc độ kiếm khí quá nhanh, hoàn toàn không kịp ngăn cản.

Oanh!

Tiếng vang chói tai truyền ra, hộ thân lồng khí lên tiếng mà nát. Kiếm khí chém về phía cổ Chu Dịch, trong mắt Vô Danh hận ý cuộn cuộn, giống như hai người có thù không đội trời chung.

“Ta nên xuất ra chút bản lĩnh thật sự!”

Chu Dịch mặt không đổi sắc, chân khí mênh mông cuộn cuộn từ đan điền tuôn ra, chồng chất ngưng tụ thành chín tầng lồng khí hộ thể.

Cửu Trọng Chân Cương!

Trong Tàng Kinh các có một môn bí tịch võ đạo, lấy chân khí bàng bạc hóa thành hộ thân chân cương, có thể phòng đao thương kiếm kích ám khí độc phẫn. Sau khi Chu Dịch tu luyện thành, cấy vào chân khí bàng bạc, sửa cũ thành mới, lực phòng ngự tăng lên chín lần.

Rầm rầm rầm ……

Năm tiếng nổ truyền đến, kiếm khí tiêu hao hầu như không còn.

Hận ý trong mắt Vô Danh hóa thành kinh ngạc, lại có một chút không dám tin, trên đời lại có người có thể ngăn cản Vong Tình Kiếm Quyết, cho dù hai vị trong cung cũng không có khả năng đón đỡ.

“Kiệt kiệt kiệt …… “

Chu Dịch phát ra vài tiếng cười quái dị đặc ý, thân hình đột nhiên bành trướng, hóa thành trượng hai hoàng kim cự nhân.

“Kiếm Thần là tiền bối giang hồ, nhường ba kiếm, phía dưới đến phiên ta xuất thủ!”

Bàn tay lớn như ki hốt rác cuộn lên cuồng phong, không cần thi triển chiêu thức tinh diệu gì, trực tiếp vỗ thẳng tới đầu Vô Danh.

Vô Danh thi triển hộ thân chân khí ngăn cản, chỉ cảm thấy cự lực kinh khủng trực tiếp quét mình bay ra ngoài, trên không trung còn chưa rơi xuống đất, nhìn thấy Chu Dịch nhảy lên một cái, lại là song quyền đánh tới.

“Khá lắm kim cương bất hoại!”

Tán thưởng một tiếng, trường kiếm nở rộ quang hoa, nâng Vô Danh trởng rỗng cao hơn một trượng.

Chu Dịch song quyền đánh hụt, rơi trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn Vô Danh liên tiếp mượn nhờ trường kiếm nâng lên, đằng không bay ra xa vài chục trượng, đã rời đi phạm vi quân trận.

“Khá lắm Thiên Kiếm Thuật!”

Trong mắt Chu Dịch lóe lên ánh sáng nóng bỏng, nếu có thể tu thành môn kiếm pháp này, lấy chân khí bằng bạc làm cơ sở, có lẽ có thể bay ra mấy trăm trượng xa.

Thiên hạ đều có thể đi được!

Vô danh khí tức chậm rãi rơi xuống, hai mắt xích hồng tán đi, đeo nghiêng trường kiếm bên hông.

“Độc công võ đạo huyền diệu, đã không kém gì Tiên Thiên, lão phu tự nhận khó địch nổi. Nhưng mà vì an nguy của giang hồ đồng đạo, lão phu cũng chỉ có thể bỏ mặt mũi, lấy đánh lén chi pháp trăm yêu trừ ma!”

“Kiếm Thần không hổ là chính đạo cao nhân, trước định ta thành yêu ma.”

Chu Dịch hừ lạnh một tiếng: “Ta kiếm quân lương cho bộ hạ mới có Tây Bắc khai cương thác thổ, lại bốn phía giám sát thanh lương đồng ruộng, vì lê dân bách tính giảm bớt thuế phú.”

“Chuyện như thế, một ngàn một vạn giang hồ chính đạo cũng không sánh bằng, các người chỉ tự xưng là chính đạo, thật ra là cầm tên tuổi bài trừ đối lập mà thôi!”

Vô Danh trầm mặc nửa ngày, thở dài nói: “Là công hay tội, để cho hậu nhân bàn luận!”

Trong mắt Chu Dịch hiện lên ý cười, ta không biết có thể sống bao lâu, ít nhất cũng mấy trăm mấy ngàn năm, tương lai cho

dù hậu nhân nói thế nào đều có thể sửa chữa một lần.

Sách sử do người sống được lâu viết!

Người sau này lấy sách sử luận tiền nhân, ai đúng ai sai, còn không phải Chu Dịch định đoạt.

“Kiếm Thần, ta có nổi nghi hoặc thỉnh giáo.”

Chu Dịch hỏi: “Người vì đột phá Tiên Thiên diệt sát cử tộc, chắc chắn đã diệt tình tuyệt tính, sao lại vì Thiên Kiếm Môn chỉ điểm chỉ ân mà đổi nghịch triều đình?”

“Tất nhiên là vì tu hành.”

Trong mắt Vô Danh lóe lên vẻ âm đạm, quay người rời đi, giọng nói từ trong gió bay tới.

“Lão phu sẽ ám sát bất cứ lúc nào, đóc công phải thời thời khắc khắc, bảo trì cương khí ngũ trọng trở lên, miễn cho ……”

Còn chưa có nói xong, nghe phía sau truyền đến tiếng ra lệnh.

“Bắn tên!”

Dây cung chấn động liên miên bất tuyệt, lít nha lít nhít mũi tên phóng tới, bao phủ bốn phương tám hướng Vô Danh.

“Vô sỉ!”

Vô Danh rút ra trường kiếm, liên tiếp chém ra kiếm khí, quét sạch mũi tên.

“Ta đã là tà ma, lại là Yêm cầu, bị bêu danh nhiều như thế, nếu không vô sỉ thì bị bêu danh oan.”

Chu Dịch phát tay ra hiệu: “Tạ Du Kích kiếm chế Kiếm Thần, Giám Sát Tì liên thủ vây giết!”

Ra lệnh một tiếng.

Chương 792: Vong Tình Kiếm Quyết.

Cao thủ Giám Sát Tì nhao nhao thi triển kinh công, bốc lên mưa tên vây kín Kiếm Thần, nhao nhao thi triển độc châm, độc tiêu các loại ám khí, không cầu làm bị thương Vô Danh, chỉ cần giữ hấn lại.

“Lão phu tung hoành giang hồ hơn mười năm, trải qua cử tử nhất sinh, chỉ là vòng vây há lại để ở trong mắt?”

Vô Danh vận chuyển chân khí, tốc độ nhanh như thiểm điện, chân khí hộ thể miễn dịch ám khí mũi tên, trường kiếm tùy tiện xuyên thấu lồng ngực hai tên Đông Hán phiên tử.

Người tả hữu vây giết mới kịp phản ứng, vội vàng thi triển kinh công rút lui, nhưng mà sao có thể nhanh hơn Vô Danh được, qua trong giây lát lại chết hai người.

“Kiếm Thần sát khí thật là lớn!”

Chu Dịch khùng bổ quái lực gia trì, không cần kinh công, thả người nhảy lên thì tốc độ kinh người, rơi xuống đất ngăn trước mặt Vô Danh.

Bát Tí Thần Quyền!

Giang hồ nhị lưu cường pháp, sau khi thi triển gần như đồng thời đánh ra tám chiêu, giống như tám cánh tay đối địch. Thi triển ra trong trạng thái kim cương bất hoại, mỗi một chiêu đều uy thế kinh người, đánh Kiếm Thần bay ngược về.

Vô Danh dựa thế đột phá về phía tây, liên tiếp giết bốn phiên tử, lại gặp gỡ Chu Dịch.

“Kiếm Thần, phạm là người nhớ thương ta đều chết rồi, ngươi cũng không thể ngoại lệ!”

“Độc công không giữ được lão phu!”

Vô Danh chỉ thăm dò hai lần thì hiểu rõ mưu kế của Chu Dịch, dựa vào mấy trăm Đông Hán phiên tử tiêu hao chân khí của mình, đợi cho khí kiệt thi triển kinh công cũng khó khăn.

Phát tay quăng trường kiếm, đằng không mà lên giẫm trên thân kiếm, đồng thời thi triển Thiên Kiếm Thuật. Bước chân

mượn lực hướng về phía trước nhảy tới, trường kiếm được chân khí dẫn dắt, vừa vạn xuất hiện ở lối ra.

“Bắn tên!”

Tạ Du Kích hạ lệnh, cung tiễn thủ bắn về phương hướng Vô Danh chạy trốn, liên tiếp bắn ba lượt bao phủ mấy chục trượng.

Đông Hán phiên tử cũng trong phạm vi mũi tên, vừa ngăn cản mũi tên, đồng thời vây kín Vô Danh, trong đó mấy phiên tử võ đạo bình thường trúng tên thụ thương.

Vô Danh tung bay trên không trung, gần như dùng toàn bộ chân khí để thi triển Thiên Kiếm Thuật, mắt thấy mũi tên bao phủ tới, bất đắc dĩ thở dài một tiếng rơi xuống mặt đất, thi triển kiếm pháp quét sạch mũi tên.

Cùng lúc đó.

Tạ Du Kích hạ lệnh bộ binh thúc đẩy, bố trí quân trận ngoài trăm trượng từ phía Kiếm Thần.

Cung tiễn thủ nếu không thể bắn rơi Vô Danh, để hắn bay vọt ra trăm trượng, cho dù là phá vây phương hướng nào cũng sẽ có hơn ngàn quân tốt tới triển đấu.

Bên ngoài lại có hơn ba trăm kỵ binh phối hợp tác chiến, tụ quân công kích, Kiếm Thần cũng phải tránh lui.

“Tiên tổ từng lấy quân trận ngàn người phối hợp võ tướng trong quân đánh giết Tiên Thiên tông sư tiền triều. Hậu nhân bất tài, lấy số lượng gấp bốn lần ngăn cản, cũng không uổng Bình Tân Hầu chi danh!”

Tạ Du Kích thi triển sở học bình sinh, tận tâm tận lực điều hành quân trận, vây chặt Vô Danh trong quân trận.

Thiên Kiếm Thuật hao phí cực lớn, Vô Danh liên tiếp thi triển hơn mười lần, trong lúc đó lại không ngừng chém giết với Chu Dịch, thể nội chân khí đã tiêu hao bảy tám phần.

Theo trạng thái này, càng khó đột phá ra ngoài.

Hơn ba trăm Đông Hán phiên tử chết trên trăm vị, còn sót lại đều là cao thủ, triển đấu với Vô Danh trơn trượt như quỷ.

Khắp nơi trên đất là chi gãy hài cốt, Vô Danh cầm trường kiếm trong tay, nhìn quanh bốn phía sinh lòng bi thương.

“Hôm nay hắn là tử kiếp của lão phu?”

“Kiếm Thần yên tâm, ta chắc chắn sẽ tìm phong thủy bảo địa, lập bia ghi khắc, lan truyền chuyện này cho thiên hạ!”

Chu Dịch trốn ở trong Đông Hán phiên tử, càng sắp đến đại thắng càng phải cẩn thận.

Nói không chừng Vô Danh có chiêu thức liều mạng gì phá vỡ Cửu Trọng Chân Cương, lại phá vỡ Kim Cương Bất Hoại Thể, lại phá vỡ áo lót bảo giáp, lại phá vỡ nội uẩn dưỡng khí bí thuật

Có lẽ có thể nguy hiểm tính mệnh thật, không thể mạo hiểm với người sắp chết!

“Ai có thể gỡ xuống đầu Kiếm Thần, ta đồng ý cho hắn chấp chương một phủ!”

Chu Dịch chỉ có một mạng, bạc quan chức thì có nhiều, cứng rắn nên cũng có thể đập chết Vô Danh.

Đông Hán phiên tử nghe nói như thế, từng người kích động hai mắt tỏa ánh sáng, mắt nhìn Vô Danh không còn vẻ sợ hãi mà xem hắn thành một kim nguyên bảo di động, chỉ hận không thể lập tức nhào tới.

Giám Sát Ti chuyển xuống các phủ nội thị, quan chức tên là giám sát thái giám. Quyền lực lớn, uy thế thịnh hơn cả Phủ doãn địa phương. Nghe đồn giám sát thái giám châu phủ giàu có Giang Nam, chỉ tiền nhiệm nửa năm thì được trăm vạn ngân lượng, những quan lại thân sĩ đó tới cửa đưa, chỉ sợ lên danh sách Giám Sát Ti.

“Giết!”

Phiên tử đằng đằng sát khí, vậy mà không tránh không né ngạnh sinh sinh đối tổn thương với Vô Danh.

Vô Danh vốn là hướng tới suy tàn, lại chém giết hơn mười người, sau đó trên người nhiều bảy tám vết thương đao kiếm, máu tươi nhuộm đỏ áo gai, có phiên tử huyết, có máu của mình.

Phiên tử thấy tình hình này, sát phạt càng thêm tàn nhẫn.

Vô Danh mệt mỏi ứng đối, chân khí còn sót lại ngay cả Thiên Kiếm Thuật cũng khó mà thi triển, nhìn Chu Dịch xem náo nhiệt ngoài hai mươi trượng, không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài.

“Lão phu không sợ chết, hận không thể vô địch khắp thiên hạ!”

Lúc nói chuyện, Vô Danh hai mắt biến ảo, từ hồi bại ảm đạm hóa thành xích hồng lấp lánh.

“Xuất Kiếm, Xả Thân!”

Phiên tử đang vây công thấy tình huống này, cũng biết là muốn liều mạng, thi triển khinh công lui nhanh, nhưng mà đã trễ, chỉ thấy mấy trăm đạo kiếm khí như tên bắn ra.

Phương viên mười trượng, mặc cho chân khí, nội giáp hộ thể, kiếm khí đều có thể tùy tiện phá vỡ.

Tiếng kêu thảm thiết liên tục, vận khí tốt mất cánh tay chân, vận khí kém trực tiếp bị kiếm khí chém vỡ đầu lâu.

Chương 793: Vong Tình Kiếm Quyết (2)

Cho đến kiếm khí tan hết, Đông Hán phiên tử chết hơn trăm người, còn sót lại đều mang tổn thương, thấy Vô Danh khí tức đoạn tuyệt vẫn đứng tại chỗ, không màng sợ hãi vô giết tới.

Tốc độ nhanh nhất là một hán tử hùng tráng, mặt mũi tràn đầy râu quai nón, nơi bụng bị kiếm khí xuyên thấu, ruột chảy ra một đoạn nhỏ.

Một tay ôm bụng, một tay vung đao chém đầu Vô Danh.

Trong mắt phiên tử còn lại lóe lên vẻ hung lệ, gần như nhìn không được xuất thủ tranh đoạt, nghe được tiếng ho nhẹ phía sau, lập tức khôi phục thần trí, khom người lui ra một con đường.

Hán tử phù phù quỳ xuống đất, thượng thủ giơ đầu lâu, mặc cho ruột chảy ra ngoài.

“Độc công chém giết Kiếm Thần, chắc chắn danh chấn giang hồ, ti hạ chúc mừng độc công!”

“Kiệt kiệt kiệt kiệt “

Chu Dịch cầm đầu Kiếm Thần, hài lòng cười nói: “Không tệ không tệ, ngươi tên là gì?”

Hán tử cung kính trả lời: “Ti hạ Chu Quán.”

Chu Dịch nói ra: “Họ Chu, năm trăm năm trước là người một nhà, ta nói lời giữ lời, qua một thời gian thì có thể tiền nhiệm giám sát thái giám.”

“Bái tạ độc công!”

Chu Quán thần sắc cuồng hỉ, tốn bạc sửa họ trong nha môn quả nhiên đáng giá, tổ tông truyền thừa nào có quan trọng như vinh hoa phú quý, sau này đời đời con cháu nhất định phải đều họ Chu.

Ngày nào độc công đòi người thì đòi họ!

Chu Dịch nói ra: “Rảnh rồi đi tịnh thân phòng một chuyên, cắt đứt phiền não, ghi vào danh sách Trị Điện Giám.”

“Còn muốn tịnh thân?”

Chu Quán lập tức ngạc nhiên, hấn vốn là hung nhân giang hồ, ham mê nữ sắc, làm thái giám thì không còn được chơi.

“Giám sát thái giám, quan này vốn là vì nội thị mà thiết, không phải nội thị không thể nhậm chức.”

Chu Dịch vuốt cằm nói: “Nếu như không muốn tịnh thân, ta có thể cho người thăng nhiệm chủ sự Giám Sát Ti, đây là chức quan lớn nhất ngoài nội thị, cho dù ai muốn leo lên cũng phải đi tịnh thân phòng một lần!”

Đông Hán cốt cán là nội thị, trước kia là vậy sau này cũng sẽ là vậy.

Chu Dịch không quan tâm nội thị đa số tham ô bạc, nắm giữ Đông Hán trong tay quan trọng hơn tất cả.

“Ti hạ …… ta tuân chỉ!”

Chu Quán ngày thường nghe nội thị nói chuyện nhiều, âm thầm học được, hấn vì phú quý quyền thế ngay cả tổ tông cũng không cần, huống chi chỉ là phiên nào.

“Người có thể thành đại sự.”

Trong mắt Chu Dịch lóe lên vẻ hân thưởng, trên đời có mấy người bỏ được phiên nào, có thể rút dao tự cung người đều là ngoan nhân.

Trong lúc nói chuyện.

Ôn Đồng tri điều tra thi hài Vô Danh, tìm ra quyển gấm lụa từ ngực, để người thử không có kịch độc, không dám nhìn nội dung ghi chép bên trong, khom người dâng lên.

“Độc công, xin ngài tự mình xem xét.”

Chu Dịch tả hữu liếc mắt, mọi người lập tức lui lại mấy bước, thi triển chân cương hộ thể sau đó mới xốc gấm lụa lên.

Tuyệt Diệt Kiếm Quyết!

Khúc dạo đầu bốn cái chữ triện khiến cho trên mặt Chu Dịch lộ vẻ vui mừng, công pháp này có thể cưỡng chế đột phá tiên thiên, có lẽ thời gian thi triển thần trí có chút dị thường nhưng cũng là một môn thần công tuyệt thế.

Tiếp tục đọc, quả nhiên giống như Vô Danh nói, công này đại thành cần cửu tộc diệt tuyệt.

“Công pháp không nói tay giết chết cửu tộc, chỉ cần trên đời không thân nhân thì có thể đạt tới tuyệt tình chi cảnh!”

Chu Dịch thực lực có thể so với Tiên Thiên tông sư, lại mượn đọc rất nhiều công pháp trong Tàng Kinh Các, tầm mắt võ đạo đã đạt đến tuyệt đỉnh, rất nhanh đã minh ngộ Tuyệt Diệt Kiếm Quyết huyền diệu như thế nào.

Kiểm quyết khúc dạo đầu minh nghĩa, cảnh giới Tiên Thiên thì luyện Tiên Thiên chi khí vào thể nội, khiến cho Hậu Thiên chân khí lột xác thành Tiên Thiên chân khí.

Dựa theo Từ công công nói, có thể rõ ràng cảm ứng được Tiên Thiên chi khí cực kỳ hiếm thấy, Khánh quốc hoàng tộc cũng chỉ có hàn đàm trong cung có mà thôi.

“Thứ hiếm thấy như thế, khiến cho bao nhiêu Hậu Thiên võ giả bị kẹt lại, trong đó có Thanh Tịnh Chân Nhân, người sáng tạo Tuyệt Diệt Kiếm Quyết”

Gắm lụa ghi chép, Thanh Tịnh cực thiện dưỡng sinh chi pháp, lại tinh tu Đạo gia Trường Sinh chân khí, sống đến một trăm bốn mươi lăm tuổi vẫn có thể bước đi như bay.

Lúc này hậu bối của Thanh Tịnh đều đã chết hết, ngay cả đồ tôn đồ huyền tôn trong đạo quan đều chết hết.

Trên đời không có thân bằng có liên quan đến Thanh Tịnh, thế là hẳn một mình sống ở trong núi, làm bạn hoa cỏ, hàng xóm của hổ báo, rõ ràng còn sống nhưng không khác gì chết.

Thanh Tịnh tuổi thọ sắp hết, trong cõi u minh hiểu rõ tử kỳ gần.

Tới gần thời khắc thân tử đạo tiêu, khí tức Thanh Tịnh chẳng những không có suy yếu mà ngược lại cảm ứng thiên địa càng thêm nhạy cảm, phát hiện các loại Tiên Thiên chi khí mỏng manh phiêu đảng giữa thiên địa.

Dương khí, âm khí, tử khí, sát khí

Đủ loại như thế, lấy một thứ thì có thể đột phá Tiên Thiên.

Thanh Tịnh mừng rỡ đồng thời bất đắc dĩ thở dài, tuổi thọ đã đến nhân thể cực hạn, cho dù đột phá tiên thiên cũng không thể sống lâu mấy ngày. Trước khi chết, Thanh Tịnh biên soạn pháp môn cảm ứng Tiên Thiên chi khí thành sách, đặt tên là Vong Tình Kiếm Quyết.

Đợi cho cửu tộc thân bằng chết tận, trên thế gian chỉ còn lại thiên địa thì có thể cảm ứng được một tia Tiên Thiên chi khí mỏng manh, nhờ vào đó đột phá cảnh giới.

“Hậu nhân thu hoạch được Vong Tình Kiếm Quyết, không thể chờ cửu tộc thân bằng chết, thế là tự mình động thủ đưa cửu tộc lên đường.”

“Theo hậu bối không ngừng lĩnh hội hoàn thiện kiếm quyết, dần dần lột xác thành công pháp cho dù kẻ nào cũng có thể tu thành, cũng từ vong tình đổi thành tuyệt tình, diệt tình ….. “

Thanh Linh Sơn.

Kim Cương Tự.

Phật môn khôi thủ, võ đạo thánh địa.

Rất nhiều hiệp nghĩa cố sự trên giang hồ đều bắt đầu từ nơi này.

Ngày hôm đó.

Trong chùa tiếng chuông huyết dài, hương hỏa cường thịnh.

Chương 794: Triệu hồi kinh thành.

Sư tiếp khách đứng thành hai nhóm trên đường núi, phương trượng Phương Chính đại sư và thủ tọa chư viện khom người chờ ở cửa chính.

Mấy ngày trước, Kim Cương Tự tạm dừng tín đồ dâng hương, yên lặng chờ Đông Hán độc công đến.

Buổi trưa.

Võ tăng dò xét vội vã lên núi, báo cáo cho Phương Chính đại sư.

“Tới, tới, ít nhất ba bốn vạn quân tốt, ô ương ương nhìn không thấy bờ!”

“A Di Đà Phật!”

Phương Chính hơi biến sắc mặt, quay đầu nhìn về phía thủ tọa hai viện Giới Luật, Tàng Kinh: “Phương Minh sư huynh, không thể xung đột với độc công, chớ có để tên đó tìm được có bão nổi.”

“Phương Viên sư đệ, nếu độc công muốn đi Tàng Kinh Các, cũng không cần ngăn cản, mặc cho hắn đọc là được!”

Tịnh Minh thân cao tám thước có thừa, mặt mũi tràn đầy dữ tợn, cái cổ treo huyền thiết châu lớn như nắm đấm, nghe vậy nhìn không được quát mắng.

“Phối hợp với yêm cầu như vậy sao có thể xưng chính đạo?”

“Còn sống mới là chính đạo!”

Phương Chính nói ra: “Sư đệ vẫn nên đọc nhiều kinh văn, ít tu võ đạo, nhanh chóng tán đi ác khí trong lòng, nếu không sau này sẽ sinh tai họa.”

Tịnh Minh phản bác: “Cho dù sau này ta gây họa cũng tốt hơn những gì sư huynh làm bây giờ!”

“A Di Đà Phật!”

Phương Viên nói ra: “Sư huynh hiểu sai, chủ trì cho độc công vào Tàng Kinh Các cũng không phải là e ngại mà là muốn lấy

Phật pháp độ hóa độc công, đây là thượng đẳng đại thiện diệu pháp.”

Phương Chính nao nao, liên tục gật đầu nói.

“Bần tăng có ý như vậy!”

Trong lúc nói chuyện.

Mặt đất oanh long long chấn động, ngóng nhìn chân trời xuất hiện một đạo hắc tuyến, đợi cách gần nhận ra là bóng người trùng điệp diệt diệt.

Cờ hiệu chữ “Chu” đón gió phấp phới, không cần hô khẩu hiệu, cũng không cần uy hiếp thì có biết người mệnh mệnh đi tới, cảm giác áp bách khủng bố đập vào mặt.

Quân trận dừng ở dưới Thanh Linh Sơn, kỵ binh tuần tra bốn phía, bộ tốt xây dựng cơ sở tạm thời.

Phương Chính thấy tình hình này, vội vàng nói: “Chúng ta xuống núi nghênh đón độc công.”

Cho dù Tịnh Minh tính tình bạo liệt cũng không dám nói lung tung, võ dũng trước mặt quân trận cũng như châu chấu đá xe.

Tăng chúng thi triển khinh công, cấp tốc đi xuống chân núi.

Vừa tới gần doanh trại, mấy trăm kỵ binh chém giết tới, tiểu tướng cầm đầu nghiêm nghị quát hỏi.

“Quân doanh trọng địa, người tới gần chém!”

Phương Chính chấp tay trước ngực: “Tướng quân, bần tăng chính là chủ trì Kim Cương Tự, đã có ước định với độc công, xin thông bẩm một tiếng.”

“Hóa ra là Phương Chính đại sư.”

Tiểu tướng nghe nói qua tên tuổi Phương Chính, lệnh quân tốt dưới trướng vây quanh tăng chúng, tự mình về doanh trại thông bẩm, một lát sau ra nói.

“Độc công có lệnh, cho Phương Chính đại sư đến bái kiến, những người còn lại chờ ở bên ngoài!”

Chư tăng mặt lộ vẻ giận dữ, bọn họ thanh danh hiển hách trên giang hồ, đi nơi nào đều được chiêu đãi thượng đẳng, chưa từng bị người cho chờ ở bên ngoài.

“Xin thí chủ đi trước dẫn đường.”

Phương Chính đưa mắt ra hiệu một cái, hôm nay cho dù bị ủy khuất gì thì vì giang hồ yên ổn cũng phải cắn răng nuốt xuống.

Theo tiểu tướng tiến vào quân doanh, nhìn thấy phụ binh đang dựng doanh trại và quân tốt đang thao luyện quân trận, thân hình không tự kìm hãm được cuộn mình một chút, lại không khí độ “Thần tăng”.

Chính giữa quân doanh, một tòa doanh trường màu đen.

Đông Hán phiên tử phòng thủ cổng nhìn thấy Phương Chính thì mặt lộ ra nụ cười đắc ý, dường như khiêu khích.

Trước khi gia nhập Đông Hán, bọn họ chính là bại hoại, hung nhân trên giang hồ, vận khí không tốt gặp được Phương Chính, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

“Bầm báo độc công, Phương Chính đại sư tới.”

“Tiến đến.”

Chu Dịch tùy ý phát phát tay, thi triển Cầm Long Công mở ra màn cửa.

Cử động trong lúc lơ đãng khiến cho Phương Chính sinh lòng kính sợ, cách hai ba trượng lấy chân khí mở cửa, khó trách giang hồ truyền ngôn Đông Hán độc công chân khí như vực sâu như biển.

“Bần tăng Phương Chính, bái kiến độc công!”

“Dựa theo luật pháp quốc triều, không có quan chức, công danh mang theo thì gặp ta cần phải lễ bái.”

Chu Dịch nói ra: “Phương Chính đại sư có tuân thủ luật pháp quốc triều không?”

“Bần tăng cần tuân luật pháp.”

Phương Chính đổi lời nói: “Nhưng mà bần tăng đã độ nhập không môn, không hỏi thế tục, chỉ bái Phật tổ không quỳ quan lại. Thái tổ từng dâng hương trong Kim Cương Tự, tăng chúng trong chùa cũng không quỳ!”

“Ta sao có thể so với Thái tổ, chỉ là đùa với đại sư một chút mà thôi.”

Trong mắt Chu Dịch lóe lên vẻ ngoan lệ, cười nói: “Đại sư mời ngồi.”

“Đa tạ đức công.”

Phương Chính khoanh chân ngồi xuống, chấp tay trước ngực nói: “Kim Cương Tự chi danh, nguồn gốc từ Kim Cương Bát Hoại Thần Công, trong chùa có lịch đại tiên hiền tu hành cảm ngộ, bản tăng mời đức công xem.”

“Việc này tạm thời không vội.”

Chu Dịch nói: “Ta phụng lệnh bệ hạ, thanh tra tông môn giang hồ chiếm cứ một phương, tùy ý khoanh vòng đồng ruộng lại không nộp thuế, việc này đại sư thấy thế nào?”

“Đức công, tăng nhân đi tu chỉ bán Phật tụng kinh, không làm sản xuất, tất nhiên là không cần nộp thuế.”

Phương Chính chuyển lời nói: “Những giang hồ tông môn ngoài Phật môn, kinh doanh tiêu cực vân vân, có chút giàu có, lẽ ra nộp thuế theo luật!”

Chu Dịch minh bạch, đây là điều kiện của Phương Chính. Phật Đạo hai giáo ủng hộ thanh tra đồng ruộng, sẽ còn giúp đỡ thanh tra giang hồ tông môn, nhưng mà phải cam đoan bọn họ được đặc quyền miễn thuế.

“Đại sư dự tính tốt! Cách làm như vậy chẳng phải là mượn triều đình chi thủ thanh tra đối lập?”

“Đây là song toàn chi pháp.”

Phương Chính nói ra: “Trên đời chưa từng có chuyện tăng nhân nộp thuế, triều đình cưỡng ép trưng thu, chắc chắn ức vạn tín đồ ủng hộ Phật môn, phản đối thanh lượng đồng ruộng thậm chí tận chính!”

“Hừ! Bách tính bình thường phản đối có làm được cái gì?”

Chương 795: Triệu hồi kinh thành (2)

Chu Dịch lạnh lùng nói: “Đại sư chớ có nghĩ đến mang theo dân ý tự trọng, ta sẽ chỉ cảm thấy buồn cười, đến thời điểm bắt mấy trăm người làm âm ỉ lợi hại, những người khác cũng chim thú tán.”

Phương Chính trầm mặc không nói, suy tư thuyết phục như thế nào. Phật Đạo hai giáo là người cầm đầu giang hồ, sau khi Thiên Kiếm Môn hủy diệt, trong âm thầm đã chạm mặt.

Nhiều lần thương thảo, định ra mưu đồ, bỏ qua giang hồ tông môn khác, cam đoan Phật Đạo hai giáo được đặc quyền, năm rộng tháng dài trên giang hồ lại không tông môn có thể chống lại hai giáo.

“Năm đó ta chạy nạn, gần như chết đói, may mắn được chùa miếu phát cháo mới sống tiếp được.”

Chu Dịch chậm rãi nói ra: “Từ đó ta rất có hảo cảm với Phật môn, gặp chùa thấp hương, gặp miếu bái Phật, cho nên chuyện đại sư nói cũng không phải là không thể thương lượng!”

Phật Đạo hai giáo lực ảnh hưởng không phải tông môn tầm thường có thể so sánh.

Khánh quốc cảnh nội tín đồ Phật Đạo đến ngàn vạn, cho dù ép thật, âm thầm xúi giục ra dân loạn quy mô lớn thì Chu Dịch cũng không dám nói có thể xử lý ổn thỏa.

Phương Chính vội vàng nói: “Độc công mời nói rõ.”

Chu Dịch hỏi: “Ta thỉnh giáo đại sư, trên giang hồ này trong bóng tối có bao nhiêu tông môn?”

Phương Chính bấm đốt ngón tay: “Lấy ngàn mà tính.”

Chu Dịch lại hỏi: “Trong đó có mấy nhà có Tiên Thiên truyền thừa?”

“Không đủ hai mươi.”

Phương Chính nói ra: “Độc công tìm kiếm Tiên Thiên chi pháp, trong chùa có truyền thừa hoàn chỉnh, chỉ bằng đọc, không dám tàng trữ!”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, tiếp tục hỏi.

“Tiên Thiên chân khí đều có phân biệt, trong đó chí dương chí cương lại có mấy nhà?”

“Không đủ năm nhà.”

Phương Chính nói ra: ‘Có lẽ có tiên hiền truyền thừa thất lạc, để hậu bối may mắn nào đó đạt được, chuyện như thế bản tăng cũng không biết.’

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, vị đó tuyệt không phải đơn đả độc đấu, nếu không cũng sẽ không có thiên đại mưu đồ.

“Nếu lại tăng thêm am hiểu thúc đẩy lệ quỷ thì sao?”

Phương Chính nhíu mày, một lát sau hồi đáp: “Tông môn như thế chỉ có một nhà, Tam Dương Giáo, công pháp chí cương chí dương, thủ đoạn âm tà quỷ dị.”

Chu Dịch nói ra: “Sao ta chưa từng nghe qua danh tự này?”

“Năm đó trước khi Thái tổ bình định thiên hạ từng tranh đấu chém giết Ngụy Long, Ngụy Long đó chính là Tam Dương Giáo ủng hộ.”

Phương Chính nói: “Sau Ngụy Long chiến bại, Thái tổ đăng cơ xưng đế, hạ lệnh nghiêm tra Tam Dương Giáo, chém đầu tất cả giáo chúng, gần như diệt tà ma ngoại đạo này.”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Tại sao là gần như? Thái tổ có thể gột rửa hoàn vũ, còn có thể không làm gì được giang hồ tông môn!”

“Tam Dương Giáo truyền thừa phi phạm, chính là một trong số chi nhánh của Bạch Liên Giáo.”

Phương Chính nói: “Có lẽ Thái tổ có thể tiêu diệt Tam Dương Giáo, lại không làm gì được Bạch Liên Giáo, đây là tà đạo cự phách, truyền thừa cửu viễn gần với Phật Đạo!”

Chu Dịch nhíu lông mày lại, há có thể nghe không hiểu ý trong lời nói Phương Chính.

Bạch Liên Giáo không sánh được Phật Đạo, Thái tổ cũng không làm gì được, chỉ là Đông Hán lại có thể làm gì Phật Đạo?

Đồng thời gần như xác định, vị trong hậu cung chín thành là dư nghiệt Tam Dương Giáo hoặc nói là nghịch tặc Bạch Liên Giáo, thậm chí bệ hạ cũng hiểu rõ việc này, năm đó vì mạng sống lựa chọn liên thủ.

“Chuyện ta nói với đại sư chớ có nói với bất kỳ kẻ nào, nếu không có họa diệt môn!”

Chu Dịch nói ra: “Tiếp theo nói chuyện thuế phú, ta sẽ thượng tâu bệ hạ, Phật môn hiệu triệu tín đồ ủng hộ tân chính, lẽ ra nên giảm miễn thuế phú đồng ruộng.”

Phương Chính khom người nói: “Bái tạ đức công.”

Chu Dịch nhắc nhở: “Trong triều sẽ có người khác thượng tâu, hạn định mức miễn thuế đồng ruộng tăng nhân, đại thể giống như thân sĩ, đến lúc đó đại sư cần lên tiếng ủng hộ!”

“Phật môn trên dưới đều là quốc triều tinh trung.”

Phương Chính mặt lộ vẻ vui mừng, cho mức miễn thuế tương đương với triều đình, luật pháp công nhận địa vị tăng nhân, dù cho bởi vậy mà mất đi chút đồng ruộng cũng không sao.

Chu Dịch nâng chung trà lên, nói.

“Sau ba ngày ta leo núi bái phỏng, vào chùa biện kinh với đại sư.”

“Bần tăng tùy thời xin đợi.”

Phương Chính đứng dậy cáo từ, tới gần lúc ra cửa đột nhiên hỏi: “Xin hỏi đức công, năm đó chùa miếu phát cháo cho ngài ở nơi nào, cùng là đệ tử Phật môn, bần tăng nên chăm sóc một chút!”

“Đỉnh Sơn, Liên Hoa Tự!”

Trong mắt Chu Dịch hiện lên vẻ trêu tức, năm đó Liên Hoa Tự không những không có phát cháo, ngược lại lệnh võ tăng đuổi lưu dân đi.

Lúc đó tuổi tác nhỏ, đi chậm mấy bước, bị đánh mấy gậy.

Vốn chỉ muốn lãnh binh diệt Liên Hoa Tự, bây giờ có Phương Chính và giang hồ chính đạo xuất thủ, đứng ở một bên xem náo nhiệt là được rồi.

Sau ba ngày.

Chu Dịch lãnh binh leo núi, Kim Cương Tự trong ngoài trải rộng quân tốt.

Cho dù có nói trước với Phương Chính nhưng cũng cần đề phòng vây công, cạm bẫy.

Ở trong Tàng Kinh Các Kim Cương Tự gần nửa tháng, gặp được Trường Xuân quan chủ chủ động đến nhà bái phỏng, thế là Đông Hán đốc công và Phật Đạo hai giáo đạt thành hiệp nghị ở Đại Hùng Bảo Điện.

Đến lúc này đã phân không rõ ai là chính tà!

Cùng lúc đó.

Hộ bộ Tăng Thị lang thượng thư, Phật Đạo hai giáo chiếm cứ đồng ruộng kèch xù, mỗi năm có đại lượng bách tính trực thuộc. Nên lấy thân sĩ miễn thuế chi pháp ước thúc, để tránh ảnh hưởng thuế phú triều đình!

Chính Thống Đế nghe vậy đại hỉ, nhiều lần tán dương Tăng Thị lang, không sợ Phật Đạo hai giáo, có can đảm nói chuyện làm việc vân vân.

Vào kinh thành làm quan không đủ một năm, Tăng Chí Viễn thành hồng nhân trong mắt bộ hạ.

Chính thống năm thứ năm.

Cần Chính Điện.

Chính Thống Đế lật xem Giám Sát Ti bí tấu, mặt lộ vẻ vui mừng.

Chương 796: Triệu hồi kinh thành (3)

“Đà Giang mười hai liên hoàn thủy trại, không tuân theo chính lệnh triều đình, kháng cự giao nạp thuế cá, đều diệt, thu hoạch vàng bạc sáu mươi bảy vạn lượng “

“Tiểu Dịch tử làm việc, rất hợp ý trẫm!”

Chính Thống Đế khép lại tấu sách, bắt đầu từ giữa năm, Giám Sát Ti tiêu diệt giang hồ tông môn khắp nơi.

Chỗ sáng có mấy vạn đại quân quét ngang, âm thầm có Phật Đạo hai giáo phối hợp tác chiến, bất luận tông môn nào dám can đảm chống nộp thuế đều sẽ bị công phá trong thời gian ngắn, rơi vào kết quả khám nhà diệt tộc.

Diệt mười hai tông môn, sau đó những người còn lại cũng không dám có bất kỳ dị nghị gì, ngoan ngoãn nộp thuế theo luật.

Bây giờ Chu Dịch bắt đầu vây quét thủy phi sơn tặc các nơi, thu hoạch dù không bằng giang hồ tông môn nhưng cũng giải quyết gian nan khổ cực địa phương, nội khổ lại có mấy chục vạn lượng bạc.

Chính Thống Đế gần như không nhớ triệu Chu Dịch hồi kinh.

Viên công công ở một bên nhìn đỏ mắt, mỗi ngày khám nhà diệt tộc, Dịch công công được vớt bao nhiêu bạc, sờ lên ngân phiếu trong ống tay áo, dè dặt tư âm thọc xuống.

“Thời điểm không sai biệt lắm, trẫm còn có chuyện quan trọng muốn làm.”

Chính Thống Đế phân phó: “Truyền chỉ, triệu tiểu Dịch tử mau chóng hồi kinh!”

“Tuân chỉ.”

Viên công công vừa rời khỏi ngoài điện, Ngụy công công lập tức hiển hóa thân ảnh.

“Bệ hạ, ta trong bóng tối nhìn chăm chăm Dịch công công, đây là quan lại từng tiếp xúc hẳn.”

“Vất vả tiên sinh.”

Chính Thống Đế nhìn qua danh sách, ghi tạc tính danh trong đáy lòng, những người này cả một đời cũng dùng hòng vào kinh thành làm quan: “Văn võ đều có, cũng đều là danh môn chi hậu, tiểu Dịch tử tâm tư không nhỏ.”

Ngụy công công nghi ngờ nói: “Bệ hạ đã biết việc này, tại sao còn muốn dung túng?”

“Trên đời này ai không có tâm tư khác?”

Chính Thống Đế để danh sách ở một bên: “Ngay cả người bên gối đều như thế, sao có thể trách móc nặng nề một ngoại nhân, chỉ cần có thể hảo hảo làm việc, trăm không tiếc ban thưởng!”

Ngụy công công nhắc nhở: “Bệ hạ càng ỷ lại Dịch công công, lần này bên ngoài lãnh binh ba vạn, chính là việc chưa bao giờ có trong quốc triều.”

“Chuyện trăm cần làm cũng không có trong quốc triều!”

Chính Thống Đế yếu ớt nói: “Huống chi nội thị lãnh binh thì càng yên tâm hơn chút, một phong chiếu thư thì có thể dỡ binh quyền. Thay một quốc triều đại tướng, trăm thà rằng mặc kệ giang hồ tông môn!”

Ngụy công công nói ra: “Bệ hạ còn tại lo lắng phía bắc?”

“Trần Phủ Ti truyền đến tin tức, hấn xây tòa thành lớn trên thảo nguyên, gần như không khác gì quy chế kinh thành, sao trăm có thể không lo lắng?”

Chính Thống Đế thở dài nói: “Loạn trong giặc ngoài, áp lực trùng điệp, có thời điểm trăm nghĩ nếu không bỏ qua cái cách.”

Ngụy công công khom người đứng hầu, hấn vốn có thể không lẫn vào Hoàng gia, triều đình tranh đấu, nhưng mà mấy lần thổ lộ tâm tình chuyện phiếm với Chính Thống Đế, chậm rãi từ quân thần biến thành hảo hữu mới nhiều lần chủ động nhảy vào trong cục.

“Bệ hạ đã lập chí lớn, đương nhiên phải nhìn chuyện thường nhân không thể nhìn!”

“Tiên sinh nói không tệ.”

Chính Thống Đế thu thập tâm tư, khẽ vỗ tóc bạc: “Thiều quang trôi nhanh, trăm không thể lười biếng, trong triều vạn sự hỗn loạn, từng chuyện xử lý, từng cái diệt trừ!”

“Muốn bình thiên hạ, phải dọn nhà mình trước!”

“Bây giờ đồng ruộng thanh tra đã gần đến hồi cuối, trước khi trăm phổ biến tân chính, nên dọn sạch nhà mình.”

Ngụy công công nói ra: “Bệ hạ, tại sao lại triệu hồi Dịch công công về vào lúc này, để hấn ở bên ngoài, đợi chuyện trong cung xong lại triệu hồi càng thêm ổn thỏa.”

Chính Thống Đế quay đầu nhìn về phía Khôn Ninh Cung, khẽ lắc đầu nói.

“Yên tâm, tiêu Dịch tử thông minh, sẽ không liên thủ với nàng!”

Sáu năm chính thống.

Xuân.

Đốc công Đông Xưởng phụng mệnh trở về kinh.

Tạ tướng quân thăng quan tứ phẩm tước Vũ tướng quân, quan lại dưới trướng đều được thăng quan, phụng mệnh trấn giữ Lĩnh Nam.

Lĩnh Nam cách Kinh Thành ngàn dặm, cho nên tâm tư của Chính Thống Đế không cần nói cũng biết.

Là coi trọng, cũng là đề phòng.

Các tông môn giang hồ nghe được chuyện này thì vui mừng bật khóc, giống như ăn mừng năm mới, cảm tạ liệt tổ liệt tông đã che chở con cháu vượt qua tai họa.

Trong vòng chưa đầy hai năm, cao thủ bị giết, tông môn bị diệt môn, đại chiến giữa hai đạo chính và tà đã vượt quá mười lần.

Nổi kinh hoàng khi bị bao vây, đánh lén, đã trở thành cơn ác mộng của người trong giang hồ.

Đốc công Đông Xưởng chính là ác mộng chính.

Phàm là người trong giang hồ đã trải qua hai năm này đều không còn dũng khí đi khiêu khích Đông Xưởng nữa, bất quá

cũng sẽ không nhận thua, mà sẽ gieo hận thù vào đệ tử của mình.

Hy vọng một ngày nào đó sẽ xuất hiện một thiên tài tuyệt thế, chém giết độc công Đông Xưởng, trả thù cho những đồng đạo đã chết.

Chẳng phải trong truyện cũng đều viết như thế này sao, chính nghĩa cuối cùng sẽ đánh bại được tà ác!

Còn trước khi chính nghĩa đánh bại tà ác, chết bao nhiêu chính nghĩa, thì không ai để ý quan tâm.

Đầu tháng ba.

Mưa phùn lấm tẩm, như khói như sương.

Cộc cộc cộc...

Hàng trăm kỵ binh phi nước đại dọc theo con đường chính, ngựa đen, mũ đen, áo choàng đen, song đao giắt ở thắt lưng.

Người bên Đông Xưởng.

Sau khi nhận ra thân phận kỵ binh, bất kể là quan lại thân sĩ, hay là phú thương giàu có, đều nhanh chóng đánh xe nhường đường, đợi bóng dáng đội quân khuất sau màn mưa mới dám đi tiếp.

Đông Xưởng được thành lập vào năm thứ ba Chính Thống, danh tiếng và quyền lực đã đạt đến cảnh giới áp đảo.

Một lúc sau.

Trong màn mưa sương, có thể nhìn thấy bóng của bức tường thành cao chót vót.

Đáy mắt Chu Dịch lóe lên vui mừng, dùng lực nắm mạnh dây cương, tốc độ Ô Vân đạp tuyết nhanh thêm mấy phần.

Bên ngoài cổng thành.

Mười tám can nhi* đang mỗi mắt mong chờ, quan lại Đông Xưởng cũng háo hức chờ đợi.

*干儿: con nuôi

Chương 797: Thế tử Vương phủ.

Người của Đông Xưởng từ sáng sớm đã chiếm giữ cổng thành, đuổi binh lính, dân chúng sang một bên, kẻ nào to gan dám khiêu nại, thì một đường đi vào trong ti giám sát, không có tội cũng có thể điều tra ra tội phản nghịch.

Từ sau khi thành lập ti giám sát, số lượng quan lại tự giấu long bào cũng đột ngột tăng lên.

Hí hí hí!

Ô Vân đạp tuyết chạy đến trước mặt, Chu Dịch ngồi từ trên cao nhìn xuống.

“Bái kiến cha nuôi!”

“Bái kiến đốc công!”

Can Nhi và quan lại đều quỳ xuống đất, vô luận là thật lòng hay giả ý, trong mắt họ đều tràn đầy kích động, hưng phấn, giống như thấy được người thân đã mất nhiều năm.

Đốc công vĩ đại của Đông Xưởng đã trở về ti giám sát trung thành của hắn!

“Đứng dậy đi!”

Chu Dịch khẽ gật đầu: “Lúc ta không ở nhà, ti giám sát có xảy ra chuyện gì không?”

Đám người lắc đầu: “Dựa vào uy danh của đốc công, không có ai dám làm trái với ti giám sát, chỉ là trong triều tham dự ngày một nhiều.”

“Ngày nào mà tham gia ít, lúc đó mới là xảy ra chuyện lớn!”

Chu Dịch xuống ngựa, trong đám người chen chúc liền bước lên kiệu quan.

Một đường đi về phía nam.

Những con phố thường ngày ồn ào náo nhiệt bây giờ vắng tanh, cách đó hơn mười tấc có người của Đông Xưởng túc trực.

Dọn dẹp đường phố tuyệt không phải là bạo ngược, mà chỉ muốn nói cho người dân biết hôm nay là đại hung, không nên xuất hành!

Chu Dịch ngồi trong kiệu quan ngủ gà ngủ gật, đột nhiên nghe được tiếng ồn ào, lại có tiếng mắng mỏ của các loại hoạn cầu, chó săn, hai mắt liền mở ra.

“Ai ở phía trước?”

Giọng nói của con nuôi Tiểu Ấn Tử từ bên ngoài truyền vào: “Cha nuôi, là thế tử Bình Tây Vương Phùng Trạch, dường như là say rượu, hộ vệ và người mở đường bắt đầu náo loạn cả lên.”

“Bình Tây Vương...”

Chu Dịch tâm tư khẽ động, vén rèm nhìn về phía trước.

Một thiếu niên mặc đồ trắng đang nằm giữa đường, trên người có rất nhiều vết bùn, ôm vò rượu trong lòng, say đến mức không biết mình đang nói cái gì.

Bên cạnh hắn là bảy tám vị hán tử to lớn, từng người khí thế hung hãn, đối đầu với người của Đông Xưởng.

Ở Đại Khánh có rất ít người có thể bình luận so sánh với ti giám sát, Bình Vương Tử là một trong số đó, uy thế hung hãn thậm chí còn chiếm thế thượng phong.

Chu Dịch lạnh giọng nói: “Mấy binh lính mọi rợ, cũng dám làm loạn ở kinh đô, chém!”

“Tuân mệnh.”

Trong mắt Tiểu Ấn Tử lóe lên sự tàn nhẫn, thân hình lao về phía trước, hai thanh đao ngắn trượt ra khỏi tay áo, ánh đao lóe lên, trên đường lại có thêm vài thi thể.

“Ngươi dám!”

Cao thủ ám vệ của Vương phủ đi theo bảo vệ nghiêm giọng hét lên, vội vàng hiện thân che chắn trước mặt Phùng Trạch, sợ Tiểu Ấn Tử làm thế tử bị thương.

Tiểu Ấn Tử đứng trong mưa, liếc nhìn Phùng Trạch đang say rượu, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường.

Ba đại phế vật kinh thành, các người cũng chỉ là vận khí tốt hơn người khác một chút, nếu đổi thành xuất thân khác, sớm đã bị lưu lạc chết đói chết còng rồi.

“Dám cản đường cha nuôi, bất luận là ai, nhà ta sẽ không bỏ qua!”

Người Đông Xưởng nghe vậy thì đồng loạt rút đao ra tiến lên, chỉ cần Tiểu Ấn Tử hạ lệnh, thì sẽ chém thế tử Bình Tây Vương thành trăm mảnh.

“Uy phong của Đông Xưởng thật là lớn!”

Sắc mặt hộ vệ âm trầm, bị trăm người vây quanh, tình thế còn mạnh hơn người, bèn ra hiệu cho hai bên trái phải mang thế tử nhường đường.

Hai hộ vệ ôm lấy Phùng Trạch, cũng không quan tâm hai chân hắn còn đang kéo lê trên sàn, tùy ý đặt ở một góc đường.

Tiểu Ấn Tử thấy vậy thì ý khinh thường trong mắt càng trở nên nồng đậm hơn, hộ vệ Vương phủ cũng coi thường thế tử, không hổ danh là hộ phụ thái tử nổi danh Đại Khánh.

Kiểu quan tiếp tục tiến về phía trước, Chu Dịch nhìn chăm chăm Phùng Trạch đang say rượu.

Thuật thỉnh tức sớm đã tu hành viên mãn, có thể phân biệt rõ ràng tiếng tim đập của một người, tim mạch Phùng Trạch to lớn có lực, giống một cao thủ võ đạo, tuyệt không phải là phế vật văn không đạt, võ cũng không như lời đồn.

Lại nhìn kỹ lớp bùn trên người Phùng Trạch, cũng chỉ là lớp bên ngoài, bên trong áo sạch sẽ như mới.

Chu Dịch dùng ngón tay bắn ra một tia chân khí, từ khoảng cách mấy trượng xuyên vào người Phùng Trạch, thăm dò đối phương là đang giấu tài hay đang giả thần giả quỷ.

Chân khí rơi trên người Phùng Trạch, giống như vết bùn rơi vào trong biển, áo bên ngoài thậm chí còn không bị xé toạc.

Phùng Trạch dường như cảm nhận được điều gì đó, đôi mắt đang nhắm chặt vì say rượu từ từ mở ra, đối mặt với Chu Dịch đang nhìn tới, trong mắt hiện lên sự bất lực, quyết tâm, hận thù.

“Hắc hắc hắc.” Chu Dịch không khỏi cười lên vài tiếng quái dị, chặc lưỡi nói.

“Người ở kinh thành, thật là thú vị!”

.....

Ti giám sát.

Đám con nuôi chen chúc, quan lại vây quanh.

Chu Dịch ngồi ở ghế thái sư, lật xem các vụ án mà Đông Xưởng điều tra trong hai năm qua.

“Vụ án tổng đốc thủy vận là như thế nào? Nhà chúng ta sớm đã nói qua, thà đi điều tra Các lão, cũng chớ có trêu chọc vào thủy vận!”

Đông Xưởng quyền uy lớn, nhưng không phải muốn điều tra ai là điều tra.

Ví dụ như tổng đốc thủy vận không có tham lam, nhưng mà dưới trướng có hàng trăm hàng vạn công nhân, lại giữ những vị trí quan trọng, đấu tranh với chúng được không bù lại cái đã mất, cố ép tất nhiên sẽ gây ra nhiều loạn lớn.

“Tùy tiện tìm một cái cớ, thủy vận tạm dừng hai tháng, giá gạo ở kinh thành có mà tăng lên trời!”

“Cha nuôi, việc này là bộ hạ đốc thúc.”

Tiểu Đường Tử ở bên cạnh bất đắc dĩ nói: “Bộ hạ bảo Nguyên công công hạ mật chiếu, Chu tổng đốc tham lam vô độ, gây ra tổn thất cho thủy vận, mau chóng cách chức, lục soát tài sản.”

“Đây chính là ý của bộ hạ!”

Chương 798: Thế tử Vương phủ (2)

Lông mày Chu Dịch nhíu lại, ai cũng biết tổng đốc thủy vận tham lam, cho nên đây chắc chắn không phải là lý do tịch thu gia sản, chắc chắn là đã đứng nhầm phe.

“Bệ hạ là chủ thiên hạ, có thể đối lập với hãn cũng chỉ có ba người, hoặc là phương bắc, hoặc là trong cung...”

“Phương bắc cách kinh thành quá xa, Chu tổng đốc lại là người mà bệ hạ đích thân đề bạt, công nhân thủy vận lại hợp thành Tào Bang thanh danh hiển hách, địa giới nửa thuộc về triều đình nửa thuộc về giang hồ.”

Đầu óc Chu Dịch khê chuyên, rất nhanh liền phân tích ra được Chu tổng đốc là người của ai, dựa vào đó để suy diễn sâu hơn, đại khái là bệ hạ nhịn không được mà ra tay.

“Đầu của Chu tổng đốc là tính vào danh trạng nhà chúng ta!”

Chu Dịch nghĩ tới đây liền hỏi: “Trong ti còn có long bào ngọc ấn, mang mấy thứ đến nhà Chu tổng đốc, lại chôn ít giáp trụ, cờ, nếu là ý của bệ hạ, vậy thì chính là chu di cửu tộc!”

“Cha nuôi yên tâm, nhà ta nhất định sẽ làm thỏa đáng.”

Tiểu Đường Tử sắc mặt vui vẻ, tổng đốc vận thủy là người giàu nhất thiên hạ, một góc tài sản của hãn cũng bằng người khác kiếm mười năm.

Chu Dịch suy nghĩ một lúc rồi ra lệnh: “Liên hệ với mật thám trong giang hồ thích sát Chu tổng vận trừ hại cho dân, đồng thời để ý đến động tĩnh của Tào Bang.”

Tào Bang gần kinh thành, có hàng vạn thành viên trẻ khỏe trong bang, trở thành một lực lượng rất hùng mạnh.

Người trong cung có thể là tàn dư của Tam Dương Giáo, bị triều đình đàn áp không thể xuất hiện trên thế gian, có lẽ đang âm thầm điều khiển Tào Bang, âm mưu chuyện không thể nói.

Chu Dịch cũng chỉ là suy đoán, phải đánh động quân địch rồi mới tính toán kế hoạch sau này.

Tiểu Đường Tử hỏi: “Có phải bảo thích khách giết chết Chu tổng đốc không?”

“Đương nhiên.”

Chu Dịch nói: “Nói với những mật thám giang hồ kia, ai có thể giết chết Chu tổng đốc, thì tông môn của người đó sẽ được miễn thuế, đệ tử có thể vào ti giám sát.”

Quan trường giả tạo, đủ loại âm mưu toan tính.

Quan trường thực sự, xác thịt trực tiếp tiêu diệt!

Sau khi sắp xếp rõ ràng về vụ án của tổng đốc thủy vận, lại hỏi mấy câu liên quan đến vụ án, Chu Dịch liền đặt hồ sơ sang một bên, ánh mắt quét về đám con nuôi, quan lại.

Một lúc sau.

“Tiểu Trung Tử ở lại, những người khác đi làm việc đi.”

Chu Dịch cho người lui hết, chỉ lưu lại người con nuôi bình thường luôn kín đáo, nói: “Ta có chuyện này, người tự mình làm, nếu làm tốt sẽ có trọng thưởng.”

Tiểu Trung Tử không để ý đến ánh mắt ghen tị của người khác, quỳ xuống đất nói: “Cha nuôi, ta những thứ khác có thể không có, chỉ có lòng trung thành là không ai có thể so sánh được!”

Chỉ lưu lại một mình hắn, hiển nhiên là không tín nhiệm những người khác, đây chính là cơ hội làm cha nuôi vui vẻ, cơ hội trở thành người đứng đầu của mười tám can nhĩ.

“Cả Đông Xưởng, ta chỉ tin tưởng mình ngươi.”

Chu Dịch động viên vài câu, nói: “Có người của Đông Xưởng cấu kết với Bình Tây Vương, có lẽ là đã thu được lợi ích gì đó, ngươi điều tra rõ ràng xem đó là ai. Ta phải chỉnh sửa lại cho tốt!”

Đông Xưởng có thể vu cáo mưu hại, có thể tham ô tiền tài, nhưng tuyệt đối không được lại gần quân chính đại thần.

Ví dụ ti trấn phủ chỉ huy, cái nào không phải bị cách ly khỏi triều đình, trong triều càng có nhiều kẻ địch, bệ hạ sẽ càng coi trọng.

Nếu thật sự có vương mắc với Bình Tây Vương, bất luận là có tâm tư gì khác, bệ hạ đều coi đó là mưu đồ phản loạn mà xử lý!

Tiểu Trung Tử nói: “Cha nuôi yên tâm, ta sẽ nhất định điều tra rõ ràng.”

“Còn có một chuyện nữa.”

Chu Dịch nói: “Phái cao thủ đi theo dõi Thế tử Bình Tây Vương, ngay cả khi buổi tối đi ngủ cũng cần phải có người theo dõi, ghi lại từng lời nói, hành động của hắn.”

Tiểu Trung Tử khom người nhận lệnh, tự hỏi cha nuôi sẽ có thái độ thế nào với Bình Tây Vương.

Vừa rồi Tiểu Ân Tử giết hộ vệ của Vương phủ, nhìn bề ngoài thì giống như cừu địch, nhưng ai biết được thực sự là như thế nào, có khả năng là cố ý diễn như vậy trước mặt người ngoài.

Nếu người con nuôi nào có quan hệ tốt với Bình Tây Vương, vậy thì ta phải sớm chuẩn bị đường lùi, bái kiến người khác làm cha nuôi.

Quốc triều tuyệt đối không cho phép xuất hiện Trần Bắc Vương thứ hai!

Về phần cái gọi là trung thành, Tiểu Trung Tử luôn luôn trung thành với quyền lực...

.....

Điện Dưỡng Tâm.

Sau khi thông bẩm.

Tinh thần Chu Dịch kích động hưng phấn, một đường quỳ xuống trước mặt Chính Thống Đế.

“Nô tài bái kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế, từ khi rời kinh thành vào năm trước, thần ngày đêm nghĩ về bệ hạ, hôm nay cuối cùng cũng có thể ở bên cạnh bệ hạ rồi...”

Nói rồi lại nói, tự mình cảm động đến rơi nước mắt.

“Tiểu Dịch Tử vất vả rồi!”

Chính Thống Đế khẽ gật đầu, khen ngợi nói: “Tiểu Dịch Tử là cánh tay của trẫm, tương lai trẫm có thể lưu lại được mấy dòng

trên sử sách, tên của Tiểu Dịch Tử nhất định sẽ không thể thiếu.”

“Bái tạ bệ hạ ban ân.”

Chu Dịch cảm động nói: “Nô tài không cầu lưu danh sử sách, có thể làm bệ hạ hài lòng, trên sử sách được ghi là chó săn của bệ hạ vậy thì càng là phần thưởng lớn.”

Sắc mặt Chính Thống Đế ngày càng vui vẻ, ra hiệu cho nội thị: “Để Tiểu Dịch Tử ngồi.”

Những nội thị này là giám sát điện, mang đến một cái đệm gấm, nhẹ nhàng không một dấu vết gập đầu với Chu Dịch, rồi quay lại vị trí ban đầu.

Chu Dịch lập tức hiểu được, hôm nay tâm tình bệ hạ rất tốt.

Bái tạ bệ hạ đã ban tọa, mông hơi cọ vào trên đệm gấm, còn đầu hoàn toàn dựa vào chân khí để chống đỡ.

“Bệ hạ, thần nhận mệnh ổn định giang hồ, hôm nay trở về phục mệnh. Đã tiêu diệt bảy mươi hai tông môn giang hồ lớn nhỏ, thu hồi năm trăm vạn mẫu đất, đồi núi, thu được hai ngàn hai trăm vạn lượng bạc...”

Chương 799: Thế tử Vương phủ (3)

Từng sự việc được thuật lại, tâm tình Chính Thống Đế càng thoải mái hơn.

Những chuyện này sớm đã được nội thị thông kê qua, nhưng cho dù có nghe đến trăm lần cũng không thấy chán, làm hoàng đế ai lại không muốn ngân khố ngày càng nhiều thêm chứ.

Đồng thời, sự giàu có của tông môn trong giang hồ vượt qua dự tính của Chính Thống Đế, điều này càng củng cố thêm quyết tâm cải cách của hắn ta, những mẫu đất không đóng thuế này đang đào sâu vào căn cơ của quốc triều.

“Công lao của Tiểu Dịch Tử là lớn lao, phải trọng thưởng.”

Chính Thống Đế nói: “Ý chỉ, thăng Tiểu Dịch Tử phụ trách Đô đốc nội thị, giám sát quan lại của mười hai tỉ, chỉnh đốn hướng gió trong cung.”

“Bái tạ bệ hạ!”

Chu Dịch vội vàng đứng dậy quỳ xuống, lúc này thì thật có mấy phần kích động rơi nước mắt.

Thời gian mười bốn năm, mấy phen sủng nịnh nhục nhã, cuối cùng cũng leo lên được vị trí cao nhất của nội thị, giống như Nghiêm công công năm đó, trở thành thái giám tự hiệu đầu tiên của Đại Khánh.

Chính Thống Đế thâm sâu nói: “Ti nội thị giao cho Tiểu Dịch Tử cai quản, đừng để trăm thất vọng.”

Trong lòng Chu Dịch run lên, vội vàng nói: “Nô tài nhất định sẽ trung thành với bệ hạ, nguyện thịt nát xương tan báo đáp ân tình của bệ hạ!”

“Trẫm tin tưởng Tiểu Dịch Tử.”

Chính Thống Đế xua tay, biểu thị Chu Dịch lui xuống.

Rời khỏi Điện Dưỡng Taamm.

Chu Dịch lĩnh được đai lưng của Tổng đô đốc, một đường đi thẳng đến Trực Điện Giám, là nơi hắn tự mình tạo ra, luôn cảm thấy nó khác so với Đô Tri Giám và Ngự Dung Giám.

“Dịch công công.”

Trong góc truyền đến một thanh âm, người nói là một cung nữ thanh tú: “Nương nương mấy ngày trước thân thể không khỏe, đánh chết mấy nội thị, cần công công phái thêm mấy nội thị có năng lực qua đó.”

Chu Dịch nhận ra thân phận của cung nữ, nàng ta là nữ quan bên cạnh hoàng hậu nương nương, thay mặt Phượng Ấn quản lý những chuyện vặt trong hậu cung.

“Thì ra là Linh Lung cô nương, đã lâu không gặp.”

Mắt Chu Dịch tròn tròn, nói: “Ta sẽ phái người tới đó, nhất định sẽ là những người tài giỏi của nội thị, vẫn mong nương nương hạ thủ lưu tình, đừng tức giận ảnh hưởng tới thân thể.”

Linh Lung giật mình, mày hơi nhíu lại, nhìn chăm chăm Chu Dịch hồi lâu rồi quay người rời đi.

“Lời Dịch công công, ta sẽ nói lại từng chữ một với nương nương.”

“Làm phiền rồi.”

Trong mắt Chu Dịch hiện lên vẻ khinh thường, nếu không thể xé rách mặt ra với hoàng hậu, chỉ cần với câu nói này cũng đủ để đập nát đầu Linh Lung.

“Ta vẫn là quá lương thiện rồi!”

Về đến Trực Điện Giám, hoán triệu Tiểu Ấn Tử tới.

“Đi điều tra cửu tộc của Linh Lung, có thể trở thành nữ quan trong cung tuyệt đối không phải là thế gia bình thường.”

Chu Dịch giết người nhất định phải là nhỏ cỏ nhỏ tận gốc, để tránh cho ở phía dưới cô đơn, rồi lại phân phó theo sau.

“Ta nhớ Tô gia chuyên vải vóc ở Giang Ninh, nắm giữ danh thiếp đại hoàng tử, nói cho bọn họ năm nay trong cung sẽ mua vải số lượng và giá cả tăng gấp đôi!”

0

“Cha nuôi, ngài chẳng phải đã nói là cách vị hậu cung kia xa một chút đó sao?”

Tiểu Ân Tử mặt lộ vẻ nghi hoặc, thân là con nuôi được sủng ái nhất, có thể đoán được chút ít tâm tư của cha nuôi.

Lợi ích có thể lấy nhưng việc thì không muốn làm.

“Người phải phân biệt cho rõ ràng, vị kia là vị nào, hoàng tử là hoàng tử!”

Chu Dịch không cho rằng việc hoàng hậu làm sẽ thành công, nhưng lại biết hài tử của bệ hạ nhất định sẽ đăng cơ, đột nhiên hỏi: “Tô gia Giang Ninh này chỉ là một thương gia buôn vải bình thường, sao lại có thể đi cùng đường với đại hoàng tử được?”

Danh thiếp rất không bình thường, nhất định phải có quan hệ mật thiết, chứ không phải vì đại hoàng tử vợ vết bạc của thương nhân.

“Cha nuôi, ta đã cho người điều tra việc này rồi, nghe thì có vẻ rất truyền kỳ.”

Tiểu Ân Tử miêu tả sống động: “Năm trước Ô gia diệt môn, để lại rất nhiều vải vóc công phẩm, mấy gia tộc ở Giang Ninh tranh giành khốc liệt, thực lực của Tô Gia xếp cuối bảng, căn bản không có cơ hội.”

“Chưa từng nghĩ người con rể ở rể khiêm tốn ở Tô gia lại là bạn tốt với đại hoàng tử, cầm danh thiếp đến gặp Lưu giám sát Giang Ninh, những phần đó tự nhiên rơi vào trong tay Tô gia!”

“Ở rể?”

Chu Dịch ngạc nhiên: “Còn có chuyện thú vị như vậy à, nói tỉ mỉ!”

“Ta cũng là nghe được từ chỗ Lưu giám sát, nghe nói con rể nhà đó thơ từ xuất sắc, lại viết được văn chương thượng cấp, tài danh mới truyền đến tai đại hoàng tử.”

Tiểu Ân Tử nói: “Hai người trao đổi thư từ trước, sau đó cũng gặp mặt vài lần, có người nói đại hoàng tử khen ngợi người con rể này là thiên tài, cũng không biết chuyện này là thật hay giả.”

Chu Dịch trầm mặc một lúc, căn dặn nói: “Nói với Lưu công công, phái người giám sát người con rể kia, tầm nhìn của đại hoàng tử chắc chắn là không thấp!”

“Tuân mệnh.”

Tiểu Ân Tử nói: “Cha nuôi, ngài có hứng thú với tên ở rể kia như vậy thì ta phái người đi mời hắn tới, tại sao lại phiền phức như vậy? Chỉ là một phú thương bình thường, cũng chỉ là một con kiến mà thôi, ta có thể dễ dàng đánh chết!”

“Nhà ngươi làm việc khoa trương kiêu ngạo như vậy sớm muộn cũng rước phiền phức vào người.”

Chu Dịch dạy dỗ nói: “Lúc ta chưa trở nên giàu có, ngày ba bữa cũng không đủ ăn, ngươi sao biết được người con rể này hôm nay vô danh, sau này có khi sẽ nổi danh thiên hạ hay không?”

“Thay vì bắt người mà không biết sự thật, tốt hơn hết thì nên cho người đi điều tra cẩn thận>”

“Nếu thật sự là có bản lĩnh lớn, lúc hắn còn đang ở địa vị thấp ngươi có thể giúp đỡ, chỉ cần một chút ân huệ cũng có thể nắm hắn trong tay mà dùng!”

Tiểu Ân Tử nghe được những lời mắng mỏ này thay vì sợ hãi thì ngược lại cảm kích đến bật khóc.

Chương 800: Ở rể Giang Ninh.

Hắn quỳ xuống đất, dập đầu binh binh binh.

“Cha nuôi tận tâm chỉ bảo, truyền thụ cho ta đạo lý làm người làm việc, ân hơn phụ mẫu, con nuôi không có gì để báo đáp, cái mạng này sẽ giao cho cha nuôi.”

Chu Dịch lộ vẻ mặt cảm động, nhẹ nhàng vỗ vai Tiểu Ấn Tử, ân cần nói.

“Cả cái Đông Xưởng này, ta tin tưởng ngươi nhất!”

...

Đêm khuya.

Phủ Bình Tây Vương.

Đông đông đông, tiếng gõ cửa truyền đến.

Người gác cổng theo khe hở ở cửa nhìn ra ngoài, chỉ thấy một tên say rượu đang dựa vào cửa mà nôn mửa, trong miệng không ngừng gọi tên hoa khôi của Mãn Nguyệt Lâu.

“Ôi, thế tử đã về rồi, ta còn cho rằng ngài ở lại qua đêm, cho nên cũng không để cửa.”

Trong giọng nói lộ ra vẻ khinh thường không hề giấu diếm, bình thường hẳn nào dám nói như vậy, lúc này thế tử Phùng Trạch đã sau đến mức ngay cả người khác đá vào chân hắn mấy lần, nhổ nước bọt vào cũng không thấy phản ứng.

Cánh cửa mở ra một nửa, Phùng Trạch loạng choạng tiến vào, trên người đầy rác, tỏa ra mùi chua chua.

Người gác cổng vội bịt mũi, đỡ Phùng Trạch vào giữa viện, đã có nô bộc nghe thấy tiếng động liền ra đón.

Một lúc sau.

Người gác cổng nhìn quanh tứ phía, thấy Vương phủ đã khôi phục lại sự yên tĩnh, từ khe nứt trên tường lấy ra một tờ giấy, dùng bút than viết bốn chữ.

... Vẫn là phế vật!

Tờ giấy được gấp lại, nhét dưới chân con sư tử đá ngoài cổng, sáng sớm mai sẽ có người đến lấy.

“Hừ, cái đồ phế vật này vận khí cũng thật tốt, ta sao lại không có được cái mệnh này chứ?”

Người gác cổng nhổ nước bọt phì phì, rồi trở vào trong phòng tiếp tục gác đêm.

Hậu viện Vương phủ.

Thư phòng.

Đèn thấp sáng rực rỡ.

Bình Tây Vương đang đọc sử thi, sau khi phong Vương, hắn đem toàn bộ binh thư đều đốt thành tro bụi.

Độc Tứ Thư Ngũ Kinh, đọc sử thi lưu truyền, duy chỉ có binh thư, thư pháp là không bao giờ chạm đến.

Người hầu cẩn thận mở cửa, dẫn Phùng Trạch tiến vào.

“Rượu, rượu, rượu...”

Phùng Trạch ý thức hỗn loạn, còn không biết mình đang ở chỗ nào, nắm lấy tay người hầu nói muốn uống rượu.

“Vương gia, thế tử tới rồi.”

Người hầu thoát khỏi sự vướng víu của Phùng Trạch nhanh chóng thoát ra ngoài, sợ bị cơn thịnh nộ của Vương gia lan đến.

Bình Tây Vương vẽ mặt trịnh trọng đọc từng trang sử thi, mặc kệ nhi tử đang say khướt đang nằm trên mặt đất.

Sau một lúc lâu, cả quyển sách đã đọc xong,

“Đứng lên đi, đừng giả vờ nữa.”

Phùng Trạch loạng choạng đứng dậy, chân khí lưu chuyển, chớp mắt đã tỉnh lại sau cơn say, thản nhiên ngồi phịch xuống ghế: “Phụ vương, nếu cứ giả vờ như vậy, ta có khi trở thành phế vật thật sự mất.”

“Như vậy mới tốt, Phùng gia có lẽ mới có thể lưu lại hương hỏa.”

Bình Tây Vương nói: “Đáng tiếc ngươi không phải phế vật, luôn muốn làm mấy chuyện đại sự, vì phu cũng không có lựa chọn nào khác!”

“Làm đại sự, cũng không cần mưu phản.”

Phùng Trạch nói: “Ví dụ như lãnh đạo quân đánh trận, hoặc làm thơ từ văn chương, những việc mà người bình thường có thể làm ta đều có thể làm tốt hơn!”

“Ngươi cũng biết hắn là một người bình thường.”

Bình Tây Vương thở dài nói: “Vi phu là vương khác họ duy nhất trong quốc triều, vị phương bắc kia đã nghe điều động không nghe tuyên, triều đình không nắm giữ được hắn, nhất định sẽ khai đao với Phùng gia!”

Phùng Trạch tự hiểu ra được đạo lý trong đó, nếu không cũng sẽ không đồng ý giấu mình.

Phùng gia nhìn thì có vẻ hưng thịnh, nhưng thực tế đang gặp nguy hiểm lớn.

Quan văn vốn dĩ coi thường võ nhân, chưa kể trận chiến diệt quốc của Bình Tây Vương đã cho bộ hạ sức lực để thương điên, cải cách, sớm đã hận không thể tịch biên Phùng gia, diệt tộc.

Quan võ cũng không dám đến gần Bình Tây Vương, chỉ sợ làm bộ hạ nghi ngờ có âm mưu phản quốc.

Người duy nhất ủng hộ Bình Tây Vương chính là Chính Thống Đế, mà cũng không biết tín nhiệm này có tồn tại mãi mãi hay không, càng không nhắc đến sự an toàn của cử tộc đều phụ thuộc vào một người, chỉ là bộ hạ sang năm là năm mười cũng không phải là một nơi phó thác tốt.

“Tại sao không ủng hộ hoàng tử, mà ngược lại chọn làm hoạn hầu?”

“Vi phu dám đến gần bất cứ hoàng tử nào, nhất định sẽ mất đi sự tín nhiệm của bộ hạ, Phùng gia có lẽ sống không nổi đến ngày khởi sự.”

Bình Tây Vương nói: “Ngược lại cái tên hoạn hầu Đông Xưởng tuy có tiếng xấu là hành sự không nói quy cách, không từ thủ đoạn, nhưng hoàn cảnh của hắn và vi phu rất giống

nhau, là kẻ địch của cả triều đình, điều càng quan trọng chính là có năng lực.”

“Phùng gia bên ngoài, Đông Xưởng bên trong, có lẽ chúng ta có thể tìm được một tia hy vọng cho Phùng gia!”

“Cái gì là một tia hy vọng, bất quá cũng chỉ là cái có đi tìm quyền thế mà thôi.”

Phùng Trạch nói: “Phụ vương thật sự muốn gia tộc bình yên, có thể viết thư cáo bệnh, từ chức, trở về quê nhà Tây Bắc dưỡng lão, Phùng gia nhất định sẽ có mấy đời phú quý!”

Trong lời nói có gai, nhưng Bình Tây Vương cũng không giận, ngược lại hỏi.

“Tiêu tử nhà ngươi có nguyện ý trở về quê Tây Bắc không?”

“Đương nhiên không nguyện ý!”

Phùng Trạch nhanh chóng đứng dậy, ngẩng cao đầu, trong mắt lóe lên mấy phần cuồng nhiệt.

“Cho dù mạo hiểm tính mạng của cửu tộc, cũng phải thử một lần, nếu đã đến thế giới này vậy phải lưu lại vài dòng sử sách, cho dù là bêu danh, phản nghịch cũng không sao.”

....

Sau khi đốc công Đông Xưởng trở về.

Kinh thành vốn đã sóng ngầm cuộn trào, giờ đây bắt đầu dậy từng trận sóng.

Đầu tiên Ngự sử đại phu dâng tấu Sử bộ thượng thư, cáo buộc ông ta bán chức tước, lập bè phái để trục lợi cá nhân, thỉnh bệ hạ giao cho Trần Phủ Ti điều tra.

Triều đình, dân chúng xôn xao, không biết hai người có mối thù gì.

Một người là thanh lưu, một người là Thiên quan lục bộ, hai người đều là trụ cột của quan văn, vậy mà lại đến mức xé mặt nhau ra.

Chương 801: Ở rể Giang Ninh. (2)

Chưa từng nghĩ đây chỉ mới là bắt đầu, trong triều có vô số quan lại cũng thượng thư dâng tấu.

Chính Thống Đế chỉ cần thượng triều, đại thần trong triều sẽ quay ra cắn xé lẫn nhau, buổi triều sáng trang trọng liền biến thành chợ rau hỗn loạn, những đại nhân vật ngày thường đạo mạo, giờ đây cũng nắm đầu kéo tóc khoét cổ móc mắt.

Trong triều loạn thành một đoàn, hoàn toàn không cách nào xử lý sự vụ.

Nhưng Chính Thống Đế cũng không thể bắt hết bọn họ, chỉ có thể đau đầu hòa giải, hôm nay xoa dịu Hộ bộ, ngày mai thuyết phục Sử bộ.

Bất cứ ai mắt sáng đứng bên cạnh quan sát đều có thể thấy chắc chắn có kẻ đứng sau sự hỗn loạn trong triều này.

Đây chỉ là dấu hiệu của một cơn bão lớn!

Chớp mắt đã đến tháng sáu.

Mặt trời thiêu đốt.

Trong cung trở thành một cái lò hấp, lượng băng dùng để xua tan cái nóng ngày càng tăng lên.

Thấy đá viên trong hầm đã cạn kiệt, Ngự Dung Giám vì bảo đảm hậu cung, liền thu thập băng cống từ dân chúng.

Trải qua mấy vòng đấu giá, Tô gia ở Giang Ninh bỏ ra cái giá thấp nhất giành được tư cách thu mua.

.....

Ngự Dung Giám.

Xung quanh có tám cái bình đựng băng, nhiệt độ tương đương với mùa thu đông.

Trong cung ai hết băng thì hết, riêng Ngự Dung Giám đều chưa bao giờ thiếu, dù sao trên đời cũng chưa từng có câu làm đầu bếp mà chết đói cả.

Chu Dịch xem qua sổ sách, tính toán chi phí trừ bằng trong cung những năm trước, so với bằng cống thu được từ Tô gia, chênh lệch giá cả hơn năm phần, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

“Tô gia lấy đâu ra nhiều bằng rẻ vậy, chẳng lẽ là từ không khí biến ra?”

Chủ sự Ngự Dung Giám, Trần công công nói: “Độc công, Tô gia chắc chắn là thu được lợi từ cống phẩm, cố ý đền tiền để bán vào trong cung, thể hiện lòng trung thành với độc công.”

“Nếu là người khác thì ta sẽ tin.”

Chu Dịch vuốt vuốt cái cằm không râu của mình, nói: “Tô gia Giang Ninh thì lại khác, nhất định là phải có lỗi!”

Tiểu Ân Tử nghe vậy thì khom người báo cáo.

“Cha nuôi, Lưu giám sát truyền tin đến, cho người theo dõi mấy tháng, phát hiện người này không có gì thần bí, ngược lại rất là nhân nhả lười biếng, làm việc đều là chậm rãi thông thả.”

Chu Dịch lắc đầu nói: “Chậm rãi thông thả cũng có thể thành công, nói với Lưu công công, đi điều tra bí quyết làm bằng của Tô gia!”

“Tuân mệnh.”

Trong mắt Tiểu Ân Tử lóe lên một tia dị sắc, hắn đối với thủ đoạn của cha nuôi rất là kính phục, nói Tô gia có bí quyết làm ra bằng thì nhất định là có.

Đợi đến khi cầm được bí phương này trong tay, đồng nghĩa với việc tìm được một núi vào đào không thấy đáy!

Chu Dịch gõ gõ lên bàn, đầu óc phiêu dạt, đột nhiên hỏi:

“Người kia trước đó biểu hiện thế nào, ví dụ như lúc lấy ra danh thiếp của đại hoàng tử chẳng hạn?”

“Hồi bẩm cha nuôi.”

Tiểu Ân Tử nói: “Người kia không quan tâm lắm đến việc kinh doanh của Tô gia, tuy nhiên vì tranh giành buôn cống phẩm, Tô gia đã thể chấp ruộng và xưởng nhuộm, nếu không tranh được thì sẽ bị phá sản.”

“Thì ra là như vậy...”

Trong mắt Chu Dịch lóe lên, lập tức hiểu được thám tử Đông Xưởng đã bị bại lộ.

Mật thám đều là những cao thủ giang hồ, thay phiên nhau trông chừng hắc, nhưng không phát hiện có gì bất thường, ngược lại lại lộ ra thân phận Đông Xưởng, từ đó suy ra, hắc nhất định có một thân võ công huyền bí.

Trước kia không quan tâm tới việc làm ăn của Tô gia, nhưng lần này lại giúp Tô gia giành được băng công, điều này hàm ý ba điều.

Trước tiên là nói cho Chu Dịch biết, ta đã biết ngươi, thứ hai mượn băng công mà biểu đạt ta không phải địch nhân thậm chí còn có thể liên thủ, thứ ba là phương pháp làm băng không ở trong tay hắc.

Núi vàng núi bạc trong mắt người bình thường, người đó chỉ dùng để truyền cái tin này mà thôi!

“Vui thật, thật là vui!”

Chu Dịch vỗ tay khen ngợi, giao lưu với người thông minh thật là thoải mái dễ dàng, cho dù cách xa ngàn dặm cũng có thể nói rõ ràng.

“Tiểu Ân Tử, Tô gia Giang Ninh có ai đang làm quan hoặc đọc sách không?”

Tiểu Ân Tử cẩn thận suy nghĩ, nói: “Người này với mấy phòng của Tô gia không hòa thuận, nhưng đối với nhà thê tử thì rất là quan tâm, trong đó đệ đệ nhà đó ba lần liên tiếp thi trượt, còn chưa thể trúng tiến sĩ!”

“Ngươi sắp xếp đi.”

Chu Dịch phân phó nói: “Mùa xuân tới để hắc trở thành tiến sĩ, chọn một chức quan ở trong kinh, ta cũng coi như đáp lễ.”

Tiểu Ân Tử hỏi: “Có cần sắp xếp thứ hạng tốt tốt chút không?”

“Không cần.”

Chu Dịch nói: “Chuyện đáp lễ, còn phải xem tâm ý người ta. Người ta không muốn xuất danh, ta lại náo thành động tĩnh lớn, vậy phần lễ này sẽ biến thành thù rồi!”

“Cha nuôi yên tâm, ta nhất định sẽ thu xếp ổn thỏa.”

Tiểu Ân Tử ghi nhớ người đó ở trong lòng, phương pháp làm đá không cần nữa, sau này nhất định phải tạo quan hệ tốt.

“Các người đi làm đi, ta đi gặp bạn cũ.”

Chu Dịch xua tay đuổi đám tùy tùng, một mình đi qua cung điện, trên đường nội thị nào gặp thì đều khom người bái kiến.

“Rất biết điều.”

“Không tệ, sau này có tiền đồ.”

“Ngươi có thể làm được, ta nói...”

Vỗ vỗ vai, nói đơn giản vài câu, đám nội thị ngàn ơn vạn tạ không ngớt, hận không thể lập tức đi chết vì Chu Dịch.

Thẳng đến lãnh cung.

Chu Dịch liếc nhìn cửa cung cổ kính, nước sơn loang lổ, khác biệt hoàn toàn so với những cung điện huy hoàng khác.

“Lão Lộc, ta đến thăm ngươi đây.”

Vừa nói vừa bước vào, nhìn thấy Lão Lộc đang nằm trên bậc thềm, phơi mình dưới cái nắng như thiêu như đốt, nhưng trên người không thấy một giọt mồ hôi.

Chu Dịch đã không ít lần nghi ngờ, Lão Lộc là một cao thủ tuyệt thế vô song, tuy nhiên sau mấy lần thăm dò đều chắc chắn hẳn chỉ là một lão thái giám bình thường, chỉ là sống lâu một chút.

Chương 802: Ở rể Giang Ninh. (3)

Lão Lộc mở đôi mắt đục ngầu ra, đã hai năm không gặp, đồng tử gần như giãn ra.

“Tiểu tử nhà ngươi đi đường sao không phát ra động tĩnh gì thế?”

“Quen rồi, những năm trước làm canh gác trong cung, ai mà không đi lạng lẽ chứ, bước đi quá mạnh làm phiền đến vị quý nhân nào đó, trực tiếp bị lôi đi ăn gậy ngay.”

Chu Dịch không quan tâm đến bụi bẩn trên bậc thềm, hấn mặc áo bào màu tím, nằm xuống đó, tò mò hỏi.

“Lão Lộc, sao ngươi cũng không ra mồ hôi, chẳng lẽ cũng giống ta miễn dịch với nóng lạnh?”

“Ta chỉ là một lão già, sao có thể so sánh với Dịch công công nổi danh, đến tiên thiên kiếm thần đều trầm!”

Lão Lộc nhẹ nhàng vuốt ve ngực: “Tĩnh tâm tự nhiên sẽ mát, cái trái tim này của ta cũng sắp dừng rồi, sao còn biết nóng lạnh nữa.”

Chu Dịch thi triển thuật thính tức, quả nhiên nhịp tim của Lão Lộc đã chậm rãi yếu ớt, như thể có thể dừng lại bất cứ lúc nào, trong mắt xẹt qua một tia vui mừng, quả nhiên giống như trong nội thị báo cáo.

Lão Lộc sắp chết rồi!

Những nội thị bên cạnh đều là những tâm can mà Chu Dịch sắp xếp, thời thời khắc khắc đều cẩn thận giám sát lãnh cung.

Chu Dịch tuyệt đối không phải là muốn hại chết Lão Lộc, mà là muốn tận mắt nhìn hắn đi, thuận đường đưa tiễn một đoạn, báo đáp ân chỉ dạy năm đó.

“Lão Lộc yên tâm, ta nhất định sẽ sắp xếp thật tốt, sẽ tìm hậu nhân cho ngươi ở trong kinh, đổi thành họ Lục, hàng năm hương hỏa thờ cúng ngươi!”

“Không cần phiền phức như thế.”

Lão Lộc lắc đầu nói: “Cát bụi rồi lại trở về với cát bụi, ta sớm đã nhìn thấu sinh tử, trên đời này làm gì có nơi gọi là âm phủ, chỉ là những lời lừa gạt tìn đồ mà thôi.”

Chu Dịch khẽ gật đầu: “Hôm nay ta đến đây, có một chuyện muốn thỉnh giáo.”

Lão Lộc nói: “Trên đời này còn có chuyện mà Dịch công công làm không được?”

“Tất nhiên rồi!”

Chu Dịch nói: “Thường có câu, thịnh cực tất suy, đây là đạo lý từ cổ chí kim đều không đổi.”

*盛极必衰(thịnh cực tất suy): một vật hoặc một sự kiện khi tới giới hạn cực độ thì sẽ đi ngược lại.

“Ta đã là Tổng đề đốc của ti nội thị, còn thành lập và nắm quyền Đông Xưởng, đã trở thành thái giám có quyền lực nhất trong lịch sử, có phải cũng bắt đầu bước vào con đường suy tàn?”

0

0

Chu Dịch trở thành Tổng đề đốc ti nội thị, chỉ vui vẻ được năm ba canh giờ.

Liên lập tức nghĩ tới điều này.

Tự mình bước đến đỉnh cao, sau này cũng không tiến thêm được nữa, phong cũng không thể phong.

Sau này nếu lập công, bệ hạ cũng khó ban thưởng thích đáng, để Chu Dịch không sinh lòng oán hận, tất nhiên sẽ tìm cách nào đó cho hắn chết, một người đã chết thì toàn bộ ân oán công lao đều xóa bỏ.

Trái nghĩ phải nghĩ, tìm không được giải pháp.

Cũng không thể nói với đám con nuôi hay thủ hạ dưới trướng, để tránh loạn lòng quân, khó khăn cho việc quản lý.

Trong số những lão nhân hiểu biết trong cung duy chỉ có Lão Lộc là không tranh không giành, Chu Dịch miễn cưỡng có thể tìn nhiệm, hôm nay có chút thời gian nên đến thỉnh giáo.

“Người có thể nghĩ đến chuyện này cũng đã là một trong số ít người thông minh rồi.”

Lão Lộc đổi sang một tư thế thoải mái, nửa người dựa vào bậc thềm.

“Bất quá đã là đạo lý từ chỗ chí kim làm sao còn có giải pháp? Chuyện này theo Phật gia thì nói là số mệnh, người tận mắt nhìn thấy chuyện sẽ phát sinh, nhưng dù có thể nào cũng không thể trốn thoát được!”

Chu Dịch nhướng mày: “Kẻ ngu dốt thì không nhìn thấy, kẻ thông minh thì giải không được, vậy giữa hai người thì có gì khác nhau?”

“Khác biệt chính là mơ hồ mà chết và chết một cách minh bạch.”

Lão Lộc nói: “Kết cục của mỗi người đều là cái chết, về cơ bản thì không có gì khác biệt, có đôi khi thà làm một kẻ ngốc, ít nhất thì cả đời sẽ bớt sợ hãi hơn.”

“Số mệnh sao...”

Chu Dịch ngẩng đầu nhìn trời, nó tròn trịa như một cái lồng lộn ngược trên mặt đất, giam cầm tất cả chúng sinh trong đó.

Niềm vui nỗi buồn của vạn vật chúng sinh, trong mắt ông trời có lẽ cũng giống như những đoạn hát trên sân khấu, nghe hay thì vỗ tay vài tiếng, nhưng thật sự sẽ không quan tâm đến sinh tử trong vở diễn đó.

“Có giải pháp nào cho số mệnh không?”

“Số mệnh tự có nhân quả, hôm nay gieo nhân, ngày mai kết quả.”

Lão Lộc nói: “Muốn thoát khỏi số mệnh chỉ có thể thoát khỏi nguyên nhân của hôm nay. Nguyên nhân dẫn đến số mệnh của Dịch công công chính là lòng tham quyền lực. Người chỉ cần buông bỏ, học theo ta phoir năng ở lãnh cung, tự nhiên sẽ được giải thoát.”

“Dịch công công có nữ từ bỏ không?”

“Ta vất vả mười năm mới leo được lên vị trí như hôm nay, sao có thể buông tay được!”

Chu Dịch đổi giọng, nói: “Hơn nữa, kế hoạch lớn của bộ hạ sắp bộc lộ, cũng chính là lúc dùng người, ta muốn buông tay cũng khó.”

“Vậy chính là số mệnh.”

Lão Lục nói: “Cho dù sau này hoàng tử mà người ủng hộ đăng cơ, đến lúc đó Dịch công công quyền thế nghịch thiên, làm sao có thể làm tâm để yên tâm, rồi vẫn không thoát được kết cục đã định trước!”

Chu Dịch khẽ gật đầu, mấy năm nay lúc có thời gian rảnh đều đọc sử thi.

Lịch sử trong quá khứ có vô số quan lại quyền thế phản nghịch, thống trị triều đình hàng chục năm, chỉ có số ít thành công trong việc soán ngôi, còn loại đều là thân chết diệt tộc.

Gia tộc bị diệt cũng không sao, nhưng ta không thể chết.

“Lão Lục, chuyện này nếu là ngươi, thì sẽ lựa chọn thế nào?”

“Đây chẳng phải là lựa chọn sao?”

Lão Lục chỉ tay vào lãnh cung, thở dài: “Năm đó ta cũng có thể tranh thì tranh, hoặc giúp thái thượng hoàng phục vị, hoặc trở thành con tốt của thiên hoàng, kết quả lại sợ chết chọn lựa trốn trong lãnh cung mà sống.”

“Những đại thái giám toàn năng năm đó, hiện tại cũng chỉ có hai ba người còn sống.”

Chương 803: Số mệnh khó giải.

“Người chiến thắng cuối cùng của ti nội thị chính là Nghiêm công công Tổng đề đốc ti nội thị trước kia, cũng không biết trong hoàng lăng có bị rò nước, đồ ăn có hợp khẩu vị hay không!”

Chu Dịch nhận ra Nghiêm công công, từng gặp mặt ở trong cung.

Khi đó hắn còn là một quan thị vệ nhỏ bé như kiến, đang quỳ dưới đất chờ Nghiêm công công rời đi, chỉ thấy trái phải hắn có mấy chục can nhĩ vây quanh, trong lòng không khỏi cảm thấy ghen tị.

Bây giờ đã trở thành Tổng đề đốc, mới ngộ ra được cảnh ngộ của Nghiêm công công.

Bệ hạ tín nhiệm Nghiêm công công, bên trái phải của hắn có hơn chục can nhĩ nhưng chẳng lấy một người trung thành, để tránh bị tân đế thanh toán, chỉ có thể lựa chọn tham dự cung biến phé thái tử.

Nghiêm công công của ngày hôm qua chính là Dịch công công của ngày hôm nay.

Lịch sử là một vòng tuần hoàn!

Chu Dịch im lặng một lát rồi thở dài: “Tiên hoàng là quân hôn trong mắt không ít người, nhưng đối với các đại thần thì lại rất bao dung, Nghiêm công công phạm sai lầm lớn cũng chỉ là canh giữ hoàng lăng, bây giờ còn xa mới so bị được...”

“Bệ hạ muốn làm Thánh chủ minh quân, trong mắt không chứa nổi một hạt cát!”

Lão Lộc nói: “Đừng nhắc lại những chuyện kinh hãi như vậy nữa, ta chẳng sống được mấy ngày nữa, chỉ muốn kiếm sự bình yên.”

Trong mắt Chu Dịch lóe lên tia nghiêm nghị, hắn chưa từng nghe nói Thánh chủ minh quân sùng tín hoạn quan, cho nên Đông Xưởng danh tiếng hung ác hiền hách cũng chỉ là một hạt

cát trong sử thi, một vết nhơ, đến cuối cùng cũng bị cuốn trôi sạch sẽ.

Nhìn chằm chằm Lão Lộc, Chu Dịch đột nhiên hỏi.

“Ngày xưa Lão Lộc thường khuyên ta, hoặc là làm chuyện tốt không hỏi tiền đồ, hoặc là làm việc tích thiện phải có thanh danh, sao hôm nay lại luôn nói số mệnh, nhân quả?”

Lão Lộc ở trong lãnh cung buồn chán, sẽ đi mượn vài quyển sách để đọc.

Tài năng bẩm sinh, ngộ tính huyền diệu, trong khoảng thời gian mấy chục năm đã đọc hàng vạn cuốn, đi thi tiến sĩ cũng đủ để vượt qua.

Trong số đó Lão Lộc duy chỉ tôn sùng Nho giáo, Gia pháp, năm đó ở trong lãnh cung dạy Chu Dịch đọc sách, thường nói muốn trị quốc thì cần có Nho giáo bên ngoài, Gia pháp bên trong, đối với hai giáo Phật và Đạo chưa bao giờ có cái nhìn tốt.

“Ta sắp chết rồi.”

Lão Lộc chậm rãi nói: “Bất luận lúc sinh thời đọc bao nhiêu sách, tính tình có bao nhiêu độ lượng, khi đứng trước ranh giới sinh tử thì vẫn luôn thấy sợ hãi, sẽ đọc ít kinh Phật để an ủi chính mình!”

“Hóa ra là như vậy.”

Chu Dịch cẩn thận suy nghĩ, tựa hồ không có gì sai sót.

Gần lãnh cung có chục vị cao thủ nội thị giám sát, ngay cả một con muỗi cũng không thể bay vào, chứ đừng nói đến việc tiếp xúc với ai khác.

“Ta và Phương Chính Đại Sur của Kim Cương Tự có thân quen, Lão Lộc thích kinh ý của Phật môn như vậy, khi nào lão tạ thế, ta sẽ mời ông ấy đến tụng kinh mười ngày nửa tháng, bảo đảm ngài sẽ đến được thế giới tây thiên cực lạc!”

“Vậy cũng không tệ.”

Lão Lộc cười nói: “Còn phải tìm một đứa giả làm con trai, khóc lóc vài tiếng, cầm cờ ném chậu.”

Chu Dịch tỏ ra hào phóng, xua tay.

“Một đứa con trai sao mà đủ được, phải mười tám đứa đưa tiền!”

Buổi trưa.

Ngự Thiện Phòng mang đến cháo hải sản và bánh cảo, còn đặc biệt làm cho mềm mại như nhung, Lão Lộc ăn đến cao hứng.

“Tiểu Dịch Tử, người vậy mà còn nhớ ta thích khẩu vị này.”

“Ta tin tưởng lão nhất, đừng nói mấy thứ đồ ăn này, cho dù là thịt rồng trên trời ta cũng tìm về cho người!”

Lời này của Chu Dịch không phải là nói dối, trong mắt hắc cửu tộc cũng chỉ tầm thường, duy chỉ có lời Lão Lộc nói là lọt được vào tai hắc.

Lão Lộc hơi giật mình, chợt cảm thấy bánh cảo cũng mất đi mùi vị.

“Bao Cát Tường này già rồi, cháo hải sản thiếu chút gia vị!”

Chu Dịch hỏi: “Vị nào?”

“Hoa tiêu!”

“Hả?”

Chu Dịch khẽ cau mày, cháo hải sản mà cho hoa tiêu, sẽ ảnh hưởng đến độ tươi ngon của hải sản.

.....

Hoàng hôn.

Trong lãnh cung lạnh lẽo, cây cối um tùm.

Lão Lộc nằm co ro run rẩy trên bậc thềm, quần áo bị gió chiều siết chặt, trong miệng lẩm bẩm điều gì đó.

“Không trời không đất, phía trước là hư không...tô là Hỗn Nguyên, thống lĩnh thiên hạ...thanh khí là trời, trọc khí là đất.”

Soát—

Gió thổi qua bãi cỏ, một bóng người mờ nhạt đứng ở trong góc, hứng thú nhìn chằm chằm Lão Lộc, một lúc sau không khỏi trầm trồ.

“Lộc công công ngộ tính tuyệt thế, nếu sớm bái nhập giáo ta, thì đã có thể tu thành Tiên Thiên Hồng Dương!”

Lão Lộc ngừng tụng kinh, quay đầu nhìn hướng bóng người.

“Hòa thượng, ta đã làm theo lời người nói, Tiểu Dịch Tử trong lòng phòng bị rất cao, suýt nữa thì khiến hấn nghi ngờ, cho nên chỉ có thể lựa theo tình huống mà nói mấy lời không hay.”

“Như vậy cũng tốt.”

Lão tăng gật đầu nói: “Tâm như gương sáng, một khi xuất hiện vết nứt thì khoảng cách đến khi vỡ vụn cũng không còn xa nữa. Huống chi người nói cũng không tệ, Độc công và bệ hạ cùng một đường, tuyệt đối chạy không thoát khỏi tính toán.”

Lão Lộc hỏi: “Nửa cuốn thuật luyện hồn Tam Dương cũng nên đưa cho ta rồi.”

“Bản tăng không lừa dối.”

Lão tăng từ trong tay áo lấy ra cuốn sách, trên bìa không có bất kỳ chữ nào, thay vào đó là hình của một con ác quỷ sống động như thật.

“Lộc công công, đây là cuốn thuật luyện hồn Tam Dương hoàn chỉnh, có thể rút linh hồn của người luyện thành lệ quỷ, tuy nhiên chưa từng có ai chủ động tu hành, tự mình luyện thành hung quỷ, cho nên kết quả thế nào thì bản tăng không biết.

“Vô phương.”

Lão Lộc nói: “Ta cách cái chết không còn lâu nữa, trái hay phải thì cũng một chữ chết, sao không thử một lần. Nếu thật sự hóa thành lệ quỷ, ta có thể sống lâu hơn, tiếp tục ở lại thế gian này.”

Lão tăng điềm tĩnh, trầm mặc nhìn Lão Lộc, đáy lòng đột nhiên sinh ra mấy phần đáng sợ.

Chương 804: Số mệnh khó giải (2)

Trên đời này có người dám tự mình luyện thành lệ quỷ, chưa kể quỷ hồn kia có phải là bản thân hay không, nhưng sự tàn khốc của quá trình đó thì người bình thường chắc chắn không chịu đựng được.

Khi Tam Dương Giáo luyện chế lệ quỷ, trăm chỉ lưu lại một, chín phần chín thân hồn con người sẽ tan vỡ mà chết.

“Lộc công công, lão tăng tụng kinh cầu phúc, hy vọng người có thể thành công kéo dài tuổi thọ.”

Lão Lộc cầm lấy cuốn sách, ánh mắt đục ngầu nhìn lão tăng: “Sao nào, đại pháp sư của Tam Dương Giáo mà cũng sợ chết? Giáo nghĩa căn bản của Kinh Tam Dương, hình như là nhân sinh trở về trong tịch diệt, chết là giải thoát, thăng hoa!”

“Lộc công công nói đùa rồi, trên đời này ai không sợ chết?”

Lão tăng nói: “Cái gì mà tịch diệt là giải thoát, đều là những lời nói cho tín đồ nghe, để những ngu dân kia vì giáo ta mà nguyện chết, cũng để cho ngu dân trước khi chết cũng yên tâm hơn!”

“Nhiều thêm ngu dân thì sự cũng không thành.”

Lão Lộc nói: “Cơ hội duy nhất của mấy người là vị ở Khôn Ninh Cung kia, chỉ là hai người Tiểu Hải Tử, Tiểu Ngụy Tử bắt tay, có thể nói là thiên hạ vô địch, ai cũng không thể đến gần quanh người bệ hạ.”

“Cho nên mới phải thu phục Dịch công công.”

Lão tăng nói: “Trận trăm kiếm thần của Dịch công công không hề yếu hơn với Tiên Thiên, tại nơi chiến đấu nhỏ bé như trong cung này, một vị tông sư võ đạo có đủ địa vị quyết định!”

Lão Lộc khẽ lắc đầu, biết lão tăng không có nói thật, nhưng hẳn cũng không để ý.

Lật lật quyển bí thuật luyện hồn, nhìn thấy đủ loại cực hình trên đó.

“Hắc hắc hắc...năm đó cực hình mà ta giỏi nhất chính là dùng đinh sắt đâm vào huyết, chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ dùng những thứ đó trên người mình, thế giới này thật sự có báo ứng!

...

Trực Điện Giám.

Chu Dịch cẩn thận nhớ lại từng lời Lão Lộ nói.

“Tiên hoàng đối xử nhân từ với thủ hạ dưới trướng, trước khi lâm chung bắt lấy Nghiêm công công, bây giờ cay nghiệt vô ơn, trước khi thoái vị nhất định phải bắt được hắn, mở đường cho tân quân kế vị, cho nên ta phải xuống tay trước để giành lấy mạnh!”

“Những lời Lão Lộ nói không sai, chỉ là có chút không phù hợp với tính cách của ông ta, chẳng lẽ trước khi chết gan lại to hơn sao?”

Trong mắt Chu Dịch thỉnh thoảng lóe lên vẻ hung dữ, lưỡng lự giữa bệ hạ và hoàng hậu, thỉnh thoảng lóe lên bóng dáng của đại hoàng tử.

Long phượng hôn tử, nên phải nâng đỡ đại hoàng tử kế vị!

Nếu như chuyện này thành, giấc mộng hoàng quyền đã đạt được một nửa.

“Không vội, không được vội!”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, phân phó can nhĩ bên cạnh: “Tiểu Kim Tử, đi Ngự Thiện Phòng gọi Bao Cát Tường tới, ta muốn hỏi hắn bí quyết nấu cháo hải sản.”

“Tuân mệnh.”

Tiểu Kim Tử nhận lệnh rời đi, khoảng hai khắc sau dẫn theo một lão giả tóc bạc tới.

“Bao Cát Tường, bái kiến Đốc công.”

Hai chân Bao Cát Tường run lẩy bẩy, nghe tin Đốc công Đông Xưởng triệu hoán, với cái danh thường xuyên lục tịch thu tài sản diệt tộc, ai gặp mà không sợ hãi chứ.

Chu Dịch hỏi: “Hôm nay ta ăn cháo hải sản, mùi vị khá ngon, đầu bếp Bao có thể nói bí phương nấu món này được không?”

“Có thể có thể có thể...”

Bao Cát Tường liên tục gật đầu, cháo hải sản là bí quyết của tổ tiên đã truyền lại năm đời, Bao gia chính là dựa vào bí phương này mà đứng vững được trong Ngự Thiện Phòng.

Bình thường có ai hỏi đến đều tỏ quyết tâm thà chết chứ không nói.

Nhưng Đốc công Đông Xưởng hỏi thì không giống, vị này thật sự sẽ giết chết cả nhà, cửu tộc không còn thì còn bàn gì đến việc truyền thừa tổ tông.

“Dùng hai lạng gạo tẻ, cá trắm, tôm...”

Bao Cát Tường cẩn thận giải thích bí phương, không chỉ là cách phối hợp độc môn, mà còn phải chú ý đến độ lửa, thậm chí còn phải chú ý đến nguyên tắc khuấy mấy lần.

Chu Dịch nghe xong liền hỏi: “Trong bí phương có hoa tiêu không?”

“Không có.”

Bao Cát Tường bị dọa sắc mặt trắng bệch, cho rằng Đốc công cố ý làm khó, liền chỉ lên trời mà thề: “Đốc công, công thức tổ tiên truyền lại, đã trải qua năm đời, từ trước đến nay chưa từng cho hoa tiêu.”

Chu Dịch trầm ngâm: “Vậy rốt cuộc là có ý gì?”

Lão Lộc không đầu không đuôi nói một câu như vậy, nhất định không phải là hồ đồ mà nói, chắc chắn là có hàm ý khác.

“Lui xuống đi.”

Chu Dịch phân phó: “Ta và Lộc công công ở lãnh cung có thân quen, làm phiên đầu bếp Bao mỗi ngày nấu cháo mang đến đó, tất cả đều phải không chế nhiệt độ.”

“Tuân mệnh.”

Bao Cát Tường quỳ lạy rồi rời đi, áo trên lưng ướt đầm mồ hôi, như thể vừa bước ra khỏi cửa địa ngục.

Trong điện.

Chu Dịch nhắm mắt suy nghĩ, ‘hoa tiêu’ rốt cuộc là ý gì.

Lão Lục dùng ám ngữ nói, nhất định là có chỗ nào đó không tiện hoặc là không nguyên ý nói rõ ràng, cho dù có đi hỏi bao lần thì cũng không có kết quả.

Nếu đổi lại là người khác, trực tiếp lôi đến ti giám sát dùng hình, xương cốt Lão Lục e rằng chưa kịp vào nhà lao đã tan ra rồi.

Lúc này.

Tiểu Ân Tử hưng phấn đi vào, nụ cười trên mặt khó mà che giấu được.

“Cha nuôi, ti giám sát truyền tin đến, bộ hạ đã cách chức quan của Lại bộ Thượng thư, ra lệnh cho ông ta ở nhà kiểm điểm, đồng thời lệnh cho Tam ti điều tra nghiêm ngặt án Lại bộ mua bán chức quan!”

Chu Dịch đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt sáng ngời.

“Hahaha! Bộ hạ cuối cùng cũng ra tay rồi, lệnh cho Ti giám sát trên dưới đợi lệnh, sắp phải đến cứu rồi!”

“Tuân mệnh.”

Tiểu Ân Tử đến đi như một cơn gió, tin vui vừa truyền xuống làm cho toàn bộ Đông Xưởng chuẩn bị sẵn sàng đột kích.

Thiên quan Lại bộ ngã xuống, sẽ kéo theo không ít môn sinh bạn bè, không cần Đông Xưởng gài bẫy vu cáo, kẻ thù trong triều sẽ ra tay tiêu diệt.

Quả nhiên.

Ba ngày sau.

Viên công công đến Ti giám sát, truyền thánh chỉ của bộ hạ.

Chương 805: Số mệnh khó giải (3)

“Lại bộ Thượng thư Lâm Chính mua bán chức quan, Tam Ti đã tìm ra được chứng cứ, bệ hạ lệnh cho Đốc công đến Lâm Phủ bắt người, nhớ kỹ không được để sót bất kỳ cái gì, những tội như vậy trong triều phải bị trừng phạt nghiêm khắc.”

Về mặt Chu Dịch khác thường, tịch biên nhà sao lại biến thành bắt người.

“Viên công công, Tam Ti đã điều tra ra được bằng chứng gì?”

Viên công công bắt đặc dĩ nói: “Thật sự đã điều tra ra rồi, không cần Dịch công công ra tay, những kẻ ngu ngốc ở Tam Ti kia thậm chí còn không tìm ra được tội tham ô.”

“Hắc hắc hắc, đây là đặc sản của chúng tôi.”

Chu Dịch cười quái dị vài tiếng, cũng không hỏi bệ hạ tại sao lại muốn thanh toán Lâm Thượng thư, Đông Xưởng chỉ phục trách đưa cửu tộc vào nhà lao.

Đứng dưới gốc cây, còn có thể yêu cầu điều gì chứ?

Chẳng hạn như án yết chi, án bè đảng, án long bào...từ không có cũng vụ cáo hãm hại mà thành, đây đã là bản lĩnh của Đông Xưởng rồi.

Lâm phủ.

Cửa lớn đóng chặt, im ắng tĩnh lặng.

Ở khe nứt trên tường lộ ra một cái đầu, liếc nhìn người của Đông Xưởng ở bên ngoài, rồi lại sợ hãi nhanh chóng lùi lại.

Trong viện từng tiếng huyền não, chửi bới, khóc lóc truyền ra không ngớt, người Lâm gia kêu gào đòi vào cung diện Thánh, nô bộc thì thềm thường những món đồ cổ vàng bạc của chủ nhân, tìm cơ hội lấy vài món.

Buổi trưa.

Thịch thịch thịch, từng tiếng bước chân truyền tới, mấy chục người mặc đồ đen đi tới của Lâm phủ.

Sau khi chiếc kiệu Ngân Đình tám người khiêng dừng lại, Tiểu Ân Tử cách một chiếc màn, khom người nói: “Cha nuôi, đến Lâm phủ rồi.”

Chu Dịch buông quyền sử thi trong tay xuống, mở rèm nhìn ra.

“Đã chuẩn bị xong hết chưa?”

Tiểu Ân Tử nói: “Cha nuôi yên tâm, long bào ngọc ẩn, đao súng kiếm kích đều đã chôn xong rồi, chỉ cần đào ra là sẽ bị kết vào tội mưu nghịch!”

“Hồ đồ.”

Chu Dịch nói: “Bệ hạ yêu cầu tra xét tội mua bán chức quan, ta nhất định phải thu xếp cho thỏa đáng, cho người đi đến tiền trang Vạn Thông, Nhật Thăng Hiệu mượn hai trăm vạn lượng bạc, để vào hậu trạch Lâm phủ.”

Hai tiền trang này ở Đại Khánh tương đối nổi tiếng, ngân phiếu thông hành nam bắc, trong kho có bạc.

Gia cảnh phía sau đương nhiên là hùng hậu, nhưng đứng ở trước mặt Đông Xưởng thì vẫn không đủ nhìn, Đốc công mở miệng mượn tiền, bất kể là có hay không đều phải huy động ra.

Tiểu Ân Tử hỏi: “Vây số bạc đó có cần trả không?”

“Ta dựa vào bản lĩnh mượn tiền, tại sao phải trả?”

Chu Dịch hừ lạnh một tiếng, dặn dò nói: “Mấy ngày trước, chưởng môn Hoa Sơn bắt được một tên thám tử đến từ phương bắc, tìm được hai bức thư, khi mượn tiền thì mang qua đó.”

“Một trăm vạn lượng mua tính mạng cứu tộc, ta thật là một người đại từ bi!”

“Cha nuôi anh minh.”

Tiểu Ân Tử vội vuống mông ngựa, lấy bức thư rồi đi đến hai tiền trang kia mượn tiền.

Khoảng một canh giờ.

Tiểu Ân Tử về đến cửa Lâm phủ, bẩm báo: “Cha nuôi, bạc đã đưa đến, số tiền là ba trăm vạn lượng, thêm ra một trăm vạn

lượng là hai nhà tiền trang tạ lễ.”

Đông gia của Vạn Thông tiền trang, Nhật Thăng Hiệu thấy được bức thư thì bị dọa ngã xuống đất, nào dám từ chối cho mượn tiền.

Không chỉ đưa cho Chu Dịch trăm vạn lượng, mà còn đưa thêm hai mươi vạn tặng cho Tiểu Ân Tử, chỉ cần hấn ở trước mặt Đốc công nói hộ vài lời tốt đẹp.

“Cũng xem như hiểu chuyện.”

Chu Dịch khẽ gật đầu, tha cho cử tộc hai nhà tiền trang.

Ngày nay Trấn Bắc Vương đã trở thành điều cấm kỵ trong triều đại Đại Khánh, bệ hạ, bách quan đều biết vị kia cắt cứ một phương, nhưng ai cũng không dám nhắc tới, chỉ muốn trời yên biển lặng thiên hạ thái bình.

Từ trên người thám tử tìm thấy hai bức thư, hai nhà tiền trang sẽ bị trừng trị nghiêm khắc, Trấn Bắc Vương thì vẫn bình an vô sự.

Vì không thể diệt trừ Trấn Bắc Vương, Chu Dịch sẽ không đi trêu chọc, kiếm mấy trăm vạn lượng liền nhẹ nhàng bỏ qua.

“Dành ra hai mươi vạn lượng thưởng cho chuồng môn Hoa Sơn, nói hấn làm việc cho tốt, sau này trên dưới Hoa Sơn đều có thể đến Ti giám sát.”

Chu Dịch xuống kiệu quan, vẫy tay ra hiệu cho người mở cửa.

Người nhà, nô bộc Lâm phủ nghe lén ở sau cửa đều sợ hãi chạy tứ phía, trốn vào trong góc run rẩy.

“Phàm là sống, bắt hết lại!”

Lệnh hạ xuống.

Người Đông Xưởng xông vào Lâm phủ, thành thực bắt hết những người đang trốn trong góc tường, bụi rậm, gầm giường, nhà vệ sinh, bể nước, thậm chí còn cẩn thận kiểm tra cả ống khói của nhà bếp, để tránh không có con cá nào lọt qua lưới.

Lại có cao thủ thông thạo thuật cơ quan, thuật địa thính, kiểm tra từng tắc từng thước trong phòng, dưới đất xem có căn phòng bí mật, địa đạo nào không.

Đông Xưởng tịch biên, xuất quỹ nhập hóa.

Độc công nói không được có vật sống, vậy thì lòng đỏ trứng gà cũng phải lắc cho tan đi!

Người nhà nô bộc ở tiền viện bị bắt sạch sẽ, người của Đông Xưởng bao vây hậu viện đến một giọt nước cũng không lọt qua được, trong đó là tử tôn hậu duệ trực hệ của Lâm gia, cùng với rất nhiều già trẻ phụ nữ trẻ em.

Chu Dịch bước vào, thấy Lâm Chính Bản đang phẩm trà dưới gốc cây.

Thoải mái tự nhiên, không hề sợ hãi.

“Lâm đại nhân không hổ là quan lớn, cái chết treo trên đỉnh đầu rồi mà vẫn còn nhã hứng này, ta sẽ gửi tin cho Diêm Vương, đợi đến khi Lâm đại nhân xuống dưới đó rồi thì tiếp đãi ngài tử tế, lại vẫn tiếp tục ngày ngày phẩm trà!”

Tóc và râu Lâm Chính Bản đều đã bạc trắng, được chải chuốt tỉ mỉ.

“Đông Xưởng uy phong thật lớn, đến cả Diêm Vương Gia cũng có thể quản?”

“Chỉ cần có, ta đều có thể quản!”

Chu Dịch ngồi đối diện với Lâm Chính Bản, tự rót cho mình một tách trà, nhấp một ngụm rồi phun ra: “Cái trà này có vị gì vậy, là làm từ lá đào sao?”

Lâm Chính Bản mỉa mai nói: “Độc công đã quen uống ngự trà, cho nên loại trà bình thường như thế này không uống được là đúng rồi rồi.”

Chương 806: Lão Lộc bỏ mình.

“Lời của Lâm đại nhân vẫn không lọt tai như ngày nào.”

Chu Dịch nói: “Ta biết Lâm đại nhân không sợ chết, cho nên đã chuẩn bị sẵn bạc hối lộ, sau này sử thi sẽ ghi lại rằng, ngài bán quan kiếm được trăm vạn lượng, là tham quan hiếm hoi ở quốc triều này.”

Lâm Chính Bản đột nhiên thay đổi sắc mặt, tức giận nói: “Lão phu cả đời thanh liêm, vì nước vì dân, quốc triều ai mà không biết, một hoạn quan như ngươi há lại có tư cách bình luận?”

“Lịch sử sẽ do người thắng lợi viết!”

Chu Dịch chậm rãi nói: “Lâm đại nhân, ta tìm được trăm vạn lượng bạc, chứng cứ vững chắc, Tam ti sẽ thẩm định tội, sử quan sẽ ghi vào thi bạch, hậu nhân sẽ chỉ nói ông là một đại tham quan.”

Lâm Chính Bản trầm mặc rồi thở dài một tiếng.

“Lão phu thân chết gia tộc bị diệt, vậy thì sao còn phải quan tâm đến danh tiếng sau này? Tham quan cũng được, thanh quan cũng được, lúc còn sống không hổ thẹn với lòng là được.”

“Không hổ thẹn với lòng...”

Chu Dịch khẽ cau mày, vung tay lùi về phía sau, trầm mặc nói: “Lâm đại nhân chết rồi, nhưng cả nhà thì vẫn còn sống, chỉ cần trả lời ta một câu hỏi, ta có thể giúp ngài chiếu cố bọn họ.”

“Địa giới ti giáo phường, không người trông nom, đơn giản là sống không bằng chết!”

Lúc nói những lời này thì chỉ chỉ vào nữ quyến Lâm gia đang bị người Đông Xưởng bắt, tất cả đều đang khóc lóc thảm thiết tìm kiếm sự sống.

Lâm Chính Bản nói: “Độc công muốn hỏi chuyện gì?”

“Lâm đại nhân là chính thần thanh liêm, Tam Ti điều tra nghiêm ngặt cũng không tìm ra bằng chứng phạm tội, có thể nói là một vị quan tốt nhất quốc triều.”

Chu Dịch nghi hoặc nói: “Ta làm thế nào cũng không hiểu được, tại sao Lâm đại nhân lại ủng hộ vị ở hậu cung kia, chẳng lẽ ngài không biết, nữ tử tham gia vào chính sự, là đại kị ở quốc triều sao?”

“Luống hại tương quyền, lấy cái nhẹ nhất!”

Lâm Chính Bản trình trọng nói: “So với nữ tử nắm quyền, lão phu càng không thể nhìn bộ hạ bóp méo tổ chế, dẫn đến đạo đức tiêu vong, lễ lạc hủy hoại, quốc triều tịch diệt!”

Chu Dịch khẽ cau mày: “Bộ hạ đo đạc ruộng đất, cải cách thuế chế, mang lại lợi ích cho bách tính, sao lại là nguy hiểm cho quốc triều?”

“Tâm tư của bộ hạ không chỉ như vậy!”

Lâm Chính Bản nói: “Vị kia trong cung truyền tin đến, đợi sau khi cải cách thuế khóa, bộ hạ sẽ bỏ đất đai miễn thuế cho người đọc sách, thân sĩ chức quan nhỏ nộp lương...”

“Xi!”

Chu Dịch hít sâu một hơi, bị những lời này làm cho kinh ngạc.

Hoàng tộc và thân sĩ cùng trị thiên hạ, Chính Thống Đế dám thu thuế của thân sĩ, nói không hay thì sẽ là thay đổi triều đại.

“Chuyện này là thật?”

“Lão phu là người sắp chết, có cần phải lừa dối Đốc công không.”

Lâm Chính Bản nói: “Nếu bộ hạ thực hiện bạo chính như vậy, sĩ không còn là sĩ, nước không còn là nước nữa, lão phu chết cũng phải ngăn chặn nó!”

“Ta xuất thân nghèo khó, lúc nhỏ thường có thắc mắc, tại sao lão gia nhiều đất nhiều ruộng mà không phải nộp lương, mà ngược lại nhà chúng ta ăn bữa nay lo bữa mai, một phần thuế cũng không được thiếu.”

Chu Dịch nói: “Lâm đại nhân, ngài có thể nói cho ta biết là tại sao không?”

Lâm Chính Bản nói: “Sẽ luôn là số ít người đi thống trị đại đa số người, quốc triều mới có thể ổn định!”

Chu Dịch giống như đã ngộ ra điều gì đó, gọi Tiểu Ấn Tử đến phân phó.

“Giam Lâm đại nhân vào nhà lao, chăm sóc cho tốt, tạm thời không thượng hình!”

.....

Cử tộc Lâm gia toàn bộ đều bị giam vào trong ngục.

Long bào ngọc ẩn đào được từ hậu trạch của Lâm phủ giao cho Tam Ti, Lâm Chính Bản ‘bán quan’ được hai trăm vạn lượng bạc, nộp lên nội kho của bộ hạ.

Đông Xưởng làm án, chứng cứ vững chắc như núi!

Án đã sắp xếp thỏa đáng, Chu Dịch trở về Trực Điện Giám.

Tổng đề đốc ti nội thị có cung điện riêng, chỉ là Chu Dịch đã quen ở Trực Điện Giám, có lẽ là hoài niệm, có lẽ là cảm giác an toàn, hoặc diễm báo địa giới văn phòng tổng đề đốc phong thủy không tốt.

Kể từ khi xây dựng quốc triều cho đến nay, không có một Tổng đề đốc nào có thể có một cái chết yên lành!

Chu Dịch dặn dò: “Tiểu Ấn Tử, gọi các nội thị của Dưỡng Tâm Điện, Cần Chính Điện tới, ta có chuyện muốn hỏi.”

“Tuân mệnh.”

Tiểu Ấn Tử khom người nhận mệnh, rất nhanh liền mang theo hơn mười nội thị đến, quỳ trước mặt Chu Dịch đồng thanh hô lớn.

“Bái kiến Đốc công!”

“Đứng dậy đi.”

Chu Dịch thổi hơi nóng trong tách trà, nhẹ nhàng ném thử, hương thơm vấn vít, vượt xa loại trà mà Lâm Chính Bản uống.

Từ xa xỉ muốn tiết kiệm cũng khó, đã quen uống ngự trà thì trà bình thường căn bản không thể uống được nữa.

Đã hưởng vinh hoa phú quý, nắm qua quyền thế nghịch thiên, lại trở thành một kẻ bình thường cũng thật khó.

“Ta gọi các người đến đây là có chuyện muốn hỏi, bộ hạ có từng nói qua điều gì kỳ quái không, chẳng hạn như thân sĩ,

thuế khóa, hay đại loại như bất mãn với người đọc sách?”

Những nội thị suy nghĩ cẩn thận, đồng loạt lắc đầu.

Trong đó có một nội thị tên là Tiểu Bình Tử, sắc mặt có chút không tự nhiên, nhìn trái nhìn phải rồi nói.

“Độc công, ta ban đêm hầu hạ bệ hạ, mơ hồ nghe được một vài lời, vì là trong mơ nói nên không biết là thật hay giả.”

Chu Dịch trao đổi ánh mắt, nội thị hai bên trái phải lui xuống.

“Trong mơ bệ hạ nói những gì?”

Tiểu Bình Tử nói: “Trong mộng bệ hạ nói đứt quãng, ta cũng không nghe được rõ ràng, đại khái là mắng người đọc sách, nói là sâu mọt của quốc triều, đào rỗng căn cơ quốc triều...”

“Ừm.”

Chu Dịch khẽ gật đầu, lạnh lùng nhìn Tiểu Bình Tử hồi lâu, cuối cùng chậm rãi nói.

“Trị Điện Giám thiếu quân sự, ngày mai tới nhậm chức, sau này làm việc cho tốt, ta nhất định sẽ không bạc đãi ngươi.”

“Bái tạ Độc công.”

Tiểu Bình Tử sắc mặt kinh hỷ, liên tục quỳ lạy.

Chương 807: Lão Lộc bỏ mình (2)

Chu Dịch vẫy tay ra hiệu cho Tiểu Bình Tử lui xuống, một mình ngồi trên ghế thái sư, suy nghĩ bệ hạ sẽ động thủ với người đọc sách thế nào, chuyện này có mấy phần khả năng.

“Khó như lên trời!”

“Bệ hạ không có uy thế của thái tổ, cũng không có danh tiếng được lòng dân, những thay đổi mạnh mẽ như vậy chắc chắn sẽ gây xáo trộn quốc triều...có lẽ, đối với ta mà nói là một cơ hội!”

Đột nhiên.

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Tiểu Ân Tử: “Cha nuôi, Linh Lung cô nương của Khôn Ninh Cung tới.”

“Mau mời vào.”

Vẻ mặt Chu Dịch thay đổi, từ lạnh lùng chuyển sang nhiệt tình, mỉm cười nhìn Linh Lung đi vào cửa.

“Linh Lung cô nương, không biết tìm ta có chuyện gì?”

Linh Lung nói: “Mời Dịch công công tới Khôn Ninh Cung, Hoàng hậu nương nương có lời muốn hỏi.”

Chu Dịch hơi giật mình, trong đầu đang suy nghĩ về mưu tính của hoàng hậu, nhưng vẻ mặt bên ngoài thì không để lộ một giọt nước: “Vậy mời Linh Lung cô nương đi trước dẫn đường, ta đi bái kiến nương nương.”

Trên mặt Linh Lung không có biểu cảm gì, xoay người rời đi, bộ dáng giống như đang bàn chuyện.

Lần trước truyền lệnh của Hoàng hậu, không nghĩ tới Tì Giám Sát lại sắp xếp mấy lão thái giám qua, tất cả đều già cả tay chân chậm chạp, thái độ làm việc hoàn toàn là chiếu lệ.

Chu Dịch khom người đi theo Linh Lung, cho dù được thăng làm Tổng đề đốc thì cũng là nô bộc của hoàng hậu nương nương, không được phép vượt quá giới hạn.

Âm thầm ra hiệu cho Tiểu Ân Tử, biểu thị thiết kế dụ dỗ người nhà bên ngoài cung của Linh Lung phạm luật, sau đó bắt toàn

bộ vào Ti giám sát thẩm vấn.

Tiểu Ân Tử không chút dấu vết gặt đầu, kết án tử hình người nhà Linh Lung.

Trên thế giới này chỉ có ba người có thể bày ra sắc mặt đối với Đốc công mà thôi, trong đó tuyệt đối không có Linh Lung!

Chu Dịch vừa làm hại cả nhà người ta, vừa lấy một xấp ngân phiếu từ trong túi áo ra, nhét vào trong tay Linh Lung: “Ta không biết Linh Lung cô nương thích gì, có ít tiền cô nương cứ mua tùy ý, không đủ thì đến Ngự Dụng Ti lấy.

Linh Lung sờ sờ độ dày của ngân phiếu, sắc mặt sáng lên.

“Đa tạ Đốc công, chút nữa gặp nương nương thì nói năng cẩn thận một chút, gần đây tâm trạng nương nương không được tốt.”

Chu Dịch hai mắt sáng lên, sợ chính là ở chỗ hoàng hậu có cái gì đó không tốt.

Dù sao Đốc công Đông Xưởng cũng thuộc ngoại thần, lại là thân cận của bệ hạ, hoàng hậu nương nương trực tiếp triệu hoán, căn bản không để ý đến bệ hạ sẽ nghĩ gì, rõ ràng là muốn Chu Dịch làm ra một quyết định.

Đến Khôn Ninh Cung.

Người đứng đầu hậu cung, một trong ba đại diện của hoàng cung.

Chu Dịch đi theo Linh Lung tiến vào trong điện, vừa vào cửa liền ngửi thấy một cỗ mùi hương kỳ lạ, mơ hồ có chút quen thuộc, nhưng tạm thời không nhớ ra được là mùi gì.

Hậu điện.

Hoàng hậu ngồi trên ghế phượng, nhìn Chu Dịch vừa tới đang quỳ gối, cười nói.

“Bình thân, người đâu mời Dịch công công ngồi.”

“Đa tạ hoàng hậu nương nương.”

Chu Dịch nói: “Trước mặt quý nhân không dám xưng công công, bệ hạ thường gọi ta là Tiểu Dịch Tử, nương nương nếu không ghét bỏ thì cứ gọi như vậy cho thân thiết.”

Trong mắt hoàng hậu lóe lên tia lạnh ý, chỉ là một hoạn quan mà cũng dám vương mắc xung hô.

Còn đặc biệt nhắc tới bệ hạ, rõ ràng là cố ý thị uy.

“Không hổ là Trần Trảm Kiếm Thần, Đốc công Đông Xưởng uy chấn giang hồ, thật sự là làm bốn cung mở rộng tầm mắt.”

“Kẻ hèn mọn không dám.”

Chu Dịch từ đôn gắm đứng lên, khom người nói: “Thần là nô bộc của bệ hạ, nói cái gì làm cái gì gọi tên là gì, đều nghe theo chủ ý của bệ hạ.”

Khi tức hoàng hậu đột nhiên bộc phát, sát khí rục cháy bao trùm toàn bộ cung điện, như thể mặt trời thiêu đốt đang mọc lên.

Quả nhiên là Tam Dương Giáo!

Chu Dịch đang khom người đột nhiên đứng thẳng lên, đôi mắt vẫn đục nhìn chằm chằm Hoàng hậu, không chút nao núng.

“Được được được!”

Hoàng hậu thấy tình cảnh này nào còn không biết Chu Dịch ủng hộ Chính Thống Đế sao, lạnh giọng nói: “Đốc công đừng quên, năm đó Thôi quý nhân sảy thai, con trai bệ hạ chết, chuyện này nhất định sẽ có người trả lại.”

“Đa tạ nương nương nhắc nhở!”

Chu Dịch liếc nhìn Linh Lung, cười nói: “Ta sớm đã tìm ra được hung thủ thật sự, chỉ đợi thời cơ thích hợp sẽ giao cho bệ hạ xử lý!”

Quyền thế, võ đạo đều vô dụng, hoàng hậu ra lệnh tiễn khách.

“Bốn cung hôm nay không khỏe, lui xuống đi!”

“Ti hạ cáo lui.”

Chu Dịch khẽ khom người, rời đi.

Vốn dĩ nghe Lão Lộ nói về số mệnh nhân quả, cuối cùng bệ hạ cũng sẽ qua cầu rút ván, lại nghe nói Chính Thống Đế phạm phải sai lầm lớn nhất thiên hạ, tiến hành cải cách từ cổ chí kim chưa từng có, trong lòng không khỏi có chút nghiêng về phía hoàng hậu.

Tuy nhiên, sau khi vào Khôn Ninh Cung, nhận ra nguồn gốc của thứ mùi lạ kia, Chu Dịch lại hướng về phía Chính Thống Đế.

Hương vị hoa tiêu!

“Lão Lộc nói hoa tiêu, là chỉ hoàng hậu, ông ấy đang nhắc nhở ta, những gì nghe thấy được nhìn thấy được đều là sự chỉ đạo có chủ ý của hoàng hậu, mục đích chính là để ta theo cung biến, tạo phản!”

Chu Dịch nghĩ tới đây, bước nhanh đi.

Lãnh cung.

Đẩy cửa tiến vào, trên bậc thềm không thấy bóng dáng của Lão Lộc.

Chu Dịch đi tới phòng ngủ, ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, trên giường có một bộ xương không thành hình người.

Văn phù quỷ dị, xương trắng đáng sợ.

Lưỡi đao sắc bén bóc ra nội tạng, đinh sắt đâm xuyên kinh mạch, hai tay hai chân gãy gập, đầu vặn hai vòng mặt hướng xuống, chỉ có thể dựa vào quần áo để nhận ra đây là Lão Lộc.

“Lão Lộc!”

Chu Dịch nỗ lực nhắm hai mắt lại, rơi ra hai giọt nước mắt.

So với những lần khác, những giọt nước mắt này chứa chút chân thành, nhiều hơn chính là cuối cùng cũng yên tâm rồi.

Chương 808: Trong Trấn Ninh Cung.

Lão Lộc nghe được quá nhiều bí mật, chết trong tay người khác còn tốt hơn chết trong tay Chu Dịch.

Chu Dịch vắn thẳng đầu Lão Lộc lại, thấy hai mắt đã mù sống mũi bị dập, cẩn thận rút những cái đinh sắt trên người ra, tìm một ít quần áo mặc vào, miễn cưỡng khôi phục lại được hình dáng con người.

“Ta nhất định sẽ báo thù cho lão!”

Sự tra tấn như vậy, trong Ti giám sát cũng ít thấy.

Hơn nữa từng vết thương đều được chú ý, hoặc là kinh mạch giao hợp, hoặc là nội tạng xen kẽ, đảm bảo rằng trước khi hình phạt kết thúc sẽ không chết, người hành hình nhất định phải là một cao thủ võ đạo.

“Tam Dương Giáo, Bạch Liên Giáo, ta dùng thời gian trăm năm cũng phải nhổ tận gốc các ngươi!”

Trong mắt Chu Dịch lóe lên sắc lạnh lạnh lùng, Lão Lộc chính là phần nhân tình cuối cùng của hắn, từ nay về sau chỉ còn những lợi ích lạnh lùng.

Triệu hoán nội thị đang trực đến.

“Đi nói với Tiểu Ấn Tử, tìm mười tám nội thị đáng vẻ đoan chính, ta đã đáp ứng với Lão Lộc, sau khi hắn chết nhất định sẽ làm cho ông ấy phong quang vô hạn!”

Chu Dịch nói những lời này, đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh lẽo.

Quay đầu nhìn lại, phía sau lưng không có bất kỳ ai, trên thế giới này có những tuyệt đỉnh kỹ năng hành sự nhẹ nhàng, nhưng không ai có thể biến mất vào hư không trước mặt Chu Dịch.

Chu Dịch vận chân khí, như sóng nước cuộn trào tán ra tứ phía, quét sạch khoảng cách vài mét dưới lòng đất, xác nhận không có địa động mật thất nào.

“Có thể là một cơn gió chẳng?”

Một lúc sau.

Tiểu Ân Tử mang mười tám người tới, còn đặc biệt thay sang tang phục, người đứng đầu còn giương cao lá cờ dài hai thước.

Ở trong cung đây đã là quy cách cực cao, dù sao cũng chỉ là một nô bộc chết, bình thường đều là nhét vào trong bao chôn ở chùa Ân Tế, ngay cả một cái bia mộ cũng không có.

“Cha nuôi, ta tìm không được quan tài, chỉ có thể đi ra ngoài mua.”

“Bây giờ trong cung không được thái bình, đừng náo ra động tĩnh quá lớn, đợi rời khỏi cung rồi chôn cất.”

Chu Dịch ra lệnh: “Đến chùa Ân Tế, bọn họ phải khóc lóc thảm thiết, giống như người chết là cha nương ruột, Lão Lộ là người thân bạn bè của ta, không thể im lặng mà biến mất!”

“Tuân mệnh.”

Đám nội thị đều đồng thanh đáp lời, cẩn thận đặt thi thể lên cang.

Sau khi rời hoàng cung, đặt vào trong chiếc quan tài đã chuẩn bị sẵn, một đường đi về hướng chùa Ân Tế.

Trước có người Đông Xưởng mở đường, sau có nội thị trong cung khóc lóc, dân chúng gặp phải đều bàn tán xôn xao, đoán rằng một đại nhân vật nào đó ở trong cung chết, thật là phô trương.

Cách kinh thành hơn mười dặm về phía nam, chùa Ân Tế tọa lạc ở đó.

Tăng nhân trong chùa không nhận hương hỏa, không làm pháp sự, chỉ tiếp nhận những việc như dưỡng lão, tang lễ...cho các nội thị trong cung.

Phương Trượng Huyền Diệu đại sư đang cung kính chờ đợi ở cửa chùa, khi nghe tin Đốc công Đông Xưởng đích thân đến dự tang, liền triệu tập tất cả các tăng nhân thông thạo kinh Phật, không thể để gia hỏa này nghĩ rằng làm qua loa lấy lệ, làm Đốc công không hài lòng.

Mắt thấy đoàn người đưa tang đang đến gần, trong chùa vang lên ba tiếng chuông.

“A Di Đà Phật!”

Huyền Diệu tuyên cao một tiếng Phật hiệu, khom người nói:
“Bần tăng ngưỡng mộ danh hiệu Đốc công từ lâu, hôm nay mới được gặp, thật không tầm thường.”

Chu Dịch cảm nhận được chân khí Huyền Diệu, giống như có mối liên hệ nào đó với cố nhân, liền hỏi: “Đại sư và Thiền sư Huệ Minh của chùa Lạn Đà có quan hệ gì?”

Huyền Diệu đáp: “Đó là sư thúc tổ của bần tăng.”

Chu Dịch nói: “Thiền sư Huệ Minh biện pháp với ta, nói ta có duyên với Phật, cho nên liền xưng hô huynh đệ.”

“Bái kiến Chu sư thúc tổ!”

Huyền Diệu quỳ trên mặt đất, dập đầu làm đại lễ.

Những tăng nhân phía sau thấy được cảnh này thì đầu tiên là nhìn nhau, sau đó lại nhìn đến những ánh mắt hung thần ác sát của đám người Đông Xưởng, liền vội vàng quỳ xuống cao giọng hô Chu sư công!

“Không tệ không tệ, lúc ta ổn định Giang Hồ, Phật môn cũng là hiểu chuyện nhất.”

Chu Dịch khẽ gật đầu, tiến vào chùa Ân Tế trước.

Tăng nhân trong chùa nhanh chóng đứng dậy, dựa theo lưu trình quy củ chỉ đạo đoàn người đưa tang, đưa xác Lão Lộc vào trong mộ, còn cố tình tìm một vị trí trung tâm, lại cẩn thận xây dựng tháp bảy tầng.

Bia văn các loại đều do một quan nội thị thông thạo chữ viết, thổi phồng những thành tích khi Lão Lộc còn sống.

Huyền Diệu đích thân viết tên trên bài vị, thờ cúng ở Đại Hùng Bảo Điện, lúc nào cũng có tăng nhân tụng kinh cầu phúc, ngày ngày thắp hương thờ cúng.

“Cha ơi! Nhi tử không nỡ để người đi...”

“Cha ruột của ta!”

Âm thanh thê lương, vẻ mặt buồn bã, làm nội thị đang giả vờ khóc ở gần đó còn nghi ngờ rằng người đã chết chính là cha mẹ thân sinh của Tiểu Thôi Tử.

Tiểu Thôi Tử đập đầu cộc cộc, máu nhuộm đỏ đất.

Trong mắt Chu Dịch hiện lên một tia kỳ lạ, chỉ nghe qua nhận người chết là cha, đây là lần đầu tiên thấy nhận người chết là cha, thật là một nội thị biết nắm bắt cơ hội sẵn sàng vứt bỏ thể diện, trong cung cũng hiếm gặp.

“Hắn tên là gì? Đang làm việc ở đâu?”

Tiểu Ân Tử trả lời: “Là Tiểu Thôi Tử của Trục Điện Giám, mới vào cung được hai năm, được phân công túc trực ở Ngự Hoa Viên.”

“Ngự Hoa Viên? Thật là có duyên phận với ta!”

Chu Dịch nói: “Từ hôm nay về sau, hắn chính là nhi tử ruột của Lão Lục, đổi tên thành Tiểu Lục Tử, điều đến Dưỡng Tâm Điện, ta không thể đối xử tệ bạc với hậu duệ của cố nhân được.”

Tiểu Ân Tử hỏi: “Cha nuôi, Dưỡng Tâm Điện không thiếu người, bây giờ đòi ai?”

Chính Thống Đế làm việc chủ yếu ở Dưỡng Tâm Điện, triệu kiến đại thần tam can nghị sự, theo thời gian nơi đây trở thành trung tâm, tất cả nội thị đều muốn làm việc ở đây, chỉ cầu có thể lọt được vào trong mắt bệ hạ.

Chương 809: Trong Trấn Ninh Cung (2)

Tất cả nội thị làm việc ở Dưỡng Tâm Điện đều có bối cảnh quan hệ, chỉ dựa vào thiên phú võ đạo thì không thể tiến vào được.

“Không cần đổi, ta nghe nói Tiểu Bình Tử mắc bệnh khó chữa, thời gian không còn nhiều, khi hắc chết thì tự nhiên sẽ thiếu chỗ!”

Giọng nói Chu Dịch rất bình tĩnh, có lẽ là hắc đã giết rất nhiều người cho nên nói ra cũng tự nhiên giống như việc ăn ngủ vậy.

“Nhi tử hiểu.”

Tiểu Ân Tử khom người nhận mệnh, cha nuôi nói Tiểu Bình Tử mắc bệnh hiểm nghèo, vậy thì nhất định phải chết.

Sau khi kết thúc tang lễ.

Chu Dịch cho người lui hết xuống, một mình đứng trước mộ Lão Lộc.

“Ta luôn nghe ngài khoác lác, có ơn với ai, cứu tính mạng của ai, kết quả thì sao, chết rồi nhưng cũng không có ai đến, người trong cung lẫn lộn để sinh tồn, nay sống mai chết, làm gì nói đến ân đức...”

Người chết như ngọn đèn tắt, từ nay về sau mọi ân oán tan thành mây khói.

Chu Dịch bỗng nhiên như nhìn thấy mình và Lão Lộc ở trong lãnh cung hàn huyên suốt đêm, hoặc là phán xét cổ nhân, hoặc là thảo luận quốc triều.

Mỗi khi Lão Lộc có quan điểm riêng, Chu Dịch đều ghi nhớ vào tận đáy lòng, biến nó thành sự hiểu biết của riêng mình về thế giới, từ đó trở đi hành sự đều bị ảnh hưởng, có thể nói là chân thành chỉ dạy.

“Từ giờ trở đi, ta không còn người nói chuyện nữa!”

Thở dài một tiếng, đang định xoay người rời đi, một giọng nói già nua vang ở bên tai Chu Dịch.

“Dịch công công, chúng ta lại gặp rồi.”

Một bóng người đột nhiên xuất hiện bên cạnh tháp mộ, giống như vốn dĩ đã đứng ở đó, nhưng chỉ vì lên tiếng mới lộ ra.

Chu Dịch chấp tay nói: “Vãn bối bái kiến Ngụy công công.”

“Không dám xưng tiền bối, Dịch công công là Trần Trảm Kiếm Thần, ta cũng không có khả năng làm được, sau này coi như ngang hàng mà luận.”

Ngụy công công nói: “Hôm nay ta đến, một là đưa tiền Lộc công công, hai là truyền ý chỉ của bộ hạ!”

Đến rồi!

Chu Dịch giao chiến chính diện với hoàng hậu ở Khôn Ninh Cung, mục đích chính là lập trường truyền đạt cho Chính Thống Đế, quả nhiên trong cung không có chuyện gì là mới mẻ, Ngụy công công chớp mắt đã truyền lệnh đến.

Ngụy công công nói: “Bộ hạ có lệnh, Dịch công công bao vây Trần Ninh Cung, cố thủ nghiêm ngặt, không được để xảy ra đại loạn.”

“Nô tì nhận lệnh.”

Mắt Chu Dịch đảo tròn, nói: “Ta có nên trình danh sách trực thủ trong cung cho bộ hạ xem qua không, nếu như có chỗ nào thiếu sót thì còn có thể bù sớm.”

“Bộ hạ gần đây long thể nhiễm bệnh, không tiện gặp người.”

Ngụy công công nói xong, đốt một xấp giấy tiền trước mộ Lão Lục, thân ảnh dần dần biến mất.

Chu Dịch nhìn về hướng hoàng cung, ánh mắt thay đổi.

“Ta là hòa thượng nửa đường xuất gia, không thể coi là chính thần tâm can của bộ hạ, đã như vậy, vẫn bảo ta bố trí canh phòng hoàng cung, không sợ ta liên thủ với hoàng hậu sao?”

“Trên đời này có ai có thể cự tuyệt nắm giữ quyền lực, nói không chừng ta sẽ gặp rủi ro!”

“Đạo lý đơn giản như vậy, bộ hạ đương nhiên có thể nghĩ đến, cho nên ông ta tuyệt đối nắm chắc, ta cho dù phản loạn cũng có thể bị tiêu diệt...”

Chu Dịch suy nghĩ trước sau, bộ hạ sẽ dùng thủ đoạn gì.

Sau khi đến Khôn Ninh Cung gặp hoàng hậu, một nữ tử cao quý, thờ ơ trước kia, giống như một người điên dùng vũ lực uy hiếp mình.

Chu Dịch liền biết, hoàng hậu thua rồi, chỉ có thể giãy giụa mà chết.

Nghĩ đi nghĩ lại đều cảm thấy không ổn thỏa, địa giới hoàng cung như lòng bàn tay lớn, có vô số đình đài lầu các, tiên thiên tông sư cường hành có thể hiện ra sâu sắc.

Chính Thống Đế tuyệt đối không có khả năng giao sự an nguy của mình cho Hải công công, Ngụy công công nắm giữ, thậm chí không cho phép bản thân có bất kỳ một tia nguy hiểm nào.

Chu Dịch đoán không được bệ hạ đang nghĩ gì, liền đổi sang một cách khác, đặt mình trên long tọa mà suy đoán.

“Nếu ta là hoàng đế, phát hiện trong cung đảo chính, nhất định sẽ tẩu thoát, đợi đến khi tạo phản đều chết hết rồi mới quay trở lại...tẩu thoát? Chẳng trách Ngụy công công xuất cung truyền lệnh!”

.....

Trở về đến Trực Điện Giám.

Chu Dịch vốn đang muốn triệu hoán nội thị của Ti Lễ Giám hỏi thăm tình hình gần đây của bệ hạ, nhưng rất nhanh đã từ bỏ ý định này.

Cho dù có gọi người đến hỏi thì cũng không thể biết được điều có có phải thật hay không, Viên công công đã biến Ti Lễ Giám thành cái thùng sắt, cường hành ép hỏi, chỉ khiến đánh rần động cỏ làm hỏng mưu hế của bệ hạ.

Sau khi được thăng lên Tổng đề đốc Ti nội thị, Chu Dịch không có thanh lục hay sắp nhập Cửu Giám còn lại, phạm vi quản lý chủ yếu vẫn là Tam Giám cũ, tránh cho quyền lực quá lớn làm bệ hạ e ngại.

Chính vào lúc này.

Ngoài cửa truyền đến giọng của Tiểu Trung Tử: “Cha nuôi, ta đã tìm được người có tư thông với bên ngoài.”

Chu Dịch thay đổi ánh mắt, Tiểu Ân Tử và đám người khom lưng lui xuống.

“Mang vào đây.”

“Bái kiến cha nuôi.”

Tiểu Trung Tử quỳ xuống trước mặt Chu Dịch, dập đầu, chỉ vào ông lão tóc bạc phía sau.

“Người này họ Ngô tên Ninh, là nội thị trong cung Ngự Mã Giám, có dính dáng đến Bình Tây Vương. Ngày cha nuôi về kinh, chính là hẩn thông báo, mới xảy ra chuyện chặn đường sau đó.”

Ngô Ninh nghe vậy cũng không hề sợ hãi, bước lên phía trước quỳ nói: “Kẻ hèn xin bái kiến Đốc công.”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Người không sợ ta?”

Bốn chữ Đốc công Đông Xưởng, ở Đại Khánh có thể ngăn trẻ con khóc đêm, người ta thường dùng cái tên này để đe dọa mấy đứa trẻ không nghe lời, thường nói sẽ đưa chúng đến Đông Xưởng cho Đốc công ăn!

“Ta đương nhiên sợ Đốc công, nhưng Vương gia có ơn cứu mạng, không thể không báo!”

Ngô Ninh nói: “Hôm nay ta cũng nhận được chỉ thị của Vương gia, chủ động để lộ thân phận truyền tin, nếu không với thủ đoạn của Trung công công, năm ba tháng cũng không tra ra ta được.”

Chương 810: Trong Trấn Ninh Cung (3)

Sắc mặt Tiểu Trung Tử tái xanh, nhưng không có phản bác.

Thân phận Ngô Ninh thấp không để vào mắt, bình thường lời nói và hành động đều cẩn thận, cũng là lão nhân đã ở trong cung hơn mười năm, nhìn thế nào cũng không giống là thám tử của Bình Tây Vương.

Mười năm trước, Bình Tây Vương chỉ là Tổng binh địa phương, thậm chí kinh thành còn chưa tới được mấy lần.

Chu Dịch hỏi: “Vương gia sai người truyền tin gì?”

Ngô Ninh liếc nhìn Tiểu Trung Tử: “Việc này quan trọng, chỉ có thể nói với mình Đốc công.”

Tiểu Trung Tử không còn cách nào khác đành phải lui xuống, trong mắt hiện lên oán hận mãnh liệt, dám ở trước mặt cha nuôi xiên xỏ mình.

Hôm nay Ngô Ninh không chết, ngày sau nhất định sẽ trừng phạt cả nhà hắn ta!

“Khởi bẩm Đốc công.”

Ngô Ninh thấp giọng nói: “Vương gia bảo tôi nói với ngài, bệ hạ không ở trong cung, kinh doanh đã giao cho Phùng gia nắm giữ, hỏi Đốc công nên làm thế nào?”

Chu Dịch thầm nói quả nhiên là như vậy, Chính Thống Đế căn bản không cùng hoàng hậu chơi trò kích thích, mà là đại quân áp sát quét sạch quỷ quái trong cung, đường đường chính chính gột sạch căn khôn.

Trong truyện những vị hoàng đế liều mạng gọi các loại phản nghịch, điều này hiển nhiên không thể tồn tại.

Suy cho cùng quân tử uy hiếp bức tường cũng chẳng được lợi lộc gì!

Bệ hạ có hàng ngàn quân mã không dùng, thay vào đó là cận chiến với phản nghịch, chỉ có thể nói là câu chuyện cần thiết.

Tâm tư Chu Dịch xoay chuyển, lập tức nhắm vào một số người nhất định phải diệt trừ, trong đó đứng đầu là hai người,

Nguyên công công của Ti Lễ Giám và Dư công công.

Bệ hạ xuất cung là chuyện đại sự, ta phải giữ kín chuyện đó!

“Thế nào là làm thế nào?”

Chu Dịch biết mà còn cố hỏi, chấp tay về hướng kinh doanh, nói: “Ta đã nhận được ý chỉ của bệ hạ, ngăn chặn Trần Ninh Cung làm loạn!”

Ngô Ninh lại ám chỉ: “Đây là một cơ hội tốt, mọi trách nhiệm đều có thể đổ lên người hoàng hậu.”

“To gan!”

Chu Dịch nghiêm giọng mắng: “Cái tên nhà người không tuân theo quy cách trong cung, lại dám vi phạm nội quy, xem ra ta phải chấn chỉnh lại Ti nội thị rồi.”

Bây giờ quả thực là một cơ hội tốt.

Phùng gia nắm giữ kinh doanh, Chu Dịch nắm giữ Ti nội thị, mượn danh nghĩa hoàng hậu làm loạn làm bệ hạ băng hà. Lại truyền giả di chiếu, đẩy hoàng tử lên ngôi, tình cảnh vây khốn của Phùng gia và Chu Dịch đều có thể giải quyết, quyền thế còn được nâng thêm một bước.

Đây quả thực là một sự cảm dỗ lớn, ít người có thể nhìn được, nhưng Chu Dịch không dám cũng không thể đáp ứng.

Bình Tây Vương nắm giữ kinh doanh, lại có Ngự Tây tướng lĩnh ủng hộ, tương lai nắm được quyền lực, mục tiêu tiếp theo chính là diệt trừ Chu Dịch.

Hơn nữa, ai biết Ngô Ninh là người của ai?

Chu Dịch không tin ai, cho nên lời nói và việc làm đều không lọt một giọt nước, khi nói chuyện luôn khen hoàng ân, ngày nào thật sự hành sự, càng không nói cho ai biết.

“Dựa vào thân phận Vương gia, ta tha cho ngươi một mạng, nhưng nếu đã vi phạm quy tắc cũng phải đuổi ra khỏi cung.”

“Bái tạ Đốc công.”

Ngô Ninh liên tục ám chỉ nhưng không nhận được đáp ứng, chỉ có thể bắt lực rồi đi, Vương Gia không có nội thị ủng hộ,

trừ phi thật sự giương cờ tạo phản cướp ngôi, nếu không rất khó có thể ép thiên tử nhiếp chính.

Đây đang là thời loạn thế, không được hành động liều lĩnh.

Chu Dịch nhìn bóng dáng Ngô Ninh rời đi, thần sắc thay đổi, ngón tay gõ gõ trên mặt bàn.

“Có nên nói với bệ hạ chuyện Bình Tây Vương có ý đồ mưu phản, nhân cơ hội lật đổ kẻ địch lớn này, như vậy thì trong kinh sẽ bớt đi một nhà chống chọi ta.”

“Không được! Làm như vậy sẽ tạo thành mất cân bằng...”

“Trong triều không ai có thể cân bằng với văn quan, ngoài triều khó mà kiềm chế được Trấn Bắc Vương, động một chút là quốc triều bất ổn, thiên hạ đại loạn.”

Chu Dịch không quan tâm thiên hạ có loạn hay không, mà quyền lực của Ti nội thị đến từ hoàng quyền, loạn thế đến ai còn quan tâm đến thái giám không có trứng nữa chứ, duy chỉ có binh tướng hùng mạnh mới là vương.

Binh hung chiến nguy, đâu còn yên ổn như bây giờ.

“Chẳng trách bệ hạ đánh giá cao Bình Tây Vương như vậy, thật sự là một người có trách nhiệm bảo vệ sự an nguy của quốc triều, cũng khó trách Bình Tây Vương muốn tạo phản.”

“Người với bệ hạ đều quan trọng, cách cái chết còn xa không?”

Kinh doanh.

Xe cộ lạch cạch, tiếng ngựa hí vang, tiếng la giết âm ỉ.

Trong đại trường quân.

Bình Tây Vương cau mày nhìn bức bản đồ Đại Khánh trên bàn, trên đó đánh dấu hai màu đen đỏ.

Đánh dấu màu đỏ chính là tướng quân và tổng binh có quan hệ cũ với Phùng gia, số lượng màu đen chiếm chưa đến ba phần, hơn nữa cũ không có nghĩa là sẽ nghe theo mệnh lệnh của Bình Tây Vương.

Hai đời hoàng đế Đại Khánh liên tiếp diệt quốc mở biên, quốc vận hưng thịnh, lòng dân hướng về một hướng, không ai có

thể thay thế được Triệu gia.

“Năm đó quá tham công lao!”

Bình Tây Vương bắt lực lắc đầu, hối hận vì đã tịch diệt Đại Nguyệt Quốc quá nhanh, lẽ ra phải trì hoãn thêm ba đến năm năm nữa.

Xin triều đình thêm binh thêm lương thực, từ trong quân chọn ra những người trung thành bồi dưỡng, từ Ngự Tây Quân từ từ biến thành quân Phùng gia, tình thế hôm nay sẽ khác hơn rất nhiều.

Lúc này.

Ngoài cửa có tiếng bẩm báo truyền đến: “Vương gia, Thế tử cầu kiến.”

“Để nó vào.”

Trong lòng Bình Tây Vương nghi hoặc, kinh doanh trọng địa, Phùng Trạch giả vờ ăn chơi đáng nhẽ nên tránh xa, để tránh cho Thái tử giám sát Phùng gia phát hiện ra manh mối.”

Phùng Trạch không vào một mình, phía sau còn có một hán tử mặc bao bố.

Hán tử đội một chiếc mũ rộng vành, không nhìn thấy mặt mũi, bờ vai rộng, thân hình cao lớn, cao hơn Phùng Trạch nửa cái đầu.

“Bái kiến phụ thân.”

Chương 811: Lộ rõ chân tướng.

Phùng Trạch nói: “Ngô công công truyền tin đến, cầu hoạn quan kia từ chối liên thủ, một lòng trợ giúp bệ hạ.”

“Quả nhiên không ngoài dự liệu.”

Bình Tây Vương nói: “Hắn thân giữ chức Đốc công Đông Xưởng, Tổng đề đốc Ti nội thị, đã đạt đến đỉnh cao quyền lực, liên thủ với bản vương cũng chẳng được nhiều lợi ích, vậy tại sao phải mạo hiểm?”

Phùng Trạch nói: “Hoạn cầu đó là con dao của bệ hạ, tương lai sẽ không có kết cục đẹp, chẳng lẽ hắn thà nguyện đưa cổ ra chịu chết?”

“Hắn không tin bản vương!”

Bình Tây Vương không tin Chu Dịch có lòng trung thành, đến thân thích hương hỏa cũng từ bỏ, thì làm sao có thể trung thành với ai đó.

“Có tên hoạn cầu đó hay không, phụ vương đều phải thử.”

Phùng Trạch nói: “Hôm nay là cơ hội cuối cùng, đợi bệ hạ xử lý xong hết hỗn loạn trong cung, lại cải cách thuế khóa, quan lại, trở thành minh quân thánh chủ, Phùng gia sẽ không còn đường sống!”

Minh quân thánh chủ tứ hải thần phục, chỉ cần một đạo lệnh ý, Phùng gia sẽ bị tịch biên diệt tộc.

Bình Tây Vương do dự, dù sao cũng là cánh tay tâm can của Chính Thống Đế, sau khi chết có thể sẽ được thờ cúng ở Thái Miếu, ghi vào sử sách quốc triều.

“Bệ hạ trở thành minh quân thánh chủ, vì danh tiếng quân thần, có lẽ không quan tâm đến Phùng gia!”

“Trước kia quân thần hòa hợp, ngày nay Trần Bắc Vương chính là một bài học.”

Phùng Trạch trịnh trọng nói: “Hơn nữa, Nhi tử vì Phùng gia mà giả điên giả ngu, đã sống đủ những ngày tháng sống chết đặt ở trong tay người khác rồi!”

“Vì Phùng gia, ngươi đã phải chịu khổ rồi.”

Bình Tây Vương thở dài: “Đáng tiếc tên hoạn cầu kia lá gan nhỏ, không có Ti nội thị liên thủ, cho dù sự có thành, chỉ dựa vào mình Phùng gia cũng khó tiến hành phế lập.

“Trong cung không chỉ có mỗi Ti nội thị.”

Phùng Trạch nói: “Hoạn cầu kia quyền thế có lớn hơn nữa thì cũng chỉ là một nô tài, sao có thể so với vị quý nhân trong Khôn Ninh Cung, sau khi sự thành, nàng ta ra mặt lệnh hoàng tử giám quốc, nhất định có thể ổn định triều đình.”

Bình Tây Vương nói: “Ngươi nói bắt tay với hoàng hậu?”

“Hoàng hậu đang lâm vào cảnh tuyệt vọng, đây chính là cơ hội.”

Phùng Trạch nói: “Mà hoàng hậu muốn nhiếp chính, phải dựa vào sự ủng hộ của phụ vương, cũng không sợ sau này bà ta hối hận!”

Bình Tây Vương cau mày nói: “Tà ma ngoại đạo, rất khó nói có bao nhiêu tín nhiệm.”

“Phụ vương, chính nghĩa thuộc về người chiến thắng.”

Phùng Trạch thuyết phục: “Năm đó lúc Thái tổ khởi binh, nhận được sự ủng hộ của Thánh Hỏa Giáo, trong mắt tiên triều thì là tà ma ngoại đạo.”

Bình Tây Vương không có gạt đầu, mà nhìn về phía hán tử xa lại kia.

“Người này có phải là cao thủ Tam Dương Giáo không?”

Hán tử nghe vậy thì cười chiếc mũ rộng vành ra, trên mặt đầy những hình xăm, có thiên lang tiểu nguyệt, có đại bàng hải cánh, cùng nhiều phù chú kỳ dị.

Bình Tây Vương tức giận nói: “Dị tộc!”

Đại Khánh từ khi thành lập cho đến nay, đã nhiều năm chiến tranh với dị tộc, Bình Tây Vương dẫn quân ra biên giới đánh chiến, vô số đồng đội chết dưới tay dị tộc.

Nếu người này không phải do Phùng Trạch mang tới, hẳn đã sớm đem người chém ra từng mảnh!

Phùng Trạch giới thiệu: “Phụ vương, đây là đại thượng sư Bản Tâm của Thiên Lang tộc, hiện đang nghe mệnh dưới trướng của Trần Bắc Vương.”

“Trần Bắc Vương!”

Ánh mắt Bình Tây Vương híp lại, trong đầu hiện lên rất nhiều suy nghĩ, trong đó sợ hãi nhất chính là Trần Bắc Vương sớm đã hai lòng.

Đại thượng sư tương đương với quốc sư của Đại Khánh, mà di tộc dung hợp giữa hành chính và giáo pháp, cho nên quyền thế gần như ngang bằng với Thiên Lang Vương.

Năm đó công phá lều vàng của Thiên Lang, Trần Bắc Vương truyền tin về, Bản Tâm đã chết trong vòng vây đại quân!

Bản Tâm hơi cúi người, chắp hai tay, dùng tiếng Quan thoại Đại Khánh cực kỳ trôi chảy.

“Bái kiến Bình Tây Vương.”

Bình Tây Vương hỏi: “Trần Bắc Vương diệt Thiên Lang Quốc, Đại thượng sư tại sao lại quy thuận?”

Bản Tâm trả lời: “Lang Tộc từ trước đến nay luôn sùng bái kẻ mạnh, việc quỳ gối để duy trì huyết mạch chẳng là gì cả.”

Bình Tây Vương đè nén lửa giận trong lòng: “Nói, nói điều kiện của Trần Bắc Vương?”

Bản Tâm đáp: “Ba phủ lớn Bắc Cương nắm toàn bộ quân chính.”

“Không thể nào.”

Bình Tây Vương nhìn bản đồ, đất phong của Trần Bắc Vương cũng là Thiên Lang quốc trước kia, trong đó có mấy dãy núi liên tiếp tạo thành thành trì, là kết giới tự nhiên bảo vệ Đại Khánh.

Cắt đi Ba phủ Bắc Cương, đại quân Trần Bắc Vương có thể hành quân xuống phía nam bất kể lúc nào.

Bản Tâm nói: “Đây là thiên hạ của Triệu gia, tại sao phải để ý những thứ đó, có đại quân Bắc Cương ủng hộ, ai dám phản đối vương gia nhiếp chính?”

“Chỉ sợ Trần Bắc Vương không phải là người đầu tiên nhảy ra, giờ cao kỳ hiệu thanh quân, tiến vào kinh đô Cần Vương.”

Bình Tây Vương nói: “Triều đình không thể để mất đi ba phủ Bắc Cương, nhưng bản vương có thể đáp ứng, sau khi việc thành, triều đình sẽ không để ý đến động tĩnh phía Bắc Cương.”

Bản Tâm lắc đầu: “Hiện tại triều đình cũng không thể quản lý Bắc Cương.”

Rao giá khắp nơi, trả tiền tại chỗ.

Bình Tây Vương và Bản Tâm tranh cãi qua lại, người thêm ta bớt, người lùi ta tiến, mặc cả rất lâu với định ra được điều lệ.

Đúng như Bản Tâm nói, Đại Khánh không phải là Đại Khánh của Phùng gia, hưởng chỉ là bán đất của ông cha!

Hoàng hậu càng không phản đối, bà ta gần như đã sức cùng lực kiệt, bán đi ba phủ Bắc Cương cũng nguyện ý, tệ nhất là di chuyển kinh đô xuống phía nam cắt sông cai trị.

“Bản tăng sẽ hồi bẩm với Trần Bắc Vương.”

Bản Tâm hơi khom người, đội mũi lên rời khỏi quân trưởng, sau khi nhận được ấn thư của Bình Tây Vương không chút trở ngại.

Trong quân trưởng, chỉ còn lại hai cha con.

Bình Tây Vương trầm mặc rất lâu, thở dài nói: “Người làm việc quá lỗ mãng, vậy mà liên lạc với Trần Bắc Vương, trực tiếp đẩy bản vương vào tuyệt cảnh.”

Chương 812: Lộ rõ chân tướng (2)

Lúc Phùng Trạch mang Bản Tâm vào quân trường thì Bình Tây Vương đã không còn lựa chọn nào khác.

“Người bình thường khi làm việc thường bị dồn vào chân tường thì mới có mưu kế phản công, mỹ danh thì là trận chiến cuối cùng, thực tế thì thua nhiều hơn thắng.”

Phùng Trạch nói: “Nhi thần thuận theo tình thế mà hành động, không theo lễ thường, không dám nói mười phần thì năm chín, nhưng còn tốt hơn nhiều so với việc trong cái chết cố gắng sống sót.”

Bình Tây Vương hỏi: “Cái gì gọi là thiên thời?”

“Bệ hạ cầu thánh minh, lập quyết tâm cảnh cách thuế khóa, nắm lợi ích của quan lại, thế gia chia cho bách tính, thậm chí còn muốn quan lại thân sĩ thống nhất nộp lương, đã đánh mất đi lòng trung thành của sĩ tộc.”

Phùng Trạch nói: “Sau khi việc thành, nhận lời không đo mầu đất, chứ đừng nói đến thu thuế từ thân sĩ, triều đình sẽ được yên ổn!”

Bình Tây Vương khẽ gật đầu, thay đổi giọng điệu.

“Cải cách thuế khóa là điều tốt hay xấu?”

“Có lợi cho nước cho dân, nhưng có hại với lợi ích cá nhân!”

Phùng Trạch nói: “Nhi thần theo dõi lịch sử và cảm thấy rằng họa trăm năm của quốc triều sẽ xảy ra trên mảnh đất này, việc cải cách thuế khóa của bệ hạ có thể kéo dài liên miên trăm năm.”

Bình Tây Vương lại hỏi: “Nếu làm tốt, tương lai quốc triều an ổn, có thể tiếp tục phát triển?”

Lời thề là dùng để phá bỏ, Bình Tây Vương có thể bắt tay với dị tộc, đương nhiên cũng sẽ thu thuế của thân sĩ.

Phùng Trạch lắc đầu, nói.

“Phụ vương nếu có ý trở thành một nhân vật vĩ đại, dân chúng không tạo phản, tại sao sẽ đổi triều đại?”

...

Trực Điện Giám.

Mười tám can nhĩ tụ tập xung quanh, chư lão thái giám khom người nghe lệnh.

“Tiểu Ân Tử với Ôn tiên sinh trực ở Dưỡng Tâm Điện, Tiểu Trung Tử và Dư công công trực ở Cần Chính Điện, Tiểu Vân Tử và Hồng công công trực ở cung Thượng Dương...”

Chu Dịch lần lượt phân phó, cho người giám sát toàn bộ hoàng cung.

Một già một trẻ, bổ sung cho nhau, giám sát lẫn nhau.

Chu Dịch trình trọng nói: “Việc này rất quan trọng, các người phải ngày đêm canh chừng, không được bỏ qua bất kỳ động tĩnh gì.”

Ôn Đồng Tri sống lâu, đã từng thấy nhiều đấu tranh trong cung, trầm mặc nói.

“Độc công, hậu cung có biến?”

Chu Dịch hỏi: “Ôn tiên sinh sao lại khẳng định là hậu cung?”

Ôn công công nói: “Ta nghe Độc công sắp xếp thấy chỗ nào cũng đều chú ý đến, thực tế Khôn Ninh Cung đã bị nhốt chặt, hơn nữa Hoàng hậu nương nương lại có xuất thân giang hồ, kết quả cũng không khó đoán.”

“Ôn tiên sinh không hồ là người đọc sách.”

Chu Dịch liếc nhìn tất cả mọi người, thấy ánh mắt bọn họ lóe lên, rõ ràng là sợ hãi Khôn Ninh Cung.

Hoàng hậu Đại Khánh, Tiên thiên tông sư, có thể nói là một thân tuyệt đỉnh, so với Chu Dịch rõ ràng là chỉ có cao hơn chứ không có thấp, làm sao có thể đấu qua.

Cũng có nội thị hai mắt phát sáng, hận không thể làm cho trong cung một trận đại loạn.

Loạn lên, mới có thể nhanh chóng bò lên trên!

“Các người yên tâm, ta từ trước tới nay chưa làm chuyện gì không chắc chắn cả.”

Chu Dịch nói: “Đây là ý chỉ của bệ hạ, vị ở Khôn Ninh Cung kia đã đến bước đường cùng, chỉ cần làm tốt, sau này sẽ được khen thưởng!”

Trong lời nói ẩn chứa cảnh cáo, mọi người liền vội vàng nói.

“Tuân mệnh!”

Ban đêm.

Ánh trăng lạnh lẽo, gió thu xào xạc.

Chu Dịch đứng trên đỉnh lầu cung Thượng Dương, đây là nơi cao nhất hoàng cung, có thể nhìn được toàn bộ cung điện.

Hướng Khôn Ninh Cung, đèn đuốc sáng trưng, bóng người lay động.

“Nương nường vẫn là không cam tâm!”

Chu Dịch ánh mắt lạnh lùng, bệ hạ và hoàng hậu cũng không khác gì nhau, thậm chí hẳn còn có chút nghiêng về phía hoàng hậu, nhưng hẳn chỉ đứng về bên người chiến thắng.

“Hơn hai mươi năm phu thê, sớm đã biết nhau căn kẽ, căn bản không lấy ra được kỹ binh đặc biệt nào, chỉ có thể chiến đấu bằng đao thật thương thật.”

Triều Đại Khánh, so về xuất thân thì ai có thể so được với Chính Thống Đế!

Một vài ngày trôi qua.

Chính Thống Đế bị bệnh không thể xuất hiện, mọi sự vụ đều giao cho bốn vị nội các xử lý.

Trợ thủ Dương Tư từng là sư phụ của hoàng đế, có công theo vua, đương nhiên sẽ ủng hộ Chính Thống Đế.

Tuy nhiên trong sáu năm Chính Thống Đế tại vị, thức khuya dậy sớm, tiêu y cán thực, mọi việc lớn nhỏ trong triều đều qua tay quyết định, nội các trở thành cơ quan ngôn luận.

Kết quả là quyền lực của Dương Tư giảm đi rất nhiều, không thể áp chế được ba vị phụ thần còn lại.

Các quan nội các đấu đá lẫn nhau, chưa kể ba tỉnh sáu bộ, càng đấu tranh quyết liệt.

Hôm nay Lại bộ ngăn Hộ bộ thăng quan thăng chức, ngày mai Hộ bộ cắt lương thực của Binh bộ, hôm sau Binh bộ lại ở Cần Chính Điện đánh đập Lễ bộ.

Triều đình loạn thành một đoàn, nhưng trong cung lại càng trở nên yên tĩnh.

Cánh cửa Khôn Ninh Cung đóng chặt, chưa nói đến nội thị Trục Điện Giám, Ngự Dụng Ti đều ngăn cản bên ngoài.

Rõ ràng là đã chuẩn bị trước đồ ăn nước uống, duy chỉ sợ bị trúng loại độc không rõ nguồn gốc.

Trục Điện Giám.

Chung công công của Ngự Dụng Ti quỳ trên mặt đất, nhắm mắt báo cáo.

“Khởi bẩm Đốc công, ta đã tẩm độc vào miệng bát, nắp nôi, nhưng không thể đưa vào được.”

“Thành thì chết ít người hơn chút, không thành cũng không sao.”

Chu Dịch đứng về phía bệ hạ nắm đại quyền triều đình, nhưng cũng sẽ không bỏ qua việc lợi dụng âm mưu, những biến cố và bước ngoặt lớn trong lịch sử chẳng phải đều bắt nguồn từ một mũi tên nhỏ có độc hay một bát rượu độc.

Sau khi Chung công công lui xuống, Tiểu Ấn Tử thấp giọng nói.

“Cha nuôi, nếu không vào được Khôn Ninh Cung, ta sẽ mang người đập cửa xông vào!”

“Chớ nói nường nường là Tiên Thiên, cho dù có cao thủ Tam Dương Giáo tọa trấn, ta thật sự dẫn người đập vỡ Khôn Ninh Cung, ngày mai sẽ bị lôi đến công chợ chém đầu.”

Chương 813: Đại chiến tông sư.

Chu Dịch nói: “Nương nương chỉ có thể chết bất đắc kỳ tử, hoặc mưu phản bị chém!”

Tiểu Ân Tử suy nghĩ hồi lâu nói: “Cha nuôi nói đúng, bệ hạ một lòng muốn làm mình quân thánh chủ, sẽ không dung thứ cho bất kỳ vết nhơ nào trên người!”

Chu Dịch kinh ngạc nói: “Ngươi trở nên thông minh từ khi nào thế?”

Tiểu Ân Tử đột nhiên cảm thấy ớn lạnh dọc sống lưng, Tiểu Khúc Tử cũng vì thông minh mà bị chết dưới tay sơn tặc.

Còn tiếp...

Bình Tây Vương muốn tạo phản!

Chu Dịch kinh ngạc đứng lên, nhìn chăm chăm Chu Bình An.

“Hắn có tư cách gì mà tạo phản?”

Chính Thống Đế đăng cơ đã sáu năm, có công diệt quốc mở biên, chỉ cần lộ mặt ở trên tường thành, quân tạo phản sẽ đào ngũ.

Chu Bình An nói: “Cha chẳng phải đã đoán được rồi sao?”

“Trong có Hoàng hậu, ngoài có Trấn Bắc Vương!”

Chu Dịch đi đi lại lại: “Hoàng tử đăng cơ bình phục dòng tộc, khôi phục chế độ cũ xoa dịu triều thần, chuyện này ít nhất cũng có năm phần chắc chắn.

Chu Bình An nói: “Cha có thể truyền tin cho Bệ hạ, hạ chỉ phế bỏ quân quyền của Bình Tây Vương!”

“Bệ hạ, không tin tưởng ta...”

Ánh mắt Chu Dịch thâm trầm, đang suy nghĩ đúng sai, hắn không chỉ muốn giúp Bệ hạ diệt trừ kẻ phản bội mà còn băn khoăn liệu mình có thể trở thành một trong những kẻ phản bội hay không.

Ta từ trước tới nay chưa từng trung thành với bất kỳ ai, chỉ trung thành với quyền lực!

“Nương nương đã chán ghét ta đến cực hạn, Bình Tây Vương cũng sẽ không để yên cho chúng ta hái đào đâu...”

Chu Dịch bắt lực lắc đầu, âm thầm cảnh cáo chính mình, sau này làm gì cũng không nên quá tuyệt đối.

“Bình An, ngươi nói xem chuyện này nên giải quyết thế nào?”

“Nên chuẩn bị hai việc, chưa dự liệu thắng mà dự liệu thất bại trước, đưa người của Chu gia ra khỏi kinh thành, giấu kín, tránh bị phản tặc bắt cóc.”

Chu Bình An nói: “Đồng thời phái người đi dò xét tung tích của Bệ hạ, trước Thu Tế không tìm được vậy thì cha cũng nên rời hoàng cung càng sớm càng tốt!”

Thu Tế là một trong bốn lễ tế theo mùa ở tông miếu, vì nó cũng liên quan đến việc thu thuế lương mùa thu, địa vị cũng chỉ đứng sau lễ Tế Xuân.

“Bình An nói đúng lắm.”

Chu Dịch khẽ gật đầu, không phải là đồng ý với kiến nghị này mà là hài lòng với chuyện Chu Bình An bảo mình rời khỏi hoàng cung.

Bảo toàn tính mạng là trên hết, quyền thế chỉ là thứ hai!

“Bình Tây Vương là võ phu thô bạo, dưỡng kẻ xâm lược tự trọng đều không hiểu, đồng thời cũng thành công trong việc diệt quốc, chỉ được cái danh xưng Vương khác họ hữu danh vô thực.”

Chu Dịch nói: “Liên thủ với hậu cung, Trấn Bắc Vương nhiếp chính, nhất định không phải chủ ý của hắc, phía sau nhất định có cao thủ đứng sau đưa ra kế sách!”

Chu Bình An nói: “Việc cấp bách bây giờ là tìm ra được Bệ hạ.”

Chu Dịch từ trong tay áo lấy ra một miếng ngọc bội trên đó khắc kinh văn phức tạp, nhìn vào thì thấy không theo một quy tắc nào cả.

“Ngươi đi đến giáp số mười sáu phường An Thường, tìm người tên là Lão Cầu, hắn sẽ giúp Chu gia trốn đến Giang Nam.”

Chu Bình An nhận lấy ngọc bội, khom người nói.

“Cha bảo trọng!”

“Hắc hắc hắc...”

Chu Dịch cười lên mấy tiếng cổ quái, vỗ vỗ vai Chu Bình An.

“Bình An yên tâm, ta từ một thái giám nhỏ bé nhất thăng lên thành Tổng đề đốc ti nội thị, đã trải qua không ít chuyện sinh tử, sống đến ngày hôm nay đều dựa vào sự thận trọng.”

Nhìn Chu Bình An rời đi, sắc mặt Chu Dịch lại quay trở lại vẻ âm lãnh, đập bàn tay xuống mặt bàn.

Bùm!

Chiếc bàn làm từ tuyết tùng kim tuyến có giá vạn kim bị vỡ thành từng mảnh.

“Cha nuôi!”

“Độc công!”

Can nhi, nội thị nghe vậy thì từ ngoài cửa tiến vào, thấy Chu Dịch tức giận thì vội vàng quỳ xuống đất, cầu nguyện đừng có phát hỏa lên trên người mình.

Đồng thời cũng cầu trời khẩn Phật, mong đồng liêu vì chuyện này mà gặp nạn, để cướp lấy vị trí.

Ánh mắt Chu Dịch lạnh lùng quét qua từng người một, tức giận đến mức thở không thông không phải là tính cách của Độc công, cuối cùng ánh mắt rơi trên người Tiểu Trung Tử.

“Tiểu Trung Tử, thám tử ở phủ Bình Tây Vương có tin tức gì không?”

“Hồi bẩm cha nuôi.”

Tiểu Trung Tử hai chân run rẩy, suýt chút nữa thì ngã xuống đất: “Cửa Vương phủ, phu xe đều là thám tử Đông Xưởng, ghi lại tất cả những ai ra vào, không phát hiện điều gì bất thường.”

Chu Dịch tiếp tục hỏi: “Thế tử Bình Tây Vương thì sao?”

Tim Tiểu Trung Tử giật thót một cái, đoán được thám tử nhất định đã xảy ra vấn đề, cho nên không dám báo cáo bừa, chỉ đành cắn răng nói.

“Vẫn là một tên ăn chơi.”

“Phế vật.”

Chu Dịch vung nhẹ tay lên, chân khí bay thẳng vào người Tiểu Trung Tử, khiến hắn bay xa hai ba trượng đập mạnh vào cây cột trong đình.

Tiểu Trung Tử không để ý đến cơn đau dữ dội, nhanh chóng bò lại quỳ xuống cầu xin.

“Cha nuôi tha mạng, ta sẽ nghiêm khắc trừng trị đám thám tử, sẽ đổi bằng những người có năng lực, nhất định sẽ điều tra toàn diện phủ Bình Tây Vương!”

“Muộn rồi.”

Chu Dịch tóm vào hư không, kéo Tiểu Trung Tử vào trong tay, tóm chặt lấy cổ hắn.

“Ta hỏi ngươi, Tì giám sát phân phát bạc cho thám tử Bắc Cương, tại sao đến tay chỉ có hai mươi lượng?”

Bắc Cương vốn dĩ là nơi binh hung chiến hiểm, còn có một Trấn Bắc Vương tâm cơ thâm kín, Tì giám sát đặc biệt tăng lương đến trăm lượng để trấn an.

Kết quả số bạc đến được tay mật thám chỉ có một phần năm.

“Cha nuôi, ta biết tội.”

Tiểu Trung Tử bị dọa nước mắt chảy thành hàng: “Ta nguyện lấy toàn bộ gia sản, bổ sung vào kho khố của Tì giám sát, bù đủ cho các mật thám Bắc Cương.”

“Có tội không phạt, Đốc công ta sao có thể còn làm việc được?”

Bàn tay Chu Dịch dùng lực, sắc mặt Tiểu Trung Tử tím tái, một lúc sau thì chết ngạt.

Sau đó ném ra ngoài điện, nội thị trực ban lập tức mang thi thể đi chôn, hoa cỏ cây cối trong cung phát triển mạnh mẽ, đều là dựa vào mạng của cung nữ nội thị nuôi dưỡng.

Chương 814: Đại chiến tông sư (2)

Chu Dịch ngồi trên ghế, nhắm mắt trầm tư hồi lâu rồi phân phó.

“Tiểu Ân Tử, mang danh thiếp của ta đi đến Khôn Ninh Cung, hỏi Hoàng hậu nương nương có muốn dùng văn thiện không.”

“Tuân mệnh.”

Tiểu Ân Tử nhận mệnh rời đi, một lúc sau trở về đến Trực Điện Giám, hồi bẩm nói.

“Cha nuôi, nương nương nói không cần!”

“Ha ha ha...”

Chu Dịch nghe vậy thì tức giận cười lớn, lạnh giọng nói: “Yêu phụ ngu dốt, thật sự chịu không nổi cái tính khí này, cho dù có thắng cũng chỉ là con rối mà thôi.”

Sau một hồi thăm dò, Chu Dịch đã xác định chắc chắn được Hoàng hậu nhận được sự giúp đỡ từ Bình Tây Vương, quyết tâm giành chiến thắng, coi thường Ti nội thị đến cửa nương nhờ.

“Đáng tiếc đáng tiếc, Bệ hạ lại không tin ta.”

Chu Dịch nhắm mắt lại suy nghĩ hồi lâu, vẻ mặt ngày càng lạnh lùng dữ tợn.

“Đêm nay, bao vây Khôn Ninh Cung, ta sẽ đích thân nói chuyện cùng nương nương!”

....

Trăng mờ gió lớn, một ngày thích hợp để phóng hỏa giết người.

Trong bóng tối.

Từng đoàn nội thị từ các nơi trong cung điện đến bao vây Khôn Ninh Cung, đến một giọt nước cũng không lọt, từng người vẻ mặt lạnh lùng, không quan tâm đến thân phận tôn quý của Hoàng hậu.

Cửa Khôn Ninh Cung khép lại, cửa sổ đóng chặt, nhìn không rõ bên trong có bao nhiêu người.

Chu Dịch đứng ở bên ngoài điện, lớn tiếng nói.

“Bái kiến nương nương, nô tài có chuyện bẩm báo.”

Trong cung trầm mặc hồi lâu mới truyền ra tiếng mắng mỏ của Linh Lung: “Hoạn cầu to gan, dám bao vây Khôn Ninh Cung, phạm tội bất kính, chu di cử tộc!”

“Cử tộc của ta trăm hay không trăm, không cần Linh Lung cô nương lo lắng.”

Chu Dịch chậm rãi nói: “Ngược lại là người nhà của Linh Lung cô nương đó, trước khi chết còn chỉ tay lên trời mà nguyên rủa, mắng người đã gây tai họa cho người nhà.”

“Hoạn cầu, ta với người không đội trời chung!”

Linh Lung nghĩ tới phụ mẫu người nhà, hai mắt tối lại, gần như ngã xuống đất.

Lúc này.

Giọng nói của Hoàng hậu từ trong cung điện truyền ra: “Dịch công công lui xuống đi, Bồn cung đã nghỉ ngơi rồi.”

“Nương nương, chuyện quan trọng, ngài vẫn nên dậy nghe đi.”

Chu Dịch nháy mắt ra hiệu, nội thị mang củi khô từ Ngự Thiện Phòng tới, chất thành đống xung quanh Khôn Ninh Cung, trên củi khô có tấm mỡ bò.

“Theo sử thi ghi chép lại, ban đêm Khôn Ninh Cung xảy ra hỏa hoạn, Hoàng hậu đương triều đang sống bị đốt thành tro bụi, trời hanh khô, cẩn thận nên chứ!”

Kẹt!

Cánh cửa cung điện từ từ mở ra, Hoàng hậu đứng ở cửa lạnh lùng nói.

“Bệ hạ từng nói với Bồn cung, Dịch công công trong lòng không có tôn ti tam cương ngũ thường, làm việc tàn nhẫn quyết đoán, hôm nay xem như được chứng kiến.”

“Ta so không lại được với nương nương.”

Chu Dịch mỉa mai nói: “Thà nuôi hổ gây họa còn hơn là bắt tay với phương bắc. Nhưng cũng đúng, Đại Khánh là thiên hạ của Triệu gia, nường nường có bán đi thì cũng không đau lòng thương tiếc!”

Hoàng hậu khẽ nhíu mày, nghĩ không thông sao tin tức này lại bị lộ, may mà đại sự đã định, một Ti nội thị bé nhỏ cũng không thể lật được trời.

“Dịch công công, vẫn nên nghĩ hậu sự cho mình thì hơn!”

Hai mắt Chu Dịch lóe lên, tâm tư xoay chuyển.

“Động tác của Bình Tây Vương nhanh như vậy, bên cạnh Bệ hạ nhất định là có nội gián, hơn nữa địa vị cực cao. Ngụy công công đã nhận Bệ hạ là tân chính, vậy chỉ còn lại Hải công công, làm việc đã lâu, thọ nguyên cũng không còn lâu nữa...”

Cho dù Chính Thống Đế sống chết không rõ, Chu Dịch cũng không dễ dàng thừa nhận thất bại.

“Động thủ!”

Lệnh hạ xuống, hàng chục thanh đuốc ném vào đồng củi, chẳng mấy chốc ngọn lửa bùng cháy.

Khói dày đặc cuộn cuộn bay vào trong cung, cung nữ đang làm việc hoảng sợ bỏ chạy, cố gắng thoát ra ngoài bằng cửa sổ thì gặp phải hàng chục hàng trăm đạo ám khí.

Tiếng kêu thảm thiết không dừng, cung nữ mà Hoàng hậu bí mật bồi dưỡng chỉ sau một hồi đã chết một nửa.

“Tên hoạn cầu này điên rồi!”

Hoàng hậu bay lên không trung, dáng người uyển chuyển như tiên nữ, bước chân đạp nhẹ nhàng trên đỉnh cung điện, bay ra khỏi cung.

“Nường nường, xin dừng bước!”

Thân hình Chu Dịch bạo phát hơn hai trượng, lực lượng cuồng bạo đẩy xuống, tốc độ càng nhanh hơn, nắm đấm to hướng về phía đầu Hoàng hậu.

“Láo xược!”

Hoàng hậu không còn cách nào khác đành phải xoay người nghênh địch, tiên thiên chân khí tập trung trong lòng bàn tay, ngăn chặn năm đấm của Chu Dịch.

Bùm!

Hai đạo thân ảnh bay xa hơn mười trượng, đập nát mái cung điện, chôn vùi trong đồng gạch ngói vỡ vụn.

Chu Dịch không cảm thấy đau đớn, một bước nhảy lên, lao về phía Hoàng hậu ngã xuống.

Hoàng hậu giơ cánh tay phải ra, cánh tay đã bị gãy mấy cái xương, thấy Chu Dịch lại tấn công thì đành giơ tay trái lên chống cự.

Kinh Thanh Dương vốn không hỏi thiện sát phạt, hướng chỉ gặp phải Kim Cương thân thông không thể phá hủy, ầm một tiếng lại bị đánh bật ra xa hơn mười trượng.

Chu Dịch đứng tại chỗ, nhìn Hoàng hậu khí tức hỗn loạn, cười quái dị nói: “Hắc hắc hắc! Thực lực của nương nương, còn kém xa Kiếm Thần.”

Đàm Hoa Bảo Điện tu luyện không ngừng nghỉ, chân khí của Chu Dịch thời thời khắc khắc không ngừng tăng trưởng, tốc độ đã vượt xa võ đạo tông sư dựa vào chút khí bẩm sinh để tu hành.

Hoàng hậu vận tiên thiên chân khí, dưỡng kinh mạch xương khớp, trầm giọng nói.

“Dịch công công muốn gì, Bồn cung đều đáp ứng ngươi!”

“Ta chỉ muốn nương nương, ...tính mạng!”

Chu Dịch bước từng bước đến gần, trong mắt sát khí dâng trào: “Trong cung chỉ còn lại ta, bất luận Bình Tây Vương thành hay bại, đều phải dựa vào Ti giám sát.”

Đang trong lúc nói.

Hai bóng người bay về phía họ với tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã tiến gần trăm trượng.

Một Lão tăng một thân áo bào màu xanh, một hán tử hình xăm đầy mặt, khí tức chỉ có mạnh hơn chứ không kém Hoàng hậu.

“A Di Đà Phật!”

Lão tăng tuyên tiếng Phật hiệu: “Giang hồ truyền tin, Đốc Công Đông Xưởng mưu đồ tạo phản, quả nhiên không sai, may thay bản đạo đêm nay đến kịp.”

Chương 815: Đại chiến tông sư (3)

“Thanh Dương Yêu Tăng!”

Chu Dịch nhận ra thân phận Lão tăng, rồi lại thăm dò nhìn về hán tử đầy hình xăm, đoán: “Năm đó đập nát Thiên Lang Kim Trướng, trong rất nhiều Tông sư dị tộc, duy chỉ không thấy thi thể của Bản Tâm Đại Thượng Sư.”

Tiên Thiên Tông Sư mạnh mẽ đến mức rơi vào trong trăm vạn kế của đại chiến quốc triều, bị nhấn chìm cũng không hề tạo nên bọt sóng.

“Vương gia từng nói, Chính Thống Đế nếu không có Đốc Công, cải cách thuế khóa chỉ là lời nói suông.”

Bản Tâm nói: “Đốc Công nếu như đến Bắc Cương, Vương gia đã để sẵn vị trí trống, một khi đáp ứng thì muốn chức quan nào đều tùy ý lựa chọn!”

Hoàng hậu đang muốn phản bác, nhưng Thanh Dương lắc đầu ngăn cản.

Chu Dịch đi Bắc Cương nhậm chức, củng cố quyền lực cho Trấn Bắc Vương, triều đình Đại Khánh dù có ngoại địch thì ngược lại càng dễ dàng khống chế.

“Ta không dám đi vào hang cọp!”

Lời Chu Dịch nói là thật, hấn thật sự sợ hãi, nếu như rơi vào trong quân trận thì sẽ không dễ gì mà trốn thoát.

Lời này Bản Tâm nghe vào tai thì càng cho rằng Chu Dịch trung thành với Chính Thống Đế, hoặc là trung thành với Đại Khánh, trong mắt xẹt qua mấy phần kính phục.

“Bản đạo không lớn lao như Đốc Công.”

Nói thì nghe rất hay, hạ thủ thì cũng tàn nhẫn không kém.

Thân hình Bản Tâm nhanh như ma quỷ, năm ngón tay xòe ra, móc về phía trái tim của Chu Dịch, đầu ngón tay tỏa ánh sáng màu xanh ngọc bích, không biết đó là loại tiên thiên chân khí gì.

Thanh Dương tăng bào tung bay, tay bấm pháp ấn bí quyết, ngón cái, ngón trỏ, ngón giữa, bắn ra ba đạo chân khí sáng chói.

Lông mày Hoàng hậu dựng đứng, hai mắt tỏa ra hồng mang kì dị.

Những nội thi đang bí mật theo dõi ở gần đó, sau khi nhìn thấy hồng mang thì thần chí bị mê hoặc, lần lượt ngã xuống đất.

Tam Dương Giáo phân thành Thanh Dương, Hồng Dương và Bạch Dương, phân biệt tương ứng với tinh khí thần tam môn võ đạo tuyệt học, huyền diệu phi phàm, cho đến tiên thiên.

“Đến hay lắm!”

Chân khí Chu Dịch cuộn cuộn dâng trào, thân hình lại biến cao, thóa thành hoàng kim thần nhân cao sáu trượng, cao bằng với cung điện ở gần đó.

Đùng đùng đùng...

Một loạt tiếng nổ vang lên, kim thân lưu lại vài vết thương, chớp mắt lại khôi phục như ban đầu.

Chi Dịch khoanh hai tay ôm Bản Tâm vào trong lòng, không cần dùng bất cứ chiêu thức nào, sức mạnh kinh khủng cũng có thể nghiền hấn thành hồ nhão.

Hồng!

Bản Tâm ngửa mặt lên trời gào thét, trên mặt, hai tay mọc ra những sợi lông màu xám, giống như hóa thành lang yêu hình người.

Tốc độ của hấn đột ngột bạo phát, trước khi hai tay của Chu Dịch khép lại đã kịp trốn thoát ra ngoài.

“A Di Đà Phật!”

Thanh Dương vẻ mặt thương xót, không biết là tiếc vì Bản Tâm chưa chết, hay là cảm thán võ công Chu Dịch khủng bố.

Bản Tâm rơi xa trăm trượng, lông sói trên người ngày càng rậm rạp, khí tức không ngừng bạo phát, trong mắt lóe lên ánh sáng xanh lạnh, lãnh khốc.

“Độc Công quả không hổ danh, hồng!”

Vừa nói tứ chi chạm đất, thế như sắp lao tới.

“Đại Thượng Sư đừng nóng vội.”

Thanh Dương nhắc nhở: “Chúng ta đang đấu với hoạn cầu, Kim Cương thần công nghe nói không có vật nào có thể phá hủy, nhưng cũng tiêu hao chân khí, khó có thể thi triển lâu dài!”

Ba vị Tiên Thiên Tông sư mỗi người trấn một bên, vây khốn Chu Dịch bên trong.

“Ta có thể khiến ba vị Tông Sư liên thủ, cuộc đời này cũng coi như đáng giá.”

Chu Dịch nói như vậy nhưng kỳ thực trong lòng hắn không hề sợ hãi.

Nếu tiếp tục giằng co, thì ba vị Tông Sư sẽ là những người đầu tiên mất đi chân khí, tuy nhiên tình hình bên ngoài cũng như thế nào thì vẫn chưa rõ.

Vạn nhất binh của Bình Tây Vương bao vây hoàng cung, vậy thì muốn chạy đi cũng có.

“Giết!”

Nghĩ đến đây, Chu Dịch giả vờ liều chết, lao về phía Hoàng hậu có thực lực yếu nhất.

“Ta cho dù có chết, cũng không thể để các ngươi thành công!”

Hoàng hậu thi triển khinh công nhảy đi, trốn về hướng Thanh Dương, hai người liên thủ ngăn cản Chu Dịch, như vậy khiến hắn hao tổn chân khí.

Kết quả Chu Dịch cũng không truy giết đến, mà ngược lại tiếp tục xông về phía trước, trong quá trình đó thân thể nhanh chóng thu nhỏ lại thành hình dáng con người bình thường.

“Hắn muốn chạy!”

Bản Tâm tốc độ nhanh nhất, tứ chi điên cuồng truy sát theo.

Chu Dịch một đường thẳng tiến về phía trước, không né không tránh, liên tiếp xuyên thủng mấy bức tường cung điện, chạy thẳng về hướng tường cung điện phía đông.

Hồng!

Tốc độ của Bản Tâm bạo phát, giống như một tia chớp, đi sau nhưng dừng lại chặn ở phía trước bức tường.

Chính điện Ngự Dụng Giám.

Chu Dịch sau khi xuyên tường vào thì cũng không ra nữa, Thanh Dương đuổi sát theo phía sau cũng tiến vào trong điện, thấy cánh cửa địa đạo đã mở.

“Truyền tin cho Bình Tây Vương, đóng chặt bốn cửa, lục soát kinh thành!”

Thanh Dương nói xong thì liền đi vào trong, cẩn thận thăm dò, đi được nửa đường thì phát hiện đường trong địa đạo đã bị hư hại nặng nề, trong thời gian ngắn khó mà thông được.

Cùng lúc này.

Trực Điện Giám.

Bính Tam Xá.

Chu Dịch đẩy cửa bước vào, nhìn thấy căn phòng vừa quen thuộc vừa xa lạ, không khỏi thở dài.

“Ta lẫn lộn một vòng rồi lại trở về lúc ban đầu!”

Trong căn phòng có một nội thị trẻ tuổi, trốn ở trong chần không dám thò đầu ra, nghe thấy âm thanh ở cửa liền nhô đầu ra, thấy một nội thị trẻ tuổi đang đi tới.

“Ngươi là ai?”

“Ta chính là ngươi! Hắc hắc hắc...”

Chu Dịch cười mấy tiếng quái dị, đánh giá bộ dáng nội thị này, thân hình tương đồng với mình đến sáu phần, đi trên đường có khi sẽ bị nhận thành huynh đệ ruột.

“Ta mượn ngươi chút đồ, kiếp sau sẽ trả!”

“Ngươi đừng có tới đây!”

Nội thị trẻ tuổi hét lên, cố gắng thu hút sự chú ý của những người gần đó.

“Hắc hắc hắc!”

Trong tiếng cười quái dị, Chu Dịch từng bước tới gần, tóm lấy cổ nội thị.

Chương 816: Kiến Nguyên Long Khánh.

“Chân khí của ta đã bao phủ tứ phía, cho dù ngươi có hét to đến đâu cũng không có ai đến cứu đâu, xuống dưới đó sớm có thể đầu thai sớm!”

Khuôn mặt nội thị đỏ bừng, cảm thấy chân khí hùng vĩ đang tràn vào trong cơ thể mình, kinh mạch tạng phủ chịu không được, chớp mắt vỡ nát.

Chân khí lại lưu chuyển trong thi hài, từ từ nghiền nát xương cốt, chỉ còn lại một túi da là hoàn chỉnh.

Chu Dịch ôm túi da đến bên giếng, bành một tiếng túi da vỡ vụn, máu mủ xương cốt hòa vào trong nước, nội thị trẻ tuổi hoàn toàn biết mất khỏi nhân gian.

“Công hóa cốt này, thật sự là pháp môn hủy thi diệt tích tuyệt vời.”

Trở về ốc xá.

Chu Dịch nhìn vào tấm gương đồng, trong đó phản chiếu gương mặt trẻ trung của mình.

“Mười bốn năm rồi, ta chưa từng lộ chân dung, vẫn luôn khoác lên mình bộ mặt hư giả, liệu có khi nào sẽ quên bản thân mình là ai?”

Im lặng hồi lâu, Chu Dịch lấy ra đồ dịch dung bôi leneg.

Diện mạo ban đầu đã giống bảy tám phần, giờ đây biến thành chín phần giống, ngay cả cha nương ruột thịt cũng khó mà phân biệt thật giả.

“Từ nay về sau, ta chính là Tiểu Sơn Tử!”

Tiểu Sơn Tử tên thật là Lý Đại Sơn, vốn là một tên lười biếng trà trộn vào trong kinh thành, không nghề nghiệp, chỉ dựa vào trộm gà trộm chó sống qua ngày.

Chu Dịch vô tình nhìn thấy bộ dạng của Lý Đại Sơn nên đã lệnh cho Ti giám sát dùng chút thủ đoạn khiến Lý Đại Sơn mắc nợ món nợ cờ bạc khổng lồ.

Lý Đại Sơn không có tiền trả nợ nên dưới sự ép buộc của sòng bạc đành phải bán thân nội thị để trả nợ.

Đây là Chu Dịch để lại cho mình một con đường lui, vốn là nhằm đề phòng Chính Thống Đế, cho dù đại quân bao vây kinh thành cũng có thể đổi mặt thoát thân, chưa từng nghĩ lại phải sử dụng tới nó sớm như vậy.

“Thanh Dương, Bản Tâm tới nhanh như vậy, Ti nội thị hoặc Ti giám sát chắc chắn có nội gián!”

Trong mắt Chu Dịch xẹt qua một tia sắc bén, trên thế giới này không ai có thể thiếu nợ ta, không cần biết trải qua bao lâu nhất định phải đòi lại từng cái một.

“Bình Tây Vương, Hoàng hậu, Trấn Bắc Vương...chỉ cần ta không chết, vậy thì vĩnh viễn sẽ không thua!”

Đột nhiên.

Một cơn gió lạnh thổi qua, khiến lưng Chu Dịch lạnh buốt.

“Ai?”

Chu Dịch đột nhiên quay đầu, phía sau người không có gì cả.

“Đây là lần thứ hai rồi!”

“Luôn có cảm giác như ai đó đang theo dõi ta, chẳng lẽ là giết quá nhiều người, có người oán khí nặng hóa thành âm hồn lệ quỷ ám ta không buông?”

Chu Dịch nghĩ tới đây thì không khỏi cau chặt mày.

Thay đổi ngoại hình có thể che giấu người sống, nhưng lại không có tác dụng mấy với ma quỷ, ma quỷ có thể cảm nhận được dương khí và huyết khí của người sống, tuổi già thể chất suy nhược sẽ làm cho khí huyết suy yếu.

Chu Dịch trường sinh bất tử, khí huyết không đổi, thậm chí nhờ tu hành võ đạo còn trở nên mạnh mẽ hơn.

“Phải tìm biện pháp che giấu, Tam Dương Giáo am hiểu luyện chế trừ quỷ, nói không chừng sẽ thả mấy âm hồn vào trong cung, tuần tra tứ phía!”

Đương lúc suy nghĩ.

Cửa phòng bị đá văng ra, mấy nội thị la hét xông vào.

Nội thị đứng đầu tên là Tiểu Văn Tử, bình thường làm việc nhanh nhẹn, lại biết coi trọng tiền bạc, Chu Dịch đích thân thăng chức cho hắn làm chủ sự Trực Điện Giám.

“Lục soát cẩn thận!”

Tiểu Văn Tử ra lệnh cho người khác lục soát trong phòng, hắn thì phụ trách thẩm vấn: “Ta hỏi ngươi, ngươi có nghe thấy động tĩnh gì bất thường không?”

“Hồi bẩm công công, ta cái gì cũng không nghe thấy.”

Chu Dịch sợ hãi đến mức chân mềm nhũn, hai chân khụy xuống.

Tiểu Văn Tử hơi nheo mắt lại, cẩn thận đánh giá Chu Dịch, chỉ cảm thấy có chút quen mặt, có lẽ bình thường trong lúc làm đã gặp qua mấy lần.

Căn phòng không lớn, việc tìm kiếm rất nhanh liền kết thúc, đương nhiên cũng không tìm được người nào đang ẩn náu.

Tiểu Văn Tử nói: “Tối nay hãy cảnh giác, nếu nghe thấy động tĩnh gì bất thường thì lập tức báo cáo với Trực Điện Giám, Hoàng hậu nương nương sẽ trọng thưởng!”

“Tiểu nhân đã hiểu.”

Chu Dịch tiễn mấy người ra ngoài, trước khi ra khỏi cửa còn lấy ra một tờ ngân phiếu nhét vào trong tay Tiểu Văn Tử: “Công công, cả gan xin hỏi Độc Công...”

Tiểu Văn Tử liếc nhìn tờ ngân phiếu, chỉ có hai mươi lượng nhỏ nhoi, có chút ghét bỏ nhét vào trong tay áo, lạnh giọng nói.

“Từ nay về sau, không có Độc Công cái gì nữa!”

“Đa tạ công công chỉ điểm.”

Chu Dịch khom người đứng ở cửa tận mắt nhìn Tiểu Văn Tử rời đi, mãi cho đến khi có mấy người khác tiến vào trong phòng, mới chậm rãi đứng thẳng dậy.

“Thế giới này...thay đổi thật nhanh!”

Làm việc ở trong cung, nhất định phải học được cách đánh giá tình hình.

Gió đông thổi mạnh thì đi theo gió đông, gió tây thổi mạnh thì đi theo gió tây, thà làm cỏ dại tùy thời có thể bị đập vào tường còn hơn vô cớ trượt chân rơi xuống nước.

Chu Dịch không cần nghĩ cũng biết, phần lớn người của Ti nội thị, Ti giám sát làm phản, hoặc có thể nói bọn họ căn bản chưa từng trung thành.

Duy chỉ có những người tử trung bên cạnh Chu Dịch, trước kia đã được bao nhiêu quyền lực, lợi ích, thì bây giờ đều phải nộp toàn bộ ra.

Ngẩng đầu nhìn trời, vầng trăng sáng treo trên cao.

“Ta muốn xem xem, sẽ đổi thành ai ngồi vào vị trí Độc Công Đông Xưởng!”

.....

Giờ dần.

Sắc trời hửng sáng.

Chín tiếng chuông liên tiếp vang lên, đánh thức toàn bộ kinh thành.

.....

Giờ mao.

Chu Dịch đổi sang tang phục, đi tới cửa phía đông hoàng cung trực.

Tiểu Sơn Tử võ công kém cỏi, không chăm chỉ luyện tập nên được phân công đứng gác cổng, đây là vị trí mệt mỏi nhất.

Những chỗ khác, thời gian đa phần đều là nhàn rỗi.

Trong ngoài cửa cung tượng trưng cho bộ mặt hoàng gia, phải đứng thẳng người liên tục sáu canh giờ, không được nói chuyện trừ phi cần thiết.

Chương 817: Kiến Nguyên Long Khánh (2)

Hôm nay bên ngoài cửa cung rất náo nhiệt, bách quan văn võ lớn nhỏ đều đang chờ trong cung triệu hoán.

Trước đó đã có một số người vào trong cung, như Thân Vương, Quốc Công, Các Lão, Thượng Thư...đang thảo luận việc phát tang Tiên Đế, Tân Đế lên ngôi.

Bách quan tùy theo khoảng cách xa gần, tụ thành phe phái, thì thăm với nhau.

“Bệ hạ sao đột nhiên lại băng hà?”

Đây là việc mà mọi người đều nghi hoặc, Chính Thống Đế xuất cung mà không thông báo, vốn dĩ muốn tiêu diệt Hoàng hậu, Tam Dương Giáo, nhưng lại chưa từng nghĩ sẽ thất bại.

Tín nhiệm Bình Tây Vương nhưng hấn lại tạo phản, không được tín nhiệm như Chu Dịch thì lại chiến đấu đến cuối cùng.

Đại trung tựa như gian, đại gian tựa như trung, lẽ là như vậy!

Khoảng giờ thìn.

Lễ Bộ Lư Thượng Thư bước ra khỏi cửa công, sắc mặt âm trầm, ho nhẹ một tiếng nói.

“Nghe lệnh.”

Bách quan ồn ào quỳ xuống, cũng không có ai dám hô to vạn tuế, Bệ hạ vừa mới ngã xuống không lâu, hô lên như vậy thì có vẻ không thích hợp.

“Trẫm nhập tục Đại Thống, hoạch phong tông miếu...”

Ngay từ câu mở đầu, mọi người lập tức biết được đây là di chiếu, một số quan lại tình cảm tương đối phong phú đã lệ rơi đầy mặt, bật khóc nức nở.

“Cầu thánh minh, dẫn tới hoạn quan mê hoặc lừa dối...”

Chu Dịch nghe được câu này gần như nhin không được mà đứng bật dậy xé nát di chiếu thành từng mảnh...

“Thập tam Hoàng tử Triệu Thâm, hiếu thuận đôn hậu, đức độ, có thể kế thừa Đại Thống...”

Tiếng khóc đột ngột ngừng lại, vẻ mặt bách quan đều lộ vẻ nghi hoặc.

Đại Hoàng tử là đích xuất của Hoàng hậu, Nhị hoàng tử, Ngũ hoàng tử đều có thanh danh đức độ, cho dù thập cửu Hoàng tử mới tròn một tuổi kế vị cũng không đến lượt thập tam Hoàng tử!

Văn võ trong triều đều biết, thập tam Hoàng tử mắc bệnh não, mười sáu tuổi cũng giống như đứa trẻ ba bốn tuổi.

“Văn võ quần thần cùng nhau hỗ trợ. Tông thất thân Vương, mẫu ly phong vực. Tuần phủ tổng binh, bình định quân dân. Quan lại địa phương, đều miễn thấp hương...”

“Chiếu dụ truyền thiên hạ, khắp nơi được biết.”

Lư Thượng Thư đọc xong di chiếu, ánh mắt quét về phía quần thần, trong mắt hiện lên vẻ buồn bã và bất lực.

“Đều đứng hết lên đi, chờ diện kiến Bệ hạ.”

Lễ Bộ Kỳ Thị Lang nói: “Đại nhân, hạ quan chưa bao giờ nghe nói một kẻ ngốc lại trở thành vua, cũng chưa từng thấy qua lần đăng cơ nào mà lại qua loa không hợp lễ chế như vậy.”

“Người nghi ngờ di chiếu là giả?”

Lư Thượng Thư tùy tiện đưa chiếu chỉ qua: “Kỳ đại nhân có thể kiểm tra ngay tại đây, nếu phát hiện có chỗ nào sai sót, bản quan và người sẽ cùng vào trong cung đối chất!”

“Cái này...”

Kỳ Thị Lang nuốt khan, nhìn chằm chằm chiếu thư hồi lâu, cuối cùng thở dài.

Chiếu thư đến chín phần là có vấn đề, đây là cơ hội tốt để lưu danh sử sách, nhưng mà có đọc trăm lần tứ thư ngũ kinh cũng không dám đi qua kiểm tra.

“Các người ai có nghi ngờ, đều có thể kiểm tra di chiếu.”

Lư Thượng Thư nói: “Nếu như không có ai phản đối, vậy thì thập tam Hoàng tử sẽ là người kế vị, sử sách ghi cho hậu thế

như thế nào, trong lòng chư thần chắc cũng đã có đáp án!”

Nghe tới câu này, mấy quan lại trẻ tuổi háo hức muốn thử.

Lão thần ở bên cạnh vội vàng kéo lại, thấp giọng thì thầm vài câu ‘chu di cửu tộc’ ‘cả nhà lưu vong’ ‘phụ nữ đều đưa vào Ti Giáo Phường’, thì tham vọng trong lòng lập tức bị dập tắt.

Sử sách bêu danh, không đáng để hy sinh tính mạng cửu tộc!

“Vậy thì cứ chờ đi.”

Lư Thượng Thử nhắm mắt thiền định, sau khi Tân Quân kế vị, sẽ dâng tấu cáo lão hoàn lương, trở về quê nhà Giang Nam dưỡng lão.

Cho tới buổi trưa.

Quan lại đều tức giận, cuối cùng cũng có nội thị bước ra.

“Bệ hạ triệu kiến.”

Lư Thượng Thử dẫn đầu, bách quan theo sát phía sau, một đường đi tới Càn Chính Điện.

Chu Dịch im lặng đứng ở cửa cung, trong lòng mắng tổ tông mười tám đời của Hoàng hậu với Bình Tây Vương, vậy mà úp cái nồi giết vua lên đầu hắn.

“Quả nhiên sử sách là do kẻ thắng viết ra, ta trở thành kẻ phản tặc, Bình Tây Vương trở thành trung thần của quốc triều!”

.....

Chính Thống sáu năm.

Tổng đề đốc Ti nội thị Chu Dịch giết mua mưu phản, Bình Tây Vương dẫn binh dẹp loạn.

Hoàng đế băng hà.

Quốc tang.

Hoàng tử Triệu Thâm lên ngôi, Kiến Nguyên Long Khánh.

Long Khánh Đế bệnh não bẩm sinh, ngốc nghếch không thể quản lý sự vụ, tạm thời sẽ do Thái hậu nhiếp chính.

.....

Tháng mười hai.

Giang Ninh.

Tin tức tân đế đăng cơ truyền đi không lâu, triều đình lại dán một thông cáo khác.

Dừng đo đạc ruộng, quay trở lại tổ chế.

Thân sĩ quan lại đến báo tin cho nhau, hô hào Thái hậu thánh minh, quốc thái dân an.

Tô phủ ở phía nam thành.

Hoa viên.

Đường Minh Viễn dùng sách che mặt lại, nằm trên ghế bập bênh ngủ.

Ánh nắng vừa phải, gió không hề khô.

Một giọng nói trong trẻo vang lên phá vỡ sự yên tĩnh trong viện: “Cô gia, cô gia, bên ngoài có một thương nhân buôn trà tự xưng là Triệu Đại nói muốn thỉnh giáo ngài về phương pháp làm trà.”

“Những ngày tháng tốt đẹp đã hết rồi!”

Đường Minh Viễn thở dài, dụi dụi đôi mắt còn đang ngái ngủ, nói với nha hoàn.

“Dẫn hán đến Thuyền Quyên Các, ta đi lấy ít đồ, rất nhanh sẽ qua đó.”

Một lúc sau.

Đường Minh Viễn tới Thuyền Quyên Các.

Đứng ở cửa là hai lão giả mặc huyền y, hai mắt như tia chớp, thái dương lồi ra, hiển nhiên là đã tu hành thành cao thủ võ đạo.

“Ngăn không cho ai đến.”

Thanh âm lão giả chói tai, vung tay ngăn Đường Minh Viễn lại, hỏi: “Trong tay ngươi cầm vũ khí gì?”

“Súng cầm tay.”

Đường Minh Viễn chĩa ống đồng về phía lão giả, còn chưa kịp bóp cò thì trước mắt đã không còn bóng người, cổ bị siết chặt, lão giả đang ở phía sau dùng tay bóp cổ hắn.

“Hảo hán tha mạng!”

“Mau dừng tay!”

Hai thanh âm đồng thời vang lên, Triệu Mục bước nhanh mấy bước, nắm lấy Đường Minh Viễn.

Chương 818: Kiến Nguyên Long Khánh (3)

“Mã công công, Đường tiên sinh là bạn tốt của ta, sau này gặp hần cũng giống như gặp ta!”

“Nô tài hiểu rồi.”

Mã công công khom người nhận mệnh, lại khom người hướng Đường Minh Viễn: “Ta có mắt như mù, mạo phạm quý nhân, mong tiên sinh tha thứ.”

“Không sao, không sao.”

Đường Minh Viễn tò mò hỏi: “Người biết súng cầm tay sao?”

Mã công công lắc đầu nói: “Không biết.”

Đường Minh Nguyên truy hỏi: “Vậy tại sao trốn tránh?”

Mã công công trả lời: “Ta không biết súng tay là vật gì, nhưng có thể cảm nhận được nguy hiểm, cho nên mới tránh ra phía sau lưng Đường tiên sinh.”

Đường Minh Viễn nhìn khẩu súng trong tay, có chút hồi tâm nhụt chí.

Chế tạo ra khẩu súng ngắn này tốn ngàn lượng bạc, vốn tưởng rằng có thể làm cao thủ võ thuật bị thương, chưa từng nghĩ nó thậm chí còn chưa chạm được vào người.

“Điện hạ, cao thủ như Mã công công đây ở trong cung có nhiều không?”

“Tiên sinh lo lắng quá mức rồi, Mã công công từng hầu trà cho Chu Đốc công, được chỉ dạy võ thuật, thực lực của vị đó mới là tuyệt đỉnh, cũng chỉ đứng sau mấy vị Tông Sư!”

Triệu Mục đối với súng cầm tay này rất có hứng thú, Đường Minh Viễn không có căn cơ võ đạo, lại có thể khiến Mã công công cảm nhận được nguy hiểm.

Nếu có thể chế tạo số lượng lớn, trang bị cho quân, há chẳng phải sẽ quét sạch thiên hạ sao.

“Cũng được cũng được.”

Đường Minh Viễn nói: “Ta biết Điện hạ muốn gì, chỉ là ta bản tính lười nhác, không muốn chạy đi làm việc mệt nhọc, cho nên ta dâng khẩu súng này.”

Triệu Mục lộ vẻ vui mừng: “Chúng ta vào trong nói chuyện.”

Vào trong phòng ngồi xuống.

Đường Minh Viễn thấy bốn nội thị, dung mạo già nua, khí tức thâm hậu, rất giống với Mã công công đang đứng canh ở cửa, nhin không được hỏi.

“Bốn vị công công này là cao thủ tuyệt đỉnh?”

“Đúng vậy.”

Triệu Mục nói: “Nếu không có những nội thị do Chu Đốc công đích thân huấn luyện sống chết hộ vệ thì ta sớm đã chết ở kinh thành rồi.”

“Hồ dữ không ăn thịt con.”

Đường Minh Viễn cau mày nói: “Điện hạ là con trai duy nhất của Thái hậu, tại sao lại đuổi cùng giết tận như vậy?”

“Trong mắt Mẫu hậu chỉ có Tam Dương Giáo, sớm đã không còn mẫu tử tình thân.”

Triệu Mục lộ vẻ buồn bã, cũng không muốn bình luận nhiều về mẫu thân, chỉ vào khẩu súng trên bàn hỏi: “Làm sao để sử dụng loại vũ khí kỳ lạ có tên là súng này?”

“Rất đơn giản.”

Đường Minh Viễn chĩa súng vào tường, bóp cò, kích chùy đánh vào kích đồng tạo ra tia lửa, chỉ thấy oanh một tiếng, đạn bên trong bắn ra ngoài.

Viên đạn bắn vào trong tường, sâu hơn nửa tấc.

Một đạo thân ảnh nhanh như bóng ma cẩn thận quan sát vị trí viên đạn trên tường, kinh ngạc nói: “Điện hạ, súng này bắn ra ám khí, ta không cẩn thận cũng sẽ bị trọng thương.”

Triệu Mục nhận cây súng, học cách nạp thuốc súng, đạn dược, bắn thử vài phát vào tường, lần đầu tiên cảm nhận được quyền lực không phải do thân phận mang lại.

Có súng trong tay là có quyền!

“Súng này giá cả thế nào? Có thể chế tạo số lượng lớn không?”

“Tạm thời không thể.”

Đường Minh Viễn nói: “Đây chỉ là mẫu thế hệ đầu tiên, hoàn toàn là làm thủ công, cần phải có người nghiên cứu cải tạo... để tạo thành một dây chuyền chế tạo...”

Triệu Mục nghe hiểu từng chữ, nhưng kết hợp thành câu thì lại cảm thấy mơ hồ.

Đường Minh Viễn cũng đành giải thích cặn kẽ từng câu từng chữ, cái gì là nghiên cứu, cái gì là dây chuyền, cái gì là hỏa lực bắn chết.

Nội thị bên cạnh không cần dặn dò đã lấy giấy bút ra ghi chép.

Một lúc lâu sau.

Triệu Mục khen ngợi: “Tiên sinh quả thật là đại tài!”

“Bệ hạ quá khen, làm gì có tài mà lại phải đi ở rể chứ, ta chỉ muốn một cuộc sống bình thường, cơm đủ ăn áo đủ mặc là được rồi.”

Lời Đường Minh Viễn nói là thật, nhưng lọt vào trong tai Triệu Mục thì lại thành khiêm tốn, rộng lượng, là một cao nhân chân chính.

“Vớ sự giúp đỡ của Tiên sinh, đại sự có thể thành!”

“Điện hạ, ta chỉ muốn sống chết ở Giang Ninh mà thôi.”

Đường Minh Viễn liên tục từ chối, nói: “Sau này Điện hạ thật sự có thể ngồi lên vị trí đó, ta chỉ có một yêu cầu, tiếp tục kiểm kê ruộng đất, cải cách thuế chế.”

“Đó là đương nhiên, đây là chí nguyện của phụ hoàng!”

Triệu Mục nói: “Tiên sinh thờ ơ với danh lợi, không tham quyền lực, có điều đôi khi rắc rối sẽ tự tìm đến cửa, muốn tránh cũng không tránh được.”

Đường Minh Viễn suy nghĩ, hỏi: “Có liên quan đến Đông Xưởng sao?”

“Độc công Đông Xưởng mới nhậm chức là Hứa công công, từng là can nhĩ của Độc công trước, để thể hiện lòng trung

thành của mình hẳn đã bắt toàn bộ những người có liên quan đến Chu công công.”

Triệu Mục từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy, trên đó viết: Ngô công công phụng mệnh thanh tra và tịch biên Tô gia.

“Đây là tin tức Ti giám sát truyền đến, có người báo cáo Tô gia có quan hệ với Chu công công, người của Đông Xưởng đang trên đường tới rồi!”

“Trên đời này quả nhiên không có bữa trưa nào là miễn phí.”

Đường Minh Viễn bất đắc dĩ thở dài, chỉ cần còn sống thì tránh không khỏi nhân quả vương vãi.

Tùy tiện đọc vài câu thơ lại khiến Triệu Mục xem trọng, sau này vì việc kinh doanh của Tô gia, cũng vì để bản thân có thể ăn nằm thoải mái lại dùng danh thiếp của Triệu Mục để lấy được tư cách buôn vải cống.

Vải cống do Ngự Dụng Ti nắm quản, cho nên cũng có quan hệ với Chu Đốc công Đông Xưởng.

Chu Đốc công chỉ dựa vào phương pháp làm đá liền nhận ra Đường Minh Viễn có tài, phân phó công công của Ti giám sát đưa cho hắn ta rất nhiều lợi ích.

Đông Xưởng hùng mạnh như vậy, chỉ với chút đồ dư thừa cũng đủ để Tô gia nhanh chóng trở thành thương nhân giàu có nhất Giang Ninh.

Chưa từng nghĩ phong vân triều đại lại thay đổi nhanh như vậy.

“Ai nói cổ nhân ngu ngốc, ta chỉ lộ ra một chút khác thường đã thu hút trước thì Hoàng tử sau thì Đốc công kéo đến đầu tư, tầm mắt nham hiểm không ai sánh bằng.”

Chương 819: Sửa đổi tận gốc.

“Một người như vậy lại thất bại trong cuộc chiến trong triều...”

Đường Minh Viễn nghĩ đến điều này thì không hề có dấu hiệu suy sụp, trong mắt lóe lên một ý chí chiến đấu mãnh liệt.

Đấu với người khác, cũng là một niềm vui vô tận!

“Điện hạ, ta có một thắc mắc, Bệ hạ sao lại đột nhiên băng hà?”

Trong mắt Đường Minh Viễn, Chính Thống Đế cũng được coi là một minh quân thánh chủ, khi ẩn náu đã có kế hoạch cải cách, sau khi đăng cơ có lẽ không dẫn lại được tính tình, thảo phạt dị tộc mở rộng biên cương.

Chiến thắng uy phong trở về, cường hành thanh lý điền mẫu, cải cách thuế chế.

Theo suy đoán ban đầu của Đường Minh Viễn, Chính Thống Đế vì Đại Khánh trăm năm yên bình, nhưng không ngờ lại đột ngột băng hà.

Thiên mệnh như vậy, còn có thể làm gì!

“Nguyên nhân cái chết thực sự của phụ hoàng ta cũng không rõ, mẫu hậu chỉ nói là bệnh đột ngột, mấy ngày trước khi băng hà quả thực cũng nói với trong cung là dưỡng bệnh.”

Triệu Mục nói: “Phụ hoàng coi Bình Tây Vương là cánh tay phải cũng đã phản rồi, xung quanh nhất định có kẻ phản bội khác, một chén rượu độc hay một mũi tên trong tay áo cũng có thể giết chết một người!”

“Điện hạ có thể nghĩ đến rượu độc, ám tiễn, tiên hoàng há lại không đề phòng.”

Đường Minh Viễn nói: “Ví dụ nếu hạ độc thì phải mua chuộc Ngự Thiện Phòng, cho nội thị thử độc nhiều lần, Ngự Y trị độc, người biết chuyện này nhiều thì chắc chắn sẽ bị lộ.”

“Âm mưu càng phức tạp thì càng dễ xảy ra sai sót, mà ngược lại một thích khách đơn giản thô bạo lại là khó đề phòng

nhất!”

Đường Minh Viễn tiếp tục nói: “Người giết vua nhất định phải là người mà Tiên hoàng tín nhiệm, luôn ở bên cạnh, thực lực cao cường, chỉ có đánh lén mới có thể thành công, nếu không sẽ giống như ta lấy súng mà chỉ vào Mã công công.”

Tiên thiên tông sung thiếp thân bên cạnh hộ vệ Chính Thống Đế, thích khách ngay cả coi hội ra tay cũng không có!

“Trong cung có hai vị Tiên thiên tông sư, Ngụy công công đồng ý với chế độ hành chính mới, nhiều lần đích thân ủng hộ.”

Triệu Mục trầm mặc nói: “Còn một vị khác là Hải công công tiềm tu trong cung đã lâu, rất ít lộ mặt, còn có Viên công công của Ti lễ giám thiếp thân theo sát, tu vi võ công cũng rất giỏi.”

Đường Minh Viễn gõ gõ trên mặt bàn, trầm ngâm một lát rồi nói: “Điện hạ quan sát tỉ mỉ ba người này, bao gồm người nhà, đệ tử của bọn họ, ai được lợi thì kẻ đó chính là người giết vua.”

Triệu Mục hỏi: “Sau đó thì làm thế nào?”

Đường Minh Viễn nói: “Công cáo thiên hạ chuyện giết vua, sau đó bắt tay với trung thần quốc triều, lôi đình xông lên, lập lại trật tự!”

“Liệu có vội vàng quá không?”

Triệu Mục do dự nói: “Huống chi văn võ bá quan đã thừa nhận tân quân, đi đâu để tìm trung thần quốc triều chứ?”

“Thái hậu, Bình Tây Vương giết vua giành quyền, căn cơ không ổn định.”

Đường Minh Viễn nói: “Bách quan trong triều chắc chắn không hài lòng với việc Thái hậu nhiếp chính, tôn thất cũng sẽ không ủng hộ việc một Hoàng tử mắc bệnh về trí óc kế vị, đồng thời việc bãi bỏ cải cách thuế khóa sẽ khiến cho dân chúng vô cùng phẫn nộ, có thể nói đây là cơ hội tốt nhất.”

“Đợi Thái hậu thanh tẩy triều đình, bách quan đều bị thay thế bởi người của bà ấy, dù muốn sửa đổi tận gốc cũng khó. Về phần trung thành với quốc triều... văn võ cả triều đình đều là

đại trung thần, ai thắng thì bọn họ sẽ trung thành với người đó!”

“Nói có lý lắm.”

Triệu Mục cẩn thận suy nghĩ, thật sự là có khả năng thành công, nhưng có lẽ nguy hiểm cũng càng lớn, nhưng nếu ngay cả canh bạc này cũng không dám đặt cược, vậy thì làm sao có cơ hội để mà thắng?

Vì hoàng vị, nên liều mạng một phen.

Hắn lập tức hạ quyết tâm, trịnh trọng nói: “Theo tiên sinh nói, chỉ còn lại một khó khăn, làm sao để dẫn binh vào cung?”

Đường Minh Viễn nói: “Bình Tây Vương nắm binh quyền kinh thành, rất khó để mang quân số lượng lớn vào kinh, chỉ có thành lập một đội quân cao thủ tinh nhuệ, tốc chiến tốc thắng.”

Triệu Mục nhìn về phía nội thị bên cạnh, hỏi: “Từ công công, cần bao nhiêu cao thủ mới có thể đột phá phòng ngự của Trực Điện Giám?”

“Hồi bẩm Điện hạ, bao nhiêu cao thủ cũng không đột phá được.”

Từ công công nói: “Ta không phải khoe khoang, kỳ thật trong Trực Điện Giám có vô số cao thủ, Chu Đốc công điều động một số nội thị, thành lập Đông Xưởng là có thể tung hoành ngang dọc càn quét giang hồ.”

Đường Minh Viễn nghi hoặc nói: “Tại sao Trực Điện Giám lại có thể thành lập và bồi dưỡng cao thủ? Xét về truyền thừa, tư chất, nội thị còn kém xa so với đệ tử tông môn.”

“Công pháp mà bọn ta tu luyện, gọi là Đàm Hoa Bảo Điện.”

Từ công công nói: “Mỗi chu kỳ luyện công, chân khí có thể tăng mười phần so với công pháp bình thường, tuy nhiên sẽ tiêu hao tuổi thọ, luyện nhiều sẽ già trước tuổi.”

Triệu Mục đã biết về Đàm Hoa Bảo Điện từ lâu, thờ dài nói: “Cho dù bây giờ tìm được người tu hành, ít nhất ba năm mươi năm mới có thể tu thành, đến lúc đó mẫu hậu đã ngồi vững vàng trong triều rồi.”

“Thành trì dù có kiên cố đến đâu, luôn bị phá vỡ từ bên trong!”

Đường Minh Viễn nói: “Chu Đốc công tự mình làm nên Trục Điện Giám, tất nhiên tiến hành chặt chẽ như thiết đồng, ám tử vô số. Chỉ cần tìm được Chu Đốc công liền thủ với hắn, Trục Điện Giám không công cũng tự bại, thậm chí còn có thể giúp đỡ Điện hạ!”

Triệu Mục nói: “Ta cũng đã từng nghĩ đến việc chiêu mộ Chu Đốc công, nhưng từ khi Tiên hoàng băng hà, hắn cũng biến mất, không biết đã có biết bao người tìm kiếm nhưng một chút dấu vết cũng không tìm được.”

“Với tính cách có thù tất báo của Chu Đốc công, nhất định vẫn đang ẩn nấp ở trong kinh thành, thậm chí còn mưu kế thích sát Bình Tây Vương, Thái hậu.”

Đường Minh Viễn hỏi: “Điện hạ ở kinh thành có cửa hiệu không?”

Chương 820: Sửa đổi tận gốc (2)

Triệu Mục nói: “Vẫn còn một số cửa hiệu nhỏ, bề ngoài thì không có quan hệ gì với Vương phủ, thoát khỏi cuộc lùng bắt của Đông Xưởng.”

Đường Minh Viễn lấy ra giấy bút viết một công thức: “Phương pháp này là chế tạo lớp đường áo số lượng lớn, giá thành thấp có thể trở thành công phẩm cho Ngự Dụng Ti, Chu Đốc công tự sẽ đến cửa bán phỏng.”

“Tiên sinh thật sự là không gì là không thể làm!”

Triệu Mục nhìn qua công thức, vậy mà lại dùng nước đường nâu ở đâu cũng có thể tìm được, từ đường đen biến thành lớp đường áo, giá trị tăng gấp mười lần.

“Từ công công, mau đưa công thức này cho Vương Nhị, gặp Công bộ Lưu Thị Lang để đưa vào Ngự Dụng Ti.”

“Chúc mừng Điện hạ.”

Từ công công cẩn thận cất công thức, cười nói: “Nếu như có sự giúp đỡ từ Đốc công, hoàng cung chỉ cần vài cú kích, đại nghiệp có thể thành!”

Đường Minh Viễn nói: “Chu Đốc công rút cuộc là mạnh đến mức nào?”

Từ công công nói: “Theo tin tức từ trong cung truyền ra thì ba vị Tiên Thiên Tông liên thủ cũng khó địch lại một mình Đốc công, chỉ có thể đi quanh mà đối phó.”

Đường Minh Viễn kinh ngạc nói: “Cường hành như vậy há chẳng phải là thiên hạ vô địch?”

Từ công công nói với niêm vinh quang: “Kể từ lúc Chu Đốc công đi ổn định giang hồ, Trận Trảm Kiếm Thần, người trong giang hồ nghe đến nội thị thì đều khiếp sợ, điều này thật sự làm cho những người không hoàn chỉnh như ta tăng thêm thể diện!”

“Từ công công, trong mắt ta, nội thị cũng không kém người khác bao nhiêu.”

Triệu Mục lạnh giọng nói: “Bình Tây Vương tạo phản, mẫu hậu tạo phản, duy chỉ có Chu Đốc công chiến đấu đến cùng. Trên sử sách đều là bêu danh nội thị, khuyên quân vương tránh xa hoạn quan, theo ta thấy đều là bất công, tạo phản phần lớn đều là văn quan võ tướng!”

Quyền lực của nội thị có nguồn gốc từ Hoàng đế, một câu nói là có thể thu hồi toàn bộ.

Cho dù xuất hiện nội thị thao túng thay đổi hoàng vị, cũng sẽ không thật sự thay đổi triều đại, sau khi chết hoàng quyền vẫn thuộc về Triệu gia.

Từ công công và các nội thị nghe được thì cảm kích rơi lệ, khấu đầu lạy tạ.

“Nguyện chết vì Điện hạ.”

Đường Minh Viễn nhướng mày, thân phận Triệu Mục mà nói ra được những lời như vậy, cũng đã có dấu hiệu tin sủng nội thị, liền vội chuyển chủ đề.

“Điện hạ đối với Thánh thượng bây giờ hiểu biết bao nhiêu?”

“Long Khánh Đế?”

Triệu Mục nói: “Mẫu thân của Thập tam đệ là cung nữ, phụ hoàng lâm hạnh sau khi say rượu, sau khi sinh không lâu thì chết. Thập tam đệ do ma ma trong cung nuôi dưỡng, từ nhỏ đã mắc bệnh não, sáu tuổi mới biết nói, bây giờ đã mười sáu tuổi vẫn chưa học được cách mặc y phục ăn cơm!”

“Thân thể thế này, làm người khác không vững tâm.”

Đường Minh Viễn hỏi: “Chuyện mắc bệnh não, thái y có thể chẩn đoán chữa trị không?”

“Thái y đã chẩn đoán chữa trị không biết bao nhiêu lần, nhưng bệnh não triệu chứng không giống bình thường, chỉ có thể thông qua ngôn ngữ hành vi phán đoán, không thể chẩn đoán chính xác được.”

Triệu Mục cau mày nói: “Tiên sinh chẳng lẽ nghi ngờ Thập tam đệ giả ngốc? Lúc đó hắn mới bao nhiêu tuổi chứ!”

“Ai có thể nói chắc chắn chứ?”

Đường Minh Viễn nói: “Ta là một người bình thường, nhưng đầu không lại một kẻ từ nhỏ đã học giả ngọc, một tên lừa gạt được Tiên hoàng, Thái hậu, văn võ bá quan!”

Triệu Mục cẩn thận nhớ lại tất cả những ký ức về Long Khánh Đế.

“Trước kia nghe nội thị thảo luận, Thập tam đệ thỉnh thoảng đến Khôn Ninh Cung, giống như chó con cầu xin mẫu hậu cho đồ ăn, bởi vì nào có vấn đề nên cách nói chuyện của hắn rất trẻ con, buồn cười, thường xuyên khiến mẫu hậu bật cười...”

Nói đến đây, Triệu Mục bỗng nhiên giật mình.

Đường Minh Viễn nhún vai, bất lực nói.

“Thú vị thú vị, độ khó lại tăng lên rồi!”

.....

Chính Thống sáu năm.

Tháng mười.

Long Khánh Đế chịu tang kết thúc, chính thức đăng cơ xưng đế.

Trong dân gian có tin đồn, tân đế đạt vị không đúng, khó tiếp tục kế vị.

Còn có một lời tiên tri tương ứng: Chu Đốc công thiên hạ vô địch, ai có được Đốc công thì có được thiên hạ!

.....

Hoàng cung.

Cổng phía đông.

Chu Dịch sáng sớm đã đến đây trực ban, trên người phủ một tầng sương trắng, không ngừng dậm chân cho đỡ lạnh, bộ dáng giống như một nội thị võ công thấp kém.

Đồng thời thi triển thuật tính tức, nghe ngóng cuộc trò chuyện của những nội thị gần đây.

Hầu hết đều đang nói về việc làm thế nào để lấy lòng tân Đế độc Ti nội thị, Trung công công, cũng chính là can nhĩ Tiểu Trung Tử của Chu Dịch, bây giờ đã ở dưới trướng của Thái hậu.

Một can nhi khác là Tiểu Hứa Tử, trở thành Đốc công Đông Xưởng thứ hai, quyền thế nghịch thiên.

Nội thị phàm là nghị luận đến hai người này, chắc chắn sẽ nhắc đến cha nuôi chung của hai người, Dịch công công biến mất không thấy tung tích.

“Có nghe được gì không, ở bên ngoài đều đồn...”

“Có được Đốc công là có được thiên hạ, thật là uy phong, ta mà nhận được đánh giá như vậy có chết cũng không tiếc nuôi!”

“Nhỏ giọng chút, ngươi thật sự muốn chết à?”

“...”

Chu Dịch đứng ở chân tường nghe đám nội thị bàn luận, có người ghen tị, ngưỡng mộ, cũng có người chửi bới, nguyên rủa.

Trong lòng đều ghi nhớ hết thảy, sau này sẽ tính toán.

“Nói huyền thuyên sau lưng, sẽ thật sự chết người đấy, khả khả...”

0

0

Hết giờ trực.

Chu Dịch trở về xá phòng, phát hiện có thêm hai thiếu niên.

Lớn thì mười hai mười ba tuổi, nhỏ mới tám chín tuổi, yếu ớt nằm trên giường rên rỉ.

Cổ công công của Tịnh thân phòng dặn dò hai người chú ý ăn uống, đề phòng vết thương lở loét, rồi rời đi dưới ngàn ơn vạn kích của hai thiếu niên, trước khi ra ngoài còn khẽ gật đầu với Chu Dịch.

“Đa tạ Cổ công công.”

Chu Dịch thành thực nhét một tờ ngân phiếu, mệnh giá không lớn không nhỏ, năm mươi lượng.

Mệnh giá lớn thì không phù hợp với thân phận của ‘Tiểu Sơn Tử’, mệnh giá nhỏ thì khó lấy ra, sau này muốn nhờ người ta giúp cũng khó.

Chương 821: Ném đá hỏi đường.

Cổ công công hài lòng nói: “Tiểu Sơn Tử sớm hiểu chuyện như vậy thì cũng không phải đi gác cửa.”

“Công công dạy phải.”

Chu Dịch khom người tiễn Cổ công công, trở về đến phòng, trên mặt lộ ra nụ cười hiền hậu.

“Ta là Tiểu Sơn Tử, hai vị bằng hữu là từ đâu đến thế?”

Cậu thiếu niên ít tuổi thì co rúm lại không dám nói, lớn hơn chút thì chịu đựng lại con đầu trả lời: “Sơn công công, tôi tên là Tiền An, người huyện Vạn Niên.”

“Ở trong cung không được phép xưng tôi, phải tự gọi mình là ta.”

Chu Dịch nói: “Nếu gặp phải công công nhỏ nhen nghe thấy người xưng tôi, trong lòng liền không vui, nhất định sẽ gây phiền toái.”

Tiền An vẻ mặt cảm kích: “Đa tạ Sơn công công chỉ điểm.”

“Đề đốc Ti Thiết Giám họ Tiền, không thể gọi người là Tiểu Tiền Tử được, vậy thì gọi người là Tiểu An Tử đi.”

Chu Dịch nói hai ba câu kéo gần quan hệ, đi đến bên cạnh giường của Tiểu An Tử, hỏi: “Huyện Vạn Niên gần Cù Giang, phần lớn khu vực đó đều trồng lúa nước thượng cấp, sao lại bán thân vào trong cung?”

“Tôi...ta vốn dĩ có năm mẫu ruộng, gần với ruộng của Vương lão gia, chưa từng nghĩ nhà ông ta năm này qua năm khác di chuyển bờ ruộng, năm mẫu biến thành bốn mẫu, rồi lại thành ba mẫu.”

Tiểu An Tử cay đắng nói: “Cha ta và Vương lão gia tranh chấp vài câu, mà bị đánh rất nặng, ta tức giận nên nha môn cáo trạng, cầu quan tuyên nhà chúng tôi gây sự khiêu khích!”

Kết quả là bị đánh, bồi thường bạc.

Cha của Tiểu An Tử bị trọng thương chữa không được, một mạng người ô hô, cáo trạng trước sau, bồi thường, đến mức

táng gia bại sản, năm mẫu ruộng đều phải đưa cho Vương lão gia để trả nợ.

Huyện lệnh phá nhà, cũng chỉ như thế này mà thôi.

Tiểu An Tử vì báo thù cho cha, đã cắt đứt nguồn cơn phiền não, bán mình vò cung làm người hầu.

“Cầu quan!”

Chu Dịch cùng chung kẻ địch nói: “Nhà ta cũng bị cầu quan hủy hoại, không thể làm gì khác đành phải vào cung, may mà ông trời có mắt, tên cầu quan kia đã bị xử tử!”

Tự mình mắng mình mấy câu, lại truyền cho Tiểu An Tử vài bí quyết để lẫn lộn trong cung, quan hệ của hai người rất nhanh đã kéo lại gần, bắt đầu xưng huynh gọi đệ.

Tiểu An Tử cảm kích nói: “Ta may mà gặp được Sơn đại ca, nếu không phạm phải cấm kỵ, chết thế nào cũng không biết.”

“Khà khà khà!”

Chu Dịch cười vài tiếng quái dị, trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng.

Trên thế giới này làm gì có may mắn, trùng hợp, tất cả đều là lòng người sắp xếp. Chu Dịch cần một tiểu tốt dò đường, tiện nhờ Cố công công đưa hai nội thị đến.

Dịch công công sở trường nắm xương, nhân cơ hội tịnh thân, xác minh căn cốt nội thị.

Tiểu An Tử có thiên phú võ đạo, lại thêm Chu Dịch chỉ điểm, chuyện tu hành Đàm Hoa Bảo Điển mất nửa công sức nhưng sẽ đạt hiệu quả gấp đôi, chắc chắn có thể thể hiện tài năng trong cung.

Sau khi trong cung kịch biến, là thời cơ Ti nội thị dùng người.

Lý lịch Tiểu An Tử trong sạch, thiên phú thượng cấp, nhất định sẽ được trọng dụng, cũng giảm bớt ảnh hưởng của Dịch công công ở Ti nội thị.

Chu Dịch nhìn về hướng Trực Điện Giám, nơi Tổng đề đốc Trung công công đang ngồi.

“Tiểu Trung Tử, ngươi có dám nhận can nhi đưa tới tận cửa này không?”

Dám nhận, chứng tỏ Tiểu Trung Tử ngươi quả thực có thực lực nắm quyền, cũng chứng tỏ trước khi cung biến đã phản bội Chu Dịch, âm thầm thông báo cho đám người Thái hậu.

Nếu không dám nhận, thì cũng chỉ là một con rối mà thôi.

Chu Dịch càng nghiêng về về sau nhiều hơn, dù sau Bình Tây Vương không tạo phản, Thái hậu chết là chắc chắn.

“Vô luận là Tiểu Trung Tử hay là Tiểu Hứa Tử, đều không có bản lĩnh giết vua, không công lao mà ngồi vị trí cao, khả năng lớn là cạm bẫy dụ ta báo thù.”

Một đêm yên lặng.

Ngày hôm sau.

Chu Dịch với Tiểu An Tử đồng hành đi đến Đông Trục Phòng ăn cơm.

Nội thị nhỏ tuổi còn lại gọi là Tiểu Ngũ Tử, tính tình dè dặt, im lặng đi theo hai người giống như tiểu tùy tùng.

Lúc Tiểu Ngũ Tử nói chuyện với người khác, bộ dáng luôn run rẩy sợ sệt.

Người bình thường sẽ chỉ cho rằng Tiểu Ngũ Tử là người gan nhỏ nhút nhát, nhưng không thể qua được con mắt của Chu Dịch.

Bề ngoài thì trông giống như vậy, nhưng có những thói quen cho dù cẩn thận che giấu đến mấy cũng khó che giấu, giống như trước khi ăn sẽ chỉnh thân áo, ăn rau trước ăn thịt sau, nhai không phát ra tiếng...

Có rất nhiều dấu hiệu khác nhau cho thấy Tiểu Ngũ Tử không xuất thân từ một gia đình nghèo khổ như hắn nói.

Chu Dịch không quan tâm đến Tiểu Ngũ Tử, trong cung ai mà chẳng có bí mật, cũng không ép hắn làm đá dò đường, có Tiểu An Tử là đủ rồi.

.....

Chớp mắt đã đến cuối tháng chạp.

Vào buổi trưa.

Chu Dịch đang trực ở cửa cung, nghe được tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Văn võ bá quan hạ triều, vội vã rời khỏi cung, đa số đều sắc mặt u ám, có người còn tức giận mắng chửi vài tiếng, hiển nhiên là đối với buổi triều sớm này không mấy hài lòng.

“Vị ở phương bắc kia chưa từng thiếu quân, triều đình còn không ngừng cấp tiền cho hắn!”

“Hạn thì hạn chết, lụt thì lụt chết, ai bảo ngươi không phải là Vương gia?”

“Bản quan là trung thần quốc triều, không muốn làm Vương dị tính!”

“Cẩn thận lời nói, cẩn thận.”

Bách quan ngươi một câu ta một câu, thảo luận cùng nhau dâng thư, thỉnh Thái hậu rút lại quyết định phân bổ quân hưởng* cho đại quân Bắc Cương.

*军饷[jūnxiǎng]: quân hưởng; lương bổng và lương thực của quân đội

Sau khi Tiên đế băng hà, Trấn Bắc Vương làm việc ngày càng trắng trợn không kiêng nể gì cả.

Đầu tiên mượn cơ tuyên phủ Phủ Quân biên thủ quân hưởng, không qua Tam Ti liền chặt đầu, sau đó tách nha môn Đôn Xưởng, Trấn Phủ Ti, tự chấp pháp giám sát quan lại địa phương.

Với cách quản lý này, Bắc Cương có thể gọi như quốc trong quốc, dù vậy triều đình vẫn phải phát quân hưởng!

Chương 822: Ném đá hởi đường (2)

Chu Dịch đứng ở ngoài cửa cung, ghi nhớ lại tất cả những lời bách quan nói, những người bất mãn với triều đình là đồng minh, ủng hộ Thái hậu phải diệt trừ, những kẻ dao động thì có thể thu phục.

Hết giờ trực liền trở về xá phòng.

Tiểu An Tử và Tiểu Ngũ Tử đã trở về rồi, đang ôn lại những chữ đã học được trong ngày.

Chu Dịch liếc nhìn Tiểu Ngũ Tử, rõ ràng là đã biết chữ, còn giả vờ chăm chỉ học tập, tính cách thế này sau này có thể thành đại sự.

Tiểu An Tử thấy Chu Dịch ý cười đầy mặt thì nhin không được hỏi: “Sơn đại ca có chuyện gì vui sao?”

“Cũng coi là như vậy.”

Chu Dịch giả vờ muốn nói, nhưng lại do dự một chút: “Nói cho An huynh đệ cũng không sao, sáng nay lúc ta trực ban, nghe thấy Lễ Bộ Kỳ Thị Lang mắng mẹ Bình Hi Vương!”

Tiểu An Tử vẻ mặt nghi hoặc: “Vậy sao lại vui mừng?”

“Bình Tây Vương là hồng nhân bên cạnh Thái hậu, mới tấn thăng Binh bộ Thượng thư, quyền thế nghịch thiên, trong cung ai mà không muốn nịnh nọt chứ!”

Chu Dịch nói: “Ta tìm cơ hội nói chuyện này cho Trung Đề đốc, nhất định sẽ được trọng thưởng, sau này sẽ không phải đi gác cổng nữa!”

Muốn thành đại sự, trước bán đồng minh.

Quốc triều sẽ ghi nhớ công trạng của Kỳ Thị Lang, sau này tiến hành cải cách tận gốc, nhất định sẽ minh oan phong tước cho hắn!

“Hóa ra là như vậy.”

Tiểu An Tử ánh mắt lóe lên, không ngừng lên tiếng chúc mừng: “Chúc mừng Sơn công công, ta sớm đã cảm thấy ngài

tiền đồ vô lượng, sau này nhất định có thể làm Đề đốc một giám!”

Chu Dịch vỗ vai Tiểu An Tử, cười nói.

“Đợi khi nào ta phát đạt, nhất định sẽ chiếu cố An huynh đệ, cầu quan ở huyện Vạn Niên kia sẽ tịch biên lưu đầy, toàn bộ đất đai của Vương lão gia sẽ cướp trở về.”

“Bái tạ Sơn công công.”

Tiểu An Tử cong eo vênh mông, học hết các chiêu trò mà Chu Dịch dạy.

“Khà khà khà...”

Chu Dịch cười đắc ý, cởi quần áo nằm trên giường đi ngủ.

Ngày hôm sau.

Sau khi thức dậy, Chu Dịch thấy giường Tiểu An Tử trống rỗng, đành định hỏi Tiểu Ngũ Tử.

Râm!

Cửa phòng mở ra, trên mặt Tiểu An Tử hưng phấn, tinh thần kích động.

Chu Dịch hỏi: “An huynh đệ sáng sớm đã đi đâu thế? Trong cung có nhiều điều cấm kỵ, không được đi lung tung!”

“Tiểu Sơn Tử yên tâm, ta sẽ không quên lời người dạy đâu.”

Tiểu An Tử ưỡn ngực, có chút trịch thượng nói: “Ta đến Trực Điện Giám, thỉnh an Trung Đề đốc, thuận tiện nói về chuyện của Kỳ Thị Lạng.”

Chu Dịch không thể tin được nói: “Người, người sao lại có thể...”

Tiểu An Tử tiếp tục nói: “Trung công công rất vui, điều ta đến Tì Lễ Giám, phục vụ giấy bút cho Bệ hạ.”

Chu Dịch nghe vậy thì ngã xuống giường giống như quả bóng xì hơi.

Tiểu An Tử vỗ vỗ vai Chu Dịch: “Tiểu Sơn Tử, với giao tình hai ta, ai nói cũng đều như nhau, người cũng đừng quá để ý.”

Chu Dịch cố rặn ra một nụ cười, cong eo vênh mông thi lễ.

“An công công dạy phải!”

Tiểu An Tử trước cung kính sau ngạo mạn, đây là điều nằm trong dự liệu của Chu Dịch.

Tiểu hài tử sống trong bùn lầy ngoài cung, tiểu thái giám trung cung đã minh tranh ám đấu, những người thích nghi chậm, sẽ bị ăn đến cái xương cũng không thừa.

Huống chi sau khi trải qua chuyện gia đình tan nát, lại bất chấp cắt đứt gốc rễ, Tiểu An Tử vốn dĩ đã không phải là người bình thường.

Bắt được một tia cơ hội, thì sẽ cố gắng hết sức để leo lên!

“Đáng tiếc mí mắt quá nông.”

Chu Dịch ánh mắt lạnh lùng quan sát, nhìn Tiểu An Tử vô vai Tiểu Ngũ Tử, bắt chước người khác thu nhận tiểu đệ, bắt đầu nghĩ cách làm thế nào để trừng trị Tiểu Trung Tử.

Đã có gan ở trong cung thu nhận can nhi, Tiểu Trung Tử khả năng sớm đã phản bội.

Cũng có khả năng bị oan, nhưng Chu Dịch cũng lười đi phân rõ, cả gan không dám vì bốn Đốc công liều chết cũng đã phạm vào đại kị.

“Tên này bình thường hại không ít người, kẻ thù vô số.”

Chu Dịch suy nghĩ một lát, trong đầu đã định ra được kế hoạch.

Địch thủ của Tiểu Trung Tử không chỉ có Thái hậu, Bình Tây Vương, giờ đây sức mạnh đã tăng nhanh, chỉ cần một chút khiêu khích cũng khiến bọn chúng cắn xé lẫn nhau.

Một bên là nô gia lúc nào cũng có thể thay thế, một bên là trung thần tâm can ổn định triều đình.

Thái hậu sẽ lựa chọn thế nào, nghĩ liền có thể biết!

“Trả thù như vậy quá là không vui...”

Trong mắt Chu Dịch lóe lên hung ác, đường đường là Đốc công Đông Xưởng, muốn giết ai thì giết, muốn định tội danh gì thì định tội danh đó, chưa từng thấy khó chịu.

Trầm mặc tĩnh tâm niệm quyết, kiềm nén sát ý trong lòng, Chu Dịch ngẩng đầu nhìn về hướng Cần Chính Điện.

“Nhưng cũng không hẳn là chuyện xấu, ta từ trên cao đáp xuống, vừa hay nhìn rõ được ai là thật sự trung thành!”

Ngày hôm sau.

Sáng sớm rời giường đến nhà ăn, Chu Dịch theo theo quen đi ở phía trước.

“Khụ khụ!”

Tiêu An Tử khẽ ho: “Tiểu Sơn Tử, ngươi cũng đã ở trong cung lâu rồi, có chút quy tắc không cần ta phải nhắc nhở nhỉ?”

“An công công mời đi trước.”

Chu Dịch bưng tỉnh, thuận theo tình thế mà vén rèm cửa, trong lời nói có chút nịnh nọt: “Ta đi trước dẫn đường cho ngài, chỉ mong ở trước mặt Trung Đề đốc nói giúp ta vài lời, ta không muốn lại canh ở cửa cung nữa.”

“Nói hay nói hay.”

Tiểu An Tử vẻ mặt hưng phấn, tận hưởng khoái cảm mà quyền lực mang lại.

Chu Dịch với Tiểu Ngũ Tử đi ở phía sau, rất tự giác trở thành tùy tùng, một lão quái che giấu thân phận, một thiếu niên xuất thân bất phàm, không hề lộ ra bất mãn.

Phía trước có người đứng chặn đao chặn kiếm, ước cũng chẳng được!

Bất quá trong vòng ba năm ngày, trong cung không ai không biết Tiểu An Tử gia nhập dưới trướng Trung Đề đốc, thờ thành can nhĩ thứ hai mươi tám.

Hồng nhân bên người của Đề đốc Trục Điện Giám, thái giám Tì Lễ Giám phụ trách giấy bút, đại quan tam phẩm địa phương gặp cũng kính cẩn gọi một tiếng ‘An công công’, ngoan ngoãn dâng vàng bạc hiệu kính.

Chương 823: Đường này thật ngọt.

Mới chỉ có mấy tháng trước, huyện lệnh cửu phẩm đã làm cho An công công cùng đường bí lối.

Thế giới biến hóa, không có gì nhiều hơn vậy!

Mà ở triều đại nào cũng đều có loại thái giám một nhát bay lên tận trời thế này, đây cũng là chỗ mê hoặc của Ti nội thị.

Địa vị của An công công tăng lên, đẳng cấp ngay lập tức bất đồng.

Không cùng Chu Dịch và Tiểu Ngũ Tử đến nhà ăn nữa, mà có một đám ninh nọt vây quanh, đây gọi là hồ không đồng hành với chó, mỗi người đều có một vòng tròn riêng của mình.

Về những lời tốt đẹp đã đáp ứng với Chu Dịch tự nhiên cũng sẽ quên đi.

.....

Chính Thống sáu năm, ngày cuối cùng.

Đêm giao thừa.

Trong cung tràn ngập lồng đèn đỏ, đỏ rực, sáng trưng giống như lễ hội.

An công công đổi sang bộ quan phục mới đỏ thẫm, mang theo lễ vật đã chuẩn bị sẵn đi Trực Điện Giám chúc tết cha nuôi.

Bên ngoài sớm đã có mấy chó săn đợi sẵn, thấy An công công đi ra liền khom người chúc năm mới, miệng chúc những câu cát tường không mất tiền, trước hô sau ôm đi về hướng Trực Điện Giám.

Trong phòng yên lặng hồi lâu.

Tiểu Ngũ Tử là người đầu tiên nhin không được, đóng quyển sách nhận biết chữ lại, thấp giọng nói: “Sơn đại ca, uy phong này căn bản là của ngươi, chẳng lẽ ngươi không oán hận sao?”

Chu Dịch đang ngồi trên giường luyện công, liếc nhìn Tiểu Ngũ Tử.

Dù sao hắn cũng chỉ là một đứa trẻ tám chín tuổi, dù có giả vờ thành thực đến đâu thì đối với quyền lực, náo nhiệt cũng sẽ động tâm.

“Mỗi người đều có số mệnh của mình, cưỡng cầu không được!”

Lời Chu Dịch nói giọt nước cũng không lọt, mặc dù võ công cường đại, có thể dễ dàng bóp chết An công công, Tiểu Ngũ Tử, nhưng hắn cũng sẽ không nói ra những điều cấm kỵ.

Hơn mười năm sống trong cung, gặp không ít kẻ đâm sau lưng, lúc nào cũng phải cẩn trọng đề phòng.

Tiểu Ngũ Tử nói: “Chỉ là nhìn không quen cái bộ dáng tăng bốc đàn áp người khác.”

“Ở trong cung là như vậy, ai nổi tiếng thì khen ngợi người đó.”

Chu Dịch cười mấy tiếng, nhớ lại: “Ta nghe lão nhân trong cung kể, năm đó lúc Chu Đốc công còn chưa phát tích, thích đập đầu quỳ lạy người khác, lại có sở trường trượt quỳ, mới làm công công vui vẻ.”

Tiểu Ngũ Tử lộ ra vẻ kỳ lạ, trầm mặc rất lâu mới hiểu được.

“Đa tạ Sơn đại ca chỉ điểm!”

“Không cần khách khí.”

Chu Dịch chỉ nói một nửa, hắn hành sự nâng cao nhưng không đập thấp.

Năm đó quyền thế của hắn đạt đến đỉnh cao, gặp tiểu thái giám mới vào cung, Chu Dịch cũng sẽ dành cho hắn những câu khích lệ. Ngay cả khi phụng mệnh vây giết Chu công công, vẫn thân thiết gọi cha nuôi, cũng không hề cảm thấy thờ ơ hay xa cách.

Đề đốc mười ba giám Ti nội thị, không chỉ dựa vào vũ lực!

Có lẽ là năm mới, Tiểu Ngũ Tử nói nhiều hơn lúc bình thường, ngó ra bên ngoài cửa, nói: “Ta luôn cảm thấy, An công công đắc ý sẽ không được bao lâu.”

Chu Dịch nhướng mày: “Là sao?”

Tiểu Ngũ Tử nói: “An công công nếu thật sự được sủng, vậy sao vẫn còn ở cùng chúng ta?”

“Người có thể nhìn ra điều này, cũng đã hơn đại đa số người rồi.”

Chu Dịch khẽ gật đầu, không muốn tiếp tục nói về An công công, cũng chỉ là một hòn đá dò đường nhỏ nhoi không đáng để tâm.

Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, từng quả pháo hoa bay lên trên bầu trời, thấp sáng bầu trời đêm hoàng cung. Vào thời điểm này những năm trước, Chu Dịch ngồi ở đại đường Trực Điện Giám, hai bên tả hữu mười tám can nhĩ đồng thanh chúc mừng.

“Chỉ một năm ngắn ngủi, vật còn người mất.”

Chu Dịch đột nhiên hiểu ra, tại sao Lão Lộc có thể tận hưởng cô độc, sống ở trong lãnh cung mấy chục năm.

Náo nhiệt chỉ là nhất thời, cô độc mới là thường thế.

“Mùng ba Tết ta sẽ đốt vài con dao giấy, cúng cháo hải sản, bánh cảo, tránh cho lão ở dưới đó không ăn không tiêu được. Người vô căn như ta, phần mộ tổ tiên đều chưa từng đến, nhưng vẫn còn nhớ thấp cho lão nén hương...”

Chu Dịch xuất thần, trong miệng lâm bảm một mình.

Hu!

Trong phòng có cơn gió lạnh thổi ra, âm lãnh thấu xương.

Tiểu Ngũ Tử rùng mình, thở dài: “Mùa đông năm nay lạnh khác thường, nghe nói phương bắc tuyết đã rơi nửa tháng, đông chết không biết bao nhiêu người.”

“May thay Trần Bắc Vương trấn thủ Bắc Cương, nếu không di tộc đã xuống phía nam cướp bóc...”

Chu Dịch nói những lời không thực lòng, tâm tư thì đã bay đến nơi khác, đối với lai lịch cơn gió lạnh mà hắn ba lần cảm nhận được đại khái cũng đã có chút suy đoán.

Trong mắt hiện lên một tia hung ác, có chuyện còn quan trọng hơn hoàng đế!

Đông đông đông.

Tiếng gõ cửa cắt đứt suy nghĩ của Chu Dịch, Tiểu Định Tử của Ngự Dụng Giám đẩy cửa tiến vào, đặt hai phong bao màu đỏ xuống.

“Đây là đường áo mà Thái hậu thưởng, mỗi người một cân.”

“Bái tạ Thái hậu!”

Chu Dịch và Tiểu Ngũ Tử hướng về phía Khôn Ninh Cung ba dập chín lạy, đứng dậy khom người với Tiểu Định Tử, vẽ một vòng tròn trên danh sách, biểu thị đã nhận được đường áo.

Tiểu Định Tử đang muốn rời đi, Chu Dịch đã túm lấy tay áo hắn, nhét vào trong đó tờ ngân phiếu mười lượng.

“Định công công, Thái hậu ban thưởng trân quý như vậy, ta là ăn hay là dâng lên?”

Tiểu Định Tử thành thực cắt tờ ngân phiếu đi, thấp giọng nói: “Từ nay về sau loại đường áo này không còn là vật hiếm nữa, Thái hậu đã ban thưởng thì cứ ném thử đi.”

Chu Dịch lại nhét thêm một tờ nữa: “Làm phiền Định công công giúp tôi giải thích chút nghi vấn được không?”

Tiểu Định Tử giải thích: “Mấy ngày trước, có một cửa hiệu pử phương nam, tìm được cách làm đường với chi phí rẻ, giá cả thấp hơn nhiều so với thị trường, đã giành được tư cách buôn đồ cống nạp.”

“Đường...thấp hơn nhiều so với giá thị trường...”

Trong mắt Chu Dịch lóe lên niềm vui, trở về phòng mở hồng bao ra, trong đó là đường áo trắng như tuyết.

Ngón tay chấm vào đường, đầu lưỡi liếm liếm.

“Đường này thật ngọt!”

0

0

Chương 824: Lão Lộc hiện thân.

Nửa đêm.

An công công say rượu đi vào, thấy Chu Dịch và Tiểu Ngũ Tử còn chưa đi ngủ.

“Ta uống với cha nuôi thêm vài ly rượu, chậm trễ thời gian, hai người không cần phải đợi ta về đâu.”

Chu Dịch khom người tiến lên đỡ, cười nói: “An công công ngài không ở đây, hai người chúng tôi sao dám ngủ chứ.”

Tiểu Ngũ Tử thì đưa khăn nóng lau tay, lại bung trà giải rượu.

An công công kinh ngạc nói: “Khúc gỗ nhà người bây giờ cũng đã hiểu chuyện rồi?”

Tiểu Ngũ Tử khom người nói: “Là Sơn đại ca đã cho ta lời khuyên hữu ích.”

“Không tệ.”

An công công uống một ngụm trà súc miệng, không biết là cố ý hay không cẩn thận mà nôn lên người Tiểu Ngũ Tử, rồi say khướt nằm trên giường.

Tiểu Ngũ Tử lau mặt, cung cung kính kính giúp An công công đắp chăn.

Rất nhanh.

Trong phòng vang lên tiếng khò khè nhè nhẹ.

Giờ sửu.

Chu Dịch tỉnh dậy, dùng đầu ngón tay ấn nhẹ vào huyệt của An công công và Tiểu Ngũ Tử, khiến hai người chìm vào giấc ngủ.

Sau đó thân ảnh như ma quỷ biết mất trong màn đêm.

Một lúc sau.

Tiểu Ngũ Tử từ từ mở mắt, chỉ cảm thấy thân thể từ cổ trở xuống đã mất kiểm soát, trở nên tê liệt, chỉ còn phần đầu trở lên là cử động được.

“Lão tổ, có chuyện gì vậy?”

“Đừng lo lắng.”

Ngọc bội đeo trên ngực hần liên tục phát ra hắc quang ầm ầm, một giọng nói già nua trực tiếp xuất hiện trong đầu Tiểu Ngũ Tử: “Gia hỏa đó đã để lại chân khí ở huyết phong trì, nếu ta giải nhất định hần sẽ phát hiện dị thường.”

Tiểu Ngũ Tử thở phào nhẹ nhõm, lại hỏi: “Lão tổ, Sơn công công năng lực thế nào?”

“Rất đáng sợ!”

Giọng nói già nua đáp: “Mặc dù lúc Đại Thương ta chưa diệt vong, cũng được liệt vào hàng tuyệt đỉnh, sau này người để phi tử trong hậu cung hoài thai, có thể lôi kéo người này cùng mưu đại sự.”

Tiểu Ngũ Tử khẽ gật đầu, bắt đầu cùng với Lão Tổ thảo luận chi tiết về mệnh chết thay đào*.

李代桃僵: Lý đại đào cương là kế thứ 11 trong 36 kế. Mệnh chết thay đào, đưa người khác ra thế thân gánh vác tai họa cho mình. Thời Tam Quốc, Tào Tháo đi đánh trận xa nhà mang theo số lượng lớn quân sĩ. Quân lương dần cạn kiệt, lòng quân dao động, hỗn loạn. Tào Tháo bèn dùng kế mượn cái đầu của quan thủ kho lương với lý do tham ô quân nhu nhằm yên lòng quân. Nhưng thực chất đó là kế hình nhân thế mạng.

“Trước tiên thâm nhập vào hậu cung, tốt nhất là Khôn Ninh Cung...”

“Lúc Hoàng đế và Hoàng hậu hành sự, lão phu thi triển thuật mị hồn, người sẽ thay Hoàng đế hành sự...”

“Long Khánh Đế là tên ngốc, cũng không có tông sư hộ vệ, đây là cơ hội để chúng ta phục quốc Đại Thương.”

....

Cùng lúc này.

Chu Dịch dựa vào đêm tối bay vào trong cung, đến bên bức tường trong cung thì lộn qua.

Nội thị trực ban đang ngủ gật thì chợt thấy một cơn gió mát thổi qua, mở mắt ra thì thấy xung quanh không có ai, lại lẩm

bầm tiếp tục ngủ.

Ra khỏi cổng cung.

Chu Dịch một đường bay đến nam thành, tùy tiện chọn một cửa hiệu.

Chưởng quầy đang ôm vợ ngủ, thì đột nhiên bị một con dao kề vào cổ, ông ta sợ hãi đến mức hai mắt trợn trắng, sắp ngất.

“Nếu người dám giả vờ ngất, thì đừng nghĩ tỉnh lại.”

Chu Dịch hỏi: “Nam thành có cửa hiệu nào có bí phương làm đường áo?”

Chưởng quầy cảm nhận được sát khí, cũng không dám giấu diếm, biết cái gì thì trả lời cái đó: “Cửa hiệu Vương Thị, phố Liễu Điều, giáp số 7.”

Chu Dịch khẽ gật đầu, đang muốn xoay người rời đi.

Chưởng quầy đột nhiên nói: “Đại hiệp, tôi ra giá cao mua bí phương.”

“Hả?”

Chu Dịch liếc nhìn tên này, chợt hiểu lời Tiên hoàng nói, tại sao thương nhân trong thiên hạ đều có thể giết, những người này vì kiếm tiền chết cũng đều không sợ.”

Hắn không trả lời chưởng quầy, chưởng quầy căn bản không đủ tư cách làm ăn với bản Đốc công.

Không đến một lát.

Chu Dịch đã đến được cửa hiệu Vương Thị, đi dạo vài vòng quanh đình viện, xác định không có cạm bẫy ẩn giấu, sau đó đi tới thư phòng nơi hậu viện, chỗ duy nhất còn sáng đèn.

Đẩy cửa tiến vào, thấy một chàng trai trẻ đang đọc sách.

Chàng trai nghe thấy tiếng động thì ngẩng đầu, nhìn lấy lão giả đầu tóc bạc trắng, so sánh với bức họa đã xem trước đó, liền vội vàng khom người hành lễ.”

“Đường Minh Viễn Giang Ninh, bái kiến Đốc công.”

“Không cần đa lễ.”

Chu Dịch xua tay, giọng nói phát ra như cú đấm: “Ta và Đường tiểu hữu tri kỷ đã lâu, hôm nay được gặp, quả nhiên phong độ phi phàm.”

“Độc công quá khen.”

Đường Minh Viễn mời Chu Dịch ngồi, nói: “Kể từ khi đường áo được giao vào trong cung, ta ngày đêm chờ tin, không ngờ Độc công sẽ đích thân tới đây.”

“Đại sự như vậy, ta không đích thân đến sẽ không yên tâm.”

Phía dưới Chu Dịch có một mật thám, không có xuất hiện cùng với Ti nội thị, Đông Xưởng, từ trước đến nay đều là một đường liên lạc, theo lý mà nói thì không có khả năng phản bội.

Tuy nhiên trên đời này không có bức tường nào là không lọt gió, tiền nuôi mật thám là từ Đông Xưởng, Tiểu Trung Tử kiểm tra sổ sách nhất định sẽ phát hiện ra manh mối.

Đường Minh Viễn, cũng chính là đại Hoàng tử, đối với việc báo thù của Chu Dịch là cực kỳ quan trọng!

Vì vậy Chu Dịch thà tự mình tới cũng không dùng mật thám.

Đường Minh Viễn cũng không dè dặt mà nói thẳng: “Ngụy đến đẳng cơ ngăn ngủi, căn cơ không ổn định, thích hợp dùng thế lôi đình, sửa đổi tận gốc.”

“Ta cũng có ý nghĩ này.”

Chu Dịch hai mắt rung rung, giơ tay chỉ về hướng Hoàng lăng ở phía tây: “Tiên đế đối với ta ân trọng như núi, cho dù thịt nát xương tan, cũng sẽ giết chết yêu hủ, báo thù cho Tiên hoàng!”

Đường Minh Viễn không phân biệt được Chu Dịch là chân tình hay là giả ý, khả năng lớn là vế sau, kỹ năng diễn xuất này có thể đạt giải rồi!

Đề nén sự buồn nôn lại, lên tiếng vuốt mông ngựa: “Điện hạ nói, Độc công là trung thần nhất trong thiên hạ, quả nhiên không sai.”

Chương 825: Lão Lộc hiện thân (2)

“Khả năng vượt mộng ngựa của ngươi, so với can nhi của ta thì còn cách xa lắm.”

Chu Dịch nói: “Điện hạ tìm ta ra mặt, nhất định là muốn làm tan rã Ti nội thị, sợ rằng thời gian quá ngắn không phá nổi cửa cung, Bình Tây Vương sẽ dẫn quân bình phản.”

“Độc công anh minh”

Đường Minh Viễn nói: “Điện hạ thu phục tất cả bang phái trong kinh thành, hơn bốn ngàn thanh niên cường tráng, trong đó có hàng trăm người tinh thông võ đạo.”

“Chỉ cần Ti nội thị không ngăn cản, có thể đột phá hoàng cung!”

Chu Nghị vẻ mặt kỳ quái, nói: “Ta còn đang nghĩ, quân dưới trướng Điện hạ đang giấu ở đâu, mà lại trốn thoát khỏi sự truy lùng, hóa ra lại là những con chuột sống trong hố bùn.”

Đường Minh Viễn nói: “Nếu đại sự thành, làm phiền Độc công giúp đỡ xử lý sạch sẽ, để tránh sau này có người học theo.”

“Đó là đương nhiên.”

Chu Dịch trầm ngâm một lát, khẽ lắc đầu: “Dựa vào một mình ta, khó mà không chế được cả Ti nội thị, vẫn cần Điện hạ lôi kéo một vị công công khác.”

Đường Minh Viễn hỏi: “Ai?”

Chu Dịch nói: “Đề đốc Ti lễ giám trước kia, Viên công công.”

Đường Minh Viễn nghi hoặc nói: “Viên công công có thể có quyền lực như vậy sao?”

“Người giỏi đánh nhau thì không có thành tích gì lớn, thiên hạ này ai cũng đánh giá thấp Tiểu Viên Tử.”

Chu Dịch nói: “Cho dù ta là Đề đốc của mười ba giám Ti nội thị, lời nói thật sự có tác dụng cũng chỉ gói gọn trong bảy giám, những giám còn lại đều tôn trọng Ti lễ giám.”

“Nếu không phải Tiểu Viên Tử thủ đoạn cao minh, Tiên hoàng sao có thể tin nhiệm hần?”

“Hóa ra là như vậy.”

Đường Minh Viễn giải thích nói: “Điện hạ đã từng lôi kéo Viên công công, nhưng hần là người hầu thiếp thân bên cạnh Bệ hạ, nằm trong diện nghi ngờ giết vua.”

Chu Dịch chậm rãi nói: “Ta với Tiểu Viên Tử là những người mong Tiên hoàng sống lâu trăm tuổi nhất.”

Đường Minh Viễn nói: “Viên công công bây giờ đang làm ở vị trí nào?”

“Tiểu Viên Tử đồ dạ hương* ở Di Xuân Điện.”

倒夜香: là cách nói lịch sự, nói tránh chỉ việc đi đồ bỏ, đồ sh**, nước tiểu.

Chu Dịch nói tới đây, chợt nhớ tới lúc ba người còn chưa phát tích, đã nói với nhau thà chết cũng không đi đồ bỏ, không khỏi cười vài tiếng.

“Khà khà khà...”

Đường Minh Viễn không đoán ra được ý của thái giám, huống chi là thái giám đệ nhất thiên hạ, nghe thấy tiếng cười thì cũng cẩn thận cười bồi theo, kết quả chớp mắt đã thông thấy thân ảnh của Đốc công.

“Đốc công, Đốc công?”

Gọi liên tiếp mấy tiếng, không có bất kỳ phản hồi.

Đột nhiên.

Một cơn gió lạnh từ cửa sổ thổi vào, lật tung mấy trang sách, cơn gió lạnh thấu xương khiến Đường Minh Viễn rùng mình.

“Đừng gọi nữa, Tiểu Dịch Tử đã hồi cung rồi.”

“Ai?”

Đường Minh Viễn lấy súng từ trong tay áo, giờ về hướng âm thanh phát ra, đoàn một tiếng nổ súng.

“Đây là ám khí gì vậy? Kết cấu khá tinh xảo.”

Lời chưa dứt, trong góc tường xuất hiện một thân ảnh lơ mờ, thân trên miển cưỡng có hình người, sương khí tụ thành cánh tay, đầu, trên mặt chỉ có một đôi mắt đỏ rực.

Nửa thân dưới hoàn toàn là sương khí, hàn khí thổi qua sung động cuộn cuộn.

“Quý a!”

Đường Minh Viễn kinh ngạc hét lên một tiếng, rồi ngất đi trên đất, trước khi ngất đi trong đầu chỉ có một suy nghĩ.

Rõ ràng là thế giới võ hiệp, sao lại đột nhiên thành liêu trai rồi?

0

0

“Trên thế giới này vốn dĩ có ma quỷ!”

Lão Lộc lơ lửng ở đầu giường, nhìn sắc mặt tái nhợt của Đường Minh Viễn.

“Quý bởi vì oán hận mà sinh ra, ngươi chưa từng gặp, đại khái là cuộc sống quá thuận lợi, chưa từng nhìn thấy hắc ám của thế gian.”

“Tại sao bọn họ không nhìn thấy được ngươi?”

Đường Minh Viễn ổn định tâm tình, dù sao cũng là người sống hai thế giới, năng lực tiếp thu cái mới cũng tăng thêm rất nhiều, chỉ chỉ vào người hầu đang canh ở ngoài cửa.

Đêm qua sau khi ngất đi, người hầu đã bế Đường Minh Viễn về phòng ngủ, mời đại phu đến khám bệnh, hắn chỉ vừa mới tỉnh lại được một lúc.

Lão Lộc bỗng bênh qua lại: “Ta đã đọc sách dưỡng thần mấy chục năm, nhờ vào thuật luyện hồn ngưng tụ thành thân quý, nhưng vẫn không so được với ngươi, linh đồng, đạo chủng trời sinh.”

“Nhưng ta không phải tu sĩ, hòa thượng.”

Đường Minh Viễn hiểu được, hồn vía của mình cường đại như vậy là do dung hợp với tàn hồn của tiền thân, lại hỏi: “Nghe cách ngươi nói giống như đang phục dịch trong cung?”

“Ta là Lão Lộc, từng phục dịch ở lãnh cung.”

Lão Lộc cũng không giấu giếm, nói thẳng: “Tiểu Dịch Tử, cũng chính là Chu Đốc công, gọi ta một tiếng lão sư cũng không có gì là quá.”

Đường Minh Viễn kinh ngạc nói: “Sư đồ như phụ tử, vì sao lại không ở bên cạnh Chu Đốc công?”

Lão Lộc thở dài: “Ta sau khi biến thành quỷ, vẫn luôn đi theo Tiểu Dịch Tử, vô tình lại phát hiện ra một bí mật lớn, kết quả không cẩn thận để lộ tung tích, Tiểu Dịch Tử muốn giết ta diệt khẩu.”

“Hóa ra là như vậy.”

Đường Minh Viễn đảo mắt, đổi chủ đề nói: “Lộc công công, ta sẽ an bài lăng mộ cho ngài, phong thủy tốt, lại che khuất, Chu Đốc công nhất định sẽ tìm không ra!”

“Khà khà khà!”

Lão Lộc phát ra tràng cười quái dị, giống như kim châm vào hồn vía: “Tiểu tử nhà ngươi không muốn biết cái bí mật đó là gì sao?”

“Không muốn!”

Đường Minh Viễn lắc đầu như trống bỏi: “Người biết quá nhiều bí mật sẽ không có kết cục tốt đẹp.”

“Ta vẫn phải nói cho ngươi biết.”

Lão Lộc nói: “Nhân gian nói Chu Đốc công thiên phú tuyệt thế, thực tế thì không phải vậy, hắn có thể tu thành Đàm Hoa Bảo Điện, đều dựa vào việc tiêu hao một thứ khác.”

Đường Minh Viễn đã từng nghe Triệu Mục nói qua về công pháp tà môn này, trong lòng cũng đã ần ần đoán ra được, bị dọa sợ đến mức bịt tai lại, hận không thể ngất thêm lần nữa.

“Mãi dừng ở thanh xuân, trường sinh bất lão.”

Trên mặt Lão Lộc không có miệng, mũi, tai, giọng nói của hắn vang lên trực tiếp trong đầu Đường Minh Viễn, mang theo tham lam, mê mẩn, điên cuồng, khủng bố không hề che giấu.

Chương 826: Trường sinh bất lão.

“Ta bởi vì kéo dài mạng sống, thanh tâm quả dục dưỡng thần mấy chục năm, rõ ràng quyền thế nắm trong tay nhưng lại không dám động vào.”

“Trước khi chết, lại trải qua các loại cực hình, cường hành khơi dậy oán giận nhân gian, kéo ra hồn vía nhét vào khí tức bẩm sinh, từ người hóa thành lệ quỷ!”

Lão Lộc ghen tị nói: “Vậy mà trên đời này lại có người, cái gì cũng không cần bỏ ra lại có thể đạt được trường sinh.”

“Trường sinh...”

Đường Minh Viễn ngơ ngác nằm trên giường, không muốn nghe Lão Lộc than thở, một lòng suy nghĩ sau này là thế nào để sống sót.

Trong lịch sử đã có không ít Hoàng đế, vì trường sinh hư ảo mà hại nước hại dân.

Bây giờ đã thấy được người trường sinh chân chính, làm sao lại không phát điên cho được, mà người biết bí mật đó, ngoài chết ra làm gì còn lựa chọn nào khác.

Lão Lộc từ trong cuồng nhiệt thanh tỉnh lại, thân quý cuộn cuộn dần dần bình tĩnh.

“Tiểu tử nhà ngươi sợ cái gì, ta sẽ không công khai bí mật này với người khác, chẳng nhẽ còn có thể giết chết hết người trong thiên hạ này?”

Đường Minh Viễn thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt quá, ta không cần trốn trong khe núi cạp đất ăn rồi.”

Lão Lộc nói: “Tiểu tử nhà ngươi không hỏi ta tại sao không công bố bí mật này ra sao?”

Đường Minh Viễn nói: “Lộc công công hẳn là không biết làm sao với Chu Đốc công nhi.”

“Tiểu Dịch Tử ngay cả lúc ngủ cũng mở mắt, lúc nào cũng có Cửu Trùng Chân Canh bảo vệ, ta hoàn toàn không có cơ hội đoạt xá.”

Lão Lộc nói: “Dứt khoát công bố với mọi người, thì quần hùng trong thiên hạ sẽ vây giết Tiểu Dịch Tử, có lẽ sẽ có mấy phần hy vọng.”

“Lộc công công tính hay lắm.”

Đường Minh Viễn âm thầm cười lạnh, đoán Lão Lộc không chỉ muốn nước đục mò cá, mà còn có ý ăn không được thì hủy diệt.

Lão Lộc nói: “Chính sự đã nói xong, ta còn một chuyện nhỏ nữa.”

Đường Minh Viễn nói: “Mời Lộc công công nói.”

Lão Lộc thở dài một tiếng: “Ta không con không cái, khi còn sống cũng không có truyền nhân, chết rồi ngay cả người đốt giấy tiền cũng không có.”

“Hôm nay gặp được người hồn vía trời sinh cường đại, muốn thu làm đệ tử, truyền thừa di sản của ta.

“Cái này...không được hay cho lắm, ta có lão sư rồi.”

Đường Minh Viễn hết sức cảnh giác, cái vị trước mặt này lời nói quỷ dị, cũng không biết được mấy câu là thật.

Lúc còn sống có thể cắt phăng trứng của mình, tự tuyệt phần mộ tổ tiên, sau khi chết cũng không được tính là một con người, sao lại đột nhiên có ý quan tâm đến di sản nhằm nhí.

“Ta coi trọng thực tế chứ không trọng danh tiếng.”

Lão Lộc nói: “Ta truyền thừa công pháp cho người, sau này tu luyện hay không hoàn toàn do người tự lựa chọn.”

Đường Minh Viễn không có cách nào phản bác, cũng không ngăn được Lộc công công, đành thuận theo đáp ứng: “Nhờ Lộc công công dạy bảo.”

“Ta từ khi biết trên đời này có quỷ, mà thọ nguyên của lệ quỷ còn dài hơn người sống gấp nhiều lần, luôn bị ám ảnh việc con người làm thế nào mới có thể biến thành quỷ.”

Lão Lộc không nhanh không chậm nói: “Ta tìm kiếm trong Tàng Kinh Các của Ti nội thị, tìm thấy điển tịch của Phật giáo, đạo môn nói về việc dưỡng thần, sau khi lĩnh hội nhập thành một cuốn thuật dưỡng thần.”

“Sau này bái nhập Tam Dương Giáo, học được thuật luyện quỷ, trước khi chết tự thi trên trên thân thể mình, may mắn thành công.”

“Bây giờ đã trở thành hung hồn lệ quỷ, đối với thuật dưỡng thần, luyện quỷ cũng có cảm ngộ, tìm những chỗ sót bỏ sung những chỗ khuyết, hoàn thiện thành một quyển công pháp...”

Lão Lộc trầm mặc suy tư rồi tiếp tục nói: “Đặt tên là Quỷ Tiên Diên Thọ Kinh đi, ta truyền kinh này cho ngươi, sau này khi thọ nguyên tận, có thể thử thi triển.”

“Nhân sinh một kiếp, cây cỏ một thu!”

Đường Minh Viễn giống như cao tăng đức độ, khuyên nhủ: “Khi còn sống đừng lãng phí thời gian, khi chết đi cát bụi cũng sẽ trở về với cát bụi, tại sao lại ám ảnh quá mức như vậy?”

“Những lời thế này ta đã nghe hàng trăm hàng vạn lần rồi.”

Lão Lộc nói: “Tiểu tử nhà ngươi còn trẻ, không biết được lúc tuổi già sức yếu vô lực, chưa trải qua nỗi sợ khi tuổi thọ sắp tận, làm sao có thể bàn về sinh tử?”

“Công pháp hôm nay truyền cho ngươi, đợi đến khi già rồi hãy quyết định có tu luyện hay không.”

Lão Lộc lấy bút lông từ trong ống, bắt đầu viết lên giấy, cảnh này rơi vào trong mắt người khác thì chính là cây bút đang tự viết.

Một lúc sau.

Cây bút rơi trên bàn, hàn khí trong phòng biến mất.

Đường Minh Viễn nhìn chăm chăm vào tờ giấy viết đầy chữ, im lặng hồi lâu rồi cẩn thận cất vào trong ngực.

Kiếp trước sống ở thời đại thông tin, khoa học kỹ thuật bùng nổ, đối với những chuyện như người biến thành quỷ cũng dễ dàng tiếp nhận hơn người của thời đại này.

Đường Minh Viễn mặt lộ vẻ khó xử, không ngừng than thở trong lòng.

“Chuyện quái quỷ gì thế! Ta sao cứ thua cổ nhân hoài vậy chứ?”

.....

Long Khánh năm thứ nhất.

Sơ nhất.

Hưu Mục Ti nội thị.

Viên công công không có được lúc nào nhàn rồi, đang rửa bộ trong gió lạnh căm căm, hai tay đỏ bừng nứt nẻ vì lạnh.

Thân là người hầu thiếp thân của Tiên hoàng, trong thời đại đổi triều không lập được công lao gì, sau khi việc thành nhất định sẽ nằm trong danh sách cần tính toán, hoặc là đi trông giữ hoàng lăng, hoặc là trượt chân rơi xuống nước.

Đường đường là Viên công công Đề đốc Ti lễ giám, sẵn sàng vứt hết mặt mũi, ở trước mặt văn bối Tiểu Trung Tử đập đầu đông đông quỳ lạy.

Nịnh bợ vài câu, nói những lời trung thành, lại mắng mười tám đời tổ tông của Chu công công.

Tiểu Trung Tử đương nhiên là nghe đến cao hứng, vẫy tay ra hiệu để Viên công công đi đồ bộ.

Viên công công rất chăm chỉ cạo bộ, vết bẩn trong khe nứt, dùng ngón tay đào từng chút một ra, nhất định phải làm cho quý nhân dùng cao hứng, thoải mái.

Đột nhiên.

Chương 827: Trường sinh bất lão (2)

Một giọng già nua theo gió bay tới.

“Đường đường là Đề đốc Ti lễ giám lại ủy khuất bản thân, có đáng không? Không bằng đi hoàng lăng dưỡng lão!”

Động tác tay của Viên công công vẫn không dừng, đầu chui vào trong bờ, cẩn thận ngửi xem mùi thối đã được tẩy rửa sạch sẽ chưa, nhân cơ hội này truyền tin đi đáp.

“Dịch công công chẳng phải cũng chưa rời đi đó sao?”

“Ta chỉ cần còn ở lại trong cung, sớm muộn cũng lấy lại hết những thứ thuộc về mình!”

0

0

Hoàng cung là trung tâm quyền lực của Đại Khánh.

Bất luận là ai, cũng không quản địa vị cao bao nhiêu, một khi thời gian rời đi quá lâu thì cũng khó quay trở lại.

Thái giám gần với hoàng quyền, lại càng thêm như vậy!

Viên công công thà đi đổ bờ, rửa bờ, cũng không nguyện ý rời đi đến hoàng lăng, chỉ cần còn hầu hạ ở trong cung, vậy thì không tính là thua.

Chu Dịch ẩn trong bóng tối, nhìn Viên công công thành thành thật thật, cẩn thận tỉ mỉ rửa bờ, không bởi vì có mình đến mà thần sắc có chút gì biến hóa.

Thật sự là trong lòng kinh ngạc nhưng mặt lại như mặt hồ phẳng lặng.

Lại truyền âm nói: “Tiểu Viên Tử, ta vẫn luôn cho rằng, người không bằng Tiểu Chính Tử, bây giờ mới biết mình sai rồi.”

Tay Viên công công hơi dừng lại, trong mắt lóe lên âm nhiên.

“Nhắc đến hần làm gì, ta đều quên rồi.”

“Khà khà khà...”

Chu Dịch cười lên vài tiếng, giống như hoài niệm, cũng giống như trào phúng, truyền âm đi nói: “Hôm nay ta đến, là có chuyện đại sự muốn thương lượng với Viên công công.”

Sau đó thuật lại Triệu Mục muốn đảo chính, sửa đổi tận gốc.

Viên công công trả lời: “Chỉ có mấy ngàn người, làm sao có thể cung biến?”

Các bức tường trong cung luôn có cao thủ nội thị canh giữ, chỉ cần ngăn người lại một lúc, trước khi kỵ binh, nghiêm quân của Trần Phủ Ti đến hỗ trợ.

“Ai có thể nói được thắng thua đây?”

Chu Dịch truyền đạo âm nói: “Tiên hoàng rất lợi hại trong việc văn trị võ công, một tay chấn hưng quốc triều, tự cho rằng mình có thể ngồi vững trên Điều Ngư Đài dễ dàng loại bỏ những rắc rối trong cung.”

“Kết quả thì chết mất xác, ta cũng trở thành chó nhà có đám!”

Viên công công trầm mặc hồi lâu, khẽ gật đầu nói: “Đại Hoàng tử có thể phá được cửa cung, ta nguyện ý giúp một tay ổn định trên dưới Ti Lễ Giám.”

“Nên như vậy.”

Chu Dịch cũng định như vậy, hắn cũng sẽ không mạo hiểm tính mạng của mình để giúp Triệu Mục, mà sẽ lựa chọn giúp người thắng.

Dù sao vẫn còn con đường thứ hai để đi: chịu đựng.

Từ bỏ thân phận Chu Đốc công, hoàn toàn biến thành Tiểu Sơn tử, từ từ thể hiện tài năng võ thuật trong cung, lại lần nữa trở thành người quyền lực nhất Ti nội thị.

Chu Dịch không quan tâm ai sẽ làm hoàng đế, dù thế nào thì cũng cần ‘cường giả’ tả phù.

Viên công công hỏi: “Khi nào thì hành sự?”

“Càng sớm càng tốt.”

Chu Dịch không nói thời gian cụ thể, hắn đã là kẻ thù không đội trời chung của Thái hậu, Viên công công cũng không thể nói chắc chắn.

“Đã biết.”

Viên công công đặt bô đã rửa sạch xuống, bỏ vài lá thơm vào bên trong để quý nhân lúc đi vệ sinh có thể át đi được mùi uest.

Lại lấy một cái khác tiếp tục cọ rửa, bất luận tương lai phát sinh chuyện gì, trước tiên làm tốt việc trước mắt đã.

Lúc này.

Năm sáu thái giám kết thành nhóm, lắc lư đi tới, trong tay đều cầm bô.

Thái giám đứng đầu che mũi, âm dương quái khí nói.

“Ta nói Viên công công rất giỏi cọ bô mà bọn họ đều không tin, nhất quyết muốn đến xem Viên công công cọ rửa thế nào!”

Mấy thái giám đặt bô trước mặt Viên công công, khác với những cái mà quý nhân dung, bên trong những cái bô này đầy những thứ bẩn thỉu xanh vàng.

Viên công công khom người nói: “Tô công công phân phó, ta nhất định sẽ cọ rửa sạch sẽ.”

Nói xong thì nhắc bô lên, phớt lờ mùi hôi thối nồng nặc cay mũi, dùng giẻ bắt đầu lau chùi từng chút một.

Tô cô công thấy từng là Đề đốc của Ti Lễ Giám, đại nhân vật trong truyền thuyết, vậy mà đang rửa bô cho mình, không hỏi cười lên mấy tiếng.

“Khà khà khà...”

....

Chu công công canh cửa lớn, Viên công công rửa bô.

Hai vị đại thái giám danh tiếng lẫy lừng của Chính Thống triều, trong cuộc chiến cung đấu thất bại, rơi xuống tầng lớp thấp nhất trong cung, ngay cả thái giám nhỏ cũng có thể hô đến đuổi đi.

Hai người đều có tâm thái ổn định, không quan tâm đến vinh nhục nhất thời, làm tốt công việc của mình.

Hôm nay.

Ngày rằm tháng giêng âm lịch.

Nguyên Tiêu.

Một trời trăng sao, kinh thành đèn lồng thấp sáng.

Kinh thành không có lệnh giới nghiêm, không đóng cửa thành.

Đây là cơ hội vui chơi hiếm có của bách tích, đường lớn ngõ nhỏ toàn người là người, ngắm đèn lồng, nghe gõ chiêng đánh trống, xem múa lân múa rồng.

Từng đoàn tạp kỹ bán nghệ tụ tập trên đường, biểu diễn như ngâm bát, phun lửa, khóa cổ họng bằng khóa sắt, dùng ngực đập nát những tảng đá lớn...

Người dân xem đến vui vẻ, ném vào từng văn tiền thưởng.

Lúc này, nếu có người từ trên cao nhìn xuống, nhất định sẽ phát hiện những nơi náo nhiệt nhất kinh thành phân biệt là Tu Đức, Vĩnh Xương, Thái Bình, Hưng Đạo...

Có rất nhiều đoàn biểu diễn trên đường, người xem xem đến hào hứng.

Những nơi này đều rất gần với hoàng thành hoặc chỗ nha môn triều đình, hoặc là nơi ở của quý nhân.

Ngày thường đều cấm người tụ tập, chỉ có những dịp lễ như Nguyên Tiêu, Trung Thu...trên dưới triều đình với dân chúng là đều cùng vui, tuần tra cũng sẽ không xua đuổi.

Phía đông hoàng cung.

Chu Dịch đang trực ban, nhìn cảnh tượng náo nhiệt bên kia sông.

“Hôm nay là thời điểm tuyệt vời!”

Nếu là Chu Dịch, hẳn sẽ nhân cơ hội tết Nguyên Tiêu này để giấu quân, binh lính dưới trướng trà trộn vào trong dân chúng, sau đó phóng hỏa tạo ra hỗn loạn, nhân cơ hội tấn công hoàng cung.

Ngày trước muốn tiến công thì phải đi qua phố phường, nhưng ngày nay chỉ cách một con sông.

Chương 828: Đoạt môn chi biến.

“Bất quá hôm nay hoàng cung phòng bị nghiêm ngặt, Ti Phủ Trần, cấm quân đều túc trực ở gần đó, ngược lại muốn đột nhập vào hoàng cung còn khó hơn những ngày bình thường khác.”

“Ta toàn lực ra tay, có lẽ có thể phá được cửa phía đông...”

Chu Dịch nghĩ tới đây thì khẽ lắc đầu.

Tiên thiên tông sư rơi vào trong quân trận cũng sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng, năm đó gom góp mấy ngàn tráng sĩ mới có thể giết chết kiếm thần vô danh, huống chi là đội quân tinh nhuệ của Trần Phủ Ti, cấm quân.

“Mạng ta dài, không cần phải mạo hiểm.”

“Triệu Mục nếu ngay cả cửa cung cũng không phá vỡ được, đừng nói đến không chế hoàng cung, ngay cả tư cách được ta hỗ trợ cũng không có!”

Tại thời điểm này.

Bên kia bờ sông vang lên những tiếng đùng đùng, từng đoàn pháo hoa bay lên trời, trong không trung nổ ra những văn tự ngũ sắc.

Đại Khánh Chính Thống.

Chu Dịch thấy văn tự hiện ra thì không khỏi cau mày.

“Thật sự là muốn ra tay? Không che giấu, cũng không khống chế hỗn loạn, hấn dựa vào cái gì...”

Ầm!

Một tiếng ầm như sấm vang lên từ bên kia sông, sau đó một quả cầu đen to như cái gầu bay qua đêm tối về phía đông hoàng cung.

“Cái gì vậy?”

Chu Dịch đột nhiên dựng hết cả tóc gáy, không rõ quả cầu đen kia là vật gì, vô thức vận chân khí, Cửu Trọng Chân Canh chắn ở trước mặt.

Đồng thời thi triển khinh công, thoát khỏi cửa phía đông hoàng cung.

Quả cầu đen nhanh như tia chớp, trong nháy mắt đập vào cổng cung, nổ tung ngay lập tức.

Bùm.

Tia lửa bắn lên trời, mặt đất rung chuyển, giống như tác động của một vụ phun trào núi lửa, vô số những hạt sắt rơi xuống, quét qua bốn phương tám hướng.

Cửa thành phía đông bị thủng một lỗ lớn, nội thị trực ban ở đó thương vong nghiêm trọng.

Chu Dịch nhếch nhác lăn trên mặt đất, Cửu Trọng Chân Canh đột phá cấp sáu, uy lực bộc phát còn lớn hơn cả kiếm thần vô danh.

Không quan tâm đến tiếng chửi bới, hắn vận khinh công điên cuồng chạy trốn.

Bên kia sông lại có mấy chục quả cầu đen bay đến, thậm chí còn to hơn quả trước, tiếng nổ ầm ầm chói tai.

Khi khói tan, cổng phía đông của hoàng cung đã vỡ tan, trên tường còn có mấy chục lỗ rộng hơn mười trượng.

Nội thị may mắn sống sót thì hai tai ù đặc, hoang mang không biết làm gì, thậm chí có người còn quỳ xuống cầu xin ông trời cứu mạng, cho rằng đó là trời giáng thần phạt.

Cùng lúc này.

Nhóm tạp kỹ ở bên kia sông mở chiếc hòm dụng cụ, trong đó có đao kiếm giáp thương.

Nhóm cộng tác dân chúng vây xem đều đồng loại mở tay áo, khăn choàng trên vai, mặc giáp cầm đao, tập hợp thành một đội quân tấn công hoàng cung, nhìn thoáng qua thì khoảng ba bốn ngàn người.

“Giết!”

“Báo thù cho bộ hạ.”

“Sửa đổi tận gốc!”

“Xông lên...”

Nội thị đến phản kháng cũng không có, để mặc cho hàng ngàn quân xông vào hoàng cung.

Trần Phủ Ti và cấm quân nghe vậy, vốn muốn đuổi vào hoàng cung bảo hộ bệ hạ, kết quả bước vào cái lỗ trên cửa thành lại nghe thấy càng nhiều tiếng nổ.

Ngàn quân Trần Phủ Ti, cấm quân chết ngay tại chỗ, số còn lại thì không có thủ lĩnh, bỏ chạy toán loạn.

Triệu Mục bước từng bước lên thêm ngọc, ngồi xuống ý long trong tiếng hô vang vạn tuế.

Nhìn xuống dưới.

Tất cả mọi người đều đang quỳ trên mặt đất, Dịch công công, Viên công công, Đường Minh Viễn cùng với những nhân kiệt khác đều như vậy, Triệu Mục không khỏi có chút sinh ra mấy phần hào khí.

“Các ái khanh bình thân!”

“Tạ ơn bệ hạ.”

Chu Dịch đứng ở vị trí bên trái, cúi đầu nói: “Khởi bẩm bệ hạ, Thái hậu vì yêu nhân Tam Dương mê hoặc, quỷ vật phụ thân, nô tỳ mới học được một pháp trừ quỷ, nguyện vì Thái hậu trừ tà!”

Triệu Mục hai mắt sáng lên, cách nói này rất hay.

Thái hậu dù có náo loạn hậu cung vậy cũng là mẹ ruột của Triệu Mục, nếu thật sự ra tay sát hại, vậy sẽ trở thành vết nhơ suốt đời.

Với lý do bị ma ám, trong lễ trừ tà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy thì chính là Tam Dương Giáo hại chết Thái hậu.

“Chu công công, mau đi cứu trị cho Thái hậu!”

“Tuân chỉ.”

Chu Dịch vẫy tay, dẫn theo cao thủ Ti nội thị đi hướng Khôn Ninh Cung.

Viên công công bước ra nói: “Bệ hạ, nô tài sẽ đi canh giữ cửa cung, ngăn chặn cầu nhân vì gấp gáp mà vượt tường.”

“Rất tốt.”

Triệu Mục nghiêm trọng nói: “Trẫm cho người quyền quyết định tại chỗ, có thể tiền trăm hậu tấu, bên ngoài cung đã có pháo binh do Đường tiên sinh huấn luyện, cũng sẽ giao cho Viên công công chỉ huy.””

Viên công công nhận mệnh rời đi.

Khóe miệng Triệu Mục khẽ cong lên, một người giải quyết phiền phức nội bộ, một người phòng thủ bên ngoài, quả nhiên là hữu dụng, nội thị chính là trung thành nhất.

Những người còn lại sau khi chết đều có gia nghiệp, danh tiếng, sẽ không thể vô điều kiện mà ủng hộ Hoàng đế.

Duy chỉ có nội thị là hoàn toàn lệ thuộc vào hoàng quyền, những chuyện xấu xa, bẩn thỉu đều sẽ nguyện ý làm, cũng chỉ có sở thích nhỏ đó làm tham tiền.

Triệu Mục nghĩ tới đây thì lại phân phó nội thị đi làm việc.

Hoặc đánh chuông trong cung, tuyên cáo Long Khánh Đế băng hà, triệu hoán bách quan lên Dưỡng Tâm Điện bàn chuyện. Hoặc có thể mang thánh Chi đến quân doanh, theo thiên ý bề trên, tiêu trừ quân quyền của Bình Tây Vương.

Hoặc có thể truyền tin đến các phủ, mời trưởng lão Triệu Thị nhập cung, ủng hộ Triệu Mục đăng cơ.

Từng người từng người, tiến hành công việc một cách có trật tự.

Đường Minh Viễn đứng ở bên trái, hơi nhíu mày, hẳn đã sớm nhận ra Triệu Mục có dấu hiệu thân cận với nội thị, giống như bây giờ ngày càng tín nhiệm trọng dụng.

“Đường tiên sinh, có lo lắng gì sao?”

Triệu Mục quan tâm hỏi: “Tiên sinh là cánh tay của trẫm, thân thiết như huynh đệ, có lời gì thì cứ nói thẳng, trẫm đều đáp ứng.”

Đường Minh Viễn nhanh chóng bình tĩnh lại, bản thân so không lại với Viên công công, hướng chỉ đối thủ còn là Chu công công, hẳn trẫm ngâm một lát rồi nói.

Chương 829: Tin sủng hoạn quan.

“Bệ hạ, Tiên hoàng cải cách thuế khóa, cần phải khôi phục lại.”

Triệu Mục do dự nói: “Chế độ thuế khóa này sẽ có trở ngại đối với thế gia, bách quan, nếu vội vàng khôi phục lại, liệu có gây nên hỗn loạn với quốc triều không?”

Đường Minh Viễn thở dài trong lòng, quả nhiên là ngồi lên ý logn rồi thì sẽ không để ý đúng sai, chỉ quan tâm xem vị trí này đã ổn định hay chưa.

Cũng may Đường Minh Viễn không phải là người bảo thủ, liền đổi giọng nói.

“Bệ hạ là trưởng tử của Tiên hoàng, mượn danh nghĩa sửa đổi tận gốc lật đổ nguy đề, càng nên khôi phục pháp chế của Tiên hoàng, biểu thị bệ hạ có được vị chí này là xứng đáng.”

“Lời này có lý.”

Triệu Mục gật đầu nói: “Việc này giao cho Đường tiên sinh tiến hành, tạm thời nhậm...Ngự Lại Đại phu, kiêm nội các, ban Thiên tử kiếm!”

Đường Minh Viễn khom người nói: “Bái tạ bệ hạ!”

Triệu Mục mím môi, Dịch công công, Viên công công đều quỳ xuống cảm ơn, so với hành động chỉ khom người thì có chút không có thể diện, lại phân phó nói.

“Nếu có quan lại bằng mặt không bằng lòng, có thể giao cho Tì giám sát bắt giữ. Năm đó Phụ hoàng phát triển chế độ mới, công lao của Tì giám sát là không thể thiếu, tẫm tuân theo nguyên tắc cũ.”

“Thân, tuân mệnh!”

Đáy lòng Đường Minh Viễn hơi lạnh, chỉ một câu nói nhẹ nhàng phiêu phiêu, đã làm công dụng của Thiên Tử kiếm giảm đi một nửa.

Đây là hoàng đế sao?

Vui buồn ân huệ, hỉ nộ ái ố tùy theo tâm trạng.

Đường Minh Viễn đột nhiên có chút hối hận, lẽ ra không nên nhảy vào chỗ quyền lợi này, trốn ở Giang Ninh làm tên ở rể không lo ăn uống, có lẽ càng vui vẻ tiêu dao.

Cái gì mà cứu quốc cứu dân, cái gì mà vạn thế bình an thì có quan hệ gì tới mình, càng giống như xiềng xích tự áp đặt lên trên người.

Đường Minh Viễn bất lực thở dài, lúc này đã không còn đường quay lại, nếu dám rời đi, ngày mai đầu sẽ trên lên trước cửa thành.

“Chính Thống, Long Khánh, hai thế hệ nhân kiệt hoàng tộc Đại Khánh, âm soa dương thác cũng không kéo dài được lâu, Triệu Mục đăng cơ, cũng không biết là phúc hay họa.”

....

Khôn Ninh Cung.

Từng người lướt qua, vây quanh người Chu Dịch.

Ngoài cung có hàng trăm nội thị, thấy bóng dáng Chu Dịch thì bị dọa sắc mặt trắng bệch, quỳ xuống dập đầu đông đông.

Chu Dịch hỏi: “Yêu hậu đâu?”

Đám nội thị không dám trả lời, co rúm người lại, chỉ sợ mình rơi vào tầm ngắm của Đốc công.

Chu Dịch vươn tay, tùy tiện tóm lấy một tên xui xẻo, bóp mạnh cổ tên nội thị: “Có phải không nghe thấy lời ta hỏi không?”

“Hồi bẩm Đốc công, Thái...yêu hậu trốn rồi.”

Sắc mặt nội thị đỏ bừng, cầu xin nói: “Đốc công tha mạng, tôi đã cố gắng hết sức...”

Răng rắc!

Chu Dịch bẻ cổ tên nội thị, chậm rãi ni: “Ta bảo người ngăn chặn Yêu hậu, cho dù có phải chết cũng phải ngăn cản bà ta, bằng không thì cũng không phải là tận lực, tận tâm.”

“Đốc công tha mạng.”

Tiếng cầu xin vẫn tiếp tục không dừng, đám nội thị đã hối hận, đáng nhẽ vừa rồi nên chết dưới tay Thái hậu thì người nhà còn

có thể vào làm ở Ti giám sát.

Chết dưới tay Đốc công, cửu tộc đều không yên bình!

“Theo quy tắc của ta thì đánh chết toàn bộ nhét xuống giếng.”

Chu Dịch lạnh giọng nói: “Hôm nay là ngày đại hỷ Bệ hạ đăng cơ, ta sẽ tha mạng cho các người, nhưng phải làm một việc cho ta.”

Đám nội thị thoát chết trong gang tấc thì cảm động đến rơi nước mắt.

“Đốc công phân phó.”

“Truy sát Tam Dương Giáo.”

Chu Dịch nói: “Phàm là người có quan hệ với Tam Dương Giáo, toàn bộ đều bắt lại giam vào Đông Xưởng, ai phản kháng, giết không thương tiếc.”

“Thảm vận yêu nhân Tam Dương, thu tập toàn biij công pháp, diễn tịch.”

Chu Dịch đoán Lão Lộc đã biến thành quỷ, đã thấy được diện mạo thật sự của hắn, thiên phú trường sinh đã bại lộ, nhất định phải tìm được cách giết quỷ.

Năm đó Lão Lộc ám chỉ cẩn thận với Thái hậu, rất có khả năng ông ta có quan hệ bí mật với Tam Dương Giáo, có lẽ sẽ tìm được cách trong đó.

Hắn vội vàng ủng hộ việc Triệu Mục đăng cơ, bề ngoài là vì quyền lực, nhưng thực chất là vì lấy lại trọng quyền Đông Xưởng, thuận tiện cho việc giết Tam Dương Giáo.

“Mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên! Nếu thật sự không làm gì được Lão Lộc, thì đành trốn trong núi, không ai có thể làm gì được.”

Chu Dịch đã chuẩn bị cho điều tồi tệ nhất, nếu chuyện trường sinh bị bại lộ sẽ lập tức bỏ chạy.

Đang lúc suy nghĩ.

Có tiếng bước chân vang lên, Viên công công dẫn theo thuộc hạ đi tới, nói không âm cũng không dương.

“Dịch công công vậy mà không đại khai sát giới, chẳng nhẽ mặt trời mọc ở hướng tây?”

“Viên công công, không cần biết tương lai người thế nào...”

Chu Dịch nắm chặt lòng bàn tay, trong không khó vang lên tiếng âm vang: “Ta bây giờ đánh chết người cũng dễ như trở bàn tay!”

Viên công công không chút sợ hãi, chậm rãi nói: “Đánh chết ta, độc chiếm hậu cung sao?”

Hoàng đế phải có cân bằng, Viên công công chết rồi, không có nội thị nào có thể kiềm chế Chu Dịch, dùng không được bao lâu sẽ là đại quân vây giết ‘hoạn quan’.

“Đi.”

Chu Dịch đương nhiên biết cân bằng, không muốn gây sự, nên dẫn người rời đi.

Viên công công thở phào một hơi, hần đang đánh cược Chu công công biết nguyên tắc, lo cho đại cuộc, cho nên nói với lão thái giám đi theo hần.

“Ta đi thị sát công cung, người để mắt đến việc ăn uống của Tô công công. Khi nào thì ỉa đáí mà chết, khi nào thì xong việc, nếu không ta sẽ chu di cửu tộc của hần.”

Lão thái giám hỏi: “Nếu hần thật sự chết thì còn chu di cửu tộc không?”

Viên công công nhướn mày liếc nhìn lão thái giám.

“Người cũng là một lão nhân trong cung, sao mà vẫn không hiểu quy tắc? Người một nhà nhất định phải ngăn nắp chỉnh tề!”

0

0

Đã đến giờ.

Chín tiếng chuông du dương vang lên khắp kinh thành.

Dân chúng trốn trong nhà rung rẩy, cầu nguyện hỗn loạn trong kinh sớm kết thúc.

Chương 830: Niên hiệu Thiên Thuận.

Bách quan sớm đã mặc triều phục, nghe thấy tiếng chuông, dưới sự hộ vệ của gia đình hộ vệ, vội vã đi về hướng hoàng thành.

Trên đường thỉnh thoảng nghe thấy tiếng khóc, tiếng kêu thảm thiết, trên thế giới này không thiếu những kẻ cấp nhân lúc nước đục mà đi mò cá, lợi dụng lúc hoàng cung đại loạn mà đập nhà cướp xá.

Cửa phía đông hoàng cung.

Cao thủ nội thị ở trên tường thành không ngừng la hét yêu cầu bách quan một mình diện kiến, nghiêm cấm gia đình hộ vệ tới gần.

Cửa cung chỉ mở một khe nhỏ, đủ để bách quan lần lượt tiến vào.

Cao thủ nội thị khám xét toàn thân, nhất định phải bảo đảm không được mang theo binh đao, đặc biệt là những vật tương tự như súng cầm tay.

Triệu Mục dựa vào hỏa khí phá mở cổng cung, đương nhiên sẽ phòng vệ nghiêm ngặt.

Lão thái giám thấy Lễ Bộ Thôi Thị Lang đi tới thì lặng lẽ nháy mắt, nội thị khám người lập tức hiểu ra, con dao găm tuột khỏi tay áo, rơi xuống đất.

“Thôi Thị Lang ý đồ hành thích Bệ hạ!”

Nội thị hét lớn, hai chưởng tung ra, đánh vào ngực Thôi Thị Lang.

Người bay xa mấy thước, Thôi Thị Lang còn chưa kịp tranh luận, ở trên tường cung mũi tên như mưa rơi xuống, biến hắn thành con nhím.

Hộ vệ của Thôi phủ chạy toán loạn, ngay cả thi thể của lão gia cũng không để ý.

Bách quan trầm mặc không lên tiếng, như thể đối với chuyện này sớm đã có dự liệu, Thôi Thị Lang là một người mà Thái

hậu tin tưởng, chỉ trong ba tháng ngắn ngủi đã thăng ba cấp.

Có tin đồn năm nay sẽ tiến thêm một bước, quản văn giáo thiên hạ.

Lư Thượng Thư lạnh lùng nhìn, không hề thương xót trước cái chết của Thôi Thị Lang, mà ngược lại thở dài: “Kỳ đại nhân thật đáng tiếc, chỉ còn một thangsnuwax.”

“Thiên mệnh rồi.”

Hà Thượng Thư của Hộ bộ đứng bên cạnh nói: “Bệ hạ nhất định sẽ lấy lại công bằng cho Kỳ Thị Lang, có lẽ còn truy phong, che chở con cháu.”

Người thì đã chết rồi, truy phong thì có ích gì?

Lư Thượng Thư nhìn về phía cổng hoàng cung, thấy Công bộ thị lang hết sức cao hứng, uy phong lẫm liệt, dương dương đắc ý, chỉ thiếu nước hét lên mình có công giúp vua.

Khi Triệu Mục oanh tạc cổng hoàng cung, thám tử ngồi xổm trước cổng phủ bách quan lập tức hiện thân mời bọn họ tương trợ.

Quan lại phân lớn đều khôn ngoan bảo vệ mình, anh thắng thì bái người đó.

Rất ít quan lại bất chấp tính mạng gia đình phái gia đình hỗ trợ Triệu Mục, bây giờ sự đã thành lại có công giúp vua.

Lư Thượng Thư cũng không chút nào hâm mộ, phương thức đánh cuộc mạng sống này cũng không thể kéo dài lâu, thắng một lần, hai lần, ba lần, chỉ cần thua một lần thì tất cả đều vô ích.

Tại cổng hoàng cung.

Công Bộ Tề Thị Lang bước vào, tiểu thái giám lại lặp lại thủ đoạn cũ của mình, con dao găm vừa rơi lại lần nữa rơi xuống đất.

Tề Thị Lang bị dọa sợ ngã ngối xuống đất, hét lớn.

“Bệ hạ, thần bị oan, thần bị oan...”

Lão thái giám hừ lạnh, giống như đang khiển trách tiểu thái giám không biết làm việc.

Nội thị phụ trách khám xét người có đôi mắt nhanh nhạy, tay chân nhanh nhẹn, hắt liền điểm vào huyện cấm khẩu của Tề Thị Lang, kéo người vào trong góc tường đánh chết, so với Thôi Thị Lang thì thắm hơn rất nhiều.

Lư Thượng Thư kinh ngạc nói: “Tề đại nhân cũng là người bên Thái hậu?”

“Có lẽ vậy.”

Hà Thượng Thư chậm rãi nói: “Tề đại nhân quả thực là có quan hệ thân thiết với đám người Thôi Thị Lang, nhưng cũng không tính là cầu kết, hẳn đã từng dâng tấu luận tội Đốc công Đông Xưởng!”

Lư Thượng Thư trầm mặc hồi lâu, đột nhiên hỏi.

“Ngoại thích với nội thị chuyên quyền, cái nào tốt cái nào xấu?”

“Đều nát như nhau, nói gì đến chuyện tốt xấu.”

Hà Thượng Thư liếc nhìn về phía sau, Hình bộ Tăng Thượng Thư tươi cười đi tới, liền lập tức tăng tốc tách khỏi Lư Thượng Thư, tránh cho lan truyền lời đồn.

Bách quan sau khi vào cung, cửa lớn liền đóng chặt.

Những quan lại chưa đến, hoặc thất cổ tự tử tại nhà, hoặc đêm tối trốn khỏi kinh thành.

Nội thị dẫn bách quan vào Cần Chính Điện, ngàng đầu nhìn thấy Triệu Mục đang ngồi trên ỷ long, tất cả đều không lộ ra thần sắc kinh ngạc, đều đồng loạt quỳ lạy hô vang ‘vạn tuế.’

Mọi thứ dường như đã được tập luyện, không khác gì so với việc bá kiến Long Khánh Đế năm trước.

Triệu Mục quét mắt về phía bách quan, số lượng ít hơn khoảng hai phần, quả nhiên giống như Đường Minh Viễn nói, quần thần sẽ không thật sự ủng hộ đường lối của Thái hậu.

Tương tự như vậy, cũng sẽ không thật tâm ủng hộ mình.

Ai ngồi trên ỷ long, ai cho bách quan quyền lực, thì bọn họ sẽ ủng hộ người đó!

“Quả nhiên vẫn là hoạn quan trung thành, quyền lực, tiền tài, gia nô, trăm nói một câu là có thể thu hồi lại, đưa cho người ngoài thì không thể lấy lại.”

Trong mắt Triệu Mục hiện lên một tia lạnh lùng, trên mặt vẫn là vẻ ôn hòa, vung tay biểu thị nói.

“Các ái khanh bình thân.”

“Tạ bệ hạ.”

Bách quan đứng dậy, dựa theo vị trí của mình mà đứng, khom người cúi đầu chờ Triệu Mục nói.

Lúc này tuyệt không được xuất đầu, kéo nói sai một câu thì sẽ trở thành con gà cho Tân đế giết gà dọa khỉ.

Triệu Mục nhìn người đứng đầu bách quan, cười nói: “Lúc phụ hoàng còn tại vị, thường xuyên khen ngợi Dương ái khanh văn thái phi phạm, là người đứng đầu văn đàn, vậy thì niên hiệu của Trẫm sẽ do Dương ái khanh lấy thì thế nào?”

Sử sách có một không hai, quốc triều duy chỉ có Dương Tư là trải qua ba triều đại, nghe vậy liền bước ra khỏi hàng, suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Bệ hạ đăng cơ theo ý trời, thuận theo ý dân, vậy niên hiệu có thể xưng là Thiên Thuận.”

“Rất hay.”

Thiên Thuận Đế khen ngợi: “Dương ái khanh quả là tinh trung quốc triều, Trẫm nên học theo phụ hoàng, dựa vào cánh tay này.”

“Tạ Bệ hạ, thần nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

Dương Tư rung rung nước mắt cảm tạ, nhưng trong lòng lại hạ quyết tâm, chỉ làm người phát ngôn của Thuận Thiên Đế, nếu không sẽ gặp đại họa.

Chương 831: Niên hiệu Thiên Thuận (2)

Chính Thống Đế thức khuya dậy sớm, Dương Tư trở thành người truyền tin.

Long Khánh Đế không quyền không thế, Dương Tư vì mạng sống chỉ đành đáp ứng trở thành sâu bọ để tồn tại,

Bây giờ lại có tân quân, Dương Tư hoàn toàn trở thành lão các, cho dù người trong thiên hạ khinh thường chửi bới thế nào đi chăng nữa thì lão các tam triều nhất định sẽ lưu danh sử sách.

Lúc này.

Chu Dịch vội vàng tiến vào đại điện, quỳ gối trước thềm ngọc, bẩm báo.

“Bệ hạ, Bình Tây Vương sợ tội nên đã bỏ chạy, chỉ bắt được mấy chục người, nô tài đã truyền tin cho ẩn thám của Ti giám sát, truy tìm dấu vết Phùng gia.”

“Chu ái khanh vất vả rồi, mau mau bình thân.”

Thiên Thuận Đế nói: “Chuyện truy bắt điều tra phản tặc, sẽ do Chu ái khanh toàn quyền phụ trách, phạm là những người có liên quan, có thể bắt trước thẩm vấn sau.”

“Sau khi xác nhận là đúng, chu di tam tộc, tế lễ linh hồn phụ hoàng trên trời!”

Long Khánh Đế đã chịu cái danh xấu là giết cha, Thiên Thuận Đế đã phong tỏa tin tức, những người khi đó nghe được nếu có gan lan truyền ra ngoài, cũng sẽ quy vào tội phản tặc.

Về những lời Long Khánh Đế nói trước khi chết, nghiêm cấm truyền ra ngoài, trên sử sách một chữ cũng không được ghi lại.

Ngay cả khi có người lén lút viết lên, cũng chỉ bị coi là đã sử vô căn cứ.

“Nô tài tuân chỉ!”

Chu Dịch làm sao có thể không hiểu ý của Thiên Thuận Đế, cái gọi là truy tìm điều tra phản tặc đều là giả, nhưng việc

giám sát bách quan lại là thật, phàm là người có ý kiến với Bộ hạ đều là phản nghịch.”

Với sự hỗ trợ của Đông Xưởng, muốn không thịnh vượng cũng khó!

...

Cùng lúc này.

Hoang sơn vô danh ngoài kinh thành.

Bình Tây Vương leo lên, nhìn về phía xa, một nửa kinh thành rộng lớn hiện ra trước mắt, trên mặt lộ ra vẻ không nở cùng buồn lo.

“Muộn một năm nữa thì tốt!”

Bình Tây Vương lấy được kinh vận từ trong tay Chính Thống Đế, dưới trướng có chục vạn binh lính tinh nhuệ đóng quân gần kinh thành, chỉ cần một mệnh lệnh là có thể đột phá hoàng thành.

Vậy mà mới nắm quyền được nửa năm, kinh vận đã không còn quân của Phùng gia.

“Phụ thân, đừng trì hoãn thêm nữa!”

Phùng Trạch nói: “Những người ở bên ngoài giúp đỡ không ngăn chặn được Ti giám sát lâu, vẫn nên nhanh chóng đi đến ba phủ Bắc Cương.”

Bình Tây Vương nghĩ đến những huynh đệ chết thảm dưới tay Ti giám sát, thì bật khóc, hai mắt đầm lệ.

“Sao lại ra cơ sự này!”

“Phụ thân, tất cả đều là hoàn cảnh ép buộc.”

Phùng Trạch an ủi nói: “Phùng gia trước kia không phản, cũng vì tính tình lạnh lùng của Chính Thống Đế, cuối cùng cũng không mấy tốt đẹp. Lần này đến Bắc Cương, đầu quân dưới trướng của Trấn Bắc Vương, có lẽ có được quân quyền thực sự!”

Bình Tây Vương đương nhiên biết đạo lý trong đó, cho nên lúc đầu cũng không ngăn cản Phùng Trạch hành sự, thở dài nói: “Chưa từng nghĩ lời đồn đó vậy mà thành sự thật.”

Có được Chu Đốc công là có được thiên hạ!

“Không phải là có được Chu Đốc công, mà ai có được thiên hạ thì Chu Đốc công sẽ trung thành với người đó.”

Phùng Trạch ra hiệu cho hộ vệ, mang đến một quả cầu màu đen, bề mặt được chế từ sắt mịn, ở bên cạnh có một lỗ nhỏ, lộ ra một nửa ngòi nổ chưa cháy.

“Phụ thân, vũ khí này tên là đạn pháo, ta đã bỏ ra số tiền lớn để mua nó trong tay cấm quân!”

“Triệu Mục dựa vào vật này dễ dàng cho nổ tung cổng cung, trên chiến trường quả thực là một vũ khí lợi hại. Dùng nó để lấy chức vị tướng quân trong tay Trấn Bắc Vương, tương lai có thể đánh về kinh thành!”

0

0

Chính Thống bảy năm.

Bình Tây Vương giết vua họa quốc, lập ngục đế, kiểm soát triều chính.

Trưởng tử của Tiên hoàng Triệu Mục mang theo chí sĩ yêu nước thương dân, đánh phá cửa cung, sửa đổi tận gốc, đổi thành Thiên Thuận.

Tất cả trách nhiệm đều đổ về Bình Tây Vương!

Thiên Thuận Đế lệnh cho quan sử biên soạn truyền ninh thần, ghi lại những tên gian ninh từ khi Đại Khánh lập quốc cho đến nay, Bình Tây Vương được liệt kê, thông truyền thiên hạ.

Những người khác như Thái hậu, Long Khánh Đế, một chữ không được nhắc đến.

Con giết cha, com giết mẹ, đều là đại nghịch bất hiếu, dễ gây ảnh hưởng đến uy nghiêm hoàng tộc, quan trọng hơn chính là làm lung lay căn cơ Đại Khánh thống trị.

Ngay cả Long Khánh Đế cũng không được hoàng tộc Đại Khánh thừa nhận, sử quan ghi nhận là ngục đế.

Hậu thế có không ít chuyên gia nghiên cứu về cái chết của Chính Thống Đế, Long Khánh Đế, dựa theo dã sử viết lên

hàng trăm bài luận văn, trong đó có một bài gần như là sự thật, nhưng tác giả không tin, chỉ lấy đó làm công cụ để đánh giá chức danh.

Sau khi Thiên Thuận Đế đăng cơ, tuyên bố khôi phục chế độ Chính Thống Đế.

Đường Minh Viễn dựa vào nhận thức của hậu thế, kiểm tra bù đắp toàn bộ những thiếu sót, làm cho chế độ mới càng hoàn thiện hơn.

Thế gia đại tộc hoặc có oán thán, Tì giám sát sẽ chôn long bào ở hậu viện, bắt ngay trong đêm, hỏa tốc thẩm án, sắp xếp cấp tốc đưa vào danh sách chặt đầu.

Đường Minh Viễn ban đầu còn cảnh giác với Tì giám sát, nhưng mà khi chính sách mới thi hành, thì che giấu nói với bên ngoài rằng.

“Có được Độc công là có được thiên hạ, lòng dân cũng vậy!”

....

Thiên Thuận năm thứ hai.

Mùa thu.

Tì giám sát.

Trong ngục.

Tăm tối quanh năm không thấy được mặt trời.

Chu Dịch ngồi trên chiếc ghế da hổ vân mây, nhận ngự trà từ trong tay can nhi, thổi thổi khí nóng, không nhanh không chậm nhấp từng ngụm.

“Vẫn là lá trà của Hồ gia uống thuận miệng.”

Can nhi dâng trà nịnh nọt nói: “Cha nuôi nguyện ý uống trà của Hồ gia, chính là vinh hạnh của bọn họ.”

Can nhi bóp vai ton hót nói: “Nếu có lời của cha nuôi những sát nhân ở trong ngục kia nhất định sẽ giải quyết Hồ gia sạch sẽ.”

Một can nhi đang bóp chân tiếp lời nói: “Hồ gia là người hiểu chuyện, mấy ngày trước còn đặc biệt mang đến mấy mấy gốc trà hoàng kim, nói là chúc mừng cha nuôi phục chức.”

Chương 832: Thái giám trị quốc.

Năm đó Hồ gia dựa vào cách làm trà mà thu hút được sự chú ý của Chu Đốc công, trở thành nhà cung ứng trà lớn nhất Ngự Dụng Ti.

Sau khi có danh hiệu Ngự Dụng, Hồ gia buôn bán ngày càng phát đạt, trở thành thương trà lớn nhất quốc triều, gia chủ hiệu danh là Hồ Bán Thành.

Chu Dịch thất bại trong cuộc cung đấu, Hồ gia mất đi chỗ dựa, lại bị người khác gán cho cái danh ‘hoạn quan’ trên đầu, cả nhà bị bắt vào thiên lao thăm vắn.

Hôm nay Chu Dịch đã trở lại Ti giám sát, Hồ gia lại khôi phục hưng thịnh như trước.

Vị trí Đốc công Đông Xưởng, không chỉ gánh một mình mình, mà đằng sau còn có ngàn vạn người ăn theo để sống.

Chu Dịch nói: “Ta nói với các người, dù có mạo hiểm tính mạng thì cũng phải làm quan, không được trở thành thương nhân, thương nhân chỉ là một con lợn béo.”

“Nhìn vừa mắt thì nuôi dưỡng, ngày nào đó cần thì tùy tiện đặt cho nó một cái tên rồi giết!”

Can nhìn bên cạnh hỏi: “Vậy làm một nông dân thật thà hiền lành thì sao?”

“Khà khà khà...”

Chu Dịch cười mấy tiếng, vỗ vỗ đầu Tiểu Bình Tử: “Cái tên ngọc này!”

Đám nội thị nghe vậy thì bật cười, ánh mắt nhìn Tiểu Bình Tử vừa hâm mộ vừa đố kỵ.

Cha nuôi và đám can nhi thì ở đây vui vẻ, phạm nhân bên kia thì không ngừng kêu gào, người phụ trách thăm vắn chính là Lý Triều của Ti giám sát, nổi tiếng hung dữ.

Chỉ trong bốn năm ngắn ngủi. Từ một tư lại không có phẩm cấp thăng tiến lên chủ sự lục phẩm, trở thành nhân vật truyền kỳ.

Khoảng nửa canh giờ, phạm nhân hơi thở yếu ớt.

“Độc công, ta không biết Tam Dương giáo chủ đang trốn ở đâu.”

Lý Triều bầm báo nói: “Nhưng hắn vì muốn chết nên đã nói ra một chuyện khác, hình như có tiên thiên tông sư nhắm vào Tam Dương Giáo, đã giết không ít pháp sư, tán nhân.”

Chu Dịch khẽ gật đầu, đối với tông sư truy giết Tam Dương Giáo cũng có chút suy đoán.

Chính Thống Đế băng hà đã hơn hai năm, năm đó Ngụy công công là người hộ giá vẫn không thấy xuất hiện, tựa như đã biến mất.

Chu Dịch chỉ vào phòng giam bên cạnh, nơi chứa đầy phạm nhân, tất cả đều vết thương chồng chất, nửa sống nửa chết, phân phó.

“Thẩm tra từng người một, nhất định phải nhô tận gốc Tam Dương Giáo, ta không tin lưới trời lồng lộng lại không bắt được mấy con chuột?”

“Ti hạ tuân mệnh.”

Lý Triều khom người nói: “Mấy năm nay ti hạ nghiên cứu hình phạt, đi khắp Trấn Phủ Ti, hỏi thăm lão nhân thiên lao, biên soạn thành một cuốn hình phạt, có tên là mười tám cấp địa ngục.”

“Trong ngục mười phạm nhân thì không có một người có thể sống qua cấp ba, trong vạn người không có một người có thể sống qua cấp sáu, cho đến nay chưa có ai có thể vượt qua được cấp chín!”

“Không tệ, không tệ.”

Chu Dịch gật đầu tán thành, nói: “Ta nghe nói người có ba người con trai, đọc sách cũng không tệ, chỉ cần thẩm tra ra được hang ổ Tam Dương Giáo ở đâu, ta đảm bảo con trai của ngươi vào lục bộ.”

“Bái tạ Độc công.”

Lý Triều vội vàng quỳ lạy, đây là khích lệ cũng là cảnh cáo.

Tất cả những người quen biết Lý Triều vô luận là đồng liêu, bạn bè hay là thân thích, đều nói hấn là viêm khí quản, đường đường là chủ sự nắm giữ hình phạt của Ti giám sát vậy mà không dám lấy vợ lẽ.

Hai đứa con do người vợ đầu sinh ra, cũng chính là con trai mà Lý Triều nhắc ở phía trên.

Kỳ thực không phải như vậy, Lý Triều biết mình làm như vậy sẽ thương thiên hại lý, chỉ sợ ngày nào đó bị chu di cửu tộc, cho nên bề ngoài thì thể hiện rất chi là sợ vợ, nhưng lại lên nuôi ngoại phòng để truyền thừa hương hỏa.

Ai có thể ngờ mật thám Ti giám sát sớm đã biết được bí mật của Lý Triều.

Lúc này.

Một lão thái giám vội vàng bước vào, sau khi quỳ bái thì ghé sát tai bẩm báo.

“Độc công, Bệ hạ lại thu nhận can nhi Tiểu Lộc Tử của Hường Thiện Giám, nghe nói sở trường là điều chế canh bồi nguyên, làm bệ hạ long tinh hổ mãnh đêm ngủ mười nữ nhân cũng không thấy mệt!”

Chu Dịch hỏi: “Vị Lộc công công này đang làm ở đâu?”

Lão thái giám liếm môi, không giấu được vẻ hâm mộ đồ kỵ: “Hộ bộ Hành tẩu!”

Hộ Bộ là quản hầu bao của triều đình, quản lý mọi vấn đề về tài chính như tiền bạc, thực phẩm, muối, sắt, thuế, tiền lương...có thể nói giàu như dầu chảy, ngay cả Ngự Dụng Giám cũng không bằng.

Thái giám yêu tiền nhất, đến Hộ Bộ làm có thể nói như chuột sa chĩnh gạo.

Ăn không hết, căn bản là ăn không hết.

“Tiểu Lộc Tử à...”

Chu Dịch trầm ngâm hồi lâu rồi mới nói: “Điều mấy nội thị có năng lực đến giúp đỡ Lộc công công, từ trong danh sách mật lấy ra mấy tên sâu mọt của Hộ Bộ, đưa tặng Lộc công công lập công.”

Đông Xưởng giám sát triều đình, giang hồ, trong đó quan lại Hộ Bộ được ưu tiên hàng đầu.

Nếu như phát hiện được án lớn, sẽ lập tức bẩm báo Bộ hạ để điều tra, những án nhỏ như tham ô chút ít thì sẽ ghi vào danh sách mật, sau này sẽ dùng đến.

Hoặc đe dọa dụ dỗ, lôi kéo quan lại phạm tội về phía mình, Hoặc có thể dùng để khen ngợi nội thị mới được tấn chức, ví dụ như Lộc công công có được bằng chứng, danh sách sẽ đi bắt người, lập được đại công, Bộ há há chẳng phải sẽ coi hấn như cánh tay của mình?

Lúc Chu Đốc công lật đọc sách mật, dạy dỗ nội thị hai bên.

“Đây chính là đao thương kiếm của Đông Xưởng chúng ta!”

Lão thái giám thắc mắc: “Đốc công, vì Lộc công công này và chúng ta không thân, hấn vẫn luôn làm việc dưới trướng của Viên Đề doocds, tại sao lại giúp hấn thăng chức?”

Chức quan Hành tẩu là Thiên Thuận Đế sáng lập, không phải là chức quan chính thức trong triều đình, có nghĩa là khi thái giám được cử đi thi hành công vụ ở đâu đó, họ có thể trực tiếp tấu báo với Bộ hạ.

Quyền lực to nhỏ của chức quan này, dao động trên dưới là rất lớn.

Chương 833: Thái giám trị quốc. (2)

Nếu Hành tẩu không được Bệ hạ coi trọng, thì chẳng khác nào làm việc vặt trong nhà, ngược lại, quyền lực có thể tương đương với Hộ Bộ Thượng thư, có thể giám sát, thẩm tra tất cả sự việc.

Tương tự như Các Lão, lúc quyền lực nhỏ thì giống như thư ký, nhưng lúc quyền lực lớn thì có thể sáng ngang với tể tướng.

“Ta làm việc ắt sẽ có lý do.”

Chu Dịch phân phó nói: “Phải một cao thủ âm thầm theo dõi, ghi chép lại từng lời nói hành động của Lộc công công, không được bỏ sót một chữ!”

Lão thái giám khom người nhận mệnh: “Độc công yên tâm, Lộc công công dù có nằm mơ nói mơ ta cũng sẽ ghi lại.”

Chu Dịch uống hết trà trong cốc, đứng dậy, mắt nhìn xa xăm.

“Bệ hạ thu nhận tám can nhĩ, phân biệt là lục bộ, Tì nội thị, Trấn Phủ Tì Hành tẩu, sau này lại thu thêm chín người, chẳng phải là nên đến Tì giám sát sao?”

Can nhĩ, nội thị hai bên trái phải nín thở tập trung, không ai dám lên tiếng.

0

0

Di Xuân Điện.

Từng tiếng rên rỉ, uyển chuyển kéo dài.

Hơn một canh giờ sau, thanh âm mới dần dần lắng xuống, thanh âm Thiên Thuận Đế từ trong rèm truyền ra.

“Giúp trẫm thay xiêm y.”

Tiểu Ngũ Tử là nội thị thiếp thân vén rèm ra, cùng với mấy nội thị khác giúp Thiên Thuận Đế thay long bào, lại có nội thị khác dâng lên canh bồi bổ nguyên khí ấm nóng.

Trên long sàng mười nữ tử đang nằm, dư âm còn chưa tiêu tán.

Sắc mặt Thiên Thuận Đế trở nên vàng vọt, đôi mắt xám xịt, nhận canh bồi nguyên uống hết, từng luồng nhiệt lưu thông trong kinh mạch, bồi bổ huyết khí.

Tinh lực dần hồi phục, Thiên Thuận Đế vươn tay biểu thị.

“Đưa đến noãn phòng, chăm sóc cho tốt.”

Nội thị trực ngoài điện nghe lệnh lập tức tiến vào, hai người một chần gắm, thành thực quần nữ tử trên giường lại mang đi.

“Trẫm muốn ra ngoài đi dạo.”

Thiên Thuận Đế được nội thị đỡ, đi đến đình nghỉ mát bên ngoài điện thì ngồi xuống.

Trời đã cuối thu, gió lạnh sương dày.

Trăng tròn tỏa ánh sáng bàng bạc, khiến trong cung càng thêm lạnh lẽo.

Tiểu Ngũ Tử lấy một chiếc áo choàng bằng da cáo, đắp lên người Thiên Thuận Đế, thấp giọng nói: “Bệ hạ, xin hãy nghỉ ngơi sớm.”

“Trẫm làm sao có thể ngủ được chứ?”

Thiên Thuận Đế thở dài nói: “Dân gian thường nói có ba loại bất hiếu, trong đó không có hậu duệ là đại bất hiếu, Trẫm không con thì quốc triều loạn lạc, sau này sao còn mặt mũi mà đi gặp liệt tổ liệt tông!”

Năm đó Bình Tây Vương mưu phản, Thiên Thuận Đế may mắn thoát khỏi sự truy giết của Tam Dương Giáo, hai đứa con trai đều chết bất đắc kỳ tử.

Sau khi đăng cơ, Thiên Thuận Đế ngày đêm cày cấy, kết quả hậu cung một người cũng không mang thai.

Ngự y của Thái y viện thay phiên nhau chẩn đoán, nhưng không có phát hiện bất cứ mầm bệnh nào, chỉ có thể kê các loại thuốc bổ, nhưng cũng chẳng có kết quả.

Bây giờ Thiên Thuận Đế bắt đầu nghi ngờ, liệu mình có bị giống như dân gian truyền miệng, bởi vì giết mẹ giết em tranh giành ngai vị cho nên mới bị ông trời trừng phạt.

Thái hậu thật đang trốn đông trốn tây, Thái hậu giả đã được chôn cất cùng với Chính Thống Đế, trên bia mộ khắc đầy những lời phu thê ân ái, trở thành đôi phu thê mẫu mực.

Có lẽ trăm năm sau, vẫn còn có người làm thơ ca ngợi.

Nội thị đứng hai bên nghe vậy thì vội vàng an ủi, dỗ dành bằng đủ lời lẽ tốt lành, còn quan tâm hơn cả cha ruột.

“Bệ hạ là chủ là trung tâm, các vị Tiên hoàng vui mừng còn không kịp ấy chứ.”

“Hôm qua nghe nói Tả tướng quân thắng trận, bờ cõi Nam Cương lại mở rộng ngàn dặm, đây đều là công lao của Bệ hạ.”

“Bệ hạ long tinh hổ mãnh, người bình thường không thể so được, nhất định là do mấy nữ tử kia không được, nô tì sẽ ra ngoài cung mua thêm.”

“Đạo gia tiên nhân Tê Hà Tử đã bảy mươi tuổi, thái tổ sáu mươi tuổi còn sinh con gái, bệ hạ vẫn còn trẻ lắm...”

Thế nhân đều biết Thiên Thuận Đế tin sùng nội thị, cao hứng thì sẽ thu nhận làm can nhĩ, thậm chí còn ban thưởng cho họ Triệu, xoay người liền biến thành hoàng thân quốc thích.

Duy chỉ có Tiểu Ngũ Tử ánh mắt lóe lên, cúi đầu không nói.

Thân thể Thiên Thuận Đế quả thực không có vấn đề gì, dù sao trong thái y viện có rất nhiều cao thủ trung y, nhưng Lão tổ lại lén dùng chút hàn khí để diệt long tinh.

Ma quỷ điều khiển được âm khí trời đất, thứ mà người bình thường không thể phát hiện được, chỉ có những người luyện hóa tiên thiên võ đạo tông sư mới có thể cảm nhận được.

Vốn dĩ Ti nội thị tu hành Đàm Nguyên Bảo Điển, tiên thiên tông sư qua nhiều triều đại không dứt, vừa vận vào đúng lúc quốc triều biến động liên tiếp, tạo thành cục diện như thời kỳ giáp hạt hiện này.

Mấy ngày trước, Tiểu Ngũ Tử cống tiến đồ cổ tiền triều, thành công bái Vương công công làm cha nuôi, được điều đến Di Xuân Điện phục vụ sinh hoạt thường ngày của Thiên Thuận Đế.

Khi thời cơ chín muồi, Tiểu Ngũ Tử sẽ giúp Thiên Thuận Đế lâm hạnh, dùng kế mận chết thay đào phục quốc.

Những lời nịnh nọt liên tục của nội thị khiến sắc mặt Thiên Thuận Đế sáng lên, hứa hẹn nói: “Các người đều là trợ thủ đắc lực của ta, ai có cách làm Trầm có con nối dõi, có thể đến Ti giám sát làm Hành tâu!”

“Bái tạ Bệ hạ, chúng nô tài nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

Tất cả nội thị đều quỳ lạy tạ ơn, trong kinh hỷ cũng xen lẫn mấy phần sợ hãi.

Ai mà chẳng biết thủ đoạn của Chu Đốc công Đông xưởng, dám đến Ti giám sát hoa tay múa chân, cho dù có chết ở đó thì Bệ hạ cũng sẽ không điều tra truy cứu.

Tâm tư Tiểu Ngũ Tử khẽ chuyển, hấn gõ nhẹ vào mặt ngọc bội khâu trên tay áo, rất nhanh đã nhận được câu trả lời từ Lão tổ tông.

“Bệ hạ, nô tài có một biện pháp nhưng không được thành thực lắm.”

“Nói nghe xem.”

Thiên Thuận Đế có ấn tượng không tệ về Tiểu Ngũ Tử, làm việc nhanh nhẹn chăm chỉ lại ít nói, thiên phú võ đạo cũng là thượng đẳng, tương lai có thể trọng dụng.

Chương 834: Mận chết thay đào.

Tiểu Ngũ Tử nói: “Vu công công vừa rồi có nhắc, những nữ tử này không giỏi sinh nở, vậy chúng ta ra ngoài cung tìm những nữ nhân giỏi sinh nở về, có lẽ sẽ có con nối dõi.”

Vu công công nghe vậy thì thấy cũng có lý, trong lòng thầm mắng chính mình sao vừa rồi không nghĩ tới.

“Những nữ tử này sớm đã không còn trinh tiết, sao có tư cách hầu hạ bệ hạ, không hợp với quy tắc trong cung!”

Chủ ý này cũng là một chủ ý hay, nhưng nếu không phải do tự mình đề xuất vậy thì sẽ phản đối.

Nội thị ở bên cạnh phản bác: “Vu công công nói vậy không đúng, hậu cung Thái tổ có phi tử tiên triều, còn sinh con đẻ cái, chẳng lẽ Thái tổ cũng không tuân theo quy tắc!”

Không cần biết có hay không, trước tiên đội cho nó cái mũ lớn đã!

“Ngươi...”

Vu công công bị chặn họng không nói được nên lời, quỳ rạp xuống đất: “Bệ hạ, nô tài trung thành một lòng, có nhật nguyệt chứng giám.”

“Trẫm biết ngươi trung thành.”

Thiên Thuận Đế cười nhìn đám nội thị tranh luận, nếu nô gia không nội đấu, vậy thì sẽ liên thủ đấu chủ tử, hẳn liền vỡ vụn vai Vu công công.

“Ngươi đi tìm mấy nữ tử biết sinh con, nhớ làm việc cẩn thận.”

“Nô tài tuân chỉ.”

Vu công công hiểu ý hắc, chuyện này sẽ tổn hại đến thanh danh Bệ hạ, nhất định phải âm thầm làm, cho dù sau này nữ nhân kia sinh được long tử, cũng sẽ nói với bên ngoài là do vị phi tử nào đó sinh ra.

Tiểu Ngũ Tử cặp mắt nhú mày, nhưng trên mặt không lộ chút bất mãn.

Vu công công làm việc càng hay, sau này nữ tử hoài thai, dù có nghi ngờ thì cũng không nghi ngờ đến hấn.

Thiên Thuận Đế vẫn luôn quan sát nội thị bên cạnh, cho dù đang cày cấy trên long sàng cũng sẽ để ý đến thần sắc động tác của nội thị, khi thấy vẻ dừng dừng hờ hững của Tiểu Ngũ Tử thì rất vừa lòng.

“Không tranh công, không oán giận, là một hạt giống tốt đáng để bồi dưỡng!”

.....

Thiên Thuận năm thứ ba.

Dã vô phong vũ dã vô tình.

Triều đình có sự cân bằng hài hòa, kỳ lạ.

Bên trong có Đường Minh Viễn nỗ lực cải cách, từ chính trị đến quân sự, từ kinh tế đến tiền tệ, nhiều ý tưởng tuyệt vời khiến không ít bách quan phải kinh ngạc.

Bên ngoài thì dựa vào hỏa binh, tung hoành Tây Bắc, Nam Cương, lãnh thổ Đại Khánh mở rộng.

Đông Xưởng, Tây Xưởng, Ti nội thị đấu đá lẫn nhau, đồng thời cũng giám sát kinh thành, quan lại địa phương, tác phong không thể nói là thanh bạch, nhưng ít nhất đều đang làm việc.

Giấc mộng của người đọc sách chính là cầu cho không có chuyện gì để làm, chỉ thế mà thôi.

Nước chảy vẫn sâu, ánh sáng không thể chiếu rọi.

Phàm là người có nhận thức đều cảm nhận được áp lực nào đó không thể giải thích được, liềm lặng lẽ kiểm chế tay chân, chờ đợi những kịch biến trong triều.

...

Thiên Thuận năm thứ tư.

Chính đường Đông Xưởng.

Trên cửa treo bốn chữ ‘Minh Kính Cao Huyền’ trên tường có treo một bức chân dung của Chu Đốc công, còn có Thiên Thuận Đế đích thân đề bút.

Lưu danh muôn đời.

Chu Dịch ngồi dưới chân dung của chính mình, đôi mắt hơi nheo lại, nghe lão thái giám báo cáo.

“Cha nuôi, lại vô trượng rồi.”

Tiểu Bình Tử quỳ xuống nói: “Ta sau khi nhận được tin tức, liền lập tức dẫn người bao vây chùa Linh Vân, kết quả Tam Dương giáo chủ, Thánh nữ sớm đã trốn thoát rồi.”

Bùm!

Chu Dịch bóp nát chén trà, lạnh giọng nói: “Là ai tiết lộ tin tức?”

“Thái giám quản hình, Lưu công công.”

Tiểu Bình Tử nói: “Ta đã bắt cửu tộc Lưu gia, già trẻ gái trai một trăm bảy mươi hai người, chỉ đợi lệnh của cha nuôi.”

Cộc cộc cộc...

Chu Dịch gõ gõ bàn trà, nhìn hoàng hôn ở bên ngoài, suy nghĩ em là tên nào cả gan chống lại Đông Xưởng.

Lúc này.

Một lão thái giám vội vàng tiến vào, giải vây cho Tiểu Bình Tử, thần sắc hoang mang báo cáo.

“Độc công, Bệ hạ lại thu nhận can nhi, là Tiểu Ngũ Tử của Di Xuân Điện, nghe nói Tiểu Ngũ Tử đề ra chủ ý, tìm một nữ tử biết sinh con ở trong nhân gian, quả nhiên bây giờ nữ tử đó mang thai rồi.”

Mật thám của Đông Xưởng ở khắp thiên hạ, trong hoàng cung cũng bị giám sát.

Cái gọi là Thiên Thuận Đế âm thầm hành sự, bình thường đều sẽ giấu kín quan lại, nhưng ở trong mắt Chu Dịch căn bản không có cái gì gọi là bí mật.

Chu Dịch hỏi: “Ngô công công sẽ nhận chức Hành tẩu Đông Xưởng?”

“Đúng vậy.”

Lão thái giám gãi gãi cổ, lạnh giọng nói: “Độc công, nếu không thì trước lúc hấn nhậm chứ, cho người tiễn Tiểu Ngũ Tử đi!”

“Triều đình, Tam Dương Giáo, Bệ hạ, Cửu đường thị...”

Chu Dịch mơ hồ hiểu được, đột nhiên hỏi: “Tiểu Bình Tử, người nói Bệ hạ thật sự muốn cai trị kiểu không làm gì nhưng thiên hạ vẫn thái bình sao?”

“Hài nhi...không biết.”

Tiểu Bình Tử bỗng nhiên toát mồ hôi, hắn làm sao dám trả lời vấn đề này, dù hắn nói đúng hay sai, cuối cùng đều rơi vào một chữ chết.

“Nếu đổi lại là ta, nhất định sẽ không muốn.”

Chu Dịch nhận lấy chén trà mà can nhi đưa tới, nhẹ nhàng nhấp một ngụm: “Thiên hạ của mình, trị tốt hay không tốt cũng không sao, quan trọng là quyền lực nắm trong tay.”

“Dù người khác làm có tốt đến đâu, cũng không bằng mình làm tồi!”

“Ta đã đánh giá thấp bệ hạ rồi.”

“Có lẽ ai ngồi vào vị trí đó cũng đều biến thành như vậy...”

Chu Dịch ngồi trên ghế thái sư, hai mắt sụp xuống, giống như một con hổ hung dữ nằm trên đồi trọc, tản ra khí tức hung hãn nguy hiểm.

Từ trước đến giờ chưa từng nghi ngờ Thiên Thuận Đế, dù sao hắn và Tam Dương Giáo cũng có mối thù giết cha giết con.

Hôm nay nghĩ lại, sinh vật quyền lực thì làm gì còn quan tâm đến ân thù.

Khi cần đến người thì công lao hiển hách, không cần nữa thì chính là công cao át chủ, bây giờ Bệ hạ cần Tam Dương Giáo để kìm chế Đông Xưởng, vậy là có thể buông bỏ huyết hải thâm thù.

Tiểu Bình Tử mạnh dạn hỏi: “Cha nuôi, chúng ta nên xử lý Tiểu Ngũ Tử thế nào?”

Chương 835: Tri kỷ của ta.

“Làm thế nào ư?”

Chu Dịch tựa tiểu phi tiểu nói: “Đương nhiên là nâng hấn lên rồi, tán tụng, Ngũ công công là hoàng thân quốc thích, là chủ tử của ta.”

“Cha nuôi cấp bậc uy nghiêm, sao có thể để cho người khác ngồi lên trên đầu được!”

Tiểu Bình Tử nảy ra chủ ý: “Sao chúng ta không giấu long bào vào trong phòng của Ngũ công công, ta sẽ đích thân kiểm tra, giải trừ phiền phức cho cha nuôi.”

“Ta làm việc còn cần người dạy sao?”

Chu Dịch giơ tay về phía hoàng cung, vẻ mặt nghiêm túc: “Thời thời khắc khắc nhớ vị trí của mình, trung thành với Bệ hạ!”

“Chưa nói đến việc phái Ngũ công công đến Hành tẩu Ti giám sát, cho dù Bệ hạ bảo ta bái Ngũ công công làm cha nuôi, ta cũng không chút do dự!”

Tiểu Bình Tử nghi hoặc nói: “Lẽ nào cứ để mặc Ngũ công công tác oai tác phúc ở Đông Xưởng sao?”

Chu Dịch chậm rãi nói: “Ta đã nghe nói về Ngũ công công, hấn không phải là người có tính tình kiêu ngạo.”

Lúc này.

Một ánh hoàng hôn từ cửa điện chiếu vào, ánh trên đầu Chu Dịch, mái tóc bạc trắng xơ xác, giống như sắp chết.

Tiểu Bình Tử nheo mắt lại, chợt nhận ra.

Độc công đã già rồi!

Tuổi tác mới chỉ hai mươi bảy, nhưng bởi vì tu hành Đàm Hoa Bảo Điển, lại không đột phá được kéo dài tuổi thọ, cho nên thời gian cũng không còn nhiều nữa.

Chu Dịch lẩm bẩm: “Năm Hồng Vũ ta vào cung làm nô, thời gian mười bảy năm trải qua ba triều đại, thăng trầm cũng đã

ném đủ, bây giờ chỉ muốn yên bình trải qua tuổi già!”

“Cha nuôi phúc thọ dài lâu, ta nhất định sẽ chăm sóc ngài đến cuối đời.”

Tiểu Bình Tử vội vàng quỳ lạy tỏ lòng trung thành, nhưng lão gia hỏa sắp chết này không kiêng nể, làm việc hỉ nộ vô thường, khi phục vụ càng phải hết sức cẩn thận.

Chu Dịch khẽ gật đầu, theo thói quen vẽ ra chiếc bánh lớn.

“Tiểu Bình Tử, ta rất xem trọng ngươi!”

Tiểu Bình Tử cảm động đến rơi lệ, thề sẽ xem cha nuôi như cha ruột, trong lòng đã bắt đầu băn khoăn không biết Ngũ công công thích cái gì.

.....

Trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, trong cung thì càng không có chuyện gì mới mẻ.

Không quá ba đến năm ngày.

Cuộc trò chuyện của Chu Dịch và Tiểu Bình Tử đã truyền khắp kinh thành, nhiều lão nhân trong cung cũng bắt đầu cảm thán, Đốc công uy danh lẫy lừng vậy mà đã già rồi.

Nguyên lão của ba triều hạ màn, có mấy phần hoảng hốt giống với nhân gian biến đổi.

Càng nhiều người bắt đầu chuẩn bị ra tay, đặc biệt là Hành tẩu của lục bộ, từ trong sâu thẳm thật sự cho mình là hoàng thân quốc thích.

Vừa may Viên công công có cảm ngộ về võ đạo, bế quan tiếm tu, không có tham gia vào sự vụ trong cung.

Trong một thời gian.

Trong ngoài hoàng cung không ai trói buộc nội thị, có lẽ là bởi vị bị trấn áp quá lâu, vừa mới được thả lỏng liền điên cuồng nhảy múa.

Uy phong vênh lên, tiền bạc vung vãi.

Nội thị trong cung hướng quan lại trong kinh đòi tiền, nội thị Ti giám sát thì vùi tiền quan lại địa phương, các quan không

chịu nổi việc tống tiền, sau đó bắt tay với nội thị vợ vét của thương nhân, dân chúng.

Chu Dịch nghe can nhi bẩm báo, không nhanh không chậm uống trà.

“Viên công công quả nhiên là tri kỷ của ta.”

....

Giữa tháng sau.

Trong cung truyền ra tin tức, Thục quý phi có thai.

Thiên Thuận Đế phá tan tin đồn không có người thừa kế, long nhan vui mừng, lệnh phong Ngũ công công là Ân Trạch Hầu, lại một lần nữa mở ra tiền lệ cho quốc triều.

Sau ngày phong hầu.

Ngũ công công chính thức nhận chức ở Đông Xưởng, chức vị Hành tẩu là sinh ra để cho hắn, nhưng không dám đến gần Đông Xưởng một bước.

Mọi người đều biết long bào của Đông Xưởng đã sòn!

Vào buổi trưa.

Bên ngoài chính đường hai hàng nội thị xếp ngay ngắn, già trẻ đều mặt quan bào màu đỏ thẫm, cấp bậc cũng từ ngũ phẩm trở lên.

Mọi người mắt nhìn mũi, mũi nhìn tin, trên mặt không dám có biểu cảm gì, giống như hai hàng hình nhân khô héo.

Cộp cộp cộp...

Một tràng tiếng bước chân vang lên, bốn nội thị trẻ tuổi đi phía trước dẫn đường, phía sau là Hầu gia trẻ tuổi mặc măng bào, đeo đai ngọc.

Mày kiếm mắt như sao, khuôn mặt âm áp như ngọc, đáng tiếc lại là người không có gốc rễ, nếu không nhất định sẽ trở thành hình mẫu quốc triều.

Tất cả nội thị đồng loạt quỳ xuống: “Bái kiến Hầu gia!”

“Không cần đa lễ!”

Ngũ công công mặt mang nụ cười, bước nhanh về phía trước đỡ.

Tôn công công là chủ sự của Đốc Phủ Ti đứng ở phía cuối, nhìn thấy Ngũ công công duỗi tay thì sắc mặt bị dọa cho trắng bệch, không dám trốn tránh cũng không dám nhiệt tình.

Nụ cười treo ở trên mặt trông còn xấu hơn cả khóc, hắn thậm mắng chính mình tối qua không nên ép phạm nhân nhận tội, hôm nay đến muộn mới không tìm được vị trí ở giữa.

Lúc này Ngũ công công là một củ khoai nóng bỏng tay, đến gần thì sẽ chết, nhưng mà cách xa thì ngày sau cũng chết.

Tôn công công đang muốn nói thì từ trong đại sảnh vang lên một giọng nói già nua.

“Ta bái kiến Hầu gia.”

Chu Dịch một đường đi tới trước mặt, thân hình càng ngày càng cúi thấp, mắt thấy đang chuẩn bị quỳ xuống trước mặt Ngũ công công.

“Ta là tiểu bối, lẽ ra nên bái kiến Đốc công.”

Ngũ công công cũng làm tư thế giống như vậy, quỳ xuống trước mặt Chu Dịch.

Hai người nửa đường gặp nhau, cong người xuống như đang quỳ, bốn cánh tay đỡ lấy nhau, trong mắt người ngoài thì giống như huynh đệ ruột thịt nhiều năm mới trùng phùng.

Chu Dịch cười nói: “Mời Hầu gia.”

Ngũ công công nói: “Mời Đốc công trước.”

Hai người vừa nói vừa đi về phía chính điện, bước đi đều nhau, thân hình không phân trước sau, bước lên bậc cửa cũng là bước chân phải trước.

Đám nội thị như hình nhân khô héo lúc này chỉ cảm thấy mây đen trên đỉnh đầu đã tản đi, bầu trời bỗng trở nên trong xanh.

Liên đứng dậy đi theo phía sau Chu Dịch, trên mặt là nụ cười bồi với Ngũ công công.

Chương 836: Tri kỷ của ta (2)

Phía dưới chính đường vốn dĩ có một chiếc ghế thái sư, nghĩa là duy chỉ có một người tối cao, không biết từ lúc nào đã có thêm một chiếc ghế nữa, ở giữa có một chiếc bàn nhỏ, ngự trà đã pha sẵn.

Ngũ công công ngồi xuống trước, ngẩng đầu nhìn bức chân dung treo trên tường, hai mắt hơi nheo lại.

“Độc công uy vũ, treo ở trong sảnh đường có thể khiến tiểu bối sợ hãi. Sau này vô luận là ai nắm giữ Đông Xưởng thì cũng nên treo chân dung của Độc công trong chính đường, thể hiện sự kính trọng.”

Trong mắt Chu Dịch lóe lên, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Ngũ công công.

Một thiếu niên hướng nội ít nói trước kia, chỉ hai năm không gặp vậy mà đã có gan chỉ chỉ chỗ chỗ ở Đông Xưởng, tính cách trước sau biến hóa quá lớn.

Có lẽ đã bị quyền lực vậy bản, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Chu Dịch lộ ra ý cười hài lòng: “Chẳng trách Ngũ công công được Bệ hạ ân sủng, lời nói thật là lọt tai, ta nghe mà cũng thấy cao hứng.”

Ngũ công công nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, cố gắng đè nén nỗi sợ hãi trong lòng.

Lần này phải có gan lớn mới đến Đông Xưởng, cũng là để thăm dò Chu Độc công liệu có đúng như lời đồn thổi, đã buông bỏ quyền lực, một lòng dưỡng lão.

Nếu hắn có thể nắm bắt được cơ hội này mà đoạt lấy đại quyền của Đông Xưởng, thì sau này khi nhi tử đăng cơ sẽ có tác dụng rất lớn.

“Độc công quá khen, ta còn phải học hỏi từ ngài nhiều.”

Lúc nói chuyện thì tách ra ngồi xuống.

Chu Dịch nháy mắt, chủ sự Ti mật sách ở trong chính đường lập tức đứng ra, khom người báo cáo.

“Bẩm Đốc công, Hầu gia, cách đây không lâu ta nhận được tin tức từ mật thám, hai mươi hai vị quan lại do Lễ bộ Lư thượng thư dẫn đầu, liên minh lại với nhau dâng tấu Hầu gia, đề nghị Bộ hạ thu hồi tước phong.”

Chu Dịch nhấp nhẹ một ngụm trà, khích lệ nói.

“Lư Lâm Kiên là lão thất phu, giống như viên đá hôi thối kê ở nhà xí, nay ý kiến cái này, mai ý kiến cái kia, Hầu gia đừng để ý.”

Nội thị trong chính đường đều nhìn Ngũ công công, xem xem hần sẽ nói thế nào.

Đây là đầu danh trạng, hay là đá hỏi đường?

Trong mắt Ngũ công công hiện lên một tia lạnh lùng, biết đây là Đông Xưởng thăm dò, nếu như chỉ cần có chút biểu hiện yếu đuối rút lui, sau này muốn nắm quyền thì càng khó.

Nắm quyền Đông Xưởng, liên quan đến con nối dõi kế thừa đại thống.

“Hầu tước của ta là do Bộ hạ đích thân phong, ai dám dị nghị thì chính là ngỗ nghịch, cần rõ.”

Ngũ công công đứng dậy, sát khí đằng đằng nói.

“Đốc công, nghe nói Đông Xưởng có long bào công trạng to lớn, cho ta mượn, ta mượn!”

0

0

Lư phủ.

Hậu trạch.

Phu nhân Trương Thị đang khóc ô ô, hai đứa con trai không ngừng an ủi.

Hôm nay lúc Lư Thượng thư thượng triều, Vu công công Hành tẩu của Lại bộ phái người đến, kiểm tra cửa hàng của Trương Thị, phát hiện hàng cấm như diêm tiêu, lưu huỳnh và nhiều loại khác.

Kể từ ngày Thiên Thuận Đế đăng cơ, phạm là những nguyên liệu liên quan đến thuốc súng đều cấm lưu hành trong dân

gian.

Cùng lúc bắt được cả người lẫn tang vật, cửa hiệu của Trương Thị có trăm cái miệng cũng không bào chữa được, cả nhà đều bị tổng vào ngục chờ xét xử.

Trương Thị ghen ngào nói: “Lão giao, người ta đã đưa lời đến, chỉ cần ông hướng Vu Hành tâu báo một tiếng, lập tức có thể thả người...”

“Tầm mắt đàn bà, bà nghĩ chỉ đơn giản là thông báo sao?”

Lư Thượng thư mắng: “Bản quan là người thanh lưu, phải làm gương cho những người đọc sách của quốc triều, há lại có thể cùng nhóm với hoạn quan?”

Trương Thị lau nước mắt, nói: “Chẳng lẽ phải tro mắt đứng nhìn cha nương huynh đệ ta chết? Vậy thì ta cũng không sống nữa!”

Mày Lư Thượng thư cau chặt, rất bất mãn với người Trương gia.

Vào thời điểm triều đình loạn lạc khốc liệt, lại phạm phải án tày trời như vậy, chẳng phải là đưa dao cho kẻ địch sao.

Người con lớn ở bên cạnh hỏi: “Phụ thân, chuyện này liệu có liên quan đến Đường Tướng không?”

Đường Tướng chính là Đường Minh Viễn, là vị tể tướng nội các đầu tiên của Thiên Thuận triều, trở thành vị tể tướng trẻ nhất kể từ khi Đại Khánh thành lập, điều này thể hiện rõ ràng Thiên Thuận Đế thích việc mở ra tiền lệ.

Trong mắt Lư Thượng thư tràn đầy kinh ngạc, chưa từng nghĩ tới con trai lớn bình thường dè dặt ít nói vậy mà có thể nhìn ra mấu chốt của vấn đề, gật đầu nói.

“Đơn chỉ cần nói chuyện với hoạn cầu, Bản quan vì Lão thái sơn sẽ vứt mặt mũi lần này. Tuy nhiên, mục đích của hoạn cầu là lôi kéo quan lại của Lễ Bộ, chống lại chính sách mới!”

Người con thứ hai nói: “Tể tướng là công thần, lại là trợ thủ đắc lực của Bệ hạ, có uy tín long trọng trong triều đình, dân chúng, sao Vu công công lại có gan đối đầu với Đường tể tướng?”

Lư Thượng thư nhìn con trai lớn, muốn nghe ý kiến của hắn.

Con trai lớn trầm mặc hồi lâu rồi nói: “Chính sách mới là của Đường tể tướng, không phải chính sách của Bệ hạ.”

“Không tệ, người có thể nhìn ra điểm này cũng đã không tệ rồi.”

Lư Thượng thư nhẹ nhàng vuốt râu, cảm thấy có chút vui mừng vì có người kế vị: “Bất quá, nguyên nhân cơ bản chính là Bệ hạ quá mềm lòng, làm việc không đủ quyết đoán!”

Trên mặt người con thứ hai đầy vẻ nghi hoặc, nghe phụ thân và đại ca nói chuyện, Bệ hạ rất bất mãn với Đường tể tướng, phải can nhi đi Lục bộ giành quyền, làm sao lại có thể mềm lòng?

Người con lớn lộ ra vẻ mặt run sợ, chỉ thấy cuộc tranh giành tàn khốc trong triều.

Thiên Thuận Đế mềm lòng, không có ý định tịch biên diệt tộc Đường tể tướng, như vậy thì chính sách mới, quyền lực đều rơi vào trong tay bệ hạ rồi/

“Cha đối với chính sách mới này có ủng hộ không?”

“Là quan, luôn phải làm việc vì bách tính.”

Lư Thượng thư nói: “Đường tể tướng hành sự có chút hào phóng không câu lệ, nhưng mỗi lần cải cách đổi mới lại đạt được hiệu quả rất đáng chú ý, trung tâm quốc triều có kỳ vọng, bản quan tự sẽ hỗ trợ hết mình.”

Chương 837: Mượn dao giết người.

Người con lớn nói: “Cho nên người liên minh thượng tấu thư ân trạch hầu?”

“Thái giám phong hầu là điều trước nay chưa từng có.”

Lư Thượng thư tức giận nói: “Về công, bản quan sẽ không nói gì, nhưng về tư, bản quan ủng hộ Đường tể tướng, càng phải ngăn cản Cửu Đường Thị làm hại quốc triều!”

Trương Thị đang nức nở đột nhiên ngừng khóc, hỏi: “Lão gia, chuyện này liệu có gây rắc rối cho nhà chúng ta không?”

“Có lẽ sẽ có.”

Lư Thượng thư thở dài nói: “Năm đó bản quan không dám đứng ra chống lại yêu hầu, ngày đêm ngủ không ngon giấc, lần này không thể do dự nữa.”

Người con lớn nói: “Phụ thân, người có thể thử liên thủ với Chu Đốc công, Viên công công, hai người đó đã trải qua ba triều đại, hoàn toàn có thể kiềm chế được Cửu Đường Thị.”

“Hừ!”

Lư Thượng thư lạnh giọng nói: “Hoạn cầu đều cùng một giống, hai người Chu, Viên cố ý phóng túng Cửu Đường Thị, chính là ép những người theo chính sách mười liên thủ với bọn chúng.”

“Cửu Đường Thị chỉ là họa hại, hai người đó mới có ý đồ lớn...”

Đương lúc nói.

Bên ngoài có tiếng ồn ào, thỉnh thoảng còn có mấy tiếng la hét.

Một thị nữ hoảng sợ đi tới hậu đường, sắc mặt bị dọa trắng bệch, run rẩy nói: “Lão gia, người của Đông Xưởng đến rồi, nói...nói...”

Lư Thượng thư nghe đến hai chữ Đông Xưởng thì xoát một cái đứng dậy: “Nói cái gì?”

Vút!

Một mũi tên từ trên không trung bay xuống, xuyên qua lưng thị nữ, khiến nàng ta co giật mấy cái rồi im lặng.

Hu la la một nhóm người Đông Xưởng xông vào, trên tay cầm đao dính đầy máu, vây quanh chủ sự Đốc Phủ Ti Tôn công công.

“Khà khà khà...”

Trước khi mở miệng liền phát ra tràng cười quái dị, Tôn công công ngồi trên lưng ngựa, ngón tay chỉ phong lan nói.

“Ta ở hoa viên của Lư đại nhân phát hiện một bộ long bào, chín bộ áo giáp, có phải Lư đại nhân đang có ý định bắt chước Lão tổ?”

Khi Lão tổ Đại Khánh dậy binh, Thánh Hỏa Giáo đã hỗ trợ chín bộ áo giáp, sau khi đăng cơ liền định ra quy tắc, ai mà giấu chín bộ áo giáp thì sẽ bị chu di cửu tộc.

Lư Thượng thư tức giận nói: “Hoạn cầu, người dám vu cáo bản quan...”

“Lư đại nhân cứ ở trong ngục mà nói với Hầu gia đi.”

Tôn công công đã nghe nhiều những lời tương tự như vậy, vung tay hạ lệnh, đám quân tiến lên bắt giữ người Lư gia, trói thành một đoàn nhốt vào nhà lao Đông Xưởng.

Sau khi chịu mười tám kiểu tra tấn, dù có tội hay không cũng sẽ thừa nhận!

...

Ban đêm.

Nữ tử áo xanh đang bay khắp kinh thành.

Có thể bay lên vài trượng, công phu nhẹ chuyển, ở trong giang hồ thuộc dạng tuyệt đỉnh.

Mười mấy đề kị theo sát phía sau, bước chân từng người đều kỳ lạ, phiêu phiêu dật dật giống như những ác hồn lệ quỷ, thỉnh thoảng còn ném ra vài ám khí.

Quản sự công công tay cầm ky môn phi thảo binh đao, giọng nói không rõ nam nữ: “Khinh công của tiểu cô nương này

bước đi giống của Lăng Vân Tông.”

Đề kị dưới trướng nói: “Đại nhân, ngày mai sẽ phát bài phiếu cho Lăng Vân Tông.”

“Cái gì mà bài phiếu, đại quân trực tiếp vây giết.”

Một đề kị khác nói: “Lư gia thư hương, trưởng tử vậy mà lại kết giao với tông môn giang hồ, nhất định là âm thầm nuôi binh, mưu đồ phản quốc!”

“Nói có lý.”

Công công quân sự khen ngợi: “Nhà ngươi cũng nhanh nhẹn lắm, sau này khi làm việc với ta nhất định có thể thăng quan phát tài.”

“Bái tạ công công.”

“Gọi là gì?”

“Cha nuôi!”

“Khà khà khà...”

Tiếng cười quái dị giống như tiếng cú đêm, công công quân sự mới thu nhận can nhĩ, tâm tình rất không tệ, lập tức vận chuyển chân khí, kỳ môn phi trào thoát khỏi tay bay về hướng sau lưng nữ tử.

Nữ tử nhảy lên không trung, tránh đòn tấn công của phi trào.

Nhưng chỉ thấy một đầu của phi trào có mấy sợi bạc nổi vào, năm ngón tay của quân công công biến đổi, động tác giống như đang đánh đàn, một đầu của phi trào lại lộn ngược trở về.

Phi trào linh hoạt thay đổi vị trí, giống như một bàn tay vươn dài chực trượng.

Xoẹt!

Nữ tử ở trên không trung không kịp né tránh, phi trào cắm vào vai nàng ta.

“Tóm được rồi!”

Công công quân sự đang muốn thu phi trào về, mượn ánh trăng nhìn thấy mấy quả cầu đen đang bay về phía mình, xung quanh còn bắn ra tia lửa điện.

“Đây là...”

Quản sự công công bị dọa hai mắt trợn ngược, phi trào thậm chí còn không kịp rút về, vươn tay tóm lấy can nhìn gần nhất chặn trước mặt hắn.

Bùm!

Mấy tiếng nổ liên tiếp, mấy đề kị không kịp né tránh đều thương vong nặng nề, không còn khả năng truy sát.

“Khụ khụ...”

Công công quản sự nôn ra vài ngụm máu, ném nửa thân còn sót lại của can nhi đi, trong đáy mắt tràn đầy oán hận hung ác.

“Lư gia lén giấu hỏa pháo, không chu di cửu tộc thì không còn vương pháp!”

Hắn vung tay thu hồi phi trào, năm sợi bạc đã bị đứt bốn, sửa lại cũng rất phiền phức.

Công công quản sự nhìn đầu móng vuốt, trên mặt sớm đã nhuốm đầy máu đen.

“Độc tuyệt hồn của ta, nếu đã trúng phải cho dù may mắn không chết thì cũng thành tàn phế.”

Ở diễn biến khác.

Nữ tử bị trọng thương, trúng độc, tuyệt vọng chạy đến phía nam kinh thành, trước mắt cuối cùng cũng tối đen lại ngắt đi.

Một tiếng bốp vang lên, đánh thức đôi vợ chồng già trong sân.

Ông lão gan lớn bước ra xem, phát hiện một cô nương xinh đẹp, khi thấy trên người nàng ta dính đầy máu thì bị dọa sợ muốn đi đến nhà phủ báo án.

Bà vợ là một bà đỡ cũng biết sơ qua về y thuật, liền bắt mạch cho nữ tử.

“Nàng ta đang mang thai!”

0

0

Thiên Thuận năm thứ tư.

Mùa hè.

Lư Thượng thư giấu long bào, áo giáp, bom, nghi ngờ mưu
nghịch!

Hai phần đầu là do Đông Xưởng vu cáo, phần sau chứng cứ vô
cùng xác thực, bá quan văn võ cũng không còn gì để nói.

Thiên Thuận Đế đích thân phê chuẩn lập tức hành quyết, chọn
ngày hành hình.

Đường Minh Viễn quỳ ngoài cửa cung hai ngày hai đêm, cho
đến khi ngất xỉu, cũng không được Bệ hạ triệu kiến.

Chương 838: Trong ngoài liên thủ.

Ngày hai mươi ba tháng Giêng âm lịch.

Đang vào giữa hè, nắng như thiêu đốt.

Một hàng dài phạm nhân quỳ trước cổng chợ, sau lưng đeo thẻ tử hình, đao phủ đứng ở bên cạnh.

Những tiếng khóc lóc không ngừng vang lên, những người gan nhỏ thì không ngừng kêu gào cứu mạng, thậm chí còn có người mắng chửi Lư Thượng thư, nhằm thu hút sự chú ý của Đông Xưởng.

Ngược lại những cháu chắt nhỏ tuổi đang quỳ dưới đất thì nhìn trái nhìn phải, đôi mắt đen láy chớp chớp, không hiểu mọi người đang chơi trò gì.

Người dân vây kín xung quanh chờ xem hành quyết, thỉnh thoảng còn có người ném rau thối trứng thối.

“Chém đầu, mau chém đầu!”

“Thánh thượng là nhân quân, dám mưu phản, đáng bị chu di cửu tộc!”

“Đông Xưởng thật sự làm được chuyện tốt, nếu để Lư gia mưu phản, cuộc sống tốt đẹp của chúng ta sẽ kết thúc.”

“Cẩn thận lời nói.”

“Ta đang nói tốt cho Đông Xưởng, cái này cũng không được?”

“Hai từ đó nhắc cũng không được nhắc, phạm vào điều kiêng kị...”

Đây tuyệt đối không phải là Đông Xưởng sắp xếp, mà là dân chúng tự phát ủng hộ Thiên Thuận Đế, đối với ý đồ mưu phản của Lư gia thì rất căm ghét.

Thiên Thuận Đế thu nhận thái giám làm can nhĩ, mở ra tiền lệ cho quốc triều.

Nội thị nhậm chức ở Lục bộ, cũng là điều trước nay chưa từng có.

Đối với những hành động như vậy, nhưng phàm là đổi sang một vị Hoàng đế nào đó sớm đã bị triều đình, dân chúng mắng thành hôn quân, nhưng Thiên Thuận Đế thì lại thành nhân quân người người ca ngợi.

Bên trong có hai vị công công Chu, Viên giám sát bách quan, bên ngoài có Đường Minh Viễn chủ trì cải cách quốc triều.

Dân chúng cảm nhận được những lợi ích thực tế, đối với việc Bệ hạ tin sủng hoạn quan, ham mê nhục dục, cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Cho nên Lư gia mưu phản chu di cửu tộc, dân chúng đều vỗ tay hoan hô.

Về phần Lư Thượng thư có ủng hộ chế độ mới hay không thì dân chúng không rõ, cũng lười tìm tòi nghiên cứu, chỉ muốn chặt đầu lão quan là được!

Trong đám người.

Chu Dịch đề râu ở cằm, xung quanh miệng, mặc bộ quần áo mà phú hộ nông thôn thích mặc, ánh mắt quan sát xung quanh, cuối cùng cũng nhìn thấy một người quen ở trong góc.

Liên thi triển long công xuyên qua đám người, đi đến góc phía đông nam.

Hộ vệ phát hiện ra dị thường, bốn năm người dàn thành hàng ngang, ngăn cản Chu Dịch đến gần Đường tể tướng.

Chu Dịch chấp tay, cười hề hề nói: “Ta và Đường đại nhân là người quen cũ.”

Chữ ta đập vào tai, sắc mặt hộ vệ hơi thay đổi.

Đường Minh Viễn đội chiếc mũ tre màu đen, cẩn thận đánh giá bộ dáng Chu Dịch, ngạc nhiên nói: “Hóa ra là Đốc công, bộ măng bào này thật là bệ vệ, ta nhận mãi mới ra.”

“Đường đại nhân có lẽ không biết, lúc nhỏ gia cảnh ta khó khăn, ngay cả cơm ăn cũng không có.”

Thân hình Chu Dịch giống như trạch, dễ dàng xuyên qua hộ vệ ngăn cản, đứng bên cạnh Đường Minh Viễn, hồi tưởng nói.

“Lúc đó cha ta làm ruộng cho Tôn Lão Tài trong thôn, hâm mộ quần áo người ta mặc, ước sau này mình có thể có một bộ

quần áo giống vậy, hôm nay cũng xem như hoàn thành ước mơ rồi.”

Đường Minh Viễn tán thưởng: “Độc công từ một tiểu tử thôn quê một đường đi đến ngày hôm nay, có quyền hành trong triều đình dân chúng, cũng có thể coi là nhân kiệt trong thiên hạ!”

“Quá khen, quá khen.”

Chu Dịch tâng bốc: “Đường đại nhân thân mang tiếng ở rể, nhưng vào được các lão, sử sách có khi sẽ ghi từ cổ chí kim là chuế tể đầu tiên được vào nội các.”

Hai người nói chuyện với nhau, thời gian đã tới buổi chiều ba khắc.

Quan giám trảm là hình bộ Ninh Thị Lang, cũng là người ủng hộ chính sách mới, có mối quan hệ thân thiết với Lư Thượng thư, phân phó binh lính mang rượu mạnh cho các phạm nhân.

Đây là loại rượu trắng được Đường tể tướng chưng cất, lúc mới xuất hiện người ta nói giá một lượng vàng một lượng rượu, bây giờ giá đã hạ xuống, nhưng cũng tìm không được những hộ giàu có bình thường có thể uống được nó.

Phạm nhân uống ừng ực hết bát lớn rượu mạnh, rất nhanh đã cảm thấy chóng mặt.

Ninh Thị Lang ném lệnh bài: “Hành hình!”

Tên đao phủ phun rượu lên đại đao, xoay đao vòng tròn, dùng hết sức lực chặt một cái.

Đầu lăn ra xa trên mặt đất, máu ở cổ phun thành tia.

“Tốt!”

Dân chúng thấy nhát chém gọn gàng của đao phủ thì không khỏi reo hò khen tốt, giống như đang xem nghệ sĩ biểu diễn trên đường phố.

Đường Minh Viễn nắm chặt tay, dưới chiếc mũ tre che lại đôi mắt đỏ hoe, cố gắng cắn chặt môi để ngăn không phát ra tiếng.

“Chặc, chặc, chặc...”

Chu Dịch chậm rãi nói: “Ta không hiểu, dân chúng mắng Đông Xưởng thì cũng thôi đi, tại sao Lư Thượng thư cũng mắng, ông ta là một người tốt hết lòng vì dân chúng mà.”

“Dân chúng ngu muội như vậy, may mà ta không làm người tốt, bằng không chắc sẽ tức chết!”

Đường Minh Viễn quay đầu lại, không nhìn về phía pháp trường nữa, giọng nói lạnh lùng chưa đầy hận ý: “Độc công, đây cũng là điều mà ngươi muốn thấy sao?”

“Đường đại nhân lại nói đùa rồi.”

Chu Dịch không có phủ nhận, cũng không thừa nhận: “Ta không có đối phó với Lư gia, chỉ chống mắt lên nhìn Ân Trạch Hầu hành sự, không có hành động ngăn cản mà thôi!”

“Ta là Đê độc Đông Xưởng, người người đều gọi là hoạn cầu, khoanh tay đứng ở bên cạnh đã là làm chuyện tốt rồi!”

“Độc công rốt cuộc muốn làm gì?”

Đường Minh Viễn đè nén lửa giận trong lòng, biết căn nguyên chính là ở Thiên Thuận Đế, Chu Độc công chỉ là thuận theo nước chảy mà thôi.

Chu Dịch ngẩng đầu nhìn về phía hoàng cung, lẩm bẩm: “Ta có một giấc mộng...”

Đường Minh Viễn nhướn mày, chút nữa thì mở miệng hỏi lẽ biến chuyển không đổi*.

*Nguyên gốc là 奇变偶不变, 符号看象限. Có nghĩa là “Lẻ biến chuyển không đổi, dấu hiệu nhận biết góc vuông”. Đây là một dạng câu văn vè dễ thuộc cho học sinh nhớ kiến thức.

Chương 839: Trong ngoài liên thủ. (2)

Chu Dịch không tiếp tục nói nữa, giấc mộng quá ư là kinh hãi, hấn đổi giọng nói: “Đường đại nhân, ngài có muốn biết hôm nay vì sao ta lại tới tìm ngài không?”

Đường Minh Viễn nói: “Trên thế giới này thứ có thể tác động đến tôi chỉ có chính sách mới, cho nên là chính sách mới xảy ra vấn đề gì sao?”

“Nói chuyện với người thông minh thật là thoải mái.”

Chu Dịch từ trong tay áo lấy ra một xấp giấy, trên đó viết dày đặc những cái tên.

“Lúc Lư Thượng thư bị tuyên chu di cửu tộc, đã dọa đến không ít người, những quan lại này ẩn náu trong Lục bộ Hành tẩu, lúc nào cũng có thể quay lại cắn Đường đại nhân.”

Đường Minh Viễn nhận lấy danh sách, nhìn thấy rất nhiều cái tên quen thuộc.

“Tổng Gia Mậu, bản quan luôn coi như đệ tử, Vương Túc... sau này có khả năng sẽ truyền thừa di sản, Thẩm Canh... bạn vong niên của bản quan, bạn tốt của bản quan...”

“Phổ biến chính sách mới, không thể không có công lao của bọn họ.”

Chu Dịch nói: “Đông Xưởng mỗi lần gài bẫy hãm hại ai đều là những người đã có điều tiếng, những tham quan đó nếu chiếu theo luật pháp của quốc triều thì đều phải chu di cửu tộc.”

Thái Tổ Đại Khánh vì đề phòng tham quan hại quốc, quy định số tiền tham ô vượt quá vạn lượng thì chu di tam tộc, vượt quá mười vạn lượng chu di cửu tộc.

Ngày nay tham quan tràn lan, pháp luật vẫn còn, nhưng không người thực thi.

Cho nên chỉ dựa vào tội tham ô thì khó có thể kết án chu di cửu tộc, Đông Xưởng phải đi đến nhà tham quan chôn long bào, áo giáp.

Đường Minh Viễn nhin không được mà mĩa mai: “Cho nên bản quan phải cảm ơn Đốc công, vì triều đình mà diệt trừ tham nhũng sao?”

“Đó là việc trong phạm vi của Đông Xưởng, không cần Đường đại nhân quá khen.”

Mặt Chu Dịch bao phủ bởi Cửu Trung Chân Canh, cũng không để ý đến âm dương quái khí còn con đó, tiếp tục nói: “Cái danh sách này của ta, từng người từng người đều có chứng cứ xác thực, Đường đại nhân có thể tùy thời xác minh.”

Đường Minh Viễn trầm mặc hồi lâu, nhét tập danh sách vào trong tay áo, thở dài nói.

“Bọn họ đều là những người đọc sách cao nhất, thông hiểu lợi ích gia tộc, có lý tưởng hoài bão, thường ngày lớn tiếng mắng hoạn cầu, hôm nay vậy mà lại dựa vào nội thị.”

Chu Dịch chỉ vào pháp trường dầm máu nói: “Giữa sự sống và cái chết có khủng bố lớn lao, án của Lư gia ở ngay trước mắt, muốn sống sót thì nào còn quan tâm đến lễ nghĩa liêm sỉ.”

Đường Minh Viễn nói: “Cho nên cầu nhân, cầu nghĩa chỉ là lời nói suông mà thôi?”

“Khà khà khà...”

Chu Dịch cười lên vài tiếng, nói: “Ta đọc sách ít, không hiểu thế nào là đạo lý lớn, nhưng hiểu được nhân tính!”

“Người ta mười mấy năm đọc sách, lao tâm khổ tứ mới thi đỗ, lại nỗ lực thăng tiến. Có thể nói phải bỏ ra nỗ lực gấp ngàn lần so với người bình thường.”

“Cuối cùng cũng ngồi lên được chức quan cao, dựa vào cái gì mà phải vì dân thường mà liều mạng?”

“Nếu đổi lại là ta, trước tiên cứ ôm tiền hưởng thụ!”

“Đường đại nhân trước đó được Bệ hạ coi trọng, mọi người đều theo Đường đại nhân hô khẩu hiệu, dựa vào chính sách mới mà thăng quan tiến chức, hôm nay Bệ hạ đã có tâm tư khác, bọn họ lập tức quay đầu sủng!”

Đường Minh Viễn làm quan mấy năm, thấy nhiều việc quái dị trong quan trường, hiểu Chu Dịch nói đều là sự thật, dù là quá

khứ, hiện tại hay tương lai cũng sẽ không thay đổi.

“Độc công nói nhiều như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Chu Dịch nói: “Ta chỉ là muốn nói cho Đường đại nhân biết, dựa vào người khác bố thí là không được, có một số thứ nhất định phải nắm ở trong tay mới được!”

Tâm tư Đường Minh Viễn khẽ chuyển, cũng đã mơ hồ có được phán đoán, trong mắt hiện lên vẻ giằng co.

Một bên là bạn tốt có ơn gặp gỡ, một bên là lý tưởng vì dân sinh mà lập mạng, trong khoảng thời gian ngắn khó mà đưa ra được lựa chọn.

Đột nhiên ngẩng đầu lên, thấy đao phủ đang giơ đao chặt đầu cháu trai của Lư thượng thư, đôi mắt to tròn của nó vẫn mở cho đến khi chết.

Có lẽ đầu óc con trẻ còn chưa được thông minh cho lắm, còn đang thắc mắc tại sao lại có thể nhìn thấy lưng mình.

Đường Minh Viễn nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, khi mở mắt ra lần nữa thì đã biến thành quyết tâm kiên định, hỏi:

“Độc công mưu tính giỏi thật, không cần tự mình động tay mà có thể làm người khác ép bản quan đi vào ngõ cụt.”

Trong mắt Chu Dịch hiện lên vẻ vui mừng, mục đích đã đạt được, nói: “Cho dù ta không buông thả, Cửu Đường Thị cũng sẽ làm ra đại án, đến lúc đó Đường đại nhân cũng không có lựa chọn nào khác.”

Đường Minh Viễn nói: “Cho nên vừa lúc đến lượt Lư giao gặp xui xẻo?”

“Một hợp uống một miếng ăn cũng là việc có định trước, đều có nhân quả cả.”

Chu Dịch thần bí nói: “Lư gia bị chu di cứu tộc chưa chắc đã là tai họa, sau này lại được hậu báo cũng không biết chừng.”

Đường Minh Viễn không hiểu, nghiêm túc nói: “Sau này nếu sự thành, bản quan sẽ lật lại vụ án Lư gia, báo thù, tất cả những nội thị liên quan đến vụ án, đều sẽ bồi táng cùng với Lư gia!”

“Đương nhiên có thể.”

Chu Dịch nói: “Ta viết danh sách này, phạm là nội thị liên quan đến án Lư gia, đều sẽ giao cho Đường đại nhân xử lý.”

Đường Minh Viễn nhắc nhở: “Độc công đừng nghĩ đến để người khác đền tội, ví dụ như Tôn công công chủ sự Giám phủ ti, hẳn nhất định phải chết!”

Tôn công công phụ trách Giám phủ ti, quyền cao chức trọng trong Đông Xưởng, cũng là trợ thủ đắc lực của Chu Dịch.

Chu Dịch gật đầu nói: “Tôn công công sẽ đứng đầu danh sách.”

Đường Minh Viễn lộ vẻ nghi hoặc, Chu Dịch không nhanh không chậm giải thích.

“Ai bảo hẳn chân đạp hai thuyền, trung thành với ta, cũng trung thành với Ân Trạch Hầu...”

Lòng trung thành không tuyệt đối, vậy là tuyệt đối không trung thành.

Chu Dịch mượn Đường Minh Viễn thanh lý nội thị, sau này ở Đông Xưởng chỉ được phép có một tiếng nói, cho dù Bộ hạ đích thân tới cũng khó mà hạ lệnh.

0

0

Chương 840: Mưa gió ập tới.

Phường Vĩnh Hưng, Đường phủ.

Phủ đệ chiếm diện tích hơn mười mẫu, đình đài lầu các, cầu nhỏ bắc qua suối, quy hoạch giống như vương phủ.

Đường Minh Viễn từ nơi hành quyết trở về, lo lắng trùng trùng.

Hắn ngồi trong thư phòng uống hết tách trà này đến tách trà khác, nhớ lại lúc đột nhiên đến thế giới này, vốn dĩ chỉ định ăn cơm mềm, sống cuộc sống nhàn nhã giàu có.

Chưa từng nghĩ trời không cho người ta toại nguyện, để người, để việc đi đến bước đường ngày hôm nay.

“Hahaha...”

Một tràng tiếng cười trong trẻo như tiếng chuông vang lên, kéo Đường Minh Viễn thoát khỏi dòng suy nghĩ, bèn ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hóa ra là ái nữ đang nằm bò trên bậu cửa sổ nhìn hắn.

“Đồng Đồng đã học bài xong chưa?”

“Con sớm đã viết xong rồi!”

Nữ nhi bĩu môi, sau đó quan tâm hỏi: “Sao cha lại không vui vậy? Nói cho con biết, nương nói như vậy thì sẽ thoải mái hơn.”

“Không có chuyện gì cả.”

Đường Minh Viễn vuốt ve búi tóc của con gái, trong lòng vốn dĩ đã quyết tâm giờ đây lại có phần dao động.

Độc công Đông Xưởng hành sự kỳ quái hung hiểm, giờ lại muốn liên thủ, chỉ cần một hành động bất cẩn sẽ là đại tội chu di cửu tộc, người đủ ngu căn chẳng quan tâm đến họ hàng thân thuộc, Đường Minh Viễn thì không nỡ rời xa vợ con.”

“Ta chung quy cũng không phải nguyên liệu làm đại sự.”

Đường Minh Viễn dỗ dành nữ nhi rồi đi, rồi lại nghĩ cách kiểm tra những lỗ hổng rồi bù lại, để tăng cơ hội thắng.

Một lúc sau.

Thê tử Tô Vân Nhi đẩy cửa tiến vào, pha trà mới cho Đường Minh Viễn, đứng phía sau hần nhẹ nhàng xoa bóp đỉnh đầu: “Đồng Đồng nói tướng công có tâm sự?”

Đường Minh Viễn nói đơn giản về việc gặp gỡ Đốc công, nắm lấy tay thê tử, thở dài nói.

“Ta bây giờ vừa nhắm mắt là lại thấy cảnh đầu người nhà Lư gia lẫn lông lốc, tiếng khóc của cháu trai Lư đại nhân vang vọng bên tai, vậy nên có một số việc không thể không làm!”

Tô Vân Nhi ủng hộ nói: “Tướng công là trụ cột của cái nhà này, chàng muốn làm gì thiếp thân cũng sẽ ủng hộ.”

Đường Minh Viễn lo lắng nói: “Trên đời này không có việc gì tự nhiên mà thành, nếu có chút bất cẩn, sẽ nguy hiểm đến tính mạng của hai mẹ con nàng, không bằng rời khỏi kinh thành trở về Giang Ninh thăm thân.”

“Khi trận mưa gió này ập đến, tể tướng đương triều lại đưa nữ quyến rời đi, Bệ hạ sẽ nghĩ thế nào?”

Tô Vân Nhi nói: “Ngược lại ở lại kinh thành mới là an toàn, Bệ hạ có thể nhìn thấy chúng ta, cũng tăng thêm phần chiến thắng.”

Đường Minh Viễn khen ngợi: “Vân Nhi mới là người thông minh, đáng tiếc là sinh nhầm thời, nếu sinh sau trăm ngàn năm nữa, có lẽ có thể vào được nội các hàng tướng.”

Tô Vân Nhi cười nói: “Trên đời này làm gì có nữ tử làm thừa tướng, như vậy thiên hạ há chẳng phải sẽ loạn sao?”

Đường Minh Viễn nói: “Không chỉ có thể làm thừa tướng, mà còn có thể đăng cơ xưng đế!”

“Tướng công đừng nói đùa nữa.”

Tô Vân Nhi hiểu tính cách tướng công của mình, thường xuyên nói ra những lời gây sốc, nhưng sau khi nghe chàng giải thích thì cũng thấy có lý, nên nghiêm túc nhắc nhở.”

“Tướng công, Đốc công Đông Xưởng âm hiểm xảo trá, cùng hần liên thủ nhớ phải cẩn thận. Việc thật sự thành, hần sẽ nắm

giữ trong cung, đã như vậy với việc vương tướng nhiếp chính cũng phê lập!”

Đường Minh Viễn lắc đầu nói: “Ta đâu không lại Đốc công Đông Xưởng.”

Về tài trí, nhận biết so không lại, dù cố gắng hết sức, Đường Minh Viễn cũng không cho rằng mình kém xa, nhưng xét về tuổi thọ thì hẳn độ không lại.

Chu Dịch không cần tử đấu với Đường Minh Viễn, chỉ cần từ từ nấu cũng đã thắng rồi.

Tô Vân Nhi khẽ cau mày: “Vậy chúng ta cần sớm đề phòng, có thể bố trí phòng thủ ở bốn cửa thành, duy trì thế gọng kìm với Đông Xưởng.”

“Vân Nhi đừng lo lắng.”

Đường Minh Viễn tính toán thời gian, Lộc công công liên lạc với cao thủ thiên hạ, nhiều nhất là một năm nữa sẽ trở về.

“Chu Đốc công sẽ không ở kinh thành lâu nữa!”

....

Sau án mưu phản của Lư gia, Cửu Đường Thị đại quyền nắm chắc.

Đường Minh Viễn không tránh khỏi sự thăm sát của đồng liêu, cố ý tỏ ra yếu đuối trước Cửu Đường Thị, liên tục nhượng bộ, để cho bọn thái giám này cản trở sửa đổi chính sách mới.

Chẳng hạn như Tiên hoàng đã bãi bỏ thuế theo đầu người, Hộ bộ Hành tẩu Lộc công công vì bất mãn, yêu cầu trẻ sơ sinh cũng phải nộp thuế.

“Tiên hoàng miễn thuế đầu người trong thời gian niên hiệu Chính Thống, những người sinh vào thời Thiên Thuận thì không tính!”

Chính lệnh ban xuống, quan lại dựa theo luật pháp, trẻ dưới bốn tuổi sẽ thu thuế theo đầu người.

Địa chủ thân sĩ thì còn đỡ, không thiếu hai lượng bạc tiền thuế, nhưng nhiều người nghèo không có tiền, vì để không phải nộp thuế chỉ đành ném con hoặc dìm chết.

Tạo phản thì không thể, bây giờ đang có một nhân quân đương triều!

Dân chúng không có khả năng nộp thuế đinh khẩu, không dám sinh con, mỗi ngày về nhà cứ để nguyên quần áo mà ngủ, chỉ sợ nhin không được ham muốn nam nữ.

Diệt ham muốn dục vọng của con người, khẩu hiệu hô hàng ngàn năm nay đều vô ích, muốn đạt được còn phải dựa vào chính sách mới!

Lộc công công thu lại thuế đầu người, phân thành ba bảy cùng với Thiên Thuận Đế, mình bảy Bệ hạ ba, dâng lên cùng với món canh bồi nguyên mới nghiên cứu được.

Thiên Thuận Đế trong lòng biết rõ việc làm của Lộc công công, nhưng thay vì chỉ trích gay gắt thì ngược lại lại phong cho hấn tước vị.

An Công Bá!

Đồng thời, Thiên Thuận Đế rất hài lòng với sự nhượng bộ của Đường Minh Viễn, đồng thời hạ mấy ý chỉ, ban thưởng các loại vàng bạc châu báu, lại phong Tô Vân Nhi thành nhất phẩm cáo mệnh phu nhân.

Ăn sủng ngày một tăng lên, mắt thường có thể nhìn thấy rõ.

Đường Minh Viễn lúc nhận thánh chỉ thì đang đọc mật sách mà Đông Xưởng đưa đến, trên đó ghi lại có bao nhiêu dân chúng các châu phủ tự tay giết chết con mình.

Chương 841: Mưa gió ập tới (2)

“Đa tạ long ân, thần sẽ cúc cung tận tụy!”

Nói xong thì đi làm hai việc, việc đầu tiên chính là tiến tử Tăng Thượng thư của hình bộ làm trợ thủ.

Tuổi tác hay công trạng đều phù hợp với luật pháp, cho nên quá trình tương đối thuận lợi, đương nhiên phù hợp với tiêu chuẩn thì có hơn mười người, đa số đều là đầu đá đến chết cũng chưa vào được nội các.

Việc khác là viết một bức thư gửi đến Nam Cương, đưa cho Tà tướng quân đang chiến đấu chống lại Man tộc.

Thiên Thuần năm thứ tư.

Mùa Đông.

Tà tướng quân đã phát minh ra một loại pháo mới, đại phá vương trại, bắt sống Man vương cùng với trăm người khác, lập công khai cương diệt quốc.

Thiên Thuần Đế đại hỷ.

Hạ chỉ áp giải Man Vương về kinh, cúng tế tổ tiên!

Mùa xuân năm sau.

Tà tướng quân dẫn quân về kinh, được phong Trấn Nam Đại Nguyên Soái.

Thiên Thuần Đế ở trong thái miếu đích thân chặt đầu Man Vương, đặt lên hương án cùng với tam sinh tế phẩm, cáo tế liệt tổ liệt tông Triệu Thị.

Lễ bộ mới nhậm chức Hứa Thượng thư, viết một bài văn chúc mừng tròn dài ba vạn chữ, ca ngợi Thiên Thuần Đế vượt qua Tiên hoàng, bước qua Thái tổ.

Thiên Thuần Đế do hai can nhĩ thái giám đỡ, khuôn mặt xám xanh bệnh hoạn cũng đỏ bừng lên vì hưng phấn.

“Trẫm, là thiên mệnh!”

.....

Thiên Thuận năm thứ năm.

Tháng ba đáng lẽ là mùa xuân nhưng tuyết lại rơi mấy ngày mấy đêm.

Một trận tuyết mùa xuân một trận họa.

Dân chúng dựa vào thời tiết để kiếm ăn, tận mắt nhìn thấy những ruộng lúa mì đông đá trên ruộng, muốn khóc nhưng không dám khóc ra tiếng, tránh cho bị sai dịch bắt đi.

Ngày quốc triều đại hỉ, người khóc cái gì, có phải có ý kiến với bệ hạ?

Hỷ sự bắt nguồn từ trong cung, Thục quý phi mang thai mười tháng sắp hạ sinh, theo thái y viện chẩn đoán, y tiên giang hồ Lưu ngự y bắt mạch, thì tám phần là hoàng tử!

Đất nước càng thêm củng cố, giang sơn vạn năm.

Thiên Thuận Đế hạ lệnh, phong Thục quý phi là Hoàng hậu, chuyển vào Khôn Ninh cung.

Hạ lệnh Lưu ngự y mỗi ngày bắt mạch thăm khám, đảm bảo không được xảy ra bất kỳ sai sót nào, nếu không sẽ chu di cửu tộc. Sau Thục quý phi, vô luận có mua biết bao cung nữ cũng không có ai mang thai.

Hôm nay.

Lưu ngự y từ cổng góc hoàng cung đi ra, ngồi lên kiệu trở về thái y viện.

Một giọng nói già nua truyền vào trong tai: “Còn mấy ngày nữa thì sinh?”

Lưu ngự y thấp giọng nói: “Ta sẽ dùng bí dược để ổn định bào thai, mười ngày sau đứa bé sẽ chào đời, cách nhau không đến một canh giờ.”

Đợi một khắc sau, cũng không có âm thanh nào truyền đến.

Lưu ngự y mới thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi lạnh trên trán, vì cái hung danh Độc công, mỗi lần nói chuyện đều vạn lần căng thẳng.

Trở về thái y viện.

Những đồng liêu gặp phải trên đường đều khom lưng hành lễ, dùng các loại lời lẽ tốt đẹp công khai, âm thầm nịnh nọt.

Tâm tình Lưu ngự y lập tức sáng khoái, mùi vị của quyền lực còn hấp dẫn hơn cả mỹ nhân, vàng bạc, càng làm cho người ta mê mẩn. Cần thận suy nghĩ xem làm thế nào để không chế chính xác thai nhi, báo cáo sai một canh giờ với Đốc công nhưng thực tế chỉ có thể sai lệch một khắc.

Đây đúng là công lao thật sự, sau này nhất định sẽ có hồi báo.

Kể từ năm Chính Thống thứ tư, gia nhập dưới trướng Đốc công, Lưu ngự y một đường thăng lên làm viện phán, giúp Đông Xưởng làm không ít chuyện tốt chuyện xấu, đúng sai, sớm đã khăng khít không thể tách rời.

Đốc công trải qua ba triều, đề bạt qua không ít nhân vật nhỏ, Lưu ngự y chỉ là một trong số đó.

0

0

Giờ tuất.

Đêm khuya tĩnh lặng.

Đèn trong Càn Chính Điện thấp sáng trung.

Thiên Thuận Đế buồn ngủ, ngáp mấy cái, nhận lấy trà tĩnh thần do nội thị đưa tới.

Chỉ huy Trấn phủ ti Sử Lục Duy quỳ trên mặt đất, bẩm báo biến hóa trong triều: “Bệ hạ, Đường các lão có ý giao quyền, hầu hết quan lại Lục bộ đều gia nhập dưới trướng.”

“Một số quan lại tự nhận là thanh lưu kiên quyết không đồng lưu với nội thị, trong đó có Công bộ Từ thượng thư, Lại bộ Chung Thị Lang cùng những người khác là lớn tiếng phản đối, có nên diệt sạch bọn họ không?”

Kể từ khi cung biến quyền lực của Đông Xưởng nhanh chóng mở rộng, Tây Xưởng Trấn phủ ti ngày càng suy tàn, không dễ dàng mới đợi được Bệ hạ sai phái, Lục Duy phải lấy được đầu người lập công.

Đông Xưởng chôn long bào, Tây Xưởng ta biết khắc ngọc ấn!

“Không sao, cứ để bọn chúng làm đi.”

Thiên Thuận Đế lòng sáng tỏ như gương, triều đình nhất định phải tồn tại những tiếng nói khác nhau, không chỉ thông qua Cửu Đường Thị tranh giành quyền, cũng phải phòng bị ngăn cản quan thần chuyển quyền nhiếp chính.

“Tạ ái khanh gần đây làm cái gì?”

“Thưa Bệ hạ, Tạ thái sư đang ở nhà dưỡng thương.”

Lục Duy biết Bệ hạ muốn nghe không phải cái này, tiếp tục nói: “Mật thám Trần phủ ti ngày đêm giám sát, Tạ thái sư một bước cũng không rời khỏi nhà, cũng không thấy người trong triều hay Đông Xưởng đến.”

“Chỉ có Tăng Thứ Phụ đến cửa chúc mừng, bọn họ đều là nhân sĩ Gia Cảnh Phủ, hai người nói chuyện đều là hoài niệm cổ hương, không có gì không thỏa đáng, chỉ là Tạ thái sư...”

Thiên Thuận Đế hỏi: “Tạ ái khanh nói cái gì rồi?”

Lục Duy nói: “Ông cha Tạ thái sư được phong Bình Tân Bá, sau này bởi vì tranh chấp triều đại, than ngắn thở dài nói mình không thể khôi phục lại vinh quan cho tổ tiên!”

Chương 842: Đổi trắng thay đen.

“Ha ha ha.”

Thiên Thuận Đế nghe vậy thì cười vui vẻ, nói: “Tước bá nhỏ nhoi thì tính là gì chứ, người đi nói với Tả thái khanh, chỉnh đốn quân doanh tuần tra biên giới, khi trở về thăm nhất định sẽ phong hầu!”

Trong lòng Lục Duy sừng sốt, Bệ hạ muốn ra tay với Trần Bắc Vương.

Kể từ khi đại quân triều đình tập hợp pháp binh, hỏa bom, Bắc Cương đã trở nên ngoan ngoãn hơn rất nhiều, thường dâng thư bày tỏ lòng trung thành, không còn kiêu ngạo như trước nữa.

Sở dĩ là tuần tra biên giới chứ không phải viễn chinh phương bắc, bởi vì theo pháp lý Bắc Cương vẫn thuộc về Đại Khánh.

Cảnh công công thiếp thân ở bên cạnh, thấp giọng nói: “Bệ hạ, nô tì nghe nói, Độc công với Tả thái sư có quan hệ rất thân.”

Thiên Thuận Đế khẽ cau mày, nhìn về phía Lục Duy hỏi: “Còn có chuyện như vậy sao?”

“Hồi bẩm bệ hạ, đã là chuyện cũ từ thời Tiên hoàng rồi.”

Lục Duy trong lòng thầm chửi lão hoạn quan không có ý tốt, giải thích nói: “Tả thái sư từng cùng Chu Độc công đi bình ổn giang hồ, Tiên hoàng vì đề phòng Đông Xưởng tranh giành binh quyền, cho nên đã phái Tả thái sư đi trấn phủ Nam Cương.”

“Từ đó về sau hai người cũng chưa từng gặp lại, nếu như Tả thái sư không tiêu diệt Nam Man, e rằng sẽ dẫn quân ở Nam Cương đến già.”

“Hóa ra là như vậy.”

Thuận Thiên Đế tự tin nói: “Chút ớn tri ngộ chẳng tính là gì, Trẫm có thể cho nhiều hơn, trên thế giới này chẳng lẽ còn có người không nguyện ý làm quan, không nguyện nắm quyền?”

Cảnh công công cung kính nói: “Nô tài không có tấm lòng rộng lượng như Bệ hạ, nô tài chỉ nghĩ đề phòng Chu Độc công,

dù sao Đông Xưởng cũng quá lớn khó đánh bại.”

Thiên Thuận Đế gật đầu nói: “Người nói không sai.”

Từ trong tay Đường Minh Viễn thu hồi quyền lực của Lục bộ, mục tiêu tiếp theo chính là thu dọn Đông Xưởng, Chu Dịch làm Đốc công quá lâu rồi, đã đến lúc nhường cơ hội cho những người trẻ.

Trong ngoài triều đình thu dọn sạch sẽ, sau đó phái binh tuần tra Bắc Cương.

Thiên Thuận Đế đã lên kế hoạch chính xác từng bước, tự nhủ sau khi mọi việc hoàn thành, sẽ trở thành Hoàng đế có vị thế ngang với Thái tổ.

Lục Duy thận trọng hỏi: “Bệ hạ, vậy có cần truyền tin cho Tà thái sư không?”

“Đợi mấy ngày nữa.”

Thiên Thuận Đế hành sự thận trọng, không muốn vào thời khắc máu chót lại sinh ra rắc rối, lại hỏi: “Thục phi khi nào thì sinh?”

Tôn công công trả lời: “Hôm nay Lưu thái y bắt mạch nói trong vòng ba đến năm ngày tới, canh giờ cụ thể thì không xác định.”

Thiên Thuận Đế khẽ gật đầu, ngừa thừa kế này đối với hắn ta rất quan trọng, không có Hoàng tự quốc triều bất ổn, không dám dễ dàng đoạt lấy quyền lực của hai người Đường, Chu.

“Đi Khôn Ninh Cung, Trẫm đi thăm Thục phi.”

“Bệ hạ, nhóm mỹ nữ mới đã đưa đến Di Xuân Điện rồi.”

Tôn công công nói: “Ngự Thiện Phòng cũng đã làm xong canh bồi nguyên, An Công Bá hôm nay dùng phương thức mới, lại cho thêm dược liệu quý hiếm, hiệu quả phi phạm.”

Kể từ khi Vu công công chết, chuyện mua mỹ nhân rơi vào trong tay Tôn công công.

Nói đến nguyên nhân cái chết của Vu công công, nghe nói Ngũ công công được phong hầu tước, Vu công công sinh lòng bất mãn, uống nhiều rượu, không cẩn thận rơi xuống giếng chết.

“Ừm...”

Thiên Thuận Đế vừa nghe đến hai từ mỹ nhân thì không khỏi nghĩ ngợi, nghĩ khi không vội đến Khôn Ninh Cung thì có thể đi sủng hạnh mỹ nhân trước.

Thực tủy tri vị, dục vọng con người là vô biên.

Vốn dĩ Thiên Thuận Đế không ham mê sắc đẹp, chăm chỉ đọc sách, chính vụ, từ khi thâm đêm sinh ca, một khi dừng lại liền cảm thấy vạn phần trống rỗng.

“Vậy đi Di Xuân Điện trước.”

.....

Giờ tý.

Khôn Ninh Cung.

Điện phụ.

Phụ nhân với chiếc bụng to đột nhiên bị đau bụng, bà đỡ phụng mệnh tức trực bước tới kiểm tra.

“Mau đi bẩm báo nương nương, nàng ta sắp sinh rồi!”

Thục quý phi đang ngủ ngon sau khi nghe tin thì nhanh chóng chạy tới, nhìn thấy phụ nhân chảy máu rất nhiều thì quan tâm hỏi: “Hoàng nhi vẫn ổn chứ?”

Bà đỡ quỳ xuống nói: “Nước ối đã vỡ rồi, dấu hiệu sắp sinh, Hoàng tử đều ổn.”

“Vậy thì tốt.”

Thục quý phi gọi Lục Ngọc thị nữ thiếp thân tới, thấp giọng phân phó mấy câu, rồi xoay người rời khỏi điện phụ.

Lục Ngọc đuổi hết cung nữ nội thị, chỉ giữ lại bà đỡ: “Hoàng hậu nương nương dặn dò, vì sự an ổn của quốc triều, Thái tử chỉ có thể có một nương.”

Bà đỡ hiểu, nói: “Nữ tử sinh nở như qua quỷ môn quan, xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng là bình thường, chỉ là bên phía Bệ hạ...”

Lục Ngọc nói: “Nữ tử này vốn dĩ là cái lư đỉnh, Bệ hạ sau khi sủng hạnh cũng không để ý tới, bà không phải lo lắng.”

Bà đỡ khom người nói: “Tuân mệnh.”

Người phụ nữ đang nằm trên giường, nghe thấy hai người nói chuyện thì bị dọa sợ đến toát mồ hôi, muốn vùng dậy bỏ chạy, nhưng chỉ cảm thấy bụng đau nhói từng cơn.

Quá đau cộng thêm bị sốc, trước mắt tối sầm, ngất đi.

Bà đỡ thấy vậy liền nói: “Tiện tì này quả nhiên không có vận khí, vừa hay mổ bụng lấy con.”

Nói xong thì rút dao ra, một đường rạch trên da thịt, cảnh tượng đầm máu kinh hãi khiến Lục Ngọc nôn khan lùi về sau vài bước, không dám nhìn tận mắt.

Chỉ là vào lúc này.

Một cơn gió lạ thổi tung cửa sổ, làm tắt đèn ở điện phụ.

“A!”

Bà đỡ bị dọa hét lên, ném con dao ra phía sau, chỉ sợ làm tổn thương hoàng tử vừa được lấy ra.

Rất nhanh.

Cung nữ canh trực bên ngoài điện đóng cửa sổ lại, thấp nền, dưới ánh nến, thi thể nữ tử lạnh lẽo, giữa hai chân có một đứa trẻ sơ sinh đang nằm.

Bà đỡ nhìn dây rốn đã được cắt, trong lòng cảm thấy nghi ngờ, rõ ràng là bà ta đang chuẩn bị cắt.

May là làn da đứa bé nhăn nheo, quả thực là một đứa trẻ sơ sinh.

Lục Ngọc hỏi: “Là thái tử hay là công chúa?”

Bà đỡ tiến lên phía trước cẩn thận kiểm tra, vui mừng nói: “Thái tử, là thái tử.”

Chương 843: Đổi trắng thay đen (2)

Sau đó đứa bé được đặt trong chậu ngọc để tắm rửa, quần trong chiếc chăn màu vàng tươi, Lục Ngọc thận trọng ôm, hướng Thục phi báo hỷ.

Chính điện.

Thục phi nhận lấy đứa bé, trên mặt giấu không nổi vẻ vui mừng.

“Nhìn cái khuôn mặt nhỏ này, giống Bệ hạ y đúc, tương lai nhất định có thể tiếp tục kế thừa Đại Thống!”

“Nương nương, nô tì có chuyện bẩm báo.”

Lục Ngọc kể về cơn gió lạ thổi tắt nến tắt đèn, lại nói: “Nô tì rõ ràng nhìn thấy trước khi đèn tắt dây rốn còn chưa cắt, nhưng khi nến được thắp lại, dây rốn vậy mà đã đứt rồi.”

“Còn có chuyện như vậy à!”

Thục quý phi nhìn chằm chằm đứa bé hồi lâu, quả thực không giống với Thiên Thuận Đế, nhưng nếu bị điều tra phát hiện ra có người tráo hoàng tử, thì nàng ta cũng sẽ phải chết.

“Lục Ngọc, người đến gần hơn chút, bôn cung có chuyện cần dặn.”

“Mời nương nương nói.”

Lục Ngọc là thị nữ thiếp thân đã hầu hạ Thục phi mấy năm, cũng không nghi ngờ gì, kết quả vừa tiến đến gần, chỉ cảm thấy bụng đau nhói.

Tay trái Thục quý phi ôm đứa bé, tay phải cầm con dao tẩm độc đâm vào bụng Lục Ngọc.

“Bôn cung chỉ muốn làm Hoàng hậu, Thái hậu, về phần Thái tử là ai, bôn cung không quan tâm!”

Giờ Tý.

Vĩnh Hưng Phòng.

Một đạo hắc ảnh dần biến mất trong bóng đêm, xuyên qua, leo tường vượt hộ, đi tới hậu trạch Đường phủ.

Thư phòng đèn đuốc sáng choang.

Đường Minh Viễn lật xem văn thư thượng tấu từ các nơi, khi thì mỉm cười, khi thì cau mày, gặp phải chỗ có dị nghị, cầm lấy bút trực tiếp phúc đáp bên trên .

“Kiệt kiệt kiệt...”

Một trận cười quái dị truyền đến: “Đường đại nhân dám đem tấu chương về nhà phúc đáp, cử chỉ đi quá giới hạn như thế, ta bắt được tại chỗ, ít nhất phán giết tam tộc!”

“Bồn quan ở tại phủ thân vương này, đã vượt thể chế, tùy thời bệ hạ cũng có thể tìm lý do đánh vào Thiên Lao.”

Đường Minh Viễn như đã sớm dự đoán được Chu Dịch tới cửa, lúc nói chuyện vẫn lật xem tấu chương.

Sự vụ Đại Khánh nam bắc ba mươi sáu phủ sao mà nhiều, cho dù tìm đọc chọn trọng điểm, cũng là lượng công việc lớn, Đường Minh Viễn mỗi ngày đều phải làm đến quá nửa đêm.

Chu Dịch từ trong bóng tối hiện thân, cẩn thận đánh giá Đường Minh Viễn được ánh đèn chiếu rọi , kinh ngạc nói.

“Đường đại nhân sao già vậy, chẳng lẽ là len lén tu luyện Đàm Hoa bảo điển?”

Đường Minh Viễn vén vén mấy cọng tóc bạc ở thái dương:
“Tâm tư nặng nề bạch đầu, lo nhiều thương thân, có chút tóc trắng cũng là bình thường.”

Chu Dịch cười nói: “Đã biết đi quá giới hạn, còn nguyên ý tổn hại tâm thần, bệ hạ thật có lỗi với vật vả cực nhọc của đạo nhân, nên băng hà.”

Đường Minh Viễn khép lại tấu chương, ngẩng đầu nhìn hướng hoàng cung .

“Nghe đồn công nói, đại sự đã định?”

“Không sai biệt lắm.”

Chu Dịch giải thích: “Hôm nay bệ hạ uống canh bồi nguyên, bên trong xuống vài thứ đại tiết, đưa đến chỗ mỹ nhân trong cung, có mấy yêu nữ Ma môn am hiểu thái bổ thuật.”

Đường Minh Viễn kinh ngạc nói: “Cảnh công công và nội thị thử được, đều là người của đốc công?”

“Ta cũng không bản lãnh lớn như vậy.”

Chu Dịch nói: “Ta từng cứu mạng Cảnh công công, lại đem người nhà của hắn an bài vào Đông xưởng làm quan, những nội thị thử được kia là Viên công công an bài.”

Đường Minh Viễn kinh ngạc nói: “Nói như vậy, chúng ta lần nữa liên thủ hành thích vua?”

“Đây không phải chuyện tốt sao?”

Chu Dịch cười quái dị nói: “Đường đại nhân đã từng hỏi qua mơ ước của ta, hiện tại sẽ nói cho ngươi biết, đó chính là lấy thân thể nội thị thao túng hoàng quyền thay đổi!”

“Đốc công suy nghĩ như thế, thật sự kinh thế hãi tục...”

Đường Minh Viễn nói: “Bỏ quan vô ý thao túng hoàng quyền, nhưng mà đổi hoàng đế, có thể làm cho dân chúng trôi qua tốt hơn chút, vậy không phải là không được!”

“Cái cơ này thật quang minh chính đại.”

Chu Dịch tấm tắc nói: “Ta hành thích vua chính là hành thích vua, mưu phản chính là mưu phản, hết lần này tới lần khác người đọc sách lại lập miếu thờ, luôn là đại nghĩa trong người!”

Đường Minh Viễn không thêm để ý đốc công trào phúng, nói: “Lưu thái y bắt mạch, kết luận Thục quý phi sẽ sinh hoàng tử, nhưng cũng phải phòng ngừa ngoài ý muốn, nếu sinh ra công chúa, trong tông thất người nào có thể kế vị?”

Chu Dịch không tiết lộ Lưu thái y là người mình, cho dù cùng người khác liên thủ, cũng không cần giao ra tất cả át chủ bài, tránh cho làm thành xong việc lại thua sạch sẽ.

“Đường đại nhân lo lắng đúng rồi, thực sự sinh công chúa, ta đổi thành hoàng tử.”

“Ngươi...”

Đường Minh Viễn đột nhiên đứng dậy, chỉ vào Chu Dịch quát lớn: “Ngươi đây là muốn soán vị?”

“Ta là vô căn chi nhân (o0o), làm sao soán vị?”

Chu Dịch nói: “Ta để đề kỵ ở kinh thành, trộm anh nhi mới sinh, mắt thấy Thục quý phi nhận nhi tử, mới đến thương nghị với Đường đại nhân.”

Đường Minh Viễn hỏi tới: “Anh nhi này xác định không quan hệ với Chu gia?”

Chu Dịch nói: “Không những không quan hệ với Chu gia, ngược lại có mấy phần tình cảm hương hỏa với Đường đại nhân.”

Đường Minh Viễn suy tư chốc lát, chợt nói: “Chẳng lẽ là hậu nhân Lô gia? Tin đồn con dâu Lô đại nhân là cao thủ giang hồ, chạy ra khỏi địa lao Đông xưởng, trọng thương đuổi bắt đề kỵ.”

Chu Dịch vuốt cằm nói: “Trừ phi cố ý buông lỏng, nếu không Tiên Thiên tông sư cũng chạy không thoát địa lao, mấy quả phích lịch đạn kia, còn là ta đưa qua.”

Đường Minh Viễn giọng căm hận nói: “Nguyên nhân Lô gia diệt môn chính là do phích lịch đạn!”

Chu Dịch nói: “Chết mấy người, đổi lại ngôi vị hoàng đế, Lô gia kiếm lời lớn.”

Đường Minh Viễn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Độc công giới tính toán.”

Đổi lại bất kỳ anh nhi nào, Đường Minh Viễn cũng sẽ không đồng ý, phải từ trong tông thất lựa chọn tân quân, duy chỉ có hậu nhân Lô gia nói không ra ý kiến phản đối.

“Chuyện này cũng không phải ta một tay tính toán.”

Chương 844: Thiên ý như đao.

Chu Dịch sâu kín nói: “Ta không cố ý chọn nữ tử kia, cố tình hôm nay nàng ta sinh nở, cố tình đề kỵ đi Nam Thành, có lẽ trong sâu xa tự có thiên ý!”

“Thiên ý...”

Đường Minh Viễn nhìn bầu trời đêm, bao la mênh mông, vô cùng vô tận.

“Thiên ý như đao, độc công không sợ chém lên đầu mình, để cho hết thảy tính toán đều trôi theo dòng nước?”

Chu Dịch chân mày cau lại, chỉ cảm thấy trong lòng có lời, khí phách nghiêm nghị trả lời: “Không quan tâm cái gì đao thương kiếm kích, ta đều tiếp”

Lời còn chưa dứt.

Một tiếng tiếng chuông trầm bổng vang dội đêm khuya, theo sát phía sau là tám tiếng.

Chuông vang chín tiếng, hoàng đế băng hà.

Đường Minh Viễn thần sắc biến ảo, trước mắt hiện lên năm đó cùng Thiên Thuận đi qua lại hảo hữu, uống trà nấu rượu, đàm thi luận tử, ai có thể nghĩ tới cục diện sinh tử hiện tại .

“Kiệt kiệt kiệt...”

Chu Dịch đắc ý cười quái dị, lời thề năm đó, hôm nay rốt cục được chứng nhận.

“Đường đại nhân, trước khi ngày vào cung, nên cùng ta định xong phân chia quyền lực sau này!”

...

Thiên Thuận năm năm.

Xuân.

Hoàng đế băng hà ở Di Xuân Điện.

Sách sử ghi lại vì miệt mài vô độ, dương tẫn mà chết, cũng chính là thượng mã phong trong dân gian nói.

...

Hoàng cung.

Cần Chính Điện.

Thi thể Thiên Thuận đế nằm trên nhuyễn tháp, sắc mặt xanh tím, mạch máu nổi lên.

Cho dù đã chết nửa canh giờ, bên hông vẫn dựng thẳng, nói rõ cho quần thần trong điện nguyên nhân cái chết.

Bách quan lại nghị luận xôn xao, đa số trên mặt là xem thường.

Từ sách sử ghi lại tới nay, Thiên Thuận đế đã làm rất nhiều chuyện, có thể nói trước đó chưa từng có, hôm nay ngay cả băng hà cũng độc nhất vô nhị!

Thục quý phi ôm hoàng tử, ngồi trên nhuyễn tháp, nước mắt không ngừng rơi.

Đến tột cùng là cực kỳ bi thương hay là vui quá mà khóc, cũng không biết được, ngón tay dưới vải bọc hung hăng nhéo anh nhĩ, nó lập tức oa oa oa khóc lớn.

Đây là đang nói cho bách quan, tiên hoàng có con nối dõi huyết mạch.

Đường Minh Viễn ho nhẹ một tiếng, bách quan an tĩnh lại, tiến lên nói.

“Nước không thể một ngày không có vua, bệ hạ vừa có con nối dõi, dựa theo lễ pháp quốc triều, cần kế thừa đại thống.”

Thục quý phi nước mắt thoáng ngừng rơi, cẩn thận đánh giá Đường Minh Viễn, hảo cảm với vị thủ phụ thanh niên này tăng lên nhiều, khó trách tiên hoàng nhiều lần tán dương người kia trung thành.

Bách quan đa số cau mày, nhìn về phía hoàng tử vừa ra đời chưa đầy một canh giờ, ngay cả mí mắt cũng không mở ra.

Này có thể chủ trì triều chính?

Tạ Thử dường như đoán được tâm tư bách quan, đề nghị:

“Thái tử tuổi còn nhỏ, theo lệ cũ, sẽ do Thái hậu phụ tá tới thành nhân.”

Thục quý phi nghe vậy, cao hứng gần như nhảy dựng lên.

Kinh hỉ tới quá mức đột ngột, tiên hoàng không hổ là nhân quân, dưới trướng có nhiều trung thần như vậy!

Lễ bộ Hứa thượng thư đề nghị: “Có thể từ trong tông thất nhận con thừa tự, tôn tiên hoàng là cha, Thái hậu vì mẹ cũng được, có lợi cho đất nước.”

Thời đại này tỉ lệ anh nhi chết non cực cao, cho dù là hoàng tử, cũng có ba phần sống không tới trưởng thành.

Ánh mắt Thục quý phi thoáng chốc băng hàn, đem Hứa thượng thư ghi tạc đáy lòng.

Đặng đặng đặng!

Một trận tiếng bước chân nặng nề truyền đến, xen lẫn tiếng áo giáp ken két va chạm, người chưa vào điện, Hung Sát tức sát chi khí đã đập vào mặt.

Tạ đại soái do tiên hoàng thân phong, một tay cầm kiếm một tay giơ lên cái đầu người, đi thẳng vào Cần Chính Điện.

Phất tay đem người đầu ném xuống đất, nhanh như chớp lăn đến trước bậc thềm ngọc.

Thân thể Thục quý phi mềm nhũn, bị làm cho sợ đến run rẩy, thiếu chút ném anh nhi trong ngực xuống.

Tạ đại soái quỳ rạp xuống đất, ba đập chín lạy với anh nhi.

“Thần nghe thấy tiếng chuông, e sợ có người làm loạn, suất bộ trấn cửa thủ cửa cung. Thụy Vương không nghe khuyên can, ý đồ thừa dịp loạn nhập cung, đã chém ở trận tiền!”

Thụy Vương hai mắt trừng trừng, hiển nhiên chết không cam lòng.

Thân là con thứ sáu của Chính Thống đế, thuở nhỏ thông tuệ cơ mẫn, nhiều lần được phụ hoàng tán dương.

Vốn là muốn cùng Triệu Mục tranh ngôi vị hoàng đế, kết quả liên tiếp cung biến, Long Khánh Đế, Thiên Thuận Đế thay nhau lên đài, chỉ có thể mài nhọn móng vuốt yên lặng chờ thiên thời.

Tôi nay Thiên Thuận để ngoài ý muốn băng hà, dưới gối không con, Thụy Vương cho rằng là trời ban cơ hội tốt.

Cho nên triệu tập tử sĩ đánh vào cung cấm, tính toán cưỡng ép bách quan đăng cơ xưng đế, kết quả ngay cả cửa cung cũng chưa tiến vào, đã thành vong hồn dưới đao.

Cả đời phí tâm tính kế, một tiếng vang cũng chưa phát ra đã thành không, còn không bằng làm Vương gia phú quý!

“Cực khổ Tạ ái khanh diệt trừ gian nịnh.”

Thục quý phi khẽ vỗ anh nhi, dỗ nó ngừng khóc, đây chính là chỗ dựa quyền lực của nàng sau này: “Bổn cung... Ai gia thường nghe tiên hoàng tán dương, ái khanh tinh trung vì nước, quả thế!”

Tạ nguyên soái dập đầu nói: “Thần, bái kiến Thái hậu, Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Xôn xao!

Trong điện bách quan lại kinh ngạc lên tiếng, tên man rợ này sao mặt còn dày hơn cả hai người Đường, Tăng, tân quân còn chưa nghị định, trực tiếp mở miệng kêu Thái hậu.

Có người muốn lên tiếng phản bác, liếc mắt đầu người trên đất, ngó xem binh lính lơ mờ ngoài điện, không dám làm chim đầu đàn.

Cùng các lão tranh luận mấy câu, nhiều lắm là mất chức.

Cùng vũ phu man tử phân rõ phải trái, rất có thể là đao trắng vào, đao đỏ ra.

“Tốt tốt tốt.”

Thái hậu gắng sức nhịn xuống sắc mặt vui mừng, cũng không thể cười to ra tiếng trước thi hài tiên hoàng, nói: “Tạ ái khanh mau mau đứng dậy, ai gia chỉ là nữ giới, ngày sau cần dựa vào ái khanh trị quốc.”

Vừa dứt lời.

Hộ bộ Hà thượng thư bịch bịch quỳ xuống, ba dập chín lạy nói: “Thần, bái kiến bệ hạ, bái kiến Thái hậu nương nương!”

Chương 845: Kế thành vô ích.

Lão Hồ Ly!

Đường Minh Viễn thầm mắng ra tiếng, không dừng để cho người này chia công ủng lập, theo sát quỳ xuống đất tham bái.

Bách quan nhìn nhau, trong ánh mắt đều là khổ sở, chuyện cho tới bây giờ không nhận cũng không được, tran nhau lên trước thừa nhận anh nhi là tân quân.

Thái hậu ngồi trên tháp, nhìn bách quan phái dưới quỳ xuống, không khỏi sinh ra mấy phần hào khí.

“Chúng ái khanh bình thân.”

Đội quần thần theo thứ tự đứng vững, lại nói: “Bệ hạ mới sinh, tên họ do phủ tông nhân lấy, chúng ái khanh lấy niên hiệu thế nào?”

Quần thần thấp giọng nghị luận chốc lát, Đường Minh Viễn tiến lên một bước nói.

“Thái giả, Phúc Thọ an khang, Xương giả, cảm tú phồn vinh, thích hợp hai chữ Thái Xương!”

“Rất tốt.”

Thái hậu ôm thật chặt Thái Xương đế, đứng dậy nói: “Bệ hạ mệt mỏi, hậu sự Tiên hoàng do Đường ái khanh, Tạ ái khanh, Hứa ái khanh hợp lực tổ chức.”

“Tuân chỉ.”

Đường Minh Viễn hai mắt híp lại, bắt luận kẻ nào lay dịnh hoàng quyền, thế nhưng đều sẽ xảy ra thay đổi.

Thục quý phi lấy xinh đẹp đứng đầu hậu cung, chưa bao giờ giỏi tâm cơ, quyền mưu tin đồn, hiện tại mượn tiên hoàng phát tang, bắt đầu cân bằng thế cục triều đình.

Thủ đoạn rất non nớt, lại rất hữu dụng!

Lại bộ cực kì trọng yếu, Thái hậu nếu có thể đem Hứa đại nhân kéo vào dưới trướng, liền không còn là không có tên tuổi.

“Lịch sử quả nhiên là cái vòng tròn.”

Mới vừa giải quyết Thiên Thuận đế, hôm nay biến thành Thái hậu thu quyền, cho dù giải quyết nữ nhân này, ngày sau sẽ có những người khác.

Đường Minh Viễn chỉ cảm thấy tâm thần mỗi mết .

...

Ân trạch Hầu phủ.

Chính đường.

Ngũ công công đi qua đi lại, vẻ mặt âm tình bất định.

“Thật thú vị!” Thiên Thuận đế chết bất đắc kỳ tử, đánh tan hết thầy kế hoạch, hoàng nhi đầu tiên còn chưa sinh ra, cho dù đã sinh ra vậy tuổi tính ra quá nhỏ.

Tiếp theo không thể hoàn toàn nắm được Đông xướng, không có đầy đủ thế lực ủng hộ nhi tử lên ngôi.

“Hầu gia, Hầu gia...”

Con nuôi đi ra ngoài thám thính tin tức chạy vào, thở không ra hơi hồi báo: “Tân quân định rồi, con trai tiên hoàng, Thục quý phi làm nhiếp chính Thái hậu!”

Ngũ công công vui vẻ nói: “Thật không?”

“Tin tức không có gạt, đã truyền khắp hoàng cung.”

Con nuôi nói: “Nghe nói con của tiên hoàng vừa ra đời một canh giờ, do Đường các lão, Tạ đại soái liên thủ ủng hộ đứng lập, ngay cả niên hiệu cũng đã lấy xong.”

“Tốt tốt tốt!”

Ngũ công công luôn miệng trầm trồ tán thưởng, người từng nghĩ trời chiều lòng người, thần xui quỷ khiến thế nhưng đạt thành mục đích cuối cùng.

“Ta mới là người thắng cuối cùng.”

Phất tay cho Con nuôi lui, từ ông tay áo lấy ra ngọc bội, sâu xa nói: “Lão tổ tông, Đại Thương thành công phục quốc, ngài có mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông.”

Ngọc bội ong ong chấn động, một giọng nói từ đó truyền ra.

“Lão phu ăn hương hỏa cung phụng của Đại Thương, thần hồn đã phi phạm tục, sớm xa rời cái chết.”

“Ngọc bội kia vỡ thì sao?”

Ngũ công công chân khí vận chuyển, đem ngọc bội bóp nát một góc, bên trong truyền ra tiếng kêu thảm thiết.

“Người muốn làm cái gì?”

“Ta đưa lão tổ đoạn đường.”

Ngũ công công đang khi nói chuyện, không nhìn tiếng chửi rủa của lão tổ, đem ngọc bội chặn ngang đánh gãy: “Từ nay về sau, không còn huyết mạch Đại Thương nữa, chỉ có Đại Khánh hoàng đế!”

Từng sợi tàn hồn từ toái ngọc chui ra, ngưng tụ thành mặt quỷ nửa hư nửa thực.

Khí tức hương hỏa nồng đậm bao vây mặt quỷ, nhưng gió nhẹ thổi qua, khí tức hương hỏa nhanh chóng phiêu tán, đem mặt quỷ kéo ra thành hình dạng dữ tợn khủng bố.

“Cái tên bất hiếu tử tôn, uống phí lão phu tín nhiệm, dám quay lưng vứt bỏ tổ tông.”

“Đại thương sớm vong rồi!”

Ngũ công công nói: “Lão tổ tông luôn nói phục quốc là nhiệm vụ của mình, nhưng ta chẳng bao giờ nghĩ tới phục quốc, để cho hài nhi an tâm làm hoàng đế là tốt rồi.”

“Kiệt kiệt kiệt...”

Mặt quỷ chói tai tiếng rít, giễu cợt nói: “Người cho rằng hoàng đế là nhi tử người? Lão phu đã sớm tra xét qua, trong bụng phụ nhân kia chính là công chúa.”

Ngũ công công phản bác: “Công chúa làm sao có thể thừa kế ngôi vị hoàng đế?”

“Người nói đi?”

Mặt quỷ đã tiêu tán hơn phân nửa, trước khi hồn phi phách tán nói: “Kẻ vô phúc, tính toán hết thảy cuối cùng thành vô ích, lão phu ở dưới chờ người.”

“Lão tổ, hậu bối sai lầm rồi, ngài...”

Ngũ công công vươn tay bắt lấy mặt quý, nhưng nó giống như một đoàn sương mù tiêu tán, không có bất kỳ khí tức dấu vết nào nữa.

Ngơ ngác hồi lâu, mới phục hồi tinh thần.

“Độc công giỏi tính kế, ta thua không oan!”

Người có năng lực đánh tráo thái tử ở Đại Khánh, chỉ có một mình Chu độc công, khó trách Đường các lão, Tạ đại soái ủng hộ, sợ rằng đã sớm âm thầm đạt thành hiệp nghị.

“Ta tất phải rời đi, lấy tính tình độc công, tất nhiên lật mặt tính sổ.”

Ngũ công công thu thập vàng bạc châu báu, mới vừa đi tới trong viện tử, nhìn thấy Con nuôi mới vừa hỏi thăm tin tức, dẫn mười mấy đề kỵ vọt vào hậu trạch.

Nội thị dẫn đầu nói: “Hầu gia, độc công có lời mời, đi một chuyến đi.”

Ngũ công công mở bọc ra, Kim Ngân rạng rỡ phát sáng rào rào rơi xuống đất, ít nhất mấy ngàn lượng.

“Phụ công công, để cho ta một con đường sống, đây là tiền mãi lộ. Ta còn có vài bí khổ, Kim Ngân hàng trăm vạn, tất cả đều coi như tiền mua mạng!”

“Ta thích vàng.”

Phụ công công khom lưng nhặt thoi vàng lên, phúi phúi bụi đất nhét vào ống tay áo, giọng nói thay đổi.

“Nhưng ta sợ chết hơn, thất thân làm gì, còn không bắt người?”

Đề kỵ tuân lệnh, vây lấy ngũ công công.

Ngũ công công vì bảo đảm thân nhẹ thể kiện, truyền thừa huyết mạch hoàng tộc Đại Thương, cũng không tu hành Đàm Hoa bảo điển, luận võ công hoàn toàn không phải là đối thủ của đề kỵ.

Sau nửa canh giờ.

Địa lao Đông Xưởng.

Ngũ công công bị trói gô quỳ trên mặt đất, tóc tai bù xù có
chút chậ vật.

Chương 846: Kế thành vô ích (2)

Chu Đốc công thổi thổi khí nóng nước trà, không nhanh không chậm thưởng thức, cười híp mắt nói.

“Hầu gia, còn có di ngôn gì liền nói ra, ta nhất định sẽ truyền đạt cho ngươi.”

Ngũ công công trầm mặc không nói, hắn rất muốn hỏi nữ nhi ở đâu, rồi lại không dám. Nhận danh tiếng công chúa, nữ nhi còn có thể sống, một khi thân phận bại lộ hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Chu Dịch phát tay một cái: “Kéo xuống đi, làm thể diện chút ít.”

Một lát sau.

Ngũ tác nghiệm thi đi vào, thấp giọng hồi báo nói: “Đốc công, Ân trạch hầu không có tinh thần.”

“Di?”

Chu Dịch tâm tư thay đổi thật nhanh, trong lòng mơ hồ có suy đoán, không nhận được vỗ tay cười nói.

Cối đời này có người mang nặng đi về phía trước, tất nhiên cũng có người sinh ra đã ngậm thìa vàng.

Triệu Hoài, cũng chính là Thái Xương đế, cũng chính là người ngậm thìa vàng lớn nhất trên đời.

Mới sinh ra chưa tới một canh giờ, đã thành hoàng đế Đại Khánh.

Theo sử sách ghi lại, hoàng đế nhỏ nhất là Đại Ngu Mạt Đại hoàng đế nghìn năm trước, hai tuổi đăng cơ xưng đế.

Cho nên Thái Xương đế liên tiếp phá vỡ ghi chép, hoàng đế đăng cơ có giờ, tháng, năm nhỏ nhất, bất kể ngày sau làm tốt hay xấu, nhất định có thể lưu danh sử sách.

Hôm nay.

Mười sáu tháng tư, tân quân chịu tang kết thúc.

Thái Xương đế còn chưa biết mình sẽ lưu danh sử sách, lần đầu tiên chính thức vào triều.

Giờ Mọc trời còn chưa sáng rõ, Thái Xương đế nằm trong ngực Thái hậu, tiếp nhận triều bái của văn võ bá quan.

“Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Bách quan, tông thân, đám nội hoạn, mấy trăm người, dựa theo chức quan lớn nhỏ, đứng đầy trong ngoài Càn Chính Điện, đồng thanh lên hô lên đỉnh tai nhức óc.

“Khanh khách...”

Thái Xương Đế phát ra tiếng cười vui vẻ, tựa hồ rất hài lòng với bách quan.

Kì thực không phải, hài tử chưa đủ tháng, còn chưa bắt đầu học nói, sao hiểu được có hài lòng hay không, chỉ là ngón tay Thái hậu khẽ vỗ mông.

Trong lúc chịu tang, Thái hậu ngầm thay đổi huấn luyện Thái Xương đế.

Nheo thịt trên mông phải khóc, nhẹ nhàng vuốt ve phải cười, nếu không sẽ dùng sức nheo.

Tiểu hài tử tâm trí không đầy đủ, bắt đầu huấn luyện ngược lại dễ dàng hơn, rất nhanh Thái Xương đế đã tạo thành phản xạ có điều kiện, dưới chỉ dẫn của Thái hậu sẽ khóc sẽ cười.

Bách quan không biết nguyên do trong đó, luôn hô Thái Xương đế là thần đồng sinh ra đã biết!

Thái hậu nói: “Chúng ái khanh bình thân.”

Bách quan đứng dậy yên lặng chờ, nội thị hầu hạ bên cạnh kéo kéo cổ vạt hô: “Có việc sớm tấu, vô sự bãi triều!”

“Thần có bản tấu...”

Hộ bộ Tể tướng viên ngoại lang bước ra khỏi hàng, nói: “Khởi bẩm Thái hậu, Lương Châu đại hạn, cần nhanh chóng phân phối tiền, lương, để tránh lưu dân tụ tập thành tai họa.”

Quan viên biết việc đều cau mày, Lương Châu chỗ duyên hải, thời tiết lúc này gặp hạn hán gì?

Chu Dịch đứng đầu nội hoạn, chân mày cau lại, liếc mắt Tiểu Lộc Tử Hộ bộ hành tẩu ở phía sau.

Thái hậu sống khuê các, thâm cung, làm sao sẽ biết được thời tiết khí hậu, nghe được Lương Châu gặp hạn hán, tự cho rằng nên điều lương thực giúp nạn thiên tai, gật đầu đáp ứng nói.

“Mau phân phối tiền lương, ai gia không muốn thấy bách tính chịu khổ.”

Tướng viên ngoại lang liếc nhìn Đường Minh Viễn, thấy các lão khê vuốt cằm, khom người nói: “Thần tuân chỉ, Thái hậu từ bi, bách tính Lương Châu nhất định mang ơn đội nghĩa.”

Thái hậu lộ vẻ vui mừng, cảm thấy trị quốc cũng không hơn thế này.

Nên giúp nạn thiên tai liền giúp nạn thiên tai, nên thu thuế liền thu thuế, được bách tính ủng hộ, chỗ ngồi tất nhiên an ổn.

“Ai gia còn có chút tiền riêng, tất cả đưa tới Lương Châu, không thể đến trễ.”

Lời còn chưa dứt.

Công bộ Lý thị lang bước ra khỏi hàng nói: “Khởi bẩm Thái hậu, thần tham tấu Tướng đại nhân che giấu Thánh thượng, ý đồ tham ô tiền lương giúp nạn thiên tai, tội này phải giết!”

Thái hậu vẻ mặt nghi ngờ, tiền còn chưa phát, tại sao có thể định tội tham ô?

Lý thị lang giải thích: “Tháng tư tháng năm, Lương Châu chính là thời tiết mưa dầm, tuyết sẽ không phát sinh nạn hạn hán.”

Thái hậu nghe vậy lông mày dựng lên, lần đầu tiên vào triều bị quan viên xem như con khỉ đùa bỡn, ngày sau lại nào có uy tín nhiếp chính.

“Tướng đại nhân, ai gia hỏi ngươi, Lương Châu đến tột cùng có nạn hạn hán hay không?”

“Thần... Không biết.”

Tướng viên ngoại lang phịch quỳ trên mặt đất, giải thích:

“Thần là từ chỗ Hộ bộ hành tẩu An Công Bá biết được tin tức,

cho nên dựa theo quy trình, hướng triều đình xin giúp nạn thiên tai.”

Tới rồi!

Chu Dịch hai mắt híp lại, ngó chừng Đường Minh Viễn hồi lâu, sắc mặt đối phương bình tĩnh như nước.

Chín vị thường thị, Đông xưởng Tây xưởng Nội Thị Ty dưới trưởng tiên hoàng đã luận tội đến tội, ở lục bộ nhậm chức còn chưa xóa đi.

Ba ty làm việc không nói đạo lý, nói người có tội thì có tội, lục bộ định tội coi trọng trình tự.

Thái hậu quay đầu nhìn về phía Lộc công công, hỏi: “An Công Bá, có thể có chuyện này?”

Lộc công công mặt âm trầm, rất nhanh suy nghĩ cái có, nói: “Khởi bẩm Thái hậu, ta cũng là nhận được báo cáo bí mật của nội thị, bị lừa gạt, kính xin Thái hậu trách phạt!”

Chết con nuôi không chết cha nuôi, chỉ cần quyền lực trong tay, ngày sau có vô số con nuôi.

Lại Bộ Thị Lang bước ra khỏi hàng phản bác: “Hộ bộ hành tẩu chỉ phụ trách giám sát, không có quyền tham dự công việc, An Tĩnh Bá vượt quyền làm việc, theo luật làm tước quan bãi chức.”

Lại có Lễ bộ quan viên bước ra khỏi hàng nói: “An Tĩnh Bá vượt thể chế ...”

Liên tiếp có quan lại bước ra khỏi hàng, liệt kê từng chứng cứ phạm tội Lộc công công, từng chứng cứ vô cùng xác thực, cộng dồn lại đủ phán trăm lập quyết.

Một nội thị đã sớm trực xuất gia phả, giết cửu tộc cũng không liên lụy đến người nhà.

Lộc công công vô lực phản bác, sợ đến sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt cầu khẩn nhìn về phía Chu Dịch.

Chương 847: Phong ba bất định.

Lúc này, chỉ có độc công có thể cứu tính mạng hắn!

Thái hậu thấy tình hình bách quan vây công, rất nhanh liền suy nghĩ rõ ràng, đây là lục bộ muốn mượn An Công Bá báo cáo cáo lão chuyện nạn hạn hán, đem hắn trục xuất Hộ bộ.

Triều đình lục bộ lấy Đường Minh Viễn đứng đầu, Thái hậu trực tiếp hỏi.

“Đường ái khanh, người nghĩ thế nào?”

Đường Minh Viễn bước ra khỏi hàng nói: “Hồi Thái hậu, có thể đem Lộc công công giao cho Hình bộ, hết thầy tội danh theo quốc triều luật pháp thẩm phán.”

Ngụ ý, Lộc công công đáng chết.

Thái hậu đang muốn gật đầu đáp ứng, chỉ là một nội thị còn con chết thì chết, không đáng để đối địch lục bộ.

“Vậy liền theo...”

“Khởi bẩm Thái hậu.”

Chu Dịch bước ra khỏi hàng nói: “Lộc công công cũng là bị người lừa gạt, có thể phạt gây hối lỗi, tội khác không đến mức đưa tới Hình bộ.”

Thái hậu ôm lấy Thái Xương đế, không tức giận vì bị độc công cắt lời, mà là sinh lòng nghi ngờ.

Những ngày qua tiên hoàng phát tang, vì có thể chân chính sử dụng nhiếp chính quyền to, Thái hậu cẩn thận cắt tĩa thế lực trong triều, suy tư trong bọn họ là địch hay bạn, quan hệ xa gần.

Trong đó Đông xưởng cùng chín thường thị tuyệt đối là đối địch, người sau phân đi quyền lực của Đông xưởng, cho nên sau khi tiên hoàng băng hà, độc công trực tiếp chém Ngũ công công.

Làm sao hôm nay độc công lại nói tốt cho Lộc công công?

Đường Minh Viễn không cần suy tư, liền oán được dụng tâm hiểm ác của Chu đốc công, trầm giọng nói: “Thiên tử phạm pháp, tội như thứ dân. Một tên hoạn quan cón con, chẳng lẽ còn quý giá hơn bệ hạ, vương hầu ?”

Chu Dịch không có phản bác Đường Minh Viễn, vô luận theo phương diện thảo luận “Tội chứng”, Lộc công công phải chết không thể nghi ngờ, mà là nói với Thái Hậu.

“Lộc công công dù sao cũng là con nuôi tiên hoàng, huynh đệ thủ túc của bệ hạ, Thái hậu cần phải thận trọng a!”

Cái gì gọi là thủ túc?

Thân là xương tay, lực là kéo dài!

Thái hậu trong nháy mắt hiểu được lời đốc công, thêm chút suy tư liền hiểu rõ, lực bộ hành tẩu chính là nằm trong quyền lực mình có thể nắm giữ, khó trách tiên hoàng bất chấp thiên hạ phản đối cũng phải phong quan cho nội thị.

Liên quan đến quyền lực, tội danh liền không trọng yếu!

“Đốc công nói rất có lý, vậy nên xử trí như thế nào?”

Chu Dịch khom người nói: “Có thể để Đông xưởng tự điều tra, vừa không nhân nhượng tội phạm, vừa có thể giữ lại thể diện hoàng gia.”

Đường Minh Viễn Đang muốn nói, Thái hậu khẽ vỗ lưng Thái Xương Đế.

Khanh khách !

Thái hậu nói: “Bệ hạ cao hứng như vậy, hiển nhiên không muốn thủ túc tương tàn, vậy thì do đốc công xử lý án này.”

Chu Dịch khom người nói: “Nô tỳ tuân chỉ.”

Lộc công công trong chết được sống, đông đông đông dập đầu tạ ơn, mấy nội thị vào điện đưa hân đi.

Biết rõ sẽ không định tội cho Lộc công công, nhưng bên ngoài vẫn phải làm một chút, tránh cho dân chúng bàn tán.

Sau khi điều tra rõ ràng, chứng minh Lộc công công vô tội, tự phạt ba chén là được!

Đại sự nghị định, tiếp theo lại thảo luận vài chuyện, tất cả đều xử lý dựa theo lời quan viên.

Thí dụ như đầu tiên liên quan đến tân chính, theo Hộ bộ dẫn đầu mở tiền trang triều đình, nghe có chút tranh lợi với dân, Thái hậu, đốc công cũng cảm thấy không coi là đại sự, trực tiếp thông qua.

Tan triều.

Lục bộ quan lại đa số sắc mặt âm trầm, thỉnh thoảng mắt lạnh quét qua đám hoạn quan, trong lòng thầm mắng tiên hoàng chết là đáng đời.

Tiên hoàng phong quan phong tước cho nội thị, thăng quan tiến tước, mới để cho thái giám có tư cách vào triều nghị sự.

Lễ bộ Đỗ thượng thư tiến tới trước mặt Đường Minh Viễn, thấp giọng hỏi: “Đường đại nhân, có tiếp tục điều tra sáu thường thị hay không, có đốc công che chở, rất khó thanh trừ.”

“Đinh đâm vào đầu khớp xương không rút ra, da thịt dù đẹp đi nữa, cũng khó che giấu đau bệnh.”

Đường Minh Viễn nói: “Tiếp tục điều tra sáu thường thị, Bồn quan tự có biện pháp, để đốc công không quản chuyện triều đình.”

Bên kia.

Chúng nội thị vây quanh đốc công, tựa như chúng tinh phủng nguyệt.

Năm vị hành tẩu còn lại cúi đầu khom lưng, e ngại thể diện tiên hoàng, không thể bái làm cha nuôi, cho nên trước mặt đốc công tự xưng :“Tiểu.”

“Kiệt kiệt kiệt...”

Chu Dịch đắc ý cười quái dị, hôm nay tranh giành đại hoạch toàn thắng.

Đem sáu thường thị nắm trong lòng bàn tay, Đông xưởng quyền thế thực chất tính xâm nhập vào lục bộ, tương lai đánh ngã Đường Minh Viễn, trong ngoài triều đình đều là đốc công định đoạt.

Cân bằng?

Chu Dịch đã giết hai hoàng đế, hắn còn sống chính là cân bằng lớn nhất.

Nhóm người cô đơn nhất trong quần thần hạ triều, chính là tông thân Triệu thị, vô luận thân vương hay là công gia, cũng co đầu rút cổ giảm bớt cảm giác tồn tại.

E sợ đề cho Đông xưởng, lục bộ bắt được nhược điểm, đưa đi địa lao, thiên lao một lần.

Chu độc công, Đường các lão triều đình đầu đá dữ dội như vậy, chỉ kém chỉ vào lỗ mũi mắng nhau, nhưng tông thân nào dám lên tiếng, lập tức liên thủ đè nén xuống.

Đấu tranh vĩnh viễn tồn tại, vĩnh viễn không ngừng, mà đấu tranh song phương lại tùy thời biến hóa.

Chẳng phân biệt được đúng sai, thân sơ, chỉ nhìn ích lợi!

Kinh thành.

Tây Môn.

Một chiếc xe ngựa chạy nhanh vào cổng thành.

Binh tốt trông coi nhìn thấy dấu hiệu Thịnh vương phủ, vội vàng xua đuổi dân chúng, khom người nghênh đón xe ngựa vào thành.

Tôn thất không có thực quyền gì, nhưng trong mắt người thường đã là đại nhân vật đội trời.

Rèm cửa sổ xe hơi vén lên, bên trong là một mỹ phụ trung niên, lông mày thon dài, đánh giá bách tính tụ tập ở cổng thành, thoạt nhìn tinh khí thần cũng không tệ.

Xe ngựa chậm rãi đi tới trong thành, cửa hiệu hai bên san sát, trên đường ngựa xe như nước.

Đám người hồi hải, tạo ra rất nhiều tiếng ồn.

Mỹ phụ kinh ngạc nói: “Mấy năm không trở lại kinh thành, thế nhưng trời đất đã thay đổi!”

Chương 848: Trường sinh bại lộ.

“Năm đó lúc ta vào cung, kinh thành ốm yếu, rất nhiều người đều nói nhà cao sẽ sụp.”

Lão giả tóc trắng đánh xe, thanh âm hùng hậu trầm thấp: “Kia từng liên tiếp đi ra Hoàng Võ, Chính Thống, Thiên Thuận ba vị hoàng đế, thậm chí có ldáng vẻ phục hưng, đáng tiếc vận nước chưa đủ, hai người sau tuổi thọ không dài.”

“Hoàng Võ, Chính Thống được xưng tụng minh quân, Thiên Thuận chẳng qua là chiếm đoạt công lao mà thôi.”

Mỹ phụ là hoàng hậu triều vua Chính Thống, Tam Dương GiáoThánh nữ, sâu xa nói: “Đại Khánh có Đường các lão chống đỡ, đủ để kéo dài hai trăm năm, cũng không biết Triệu gia tích phúc đức bao nhiêu thế hệ.”

“Kiệt kiệt kiệt... Ta không xem trọng Đại Khánh, đợi tân quân trưởng thành, làm sao dung hạ được người khoa tay múa chân?”

Lão giả cười quái dị nói: “Tương lai không có độc công trấn giữ nội đình, tân quân có rất nhiều thủ đoạn thu thập triều đình, Đường các lão vận khí tốt có thể lưu lại toàn thân!”

Thánh nữ đồng ý nói: “Hải công công có kiến thức như vậy, đã vượt qua chín phần đại quan triều đình.”

Lão giả chính là Hải công công mưu sát Chính Thống đế, năm đó sau khi chạy khỏi hoàng cung, gia nhập Tam Dương giáo làm tổng hộ pháp, địa vị chỉ dưới giáo chủ, Thánh nữ.

“Ta thấy nhiều chuyện bản thủ, tự nhiên có thể hiểu được đạo lý trong đó.”

Thánh nữ gật đầu nói: “Cho nên vô luận là lật đổ Đại Khánh, hay là cầu trường sinh, độc công đều phải chết!”

Tam Dương giáo thành lập mục đích chính là lật đổ triều đình, chém giết độc công có thể tạo thành triều đình mất đi cân bằng, khiến Đại Khánh bắt đầu sụp đổ từ bên trong.

“Ta hầu hạ ba đời hoàng đế, cũng coi như có mấy phần địa vị, nung mà so với độc công thao túng hoàng quyền thay đổi, kém

quá xa.”

Hải công công khâm phục nói: “Nội thị làm được như đốc công, quả nhiên là vô tiền khoáng hậu!”

“Đáng tiếc không thể để Thánh giáo sử dụng.”

Thánh nữ nhớ lại năm đó, đốc công chỉ là thái giám hơi có quyền thế, gặp phải phượng giá của mình sẽ lảng tránh dập đầu, không ngờ đảo mắt thành đại nhân vật thao túng hoàng quyền.

“Hải công công, người tin tưởng đốc công trường sanh sao?”

“Bán tín bán nghi.”

Hải công công thần sắc nghiêm nghị, trong con người già nua có mấy phần nồng nhiệt: “Ta hiểu rõ lão Lộc, hắn không phải kẻ ăn nói lung tung, hơn nữa thật giả rất dễ dàng nghiệm chứng.”

“Trừ phi quá mức kinh thế hãi tục, ta đã sớm không nhìn được tới kinh thành!”

Năm xưa trong lúc tu hành Đàm Hoa bảo điện, Hải công công thọ nguyên tổn thương nghiêm trọng, cho dù chuyển đổi căn cơ đột phá Tiên Thiên tông sư, hôm nay thọ nguyên cũng không nhiều lắm.

Kể từ khi biết được trường sanh tuyệt mật, Hải công công trần trọc trở mình, đêm không thể say giấc.

“Hải công công một mình tới kinh thành, chớ nói lấy được huyết nhục đốc công, ngay cả chân cương hộ thể cũng phá không ra.”

Trong giọng nói của Thánh nữ có mấy phần kinh nghi: “Thọ nguyên vô tận tu hành Đàm Hoa bảo điện, có thể nói thiên hạ tuyệt phối, người nào cũng không biết đốc công chân khí đến tột cùng có bao nhiêu hùng hậu!”

Hải công công nói: “Hắn mạnh hơn nữa cũng chỉ là người, không phải là thần tiên yêu ma, huống chi ngay cả Tiên Thiên cũng không đột phá.”

Thánh nữ hỏi: “Hải công công và lão Lộc quan hệ thân cận, có biết hắn mời tới mấy vị Võ Đạo tông sư không?”

Lão Lộc tiên phong đi tổng đàn Tam Dương giáo, định ra kế hoạch vây giết độc công, phân chia huyết nhục, sau đó đi hải ngoại chư đảo, Cực Bắc băng xuyên, Cực tây sa mạc, cực nam Thập Vạn Đại Sơn, mời tới mấy vị cường nhân hung danh hiển hách.

“Ít nhất sáu người!”

Hải công công nói: “Đều là mấy lão già bị đòn đãi đã chết, kì thực kéo dài hơi tàn, thực lực đạt đến võ đạo tuyệt đỉnh. Thể lực có lẽ không bằng thanh niên, thủ đoạn còn hơn lúc trước!”

Thánh nữ gật đầu nói: “Ta cộng thêm giáo chủ, tổng cộng chín vị tông sư vây giết, quả nhiên là cho độc công đủ thể diện.”

“Còn chưa hết.”

Hải công công nói: “Thịnh vương phủ dưới đất chôn ngàn cân hỏa dược, chỉ cần đem độc công dẫn vào trong đó, ít nhất có thể đem hấn oanh thành trọng thương!”

“Hỏa dược... Kể từ sau khi hỏa súng xuất hiện, giáo chúng tầm thường khó chống lại triều đình, vừa mới giao thủ liền tử thương thảm trọng.”

Thánh nữ khẽ nhíu mày: “Giáo chúng luyện võ vài năm, đánh không lại hỏa súng binh luyện ba, năm ngày, tin đồn triều đình đang chế tạo hỏa súng mạnh hơn, tương lai có thể uy hiếp Tiên Thiên tông sư hay không?”

Hải công công trầm ngâm chốc lát, cực kỳ khẳng định trả lời: “Nhất định sẽ!”

Thánh nữ thở dài nói: “Thật sự tới lúc đó, ai còn cực khổ luyện võ?”

Võ đạo tu hành hơn mười năm, thiên phú, số mệnh có thể nói tuyệt đỉnh, mới có thể đột phá Tiên Thiên cảnh giới, kết quả không ngăn được trên dưới trăm hỏa súng cùng bắn, võ đạo dĩ nhiên là xuống dốc.

Hải công công vung roi, thúc ngựa nhanh chóng đi.

“Cho nên ta càng muốn trường sinh, giữ lại võ đạo truyền thừa, đây cũng là thiên đại công đức!”

Thánh nữ không khỏi mỉm cười.

Vô luận muốn làm chuyện gì, tốt hay là xấu, luôn có thể tìm được lý do khi cần.

Bên đường.

Du thương tiểu thương đang cò kè mặc cả với khách, vì hai văn tiền tranh đến mặt đỏ tai hồng, âm thầm thi triển Thính tức thuật thám thính tất cả xe ngựa trên đường.

Mật thám Đông xưởng, trải rộng dân gian.

Bỗng nhiên bên tai truyền đến những lời “Độc công”, “Võ đạo”, “Hỏa súng”, đều thuộc ký tự theo dõi nghiêm mật của Đông xưởng, khóe mắt dư quang liếc về nơi phát ra âm thanh.

Lão giả mặt trắng không râu, cẩn thận quan sát ngón tay, mặt mày động tác, thế nhưng đều có dấu vết nội thị .

Người bán hàng rong ghi nhớ hình dáng xe ngựa, phương hướng, đem quang gánh giao cho chủ quầy bên cạnh, thân hình luồn lách trong đám đông, rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Một lát sau.

Mười mấy vị Đông xưởng đề kỵ, giả trang làm bách tính tầm thường theo dõi xe ngựa.

Chương 849: Trường sinh bại lộ (2)

Công công dẫn đầu nhận ra lão giả đánh xe, chính là Hải công công mà Đông xướng tìm khắp thiên hạ, vẫn không tìm được.

“Mau mau đưa tin cho đốc công!”

...

Hoàng cung.

Bách quan tan triều.

Chu Dịch phát phát tay, cho hoạn quan hai bên lui ra, đi nhanh vài bước đuổi theo Đường Minh Viễn.

“Ta chúc mừng Đường đại nhân trở thành đế sư, thượng vị mà đứng, địa vị sánh tam công (ba chức quan cao nhất thời phong kiến gồm: thái sư, thái phó, thái bảo) tương lai Đại Khánh quốc trông cậy vào ngài!”

Đường Minh Viễn làm sao không nghe ra, đây là châm chọc mình tuổi còn trẻ đã phong quá cao.

“Bản quan cũng không so được với đốc công, dân gian sớm có lời đồn đãi, dân chúng mừng ngài vô tiền tuyệt hậu đâu.”

Liệt kê từng quyền thần từ trước tới nay, người nào xếp thứ nhất có rất nhiều cách nói, nếu nói là nội thị nào quyền thế lớn nhất, Chu đốc công có thể nói là không thể tranh cãi.

Chu Dịch cười nói: “Này không coi là nhục mạ, ta vốn là tuyệt hậu, nếu không làm sao có thể đẻ Thái hậu, bệ hạ yên tâm?”

“...”

Đường Minh Viễn bất đắc dĩ, da mặt đốc công có thể dày ngang tường thành.

Nội thị tất nhiên được hoàng đế tín nhiệm, hưởng chi đốc công nổi danh trung thành tận tâm, liều chết báo thù cho Chính Thống đế, phù trợ hai vị bệ hạ lên ngôi.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, đã ra khỏi Hoàng Thành đông môn.

Lão thái giám Đông Xưởng chờ sẵn ở cửa cung, vội vàng tới đây bẩm báo với đốc công.

Chu Dịch lộ vẻ vui mừng: “Đã dò xét rõ ràng?”

Lão thái giám nói: “Đánh xe đúng là Hải công công, người trên xe là nữ tử trung niên, lúc xuống xe đội đầu lạp, nhìn dáng người có lẽ là một mỹ nhân, một đường đi Thịnh vương phủ.”

“Rất tốt!”

Chu Dịch lập tức đoán được thân phận nữ tử, hai vị Võ Đạo tông sư, hơn nữa đều nhiều năm ở trong cung, lại thêm Thịnh vương gia rất có uy vọng trong hoàng tộc.

Ý niệm đầu tiên chính là Thịnh Vương gia không cam lòng hoàng tộc bị mất quyền, liên thủ yêu nhân Tam Dương ý đồ mưu phản.

Chu Dịch suy tư chốc lát liền hạ lệnh: “Nhanh chóng về Đông Xưởng triệu tập tinh nhuệ, ta tự mình xuất thủ, vì nước diệt trừ Tam Dương nghịch tặc.”

Đường Minh Viễn nhìn đốc công vội vã rời đi, trong lòng đại để có suy đoán.

Đi lên kiệu quan, viết ra hai cục giấy, phân phó hộ vệ trung thành chia ra đưa đi Đông Xưởng, Nội Thị Ty.

“Đốc công phải rời đi kinh thành, lại không thể dễ dàng chết đi, làm mỗi câu hấp dẫn cao thủ thiên hạ, cho Bồn quan tranh thủ đầy đủ nhiều thời gian cải cách!”

...

Đông Xưởng điều binh khiến tướng không cần biểu tấu.

Nhưng thấy mấy trăm nội thị, đề kỵ tung hoành trên đường kinh đô, một đường ngang dọc, chạy thẳng tới Thịnh vương phủ.

Đốc công người mặc áo khoác đỏ thẫm, cưỡi Ô Vân Đạp Tuyết Cầu, xung quanh vây chặt mấy chục kỵ nội thị, con nuôi tuổi trẻ, công công tuổi già, đều là võ đạo cao thủ.

Phía trước bất luận gặp phải cái gì, trực tiếp phóng ngựa vượt qua.

Quầy hàng, xe ngựa toàn bộ nghiền nát, cho dù là kiệu quan cũng không ngoại lệ, quan viên hồng bào lục bào lẫn một vòng tránh né.

Hung uy của Đông Xưởng đốc công, đã lần áp thiên hạ.

Chu Dịch hùng hồn nói: “Thế nhân thường nói cực thịnh tất suy, ta hết lần này tới lần khác không tin, đây chẳng qua là cái cớ của mấy kẻ thất bại ngu xuẩn mà thôi!”

Chúng nội thị đồng thanh hô: “Độc công anh minh!”

Con nuôi bên cạnh vỗ ngựa nói: “Cha nuôi cần trấn áp hết thầy kẻ địch trên đời.”

“Không sai, ta...”

Chu Dịch đang muốn khen ngợi con nuôi, phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng người, giơ lệnh bài Đường phủ hô lớn.

“Độc công khoan đã.”

Hí!

Đạp Tuyết Câu hí lên một tiếng, vó trước giương lên.

Chu Dịch bị người khác cắt đứt nói chuyện, mặt lộ vẻ bất thiện: “Tìm ta có chuyện gì?”

Hộ vệ nhin xuống sợ hãi, cung kính nói: “Tiểu nhân bái kiến đốc công, đại nhân lệnh ta đem vật này giao cho người, cũng hướng ngài hỏi thăm tung tích một nữ hài.”

Chu Dịch tự nhiên hiểu được, Đường Minh Viễn hỏi chính là công chúa tiên hoàng giấu ở nơi nào.

“Đường đại nhân thật sự thú vị, chuyện đã làm đến cùng, lại muốn bù đắp một hai, không phải là người thành đại sự!”

Tiên hoàng niệm tình bằng hữu, chẳng bao giờ nghĩ tới giết Đường Minh Viễn, kết quả Đường Minh Viễn ngược lại liên thủ đốc công hành thích vua, có thể nói là bất trung bất nghĩa.

Có lẽ là áy náy, ăn năn hối lỗi sau khi tân quân đăng cơ, luôn luôn hướng Chu Dịch yêu cầu con gái tiên hoàng.

“Người nợ là thân bằng chí ái của ta, cũng không thể dễ dàng báo cho Đường đại nhân.”

Chu Dịch phát tay hút lấy cục giấy, sau khi mở ra sắc mặt kịch biến, phía trên chỉ viết hai chữ.

Trường sinh!

Thiên hạ chỉ có lão Lộc biết được trường sanh tuyệt mật, hôm nay Đường Minh Viễn cũng biết, chứng tỏ lão Lộc đã đem tin tức tiết lộ ra ngoài.

Chu Dịch tâm tư thay đổi thật nhanh, Đường Minh Viễn hiển nhiên là đưa tin cảnh báo.

“Tam Dương Giáo, Thịnh vương phủ...”

Theo suy đoán, Tam Dương Giáo có lẽ là cố ý bại lộ tung tích, dẫn Chu Dịch đi Thịnh Vương phủ sau đó vây giết.

“Bản đốc công cũng muốn nhìn xem, đến tột cùng xuống bao nhiêu tiền vốn, dám ở kinh thành thiết kế bẫy rập cho ta, cũng không sợ răng gãy đầu mòn!”

Chu Dịch trong lòng nghĩ như vậy, thực tế lại là cẩn thận dè dặt, nhìn về phía Thịnh Vương phủ, lập tức quay đầu ngựa lại.

Hộ vệ vội vàng nhắc nhở: “Độc công, ngài còn chưa nói tung tích nữ hài.”

“Nam Thành ngõ cây liễu, số ba mươi hai.”

Chu Dịch hai chân thúc vào bụng ngựa, Đạp Tuyệt Câu phi thật nhanh, chỉ cần trở lại Đông Xưởng, trừ phi điều động kinh doanh đại quân, không người nào có thể công phá.

Chúng nội thị không rõ chuyện gì xảy ra, thấy đốc công sắc mặt âm trầm, cũng không dám lên tiếng hỏi thăm, đi theo vòng về Đông Xưởng.

Đúng lúc này.

Chương 850: Trường sinh bại lộ (3)

Một trận mưa tên lẳng không đánh tới, nhanh như tia chớp, vô thanh vô tức.

“Thật can đảm!”

Chu Dịch giận quát ra tiếng, phát tay đánh ra chân khí Cự chưởng, cố gắng đẩy mưa tên sang một bên.

Tê lạp!

Mưa tên dễ dàng xuyên thấu chân khí Cự chưởng, chất gỗ bao bên ngoài vỡ nát, lộ ra mũi tên huyền thiết điêu khắc hoa văn kỳ dị bên trong.

“Lạc Nhật Tiễn? Liệp Nhân Vương!”

Chu Dịch chân đạp lưng ngựa bay lên trời, chỉ thấy Lạc Nhật Tiễn xuyên thấu phía sau Đạp Tuyết Câu, vừa liên tiếp bắn thủng mấy vị nội thị.

Chà!

Lại là một đám Lạc Nhật Tiễn bắn tới, Chu Dịch ngay giữa không trung không chỗ tránh né.

Thình thịch thình thịch...

Liên tục xuyên thấu ba tầng chân cương hộ thể, chân khí bám trên Lạc Nhật Tiễn hao hết, Chu Dịch bay trên không mấy trượng, dừng trên mái một tửu lâu phụ cận, hướng về phía mũi tên đánh tới, hô lên.

“Vẫn bồi nghe nói Liệp Nhân Vương tung hoành sơn thủy, trời sanh tính hào sảng, không ngờ lại là tên tiểu nhân chỉ biết đánh lén!”

Chỉ nghe thấy bách âm ỉ thét chói tay chạy trốn, Liệp Nhân Vương núp trong bóng tối không có bất kỳ đáp lại.

Đông Xưởng nội thị, đề kỵ dồn dập nhảy lên mái nhà, hóa thành khiên thịt che ở xung quang đốc công, thà rằng chính mình chết cũng không thể để đốc công chết.

Trước chết một người, sau chết một ô!

“Nột Di Đà Phật!”

Phật hiệu vang dội như chuông, áp đảo thanh âm mấy trăm người, phía đông đường phố chẳng biết từ lúc nào, có lão tăng hoàng bào thân hình khô gầy như củi đi tới.

Lão tăng gầy đến xương bọc da, ngũ quan hóp lại như khô lâu.

Dáng người lại cực kỳ cao lớn, ít nhất một trượng bốn năm, tứ chi dài nhỏ như cây gậy trúc, hai cánh tay rũ xuống đến đầu gối.

Chu Dịch hai mắt híp lại, nhớ lại cường nhân được ghi chép trong Tàng Kinh Lâu hoàng cung, khớp với dáng dấp tăng nhân này chỉ có một.

“Tây Vực thần tăng, Kim Cương Tiên!”

“Kiệt kiệt kiệt...”

Chu Dịch không sợ ngược lại cười, nhìn xung quanh, nói: “Vì đối phó ta, lão Lộc quả nhiên là hao tổn tâm huyết, không biết còn vị tiền bối nào, đều ra mặt cả đi?”

“Nghe uy danh độc chủ đã lâu, hôm nay nhìn thấy, danh bất hư truyền.”

Người nói chuyện từ tửu quán ở phía tây đường phố đi ra, đầu đầy tóc trắng, chòm râu rối bời, trong tay giơ lên hồ lô rượu lớn, nói một câu ực một ngụm, khiến người chú mục nhất chính là lưỡi đao lớn trên lưng.

Rộng hơn một thước, dài hơn sáu thước, giống như là đeo cánh cửa.

“Phách Đao, Hoắc Tông!”

Chu Dịch chân khí vận chuyển, hóa thành một lồng lưu ly màu vàng, tầng tầng lớp lớp bảo vệ quanh thân.

Liệp Nhân Vương, Kim Cương Tiên là cường nhân bên ngoài Đại Khánh, ghi chép về họ tương đối mơ hồ, mà Phách Đao danh tiếng vang dội hơn, cùng Kiếm Thần vô danh hợp thành đao kiếm song tuyệt.

“Tiền bối chẳng lẽ muốn theo bước chân Kiếm Thần?”

Hoắc Tông ừng ực uống một ngụm lớn, lau miệng giặc nói:
“Lão phu đã hơn nửa vùi trong đất, còn sợ gì sinh tử?”

Chu Dịch nói: “Dựa vào ba người các ngươi, không đủ bản
độc công đánh giết!”

Lời còn chưa dứt.

Phía nam đi tới ba người quen cũ, hòa thượng, mỹ nữ, thái
giám giả.

“A di đà Phật!”

Tam Dương Giáo giáo chủ Thanh Dương lão tăng chấp tay
trước ngực, tuyên âm Phật hiệu, mặt mũi hiền hậu nói: “Mấy
năm không thấy, độc công phong thái càng hơn trước kia.”

Chu Dịch lạnh lùng nói: “Mấy con chuột ở khe nước thối,
không lên được mặt bàn.”

Phía bắc lại đi ra hai đạo thân ảnh, người cầm đầu bên hông
quấn một miếng da hổ, tóc dài trắng như tuyết tùy ý xõa ra,
trên da thịt lộ ra ngoài có vô số hình xăm mãnh thú.

Bản Tâm đại thượng sư đi theo sau dã nhân, thần thái có chút
cung kính.

“Chân Linh, thượng đại đại thượng sư!”

Chu Dịch đứng chỗ cao trên mái nhà, mắt nhìn xuống cường
nhân tứ phương, cuồng phong thổi qua mặt, áo khoác ngoài đỏ
tươi bay phấp phật.

“Một, hai, ba... Tám vị Võ Đạo tông sư.”

“Cùng lên đi!”

“Nột Di Đà Phật!”

Kim Cương Tiên tuyên âm Phật hiệu, sải bước về trước giết
tới.

Đá phiến trên đường phố ầm ầm vỡ vụn, lưu lại một loạt dấu
chân rõ ràng, chấn đến mức ngói hai bên mái hiên ào ào rơi
xuống.

Mà mỗi khi bước ra một bước, thân thể Kim Cương Tiên liền
bành trướng một phần.

Da thịt khô quắt bành trướng như được thổi khí, thoáng cái từ cây trúc khô gãy biến thành Cự Nhân trượng hai, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, da thịt gân cốt rạn rờ phát sáng.

“Từ lâu nghe tiếng độc công lấy thần công kim cương bất hoại uy chấn thiên hạ, bản tăng thỉnh giáo một hai!”

“Ngăn hẳn lại.”

Công công làm việc ở Đông Xưởng nói, mười ngón tay liên tiếp bắn ra một đám ám khí, đinh đinh đang đang đánh lên người Kim Cương Tiên, cũng không phá nổi một tầng da.

Mấy chục đề kị tung người nhảy lên, vây quanh Kim Cương Tiên, quăng ra mười mấy sợi xích sắt trói chân quần eo.

Những người khác hoặc vung đao chém chân, hoặc giơ kiếm đâm eo, hoặc trường thương chọi mắt, phối hợp với nhau cực kỳ tinh diệu.

Cao thủ tầm thường gặp phải tổng thể này, chỉ có thể thi triển khinh công chạy trốn chết, lại thấy Kim Cương Tiên không tránh không né, tùy ý xích sắt đao kiếm tới người.

Mạnh mẽ hít một hơi, bụng to như trống, rống ra chân ngôn Phật Môn.

“Úm!”

Âm thanh chấn bát phương, mấy chục đề kị bay ngược về sau, sau khi rơi xuống mọi người thất khiếu chảy máu, bất tỉnh nhân sự.

Lúc này.

Một đạo hư ảnh xuất hiện phía sau Kim Cương Tiên, định thân hình xong mới nhìn rõ, là một lão thái giám tóc bạc da gà, hai tay xanh đen biến thành màu đen, chân khí phun ra nuốt vào ở vị trí giữa lưng.

Toái Tâm Chưởng!

Cái này có công năng cách không đánh trâu, chưởng lực thâm thấu lục phủ ngũ tạng, chuyên phá luyện ngạnh công bên ngoài .

Kim Cương Tiên định đầu kéo kẹt rung động, thế nhưng tự động xoay hơn phân nửa vòng, dọa lão thái giám sợ đến tâm

thần đều chấn. Khuỷu tay tựa như không xương, hai cái tay
cánh tay trực tiếp lật quay qua, bắt được hai vai lão thái giám.

Chương 851: Lực chiến quần hùng.

Tê lạp!

Huyết nhục bay tán loạn, lão thái giám cắt thành hai khúc.

Kim Cương Tiên liếm liếm vết máu trên môi, mắt lộ ra hung quang, đầu còn đáng vẻ từ bi của người xuất gia.

“Đông Xưởng, chẳng qua chỉ như thế!”

Đang khi nói chuyện đột nhiên nhảy dựng lên, hai nắm đấm như bát lớn nhắm vào Chu Dịch, phần nộ quát: “Hoạn quan, nạp mạng đi, bản tăng...”

Kết quả còn chưa nói xong, Đông Xưởng đốc công gầy ốm trước mắt, đột nhiên hóa thành cự nhân một trượng tám, cánh tay như eo thô người thường, bàn tay như thót lớn lằng không chụp xuống.

Oanh!

Kim Cương Tiên lấy tốc độ nhanh hơn bay ngược về sau, đụng nát vài tòa phòng ốc cửa tiệm.

“Ta mấy năm không xuất thủ, chó mèo gì đó cũng dám giương oai!”

Chu Dịch nhẹ nhàng giậm chân, tửu lâu ầm ầm sụp đổ, đứng trên mặt đất cao hai ba tầng lầu, mắt nhìn xuống tứ phương, uy thế như núi ép đến người không thở nổi.

Hoắc Tông neho mắt lại, giắt hồ lô rượu ở ngang hông, chậm rãi rút ra đao lớn.

“Đốc công thi triển Kim Cương Bất Hoại thần công, đã đạt tới đỉnh cao, cho dù Phật Môn tổ sư khai sáng thần công, cũng phải cam bái hạ phong.”

“Lang thần trên cao!”

Chân Linh đại thượng sư tụng niệm chú ngữ quái dị, hình xăm trên người phát ra u quang, hóa thành từng đạo hư ảnh mãnh thú, vờn quanh thân.

Đệ tử Bản Tâm chân khí vận chuyển, trên người mọc ra lông hắc lang, hai tay hóa thành móng vuốt sói.

Ba người của Tam Dương Giáo ở phía nam, liếc mắt nhìn nhau, mơ hồ có mấy phần sợ hãi, nhưng cơ duyên trường sinh, không nỡ lùi bước.

“Nột Di Đà Phật.”

Tiếng Phật hiệu vang lên, Kim Cương Tiên từ trong phế tích đi ra, tăng bào trên người rách tả tơi, gân cốt da thịt không có bất kỳ vết thương nào.

“Xử lý được rồi.”

Thanh Dương mặt lộ vẻ vui mừng, tán thán nói: “Đại sư không hổ là Hoành Luyện Tiên Thiên, thân thể kim cương bất hoại, trận chiến này nhất định có thể chém giết hoạn quan, vì dân trừ hại!”

Kim Cương Tiên ở Phật Môn bồi phận cực cao, năm đó uy chấn Tây Vực, Thanh Dương vẫn chỉ là tiểu đầu mục của Tam Dương Giáo.

Hôm nay chỗ khó nhất của vây công độc công, chính là có thể chính diện đối chiến, nếu ngay cả đánh cũng không dám đánh, còn nói gì chém giết.

“Việc này không nên chậm trễ, động thủ!”

Hoắc Tông nhất thức Lực Phách Hoa Sơn đơn giản, ánh đao chói mắt bắn ra, chém về phía cổ Chu Dịch.

Chân linh thủ đoạn phát ra sau mà đến trước, chỉ thấy hắc chẳng biết lúc nào cầm chuông đồng, đỉnh đỉnh đang đang lay động, mười mấy hư ảnh hung thú ngửa mặt lên trời gầm thét, dưới một cái chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Chu Dịch.

Hư ảnh tản ra hóa thành hắc vụ, che kín hai mắt, tắc nghẽn hai lỗ tai, lại như có móng vuốt sắc bén như hư như thực, ba ba ba ba phá vỡ chân cương hộ thể.

“Công pháp rất quý dị, không giống võ đạo, càng giống pháp thuật hơn.”

Chu Dịch không biết hư ảnh trước mắt là vật gì, lại biết pháp môn thông dụng phá giải thiên hạ dị thuật, đó chính là độc hết

sức phá vạn pháp.

“Rống!”

Chân khí mãnh liệt mênh mông từ miệng phun ra, giống như con sông cuộn trào mãnh liệt, dễ dàng đem hắc vụ tách ra.

Tai mắt thoáng chốc thông, đao quang sáng chói đã giết tới trước mắt.

Đồng thời xuất thủ còn có Tam Dương Giáo, Thanh Dương song chương lấp lánh ánh sáng bích lục, liên tiếp đánh ra mấy chục chương, nhằm vào sau lưng Chu Dịch.

Thánh Nữ một ngón tay điểm vào mi tâm của mình, sau khi cắt chảy ra máu tươi, hai ba cái vết loạn thành mắt dọc quỹ dị.

Mắt máu rõ ràng nhìn về phía gáy Chu Dịch, lại đột ngột treo ở trước mắt, tựa như đá nam châm hấp dẫn tâm thần, làm Chu Dịch khó có thể chuyển tâm đối địch.

Hải công công thân hình như quỷ mỹ, năm ngón tay như Tinh Cương, thẳng đến hạn thân độc công.

Dù sao ở trong cung mấy chục năm, nắm rõ điểm yếu nội thi như lòng bàn tay, mà chuyện liên quan trường sinh, cũng không cần thể diện gì cả.

“Hừ!”

Chu Dịch hừ lạnh một tiếng, tất nhiên biết được đạo lý thà gãy một ngón còn hơn mười ngón bị thương, dựa vào chân cương hộ thể chống cự công kích, tung người đánh về phía Hải công công.

“Đối thủ của độc công là bản tăng.”

Kim Cương Tiên tiến lên ngăn trở Chu Dịch, hai cánh tay chấp trước ngực che ở trước người, cảm thấy một cỗ lực lượng dồi non lấp biển càn quét qua, lần nữa bay ra ngoài.

Cùng lúc đó, đao mang phá vỡ sáu tầng chân cương tiêu tán.

Thanh Dương Tiên Thiên chân khí phá vỡ hai tầng, Bản Tâm hóa thành lang yêu lại phá vỡ một tầng.

Mắt thấy chín tầng chân cương bị phá vỡ, Hải công công mặt lộ hung quang thẳng đến mệnh môn, kết quả vẫn đánh trúng

cương khí hộ thân.

“Chín tầng chân cương làm sao có mười tầng?”

Hải công công hơi ngậy người một lúc, liền nhìn thấy chân lớn như cột đình đá tới, hấn lập tức giẫm chân trái, đưa chân phải sang ngang vài mét, lăn mấy vòng trên mặt đất, lại tránh được nguy hiểm trong gang tấc..

Một mũi tên vô thanh vô tức đánh tới, tên nhọn vẫn thạch, xuyên thấu bả vai Chu Dịch.

Mấy giọt máu tươi rơi xuống, Chân Linh vẫn không tự mình xuất thủ, hai chân sinh ra hoa văn báo gấm, tốc độ nhanh như tia chớp, giơ tay lên đón lấy giọt máu kia.

Trường sinh chi huyết!

Trong mắt Chân Linh hiện lên hưng phấn, gần như không nhận được muốn nuốt tại chỗ.

Chu Dịch chân mày dựng đứng, âm thanh như lôi đình.

“Muốn chết!”

Chu Dịch hai hàng lông mày nhếch lên, hai tay khép lại chụp vào Chân Linh trên không trung.

Chân Linh kiềm chế kinh hỉ trong lòng, hình xăm chim ưng lấp lóe, trên lưng vươn ra đôi cánh nửa hư nửa thực, hai cánh dao động bay ra xa hơn mười trượng.

Chu Dịch đang muốn truy kích, Kim Cương Tiên lại ngăn chặn ở trước người, lửa giận mãnh liệt lớn tiếng quát lên.

“Ta ngược lại muốn nhìn xem, hòa thượng ngươi có thể chống đỡ mấy lần!”

Nói xong liền không để ý tới những Võ Đạo tông sư khác, hai tay hai chân tấn công mãnh liệt về phía Kim Cương Tiên, giống như lửa giận công tâm mất đi lý trí bình thường.

Chương 852: Lực chiến quần hùng (2)

Kim Cương Tiên không hổ danh hoành luyện tông sư, tùy ý sức lực đánh tới, vẫn có thể đứng dậy.

“Cơ hội tốt!”

Võ Đạo tông sư khác mắt lộ ra vui mừng, cử động này của đốc công vừa hợp kế hoạch, dồn dập thi triển tuyệt học từ đánh lên từ phía sau.

Rầm rầm!

Hoắc Tông ngửa mặt lên trời đem rượu mạnh trong hồ lô uống hết, đao phong bộc phát ra ánh sáng chói lọi, dài hơn một trượng, nhìn lại đã không thấy bóng dáng Hoắc Tông.

Người đao hợp nhất, chém về phía sau lưng đốc công.

Chân Linh cũng không thi triển dị thuật nữa, mà là nuốt tất cả hư ảnh vào trong bụng, mỗi lần nuốt một hư ảnh, khí tức liền tăng một phần, trên người sinh trưởng ra các loại đặc thù của mãnh thú.

Sừng tê giác mất ung, ngà voi vượt hồ, cả người tựa như mãnh thú vá lại mà thành.

Rống!

Một tiếng kêu lên, tứ chi chạm đất đánh về phía Chu Dịch.

“Tốt lắm, ta đã sớm đợi!”

Chu Dịch cảm ứng được khí tức ác liệt sau lưng, đáy mắt hiện lên hung lệ, chân khí như vực như biển trong cơ thể vận chuyển, chỉ thấy vai, hai bên sườn nhô ra bốn bọc thịt.

Chân khí hùng hậu theo bọc thịt xông ra, ngưng tụ thành bốn cánh tay dài hơn một trượng.

Cánh tay hơi mờ, chất như lưu ly, sinh động như thật, nhìn rất rõ ràng, thậm chí có thể thấy hoa văn trên bàn tay.

“Chết!”

Chu Dịch hai cánh tay đè lại Kim Cương Tiên, bốn bàn tay khác khép lại, chia ra bắt lấy Hoắc Tông, Chân Linh, lấy lực

lượng thuần túy, cuồng bạo kéo xé.

Phốc!

Hoắc Tông từ trong đao quang rơi xuống, cánh tay phải trống rỗng máu chảy đầm đìa, thế mà sờ sờ bị Chu Dịch xé xuống.

Chân Linh không có binh khí hộ thân, so sánh với Hoắc Tông càng thêm thâm hiểm, phần lớn chân trái liền thất lưng bị xé rách, có thể thấy rõ ruột, tạng phủ chảy ra ngoài.

Hai người vận chuyển Tiên Thiên chân khí bảo vệ vết thương, từ trong lòng ngực lấy ra đan dược chữa thương, nuốt xuống nắm lớn nắm nhỏ.

Chu Dịch cũng không chịu nổi, cương khí hộ thân sau khi chống lại đao mang, thú thảo đã bể tan tành, đám người Thanh Dương, Liệp Nhân Vương nhân cơ hội đánh lén, trên người lại thêm mấy vết thương.

Ngoại thương nhìn như không nặng, nhưng từng tia tiên thiên chi khí hoặc lạnh băng hoặc nóng rực hoặc nặng nề, tùy ý chảy xuôi phá hư trong kinh mạch, không thể không phân ra tâm thần trấn áp.

Chu Dịch phát tay đem Kim Cương Tiên đánh lui, đem Lạc Nhật Tiễn trên sống lưng rút ra, sáu cánh tay huy vũ tựa như Ma thần.

“Gây ra động tĩnh lớn như vậy, kinh doanh còn chưa tới, cõi đời này quả nhiên không ai đáng tin cậy!”

“Ta phải đi rồi...”

Trọng địa kinh thành.

Ngoài có kinh doanh đại quân, trong có năm phần binh mã ty, phụ cận hoàng cung còn có cấm quân, Trấn Phủ Ty.

Không nói tám vị Tiên Thiên tông sư gây chuyện, cho dù là mười tám vị, rơi vào quân trận cũng chấp cánh khó thoát.

Thế nhưng Tạ nguyên soái nắm giữ binh mã thiên hạ, án binh bất động, bàng quan.

“Trên đời này không thể dò nhất chính là lòng người!”

Chu Dịch có thể hiểu được cách làm của Tạ nguyên soái, quan chức, quyền thế đến chỗ hần, đã được xưng là thế lực một phương, tất nhiên không muốn qua lại thân cận với hoạn quan.

Cũng có lẽ đợi độc công bỏ mình, hoàn toàn tẩy đi lịch sử đen dựa vào Đông Xưởng thượng vị.

“Ta tạm thời rút đi, quay đầu lại tới nhà từng người chém giết!”

Tâm tư thay đổi thật nhanh, Chu Dịch tung người nhắm về phía Hoắc Tông.

Thứ nhất Hoắc Tông bị thương, thực lực rơi xuống, thứ hai bên ngoài cửa thành phía Tây ngoài có dãy núi, vòng vài vòng là có thể bỏ trốn mất dạng.

Nhân đao hợp nhất!

Hoắc Tông không dám trực diện chém giết với độc công, hóa thành ánh đao hình bán nguyệt cong bay lượn vòng, tốc độ nhanh như lôi đình, xuyên qua sáu cánh tay khổng lồ.

Cùng lúc đó, những người còn lại mắt thấy Chu Dịch dây dưa với Hoắc Tông, thi triển tuyệt học đồng thời tấn công lên.

Những người này đều là cường nhân võ đạo tuyệt đỉnh, mặc dù ngày thường không có tiếp xúc, lúc này đồng loạt xuất thủ, động tác mau lẹ phối hợp rất là tinh diệu.

Kim Cương Chưởng, Vạn Thú Trảo, Thanh Dương Ấn, Cực Âm Chỉ, Lạc Nhật Tiễn...

Bốn cánh tay Chu Dịch xoay ngược lại, bảo vệ các đại huyết quan thân, hai cánh tay phía trước chặn ánh đao, ép Hoắc Tông phải tránh né.

Mắt thấy các loại sát chiêu đánh tới, đột nhiên tản đi kim cương bát hoại thần công, thân thể thu nhỏ lại đến đáng vẻ ban đầu.

“Ta đi trước một bước, ngày sau định tới cửa bái phỏng!”

Chu Dịch mượn lực lăn lộn tại chỗ, chân khí vận chuyển thi triển khinh công, chạy như bay về phía bách tính đang chạy trốn.

Ông!

Dây cung như Lôi Minh, tiếng xé gió chói tai đánh tới, Lạc Nhật Tiễn này không che giấu như lúc trước, lại nhanh như lôi đình.

Chu Dịch tự giữ chân cương hộ thể, cứng rắn chống lại Lạc Nhật Tiễn, ngược lại mượn lực khiến tốc độ lao về phía trước lại nhanh hơn mấy phần.

Mũi tên phá vỡ ba tầng chân cương, hóa thành mảnh vụn đầy trời, bách tinh xung quanh ngay cả kêu thảm cũng không kịp, đã bị chân khí ẩn chứa trong đó nổ thành phần vụn.

“Độc công chạy đi đâu.”

Một đạo thanh âm xa lạ truyền đến, chỉ thấy lão giả bạch y lẳng không bước tới, giống như đằng không phi hành, trong nháy mắt ngăn trước người Chu Dịch.

“Vị Võ Đạo tông sư thứ chín, Hạc Trùng Tiêu!”

Ánh mắt Chu Dịch chăm chú, người này từng là nhân sĩ Đại Khánh, được xưng khinh công đệ nhất thiên hạ, sau khi đột phá Tiên Thiên ẩn cư nơi thâm sâu Đông Hải.

Giang hồ truyền lưu Hạc Trùng Tiêu đã sớm chết, còn nói chắc chắn đã thấy phần mộ của hắn, không ngờ hôm nay gặp mặt.

Hạc Trùng Tiêu phát tay tung ra mười mấy sợi tơ, trên không trung kết thành lưới cá, bao phủ lấy Chu Dịch.

Lưới cá do Kim Tầm Ti dệt thành, nhẹ nhàng như Phi Vũ, bền bỉ như Tinh Cương, người bình thường được một sợi đã coi như trân bảo, mười mấy sợi này chính là giá trị ngàn vàng.

Chương 853: Trốn chạy mất dạng.

Tê lạp!

Chu Dịch thân hình căng lên, sáu cánh tay bắt được Kim Tâm Ti, lực lượng khổng lồ trong nháy mắt xé nó thành phần vụn, nhưng mà chỉ sau mấy hơi thở, tám vị tông sư từ phía đã đuổi theo.

Hạc Trùng Tiêu phiêu nhiên thối lui, mau lẹ như gió, ngay cả một chiêu cũng không giao thủ với Chu Dịch.

“Độc công hôm nay nhất định lưu lại tánh mạng.”

Chu Dịch nổi giận mắg: “Đường đường tông sư, chỉ làm chó chặn đường, không biết xấu hổ !”

Hạc Trùng Tiêu cười nói: “Người sắp chết, da mặt tính là cái gì.”

“Hừ!”

Chu Dịch hừ lạnh một tiếng, vốn định dùng khích tướng ép Hạc Trùng Tiêu giao thủ, dùng tuyệt học liều mạng làm hắn trọng thương, sẽ không còn người cản đường phía trước.

Hạc Trùng Tiêu không có trúng kế, đã nằm trong dự liệu.

Hôm nay cường nhân tới vây công, người nào không phải là tay đầy máu tươi, trải qua các loại âm mưu tính kế, đã sớm không biết da mặt là vật gì, nếu không làm sao có thể bước lên võ đạo tuyệt đỉnh.

“Nột Di Đà Phật!”

Kim Cương Tiên đằng không nhảy lên, một tay quyền một tay chưởng, phân theo trái phải đánh về phía đỉnh đầu Chu Dịch.

Mắt thấy lần nữa rơi vào vây công, thân hình Chu Dịch phình lên, lấy một quyền một chưởng đối công với Kim Cương Tiên, đem hắn nổ bay ra chừng mười trượng.

Những người còn lại thủ đoạn không chậm, nhân cơ hội này để lại mấy vết thương trên người Chu Dịch.

Chu Dịch đỡ hai đợt sát chiêu, bức lui Chân Linh chặn đường, kết quả chạy về cửa Tây chừng trăm bước, Hạc Trùng Tiêu lại vung lưới cá Kim Tầm Tì cản đường phía trước.

Như thế qua lại mấy lần, trên người trải rộng các loại vết thương, dị chủng chân khí trong cơ thể từ từ khó có thể áp chế.

“Chẳng lẽ muốn bỏ chạy đến hoàng cung?”

Chu Dịch chẳng những không lửa giận công tâm, ngược lại suy nghĩ càng thêm tỉnh táo, suy tư các loại phương pháp chạy trốn.

Hoàng cung có cấm quân hộ vệ, lại có cao thủ Nội Thị Ty trông coi, một khi tính mạng bệ hạ, Thái hậu gặp nguy hiểm, triều đình tất nhiên điều khiển quân trận hộ giá.

Nhưng, làm sao xác định hoàng cung không phải là đầm rồng hang hổ?

Chu Dịch lúc này có mấy phần hối hận, sau khi chuyện thao túng hoàng quyền thành công, đặc chí vừa lòng, mất đi vài phần cẩn thận.

“Rống!”

Một quyền đánh lui Yêu Lang Bản Tâm, bốn tay cánh tay chân khí đột nhiên kéo dài hai trượng, bắt được Hải công công đánh lên, quát lớn muốn đem tên kia xé thành phần vụn.

Hoắc Tông nhân đao hợp nhất, bộc thần quang rực rỡ, xẹt qua chặt đứt hai cánh tay chân khí.

Hải công công không dám giấu diếm nữa, chân khí nghịch chuyển phun ra mấy ngụm máu tươi, đầu đầy tóc trắng biến thành đen nhánh, nếp nhăn da gà trên mặt khôi phục thanh xuân, mạnh mẽ tạo ra hai cánh tay chạy trốn.

Chu Dịch lạnh lùng nói: “Hóa tự tại ma công, huyết khí của Hải công công có thể thực chiến mấy lần!”

Khí tức của Hải công công tăng vọt sau đó rất nhanh rơi xuống, tóc đen biến trở về trắng xám, mặt mũi nói: “Dù sao cũng không chết trước độc công.”

“Giết!”

Lúc này mọi người đã đánh ra sát tính, thi triển tuyệt học, đồng loạt lên.

Chu Dịch dựa vào chân khí bàng bạc gần như vô tận, kim thân công thủ vẹn toàn, lấy một địch chín gấp chiêu phá chiêu, có rơi xuống hạ phong cũng không thấy bại tướng.

...

Hoàng cung Tây Môn.

Ngoài cửa đã sớm bố trí đầy quân trận, áo giáp đều đủ.

Mười mấy hỏa pháo đưa lên thành cung, từng rương đạn dược mở ra, tùy thời chuẩn bị đốt lửa pháo bắn ra.

Đường Minh Viễn đứng ở trong, dùng Thiên Lý Kính quan sát chém giết nơi xa, không nhìn được sợ hãi cảm thán.

“Độc công thật sự không phải người!”

“Có lẽ hẳn thật sự không phải là người.”

Một đạo thanh âm giả nua trực tiếp truyền vào đầu óc, bình tốt hộ vệ bốn phía không hề có động tĩnh gì, nghe không được, nhìn không thấy người đang nói chuyện.

Đường Minh Viễn thấp giọng lẩm bẩm nói: “Lộc công công không ở phía trước coi chừng?”

Lão Lộc hồi đáp: “Ta lấy được một giọt máu của Tiểu Dịch Tử, không có gì khác người thường, không cách nào kéo dài tuổi thọ.”

Đường Minh Viễn nói: “Lão Lộc sẽ không sợ độc công chết, tính toán thành vô ích?”

“Kiệt kiệt kiệt...”

Lão Lộc cười quái dị mấy tiếng: “Đường tể tướng hỏi như thế, nhất định là có cách giải cứu, để cho ta bớt rất nhiều khí lực.”

Đường Minh Viễn im lặng, sợ rằng mình cứu độc công, là nằm trong kế hoạch Lộc công công.

Lộc công công hiếu kỳ nói: “Đường tể tướng không muốn trường sinh sao?”

“Tùng muốn.”

Đường Minh Viễn nói: “Lúc trước từng nghĩ, nếu bản quan có thể sống vô cùng lâu, có lẽ có thể thay đổi thế giới này, để cho hàng trăm vạn người trải qua cuộc sống trong mơ.”

Lộc công công hỏi: “Vậy vì sao lại từ bỏ?”

Đường Minh Viễn nói: “Đây chỉ lấy cớ cho sự ích kỷ mà thôi, bản quan sao có thể không rõ, ai cũng không thay đổi được thế giới.”

Lộc công công nói: “Đường đại nhân nếu hiểu được, cần gì phải uống phí khổ tâm, kết quả là lại ném tánh mạng.”

“Bệ hạ trưởng thành cần mười mấy năm, đủ để bản quan làm rất nhiều chuyện.”

Đường Minh Viễn nói: “Tương lai vô luận như thế nào, cải cách có thể lưu lại hai ba thành, đủ để quốc thái dân an, tự nhiên không uống công cực khổ!”

Lộc công công nghe vậy sinh lòng kính nể, tự đáy lòng nói.

“Đường tể tướng nhất định có thể làm được, đợi ta đạt được trường sinh, nhất định dốc sức lật lại bản án cho ngươi!”

Đường Minh Viễn không nói gì, ngẩng đầu nhìn phía chiến trường.

Đông Xưởng đốc công có thù tất báo, đồng thời cũng có ân tất đền, hôm nay giúp hắn thoát vây, tương lai có lẽ là cơ hội để chính sách mới được kéo dài.

Mình là người đặc thù, tự nhiên gửi hi vọng ở đồng loại!

...

Thành tây.

Diệu Giác Tự tháp, cao hơn mười trượng.

Nơi song cửa đỉnh tháp, có một lão giả hùng tráng đang đứng.

Râu tóc bạc trắng, mặt mũi ngay thẳng, mặc vải lanh thô, túi tên trên lưng đã bắn ra hơn phân nửa, lúc này đang tập trung tinh thần giương cung lắp tên.

Chương 854: Trốn chạy mất dạng (2)

Ông!

Cung như sét đánh, chấn động lâu các rơi xuống tro bụi.

Tro bụi bay đến lão giả trước mắt, dưới mí mắt ý thức đóng mở, trong nháy mắt này có bóng đen đánh tới.

“Liệp Nhân Vương, dám can đảm đến kinh thành giương oai, ta mấy năm không trở lại, dám giang hồ các người quên quy củ!”

Lúc nói chữ thứ nhất, bóng đen lần tới phía sau Liệp Nhân Vương, gọi xong tên năm ngón tay đã xuyên thấu lồng ngực.

Lão giả chính là Võ Đạo tông sư vây giết Chu Dịch, Liệp Nhân Vương tung hoành Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn, cúi đầu nhìn về phía trước ngực, bàn tay khô gầy nắm lấy trái tim đỏ rực.

Có lẽ là Tiên Thiên tông sư thân thể huyền diệu, trái tim ly thể vẫn pháp phòng co lại, phun ra từng đạo máu tươi.

“Ngụy sát thần...”

Ý niệm cuối cùng của Liệp Nhân Vương, hồi tưởng lại năm đó Ngụy công công quét ngang thiên hạ, cảnh tượng giang hồ chém giết máu chảy cuồn cuộn, bản thân dựa vào quen thuộc núi rừng tránh thoát mấy lần đuổi giết.

Không ngờ nhiều năm trôi qua, cuối cùng là chết trong Ngụy công công.

Ánh mắt nhanh chóng âm đạm, hai cánh tay Liệp Nhân Vương buông thõng, Lạc Nhật Cung Tiên rơi xuống đất.

Ngụy công công thu hồi Lạc Nhật Cung Tiên, đây là thân binh nổi danh thiên hạ, có thể cách ngàn bước đánh lên Tiên Thiên tông sư, đủ để trở thành vật trấn quốc của Đại Khánh.

Nhìn mọi người tranh giành giết ở phía Tây, không nhìn được lác đăm thở dài.

“Trường sanh có ích lợi gì? Không thể thay đổi quá khứ!”

Cùng lúc đó.

Chu Dịch luân chuyển sáu cánh tay, đánh Kim Cương Tiên ra hơn mười trượng.

Thân hình lúc lớn lúc nhỏ, tránh né chiêu số của những người còn lại, quay đầu phóng về phía hoàng cung.

Cửa thành phía Tây quá xa, mà ra khỏi cổng thành cũng chưa chắc có thể vào núi, dứt khoát trở về hoàng cung, dù sao kinh doanh nhiều năm, cho dù có bấy rập cũng có thể giữ được tánh mạng.

“Độc công, đừng giãy dụa nữa.”

Hạc Trùng Tiêu phát tay tung ra lưới cá Kim Tầm Ti, ngăn cản đường đi của Chu Dịch.

Chu Dịch xé rách lưới cá, giọng căm hận nói: “Ta nhất định tra mười tám đời Thanh Hạc gia, cùng sư môn, đệ tử, nhất nhất giết sạch!”

Hạc Trùng Tiêu chỉ xem như độc công mạnh miệng, vùng vẫy giãy chết mà thôi, bạch y tung bay rời khỏi chiến trường.

Đang lúc bay đi, trên trời dưới đất không chỗ mượn lực, dưới mặt đất bay lên một đạo nhân ảnh, ống tay áo bay ra mấy trăm sợi Kim Tầm Ti.

“Người nào?”

Hạc Trùng Tiêu không hổ là khinh công tuyệt đỉnh, chân khí hội tụ đủ để chân đạp hư không đi vài chục bước.

Nhưng mà sợi Kim Tầm Ti quá nhiều, bao phủ phạm vi hơn mười trượng, cuối cùng trời buộc Hạc Trùng Tiêu trong đó, bóng người lẩn lên phía trước, một trảo xé xuống cái chân trần.

Tê lạp!

Cả chân trái bị xé sống, Hạc Trùng Tiêu rơi xuống trên mặt đất, một thân khinh công vỡ hơn phân nửa.

Người tới giẫm lên đầu Hạc Trùng Tiêu, Tiên Thiên chân khí nhập vào cơ thể ra, ngưng tụ thành kiếm sắc gần như thực chất, thanh âm chói tai âm độc.

“Cõi đời này, chỉ có ta có thể giết chết Tiểu Dịch tử, những người khác đụng cũng không thể đụng!”

“Tiểu Viên Tử...”

Chu Dịch lên tiếng kinh hô, không biết là nên cảm ơn hay là ghi hận, không kịp nói nhiều, thân hình nhảy lên phóng về phía cửa thành Tây.

Đám người Kim Cương Tiên mặt mày hung tợn, nhớ kỹ Viên công công dưới đáy lòng, tới tấp thi triển khinh công tiếp tục đuổi giết.

Nhưng mà không có Hạc Trùng Tiêu ngăn trở, Chu Dịch dựa vào chân khí gần như vô tận, chạy như điên ba ngày ba đêm ra khỏi địa giới kinh thành, gần như đã tiêu hao hết chân khí Tiên Thiên tông sư.

Lập tức chui vào trong quần núi, biến mất vô ảnh vô tung.

Quần phong bao quanh.

Trong có một hồ nước xanh biếc

Mặt nước cách mặt đất hơn trăm trượng, như lơ lửng trên trời, nên gọi là Thiên Trì.

Đang giữa mùa đông rét đậm.

Đại tuyết đã rơi ba ngày, khắp mọi nơi đều là sông băng cánh đồng tuyết, không thấy bất kỳ dấu vết của vật sống.

Chỉ có bên cạnh Thiên Trì, một lão đầu cô độc, hai đầu gối ngồi xếp bằng, đầu lạp áo to rơi đầy tuyết, cầm trong tay ba cần câu dài bốn trượng thả câu.

Gió bắc gào thét thổi, cuốn theo tuyết bay đầy trời.

Lão giả sừng sững bất động, tựa như đã đông cứng bên hồ.

Từ sáng sớm ngồi đến ban đêm, lại thấy mặt trời phát sáng, không biết ngồi mấy ngày đêm, trong thiên địa trắng xóa tựa như chỉ còn một mình lão giả.

Hôm nay.

Hai vị thiếu niên chạy nhanh trên tuyết, một người đạp tuyết không để lại dấu vết, phiêu dật tiêu sái, một người cước bộ nặng nề thô bạo như trâu.

“Bái kiến tiên sinh.”

Hai người dừng bên cạnh Thiên Trì, khom người ôm quyền thi lễ.

Lão giả chậm rãi mở ra hai mắt sâu thẳm tựa như cốc, hiện lên từng tia hàn quang, quát lớn: “Hô loạn cái gì, cá đều bị dọa chạy.”

Thiếu niên mặt chữ điền thật thà gãi gãi đầu nói: “Tiên sinh, cần câu của người không có dây, làm sao có thể câu được cá?”

“Vân đệ không hiểu rồi.”

Thiếu niên tuần tú khác nịnh nọt nói: “Tiên sinh không phải là câu cá, mà là luyện tâm ngộ đạo.”

“Miệng lưỡi trơn tru!”

Lúc lão giả nói chuyện, cần câu nhẹ nhàng chấn động, phát tay vung cần ra con cá trắm đen dài hơn hai thước: “Ai nói không có dây thì không thể câu cá?”

Thiếu niên tuần tú cẩn thận quan sát, phát hiện một sợi dây chân khí nửa hư nửa thực, từ trên cần câu rủ xuống.

Điểm cuối sợi dây ngưng tụ thành lưỡi câu, cá trắm đen cắn lên khó thoát hơn.

“Tiên sinh chân tiên, pháp lực vô biên, thần thông quảng đại, vô địch thiên hạ!”

“Ngươi thẳng nhãi quen nịnh nọt.”

Lão giả chân mày cau lại, tên ranh này khéo đưa đẩy nhanh trí, rất là thích hợp đưa đi Đông xưởng làm quan, hẳn chính là Chu Dịch chạy khỏi kinh thành, núp ở Thiên Trì tiềm tu.

Ba năm trước.

Chu Dịch rời khỏi kinh thành, một đường hướng tây chạy trốn tới bờ biển, lẫn vào hộ vệ thương đội đi vòng hướng bắc.

Chương 855: Thiên Trì Điều Tẩu.

Nửa năm sau thương đội gặp phải sơn phi, sau khi giả chết thoát thân lại đến Thiên Trì, đánh chết Yên Ba Điều Tẩu (ông già câu cá) chiếm cứ nơi đây, thay hình đổi dạng ẩn cư tiềm tu.

Trong mật sách Đông Xưởng ghi lại, Yên Ba Điều Tẩu tính tình cô độc quái dị, ít đi lại trên giang hồ, cũng không có thân tộc hảo hữu, nhưng tu vi võ đạo cực kỳ cao, thích hợp Chu Dịch mạo danh thay thế.

Hai thiếu niên này tới từ thôn xóm dưới núi, đồng tông đồng tộc, tên gọi Cổ Tiêu, Cổ Vân.

Khi Yên Ba Điều Tẩu còn sống, hai người thường xuyên lên núi, đưa tới gạo, mì, muối ăn, thỉnh giáo bí quyết tu hành võ đạo.

Chu Dịch âm thầm theo dõi mấy tháng, bắt chước cách nói chuyện, thói quen của Điều Tẩu, biết được hắn đang khảo nghiệm dạy dỗ người này, cố ý thu làm đệ tử truyền thừa võ đạo.

Sau khi thay thế thân phận, hết thầy như cũ, nhân tiện để cho bọn họ thông qua du thương thăm dò tin tức giang hồ.

Chu Dịch đem cá trắm đen ném vào giỏ cá, hỏi: “Mạo hiểm đại tuyệt lên núi, là giang hồ xảy ra đại sự gì?”

“Không thể gạt được tiên sinh.”

Cổ Tiêu nói: “Một vị khách đến thôn thu nhân sâm, nói có tuyệt đỉnh cao thủ, bắt tộc nhân của Đông xưởng độc công, nói ba tháng sẽ diệt tộc nếu không hiện thân !”

Chu Dịch mặt không chút thay đổi, đối với tộc nhân đã sớm quen lãnh, càng sẽ không mạo hiểm đi cứu.

“Chuyện khi nào?”

Cổ Tiêu trả lời: “Nửa năm trước.”

Thiên Trì ở đông bắc Đại Khánh, khoảng cách đến kinh thành còn xa hơn Bắc Cương, hơn nữa sơn thôn hẻo lánh, một cái tin truyền nửa năm cũng không lý kỳ.

Chu Dịch vuốt cằm nói: “Đông Xưởng đốc công uy chấn thiên hạ, không ngờ đến cửu tộc bị diệt sạch.”

Cổ Tiêu lộ vẻ kỳ quái, trong lời của tiên sinh có mấy phần mừng thầm, chẳng lẽ có cửu oán với Đông Xưởng đốc công.

Chu Dịch nghe được tin tức cửu tộc bị diệt, tâm thần đột nhiên thoải mái thông thấu, giống như trước mắt vén lên một tầng sa mỏng, toàn bộ thiên địa rõ ràng vài phần.

Cho dù coi thường thân tình cỡ nào, ở một góc khó có thể nhìn thấy trong lòng, vẫn có một tia mềm mại.

Hiện tại cửu tộc diệt sạch, vừa lúc Vong Tình Kiếm Quyết tu đến đại thành.

“Trên đời này quả nhiên có người tốt!”

Chu Dịch nhắm mắt cảm ứng, trong thiên địa nhiều thêm một tia khí tức, hoặc lạnh lẽo, hoặc nóng bỏng, hoặc nặng nề, hoặc sắc nhọn, bởi vì khí âm hàn ở Thiên Trì nhiều hơn hẳn những nơi khác.

Dựa theo bí pháp Vong Tình Kiếm Quyết ghi lại, chân khí thấu qua cơ thể, mô phỏng kinh mạch vận chuyển bên ngoài cơ thể, tạo thành lực lượng cản nuốt thiên địa.

Tiên Thiên Chi Khí lạnh giá âm hàn tiến vào trong cơ thể, trải qua mấy chu thiên vận chuyển luyện hóa, trở thành Tiên Thiên Chân Khí.

“Tiên Thiên, thành!”

Trên mặt Chu Dịch không vui không buồn, thực lực của hắn còn hơn cả Tiên Thiên, chỉ thiếu một cơ hội là có thể đột phá, nhưng hắn không có bao nhiêu cao hứng.

Tám năm trước đây Thiên Thuận đế lên ngôi, Chu Dịch đã lấy được phương pháp đột phá Tiên Thiên, cũng nhìn thấy chỗ hàn đàm trong cung kia.

Hàn đàm sâu cỡ một trượng, rộng nửa mẫu, trung tâm xây dựng vài toà tiểu đình, là chỗ Tiên Thiên tông sư qua các thế hệ luyện hóa Tiên Thiên âm khí tu hành.

Sau khi Chu Dịch tra xét rõ ràng liền phát hiện, hàn đàm thế nhưng liên kết với tất cả giếng trong cung, khởi nguồn của

đầm thủy cũng chảy qua giếng, trong lối đi của một số đáy giếng có dấu vết sức người đào bới.

Vốn là không muốn mượn hàn đàm đột phá, sau khi phát hiện bí mật này càng thêm bài xích.

Trong ghi chép bí mật của Hoàng Tộc có ghi, sau khi dựa vào các loại bảo địa hàn đàm, điểm sơn đột phá Tiên Thiên, muốn tăng trưởng Tiên Thiên chân khí, cũng chỉ có thể tu hành ở phụ cận.

Thí dụ như sau khi Hải công công thoát khỏi hoàng cung, trừ phi tìm được âm hàn bảo địa, nếu không đến chết cũng khó mà tiến thêm.

“Vong Tình Kiếm Quyết tu hành khó khăn, nhưng phía sau lại không có thiếu sót.”

Chu Dịch mấy năm gần đây chẳng bao giờ trở về xem Chu gia, chính là đang thử quên lãng, không ngờ có người tốt trợ lực thúc đẩy, bớt đi mấy chục năm thời gian.

Người tốt cỡ này phải có báo đáp, ngày sau đưa hân đoàn tụ cứu tộc, cùng mười tám đời tổ tông tề tựu.

“Tiên sinh, tiên sinh...”

Cổ Tiêu khẽ gọi mấy tiếng, kéo Chu Dịch ra khỏi suy nghĩ, cung kính nói: “Vãn bối cùng Vãn đệ xuống núi, đợi chút thời gian, sẽ lại đưa mì và gạo tới.”

Chu Dịch phát tay một cái nói: “Lão phu bế quan tu hành, năm tháng bất định, hai người không cần lên núi.”

Đột phá Tiên Thiên cảnh giới, bước đầu tiên là đem hậu thiên chân khí chuyển thành Tiên Thiên chân khí.

Võ giả bình thường chỉ cần ba, năm tháng bế quan, chân khí trong cơ thể Chu Dịch mê mông như biển, vượt xa người thường mấy chục lần, cần thời gian luyện hóa dài.

Cổ Tiêu nghe vậy sắc mặt chợt thay đổi, phù phù quỳ xuống đất: “Tiên sinh, vãn bối làm sai chỗ nào, khiến tiên sinh ghét bỏ?”

“Tiên sinh chỉ ra, vãn bối nhất định sửa, nếu không quỳ chết trên đồng tuyết này, bồi tội với tiên sinh!”

Nói năng khẩn thiết, chân tình ý trọng, xem điều tầu như phụ mẫu thân nhân.

Đổi lại là Yên Ba Điều Tầu thật, có lẽ sẽ sinh lòng cảm động, thu Cổ Tiêu làm quan môn đệ tử, nhưng Chu Dịch ở trong cung đã thấy nhiều loại người này.

Không nói dập đầu mấy cái, nói vài lời hữu ích, dù cho tại chỗ gọi ông nội cũng đếm không hết.

Nếu không có điều cầu xin, sao lại chà đạp bản thân như vậy?

Cổ Vân cũng quỳ trên mặt đất, dập đầu lạy ba cái nói: “Chúc tiên sinh bề quan thuận lợi, ngày sau xuất quan, vẫn bồi lên núi đưa đồ ăn.”

Đều một lòng bái sư nhưng khác với Cổ Tiêu, Cổ Vân rất cảm kích Điều Tầu, rất hài lòng với cuộc sống sau này.

Võ công học những năm qua, đủ để tung hoành sơn dã sẵn hồ bắt gấu, dựa vào sẵn thú để cho phụ mẫu huynh muội trải qua cuộc sống tốt, tích góp đủ tiền cưới vợ, không có yêu cầu nào nữa.

Chương 856: Thiên Trì Điều Tẩu (2)

“Hai người rất tốt.”

Ánh mắt Chu Dịch đảo qua hai người, trong giọng nói có mấy tầng ẩn ý.

Hai đệ tử ký danh này của Điều Tẩu, tính cách một nhanh nhay, một vụng về, thiên phú võ đạo đều là thượng đẳng, chỉ cần không giữa đường chết yếu, nhất định có thể nổi danh giang hồ.

“Có nguyện bái lão phu làm sư phụ?”

Cổ Tiêu đang thương tâm rơi lệ, nghe nói như thế trong nháy mắt chuyển buồn thành vui, đông đông đông đập đồng ý nói: “Đệ tử nguyện ý, đệ tử bái kiến sư tôn.”

Cổ Vân đang muốn đi theo bái sư, Chu Dịch nhắc nhở.

“Lão phu ở trên giang hồ có chút ân oán, làm đệ tử khó tránh khỏi bị liên lụy, trước khi bái sư cần phải nghĩ kỹ!”

“Đệ tử nguyện ý.”

Cổ Vân nói: “Đệ tử đi theo sư tôn học nghệ vài năm, lúc trước mặc dù không có danh sư đồ, nhưng thực sự không khác gì sư đồ, há có thể bởi vì ân oán mà lùi bước ư ngại!”

“Không hối hận thì tốt.”

Chu Dịch thu rất nhiều con nuôi, cho tới bây giờ đều là lợi dụng lẫn nhau, hiện tại thu đệ tử cũng là như thế.

Sau khi Vong Tình Kiếm Quyết đại thành, vẫn có thể tiếp tục tu hành, lấy vô tình đến có tình rồi đến vong tình làm một vòng, qua lại đảo lộn, cho đến khi tu thành Thái thượng vong tình chân chính.

Mỗi khi tu thành một vòng, cảm ứng đối với thiên địa càng thêm nhạy bén, cũng chính là tốc độ luyện hóa tiên thiên chi khí trở lên nhanh hơn.

Năm đó Kiếm Thân vô danh thu Tiêu Vân làm đệ tử, chính là lấy tình thầy trò tu luyện kiếm quyết.

Chu Dịch không cần học Kiếm Thần đích thân giết chết đệ tử, mà là dựa vào thọ nguyên vô tận, đem đệ tử một đám mài chết, như vậy cũng sẽ không sinh ra tâm ma.

Từ ông tay áo lấy ra hai cuốn sách, chia ra giao cho Cô Tiêu, Cổ Vân.

“Đây là hai môn tuyệt học do vi sư sáng tạo, Tiêu nhi ngộ tính thượng đẳng, có thể tìm hiểu Phá Thể Vô Ảnh Kiếm Khí, Vân Nhi trời sinh tính kiên nghị, thích hợp tu hành Bất Diệt Kim Thân.”

“Chăm chỉ tu hành, không thể lười biếng, sau khi vi sư xuất quan sẽ có kiểm tra!”

Phá Thể Vô Ảnh Kiếm Khí đúng là do Chu Dịch tự mình sáng tạo.

Tu hành Đàm Hoa bảo điển lâu ngày, chân khí bàng bạc vô tận, tìm hiểu ra rất nhiều cách dùng huyền diệu.

Trong đó đa số do tiền nhân võ đạo dẫn dắt, ví dụ như Cầm Long Thủ, Hộ Thể Chân Cương vân vân, từ vai, xương sườn đại huyết tuần ra chân khí ngưng tụ thành cánh tay, có thể nói xưa nay chưa từng có.

Chu Dịch đem phương pháp này đơn giản hoá, biên soạn thành Phá Thể Vô Ảnh Kiếm Khí.

Sau khi tu thành, bất kỳ đại huyết nào quanh thân đều có thể bắn ra kiếm khí, làm người ta khó lòng phòng bị.

Bất Diệt Kim Thân lại lấy Kim Cương Bất Hoại thần công làm cơ sở, dung nhập các loại công pháp bên ngoài như Kim Chung Trảo, Thiết Bố Sam, Thiết Đầu Công, trở thành phương pháp tu luyện trong ngoài hợp nhất.

Thiếu sót của công pháp cải tạo từ Kim Cương Bất Hoại thần công là quá hao tổn chân khí, nhưng cũng cần tốn hao tinh lực đi luyện thể.

Sau khi luyện thành, chân khí, luyện thể đồng thời bộc phát, hỗ trợ lẫn nhau, uy lực mạnh hơn nguyên bản.

“Hai người hành tẩu giang hồ, cần chiếu ứng lẫn nhau, không thể gây họa hành hung.”

Chu Dịch nhắc nhở: “Nếu như phạm phải, chớ nên trách vì sự không niệm tình cũ, đích thân thanh lý môn hộ!”

Hai người đồng loạt dập đầu: “Cẩn tuân sư tôn dạy bảo.”

Chu Dịch phát tay nói: “Xuống núi thôi.”

Cổ Tiêu quan tâm nói: “Sư tôn khi nào xuất quan, đệ tử sẽ chuẩn bị trước.”

Chu Dịch ánh mắt sáng tắt bất định, tựa như nhìn thấu tâm tư Cổ Tiêu, ý niệm trong đầu vừa chuyển, tìm lý do nói.

“Vi sư lần này bế quan là vì đột phá Tiên Thiên, hung hiểm vô cùng, ba năm năm còn không có tin tức, thì không cần chờ nữa.”

Cổ Tiêu cung kính nói: “Đệ tử sớm tối dâng hương tụng kinh, cầu phúc cho sư tôn.”

“Mạng do người định, cần gì phải kỳ cầu thần tiên ban ơn?”

Chu Dịch tung người nhảy lên, chân đạp mặt nước bay ra hơn mười trượng, đứng ở trung tâm Thiên Trì chậm rãi chìm vào đáy nước.

Trong nước Tiên Thiên âm hàn khí càng thêm nồng nặc, tốc độ luyện hóa hơn xa bên ngoài, hô hấp thì triển thai tức pháp, khát thì uống trực tiếp nước sông, đói bụng có cá tôm dưới đáy hồ.

Đây mới thực sự là bế quan khổ tu, không biết ngày đêm luân chuyển, không biết năm tháng đổi thay.

Từ đó về sau.

Yên Ba Điều Tầu không xuất hiện nữa, dần dần quên lãng trong giang hồ.

...

Thái Xương năm thứ mười ba.

Thái hậu chết, Thái Xương đế tự mình chấp chính.

Năm sau.

Tạ nguyên soái phụng chỉ lãnh binh bắc tuần, giao chiến với Trấn Bắc quân, liên tục chiến thắng, đẩy lui ngàn dặm.

...

Đầu tháng mười.

Bắc Cương gió rét thấu xương, ngàn dặm đóng băng, vạn dặm tuyết bay.

Tuyết Lang Cốc.

Kéo dài hơn trăm dặm, hai bên vách đá trăm trượng băng.

Vốn là thời tiết ít người lui tới, trong cốc lại hết sức náo nhiệt, đầu người chuyển động, xe ngựa hí vang, mười mấy vạn đại quân kéo dài vài chục dặm chậm rãi đi vào.

Cùng lúc đó.

Trên đỉnh vách đá hai bên, xuất hiện mấy ngàn binh tốt, mỗi người mặc áo bông trắng như tuyết.

Trong vòng vây hai nam tử trung niên, thân hình người dẫn đầu suy nhược, sắc mặt có mấy phần tái nhợt, khi gió thổi qua thì nắm thật chặt áo khoác da gấu trắng.

Nam tử bên cạnh mặc áo mỏng, đối mặt gió rét lạnh thấu xương, không có chút cảm giác nào co rúm nào.

“Thế tử, đại quân triều đình đã vào tầm ngắm, không cần tự mình đốc chiến, trở về trong doanh đợi chờ tin chiến thắng là được, đừng để tổn hại thân thể.”

“Đa tạ Phùng huynh quan tâm.”

Trung niên suy nhược chính là Trấn Bắc vương thế tử Trương Lương, cũng là Thống soái của Trấn Bắc quân chân chính, lo lắng nói: “Trận chiến hôm nay, quan hệ an nguy Bắc Cương, không nhìn tận mắt rất khó an lòng.”

Phùng Trạch khẽ vuốt cằm, tràn đầy khâm phục với Trương Lương.

Chương 857: Mười năm nhân thế.

Năm đó cùng phụ thân đến nương tựa Bắc Cương, bị rất nhiều đại tướng Trần Bắc quân bài xích, chính là thế tử Trương Lương ở giữa chu toàn, mới để cho phụ tử bọn họ đứng vững gót chân.

Sau đó nghiên cứu, huấn luyện hỏa khí quân, Trương Lương lại càng chủ trương tiến hành bí mật, không để lộ ra.

“Trần Bắc quân và triều đình nhất định phải đánh một trận!”

Trương Lương đề nghị Trần Bắc Vương yếu thế, khắp nơi thoái lui, để cho triều đình buông lỏng cảnh giác, tranh thủ nhiều thời gian hơn huấn luyện tân binh.

Lúc đầu giao chiến, Trần Bắc quân chỉ phái ra rất ít hỏa khí quân, đa số vẫn lấy vũ khí lạnh làm chủ, cùng đại quân triều đình vừa đánh đã lui, giả vờ thua tan tác, thực hiện kếu binh chi kế.

Yên lặng đợi thiên thời địa lợi, một lần tiêu diệt chủ lực triều đình.

Phùng Trạch nghi ngờ nói: “Làm sao thế tử nhận định, Tà đại nguyên soái sẽ mạo hiểm thắng tiến Tuyết Lang Cốc?”

Tuyết Lang Cốc địa thế hiểm ác, không nên hành quân, nhưng một đầu khác nối thẳng Trần Bắc thành, so với mặt đất tiến công rút ngắn hơn ngàn dặm, có thể tiến công bất ngờ.

“Chỉ có bảy phần nắm chắc.”

Trương Lương nói: “Ba phần từ Tà đại nguyên soái, ta nhiều lần suy xét kinh nghiệm của người này, lúc đầu chỉ là võ giả nghèo túng, dựa vào ăn nhờ phủ binh sống qua ngày.”

“Vừa lúc gặp Chu đốc công cưỡi ngựa đạp giang hồ, họ Tà dựa vào phương pháp luyện binh bố trận của tổ tiên, lập được không ít chiến công, nhưng cần thận xem xét sẽ phát hiện, hẳn đánh bại đều là một ít sơn tặc thủy phỉ mà thôi.”

“Sau khi tiêu diệt Nam Man, đều là lệ thuộc vào hỏa pháo kiểu mới, nếu không mấy năm trước làm sao lại không lập được công lao gì?”

“Sau khi ủng lập Thái Xương đế, chức vị Đại Nguyên Soái nắm binh mã thiên hạ, chính là theo vua, cũng không phải quân công.”

Trương Lương dừng một chút tiếp tục nói: “Cho nên ta đoán, Tà nguyên soái chỉ thích hợp làm tướng quân, đại để có mấy phần thông minh bày binh, nhưng còn xa xa mới đến trình độ chủ soái!”

“Nói rất có lý.”

Phùng Trạch không để Tà nguyên soái vào mắt, cha hắn là diệt quốc chi công thần chính, hôm nay Đại Khánh có thể thống ngự lãnh thổ Tây Bắc, vẫn là nhờ công lao của Bình Tây Vương.

“Bốn phần còn lại là cái gì?”

Trương Lương hồi đáp: “Ba phần còn lại là đến từ bí báo trong kinh, Thái Xương đế lệnh nội thị đốc quân, mật lệnh Tà nguyên soái trước năm mới công chiếm Trấn Bắc thành, lấy đó làm tin vui năm mới!”

“Đây không phải là liêu lĩnh sao...”

Phùng Trạch không khỏi lắc đầu, khó trách đầu tháng chín đại quân triều đình đã bắt đầu xây dựng cơ sở tạm thời, đợi sang năm đầu mùa xuân tuyết tan, lại tiếp tục lãnh binh tiến công.

Đây chính là sách lược lão luyện tất thắng, không dùng quân bất ngờ, không tham công lớn, lấy đại thế của triều đình quét sạch quân Trấn Bắc

“Còn lại một thành, liền do trời định rồi!”

Lúc Trương Lương nói chuyện, ánh mắt nhìn về mười mấy vạn đại quân dưới đáy cốc, trong mắt hiện lên vẻ không đành lòng, bất luận lập trường nào cũng là người sống sờ sờ, làm chồng là cha là trụ cột gia đình.

“Thời gian không sai biệt lắm, bắt khói báo động!”

Một lát sau.

Từng đợt khói báo động xông lên trời dựng lên, giống như trụ trời dựng đứng trên vách đá.

Đại quân triều đình dưới đáy cốc trông thấy khói báo động, nhất thời sinh hỗn loạn, dù sao đều là bách chiến tinh binh, dưới sự trấn an của Thống soái rất nhanh bình tĩnh lại, cố gắng tăng tốc hành quân lao ra Dã Lang Cốc.

Nhưng mà đã trễ, trong cốc cứ cách hơn mười dặm chôn đại lượng thuốc nổ, sau khi khói báo động bắn lên thì lập tức dẫn đốt.

Tiếng âm âm liên miên không dứt, chân động dẫn đến tuyết lở.

Vô số binh tốt chôn sống trong tuyết, binh tốt may mắn còn sống lại gặp phải đại pháo oanh tạc quy mô lớn.

Trần Bắc quân chế tạo hỏa pháo, bất kể là tầm bắn hay uy lực, đều không sánh bằng đại quân triều đình, nhưng trên cao nhìn xuống, như nổ ba ba trong hũ, dễ dàng tiêu diệt địch nhân.

Pháo bắn kéo dài hơn nửa ngày, sau khi kết thúc, mọi âm thanh trong Tuyết Lang Cốc đều im bật.

“Khụ khụ khụ...”

Trương Lương kịch liệt ho khan mấy tiếng, phân phó nói: “Thu thập quân nhu triều đình, xuôi nam tập trung quân về Bắc Cương tam phủ!”

Phùng Trạch kinh ngạc nói: “Còn muốn đánh?”

“Không đánh.”

Trương Lương nói: “Trần Bắc quân căn bản không phải đối thủ của triều đình, hỏa khí không sánh bằng, hậu cần cũng không sánh bằng, có thể đánh đến đàm phán lấy được bồi thường như vậy đủ rồi!”

Một trận Tuyết Lang Cốc, Trần Bắc quân đạn pháo tiêu hao hơn phân nửa, cũng chống đỡ không nổi chiến dịch quy mô lớn.

Binh đồn về Bắc Cương Tam phủ, là để cho triều đình không rõ thực hư, cũng có thể ở trên bàn đàm phán lấy được nhiều lợi ích hơn.

Phùng Trạch nhắc nhở: “Triều đình sẽ không từ bỏ, đợi tập hợp lại, nhất định sẽ bắc tuần, phải lấy được đầy đủ chỗ tốt, lấy làm chuẩn bị cho cuộc chiến.”

“Không ngoài cắt đất, đền tiền.”

Trương Lương nói: “Bắc Cương mặt đông có bình nguyên lớn, vùng núi, sản vật phong phú, bởi vì khí hậu giá lạnh, nhân khẩu chỉ mấy chục vạn, triều đình từ trước đến giờ không thèm để ý, sau khi lấy được sẽ không thiếu tài nguyên.”

Phùng Trạch thở dài nói: “Đánh thắng trận lớn như vậy, lại chỉ có thể hòa đàm, khi nào mới có thể dẫn binh đến kinh thành?”

Trương Lương trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi nói.

“Đội Đường tể tướng không còn đi!”

...

Thái Xương năm mươi ba.

Đông.

Chủ lực Trần Bắc quân bố trí mai phục ở Tuyết Lang Cốc, Trần Bắc vương thể tử đích thân tới đốc chiến, trận chém mười lăm vạn đại quân triều đình, giành được đại toàn thắng.

Tạ nguyên soái hi sinh vì nước, Trần Bắc quân ý đồ xuôi nam, triều đình chấn động.

Thái Xương để cử người cầu hoà, thừa nhận quyền lợi của Trần Bắc vương ở Bắc Cương, rút đi tất cả quan viên triều đình, cũng cắt nhường khu vực đông bắc Đại Khánh, bồi thường 1500 vạn lượng bạc trắng.

...

Chương 858: Mười năm nhân thế (2)

Thiên Trì.

Đại tuyết bao phủ ngọn núi, mặt hồ đóng băng dày vài thước.

Bỗng nhiên.

Dưới nước có mạch nước ngầm dâng trào, mặt băng vang lên ken két, một vết nứt kéo dài bốn phương tám hướng, một âm ầm một tiếng nổ lớn nước bắn tung tóe cao vài trượng.

Chu Dịch lẳng không mà đứng, tay áo tung bay, tựa như thần tiên.

“Cũng không biết hiện tại là năm nào, xuống núi hỏi một chút!”

Lắm bả mự nói, hư không lướt ngang bay ra hơn trăm trượng, dưới chân kiếm hình dạng Băng Tinh không chịu được chân khí thôi động, nứt vỡ thành bụi phấn, Chu Dịch mới chậm rãi rơi xuống đất,

“Tìm một thanh kiếm khí thần binh, phối hợp Thiên Kiếm Quyết, có lẽ có thể ngự kiếm phi hành như trong truyền thuyết.”

Cho dù Kiếm Thần Vô Danh thi triển Thiên Kiếm Quyết, cũng chỉ bay vọt hơn trăm trượng liền hết chân khí, nhưng chân khí Chu Dịch dồi dào, có thể bay ra ngàn trượng không nghĩ.

Rơi vào trong mắt người thường, không khác gì ngự kiếm phi hành .

Ven bờ Thiên Trì.

Nhà tranh dựng tạm đã sụp đổ, hơn phân nửa chôn ở trong tuyết, bên cạnh gồ lên một đồng đất, bên trên dựng một tấm bia đá xanh.

Trên viết: Sư tôn Yên Ba Điều Tẩu chi mộ, đệ tử Cổ Tiêu khấu lập.

Lạc khoản ngày chín tháng chín Thái Xương năm thứ tám.

“Kiệt kiệt kiệt...”

Chu Dịch cười quái dị mấy tiếng, chỉ cảm thấy thú vị.

“Ta vậy mà đã chết, nhưng mà trên tấm bia chỉ có Tiêu nhi, sao không thấy tên Vân nhi?”

Cổ Gia Câu nằm ở dưới chân Thiên Trì.

Chu Dịch đi tới cổng thôn, chỉ nhìn thấy mấy bức tường đổ nát, bị gió tuyết vùi lấp, cỏ mọc um tùm, xem ra ít nhất đã mấy năm không có người ở.

“Người đâu?”

Thấy tình hình này, hắn không khỏi hoài nghi, có phải bể quan trăm năm, Thương Hải Tang Điền hay không.

Chu Dịch vận chuyển chân khí, thi triển khinh công đạp tuyết chạy như bay về phía Tây Nam, trong thời gian chưa đầy nửa giờ đã đi hơn trăm dặm.

Xa xa truyền đến tiếng la hét chửi rủa, hắn nhảy lên, đáp xuống ngọn cây, dù cho cành cây lay động vẫn vững như Thái Sơn, theo âm thanh nhìn ra xa, hắn thấy hàng trăm, thậm chí hàng nghìn người.

Hơn trăm binh tốt vung roi da, hùng hùng hổ hổ quật dân chúng, thúc giục bọn họ nhanh làm việc.

Dân chúng thống khổ kêu rên, chịu đựng đói rét, vung cuộc đào quặng.

“Trần Bắc quân?”

Chu Dịch vừa nhìn đã nhận ra trang phục của đối thủ cũ, thân hình bay vút, mũi chân xẹt qua mấy ngọn cây, dừng ở bên cạnh giáo úy đang uống rượu ăn thịt.

“Ở đâu đến...”

Trước mắt giáo úy tối sầm lại, theo bản năng quát mắng, cảm giác cổ lạnh buốt, khi cúi đầu xuống, cúi đầu nhìn thấy chân khí ngưng tụ thành lưỡi dao sắc bén, nhất thời bị dọa sợ đến sắc mặt tái mét tay chân nhũn ra.

“Đại gia, ngài tìm tiểu nhân có chuyện gì?”

Binh tốt bên cạnh ào ào vây quanh, giáo úy vội vàng phát tay ý bảo thoái lui, tránh cho đội phó mượn đao giết người.

“Hiện tại là năm nào? Tháng nào?”

Chu Dịch nhiều năm không nói chuyện, thanh âm có chút cổ quái trầm muộn, hơn nữa tóc dài xõa vai, râu ria dài hai, ba thước, y phục trên người gần như nát thành vãi, hoàn toàn là dã nhân từ trong núi chạy đến.

Giáo úy vội vàng trả lời: “Thái Xương năm thứ mười sáu, hai mươi tháng mười hai.”

Mười sáu năm!

Lần này bế quan dài hơn dự tính một chút, nhưng rất nhiều võ đạo tu tới viên mãn, thực lực mình tiến nhanh, cừu nhân dần dần già đi, đúng lúc thích hợp giết tới cửa.

Chu Dịch lại hỏi: “Có biết Cổ Gia Câu chuyển đi đâu không? Tại sao Trấn Bắc quân tới nơi đây?”

“Tiêu nhân chưa từng nghe qua Cổ Gia Câu.”

Giáo úy càng thêm xác nhận, trước mắt là lão quái không hiểu đời, thành thật trả lời nói: “Hai năm trước, thế tử tiêu diệt đại quân triều đình, ku vực này liền thành đất phong của Vương gia.”

Một tên binh tốt bên cạnh nói: “Đại gia, ta là người thôn dựa vào núi, cách Cổ Gia Câu không xa, nghe nói Cổ gia có người làm đại quan, cả tộc dọn đi kinh thành.”

“Kinh thành...”

Chu Dịch ánh mắt sâu kín, bay lên trời hơn mười trượng, mấy lần lên xuống biến mất không thấy gì nữa.

Giáo úy sờ sờ đầu vẫn còn, gọi binh tốt nói chuyện đến, hỏi thăm về chuyện của Cổ Gia thôn, bỗng nhiên xuất hiện đại cao thủ có thể chân khí ngưng hình, phải báo lên cho vương phủ.

Binh tốt đem tin đồn nghe được, một mạch nói ra, trong đó nhắc đến Thiên Trì Điều Tẩu.

“Mộ của Điều Tẩu còn ở trên chân núi đâu!”

...

“Họ Tạ vậy mà chết rồi!”

Chu Dịch từ Thiên Trì một đường đi về phía nam, dọc đường qua thành trấn liên thăm dò tin tức, tra rõ đại sự xảy ra trong mười sáu năm.

“Nhưng người Tạ gia còn sống, ta có thể cho người tất cả, cũng có thể thu hồi toàn bộ!”

Kể từ sau khi vào cung , Chu Dịch liền học được có thù tất báo, cho dù đối tượng trả thù đã chết, cũng phải đem khoản nợ chuyển tới cửu tộc hần, một phần cũng không thể thiếu.

Nếu không phải như thế, khó có thể khuất phục nội thị dưới trướng!

Dọc đường hỏi thăm Võ Đạo tông sư năm đó, kết quả ai cũng giấu kín bí mật, không thu được thông tin hữu ích nào.

Một đường đi tới kinh thành, đã tới gần cuối năm.

Chu Dịch không đi liên lạc mật thám Đông Xưởng, đã nhiều năm như vậy, dù mật thám có chôn sâu đi nữa cũng sẽ thay lòng, thay vào đó thừa dịp bóng đêm mò vào Thiên Lao.

Giờ Tý.

Mọi âm thanh đều im bật, ngực tốt dựa tường ngủ gà ngủ gật.

Một đạo hắc ảnh men theo góc tường trốn vào Thiên Lao, cảm địa trong mắt cao thủ bình thường, chẳng là gì trong mắt Tiên Thiên Tông sư.

Rẽ ngang rẽ dọc, đi tới chỗ sâu nhất Thiên Lao.

Một phòng giam kiến tạo riêng biệt, chia làm hai gian trong ngoài, bên trong có một chiếc giường bằng gỗ đàn hương chạm khắc, một tấm rèm lụa màu xanh và chần gấm, bên ngoài có giá sách, bàn ghế, bút, mực, giấy, nghiên mực, v.v..

Sáu ngọn nến to bằng cánh tay cháy sáng rực, chiếu sáng căn phòng.

Chương 859: Cổ nhân Thiên Lao.

Lão giả râu tóc bạc trắng ngồi ở trước bàn đọc sách, thỉnh thoảng cau mày suy tư, thỉnh thoảng viết viết vẽ vẽ lên sách.

Chu Dịch ẩn ở trong bóng tối quan sát chốc lát, chậm rãi lộ ra thân ảnh, gõ gõ hàng rào: “Đường đại nhân, nên ăn cơm...”

Vốn là muốn nói đã lâu không gặp, chẳng biết tại sao lời này lại bật thốt lên.

“Hử?”

Đường Minh Viễn cảm giác thanh âm có chút quen tai, ngẩng đầu nhìn thấy lão giả dáng vẻ xa lạ, cẩn thận quan sát chốc lát, thấy ngón út của hắn hơi có chút cong lên, kinh ngạc nói.

“Chẳng lẽ là độc công?”

Chu Dịch có phần âm dương quái khí nói: “Đường tướng gia oai phong một cõi, làm sao rơi vào tình cảnh thế này, vị thần tiên nào đã giúp ta trút ra cơn tức này!”

Đường Minh Viễn bất đắc dĩ nói: “Độc công có thể đoán được không?”

“Kiệt kiệt kiệt...”

Chu Dịch cười quái dị mấy tiếng: “Người có năng lực như vậy trên đời chắc chắn là đệ tử thân thiết của Đường đại nhân, đương kim đệ hạ Thái Xương đế!”

Hai năm trước bắc tuần đại bại, triều đình cắt đất, đền tiền.

Lúc này Đường Minh Viễn chấp chương sự vụ triều đình, tự tay ký trên thư hòa đàm, sau này gánh chịu tất cả trách nhiệm.

Lúc trước vì cải cách mà đắc tội với thế gia, người đọc sách, bọn họ nhân cơ hội này phản công, truyền bá Đường Minh Viễn thành gian nịnh quyền thần tham ô quân lương, gây họa đất nước.

Thái Xương đế lệnh Đông xưởng tra rõ Đường phủ, quả nhiên phát hiện núi vàng núi bạc, sau đó lấy tội danh tham ô bỏ tù.

Trong thiên lao vừa giam chính là hai năm, không có chém đầu theo luật, mà là đồ ăn thức uống ngon hầu hạ.

Thái Xương đế tự xưng niệm tình sư đồ, cảm kích công tích của Đường tể tướng đối với quốc triều, hoàng đế thiện lương, hiếu thuận như thế, làm dân chúng Đại Khánh rất là kính trọng.

Chu Dịch trên đường nghe được chuyện này, vào kinh chuyện thứ nhất chính là thăm cố nhân.

Có mấy phần đặc ý, cũng có mấy phần thôn thức!

“Ta có thể sống đã không tệ.”

Đường Minh Viễn thở dài nói: “Bắc tuần đã chết mười mấy vạn thanh niên trai tráng của Đại Khánh, có quan hệ rất lớn đến ta, hiện tại mỗi lần chớp mắt, tựa như có vô số phụ mẫu thê nhi mắng chửi bên tai!”

Chu Dịch hơi suy tư, liền hiểu ra mấu chốt trong đó.

Sau khi Thái Hậu chết, Thái Xương đế mới nắm quân quyền, tuyệt không phải đối thủ Đường Minh Viễn, càng không có năng lực điều động mười mấy vạn đại quân bắc tuần.

Cho nên bắc tuần là Đường Minh Viễn chủ động phụ tá ủng hộ, hoặc là áy náy, hoặc là dung túng, cuối cùng tạo thành Tuyết Lang Cốc đại bại.

“Lòng dạ đàn bà!”

Chu Dịch lạnh lùng nói: “Ta đã sớm nói, người không phải là nhân tài làm đại sự, quả nhiên, thế nhưng để cho một tiểu hài tử hèn hạ tính kế.”

Bắc tuần chiến thắng, công lao quy về Thái Xương đế, có thể mượn lần này nhúng tay vào quân quyền.

Thất bại, nội này do Đường Minh Viễn công, suy yếu thế lực quyền thần, ngoại thích, Thái Xương đế cũng là kiếm lớn.

Chu Dịch suy bụng ta ra bụng người, suy đoán tiếp sau cát đất, đèn tiền, cũng là Thái Xương đế bày mưu đặt kế, trăm vạn lượng bạc trắng đổi triều đình không coi là nhiều, khu vực cắt nhường cũng không có bao nhiêu nhân khẩu, vừa lúc dùng cái này hoàn toàn bôi nhọ Đường Minh Viễn.

Đường Minh Viễn bắc tuần mất đi quân quyền, lại vì hòa đàm mà mất đi danh vọng trong dân gian, bỏ tù cũng chỉ là một lời nói của Thái Xương đế mà thôi.

Quanh co trong đó, Chu Dịch cắt gọt hai ba cái là rõ ràng, lại sinh ra mấy phần hứng thú với Thái Xương đế.

Rốt cuộc là thiên tư thông tuệ số mệnh cho phép đi lên hoàng vị, hay là bất kỳ ai đi lên hoàng vị, cũng sẽ vô sự tự thông thủ đoạn đấu tranh.

“Độc công, ta nhờ cậy ngươi một chuyện.”

Đường Minh Viễn nói: “Có thời gian đi hậu cung nhìn xem, xem xét sinh hoạt của Đồng Đồng, đừng để dính dáng với người phụ thân như ta.”

Chu Dịch gật đầu nói: “Lúc trước gặp Đồng Đồng mấy lần, miễn cưỡng coi như trưởng bối, ta đáp ứng.”

“Đa tạ.”

Đường Minh Viễn không có đề cập năm đó ra tay giúp đỡ, với tính tình độc công, chỉ biết báo thù sẽ không báo ân, được cái chuyện đã đáp ứng đều sẽ làm được.

Chu Dịch hiếu kỳ nói: “Nếu là Đồng Đồng sống tốt, cùng bề hạ phu thê ân ái, Đường đại nhân sẽ thế nào?”

Đường Minh Viễn nói: “VẬY THÌ CHẾT CŨNG KHÔNG HỒI TIẾC.”

Chu Dịch lại hỏi: “Nếu sống không bằng chết?”

“...”

Đường Minh Viễn sắc mặt yên lặng như nước, không có bất kỳ biến hóa nào, nhưng thỉnh thoảng tim đập nhanh mấy tiếng, nói cho Chu Dịch biết hẳn không bình tĩnh như bề ngoài.

Chu Dịch đổi giọng, hỏi: “Thái hậu chết đi có phải do Thái Xương đế hạ thủ không?”

Cái chết của Thái Hậu không truyền ra lời đồn nào, nhưng Chu Dịch thấy nhiều hậu cung đấu tranh, gần như có thể kết luận có liên quan đến Thái Xương đế, thậm chí có thể là tự thân động thủ.

Đường Minh Viễn tiếp tục trầm mặc, chuyện này hắn mơ hồ biết được, nhưng không điều tra sâu, mà là sau đó giúp đỡ che giấu.

“Vốn tưởng rằng ngươi chỉ là mềm lòng, kết quả lại là phế vật!”

Chu Dịch chửi thề một tiếng, sao không rõ chính mình đã đoán đúng, quát lớn: “Bệ hạ ngay cả mẫu thân cũng dám giết, huống chi chỉ là ngoại thích của hoàng hậu, nếu Đường đại nhân chết, không bao lâu sau nữ nhi của ngươi cũng sẽ chết.”

“Lo âu thành tật gì đó, thỉnh thoảng phong hàn gì đó, hoặc là trượt chân rơi xuống nước, trong cung những chuyện như thế này, Đường đại nhân nghe còn ít sao?”

“Hắn dám!”

Đường Minh Viễn trợn trừng mắt, râu tóc đều dựng, trầm giọng nói: “Thái Xương đế đã thề, sau khi ta đem quyền lực trả lại, sẽ bảo vệ Đồng Đồng cả đời an ổn vui vẻ.”

“Đường đại nhân đừng tự lừa mình dối người, ngươi hắn là so với ai khác đều rõ ràng...”

Chu Dịch gằn từng chữ nói: “Đây không phải là mời khách ăn cơm, mà là đấu tranh ngươi chết ta sống!”

Chương 860: Cổ nhân Thiên Lao (2)

Khí tức oai phong của Đường Minh Viễn đột nhiên giảm xuống, trong nháy mắt như già đi mười mấy tuổi, ngơ ngác hồi lâu lại ngẩng đầu, nhìn thấy mấy ngục tốt tới đây tuần tra, đã không còn thân ảnh Chu Dịch.

“Vân nhi, ta đáp ứng ngươi, sẽ bảo vệ Đồng Đồng cả đời...”

Đường Minh Viễn lầm bầm tự nói, ôn nhuận, bình thản trong mắt biến mất không thấy gì nữa, ngược lại biến thành ngoan lệ, quyết tuyệt, đứng dậy từ giá sách lấy ra một cuốn sách, lật xem tham ngộ.

Trên sách viết năm chữ triện cổ xưa: Quỷ Tiên Duyên Thọ Kinh.

Đường Minh Viễn không thêm để ý quyền lực, tài phú, Thái Xương đế muốn thì lấy đi, vốn là cô hồn đến từ dị vực, người đã chết qua một lần làm sao có thể sợ chết.

Chỉ có một điểm máu chốt của người làm phụ thân, bất luận kẻ nào cũng không thể đụng vào!

Thiên Lao.

Tôi tắm ẩm ướt, âm trầm hồi hám.

Thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu thảm thiết của phạm nhân, xen lẫn tiếng cười quái dị mặc ý càn rỡ của ngục tốt.

Chu Dịch chấp tay sau lưng, ở trong phòng giam bước chậm, nhìn giáo úy thẩm vấn phạm nhân, ngó trộm thư lại biên soạn tội danh, cảm thấy không khỏi quen thuộc.

“Năm đó có cảm giác như vậy, hôm nay càng nồng đậm hơn, đến tội cùng xảy ra chuyện gì?”

Tiên Thiên tông sư tinh khí thần mướt mà huyền diệu, mà võ đạo tu hành cảm ứng nguy cơ càng nhạy bén. Sinh ra các loại như tâm huyết dâng trào, đột nhiên cảnh giác, tất nhiên là điều không bình thường.

Chu Dịch đứng ở ngoài phòng giam suy tư, liếc mắt nhìn phạm nhân mình đầy thương tích.

Người này bộ dáng mơ hồ có chút ấn tượng, hình như là tiến sĩ Thiên Thuận năm thứ tư, rất được Đường Minh Viễn coi trọng.

Hiện tại Đường tướng gia rút đài, liên lụy bị bỏ tù, thậm chí một nhà già trẻ đều lưu vong.

Thái Xương đế thuở nhỏ bị mẫu thân, lão sư khống chế, thật vất vả thoát khỏi, tất nhiên quý trọng quyền thế, đem tất cả đồng đảng quan viên dọn dẹp sạch sẽ, vô luận đúng sai trung gian.

“Đường Minh Viễn đứng đầu phe phái, quả nhiên là chết oan uổng, xa không bằng ta...”

Chu Dịch nghĩ lại, chính mình quả thật sẽ không nương tay, nhưng hở ra là bán con nuôi, kết cục tựa hồ không khác gì đồng đảng Đường tướng.

“Cho nên ngàn vạn không thể trộn lẫn với người khác, phải tự mình làm lão Đại!”

Xoay người rời khỏi Thiên Lao.

Đã qua giờ sủu, đường phố kinh thành yên tĩnh không tiếng động, thỉnh thoảng nghe được mấy tiếng chó sủa, hoặc là phu canh gõ vang đồng la, dài giọng kêu gào.

“Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa!”

Chu Dịch đi qua đường phố, ngõ hẻm, đi tới một lầu các đèn dầu sáng rõ.

Chân khí ngưng tụ ở cổ tạo thành hầu kết, thanh âm trở nên trầm thấp từ tính, vuốt ve râu mép giả, cất bước đi vào Tiêu Tương Quán.

Phất tay ném ra thỏi bạc, tú bà lập tức tươi cười.

“Gia, mời vào trong!”

Chu Dịch thuận thực đi lên lầu hai, gọi mấy cô nương, trái ôm phải ôm uống rượu nghe hát.

“Cho dù ai cũng không nghĩ ra, ta sẽ trà trộn câu lan!”

Trong thanh lâu rỗng rảnh lẫn lộn, tam giáo cửu lưu không chỗ nào không có, có thể nói là nơi tốt nhất để dò thăm dò tin tức.

Chu Dịch thi triển Thính Tức Thuật, toàn bộ Tiêu Tương Quán đều nằm trong phạm vi thám thính, chỉ trong chốc lát đã biết chỗ ở của đại đồ đệ, số 12, đường Thái Bình, Vĩnh Hành Phường.

Đông Lâm Trần Phủ Ty, chỉ cách hoàng cung một quãng ngắn.

“Mười mấy năm từ tiểu tử nông thôn, thăng làm Chỉ Huy Sứ Trần Phủ Ty, so sánh với ta cũng không kém bao nhiêu!”

Ánh mắt Chu Dịch lóe lên, tính toán dò xét mấy ngày, liền đi thăm đệ tử tiện nghi này.

...

Hôm nay.

Hạ triều.

Cổ Tiêu hồi báo với Thái Xương đế, mấy ngày nay lại bắt mấy tên dư nghiệt của Đường đảng.

Là thật hay giả không trọng yếu, mấy lão già này cậy già lên mặt, chất vấn thủ đoạn trị quốc của bệ hạ, gán lên dư nghiệt Đường đảng là có thể bắt bỏ vào Thiên Lao thẩm vấn.

Tội danh cụ thể sao, thẩm vấn liền có!

Thái Xương đế nghe rất hài lòng, từ khi Đường Minh Viễn vào ngục, hắn đã cầm vào trong tay nội các lục bộ, Đông Tây hai xưởng.

“Ái khanh cực khổ, bồi trẫm ăn cơm tối.”

“Tạ ơn bệ hạ!”

Cổ Tiêu đã sớm biết được thói quen của Thái Xương đế, thích cùng thần tử tâm phúc ăn cơm, trong bữa cơm sẽ đàm luận sự vụ triều đình, cũng sẽ tán gẫu chuyện kim cổ.

Cách làm chiêu hiền đãi sĩ cỡ này, rất được thần tử cảm ơn.

Ban đêm.

Cổ Tiêu ngồi kiệu về đến trong nhà, nói mấy câu với thê nhi, đi tới thư phòng xử lý công vụ.

Mới vừa ngồi xuống, một đạo thanh âm già nua vang lên.

“Công phu của Tiêu Nhi thật lùi rồi!”

Cổ Tiêu đột nhiên dựng tóc gáy, lúc vào cửa cẩn thận quan sát qua, thế nhưng không phát hiện thư phòng có người. Men theo thanh âm nhìn sang, chỉ thấy lão giả râu tóc bạc trắng, đang ngồi trên ghế thái sư thưởng trà.

“Bái kiến sư tôn!”

Cổ Tiêu nhận ra thân phận người đến, vội vàng đứng dậy làm bộ muốn lạy.

“Không cần phiền toái.”

Chu Dịch khoát khoát tay, hỏi: “Sau khi vi sư xuất quan, nghe người ta nói người làm đại quan, liền tới kinh thành xem một chút, một thân tử bào này không làm mất thể diện của vi sư!”

Cổ Tiêu khom người nói: “Sư tôn không trách đệ tử làm tay sai cho triều đình là tốt rồi.”

“Học được văn võ nghệ, bán cho Đế Vương gia.”

Chu Dịch khẽ vuốt cằm, nói: “Trên giang hồ có cao thủ nào không muốn làm quan? Chẳng qua là quan ít người nhiều, những kẻ không có bản lĩnh, sinh lòng ghen tỵ mới mắng tay sai chó săn.”

Năm đó Chu Dịch thành lập Đông xưởng, phát thiệp rộng khắp chiêu mộ giáo úy, giám sát, không biết bao nhiêu cao thủ đi cửa sau, đưa bạc, chỉ vì thoát khỏi thân phận bình dân, đạt được một thân quan bào.

Thiền sư ngày thường ăn chay niệm Phật, cao giọng thanh tịnh vô vi, cũng muốn gia nhập Đông xưởng làm giám sát địa phương.

Chương 861: Cần phải ăn mừng.

Vô luận là đi ra ngoài làm việc, hay là cạnh tranh với tông môn khác, có chức quan trăm lợi vô hại.

Cổ Tiêu hơi thở phào nhẹ nhõm, nịnh nọt nói: “Đệ tử có thành tựu ngày nay, toàn bộ dựa vào sư tôn chỉ dạy.”

Chu Dịch dường như rất hài lòng với sự cung kính của đệ tử, cười hỏi: “Làm sao không thấy Vân nhi?”

Phù phù!

Cổ Tiêu trên mặt lộ vẻ bi thương, thế nhưng trực tiếp quỳ trên mặt đất, nói: “Xin sư tôn trách phạt đệ tử, không chiếu cố tốt sư đệ, bị kẻ gian làm hại.”

Chu Dịch chân mày cau lại, tức giận hỏi: “Người nào hại Vân nhi?”

“Gian tướng, Đường Minh Viễn!”

Cổ Tiêu giọng căm hận nói: “Gian tướng thao túng triều đình, khi quân phạm thượng, đệ tử và sư đệ giúp bệ hạ trừng gian trừ ác, không cẩn thận trúng mai phục, sư đệ chết bởi loạn tiễn.”

“...”

Chu Dịch thâm nghĩ ánh mắt mình tinh chuẩn, người này quả nhiên thích hợp đi Đông xưởng làm quan, bản lĩnh trợn mắt nói dối có ba thành công lực của nội thị trong cung.

“Vi sư hiện tại đi Đường phủ, giết cả nhà hắc, lại đi Thiên Lao chém gian tướng báo thù cho Vân Nhi!”

“Sư tôn chờ một lát.”

Cổ Tiêu con ngươi xoay tròn, nói: “Gian tướng nắm giữ triều đình nhiều năm, quý phủ có không ít cao thủ, đợi đệ tử triệu tập thủ hạ, cùng báo thù cho sư đệ!”

Chu Dịch gần như không nhịn được muốn cười, định xem một chút người này muốn làm gì.

“Nhanh đi nhanh về.”

“Tuân lệnh.”

Cổ Tiêu khom người lui ra, vội vàng gọi tâm phúc, triệu tập tinh nhuệ Trấn Phủ Ty.

Trong thư phòng.

Chu Dịch đang nhắm mắt giả vờ ngủ say, bỗng nhiên tâm sinh cảnh báo, cười lạnh một tiếng thân hình lóe lên biến mất không thấy gì nữa.

Rầm rầm rầm...

Tiếng nổ ầm ầm vang lên không dứt, lại thấy thủ hạ mà Cổ Tiêu triệu tập đến, từng người trên vai khiêng hỏa pháo cỡ hai người ôm, phía sau có người phụ trách nạp đạn pháo.

Hơn trăm pháo thủ đứng thành hai hàng, thay nhau oanh tạc về phía thư phòng.

Cổ Tiêu trái phải vây quanh mấy trăm tinh nhuệ Trấn Thủ Ty, không giống với pháo thủ, bọn họ giờ hỏa súng dài hơn một trượng súng, nhắm ngay địa phương khói bụi mù mịt.

Sau mấy vòng pháo oanh tạc, khói thuốc súng từ từ tản đi.

Thư phòng kèm theo viện tử bên cạnh, toàn bộ biến thành phế tích, mặt đất lưu lại hố đạn khổng lồ.

Một đạo thân ảnh khô gầy đứng ở trong, y phục rách tả tơi, da thịt cháy đen lộ ra ngoài, không ngừng chảy ra máu tươi, hiển nhiên bị thương nặng.

“Khụ khụ khụ!”

Chu Dịch kịch liệt thở dốc mấy tiếng, không dám tin hỏi:

“Tiêu nhi, tại sao?”

“Vị trí Chỉ Huy Sứ chỉ có một...”

Cổ Tiêu chưa từng giải thích thêm, cũng không cần giải thích với người chết, lạnh lùng nói: “Chuyện này rất nhiều người biết, đệ tử giấu không được, cho nên chỉ có thể tiền sư tôn.”

Chu Dịch chân khí vận chuyển, thi triển Bất Diệt Kim Thân, da thịt phóng ra kim quang.

“Chỉ bằng ngươi?”

“Sư tôn mười mấy năm không xuất sơn, không biết thiên hạ đã thay đổi!”

Cổ Tiêu chỉ chỉ hỏa pháo và hỏa súng, nói: “Đây là hỏa khí đặc chế do Đường tướng chế tạo, uy lực có thể so với Thiên Lô, hôm nay sư tôn chính là tông sư đầu tiên chết bởi hỏa khí!”

Trong lúc nói chuyện phát tay một cái, người bắn hỏa súng nổ súng có trật tự, ba hàng thay nhau khai hỏa, đạn dày đặc như mưa.

Mỗi một phát đạn đều cỡ lòng bàn tay, nhìn màu sắc đầu đạn hình như là huyền thiết, chuyên phá chân khí, thân thể võ giả.

“Nghịch đồ!”

Chu Dịch lạnh giọng thét dài: “Hôm nay vì sư sẽ cho ngươi xem một chút, cái gì là Võ Đạo tông sư chân chính!”

Dứt lời bay lên trời, huyết đạo quanh thân phát ra vô tận kiếm khí, rào rào bắn nhanh về bốn phương tám hướng, cả người giống như bao phủ trong cơn bão kiếm quang.

Kiếm khí và đạn đụng nhau, phát ra tiếng nổ chói tai.

“Này...”

Cổ Tiêu sắc mặt kịch biến, sau khi Đường tướng nghiên cứu chế tạo ra hỏa súng chống lại tông sư, dùng Viên công công, Ngụy công công vang danh thiên hạ khảo nghiệm uy lực, đều không cách nào đánh trả.

Vốn là muốn dùng hỏa pháo làm trọng thương, lại dùng hỏa súng bắn chết, cho dù sư tôn có bài tẩy gì, cũng chỉ có thể chạy trốn chết.

Nào ngờ sư tôn đột phá Tiên Thiên không lâu, thế nhưng có thể ở lật ngược tình thế trong súng đạn!

“Gian tướng hại ta!”

Cổ Tiêu lệnh thủ hạ ngăn cản Chu Dịch, thi triển khinh công bay về phía hoàng cung, kết quả mới chạy ra vài chục trượng, một đạo thanh âm già nua vang lên bên tai.

“Nghịch đồ, còn nhớ rõ vì sư đã nói không?”

Chu Dịch không đợi Cổ Tiêu cầu xin tha thứ, đầu ngón tay điểm ra kiếm khí, từ sau lưng xuyên thấu trước ngực.

Cổ Tiêu ngực đau nhức, cúi đầu nhìn lỗ thủng lớn trên lồng ngực, máu tươi ngấn không được từ trong cổ họng trào ra, trong miệng phát ra tiếng ô ô, mới ngã xuống đất không còn hơi thở.

Chu Dịch thân hình loạng choạng, làm như đứng không vững, liếc nhìn tinh nhuệ Trấn Phủ Ty sợ hãi rụt rè không dám tiến lên.

“Vẫn là phế vật như năm đó!”

Thi triển khinh công bay vút, biến mất ở đầu đường hỗn loạn.

Một lát sau.

Tiêu Tương quán.

Chu Dịch đổi thân y phục sạch sẽ, nhưng không giấu được sắc mặt tái nhợt, thân cận nữ sắc rất không vui.

Sau khi giết chết Cổ Tiêu, vong Tình Kiếm Quyết tăng một tầng, cảm ứng đối với thiên địa chi khí nhạy bén hơn nhiều, gia tăng tốc độ tu hành.

“Kiếm quyết nhị chuyển, cần phải ăn mừng...”

Chu Dịch kìm lòng không đậu bật thốt lên, chột sinh lòng nghi ngờ, tựa hồ từng nói qua rất nhiều lời tương tự, nhưng làm thế nào cũng không nhớ ra.

Tiên Thiên chân khí vận chuyển, dò xét tất cả trên dưới quanh thân, không có phát hiện chút nào khác thường.

“Có lẽ là ta suy nghĩ nhiều...”

Chu Dịch đề xuống nghi ngờ trong lòng, trong mắt hiện lên hung quang.

“Mỗi câu đã bày, yên lặng chờ cá lớn tự mình cắn câu, một lần diệt trừ hậu hoạn!”

Trong Tiêu Tương Quán ca múa thanh bình, hoàng cung kinh thành thì chiến tranh loạn lạc.

Chương 862: Tính toán lẫn nhau.

Đường đường là chỉ huy Trấn phủ ti, đại quan nhất phẩm triều đình, vậy mà lại chết trong tay nhân sĩ giang hồ.

Từ sau khi Đốc công ổn định giang hồ, những chuyện như thế này chưa từng xảy ra, nó giống như một cái tát trần trụi vào mặt, Thái Xương Đế hạ lệnh cho Trấn phủ ti, Ti nội thị lục soát thiên hạ.

Hơn nửa tháng trôi qua vẫn không thấy hành tung của Yên Ba Điều Tẩu.

Có lẽ mật thám đã nhận ra, nhưng không ai nguyện ý vì người chết mà báo thù, chứ đừng nói đến liều mạng.

Khi chuyện điều tẩu lan rộng ra khắp giang hồ, võ giả Đại Khánh nở mày nở mặt, sôi nổi tán dương khen ngợi, liệt vào cao thủ đứng thứ hai thiên hạ sau Đốc công Đông Xương.

Truyền thuyết Chu Đốc công còn sống, tin tức không rõ thật giả, nhưng không ai dám lấy cửu tộc ra làm trò cười.

Nghe đáng sợ, không có gì hơn thế này!

Lúc này.

Đệ nhất thiên hạ Chu Đốc công, đang nằm trên nha sàng chợp mắt.

Màn trướng rèm thêu, bóng nền lung linh đỏ rực, hoa khôi tân nhiệm sắc mặt đỏ hây hây, nhẹ nhàng vẽ những vòng tròn trên ngực Chu Dịch.

Chỉ trong nửa tháng, Chu Dịch đã trở thành khách quen của Tiêu Tương Quán.

Không chỉ tiêu tiền như nước mà còn dựa vào pháp ngưng hình chân khí, thi triển công phu trên giường.

Dù sao hắn ta cũng đã thấy nhiều thái giám đồ dành cung nữ, cho dù không có gốc rễ cũng có thể làm cho nữ tử đầu óc choáng váng.

Chu Dịch chỉ dùng vài ba công phu, cũng khiến những cô nương trong quán thực tủy mỹ vị, thậm chí có vài nữ tử còn

muốn chuộc thân cho mình, tranh làm thiếp phòng của hắn.

Đột nhiên.

Một cơn gió lạnh thổi qua cửa sổ, ngọn nến đỏ đung đưa mấy cái rồi tắt cái phụp.

“Ai?”

Chu Dịch đột nhiên mở mắt, đối mặt với bóng đen ngoài cửa sổ, một cái búng tay bắn ra kiếm khí.

Xoát!

Ánh đao lóe sáng, chạm với kiếm khí.

Người xuất đao dùng chân khí không chế, cơ hồ lên tới đỉnh điểm, lực đao lớn nhỏ vừa phải với kiếm khí đồng thời tiêu diệt.

“Kiếm khí vô hình phá lệ, cũng không lợi hại giống như giang hồ nói.”

Người đó từ cửa sổ nhảy vào, nhìn bộ dáng thì là một thanh niên tầm hai mươi tuổi, mày kiếm mắt sao, bạch y phiêu phiêu, thắt lưng giắt trường đao, trong tay cầm một chiếc quạt gấp, trên đó viết bốn chữ triện.

Đệ nhất thiên hạ!

Chu Dịch trầm giọng nói: “Tiểu oa oa khẩu khí lớn nhỉ, cũng không sợ Chu Đốc công đánh đến cửa sao.”

Thanh niên tự tin nói: “Qua tay Đốc công, cầu không được!”

Chu Dịch cười lạnh một tiếng, không có tiếp tục để ý đến thanh niên đó, quay đầu nhìn hướng góc phòng: “Bạn hữu đang trốn trong góc kia, sao còn chưa đi ra làm quen?”

Một đám khói đen hiện ra, từ từ ngưng thành hình người mơ hồ.

Hai tay hai chân đều còn nguyên vẹn, nhưng hình dáng thì không rõ ràng, chỉ có cái đầu là giống người, diện mạo giống hệt Lão Lộc khi còn sống.

Chu Dịch che giấy hận ý trong lòng, giả vờ kinh ngạc nói.

“Quỷ vật?”

“Ta là Lão Lộc, thực sự là quý.”

Lão Lộc sau khi tự giới thiệu, liền đi thẳng vào vấn đề: “Tề tiên sinh đã hơn trăm tuổi, cho dù có may mắn đột phá Tiên Thiên, thọ nguyên cũng không còn lại bao nhiêu.”

“Ở chỗ ta có một con đường, có được bí quyết trường sinh, Tề tiên sinh có hứng thú không?”

Yên Ba Điều Tẩu vốn dĩ họ Tề, từng là tiên sinh dạy tư thực, sau đó từ bỏ văn thơ theo con đường võ đạo đi khắp giang hồ, giúp Lão Lộc điều tra mọi thứ.

Chu Dịch trầm ngâm một lát, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ lời đồn trong giang hồ là thật?”

Mười sáu năm trước, cửu đại tông sư vây hãm Đốc công Đông Xưởng thất bại, sau đó có tin đồn về trường sinh bất lão lan truyền, nhưng người thật sự tin vào điều đó thì không có mấy ai.

“Ngàn vạn đúng.”

Lão Lộc nói: “Nhưng Đốc công Đông Xưởng thực lực mạnh mẽ, dựa vào một người thì khác gì đâm đầu vào chỗ chết, Tề tiên sinh không thể không liên thủ trước, sau khi thành công thì chỉ có thể dựa vào bản lĩnh thôi.”

Chu Dịch nghi hoặc nói: “Đốc công mất tích đã nhiều năm, làm sao để tìm được tung tích của hắn?”

“Hắn không xuất hiện, kẻ thù của hắn có khi đều chết hết rồi.”

Lão Lộc nói: “Ta hiểu tính cách của Đốc công, nhất định sẽ nhin không được mà đi báo thù, cho nên chỉ cần đợi hắn tự chui đầu vào lưới!”

Chu Dịch trong lòng thầm mắng Lão Lộc quả nhiên là hiểu mình, thăm dò nói: “Cho nên bố trí cam bẫy ở gần kẻ thù của Đốc công?”

“Thủ đoạn như thế quá thô thiển, rất khó lừa được Đốc công.”

Lão Lộc nói: “Ta cứu gia tộc Đốc công, khi nghe tin người Chu gia còn sống nhất định sẽ lên lút trở về kiểm tra...”

Người Chu gia vẫn chưa chết hết?

Chu Dịch nheo mắt lại, may mắn là hắn đã thiết kế mỗi câu trước khi câu Lão Lộc, bằng không lại là một trận chiến khó khăn.

Nghĩ đến đây, nửa vời nói: “Thực lực của Đốc công sâu không lường được, vậy hãm không thành, thậm chí sẽ bị trọng thương hoặc chết, thay vì tranh đấu vì cái gọi là trường sinh bất tử hư ảo, ta còn có thể hưởng thụ thêm mấy năm nữa!”

Lão Lộc cẩn thận quan sát biểu tình của Điều Tẩu, nhìn thì không giống giả vờ, phòng bị ngược lại lại thả lỏng mấy phần, chỉ chỉ vào mình nói: “Tề tiên sinh nhìn thân quý của ta thấy thế nào?”

Chu Dịch nói: “Thật là có chút huyền bí.”

“Thọ hơn năm trăm năm!”

Lão Lộc nói: “Tề tiên sinh nếu chịu liên thủ, bất kể thành bại, ta đều sẽ đưa pháp quý tiên kéo dài tuổi thọ.”

Trên mặt Chu Dịch lộ ra vẻ hưng phấn: “Thọ nguyên thật sự có thể hơn năm trăm năm?”

“Thật sự!”

Lão Lộc chỉ mong có người tu hành pháp này, dẫn dắt từng bước nói: “Ta truyền thụ cho ngươi nửa cuốn trước, Tề tiên sinh tự tu hành cảm ngộ, sau khi sự thành sẽ truyền nửa cuốn còn lại.”

Chu Dịch vội vàng đáp ứng: “Giết Đốc công, trừ hại cho giang hồ, ta sẽ tận lực.”

Người thanh niên bên cạnh cười lớn, khinh thường nói: “Da mặt Tề tiên sinh, không kém gì nhưng danh môn chính phái.”

Chương 863: Tính toán lẫn nhau (2)

Chu Dịch liếc hẩn một cái, lạnh lùng nói: “Tên này là ai?”

“Đệ tử Bá Dao, Dao Thần La Sóc.”

Lão Lộc giới thiệu: “La tiểu hữu là thiên kiêu tuyệt thế, trời sinh có thể cảm nhận được khí trời đất, tu hành võ đạo một ngày vạn dặm, hai mươi ba tuổi đột phá Tiên Thiên, hiệu xưng tương lai Thiên hạ đệ nhất!”

Chu Dịch nhướng mày, vậy mà không phải lão quái tướng mạo đẹp trai, nghi hoặc hỏi.

“Trẻ như vậy mà đã mưu đồ trường sinh?”

Tiên thiên tông sư chỉ cần không chết trong trận chiến, có thể sống trăm năm, La Sóc vẫn có thể chấn kinh thiên hạ trăm năm, không đáng để mạo hiểm đổi lấy trường sinh hư ảo.

“Sư tôn chết dưới tay Đốc công, thân là đệ tử báo thù là lẽ đương nhiên.”

La Sóc nhẹ nhàng đưa cây quạt xếp của mình, nói: “Ngoài ra, sớm đấu với Đốc công, thì hai chữ tương lai sớm loại bỏ hơn.”

Chu Dịch cẩn thận đánh giá La Sóc, hoàn toàn không có khí hung lệ của tiên thiên tông sư, ngược lại giống như một con gà mới xuất hiện trên giang hồ, hiển nhiên chưa từng trải qua âm mưu quỷ kế.

Nghĩ kỹ thì cũng có lý, La Sóc là tông sư xuất sơn, người trên giang hồ nào dám tính kế, từng người đều thành tâm thành ý hầu hạ.

“Diên thọ kinh khi nào thì đưa cho ta?”

“Bây giờ là được.”

Lão Lộc phiêu về phía trước mấy bước, cũng không ở sau lưng La Sóc, mà trực tiếp cầm bút lông ở trên bàn lên, chấm mực bắt đầu viết quỹ tiên thọ diên kinh.

La Sóc xem qua nguyên tắc chung của kinh văn, trầm ngâm một lát, sau đó khẽ lắc đầu, trong mắt có chút khinh thường.

Diên thọ kinh căn bản là thuật luyện quý, cũng chính là tra tấn, bí pháp trên thân thể, sản sinh ra vô số đau đớn thống khổ, lại thêm oán niệm về diên thọ, cuối cùng khơi dậy âm khí trời đất dồn vào hồn vía, hình thành quý vật.

Đây là một thủ đoạn ngu ngốc, thô thiển, không lọt vào tầm mắt của La Sóc.

Tương lai khi thọ nguyên sắp tận, La Sóc tự tin có thể thống nhất võ đạo thiên hạ, bỏ cái cũ tạo ra cái mới đột phá cảnh giới tiên thiên.

“Tuyệt, tuyệt...”

Chu Dịch tiến lại gần, giả vờ bị hấp dẫn bởi nội dung diên thọ kinh, nhưng thực ra khoảng cách chỉ cách Lão Lộc hai bước chân, chân khí trong cơ thể từ tĩnh lặng chuyển hóa thành sóng lớn trào dâng.

Kim thân sáu trượng, làm căn phòng nổ tung.

Chân khí sâu như biển bao trùm bán kính chục trượng, chặn mọi hướng mà Lão Lục có thể chạy trốn, mưa to như trút nước ầm ầm rơi xuống.

“Tiểu Dịch Tử!”

Lão Lộc kinh ngạc hét lên, thế nào cũng không nghĩ ra được Chu Dịch lại đào một cái hố trong thanh lâu, tận mắt nhìn thấy tiên thiên chân khí oanh tạc, liền há miệng phun ra năm cái đầu lâu lớn.

Đầu lâu phồng lên trong gió, hóa thành bằng đầu người, miệng phun ra khói đen, như tiếng huýt sáo kì dị bên tai.

Ầm ầm ầm.

Năm tiếng nổ liên tiếp vang lên, năm cái đầu lâu đều vỡ vụn, không gì có thể ngăn chặn được chân khí hào hùng của Chu Dịch.

Diện mạo Lão Lục vặn vẹo, đầu lâu tương liên với tâm trí của hắn, sau khi bị vỡ thì trực tiếp cắn ngược lại thân thể quý, phần thân dưới không còn khả năng duy trì hình dạng nữa, lại biến trở về thành làn sương mù xám xịt.

Cùng lúc này.

La Sóc phản ứng cực nhanh, người đao hợp nhất chém vào cổ Chu Dịch, trường đao dài mười trượng cũng không hề yếu hơn Bá Đao Hoắc Tông.

Chu Dịch duy trì Cửu Trọng Chân Canh hộ thân, không có đề ý đến đao quang của La Sóc, mọi tâm tư đều đặt trên người Lão Lộc, tận mắt thấy chân khí bị phá hủy, thân quý vỡ thành chục làn khói đen.

Sương khí trồn chạy tám phương tứ hướng, hoặc bay lên trời, hoặc chui xuống đất, trong đó có một đạo chính là chủ hồn của Lão Lộc.

“Chết!”

Thân hình Chu Dịch cao sáu trượng bạo phát ra vô số kiếm khí, giết toàn bộ khói đen.

Tiếng gầm liên tục kéo dài hơn mười lần, cả Tiêu Tương Quán hóa thành phế tích, giống như bị hỏa pháo quét qua, xương cốt của khách nhân cô nướng lẫn cùng với gạch đá, máu thịt lẫn lộn, quá là khủng khiếp.

“Chết rồi sao?”

Chu Dịch đứng giữa đồng đồ nát, cẩn thận cảm nhận bốn phía, không phát hiện tàn hồn của Lão Lộc, nhưng cũng không dám khẳng định đã hoàn toàn giết chết đối phương.

Sau lưng bị chém liên tiếp mấy chục đao, cuối cùng cũng phá vỡ Chân Canh hộ thân, để lại một vết thương dài.

Con đau khiến Chu Dịch hồi thần lại, còn một con kiến chưa dọn sạch, hấn vung tay bắn ra kiếm khí đẩy lùi đao quang, hau tay khép lại muốn đè bẹp La Sóc.

“Độc công thần uy, sau này gặp lại.”

Giọng nói tiêu soái của La Sóc phát ra, chỉ thấy đao quang thu nhỏ lại cỡ bằng bàn chân, xoay chuyển phương hướng, giống như lôi đình bay hướng lên trời.

Loại phương pháp đao người hợp nhất này, đã vượt qua Bá Đao Hoắc Tông, khinh công của người bình thường, tốc độ sẽ có da thịt cản lại, cũng không thể so sánh với việc hóa thành đao quang.

Hơn nữa đao quang to nhỏ tùy ý, biến hóa, còn có thể bay lên trời chui xuống đất, cũng là một phương pháp giữ mạng thượng đẳng.

“Lăn trở lại.”

Chu Dịch gầm lên với La Sóc, âm thanh chói tai, có thể vang xa hơn mười dặm. Chân khí đáng sợ từ miệng phun ra, thô ráp truyền xa, tung hoành khắp bầu trời biến đao quang vỡ thành từng mảnh.

La Sóc bị đánh mạnh đến mức không còn duy trì được trạng thái đao người hợp nhất, cơ thể rơi xuống như một con điều bị đứt dây.

Chu Dịch giải đi thần công kim cương bất diệt, trở về hình dạng con người bình thường, túm lấy cổ La Sóc, nhắc hẳn lên, lạnh giọng nói: “Nếu trong mắt ta không chỉ có mình Lão Lộ, người đến cơ hội ra tay cũng không có đâu!”

Cả người La Sóc toàn là máu, bị thương nghiêm trọng, nhưng vẫn giữ được mấy phần ngạo khí.

“Hoạn cầu, cho ta thêm mười năm...”

“Ta không cho!”

Chu Dịch quả quyết đè bẹp La Sóc, chân khí thuận theo kinh mạch đánh nát lục phủ ngũ tạng, thần tiên xuất hiện cũng không cứu nổi.

Chương 864: Tính toán lẫn nhau (2)

Hắn lắc lắc cái xác của La Sóc, vài tờ ngân phiếu, một cuốn đao phổ rơi ra.

“Quả nhiên là mới bước vào giang hồ, hoặc là tự tin thái quá, vậy mà luôn mang theo bí tịch bên mình.”

Chu Dịch nhặt cuốn đao phổ lên, nhảy vài bước biến mất không tung tích.

Sau một thời gian dài.

Hơn chục đạo thân ảnh hình dạng khác nhau đứng ở trên đỉnh lầu gần Tiêu Tương Quán quan sát.

Có tăng có đạo, có binh có nho.

Những người này phần lớn đều là những lão giả râu tóc bạc trắng, khí chất đôn hậu, bất kể là ai trong số họ đều là cao thủ danh tiếng lẫy lừng trên giang hồ.

“A Di Đà Phật!”

Lão tăng mặc hoàng bào tuyên tiếng phật hiệu, trong mắt xẹt qua hoảng hốt, nhưng nhiều hơn là tham lam: “Độc công quả thật là đại ma, nếu không sớm diệt trừ thì thiên hạ bất ổn!”

Trước đây có tin đồn trường sinh bất tử, có rất ít người tin, đa phần cho rằng đó chỉ là chiêu trò để bao vây giết Độc công.

Đặt giờ Độc công lại xuất hiện, làm cho tin đồn cũng có mấy phần đáng tin.

Lão đạo sĩ áo tím khinh thường nói: “Lão đầu trọc, thân hình nhà ngươi, Độc công chỉ cần một ngón tay là có thể giết chết, cũng dám mơ tưởng?”

Lão tăng hai tay chấp lại, tướng mạo trang nghiêm, vẻ mặt từ bi.

“Bần tăng tự biết địch không lại đại ma đầu, nhưng nếu trăm triệu tín đồ phật môn vây bắt, chắc chắn có thể trả lại sự trong sạch cho thế gian.”

Mọi người chợt nhận ra, Đốc công dù có mạnh đến mấy cũng chỉ đơn độc một mình, chân khí, thể lực có mạnh đến đâu thì cũng có giới hạn, chỉ cần dựa vào số lượng là có thể giết chết.

Chỉ cần có thể cầu được trường sinh, dù chỉ có một chút khả năng, vô luận chết bao nhiêu người cũng đều đáng giá!

Tây Sơn.

Hoàng Lăng.

Sắc trời đã sáng.

Gió sớm thổi qua, từng bách phát ra những tiếng kêu xào xạc.

Một bóng đen bay lên hạ xuống trên ngọn cây, nhẹ lướt như gió, lướt qua hơn chục lăng mộ, mãi đến đỉnh núi đối phương mới dừng lại.

Tìm thấy một viên đá xanh, ngồi xếp bằng.

“Hôm nay không giết được Lão Lộc, sau này muốn câu cá cũng khó!”

Chu Dịch khẽ cau mày, hẳn không xác định được Lão Lộc còn sống hay đã chết, nhưng phải chuẩn bị cho điều xấu nhất.

“Lần này lộ diện trước mặt rất nhiều người, bí mật trường sinh đã bại lộ, cho dù ta thiên hạ vô địch, cũng không chống lại được mấy ngàn mấy vạn người cùng vây giết...”

Về phần giết chết cái gọi là thiên kiêu đao đạo, ở trong mắt Đốc công cũng chỉ là thứ tầm thường, đơn giản là thất bại nặng nề.

“Người trẻ bây giờ, không biết kinh sợ.”

Chu Dịch nghĩ tới đây thì từ trong tay áo lấy ra đao phổ, tùy tiện lật xem.

Đao phổ ghi lại cách người đao hợp thể của Bá Đao Hoắc Tông, cũng có những chú giải của La Sóc viết, cũng như bí thuật đao quang được tạo ra.

Trong đó điều quan trọng nhất chính là duy trì được người đao hợp nhất trong thời gian dài, để các kỹ năng tuyệt học có thể dùng để trốn thoát.

Khinh công chạy nhanh cỡ nào cũng không độ lại được với đao quang, hơn nữa đao quang linh hoạt hơn thân thể con người rất nhiều, trừ phi gặp được Đốc công, bằng không trên đời không ai giết được La Sóc.

“Tinh khí thần hợp thành một thể, biến thành đao vào trong...”

Lúc Chu Dịch tụng niệm cũng không quá buồn bực, hẳn chưa từng nghĩ đến chân khí cư nhiên lại chuyển, bề mặt da thịt nứt ra đao quang.

“Pháp hợp nhất, không động ở vật, núi sông cỏ cây, đều có thể là đao...”

Đao quang càng lúc càng chói mắt, chiếu sáng đỉnh núi trước bình minh, sau đó thân ảnh Chu Dịch biến mất, một đạo đao quang bay lên trời cao mười trượng.

Rồi lại lập tức rơi xuống, bay sát mặt đất mấy chục trượng, đập vỡ tất cả những bia mộ chặn nó thành từng mảnh.

Chu Dịch dừng chuyển chân khí, đao quang vụt tắt hóa thành thân hình, ước lượng thanh đao gỗ trong tay, trên mặt là vẻ khó tin.

“Đây là luyện thành rồi?”

Đốc công từ khi tu hành võ đạo, nhập môn chính là tiêu hao thọ nguyên luyện Đàm Hoa Bảo Điện, đối với tư chất yêu cầu rất thấp. Chỉ cần không tiếc khắc mệnh là có thể luyện thành.

Sau này tu luyện Kim Cương Bất Hoại thân thông, cũng là một loại ngớ ngẩn chẳng ra sao, uy lực lớn nhỏ phụ thuộc vào chân khí có bao nhiêu, không có nhiều bí quyết cần phải lĩnh ngộ.

Ngược lại pháp người đao hợp nhất là một môn võ học tinh vi sâu sắc, đối với thiên phú, ngộ tính đòi hỏi rất cao.

Võ giả thiên phú tuyệt thế, về sau cảnh giới có thể người đao hợp nhất, người có ngộ tính không đủ, dù cho là võ đạo tông sư cũng khó luyện thành.

Chu Dịch sớm đã biết thiên phú của mình chỉ ở mức tầm thường, dựa vào trường sinh bất lão mới có thể vô địch trong thiên hạ, cho nên đối với võ đạo tinh diệu vô song thì đều nghĩ cách mình ở rất xa.

Hôm nay chỉ đọc một lần đao phổ, vậy mà tu thành đao đạo vô thượng bí pháp.

Thiên phú ngộ tính, có thể gọi là nghịch thiên!

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!”

Chu Dịch không chút vui mừng, mà ngược lại có chút sợ hãi, cẩn thận nghĩ lại quá trình tu hành, cuối cùng cũng phát hiện ra điều kỳ quái.

“Ta và thân thích Chu gia có quan hệ chục năm, nghe nói sau khi diệt tộc, tâm tư trong sạch kiếm quyết đại thành, cảm nhận được tiên thiên đột phá.”

“Sau khi thu nhận hai đệ tử, không có bồi dưỡng không có cảm tình, rồi dễ dàng có chuyển hóa có tình, quên tình...”

Chu Dịch tự lẩm bẩm, tựa hồ sau khi đột phá cảnh giới tiên thiên, tu hành võ đạo trở nên cực kỳ thuận lợi.

Giết đệ tử là đột phá cảnh giới, đọc đao phổ lại tu hành tuyệt học, thậm chí một tiếng gầm cũng đủ giết chết tiên thiên tông sư, cũng là một thủ đoạn cực kỳ cao minh.

“Ta rốt cuộc đã phát sinh biến hóa gì!”

Chu Dịch mơ hồ đoán được, nhưng lại không dám suy nghĩ sâu xa, đó chính là căn cơ yên thân gọi phận của Đốc công.

Chương 865: Ngộ tính tăng vọt.

Lúc này.

Một giọng nói không rõ nam nữ truyền tới.

“Tên trộm nào mà không biết nặng nhẹ, dám làm phiền Tiên hoàng an nghỉ!”

Chu Dịch nhìn về phía phát ra âm thanh, thấy một lão giả mặc áo xám, trong tay đang cầm cây chổi quét lá cây, lạnh giọng nói.

“Cái gì vậy chứ, cũng dám giả làm tăng nhân quét rác”

Lời vừa ra khỏi miệng, Chu Dịch liền hồ nghi, tăng nhân quét rác là cái gì?

Lão giả áo xám cũng không hiểu ý tứ trong đó, chổi quét ngang qua, khí thế uy nghiêm quát: “Xâm phạm lãnh thổ hoàng gia, đáng chém!”

“Khà khà khà...”

Chu Dịch cười vài tiếng, đang lúc hần đang buồn bực thì có người tới cửa giải tỏa cơn giận, người đao hợp nhất chặt cây chổi thành từng mảnh, không cho lão giả cơ hội kinh hãi mà cầu xin.

Xoát, xoát, xoát!

Đao quang lóe lên trong rừng rậm mấy chục lần mới dừng lại, rơi xuống đất hóa thành Chu Dịch.

Lão giả hai mắt tròn tròn sắp nổ tung, chỉ vào Chu Dịch, cổ họng phát ra tiếng xi xi, vô số máu tươi từ vết thương trào ra, sau đó nổ thành trăm mảnh.

Chu Dịch lạnh lùng nhìn máu thịt trên đất, trong lòng có chút vui mừng.

Bất kể lão giả đó là ai, có lẽ là lão quái canh giữ hoàng lăng, có lẽ là lão thái giám bị giáng chức khỏi Ti nội thị, niềm sáng khoái khi giết chóc bừa bãi, phải đè nén lại sự kỳ lạ trong lòng.

“Có thể tránh khỏi giết chóc sao? Kẻ thù của ta cũng đâu có ít!”

Chu Dịch trầm mặc một lúc, thân hình hóa thành đao quang, một đường bay về hướng kinh thành.

Vừa mới tu thành được phép người đao hợp nhất, dung hợp cùng với thiên kiếm quyết, đồng thời học được bí thuật điều khiển đao quang bay với tốc độ nhanh như sấm sét, có thể sáng ngang với độn quang của tiên thiên chí dị.

Chuyện xảy ra như vậy, Chu Dịch càng cảm thấy bất an.

...

Mấy ngày sau.

Ban đêm.

Hoàng cung.

Tàng Kinh Các.

Lão thái giám cầm đèn, run lẩy bẩy sắp xếp lại thư sách.

“Tinh Thần Kiếm Quyết sao lại thiếu mất một trang? Là tên nào không biết quý trọng vậy! Cuốn Tử Hà Công đáng lẽ phát đặt lên kệ chữ giáp, số bước nhìn thì có vẻ bình thường, nhưng lại là một cuốn đạo môn chân kinh hiếm có...”

Đột nhiên một cơn gió lạnh thổi qua.

Cửa sổ mở tung, sách xoạt xoạt lật.

Kiếm quang từ bên ngoài cửa sổ bay vào trong Tàng Kinh Các, trắng như ánh trăng, đánh thẳng vào cổ lão thái giám.

“Vèo!”

Lão thái giám cảm nhận được kiếm khí sắc bén, bản thân tuyệt đối không thể chống cự, dùng chân khí làm cho đèn sáng, thân ảnh tản về ba hướng, chạy về phía đông tây nam.

“Tiểu Lương Tử, ta có phải đã nhìn nhầm rồi không.”

Chu Dịch cảm thán thở dài một tiếng, kiếm quang cuộc lại dập tắt toàn bộ lửa, rơi xuống đất hóa thành hình người.

Lão thái giám nghe thấy cách gọi quen thuộc, hai đạo hư ảnh đang tiêu tán, hư ảnh phía đông đang từ từ ngưng tụ, vội quỳ

xuống đất, vui vừng kêu lên.

“Hài nhi bá kiến cha nuôi!”

“Ừ.”

Chu Dịch không đi thăm dò xem Tiểu Lương Tử là thật lòng hay giả ý, ở trong mắt Đốc công sự trung thành hay phản bội sớm đã không còn nữa, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời làm việc, trung thành hay phản bội đều được.

“Ta trước sau thu nhận hàng trăm can nhi, tư chất của người không trên cũng không dưới, nhãn lực cũng ở mức bình thường, chưa từng nghĩ tới vậy mà lại sống đến cuối cùng, nhìn dáng vẻ thì cách tiên thiên cũng không xa nữa đâu.”

Tiểu Lương Tử những năm đầu sớm đã gia nhập dưới trướng Đốc công, phụ trách giám sát Tỉnh công công, sau đó trở thành người canh gác Tàng Kinh Các.

Trong cung mấy lần mưa gió, Đốc công trôi dạt vô số lần, hẳn ta trốn trong các may mắn thoát được.

“Đều nhờ ân đức của cha nuôi.”

Tiểu Lương Tử trong lòng bất an, không biết vì sao Đốc công lại tới, liền ngoan ngoãn nói: “Cha nuôi cũng biết tư chất ta kém cỏi, cũng chưa từng đột phá tiên thiên, mỗi ngày đều ở trong đây đọc kinh, cũng không biết tại sao mà võ đạo ngày càng tiến bộ.”

“Người đúng là gặp được cơ duyên tốt!”

Chu Dịch khẽ gật đầu, sao hẳn không nhìn ra được, Tiểu Lương Tử đang ở giai đoạn cái quên cái mất, chỉ sống thêm mấy năm nữa là có thể cảm nhận được khí trời đất.

“Nếu người ở chỗ này lâu, thì hãy lấy tuyệt học đỉnh cấp ở đây ra, cũng giúp cho ta đỡ phiền toái.”

“Hài nhi tuân mệnh.”

Tiểu Lương Tử thở phào một hơi, nghe ngữ khí của Đốc công thì sẽ không giết người, liền khom người cầm đèn ở bên cạnh, không dám ngẩng đầu nhìn mặt Chu Dịch.

Chỉ sợ nhìn thấy là một khuôn mặt trẻ trung, nhin không được mà hoài niệm, tỏ ra ghen tị, vậy thì chết chắc rồi.

Trong Tàng Kinh Các, công pháp mênh mông.

Trước có Thái tổ Đại Khánh quét khắp thiên hạ, sau có Đốc công ổn định giang hồ, thời gian hơn trăm năm thu thập công pháp.

Dưới có các loại thiết công cước, trên có những cuốn bí tịch tông môn đã tuyệt chủng hàng trăm năm, có thể nói là tổng hợp các võ học từ cổ chí kim.

Chu Dịch vốn biết tư chất của mình, sẽ không bỏ gần lấy xa, mà tập trung luyện Kim Cương Bất Hoái thần thông.

Bây giờ thiên phú tăng vọt, xem ra cũng không phải chuyện tốt gì, vẫn phải tăng cường thực lực bản thân trước đã.

“Ta không cần biết phía sau bức màn cất giấu cái gì, cho dù là tiên thần phật ma, ta cũng phải tiến quân xông lên...”

Chu Dịch cup mắt xuống, siết chặt nắm đấm, giống như con hổ tùy thời ăn tươi nuốt sống bất cứ ai.

Tiểu Lương Tử vẫn cách xa Tiên Thiên một bước, đối với khí vận cực kỳ mẫn cảm, cảm nhận được sát khí trùng trùng từ phía Đốc công, thì thân hình lại khom người cho thấp hơn một chút, trên đầu là mười cuốn thư sách.

“Cha nuôi, đây là thần công tuyệt kỹ trong Tàng Kinh Các.”

Chu Dịch lật xem từng bìa sách, trong đó Đàm Hoa Bảo Điển, Kim Cương Bất Hoái, thuật Thiên Kiếm đã tu thành, Lăng Tình Kiếm Quyết cũng thuộc tuyệt kỹ, chỉ là năm đó không giao nộp lên trên.

Chương 866: Dòng họ Chu Thị.

Tiểu Lương Tử quỳ xuống nói: “Trong đó Phật môn Đại Nhật Chủng kinh là khắc yêu ma quỷ quái nhất, đạo môn Ngũ Lôi Chủng chí dương chí cương, chỉ là hàng trăm năm nay chưa có ai tu thành.”

Chu Dịch từ tốn nói: “Tiểu tử nhà ngươi biết không ít nhỉ.”

“Không dám giấu cha nuôi.”

Tiểu Lương Tử quỳ xuống nói: “Năm năm trước có ác linh tới cửa, dụ dỗ muốn phá vỡ pháp Tiên Thiên, làm chuyện phản bội tổ tông, ta thắng thường từ chối!”

“Còn có chuyện này sao...”

Chu Dịch đối với lời của Tiểu Lương Tử thì bán tín bán nghi, có lẽ thực sự từ chối Lão Lộc, nhưng tuyệt đối không phải là có hiếu.

Trải qua hơn ba lần chìm nổi trong cung, nội thị thật sự được coi là trung hiếu thì số lượng rất ít, chín phần chín đều là dựa vào lợi ích mà tập hợp lại với nhau.

Đây cũng là duyên cớ mà nội thị đâu không lại văn thân, chỉ có lợi ích cá nhân, không kết phái.

Chu Dịch đem sách ôm vào trong ngực, tò mò hỏi: “Lão Lộc làm sao lại biết được ngươi sắp đột phá Tiên Thiên?”

Tiểu Lương Tử nói: “Ta cũng tò mò chuyện đó, theo lời Lão Lộc nói thì ông ta từ trong đạo kinh ngộ ra được pháp vọng khí, có thể phán đoán được tu vi cao thấp thông qua khí tức.”

“Vọng khí?”

Chu Dịch nhướn mày, lúc hắn ổn định giang hồ gặp được không ít chân nhân môn đạo, căn bản không có bí thuật này, mà ngược lại thân côn trên đường lợi dụng để đi lừa tiền.

Tiểu Lương Tử nói: “Ta vốn dĩ cũng không tin, Lão Lộc lại thi triển pháp luyện binh khí, nó rằng đã ngộ ra được pháp quý tiên tu hành, sau này có thể trường sinh...”

Nhắc đến hai chữ trường sinh, âm thanh Tiểu Lương Tử dần dần nhỏ xuống, không dám nói thêm nữa.

“Luyện binh khí, tu tiên? Hừ, thật là mơ tưởng hảo huyền!”

Chu Dịch khinh thường nói, nhưng thực ra càng ngày càng chú ý tới Lão Lộc, lúc trước khi hắn đánh lén, nếu bị năm cái đầu lâu kia chặn lại, nhất định sẽ bị hồn phi phách tán.

“Lão Lục lúc còn sống không tu luyện võ đạo, sau khi chết lại ngộ ra được pháp quý tiên, ngộ tính như vậy thật làm người ta kinh ngạc, nhưng cũng có mấy phần giống với thiên phú của ta.”

Một lúc lâu sau.

Tiểu Lương Tử không nghe được âm thanh nào nữa, cẩn thận dè dặt ngẩng đầu lên, sớm đã không còn tung tích của Đốc công.

.....

Thái Xương năm thứ sáu.

Đông chí.

Bách quan hạ triều.

Chu Bình An với các đồng liêu vừa đi vừa nói chuyện cho đến khi rời khỏi cửa cung, mới vẫy tay chào tạm biệt.

Sau đó ngồi lên kiệu quan, ra lệnh cho gia đình đi Thái Bạch Lâu, hẹn với với kinh doanh Từ tướng quân và những người khác bàn về việc buôn lậu muối, sắt ở Bắc Cương.

“Tiểu Tử, một thân quan bào này của ngươi có mấy phần uy phong đấy.”

Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói, như đã từng quen biết, Chu Bình An dè lại kinh sợ, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh kiệu nơi giọng nói phát ra.

Trên đỉnh kiệu hai tác vuông, vậy mà có một người trẻ tuổi đang treo ngược ở đó, tỉ mỉ quan sát dung mạo thì có mấy phần giống với nghĩa phụ trong ký ức.

Kết hợp với những tin đồn trong giang hồ, Chu Bình An mơ hồ đoán ra được, cung kính chấp tay nói.

“Có phải là cha đang ở trước mặt không?”

“Chính là ta.”

Chu Dịch nói: “Hơn hai mươi năm không gặp, trở thành người lớn rồi.”

Chính Thống năm thứ sáu, sau khi cung biến, Chu Dịch tu hành Lăng Tình Kiếm Quyết, cố ý xa rời dòng họ Chu Thị, cũng chưa từng gặp lại nghĩa tử Chu Bình An.

“Bái kiến cha.”

Chu Bình An xác định thân phận của người đến, liền ở trong kiệu đứng dậy quỳ xuống, cung kính nói: “Hài nhi có được như ngày hôm nay, tất cả là nhờ uy danh lẫy lừng, thiên hạ vô địch của cha!”

Chu Dịch hỏi: “Những năm gần đây Chu gia thế nào?”

“Hồi bẩm cha, từ sau khi ngài rời đi, thường xuyên có ác nhân giang hồ tới cửa, ý đồ bắt cóc Tổ phụ đại bá, nhưng lại có một nhóm cao thủ vô danh khác âm thầm bảo hộ...”

Chu Bình An kể lại ngắn gọn những chuyện mà Chu gia đã trải qua những năm gần đây, lúc đầu thì cũng rất sợ hãi, nhưng mãi cho đến khi thi đỗ tiến sĩ, sau đó dựa vào di sản của Đốc công mà thăng tiến, mới làm những tên đạo chích kinh sợ.

Hiện tại hắn đã là Binh bộ Thượng thư, đang ở thời kỳ đỉnh cao, sau này nhất định sẽ vào nội các bá tước.

Ba thế hệ thanh niên Chu gia, từ nhỏ đã trải qua hưng thịnh suy tàn của gia tộc, được dạy dỗ bởi những người thầy có danh tiếng, khác hẳn so với hai thế hệ phế vật trước, đa số chỉ có mấy phần tài năng.

Hoặc làm ở Binh bộ, hoặc là ở giám sát quân địa phương, ngay ngắn thành một phương lầy Chu Bình An làm trung tâm.

Chu Dịch nghe Chu Bình An thuật lại, Thái Xương mười bốn năm nắm quyền Binh bộ, thực hiện bước then chốt thăng quan tiến chức, hắn sâu sắc nhận thức được trong chuyện này có gì đó mờ ám.

“Chẳng lẽ Bắc Cương binh bại có liên quan đến ngươi?”

“Không thể qua được mắt cha nuôi.”

Chu Bình An trong lòng chấn động, không hổ danh là Đốc công Đông Xưởng, điều chỉnh lại sắc mặt nói.

“Hài nhi nhận được di trạch của cha nuôi, tạo quan hệ tốt với nội thị trong cung, biết được Hệ hạ phái nội thị đến giám sát quân, tức giục tiên tuyền gấp rút tấn công, thì lập tức truyền tin cho Trần Bắc Vương!”

Chu Dịch nghi hoặc nói: “Ngươi và Trần Bắc Vương có huyết thù, sao lại giúp hắn?”

Chu Bình An vốn là trưởng tử của thế gia Thang Thị ở Bắc Cương, cả nhà bị Trần Bắc Vương giết chết, có thể nói là mối thù truyền kiếp.

“Hài nhi đã bái nhận cha nuôi, đương nhiên là họ Chu đứng trước, sau đó mới là họ Thang.”

Chu Bình An trầm mặc nói: “Tạ gia có thể hoàn toàn dựa vào cha nuôi mà trời dậy, đương nhiên năm đó cha bị tông sư bao vây, Tạ nguyên soái ngồi im không quản, loại phản bội này, đáng bị trừng phạt.”

Bắc Cương binh bại, triều đình tổn thất nặng nề.

Chương 867: Dòng họ Chu Thị (2)

Tam ti án định là do Tạ nguyên ngoái tham công, khinh địch, đánh giá thấp sự hung hãn của địch, xin phán Tạ gia chu di tam tộc.

Thái Xương Đế cảm động nhớ tới công lao Tạ thái sư hy sinh tính mạng vì đất nước, miễn tội chết cho Tạ gia, chỉ thu hồi chức quan, tặng phẩm, lại bởi vì Đường Minh Viễn cố tình nhượng bộ, chỉ mấy thao tác là nắm được binh quyền triệt để.

Chu Dịch đối với cái chết của mấy chục vạn quân cũng chẳng có chút thương cảm, chấp tay khen ngợi nói: “Bình An làm rất hay.”

“Cha quá khen.”

Chu Bình An nghi hoặc nói: “Cha tại sao lại có bộ dạng này?”

Chu Dịch nói: “Ta nghịch luyện thần công, có thể thu nhỏ thân thể.”

Trong vài tháng kể từ lúc rời khỏi Tàng Kinh Các, Chu Dịch bế quan lĩnh hội toàn bộ công pháp, sự hiểu biết đối với Kim Cương Bát Hoái thần công lại thêm một tầng, vận công thông qua thuận, ngược có thể khống chế thân hình to nhỏ như ý muốn.

Chu Bình An kinh ngạc nói: “Con đường võ đạo của cha, đã gần như Nhân Tiên rồi.”

Chu Dịch nghe đến hai chữ Nhân Tiên, không biết tại sao lại sinh lòng chán ghét, chuyển lời nói: “Người có biết Cổ Tiêu sao lại có thể thăng lên chức chỉ huy không?”

“Việc này cha nếu hỏi người khác, có lẽ sẽ không biết được, nhưng may mà hài nhi lại là người biết rõ.”

Chu Bình An nói: “Lúc huynh đệ Cổ gia du ngoạn giang hồ, gặp được một nữ tử đang tìm người thân, trượng nghĩa giúp đỡ, sau nhiều biến cố, cuối cùng cũng tìm đến trên người Bệ hạ.”

“Nữ tử đó với Bệ hạ gặp gỡ rồi rời đi, Cổ Tiêu tập kích bất ngờ giết chết sư đệ, độc chiếm công lao, trở thành chỉ huy

Trần Ti Phủ!”

Vừa nói vừa cẩn thận suy nghĩ, chỉ sợ xúc phạm Chu Dịch.

Giang hồ đồn thổi, Đốc công Đông Xưởng hóa thân thành Yên Ba Điều Tẩu, thu nhận huynh đệ Cố Thị làm đệ tử, sau này không biết tại sao lại động tay thanh lý môn hộ.

Chu Dịch hỏi: “Chuyện này còn có bao nhiêu người biết?”

“Rất ít, đều là tâm phúc của Bệ hạ.”

Chu Bình An nói: “Hài nhi từ chỗ nội thị nghe được một số tin tức rời rạc, lại điều tra nữ tử đang đi tìm người thân kia, liên kết bọn họ lại với nhau, suy luận rằng Bệ hạ có lẽ không phải là huyết mạch hoàng gia!”

Chu Dịch nghe được trong giọng nói của Chu Bình An có chút hưng phấn, liền liếc tên này một cái.

“Bệ hạ đương nhiên không phải họ Triệu, năm đó đích thân ta đổi Thái tử!”

“Hít!”

Chu Bình An hít một ngụm khí lạnh, đối với Chu Dịch lại sợ hãi thêm mấy phần, vuốt vuốt ngực cố gắng bình tĩnh lại, cẩn thận thăm dò hỏi.

“Tại sao cha không đổi thành huyết mạch của Chu gia?”

Chu Dịch liếc nhìn Chu Bình An, hỏi ngược lại.

“Tiểu tử ngươi muốn làm Hoàng đế?”

“Phụ thân, trên đời này không ai không muốn cái vị trí đó cả.”

Chu Bình An nắm giữ chức vụ Thượng thư, những năm gần đây không mê hoặc, sớm đã đạt tới cảnh giới có phủ thành sông núi, tuy nhiên trước mặt Chu Dịch, không dám có bất cứ che giấu, giả dối nào.

Đây là lão quái đã trải qua năm triều đại!

Chu Dịch chậm rãi nói: “Hoàng cung là nơi nhìn không thấy người, làm Hoàng đế cũng không thoải mái bằng làm quan.”

Chu Bình An trầm mặc không nói, hẳn đương nhiên hiểu đạo lý trong đó.

Năm đó khi Thang gia bị tiêu diệt, trưởng lão trong tộc thường nói rằng dù Hoàng đế họ gì, Thang gia đều có thể làm quan.

“Nhưng, ngươi cũng không có cơ hội.”

Chu Dịch đổi giọng, nói: “Ta và Viên công công giao tình hợp ý, có thể đổi Thái tử một lần, đương nhiên sẽ có lần thứ hai!”

Sau khi Ngụy công công chết, vị trí tông sư trong cung chỉ còn lại Viên công công, có thể dễ dàng điều khiển hoàng vị truyền thừa.

Trong mắt Chu Bình An lóe lên hưng phấn, liền liên tục quỳ lạy: “Thỉnh phụ thân ra tay, hải nhi nguyện phụ tá huyết mạch Chu gia, nắm giữ thiên hạ.”

“Chu gia...”

Chu Dịch khẽ lắc đầu, hẩn sớm cho rằng Chu gia đã diệt tộc, cho nên không chút cảm tình nói: “Ta hỏi ngươi, Thái hậu sao lại đột nhiên chết?”

Đương nhiên là bị Hoàng thượng giết chết!

Chu Bình An không trực tiếp trả lời, trong lòng nghĩ câu mà cha hỏi sẽ không đơn giản như vậy, cẩn thận suy nghĩ rồi nói.

“Lẽ nào Bệ hạ là muốn che giấu huyết mạch?”

Dưới sự giúp đỡ của huynh đệ Cổ gia, Thái Xương Đế nhận mẫu thân, sau đó Thái hậu đột ngột qua đời.

Chu Dịch gật đầu nói: “Kể từ đời Thái tổ, Ti nội thi xuất hiện mười vị tông sư, trong đó không thiếu người nhiếp chính, với tâm trí đó, há chẳng phải sẽ làm chuyện thay đổi Hoàng vị sao?”

Chu Bình An trầm tư hồi lâu, cơ hồ nhận ra điều gì đó:

“Hoàng tộc không quan tâm huyết mạch, chỉ cần Bệ hạ họ Triệu là được?”

“Không chỉ có vậy.”

Chu Dịch nói: “Chu dù người thừa kế Chu gia đăng cơ Hoàng đế, một ngày nào đó biết được thân thế của mình, ngươi nói xem hắn sẽ chọn nhận người thân hay là diệt Chu gia?”

Hoàng tộc Triệu Thị truyền thừa trăm năm, đã ăn sâu vào lòng dân, hơn nữa Hoàng tộc ở trong triều, trong quân nắm giữ không ít quyền lực.

Chu Bình An lấy mình đo người, phải lựa chọn về sau.

“Đa tạ phụ thân chỉ dạy, hài nhi vọng tưởng suýt nữa đã hại cả gia tộc.”

“Nhưng cũng không phải không có cách.”

Chu Dịch đổi giọng, nói: “Tiên hoàng thất bại trong việc chia ruộng đất, dân chúng bị tính nợ ngược lại, sau đó Thiên Thuận trị vì, lại có họa Cửu Đường Thị.”

“Nếu không phải Đường tể tướng nỗ lực duy trì thì hào kiệt tứ phương đã đứng lên từ lâu. Bây giờ Đường tể tướng vào tù, triều đình lại đứng trên bờ vực sụp đổ, chỉ cần một cú đẩy nhẹ nhàng từ bên ngoài là sẽ tan vỡ!”

Chu Bình An nói: “Bệ hạ chỉ cần theo con đường cũ của Đường tể tướng...”

Thái Xương Đế vừa sinh ra liền đăng cơ, mười năm sau, Đường tể tướng ban hành nhiều chế độ mới, Đạ Khánh đã đang trong quá trình hồi sinh.

Chu Dịch nói: “Bệ hạ không dám dùng người của Đường tể tướng, cho dù theo chế độ cũ, thay đổi quan lại tiến hành, cải thiện hành chính cũng sẽ biến thành xấu.”

Chương 868: Mượn đao giết người.

“Hài nhi hiểu rồi.”

Chu Bình An đương nhiên hiểu đạo lý người mất thì chính sách cũng mất, nhưng chỉ khi phụ thân cho cơ hội chỉ dạy, mới có thể nâng cao mối quan hệ giữa cha con, hần liền cung kính hỏi: “Không biết làm thế nào để mượn lực bên ngoài?”

Chu Dịch nói: “Người có biết Hoàng hậu ở trong cung thế nào không?”

Chu Bình An đáp: “Hài nhi và nội thị trong cung thân quen, nghe được vài tin tức, đại khái là sống không bằng chết.”

Chu Dịch sớm đã đoán được điều này, cũng là Đường Minh Viễn lừa mình dối người, tin Thái Xương Đế đối xử tốt với con gái của mình, từ trong tay hần lấy ra lệnh bài Thanh Đồng.

“Đây là mật lệnh của ta, trước tiên để lộ thân hình, trong Ti nội thị chắc hần vẫn có chút tác dụng.”

Chu Bình An đè nén sự kinh ngạc trong lòng, khom người nhận lấy: “Đa tạ phụ thân ban ân.”

Cách đây không lâu, trong trận Tiêu Tương Quán, Chu Dịch chỉ trong một hơi đã giết chết đao thần La Sóc, chấn kinh thiên hạ, lão nhân trong Ti nội thị nào dám có hai lòng.

Chu Dịch nói: “Nếu Hoàng hậu sinh thống khỏe, tốt hơn hết là sớm giải thoát cho nàng ta, nhớ phải làm sạch sẽ.”

“Hài nhi hiểu.”

Chu Bình An biết cái gì là sạch sẽ, nghĩa là chết phải có lý có chứng cứ.

Bây giờ Hoàng hậu không thích Thái Xương Đế, chiếm cứ Khôn Ninh Cung nhỏ nhoi, hậu cung thì tràn ngập các phi tử ghen tị.

Tìm vài nội thị đi khiêu khích, phối hợp, làm Hoàng hậu rơi xuống nước, gặp phải phong hàn, ngay cả phi tử hại người cũng không biết, nàng ta chỉ là con dao cho kẻ giết người mà thôi.

Chu Dịch nói: “Chuyện này báo lại cho Đường tể tướng, đợi Thái Xương Đế băng hà, nắm lấy cơ hội đây tận để đăng cơ.”

Chu Bình An thắc mắc: “Đường tể tướng đã ở trong ngục hai năm, bộ cũ đã điều chuyển, chẳng lẽ còn có thể giết vua?”

“Khà khà khà...”

Chu Dịch cười vài tiếng quái dị, không có giải thích nhiều.

Đường Minh Viễn rõ ràng là nhân tài tuyệt thế, nhưng tính tình lại quá ngây thơ, hành động chưa đủ tàn nhẫn, thỉnh thoảng cũng sẽ yếu đuối lùi bước.

Há lại không biết những minh quân thánh chủ trong lịch sử, chẳng có ai là giết người không nương tay cả!

.....

Hoàng cung.

Góc tây bắc.

Một cái đầm nhỏ rộng nửa mẫu, trong đầm có mấy cái đình nhỏ.

Viên công công ngồi xếp bằng, vận công pháp, hút âm sát hàn khí từ nước trong đầm, luyện hóa thành tiên thiên chân khí.

Đột nhiên có tiếng gió từ phía sau truyền tới.

“Ai?”

Viên công công mở choàng hai mắt, bờ vai như không xương, tay trái gấp ngược lại, lòng bàn tay gầy guộc đập vào không trung.

“Chưởng pháp hay!”

Âm thanh ngưỡng mộ trong trẻo, một bàn tay trắng như ngọc duỗi ra, chân khí như sóng biển dâng trào.

Đình đài đột nhiên vỡ tan, nước trong đầm dâng cao vài trượng.

Viên công công bay lên không trung, cao hơn mười trượng, đáp ở trên đỉnh một đình đài, ngược đôi mắt đục ngầu nhìn sang.

Một nam tử khoảng hai mươi tuổi, mặc y bào xanh xám, là tiểu thái giám phục sức cấp thấp nhất trong cung, ý cười trùng trùng đứng giữa không trung.

Cách mặt nước chừng ba bốn thước, y phục bay phấp phới như thần tiên.

Viên công công nhìn khuôn mặt vừa quen thuộc lại vừa có chút xa lạ, dần dần trùng lặp với khuôn mặt sâu trong ký ức, lẩm bẩm.

“Tiểu Dịch Tử...”

“Đã lâu không gặp.”

Chu Dịch cười cười chấp tay: “Sau khi xuất quan công việc bận rộn, bây giờ mới có chút thời gian, cảm tạ Viên công công ra tay giúp đỡ!”

Viên công công tỉ mỉ đánh giá Chu Dịch, có đến bảy tám phần giống với hơn ba mươi năm trước, lúc đó mới mười tuổi, sau khi thành niên, nhất định sẽ có bộ dáng này.

Nhìn không được mà cúi đầu nhìn nước trong đầm, thấy khuôn mặt già nua của mình, mái tóc bạc trắng, trông giống tổ tiên của Chu Dịch.

“Chu Đốc công tự tin là thiên hạ đệ nhất, vậy mà dám lộ mặt thật với người khác?”

Trong lời nói tràn đầy giễu cợt, cũng khó tránh khỏi một chút hâm mộ.

“Mọi người trên đời này đều ghen tị với sự trường sinh bất lão của ta.”

Chu Dịch thở dài: “Nhưng không biết hết thấy nhân quả trên thế giới này, được và mất luôn luôn cân bằng!”

Từ sau khi ngộ tính bộc phát, Chu Dịch đã hiểu ra, có lẽ trong cõi u minh sâu thẳm có thần tiên phật ma, đang âm thầm quan sát.

“Chu Đốc công nếu không có việc gấp vậy thì xin đừng quấy rầy ta tọa.”

Viên Công công lạnh giọng đáp, chỉ cảm thấy Đốc công đang khoe khoang, cho dù trường sinh bất tử là thuốc độc, bản thân

cũng sẽ uống không chút do dự.

Chu Dịch nói: “Một thời gian nữa, Bệ hạ băng hà, xin thỉnh Viên công công giúp đỡ Chu gia.”

“Thực lực của Đốc công tuyệt thế phi thường, vẫn còn quan tâm đến quyền thế?”

Viên công công không quan tâm đến sống chết của Thái Xương Đế, năm đó ông ta tự tay giết vua, sớm đã mất đi sự kính trọng đối với hoàng quyền.

Chu Dịch giải thích nói: “Ta cần mượn triều đình, điều tra mấy người.”

Viên công công tò mò hỏi: “Ai?”

“Mấy vị tông sư còn sống lúc đại chiến kinh đô.”

Chu Dịch không giấu diếm, cũng không nói thật.

Khi tu hành võ đạo trong lòng có giác ngộ, âm dương không trọn vẹn, khó đột phát đến cảnh giới cao hơn.

Cho nên báo thù chỉ là thuận tay, mục tiêu thực sự của Chu Dịch chính là Hải công công, nắm giữ bí thuật võ đạo cực dương sinh âm, phục hồi cơ thể nam tử.

Thái Xương năm thứ mười bảy.

Mùa xuân.

Hoàng đế tâm thần rối loạn, cuồng vũ ba ngày ba đêm mà chết.

Tân đế lên ngôi, Kiến Nguyên Bình Khang.

Bình Khang đế mới ba tuổi, do Hoàng Thái Hậu buông rèm nhiếp chính, tán Chu Bình An là trợ thủ.

Năm tiếp theo.

Chu Bình An tấn phong Thái sư.

.....

Chùa Bát Nhã.

Một ngôi chùa cổ ở Tây Vực đã được truyền thừa ngàn năm.

Chính ngày Phật Đản.

Hàng ngàn tín đồ vượt núi vượt sông đến chùa thờ cúng, trong đó có nhiều vương công quý tộc từ các nước nhỏ xung quanh.

Trong chùa được bao phủ bởi những dải ruy băng đầy màu sắc, cờ, kinh phan, và quan trọng nhất chính là hòm công đức, còn có những tăng nhân bụng phệ đi giữa đám người, bán những pháp khí do các cao tăng khai quang.

Chương 869: Tung hoành vạn dặm.

Những tín đồ ngày thường một đồng xu bẻ đôi cũng không bỏ, nhưng bây giờ không ngần ngại tiêu hết toàn bộ gia sản để đổi lấy bảo hộ của Bồ Tát.

Trong nhận biết của các tín đồ, tinh thần ổn định còn tốt hơn âm bụng.

Lúc này.

Một số cao tăng đắc đạo, ngồi xếp bằng trên Vân Đài giảng pháp, tín đồ nghe đến mê hoặc.

Nói đến chỗ cao trào, một vị cao tăng đứng dậy, vung nắm đấm, như thể cuộc tranh luận sắp biến thành một cuộc tranh luận thể xác, đột nhiên hắn cảm thấy lồng ngực đau nhừ dữ dội.

Khi cúi đầu xuống, nhìn thấy một cái lỗ to bằng nắm tay, kéo dài từ ngực đến lưng.

Cao tăng từ trên Vân Đài rơi xuống, máu bắn tung tóe, các tín đồ sợ hãi hét lên bỏ chạy.

Võ tăng thủ tọa ngược đầu nhìn về phía nóc Phật điện, ở đó có một thanh niên áo xám đang đứng, chắp hai tay tuyên tiếng Phật hiệu.

“A Di Đà Phật! Thí chủ từ đâu tới?”

“Khà khà khà...”

Chu Dịch cười vài tiếng, chắp tay sau lưng, chân đạp tên mái kính nhìn xuống đám tăng sĩ, giọng nói như sấm rền, vừa mở miệng liền lộ ra thân phận.

“Ta nghe nói người bạn cũ của ta đang tu thiền ở đây nên đặc biệt đến, giải quyết ân oán!”

“Nội thị...”

Sắc mặt của thủ tọa khế biến, mơ hồ đoán được thân phận của vị khách này, hắn nháy mắt ra hiệu cho các tăng nhân phía sau, mau đi đến hậu điện thông báo cho Tổ sư chạy trốn, còn hắn thì đứng dậy thì lễ đón chào người đến.

“Xin mạo muội hỏi, ngài đây có phải là Đốc công?”

Xoát!

Một đạo kiếm khí lóe lên, tăng nhân đi báo tin bị chém thành hai mảnh, lục phủ ngũ tạng rơi ra, khiến Vân Đài vốn từ bi trang nghiêm trở nên đáng sợ, quái dị.

Thủ tọa thấy chiêu thức này thì chắc chắn người trước mặt chính là Đốc công Đông Xưởng, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, cố gắng đè nén cơn tức giận trong lòng, trầm giọng nói.

“Cho dù Đốc công vô địch thiên hạ, trước khi chân khí tiêu hao hết cũng chưa chắc có thể giết chết được những tăng nhân trong chùa này!”

Lời còn chưa dứt.

Hàng trăm võ tăng từ trong tăng xá đi ra, tay cầm hình đao, côn bổng, kết thành quân trận bao vây Chu Dịch bên trong.

“Kiến có nhiều bao nhiêu, thì vẫn là kiến!”

Chu Dịch liên tục búng mười đầu ngón tay, trong nháy mắt hàng chục đạo kiếm khí phóng ra, võ tăng kêu gào ngã xuống, từng đạo kiếm khí xuyên tim đứt cổ, tất cả đều không còn khí tức.

Hai vị lão tăng tay cầm ma chử nặng hàng trăm cân, một bước nhả lên, ném về phía đầu Chu Dịch, âm thanh của độn khí như lôi đình xé vỡ không khí, lực đạo vạn cân dễ dàng phá vỡ sơn thạch.

“Chết!”

Thanh âm của Chu Dịch không lớn lắm, nhưng lại dễ dàng truyền đến tai người nghe, chỉ thấy hấn chớp mắt, hai đạo kiếm khí bay ra, bắn về phía ma chử của lão tăng khiến nó vỡ thành hai mảnh.

Thủ tọa vẻ mặt kinh hãi, võ công này không khác gì quỷ thần.

Đang muốn hô hoán tăng nhân tiếp tục vây sát, một tiếng Phật hiệu vang lên, át đi những tiếng la hét.

“A Di Đà Phật!”

Kim Cương Tiên Việt bước ra khỏi đám đông, đập lên tứ chi đã gãy, đôi chân trần nhuộm màu đỏ của máu: “Đã nhiều năm không gặp, Đốc công vẫn như cũ, thật sự làm lão tăng hâm mộ.”

“Tên trọc nhà ngươi cũng có mấy phần gan dạ đấy.”

Chu Dịch lạnh giọng nói: “Không giống như Bản Tâm, tận mắt chứng kiến ta giết sạch người ở miếu Thiên Lang, cũng không dám đi ra ôn lại chuyện cũ, ta lại đành phải đích thân lôi ra!”

Kim Cương Tiên thở dài: “Năm đó bản tăng lòng sinh tham lam, phạm sai lầm lớn, hôm nay Đốc công ở đây, xin hãy tha cho các tăng nhân trong chùa.”

“Nói hay lắm, ta không phải kẻ giết người bừa bãi.”

Chu Dịch mồm thì nói như vậy, nhưng hành động lại cực kỳ tàn nhẫn, chỉ vào lão tăng trên Vân Đài, thi triển chân khí xuyên qua lồng ngực của hắn, cái chết của hắn ta cũng giống với vị tăng nhân trước đó.

Dựa theo danh sách, giết chết nhất mạch của Kim Cương Tiên, không phải bình luận cái gì mà quen thói tàn bạo, đây vốn dĩ là tính cách của Đốc công, giết người giống như thói quen ăn uống thường ngày.

Phàm người nào dám là kẻ thù của Đốc công, chu di cửu tộc là còn nhẹ, ngay cả sư đồ, bạn bè cũng sẽ bị liên lụy.

“Đầu trọc, ta còn có một vấn đề, trả lời được thì ta sẽ tha cho những người khác.”

Trên mặt Kim Cương Tiên không có hiện vẻ bi thương, thế sự giống như cái cối xay lớn, đệ tử sớm đã đi thế giới tây cực lễ Phật, bớt đi được rất nhiều thống khổ thế gian, khom người đáp ứng.

“Đốc công mời hỏi, bản tăng biết được sẽ nói.”

“Ta tung hoành vạn dặm, đập khắp đông tây nam bắc, giết chết cửu tộc địch nhân, phát hiện một chuyện kỳ quái.”

Chu Dịch hỏi: “Trong huyết mộ Thanh Dương, Thánh Nữ, Chân Linh chỉ thấy y quan không thấy xác, ta đã điều tra kỹ càng, xác thực bọn họ quả thật đã chết...”

Sau khi Bình Khang Đế đăng cơ, Chu Bình An nắm đại quyền, phái binh đi do thám khắp thiên hạ.

Ba năm trôi qua, mật thám tìm ra được tung tích của kẻ thù, Chu Dịch đến thăm từng nhà một, giết chết nhiều người.

Khi tin tức lan truyền, những người vốn khao khát trường sinh đều dừng hết lại ẩn náu trong bóng tối, thậm chí còn có tin đồn từ Phật Đạo, cho rằng Đốc công là thần phật hạ thế, nhân cơ hội này để thu hút các tín đồ.

Kim Cương Tiên cau chặt mày, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Chắc điều này có liên quan đến công pháp mà Lộc công công truyền lại, dùng pháp cực hình để ngưng tụ linh hồn, hóa thành quỷ kéo dài tuổi thọ.”

Chi Dịch hơi nheo mắt lại, quả nhiên là Lộc công công làm chuyện quỷ.

“Đầu trục, thấy thọ nguyên của người cũng không còn lâu nữa, tại sao không chuyển sang tu quỷ đạo?”

“A Di Đà Phật!”

Kim Cương Tiên tuyên một tiếng Phật hiệu, chấp hai tay nói: “Công pháp đó thoát thai ở Bạch Liên Giáo, khác xa so với giáo nghĩa của Phật ta, bản tăng thà chết còn hơn rơi vào con đường ác quỷ!”

Chương 870: Tung hoành vạn dặm (2)

“Ta tiền hòa thượng một đoạn.”

Chu Dịch đối với Kim Cương Tiên có mấy phần kính phục, nếu bản thân không trường sinh, nhất định sẽ hóa thành lệ quỷ để kéo dài tuổi thọ, cho dù nghi ngờ công pháp của Lộc công công có cạm bẫy.

Hắn vung tay bắn ra mấy chục kiếm khí, Kim Cương Tiên vỡ thành bột phấn.

Kính phục là kính phục, nhưng không thể làm chậm trễ việc báo thù!

.....

Bình Khang năm thứ bảy.

Giang Nam.

Thành Tứ Thủy.

Mưa phùn dày đặc rơi xuống con đường lát đá xanh tạo thành những hoa nước.

Cộc cộc cộc....

Trong mưa vang lên tiếng bước chân đều đặn, Chu Dịch đi đến bên ngoài cửa lò rèn của Trương gia, nhìn chăm chăm vào lò lửa hồi lâu không nói gì.

Thợ rèn già cong người xuống, những đường gân trên bàn tay cầm búa nổi lên, giống như một mãnh thú có thể tùy thời làm hại người.

“Hải công công, ta khuyên ngươi không nên chạy lung tung.”

Chu Dịch cười nói: “Năm nhi tử, mười ba tôn tử, ngoại tôn của ngươi, toàn độ đều nằm dưới sự quản lý của Tì nội thị. Còn có ba chỗ ngoại phòng ở Nghiệp Thành, Lộ Thành, cũng đã để Trần Phủ Tì mời đi uống trà!”

Lão thợ rèn cũng chính là Hải công công, thay tên đổi họ trở thành một người bình thường, nhờ đó trốn tránh được sự truy lùng của triều đình nhiều năm.

Nghe tin người nhà đều rơi vào trong tay triều đình, Hải công công mất đi khí thế, một võ đạo tông sư từng tung hoành thiên hạ, giờ đây có mỗi ràng buộc tình thân, thực lực đã mất hết không còn chút gì.

Hải công công nghi hoặc hỏi: “Lão phu từ khi thoát khỏi Bạch Liên Giáo, đã rất thận trọng, không dám thể hiện ra bất kỳ võ công nào, không biết sơ hở lọt ra ở đâu?”

Chu Dịch đáp: “Tôn nhi không nên hôn của người nghiện cờ bạc, trộm trang sức điển tịch trong nhà đem cầm cố, hẳn nào biết đó là những vật phẩm trong cung, nên đã rơi vào trong mắt của Trần Phủ Ti.”

Năm đó Hải công công tư thông với phi tử của Tiên hoàng, còn sinh ra một đứa con trai, sau khi cung biến thì trốn khỏi hoàng cung, trong nhà có đồ trong cung cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Trần Phủ Ti lần theo manh mối, cuối cùng ở trong biển người bao la cũng tìm được Hải công công.

Hải công công cầu xin nói: “Mạng lão phu tùy Đốc công xử trí, chỉ cầu có thể giữ được tính mạng người nhà.”

“Ta làm việc từ trước đến nay đều là nhỏ cỏ nhỏ tận gốc, nhưng...”

“Hải công công giao bí thuật âm cực sinh dương ra đây, ta có thể bỏ qua một con hoặc cháu của ngươi, cứ cần thận nghĩ xem mình thích ai, những người còn lại thì cùng nhau xuống dưới suối vàng đoàn tụ!”

Hải công công không tiếp tục van xin nữa, dựa theo hiểu biết của hắn về Đốc công, thật sự đáp ứng tha cho toàn bộ gia tộc thì nhất định là nói dối.

Ngược lại đáp ứng chỉ tha cho một con trai hoặc một cháu trai, điều này có hai ba phần khả năng sống sót.

“Đa tạ Đốc công tha mạng, Ngọc Nhi của Nghiệp Thành tính cách nhay bén, thích đọc sách, không thích đao thương, sau này có khả năng truyền thừa thư pháp của gia đình, vậy để hắn truyền thừa huyết mạch của lão phu.”

Hải công công vừa nói vừa lấy cuốn sách từ trong lòng ra, trên bìa sách không có bất kì chữ nào.

“Ta đáp ứng ngươi.”

Chu Dịch vươn tay hút lấy quyển sách, lật ra xem thì quả nhiên là bí pháp cực âm sinh dương, mặt lộ vui vẻ nói:

“Đường đường là võ đạo tông sư, chỉ để lại một hạt giống đọc sách, một thân tuyệt học của công công chẳng phải sẽ không có người nối nghiệp sao?”

Hải công công lắc đầu nói: “Những gì lão phu học, đều là từ Tàng Kinh Các, cũng không thể nói là đoạn tuyệt.”

Lời này đương nhiên là lấy cớ, nếu như lưu lại tôn nhi giỏi võ, có lẽ sẽ làm Đốc công sinh lòng kiêng dè, tùy tiện ra tay liên giết chết.

“...Hàn cực tham âm, có thể đúng lúc sinh ra...âm cực phải dương, âm dương tương sinh, đây là quy luật của trời đất...dư thừa sinh ra trống rỗng, trống rỗng sinh ra thừa thừa...”

“Ngũ tạng âm ấy mà, từ thanh không mà lên, bỗng nhiên mở ra thất quyết, thần minh xuất ra...”

Chu Dịch lâm bảm tụng niệm, chân khí vậy mà tự nhiên lưu chuyển, bắt đầu từ ngũ tạng đến thất quyết qua thiên môn, trong cơ thể chỉ cảm thấy thanh dương thăng lên âm đục tiêu tan, da thịt phần thân dưới cảm thấy ngứa ngáy như có gì đó mọc ra.

Hải công công cảm nhận được khí tức của Đốc công biến hóa, không khỏi kinh hãi.

“Chỉ mới đọc mà đã tu thành, trên đời này còn có người có thiên phú võ đạo như vậy sao?”

Bí pháp cực âm sinh dương không phải là công pháp võ đạo, càng huyền bí và khó hiểu, nhưng là Hải công công đã đọc qua điển tịch của Phật môn đạo giáo, mới ngộ ra được bí thuật hợp chất máu thịt.

Hải công công với tư cách là người sáng lập, phải tu hành hơn mười năm, mới có thể hồi phục lại được thân nam nhi của mình.

Một khắc trôi qua.

Một tiếng gầm dài vang vọng khắp con phố dài, Chu Dịch cười lớn, giọng nói vừa mạnh mẽ vừa thô ráp.

Lần này không giống với giọng nói bằng chân khí trước đó, mà là thân thể hỗn nguyên chân chính, tinh khí viên mãn, giọng nói không khác gì một nam tử trưởng thành bình thường.

Chu Dịch không quan tâm tới thân thể nam nhi, điều hắn thực sự vui mừng chính là có thể đột phá võ đạo.

Âm dương hài hòa, khí trời đất ở ngay trước mắt, không còn cảm giác mơ hồ xa lạ nữa, dễ dàng có thể luyện hóa thành chân khí.

Hải công công khom người nói: “Chúc mừng Đốc công.”

“Cùng vui cùng vui.”

Chu Dịch búng ngón tay, kiếm khí xuyên thấu ngực Hải công công.

“Ta sửa chủ ý rồi, nếu thực sự tha cho tôn nhi của Hải công công, sau này nếu như có thể trúng cử, lại còn phải đề bạt một hai...”

....

Bình Khang năm thứ mười một.

Mùa đông.

Kinh vận tả tướng quân Lữ Thương, cầm quân bộ đốc Vệ Hiền, cầu kết với Ngự Mã Giám Tào công công, viện có nghiêng về phe thanh quân dẫn binh vào cung.

Chương 871: Mưu triều soán vị.

Chu thái sư dẫn quân đi dẹp loạn, lập trận vây giết hai người Lữ, Vệ tội mưu nghịch.

Bình Khang Đế bị cuốn trôi, chết không thấy xác.

Đại Hoàng tử đăng cơ xưng đế, Kiến Nguyên Long An.

Năm tiếp theo.

Chu Bình An được phong Sở Vương, tăng cửu hi, nắm chính quyền.

.....

Long An năm thứ sáu.

Núi Vạn Thọ.

Nửa phía đông được bao phủ bởi những khu rừng tươi tốt, con đường núi uốn lượn dẫn đến ngôi nhà đá đơn sơ trên đỉnh núi. Nửa phía tây là vách đá dựng đứng, từ đỉnh núi đến chân thung lũng, lên xuống thẳng tắp giống như lưỡi dao, chiếc rìu.

Có tin đồn sáu năm trước kinh đô phiến loạn, năm ngàn tinh anh kinh vận bao vây núi Vạn Thọ, ý đồ bao vây tông sư võ đạo đệ nhất thiên hạ.

Kết quả người còn chưa gặp được, một đạo kiếm quang chói mắt từ trên trời hạ xuống.

Giống như bức màn, giống như thác nước từ Thiên Hà rơi xuống, trực tiếp chia cắt núi Vạn Thọ thành hai phần.

Thống lĩnh phiến quân bị dọa sợ chết ngay tại chỗ, những người còn lại thì hoặc bỏ chạy toán loạn hoặc quỳ xuống cầu xin thương xót, từ đó phía đông núi Vạn Thọ trở thành cấm địa, phía tây bị phá hủy thỉnh thoảng có cao thủ kiếm đạo giang hồ đến thăm.

Quyền thế Chu gia ngày càng lớn mạnh, thậm chí văn quan phong Vương, trong triều không ai dám ngăn cản.

Hôm nay,

Một nhóm nghi trượng* đến dưới núi Vạn Thọ, Sở Vương quyền thế tự tiến đến dưới chân núi.

*仪仗: nghi trượng; đồ nghi trượng (vũ khí, quạt, dù, cờ... mà đội hộ vệ mang theo khi vua, quan lại đi tuần hành thời xưa.)

Khi đến sườn núi, Chu Đình An để lại người hầu, một mình đi lên núi.

“Hài nhi bái kiến phụ thân.”

Chu Bình An lặng lẽ chờ đợi ở bên ngoài nhà đá một lúc, bên tai vang lên một giọng nói lãnh đạm, sau khi khom người vào trong phòng, thấy phụ thân vẫn trẻ trung như cũng đang ngồi khoan chân trên mép vách đá câu cá.

Chu Dịch cầm một cây trúc xanh, chân khó kéo thành dây câu, thả từ đỉnh núi xuống tận đáy sông.

“Đến tìm ta có chuyện?”

“Phụ thân, vài ngày nữa là đại thọ của ngài rồi.”

Chu Bình An nói: “Hài tử sớm đã chuẩn bị, thua thập điện tịch võ đạo, lại mời các cường giả võ đạo đến biểu diễn ở yến hội, nhất định sẽ là một thọ yến độc nhất vô nhị cho phụ thân.”

“Một giáp* sao...”

*甲子 một giáp (60 năm)

Chu Dịch khẽ lắc đầu, vẫn nhìn cần câu: “Đưa điện tịch tới là được, ta đối với cái thọ yến kia không có hứng thú, về phần diễn võ...trên giang hồ gần đây có xuất hiện thiên tài võ thuật nào không?”

Những năm đầu đối với yến hội là tận hưởng cùng với thỏa mãn cảm giác được lợi, sau khi bò lên được vị trí cao.

Bây giờ đã là thiên hạ vô địch, biết không chế hoàng quyền, không một lời xu nịnh nào có thể khiến Chu Dịch dao động trong lòng, yến tiệc tự nhiên cũng sẽ nhàm chán.

Chu Bình An bẩm báo: “Mật thám Đông Xưởng báo cáo, ở Giang Nam xuất hiện một vị tiểu kiếm thần, mới hai mươi tuổi đã đạt được đỉnh cao, được đồn đại là người đệ nhị thiên hạ.”

Sau khi Đốc công một kiếm chém đứt núi, toàn bộ võ giả có thể lấy được danh hiệu thứ hai thiên hạ đều lấy làm vinh dự.

Chu Dịch dặn dò: “Cẩn thận theo dõi.”

“Cửu tộc của hắc đều có người của Đông Xưởng để mắt tới, nếu có thay đổi gì, nhất định không qua được phụ thân.”

Chu Bình An không hiểu tại sao phụ thân lại quan tâm đến hậu bối giang hồ, nhưng sự hưu vong của Chu gia đều phụ thuộc vào hắc, cho nên dặn dò thế nào thì làm theo thế đó, sau khi trầm mặc cân nhắc một lúc, hắc nói tiếp.

“Phụ thân, hài nhi vẫn còn một chuyện muốn bẩm báo.”

Chu Dịch nhìn thoáng qua, trong giọng nói tựa hồ có chút giễu cợt: “Nghỉ trượng, cửu giá, kim liên, cái khí thế này của ngươi còn hơn cả Tiên hoàng, chẳng lẽ muốn soán vị của Long An Đế?”

Tiên hoàng là ám chỉ Chính Thông Đế, mấy hoàng đế về sau, Đốc công chưa bao giờ đặt vào trong mắt.

Long An Đế mới bảy tuổi, bản tính nhút nhát, yếu đuối, từ sau khi hiểu chuyện biết phụ thân, gia gia, thái gia gia, tổ gia gia đều qua đời, thì thường xuyên trốn ở hậu cung không dám thượng triều.

Từ lâu trong dân gian đã có tin đồn, trước khi Long An Đế thượng triều đều tìm thuật sĩ bói quẻ hung cát.

Gan nhỏ như chuột, không giống như một vị đế quân.

Chu Bình An khom người nói: “Bệ hạ nói hắc còn quá trẻ không hiểu chuyện, khó trị vì thiên hạ, lại nghe thiên hạ chỉ công, thuận theo ý dân, nhường ngôi Chu gia!”

“Ý dân...”

Chu Dịch hừ lạnh một tiếng: “Ý dân nào?”

Chu Bình An trả lời: “Trong triều Tam ti Lục bộ, bên trong thế gia tông môn, bên ngoài có biên quân giả tướng, đều cho rằng lời Bệ hạ là có lý!”

“Khà khà khà!”

Chu Dịch cười quái dị nói: “Thế tục hoàng quyền trong mắt ta, chẳng qua cũng chỉ là một màn kịch nhỏ, tiểu tử nhà ngươi muốn làm hoàng đế thì làm, nhưng có một câu nhất định phải ghi nhớ.”

Chu Bình An đè nén kinh hỷ trong lòng, chỉ cần phụ thân đồng ý, những người phản đối khác chẳng khác gì con kiến, hễ quỳ xuống nói.

“Xin phụ thân chỉ dẫn.”

“Ta còn nhỏ ăn không đủ no mới đành phải bán mình vào cung.”

Chu Dịch chậm rãi nói: “Lúc đó ta không phải là dân sao? Bây giờ ở thiên hạ này nói như vậy thì có được tính không? Nhớ rằng tất cả còn có người đến sau!”

“Hài nhi ghi nhớ.”

Chu Bình An nói: “Sau khi hài nhi đăng cơ, quốc hiệu là Chu, phái phụ thân là võ thần, thánh tổ, đức thận lập bia, để vị hậu thế sẽ do phụ thân một lời quyết định.”

“Phụ thân vạn thọ vô cương, trường sinh bất lão, triều đình có ngài giám sát, nếu hậu thế tôn tử không xứng đáng kế vị, thì Đại Chu có thể vạn thế là quân.”

Chu Dịch hỏi: “Ta từ khi nào có hứng thú, muốn làm hoàng đế thế?”

Chu Bình An nói: “Địa vị Hoàng đế, vốn thuộc về phụ thân.”

Chương 872: Mưu triều oán vị (2)

“Tùy người vậy, trong mắt ta làm Hoàng đế còn không có hứng thú bằng câu cá.”

Chu Dịch cảm giác được cần câu khẽ rung, liền chậm rãi thu ngắn dây câu bằng chân khí, cuối cùng bắt được con cá chép vàng đỏ dài ba tấc, rất mập mạp, đầu và đuôi còn đang điên cuồng quẫy.

Chân khí từ trong cơ thể thoát ra, từ trong không trung hóa thành dòng sông dài chục trượng, ném con cá chép xuống đó.

Con cá chép vốn đang tuyệt vọng vùng vẫy bỗng cảm thấy có thể dễ dàng bơi lội vui vẻ trong dòng sông, như thể đang thực sự bơi trong nước.

Chu Bình An thấy kỳ cảnh này thì càng cung kính hơn, thân hình càng cúi xuống thấp.

“Cảnh giới võ công này, người bình thường khó mà có được, không khác gì thần tiên!”

Long An năm thứ bảy.

Tháng giêng vừa qua.

Long An Đế triệu hoán quần thần, nói rằng bản triều đã suy kiệt, từ cổ chí kim Hoàng vị đều giao cho người hiền đức, nên nhường ngai vị cho Sở Vương.

Bách quan đồng tình ủng hộ, mọi thứ đều tốt.

Chu Bình An sau ba lần thỉnh mời ba lần từ chối, đăng cơ xưng đế, đổi quốc hiệu thành Chu.

Sau khi đăng cơ sắc phong Long An Đế là An Lạc Vương, những tôn thất còn lại của Đại Khánh đều được phong thưởng, quá trình chuyển giao diễn ra suôn sẻ, hầu như không có binh đao.

Quan lại trong thiên hạ đều khen ngợi không dứt, Bệ hạ nhân từ.

Năm tiếp theo.

Sửa thành Nguyên Bình An, sắc phong người của Chu gia, tôn Chu Dịch là Thái thượng hoàng, xây dựng miếu võ thần, miếu thánh tổ.

.....

Mặt trời mọc mặt trăng lặn.

Xuân đi đông tới.

Trong ngắn ngủi đã đến Bình An năm thứ sáu.

Long ý của Bình An để càng ngày càng ổn định, quan lại bách tích chỉ bàn tán về Đại Chu thế nào, không có ai nhắc đến triều đại trước, như thể Đại Khánh là một chuyện rất xa vời.

“Hóa ra quên lại là một chuyện nhanh đến như vậy.”

Chu Dịch ngồi khoan chân trong biển mây, gió núi thổi qua, xiêm y phát ra tiếng xào xạc.

“Người phạm tuổi thọ ngắn ngủi, nhưng lại hay quên như vậy, ta sống quá lâu, nói không chừng bản thân là ai cũng đều quên rồi.”

Đang nghĩ về điều này.

Chu Dịch không khỏi cảnh giác, vô luận là thiên phú võ đạo đột nhiên xuất hiện, hay là tâm tính dần dần trở nên lãnh đạm của hắn, đều không bình thường, dường như ở trong chỗ sâu xa nào đó đang phát sinh biến hóa đáng sợ.

“Ta...không thể quên chính mình!”

Hắn lập tức đứng dậy đi xuống biển mây, bước từng bước xuống Vân Liên, trở về đến cung Thánh Tổ trên đỉnh núi.

Cung điện có bán kính mấy chục dặm, năm bước có một đình lâu, mười bước có một các, xà nhà chạm khắc nguy nga tráng lệ, các cung nữ và nội thị nhìn thấy Chu Dịch thì sôi nổi quỳ lạy.

Tòa cung điện này dùng đến mười vạn lao công, mất năm năm để xây dựng.

“Tính cách ngày càng lãnh đạm, không thích xa hoa, vậy thì a sẽ làm ngược lại!”

Chu Dịch ánh mắt trầm tĩnh đi tới chính điện, lệnh cho nội thị mang tới quyền sở trắng, cầm bút bắt đầu viết.

“Bình An năm thứ sáu, ngày hai mươi chín tháng ba, trời trong xanh. Ta ngắm biển mây, lĩnh hội võ đạo, thu được...”

Ghi lại chi tiết những gì đã xảy ra ngày hôm qua, phân phó nội thị đem cuốn nhật ký đặt ở điện phụ, để sau này thường xuyên đọc tới, cũng thông qua cách này mà khôi phục tính cách trước kia.

....

Bình An năm thứ mười hai.

Mùa thu.

Một đạo kiến quang xuyên qua bầu trời, rơi vào trong cung điện hóa thành hình người.

“Bần đạo...phi, phi, phi”

Chu Dịch mắng liên tiếp mấy tiếng, bản Đốc công không lễ Phật không tín đạo, không biết tại sao luôn vô cớ tự xưng là bần đạo, đây không phải là thói quen tốt.

“Ta mười năm không sát sinh, thật sự nên động tay rồi, không cảm thấy chút xa lạ.”

Nửa tháng trước Bình An Đế lên núi cầu xin Chu Dịch ra tay, giết tộc nhân Trần Bắc Vương, khi đó bọn chúng như rắn mất đầu, đại quân triều đình sẽ dựa theo tình thế mà tiến về phía bắc.

“Ta vốn muốn đến Bắc Cương gặp cố nhân, hồi tưởng lại quá khứ, chưa từng nghĩ chỉ thấy được một ngôi mộ.”

“Mặc kệ phong vân lộng trào, trăm năm sau cũng chỉ là một đống xương khô. Vô luận là Trần Bắc Vương, hay là Bình Tây Vương, trong sử sách cũng chỉ có hai ba dòng!”

...

Bình An năm thứ mười sáu.

Ngụy Vương bệnh chết.

Chu Dịch nghe nội thị bẩm báo, trầm mặc hồi lâu mới mở sách ra.

“Ngày hai mươi chín tháng mười hai, đêm giao thừa, huynh trưởng bệnh chết. Trên thế giới này người được xưng là người thân của ta, chỉ còn lại một nửa...”

Sau khi viết xong nhật ký thì đến phụ điện, Chu Dịch nhìn chồng sách, tùy ý rút ra một quyển đọc.

Những năm gần đây, Chu Dịch coi việc đọc nhật ký, hồi tưởng lại quá khứ là thói quen hàng ngày của hắn, cũng không có bề quan tu luyện võ đạo, mặc dù vậy thiên phú dị thường khủng bố làm thực lực của hắn không ngừng tăng lên cảnh giới mới.”

“Nếu cứ như vậy, ta phải tìm cách tán công rồi!”

.....

Bình An năm thứ hai mươi ba.

Hoàng đế băng hà.

Thái tử kế vị, Kiến Nguyên Cảnh Bình.

Cảnh Bình Đế tính cách nhân từ, sau khi đăng cơ thì cắt giảm thuế lao dịch, hợp với ý dân.

.....

Cảnh Bình năm thứ ba.

Thanh minh.

Con mưa phùn làm lòng người buồn bã.

Chu Dịch cầm chiếc ô giấy màu đen, chậm rãi bước đi trên con đường núi.

“Mấy tên tử tôn không ra hôn của Triệu gia đến lăng mộ tổ tiên còn không dám quét, còn đi tỏ lòng thành kính với ta... còn nhớ năm đó, ta được Tiên hoàng coi trọng, phái đi ổn định giang hồ, chớp mắt lăng mộ Tiên hoàng đã bị cỏ dại cao hơn ba trượng che kín!”

Đại Chu đã hòa bình hơn hai mươi năm, lòng dân đã quay trở lại.

Hậu nhân Triệu gia sống rất thận trọng, chỉ sợ làm việc cho người khác, bị hoàng tộc Chu Thị thanh trừng.

Chân khí vừa chuyển, giấy bút từ trong ngực bay ra, lơ lửng giữa không trung, tay phải cầm bút lông ghi chép, hôm nay đã

quét mộ ra sao, cuối bút nhớ tới Tiên hoàng, than thở về thế sự thay đổi.

Chương 873: Nhật ký Độc công.

Chu Dịch bước đi nhẹ nhàng, nhưng tốc độ cực nhanh, trong một khắc đã đi tới huyện Bạch Thạch dưới chân núi.

“Nghe nói Tiêu Tương Quán mới mở thêm chi nhánh, vừa lúc tâm tình bần đạo u oán, cần nghe một khúc nhạc êm dịu...”

.....

Gia Bình năm thứ sáu.

Mùa xuân.

Chu Dịch từ trong mộng tỉnh lại, hỏi nội thị bên cạnh.

“Tiểu Lộ Tử, bần đạo ngủ mấy ngày rồi?”

“Hồi Thánh Tổ, đã qua ba ngày rồi.”

Tiểu Lộ Tử cung kính trả lời, trong lời nói không giấu được vẻ tôn kính, trong mắt hần Thánh tổ Đại Chu là một thần tiên thật sự, so với tượng gỗ hay tượng khắc bằng đất sét còn tốt hơn gấp trăm lần.

“Đã lâu như vậy sao.”

Chu Dịch lệnh cho nội thị lấy mấy chồng sách tới, tùy ý lật xem, so sánh với trí nhớ.

Nghĩ lại quá khứ, cảm thấy chán vô cùng.

Ba bốn canh giờ nháy mắt trôi qua, sổ nhật ký vút đầy trên sàn, nhất là những năm gần đây chẳng có gì để viết, phần lớn đều là ‘hôm nay vô sự’ ‘nghe khúc’ các loại.

Tiểu Lộ Tử quan sát tâm tư của Thánh Tổ, khom người nói: “Thánh Tổ, Minh Nguyệt Lâu xuất hiện một cô nương yêu kiều, hiệu xưng gầy đàn đệ nhất kinh đô.”

Chu Dịch nhướng mày, đạo bào chân khí xoát một cái biến thành thư sinh trường sam.

“Minh Nguyệt Lâu dám khoe khoang như thế, bần đạo phải đến phẩm giám, tránh cho những tên này lừa dối người tiêu dùng!”

Tiểu Lộ Tử nghi hoặc: “Thánh Tổ, người tiêu dùng là gì?”

“...”

Chu Dịch sững sốt hồi lâu, lắc đầu thở dài, sau đó xua tay ra hiệu cho nội thị lui xuống.

“Hôm nay ta mệt rồi, ngày mai lại đi!”

.....

Quang Hi năm thứ bảy.

Mùa đông.

Tuyết rơi dày đặc đã ba ngày, sắc trời vẫn chưa trong xanh.

Giờ Tý.

Chu Dịch từ Xuân Phong Lâu đi ra, gió lạnh gào thét, so với hơi ấm bên trong nhà thì giống như cách hai thế giới.

Mấy hắc ảnh nép trong góc tường, sau khi nghe thấy âm thanh liền vươn tay ra, dùng ánh mắt chết người, tê tê nhìn Chu Dịch, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm những lời tốt lành.

“Cút nhanh cút nhanh...”

Hộ vệ ngoài cửa không đợi Chu Dịch lên tiếng, giống như ác quỷ lao vào, không cho những lưu dân này làm phiền đến nhã hứng của khách quý.

Chu Dịch đi dạo trên đường, thỉnh thoảng dẫm phải những hài cốt của người dân chết vì đói vì lạnh.

“Đại Chu mới lập quốc trăm năm, đã thối nát đến như vậy rồi sao?”

Một đường đi đến hoàng cung, tóm cổ Quang Hi Đế ra khỏi giường, bế cô.

Thân phận con cháu mười đời Chu gia, ở trong mắt Chu Dịch không khác gì người qua đường. Cung nữ nội thị nghe thấy tiếng động thì đi đến, thấy Hoàng đế băng hà, ai ai đều hoảng sợ thất sắc.

Chu Dịch nhìn đầu Quang Hi Đế, lạnh giọng nói: “Ta phải làm Hoàng đế!”

Mọi người nghe vậy không dám có bất kỳ phản đối nào, nhao nhao quỳ xuống đất hô vang vạn tuế.

.....

Ngày hôm sau.

Chu Dịch xưng đế, đổi sang Nguyên Chính Thống.

Khi mới đăng cơ đã làm một cuộc thanh tảo triều đình, chém năm phần quan lại, tịch biên gia sản, dựng lại Đông Xưởng.

Đông Xưởng giám sát thiên hạ, đo lường, chia đều ruộng đất.

Thiên hạ phàm có kẻ cản đường, giết không thương tiếc, phàm có nhóm nổi dậy, thủ lĩnh sẽ bị hung bạo, trong vòng vài ngày sẽ bị dập tắt.

Chu Dịch ngồi trên ý long, ánh mắt thay đổi, xuyên qua cửa cung nhìn xuống thiên hạ.

Vừa như hoài niệm, vừa như thần nhiên.

“Chuyện Tiên hoàng làm còn dang dở, Trẫm sẽ hoàn thành!”

Mười năm sau.

Đại Chu hưng thịnh.

Chính Thống một trăm mười lăm năm.

Đêm giao thừa.

Sắc đêm sâu thẳm, vạn vật lặng yên.

Trang viên vô danh ở phía đông Thần Đô.

Một chiếc xe ngựa bọc vải đen dừng ở cửa sau, lão giả tử bào bước xuống xe, sắc mặt ngưng trọng nhìn về chiếc đèn lồng đỏ.

“Đêm nay không biết có bao nhiêu người chết!”

Lão giả thấp giọng khẽ thở dài, đẩy cửa tiến vào, quen đường quen cửa đi đến hậu đường.

Trong đường ánh đèn mờ mịt, hai hàng ghế trái phải đầy người, tất cả đều đội mũ, mặc áo choàng đen, giọng nói bị bóp nghẹt, không phân biệt được cụ thể là ai.

“Sao nào? Đến hôm nay các vị cũng không dám lộ diện mạo thật sao?”

Lão giả đi về phía trước, ngồi ở giữa chính đường, nhìn về nam tử mập mạp mặc hắc y ở bên trái: “Khang Vương, với thân hình này của ngươi, đừng lừa mình gạt người nữa!”

“Lục Vương thúc đừng ngạc nhiên, đúng là Lão thái tổ quá lợi hại, không thể không cẩn thận.”

Khang Vương nhấc mặt nạ lên, khuôn mặt mập mạp hai mắt híp lại một đường, nhìn về phía hoàng thành bất lực nói: “Lỗi không phải là sự đàn áp quá mức, bản Vương là trung thành một lòng, ngày đêm vì lão phu mà cầu phúc.”

Hắc y ở bên cạnh giọng nói vang vọng, bày tỏ sự bất mãn với Chính Thống Đế.

Từ khi Chính Thống trăm năm bắt đầu, triều đình bắt đầu đàn áp thế gia quý tộc, không chỉ kết án tịch biên, mà còn dùng luật pháp hạn chế các đặc quyền của họ.

Thế gia quý tộc hôm kia lùi năm bước, hôm qua lùi mười bước, hôm nay không còn đường lùi.

Nửa tháng trước có tin tức truyền ra, Chính Thống Đế muốn bình đẳng nhân quyền, ý đồ loại bỏ tất cả các đặc quyền của mọi người, bao gồm nhưng không giới hạn ở quan chức, người đọc sách...

Trong lịch sử nếu có bất kỳ vị hoàng đế nào trong lịch sử dám thực hiện chính sách này, dù không đột ngột qua đời thì cũng khó thực hiện được.

Tuy nhiên, Chính Thống Đế đã ăn sâu vào lòng dân, trong mắt dân chúng ông là một thánh sống, ông không chỉ có thực lực vô địch mà còn nắm giữ quyền lực to lớn, tay sai mật thám bày trí khắp miếu đường giang hồ.

Nếu không hợp sức phản kháng, thì chẳng bao lâu nữa, Vương gia, đại quan đều trở thành con số không.

Lục Vương gia vẻ mặt lo lắng: “Lão tổ thường nói người người công bằng, nhưng đâu có biết, ông ta trường sinh bất tử chính là sự bất công lớn nhất đối với bách tính.”

“Vương gia nói đúng lắm!”

“Chúng ta làm như vậy, chính là vì bách tính trong thiên hạ!”

Chương 874: Chính Thống trăm năm.

“Việc làm ngày hôm nay chính là vì thiên hạ!”

“...”

Đám người tôi một câu anh một câu, vốn dĩ là chuyện âm mưu tạo phản, chớp mắt đã thành đại nghĩa.

Vô luận bách tính Đại Chu có nguyện ý hay không, đều phải lật đổ sự cai trị của ‘bạo quân Chính Thống’, đây mới là vì công bằng cho người trong thiên hạ!

Nếu có người hỏi, sau khi thay Hoàng đế những ngày tháng sau đó trở nên khó khăn thì sao?

Không cần gấp!

Dù nghèo, dù đói lạnh, dù bán con bán cái thì cũng không tính là gì, dù sao bách tính cuối cùng cũng được sinh mệnh công bằng tối cao.

“Chúng ta nên hợp sức, vì sự công bằng!”

Khang Vương thanh âm nóng nảy, đột nhiên đổi giọng nói: “Lục thúc, ngài triệu ta tới, có phải đã có biện pháp đối phó với Lão tổ?”

Đám người đột nhiên yên tĩnh lại, đồng loạt nhìn Lục Vương gia.

Chính Thống Đế một trăm năm mươi năm trước là thiên hạ vô địch, bây giờ thì càng khó dò hơn, nếu không có thực lực ngang bằng, vậy chẳng bằng về nhà ăn uống ngủ nghỉ.

“Đó là đương nhiên.”

Lục Vương gia nhìn hắc y bên phải, nói: “Bồn Vương đã đọc bí mật tiền triều, phát hiện có chín đại tông sư, hợp lực vây giết Lão Tổ, gần như đã thành công.”

“Trong đó tám gia tộc đã mất đi truyền thừa, duy chỉ có Kim Cương Thị là truyền lại cho đến ngày nay, trong điển tịch có ghi chép rằng, trên thế giới có một vị Thần Nhân không hề yếu hơn Lão Tổ.”

“A Di Đà Phật!”

Người hắc y vén chiếc mũ trùm đầu lên, bên trong là một hòa thượng trọc đầu, khuôn mặt gầy gò, nước da đỏ vàng, chắp hai tay tuyên tiếng Phật hiệu: “Bần tăng thề trước Phật tổ, đúng là có chuyện này.”

Lục Vương gia tiếp tục nói: “Sau khi tìm được bí mật, bốn Vương mượn cơ du hành, tìm kiếm ngàn sơn vạn thủy, cuối cùng cũng tìm được vị Thần Nhân đó trong đầm lạnh ở phương bắc xa xôi...”

Khà khà khà!

Một tràng cười quái dị vang lên.

“Ta mới không phải là Thần Nhân, mà là yêu ma quỷ quái, quỷ quái.”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy trong sảnh đường sương đen cuộn cuộn, trong màn sương có vô số đầu lâu bay ra bay vào, phát ra những tiếng kêu thảm thiết chói tai.

“A! Ma, ma, ma...”

Một vị hắc bào đen sọc hãi hét lên, từ trên ghế nhảy xuống đất, ngã lăn ra đất rồi bò ra ngoài.

“Hừ!”

Trong màn sương quỷ dị truyền đến một giọng nói già nua, khinh thường nói: “Gan như thế này, cũng xứng làm kẻ địch của Đốc công?”

Sương mù quỷ dị cuộn tròn, nuốt chửng người đàn ông hắc bào, trong nháy mắt chỉ còn lại bộ xương tái nhợt, trước khi những người khác kịp phát ra tiếng sợ hãi, từng đạo quỷ ảnh xâm nhập vào trong cơ thể từng người.

Giọng nói già nua tiếp tục vang lên: “Hai canh giờ sau, lúc rạng sáng, các người dậy binh làm hỗn loạn Thần Kinh, dẫn cấm quân rời hoàng cung.”

Có người lo lắng nói: “Việc này có vội vàng quá không?”

Xoát.

Sương khí quét qua, người chết ngay tại chỗ.

“Ta nói thế nào, các người chỉ cần ngoan ngoãn nghe là được, không cho phép chất vấn bất kỳ cái gì. Ngoài ra, cửu tộc của các người đều đã trúng phệ hồn chú, không nghe lời thì cửu tộc tử tuyệt!”

Đám người đều bất đắc dĩ, cung kính nói: “Tuân mệnh.”

Sắc mặt Lục Vương gia không thay đổi, tựa hồ như đã đoán được điều này, trầm giọng nói: “Chư vị không cần lo lắng, có Thần Nhân trợ giúp, nhất định có thể mã đáo thành công.”

Sau khi Chính Thống Đế đăng cơ, cũng chưa bao giờ thi triển qua võ công vô địch thiên hạ, hơn trăm năm trôi qua đã trở thành thận thoai truyền thuyết, rất khó làm người tin phục.

Nhiều người thông minh đọc nhiều sách đều cho rằng Chính Thống Đế tự phong vô thân, chỉ là để ổn định quyền cai trị của mình.

Sự huyền diệu kỳ dị, quá xa vời còn không bằng quỷ quái cắn hút máu thịt con người trước mắt đây.

Khang Vương hơi nheo mắt lại, thân là tử tôn Chu gia, đương nhiên biết Lão tổ có bao nhiêu đáng sợ, nhưng ở thời điểm sinh tử phải đoàn kết nhất trí làm một, hắc cười nói.

“Chúng ta hợp lực lật đổ bạo quân, đầu sách nên đặt là lập tân quân? Chuyện này cần phải nhanh chóng quyết định, mới có thể cho người trong thiên hạ lời giải thích.”

Đám người trong sảnh đường tâm thần kinh hãi không ổn định, dưới sự dẫn dắt của chú cháu hai người, tự nhiên bắt đầu tưởng tượng ra một cuộc sống hạnh phúc sau khi khôi phục lại ‘cổ lễ’.

Trong sách có ghi rằng, trăm năm trước thế gia quý tộc đánh chết một người chân lấm tay bùn, chỉ phải bồi thương hai lạng bạc, không giống như bây giờ sẽ bị phạt tù chung thân, tử hình.

Trong sảnh đường yên lặng một lúc, một vị hắc bào nói.

“Bỉ nhân từng tìm đọc điển tịch Chính Thống tiền triều, trong đó có ghi chép về xuất thân của Tiên hoàng, là hậu duệ của Thang Thị thượng cổ, bị dị tộc diệt tộc phải lưu lạc trong nhân gian, sau này Đốc công Đông Xưởng thu nhận là nghĩa tử.”

“Vậy dựa theo huyết thống Tiên hoàng mà nói, đây là đang chiếm quyền đoạt vị, không chính thống!”

Đường Vương hơi giật mình, thế nào cũng không ngờ tới, vậy mà có người dám nghi ngờ địa vị của Lão tổ, nhưng mà nghe vậy thì cũng có lý, cũng đủ dùng để qua loa đối phó với thiên hạ.

“Thôi Thượng thư nói có lý!”

Dường như nhận ra được thân phận của người nói, miệng liên tục khen ngợi, trong lòng thì càng khinh tường.

Chẳng trách Lão tổ coi thường đại nho!

....

Giờ dần.

Cần Chính Điện.

Trên ngự án có chồng dày bản tấu, cũng phải đến trăm bản, sau khi xem phê chuẩn xong vẫn còn mấy chồng nữa.

Đại Chu trải qua trăm năm cai trị, phát triển hùng mạnh hơn bất kỳ quốc gia nào trong lịch sử, thôn tóm phía bắc có Bắc Cương, nam có Nam Cương, tây có Tây Vực.

Cai trị bảy mươi hai châu, việc mà Bộ hạ xử lý mỗi ngày là rất lớn.

Nếu là Hoàng đế khác, có lẽ việc nhỏ thì sẽ phân quyền, hoặc giao cho nội các, lục bộ, mình chỉ làm đại sự, nhưng Chu Dịch thì mọi việc đều đích thân làm.

Chương 875: Chính Thống trăm năm (2)

Tất cả các vấn đề lớn thì thiên tai họa nạn, tham quan, nhỏ thì tranh chấp dân sự, cũng đều tự mình thẩm lý.

Mặc dù chính lệnh đã ban hành, yêu cầu quan lại đơn giản hóa ngôn từ, bỏ qua những lời chào tâng bốc mang tính lễ nghi, nhưng tấu thư cần phải xử lý hàng ngày cũng phải cao đến ngàn bức.

Chu Dịch mỗi ngày thượng triều, đọc tấu chương, thời gian cộng lại cũng phải hơn mười canh giờ, hầu như lúc nào cũng bận rộn ngồi ở ngự án.

Tu hành võ đạo ngày càng tinh thông thâm sau, thần chí cũng ngày càng biến hóa huyền diệu, mắt quét qua tấu chương, có thể phân tích ngay lập tức nguyên nhân kết quả của sự việc, đưa ra cách xử lý chính xác.

Trong thời gian ngắn, đã xử lý xong hơn mười bản tấu chương.

“Bản tấu này thật thú vị, hiệu Hằng Xương lấy được quyền xây dựng đường sắt Túc Châu, Trẫm nhớ rằng đây là hiệu buôn của Lư gia, Dĩnh, Túc hai châu cách nhau ba ngàn dặm, lấy tấu chương của hai châu tới.”

Chu Dịch phân phó xuống, nội thị lập tức bận rộn, nhanh chóng đem tất cả tấu chương liên quan đến hai châu ra, trong đó bao gồm cả mật tấu của hai trường đông tây.

Sau khi kiểm tra từng cái một, quả nhiên đã tìm được lý do.

“Đích nữ của Lư gia gả đến Túc Châu Mục làm Điền phòng*...”

Điền phòng (填房): việc đàn ông cưới vợ kế được dân gian Trung Quốc gọi là Điền phòng.

Ánh mắt Chu Dịch xa xăm, trên tấu chương của Túc Châu phê ‘được phép xây dựng, tiến độ nhanh chóng’, lại ở trên tấu chương của mật thám Đông Xương phê ‘điều tra kỹ lưỡng về tội chứng của Túc Châu Mục’.

Con người không ai hoàn hảo, huống hồ là Châu Mục nắm giữ một châu.

Đông Xưởng điều tra ra được những tội chứng khác, hoặc lớn hoặc nhỏ, vì lập công chuộc tội sẽ đích thân nói ra miệng, liệu có giao dịch lợi ích nào với Lư gia hay không.

“Đưa đến Đông Xưởng.”

“Tuân mệnh.”

Nội thị khom người nhận lấy mật tấu, lập tức rời khỏi Cần Chính Điện đi về phía Đông Xưởng, mật thám sẽ rời đi trước khi trời sáng, cần ba ngày là có thể đến Túc Châu điều tra án.

Hơn trăm năm qua, triều đình Đại Chu sớm đã giống như một cỗ máy tinh mật, lấy Chu Dịch làm trung tâm, quản lý lãnh thổ rộng lớn.

Giờ mao.

Sắc trời còn chưa sáng.

Chu Dịch vẫn đang xử lý tấu chương, vẻ mặt bình tĩnh, như một cỗ máy không có cảm xúc.

Những trang tấu chương liên quan đến vinh nhục, sống chết của vô số người, trong mắt Chu Dịch chỉ là phân xử đúng sai, không khiến hắn đồng tình, cũng không khơi dậy sự tức giận của hắn.

Chính vào lúc này.

Thống lĩnh cấm quân vội vàng bước vào, khom người bẩm báo.

“Bệ hạ, trong thành có rất nhiều nơi bị rò nước, Binh Mã Ti khó có thể ngăn chặn hỏa hoạn, có thể điều cấm quân đến dập lửa không?”

Kể từ khi Chính Thống trăm năm, Chu Dịch đã hạ lệnh hủy bỏ lễ quỳ bái, cũng ban hành pháp luật chế định liên quan, ai cưỡng chế người khác quỳ bái sẽ bị biên hình.

Quan lại trong triều đương nhiên thích ứng với việc không phải bái lạy Hoàng đế, nhưng đối với dân chúng không bái lạy mình thì rất không thích ứng, lén lút xúi giục dân chúng khôi phục lễ quỳ bái, còn lấy miếu Võ Thần làm cái cớ.

Chu Dịch đã chặt đầu rất nhiều người, cũng không có ai dám lấy chuyện này ra nói nữa.

“Đi đi, nhớ dán thông báo, đêm nay dân chúng có tổn thất gì sẽ lấy nội khổ đền bù.”

“Bệ hạ nhân đức!”

Thống lĩnh khom người rời đi, tập hợp cấm quân trong cung đi trong thành dập lửa.

Chu Dịch lại phê thêm mười sáu chương nữa, đột nhiên đứng dậy nói: “Trăm mệt rồi, đi Tầm Cung nghỉ ngơi.”

Nội thị trực ban kinh ngạc, vẻ mặt không thể tin được, Bệ hạ đã hơn mười năm không rời Càn Chính Điện, đến nội thị trẻ tuổi cũng chưa từng thấy Bệ hạ đến hậu cung.

Triều sớm, sáu chương đều xử lý ở Càn Chính Điện, thỉnh thoảng muốn ăn uống ngủ nghỉ thì sẽ đến điện phụ.

Tiểu Lộ Tử là người đầu tiên phản ứng lại, dùng âm thanh âm trầm có lực, nói: “Khởi giá Vạn Thọ Cung.”

Chu Dịch đi ra đến cửa cung, quay đầu nhìn nội thị phía sau, dặn dò: “Tiểu Lộ Tử đi theo là được rồi, mấy người ở lại sắp xếp sáu chương, ngày mai Trăm tiếp tục phê.”

Đám nội thị nghe vậy thì khom người đáp ứng, nhìn Lộ công công với ánh mắt ghen tị.

Từ sau khi Chính Thống đăng cơ, tất cả thái giám chấp bút đều gọi là Tiểu Lộ Tử, truyền cho tới ngày nay đã có hơn hai mươi người, gần như đã trở thành một chức danh chính thức.

Chu Dịch đi dạo trong cung, không đau không vội.

“Tiểu Lộ Tử, vào cung được mấy năm rồi?”

“Hồi Bệ hạ, đã hai mươi năm rồi.”

“Trong nhà có bao nhiêu người?”

“Ba mươi hai người.”

“Gia đình làm gì kiếm sống?”

“Nhờ phúc của Bệ hạ, được nhận cung ứng rau cho Thượng Thiện Ti.”

“...”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, từ Càn Chính Cung đi về hướng tây nam, thấy xung quanh ngày càng yên tĩnh, Tiểu Lộ Tử thấp giọng nhắc nhở.

“Bệ hạ, đây không phải đường đến Vạn Thọ Cung.”

“Trẫm biết.”

Chu Dịch đi đến trước một cung điện vô danh, trầm giọng nói: “Trẫm phải gặp người bạn cũ, năm đó chính là quen biết ở đây, cũng nên kết thúc ở đây.”

Sắc mặt Tiểu Lộ Tử đột nhiên trắng bệch, yếu hèn không dám lên tiếng.

Chu Dịch đẩy cửa cung ra, bên trong cỏ mọc um tùm, tường viện nhiều chỗ bị hư hỏng, hiển nhiên đã lâu không được tu sửa.

Chu Dịch từ sau khi đăng cơ cho đến nay chưa từng chọn phi tần, hậu cung không một bóng người, lãnh cung này đương nhiên mất đi tác dụng, hơn trăm năm không có người đến, có chút cũ nát cũng là bình thường.

Chu Dịch đi về phía trước, đi tới bậc thang cỏ mọc um tùm, dùng chân khí quét sạch sẽ.

Rồi ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

“Tiểu Lộ Tử, bầu trời không còn trong xanh như trăm năm trước nữa.”

Tiểu Lộ Tử thấp giọng đáp: ‘Hồi Bệ hạ, nghe nói công phường đốt than quá nhiều, khói đen che khuất bầu trời.’”

Chương 876: Duy trì cái tôi.

Chu Dịch hỏi: “Như vậy là tốt hay xấu đây?”

“Đương nhiên là chuyện tốt, có những công phước đó, dân chúng mới có cơm ăn.”

Tiểu Lộ Tử lại nói: “Nhưng những năm gần đây, dân chúng Thần Kinh đã đủ ăn, trời càng lúc càng âm u, nên đối với công phước than đá có chút dị nghị.”

Chu Dịch thở dài: “Cho nên Trẫm dù có chăm chỉ đến đâu, cũng khó làm được hoàn hảo.”

“Bệ hạ, nô tài cũng coi như am hiểu kinh thư lịch sử, có thể thi văn hoặc tiến sĩ, tuy nhiên vô số triều đại trước đã trải qua, chưa từng hưng thịnh như hiện tại.”

Tiểu Lộ Tử thật tâm thật ý khen ngợi: “Ngài thật sự là Đế vương vạn năm có một!”

“Đã như vậy...”

Chu Dịch đột nhiên hior: “Ngươi tại sao lại phản bội Trẫm?”

Thịch!

Tiểu Lộ Tử quỳ trên mặt đất, không dám giấu diếm gì: “Bệ hạ, yêu nhân kia lấy cửu tộc ra uy hiếp, ép nô tài lấy trộm bí mật trong cung.”

Chu Dịch nhìn chằm chằm Tiểu Lộ Tử hồi lâu, tản đi chân khí ngưng tụ trong mắt: “Tự mình đi đến Tam Ti đầu thú đền tội, có lẽ có thể giữ được tính mạng.”

Tiểu Lộ Tử dập đầu đông đông: “Đa tạ Bệ hạ tha mạng.”

Khà khà khà...

Một tràng cười quái dị vang lên, sau đó là sương mù đen cuộn cuộn, bao trùm toàn bộ Long Cung.

“Trăm năm không gặp, Đốc công Đông Xưởng giết người không chớp mắt mà lại từ bi mềm lòng?”

Tiểu Lộ Tử đột nhiên hét lên đau đớn, ngũ quan vặn vẹo biến dạng, trên mặt xuất hiện một làn sương đen, hắt từ mặt đất

nhảy lên, hai bàn tay hóa vuốt hươu giết Chu Dịch.

Hai mắt Chu Dịch phóng ra chân khí, xuyên thấu ngực với đầu Tiểu Lộ Tử, thở dài nói: “Lão Lộc, ân oán của ta và ngươi, sao phải kéo người vô tội vào.”

“Ta còn cho rằng Bệ hạ đã quên người bạn già này rồi.”

Sương đen cuộn cuộn ngưng tụ thành hình người, biến thành một lão giả râu tóc bạc trắng, chính là Lão Lộc gần hai trăm năm không gặp.

“Sao có thể quên được chứ?”

Chu Dịch nói: “Trên thế gian này, Trẫm chỉ có ngươi là cố nhân.”

“Ta cũng như vậy.”

Lão Lộc đứng ở cửa lãnh cung, cẩn thận đánh giá Chu Dịch đang tùy ý ngồi trên bậc thềm, giống như năm đó hai người gặp nhau, chỉ là vị trí đã thay đổi.

“Ta có một nghi hoặc, mong thỉnh giáo Đốc công.”

Chu Dịch gật đầu nói: “Ta sẽ nói cho ngươi tất cả những gì ta biết.”

“Với thực lực, tính cách của Đốc công, sao lại lưu luyến Hoàng vị này?”

Trong lời nói của Lão Lộc có mấy phần bất lực: “Nếu như làm một Nhân Tiên tiêu dao, du ngoạn sơn thủy hồng trần, có lẽ ta không tìm được ngươi, thù tự nhiên cũng sẽ không trả nữa.”

“Thế tục hoàng quyền ở trong mắt Trẫm, chẳng qua cũng là trò trẻ con mà thôi.”

Chu Dịch nói: “Tuy nhiên sự vụ triều đình vô tận, có thể lấp đầy tâm trí Trẫm, không đi tu luyện, không đi cảm ngộ đất trời, cũng có thể vĩnh viễn duy trì chính mình.”

“Duy trì chính mình?”

Lão Lộc vẻ mặt nghi hoặc, trầm mặc một lát rồi gật đầu: “Xem ra sau khi đạt đến cảnh tới Tiên Thiên, tiểu tử nhà ngươi thay đổi không ít, không chỉ thiên phú tu hành, mà còn cả tính cách.”

Chu Dịch cau mày, tự mình biết chuyện của mình, nội tại biến hóa còn nghiêm trọng hơn Lão Lộc thấy trăm lần.

Những lời tự xưng không thể giải thích được, những từ ngữ không biết bất chợt thốt ra, kiến thức vô duyên vô cớ biết được, thậm chí còn bị ám ảnh bởi sự công bằng... Vốn dĩ một Đốc công Đông Xưởng chỉ nói lợi ích, đang dần trở thành một người khác.

“Cho nên Trầm phải bận rộn, cái gì cũng không suy nghĩ, nếu cuốn vào trần tục, những biến hóa càng ngày càng chậm.”

“Hóa ra là như vậy.”

Lão Lộc chợt tỉnh ngộ, tiếc nuối nói: “Vậy thì hết cách rồi, ta biết người ở trong cung vậy thì nhất định sẽ trở lại báo thù, không chết không dừng!”

Chu Dịch nghi hoặc nói: “Tại sao? Chẳng lẽ Trầm làm Hoàng đế không tốt?”

“Người là một Hoàng đế rất tốt, trước nay chưa từng có.”

Lão Lộc khen ngợi: “Trăm năm qua, lĩnh ngộ sử sách tự cổ chí kim, phát hiện lịch sử là một vòng luân hồi, cách mấy trăm năm lại xuất hiện một minh quân hôn quân, trải qua thịnh vượng, loạn thế.”

“Tiểu Dịch Tử nhà ngươi trường sinh bất lão, lại là một minh quân vị tha, có lẽ có thể chấm dứt đại kiếp loạn thế trăm năm một lần!”

“Đáng tiếc a...”

Lão Lộc thở dài, toàn thân sương khí bao quanh, từ trong thân thể mọc ra hàng trăm đầu lâu, nhìn bộ dáng thì có không ít, từ già đến trẻ, tu sĩ và cư sĩ, từng cái đều thống khổ gớm ghiếc.

“Để sống sót, ta đã đáp ứng với ông trời, nhất định phải giết người!”

“Lão thiên gia là cái gì?”

Chu Dịch ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt suy tư.

Thực lực cảnh giới của Chu Dịch bây giờ, chỉ cần một cái búng tay có thể cắt đứt núi sông, sớm đã không tin truyền

thuyết về thần tiên, đương nhiên cũng không tin trên đời này có Lão thiên gia.

“Lão thiên gia chính là thiên ý!”

Giọng nói của Lão Lộc dần dần trở nên lạnh lùng, từng chữ nhả ra như dao cắt: “Ta thay trời hành sự, giết người kẻ đã nhảy ra khỏi tam giới.”

“Hóa ra là thiên ý nhằm vào Trẫm.”

Chu Dịch suy tư một lúc, hỏi: “Vậy Trấn Bắc Vương, Đường Minh Viễn, Long Khánh Đế...bọn họ đều đại biểu cho thiên ý?”

“Đương nhiên.”

Một cái đầu lâu từ trong cơ thể Lão Lộc hiện ra, bộ dáng giống Đường Chí Viễn đến bảy phần, hai mắt hóa thành hỏa quỷ, miệng mở ra khép lại phát ra những tiếng gầm ma quái.

“Đáng tiếc bọn họ thực lực không đủ, chỉ có thể theo bản tính hành sự, khó mà ngộ ra được thiên ý!”

Chu Dịch thấy Đường Minh Viễn, trong lòng liền ý thức được điều gì đó, lại quan sát mấy khuôn mặt quỷ khác, quả nhiên có mấy cố nhân đã chết, hiển nhiên là sau khi tu hành quỷ tiên diên thọ kinh bị Lão Lộc cắn nuốt.

“Trẫm có đức hạnh gì mà chọc đến Lão thiên gia đến giết, bắt kẻ sống chết thắng bại, nếu có được đặc vinh này Trẫm chết cũng không hối tiếc.

Chương 877: Thiên ý như đao.

“Khà khà khà...”

Lão Lộc cười quái dị, thân hình trong nháy mắt xuất hiện mấy chục mặt quỷ lai về phía Chu Dịch, từng cái đều hung dữ đáng sợ, khí tức vượt xa tông sư võ đạo.

“Tiêu Dịch Tử, ta sẽ vĩnh viễn nhớ đến ngươi!”

Chu Dịch mở mắt, bắn ra từng tia chân khí, dễ dàng tiêu diệt mặt quỷ, rồi lại vung tay phóng ra vô số kiếm khí, như dòng sông cuồn cuộn vô tận.

Kiếm khí quét qua, cắt Lão Lộc thành bột phấn, rồi lại xông lên trời xé toạc mây đen đang che phủ bầu trời.

Ánh trăng lạnh lẽo rơi xuống, chiếu vào hoàng cung cơ hồ như đã tan nát trong một đòn, Chu Dịch đứng giữa đồng đồ nát, cẩn thận cảm nhận bốn phương tám hướng.

Khí tức Lão Lộc tiêu tán, dường như thật sự đã chết.

Kể từ trận chiến trước, tu vi võ đạo của Chu Dịch đã tăng trưởng hai trăm năm, đã đạt tới cảnh giới khó mà phán đoán.

Ngay cả yêu ma quỷ quái hư vô cũng có thể dễ dàng tiêu diệt.

“Thiên ý này, có vẻ cũng chả ra làm sao?”

Sắc mặt Chu Dịch không có biểu tình gì, đi đến Càn Chính Điện, định triệu hoán bách quan đến sửa chữa cung điện, sau đó đi điều tra kẻ phóng hỏa hôm nay, chu di cửu tộc.

Đảng cơ hơn trăm năm, liên tục sửa đổi luật pháp Đại Chu, ngày càng tiến gần hơn đến công lý.

Có lẽ bị ảnh hưởng bởi thế lực không rõ, hình phạt chu di cửu tộc vẫn chưa được sửa đổi, một số quan viên mới sinh ra trong thời đại Chính Thống, thường xuyên thỉnh cầu Chu Dịch bãi bỏ hình phạt này, cho rằng đó là vô nhân đạo.

“Hôm nay đã diệt được địch nhân, Trẫm rất vui mừng, cho nên chỉ chu di tam tộc...”

Thân hình Chu Dịch khựng lại, đột nhiên cảm thấy hồn vía co giật, nổi thống khổ phát ra từ nơi sâu nhất trong linh hồn, đau đón gấp vạn lần so với bất kỳ cực hình nào.

Bây giờ cơ thể của Chu Dịch được tạo thành từ chân khí ngưng thành, sớm không phải máu thịt, đứt chân đứt tay đều có thể tái tạo lại, nhưng không thể chống lại thống khổ trong linh hồn.

Sâu trong thần chí một đoàn sương đen nhảy ra.

Trên màn sương đen xuất hiện mấy chục mặt quỷ, dẫn đầu là Lão Lộc, phát ra những tiếng cười quái dị không dứt.

Lão Lộc rõ ràng là không phát ra bất cứ âm thanh nào, nhưng linh hồn Chu Dịch lại nghe được lời nói, tâm tư, thần chí giao lưu càng trở nên thuận tiện nhanh chóng.

“Võ đạo của Đốc công đã đạt tới cảnh giới khó có thể tưởng tượng, cho dù Lão thiên gia có trợ giúp, cũng khó mà đánh bại. Nếu bên ngoài đột phá khó khăn, vậy thì đột phá từ bên trong vậy, trực tiếp nuốt chửng linh hồn.”

Khi nói, làn sương đen tách ra thành hàng chục khuôn mặt quỷ, bay tứ phía, trong sương khí chỉ còn lại mình Lão Lộc.

Một khuôn mặt quỷ chiếm giữ một chỗ, sau đó bắt đầu tự phân tách, khiến linh hồn thuần khiết vốn có của Chu Dịch trở nên xám xịt.

Linh hồn Chu Dịch nhìn thấy hết thấy, nhưng lại không biết làm sao để giết chết những khuôn mặt quỷ quái đang không ngừng ăn mòn linh hồn hắn, đau đón cực độ khiến hắn cảm thấy có chút choáng váng.

Chân khí cuộn cuộn chảy qua kinh mạch, cố gắng thanh tẩy những khuôn mặt ma quái, kết quả là không có tác dụng.

Những vật quỷ ăn mòn linh hồn đó không giống với xác thịt, không cùng vi độ với chân khí, cho dù Chu Dịch có thể cắt đứt núi sông nhưng đối với chúng cũng không thể làm gì.

Khà khà khà...

Lão Lộc cười quái dị nói: “Đừng lãng phí khí lực nữa, ta đã chết rồi, ngươi sao có thể giết chết một người chết?”

“Người là cái quái gì vậy?”

Chu Dịch sắc mặt bình tĩnh, không hề nao núng, làm Hoàng đế hơn trăm năm, sớm đã không còn hỉ nộ ái ố, cho dù đối mặt với cái chết cũng sẽ không sợ hãi.

“Ta là cái gì...”

Lão Lộc chiếm thế thượng phong, nhưng cũng do dự một lúc lâu mới lên tiếng.

“Ta bây giờ chỉ là một đoạn ký ức hư ảo, dựa vào Lão thiên gia mà tồn tại, mất đi thiên ý thì sẽ tan biến!”

“Ký ức?”

Chu Dịch không cần tiếp tục hỏi, cũng đã hiểu ý của Lão Lộc, trong đầu hắn hiện lên rất nhiều hình ảnh kỳ quái, tựa như là những chuyện hắn đã đích thân trải qua.

Ví dụ như lúc học đạo thuật từ Sư Tôn, trải qua trăm đắng ngàn cay, thành đạo thần....

Chẳng hạn như xuyên không đến đây, dựa vào ký ức của kiếp trước mà ngâm thơ...

Lại một ví dụ khác như trời sinh có Phật tính, trở thành Thần tăng Phật môn...

Ký ức vô tận, mạnh mẽ tràn vào trong đầu Chu Dịch, giống như cuộc đời dài đằng đẵng của hàng chục người, mọi chuyện diễn ra mỗi ngày mỗi tháng đều hiện ra rõ ràng.

“Cho nên, Lão thiên gia giết không chết Trầm, thì muốn cải biến bản đạo?”

Chu Dịch bám chặt vào tâm trí, tính toán không chế ký ức ăn mòn, nhưng ký ức sinh ra từ tận đáy lòng, căn bản không thể cự tuyệt.

“Ta là Chu Dịch, là Đốc công Đông Xưởng, không phải đạo thần vớ vẩn, càng không phải là con lừa trọc...lẽ nào Huyền Vân Chân Nhân là kiếp trước của ta? Hay là một kiếp nào đó?”

Chu Dịch sống hơn hai trăm năm, kinh nghiệm vượt xa người thường.

Ký ức của ba năm người dung nhập vào có thể giữ cho mình tỉnh táo, nhưng mấy chục người cùng dung nhập, rất nhanh liền bắt đầu hoài nghi thân phận của mình.

Hơn nữa chủ nhân của những ký ức này đều là hào kiệt, ký ức còn ô nhiễm nhiều hơn so với người thường.

“Cuối cùng cũng sắp thành rồi!”

Lão Lộc nhìn những thần chí hắc ám, không khỏi lộ ra vẻ kiêu ngạo, chỉ cần đợi tất cả ký ức hỗn loạn, hẳn có thể chiếm giữ thân thể, không chế hết thảy ký ức.

Lúc đó không còn là cái tôi thuần khiết nữa.

Ký ức dài ngắn dung hợp, thời gian ở bên ngoài chỉ như mấy hơi thở, nhưng Chu Dịch đã trải qua cuộc đời dài đằng đẳng của mấy chục người, cũng đã phân không rõ cái nào mới là chính mình.

“Ta là ai?”

Chu Dịch lẩm bẩm: “Ta họ Đường? Hoắc? Hay là họ Lý...”

Chương 878: Thiên ý như đao (2)

Lão Lộc thấy vậy thì biết thời cơ đã đến, mặt quỷ từ trong sương đen bay ra, lao về phía linh quang còn sót lại trong thần chí.

Chút linh quang này không biết đến từ đâu, ở trong thần chí đen kịt nó vô cùng chói mắt, dù có cuốn trôi bao nhiêu ký ức cũng khó tiêu diệt, phát tán ra hào quang, đối với Lão Lộc mà nói hào quang này là một sự cám dỗ không thể cưỡng lại được.

Lão Lộc lúc sinh thời làm việc đều thận trọng, nhất định sẽ dẫn lại linh khí cám dỗ, dựa theo kế hoạch dung nhập thần chí không chế ký ức.

Bây giờ Lão Lộc chỉ là một khối ký ức, không có năng lực tự làm chủ, cảm nhận được linh khí cám dỗ liền xông qua đó.

“Chỉ cần nuốt nó vào, ta có thể trở nên vĩnh hằng!”

Lão Lộc lao vào trong linh quang, chỉ thấy một cây xanh lơ lửng, bằng phẳng, trông giống như một cái cảnh ngẫu nhiên bị cắt khỏi cây.

“Đây là?”

Lão Lộc chưa kịp tiến lại gần, cảnh cây phát ra ánh sáng chói mắt, ký ức vụn vặt năm tuôn trào.

Vô luận là Đốc công Đông Xưởng, hay là Dao thần, Cao tăng, Tu sĩ, cũng chỉ là một giọt nước trong dòng ký ức cuồng nộ, trong nháy mắt bị cuốn trôi hoàn toàn.

Ngoại giới.

Chu Dịch hoạt động chân tay, chân khí thân thể nhanh chóng hóa thành pháp lực, hấn ngẩng đầu nhìn trời.

“Bần đạo trở về rồi!”

Chính Thống hai trăm bảy mươi năm.

Mùng một, tháng giêng âm lịch.

Đại Chu Thánh Tổ, Võ Thần, Trường Sinh Đế Quân, thần công bằng, thần tài, người truyền cảm hứng tư tưởng, Đại đế

khoa học kỹ thuật, người bảo vệ nhân loại, ánh sáng vĩnh hằng của thế giới...

Với tựa đề hai ngàn chữ, thờ cúng Chu Dịch.

Tất cả các đài truyền hình trên đại lục đều đang phát sóng trực tiếp, trải qua nửa năm giới thiệu, hơn một nửa số người xem dâng lên những lời cầu chúc chân thành nhất.

Chu Dịch đã trở thành một Chân Tiên trên thế giới, ngay cả khi khoa học công nghệ phát triển, nhưng vẫn có hàng trăm triệu người tín ngưỡng.

“Cuối cùng cùng thành công!”

Với tín ngưỡng vô biên gia thân, vùng tay phá vỡ khoảng không, mở ra lối đi giữa hai thế giới.

Lịch sử ghi chép: Chính Thống Đế hạ cử thăng thiên, từ đó về sau, trên thế giới có nhiều người thăng thiên thành Tiên Giả!

.....

Cõi hải vô tận.

Chiếc thuyền ô bông đang lao nhanh trong sóng.

Đột nhiên.

Một khoảng trống mở ra trong khoảng không, la bàn luân hồi hiện ra từ trong đó.

Cùng lúc này.

Một cột sáng xuyên qua đất trời bao phủ Chu Dịch, vô lượng công đức rót vào trong cơ thể, đỉnh đầu ngưng tụ khánh vân, phía sau đầu có kim luân, dưới chân có bảo tọa kim liên.

Ồ!

Hoàng Ngu kinh ngạc, hỏi Lão gia sao lại thành thần ngay như vậy.

“Ha ha, ai cũng có phần.”

Chu Dịch nhẹ nhàng chỉ, thần quang công đức dung nhập vào trong người Hoàng Ngu, cơ thể Yêu Tiên vốn đã hoàn mỹ, giờ đây phát ra thần quang chói mắt.

Lại một ngón tay khác điểm vào Linh Sâm oa oa, đỉnh đầu liền mọc ra chính phiến lá màu tím.

Lại có công đức tiến vào thiên động Côn Luân, dung nhập vào cây táo, cây nho, chớp mắt liền hóa thành hai đạo đồng, cung kính cúi đầu bái lạy.

“Thanh Phong, Minh Nguyệt, tạ lão gia ân điển!”

Bên ngoài Thiên Động.

Chu Dịch vẽ mặt kinh ngạc, hai đồng nhi vậy mà dễ dàng khôi phục ký ức kiếp trước, lĩnh ngộ pháp luân hồi sâu hơn, tự nhiên hiểu được độ khó trong đó.

Đừng nói là một yêu thụ kim đan đơn thuần, cho dù là Phản Hư Yêu Tiên chuyển thế, cũng khó mà đi lạc từ trong bào thai.

Đây là quy luật trời đất đặt ra, nếu không dễ dàng thức tỉnh kiếp trước, thì tu tiên giới há chẳng phải sẽ tràn ngập lão quái trùng sinh!

Àm!

Trời đất khẽ rung chuyển, như thể đang đáp lại.

“Lão thiên gia giúp đỡ?”

Chu Dịch chợt nhận ra, quy luật trời đất cư nhiên không thể hạn chế Lão thiên gia: “Từ nay trở về sau, bản đạo cũng không cần phải tuân theo quy tắc nữa.”

“Ha ha ha, Lão thiên gia cũng không có vô tình như trong truyền thuyết, đương nhiên hiểu rõ cái thủ đoạn mơ hồ hồ đồ này.”

Ngày nào đó không làm nữa, cũng sẽ mất đi đặc quyền.

“Thử đặc quyền này trước xem sao.”

Chu Dịch hiểu được cái đạo lý có đặc quyền mà không dùng sẽ bị hết hạn vô hiệu, hồi tưởng đến những hải đảo ở phía đông Cửu Châu Đại Lục, một hòn đảo không có người ở gần Thổ Hỏa Cung.

Nháy mắt.

Thời không đảo ngược, thuyền ô bông xuất hiện ở đông hải Cửu Châu.

Ồ!

Hoàng Ngưu nhin không được kinh ngạc, đây là thần thông cải thiên hoán địa gì vậy, ngay cả Chân Tiên thượng giới cũng khó mà thi triển.

“Ngưu Nhi, chúng ta trở thành người quản lý thế giới này rồi!”

Chu Dịch hồi tưởng lại mấy địa giới, trong chớp mắt đã qua lại ở Đông Thắng Thần Châu, Cửu Châu mấy lần, bản lĩnh này đã không phải là đốn thuật, mà là một loại quy tắc đất trời.

Tất cả các địa điểm trong ký ức, vừa nghĩ là đến!

“Trở lại Cửu Châu rồi, sao lại có thể không đi thăm bạn cũ chứ.”

Chu Dịch từ trong biển nhìn về phía đại lục Cửu Châu, nơi vẫn còn bị bao phủ trong màn sương mù xám vô biên, đã hơn vạn năm trôi qua, kể từ khi kim thi huyết tể cho Cửu Châu.

Tên đó vốn dĩ là Thiên Quân hóa thân, có thượng giới hộ tiên truyền thừa, có lẽ đã đột phá Phản Hư rồi.

Võ dĩ đối với Kim Thi Thượng còn có mấy phần kiêng dè, liên thủ với Hoàng Ngưu chưa chắc có thể giết chết hắn tại chỗ, giờ đây Lão thiên gia đã mở cửa sau, đương nhiên sẽ không thất bại.

Vừa nghĩ vậy, Chu Dịch tiến vào Cửu Châu.

Thi khí bao trùm toàn bộ đại lục, trên trời dưới đất đều phủ một màu xám xịt, mùi thối rữa nồng nặc khiến người ta buồn nôn.

“Cái thi khí này thật là lợi hại!”

Chu Dịch không có thi triển pháp lực, chỉ dựa vào cơ thể chống lại thi khí, dù vậy cũng khiến cơ thể Nhân Tiên của hắn cảm thấy nhức nhối.

Chương 879: Trở về Cửu Châu.

“Thượng Giới Thi Tiên quả nhiên là kinh người, dù đã trải qua vô số năm, chỉ dựa vào khí tức của một kiện linh bảo còn sót lại vậy mà vẫn còn có mấy đạo Chân Tiên huyền diệu.”

“Cứ như vậy, thi khí không thể lãng phí, có lẽ có thể đề luyện ra mấy lựa chọn!”

Đương lúc suy nghĩ, một tiếng gầm dài từ xa truyền đến.

Ngẩng đầu—

Một cột long dài trăm trượng đang bay trong sương, hai mắt như ngọn lửa đang cháy, lần theo hơi thở của sự sống tìm đến Chu Dịch, há cái miệng khổng lồ ra định nuốt chửng.

“Lôi đến!”

Chu Dịch hạ lệnh, sấm sét từ trên trời nổi lên, mấy tiếng ầm ầm vang lên, cột long bị đánh thành bột phấn.

“Uy lực không tệ.”

Lôi đình này không phải pháp thuật thần thông, mà là Chu Dịch miệng ngậm Thiên Hiến*, để Lão thiên gia hạ xuống lôi kiếp thiên phạt, đây cũng là một trong những quyền hạn khi trở thành người quản lý.

*口含天宪: miệng ngậm Thiên Hiến, là lời nói ần dụ, pháp luật có thể quyết định sống chết của một người.

Tiếng sấm truyền xa trăm dặm, đánh thức những thi yêu gần đó.

Ở đại lục Cửu Châu nơi mà sức sống bị cắt đứt, sức sống mãnh liệt của Chu Dịch có sức hấp dẫn như tuyệt thế Tiên Đan, rất nhanh lại có thêm chục thi yêu bay tới.

Yêu thi hình dáng kỳ quái, như là xương của yêu thú hợp thành, trong đó có một con thậm chí còn có hai đầu.

“Lôi đến! Lôi đến! Lôi đến...”

Chu Dịch liên tiếp hạ lệnh, triệu thiên lôi đến đem cột yêu đánh thành mảnh vụn, âm thanh lại hấp dẫn càng nhiều cột

yêu.

Một lúc sau.

Hàng vạn cốt yêu giết tới, bao phủ núi non, áp đảo bầu trời, kẻ mạnh nhất có thể sánh với Nguyên Anh, kẻ yếu thì chỉ là những bộ xương đang trong giai đoạn luyện khí.

Thần thức Chu Dịch quét qua ngàn dặm, lập tức phát hiện ra dị tượng, giờ tay về phía đông nói.

“Cố nhân đến thăm, đạo hữu tiếp đón như vậy sao?”

Cách xa ngàn dặm trên đỉnh núi được hình thành bởi những đồng xương, một thanh niên khoảng hai mươi tuổi đang đứng, tướng mạo bình thường, quần áo trên người vô cùng hiện đại.

Thanh niên cẩn thận đánh giá Chu Dịch, kinh ngạc nói: “Chu Chân Nhân? Vậy mà chưa chết?”

“Ngươi là...Hàn Triều?”

Chu Dịch nhướng mày, vốn tưởng là cái tên Kim Thi chết tiệt kia, chưa từng nghĩ đến vậy mà lại là học sinh của hắn.

“Chúc mừng Chân Nhân trở về Cửu Châu.”

Hàn Triều không có phủ nhận, khom người nói: “Đa tạ ân chỉ điểm của Chân Nhân, học sinh mới có thể đi vào được đạo đồ, hưởng thụ trường sinh!”

Chu Dịch dùng tay tính toán, có Lão thiên gia giúp làm bùa, lập tức biết được nguyên nhân hậu quả trước sau. Năm đó Kim Thi hủy diệt Cửu Châu, hóa ra do Hàn Triều cảm dỗ, kết quả lúc luyện hóa Thi Tiên truyền thừa thì xảy ra chuyện, một thân tu vi biến thành công cốc.

“Ngươi vậy mà là Thi Tiên chuyển thế, bản đạo thấy khú tức của ngươi đã truyền tu thi đạo, nhưng ngươi còn nhớ lời thề mình đã từng lập không?”

“Vì nhân loại kéo dài mà tu tiên...”

Hàn Triều lắc đầu nói: “Trong lúc sinh tử, học sinh cũng không còn lựa chọn nào khác, tất cả đều là vì sống sót.”

“Đã như vậy, thì không còn gì để nói nữa.”

Chu Dịch không có mắng mỏ, chỉ trích hấn gay gắt, thậm chí cũng chẳng coi thường, nếu đổi lại là hấn, có lẽ cũng sẽ hành động như vậy.

Thân hình lóe lên xuất hiện trước mặt Hàn Triều, há miệng phun ra tiên thiên thần phong.

Vù!

Tiên thiên thần phong vô hình vô dạng, vô biên vô tận, thổi qua chỗ nào trời tối đất tăm, hư không chấn động.

“Thuật pháp hay!”

Hàn Triều lão đảo, thân thể biến cao ngàn trượng, mặt đỏ, răng nanh, vẩy xanh, dựa vào thân thể thi yêu để chống lại tiên thiên thần thông, hai tay chấp lại che đầu.

Ồ!

Hoàng Ngưu xuất hiện phía sau Hàn Triều, thân hình có thể sánh với đỉnh núi, hai cặp sừng phát ra thần quang trực tiếp đâm hướng Hàn Triều.

Rầm rầm rầm...

Mấy tiếng động lớn kinh thiên, Hàn Triều bay về phía sau hàng trăm trượng, ngực thũng một lỗ lớn, trên thân đầy vết thương do thần phong chém.

“Hai đánh một, hèn hạ.”

Hàn Triều há miệng nuốt nước bọt, khí thì xám xịt chui vào trong cơ thể, vết thương trong nháy mắt liền lành lại.

“Đấu pháp với yêu ma quỷ quái, công cần nói đạo nghĩa quy tắc!”

Chu Dịch vận pháp lực, tiên thiên thần phong vậy mà có màu sắc, màu sắc rực rỡ như cầu vồng, mỹ lệ chói mắt nhưng lại ẩn chứa sát khí đến đáng sợ.

“Ném thử vạn pháp thần quang của bản đạo đây.”

Hắn nắm giữ vô số pháp thần của môn đạo, âm dương ngũ hành, năm đó đấu với Tôn Trường Sinh còn cao hơn một chút, bây giờ đã mấy trăm năm trôi qua, uy lực cũng tăng lên mấy phần.

Hàn Triều há miệng phun ra một hạ thi châu màu đen nhánh, chống lại thất sắc thần quang.

Ồ!

Thân hình Hoàng Ngưu lóe lên, dùng chân dẫm lên đầu Hàn Triều, máu tươi phun ra.

Đầu xích diện răng nanh vỡ vụn, Hàn Triều biến thành một thi thể không đầu không lờ, nhưng thi khí trôi nổi trong trời đất lại tập hợp lại, chớp mắt một cái đầu khác mọc lên.

Xoát!

Chu Dịch nhân cơ hội này, bạo phát pháp lực, thần quang quét qua, tiêu diệt phần lớn cơ thể Hàn Triều.

Hống!

Hàn Triều gầm lên một tiếng dài, thi khí vô biên tụ lại, thân hình nháy mắt khôi phục.

Thi khí được tạo thành từ huyết tế hàng vạn sinh linh Cửu Châu, khiến thân xác Hàn Triều gần như bất tử, vết thương vô luận có nặng thế nào, chỉ thở vài hơi là đã khôi phục lại.

“Đừng tốn công vô ích nữa, thay vì chịu nhiều thống khổ, không bằng sớm đi luân hồi!”

Chu Dịch đấu với Hàn Triều hai hiệp, phát hiện cảnh giới của hắn có thể sánh ngang với Phản Hư, nhưng pháp lực, tu vi thì kém xa so với Nhân Tiên của Đông Thắng Thần Châu.

Suy nghĩ một lúc, sẽ hiểu được quan quyết trong đó.

Linh khí chỉ cần vạn năm là khôi phục, Hàn Triều dựa vào thi tiên truyền thừa miễn cưỡng đột phá Phản Hư, sau đó duy trì được cảnh giới này cũng không hề dễ dàng, huống chi là tăng tu vi.

Chương 880: Ngàn năm sau.

Hơn nữa, không có linh vật đỉnh cấp ở Cửu Châu, đường đường là Thi Tiên Phản Hư, vậy mà đến chí bảo hộ thân còn chưa luyện chế được.

“Lại đến.”

Hàn Triều thúc động thi châu đang vương chỗ Hoàng Ngưu, mình thì nhảy về phía Chu Dịch, há miệng phun ra thứ chất lỏng màu vàng hôi thối.

Thi độc vạn năm, tàn phá xác thịt pháp bảo, Nhân Tiên mà dính vào thì cũng gặp khó khăn.

“Vô lượng Thiên Tôn!”

Chu Dịch phát hiện ra bản chất thật của đối thủ, thực lực cũng không ẩn giấu nữa, há miệng phun ra phi kiếm màu xanh ngọc, xuyên qua hư không trong chớp mắt đã đến trước mặt Hàn Triều.

Quét sạch thi độc vạn năm, linh quang phi kiếm không hề suy giảm, quần quanh cổ Hàn Triều.

Cái đầu to như ngôi nhà rơi xuống đất, Hàn Triều vận pháp lực, cố gắng cắn nuốt thi khí để khôi phục, kết quả cái đầu bị gãy kia vẫn phát ra ánh sáng màu xanh lục bảo, ngăn không cho cái đầu kia sống lại.

Chu Dịch triệu hoán phi kiếm, cẩn thận kiểm tra, quả nhiên không có tổn hại gì.

Kiến Mộc vá trời đã trở thành gốc rễ của trời đất, cành của nó luyện hóa thành phi kiếm, có sức sống vô tận, có thể đánh bại thi khí.

“Lại chém.”

Phi kiếm bay tới bay lui trên người Hàn Triều, rất nhanh tứ chi gãy rời, ngũ tạng cũng vỡ nát.

Mắt thấy pháp lực đã không còn, pháp bảo thì càng không tới, Hàn Triều không còn tâm tư mà đánh nữa, lập tức hóa thành độn quang bỏ chạy.

“Đạo hữu mời dừng bước!”

Chu Dịch sớm đã có phòng bị, vạn pháp thần quang quét qua, tiêu diệt thân hình Hàn Siêu.

Ồ!

Hoàng Ngưu hỏi, Hàn Triều đã chết chưa.

Chu Dịch vung tay bắt lấy thi thể, dùng nó triển pháp bói toán, rất nhanh liền biết hướng đi của Hàn Triều, vậy mà lại xuất hiện ở cực bắc đại lục Cửu Châu, hiển nhiên là thi triển loại bí thuật nào đó.

“Pháp lực của tên này chỉ giới hạn ở linh khí Cửu Châu, đấu pháp không được, nhưng thủ đoạn giữ mạng thì không ít!”

Khi suy nghĩ vừa chuyển, Chu Dịch nháy mắt liền xuất hiện ở cực bắc, thần thức quét qua những sông núi gần đó, phát hiện Hàn Triều biến hóa thành một yêu cốt bình thường.

Hàn Triều cùng lúc đó cũng phát hiện ra Chu Dịch, thân thể lắc lư, hóa thành thân yêu cao trăm trượng.

“Chém!”

Chu Dịch há miệng phun ra phi kiếm màu xanh phỉ thúy, không cho Hàn Triều cơ hội giao chiến, xoát xoát chém thành chục mảnh.

“Úc hiếp người quá đáng!”

Hàn Triều mắng một tiếng, thi yêu ngã xuống, khí tức tiêu tán không thấy tung tích.

Chu Dịch lại thi triển thuật bói toán, rất nhanh lại tìm được tung tích của Hàn Triều, lần này là ở gần trung bộ Cửu Châu, gần nơi Quỷ Vương Tông từng ở.

“Đáng chết!”

Hàn Triều cau mày, cứ thế bỏ chạy đến thân yêu cũng không hiển hóa.

Chu Dịch không có tiếp tục truy đuổi, mà vươn tay chụp lấy một yêu cốt bên cạnh, sau khi kiểm tra cẩn thận không có phát hiện dấu vết luyện chế nào, hiển nhiên không phải là thể thân chuẩn bị từ trước.

“Hóa ra tên này có thể tùy ý sở hữu bất kỳ yêu cốt nào.”

Đại lục Cửu Châu rộng lớn như vậy, dưới sự nuôi dưỡng của thi khí, thời gian vạn năm đã sinh ra vô số yêu cốt, muốn thanh lý hết bọn chúng cũng không phải chuyện dễ dàng.

Hơn nữa lại có Thi Tiên truyền thừa, sẽ không cách nào có thể che giấu được thiên cơ.

“Nếu đổi thành vị Phản Hư Nhân Tiên khác chỉ có thể dựa vào nghiệp lực to lớn, triển pháp phá vỡ Cửu Châu, linh mạch đứt đoạn thi yêu tự nhiên sẽ không còn chỗ trốn.”

“Bần đạo thân là người quản lý, không cần phiền phức như vậy!”

Chu Dịch bay lên trời, xuất hiện ở độ cao vạn trượng, chỉ vào đại lục mệnh mông phía dưới, miệng ngâm Thiên Hiến hạ lệnh.

“Lôi đến!”

Trong phút chốc mây đen che phủ bầu trời, bán kính hàng vạn dặm, thiên kiếp lôi đình như mưa giáng xuống, tự hành tìm kiếm thi yêu, một kích đập nát thành từng mảnh.

Thi yêu được sinh ra giữa trời đất, tự nhiên cũng không tránh khỏi lôi kiếp mà Lão thiên gia giáng xuống, giống như tu sĩ không mở thiên động, chỉ có thể triển pháp chống lại.

Vô luận là trốn ở đâu, thiên kiếp đều có thể rơi xuống trên đầu thi yêu.

Nếu lúc này đứng ở trên biển nhìn về phía đại lục, sẽ thấy toàn bộ Cửu Châu đều bị mây giông bao phủ, sấm sét liên tục giáng xuống cho đến khi thi yêu chết hết.

Phải hơn nửa canh giờ, lôi kiếp mới dừng lại.

Chu Dịch nhắm mắt cảm nhận, phát hiện chỉ còn lại phía cực đông, trên trời vẫn còn lôi đình giáng xuống, trong đầu vừa nghĩ liền xuất hiện ở gần trận lôi kiếp cuối cùng.

Đùng đùng đùng...

Lôi kiếp ngũ sắc lục sắc, mỗi đạo đều không yếu hơn thiên kiếp của Nhân Tiên, xé nát thân yêu trăm trượng thành từng mảnh.

Hàn Triều dù có dùng đòn pháp nào chạy trốn cũng bị lôi kiếp tấn công như thể hoại tử bám vào xương, chỉ có thể không ngừng cắn nuốt thi khí, mới có thể không chết dưới lôi kiếp.

“Bần đạo, luân hồi thôi.”

Chu Dịch vốn không nói nhảm, đã dùng đến phi kiếm chém Hàn Triều thành nhiều mảnh, sinh khí màu xanh phỉ thúy ngăn không cho hắn hồi phục vết thương.

“Ông trời bất công!”

Hàn Triều ngửa mặt lên trời hét lớn, hắn vừa phát hiện toàn bộ thi yêu ở đại lục Cửu Châu đều chết dưới lôi kiếp, cũng không còn lực để mà thi triển bí thuật chiếm thân.

Thần hồn của cảnh giới Phản Hư xuất hiện từ trong cơ thể, nhanh chóng mở rộng bằng kích thích của một ngọn núi, khí tức cuồng phong rung động trời đất.

Nhân Tiên tự bảo, linh khí của Cửu Châu mới khôi phục được không lâu, đã bị phá vỡ một nửa.

“Định!”

Khánh vân xuất hiện trên đỉnh đầu Chu Dịch, thần quang công đức vô tận bao trùm thần hồn của Hán Triều.

Bùm—

Một tiếng nổ vang lên, xung kích tứ phía, thiên khung vỡ vụn, bán kính vạn dặm hóa thành hố đen, phong canh từ trong đó thổi ra.

Công đức khánh vân ngưng thành cấm chế đủ để giam giữ Nhân Tiên, chỉ duy trì được mấy hơi liền sụp đổ.

Chương 881: Ngàn năm sau. (2)

Chu Dịch triệu xuất quang luân công đức, nhưng cũng không thể ngăn được uy lực tự bạo, mắt thấy dư âm sắp quét qua Cửu Châu, không thể không triệu xuất kim liên công đức.

Ba hướng tiếp cận, mới có thể ngăn chặn hoàn toàn.

Công đức bị tiêu hao nhanh chóng, cho đến khi chỉ còn lại một phần thì Nhân Tiên tự bạo mới lắng lại.

“Lão thiên gia, tính toán của ngài cũng quá rõ ràng thì phải?”

Chu Dịch nhin không nổi mà phàn nàn, công đức cằn cỗi còn chưa nóng giờ chỉ còn không đến mấy phần, may mà đã tiêu diệt được đại địch, cả Cửu Châu đều thành tư hữu.

Mấy ngày sau.

Vạn năm trước chốn cũ Đan Đỉnh Tông, mọc lên một đám cỏ sậy.

Chu Dịch ngồi khoanh chân, vận pháp lực thi triển tiên thiên thần thông, lúc đầu pháp lực thì thở từ trong ra ngoài, bây giờ là hít nuốt khí đất trời.

Hít.

Thi khí bao trùm Cửu Châu tụ tập về hướng lau sậy, đầu tiên là từng đám, sau đó là từng trận, cuối cùng tập hợp thành mấy chục cơn lốc xoáy.

Cơn lốc trải dài vạn dặm, xuyên qua bầu trời, rơi xuống đám cỏ với khí thế càn quét đất trời.

Chu Dịch há miệng nuốt cơn lốc xoáy vào bụng, pháp lực ngưng tụ luyện hóa, thành một viên thi đan màu xám, kích thước bằng ngón tay cái, nhưng thực chất nặng đến ngàn tấn.

Thi khí trong bán kính vạn dặm đã cạn kiệt, thi khí nồng đậm xung quanh lại lan truyền nhanh chóng.

“Thế giới này lại thanh sáng ra một chút rồi.”

Chu Dịch bấm tay chiêm toán, muốn dùng cách này thanh trừ thi khí, ước chừng phải mất bảy tám trăm năm mới có thể trả

lại Cửu Châu như lúc ban đầu, công đức còn lại cũng đủ để bù đắp tổn thất.

Đùng đùng đùng!

Một đạo thiên lôi giáng xuống, mắt thấy sắp đánh vào đám cỏ sậy, rồi lại tan biến trong hư không.

“Lão thiên gia ngài đừng thúc giục nữa, bản đạo sẽ bắt đầu làm bây giờ, cho dù sản sinh ra một đàn lừa, cũng không mệt mỏi đến thế!”

Chu Dịch giơ hai tay lên trời, há miệng phun ra la bàn luân hồi.

Ngay khi đang muốn triển pháp đưa la vào vào trong hư không vô tận, trong lòng khẽ động, có một ý tưởng mới, có lẽ có thể nâng cao hiệu xuất căn cước thế giới.

“Bản đạo ở trong la bàn đã luyện nhập vào đó một đoạn ký ức, sau khi chuyển thế thì tự nhét ký ức vào, dung hòa với người thay thế bản thân, trở thành người xuyên không giống Đường Minh Viễn, xác xuất sống sót cao hơn so với thô dân.”

“Bằng cách tương tự, đơn giản chính là trong ký ức luyện nhập pháp hiển tế thế giới...”

Chu Dịch vừa mới nảy ra ý nghĩ, tiếng sấm rền đã vang đến bên tai, liền dừng lại suy nghĩ.

Theo tin tức mà Lão thiên gia truyền tới thì những vị khách xuyên không không phải là hiếm ở vạn giới, nếu như dựa vào pháp môn hiển tế thế giới, thì vừa sinh ra đã bị sét đánh.

Chưa nói đến việc có sống được hay không, thậm chí la bàn luân hồi cũng không thu lại được!

“Vậy bản thân bản đạo thì sao?”

Ánh mắt Chu Dịch lóe lên, áp chết ý nghĩ kỳ quái trong lòng, triển pháp đem la bàn vào trong hư không hỗn loạn bắt đầu bề quan tiềm tu.

.....

Năm tháng dần trôi.

Xuân đi thu tới.

Chớp mắt đã hơn chín trăm năm trôi qua.

Thi khí bao trùm Cửu Châu đã tiêu tan, mặt trời và mặt trăng lại chiếu sáng trên đại lục, dưới sự nuôi dưỡng của linh khí đất trời, những khu rừng vô tận đã mọc lên.

Trong rừng có kỳ hoa dị thảo, chim bay thú chạy.

Trong số đó có rất nhiều động thực vật sống dựa vào nguồn linh khí, trong mù mà mù mờ mà học được pháp nuốt nhả luyện khí, trở thành nhóm yêu tộc đầu tiên sau đại kiếp.

Hôm nay.

Chu Dịch đang ngồi luyện khí, bỗng nhiên hư không khẽ chấn động, linh quang từ trong hư không xâm nhập vào trong cơ thể.

“Tin tức từ dị thể...”

“Quả nhiên có được ký ức của người xuyên không, tỷ lệ sống sót cao hơn nhiều so với thổ dân.”

“Kiếp thứ nhất sống được ngàn năm, đáng tiếc người này tư chất quá kém, làm việc lại quá phách lối, chưa kịp đạt đến cảnh giới chạm đến la bàn thì đã chết.”

Thần thức Chu Dịch quét qua, lập tức đọc được tin mà la bàn truyền đến, suy nghĩ về công pháp tu luyện của thế giới đó, phản ánh pháp môn thần thông của tu tiên giới.

“Thuật thể? Kỳ vật? Ma thần? Thế giới này cũng thật thú vị...”

-END-